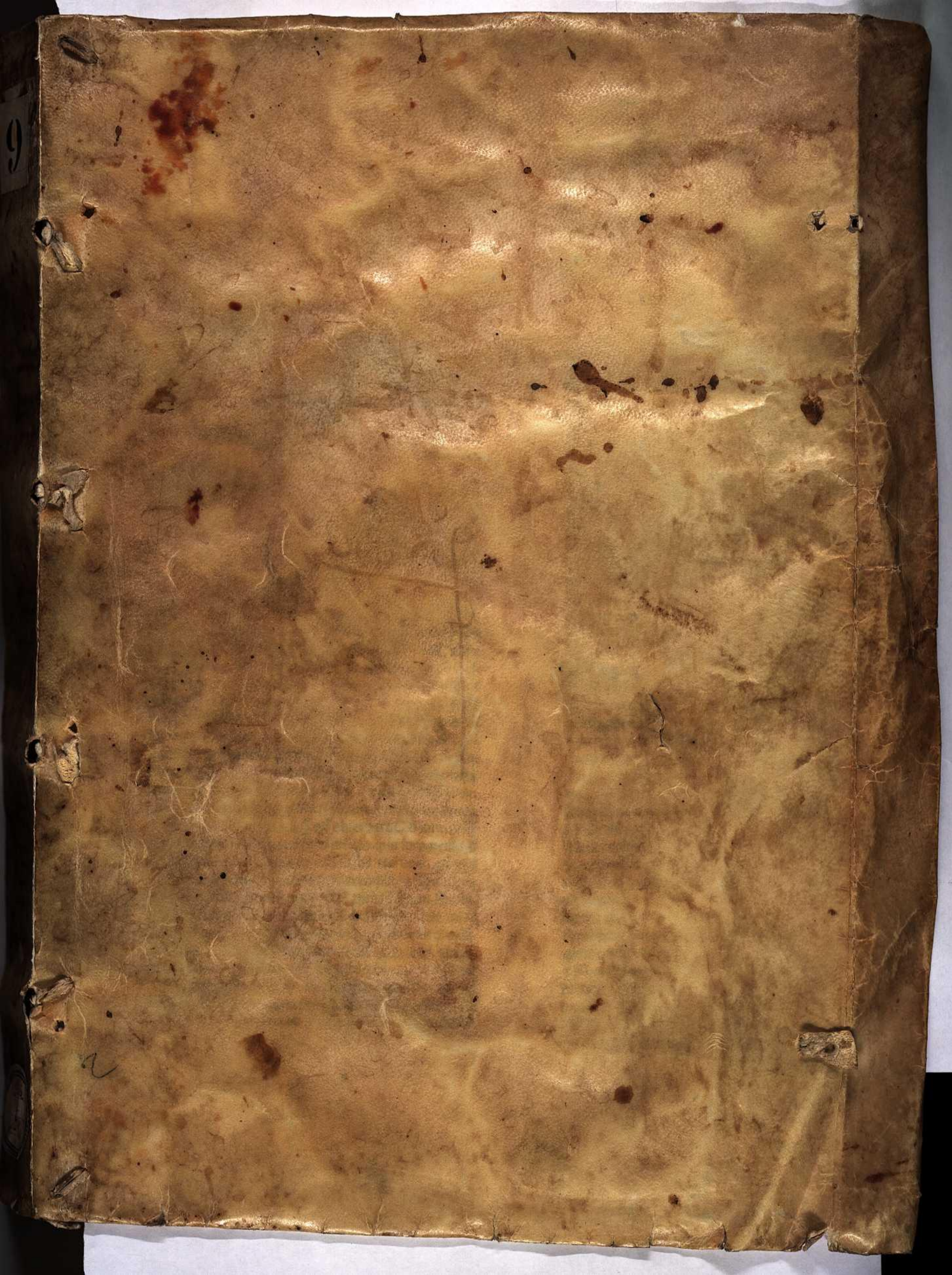

is deficientibus oz reum absolui.j.e.c.fi. ¶ Itez faciunt
hec ad aliam qõnez quotidianã quidã repetit vsuras quas
soluit titio, pbat de sorte ⁊ tpe quo durauit obligatio. Item
q̃ ille est solitus fenerari ad tot pone quattuor denarios p
libra sed de solutõe vsurarz, pbare nõ pót. queritur an ex p̃
sumptione debeat ꝓdẽnar, p tpe quo durauit obligatio ad
sũmã ad quaz oñdit rõ quattuor denariorz p libra. Jo. an.
dicit q̃ sic ⁊ dicit B multotiens seruatũ fuisse i foro boñ. ec-
clesie. ad qõ faciunt iura superi allegata in qbus dz atten-
dendum fore hominis ꝓsuetudinẽ. vt. ff. de pbationibus. si
chirographũ. ⁊. C. de apo. pu. quicũqz li. x. Ja. de are. vt re
citat Ci. in. l. j. C. de. pba. tz ꝯrium. dicit. n. pbandã solutõz
pecunie factã ex tali cã sicut pbandũ est ipsũ creditorẽ tm̃ ꝑ
fructibus pcepisse. allegant istã decre. ⁊. c. ad nr̃am. el. j. s̃.
e. Jo. an. inherẽs opinioni sue dicit q̃ q̃titas pceptõis fru
ctuum nõ sic venit p̃sũptiue sicut q̃titas vsurarz etiã i sup̃-
dictis terminis. ⁊ dicit q̃ hodie forsan p libros rõnuz deci
dentur p̃dicta p cle. vnicã. e. ti. ⁊ cũ hoc dicto trãscunt hic
cõiter doc. moderni. Ego dubito que istarz opinio p̃ualeat
Mã ꝯ Jo. an. facit q̃ cã vsurarz hz i se ãnexũ crimẽ iõ iudex
ecclesiasticus cogscit. vt nõ. xvj. q. vj. si epm ⁊ infamiã iuxta
ea que nõ. i. §. porro. iij. q. vij. ⁊ i. l. iprobũ fenus. C. ex q. ca.
iõ vi q̃ ex solis p̃sũptõibus nõ sit in tanta cã iudicandũ ma
xime cũ nõ sint violẽte. vt. n. dixi. s̃. pot[illegible] mutuare sb̃
vsuris sed isti non q̃ erat amicus vel als sibi seruiuerat. ⁊
sic nõ, pbat hoc eẽ qõ ob hoc ꝓtingit abesse. c. ij. de trãsla.
pla. ⁊. l. neqz natales. C. de, pba. q̃nimo posset dubitari nũ
quid sit locus delatõi iuramẽti p ea que nõ. in. c. tã lr̃is ꝑ te
stibus. facit ad p̃dicta qõ nõ. Inno. in. c. q̃ verisile ꝑ p̃sũp.
posset tm̃ admitti p ea que. s̃. dixi ⁊ p. c. cũ in diocesi de vsu.
⁊ in B dubio recurrat ad iuramẽtum seruatis tm̃ bis q̃ nõn
tur ⁊ hñtur in. d. c. fi. ⁊ sic ꝓcordarẽ has opiniões. ¶ Aue
ro q̃liter rñdetur p iuramẽtũ istud de veritate. So. dicit gl.
j. q̃ p vbum scio vel nescio sed in iuramento calũnie rñdet
p vbum credo vel nõ credo. dicit tm̃ singlr glo. fi. q̃ eque p̃
iudicat ꝓfessio de credulitate sicut de veritate. itellige tu de
facto, ꝓpo nõ alieno. vt in. c. lz de, pba. ⁊. c. cuz cãm de testi.
Item dic q̃ si rñdetur p verbũ nõ credit nõ incidit in piu-
rium lz postea, pbetur ꝯrium. Secus in iuramento de veri
tate. ar. in. c. cũ ipositõibus. j. e. ti. li. vj. ⁊ vide latius p Fede.
psilio. xriij. in fi. ⁊ idẽ qõ gl. ista tz Speculator i ti de ꝑposi.
§. vj. v. hoc tm̃. ⁊ Ci. in. l. ij. §. qõ obseruari. C. ꝑ iura. calũ.
Dicit. n. Inno. hic quo ad pmã ptẽ glo. q̃ in iuramento ꝑ
veritate rñdet nõ soluz de eo qõ scit sed etiã de eo qõ non
vidit si indubitatã hz de eo noticiã. exemplũ de Xpo Con-
stantino ⁊ Justiniano imperatorib̃. dicit tm̃ Jo. an. Archi.
dirisse q̃ hec nõ fũt verba Inno. sed certe Inn. hãc sniaz
exp̃sse etiam firmat ⁊ latius, psequitur in. c. fi. de iura. calũ
vbi etiam Jo. an. ⁊ Bo. tangunt ⁊ vide qõ ibi dixi. ⁊ in. c.
lr̃as eo. ti. secus est in teste ꝯm Inn. ibi ⁊ hic q̃ testis hz de
ponere de his nõ solum q̃ nouit seu indubitatã hz noticiaz
sed de his que acta ⁊ gesta fũt in p̃ntia ipsius. l. testium. C.
de testi. ⁊ optime, pbatur. iij. q. ix. c. testes. Alia dicta glo. fũt
clara ideo spãliter non, psequor. ⁊ in eo q̃ vltima glo. dicit
non esse malum vt in causis spũalibus iuretur simul de ca
lũnia ⁊ de veritate dicenda dic hodie vt habetur in. c. j. de
iu[illegible] calũnie li. vj.

Intellecto. Casus. Si is q̃ pest iura-
uit non alienare nõ valet
alienatio quã postea fecit etiã si iurat nõ ꝯuenire
ũmatur. Sed hec sũmatio nimis restringit lr̃am
se nõ solum sup iuramento sed etiã sup iuris de
a latius dicetur. ideo sũmo sic. Si positus in di
bona dignitas nõ valet alienatio ⁊ ipsemet
sbmittentes cãm [illegible] ibi q̃. ¶ Nõ pmo regẽ
alienatione facere ꝑ
tatis ⁊ nõ, pp̃a ipsius regẽ ⁊ iurib̃ regni. bõa. n. fũ
ministratione ipsi̊. hinc ẽ q̃ se habeat iuri sditio
dignitas nõ diuiditur post mortẽ vel comitatus
vt le. ⁊ nõ. in. c. lz de vo. ⁊ de B aliqs iter filios d
ministrator ecclesiasticus pót reuocare [illegible] q̃
met indebite fecit de iurib̃ dignitatis ⁊ ad[illegible]
vt in. c. siqs p̃sbrorz de re. eccle. nõ alie. ita ⁊ pot
tate seculari q̃nimo nedũ pót sed dz. v t B. ⁊ xij. q.
xxxv. q. ix. qõ quis ꝓmisit. ¶ Nõ 3° q̃ rex coronat
coronatiõts iurat nõ alienare bona regni. Exquo
q̃ rex nõ est merus dñs iurium regni sed potius p̃
administrator. sile in epo cũ pcecratur vt B in pn. g
tpe coronatiõis rex inũgit de q̃ inũctõe i. c. vnico
vnct. ¶ Quero qd si iste rex nõ iurasset pus sz fc
tione iurauit nõ reuocare. So. iste tex. pma fronte
q̃ tũc nõ posset ꝯuenire cũ nõ reperiatur B iuram
esse ꝯrium. ⁊ sic cessãt rõ lr̃e. ⁊ B idẽ vi velle gl. in p̃
guit vltimũ iuramẽtũ de ñ reuocãdo eẽ illicitũ q̃ ẽ
licito q̃ si vnũ ꝯrior est bonũ ⁊ licitũ reliquũ malũ
tum. xxxij. di. hospitiolum. Sz ꝯrium firmiter est te
q̃ vt. s̃. dixi bona regni nõ sũt, pp̃a ipsi̊ regis sed a
regalis. hic ẽ q̃ gl. nõbilis in. c. moyses. viij. q. j. ar
illũ tex. regẽ eligendũ p electionẽ sicut impatorẽ. rc
gimus lz glo. arguit i ꝯrium. vij. q. j. deniqz. ⁊. xxiij
⁊ de ꝓsuetudine seruat B vltimũ. ⁊ ita, pbat in. d
dicit tm̃ nõbiliter Inno. in. c. grandi. de sup. neg.
p̃ncipio spãle eẽ i regno q̃ reges nõ pñt p̃uare ne
sed neqz fratres nec alios ꝓsanguineos ex stirpe p̃ri
dentes a regno sola volũtate lz papa vel alius sup
sit ipsũ p̃uare ex cã. d. c. lz de vo. hinc qõ fortius e
tatur de viribus donationis facte ecclie p Cõsta
ꝯm omnes impator nõ pót ad libitũ alienare iura i
bẽat inter seculares p̃ncipes sup̃mã ptãtem. Et te
q̃ impator nõ possit alienare in graue p̃iudiciuz i
valuerit donatio facta ecclie. q̃ illa supior ⁊ nõ ẽ p
tio cũ papa babeat saltẽ in hitu a deo iurisditionẽ
de qua qõne plene p Bar. in, pemio ffoz. ⁊ p Jo.
cle. romani. j. e. ti. Si q̃ impator nõ pót forti̊ nec r
j. in apibus. ⁊. xcvj. di. si impator. Juramẽtũ q̃ de
cando alienationẽ indebite fcãz ẽ illicitum q̃ ꝯ iu
tendit in alteri̊ dignitatis p̃iudiciũ q̃ nõ fuãdũ. s̃.
ꝯtingat in fi. ⁊. c. ij. de pac. li. vj. ⁊. c. sicut nr̃is. s̃. e.
ramẽtũ nõ dz esse vinculũ iniqtatis. s̃. e. q̃to. ⁊. xxij. c
uertendum. ⁊ B vi velle q̃ o. nr̃a in medio i v. hm̃ ꝯ
menta ⁊c. vsqz ad finẽ nõ obstat iste tex. a ꝯrio in e
derat p̃mũ iuramẽtũ q̃ si bñ pódere mouer p d
quaz quelibet ẽ p se sufficiẽs. Prima q̃ in p̃iudici
⁊ ꝯ honorẽ regis alienare nõ poterat. Ñ ex hoc
reuocare. vñ posito q̃ cessãt vna rõ nõ cessãt p hoc
spositio. insti. de nup. §. affinitatis. hanc ptem succi
tit B do. An. ⁊ glo. in vbo liberã. in. c. ij. de supplẽ. n
li. vj. sed ego firmiter teneo p istũ tex. ea q̃ sapiens
. c. si diligenti de foro ꝓpe. vbi dz nõ vat in [illegible]
iudiciuz iuris publici. fac. c. ij. s̃. eo. ⁊ reducendo g
ad ꝓcordiam dic q̃ pma ps fundatur sup rõne iur
de facto tollit excusationẽ de nõ reuocando. Secũ
datur sup alia rõne tex. l. q̃ ꝑ iure in p̃iudiciũ dignit
nare nõ poterat. Et q̃ dixi regẽ vl impatorem nõ p
nare in p̃iudicium regni intelligit nõbiliter hic J
alienatione p quã leditur grauiter dignitas regalis
B interdicit omnis donatio vel alienatio qõ bñ nõb
pp̃ũ regũ ⁊ p̃ncipuz est donare i. c. j. de dona. ⁊ id

r de istis modicis nō videtur cogitatū cū sint exclu
nitate ōbita.xij.q.ij. terrulas. ⁊ ita determinat Fe.
iij. ⁊ sic iūge cū B dicto Inno. ⁊ nō. ¶ Ulteri⁹ ad
egat' cōiter iste tex. q alienatio facta ꝗ iuramētū ñ
sit iurata. vñ glo. nō. i. c. lz J. eo. li. vj. p istū tex. dicit
ier iurat nō alienare bona dotalia sibi donata ppt
sine legali solēnitate si postea alienat ⁊ iurat ñ ꝗue
valet alienatio qr vltimū iuramētuz fuit pmo licito
Sz ꝗ B ego op. ō. ç. sic de spō. vbi valet iuramētū
tuū. ⁊ dicit Inn. in. c. dilecto de pbē. q si iurauī ñ
libzū si postea alienaui valet alienatio lz sim piur⁹
B nō. Jo. an. in regula qō semel placuit de re iu. li.
q. ij. c. vnaqqz. vbi ꝓcludit q lz qs iurauerit ñ mu
ñ tñ si mutat tz scōz lz testator sit piurus qr nullibi
p actus gestus ꝗ iuramētū nō valeat ꝗriū vī diffi
t p aliquē ñ tactū. Ego dico sic q qñqz act⁹ dispō
t a mera volūtate seu facultate iurāt ⁊ tē pcedit
t valeat alienatio etiā nō iurata ꝗ iuramētū pus p
iurans sit periurus. quādoqz actus dispō non de
mera facultate iurāt. vt qr interdicit a lege sano
urātis. Exemplū i muliere ⁊ minore in. c. cū ptigat
aut. sacra pubex. C. si aduersus vendi. ⁊ tē act⁹ ēt
ꝗ pmū iuramētū nō valet. sic itelligo gl. d. c. lz. Rō
fine iuramēto erat ipso iure nullus obstāte, phibi
gis. Rō āt iuramēti sustineri nō pōt qr iā obligaue
o p pus in ꝗriuz. ⁊ sic scōz fuit illicitū. Idē ⁊ fortiꝰ
ciber' rōne publice vtilitat. tē. n. scōz iuramētū
ꝗmū duplici rōe. Prima qr ē illicitū cū sit ꝗriuz
ō. Scōa qr tēdit i piudiciū alteri⁹. vt. ō. dixi ⁊ iste ē
sus h⁹. c. ⁊ p B potes decidē qōnē nōbilē quā pōit
cal. ō. eo. cū ptigat. plat⁹ iurauit nō alienare bona
cōsulto papa vt cōiter hodie iurat' demū alienat ꝗ
ntū an teneat alienatio. ⁊ ꝓcludit ipse ꝓsulēdo i qōe
ic ita q rōne iuramenti solius nō venit reuocāda
r tz actus ꝗ iuramētū exq̄ lex alit' nō resistit. vt. ō. ō
z tz etiā Archi. in. c. si a sede. de pbē. li. vj. ⁊ Spe. de
. §. ktio loco. v. qd g̃ i fi. Quid āt si iurās nō alienare
cētum ānos nūqd erit piurus. p ⁊ ꝗ fac qō nō. gl.
e rebus eccle. nō alie. Ibi tñ finalr glo. ista ꝓcludit
nō pōt alienare nō pōt locare ad cētū ānos. recitat
r. tenuisse ꝗriū in. l. pe. ff. de le. ij. Bas. i pal. loco di
enatōis vbū ppe sūptū itelligit' qñ directe trāsfert'
lz ñ alleget ⁊ tex. ē in. l. fi. ff. ō fun. dotali. Sz qr mā
is rei eccliastice sumit' largissime, phibit⁹ alienare
r locare p cētū ānos. Itē nō pōt pigrare vt nō. xij.
ima. Sz ppe sūpto vocabulo q locat nō alienat vt
. in. l. j. §. qō āt. ff. de supfi. ⁊ l. fi. ff. si ager vec. peta
nta aūt fūt stricti iuris ió ꝗm eū nō extēdūt' ad aliēa
ope sūptā. vt ē locatio ad cētū ānos. locās g̃ ad tā
nō ē piurus. allegat qō in simili nō. i. c. vt sup de re.
ō ali. fi tñ dicit q locatio teneat. Ego de hac decisio
to. ⁊ potius tenerē oppositū qr iuramētū pstitū itel
m q̄litates māe iq̄ pstat'. vñ assūmit oēs tacitas cō
⁊ strictōes ꝗ ampliatōes ꝗm nāz māe in q̄ pstat'
. C. de ꝓdi. inde. ⁊ l. vl. ff. q sat. co. nō. Bar. i. l. si so
§. arbitroz. ff. p socio. ⁊ Inno. i. c. p tuas de arbi. p
. e. quēadmodū. Sz vbū alienatio intelligit' largissi
nā alienatōis rei eccliastice vt ipsemet Bas. ꝓfitet' ⁊
n. c. nulli. §. j. ō re. ec. nō alie. ⁊ qō ibi nō. i glo. g̃ iura
n de nō alienādo sup ea pstitū dz itelligi largissime.
eniat māe sbiecte. ⁊ B credo verꝗ.

Alieri. Casus. Si mulier iurauit aliquez
eē suū marituz ⁊ succubuit qr alit'
nō pbauit nō dat' nec denegat' ei luia cū alio cō

nō tñ i tātū vt sup eius ꝗctu stet' soli iuramēto asserēt ꝗctū.
¶ Nō 2° q piuriū nō ipedit ꝗbi mrimoniū sic nec excōi
catio. vt le. ⁊ nō. i. c. significasti de eo q duxit i matri. ⁊ cria
ipedientia mrimoniū vide p glo. i. c. ij. J. ō pe. ⁊ remiss. ⁊ qō
ibi nō. ¶ 3° nō iūcta gl. fi. q vbi ꝓcurrūt due psūptōes q̄z
vna alt'i nō ppōderat sz fūt paris potētie iuicē se colludūt.
sile in. c. lras de psūp. ¶ Nō q regulr dz ecclia, phibē ne
qs veniat ꝗ, ppū iuramētū. facit J. de spō. ex lris. ij. pbat'. n.
B p locū a spāli. ¶ Nō vltimo q vbi agit' de dubio pecca
to qs relinquēdus ē ꝓscie sue. ¶ Gl. j. diuidit' i duas ptes. i
pma querit' an vir iste fuerit legitime absolut⁹. ⁊ rñdet q
sic qr actore nō, pbāte reus dz absolui vt in iurib⁹ allegatis
in ea. Sz ꝗ B ego op. sic p⁹ iuramētū delatū pti nihili āpli⁹
dz quēi qr bz vim trāsactōis. l. j. ⁊ ij. ff. e. ⁊ l. j. C. e. ⁊ tex. i. c.
⁊ si christus. ō. e. dicit q omnis ꝓtrouersie finis ē iuramētū
sed ista mulier in iudicio iurauit istū viz ꝗxisse secū mrimo
niuz. g̃ dz sibi adiudicari cū actio sibi ꝓpetat ex iuramēto. l.
actori. C. e. ⁊ l. si duo. §. marcellus. ff. eo. Solutio dic ꝗrium
pcedē si iuramētū fuisset delatū huic mulieri in supplemē
tum, pbatōis sed tex. loqt' de alieno iuramento. forte. n. exe
git iudex iuramētū de vitate dicēda. ō. c. ex lris. ⁊ pfessio fa
cta vigore talis iuramēti piudicare pōt ꝓfitēti nō aūt, pdesse
qr regl'r ñ vz pfessio ad ppū cōmodū ꝓfitētis. xiij. q. ij. i pn.
vel loqt' ꝗz Jo. an. de ꝓfessiōe mulieris facta in positiōibus
suis quas suo posuit sacro iuxta. c. cū i positoibus. J. e. ti. li. vj.
¶ Venio nūc ꝓpetēti ordine ad scōaz ptē gl. pōe. n. q mu
lier habuisset vnū bonū testē nūqd fuisset sibi deferēdo iu
ramentum i supplemētū, pbatōis. ⁊ ē ista qō nōbilis difficī
lis in effectu ꝓsistens, nūqd in cā mrimoniali sit locus dela
tioni iuramēti in supplementū, pbatōis. Glo. j. arguit q sic
p iura gnālia sed finalr ꝓcludit oppositū qr B cā ē ardua cū
agat' q̄si de statu hois cū p B fuitus ꝓstituat' i ipso. ⁊ nō bñ
hanc rōnē, p qua facit. c. nō dz de ꝓsan. ⁊ affi. ⁊ c. oēs cau
satōes. xxxij. q. vij. Idem vī sentire glo. iur] ciuil' in. l. iij. §.
q̄cūqz. ff. e. ti. B opi. etiā vī placē abbati hic q rñdet ad. c. at
testatōes. J. de despō. ipu. vbi fuit in cā mrimoniali delatuz
iuramentū qō ibi nō defert' sup ꝓncipali actōe sz sup arti
culo postea oriēti sup q̄ magna erat psūptio ꝗ reū. s. q ꝓsen
sisset post etatē vel ꝗz eū ibi actrix hēbat psūptōez, p se. hic
nō. ⁊ in hac vltima solutōe vī inclinare i ꝗriā opinionē h⁹
glo. Jo. an. dicit q illa decretalis solū vult q si psūptio ē ꝗ
reū q venit absoluendus in cā mrimoniali nō absoluet' nisi
iuret ad excludēdā illā psūptionē q̄si velit dicē ⁊ bñ q ibi ñ
loqtur de iuramēto i supplemētū, pbatōis sed de iuramēto
purgationis qō defert' reo añq̄ absoluat' vt sic purget psū
ptionē ortā ꝗ eū. Uñ p illud iuramētū nullū fit piudicium
mrimonio nec actori sz ē fauorabile eis cū alit' veniret pure
absoluēd⁹ actore nō, pbāte. alit' tñ Jo. an. nō declarat i hac
qōne mētē suā. Ho. hic ⁊ J. eo. c. fi. ⁊ idē Phi. tenēt ꝗ opi.
glo. dicētes q i oi cā ēt mrimoniali pōt deferri iuramentū
ꝓsideratis tñ circūstātijs. ponit ipse Ho. exēpluz in muliere
honesta potēti ⁊ diuite q̄ petit aliquem in viz sibi iferiorez
vel eq̄lē q sepi⁹ ō stupro illā solicitauerat ⁊, pbat p vnū testē
oī exceptōe maiorē q iste ōspōsauit eā p vba ō pnti. adduc
de sepul. ex pte. ⁊ de testi. sup eo. ij. fatet' ipse Ho. ⁊ idē phi.
q in causis mrimonialibus ⁊ silib⁹ in qbus vtit' piculū aie
sicut ibi est spāle vt nō trāseat i rē iudicatā. sic o[illegible] ē spāle fa
tēri q si apparet decepta ecclia retractabit' qō ē [illegible] ctū rōne
iuramenti delati. ar. J. de fri. frnitatis. ⁊ C. eo. l. j. [illegible] ō ē spāle
ꝗ legē. ff. e. l. ñ erit. §. dato sit rō. qr in talibus ne[illegible] r pualet
nec ꝓsuetudo. ō. de ꝓsue. c. fi. p que pz ēt i mrim[illegible] posse iu
ramentū deferri ita tñ q legitio mrimonio [illegible] ō piudi
cari possit nec salus aie ipediri quotiēs ō ip[illegible] cō
staret. ⁊ sic trāsit Jo. an. cū hac opi. Et vī [illegible] nos

Egidius super Priora. Cum Tabula.

¶ Fundamentarij doctoris/domini Egidij Romani Colūnę archiepi Bituriceñ. S. R. E. Car. ordinis Ere. sancti Augustini/expositio cū egregia/super libris prior/cū gemino indice nouissime recognita/ Per Reuerendum sacrę theo. magistrum Augustinum Mōtifalconium.

¶ Item quęstiones super eisdez libris prior/cuz duplici tabula resolutissimi doctoris Marsilij Inguen.

¶ Itez quęstio magistri Hieronymi de Senezan'o/An detur suppositio materialis in mente.

¶ Itē tractat' de elocutiōe laurētiani florētini viri eruditissimi

Huic vero nouissime impressioni addite sunt.

¶ Imprimis qōnes magni Auerrois/super eisdē libris priorū.

¶ Itē qō Egidij de medio demōstratiōis/nusqū hactenus impressa.

¶ Reuerẽd. in chr̃o patri ⁊ dño/dño Scipioni Colũnę epo Rheatino dignissimo/ minimus sacrę Theologię doctor/frater Augustinus Clarauallis Mõtifalconius/eremita Augustinianus. S. P. D.

Rascebar egomet mecũ interdũ Reuerẽd. dñe/nr̃or tẽpor calamitate/cum ij modo viri nõ hẽrent/quales olim Julius cęsar. Gn. Pompeius/Scipio africanus/Marcus marcellus/Marcus antonius. Fabrici⁹ Muti⁹ scęuola ⁊ alij inumeri/quos dudũ tulit antiquitas/qui armor peritia/religione/ac lr̃is p̃stiterunt. Sed cũ familiã colũnẽsez intueor/video nos illis lõge feliciores/quãdo vna dumtaxat domus/eius generis/nõ impares viros/fusius ac copiosius affert. Naz si aquingẽtis annis citra initũ sumã/reperiemus eã supra ducẽtos duces educasse/quor virtute/industria/at authoritate italia libertate potita est. Sed qd veterum imoror exẽplis? Ęcdo quid Prosper. Fabritius/Julius Marcellus/Marcus antonius/Uespasianus/Octauianus/Ascanius/Cesar/Mutius/ac alij ppe inumeri colũnenses/quor virtutẽ/nostra quoq; experta est etas? Quando eni Julius cesar/aut quis veterũ plã/aut maiora gessit q̃z Prosper colũna? Taceo reliquor singulares virtutes. cũ iã ita sint in oculis oĩum/vt nr̃a nõ egeant laudatione p̃ępue in bello parthenopeo/pisano/firmano/rauẽnate/ac singulis italie locis. Preterea quãtum religionis Colũna domus semp habuerit/illud nõ mediocre est argumẽtũ/q̃ otho colũna/diaconus cardinalis/ex oĩbus patrib⁹/oĩum nationũ iuditio (res eatenus inaudita) pontifex maximus delectus/Martinusq; quintus fuerit appellatus/eã spe/vt vniuersaz ecclię scismate ac hęresi laborãtẽ/afflictã ⁊ op̃ssaz/miseris tpib⁹/ac perditis moribus/inueterẽ libertatem/ac dignitatem restitueret. Nec eas fefellit opinio/cum nõ solum ecclĩaz/sed totã pene italiam tirãnide labefactataz/erexerit. Quid ẽt Pompeio nostrõ maius dici põt? Non est aũt modo propositi mei singulos prelatos Colũnenses/quãta religione polluerint/recẽsere. Quãdoquidẽ epla in iniẽsum excederet opus. Postremo qd de lr̃is cõmemorẽ/cum nõ minus lr̃is/q̃z religione ⁊ armor peritia colũna domus p̃secerit? Nemo eni eor fere est/qui literaz studio nõ magnopere delectẽ. Sed ex oĩbus Egidiũ cape/qui nullius scientiaz generis expers/fundamẽtarij doctoris adeptus est nomẽ. Sz redeo ad te Reuerẽd. dñe mi/cuius ingenũ/probitas/liberalitas/continẽtia/mãsuetudo ⁊ denicq; omnis virtus/ita in ore oĩum sonat. vt non secus de te/q̃z de magno olim Scipione sperandũ sit. Quid ergo mirũ/si ego his virtutibus vestris deuict⁹/omne pene studiũ meum colũnensib⁹ dicare cẽsuerim. Do itaq; oẽm operam ob viri excellẽtiam ⁊ eximiam gloriã domus tue/vt singula Egidij Colũnę opera limata ⁊ expolita: quãtum a me fieri põt: in dies in lucez deducam. Atq; illud modo emissum volo/cui est titulus de prior resolutione/qui ẽt tibi aditus/ad liberales sciẽtias esse põt. Sub ergo tuo nunc exeat egide/eũq; vt familiarẽ detectus singulariter foue. Ualeat dñatio tua Reuerẽd. 4. Kl̃. nouẽbris. 1522.

Incipit Tabula Nonũ Egidij ꝓtentaꝝ in libris Priorum Arist. ⁊ ꝓmo sup primum.

Quare inuentio ⁊ iudicium magis logice q̃z alijs scietijs attribuunt. fol. 1
Quare nõ scietijs ⁊ artibus specialibus denominatur. 1. B.
Cum incõueniens sit determinare sciam simul ⁊ sciendi modũ an sit in infinitum processus. 1. C.
An logica sit dignior ⁊ nobilior omni alia scia speciali. 1. D.
Quare magis ad logicum q̃z ad metaphysicum pertineat determinare modum inueniendi ⁊ iudicandi. 1. E.
In qua parte logice iste partes tractentur. 1. F.
An disiunctiue tradat ars inueniendi ⁊ iudicandi. 1. F.
Cum quinq; sint partes rhetorice. quare inuentio pars logice nuuueratur. 1. J.
An de syllogismo simplr possit esse scientia. 1. N.
An liber ꝓrum sit de syllogismo simplr. 1. O.
Quare simul phemiçat ad librum ꝓꝝ ⁊ posteriorum. 2. G
Quid intelligit phs per demonstrationem. 2. G
Quare dicit ꝓmum ⁊ deinde. 2. K.
An hic sit determinandum quid ꝓpositio ⁊ terminus. 2. L.
Syllogismus quare hic diffinit. 2. M.
Quare non determinat ꝓsequenter quid sit cõuersio. 2. M.
An bene sit assignatum genus propositionis. 3. E.
An bene diffiniatur per affirmatiuũ ⁊ negatiuũ. 3. E.
Quare ponunt magis he differentie q̃z alie. 3. F.
Quare maior est diuersitas syllogismi penes has differentias propositionis vniuersale particulare. 3. F.
Quare aliter hic ꝓpositio diffinit q̃z in topicis. 3. G.
Quo mõ differunt propositio enunciatio. 3. G.
An diuisio propositionis sit diminuta. 3. G.
Quare dimisit alias propositionis diuisiones que fieri possent. 3. H.
Cum propositio particularis ⁊ indefinita sequantur ad vniuersalẽ quo modo per opposita diuidunt. 3. H.
Indefinita quare magis conuertitur cum particulari q̃z vniuersali. 3. J.
Quomodo in arte est aliquid infi^{m} sicut proprio in definita. 3. J.
An ꝓpositio demonstratiua sumat. 3. K.
An dialectica interroget. 3. K.
An omnis propositio syllogistica sit dialectica vel demõstratiua. 3. K.
Quo modo ꝓpositio demonstratiua est per ꝓmas. 3. L.
Quare magis. d. terminũ voco q̃z terminus est. 3. M.
Quare syllogismus nõ diffinitur per resolutionem sicut terminus. 3. M.
Quare terminus diffinit per propositionẽ. 3. N.
Quare diuidit terminũ per subm ⁊ predicatum. 3. N.
An bene dicat in littera opposito esse vel nõ esse. 3. O.
Quare in diffinitione syllogismi ponit oratio que est genus nõ proprium. 4. A.
Quare. d. syllogismus est oratio ⁊ nõ orationes. 4. D.
Quid intelligit Aꝝ. per ly positis. 4. D
Quare nõ posuit concessis. 4. E.
Quare ẋ est aliud a premissis. 4. E.
Cum multe sint alie sylli diuisiones. quare dimisit. 4. G.
Cum de passione precognoscatur quid. quare declarat imperfectus cum sit passio. 4. G.
An syllogismus imperfectus sit syllogismus. 4. G.
Que differẽtia est inter dici de oi ⁊ esse in toto. 4. K.
Cuius conditionis sit dici de omni subiecti an ꝑdicati. 4. L.
Quare potius dicit sumere subiecti q̃z sub subiecto. 4. L.
An diffinitio dici de omni sit bona. 4. L.
An ꝓma diuisio ꝓpositionis sit bona. 5. E.
An illa diuisio inesse de necessitate inesse ⁊ contingere ineẽ sit per opposita. 5. E.
Quare dimisit alias diuisiones. 5. F.
In conuersione. quare dimittit indefinitam. 5. G.
Si eadem est conuersio particularis ⁊ indefinite. quare magis docet in particulari q̃z indefinita. 5. G.
Quare nõ conuertit ꝓpositionem singularem. 5. G.
An vniuersalis negatiua conuertat in terminis. 5. H.
An modus probandi teneat. 5. J.
An vniuersalis affirmatiua conuertat in particularẽ. 5. M.
An particularis ꝓuertatur in terminis. 5. M.
An particularis negatiua possit ꝓuerti. 5. M.
Cum multa sint instrumenta ad perficiendos syllogismos. quare tm̃ de ꝓuersione dicit. 5. N.
Quare dimisit ꝓuersionem per ꝓtrapositionem. 5. O.
An conuersio sit argumentatio. 5. O.
Quomodo ꝓuersiones reducunt in syllogismũ. 5. P.
An propositiones de necessario conuertantur sicut ille de iesse. 6. H.
An propositio vniuersalis negatiua de necessario conuertatur illo modo. 6. H.
An modus probandi sit bonus. 6. K.
An vniuersalis affirmatiua de necessario illo modo conuertatur. 6. K.
An distinctio ꝓtingentis sit bona. 7. J.
An necessarium dicatur ꝓtingere ⁊ quo mõ. 7. K.
An impossibile ꝓtingere dicatur. sicut necessarium. 7. M.
An modus probandi teneat. 7. N.
Quare phs separat ꝓuersionem negatiuarum de ꝓtingenti pro nõ necessario. 7. P.
Quare nõ simil^{r} d' in affirmatiuis sicut in negatiuis. 8. A.
Quare philosophus nõ distinguit hic contingens natũ ab infinito. 8. B.
Dubitatio de ꝓuersatione negatiuaꝝ de ꝓtingenti. 8. D.
Exista due alie dubitationes. 8. F.
Uidetur ꝙ exemplum philosophi de contingenti non sit ad ꝓpositum. 8. H.
An propositio de contingenti nato ⁊ infinito cõuertatur in terminis. 8. J.
An particularis in terminis ꝓuertatur. 8. L.
Quare illa coordinatio figura vocatur. 9. C.
Quõ modo tres sint figure. 10. H.
An detur quarta figura. 10. H.
An syllogismus plures habeat formas. 10. J.
An medium in ꝓma sit in toto. 10. K.
An ꝓmus modus ꝓme sit vtilis. 10. M.
An si minor vel maior ⁊ minor negatiua sit: sit inutilis. 10. N.
An bene assignata sit sufficientia vtilium ꝓiugationũ: ⁊ quo modo potest haberi. 10. Q.
Que sit causa ꝓncipioꝝ positorum a phs. 11. A
Quare ꝓclusio semper in hac figura assimilatur maiori in q̃litate: minori in quantitate. 11. B.
An syllogismi secunde sint imperfecti. 12. M.
An ꝓbatio quarti modi sit bona. 12. N.
An verum sit ꝙ. d. ꝓmo postremo ⁊c̃. 12. P.
Quare est cum multe sint cõbinationes. quare tm̃ quatuor sunt vtiles. 12. Q.
Que sit causa ꝓncipij ꝙ maior est vtis. 12. Q.
Que sit causa alterius ꝓncipij. s. ꝙ altera dr negatiua. 13. A
Si altera debet esse negatiua q̃re differenter maior vel minor. 13. B.
Quare in hac figura tm̃ sequit ꝓclusio negatiua. 13. B.
Quare in hac figura ẋ semper assimilatur minori ꝓpõni in quãtitate in qualitate aũt nec maiori nec minori. 13. C.
Quare in tertia figura de sexdecim ꝓiugationibus tãtuꝫ sex sunt vtiles. 14. N.
Quare opꝫ minorem esse affirmatiuã in tertia figura. 14. N
Quo mõ minor in tertia põt esse vniuersalis. 14. O.

Quare in hac figura tm̃ particularis ꝓcludit.14.P.
Quare in hac figura maior ⁊ vniuersalis ⁊ particularis pt esse.in alijs hõ.14.Q.
Quare nõ datur figura que tm̃ vniuersaliter cõcludat. sicut datur de particulari.15.A.
Quare cum hẽamus figurã ꝓcludentem solam negatiuam quare hõ habemus ꝓcludentẽ solam affirmatiuã.15.A
De ordine modoꝝ huius figure.15.B
Quare in ista figura descendunt modi particulares ab vniuersalibus.15.C
Quare nõ posuit oẽs cõbinationes indirectas.15.P
An inuenianꝫ in scõa ⁊ tertia figura modi idirecti.15.Q
Utrũ isti duo modi in oi figura maneãt idirecti.16.A
Quare isti modi indirecti tm̃ pñt in ꝗnẽ pticularẽ.16.A
Quare nõ fit modus idirectꝰ qñ aᵒʳ est neᵍᵃ ⁊ bᵒʳ af.sicut ecõuerso.16.B
Quõ mõ particulares ꝑme pficiunt per vlẽs 2ᵃ.16.C
Quõ particulares ꝑme pficiunt p vlẽs eiusdẽ.16.C
De eo qd̃ priculares 3ᵃ reduci in vlẽs pᵃ.16.D.
An fuerit ꝓsequẽs tractare de syllogismis de inesse.16.J
Quare nõ ꝓsiderat alias ꝓpositionum diuisiones.16.M
Quare nõ de impossibili.16.M
An si syllogismus diuersus inest ⁊ modalis.16.N
An expositio quam facit phs teneat.17.D
An mixtio de necessario ⁊ inesse teneat.17.M
An mixtio superfluat.17.N
An minori ex necessitate de inesse ⁊ maiori de necessario sequatur ꝓclusio.17.P
An ꝓiugationes quas ponit phs sint vtiles.17.Q
An ille inutiles possint esse vtiles.18.N
An in 4ᵃ mõ sit ꝓiugõ vtilis maiore exñte de nẽcio.18.O
An circa 4ᵐ modũ sit ꝓiugõ vtilis pticulari negatiua exñte de necessario.18.P
Quot sunt ꝓiugones vtiles huic figure.19.A
Instat ꝗ ꝓiugationes vtiles circa pmũ modũ.19.P
De ꝓiugõne inutili iuxta scõm modum.19.Q
De ꝓiugõne inutili iuxta sextũ modũ.20.A
De sufficiẽtia vtiliũ ꝓiugõnũ in hac figura.20.B
An possit sequi ꝓclusio de inesse.20.C
An generatio syllũ de ꝓtingẽti debuit ꝑcedere.21.B
Quare diffinit ꝓtingẽs cũ nõ diffinierit necessariũ.21.C
An bene sit definitũ ꝓtingens per necessariũ.21.D
An ꝓtingens cõmune dicat equiuoce.21.E
An modus ꝓbandi ꝙ nẽciuꝫ sit ꝓtingens sit bonus.21.E
An cõuersio quã docet sit bona.21.D
An ad veritatẽ ꝓpõnis exigat nẽcio entitas rerũ.21.J
Utꝝ sit verꝝ ꝙ cũ hõ ẽ aut nẽcio aut de neciᵒ canescit.21.O
An ꝓtingẽs natũ ꝓuertat in idẽ genus ꝓtingẽtis.21.O
An ꝓtingẽs natũ ꝓuertat in oppositã qualitatem.22.A
Quare dat diuersuꝫ modũ dici de oi hic ⁊ nõ in nẽcijs.22.B
Quõ illa de ꝓtingẽti dat intelligere illã de inesse.22.D
Quare nõ ponit tertiam intẽtionẽ de ꝓtingenti.22.F
Sub qua intẽtione debeat accipi vlis de ꝓtingenti.23.F
Utrũ determinatio Arꝝ.de gnõne syllꝰ sit sufficiẽs.23.A
Quare maiore existente de contingenti sequitur cõtingens ad vtrũlibet minore autem non.25.D
An ex vno aliquid sequit.25.F
An omnes ꝓiugationes sint vtiles.25.L
An modus perficiendi valeat.25.K
An ꝓiugationes possint in ꝓclusionẽ de inesse.25.P
Que dicant de inesse simplr.26.D
An maior de inesse debeat esse de iesse simplr.26.D
An ꝓclusio sit intelligẽda de ꝓtingenti pro possibili.26.E
Quare Arꝝ.nõ facit mẽtionem de modis affirmationis de ꝓtingenti sicut de negatiuis.26.D
Utrũ in istis modis sit ꝓiugõ vtilis.26.K
De sufficientia syllꝰ ꝗ mixtionis.26.O
An ex maiore de ꝓtingenti ⁊ minore de necessario fiat bona mixtio.27.N
An existente maiori de nẽcio sequat ꝗ de ineẽ.28.A
Quare ex vtraq; de ꝓtingẽti nõ fit syllꝰ.29.M
An ex maiori de ineẽ ⁊ minori de ꝓtingẽti sequat ꝗ.30.J
Que est cã ꝑncipij ꝙ ꝓpõ de nẽcio sit vlis.31.J
An modus ꝓbandi Arꝝ.valeat.31.K
An ex maiore particulari de ineẽ ⁊ vniuersali de contingenti sequatur conclusio.32.B.
Que est demõstratio Aristo.per quam ostendit ꝙ tres tm̃ sunt figure.35.L
Que dẽia est iter syllm oñsiuũ ⁊ ex hypothesi.35.M
Quare phs nõ probat in omni syllogismo esse aliquam affirmatiuam sicut vniuersalem.36.D
An si idem ad sui petitionẽ accipiat fiat petitio ꝑncipij.36.L
An ad syllogiçandum vniuersale opꝫ sumere vlẽ.36.L
Quare vlia ꝓcꝰ exigit premissas vlẽs.36.M
An quilibet syllꝰ cõstet ex tribus terminis.37.D
An tres termini faciant duas ꝓpositiones.37.O
An numerus ꝓpõnuꝫ sit minor numero terminoꝝ.37.P
Cũ iste liber dicat de iudicio.q̃re tractat de inuentione.39.J
Quare dat artem inueniẽdi medium.39.F
An indiuiduũ predicet ꝑm accidens.39.G
An ostensiuum ⁊ impossibile sint differentie immediate syllogismi.41.G
Quare nõ sunt cõbinationes peccãtes ꝓtra figurã.41.D
An omne demonstratum ostensiue possit demonstrari per impossibile.42.D
An syllꝰ ex hypothesi fiat per ꝑncipia dicta.42.K
An reductio ista superfluat.44.N
An exẽpla posita a phs sint bona.44.Q
An semper accidat peccatum sumptis terminis in abstractione.45.M
An hec sit falsa de necesse.nullum sanũ est egrũ.45.O
An de terminis obliquis possit fieri syllꝰ.46.N
Cuius proprietas sit reduplicatio.47.N
An liceat syllogiçare cum reduplicatione medij.47.Q
Quare ꝓpõ nõ est itelligibilis cũ reduplicatione.48.A
Utrũ sequat.est nõ bonum.ergo nõ est bonum.51.J
Quid sit quãtitas ⁊ qualitas in nomine infinito.51.P
Que pars oꝛonis infinitari põt.52.C
An omne nomẽ possit infinitari.52.F
An nomẽ infinitũ aliquid ponat.52.L
In quo differunt nomẽ infinitum apud grãmaticum ⁊ logicum.53.C
Quis terminus potest priuari.53.D
Que est differentia inter nomẽ infinitum ⁊ ꝑnatiuũ.53.F
An verbum possit infinitari.53.G
An affirmationis ⁊ negationis possit esse negatio.54.D
An negationis sit negatio.54.J
Que est causa ꝙ vna negatio aliã perimit.54.L

¶ Incipit tabula questionum Secundi libri Priorum Analeticorum.

An propositio conuersa sit diuersa a conuertente.55.B
An bene.d.phs de his syllogiçari q̃ sũt sub medio.55.D
An maior ꝓtenta sub medio possit syllogiçari.55.K
An maior per syllꝰ remoueat a ꝓtentis sub medio.55.L
An maior ꝓcludat de contentis sub medio.55.N
An sit alicuius vtilitatis syllo" plura posse ꝓcludere.55.Q
Quare Aristo.tm̃ ostendit falsum ex vero nõ sequi cuꝫ sint alie combinationes.56.C
An cõtingat verum ex falsis sequi ⁊ quo modo.57.D
An syllogismus ex falsis sit syllꝰ.57.F
Quare hic determinatur de syllogismis ex falsis:non tamẽ in topicis.57.L

An vtraqꝫ propositione existente falsa possit in conclusione veram.59.E
An illud sit incõueniens.b.non est magnũ.q̃ magnũ.59.N
An possibilis syllogismus circularis.60.M
An syllogismus circularis sit syllogismus.60.N
Que sit vtilitas talis syllogismi.60.N
Que est differentia inter circulationem hic ⁊ posterioristicam.61.L
An ꝓuersio qua vtitur ꝑ̃s in materia hac sit bona.61.D
An ꝓpositio affirmatiua possit circulo syllogiçari.62.L
An in modis vniuersalibus contingat circulariter syllogiçari.62.L
An ꝑma ⁊ secunda figura per tertiam syllogiçent circulariter.63.A
An syllogismus conuersiuus possit esse instrumentum ad artem pertinens.63.P
Que differentia sit inter ipsum verũ ⁊ ex falsis.63.O
Que vtilitas sit syllogismi conuersiui.63.O
An syllogismus ad impossibile pertineat ad sophistas ⁊ ad quem.66.K
Quare nõ diffiniuit actũ syllogismi per impoſe.66.M
An bene dicat syllogismus ostẽdit.66.N
Que differentia est inter syllogismum conuersiuũ ⁊ impossibile.66.P
Quare procedit supponẽdo cõtrariam ⁊ nõ cõtradictoriaꝫ syllogismus ad impossibile.66.O
Quare vniuersalis affirmatiua non concluditur per impossibile.67.L
An ꝓticularis negatiua possit per ipoſe syllogiçari.67.F
Quare demõstrando per impossibile in secunda figura semper accipitur extrinsecus.68.L
Quare cõparat syll'm per impoſe ad ostẽsiuũ.69.E
An syllogismus ostensiuus sumat propositiones veras ⁊ indubitabiles.69.S
Quare demõstratum per impossibile in vna figura nõ potest per eosdem terminos in alia demõstrari.69.S
Utrum negatiua demõstrata per impossibile in ꝑma figura nõ possit aliter syllogiçari ostẽsiue.69.D
Quare Aristo.prius ostendit intentum in negatiuis q̃ affirmatiuis.69.L
An per primam trm figuram ostẽsiue syllogiçantur conclusiones per impossibile.69.K
An idem sit ostẽsiue per ipoſe ⁊ ꝓuersiue syllogiçare.69.L
An syllogismus ex oppositis sit syllogismus.70.M
Lmus ꝓsiderationis sit syllogismus ex oppositis.70.O
Quare Aristo.nõ numerat oppositionem ꝓuatiuam ⁊ relatiuam.70.P
An verum sit q̃ tres oppositiones sunt ꝑm veritatẽ.70.Q
An syllogismus negatiuus ex oppositis possit fieri in ꝑma figura.70.Q
Quo modo cognoscatur quando in ꝑma ⁊ secunda ⁊ tertia fiat figura.71.B
An sex sint combinationes in secunda ⁊ sex in tertia figura de hoc syllogismo.71.C
An opposita possint ꝓcludi per vnũ syll'm.71.D
Quare hic determinat de petitione ꝓncipij cum in elenchis ⁊ topicis habeat ⁊c.72.B
Que dꝛia est inter petitionẽ ꝑm veritatẽ ⁊ ꝑm opionẽ.72.E
An petitio demõstret ꝓpositum.72.E
An fiat petitio quando per ignota arguit.72.F
An diffinitio petitionis sit bona.72.D
An petitio ꝓncipij possit fieri in oi figura.72.K
Quot modis petat ꝓncipium in vtraqꝫ figura.72.M
Quare nõ facit mẽtionem de erroꝛe nõ causa vt cã ⁊c.73.L
An sit differentia inter nõ causa vt causa ⁊ falsum.73.M
Quare hic agit de oꝛone cũ de ea in ꝑn°actum sit.74.S
Quare hic docet opponentẽ cũ ꝑ̃ faciat in topicis.74.D
Elenchus ad quem artificem pertineat.74.D
Quare nõ determinat alibi de elẽcho in hoc libro.74.J
An sit eadem diffinitio syllogismi ⁊ elẽchi.75.K
Quo modo peccatum.s.contraria opinari peccat cõtra syllogismum ex oppositis.75.N
Quare hoc peccatũ vocatur fallacia opinionis.75.O
An ꝓtingat simul opinari oẽs quatuoꝛ ꝓpõnes.75.P
Utrum contingat simul opinari. omne.d.esse.a. ⁊ nullum d.esse.a.76.B
An contingat vnam propositionem opinari ꝑm vtrũqꝫ medium.76.C
An bene assignauerit triplicẽ sciendi modũ.76.F
Quid scire cui opinari opponit.76.F
Quare non determinauit de oppositionibus in diuersis cõbinationibus.76.J
An contingat simul opinari bonum esse malum ⁊ malum esse bonum.76.K
An magis fugiendũ ⁊ magis eligendũ opponant.77.O
Utrũ velle agere sit magis eligendũ q̃ ipsum agere.77.P
Quare determinat hic artẽ faciẽdi inductionẽ.78.E
Inductio qũo ad syllogismũ reduci habeat.78.F
Qũo sumenda sunt singula in hac reductione.78.D
Utrũ inductio reducat in syll'm cuiuscũqꝫ figure.78.J
An diffinitio inductionis sit bona.78.K
An diffinitio exẽpli sit bene data.79.A
Quo modo exẽplum reducat ad syllogismũ.79.B
Exemplum ad quẽ artificem pertineat.79.F
Deductio ad quem pertineat.79.M
Quare in isto libro determinat de instãtia.80.D
Instãtia ⁊ elenchus quo mõ differũt.80.D
Ad quem artificem instãtia pertineat.80.J
Quare magis diffiniuit instantiam q̃ instantiuum syllogismum.80.J
An opposita ꝓcludant per scõam figurã ⁊ tertiã.80.K
An in scõa figura sit instãtia euidens.80.L
An debuerit hic ꝑ̃s de entimemate tractare.81.E
Ad quẽ artificẽ pertineat ipsum entimema.81.E
Quo mõ reducit entimema in syll'm.81.F
Que sit differẽtia icoris ⁊ signi.81.S
An diffinitio signi sit bona.81.S
An entimema sit syllogismus.81.J
Quare nõ docet inuenire mediũ in inductione.82.C
Inuentio signi ad quem pertineat.82.D
An nãles passiones transmutent aiam.82.F

Finis.

Egi.in prio. ✠ ¶

¶ Tabula alphabetica super libros prio/rum Egidij

Album.

Album dupliciter pōt sumi fo.20.A

Anima

Anima transmutatur secundum esse siue per accidens.fo.82.F

Causa

Aliquid pōt esse nō causa duplr.fo.73.N

Circa

Quid dicat hec prepositio/circa.fo.2.J

Conclusio

Conclusio ārē sequat ex duabus propositionib?.fo.25.G

Conclusio de necessario pro contingenti quomodo sequitur fo.26.M

Conclusio de in esse quomodo sequitur ex diuersis propositionibus.fo.41.N

Cōclusio vniuersalis & particularis quō pertant.fo.55.A

Cōclusio demōstratiua p impossē nō demonstrat.fo.67.D

Conuersio

Conuersio ppōnum quō habeat fieri.fo.5.25.et.29

Coniugatio

Coniugatio que sit vtilis & que nō.fo.18.et.23.et.25.C.et.26 G.L.et30.D.et33.G.et40.A.et41.J.et57.N.58.K. et59.F

Contingens

Contingens cōmune quot modis dicit.fo.21.F

Cōtingens natum & nō natum fo.21.P

Contingens pro possibili qd.fo.23.A.et26.J.et N

Contingens ad vtrūlibet duplex fo.25.L

De contingenti & necessario quomodo ex eis sequitur con/clusio.fo.27.P

Consequentia

Duplex psequētia essentialis & accidentalis fo.59.M.N

Demōstratio

Quid intelligit Aristo.per de. & demonstratiuam disciplinam fo.2.J

Demōstrator & dialecticus penes qd diūt.fo.3.K

Demonstratio quō accipiat fo.42.D

An sit possibilis demōstratio circularis fo.60.P

Contingit demōstrare simplr vel alicui.fo.72.F

Deductio

Deductio quid sit & ad quē pertineat.fo.79.L

Diameter

Quomodo intelligitur.Diameter est in cōmensurabilis co ste.fo.35.J

Dialectica

Dialectica ratiocinatio qd sit fo.43.O

Dialecticus sepe argumentatur ex falsis

Ens

Ens qualr possit esse medium fo.48.F

Entis duplex est cōpositio.fo.52.et fo.51.Q

Entimema

Quid sit entimema & multa de ipso.fo.81.et 81

In entimemate mediū est signum.fo.82.C

Exemplum

Diffinitio exempli & quo in syll'm reducit.fo.79.A

Exempla multa faciunt vnā inductionē.fo.79.D

Ad quē artificem pertineat de exemplo.fo.79.F

Experimentum

Experimentum quid sit.fo.43.B

Figura

Quare sunt tantum tres figure.fo.10.D

Infinitum

Infinitum quid dicat.fo.3.J

Qui termini & que pars orationis ifinitari potest.fo.51.M

Infinitatio quid sit.fo.52.G

Indiuiduum

Indiuiduum consideratur formaliter & materialr.fo.39.G.

Intentio

De istis intentionibus subiectum/pdicatum/antecedens & consequens.fo.39.J.et fo.40.M

Inuentio

Inuētio & iudiciū in q'libros logice tradat.fo.p.F.& fo.39.F

Ars inuentiua medij quomodo habetur.fo.39.F

Inductio

De inductione & quō in syllogismū reducat.fo.78

Instantia

Instātia quid sit & multa de ipsa.fo.79.&.80

Leo

In leone est fortitudo & habitus.fo.82.G

Logica

Logica tradit artē inueniendi & iudicandi.fo.p.A

Logica simul determinat scientiam & modū sciēdi.fo.p.C

Logica in suo genere est melior & nobilior alijs i suo.fo.p.D

Ad logicam pertinet de inuentione & iudicio.fo.p.E

Logice & rethorice vtia in modo psiderandi.fo.p.K

Sufficiētia librorū logice & modus psiderādi eorū.fo.p.M

Tota logica est de syllogismo simpliciter & liber priorum similiter.fo.2.F

Apud logicum nō est nisi oratio pfecta.fo.3.E

Ad logicū pinet inuētio signi.fo.82.D

Logicus sub intentione cōmuni potest considerare res naturales.fo.82.D

Medium

Medium sillogisticum aliquando est vtroq; modo medium.fo.12.L

Quomodo medium sit cōnexio extremorum.fo.36.M. 37.E.& P.38.D

De arte inueniendi medium ad syllogiçandū.fo.38 & infra.

De diuersitate mediorum in diuersis libris.fo.42.N

Medium duplr dicit.fo.78.L

Mixtio

Mixtio duplex naturalis/& metaphorica.fo.17.M

De mixtione metaphorica q̄ deseruit syll'o.fo.17.N.&27.N

De mixtione in tertia figura & q̄ est triplex.fo.34.&.37

Necessarium

Quomodo necessarium non dicitur multiplr sicut contingens.fo.21.L.&.25.L

Necessarium & non necessarium quomodo non sunt contradictoria.fo.21.G

Negatio

Negatio vna an possit infinitare plures terminos.fo.51.Q

An affirmationis & negationis possit esse negō.fo.54.D

Quod negatio negari pōt.fo.54.K

Nomen

Quid pmo significet nomē.fo.51.N

De nomine infinito.fo.52.L

De nomine puatiuo & quis terminus puari possit. fo.53.D

Differentia inter nomē puatiuū/negatiuū & infinitū.fo.53.F

Opinio

De fallacia opinionis.fo.75.O

Quō pringat opinari diuersa.fo.76.A

Oppositio

Oppositio duplr cōsideratur.fo.70.Q

Oppositio pōt accipi cōiter & ppie.fo.71.A

Per

Quid dicat hec prepositio.per.fo.2.J

Perfectio

Perfectio duplex.fo.4.D

Petitio

Diuersimode in diuersis libris logice tractatur de petitione.fo.72.B

Differentia petitionis que est fm veritatem ⁊ que est fm opinionem fo.72.J
De petitione an fiat in omni syllogismo fo.72.J
In primo modo ⁊ prima figura dupliciter fo.72.M
Diffinitio petitionis fo.73.N

Premissa

Premisse pñt esse cā rei ꝓclusę vel illationis dupl'r.fo.57.E
Premisse false sunt causa illationis veri non per se sed per ac.fo.57.F

Principium

Principium scientie qūo habeat fieri fo.43.B
Principij petitio quid sit ⁊ q̄ est duplex fo.61.A
Principia sunt nota per se quia per suam cām fo.72

Propositio

Propositio in cōi dupliciter consideratur fo.2.M
Propositio ⁊ enunciatio qūo differunt fo.3.G
Propositio de inesse ⁊ de possibili conuertuntur fo.5.E
De veritate propositionis fo.21.K
Propositio de necessario cum alia de necessario cōcurrit ad syllogismum sicut illa de contingenti fo.22.L
Quid sequatur ex propositione de possibili fo.26.A
Propositio de inesse qūo accipienda est respectu necessarij ⁊ contingentis fo.26.F.28.B.31.P
De propōnibus deseruientibus ad generationem syllogismorum ⁊ de passionibus propōnum fo.34.⁊ infra.
Propositio conuertens ⁊ conuersa est eadē ⁊ diuersa ⁊ quomodo fo.55.B
In omni propositione vlis implicatur syll's fo.55.D
Propositiones vniuersales ⁊ particulares quomodo syllogizantur fo.55.J.⁊.66.G
Particularis negatiua non potest per impossibile demonstrari fo.67.F

Reduplicatio

Reduplicatio an sit ꝓditio subiecti vel predicati.fo.47.D

Syllogismus.

Syllogismus simpliciter immediate descēdit in syllogismū demonstratiuum fo.2.G
Syllogismus quidam formalis/quidam mālis fo.10.K
Duplex est syll's fo.10.M
Quare in omni syllogismo debet esse propositio vlis ⁊ quare ⁊ negatiua non syllogizatur fo.10.O
Quare syll's prime figure sunt pfecti reliquę nō fo.12.N
De principijs syll'orum fo.13.A.⁊ 36.
Syll'i secunde figure qūo reducuntur fo.15.A
Diuersus est modus gīandi syll'os de contingenti a mō generādi syll'os de necessario fo.21.B
Qūo in prima figura sint modi imperfecti syll'oꝝ fo.23.G
De sufficientia syll'oꝝ fo.33.K.⁊ 35.L
Dria syll'i ostensiui ⁊ ex hypothesi fo.35.M.⁊ 41.G
Syll's habet mn̄ tres terminos fo.37.D
Duplex dispositio in syll'o fo.41.D
Alius est syll's per impossibile ⁊ alius ad impo'e fo.42.L
Syll's ex falsis qūo fit ostensiuus fo.42.M
Reductio syll'oꝝ est quadruplex fo.44.N.⁊ 50.E
Qūo syll'ari possit ex obliquis fo.46.N
Syll's est duplex.s.ostēsiuus ⁊ cathegoricus fo.49.D
Quid sit syll's ad impo'e ⁊ ex hypothesi fo.49.K
Quare syll'atur ex falso verū ⁊ nō ecōtra fo.56.D.⁊ 57.D
Syll's ex falsis duplex est fo.57.D
Principia mālia syll'i simpl'r ⁊ syll'i ostensiui fo.57.J
Qūo det syll's circularis fo.60.M.⁊ 62.D.⁊ 63.A
Quid sit syll's cathegoricus qs hypotheticus fo.61.M
Quid sit syll's ꝓuersiuus ⁊ de eius dria ad syll'm ⁊ falsis ⁊ ad quem pertineat ⁊ eius vtilitas fo.63.P
Ad quem pertineat syll's p impo'e ⁊ de eius diffinitione ⁊ dria eius ad conuersiuum fo.66.K.⁊.69.F
Octo possunt fieri syll'i per impossibile fo.67.M
In 3ª figura pñt assignari duodecim syll'i fo.68.D
De syll'o ex oppositis ⁊ ad quem pertineat fo.70.M
Syll's p impo'e non pertinet ad dyalecticum fo.73.M
Quinqꝝ regule de reductiōe quaꝝ rōnū ad syll'os fo.77.D
Syll's primus ꝑ figure pficit ⁊ est nobilissimus fo.78.G

Terminus

De termino necessaria est duplex cognitio fo.2.L
De terminis finitis ⁊ infinitis ⁊ quomodo in his habeat fieri conuersio fo.51.D
De terminis finitis ⁊ priuatiuis ⁊ qui termini possint infinitari fo.51.M.

Transumptio

Transumptio quomodo accipiatur fo.51.M

Verbum

An verbum possit infinitari fo.53.G

Finis.

¶ Incipit Tabula Questionum Primi libri Priorum a magistro Marsilio.

Prima questio est. Utrũ de syll'o simpl'r possit esse scia. fo. 90
2ª Utrum syllogismus simpliciter sit subiectum in libro priorum. 90
3ª Utrum diffinitio propõnis sit bona. 90
4ª Utrum eadem sit propõ affirmativa ⁊ negativa. 91
5ª Utrum diffinitio syllogismi sit bona. 91
6ª Utrum syllogismus simpliciter sit genus ad syllogismum dyalecticum ⁊ demonstrativum. 92
7ª Utrum omnis bonus syllogismus regulatur per dici de omni vel per dici de nullo. 92
8ª Utrum syllogismus expositorius affirmativus valeat in omni figura. 93
9ª Utruz omnis syllogismus expositorius negativus valeat in omni figura. 94
10ª Utrum conversio sit possibilis. 94
11ª Utrum vniversalis negativa convertatur simpl'r. 95
12ª Utrũ pticularis negativa ꝓvertat seu possit ꝓverti. 95
13ª Utrum quelibet vniversalis affirmativa convertatur per accidens. 96
14ª Utrũ quelibet particularis affir'ua cõvertat simpl'r. 96
15ª Utrum propositiones de preterito ⁊ futuro convertãtur: sicut ille de inesse. 97
16ª Utrũ copula existente de pñti ⁊ p̃dicato exñte de ptici pio preteriti vel futuri tpis: vel termino terminato in bile: vel in tiuum subiectum possit ampliari. 97
17ª Utrum propositiones in quibus ponunt termini ampliativi convertantur sicut ille de inesse. 98
18ª Utrũ ppõnes de terminis obliquis convertende sint sicut ille de inesse. puta sicut ille de recto. 98
19ª Utrũ propõnes in qbus subjiciunt pronoia prime vel secunde persone convertantur: sicut alie de inesse. 99
20ª Utrũ ꝓversio ppõnum de inesse fit p̃ntia formalis. 99
21ª Utruz propositiones modales de sensu composito debeant converti sicut alie de inesse. 100
22ª Utrum propositiones de possibili divise convertantur sicut ille de inesse. 101
23ª Utrum propositiones de necessario divise convertantur sicut ille de inesse. 101
24ª Utrũ primus modus p̃ᵗ figure teneat gr̃a forme. 102
25ª Utrum quatuor modi p̃ᵗ figure teneãt gr̃a forme. 102
26ª Utrum solum sint quatuor modi prime figure directe concludentes. 103
27ª Utruz ex puris particularibus aliquid sequatur. 103
28ª Utrum ex puris negativis aliquid sequatur. 103
29ª Utrum hec sit necessaria. homo est animal. 104
30ª Utrũ ista sit vera. homo de necessitate, est animal. 104
31ª Utrũ in 3ª figura solum debeat cõcludi particul'r. 105
32ª Utrũ valeant syllogismi ex illis de necessario compositis: sicut ex illis de inesse. 105
33ª Utrum valeat mixtio ex vna de necessario: ⁊ alia de inesse in prima figura. 106
34ª Utrũ valeat mixtio in secunda ⁊ tertia figuris ex vna de necessario ⁊ alia de inesse. 106
35ª Utrum valeat mixtio ex vna de possibili ⁊ alia de inesse. 107
36ª Utrum valeat mixtio ex vna de possibili ⁊ alia de necessario. 107
37ª Utrum syllogismi ex ambabus de possibili valeant. sicut ex ambabus de inesse. 108
38ª Utrum ex maiore de inesse simpliciter ⁊ minore de necessario sequatur conclusio de necessario. 108
39ª Utruz hec propositio. sortẽ contingit non esse: sit affirmativa vel negativa. 109
40ª Utrum possibili posito in esse nullũ sequat ipos'e. 109
41ª Utrum quelibet de contingenti convertatur in oppositam qualitatem. 110
42ª Utrũ syllogismi de ꝓtingẽti valeãt in omni figura. 111
43ª Utrum valeat mixtio ex vna de inesse ⁊ alia de contingenti in prima figura. 111
44ª Utrũ valeat mixtio ex vna de inesse ⁊ alia de cõtingẽti in secunda ⁊ tertia figuris. 112
45ª Utrum in prima figura valeat mixtio ex vna de contingenti ⁊ alia de necessario. 112
46ª Utrum valeat mixtio ex vna de necessario ⁊ alia de cõtingenti in secunda ⁊ tertia figuris. 113
47ª Utrũ valeant sylli ex alijs propõnibus modalibus de quibus Aristo. non facit mentionem. 113
48ª Utrũ omnis syll's est in aliqua trium figurarum. 114
49ª Utrum ille syllogismus sit bonus. bñs omnem equuz est sortes. brunellus est equus. ergo ⁊c. 115
50ª Utruz omnis propositio in qua predicato additur re duplicatio sit falsa ⁊ in intelligibilis. 115
51ª Utrum eodem modo syllogizandum est ex terminis infinitis. sicut ex terminis finitis. 116

¶ Expleta tabula primi libri incipit tabula secundi.

Prima qõ. ¶ Circa 2ᵐ librũ. querit p̃ vtrũ idẽ syll's valeat ꝓcludere plures conclusiones. 116
2ª Utrum primus modus prime figure possit concludere plures conclusiones capiẽdo sub sub medio ⁊c. 117
3ª Utrum ex veris possit sequi falsum. 117
4ª Utrum ex falsis sequatur verum. 117
5ª Utrum ad duorum contradictoriorum qõlibet possit sequi idem: vt ad idem esse ⁊ non esse. 118
6ª Utrum syll's circularis sit bonus syllogismus. 118
7ª Utrum ex maiore affirmativa ⁊ minore negativa medio variato penes finitum ⁊ infinitum sequatur cõclusio affirmativa. 119
8ª Utrum hec conversio valeat. nullum. a. est. b. ergo oẽ non. a. est. b. 119
9ª Utrũ syll's cõversivus differat a syll'o ad impos'e. 119
10ª Utrũ vniversalis affirmativa possit syllogizari ad impossibile in prima figura. 120
11ª Utrum omnis syll's fit ex hypothesi. 120
12ª Utrum omnis syllogismus sit ostensivus. 120
13ª Utrum syllogismus ex oppositis valeat in secunda ⁊ tertia figuris. 121
14ª Utrum petitio principij peccet ꝗ syll'm simpliciter. 121
15ª Utrum respectu premisse affirmative possit peti principium in secunda figura. 121
16ª Utrum non propter hoc accidere falsum solum in syllogismis ad impossibile reperiatur. 122
17ª Utrum idem de eodem possit simul habere opiniones contrarias. 122
18ª Utrum possibile sit aliquem scire ⁊ dubitare. 122
19ª Utrum inductio sit bona consequentia. 123
20ª Utrum inductio possit probare propositionem immediatam vel scientiarum principia. 123
21ª Utrum omne exemplum sit reducibile ad syll'm. 124
22ª Utrum diffinitio entimematis sit bona qua dr. entimema est syllogismus ex icotibus ⁊ signis. 124

¶ Explicit Tabula secundi libri priorum.

Tabula Marsilij

Argumentatio

Quomodo argumētatio sit subiectū ꝛ quo non. fo. 90. L

Argumētatio qūq; capit large. fo. 121. M

Ampliatio

Ampliatio ppōnū de preterito. fo. 97. G

De ampliationibus vide fo. 97. P

Dria inter ampliatū ꝛ ampliatiū fo. 98. G

De ampliationibus modaliū fo. 101. F

Consequentia

A magis amplo ad min⁹ amplū affir⁽ᵗᵒ⁾ ḡre vz ꝓnia fo. 98. J

Quid sit ꝓnia formalis fo. 100. B

An sit ꝓnia ꝓuersio ppositionum de inesse fo. 100. L

De regulis consequentiarum fo. 100. Q

Ad formalitatem consequentie fo. 102. E

Diffinitio ꝓnie bone cui ꝓuenit fo. 117. P

Duplex est ꝓnia formalis ꝛ materialis. fo. 123. L

Con⁰

Con⁰ de mixtiōe in 2ᵃ ꝛ 3ᵃ fig⁽ᵃ⁾ ad qnqꝫ ḡnes reducit. fo. 107.

Contingens

Quot modis accipitur contingens. fo. 109. E

De propositionibus de contingenti fo. 100. N

Propositio de cōtingenti qūo exponitur fo. 3. L

Tres regule de contingenti ꝛ inesse fo. 3. N

Conuersio

Quot modis dicatur conuersio fo. 94. N

Conuersio propositionum triplex fo. 94. N

Conuersio propositionū est multiplex fo. 94. N

Ad cōuersionē propositionū tria requiruntur fo. 94. O

Conuersio ꝑ transpositionem est duplex fo. 95. G

Duo notabilia circa ꝓuersiones propōnū fo. 95. G

De mō cōuertendi propōnes negatiuas fo. 95. D

Duplex ꝓuersio proprie dicta ꝛ ꝑ reductionē fo. 96. G

Cōuersio ꝑ accidens qūo ꝛ in qbus habeat fieri fo. 96. G

Conuersio simplr quarum ppōnū ꝛ qūo fiat fo. 96. P

In ꝓuersione propōnū de ꝑterito qd seruandu3 fo. 97. J

De ꝓuersiōe ppōnū vbi ponūt termini ampliatiui fo. 98. K

De cōuersionibus ꝓnominum prime persone fo. 99. F

Conuersio pōt esse nomē scḋe intētionis multiplr fo. 119. O

Dici de

Quid sit dici de omni ꝛ qd de nullo fo. 92. O

Dici de omni est duplex fo. 92. P

Dici ō oi 3 ꝓtieat i cōplexū ꝑ ipm tñ itellr cōplexū fo. 92. P

Quid sit regulari per dici de omni fo. 93. B

Diffinitio

Unius diffinibilis vna est diffinitio qditatiua fo. 91. B

Quatruplex diffinitio inuenitur fo. 91. P

Duplex est diffinitum fo. 91. P

Entimema

De entimemate vide plura fo. 124. P

Exemplum

De exemplo vide fo. 124. J

Inductio

Inductio qūo est bona ꝓnia fo. 123. L. Q.

Oratio

Oratio affirmatiua quid sit fo. 90. P

Propositio

Dria inter propositionē ꝛ propositio plures fo. 90. P

Propōnis cathegorice que sit diffinitio fo. 9. Q.

Ad vitatē affir⁽ᵗᵒ⁾ cathe⁽ᵒ⁾ reqrit ꝗ ſb3 suppōat ꝑ aliq. 91. D

Ad vitatē neg⁽ᵗᵒ⁾ cathe⁽ᵒ⁾ sufficit ꝗ ſb3 ꝑ nll'o suppōat fo. 91. E

Nūqꝫ negatiua cathegorica eqpollet affirmatiue fo. 91. E

Omni ppōni affirmatiue solū ōdicit vna negatiua fo. 91. F

Disiun⁽ᵗᵒ⁾ ꝛ copu⁽ᵗᵒ⁾ ō ꝓtb⁹ ōdicētib⁹ sibi inuicē ōdicūt fo. 91. G

Propō hypo⁽ᵗᵒ⁾ ſp mātet affir⁽ᵗᵒ⁾ q̄diu nō hypo⁽ᵗᵒ⁾ ñ neg' fo. 91. G

Aliqua hypothetica negatiua eqpollet affirma⁽ᵗᵒ⁾ fo. 91. G

In hypotheticis probabile est dicere, negatiuam propositionem esse affirmatiuam fo. 91. D.

De propositionibus de inesse vide plura fo. 95. E

Propōnes particulares neg⁽ᵗᵒ⁾ sunt in duplicidria ꝛ de modo conuertendi eas fo. 95. O

Duplices propōnes de preterito fo. 97. G

De ppōnibus de teris obliqs qūo fiunt ꝓuertēde fo. 98. P

Forma ppōnis ꝓsistit in quatuor fo. 100. B

De ppōnibus modalibus ꝛ qūo ꝓuertunt fo. 100. N

Quatuor genera ppositionum sunt penes hunc modum possibile fo. 101. D

Quatuor sunt propōnes de necessario fo. 101. O

Triplex necessitas propositionū fo. 104. D

De ppōnib⁹ ō sensu cōposito ꝛ diuiso fo. 104. P. ꝛ fo. 123. L

Quid sit ppositio de inesse simplr fo. 108. O

Triplex differentia propositionum fo. 118. F

Propōnes ꝓnie qūo simul esse pñt in eodē intellu fo. 122. G

Petitio

Petitio principij quid sit fo. 121. K

Duplex est petitio principij fo. 121. K. P.

Peccare

Peccare quid sit fo. 121. L

Possibile

Possibile capitur tribus modis fo. 94. M

De possibili ꝛ impossibili nēcio et contingenti fo. 118. G

Reduplicatio

De signis reduplicatiuis ꝛ cuius ꝓditio sit fo. 115. N

Scientia

Triplex est scibile fo. 90. E

Scientia quomodo describitur fo. 90. L

Duplex est scitum ꝛ dubitatum fo. 122. Q

Scientiarum principia sunt duplicia fo. 124. B

Syllogismus

Quid intelligit ꝑ syllm simplr fo. 90. B.

Qūo de hoc termino syll's possit esse scia fo. 90. D

Diffinitio syllī qūo debeat exponi fo. 91. Q

Ois syll's est cōplexus ꝛ qūo eius est diffō fo. 92. B

Syll's dz ꝓbi ad suā spēz ꝑ dria fozales nō māles fo. 92. G

Syllī forma dr esse modus ꝛ figura fo. 92. G

Syllm esse dialecticū tz se ex parte premissarum fo. 92. D

Iste terius syllogismus nō est genus ad istos terius. sil. dia. sil. de. fo. 92. D

Ois syll's est in aliqua triū figurarū fo. 2. O

Qd est ꝑn⁽ᵗᵒ⁾ ꝑ qd tenet syllī expositorij fo. 93. D. ꝛ fo. 94. D

Tres ꝓdōnes syllī expositorij fo. 93. J

Syll's expositorius in qbus valeat ꝛ in qbus non fo. 93. L

Ex puris ꝑn⁽ᵗᵒ⁾ ꝑt eē bon⁹ syll's ꝛ qūo fo. 93. P. ꝛ fo. 103. M

Syll's expositori⁹ negatiuus an valeat in oi figura fo. 94. E

Modus primus ꝑ⁽ᵗᵒ⁾ figure qūo teneat fo. 102. F

Modi 4⁰ ꝑ⁽ᵗᵒ⁾ figure an teneāt gratie forme fo. 102. M

Syll's ex modalibus cōpositis pōt fieri dupl'r fo. 105. Q

De syllogismis de modalibus fo. 113. N

De syll'is cathegoricis ꝛ hypotheticis fo. 114. K

De syll'is ex terminis cōibus fo. 115. E

De syll'is ex terminis finitis ꝛ infinitis fo. 116. S

Syll's qūo capitur fo. 116. M

De syll'o circulari fo. 118. O

De syll'o conuersiuo ꝛ ad impossibile fo. 119. M

Quare dr syll's ad impossibile fo. 120. D

Quid sit hypothesis ꝛ de syll'is ex hypothesi fo. 120. K

De syll'is ostensiuis fo. 120. P

Quid sit syll's ex oppositis fo. 121. D

In quo syll'o inueniat ꝓpter hoc accidere falsum fo. 122. L

Subiectum

Quod subm accipitur pro subo attributionis ꝛ ꝑ subo adequationis fo. 90. D

Subiecti attributionis triplex conditio fo. 90. D

Subiectū libri priorū nō est syll's sed argumentatio fo. 90. J

Idē terius diuersimode pōt esse subz totius ꝛ ꝑtis fo. 90. K

Finis.

¶ Qõ qd sit mediũ i dmõstrone p Egi. Romanũ.

Uestio ē qd sit me'' i demõstrone ⁊ vꝰ ꝙ diffo sbi: qꝛ ois sillꝰ ꝓstaꝰ ex ppõnibꝰ p se ⁊ nēcijs/vt demõstꝛ: ꝗ ē in sillo vbi ponit diffo sbi me''/tales ppõnes eē hñt q̃ sũt p' ⁊ nēcie. g̃ ⁊c. Ꝑ demõstꝛ ē p cãz: ꝗz nã sbi ē cã oium, accñtiũ q̃ fiũt i sbo cũ igr diffo nãm exp̃mat: diffo sbi poterit eē mediũ ad demõstrandũ oia q̃ demõstant i sbo. Ꝑ sillꝰ ꝓstituit ex ppõnibꝰ vbi: diffo sbi ponit mediũ aut erit oia''' aut sophi''' fi, sophi''': qꝛ ex nēcijs pcedẽs/ñ peccãs i foꝛa. nõ oia'''/qꝛ nõ ē ex pbabilibꝰ sed ex nēcijs g̃ erit demõstꝛ gre ⁊c. Ꝑ pn'' i demõstrone ē me'' demõstratiuũ: qꝛ p me'' ꝙ p cãm ⁊ pn''/demõstratiuũ ꝓcludit. ſz dr in p̃ de aia/ꝙ qõ qd est subti est pn''/ois demõstratiois g̃ p' diffo dicẽs pp qd passiois/dr me'' in demõstratione: sed diffo subti vr B bre/qꝛ cõparata ad subz est diffo cõparata ad diffõe dicit pp qd g̃. In ꝗtiũ est qꝛ me'' ⁊ i° p qõ ꝓcludit/oz esse eius dz rõnis cũ eo qõ ꝓcludit. cũ g̃ accñs ꝓcludat/oz me'' nõ bre rõne sube: nõ g̃ diffo erit me'' ſz alia passio. Ꝑ dr 2° poste, ꝙ rõ pmi termini est me'' in demõstratione. sed primus termin' est maioꝛ extremitas: cũ g̃ pa° fit maioꝛ extremitas/diffo pa''' erit me'' i demõstrone. ñ g̃ diffo sbi. Ad istã qõnẽ dõz ē. ꝙ si volum' tñ videẽ qd sit me'' in demõstrone/cũ nõ demõstrent de subto nisi q̃ subto isunt/opz nos videẽ q̃lr hñt oꝛ'''' q̃ in subto sũt: ⁊ oꝛ'' ispecto appebit q̃ p demõstrõẽ cõcludunt ⁊ qd sit in demõstrone me'' ⁊ q̃ solũ demõstrõẽ vtualr igrediunt ⁊ q̃ demõstrõi sunt vtilia. ¶ Propter qõ no'''ē ꝙ in subto vel in suppo'' duo sunt, ꝓsi''. p nã. 2° esse. Est aũt in oi subto in q̃ accña demõstant 2' nã. ſ. foꝛa ⁊ mã. nã si repiũt alie sube q̃ sunt ipse forme p se existẽtes/de eis passiones ppꝛie nõ demonstrant/nec aliqd de eis demonstratur. nã scie particulares quarũ est ppꝛie demonstrare/non se extendunt vsqꝫ ad ꝓsideratione taliũ subarum/saltem vt substantie sunt/ſz me'' de eis consideret/vt motrices existunt metaphyſicus aũt qui de eis ꝓsiderat non directe demonstrat/sed modus eius est declarare ⁊ inuestigare naturas ⁊ qditates rerũ. igitur de illis substantijs separatis nõ est demõstꝛ. ⁊ si aliqñ videat ꝙ demõstratiue pbet eē per effectus iseriores/nõ ppe esse p tales demõstrones pbat de eis/sed solum possunt/ꝙ ppõ illa vera est/in qua dr/sube separate sunt. Nã ipsum pncipiũ pbat esse/nõ tñ esse de eo pbari pōt: cũ esse suũ sit idẽ ꝓm seipsum. ergo demõstrones ꝓm ꝙ hic accipimus/nõ se extẽdunt nisi ad ea/que ꝓz esse a sensibilibus non sunt separata in illis aũt/vt dicebatur/est i° qõ per se ⁊ primo dr: non sicut forma. ⁊ i° qõ dicit nã ex ꝓsiti/sicut mã. que pro tanto dr natura. qꝛ formam suscipit. vt 5° me'' est declaratũ. ⁊ sicut in hmõi substãtijs duplicẽ nãm accipimus/formã: scz ⁊ mã/ita in eis ꝓspicim' duo giña accidẽtiũ. vnũ qõ seqt formã: aliud qõ seqt mãz. Accidẽtia que ꝓsequunt formã/sunt accidẽtia p se/que sequuntur esse ꝓm suã formã/qꝛ ꝓm suã naturã: qꝛ nec directe dr de forma alia vo accñtia que ꝓsequũtur mãm/dñr accidẽtia p accidẽs/qꝛ p accidẽs diuisum ꝗ per se. ⁊ sicut edificatoꝛ edificat. ista est p se/qꝛ est vera rõne forme scilicet artis edificatiue sed musicus edificat. ista est vera per accidens/qꝛ est vera ratiõe materie in quantum musica ⁊ ars edificatiua hñt esse in eadem mã ⁊ in eodez subiecto. ista a sili/ea que sunt vera rõne forme/dñr per se ⁊ que ratione mãẽ/dñr per accidens. igitur accidentia que veritatem ⁊ vnitatem hñt a forma/sunt accidentia p se ⁊ sunt ea que demõstrationibus sunt vtilia. ea que ꝓsequũtur mãm sunt accidẽtia p accidens: ⁊ qꝛ ex his que sunt p accidens demonstratio nõ cõstituit/demõstrationi talia accidẽtia sunt in vtilia. pz igitur qũo duplex natura existit in re ⁊ que accidentia ⁊ quã naturã sequentia demõstrationi ⁊ que nõ. Itẽ qꝛ 2'' qõ restabat ꝓsideradũ in supposito erat esse sciẽdum ꝙ sicut duplex nã existit in supposito/ita existit ibi ⁊

Z.p.10.

Z.p.5.

duplex esse. ſ. esse essentie ⁊ esse actuale i'' autẽ duplex esse ad demõstrationẽ cõparatur. sicut se hz vnuz istoꝝ vt esse essentie solum pōt esse aliqualr demõstrationis me''. nõ ꝙ p demõstrationẽ ꝓcluditur aliud esse/vt eē actuale soluz p demonstrationẽ aliqualẽ ꝓcludi pōt: qꝛ aliquo mõ ꝓn''ib petit. nũq̃z tñ erit demõstrationis alicuius mediũ idẽ pbatur p idẽ prin'' nũq̃z eē alicui' demõstratiõis erit me''. ¶ Pri''' sic declaratur. qꝛ esse essentie ⁊ essentia non differunt sicut rubere ⁊ ruboꝛ/vel sicut in se aliqd acceptum ⁊ in supposito ꝓsideratũ/aliter essent in supposito tria esse. Dicendũ ergo q cũ esse essentie diffinitionẽ ingrediatur ostendit q nõ dr a qditate rei/nisi forte p rationẽ quandam accipiendi. cũ igitur quicqd est subiecti forma' loquendo nunq̃z p demonstrationẽ cõcludit qꝛ in subam fit cã quare in ipso subto insit/sed magis ipsa quiditas causalitate p̃cedit accepta que in subto existunt nunq̃z esse essentie p demõstrationem ꝓcluditur per se loquendo/nisi forte aliquis syllogismo possit ad hoc probandum ⁊ ꝓcludẽdum ⁊ lz per demonstrationẽ esse essentie non cõcludat' siue diffinitio forꝛ' sit demõstrationi ꝓclusio pōt aliqualr demõstrationis esse ꝓmũ mediũ. Nã cũ esse actuale immediate trahat originẽ a natura rei: cum per cãz immediataz possit fieri demonstratio/esse actuale de re que non est rei subiecte/p ipsam quiditatẽ ostẽdi poterit vñ ⁊ phs dicit 2° poste. necessariũ esse demõstrare nisi sub̃a sit. pz igitur q per esse essentie demonstratur esse actuale aliqualr ⁊ dico aliqualiter/cum supponatur ꝙ debet probari. ¶ Et iõ oportet ꝙ in omni syllo ꝓbãte ⁊ iferẽte/ꝗ fit alia a q̃lz ꝓmissaꝝ. pp qõ ē nēce me'' differre a maioꝛi extre'' ⁊ mioꝛi. qꝛ si me'' ē idẽ ꝙ maioꝛ extremitas/tũc ꝗ nõ dr a maioꝛi ppõne. vnde apparet falsum dictũ illoꝝ q dñt ꝙ sufficit ꝙ mediũ dr a passione siue a maioꝛi extremitate ⁊ non opz ꝙ differat a subiecto vel a maioꝛi. Nam si hoc verũ esset non oporteret conclusionem differre ab aliqua premissarum. qõ nõ solum est ꝗ demõstrationẽ/sed vlr ꝗ subm cũ igitur diffinitio subi non simplr sit altera a subto in tali demõstratiõe nisi p eē essentie vel quiditatẽ/esse actuale ꝓcludit aliqualiter ꝓm rei veritatẽ ꝓn'' petit. pp qõ a vera demõstratione deficit. ¶ Et qꝛ visum est ꝙ esse actuale pp esse essentie ꝓcludi hz declaratuz est p'' qõ ponebat de esse actuali qõ. ſ. p demõstrationẽ cõcludi poterat. Restat declarare 2''. ſ. ꝙ h esse. ſ. actuale/non possit esse demõstrationis alicuius mediũ. Ad cuius evi'' no''' ꝙ illa duo accña supi' noiata. ſ. accña p se ⁊ accña p accñs/nõ eq̃ respiciũt directe vtrũqꝫ eē. Nã accña p se ⁊ directe respiciũt esse eēntie. Nã cũ ab eēntia sumat' rõ spēi qꝛ accña p se sunt accña sequẽtia spēz/ꝗz ꝙ dicit phs in li° topi. p se isunt spēi p spem in idiuiduo hꝫ accña p se ⁊ directe ipsuz eē eēntie respiciũt accña aũt p accñs mõ eq̃ ipsuz esse actuale directe respiciunt magis q̃z essentie. Nam ista accña dñr accña indiuidui ⁊ p indiuidua dñr iesse spēb' ⁊ iõ si adhuc respiciũt i'' eē/qõ supponit nec addit supra nãz nec ꝓm nãe/ſz solũ a nã pgrediẽs. qꝛ igit eē actuale est tale esse/ad esse actuale nõ respicimus directi' accña p accñs q̃z accña p se ⁊ iõ si eē actuale possit esse me'' in demõstrone/' esset me'' ad demõstrãdum accña p accñs ⁊ qꝛ accña talia demõstrone carẽt ẽt oia talia demõstrationis mediũ actuale esse nõ pñt p' esse actuale nõ est qd cõpletum in genere: qꝛ nec quantitas nec qualitas. reducit tñ aliquo mõ ad genꝰ sube qꝛ quod est in complete in genere non debet esse medium ad ostendendum que habent esse completum in genere viso qũo accipi' nõ in supposito ⁊ qũo esse ⁊ quomodo demonstrationi sunt vtilia. restat videre oꝛdinẽ propuetatum adinuicem. quo viso apparebit quod arguebat. Et qꝛ accidentia que sequuntur ad nãm mãe sunt demonstratiõi inutilia taliũ ad i° qõ consequuntur formam. propter ꝙ hꝫ ppe''' du''' hñt oꝛ''' vnũ. n. oꝛ''' hñt ex mõ abstra''. Aliũ ex oꝛ'' cãli''. Prim' oꝛdo sic colli'. nã i vna ⁊ eadẽ re possumus inuenire diuersos abstractiõis modos: qꝛ ſz vni' rei vna sit subalis forma ꝓm rẽ/tñ illa forma ꝓsi'' ꝓm rem

magis ⁊ min⁹ abstractũ/sortit diuersa voca⁽⁾. pp qõ tota li
nea p̃di⁽⁾ sumit originẽ. nã sicut idẽ est viuere ⁊ esse ⁊ non
differũt/qꝛ ꝯsiderat ille act⁹ magis abstract⁹ ⁊ dr̃ eẽ ⁊ mi
nus abstract⁹ dr̃ viuere itẽ eadẽ est forma p quã hõ est ens
⁊ subalis ⁊ nõ dr̃t nisi fm eẽ magis abstractũ ⁊ minus ab
stractũ ⁊ ita pz q nõ obstante q vna forma in re existat ⁊
vnus actus pri⁹ pót tñ eos apprehẽdi sub esse magis ab/
stracto ⁊ min⁹ abstracto ⁊ fz q ꝯsiderat res fz tale ⁊ tale
eẽ/ꝯseqñr cãe alie ⁊ alie ꝓpetates. nã ꝓpetates q̃ ꝯseqñr
hoiez in eo q hõ/sũt alie a ꝓpetatib⁹ q̃ ꝯseqñr eũ in eo q
aial/lz p eandẽ formã realr loquẽdo/qdã hõ fit hõ ⁊ aial.
¶ Et fm istũ modũ quẽdã oꝛ⁽⁾ in ꝓprietatib⁹ ꝯspicim⁹.
ita q ꝓprietates q̃ sumunt a re fm esse summe abstractuz
vel fm q in ea repit entitas ⁊ repiunt dr̃ie entis/sunt alie
a ꝓpetatib⁹ q̃ repiunt in re fm esse min⁹ abstractũ. ⁊ sicut
oia reducunt ad ens ⁊ ad dr̃ias entis: ꝫ aũt in alia nõ vlte
rius ordinant: ita ꝓpetates q̃ sumunt ex ente vel ex dr̃ijs
entis sunt ille ad q̃s alie ꝓprietates reducunt. ¶ Et pp ꝫ
forte ꝓpõnes ex subto ⁊ hỹ ꝓpõnib⁹ vlib⁹ sunt ille q̃ regu
lant ꝓpõnes alias ⁊ qꝛ q̃ regulant alias dñr dignitates ⁊
cões animi ꝯceptiões. ió cões animi ꝯceptiões ⁊ dignita/
tes sunt ea q̃ ab ente ⁊ a dr̃ijs entis sũpserũt originẽ ⁊ ió, ỹ
q̃lz ẽ vey eẽ vel ñ eẽ vel de q̃lz affir⁰ vel negõ va. q idẽ est.
qꝛ ex ipso ente sumit originẽ. ¶ Dignitas ẽt appellat ⁊ qꝛ
totũ ⁊ eq̃le ⁊ hmõi reducunt ad dr̃iam entis. vñ ꝓbat pbs
q ad me⁽⁾ spectat de eis deteriare ꝓpõnes q̃ ab eis sumũt
originẽ dignitates dñr ⁊ ió oẽ totuz est maiꝰ sua pte. ¶ Si
ab equalib⁹ demas equales ⁊ q̃ vni ⁊ eidem sunt eq̃lia hi
ẽt dignitates dñr. ¶ Aduertẽdũ tñ q est in istis dignitati/
bus ordo qdã. nã ñc oẽs dr̃ie entis reducunt ad ens ⁊ in
ente fundant. ita dignitates q̃ sumunt ex dr̃ijs entis robo
rant p dignitatez q̃ ex ipso ente sumit originẽ ⁊ ió dicit ꝯ⁽⁾
⁊ Aui. q oẽs cões ai ꝯceptiões p ip̃m ꝓn⁽⁾ de q̃lz affir⁰ vel
negõ roborant. nã vt dcm̃ est. ꝫ ꝓn⁽⁾ sumit ex ipso ente alie
vo ex dr̃ijs entis iste aũt dignitates nũq̃ demr̃onẽ igrediũ
tur fm subam. nã si demr̃onẽ igrederent/vel hr̃ent ꝫ rõne
ꝯclusi vel rõne ꝯcludẽtis ⁊ ꝓncipij. q aũt tales demr̃ones
nũq̃ demr̃one ꝯcludant pz. qꝛ demr̃o est ex p⁽⁾/vis/⁊ cãis
ỹnis ⁊ ió oz pozes p̃missas eẽ ỹnib⁹ cũ cã nãlr fit poꝛ cãto
cũ igit dignitates nullas pozes ipsis recognoscat/nũq̃ p
alias iferunt alia rõ ad ꝫ idẽ eẽ pót. qꝛ scie pticulares q̃rũ
ꝓpria est demr̃are/supra totalitatẽ ỹnis se extẽdũt/sed tñ
nulla scia pti⁽⁾ se extẽdit ad ꝫ q accipiat aliq̃ istaꝝ digni
tatũ. imo q̃lz eaꝝ ptẽ sibi cõpetẽtẽ ⁊ ꝓpoꝛ⁽⁾ de istis digni
tatib⁹ accipit vt vult pbs in 4°me⁽⁾ ⁊ in p̃ poste. iste digni
tates nũq̃ p õmr̃onẽ ꝯcludunt q aũt nõ possint demr̃onẽ
ingredi vt me⁽⁾/⁊ vt ꝯcludẽtes pz/qꝛ qõ fic demr̃onẽ igre
dit/opz esse ꝓpoꝛ⁽⁾ ỹnis: ita q ad vnã ỹnez fit vnũ me⁽⁾: sed
iste dignitates pñt in ỹnes multas. nõ g intrabũt fz subaz
demr̃onẽ. cũ talia solũ in vnã ỹnẽ possint. ¶ D. sic ars pti/
cularis/cui⁹ directe est demr̃are/vt hic de demr̃one loqui
mur se extẽdit supra totũ ꝯclusuz: ita se extẽdit supra totas
p̃missas: que fz subaz demr̃onẽ ingrediunt. ⁊ supra hỹ to
tas ꝓpõnes nulla ars pticularis poterit se extẽdẽ. imo de
hijs/vt dcm̃ ẽ/q̃lz ptẽ ꝓpoꝛ⁽⁾ accipit g ⁊c. Et qꝛ iste ꝓpõ
nes fm subam nõ igrediunt demr̃onez/q̃lz tñ ꝓpõnũ de/
mõstratiõez igrediẽs p has robur accipit ⁊ in se ⁊ p cõpa
rationẽ ad ỹnẽ. qꝛ igit p has õmr̃o aliq̃ vtutẽ accipit/dñr
vtualr igredi demr̃onẽ/viso igit quo ꝓpetates hñt oꝛ⁽⁾
rõne abstractiõis ex q̃ oꝛ⁽⁾ appuit quo accipiunt ꝓprie di
gnitates q̃ demr̃onẽ nõ igrediunt fz subaz Restat videre
quo accipi⁽⁾ ordo in ꝓpetatib⁹ rõne cãlitatis/q̃. viso/appe
bit quo ꝓprietates aliq̃ in demr̃one ꝯcludunt ⁊ aliq̃ sunt
me⁽⁾ ꝯcludẽdi. ¶ Propter qõ no⁽⁾ q cũ nã sit deteriata ad
vnũ: qꝛ ab vna nã: vt a forma subali vnũ gen⁹ abstractiõis
ime⁽⁾ nõ ꝓcedit/nisi vna ꝓpetas siue vna pa⁰. nã lz a forma
bois possint ꝓcedere plures ⁊ diuerse ꝓpetates/accepta
vt dat eẽ hoiez/⁊ dat esse aial. qꝛ p idẽ hõ est hõ ⁊ est aial/
ꝯsi⁽⁾ tñ illa forma vt dat eẽ hoiez/tñ fm eẽ magis abstra:
ctũ/ꝯseqt eã vna sola ꝓprietas ime⁽⁾ ⁊ mediãte illa ꝓpei/
tate fluit alia ita dr̃e possum⁹/q in q̃lz abstractiõe inuent
vnũ ime⁽⁾ ꝓpriũ/vt hoiem ꝯseqt ime⁽⁾ vna ꝓpetas ⁊ aial
alia ⁊ ita ascẽdẽdo. Apparet igit q iter hmõi ꝓprietates
fm oꝛ⁽⁾ cãlitatis aliq̃ sunt ꝑ⁽⁾/aliq̃ sunt medie/alique sup
preme. ꝑ⁽⁾ ita sunt me⁽⁾ demr̃andi q nũq̃ p demr̃onẽ ꝯclu/
dunt ⁊ illa sunt immediata de qbus dicit pbs. q ĩmedia
tum nõ est demõstratio. passiones autem medie sunt me
diũ ad demõstrandũ passiones ⁊ ꝯcludunt p proprietate
primas vñ ꝯcludunt ⁊ cõcludunt. vlt⁽⁾ aũt/vt vlt⁽⁾ sunt/ita
concludunt/q nũq̃ sunt me⁽⁾ ꝯcludendi. ⁊ ita apparet q
demõstratio est ex p⁽⁾ veris: quando ꝛ⁽⁾ passiones demon/
strant p p⁽⁾ vel ex his que ex p⁽⁾ ⁊ veris sumpsere originẽ
qñ postreme ꝯcludunt p secundas ⁊ medias semp tñ de/
monstratio est ex immediatis/accipiendo immediatum re
spectu passionis ꝯclusę/qꝛ nũq̃ oñdit passio sequens nisi
per passionẽ immediate precedentẽ. ⁊ ita apparet q pri/
ma passio est immediata ⁊ indemõstrabilis. ¶ Et qꝛ forte
hec predicta non sunt plene clara possumus istam verita/
tem plenius declarare: ante tamen q̃z declaremus eam
ne laboremus in equoco. Dicamus q ꝑ⁽⁾ dupl⁽⁾ dicit. s. in
cõparatione ad suppremũ/vel in cõparatione ad causam
nam i⁰ dicit primũ q non est per a⁰ iuxta i⁰ pbi primo po/
ste. cap̃ primo cui alteri ⁊ non ipse p alterũ: ergo primum
est nõ p aliud supp⁽⁾ vel non p aliam cãm. ꝑmo modo hr̃e
tres dicit esse in triangulo primo qꝛ nõ inest triangulo p
aliud suppo⁽⁾ vt per ysochelem vel figuraz non tñ inest ei
primo secundo modo q nõ insit ei p aliã cãm vel p aliam
passionem cum insit hr̃e tres per angulum extrinsecũ hr̃e
ergo fic diuersimode accipiẽdo ꝑ⁽⁾ semp ꝑ⁰ passio p demõ/
strationẽ ꝯcludit. Nam si nos accipimus ꝑ⁽⁾ in esse/qꝛ nõ
p aliud sup⁽⁾ semp tale ꝑ⁽⁾ est in demõstratione ꝯclusum/lo
quendo de demõstratione potissima ⁊ vlt/vt hic loqmur.
⁊ ita qꝛ hr̃e tres non insit triangulo p aliud supp⁽⁾ isochele.
⁊ figure insit p aliud supp⁽⁾/qꝛ p triangulũ/non demr̃abit
nec de fig⁰ nec de isochele/sed de triangulo. sed si accipiat
prima passio illa passio que non inest subiecto mediate a⁰
passione/talis prima passio nunq̃z in demonstratione ꝯclu
ditur licet possit esse mediũ ad demonstrandus passiones
sequentes q aũt talis passio nunq̃z cõcluditur fic pz/qꝛ si
talis demonstraretur/nunq̃z demonstraretur per precedẽ
tem passionem/qꝛ ex hypothesi/nulla passio precedit cã.
nec per accidentia per accidens poterit demõstrari/qꝛ ta/
lia/vt habitum est/ad demonstrandum sunt in vtilia si igi
tur demonstrabitur/vel demonstrabitur per passiones se
quentes eã/vel p se ipsam/vel per subam vel p esse accidẽ
tale subi vel p esse subi/siue p qditates eius. p passiões se/
quentes non: qꝛ ea per que demonstrantur aliqua debent
esse cause eius q demonstratur. passiones autem sequen/
tes nunq̃z sunt cause passionis prime sed econuerso. Nec
per se ipsam/vt per subiectum/qꝛ si per se ipsam ostẽditur
non differretur medium a maiori extremitate. ⁊ tũc idem
esset conclusio q minoꝛ propo: qꝛ tunc idem esset mediuz
⁊ minoꝛ extremitas: ⁊ tũc non differret a minori propõne
ꝯclusio. sed repugnat syll⁰ repugnat demr̃ationi cũ igit ꝫ
in syll⁰ sit necessariũ/q ỹ fit aliud a p̃missis/nõ erit demõ
stratio vbi ỹ nõ dr̃at a qualibet p̃missarũ. itẽ nõ poterit de
mõstrari p esse cõcitale/nã vt pbatũ est prius/esse accidẽ
tale in nulla demr̃atiõe poterit eẽ me⁽⁾/qꝛ directe respicit
accitia p accñs: quoꝝ directe nõ est demr̃o/vt oñsum fuit
prius. Si ergo demõstrabit/õmõstrabit p esse essentiale/
vel p qditatẽ subti q aũt p qditatẽ subti demr̃ari nõ possit
fic pz/qꝛ fm plm/augerent demõstratiões ⁊ non per me
dia. immo oz esse proportionabilitas causata inter me/
dium ⁊ passionẽ ⁊ cõclusam. qꝛ nunq̃z oz esse vnũ me⁽⁾ ad

T. p. 8.
2. t. p. 6.

plres ꝯnes/si dz esse demrō potia/nec plra mea ad ꝯnē vnā.
¶ Cum igit p qdiem sbti demret accitale eē ei/nō igit pa
pa p qdiem sbti ōmrari poterit:qz tūc eēt vnū me ad ꝯnes
plres.qz si demret ꝙ ista plra ñ sunt ei coordiatōis vl gnis/
B nō minuit demronē sz aug.z nā ḡto magis diuersa sūt/
tāto min vnū me potit eis ppoe eē.nā ista ñ ex ipropoe
medij ꝯclusa pcessit.¶ Pōt ad B adduci 2rō ad cui eui am
sciē/ꝙ me i demrone/ad B ꝙ sit demro po a/dz recte eē
me iter pacem ꝯcludēdā z sbz.z ita i tali me 2r pt attēdi
imetio/vel ex pte sbti/vel ex pte pacis z B imediatio ex pte
sbti nō semp i demrone existit.qz ñ semp ē demro ex pm] z
vis/imetio tūpacis ꝯcluse semp est ibi:qz demro/ꝗz ꝙ B de
demrone loqmur/semp ē p cās prias/z imeta qz demro p
cās remotas ē demro qz.Cū igit aqdime fluat eē/nlla
ppetas p qdite tāḡ p cāz imeta ōmrabit/lo de imene sim
plr:qz forte aliq imenis mō ibi ꝯspicit.¶ Adducam et ad
B si nolum 3am z 4em rōnē.qz B i qōe max vr facē dum.erit
igit 3a rō ꝙ me dz differre a passione/pp rōnes pdictas.
qz si B nō esset/ꝯ nō differret a q̄libet pmissay/cū igit diffi
nitio subi fit quodāmodo idē cū subiecto/in tali demōstra
tione petere prin.¶ D in demonstratione potissima oia
debēt corrūdere z ita cū p primā passionē ostendit 2a pas/
sio de subiecto/dms illam passionē hre rōnē medij z recte
est mediū inter passionē z subiectū:sed qditas subti nō est
mediū inter subm z illā passionē/cū oia pcedat.qz si talez
syll'm sic ꝯstitutū in quo passio pp qditatē subiecti ostēdi
tur/intātis ademonstratiōe deficiētē/vellet qs sic deficiētē
a demōstratione/demōstrationē appellare.q.positionē de
fendēs.discordia est in verbis z laborat in equoco.¶ Et
qz noia sunt ad placitū/sicut appellāt eam demōstrationē
ita possent appellare pedes caput.pz igit ꝙ pa passio in de
mōstrabilis existit.¶ Quod aūt diffō subti non possit esse
me in demōstratiōe/B viso/sic ostēdit. Nam si diffō subti
demōstraret aliq̄z passionē/vel esset me ad demōstrādus
passiōes pa/vel alias.¶ Primā nō/qz vt iā ostēsum est/il
la est idemōstrabilis.ꝙ aūt nō possit esse me ad demōstrā
dū alias passiōes 4r ostēdit. Nā si B esset demōstratio nō
esset ex pprijs/nec ex imediatis/tolleret ppoetas inter me
z ꝯnē/nec roboraret p dignitates quelibet pmissarū.z sic
piret ordo q in demōstratione ꝯspicit.pm sic pz. Nā qditas
cuiuslibet subti virtualr/ptinet oēs passiōes subti.nā sicut
alis pdu in arte virtualr.q.in quadā cōi potētia ptinent oia q̄ ex ar
cendum te sunt polia ad pcedēdū/ita in qditate subti.q.in quadaz
cōi cā ptinent virt singule passiones. Et iō ex diffōne subti
pbant passiōes de subto/nō ē demōstare ex pprijs. Itē nō
esset demōstratio ex imediatis/qz 2e passiōes nō imediate
fluūt a qditate z a nā:cū nec pa passio immediate fluat a q
ditate/lz imete fluat a supposito/a q̄ pa passio supat alias
passiōes/q̄ nec a supposito imediate fluūt. Itē nō eēt me
ppoe ꝯcluso/qz pp hz ppoetem dicebat/ꝙ augebant de
mōstratiōes/nō p me/qz nō erat vnū me ꝯnū pluriū nec
plra vni sz si diffō subti demōstraret passiōes sequētes/eēt
vnū me ad ꝯnes plures. Itē 4o tolleret ordo demōstratio
nis/q hz esse ex eo ꝙ q̄libet pmissay in cōparatiōe ad ꝯnē
roborat p aliq̄z dignitatē/nā si dignitates ipse roborant p
istud pn.de q̄libet affirmatio vel negō va/vt est tactū.qz
ppōnes q̄ ꝗz subaz igrediunt demōstrationē sunt iferiores
digni.q̄libet eay p dictū pn siue p aliā dignitatē/robora
ri dz.ꝗz si diffō subti eēt in demōstratōe me/ad roboratio
nē maiōris ñ se extēderet aliq̄ dignitas qō nō dret.imo qz
qñ diffō subti ō subto ptur/roborat illa ppō p aliud pn/
de q̄lz affirmatio vl negō.¶ Dōz ꝙ hz robur est sine vtili
tate.nā hz robur est solū pm illationē z nō pm cālitatē.nā
pn ptactū/lz inferat nās ppas in esse reb singulis/nō tñ
in rebus nā est cā.imo magis eē.a nā rey ie pn firmitatē
hz vt pz p phz 4o me lz sic oñdere ie pn/nō sit ipsuz p de
T.2.9. mōstrationē ꝯcludē nec ēt recte pbaret ipm/z ista rō vlis
vr passus esse ad B ducē rōnes ptactas.s.diffō subti nō hz
vere rōnē medij z ꝙ ibi pn peteret. Cū igit mediū in de
mōstratiōe diffō dicat a pho/cū nō sit diffō subti me i de
mōstratiōe/erit diffō passiōis.ꝗz passiōis/ē 2r:q̄dā est qd z
q̄dā dicēs pp qd.nō erit me in demratiōe diffō dicēs qd.
qz illa p demronē ꝯcludit.erit igit diffō dicēs pp qd in de
mōstratiōe me.Ad qō intelli no ꝙ passio pcedēs ime
aliā passionē/est me ad demōstrādū passionē illā/ista pa
pcedēs est pp qd passiōis sequētis/qz est cā quare sequēs
passio subto insit. Itē ista pa pōt diffō dici/qz dr pōt itel
ligi vno sic.ꝙ dicat pa passio pcedēs diffō passiōis sequē/
tis/nā accia alr hnt qditatē alr subē/nā subē hnt qditatez
nō p addit.z iō qcqd nō est de rōne subē nō est ō diffōne
subē:sed cū passiōes habeāt qditatē p addita z ita ꝙ nō est
de eēntia passiōis pōt dici qd passiōis z ita cā passiōis pōt
dici diffō eius dicens ppter qd ipsius/pm ꝙ dms ꝙ inter
positio terre/est diffinitio dicens ppter qd eclipsis z p istū
modū dre possumus ꝙ hre angulū extrinsecū est diffō di
cēs pp quid eius ꝙ est hre tres.¶ Et vt sit ad vnum dre/
semp passio pcedens est cā passionis sequentis/z pōt dici
diffō ppinqua ipsius.¶ Aduertēdū tñ ꝙ ista diffō est ser
mo hns partes/talis passio que ponit vt mediū passionis
alterius non dz vno noie pferri tale me sed noibus plu/
ribus z p circūlocutionē passio ipsa q̄ hz rationē medij p
nunciari dz.qz si bñ aduertimus/habemus mediū ad 2am
expositionē vt sz loco passionis,prime accipiamus diffini
tionē ipsius z tunc illa diffinitio dicit solum ppter qd pas/
sionis sequentis z non dicit quid ipsius nt forte predica/
tione causali/lz dicat qd prime.¶ Dicendū igit ꝙ me in
demōstratione est diffinitio z ppter quid passionis cōclu
se siue passionis sequentis z nō quid passionis prime siue
passionis per q̄z fit ꝯclusio.nō igitur directe z p se loquen/
do est diffinitio subiecti me immediatū siue imediata cau
sa alicuius passionis que p demōstrationē ꝯcludit.¶ Q.ō
si queraf vtrū ad tale me aliquo mō cōcurrat diffō subti
nō.ꝙ cā imediata z directe me/sed p aliquas ꝯdōnes ad
ditas.Dicendū ꝙ sic.z vna ꝯdō pp quam ꝯcurrit ibi diffō
subti/vel saltez aliqua notificatio ipsius est/qz diffō dicit
qd pe passiōis z pp qd 2e/q̄ est me in demōstratiōe/cū sit
diffō pprietatis/erit diffō p addita z ita subm vel aliqd lo
co subi ponere indiffōne illa subm ibi poni non hz.qm in
premissis bis dret subm.qō nō ptinet ad modū syllicū.z
ita aliqua diffinitio subti vel aliqua notificatio ibi ꝯcurrit
z cā huius ꝯcursus esse posset habilior cōbinatio psonay.
¶ Plures aūt causas huius ꝯcursus assignare prudētis
iuditio relinquatur.pz igit qd fit in demōstratione me z
ꝙ nō est me diffō subti lz aliqbus ꝯcurrētibus cāis diffō
subti vel aliq̄ notificatio ipsius reqrat. Ad pm dōm ꝙ nō
quelibet ppōnes p se z necie faciūt esse demōstrationē/vñ
cū dr aial est corpus.ois hō est aial.ergo ois homo est cor
pus.iste syll's nō est demōstratio lz fit ex ppōnibus p se z
necijs. Ad 2m dōm/ꝙ nō ois cā est me in demōstratiōe z
ita syll's p q̄z libet cām nō est demōstratio. Ad 3m dicēdū ꝙ
ille syll's nō esset sophisticus reduceret tñ ad dya cum inq̄z
tū deficeret ademōstrativo:sicut syll's prius fact ad syll'z
dya cum reducit/qz non est demōstratio. Ad 4m dōm/ꝙ lz
diffinitio subti fit in demōstratione pn qz in pa tanq̄z in vti
cā z in cōi prin passionis ptinet nō tñ est demōstrationis
mediū ppter causas iam dictas. Ad 5m dicendū/ꝙ diffini
tio dicēs pp qd passionis est in demōstratiōe me.illa tñ
diffinitio que dr propter quid passionis sequentis/dr quid
passionis prioris/nō tñ quid subti/lz quid subti ibi cōcur/
rat/propter causas predictas.

Finis.

A ¶ Fundamentarij doctoris dñi Egidij Colūne Romani archiepi Biturīcen. S.R.E. Car. ordinis eremi. sancti Augustini in libris prior analeticor Aris. interpretatio fidelissima.

Cum omis scientia sit veri inquisitiua. ⁊ hoc per modum ⁊ rōnes discernendi: Logica autem habeat determinare modū inquirēdi veritatem in alijs scientijs: patet q̄ Logica modū ⁊ rōnē discernēdi d̄z determinare. Sz rō discernēdi/ p̄z Boetiū/ duas hēt partes. s. inuētionē ⁊ iudiciū: igitur logica de vtraq̄ hēt determinare. vt dicatur q̄dam pars logice de arte inueniendi: ⁊ quedam de arte iudicandi.

B

Dubiū. Sed tūc statim dubitabit aliqs: cū in oi scientia fiat inuētio ⁊ iudiciū. p̄m q̄ vnaquęq̄ scientia differt: ppter qd iste due ptes/ magis logice/ q̄z alij scientie/ attribuunt. ¶ Et dicēdū q̄ lz ois scientia inueniat ⁊ iudicet: tamē sola logica modū ⁊ artē inueniendi ⁊ iudicandi determinat: ⁊ ideo iste partes soli ei attribuuntur.

R°

Dubiū. Et tūc vlteri⁹ dubitat/ propter qd in doctrinis specialibus nō denominat ars iueniēdi ⁊ iudicādi sicut i logica? ¶ Et dicēdū q̄ incōueniēs ē simul q̄rere scias ⁊ modū sciēdi: doctrine autē spāles determināt ipsas scientias. q̄re modū sciēdi nō determinabūt: lz modus sciēdi cōsistit in iueniēdo ⁊ iudicādo: quare modus iueniēdi ⁊/ iudicādi nō habet determinari in aliq̄ scia speciali: ⁊ ideo in logica/ q̄ ē sciētia cōis/ determinabit. Rō aūt q̄re icōueniēs est simul q̄rere scias ⁊ modū scie/ hec est. doctrine spāles sunt generis determinati: ⁊ circa p̄ncipia generis determinati: nec excedūt ea: sed extra p̄ncipia generis determinati/ sunt modi cōmunes. q̄re scie spāles/ lz ad modos cōmunes determinādos/ nō se extēdēt. lz modus iueniendi ⁊ iudicādi est modus cōmunis pluribus sciētijs: quare de illo in aliqua scientia speciali determinari non poterit.

R°

E

Dubiū. Sed tūc vlterius dubitat. si incōueniēs est simul determinare scias ⁊ modū sciēdi. logica autē est vna sciētia: quā necesse est aliā p̄cedere: q̄ rectificet logicas in mō sciēdi ⁊ docēdi. ⁊ si hoc: ⁊ similis rō ē de illa/ q̄ p̄cedit logicā: ⁊ sic p̄cedit i ifinitū. vel erit alia scia determinās sciētiā ⁊ modū sciēdi q̄ō est ⁊tra ppositionē superius habitā. ¶ Et dōm q̄ logica simul determinat sciam ⁊ modū sciēdi: ⁊ nō ē icōueniēs. est eni logica de mō sciēdi. vnde illa pōt seipsas rectificare in mō: ⁊ nō idiget scia p̄existente q̄ rectificet eā: q̄re cū ipsa determinet sciam ⁊ modū sciendi: hec nō sunt duo apud ipsas: q̄ q̄ō est modus oīuz sciarū/ ē modus in sciētia logica. In alijs aūt sciētijs: vt in doctrinis specialib⁹. aliud est scia ⁊ modus sciēdi: ⁊ ideo nullum inconueniens est simul dare sciam ⁊ modum sciendi. Patet igit rñsio ad obiectum. predicta enim propositio/ non se extendit vltra scientias speciales. vt iam patet.

R°

D

Dubiū. Sed tūc dubitat. si eni logica/ simul tradat sciam ⁊ modū sciēdi: nulla aūt scia specialis hoc potest: videt q̄ logica sit nobilior ⁊ dignior oi sciētia speciali. Cōtrariū tñ videt per hoc q̄ neq̄ est de nobiliori subiecto: neq̄ nobiliori modo: neq̄ certiori procedit: q̄z specialis: ⁊ his duobus modis est vna scientia nobilior alia ⁊ dignior. sicut p̄z in p° de aia cōmēto p̄mo. ¶ Et dicēdū: q̄ logica in suo genere nobilior est ⁊ melior alijs in suo: cū logica in suo genere/ hēat scias ⁊ modū sciēdi: ⁊ alie solā scias: simplr tñ alijs nobilior ⁊ dignior nō est: nō eni subalternat sibi alias. neq̄ de excellētiori subto est: neq̄ per demōstrationes nobiliores tradita: ⁊ ita quo ad qd/ est nobilior alijs: simplr aūt nō. Et per hoc patet responsio ad obiecta.

R°

E

Sed adhuc restat dubitatio: q̄ cū scia specialis/ modū ⁊ iueniēdi ⁊ iudicādi nō habeat determinare: sed scia cōis. scia aūt cōis ē duplex. s. logica ⁊ metaphysica. dubitat/ q̄re apud logicā magis determinet iste modus/ q̄z apud metaphysicā. ¶ Et dōm q̄ inuētio ⁊ iudiciū partes sunt artis discernendi: que cōplet p syllm: que est res rationis. logica aūt de rebus rōnis determinat: ⁊ ideo ad logicā ptinet determinatio inuētionis ⁊ iudicij. metaphysica ēt nō ē de reb⁹ rōnis. lz magis de rebus nāe: cōiter accipiēdo nām: p̄m eas eēntias puras ⁊ per rōnes p̄fundas ⁊ virissimas: ⁊ iō metaphysica de mō p̄dicto nō hēt determiare. Ex his q̄ manifestū ē/ q̄ inuētio/ ⁊ iudicium/ ptes sunt logice: ⁊ q̄ solius logice. ⁊ ppter quā cāz.

Dubiū.

R°

F

His visis ⁊ p̄iter videdū est. vbi iste partes in logica tractant. Et dicit q̄ ars iueniēdi i topicis ⁊ elenchis. ars aūt iudicādi in prioribus ⁊ posterioribus traditur. ¶ Sz sup hoc dubitat. nō videt q̄ diuersimode tradat ars iueniēdi ⁊ iudicādi: ita q̄ sola inuētio tradat in topicis: ⁊ accipio topica pro topicis ⁊ elenchis. demōstrator eni mediū inuenit: de qua inuētione in topicis nō determinat. mediū eni demōstratiuū necessariū est semp: i topicis aūt nō dat nisi inuētio medij p̄babilis: sicut patet p Ar. in p̄n° topicor. ¶ Adhuc si sufficiēter determinaret inuētio: nō oporteret determinare de ipsa in prioribus aut posteriorib⁹: nunc aūt determinat. ¶ Adhuc. sicut syllogism⁹ demōstratiuus addit aliqd supra syllm simplr: p quo aliud est iudiciū de ipso ⁊ de syllo simplr: sic syllus dialecticus addit aliqd supra syllz simplr: pro quo supaddito/ aliud erit iudiciū de ipso ⁊ de syllo simplr: q̄re non sufficit inuētionē syllī dialectici determinare: sed opz de illo tradi iudiciuz: ⁊ ita isufficiēter agit de syllo dialectico. si solū determinet ei⁹ inuētio. Ex his q̄ videt. vel q̄ diminuta fit doctrina logice: vel q̄ nō sit distinctio inuētionis ⁊ iudicij: ita q̄ sola inuētio tradat in topicis ⁊ elenchis: ⁊ solū iudiciū in prioribus ⁊ posterioribus. ¶ Et dōm q̄ vltimū est verū. in vnoquoq̄ eni librorū dictorū est reperire aliqd de iudicio ⁊ aliqd de inuētione. Sed sciēdū q̄ opposito mō se hñt inuētio ⁊ iudiciū/ circa syllm demōstratiuū ⁊ dialecticū. syllī eni demōstratiui vnicū est mediū/ p̄m spēm. s. diffinitio cālis: ⁊ iō parum hēt de inuētione. illud tñ q̄ō hēt/ in 2° poster: q̄z determinat: lz syllī demōstratiui multe sunt cōditiones. s. q̄ fit ex p̄mis/ veris/ imediatis ⁊c. ⁊ iō difficile est iudicare an syllus p̄ppo/ fit⁹ fit demōstratiu⁹/ an nō: ⁊ ideo multum hēt de iudicio. Silr dōm est de syllo simplr: De syllo aūt dialectico econtrario mō dōm est. que eni in dialecticis ad eandē ⁊nē possunt adduci/ fūt multa media ⁊ multis modis/ siue ex multis ⁊nib⁹. iō multū est de ea inuētione: q̄ tñ syllī dialectici vnica est cōditio. s. q̄ fit syllus ex p̄babilib⁹: iō paz hēt de iudicio: ⁊ id quod hēt de iudicio/ ptim determinat in libro prio top. partim aūt in 7°. vbi determinat de rñsione. versus eni finē illius ptis. s. (primo aūt modos p̄cedēdi.) q̄ō est in p̄ncipio. dicit. q̄ ⁊siderādū ē. si oratio sit syllogizata/ vel nō: ⁊ si sic ex qualibus sit syllogizata: ⁊ istud scōm pertinet ad iudiciū de syllogismo dialectico faciendum.

Dubiū.

R°

p°

2°

3°

G

H

¶ Ex his p̄z rñsio ad obiecta: q̄ oīno inuētio tradit in topicis. neq̄ sola inuētio: imo mixtiz tradit inuētio ⁊ iudiciū in oib⁹: denoiat tñ ab eo quod magis abundat ⁊ exceden tius est: ⁊ q̄ hec fiant competēter/ potest manifestari per tale simile. In rhetorica sunt ptes artis. 5. s. inuētio. dispō. elocutio. memoria ⁊ pronuntiatio. ipsa/ etiam habet triplicem materiā/ siue spēm mālē. s. tria genera causarū: iudiciale: demonstratiuū/ deliberatiuū. vt aūt plene fit rhetorica in quasi sua mā ipsa cū omnib⁹ suis partibus omne genus

cause ingredit. Eodez mõ/cũ logice due sint ptes.s.inuẽtio
I z iudiciuz:z duplex mã:siue spẽs mãlis.s.qõ scibilis z qõ
opinabilis:vt logica ꝓm se totã in qualibet sui mã sufficiẽ
ter inueniat:opz vt circa qõnẽ opinabilẽ determinãdo/ha
beat tã inuẽtio q̃z iudiciũ:similiter autẽ circa qõnem scibi
lem. Ex his ergo patet. vbi in logica tradatur ars inueniẽ
di z ars iudicandi z questio.

Dubiũ. Quibus habitis adhuc dubitaret forte aliqs.cũ.5.
sint partes rhetorice.s.inuẽtio/dispõ z c̃. q̃re
2° sola inuẽtio de numero illaꝝ ponit pars logice. ¶ Adhuc
cũ logice ptes sint inuẽtio z iudiciuz/quare nõ ponit iudi
ciuz pars rhetorice/sicut inuẽtio. ¶ Ad hoc dicenduz/q̃
in rhetorica affirmatur multitudo signoꝝ z entimematũ
ꝓfuse ad probandũ intentũ:z ꝓpter talẽ multitudinẽ z cõ
fusionẽ:ne talia premisceant adinuicẽ:necessaria est in rhe
torica/tã dispõ q̃z memoria. Iterũ in rhetorica/necessariũ
est persuadere iudici/ꝓm q̃ possibile est:quod maxime po
test fieri per ordinatã eloquẽtiã:z moderatũ corporis ge/
stũ:z iõ necessaria est rhetorice elocutio z ꝓnuntiatio:hec
autẽ nõ sunt necessaria in logica.ibi eniz nõ ordinat multi
tudo rõnuz cõfuse:sed vnicuiq̃ statim reddit sua respõsio:
z ita cũ nõ sit ibi confusio/sicut in rhetorica/nec est ibi in/
digẽtia dispõnis z memorie. ¶ Ꝑ.ibi multũ appetit beni
uolẽtia:z iõ nõ est ibi necessaria elocutio vel pronũtiatio.
quãuis hec quattuor conferre possint in logica:nõ tñ sunt
ibi necessaria/sicut in rhetorica:nec ẽt sunt iste partes ita
ẽntiales in logica sicut est inuentio. ¶ Vel alr posset dici
ꝓm quosdã dicẽtes/q̃ in logica ꝑs est dispositio z ꝓnũtia
tio.z hoc volũt ꝓfirmare per Aꝝ.in ꝑn°.8.top.dicit enim
ibi/q̃ ꝑm oportet inuenire mediaz in quo signat inuẽtio.2°
inuẽtũ formare z ordinare:in quo signatur dispõ.3° ꝓferre
ad aliũ:in quo signat pronuntiatio:sed de hoc nõ est curã/
dũ.ꝑ rñsio dicit veritatẽ. ¶ Ad 2m dicũt aliqui. q̃ ad rhe/
torica nihil pertinet de iudicio:ipsa eniz nõ istruit nisi acto
rẽ z reũ. Judex aũt iste iudicare oz ꝓm leges z decreta.q:
z ergo iudiciuz ibidẽ extra rhetoricã est:iõ nõ ponit iudiciũ
pars eius/sicut inuẽtio. ¶ Sed ꝗ rñsio nõ sufficit.cũ eni
rhetorica instruat actorẽ in opponẽdo z accusando reuz:
aut in respondẽdo z defendẽdo:manifestũ ẽ/q̃ ipsius est
illud iudiciũ determinare/quod pertinet ad rñsionẽ eoruz
que opposita sunt ab actore. ¶ Et ꝓpterea dõm q̃ hꝫ op/
positoꝝ/duplex ẽ iudiciũ.vnũ qõ est ipsius rõnis in fig°:z
istud trascẽdit rhetoricã z oẽm sciam ꝑãlr disputatiue:z
iõ nõ hẽt determinari in rhetorica:ꝫ poti° in logica.deter
minat eni hoc iudiciũ in prioribus.aliud aũt est iudicium
sub mõ:sed istud adhuc nõ ptinet ad rhetoricã:eo q̃ ipsa
nõ vtit rõnib° modificatis/que hñt necessitatẽ:sed entime
matib° z figuris inducẽtibus suspitionẽ:z ita patet/cum
neutrũ iudiciũ ad rhetoricã ptineat:quod nõ oz iudicium
poni pars rhetorice. Ex his ergo pz.q̃ ptes logice sunt in
uẽtio z iudiciũ/z vbi in logica determinatur.z q̃ solius lo
gice sũt:z qũo se hꝫ ad ptes rhetorice. ¶ His hitis/de par
tib° artis/disserẽdũ/quare de quadã ei° parte est pñs in/
tẽtio accedẽdũ est ad illã.ars eni discernẽdi maxime com
plet per syll'm.vñ ars discernendi/que logica est/de syll'o
M facit cõsiderationẽ ꝑncipalr. Cũ igit in duob° libris vete/
ris logice.s.predicamẽtis z ꝑiar menias/determinet ō ꝑn
cipijs syll'i mãlib° in libris vero residuis/de ipso determi
nat.sed hoc pót esse duplr:q: aut de syll'o in se: z sic liber
ꝓoꝝ/aut in suis partib° z hoc triplr.Syll's eniz specialis.
aut est ex necessarijs:z sic est demonstratiuus.aut ex ꝓba
bilib°:z sic ẽ dialecticus.aut ex apparẽtib° ꝓbabilib°:z
sic est syll's sophisticus:de quib° determinat i trib° libris
residuis noue logice:z sic pz q̃ subm in ꝓposito.s.in libris
prioꝝ est syll's simplr z nõ ꝓtractus.z hoc ad ꝑsens suppo
nẽdũ:z ita pz cã mãlis. ¶ Cã formalis ꝓfistit in mõ a gen/
di:z in ordinatione ptiũ doctrine.ordinatio aũt ptiũ pate/
bit i diuisionẽ libri. Modus vero agẽdi:qdã necessari° est
ꝓpter ipsaz doctrinã:z iste est triplr.s.diffinitiuus/diuisi/
uus/z collectiuus:z qdã nõ nẽcius est ꝓpter ipsaz doctri
nã:sed solũ ꝓpter auditores.s.exẽploꝝ positiuus. ¶ Cã ef
ficiẽs est Aꝝ. Titulus talis. Incipit liber ꝑoꝝ analetico/
rũ.z est analeticũ/idẽ qõ resolutiuũ.vñ qz i hoc libro tra/ qr̃ voca
dit iudiciũ ō syll'o simplr:iudiciũ aũt fit circa resolutionẽ. tur liber
iõ dr̃ ille liber resolutorius.z dr̃ analeticoꝝ ad drãm libri prioruz.
topicoꝝ z elenchorũ.dicitur autẽ prioꝝ ad differẽtiã po/
sterioꝝ analeticoꝝ.z dr̃ in hoc libro tradi resol'o por.in li/
bro aũt posterioꝝ posterior:eo q̃ in hoc libro tradit reso/
lutio z iudicium de syll'o simplr.in libro aũt posterioꝝ de
syll'o demr̃atiuo.syll's aũt simplr/prior est ꝓm naturam/
syll'o demõstratiuo. ¶ Sup hoc qõ suppositũ ẽ/syll'z sim
plr esse gen° subiecti in hac doctrina duplex occurrit du/
bitatio. ¶ Prima vtrũ de syll'o simplr debeat/aut possit p̃
eẽ scia. ¶ Scõa dato q̃ sic:vtrũ pñs scia sit de syll'o sim/
pliciter vel nõ.videt aũt q̃ de ipso nõ debeat eẽ scia separa O
ta/hac rõne:logica hꝫ ꝓsiderare artẽ diffiniẽdi z diuidẽdi.
q̃re nõ oz tradi de arte colligẽdi:sed ars que est de syllogis
mo simpliciter/ẽ ars colligendi.ergo de syll'o simpliciter
nõ erit ꝑs logice separata. ¶ Adhuc cui° ẽ ōtermiare spẽs/ 2°
ei° ẽ determinare gen° cõmune eis.si igitur logica hẽt de
terminare de syll'o z inductiõe/quibus cõe est rõcinatio:
hẽt etiã de rõcinatione determinare.ergo a destructiõe cõ
sequẽtis/cũ nõ sit ꝑs separata de rõcinatione/ nec erit syll'o
aut iductiõe. ¶ Adhuc spẽs rõcinatiõis sunt syll's z idu/ 3°
ctio.ꝫ de iductiõe nõ est pars separata.q̃re nec erit de syl 4°
logismo. ¶ Adhuc syll's simplr caret bonitate z opere.
q̃ de ipso nõ erit scia.est enim scia de bono z difficili.pba/
tio ꝑmisse.bonitas syll'i ꝓfistit in hoc q̃ possit facere fidez
vel sciam vel aliqd tale:ꝫ syll's simplr abstractus ab om
ni mã spãli nihil tale facere pót.igit syll's hic dict° bonita
te caret syll'i. ¶ Adhuc videt q̃ nõ possit esse scia de syll'o
simplr.si eni sit:cũ oꝫ scia fiat per demõstrationẽ: z ita p 5°
syll'm:scia de syll'o fiet p syllogismũ:z si hec:syll's erit ante P
syll'm simplr:qõ est incõueniẽs.q̃ z ꝓmũ. ¶ Ad oppositũ
sic.cuius sunt p se passiones/de ipso pót eẽ scia p demõstra In opp.
tionẽ illaꝝ passionũ de ipso.sed syll'i simplr sunt q̃dã pas/
siones ꝓprie demõstrabiles de ipso videlicet qõ fit ex dua
bus ꝓpositionibus ex tribus terminis z hꝫ.ergo de syll'o
simplr pót esse scia. ¶ Adhuc.quedã sũt ꝓpria generi ita 2°
q̃ nõ spẽb°.cũ q̃ syll's simplr sit tanq̃z genus ad demõstra
tiuũ z dialecticũ:aliqua erũt ei ꝓpria:q̃ nõ sunt ꝓpria suis
spẽbus.sed que sunt ꝓpria/de ipso cõstat q̃ nõ sciunt a ca
su sed per cãm.cognitio vō per cãm ẽ scia.quare de syll'o
simplr poterit z debet esse scia. ¶ Adhuc passio cõis inest 3°
pluribus p cãm cõmunẽ.syll's demõstratiuus z dialecti/
cus hñt quasdã passiões cões.vt q̃ sint ex trib° terminis
z duab° ꝓpositionib° z c̃.q̃ hñt eas p aliã cãm cõem:sed
illis nihil est cõe ꝓprie nisi syll's simplr qũ dicte passiones
pri° sunt syll'i simplr.z si hoc/demõstrari possunt de ipsa:
z ita de syllogismo simplr debet esse scia. ¶ Adhuc syll's 4°
simplr est instrumentũ quo acquirit fides de qõne opina/
bili z scia de qõne scibile:sed oẽ instrumẽtũ artificiale hẽt Q
z artẽ z sciam ipsuz ꝓstituentẽ:q̃re syll's simplr hẽbit artẽ
z sciaz sui ꝓstitutiuã z q̃ passiões ei° ꝓsiderabit. ¶ Rõnes
vltimas qõnis ꝓcedẽdũ est:ad alias aũt rñdẽdũ. Ad pri 4a
mã sic.q̃ nõ ẽ sile de syll'o simplr z de diffinitiõe z disiõe.
q: diffõ z diuisio nõ intẽdũt in logica nisi ꝓpter syll'm:z
hoc ꝑncipalr ꝓp demr̃ationẽ:z iõ de illis non sunt ptes se/
pate in logica:ꝫ determinant in illa parte vbi determinat
syll's demr̃atiuus.s.in 2° posterioꝝ.de syll'o autem simplr
ꝓp se intẽdit in logica:z ideo habem° partẽ separatam de
syllogismo simpliciter. ¶ Ad 2m rõnẽ dicẽdũ.q̃ aliqd est
cõe pluribus dupliciter.aut penitus vniuoce:z ita de tali
cõi dicitur esse scia separata a sciẽtijs determinantibus de

ipsis speciebus: aut analogice: ita q̃ tota natura eius pri/
A mo includatur in vno cõtẽtor̃ sub ipso. secundario autẽ
in alijs ⁊ per nãs p̃mi participãtis: ⁊ de tali nõ debet deter
minari per se separatis a suis ꝓtẽtis: imo manifestata nã eius
a quo p̃ participat ⁊ q̃uo p̃ipm̃ p̃ticipat/ab alijs sufficiẽ/
ter determinat nã eius cõis. sic aũt est rõcinatio cõis syll'o
⁊ inductiõi. tota enim nã ei⁹ p̃ mõstrat in syll'o/in inductio
ne aũt nõ nisi p syll'm: ⁊ iõ cũ determinata fit nã syll'i simpli
citer: ⁊ qualiter inductio capiat a syll'o necessitatẽ: p̃z suffi
ciẽter nã rõcinatiõis: nec dz al'r determinare. ¶ Ad 3m rõ
nẽ dõm. q̃ nõ est fil'e de syll'o ⁊ de inductione. inductio enim
nullã hẽt necessitatẽ de se: sed a syll'o. syll's aũt a seipso: ⁊ iõ
de syll'o determinat in pte separata: de iductione vo fil'cuz il
lo. ¶ Ad quartã dõm. q̃ syll's simpl'r nõ p̃uat bonitate ⁊
operatione syll'i: q̃juis in sua cõitate cõsideratur nec faciat fi
dẽ neq̃ sciaz. sic enim bonitas syll'i dialectici cõstat p̃m istaz
operationẽ/facere fidẽ vel opinionẽ. bonitas autẽ syll'i de
mfratiui/p̃z istã opationẽ/facere sciaz: sic bonitas syll'i sim
pl'r ab vtroq̃z abstracti ẽ p̃z istã opationẽ aliqd pbat: ex ne
B cessitate sui aliqd iferr: ⁊ hoc cõis cũ igredit nãs spãlẽ/fa
cit sciaz vel fidẽ. ¶ Ad 5m dõm. q̃ syll's duplex est. vnus
cui⁹ cognitio habet p inuẽtionẽ. vt per sensuz ⁊ experimen
tũ: ⁊ iste quiescit in aia inuẽtoris/sicut ars in aia artificis.
ali⁹ ẽ cui⁹ cognitio hz p doctrinã/mediãte syll'o iã iuẽto
p experimẽtũ: ⁊ similẽ opationẽ. p̃z q̃ docet Ar. in fine po
sterior. Dicẽdũ ergo. q̃ de syll'o scõo mõ/est scia. ⁊ hoc p
syll'm p̃ mõ dictũ ⁊ nõ erit sic idẽ ante seipsuz. nec sequtur
p aliqd incõueniẽs. ¶ Habito q̃ scia debeat eẽ de syll'o sim
pliciter ⁊ possit: ꝓnis est vtrũ p̃nis scia. s. libri prior. fit de ip
so. Q. nõ videt hac rõne/illud de quo fit aliquid: ⁊ illud p
q̃d fit/nõ sunt idẽ: sicut instrumẽtũ per q̃d fit statua: ⁊ es d̃
q̃ fit. sz scia libri por. fit p syll'm simpl'r: que cũ sit scia/ibi
fit demonstratio: ⁊ ita est ibi syll's simpl'r. quare nõ erit de
syllogismo simpl'r. ¶ Adhuc gen⁹ nõ separat p̃z eẽ a suis
2° spẽbus. sed syll's simpl'r/genus est ad oẽs syllogismos spã
C les/vel tãq̃z gen⁹. q̃re syll's simpl'r nõ sepat p̃m eẽ ab illis.
sed syll's tradit⁹ in libro prior/separabilis est p̃m esse ab
alijs syll'is spãlib⁹. iste enim syll's ẽ i mãs ascẽdẽti. vt i his ter
minis. a. b. c. nec est in mã pbabili nec necessaria: ⁊ ita nec
est dialectic⁹ nec õmfratiu⁹. q̃re cũ lib por. fit d̃ tali syll'o.
3° pz q̃ liber por. nõ est de syll'o simpl'r. ¶ Adhuc idẽ nõ est
subm totius ⁊ ptis. sed subm toti⁹ logice est syll's simpl'r.
q̃re nõ erit subm libri prior: cũ liber prior fit pars logice.
4° ¶ Adhuc cũ in ceteris libris determinet de syll'is spãlib⁹
ꝓtractis ad mãm: hic aũt nõ determinat de syll'o ꝓtracto
ad mãm: videt q̃ nõ erit ille liber de syll'o simpl'r: sed tãtũ
de forma syll'i simpl'r. syll's enim dicit q̃dã cõpositũ ex mã
⁊ forma. ⁊ nõ determinat in hoc libro de ei⁹ mã. ⁊ istud vo
lũt q̃dã dicẽtes q̃ de syll'o quo ad ei⁹ formã/tm̃ determi/
nat in hoc libro. in alijs aũt quo ad ei⁹ mãm. ¶ Ad oppo
In opm. sitũ sic. de quo ⁊ cui⁹ partib⁹ pbant passiões in alia scia/
illud dz dici subm. sz de syll'o simpl'r ⁊ de ei⁹ partib⁹ pban
tur passiões i B libro vt p se pz. q̃ ⁊c. ¶ Adhuc in pn° pnci
2° palis negocij hui⁹ libri dicit. q̃ determinatur⁹ est de syll'o
D ⁊ de õmõstratiõe. sz primũ de syll'o. pz q̃ q̃ in libro por ẽ
intẽtio de syll'o: sz nõ de aliq̃ spãli vt pz. q̃re de syll'o simpli
citer. ¶ Adhuc cõtra illos q̃ dicũt Ar. solũ determinare
3° de forma syll'i. diffinit enim in pn° ppositionẽ ⁊ terminũ pp
syll'm. ⁊ oia hec sunt mãlia syll'i. ¶ Itẽ diffinit syll'm sim/
4° pl'r. sed syll's simpl'r nõ dicit solũ formã. ¶ Adhuc deter/
5° minat de syll'o/p̃m q̃d fit ex ppõnib⁹ de inesse ⁊ de mõ. ⁊
tales ppõnes sunt via ad syll'm. quare nõ videt solũ q̃ in
tẽdat de forma syll'i. ¶ Adhuc ondit syll'm esse ex tribus
6° termis ⁊ duab⁹ ppõnib⁹: ⁊ oẽs t̃mini ⁊ ppõnes sũt mãlia
in syll'o. ¶ Itẽ pot argui p ea que determinant in 2°: q̃juis
7° ergo syll's simpl'r: de quo agit in poriib⁹: sit forma ad syll'z
dialecticũ ⁊ demfratiuũ: tm̃ nõ videt eẽ dõz q̃ liber por fit

tm̃mõ de forma: sed magis cõsiderat tã formã q̃z mãz syll'i
in genere. ¶ Ultimas rõnes concedẽdũ est: ad obiecta rõ
dẽdũ. ¶ Ad primũ sic. q̃ syll's de quo est liber por ẽ syll's
cui⁹ cognitio habet p doctrinã. Syll's aũt ille p quẽ ẽ scia
libri prior/est syll's cui⁹ cognitio habet p expiniẽtũ ⁊ sen
suz: ⁊ ita nõ est idẽ syll's de quo est h̃ scia. s. liber por ⁊ per
quẽ ẽ. ¶ Ad 2m dõm: q̃ syll's simpl'r/nõ est ve ad gen⁹ ad
dialecticum ⁊ õmfratiuũ: q̃ vere gen⁹ diuidit p dzias for/
males: p quas ei adueniẽtes ꝓstituunt vere spẽs. sz syll's
dialecticus ⁊ demfratiuus nõ sunt ꝓstituti p dzias vere for
males syll'o simpl'r aduenientes: sed magis p dzias mãles:
⁊ iõ syll's simpl'r est actu ⁊ formal'r ꝓstitutũ inesse añ syll'z
dialecticũ ⁊ demfratiuũ: ⁊ iõ abstrahit eis p̃z eẽ: itm̃ q̃ pot
aliqd certificari vl' exẽplificari d̃ ipso i t̃minis coib⁹: ñ qb⁹
neq̃z fit syll's dialectic⁹: neq̃z õmfratiu⁹. si aũt eẽt ve gen⁹/ñ
eẽt aliquid vere ꝓsideratũ inesse ãte ipsos: neq̃z posset tũc
certificari de syll'o simpl'r aliqd: nisi manifestato syll'o spã
li vt dialectico vl' õmfratiuo. ¶ Ad 3m dõz: q̃ tota logica ẽ
de syll'o simpl'r. ⁊ liber por ẽ de syll'o simpl'r: sz alio ⁊ alio
F mõ. cũ enim dz. q̃ logica est de syll'o simpl'r: hoc intelligẽ/
dũ est. q̃d est de syll'o totaliter p̃m se ⁊ p̃m oẽs ei⁹ dzias. cũ
aũt dz q̃ liber por fit de syll'o simplici: hoc itelligẽdũ est.
q̃d est de syll'o in genere ⁊ nõ ꝓtracto ad mãm spãlẽ. s. ad
neciam: vel pbabilẽ/vel aliã talẽ. ¶ Ad vltimuz p̃z rñsio
piã dicta/in opponẽdo ad secũdaz partem questionis.

Primuz opz dicere circa qd ⁊ de quo
est intẽtio. Qm̃ circa demõstrationẽ
⁊ de demõstratiua disciplina. Deide
determinare/quid est ppositio: ⁊ qd
terminus: ⁊ quid syllogismus: ⁊ quis perfect⁹. E
⁊ quis imperfectus. Postea vero quid in toto
esse/vel non esse hoc in illo: ⁊ quid dicimus de
omni: aut de nullo predicari.

¶ Primo dicere oportet circa quid/⁊ cuiusmaz Argir.
sit hec presens cõsideratio. Atq̃z est circa demõ
strationẽ: ⁊ est sciẽtie demonstrandi. deinde de
finire quid sit ppositio: quid termin⁹: quid rõci
natio. ⁊ que nã sit perfecta: ⁊ q̃ iperfecta. postea
vero qd sit in toto: aut esse: aut nõ esse. ⁊ qd itel/
ligimus cum de omni: vel nullo quippiam di/
cimus predicari.

Iste liber qui est de syllogismo simpl'r/p̃ diuidit i duas
pres. s. i pbemiũ: p q̃d remouet ignorãtia negõnis.
⁊ tractatũ: p quẽ remouet ignorãtia dispõnis: qb⁹ remo/
tis fit scia. Et icipit tractat⁹ ibi (Propõ est oro.) Pars p̃ⁿ
in duas. in p̃ⁿ determinat intẽtionẽ suã respectu pncipalis
negocij dicẽs: q̃ p̃m est dõm circa qd ⁊ de quo est intẽtio.
⁊ specificat dicẽs. circa demõstrationẽ ⁊ de disciplina de/
mfratiua: ⁊ in hoc significat intẽtionẽ respectu huius libri
⁊ libri posterior simul. ⁊ hoc est (Primũ opz.) In 2ª dat in
tẽtionẽ respectu eor q̃ ordinant ad pncipale negociũ: q̃z
cognitio nẽcia est ad cognitionẽ pncipalis negocij dicens:
q̃ deide õterminãdũ ẽ. qd ppõ. ⁊ qd termin⁹ quid syll's:
q̃s pfect⁹ ⁊ qs ipfect⁹: adhuc ẽt qd fit eẽ i toto/vel nõ esse:
siue dici de oi ⁊ de nullo: ⁊ hoc est (Deinde determinare.)

Dubitatur hic q̃re p̃mittit pbemiũ posterior cũ
pbemio isti⁹ libri: cũ scie diuerse sint.
¶ Et dõm q̃ hoc est: q̃ syll's simpl'r immediate descẽdit
in syll'm demfratiuuz. in quo primo reperitur eius bonitas
⁊ maxime. pp hoc enim ꝓuncti sunt tractatus de syll'o sim
pliciter ⁊ de syll'o demfratiuo quo ad pbemiũ ⁊ epilogũ.

Adhuc dubitatur. quid intendat per demonstratio
nem ⁊ disciplinaz demonstratiuaz: ⁊ quare

Ex B pz q̃ li. po/ sterior̃ sequitur ime ad lib. p̃ⁿ 5

magis dicit circa demonstrationē ⁊ demſtratiuā disciplinā q̄z econuerso. ¶ Et pōt ad istud dici dupliciter/secundu3 duplicē cōpetētē expōnē. p⁹ talis. demſtratio idē est q̄ syll's demſtratiuus. intēdit ḡ in hoc libro de syll'o inq̄ztū syll's est. in posteriorib⁹ vo inq̄ztū demſtratiu⁹ est: sicr disciplina demōstratiua: idē est q̄ disciplina syllogiçata faciēs scire. Intēdit ergo in hoc libro de disciplina demōstratiua/inq̄ztu3 est syllogiçata: in posteriorib⁹ autē inq̄ztū est faciēs scire: ⁊ ita p3 quid intēdit per demſtrationē ⁊ p disciplinā demonstratiuā. ¶ Adhuc hec ppō/circa/dicē habitudinē alicui⁹ rei exñtis in motu: vel q̄si in motu. syll's autē ⁊ demſtratio q dā mot⁹ sunt: q⁹ mot⁹ rōnis: ⁊ syllogiçare qōdā mouere: ⁊ iō bñ dicit circa demſtrationē. Hec aūt ppō/de/dicit circū stātia3 alicuius quiescētis vel quasi quiescentis. disciplina aūt est in aia qescētis: ⁊ iō bñ dr̄ de disciplina demſtratiua. Patet ergo q̄ meli⁹ dicit circa demſtrationē ⁊ de disciplina demſtratiua q̄z ecōuerso. ¶ Alia expō ē. s. q̄ p demſtrationē intēdit subm in posteriorib⁹: per disciplinā demōstratiua3 subm in prioribus: ita q̄ demōstratio sumat ſm q̄ idē est q̄ scia demōstratiua: ⁊ disciplina demſtratiua/idē q̄ scia syllogistica siue rōcinatiua: ⁊ p̄mittit intētionē posterioꝝ: q⁹ de illa p̄ncipal'r itēdit. agit eni ō syllogismo simpl'r ꝓpter ōmōstrationē. ¶ Adhuc hec ppō/circa/dicit habitudinē subiecti ad actū: vt est in rōne termini quasi distātis. hoc dico vt frequētēr: q⁹ ōmſratio ē qō final'r itēdit. ⁊ qō adhuc distās est sic termin⁹: ⁊ iō dicit circa demſtrationē. hec autē prepō/de/dicit habitudinē subiecti ad actū vt est in rōne mäe vel subri p̄ñtis. Hec aūt negocij mä siue subm/ē syll's simpl'r: ⁊ iō dicit de disciplina demſtratiua. Ex his igit p3 ea que determinanda sunt in prima parte prohemij.

Dubiū. **Consequēter** forte dubitat ō scda pte ꝓhemij. ⁊ p° ō hoc qō dicit (Primū ⁊ dei/de.) pus eni dictur⁹ est quid ppō ⁊ qd termin⁹ q̄z ō syll'o ⁊ ō ōmſratiōe. signat tñ per p⁹ ⁊ deide ordinē conuersum. ¶ Et dōm q̄ hoc qō dicit p⁹ ⁊ deide: nō dicit ordinē sue executiōis: ſ3 siue itētionis. vñ in sua itētione p⁹ est demonstratio. ꝓñter syll's simpl'r. vltimo vo/ppō/termin⁹ ⁊ hȝ. cōuersa tñ via de his psequit. ita h qō dicit Ar. in 3° ethicoꝝ. qō p⁹ est in intētione vltimum est in generatione.

Dubiū. **Adhuc** dubitat ad qd determinādū est hic quid prō positio ⁊ quid termin⁹: exquo de terminis ō terminatū est i predicamētis ⁊ piar⁹: ⁊ ibidē ēt de ppōne. ⁊ qō determinatū est in superiori scia/debet supponi in inferiori. ¶ Et dōm. q̄ nēcia est duplex cognitio de vtroq̄z. opz eniz cognoscere ppōnē ſm se: ſm quā consideratione melius dicitur enūtiatio: ⁊ sic determinat eius cognitio in libro piar⁹. opz etiā cognoscere ipsaz: ſm q̄ in ordine est syllogistica: ⁊ sic determinat ei⁹ cognitio hic. ¶ Et nota/ q̄ ppositio in cōi dupl'r pōt ꝓsiderari. s. aut ſm q̄ est in terminis signātiuis cōiter qbuscūq̄z. aut ſm q̄ est in terminis trascēdentib⁹ non significatiuis. sic eni est consideratio duplex syll'i in cōi: cui rñdet ppō. Primo aūt mō est ppō ps in mō ad enūtiationē: que enūtiatio narrat res proprias p̄ pter alienas. Secūdo autē modo distinguit ab enūtiatiōe. q⁹ enūtiatio non est nisi terminis significatiuis: ⁊ sic p3 q̄ oi mō cōpetit alicui magis ōfinire ppōnē q̄z enūtiationē. sil'e est de termino. in predicamentis eni ōterminat ō ipso ſm se. alibi aūt ſm q̄ est in ordine. Sz hoc potest ēē/2'. aut eni ordinat cū alio termino ad enūtiationē gnāndā: ⁊ sic ōterminat de eo in libro piar⁹. aut ad ppōnis resolutionē terminat. ⁊ sic determinatur hic quid est terminus.

Dubiū. **Consequēter** querit. ad quid diffinit hic syll's exquo satis diffinitur in primo topicoꝝ. ¶ Et dōm q̄ hic diffinit ex intētione eius. Ibi aūt necessariū incidēta'r p syll'm dialecticū accipiendum.

Dubiū. **Alterius** forte dubitabit aliq̄s. quare nō determinat ꝓñter qd ꝓuersio: sicut determinat qd sit dici de oi: ⁊ dici de nullo. ¶ Et dōz q̄ ꝓuersio ē ꝑm⁹ p̄cipiē di syll'os iperfectos: quoꝝ perfectio nō habet p diffōnem ꝓuersionis sz p modos ꝓuersiōis cognitos: ⁊ iō nec hic dicit ꝓñr se eē dictuꝝ qd ꝓuersio: nec ꝓñr determinat qd sit sz modos ei⁹ tñ. sic aūt nō est de eo qō est dici de oi: ⁊ de nullo. p cognitionē eni illoꝝ quid sunt pz pfectio in syll'is pfectis: quoꝝ dici de oi ⁊ dici de nullo sunt p̄ncipia.

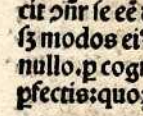

Propositio igitur est oratio affirmatiua vel negatiua alicuius de aliquo. ¶ Est itaq̄z ppositio oratio affirmatiua/vel negatiua/de quopiā alicui⁹.

Hic icipit tractat⁹ ⁊ diuidit in ptes duas. in p⁹ determinat quedā ordinata ad p̄ncipale negociū: quoꝝ cognitio nēcia ē ad cognitionē syll'i. 2° cū dicit (His ergo ōterminatis.) ōterminat ō p̄ncipali ppōsito. p⁹ in duas. in p⁹ ō terminat qd sit syll's in se/in suis ptib⁹. In 2ª cū dicit (In toto aūt eē alteꝝ) Determinat p̄n⁹ syll'm rectificātia. p⁹ i tres. In p⁹ ōterminat qd est syll's in suis partib⁹ integralibus. In 2ª cū dicit (Syll's est ōrō in q̄ qbusdā.) In. se. in 3ª cum dic (Perfectū ḡ voco.) in suis ptib⁹ subiectiuis: ⁊ p3 suffi/ciētia. Tūc eni sufficiēter cognoscit aliqd/cū cognoscit in se ⁊ in suis ptib⁹. ⁊ h duplr. s. integralib⁹ ⁊ subiectiuis. p3 ēt ordo. ptes integrales sunt porēs toto nāl'r: totu3 ēt in se pus est ptib⁹ subiectiuis. p⁹ in duas. In p⁹ determinat de ppōne. In 2ª cū dicit (Terminū vo.) de termino: q⁹ termin⁹ in rōne qua termin⁹/est posterior propositione: ſz id qō est nāl'r/sit pus: ideo sic ordinant ptes. In p⁹ parte sic pcedit. p⁹ diffinit ppōnē dicēs: q̄ est ōrō affirmatiua vel negatiua alicuius de aliquo. ⁊ accipiendū/de. cōiter vt ōmſrectā ppōnē affirmatiuā ⁊ negatiuā: ⁊ hoc est (Propō igit.)

¶ Hec aūt aut vl'is aut particularis: aut indefinita. Dico aūt vl'em: que aut oi: aut nulli iesse. particularē vo que alicui: aut nō alicui: aut nō oi inesse. Indefinitam autem que significat sine vl'i aut particulari: vt ꝓtrariorꝝ eādē eē disciplinam: aut voluptatem non esse bonum.

¶ Hec autem oratio aut vniuersalis est: aut particularis: aut indefinita. Atq̄z vniuersalem dico cū quippiaz omni vel nulli cuipiā cōpetere dicitur. Particularē aūt cū alicui inesse vel cuipiā non cōpetere: aut nō omni inesse asserit. Indefinitā cū cōpetere/aut nō cōpetere/sine vniuersali/aut particulari dicitur signo: quale est contrariorum vnam scientiam esse: aut voluptatem non esse bonum. Argir.

¶ Secundo diuidit eam dicens: quedaz est vniuersalis: ⁊ q̄dam particularis: ⁊ quedam indefinita: ⁊ diuidentia declarat. ⁊ patet. ⁊ hoc est (Hec autem vniuersalis.)

¶ Differt aūt demōstratiua ppositio a dialectica: qm̄ demōstratiua qdē sumptio alterius partis cōtradictionis est. Non eniz interrogat/sed sumit/q demōstrat. Dialectica vo/interrogatio cōtradictionis est. Nihil autē distabit vt fiat ex vtrisq̄z syll's. Nā ⁊ qui demōstrat ⁊ qui interrogat sumit aliqd de aliquo eē vel non eē. Quare erit quidez syll'ica propositio simpliciter quidē affirmatio vel negatio alicuius de aliquo: secundū dictuz moduz. Demonstratiua vero: si ve-

ra fit ⁊ per primas propositiões sumpta. Dia-
A lectica aut percunctati quidẽ interrogatio con
tradictionis. Syllogizanti autẽ sumptio appa
rentis ⁊ pbabilis: sicut in topicis dictũ est.

Argir. ¶ A disserendi aũt propositione demõstratiua
ppositio differt: nã hęc quidẽ partis alterius ẽ
acceptio contradictionis: qui nanq̃ demõstrat
non interrogat: sed sumit. Disserendi vero pro
positio/interrogatio est contradictionis. Atq̃
nihil vtiq̃ refert ad vtriusq̃ ratiocinationem
conficiendã. Nam ⁊ hisce qui demonstrat: ⁊ is
etiã q̃ iterrogat sũpto qppiã inesse: aut nõ eẽ cui
piã ratiocinatur. Quare ratiocinandi quidẽ p
positio simpliciter est affirmatio de quopiã ali
cuius: aut negatio: quẽadmodũ diximus. De
monstrandi autẽ si vera ⁊ per primas sumpta
B fit suppositiones. At disserendi ppositio: inter
roganti qdẽ contradictionis est interrogatio.
Ratiocinanti vero eius est acceptio quod veri
simile pbabileq̃ esse vẽ: vt est in topicis dictũ.

¶ Tertio diffinitionẽ datã verificat per talẽ rõnẽ. Ois pro
positio dialectica vel õmfatiua sumit aliqd õ aliquo esse
vel nõ esse: sed ois ppõ syllata simplr est dialectica vel de/
mfatiua. ergo ois ppõ syllogizata simplr sumit aliquid õ
aliquo esse vel nõ esse: ⁊ sic pz q̃ diffinitio bñ data est: qꝛ in
tẽtio fuit ppõnẽ syllogisticã diffinire. Jn hac rõne sic pce/
dit. p̃ ponit quãdã dẽiam iter ppõnẽ dialecticã ⁊ õmõstra
tiuã. ex qua pz maiꝛ dicẽs: q̃ differũt ppõ dialectica ⁊ õ/
mõstratiua. qꝛ demõstratiua est sumptio partis determina
C te ꝓtradictionis. ſ. vere sine interro gatione. Dialectica ãt
est interrogatio alteri⁹ partis ꝑdictionis. ⁊ hec indifferen
ter vere vel false: dũmõ pbabilis. Ex quo pz: q̃ exq̃ vtraq̃
sumit partẽ ꝑdictiõis: q̃ fit aliqd de aliquo eẽ vel nõ eẽ. ⁊
hec fuit maiꝛ rõnis: ⁊ hoc est (Differt autẽ.) Scõo ponit
minꝛẽ dicẽs: q̃ nihil differt vt fiat syll's de vtraq̃. q. d. vl'
hec vel illa est ppõ õ qua fit syllogismus: ⁊ hoc est (Nihil
aũt distabit.) Tertio ifert ꝓnẽ: ⁊ hoc est (Quare ⁊ erit syl/
logistica.) 4° ppter euidentiã p̃dictoꝝ aperit modos tã p
põnis dialectice q̃z õmõstratiue dicẽs. q̃ ppõ demõstrati/
ua. aut est vera ⁊ p̃°. aut sumpta p veras ⁊ pmas. ⁊ nota q̃
D p̃° est õmõstratiua in esse potissimo. scõa in esse ꝓñti. ¶ 2°
aperit modos ppõnis dialectice dicẽs. q̃ ppõ dialectica
apud pcunctantẽ est interrogatio. apud autẽ syllogiçantes
est sumptio alicuius apparẽtis siue pbabilis quẽadmodũ
in topicis dcm̃ est: ⁊ accipiendũ est in topicis cõiter ad elẽ
chos: ⁊ per hoc qõ dicit pbabilis signat ppõnẽ dialecticã
simplr: ⁊ p B qõ dicit apparẽtis/signat dialecticã praue se
hẽtẽ. cõ est litigiosa vel tẽtatiua ⁊ hõ. Vñ pz hic q̃ locut⁹
est de ppõne valde cõiter. ⁊ hoc est (Demfratiua vero.)

¶ Quid ergo ppositio ⁊ quid differt syllica ⁊ de
monstratiua ⁊ dialectica subtiliter quidem in se
quenti dicetur. ad pñtem aũt vtilitatẽ sufficien
ter nobis determinata sunt que nunc.

Argir. ¶ Quid igitur sit ppositio/⁊ quo nã differat ra/
tiocinandi: ⁊ demonstrandi: disserẽdiq̃ propo
sitio diligentius quidẽ exactiusq̃ posterius ex/
plicabitur: nunc vero pro vsu presenti satis est
a nobis determinatum.

¶ Consequenter epilogat dicẽs: q̃ q̃ztũ ad pñs negociũ sa
tis determinata est dẽia inter ppõnẽ dialecticã ⁊ õmfati/
uã. sed iferi⁹. ſ. in p̃n° posterioꝝ. hoc subtiliter declarabit. E
Dictũ est ẽt qd fit ppõ: ⁊ hoc ẽ (Quid autẽ propositio.)

Dubitatur forte hic ⁊ p̃° de diffõne ppõnis. ⁊ p̃° de genere ei⁹. cũ eniz oẽo diuidat in p Dubiũ.
fectã ⁊ in imperfectã: videt q̃ oẽo perfecta/debeat poni i
diffõne eius/tanq̃ genus ei⁹ proximũ. ¶ Et dõm q̃ apud
logicũ nõ ẽ alia oẽo nisi perfecta. supponit eni pfectũ ⁊ cõ/ Pr°
gruũ: ⁊ iõ p oẽonẽ itelligitur pfecta oẽo quo ad logicum.

Deinde dubitaret forte aliqs/de differẽtijs eius. vi/
det eni q̃ male diffiniat p affirmatiuũ ⁊ ne/ Dubiũ.
gatiuũ: tũ qꝛ iferi⁹ non diffinit suũ superius sed econuerso.
tũ qꝛ sunt dẽie diuidẽtes ipm. igit nõ diffiniũt: sed magis
ecõuerso. affirmatiuũ aũt ⁊ negatiuũ sũt dẽie diuidẽtes p/
põnẽ ⁊ iferiores ipa. ¶ Et dõm q̃ iste dẽie ppõnis cadũt Pr°
in eius diffõne sub disiunctiõe ad circũloquẽdũ dẽias eẽ/
tialẽ ppõnis ⁊ cõpletiuã. Vñ is est sensus. oẽo signãtiua vl'
predicatiua alicuius de aliquo: sic autẽ ponere inferiora i
diffõne superiꝛis nõ est inconueniens. ponere tñ inferius
in rõne q̃ inferi⁹/est inconueniẽs. ¶ Uel dõm q̃ per has
dẽias per quas diffinit/simul diffiniat ⁊ diuidat.

Adhuc forte dubitaret aliqs. q̃re magis ponunt̃ he Dubiũ.
dẽie affirmatiuũ ⁊ negatiuũ ad circũloquen
dũ dẽiam talẽ q̃z alie dẽie diuidentes ppõnẽ que sub disiũ/ F
ctione accepte cũ ppõne conuertunt̃. Et dõm q̃ B ẽ: qꝛ hic Pr°
diffinit ppõnẽ p̃z q̃ ẽ syll'istica: sic pz i textu. Syll's ãt ma
xie diuersificat̃ penes has dẽias/affirmatiuũ ⁊ negatiuũ.

Sed tunc dubitatur: qꝛ maiꝛ diuersitas est syll'i pe Dubiũ.
nes has dẽias ppõnis/vl'e/pticulare. p̃z
q̃ hãc rõnẽ debuit p istas dẽias cõpleuisse ppõnis diffini/
tionẽ. ¶ Et dõz: q̃ lz syll's diuersificet̃ fm modũ/per vl'ez Pr°
⁊ particularẽ: sic p affirmatiuũ ⁊ negatiuũ: tũ eẽtialiores
sunt ppõni/affirmatio ⁊ negatio: q̃z vl'itas ⁊ particulari/
tas. ⁊ iõ sua diffinitio magis cõplet̃ per istas differẽtias/ G
affirmatiuũ/⁊ negatiuũ q̃z per reliquas.

Deinde querit q̃re al'r diffiniat̃ hic ppõ q̃z i topicis: Dubiũ.
⁊ q̃z enũtiatio i libꝛo pĩar'': cũ sint idẽ p̃z rẽ.
¶ Et dõm q̃ differũt ppõ ⁊ enũtiatio vt dicit Boeti⁹. enũ Pr°
tiatio tm̃ ppter se pferr̃. ⁊ p̃° enuntiat qõ est in aia: ⁊ iõ dif
finit per vez ⁊ falsum que sunt in aia. sed ppõ est alterius
grã. ſ. ꝓnis. sed hoc põt esse dupliciter/fm duplex esse syllõ
cui rñdet. aut eniz est syll's in terminis significatiuis: ⁊ ei⁹
ppõ est eadẽ in sub'to cũ enũtiatione: sed differens in mõt
⁊ iõ signãt vez vel falsuz: ⁊ sic diffinit̃ per vez ⁊ falsuz in
top̃. Boetij aut ẽ syll's i termis abstrahẽtib⁹ a mãde quo
hic dtermiat Aꝝ. ⁊ huic rñdet ppõ i termis abstrahẽtib⁹
⁊ hoc mõ differt ab enũtiatõe: sic pz. ⁊ hãc diffinit Ari. h.

Consequenter forte dubitat̃ de diuisione ppo Dubiũ.
sitiõis. vẽ eni diminuta pp omis
sionẽ ppõnis singularis. Et dõm q̃ singulare nihil aliud Pr°
ẽ q̃z pticulare ꝓtractũ. vñ p ppõnẽ pticularẽ/dat itelligere
illã q̃ ẽ cũ signo pticulari: ⁊ pticularẽ ꝑctã/q̃ singularis ẽ. D

Adhuc huc forte dubitabit aliqs. cũ multifoꝛmis sit Dubiũ.
disio ppõnis. vbi grã. p vez ⁊ falsuz: p vnã
⁊ plures: p simplicẽ ⁊ cõpositã: per modalẽ ⁊ õ inesse. q̃re
solã disionẽ ponit p vl'ez pticularẽ ⁊ indefinitã. ¶ Et dõm Pr°
q̃ intẽdit de ppõne p̃z q̃ syll'istica: ió solum ponit dẽias p̃z
fm quas maxime consistit syll'i diuersitas. penes aũt istas
dẽias affirmatiuũ/⁊ negatiuũ: ⁊ penes istas: vl'e/particu/
lare/⁊ indefinitũ: maxime cõsistit diuersitas fm modũ: ⁊
iõ tm̃ istas dẽias ponit pꝛiores in diffinitione: posteriores
dẽias in disione. Jste aũt dẽie/vez/⁊ falsum. vna/plures:
simplex ⁊ cõpositũ. nõ faciunt diuersitatem in modis illo/
rũ: nec iste modales de inesse: nisi fm mãm tm̃: ⁊ ideo diui
sionem ppositionis per istas dẽias non tangit.

Adhuc dubitaret forte aliqs. cũ indefinita ⁊ particu Dubiũ.
laris ppõ ꝓuertant̃: vtraq̃ ẽt sequat̃ ad vl'ez

Re° J q̃lr diuidant per opposita. ¶ Et dom. q aliud est ꝓsidera re particulare ppone/sub ista itetione/particulare: z aliud id qd est pticulare ꝗz re: filr est diuersimode cosiderare in definita z vlez: z penes pma ꝓsideratione adinuice diuidunt z inuice sic opponunt. vle eni non est pticulare: nec indefinitu: nec pticulare/indefinitu. Scom aut 2m consideratione/no opponunt: nec adinuice diuidunt: imo magis ide sunt fm rem: res vlis z particularis z indefinite.

Dubiu. Adhuc dubitat. cu indefinita dicat p puationem. taz vlis qz pticularis. vt dicit in lra. qre magis ꝓuertit cu particulari qz cu vli. ¶ Et doz q idefinita dr p puatione vtriusqz signi: z ꝓuertit cu particulari: eo q non supponit multitudine suppositoꝝ sb pdicato: sic nec particularis. vlis at supponit multitudine suppositoꝝ sb predicato.

Re°

Dubiu. Adhuc forte dubitabit aliqs. cu ars imitet nam vt
T.c.12. dr 2° phycoꝝ. i na at nihil e infinitu vt acci/
z 79 pit in 3° phyficoꝝ: quo e i arte aliqd ifinitu sic ppo indefi
T.c.38. nita. ¶ Et dom q ifm pot dicere puatione finis: z sic nihil
Re° e ifinitu i arte sic nec i na. vl potest dicere puatione certitudis: z sic e aliqd ifinitu i arte/sic ppo idefinita que sic noiatur: qz caret certitudine vlis determiationis z pticularis.

Dubiu. Consequeter dubitat de vificatione diffonis. dic
k eni/q demratiua ppo sumit: z no
Re° iterrogat. dialectica aut ecouerso: querit hui cā. ¶ Et dicedu qz demostrator pcedit ex veris: no curat de ꝓsensu rndetis. z pterea demostrator no iterrogat ad habedu ꝓsensu rndetis: sed sumit. dialecticus aute pri iterrogat vt fiat ei ꝓsensus: q̃ habito postea in syllogiçando sumit.

Dubiu. Adhuc dubitat de miore ppone argumeti q dicit q
ois ppo syllistica simplr e dialectica vel de/
mratiua. B esse falsuz: cu sit ppo dialectica litigiosa z tentatiua/q et sut syllistice. ¶ Et doz q sub dialectica ppone
Re° cprehendit ta litigiosaz qz tentatiua z alias ꝓsilles: eo q
vnaqeqz illaꝝ iterrogatio est sicut ppo dialectica z nulla illaruz suptio est. z B signat i fine hui pris/vbi aperit modos pponis dialectice. hoc eni facit pp minoris verificationem: vt pz q ipse accipit vlr dialecticam ad dialecticam bn se bntem z praue. ¶ Adhuc posset dubitari de hoc qd
L dicit ppone demostratiua ee q p primas z veras sumit: z de hoc qd dicit ppone dialecticā esse sumptione alicuius apparentis: sed hoc solutum est in expositione littere.

Erminu vero voco in que resoluit p positio: ut predicatu z de quo pdicat: aut apposito/aut separato ee/vl no ee.

Argir. ¶ Terminum autem euz appello in que resoluitur ppo: vt pdicatu z id de quo pdicatur: ipso esse aut non esse addito vel diuiso.

Cosequeter determiat de termio/significas eius
diffone p B qd dicit ipsuz esse in que
resoluit ppo. z diuisione. p B qd dicit terminoꝝ altez esse q pdicat z altez q subijcit apposito ee. i. affirmatione facta p vbu affirmatiu. vel diuiso. i. disione facta per ver/
M bu negatiu: z hoc est (Terminu vero voco.) Hic posset queri de ordine ptis hui ad precedetez: sed solutu est i dicedo sniam littere pcedetis: qzuis eni illud quod est terminus/simplr prius sit qz ppo: z ita nalr prius sit: tn in rone qua terminus/est posterius.

Dubiu. Sed queritur quare magis dicit terminuz vo
co: qz termin est. cu B verbu/e/
Re° sit ppriu verbu diffonib. ¶ Et doz q B est: qz terminus no est in propositione nisi methaphorice. in continuis aute ppre est termin. vn dicit tm voco. q. d. cu in ꝓtinuis pro pre sit terminus: ego voco hic terminum in quem ze.

Dubiu. Adhuc dubitat. cu filr resoluat syll's i ppone/sicut
ppo in terminu: quare magis diffiniatur ter
minus p hoc q in ipz resoluit ppo/qz ppo p B q in ipsaz
resoluat syllogismus. ¶ Et dom q B est: qz copleta e reso
Re° lutio ad terminu: z no est copleta resolutio ad ppone. stat
enim resolutio ad terminum z non ad propositionem.

Dubiu. Adhuc forte dubitabit aliqs. qre diffinit terminus p
ppone. cu ppo sit posterior termio. sz id qd
pri est no debet diffiniri per posteri. ¶ Et dom: q fit ali
Re° ter de primis pncipijs in aliquo gne: z d pnitibus ad ipsa. pnitia eni ad ipsa/hnt diffiniri p pora. Pria aut p pora simpliciter diffiniri no pnt: sed per posteriora: q quo ad nos pora sunt: vel pnt diffiniri per priuatione: sicut diffinit pnctus qui est pnm in magnitudine. diffinit enim punctus/cuius pars non est. Termin igit/cu sit primu pncipium in suo genere/per prius simplr diffiniri no pot: z ideo per propositionem diffinitur/que posterior est simpliciter.

Dubiu. Deinde dubitat de diuisione termini. s. quare potius
diuidit ipsum per subm z predicatu qz per
Re° nome z verbuz. ¶ Et dom q hoc est: qz nome z verbuz sunt ppie partes enuiationis. subm vo z predicatu ppositionis. z hoc patet ex predictis quomodo fit.

O Dubiu. Adhuc huc dubitat d disione termini. si enim qdam
terminoꝝ est pdicatu: qda vo d quo pdicat:
apposito ee vel no ee/sicut ipse dicit in lra: igit hoc ipsum
ee no pdicat: sz est appositu subto z pdicato. ¶ Adhuc vi
2° det idem fic: in syllogismo prime figure/idem pdicat in mino
ri qd subijcit in maiori: sed ee i maiori: nec est subm: nec ps subiecti. g nec erit predicatu minoris: nec pars predicati.

In opm ¶ Oppositu tn videt sic: cu dicit hoc est: aliquid subijcitur
z aliquid predicat: sed non pdicat aliqd: nisi hoc verbuz/
2° est. ¶ Item qd d altero affirmat vel negat/est pdicatu: hoc
3° ipsum ee est tale. ergo ze. ¶ Adhuc in libro piar dr qd/
4° est/pdicat 2m adiacens: idem et dicet ifra i hoc libro. g B verbu est/pdicatu e: z non solu ligametu predicati ad subm.

T.c.6. ¶ Adhuc sicut dicit Ar in 8° phie esse qd pdicat/forma est eius de quo pdicat. sed iter mam z formam no cadit medium: sz seipsis iungunt adinuice. g iter subm z pdicatu no cadit medium: sed seipsis iungunt. g B vbu/e/no erit medium iter pdicatu z subm: sz erit ipm pdicatu. ¶ Rones vltime cocedede sunt. ¶ Ad obiecta doz. ad pm sic. qz cu dicit Ar. q terminoꝝ alius est subiectu apposito ee vel no
P ee: no itedit nisi q affirmat predicatu vel negat: sicut pz i expone lre. ¶ Ad 2m dom q pdicatu dupr pot dici. s. totu id qd dr de altero. z sic nunqz excludit ee a pdicato. Vel pot dici id qd ipm ee specificat tm. z sic accipit cu dr: q i syllogismis pme figure idem subijcit in prima qd pdicat in 2a. z talis modus loquedi de pdicato pp prauos pcessit i vsum: semper tamen fm veritatem predicatur verbum.

Yllogismus est oratio/in qua positis quibusdā/aliud quidez ex necessitate cotingit/eo q hec sint. Dico aut eo q hec sint: ppter hoc contingere. ppter hoc vero contingere nullius extrinsecus termini indigere/vt fiat necessarium.

Q

Argir. ¶ Ratiocinatio est oratio: in qua quibusdaz positis: aliud quippiam ab his que posita sunt cuz hec ipsa sint necessario euenit. Atq per illud cu hec ipsa sint: ob hec euenire dico: per hoc aut intelligo nullo foris insuper esse termino vt necessarium fiat.

Hic determinat de syllogismo ꝗz se fic. p poit diffonem
ei dicēs: q est oro i q qbusdā positis aliud qd ex
necessitate accidit/eo q B sint: z B e (Syllogism e oro.)
2° exponit pticula vltima dicēs q ꝓne accidere ppter B/
est ꝓtingere ppter pmissas. hoc aut idem est: q nullius ter/

A mini extrinseci indigere ad ꝑ q̃ fit nečius: sed q̃ fit simplr
pp ipsas p̃missas. ⁊ nota q̃ dicit sylm simplr nõ indigere
termini extrinseci. qz aliqñ ad apparētiã nečitatis: idiget
aliq̃ ꝓprietate extrinseca terminoꝝ cui? ē ꝓuersio: ꝫ nũq̃
indiget alio termino q̃ termis sũptis: ⁊ ꝑ ē (Dico ãt eo q̃
hec sũt.) Dic posset dubitari cũ sylls fit qdã mot?. s. rõnis:
q̃re i diffõne ei? nõ ponit motus p gñe. Sz hec solutio pz
qz sylls vere mot? nõ est: ꝫ magis metaphorice loquēdo.

Dubiũ. **Sed dubitat** q̃re in diffõne ei? ponit oro q̃ ē ge
nus nõ ꝓpriũ: ⁊ nõ rõcinatio ⁊ ar
p° expõ gumētatio que est gen? ꝓpriũ. ¶ Ad hoc aũt dupl'r pot
dici fm duplicē expõnē diffõnis sylli: quare vna talis est.
p ꝑticulas positas in diffõne sylli excludi debēt oēs spēs
rõcinationis opposite. s. inductio: exēplũ ⁊ entimema. inu
tiles ēt ꝓiugnes ⁊ pctã in 2° huius determinata: cuius sunt
petitio ei? qd est in ꝑn°: ⁊ nõ causa. sic p ꝑticulaz (Quibus
dã.) excludit entimema. p hãc ꝑticulã (Positis.) itelligen
dũ est disponē in mõ ⁊ figura: pllã/excludunt inutiles cõ
lugationes ⁊ inductio. p hoc qd dicit/ex necessitate/exclu
B dit exēplũ: qd solã hēt ꝓbabilitatē. cũ fit argumentũ rhe
toricũ vt dicit Ar. in ꝑn° posterior. Per ꝑ qd dicit (Aliud
accidit.) excludit petitio ei? qd est in ꝑn° nõ fm q̃ ē locus
sophisticus: sed fm q̃ est pctm circa sylm simplr: ⁊ deter
minat in 2°. Sic/g intelligendo diffõnē pot ad qõnē rũde
ri fic. arg^no est explicatio argumēti p oronē: qd argu^m ē rõ
faciēs fidē de re dubia. argu^m g cõparationē hz ad aiaz cui
fidē facit: ⁊ sylls fit'r fm q̃ est ar^m. rõcinatio vero ē discur
sus a p̃missis in ꝓnē. Sylls igit fm q̃ est rõcinatio hz cõ
parationē ad ꝓnē. Oro autē fm Priscianum est ꝓgrua di
ctionũ ordinatio. sylls ergo inq̃tũ oro: cõpationē hz ad
suas ꝑtes itegrales. ꝑ aũt cõparatio eēntialior est ei q̃ alia
aliaꝝ: sicut pz p se. quare oro poti? ponit in diffõne sylli
q̃ rõcinatio vel argumētatio. ¶ Alia est expõ dicte diffõ
2° expõ nis. s. vt nõ excludant/inductio/⁊ ex^m ⁊ entimema. cũ sint
ducibilia in sylm: sed solũ ꝓiugnes inutiles ⁊ peccata ꝓtin
C gentia sylm simplr in 2° hui? determinata. Et fm istã in
tētionē dõm est ad predictã qõnē q̃ si in diffõne sylli pone
ret arg^no vel rõcinatio qd est ꝓpriũ gen? eius: oportere ta
li gñi addi dñias eēntiales cõpletiuas sylli. per quas exclu
deret a sylo alie spēs argumētatiõis. ¶ Adhuc solet alr
3° expõ. exponi dicta diffõ. s. vt excludant oēs loci sophistici sil' cũ
alijs spēb? argumētatiõis. sed ei non est cõsentiendũ: sylls
enī formal'r de q̃ determinat in hoc libro. tm̃mõ sunt due
ꝓnões ⁊ tres termini. Forma ãt ⁊ figura ⁊ modus/pot
saluari in sylo sophistico: sicut pz hic. Oiꝭ canis currit. oē
4° expõ latrabile est canis. g ⁊c. ⁊ in multis alijs. ¶ Pot ãt melius
⁊ subtilius rñderi ad qõnē factã sic. Argumentũ fm Ar.
i 8° top. ē sylls dialectic?. qz cũ arg^no fit exp̃ssio arg^n p ser
monē nz arg^m nz arg^no ē gen? sylli. ꝫ ē hz Ar. ¶ Adhuc
rõciatio dr analogice d sylo ⁊ alijs dñijs ei?. ⁊ p d sylo: ⁊
D p̃terea nihil ē i se ante sylm: ꝫ ipsa p̃ includit in sylo: ta
lis. n. ē nã analogi ⁊ ió neq̃ sumit rõcinatio p gñe sylli ne
q̃ arg^m: neq̃ arg^no ꝫ in oronē vniuocant sylls ⁊ alij modi
rõcinatiõs. q̃ruis enī eē rõcinatiõis ꝓueiat alijs a sylo per
syllogismum. nõ tm̃ fic ē de oratione: sed in oratione vniuo
cantur. ⁊ ideo optime diffinitur syllogismus per oronē: qz
ꝓprijssime genus est ei ⁊ alijs modis arguendi.

Dubiũ. **Adhuc** forte dub'. q̃re nõ dic q̃ sylls ē orones: ꝫ di
cit oro: cũ tamē sint ibi plures orones. ¶ Et
R° dõm q̃ id qd aliũ ꝓhit nõ pot i numeꝝ cũ ipo. minor ãt p
põ i sylo ꝓhit maiorē ad ꝓnē. ⁊ ió ñ ponũt i nũeꝝ. ⁊ ió dr.
sylls est oro ⁊ nõ orones. adhuc ab vnitate finis. s. ꝓnis.
dicitur oratio vna (Positis ⁊c.)

Dubiũ. **Adhuc** dub' qd itēdat p hãc ꝑticulã. ⁊ dõm q̃ inten
dit disponē i mõ ⁊ figura sicut pz p p^am expõ
R° nē diffõnis. Vl' pot meli? dici. q̃ dispo ē ptiũ mãliũ ꝓprie.
vnde intendit ibi disponē termioꝝ i ꝓpõnib? p q̃s dino//
scit figura ⁊ disponē. ꝓpõnũ adiuicē p quã dinoscit mod?:
qz tã termini q̃ꝭ ꝓpõnes sunt ꝑtes mãles in sylo. E

Querit q̃re nõ pōit hãc dñiam: ꝓcessis/sicut Boe? po Dubiũ.
nit. ¶ Et dõm q̃ Boe? diffinit sylm ꝓut cõ R°
petit dia^co q expostulat sp rñsionē socij. Ar. aũt ꝑ diffinit
sylm simplr vt ꝓuenit tã dia^co q̃ demõstratoꝝ.

Adhuc dubitabit aliquis qualr ꝓ ē aliud a p̃missis:
cũ nõ videat eē nisi pars p̃missarũ: cũ ēt illõ Dubiũ.
nõ petētes fit aliõ qd scit nãlr ab alto. Et dõm q̃ fm mãz R°
nõ ē ꝓ aliud a p̃missis. fm formaz ãt ē aliud. forma. n. ꝓnis
cõpõ ē. ꝫ alia ē cõpõ in ꝓne: ⁊ alia in p̃missis. In ꝓne. n. cõ
ponunt extrema adinuicē: i p̃missis autē me^m cũ extremis
vel extrēa cũ medio: vel vnũ extremũ medio ⁊ me^m alteri.

¶ Perfectũ vo voco sylm nulli? ali? indigētē
p̃terea q̃ assũpta sũt vt appeat nečius. Imperfe
ctũ vo q̃ indiget aut vno aut pluriũ q̃ sũt nečia
p̃ sumptos termios: nõ aũt sũpta sũt p ꝓpõnes.
¶ Perfectã igitur eã ratiocinationē appello: q̃ Argir.
nulli? idiget rei: preter ea q̃ sũpta sunt: vt ipsuz
necessario videat. Imperfectã aũt eã: q̃ vnius
vel pluriũ indiget: que necessaria quidem sunt
per terminos ipsos subiectos. non tamen sunt F
sumpta per propositiones.

¶ Cõsequēter d̃termiat de sylo qd sit q̃ꝭtum ad suas ꝑtes
subiectiuas. Et p̃ determinat qd ē sylls pfect? / dicēs: q̃ ē
illõ nullo idiget ꝑter p̃missas ad ꝑ vt appareat ei? nečitas.
⁊ ꝑ ē (Perfectũ vo voco.) Scdo determinat quid ē sylls
iperfect? dicēs: q̃ ille q idiget ad euidētiã necessitatis vno
vel plurib? q ex necessitate hita sunt p terminos manētes
eosdē: sed nõ p ꝓpõnes manētes easdē. Et nota q̃ ē indigē
tia vnius sicut ꝓuersiõis pluriũ sic ꝓuersiõis ⁊ trãspõnis p
põnũ vel intētã vni? pot esse vel ꝓuersionis vel reductiõis
per ipoke vel expõnis: his enī in sequētibus mãe perficien G
do sylos iperfectos. ⁊ hoc ē (Impfectũ vo ⁊c.)

Dubitat hic forte cũ sit sylls vlis ⁊ ꝑticularis affir Dubiũ.
matiu? ⁊ negatiu? fit pfect? ⁊ ipfect?. q̃re R°
tm̃ determinat quid ē sylls pfect? ⁊ ipfect?. ¶ Et dõz q̃ ꝑ
ē qd itēdit de sylo i statu cõpleto ⁊ min? cõpleto ꝫ figura
rũ diuersitatē vt stat? min? cõplet? p cõpletũ pficiat. hãc
aũt itētionē pse respiciũt iste dñie pfectũ ⁊ ipfectũ: alie ãt p
accñs: ⁊ ió d̃terminat has dñias sylli ⁊ nõ alias.

Adhuc dubitat. cũ pfectũ ⁊ ipfectũ sint passiões sylli. Dubiũ.
q̃re determinat qd sint cũ d̃ passiõe opz pre R°
cognoscere tm̃ qd ē qd dr p nomē: vt pz i ꝑn° poste. ¶ Et
dõz q̃ de passione d̃mr'ata de subto nõ oz scire qd fuit añ
demr'ationē: ꝫ tm̃ qd dicat pnomē: fic dcm̃ ē: sed tales nõ
sunt iste passiones perfectũ ⁊ imperfectũ: immo oportet ip
sas i se cog̃scere q̃ꝭtũ ad pñs negociũ: ⁊ ió diffiniet eas.

Adhuc dubitat. si sylls ipfect? aliq̃ idiget: vt dr i sua H
diffõne. sylls ãt simplr nullo idiget extriseco. Dubiũ
s. sic dr i expõne diffõnis. g sylls ipfect? sylls nõ est. ¶ Ad 2°
huc cui deest rei pfectio nõ suscipit p̃dicationē ei?: ꝫ sylls
ipfect? nõ hz pfectionē sylli. g d ipo ñ p̃dicat sylls. ¶ Ad
p^m dõm q̃ sylls simplr nullo idiget extriseco ad hoc vt fit
nečius. sylls ãt ipfect? idiget aliq̃ extriseco nõ vt fit neči?/
ꝫ vt appareat nečius: ⁊ ita nõ reprobat sylm ipfectũ esse
sylm/fic simplr sylls. ¶ Ad 2^m dõz q̃ 2^r est pfectio. s. quo
ad eē: ⁊ q̃ ad bñ eē. qñ ãt dr sylls ipfect? ꝑ ē q̃ caret perfe
ctione 2^a/q̃ ptinet ad bñ eē: nihilomin? de eo tamē predica
tur sylls. qz hz perfectionē sylli p^am q̃ ptinet ad eē sylli.

¶ In toto aũt esse alteꝝ altero ⁊ de omni predi
cari alterum de altero idem est. Dicimus au
tem de omni p̃dicari/qñ nihil est sumere subie

cti / de quo non dicatur alterum ⁊ de nullo similiter.

Argir. ¶ In toto autem quopiã esse quippiã: ⁊ de omni quopiã quippiã predicari: idẽ significat. atq; tũ de omni dicimus quippiã predicari: cum nihil pōt subiecti sumi: de quo alter nō dicet: idẽ intelligendum est ⁊ cuz de nullo dicimus quippiam predicari.

¶ Determinato quid ẽ sylls i se ⁊ i suis ptib⁹: hic determinat q̃dã p̃n̄ rectificãtia ⁊ pficiẽtia sylls m: ⁊ diuidit in duas. In p̃ō terminat duo p̃n̄ rectificãtia ⁊ pficiẽtia sylls pfectos. In 2ª cũ dicit (Qm̄ ãt ois ppō.) terminat vnuz p̃n̄ pficiẽs sylls ipfectos, s. quersionẽ i modis ei⁹. In p̃ parte sic pcedit. p̃ dicit q̃ idẽ ẽ alter i toto eẽ ⁊ alter dici ō altero: ⁊ qd dī ꝑ itelligẽdũ ẽ fm rẽ: dr̃nt tñ fm rõnẽ: qr eẽ in toto altero dicẽ cõpationẽ subti ad p̃dicatũ dz. n. subm totaliter esse in predicato. dici ãt de oi altero dicit cõpationẽ p̃dicati ad subm. Eodẽ mõ itelligendũ ō his duob⁹ nõ eẽ i toto: ⁊ dici ō nullo. ⁊ ꝑ est. (In toto aũt.) 2° diffinit dici ō oi ⁊ de nullo. Et p̃ dici ō oi/dicẽs q̃ illud ẽ/qñ nihil ẽ sumer̃ subi ō q̃ nō dicat p̃dicatũ. ⁊ ꝑ ẽ (Dicim⁹ ãt) ¶ 2° inuit diffõnẽ ei⁹ qd ẽ dici ō nullo alterũ altero qñ nihil est sumẽ subiecti / a q̃ nō remouet p̃dim. ⁊ ꝑ ẽ (Et de nullo.) Suffi ãt istoꝝ duoꝝ p̃ncipioꝝ pficiẽtiũ sylls pfectos / pz qr ois sylls pfect⁹ aut est affirmatiu⁹: ⁊ fic pficit siue rectificat p p̃n̄ p̃m: aut est negatiu⁹: ⁊ fic p 2m. ¶ Dinẽ posset dubitari de dzia iter dici ō oi ⁊ eẽ i toto. sz pz exponẽdo sniam lre.

¶ Pōt q̃ q̃ri c⁹ ꝓditio sit dici de oi. s. vtrũ subiecti aut p̃dim. vz. n. q̃ subti. ei⁹. n. vz ꝓditio cui⁹ ẽ dispō. hic sigm / ois / ꝑ ãt ẽ subiectũ. ¶ Cõtra. dici de oi iportat hitudinẽ p̃dim ad subiectũ. q̃re p̃ vr̃ esse p̃dicati. ¶ Et dōz q̃ ẽ ꝓditio p̃ p̃dim. Dici. n. ō alto spectat ad p̃dim tm̄. q̃re ẽ tm̄ ei⁹ i cõpõnẽ ad subiectũ. vñ / dici de oi ẽ dici ō vnaq̃ pte subi. ⁊ p ꝑ pz rñsio ad obiectũ. nõ. n. ẽ dici ō oi ꝓditio ei⁹ cui pmo addit ꝑ sigm / ois. sz ẽ p̃dim in comparatione ad illud.

Dubiũ. Adhuc dubr. quare magis dz in ei⁹ diffõne. qñ nihil est sumere subiecti: q̃z sub subiecto ⁊ q̃ est diuersitas iter hos fmões. ¶ Et dōz q̃ 2ª ẽ distributio. vna priũ subtiuaꝝ q̃ distributio fit p hoc sigm / ois / freq̃ntius. Alia ptiũ itegraliũ q̃ fit p ꝑ sigm tot⁹: vt q̃ cõpẽderet vtrã q̃ distributionẽ dicẽ qñ nihil ẽ sumere subi: ⁊ nõ dicit sub subto: qr tã partes itegrales q̃z subiectiue facit aliquid subiecti: sole aũt ptes subiectiue proprie sunt sub subiecto.

Dubiũ. Adhuc dubitar. vz. n. q̃ ista diffõ queniat ppõni in definite: cũ p̃dicati iherẽtia ẽ eẽntiall. si enim dicat. hõ ẽ aial. nihil est sumere subti cui nõ queiat p̃dim: ⁊ tñ ibi nõ est dicere de oi. q̃re male dz diffõ. ¶ Et dõm q̃ in diffõne ei⁹ qd ẽ dici de oi accipiẽdũ ẽ dici actualr: vt is sit sensus. qñ nihil ẽ sumere subti ō quo actualr de oi pte subti nõ dicat p̃dim: sz nũc dz habitualr addito aũt signo ad subm dicet actualr de oi: ⁊ tũc erit ibi dici de omni.

Uoniã aũt ois ppō / aut est inesse / aut necessariũ inesse / aut ꝓtingenter inesse significans. Harũ autẽ he quidẽ affirmatiue: ille vo negatiue: secũdũ vnã quãq; allocutionez. Rursuz aũt affirmatiuarũ ⁊ negatiuarũ / alie sunt vlles: alie particulares: quedã indefinite. Uniuersalẽ aũt priuatiuã / de eo quod est inesse / necesse est ꝓuerti in terminis: vt si nulla voluptas bonũ: ⁊ bonũ nullũ erit voluptas. Predicatiuã aũt ꝓuerti qdẽ necessariũ est: non tamẽ vniuersaliter: sed i parte. vt si ois voluptas bonũ: ⁊ bonũ quoddã erit voluptas. Particularez autẽ affirmatiuã quidẽ / cõuerti necesse est de eo quod est inesse particulariter: nam si voluptas quoddam bonum: ⁊ bonum quoddã voluptas erit.

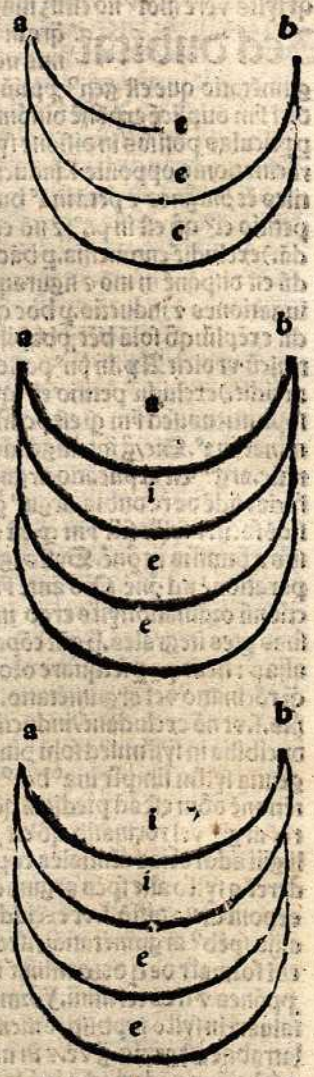

Priuatiuã aũt nõ necessariũ est ꝓuerti: non eni si homo non inest alicui aiali: ⁊ aial non inest alicui homini prima. ¶ Primuz ergo sit priuatiua vlis. a. b. ppō. Si ergo nulli eoꝝ q̃ sũt. b. inest. a. nec ecõuerso / eoꝝ q̃ sunt. a. vlli inerit. b. Nã si alicui vt c. ñ veꝝ erit nllz. b. eẽ. a. nec c. eoꝝ q̃ sũt. b. ali quod ẽ. scdã ¶ Si vo oi. b. inest. a. ⁊ b. alicui. a. inest. Si enim nulli: neq; a. vlli. b. ierit. Sz positum erat inesse. oi. tertia. ¶ Silr autẽ ⁊ si particularis est ppō. Nã si inest. a. alicui. b. ⁊ b. eorum alicui que sunt. a. necesse est inesse. Si enim nulli: nec. a. vlli. b. q̃rta. ¶ Si aũt. a. alicui eoꝝ que sunt. b. nõ inest: non necesse est ⁊ b. alicui. a. nõ inesse. vt si. b. qdẽ sit aial. a. vero hõ: h ō vo nõ oi aiali: animal autem omni homini inest.

¶ Cuz aũt omnis ppositio sit essendi: aut necessario essendi: aut cõtingẽter essendi. Et in vnaquaq; appellatione: alie sint affirmatiue: alie negatiue. Atq; horũ rursus / alie sint vniuersales: alie particulares: alie indefinite. Uniuersalẽ q̃ dẽ negatiuã ppositionẽ essendi necesse est vniuersaliter terminis ipsis conuerti. Veluti si nulla voluptas est bonũ nullũ / etiã bonũ erit voluptas. Affirmatiuã aũt conuerti quidẽ necesse ẽ: nõ tamẽ vniuersaliter / sed in parte / vt si omnis voluptas est bonũ: ⁊ bonum aliquod erit voluptas. At particulariũ affirmatiuã quidẽ in parte ꝓuerti necesse est: nã si aliq̃ voluptas est bonũ ⁊ aliquod bonũ erit voluptas: negatiuã aũt nõ necesse est eodez mõ ꝓuerti: non enim si homo

A nõ oi cõpetit aiali: ⁊ aial nõ oi homini cõpetit. Sit itaq; vniuersalis negatiua ꝓpositio A B. Si igit A/nulli cõpetit eorũ que sunt. b. ⁊. b. p/fecto/nulli cõpetet eorũ que sunt A: nã si alicui cõpetet: atq; sit illud C. nõ erit illud pfecto verũ: A/nulli cõpetere: nam C aliqd est eorũ que sunt B: vt luce clarius extat. Si aũt A/cõpetit oi B: ⁊ B/nimirũ alicui cõpetet A: Nã si nulli cõpetet: ⁊ A/pfecto nulli competet B: At oi supponebat cõpetere. Silis ꝓuersio fiet ⁊ si p/ticularis affirmatiua sit ꝓpõ: nã si A/cõpetit alicui B: ⁊ B/necesse est cuipiã cõpetat A/Nã si nulli cõpetat: ⁊ A/pfecto nulli cõpetet. b. at alicui supponebat cõpetere. Si aũt A/alicui non cõpetit B: nõ necesse est ⁊ B/alicui nõ cõpetere. A. vt sit B/qdẽ aial: A/ho sit hõ. Hõ nãq; nõ omni cõpetit aiali vt aial hoi cõpetit omni.

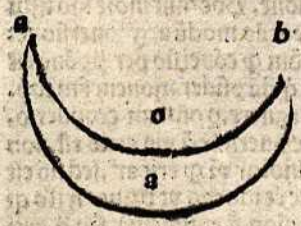

Hic determinat qõddã ꝑn'm pfectiuũ ſyll'oꝝ ipfectoꝝ ⁊ i° est ꝓuersio q̃z'm ad modũ eius: ⁊ pcedit sic. Prio dat tres diuisiões ppõnis vt pateat q̃ ppõnes conuertẽde sũt dicens. Q̃ ppõnũ q̃dã est de ineẽ. q̃dam de nẽcio ineẽ: q̃dã õ ꝓtigẽti in/esse. ⁊ haꝝ oium q̃dã sũt affir'uc: q̃dã neg'uc. Et haꝝ adhuc oium: q̃dã sũt vl'es q̃dã pticulares ⁊ q̃dã indefinite. ⁊ B ẽ (Q.m aũt.) Scõo docet ppõnes iã diuersas ꝓuertẽ ⁊ diuidit in duas. In p' docet ꝓuertẽ ppõnes de ineẽ. in scõa cuz dicit (Eodẽ aũt mõ.) docet cõuertere ppõnes de modo. p' in duas. In pma narrat ꝓuersiones ppõnum de inesse p q̃tuor regulas dicẽs: q̃ vlis de ineẽ ꝓuertit' simpl'r in terminis. ⁊ B dic ad dziaz ꝓuersiõis p oppositas q̃litates: de q̃ i feri° determiabit'. ⁊ ponit ex'm. ⁊ 2ª regl'a est. q̃ vlis affir'u ꝓuertit' in terminis: sed nõ total'r: sed pro pte. ꝓuertit' eniz in particulare affir'am ⁊ exẽplificat. ⁊ 3ª regula est. q̃ pti'f affir'a ꝓuertit' in pticulare. ⁊ 4ª q̃ ptic'laris negatia/nõ cõuertit'. ⁊ B est qõ dicit (Ulẽm aũt puatiuam.) Et nõ q̃ hec lr̃a ꝓtinuãda est cũ pcedẽte sicut pñs cum aũte per suspẽsionẽ hui° diuisionis: qm̃. posite in pn° illius ptis. In 2ª cõuersiões nẽcios oñdit p ordinẽ. ⁊ p ꝓuersionẽ vlis negatiue. q̃ p suppõnẽ sue ꝓuersionis ꝓbabit' ꝓuersio aliaruz. Dicit g̃ qõ seqt' nullũ. b. est. a. ergo nullũ. a. est. b. q̃ si hoc nõ sequit': oppo'm stare pót cum pma. s. aliqõ. a. est. b. sed i/pole est hãc stare cũ p'. s. aliqõ. a. est. b. q̃ si aliqõ. a. est. b. sit illud. a. c. ergo. c. est sub. b. falsum est ergo dicẽ q̃ nullũ b. sit. a. ex quo. c. ẽ aliqõ. a. pz g̃ q̃ oppositũ ꝓnis stare nõ pót cũ pria. ⁊ B est (Primũ g̃ sit.) Et nota q̃ p istos duos terminos. a. b. signat suã ppõnẽ q̃ cõuerti dz: ⁊ qñcũq; in isto libro ponit duas lr̃as signat p illas ppõnẽ vnã. ⁊ per lr̃am porẽ intelligendũ est p̃dm: ⁊ p posteriorẽ sbm. Cõsequent' pb' ꝓuersionẽ vlis affirmatiue dicẽs qõ seqt'. Si omne. b. est. a. aliqõ. a. est. b. q̃ si nõ: opp'm p̃t stare. s. nullũ. a. est. b. q̃ si nullũ. a. ẽ. b. nullum. b. est. a. p pcedẽtẽ. ꝓuersionẽ. ⁊ B est in icõpolis p' cũ sit ei° ꝓria. ⁊ B est (Si nõ oiuz.) ⁊ 3° oñdit ꝓuersionẽ pticularis affirmatie dicẽs: qõ seqt'. Aliqõ. b. est. a. g̃ aliqõ. a. est. b. q̃ si nõ. oppo'm pót stare. s. nullũ. a. est. b. que cõuertitur in hãc nullũ. b. est. a. sz B est icõpolis p': cũ sit ei° ꝓdictoria. ⁊ B est (Sil'r aũt ⁊ si.) 4° oñdit q̃ pticular] negatia nõ ꝓuertit'. ⁊ B p istãtiã in termis' sit eni. b. aial. a. bõ. hec g̃ est vera. aliqõ aial nõ est bõ: sed nõ conuertit': q̃ ois homo est aial. ⁊ B est (Si aũt alicui.) E

Dubitaret forte aliqs de p' diuisiõe ppõnis quã ponit. vz. n. isufficiẽs: q̃ omittit tã propositionẽ de poli iesse q̃z de ipoli ieẽ. ¶ Ad B dõz: q̃ ppõ de poli satis itelligit' per illã de cõtingẽti: q̃ pole ⁊ ꝓtigens cõuertunt' in omnib°. Propõ ho de ipoli satis intelligitur per illam de necessario: q̃ affirmatiua de ipoli est negatia de necessario: ⁊ negatiua de ipoli affirmatia de nẽcio: ⁊ loquor de affirmatiua ⁊ negatiua ipsius esse siue sit affirmatiua modi siue negatia. pz igr q̃ sufficiẽs est sua diuisio: q̃ ois ppõ de mõ ꝑm rem est de nẽcio: vel de contingenti. Dubiuz Rº.

Adhuc dubitat. illa enĩ que ex nẽcitate isunt: ⁊ tam illa que ex nẽcitate sũt q̃z illa q̃ simpl'r insunt ꝓtigit ieẽ. q̃re vr q̃ nõ bñ didant' per opposita hec tria/i/eẽ: ex nẽcitate ieẽ: ⁊ ꝓtigit ineẽ. ¶ Et dõm q̃ est ꝓsiderare ea que ex nẽcitate insũt dupl'r. s. aut sub hac itẽtiõe/ieẽ ex nẽcitate: aut sub hac itẽtiõe/inesse q̃ sunt. Sil'r duplex est consideratio eorũ que simpl'r isunt: ⁊ etiã que ꝓtigenter insunt. si aũt p° ꝓsiderent': sic opponunt' ⁊ ediuerso diuidũt: q̃ ex nẽcitate ineẽ/nõ est ineẽ simpl'r: nec contingẽ inesse: sil'r ineẽ simpl'r nõ est ꝓtingẽ ineẽ. Si autẽ 2°° cõsideremur sic nõ opponunt': sed adinuicẽ cõuertunt' sicut obiectũ est. Dubiuz F

Adhuc dub'. q̃re tñ istas tres diuisiões ponit. s. õ ieẽ/de mõ. affirmatiuũ negatiuũ: vl'e/pticulare/i definitũ: cũ tñ multe sint alie. ⁊ sil' cũ B q̃rit': q̃l'r iste tres diuisiões accipiant'. ¶ Et dõz q̃ iste tres diuisiões maxie cãnt diuersitatẽ syll'oꝝ ꝑm mo'm: ita. s. q̃ due vltie cãnt diuersitatẽ formalẽ. pma aũt diuersitatẽ mãlẽ: ⁊ iõ ppõnes docet ꝓuertẽ sub dziis istarũ triũ diuisionũ: ⁊ iõ ponit istas tres diuisiones. alie aũt nõ sic se hñt ad syll'm: pp qõ non ponit eas. Ad questũ iuxta B itelligẽdũ q̃ pma dictarum diuisionũ accipit' aspiciẽdo ad cõpõnẽ. ⁊ respiciẽdo ad p̃dm'm 3ª ad subiectum. ⁊ ita pz earum sufficiẽtia ⁊ ordo si placet. Rz. Dubiuz

Adhuc dubitat. cũ doceat ꝓuertere propositiões iaz diuisas. quare omittit idefinitam. Dõm q̃ B est q̃ particularis ⁊ indefinita conuertunt'. vnde scita conuersione particularis/scitur ⁊ conuersio indefinita. Dubiuz G

Sed tũc dubitat. si eadẽ est ꝓuersio pticular] ⁊ idefinite. q̃re magis docet illã in ppõne pticulari q̃z e2. ¶ Et p̃t dici q̃ hoc est: q̃ freq̃nti° est in vsu pticularis q̃z idefinita: ⁊ magis accipit' in syllis. Uel pót dici q̃ B est: q̃ idefinita posterior est pticulari/tanq̃z aliqd diminuẽs ab ea: vñ idefinita p puationẽ vlis ⁊ pti'f. pp g̃ positatẽ quã hz pticularis re'idefinite/decenti° docet ꝓuersio que ꝑm rem vtriq; cõis est in pticulari q̃z indefinita. Dubiuz

Adhuc dubitari pót. quare nõ ponit nec ostẽdit conuersionẽ propõnis singularis. ¶ Et pót dici q̃ hoc est: q̃ talis ꝓuersio nõ hz me'm quo ostendat': sed est singularis eius manifestatio. ⁊ iõ inquantũ singularis est sua cõuersio sub arte nõ cadit: sed p ꝓuersionẽ sui ptic'lar] itell'r sicut superius itelligit' propõ singularis p pticularẽ. Dubiuz H

Consequenter dubitat de ꝓuersiõe vlis neg'uc de ineẽ. vr eni hñ istantiam in multis propõnib°: vt his. nullus senex erit puer. sil'r nl'l puer fuit senex. sil'r nullus ciuis est femina. ⁊ in silib°. oẽa enĩ iste vere sunt. si aũt ꝓuertant' videbimus ꝓuersas esse falsas. ¶ Et pót dici q̃ due porẽs istãtie multiplices sunt ꝑm regulas appellationũ. hec enĩ. nullus senex erit puer. est multiplex. ex B q̃ B sub̃m/senex/pót stare pro sene qui est vel pro sene q̃ erit. si pro sene q̃ est/sic est sensus. nullus senex qui est/erit puer: ⁊ sic ẽ ho. ⁊ tũc ꝓuertit'. nl'lus puer erit senex. q̃ est. s. pro sene q̃ erit. tunc est sensus. nullus senex qui erit: erit puer: ⁊ sic est falsa. ⁊ pót ꝓuerti in falsam. sil'r dõm de hac istãtia. nullus puer fuit senex. ꝑm illã regulã appellationũ. termin° cõis supponẽs ho de pteri/to pót supponẽ pro his q̃ sunt vl pro his q̃ fuerũt. ¶ Al'r etiã pót dici q̃ propõ proposita ad ꝓuertẽ'm. si nõ sit euidẽs

3 qũo ꝓuerti dz:dz resolui vsq; ad ꝟbũ substãtiuũ pñ; tpis in ipsa:z qd̃ p̃cedit ꝟbũ mutãdũ est in p̃dicatũ:z qd̃ sub/seqt̃ in sbm:z nõ erit vnq̃z istãtia sic faciẽtib⁹.dũmõ termi ni vniuoce accipiant̃ z sub eisdẽ determiatiõib⁹.ꝟ.g̃.cuz sic dz. Nullus senex erit puer.resoluẽs vsq; ad tp̃s.pñs sic. nullus senex est futur⁹puer.z p̃t tũc ꝓuerti simpl'r sic.nul lus futur⁹puer est senex.sil'r dico de ista.nll'us puer fuit se nex.z de oib⁹ꝓsilib⁹.Sñal'r g̃ dõm:ꝙ termis acceptj vni uoce:z cũ determinatiõib⁹ eisdẽ z facta resol'one ad ꝟbũ pñtis tpis nõ erit istãtia ꝗ ꝓsiõez vlis negatiue de inesse. ¶ Ad 2ᵐ instantiã dõm.ꝙ si penitus vniuoce accipiatur iste termin⁹/ciuis/in ꝓuertẽte z ꝓuersa tunc bñ ꝓuertitur sic.nullus ciuis est femina.nulla femina est ciuis.s.mas.

Dubiũ. **Ulterius** forte dubitaret aliqs de mõ.pbãdi ꝓsio/nẽ ei⁹.vi.n.pbari p ꝓsiõez pti^ᵘ affir^ᵒ.s. hui⁹.aliqd̃.a.ẽ.b.sic.aliqd̃.a.ẽ.b. g̃ aliqd̃.b.ẽ.a.q̃ nõ põt stare cũ p̃ᵃ.s.nll'm.b.ẽ.a.z si ita sit:cũ ꝓuersio pti^ᵘ ostẽdat̃ p ꝓsionẽ vlis negᵒ erit ibi circular] oñsio : z idẽ p seipm oñdet̃:qd̃ est icõueniẽs. ¶ Et dõm ꝙ nõ supponit ꝓsiõez pti^ᵘ affir^ᵒ ad oñdẽdũ ꝓuersionẽ vlis negaᵒ: imo sine illa põt z'explanari ei⁹ ꝓuersio.vnoᵒp expositoriũ syll'm sic.si negat̃ ista ꝓsio.nll'm.b.ẽ.a.g̃ nll'm.a.est.b.demŕat̃ oppᵐ .s.aliqd̃.a.est.b.exponat̃.a.p aliqd̃ sil'e.a.cui ꝓueniat.b.z fit iᵒ.c.pol'e g̃ ẽ dicẽ.b̃ sil'e.a.s. c.est.b.siue b̃ ẽ.b.demŕato eodẽ.c.z b̃ est.a.g̃.a.ẽ.b.q̃re ꝗ lkaz ẽ dicẽ.ꝙ nll'm.b.fit.a z ita pᵗnõ erit ꝟa.Alioᵒpõt b̃ decl'ari p syll'm in 4ᵒ pᵗ:z p b̃ pᵐpnᵐ.nõ de eodẽ sil'ꝟa ẽ affirᵒ z negõ sic.si nll'm.b.ẽ.a. z aliqd̃.a.est.b.ex hypothesi g̃ aliqd̃.a. nõ est. a.qd̃ est ẽẽ pᵐpnᵐ hypothes.g̃ nõ p̃t sil'stare cũ pᵗq̃ ex põne ei⁹ sequit̃ maxᵐ icõueniẽs vt negᵒ eiusdẽ a se. ¶ Dz ᵒᵒ p̃t decl'ari euidenẽ p hãc maximã.supi⁹ nõ põt negari ab eo ꝙ ꝓuenit suo ise

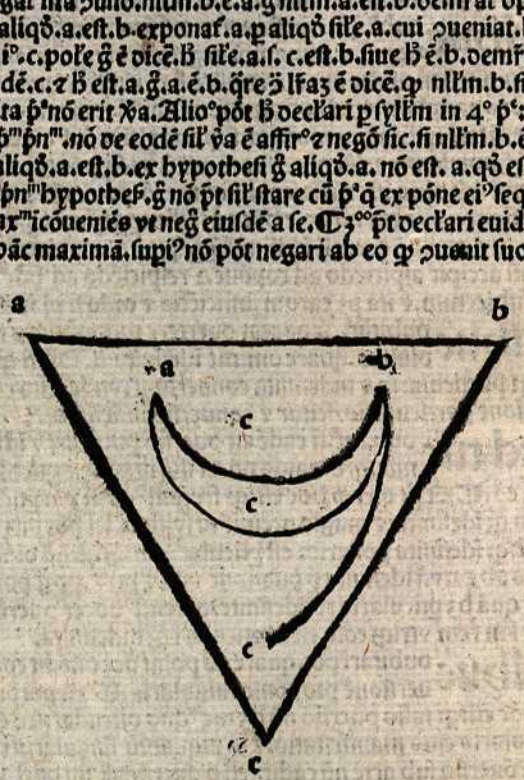

1

m rioꝛ.q̃re cũ.a.sit supi⁹ad.c.z de.c.p̃dicat̃.b.ex hypothesi flm erit negare.a.dici.b.vl'r.qr̃ cũ.c.sit aliqd̃.a.z. c.fit.b. flm erit pᵐ.s.nll'm.b.ẽ.a. ¶ Conter forte dub' de ꝓuersiõe vlis affirᵒ ẽ ieẽ.b̃.n.ois hõ ẽ alb⁹.ꝓutit̃ sic.g̃ qd̃dã albuz ẽ hõ.q̃ ẽ ꝟa z iᵒ fla.ois hõ ẽ alb⁹:z i ta nõ vz sic ꝓuti. ¶ Et dõz ꝙ vlis affirᵒ ꝓutit̃ i pti^ᵘᵐ:nõ tñ ꝓuertit̃ cũ pticulari:z ꝗ oppõ vana. ¶ Ñ nõnᵐ ꝙ al'r est de ꝓuersiõe ei⁹ z de cõ uersiõe aliaꝛ.alie eni ꝓuertunt̃ cũ suis ꝓuersis:z ista non.

Dubiũ **Conter** dubitat̃ de ꝓuersione pticularis affirᵒ.vi.n. eẽ istãtia vt b̃.qdã ignis ẽ extinctus. talis.n. fmo vsualis est z sua ꝓuersa falsa est.s.qd̃dã extinctuz est ignis. ¶ Et dõm ꝙ iste fmo pse falsus ẽ.qdã ignis est ex/tict⁹:vñ nõ est miꝛ si ei⁹ ꝓusa est fla vsualis tñ fmo ẽ:sz ca pit ipm sub b̃ sensu.ꝙ pus fuit ignis z modo extinctus est.

Dubiuz **Conter** dubitabit aliqs ꝗ pti^ᵘ negᵐ.vi.n.ꝙ ꝓutit̃ cũ iste due vl'es ꝓutũt̃.nll'z.b.ẽ.a.g̃ nll'z.a.ẽ.b. sz ad pᵐse qd̃dã.b.nõ ẽ.a.ad 2ᵐ ꝟo qd̃dã.a.ñ ẽ.b.qr̃ iste due ꝓutũt̃.qd̃dã.b.nõ ẽ.a.qd̃dã.a.nõ ẽ.b. ¶ Et dõm ꝙ ñ ꝓutũt̃.z pbõ fz ꝓñs peccat.ñ.n.qcqd se'ad añs se'ad ꝓ'. vñ q̃z uis seqt̃.nll'z.b.ẽ.a.g̃ qd̃dã.b.ñ ẽ.a.z ad b̃ añs.nll'z b.ẽ.a.seqt̃.qd̃dã.a.ñ ẽ.b.ñ tñ se'idẽ ad b̃ ꝓñs.qd̃dã.b.ñ est.a.z fit'r dõm est eẽ de hac pticulari.qd̃dã.a.nõ est.b.

Dubiuz **Conter** dubitari põt de ꝓuersiõe in cõi.cũ.n. in seqn ti vtat̃ alia triplici via ad pficiẽdũ syll'os ip/fectos.s.ꝓuersiõe:expõne:z reductionẽ ad ipol'e.q̃rit̃ pp qd docet p̃cognitionẽ solius ꝓuersiõis z nõ aliarũ duaꝛ. ¶ Et põt dici ꝙ hui⁹rõ est.qz expõ ẽ scibilis ꝓbõ p aliqd̃ scibile subiacẽs sensui.talis ãt p se mani'est.z nõ opz de ea hꝛe doctrinã.de his.n.q̃ sensui nõ sũt/nõ idigem⁹doctria: reductio ãt ad ipol'e spẽ/ siue mod⁹ẽ syll'i simp'z ꝓ ñ syll'z simp'det̃miari nõ bz:z iõ nõ det̃miat eã hic ñ suã doctri nã,sz in 2ᵒ det̃minabit:vbi det̃miat diuersos modos syllo/giçandi.z hac rõne de sola ꝓuersione p̃mittit doctrinam.

Dubiuz **Adhuc** dubitat̃.q̃re nõ determinat ꝓuersionẽ p ꝗpõ nẽ sic fac̃ Boe⁹.in b̃.n.vr̃ diminutus Arist. ¶ Dõm ꝙ ꝓuersio p ꝗpõnẽ.ppe nõ est ꝓuersio.pp b̃ ꝙ nõ manẽt idẽ t̃mini i ꝓutẽte z ꝓusa. Et Aꝛ. dic i diffõne syll'i impfecti ꝙ ꝓuersio hr̃ nẽcio p̃terminos manentes eosdẽ. ¶ Dõm g̃ ꝙ Aꝛ.ppe loqt̃ de ꝓuersiõe : z iõ non reputat talẽ modũ arguẽdi eẽ ꝓuersionẽ. Boe⁹ aũt more suo q̃ztũ põt nomẽ ꝓuersiõis extẽdit vocãs modũ argᵒ ꝓuersionẽ: in q̃ alia repit̃ reflexio.Ñ dõm ꝙ cõuersio per ꝗpõnẽ est modus arguẽdi fundat⁹ sup q̃zdã ꝓsiderationem fm top. per quã docet in ꝗdictoriis arguere.p ñitiam econuerso.

Dubiuz **Adhuc** forte dubitat̃ de ꝓuersiõe q̃ via artis est.non eni est diffõ nᵒdisio.qr̃ vz ꝙ erit arᵒ.sed nõ est exᵐ:cũ nõ iferat sil'e ex fili:nec ẽt iductio vt pz:nec syll's qz nõ bz duas ppõnes:z tres t̃mios.g̃ entimema. Sz ꝗ.enti mema bz tres termios sic syll's.ꝓuersio aũt tm duos. Sz dõm ꝙ est entimema z bz tres t̃mios fm rõne sic z aliqs ꝟ.g̃. Nulla disciplia est studiosa.ois disciplia est studiosa. g̃ nll'a disciplia est disciplia.dicet g̃ ꝙ sil'r est de ꝓuersione. ¶ Sz tũc q̃rit̃ cũ oẽ entimema pficiat̃ p syll'm: q̃'r ꝓsio/nes hic det̃minate reducunt̃ in syll'm. ¶ Et dic ꝙ ꝓuersio vlis negᵒ est entimema exñs in poᵒ respcũ syll'i pmi scẽde fi gure p additionẽ minoris/sic. Nullũ.b.est.a.oẽ.a. est.a.g̃ nullum.a.est.b. Dõm etiã ꝙ ꝓuersio vlis affirᵒ est entime ma pol'e respectu pmi modi tertie figure per additionem maioris sic.oẽ.b.est.b.oẽ.b.est.a.g̃ aliqd̃.a.ẽ. b.cõuersio autẽ pticularis affirᵒ est entimema pol'e respcũ q̃rti tertie p additionẽ maioris sic.oẽ.b.est.b. aliqd̃. b.est.a.g̃ aliqd̃ a.est.b.sic igit̃ sunt ꝓuersiões entimemata z p ocõs syll'os pficiunt̃. ¶ Sed ꝗ.syll'i ipfecti.s.syll'i scẽde z tertie figure p ficiunt̃ p ꝓuersionẽ:z ꝓuersio ñ fit entimema/pficit̃ p syl/logismũ impfectũ vt iaz dcm̃ est.ergo si ꝓuersio fit entime ma z pficit̃ per syll'm imperfectũ erit ibi circularis iperfe ctio z idẽ seipm pficiẽs:sed b̃ est incõueniẽs. quare incon ueniẽs est ꝙ ꝓuersio fit entimema. ¶ Adhuc ꝓuersio vlis negatiue.si fit entimema.pficit̃ sicut dcm̃ est per regulaz. pmũ syll'm scẽde figure.sed ille idẽ syll's est iperfectus z p/ficit̃ per ꝓuersionẽ vlis negᵒ.quare ꝓuersio vlis negatie p seipsam pficiet̃:sed b̃ est incõueniẽs g̃ incõueniẽs est po nẽ ꝙ cõuersiones sint entimemata. ¶ Si dicet̃ ꝙ ꝓuersio fit entimema z illud pficit̃ per syllogismũ scẽde z tertie fi gure z eꝗ.syll's scẽde z tertie figure pficitur p conuersionẽ: qz tñ diuersa est hec z illa pfectio:ideo nõ sequitur incõue niẽs.ꝓuersio enim cũ fit entimema:pficit̃ p syll'm quo ad nẽcitatẽ entimema.n.de se nõ bz nẽcitatẽ/sed a syll'o.syll's aũt pficit̃ p ꝓuersionẽ/nõ quo ad nẽcitatẽ:sed quo ad eui dẽtiã nẽcitatj:z iõ diuersimode pficit ꝓuersio syll'm z pfi/cit̃ a syll'o:z ita nõ est icõueniẽs. ¶ Sed ꝓtra.si syll's det enti^ᵒ nẽcitatẽ nõ nisi nẽcitatẽ quã bz.q̃re syll's bz nẽcitatẽ. g̃ eadẽ rõne.si enti^ᵒ.qd̃ est ꝓuersio det syll'o euidentiã ne/cessitatj:b̃ nõ põt eẽ nisi det euidẽtiã quã bz. q̃re ꝓusio bz

A pus se euidẽtiã necessitatis. q̃re multo fortius necessitatẽ: qz sicut sylls necessitatẽ sic z ꝓuersio z adhuc necessitatis euidẽtiã. cuius oppositũ dcm̃ est in rñdendo. ¶ Huic consueuerũt aliq dicẽ q ꝓũsio nõ est enti^{ma}. nec alia argumentatio. nec etiã ꝓbat aliqd. sed sumit tm̃: nõ enim diuersum simplr dicũt. nullum. b. est. a. z nullũ. a. est. b. sed idẽ in situ trãsmutet: z isti dicunt q ꝓuersio est ꝓprietas siue habilitas quedã terminorũ ꝓiunctorũ p esse z nõ eẽ. z istud videnꝫ ꝗba Ari. sape cũ dic q ꝓpõ ꝓuertit in termis. videt eni attribuere ꝓuersionẽ terminis ꝑmo. Hoc etiaz videt p diffõnẽ sylli iperfecti cũ dicit. ꝓuersionẽ necio hẽri p sumptos termios: nõ aũt p sumptas ꝓpõnes. B etiã vr Aristo. sumere ꝗsus finẽ sede figure in gnatiõe sylloruz vniformiter de ineẽ: sicut pz ispicienti. Et illud satis subtilr dcm̃ ẽ. ¶ Si tamẽ placet aliã viã sustinẽ dõm: q ꝓuersio est entimema. z põt rñderi ad rõnẽ in oppo^{m} sic. cum dicit si ꝓuersio facit euidentiã necessitatis in sylloꝝ. g̃ hz penes se euidẽtiã necessitatis. ita q in ipsa fit euidẽs necessitas. argumẽtũ nõ valet. nõ enim opz q ois causa alicuius hẽat ꝑ se formã cãti sicut formã sui: sed opz q hẽat aliqd sub̃e: modo tm̃ excellentiozi. ꝗ. g. sol causa calozis est: non tamẽ hz calozẽ sicut formã sui: sed hz eũ sicut cã. s. effectiue. silr sba causat accñs: nõ tm̃ opz q hẽat in se accñs sicut sui formã: sed hz in se aliqd accñti ꝓueniẽs mõ tm̃ excellẽtiozi. Sic similr dico de ꝓuersiõe z sylloꝝ. q̃uis. n. ꝓuersio faciat euidẽtiã necessitatis in sylloꝝ: nõ tm̃ sequit q in se hz necitatẽ euidẽtẽ: sed q aliqd ꝓueniẽs mõ tm̃ excellẽtiozi. qcqd illõ fit. ¶ Sed adhuc cõtra istud est oppõ dissimilis. postq̃z eniz entimema reducit in sylloꝝ imperfectũ. z hoc per ꝓuersiõez alicuius ꝓpõnis que per ꝓuersionẽ erit eadẽ ꝗni. z sic in illo sylloꝝ sic perfecto nõ erit ꝗ aliud a ꝑmissis qõ est ꝗ diffõnẽ sylli simplr. istud aũt ꝑse pz in oi cõuersiõe si in sylloꝝ reducat: z sic adhuc vltima ꝑfectio cõuersiõis erit per ꝓuersionẽ: z erit idẽ ꝑ se. ¶ Et iõ forte securi^{o} est dicẽ q ꝓuersio nõ fit arg^{m}. z tũc opz dicẽ sic ꝑ se dcm̃ est q ꝓuersio nil ꝑfiat sed sumit. qõ tamẽ videt difficile sustinẽ. Uel opz dicẽ. q in ꝓuersione est ꝓnntia vnius ad alterũ: nõ tamẽ argumẽtũ. z tũc distiguẽdũ est de ꝓnntia: q quedã est in termis q sunt tres ꝑm rẽ z rõnẽ: ita q ꝑñt ꝓstituẽ duas ꝓpõnes: z vnã ꝗnẽ diuersam a ꝑmissis. B eni est de necessitate cuiuslibet argumẽti: eo q oẽ arg^{m} iperfectũ reducibile ẽ. sed talis ꝓnntia est que facit arg^{m}. Alio^{o} est ꝓnntia q est ꝓuertẽtia vni^{o} cũ altero. vel potius eiusdẽ cũ seipso alterato: z ista aliqñ fit i duob^{o} termis. q nõ faciũt sylloꝝ ꝑfectũ hñtẽ duas ꝓpõnes a ꝗne: z iõ talis ꝓnntia nõ est ꝓña veri arg^{n} sz eius qõ se hz aliquo mõ vt arg^{m}. talis aũt ẽ ꝓña ꝓũsiõis.

Odẽ ãt modo se habebit z i nẽcis ꝑpõnibus. Hã vlis qdẽ ꝑuatiua vlr ꝓuertit: affirmatiuarũ ꝗo vtraq ꝑticulariter. Hã si neẽe ẽ. a. nulli. b. ineẽ: neẽe est z b. nulli. a. ineẽ. Si eni alicui ꝓtigit z. a. alicui b. ꝓtiget. ¶ Si aũt ex necessitate. a. omni vel alicui. b. inest. z. b. alicui a. necesse est ineẽ. Hã si nõ neẽe: nec. a. alicui. b. ex necessitate inert. Particularis aũt negatiã nõ ꝓuertit ꝑ eadẽ cãz ꝑ quã z supra dixim^{o}.

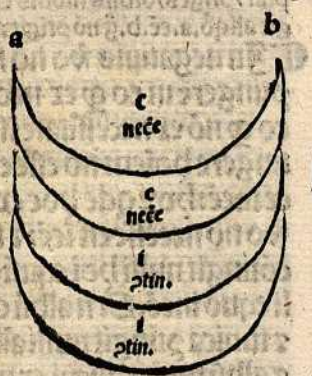

¶ Ita res sese habebit z in ꝑpõnibus necessarijs. Hã vniuersalis quidez negatiua vlr affirmationũ aũt vtraq ꝑticularit sane cõuertit. Eteni si necesse est a nulli cõpetere b: necesse est z b nulli cõpetere. a. nã si contigit vt alicui cõpetat: contiget ẽt vt. a. cõpetat alicui. b. Sin ꝗo. a. nẽcio vel oi vel alicui cõpetat. b. z. b nẽcẽ est cuipiam cõpetere. a. Hã si nõ nẽcio cõpetat cuipiaz: nec a pfecto cuipiã. b. nẽcio cõpetet. Particlaris ãt negatiã nõ ꝓuertit ob eã cãz q̃z aña dixim^{o}.

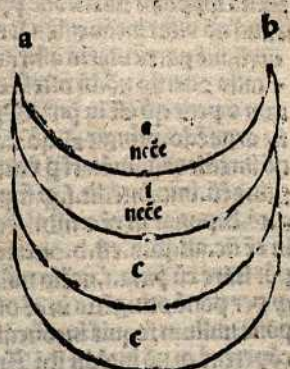

Argir.

Postq̃z determiauit ꝓuersionẽ ꝑpõnũ de ineẽ B itẽdit declare ꝓuersionẽ ꝑpõnũ de mõ. z diuidit i ꝑtes duas. In 1° determiat ꝓũsionẽ ꝑpõnũ de nẽcio. In 2° cũ dic (In ꝓtigẽtib^{o} ꝗo.) ꝑpõnẽ de ꝓtigẽti. ordo pz p B. q ꝓuersio ꝑpõnũ de nẽcio oino sil is est ꝓũsioni ꝑpõnũ de ineẽ: sic ãt nõ ẽ ꝓũsio ꝑpõnũ ꝗ ꝓtigẽti. z iõ ꝓxio post ꝓũsionẽ ꝑpõnũ de ineẽ/ deꝫmiat ꝓũsiõez ꝑpõnũ ꝗ nẽcio. i ꝑ^{te} sic ꝑcedit. 1° narrat ꝓũsionẽ ꝑpõnũ de nẽcio dicẽs: q oio silr ꝓũtunt illis de ieẽ. vlis. n. neg^{ua} ꝓuertit simp^{r} in t̃mis. vlis ãt affir^{ua} z pti^{ri} affir^{ua} ꝓuertunt in pti^{rem} affir^{ua} ^{m}. z B est (Ꝗ dẽ aũt mõ.) 2° qõ narrauit oñdit. z ꝑ oñdit ꝓuersionẽ vlis neg^{ua} dicẽs: qõ se^{r}. si de neẽi^{tc} nullũ. b. est. a. g̃ de neẽi^{tc} nullũ. a. est. b. qz si nõ: tũc opp^{m} ꝑt stare. s. nõ de neẽi^{tc} nllm. a. ẽ b. sz B ꝓuertit isti. ꝓtigit aliqõ. a. eẽ. b. g̃ ꝓtigit aliqõ. b. eẽ. a. B aũt ꝗdic ꝑ: huic. s. de neẽi^{tc} nullũ. b. est. a. z B est (Naz si nẽce est. a.) Et nõ q nõ loqt B Ari. de ꝑpõnib^{o} neg^{ua} de mõ siue sint de nẽcio siue de ꝓtigẽti q̃ sũt neg^{ua} modi: sz de illis q̃ sunt neg^{ua} ipsi^{o} eẽ. Et rõ hui^{o} est q ꝑpõ nega^{ua} modi nẽcitatis est ꝑm rẽ de ꝓtigẽti: vñ non debet ei ꝓuersio nisi ꝓuersio ꝓtigẽtis. ꝗ. g̃. nõ nẽce est eẽ. eqpollet huic. ꝓtingit nõ eẽ. silr ꝑpõ neg^{ua} modi ꝓtigẽtis est ꝑm rẽ de nẽcio. ꝗ bi gra. nõ ꝓtigit eẽ. eqpollet isti nẽce est nõ eẽ: z iõ in B libro neg^{ua} de mõ ꝓuerti dicunt q̃ sunt neg^{ua} ipsius eẽ z nõ ipsi^{o} modi. Scdo oñdit ꝓuersionẽ vlis affirmatiue z particularis affirmatiue simul dicẽs: q sequit. si nẽcio aliqõ. b. ẽ. a. g̃ nẽcio aliqõ. a. est. b. qz si nõ sit. stabit oppo^{m}. s. non nẽcio aliqõ. a. est. b. sed hec ꝓuertit isti. ꝓtigit nullũ. a. esse. b. z si ꝓtigit nullum. a. esse. b. ꝓtigit nullum. b. esse. a. qõ nõ põt stare cũ ꝑmis. s. de nẽcitate oẽ. b. est. a. vel de necessitati aliquod. b. est. a. z hoc est (Si autẽ ex nẽcitate.) Tertio dicit q particularis negatiua de nẽcio nõ conuertit ꝓpter ꝑdictam cãm in illis de inesse. z hoc est (Particularis ꝗo.)

Hic forte dubitat ꝑ^{o} de hoc q dicit ꝑpõnes de necessario silr ꝓuerti sicut ꝑpõnes de ineẽ: qz cũ ois ꝑpõ de nẽcio sit de ꝓtigẽti qz z nẽcium dr ꝓtigere. ꝓpõnes lauté de ꝓtigẽti nõ similr ꝓuertunt sicut propositiões de inesse. vr q ꝓpõnes de nẽcio nõ similr ꝓuertant sicut ꝓpõnes de ineẽ. ¶ Et dõm q ꝓpõnes de cõtigenti ꝓout nẽcium dicit cõtingẽ similr ꝓuertuntur illis de inesse sed nõ de ꝓtingẽti nato z infinito: z ita fit oppõ.

Dubiuz

Adhuc dubitat de ostẽsiõe ꝓuersionis vlis nega^{ua} de nẽcio. supponit eni in sua oñsiõe B argu^{m}. cõtigit aliquod. a. esse. b. g̃ ꝓtingit aliqõ. b. eẽ. a. sz hec ꝓũsio cum fit ꝓpõnis de ꝓtigẽti nõdũ oñsa est: z ita videt petẽ quod est in ꝑn^{o}. ꝑbat enim per ignotum. ¶ Ad B diceret aliqs q ibi accipit ꝓtingẽs ꝑm q nẽcium dicit ꝓtigere: z

Dubiuz

ita nõ supponit ꝓuersionẽ ꝓpõnis de necessario ꝑm rẽ. Sz istud nõ vitat incõueniẽs. si enim ita sit tunc supponit conuersionẽ particularis affirmatiue de nẽcio vel ei eqpollẽs ⁊ talis ꝓuersio nõdũ ostẽsa est. q̃re adhuc ꝓbat per ignotum ⁊ petit qõ est in ꝑn°. ¶ Propterea pót dici ꝙ Aristo. sic arguẽdo. ꝓtingit aliqõ. a. eẽ. b. g̃ ꝓtingit aliqõ. b. eẽ. a. nõ intẽdit argumẽtari p vtutẽ ꝓuersiõis ꝓpositionis de ꝓtingẽti. imo intẽdit. ſ. ꝙ suppleat: cũ ꝓtingẽs sit aliquod a. eẽ. b. ponat in eẽ ⁊ nihil sequit incõueniẽs. ⁊ si ponatur in eẽ sic. aliqõ. a. est. b. ꝓuertet g̃ aliqõ. b. est. a. ⁊ hoc non pót stare cũ ꝑma. ſ. nẽcio nullum. b. est. a. sic intendit Ari. ꝙ per põnẽ ꝓtingẽtis in eẽ ostẽdat ꝓpositio: ex quo ex tali põne nullum sequit incõueniẽs. ¶ Aliter etiã pót dici satj cõpetenẽ ꝙ nõ intẽdit ibi Ari. facẽ cõuersionẽ ꝓpositionis de ꝓtingẽti: imo itẽdit sic argumentari. si añs est contingens vel poſſe. g̃ ⁊ ꝓñs. iste autez due ꝓpõnes. aliqõ. a. est b. ⁊ aliqõ. b. est. a. sunt ꝓuertibiles ⁊ sibi invicẽ ꝓñtes. qñ
k g̃ sic argumẽtat aliqõ. a. ꝓtigit eẽ. b. g̃ aliqõ. b. ꝓtigit eẽ. a itẽdit cũ B añs. aliqõ. a. ẽ. b. sit ꝓtigẽs ⁊ poſſe ꝙ B ꝓñs aliqõ. b. ẽ. a. sit ꝓtigẽs ⁊ poſſe: ⁊ ita pz ꝙ nõ ꝓcedit ex ignotj.

Dubiũ. Adhuc dubitabit aliqs de ostensione ꝓuersiõis affirmatiuarũ ꝓpõnũ. ibi enim supponit B argm ꝓtigit nullum. a. eẽ. b. ergo ꝓtingit nullũ. b. eẽ. a. ⁊ ita supponit ꝓuersionẽ ꝓpõnis de ꝓtingẽti que adhuc ignota est ⁊ petit quod est in ꝑncipio. ¶ Et dõm est ad istud sicut dictum est ad ꝓximam oppositionem ꝓcedentem.

Dubiũ. Ulterius forte dubitaret aliquis. vt. n. eẽ instãtia ꝑ ꝓuersionẽ vlis affirmatiue de nẽcio in hꝫ ꝓpõnib°. Oẽ grãmaticũ de nẽcitate est hõ. oẽ sanũ vel vigilãs de necessitate est aial. qz cũ iste accepte sint tanq̃z vere earũ ꝓuerse sunt falſe. ¶ Ad B pót dici ꝙ ipedit cõuersio p diuersam acceptionẽ ꝓpõnũ ex pte subti ⁊ ꝑdicati. cũ
l eniz dicit. omne grãmaticũ de nẽcitate est hõ. iste termin° grãmaticũ/stat pro supp°. si enim staret pro q̃litate signãta p nomẽ. eẽt ꝓpo falſa. cũ aũt dr eꝫ. aliqs hõ de nẽcitate est grãmatic°. accipit iste termin°/grãmatic°/p q̃lit° sola. talis eni est nã abstracto ꝙ cũ subjciunt stãt pro suppositis: cũ ãt ꝑdicãt stãt p q̃lit° ⁊ for°. ⁊ hec diuersa acceptio hui° termini/grãmaticũ/ex pte subti ⁊ ex pte ꝑdicati. phibet ꝓñionẽ. silr dõm est in alijs ꝓpõnib° q̃s assignãt ad instãtiã. ¶ Alr ẽt dici pót satis ꝓbabilr. ſ. ꝙ hꝫ ꝓpõnes subjciẽtes nomẽ accñtis nõ sũt p se de nẽcio sz p accñs tm. ꝓpo eni pse de nẽcio exigit sbm eẽ pse aliqd ipsi° ꝑdicati: cũ aũt dr. oẽ grãmaticũ de nẽcitate est hõ. ipm sbm nõ est aliqd pse ipsius ꝑdicati: sed qz grãmaticũ non separat ab eo qõ est aliqd ipsi° hois: ió ꝓcedit eẽ nẽcia: sz q̃ sic ẽ de nẽcio per accñs est de nẽcio. qñ ergo Ar. docet ꝓuertẽ ꝓpositiones de nẽcio solũ docet ꝓuertẽ ꝓpõnes de nẽcio perse. instantia autem facta est in ꝓpõnibus que sunt per accidens
m de necessario: ⁊ sic pereunt omnes instantie.

Ꝓtigẽtib°/qm̃ multiplr dr ꝓtigere. nã ⁊ nẽciũ ⁊ nõ nẽciũ ⁊ poſſe ꝓtingere dicimus. In affirmatiuis qdez silr se hꝫ ꝑm ꝓuersionẽ in oib°. Nã si. a. alicui. b. vel oi ꝓtingit ⁊. b. alicui. a. ꝓtinget. Si. n. nulli: nec. a. vlli. b. ostẽsum est aũt hoc prius.

Argir. ¶ At in cõtingẽtib°/cũ multiplr dicat ꝓtingere: necessariũ eni: ⁊ nõ necessariũ: ⁊ possibile cõtingere dicimus: affirmatiue qdẽ in vniuersis silr cõuertenẽ. Naz si a/vel omni ꝓtingit: vel alicui cõpetere b: ⁊ b/p fecto alicui cõtingit competere a. Quod si nulli: ⁊ a/contingit nulli competere b. Hoc enim antea demonstrauimus.

In hac pte determinat cõuersionẽ ꝓpositionũ de ꝓtigẽti ⁊ diuidit in duas partes. In ꝑma determinat hanc ꝓuersionẽ totã. In 2ª cum dicit (Nunc autẽ nobis tm̃.) remouet q̃zdã dubitationẽ iuxta ꝑdicta incidẽtẽ. in ꝑma sic. pro ꝑmo distinguit modos ⁊ acceptiões cõtingẽtis dicẽs. ꝙ nẽcium dicit ꝓtingẽ ⁊ nõ nẽciuz silr ⁊ possibile. p ꝑmũ intelligit ꝓtigẽs qõ est nẽciuz. p 2m ꝓtigẽs natum ⁊ ifinitũ. q̃rũ vtrũq̃ est nõ nẽcium. p 3m ꝓtigẽs ꝑm genus qõ est cõe ad nẽcium ⁊ nõ nẽcium. ⁊ B est (In ꝓtigẽtibus.) 2ª determinat ꝓuersionẽ ꝓpõnũ de ꝓtigẽti in his acceptiõibus: ⁊ diuidit in duas: in ꝑma determiat ꝓuersiõez affirmatiuaꝝ de ꝓtigẽti. in 2ª cum dic (In negatiuis autẽ.) determinat ꝓuersionẽ negatiuaꝝ: ⁊ qz silis est ꝓuersio affirmatiuarũ de ꝓtigẽti ꝓuersiõi ꝓpõnũ de ineẽ ⁊ de nẽcio: cum tm̃ nõ sit ita de ꝓpõnibus negatiuis de ꝓtingẽti: ió pz ordo. Dicit igit. ꝙ ꝓpo affirmatiua de ꝓtigẽti siue sit vlis
o siue ꝓticularis silr ꝓuertit ꝑdictis ꝓpõnibus. ſ. de ineẽ et de nẽcio in hꝫ acceptiõe ꝓtigẽtis. ⁊ B ostẽdit dicẽs. ꝙ si cõtigit oẽ. b. eẽ. a. ꝓtigit aliqõ. a. eẽ. b. qz si nõ. opp° stabit. ſ. nõ ꝓtigit aliqõ. a. eẽ. b. sed si nõ ꝓtigit aliqõ. a. eẽ. b. nõ ꝓtigit aliqõ. b. eẽ. a. ⁊ B nõ pót stare cũ ꝓnit ⁊ dic hãc ꝓñtiaz eẽ ꝑus oñsam. ⁊ B est (In affirmatis.) ⁊ legẽda est lra sicut ꝓsequẽs respcũ ꝓcedẽtis sicut pz. ¶ Ad euidẽtiã aũt vltime ꝓuersiõis quã dicit eẽ ostẽsam notãdũ. ꝙ si accipiatur ꝓtigẽs pro nẽcio tũc ista ꝓuersio cõtigẽtis. oẽ. b. vel aliqõ b. ꝓtigit eẽ. a. ergo aliqõ. a. ꝓtigit eẽ. b. est idẽ cõuersiõi ꝓpositiõis affirmatiue de nẽcio. ⁊ cũ dic. dato opposito nõ ꝓtigit aliqõ. a. eẽ. b. g̃ nõ cõtigit aliqõ. b. eẽ. a. idez est ac si diceret: nõ neẽe est aliqõ. a. eẽ. b. g̃ nõ neẽe ẽ aliqõ. b. eẽ. a. ⁊ fit B ꝓuersio ⁊ ꝓsequẽtia nõ ratiõe ꝓpositionũ de ꝓtigẽti: sed ꝓpositionũ de inesse. iste enim est sensus. cum añs sit ꝓtigẽs ⁊ possibile: ⁊ ꝓsequens erit ꝓtigẽs ⁊ poſſe; ⁊ istud dcm̃ est ꝑus in ostensione affirmatiui de nẽcio: ⁊ ideo dicit
p istud ꝑus eẽ oñsum. Si autẽ accipiat ꝓtigẽs pro poſſi tunc plana est ꝓuersio. ⁊ cũ dicit. nõ ꝓtigit aliqõ. a. eẽ. b. g̃ non ꝓtigit aliqõ. b. eẽ. a. Idẽ est ac si diceret. neẽe est nullus. a. eẽ. b. g̃ neẽe est nullum. b. esse. a. ⁊ istud ostẽsum est ꝑus in ostẽsione vlis negatiue de nẽcio: ⁊ ió dicit illud ꝑus eẽ oñsum. Si autẽ accipiat ꝓtigẽs pro nõ nẽcio ⁊ B est pro ꝓtingẽti qõ pót eẽ ⁊ nõ eẽ: cuiusmodi est ꝓtigẽs natum ⁊ ifinitũ: tunc cũ tali ꝓtigẽti opponat tã nẽcium q̃z impossibile: opp° ꝓnis. nõ ꝓtigit aliqõ. a. eẽ. b. ꝑt eẽ ꝯa duplici de causa. ſ. vel qz neẽe est oẽ. a. eẽ. b. vel qz neẽe est nullũ. a. eẽ. b. q̃rũ vna est vlis affirmatiua de nẽcio. ⁊ alia vlis negatiua de nẽcio ⁊ vtriusq̃ cõuersio ꝑus oñsa est. vñ si accipiat nõ ꝓtigẽs pro nẽcio vel pro ipoſi: pz qõ sequ: nõ ꝓtigit aliqõ b. eẽ. a. ⁊ B etiã ꝑus oñsum est. pz igit ꝙ quocũq̃ mõ accipiat/ꝓtigẽs/oibus modis est manifesta ꝓz ꝓñia. nõ ꝓtingit aliqõ. a. eẽ. b. g̃ nõ ꝓtigit aliqõ. b. eẽ. a. ⁊ sic pz qõ dic.

¶ In negatiuis ꝯo nõ silr. Sed quecũq̃ qdem
q ꝓtingere in eo ꝙ ex necessitate nõ insunt: vel ex eo ꝙ nõ ex necessitate insunt silr. vt siqs dicat cõtingere hoiem nõ esse equũ: aut albũ nulli tunice ineẽ: hoꝫ qdẽ hoc ex necessitate nõ iest: illud ꝯo nõ necesse est ieẽ: ⁊ silr ꝓuertit ꝓpõ. Naz si cõtingit nulli hoi equũ esse: hoiem cõtingit nulli equo ineẽ. Et si albũ cõtingit nulli tunice ieẽ: ⁊ tunica ꝓtingit nulli albo. Si enim alicui neẽe: ⁊ albũ tunice alicui ex nẽcitate ierit: B eni ostensum est prius. Silr ⁊ in particulari negatiua.

¶ Negatiue vero/nõ eodẽ mõ sese habebũt: sz Argir.
in hisce que cõtigere dicim°: ex eo qz nẽcio nõ cõpetũt: aut nõ nẽcio cõpetũt: ꝓinde sese habe

A bunt ac priuꝰ: veluti si quispiã dixerit ꝓtingere hoiem equũ nõ esse: aut albũ tunice nulli iesse. Horum eni alterũ necessario nõ cõpetit: alterũ nõ nečio inest. Atqꝫ ppõ similr sane cõuertit: nã si contingit equũ nulli competere hoi: ⁊ hominẽ ꝓtingit nulli cõpetere equo. Et si albũ ꝓtigit nulli cõpetere tunice: ⁊ tunica ꝓtigit nulli cõpetẽ albo. Qõ si alicui nečio cõpetit: ⁊ albũ alicui tũice nečio ꝓpetet. Hoc.n. aña õmrauimꝰ.

¶ Cõsequẽt determiat ꝓuersionẽ ppõnũ de ꝓtingẽti negatiua ⁊ pcedit sic. p dicit q nõ silr se hũt fm ꝓuersionẽ illis de ineẽ ⁊ de nečio. ⁊ B est (In negᵃᵗᵒ xo.) 2° ostẽdit q̃ silr se hũt ⁊ q̃ dissilr: ⁊ didit in duas. In pᵒ oñdit q neg de ꝓtingẽti silr se hũt negatis ⁊ de iesse ⁊ de nečio. In 2ᵒ cuꝫ dicit (Quicũqꝫ xo vt in plib.) oñdit q dissilr se hũt illis. p in duas. In pᵒ oñdit itẽtũ de vlib negatis. In pᵒ sic pcedit. pᵒ dicit q vles negᵃᵗᵒ de ꝓtigẽti in qb accipit ꝓtigẽ nõ inesse in eo q ex nečitate nõ isũt pdicata: vel nõ ex nečitate isũt. silr ꝓtũt fiẽ vles negᵃᵗᵒ de ieẽ ⁊ de nečio. ⁊ B ẽ (Sꝫ q̃cũqꝫ qdẽ.) Sꝫ nõ q i p istoꝝ accipit ꝓtigẽs p nečio. In 2° aũt p poñ. vñ i 2° accipit ꝓtigẽs fm gen qõ vocat ꝓtigẽs cõe sũe alterum vel ad vtrũlꝫ. 2° declarat istud p exẽpla. ⁊ pcedit sic. p ponit exẽpla dicẽs: q hec ppõ ꝓuertit. ꝓtigit nullũ hoiem eẽ equũ. ⁊ B. ꝓtigit nullã tunicã eẽ albã. ⁊ pᵒ istarũ est de ꝓtigẽti qõ dꝫ ꝓtigẽ ex eo q de nečitate nõ inest. 2° xo de ꝓtingẽti: q dꝫ ꝓtingẽ in eo q nõ ex nečitate iest: sic per se pꝫ. Neče enim est nullũ hoiez eẽ equũ. ⁊ nõ neče est oẽm tunicã eẽ albã. ⁊ B est (Ut figs.) 2° hec exẽpla ꝓuertit. ⁊ pmo pᵐᵒ dicẽs: q sequit si cõtigit nullũ hoiem eẽ equũ. g̃ ꝓtigit nullũ equũ eẽ hoiem. ⁊ nõ pbat istaꝫ ꝓuersionẽ: eo q manifesta est p pbita idẽ enim est de hac cõuersiõe ⁊ de ꝓuersiõe vlis negatiue de nečio. eo q ponit ibi ꝓtigẽs pro nečio. ⁊ B est (Nã si ꝓtigit.) Scõo ꝓuertit 2ᵐ exẽplũ dicẽs q se. si cõtigit nullã tunicã eẽ albã. g̃ ꝓtigit nullũ albũ eẽ tunicã. qꝫ si nõ. g̃ necesse est aliquod album eẽ tunicã: quod ꝓuertibilis est in hãc: aliquã tunicã eẽ albaꝫ est neče. ⁊ B nõ põt stare cum pᵒ. s. cũ hac. ꝓtingit nullã tunicã eẽ albã. ⁊ B est (Et si albũ ꝓtingit ⁊c.) ¶ Cõsequẽter dicit q particularis negatiua de ꝓtingẽti accepto sic nũc acceptũ est in vlibus negatiuis silr se hꝫ sic pticularis negatiua de ineẽ ⁊ de nečio. s. q ipsa nõ cõuertitur sicut pꝫ in his terminis. homo est aial. ⁊ hoc est (Similiter autez ⁊ in negatiuis.)

¶ Quecũqꝫ xo vt in plurib ⁊ in eo q nata sunt dicunt cõtingere. quẽadmodum determinauimus contingẽs. nõ similr se hẽbit ⁊ in priuatiuis conuersionibus. Sed vlis quidem ꝓuatiua ppõ nõ ꝓuertit: particularis xo cõuertit. Hoc aũt erit manifestũ qñ de ꝓtingenti dicet.

Argir. ¶ Similiter sese habet ⁊ negatiua particularis. In his autem que ex eo dicuntur contigere gaplerunqꝫ fiunt: ac aptitudinem habent: quo q̃dem pacto contingens consueuimus diffinire: non similiter in conuersione sese habebũt: sed vniuersalis quidem non conuertitur: particularis autem conuertetur. Atqꝫ hoc in sequentibus patebit: cũ de ipso cõtingente dicemus.

¶ Consequẽter ostẽdit q negatiue de cõtingẽti dissimilr se hũt illis de inesse ⁊ de nečio fm cõuersionẽ dicẽs q negatiue de ꝓtigẽti nato vel de ꝓtigẽti infinito: q indifferenter se hꝫ ad plures ꝓtes: nõ silr ꝓuertunt aliis: qꝫ vlis negatiua de tali ꝓtingẽti non conuertit in terminis. particularis autẽ negᵃᵗᵒ ꝓuertit: sicut manifestum erit per determiata in capᵒ de ꝓtingẽti. cũ tñ eꝫ uo se hẽat cõuersio in alijs prebabiij. ⁊ hoc est (Quecũqꝫ xo vt in plibus). i. in plibus ꝓtib ꝓ dictiõis idifferẽter: ⁊ sic cõtingit illud qõ est vere infinitũ vel xe ad vtrũlꝫ. per B autẽ qõ dicit (Quẽadmodũ determinauimus ꝓtingẽs) figt q istud ꝓtigẽs ꝓtinebatur in distõne ꝓñtis supius facta ⁊ B veruꝫ est. ꝓtinebat eni sub nõ nečio. si autẽ fit ibi quẽadmodum determinabimus tũc significat distõnẽ ꝓñtis nõ nečij quã faciet in capᵒ de ꝓtigẽti pifiᵐ ⁊ natum. Nota etiã q vlis negaᵗᵒ de ꝓtigẽti nato vel infinito nõ ꝓuertit simplr in terminis in eadem acceptione cõtingentis: qꝫ tunc cõuerteret vlis affirmatiua simplr et vlr: qõ eẽt icõueniẽs. ⁊ pbat: qꝫ si ꝓtigit oẽ. b. eẽ. a. ꝓtigit nullũ. b. eẽ. a. B ostẽdet iferius ⁊ ex hypothesi. si nullũ. b ꝓtigit eẽ. a. nullum. a. ꝓtigit eẽ. b. ⁊ si cõtingit nullũ. a. esse b. cõtingit oẽ. a. eẽ. b. sicut iferius oñdet. g̃ a pᵒ ad vltimũ. si cõtigit oẽ. b. eẽ. a. ꝓtigit oẽ. a. esse. b. B autez est inconueniẽs: tiõ nõ ꝓuertit vlis negatiua de tali cõtigenti: particularis autẽ negatiua de eodẽ cõtingenti ꝓuertitur in fmis: qꝫ ipsa est ꝓuertibilis per oppositas q̃litates cum pticulari affirmatiua que cõuertitur simplr in terminis sicut patere põt ispicienti fm dictum modũ de vniuersali negaᵗᵒ.

¶ Nunc autem tñ fit nobis cum his que dicta sunt manifestum: qñ contingere nulli aut alicui nõ inesse affirmatiuã hꝫ figuram: nam contingit ⁊ est similr ordinantis. Est aũt quibuscũqꝫ adiacẽs predicatis affirmationẽ semp facit ⁊ omnino: vt est non bonum: est non albũ: vel simpliciter est non hoc. Ostendetur autem ⁊ hoc per sequentia. Secundum conuersiones autem similiter se habebunt cum alijs.

¶ Nũc hoc tantũ insuper pateat nobis has propõnes: contigit nulli aut cuidã nõ competere affirmatiuã habere figurã. Cõtingit enim perinde disponit atqꝫ ipsum est: Est autẽ ipsum in quibus insup predicat affirmationẽ semp omnoqꝫ facit: vt est nõ bonũ: est nõ albũ: aut simpliciter: est nõ hoc: ostendet autem ⁊ hoc ꝑ pm: per ea que deinceps dicentur: in conuersionibus autem perinde sese habebũt vt cetere. Argir.

¶ Consequẽter remouet q̃dã dubitationẽ. qꝫ enim in pcedentibus semp vocauit ppõnes modales negatiuas: que sunt tñ negatiue ipsius eẽ ⁊ nõ ipsi modi: ne putet aliqs q tales sint xe negatie oñdit q nõ. p hãc rõnẽ. Silr se hꝫ eẽ in ppõnibus de ineẽ ⁊ cõtingẽ in illis de ꝓtingẽti: sed eẽ affirmato appositio in ppõnibus de ineẽ fit affirmatio. ergo ꝓtingẽ affirmato in ppõnibus de cõtingẽti erit in illis affirmatio: ⁊ ita cũ in ppõnibus de ꝓtingẽti prius habitis affirmet cõtigere: pꝫ q ipse fm formã ⁊ spẽm affirᵐᵒ sunt. Dui rõnis pᵒ ponit ꝓnẽ. ⁊ B est (Nunc autẽ nobis tñ.) 2° maiorẽ. ⁊ hoc est (Nam cõtingit.) 3° minorẽ ⁊ declaratõez ponit. ⁊ hoc est (Est aũt qbuscũqꝫ) Declarat g̃ miorẽ p exẽpla dicẽs q hec est affirmatiua. est nõ albũ: est nõ iustũ: q̃uis apponat negẽ. eo q affirmat ibi eẽ ⁊ vlr addito q̃cũqꝫ xo ifinito adhuc nihilominꝰ erit affirmatio. ⁊ B ostendet in vltimo capᵒ pmi huiꝰ libri. vbi ostẽdet q hec est affirᵐᵒ. est nõ albꝰ hõ. ⁊ nõ est negõ hꝰ. est albꝰ hõ. neqꝫ idem isti. nõ est albus hõ. ⁊ B est (Ut est nõ bonum.) que aũt tetigit de ppõnibus de pdiᶜᵒ ifinito ⁊ nõ exẽplificauit superiꝰ de talibus dicit q similis est ꝓuersio in illis de pdiᶜᵒ fiᶜᵒ ⁊ de

illis de ꝑdi^ctis. ⁊ h̄ est (2^m ꝓuersiōes.) ¶ Dubitaret forte
p° aliqs ꝑ circa distōnē ꝓtigētis. vī enī nulla eē/ꝑ hāc rōnē.
nēciuz ⁊ nō nēciuz sūt ꝑdictoria: ſz inter ꝑdictoria nihil est
me^m/qd̄ pz ꝑ diffōnē eoꝝ datā ab Aꝝ. in posteriorib^ꝰ. qr̄
iter nēciuz ⁊ nō nēciū nihil est me^m. suffic̄ g̃ dicē ꝙ nēcium
⁊ nō nēcium dī ꝓtigē. ⁊ qd̄ addit' pol'e in disione supfluit.
2° ¶ Adhuc idē nō diuidit seipm ſz pol'e ⁊ ꝓtigēs idē sunt.
3° q̄re pol'e nō cadit in disiōe ꝓtingētis. ¶ Adhuc vl'e nō di/
uidit' ꝑ pti^cc: ſz pol'e/est vl'e ad nēcium ⁊ nō nēcium. ꝓseqt'
enī vtrūq; g̃ nō dz cadē in disiōe circa nēciū ⁊ nō nēcium.
R° ¶ Et dōm ꝙ hec disio est ꝓtigētis ꝑ modos ⁊ acceptiōes
diuersas: ⁊ itēdit ꝑ hāc disionē dicē ꝙ vna est acceptio ꝓti
gētis in cōi fm gen^ꝰ quē sig̃t ꝑ pol'e. ⁊ ꝙ due sūt spāles ac
ceptiōes eiusdē sub gnali acceptiōe ꝓtētetq; designat per
nēciuz ⁊ nō nēcium. ¶ Ad ꝑ^m g̃ dōm ꝙ lz inē nēcium ⁊ nō
nēcium nō cadat mediū ꝓtigēs fm spālē acceptiōez: cadit
tn̄ me^m fm acceptionē gnalē. id enī qd̄ est ꝓtingēs: aut est
nēcium aut nō nēcium. modus tn̄ accipiendi/ꝓtingēs est
k alius ab his. ſ. modis accipiendi contingens fm genus.
¶ Ad 2^m dōm ꝙ idē nō diuidit seipm: nec ponit' in disione
ꝓtigēt̄; pol'e/tāq; vnū mēbrū spāle ꝓtigent̄: ſz ad sig̃fian^m
vnū modū ꝓtigētis. ſ. modū accipiēdi ipm in cōi fz gen^ꝰ.
¶ Ad 3^m dōm ꝙ vl'e ⁊ ꝑticulare id qd̄ sunt nō diuidunt' ꝑ
se: tn̄ sub rōne vl'is ⁊ sub rōne ꝑticularis bn̄ pñt adinuicez
diuidi ⁊ debent: ⁊ sic cadit possibile hoc in diuisione con/
tingētis contra necessarium ⁊ nō necessariū: ꝙ mō nō.
Contra ¶ Adhuc dubitat' quomō necessarium dicitur contingē.
R° ¶ Et dōm ꝙ sequitur. si necesse est esse: contingit esse. qa
si non. oppositum potest dare. ſ. nō contingit esse. que con
uertit'. isti necesse est nō esse. que non potest stare cū ꝙma.
¶ Adhuc si necesse est nō esse contingit nō esse: qr si non:
stabit oppositum. ſ. nō ꝓtingit nō esse. que conuertitur isti
necesse est esse. ⁊ hec est incompossibilis ꝙme. sic ergo di/
citur necessarium contingere: quia ad necesse esse: sequi/
l tur contingere esse: ⁊ ad necesse nō esse contingere non eē.
¶ Sed super hoc dubitat': sicut ostēdet' inferius sequit': si
ꝓtigit eē cōtigit nō esse: ⁊ si ꝓtingit nō esse nō nēce est esse.
quare si sequit'. si necesse est esse: ergo contigit esse. sequit'.
si necesse est esse nō necesse est eē: quod est inconueniens.
¶ Adhuc sequitur. si contingit nō esse contingit esse. ⁊ si
contingit esse nō necesse est non esse. quare si sequitur. ne/
cesse est non esse ergo contingit non esse. sequitur. si neces/
se est nō esse: nō necesse est non esse: quod est incōueniens.
¶ Et dōm ꝙ Arist. iferius oñdit istā ñtiam. si ꝓtingit eē
cōtingit nō eē. nō de quocunq; cōtigenti: sed de contingen
ti nō necessario: quod pōt eē ⁊ nō eē: ⁊ dicitur contingens
natum vel ifinitum. qñ autē sit argumētat'. nēce est esse: er
go cōtingit eē. vel necesse est nō eē. ergo contingit nō esse.
nō accipitur contigens pro tali contingenti: sed pro conti/
genti cōmuni: quod est possibile: vel pro cōtingenti quod
est nēcium: ⁊ ita pz pctm̄ in vtroq; argumēto opposito.
m Adhuc forte dubitaret aliqs. nā cum nō nēcium di/
Dubiū catur cōtingere. impossibile autē est nō neces/
sarium. g̃ ipol'e dicit' ꝓtigere. ¶ Et dōm ꝙ nō valet argu/
R° mētum. si nō nēcium dicit' ꝓtingere. g̃ istud nō nēcium qd̄
est ipol'e. multa enī pñt stare cum ꝓñte/que non sunt nēce
stare cuz añte. ⁊ est pctm̄ fm ꝓñs. ¶ Vel pōt dici ꝙ ipol'e
dī ꝓtigere: ita tn̄ ꝙ ipol'e eē dicat' ꝓtigere nō eē. ⁊ ipol'e nō
eē dicat' ꝓtigere eē: ⁊ sic nō est icōueniēs qd̄ concludit'. pz
igit' ex ꝑdictis ꝙ nēcium ꝓtingere dicit': ita ꝙ necesse esse
cōtingere eē: ⁊ necesse nō eē contingere nō esse: ⁊ nō neces/
sarium etiā cōtingere: dicit'. qr cōtingens natum ⁊ ifinituz
dicit' ꝓtigere: quorū vtrūq; est nō nēcium. De possibili au
tē pz ꝙ possibile eē dicit'. ꝓtingere eē: ⁊ possibile nō eē cō/
tingere nō eē: quia possibile ⁊ contingēs cōmuniter cōse/
quunt' in omnibus. ¶ Cōsequēter forte dubitaret aliquis
de ꝓuersiōe affirmatiuarū de cōtigēti ⁊ manifesta est ꝑba
tio ꝓuersiōis in ꝑ' ⁊ in vltima acceptiōe cōtingentis ꝑdicta R
in expōne lr̄e. ¶ Sed dubitari pōt q̄liter ꝑbetur earuz cō
uersio in sēda acceptiōe cōtingentis. sed adhuc manifesta
est ꝑbatio ꝓuersionis vniuersalis affirmatiue in illa sicut
si ꝓtingat oē. b. eē. a. cōtingit aliquod. a. eē. b. qr si nō: sta/
bit oppositū. ſ. nō ꝓtigit aliqd̄. a. eē. b. hec autē ꝑt eē vera
dupl'r. ſ. vel qr nullum. a. necesse est eē. b. vel qr necesse est
omne. a. eē. b. si ꝙmo mō: arguat' sic. nēce est nullum. a. eē
b. ergo necesse est nullum. b. esse. a. sed hoc nō potest stare
cum ꝙmo. si secūdo modo arguat' sic. nēce est oē. a. esse. b.
ergo necesse est aliquod. b. eē. a. ⁊ hoc nō pōt stare cū ꝑ'. ſ.
cum hac. ꝓtingit oē. b. eē. a. sic̄ nec cum hac. ꝓtigit nulluz
b. eē. a. que ei cōuertit' sicut iferius patebit. sic g̃ pz cōuer/
sio vl'is affir^ue de cōtingēti pro nō necessario. Sed dubita/
tio est de ꝑbatiōe ꝓuersiōis particularis affir^ue de tali con
tigenti. cōuertitur enim sic. ꝓtigit aliqd̄. b. eē. a. g̃ contigit
aliquod. a. eē. b. dico ꝙ oppositus potest stare. ſ. nō ꝓtigit
aliquod. a. eē. b. ⁊ h̄ nō ꝑbat eam: ꝙ nēce fit. a. eē. b. sed qr
nēce est omne. a. eē. b. ergo nēce est aliquod. b. eē. a. nō vi/
det' eē incōueniēs. hec. n. nō videtur repugnare ꝙme cum O
vtraq; sit ꝑticular affir^ue. ¶ Adhuc vī eē instātia ꝑ cōuer
sionē tam vl'is affir^ue q̄z particular affir^ue de eodē ꝓtingēti
sic. cōtigit oēm hoiem eē musicū: qr ꝓtigit ⁊ nullū: cōtigit
etiā aliquē hoiem eē musicum: qr aliquē nō: sed iste ꝓuer/
ti nō pñt in eadē acceptiōe ꝓtigētis. hec. n. est ꝓuersa eaꝝ:
ꝓtigit aliqd̄ musicū eē hoiem: ⁊ nō est de ꝓtingēti ꝑ nō ne/
cessario. qr nēce est oē musicū eē hoiez. ¶ Ad hoc dicunt
aliq ꝙ cōtigens pro nō nēcio nō ꝓuertit' in eadē acceptio/
ne ꝓtigentis: sed ꝓuertit' in cōtigēs cōe: qd̄ dī pol'e: sic̄ pz
in exēplis iā positis ad istātiā: ⁊ istud vī per modum quē
ponit Arist. ad ꝑbādū ꝓuersionē affirmatiuaꝝ. qr enī nō
fit ꝓuersio sp in eodē sensu ꝓtigentis: sp tn̄ ⁊ vl'r sequit' cō/
tingēs pro poli: ideo oñdit tale cōtigēs. ſ. pro poli sequi in
cōuertendo: sic̄ pz exp̄sse ex lr̄a sua. al'r enim descēdisset in
sua ꝑbatiōe ad ꝓtingēs in omni acceptiōe. ¶ Sed tūc du/ P
bitat'. cum negatiue ꝓpōnes de ꝓtigēti pro nō nēcio dico
vl'es: ⁊ si nō cōuertātur in eadem acceptiōe cōtingētis cō/
uertūtur tn̄ vsq; in ꝓtingēs cōe quod dicit' pol'e: ⁊ dictum
est. iā ꝙ penitus sil'r se bñt affir^ue de eodem cōtingenti.
Queritur igit' q̄re Aꝝ. sepat ꝓuersionē negatiuaꝝ Dubiū.
de cōtigēti pro nō nēcio a ꝓuersiōe alia/
rum negatiuarū? dicēdo ꝙ neg^ue de ꝓtigēti nō nēcio/non
ꝓuertunt': cum tn̄ nihil tale dicat de affirmatiuis de eodez
ꝓtigenti. eadē enī rōne debuit h̄ determinasse de affir^ue q̄z
de negatiuis cum sil'r se hēant. ¶ Adhuc nos videm^ꝰ ali/
q̄s ꝓpōnes de cōtigenti pro non nēcio affir^ue ꝓuerti in ea
dē acceptiōe ꝓtigētis. ꝟ. g. ꝓtingit oēm hoiem eē albū: vl'
aliquē hoiem eē album. g̃ ꝓtigit aliqd̄ albū eē hoiez. h̄ est
cōuersa de cōtingēti ad vtrūlz: sicut ⁊ ꝓpō que ꝓuertit'. er/
go nō vl'r veꝝ est ꝙ ꝓpōnes affir^ue ⁊ de ꝓtigēti nō nēcio nō
pñt ꝓuerti in eadem acceptiōe cōtingētis. ¶ D. puto ꝙ di
cendum sit ꝙ ꝓpō de ꝓtigēti nō nēcio. absolute loquendo a
ꝓuertit' in eadē acceptiōe cōtingētis. sed ꝓtingēs nō nēcīū
diuidit' ꝑ natū ⁊ ifinitū: lz Ari. nō diuidat ea hic. sed loq̄t'
de eis in rōne cōi cōprehēdēdo ea ꝑ nō nēcium. contingēs
aūt nō nēcium qd̄ est ifi^m vere vel ad vtrūlibet ꝟe conuer/
ti pōt semp in eadē acceptione ꝓtingētis. ⁊ pz ex p^m ꝓxio
dictū. ⁊ dico ꝓtigēs ifi^m ꝟe qd̄ eq̄liter penit^ꝰ se hz ad esse ⁊
nō esse: ꝓtigēs aūt nō nēcium: qd̄ est natum nō ꝓuerti nisi
in cōtingens cōe quod est pol'e: ⁊ pz ex^m ꝑ istātiā supi^ꝰ posi
tā in opponēdo: ⁊ rō hui^ꝰ est ꝙ cōtingēs natū hz cām ad
ipm ordinatā: q̄ tn̄ ipediri pōt: vñ cum ꝑdicat' aliqd̄ acci/
dēs sic̄ natū de sbto idifferēter se hz ad eē ⁊ nō eē. qr cau/
sa ei^ꝰ pōt ipediri: vt cū dī. ꝓtigit hoiem musicum eē: hō. n.
hz pōez nālē vt music^ꝰ fit: vñ magis se hz ad h̄ vt musicus
fit ad oppo^m de sui nātale aūt ꝓtigēs qd̄ hz cām ordinatū
determiat sibi sbm. vñ tale accñs. ſ. natum/cum subjcit' suo

A subto tm̃ ad eē se hz: vt cũ dico ꝓtigit mnuficũ eē hoiem. pz igit ꝙ ꝓtigēs natũ/nõ ꝑũtit vlqz in ꝓtigēs eiusdē acceptionis. signũ ēt ad ꝶ ē ꝙ ꝓtigēs natũ/cũ ꝓuertit p oppositas q̃litates/nõ ꝓuertit nisi in ꝓtigēs cõe. ꝓtigēs aũt in ifi'/cũ ꝓuertit ponit in eadē acceptiõe sic determinat iferi' in ca° de ꝓtigēti. Pz igit ꝙ ꝓtigēs nõ neciuz ꝓuertit in eadē acceptiõe ꝓtigētis absolute loq̃ndo. nõ tm̃ in oi mõ ei': sz ip̃z ꝶm ꝙ est ad vtrũlibet ꝶe z ifi' sic ꝓuertit. ꝓtigēs ꝶo natũ nõ. z ppea nõ descēdebat Ay. ad pbãdũ ꝑũsionē affir^ua^ in spãlib' accep^b^ ꝓtigēti: sz i cõi tãq̃z oñdēs vl'r seq ꝓtingēs cõe p pli: verũtm̃ ꝶ nõ solũ itēdit oñdē: sz ꝑũsiõez in oi accep^n^t: z adhuc satis suffic̃ sua pbatio: sic pz in expo^o^ lr̃az.

Dubiuz **Sed** tũc forte dubitabit vlteri' aliqs si ꝓtigēs natuz in affirmatiuis nõ ꝓuertit in ꝓtigens natũ: sz in cõtigēs cõe: cũ sil'r sit in neg^iuf^ de eodē ꝓtingēti: q̃re nõ dicit in affirmatis ip̃m dissil'r ꝓuerti in alijs sic dic̃ in negatis. Et puto ꝙ ꝶ fit: qz nõ sepat ꝶ ꝓtigēs natũ a ꝓtingenti ifinito:

B sed ꝓfuse loqt̃ de eis cõprehẽdẽdo vtrũqz p nõ neciũm: si eni descẽdisset in cõtigēti nõ neciõ distiguēs modos eius p natũ z ifinitũ: z determinasset sepatim ꝓuersiões nati z ifiniti tanq̃z diuersay acceptionũ ꝓtingētis: sic determiat cõuersiões ꝓtigēti neciij z nõ neciij: tũc dixisset cõtingēs natũ dissil'r se hẽre ꝶm ꝓuersionē alijs modis ꝓtigētiũ. ¶ Et sil' cũ ꝶ sciẽdũ ꝙ neg^ua^ ꝓtigēti nõ nec° p neutro mõ ei' ꝓuertit in eodē sensu ꝓtigētis. qz vtrũqz p poli: z nõ in se sic dz iferi': z iõ sepauit ip̃z ab alijs: sz affir^ua^ de ꝓtigēti nõ neciõ ptim ꝓuertit in eodē sensu ꝓtigētis: z ptim nõ. z iõ nõ sepauit ei' ꝓuersionē ab alijs affir^uif^: qz sufficit ꝙ sil'r cõuertat̃ alijs affirmatis q̃ztũ ad aliqd sine eo qõ absolute loqt̃ hic de ꝓtingēti tali nõ distinguendo ipsum per modos eius.

Dubiuz **Sed** tũc dubitat̃. q̃re Ari. nõ distiguit ꝶ natũ ab infinito: sed ꝓfuse vtit̃ eis: z dico ꝙ est: qz ꝶ determinat ꝓuersiõez in termis. ipe aũt nõ indigetvti in seq̃ntib' ꝓuer

C sione in termis ꝓtigētis nati z ifiniti sepati ad syll'oy pfectionē: sic pz iferius ispiciendo syll'os de ꝓtigēti: z iõ ꝶ nõ distiguit ꝓtigēs natũ ab infinito vt sepatim determinet de earũ ꝓuersiõe. Ex his q̃ pz ꝙ ꝓtigēs natũ z infinitũ sil'r se hñt in neg^uif^ q̃ztũ ad ꝓuersionē i termis. vtrũqz eni ꝓuertitur in ꝓtigēs cõe z nõ in seip̃m: z ꝙ in affir^uif^ dissil'r se hñt: qz ibi ꝓuertit̃ ꝓtigēs ifi' in seip̃m: sed ꝓtingēs natũ i ꝓtingēs cõe: qz sp tm̃ manet vez ꝙ ꝓtigēs nõ neciũ ꝑũtit̃ i eaꝫ acceptiõe ꝓtigētis absolute loq̃ndo: nec plus signãt tex. Ay. ex his igit̃ pz rñsio ad istãtiã fcãm ꝗ ꝓuersionē affirmatiuay de nõ neciõ. ¶ Ad ꝶ ãt qõ obm est de pbõne cõuersiõis earũ dõm ꝙ vltio ꝓuersa. s. neĉe est aliqõ. b. eē. a. nõ põt stare cũ p'. s. ꝓtigit aliqõ. b. eē. a. q̃zuis vtraqz sit pticularis affir^ua^. in neciijs. n. idē est dicē pti^r^ eē verã z vl'ez z eꝫ pp neciaz bitudinē tminoy. ppõnes. n. neĉie reducũtur ad aliquē modũ iberẽdi p se ꝶm ꝙ dixim' ex intẽtione

D Ay. in ꝑ poste^or^. sola p se iberẽtia sũt neciia. vñ idē ꝶm rẽ ē dicē istã. ppõnē pti^r^: neĉe est aliqõ. b. esse. a. stare cũ p': z dicē hãc vl'em stare cum ea. s. neĉe est oē. b. eē. a. sed ꝶ vlis nõ põt stare cũ p'. s. hac. ꝓtigit aliqõ. b. eē. a. sic nec cũ ista ꝓtigit aliqõ. b. nõ eē. a. q̃ ei ꝓuertit: z ita pz ꝙ ista pbõ sufficit ad pbãdũ tã vl'em q̃z pticularē affirmatiuã de ꝓtigēti nõ neciõ ꝓuerti absolute loquẽdo. pz ēt ꝙ pbõ Ay. q̃zuis breuis sit: oñdit̃ ꝓuersionē esse in oi acceptiõe ꝓtingētis.

Dubiuz **Cõsequẽter** forte dubitat̃ de ꝓuersiõe negatiarũ de ꝓtigēti. z ꝑ° de ꝶ ꝙ dic̃ ꝓtingē nõ esse eo ꝙ ex neĉitate nõ ieē: z eo ꝙ nõ ex neĉi^t^ iest: sil'r ꝑũti in negatis de ieē z de neciõ. si. n. ita sic sit ꝓtingēs natũ z ifinitũ dicant̃ ꝓtingē: eo ꝙ nõ ex neĉitate in sũt'. vtrũqz. n. ē nõ neciũm: se' ꝙ tã ꝓtigēs natũ q̃z infi' sil'r cõuertant̃ in illis de ineē z de neciõ. ¶ Et dõm ꝙ cõtigēs natum z infi' nõ dñr solum cõtingē nõ eē: sed etiaz ꝓtigē eē: ꝓtigē aũt nõ eē ex eo ꝙ nõ ex neĉitate inest dicit̃ ꝶ solũ z p̃cise cõtingere nõ eē nullo supaddito: z iõ nõ cõprehẽdit̃ ꝶ contingens natum vel infinitũ sub eo ꝙ dicit non ex necessitate inesse. E

¶ Ad cui' itelligẽtiã notãdũ ꝙ al'r accipit̃ ꝶ nõ neciuz. z supi' in distictiõe ꝓtigētis. supius. n. accipiebat̃ pro ꝓtigēti nato z ifi^o^ tm̃. hic aũt accipit̃ put est cõe ꝓtingēti nato z ifi^o^ z neĉio ēt ꝶm ꝙ cadit in 2° ordine modaliũ: ibi. n. cadit nõ neciũm: z cõuertit̃ cum ꝓtigē nõ esse: z illud contingeꝫ nõ esse ꝓtinet sub se neĉe nõ esse z cõtingē: qõ põt eē z non esse. Accipit̃ q̃ hic Ay. ꝓtingē nõ esse/pro ipso cõi vt cadit in 2° ordine modaliuz: z hic absolute z p̃cise put cadit sup nõ esse. Accipit̃ q̃ hic Ay. nõ ex necessitate ineē put cõuertit̃ ei qõ est contingere nõ inesse in cõi ꝶm iam dcm̃ modũ. attribuit̃ igit̃ hec conuersio ei qõ est cõtingēs nõ inesse p̃cise: non solum cadit contigens sup nõ esse: z ita ab ista cõuersione excludit̃ cõtingēs natum z infinitum: que nõ tm̃ dicuntur contingere nõ esse: sed etiam contingere esse.

Dubiuz **Sed tunc** forte dubitat̃ cũ ꝓtingere nõ eē sit cõe ad neĉe ꝶm nõ eē ad pol'e qõ p̃t eē z nõ eē: z ꝓtigē nõ esse in cõi ꝓuertit̃ in termis sicut dcm̃ est: z qcqd

F inueniṫ in gñe opz inueniri in aliq̃ sui spẽ: sed nõ repit̃ in cõtingēti ꝙ põt eē z nõ eē: vt dcm̃ est. ergo repit̃ tm̃ in ꝓtigēti ꝶm ꝙ ꝓtingēs dicit̃ ex neĉitate nõ inesse. sufficeret q̃ dicere ꝙ ꝓtigēs nõ esse in eo ꝙ ex neĉitate nõ inest ꝓuertit̃: z p nihilo addit̃. vel in eo ꝙ nõ ex neĉitate inest: qz in hoc cõi nõ ex neĉitate ineē nõ inueniṫ ista ꝓuersio nisi pro hoc suo ꝓtẽto ex neĉi^t^ nõ inesse. ¶ Et dõm ꝙ hui' ꝓuersio p se z per ꝑus inest ꝓtigēti cõi. s. qõ est pol'e p posteri' aut cõtigētibus sub ipso in eo ꝙ cõtigētia sũt: z iõ ne putet̃ ꝙ ecõuerso se hẽat. dic̃ ꝙ ꝓtingē nõ ineē in eo qõ ex neĉitate nõ inest: z in eo qõ nõ ex necessitate inest ꝓuertit̃ ꝶ mõ: addẽdo cõe spãli: sz nõ inueniat̃ hec ꝓpꝛietas nisi in illo spãli.

Dubiuz **Sed tũc** dubitabit forte aliqs cũ supi' iueniat̃ in q̃libet iferiori: z vbicũqz iueniṫ ip̃m superius

G ēt iueniṫ ꝑpa pa° ei': tũc in q̃lz pti^r^ ꝓtigēti dz iueniri ꝶ ꝑpetas ꝑũtẽdi q̃ le' ꝓtigēs ꝶm ꝙ ē cõe. ¶ Et dõm ꝙ cũ aliqõ supi' ꝓtinet sub se plura iferiora ꝓtigit illa iferiora 1' ꝑsiderari. s. aut q̃ ad nãm sui supioris saluari in iferiorib': aut q̃ ad nãz quã addit iferi' sup̃ supi'. si p° ꝑsideret ip̃z iferi': sic in ipo saluant̃ ꝑpe passiões supiorẽ. si 2° neq̃q̃: z istud pz iducẽdo in oib'. sil'r q̃ est de ꝓtigēti: ꝓtigēs pol'e cõtiet sub se ꝓtigēs qõ est neĉiũ: z qõ est nõ neciuz. ꝓtigit igr̃ ꝑiderare vtrũqz ꝓtigēs spãle 1'. s. aut q̃ ad nãm cõtigētj simpl'r repiri z saluari in vtroqz: z sic vtrũqz cõuertit̃: vñ cõtigēs nõ neciũ/inq̃ztũ cõtigēs est/cõuertit̃ in nõ cõtingēs p poli: sic patebit ꝓñr: aut q̃ztũ ad nãz neĉij z nõ neĉij: quaz supaddũt cõtigēti simpl'r: z sic cõtigēs qõ est neĉiũ cõũtit̃: sic z ppõ de neĉio: sz cõtigēs qõ est nõ neciũm nõ cõuertit̃. sic dic̃ in lr̃a: z sic mani^f^est intẽtio Ay. p nãm. n. cõtigētis simpl'r cõuertit̃ vtrũqz spãle cõtigēs: z iõ nõ solũ attribuit hãc cõuersionē cõtigēti qõ est neciuz: sz ēt cõtigēti p poli:

H z dico ꝶm ꝙ cadit sup nõ eē: sz tũ p nãz ꝑpriã vtriusqz cõtigētis est ꝙ alter̃ cõuertit̃ i eodē sensu: z reliquũ non: z iõ adhuc cõsiderãdo dic̃ ꝙ neg' de cõtigēti neĉio cõuertit̃: et neg^ua^ de ꝓtigēti neĉio neq̃q̃. ¶ Sz adhuc forte dubitaret aliqs vt. n. ꝙ ex^m^ qõ ponit de ꝓtigēti qõ dz ꝓtigē: eo ꝙ nõ ex neĉi^t^ inest ꝑtẽdat ꝙ ꝓtigēs ad vtrũlz negatiuũ ꝓuertatur. ꝶ. n. ꝑpõ est ad vtrũlibet: ꝓtigit nullã tunicã eē albã: ꝓtigit. n. ēt oẽm tunicã eē albã. ¶ Et dõm ꝙ non exẽplificat in his termis ꝙ itẽdat ꝓtigēs ad vtrũlibet ꝓuerti: sed qz itendit ꝓtigēs cõe cadēs sup nõ eē/ꝓuerti p nãm sui. verũtm̃ ponit ex^m^ de ꝓtingēti ad vtrũlibet: qz impol'e est exẽplificat̃ de gñe nisi in aliq̃ sui spẽ. Cũ q̃ in inducto ex° sit nã ꝓtingētis ad vtrũlibet: z nã ꝓtingētis cõis: nõ docet ꝓuertere illud ꝶm nãm ꝓtingētis ad vtrũlibet: sed ꝶm nãm ꝓtigētis simpl'r. z ꝶ pz p pbõnẽ ꝓuersiõis ei' cũ dic̃ p oppositõ q̃nis istã. neĉe est aliqõ albũ eē tunicã. si. n. accipit̃ ꝓtingēs in ista ꝓuersiõe. ꝓtigit nullã tunicã eē albã. p ꝓtigēti ad vtrũlibet: cum dicat̃ oppo^m^ q̃nis. s. nõ cõtingit nullum

J albũ eẽ tunicã:nõ deberet accipe istã ꝓuerti cũ hac.neces/
se est aliq̃ album eẽ tunicam.sed cum illa ⁊ cum ista sub
disiunctiõe:necesse est nullũ albuz eẽ tunicã:ꝓtingẽti.n.na
to vel ifinito opponiť tã nẽcium q̃z ipoľe:ꝓtingenti aũt cõi
tm̃ ipoľe.sic g̃ pz soľo. Pz etiam solutio dubitationis que
solet esse de ꝓbatione ꝓuersionis predicte:bene enim ꝓbat
id q̃ intẽdit sicut patet:sed non bene ꝓbaret si sua inten
tio esset contingentis ad vtrumlibet posse conuerti.

Dubiũ. **Consequenter** dubitať de eo q̃ dicit de ꝓtin/
genti nato ⁊ infinito. Dicit eniz
q̃ negatiua vlis de tali ꝓtingẽti nõ ꝓuertiť in terminis:ſz
videť q̃ sic per talẽ rõnẽ. Q̃ inest p se ſupiori inest ⁊ cui/
libet inferiori:vt ſenſibile q̃ inest aiali inest cuilibet aiali
ſpãli:ſed ꝓuerti ſimpl'r in termis iest ꝓtingenti ſimpl'r:q̃
est cõe ⁊ ꝓtinet ſub ſe ꝓtigẽs natum ⁊ ifinitũ:igiť idem in/
erit ꝓtingẽti nato ⁊ infinito:⁊ loq̃r de ꝓpõnib⁹ negatiuis.

2° ¶ Adhuc ſi aliq̃ duo ꝓuertunť eodẽ addito eis adhuc cõ
uertent:ſed iste due ꝓpõnes ꝓuertunť.nullũ.b.eſt.a.⁊ nul
lũ.a.eſt.b.q̃ocũq̃z accipiať ieſſe.ſ.ſiue vt nũc ſiue ſimp'.g̃
addito ꝓtigẽti eis adhuc ꝓtẽťť.q̃cũq̃z mõ accipiať ꝓtigẽs.

3° ¶ Adhuc q̃ ſequiť ad ꝓñs ſequiť ad añs. ſed cõtingere
nõ eſſe ſimpl'r ſequiť ad contingens natum ⁊ infinitum:et
ad contingere nõ eſſe ſimpl'r ſequiť cõuerſio in terminis.
k ergo ꝓuerſio in termis ſequť ad ꝓtingẽs natũ ⁊ infinitum.

4° ¶ Adhuc ſi ꝓtingit nullũ.b.eẽ.a.cõtingit nullũ.a.eẽ.b.⁊
accipio ꝓtingẽs pro nato vel ifinito:q̃ ſi nõ ſequť:oppoſi/
tũ ſtabit.ſ.nõ ꝓtingit nullũ.a.eſſe.b.⁊ cũ hac ꝓuertiť:neẽe
est aliq̃.a.eẽ.b.⁊ ſi neẽe est aliq̃.a.eẽ.b.neẽe ẽ aliq̃.b.
eẽ.a.⁊ b̃ est icõpoľe p̃mo:q̃re videť q̃ conuerſio ſit bona.
¶ Et dõm q̃ vlis nega'' de ꝓtingẽti nato vel ifinito p̃z q̃
tale est:nõ ꝓuertiť in termis:⁊ cã ei⁹ dcã est in expõne lr'e.
¶ Ad p̃'' g̃ obm dõm est q̃ p nãm cõtigẽtis ſimpl'r inuẽti
in ꝓtigẽti nato ⁊ infinito põt fieri ꝓuerſio p̃m q̃ obijciť:re
ſpiciẽdo tñ ad ꝓpriã nãm ꝓtigẽtis nati ⁊ ifiniti p̃m q̃ h̃:
ſic non ꝓuertiť:⁊ b̃ vult Aꝓ.hic. Et p b̃ patet ſoľo ad 3'' ⁊
illud ſatis pz p p̃us dcã de ꝓuerſione ꝓtingentis negatiui.
¶ Ad 2'' dõm q̃ eodẽ addito ꝓtibilib⁹:idẽ vtrobiq̃z fa/
ciẽtib⁹ adhuc manẽt ꝓuertibilia:ſed cũ dz. nullũ.b.ꝓtigit
l esse.a.⁊ cõtingit nullum.a.eẽ.b.b̃ ipm ꝓtingit nõ idẽ facit
vtrobiq̃z.ſi eni in p' ꝓpõne denotet ꝓtingẽtiã natã vel infi/
nitã.in 2° denotat ꝓtingẽtiã in cõi ⁊ p̃m q̃ pz manifeste in
termis.ſi eni dicať:ꝓtigit nullũ hoiem eẽ album.hic diciť
ꝓtingẽs ad vtrũlibet.ſi autẽ ꝓuertať ſic.cõtingit nullũ al/
bũ esse hoiez.dz hic ꝓtigẽs pro poſi:q̃ quidẽ ꝓtigẽs cõe
est. Uñ his est ſenſus.nõ neẽe est aliq̃ album eẽ hoiem:⁊
ita pz rñſio ad obm:q̃ ꝓtigẽs additũ vtrobiq̃z nõ fať idẽ.
¶ Ad vltimũ dõm q̃ bene ꝓbat ꝓpõnẽ vl'em negatiuã
de ꝓtingẽti nato vel infinito ꝓuerti in cõtingens cõe ⁊ p̃m
genus:⁊ b̃ verũ est:⁊ cõcedẽdum est:ſed ſua ꝓbatio nõ co
git q̃ ꝓuertať in eadẽ acceptiõe ꝓtigẽtis.b̃ eni falſum est.

Dubiũ **Adhuc** dubitať de b̃ q̃ dicit ꝓticularẽ negatiuaz de
tali ꝓtingenti ꝓuerti in termis ⁊ hoc fore ma
niſestum in ſequentibus vbi loquitur de contingenti:cum
tamen ibi non faciat mentionẽ de tali cõuerſiõe ꝓticular'.
¶ Et dõm q̃ dicẽ b̃ esse manifeſtum per ſequẽtia:q̃ talis
m ꝓñia pz manifeste p ea que dcã ſunt hic ⁊ que dicent in ca
pl'o de ꝓtigenti.hic eni dicẽ q̃ ꝓticularis affir'' de tali ꝓtin/
genti ꝓuertiť ſimpl'r in termis.in cap̃ de ꝓtigẽti dicẽ.q̃ pti
cularis affir'' de tali ꝓtingenti ꝓuertiť cũ ꝓticulari negati
ua de eodẽ per oppoſitas q̃litates.ex his manifeste ſe' q̃
ꝓticularis neg'' de tali ꝓtigẽti ꝓuertiť ſimpl'r in terminis.
¶ Ad b̃ g̃ q̃ ſummati hẽať itẽtio ⁊ itelligentia hui⁹ capli
de ꝓtigẽti notãdũ.q̃ nẽciuz ⁊ ꝓtigẽs natũ ⁊ ifinitũ dñr cõ
tingere eẽ.ipoľe aũt ⁊ ꝓtigẽs natũ ⁊ infinitũ dñr continge
re nõ eẽ:⁊ hec duo ſunt q̃ſi ſpẽs ꝓtigentis.dz ẽt poľe eſſe/
ꝓtigẽ eẽ.⁊ poľe nõ eẽ/ꝓtigẽ nõ eẽ.ſumpto ꝓtigẽti p̃z gen⁹.
¶ Adhuc affir'' de ꝓtigẽti in oi acceptiõe eius iam deter
minata/ꝓuertunť in eadẽ acceptiõe ꝓtigẽti/eo mõ q̃ affir/ n
matiue de ineẽ ⁊ de nẽcio. ¶ Adhuc negatiue de cõtigẽti
ſumpto p̃m gen⁹ ⁊ p̃m nẽcium:nõ eẽ dz ꝓtigẽ nõ eẽ.ſil'r cõ
uertunť in negatiuis de ineſſe ⁊ de nẽcio. ¶ Adhuc in ne/
gatiuis de ꝓtigẽti nato vel ifinito al'r est q̃z in alijs negati
uis.in iſtis eni nõ ꝓuertiť in termis vlis negatiua.particu
laris autem negatiua cõuertitur: ſed in alijs ecõuerſo est.
¶ Adhuc notãdum q̃ cõtingenti nato ⁊ infinito opponi
tur tã impoſſibile q̃z nẽcium.cõtingẽti ꝓo ſumpto p̃m ge/
nus ⁊ p̃m q̃ nẽcium dr cõtingere/opponiť tm̃ ipoſſibile. 4

¶ His ꝓo determinatis dicendũz est per que ⁊
quando ⁊ q̃ũo fit oĩs ſyll's. Postea vero dice/
mus de demonſtratione. Prius enim dicen/
dũz est de ſyll'o q̃z de demõſtratiõe: eo q̃ vlior
est ſyll's. Nam demonſtratio quidem ſyll's est.
Syllogiſmus ꝓo non omnis demonſtratio.

¶ Hiſce determinatis dicendũ iam eſſe videť p Argir.
que/⁊ q̃ñ/aut quo nã mõ oĩs rõcinatio fiat:po/
ſtea vero de demõſtratione dicem⁹:nã p̃us de
rõcinatione:q̃z de demõſtratione dicendũ eſſe
videť:quippe cum vniuerſale magis ſit ratio/ o
cinatio:demonſtratio nãq̃z ratiocinatio quedã
est:at non omnis ratiocinatio demõſtratio est.

¶ Postq̃z determinauit Ariſt.de his quorũ cognitio ante/
cedit p̃ncipale negotium.ſ.ſyllogiſmũ ⁊ demonſtrationẽ.
hic intendit de negocio p̃ncipali.ſ.de ſyllogiſmo ⁊ demõ/
ſtratione.⁊ diuidiť in prohemiũ ⁊ tractatũ. tractatus inci
pit ibi(Quãdo ergo tres termini.) In ꝓhemio ſic ꝓcedit.
p̃mo dat intẽtionẽ cum ꝓtinuatione dictorũ ad dicenda ⁊
cũ mõ ꝓcedẽdi dicẽs:q̃ cum b̃ determinata ſint: dõm est
p q̃ fit ſyll's.ſ.q̃ztũ ad terminos ⁊ ꝓpõnes:⁊ q̃ñ/q̃ztũ ad fi
guras:⁊ q̃ũo/q̃ztũ ad modos:⁊ poſtea dõm est de demõ/
ſtratione:⁊ b̃ est(His ꝓo ⁊c.) 2° aſſignat cãm cuz mõ ꝓce/
dẽdi dicẽs:q̃ p̃us dõm est de ſyll'o q̃z de demõſtratõe:q̃m̃
ſyll's est vniuerſalior:⁊ ita por:⁊ b̃ ẽ(Prius ꝓo de ſyll'o.)

¶ Quãdo igiť tres termini ſic ſe h̃nt adinuicẽ/ p
vt poſtremum in toto ſit medio: ⁊ medium in
toto primo: vel ſic vel non ſic: neceſſe est extre/
mitatum eſſe ſyll'm pfectuz. Uoco aũt mediũ/
q̃ ⁊ ipm in alio ⁊ aliud in ipſo est:q̃ ⁊ poſitio
ne mediũ est. Extrema ꝓo q̃ ⁊ in alio ⁊ in quo
aliud est. Si eni.a.de oi.b. ⁊.b. de oi.c. neceſſe
est p̃dicari de omni.c.a.prius eniz est dcm̃/quo
modo de oi dicimus. Sil'r autez ⁊ ſi.a de oi.b.
b.autem de omni.c.quoniam.a.nulli.c. inerit.

¶ Cum igiť tres termini ſic inter ſeſe habent:vt Argir.
vltimus quidem in toto ſit medio:medius au
tem in toto primo ſit/aut nõ ſit:neceſſe est tũ ex/
tremorum ratiocinationẽ eſſe perfectam. Atq̃z a
medium quidez id dico q̃ in alio est: ⁊ in quo
aliud est. Hoc ⁊ ipſa ſane poſitione mediuz ſit.
Extrema autẽ ea quorũ alterum est in alio:alte
ruz in quo aliud est. Nam ſi A/de omni b.⁊ b/
d oi C/dz. neceſſe est A/de oi C/p̃dicari. Dcm̃
est eniz prius quo mõ predicari de omni diciť.
Pari quoq̃z ratione ſi A/quidẽ de nullo b/dz.
b ꝓo de oi C/p̃dicať. A/pfecto nllũ cõpetet C.

¶ Loñter

A bic a mltis solet corripi albertus q̃ signũ p̃m p̃ tria ãgula ꝺ̃ scripsit.

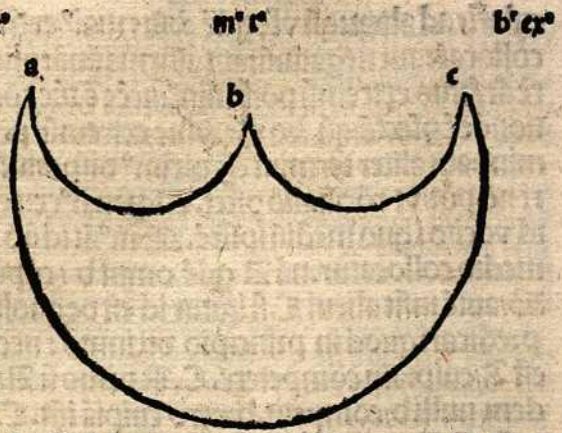

¶ Lofiter incipit tractat⁹ q p̃ diuidit i ptes duas. In p̃ agit de sylloo. In 2ª de ꝺmkatiõe: ⁊ ꝓtiet ps p̃ª totũ lim̃ prioꝝ. 2ª ꝺo totũ lim posterioꝝ. p̃ i duas. In p̃ determiat ꝺ̃ sylloo oñ
B fiuo. i 2° vt i 2° li° determinat de sylloo ex hypothesi. ⁊ dico sylim ex hypothesi in quo supponit aliqd pter ꝓncipales p̃ missas: siue illud sit ꝓpõ/siue ꝓprietas termini vl ꝓpõnis. vl sic. In p̃ª determinat de sylloo ꝑm suũ fieri ⁊ eẽ. In 2ª ꝑm suũ posse. p̃ª diuidit in ꝓncipale ⁊ incidẽs in quo remouet dubitationẽ circa determinata i p̃ lib°. ⁊ icipit ibi (Differt aũt i ꝓstruẽdo ⁊c.) Pria adhuc diuidit in duas. In p̃ª determinat de gnõne sylloꝝ. in 2° cũ dicit (Quõ aũt reducem⁹.) de eorũdẽ reductione. Ad gnõnẽ aũt sylloꝝ duo pertinent. Lordinatio medij respectu extremoꝝ ⁊ eiusdẽ inuẽtio. ideo p̃ª i duas. i p̃ª determinat ordinatiõez medij respectu extremoꝝ. in scꝺa cũ dicit (Quõ aũt idonei erimus.) determinat eiusdẽ inuẽtionẽ. prima adhuc in duas in ꝑma determinat de sylloo. in 2ª cũ dicit (Qñ autẽ ꝓuertuntur extremitates.) de qbusdã sylloo ãnexis ⁊ i ipsis reducendis.

Dubiũ. Sed hic posset forte aliqs dubitare ꝺ̃ ordine. pus. n. videt q̃ sit mediũ inuenire q̃z inuẽtũ ordinare. ¶ Sed dõm q̃ h̃ vez eẽt/si deberet inueniri id qꝺ ẽ medũ: nũc aũt docet inuenire mem i rõne medij: ad quã inuentionẽ via est ipsa ordinatio: ⁊ iõ posterior est inuẽtio medij
C in rõne medij q̃z ei⁹ ordinatio: ⁊ iõ patet ordo. Aliter autẽ ⁊ forte melius possent diuidi ille due partes. ad sylloꝝ. n. gnõnẽ regrit vt cognoscat ex qb⁹ ⁊ ex q̃lib⁹ fiat sylloꝝ: ⁊ ẽt ars ⁊ ptãs faciẽdi ipz. Diuidit g̃ i duas. in p̃ª docet ex qb⁹ ⁊ q̃lib⁹ fiat sylloꝝ simplr. In 2ª cũ dicit (Quomodo autez idonei.) determinat artẽ ⁊ ptãtẽ faciẽdi sylloos. ⁊ pz ordo. pri⁹. n. ẽ scire ex qb⁹ ⁊ q̃lib⁹ hẽat res fieri q̃z tradat ars faciẽdi ipsaz: ⁊ h̃ est diuisio filis distinctioni duoꝝ libroꝝ posterioꝝ. ⁊ ꝑm istũ modũ ꝺz fic fieri diuisio: illa ꝓs i q̃ determinat de sylloo simplr ꝓz esse/diuidit i duas. In p̃ª determinat generationẽ sylloꝝ ⁊ ptãtẽ faciẽdi eos. in 2ª eoꝝ reductionẽ cũ dicit (Quõ aũt reducem⁹.) p̃ª i duas. In p̃ª determiat gnõnẽ sylloꝝ. in 2ª artẽ ⁊ ptãtẽ faciendi eos cuz dicit
D Quõ aũt idonei.) deinceps ꝓsequẽdũ ẽ sylloꝝ generationẽ ꝑm ordinẽ ⁊ modũ scriptũ. cognoscere aũt ex qb⁹ ⁊ q̃lib⁹ fit sylloꝝ hẽri põt ꝑ cognitionẽ ordinationis medij respectu extremoꝝ: ⁊ diuidit in duas. In p̃ª igit pte determinat istã ordinationẽ: ⁊ quedã supposita vificat. In 2ª cuz dicit (Qñ aũt hem⁹ de quib⁹.) qꝺdã correlariũ ex dictis manifestat. p̃ª in duas. In ꝑma determinat ordinationẽ medij
E respectu extremoꝝ: quedã ꝓncipia supponẽdo. In scꝺa cũ dicit (Qñ igitur q in his figuris sunt.) oñdit que mediata sũt. ꝑma in duas. In prima determinat ordinationẽ medij ad extrema in sylloo q est fine mõ. In scꝺa cũ dicit (Qñ ãt diuersuz est inesse.) i sylloo q ẽ cũ mõ. ꝑma in duas. in ꝑma determinat istã ordinationẽ in triplici figura. in scꝺa cum dicit (Palã aũt est qñ oib⁹.) q̃ñ correlarie manifestat q̃dã q̃ sũt manifeste ex pte p̃cedẽti. ꝑma in tres ꝑm numeꝝ triũ figuraꝝ in quib⁹ docet ordinationẽ medij ad extrema in sylloo q est fine mõ. in ꝑma intendit de ista ordinatione in p̃ma figura. ⁊ diuidit in duas. i ꝑma determinat oẽs ꝓiugatiões ꝑme figure cõplete. i scꝺa cũ dicit (Palã aũt ⁊ qñ.) duo correlaria ex predictis manifeste ꝓcludit. ꝑma i duas. in ꝑma determinat ꝓiugationes vl̃es. in scꝺa vt ibi (Si ãt hic quidẽ terminoꝝ:) ꝓiugatiões ꝓticulares. ꝑma i duas. in ꝑma determinat ꝓiugnes vl̃es vtiles. in scꝺa cum dicit (Si vero p̃m.) iutiles. In ꝑma ꝓbat fic ꝓ p̃ dat disponẽ terminoꝝ in modis vlib⁹ prime figure dicẽs: q̃ qñ tres termini sic se hñt vt mem̃ de postremo affirmat vl̃r. ꝑmũ aũt de medio affirmat vel negat vl̃r ⁊ hoc signãt duos primos modos prime figure: tũc necesse est sylim ꝑfectũ ꝓcludẽtẽ maiorẽ extremitatẽ de minore q̃ qdẽ extremitates sũt in rõne extremitatũ. ⁊ h̃ ẽ (Qñ igitur tres termini.) scꝺo exponit quis terminus in hac figura sit medi⁹ ⁊ q̃ sũt extrema dicẽs q̃ me⁹ vocat hoc qꝺ subijcit maiori extremitati: ⁊ predicat de minore: extremoꝝ aũt postremũ est q̃ tm̃ subijcit. ꝑmũ ãt qꝺ tm̃ ꝑdicat: ⁊ h̃ ẽ (Loco ãt mem̃.) 3° ponit ꝓiugnes vtiles. ⁊ sũt due. quarũ prima constat ex vniuersalib⁹ affirmatiuis ⁊ ꝓcludit vl̃ez affirmatiuã: ⁊ perficit ꝑ dici de oi. ⁊ h̃ ẽ (Si eni. a. de oi.) scꝺa ꝺo ꝓstat ex maiori vl̃i negatiua ⁊ minore vl̃i affirmatiua ⁊ ꝓcludit vl̃em negatiuã ⁊ perficit ꝑ dici de nullo: ⁊ h̃ est (Silr autem.)

¶ Si ꝺo primũ quidẽ oi medio inest. mediũ vero nulli postremo/non erit sylloꝝ extremitatũ: nihil eni nẽciuz accidit/eo q̃ hec sint. Nam ⁊ oi ⁊ nulli postremo ꝓtingit primũ inesse: quare neq̃ vl̃e neq̃ ꝓticulare vez: cũ ãt nihil sit necessariũ/per hoc. nõ erit sylloꝝ. Termini vero omni inesse animal/homo equus: vt nulli animal hõ lapis. Silr nec qñ primũ medio nec medium postremo vlli: inest: nec fic erit sylloꝝ. Termini vero inesse scia/linea/medicina: vt non inesse scia/linea/vnitas. In vlib⁹ ergo terminis manifestũ in hac figura qñ erit ⁊ qñ nõ erit sylloꝝ: ⁊ qñ cũ ẽ sylloꝝ: nẽciuz ẽ termios fic se hẽre vt diximus: ⁊ si fic se habẽt quoniam erit syllogismus.

¶ Uez si primũ quidẽ/ipsi medio competat oi: mediũ autẽ nulli extremo insit: ratiocinatio extremoꝝ profecto nõ erit: nullũ enim cũ hec sint efficitur necessariũ. Eteni fit vt primũ omni cõpetat extremo ac nulli. q̃re neq̃ particulare neq̃ vniuersale necessariũ fit. cum vero nullũ euenit necessariũ: nulla per hec erit ratiocinatio sane. Atq̃ termini quidẽ essendi sint hi: animal: hõ: equus: non essendi sumantur: animal: hõ lapis. At neq̃ tũ erit vtiq̃ rõcinatio cũ neq̃ primũ ipsi medio: neq̃ mediũ cõpetit vlli. Termini essendi: Scia: Linea: Medicina. Nõ essẽdi: sciẽtia: linea: vnitas sumat. Patet igit si vl̃es sumãt/hac in figura/termini qñ erit rõcinatio: ⁊ qñ nõ erit. Et item si ratiocinatio: est necessario terminos ita sese habere quẽadmodũ diximus. Et si termini ita sese habent vti diximus: ꝓtinuo ratiocinationem constare.

¶ Lofiter ponit ꝓiugnes vl̃es iutiles: ⁊ ponit duas. q̃z prima ꝓstat ex maiore affirmatiua ⁊ minore neg⁹ oñdit eã eẽ iutilẽ ꝑ istãtiã in terminis. ponit eni terminos i qb⁹ cũ pre

j missis stat vlis affirmatiua: ⁊ alios i qb⁹ stat vlis negati/
ua: ex q ꝓcludit: ꝙ nihil sequit ex tali dispone: ⁊ est vis ro/
nis fundata super hac maxima. Si vnū oppositoꝝ pōt sta
re cū pmissis/reliquū nō sequit: ⁊ ita cū vtraq; stare possit
cū talib⁹ pmissis. ſ. vlis affirmatiua ⁊ vlis negatiua in ta/
li dispone/neutra sequtur: ⁊ ita nihil sequtur: ⁊ h est (Si autē
primū ⁊c.) scda ꝓstat ex duab⁹ negatiuis quā oñdit inuti/
le/sil'r p instātiā in terminis ponēs tres terminos: in qb⁹
ꝓtingit pmū inesse postremo vlr: ⁊ alios terminos in qb⁹
remouet pmū a postremo vlr: ⁊ h est (Similiter vo nec.)
¶ Si aūt hic qdē terminoꝝ vlr: ille vo pticulr
ad aliū: qñ vle qdē ponit ad maiorē extremita/
tē vel predicatiuū vel ꝓuatiuū. pticulare vo ad
minorē pdicatiuū: nece est syll'm ee pfectū. Qñ
aūt ad maiorē ⁊ quoꝫ mō alr se hēant t'mini/im
pole. Dico aūt maiorē extremitatē/in q̄ mediū
k est: minorē que sub medio est. Insit. a. qdem oi
b. b. aūt alicui. c. ergo si ē de oi pdicari qd̄ i pnci
pio ocm̄ est: nece est. a. alicui. c. inesse. Et si. a. q
dē nulli. b. iest. b. aūt alicui. c. nece. a. alicui. c. nō
inesse. Determinatū ē eni de nullo qūo dicim⁹:
q̄re erit syll's pfect⁹. Sil'r āt ⁊ si idefinitū fit. b. c.
pdicatiuū: nā idē erit idefinito ⁊ pticulari sūpto
Si aūt ad minorē extremitatē vle ponat vl pdi
catiuū vel priuatiuū/nō erit syll's: nec affirmati
uus/nec negatiu⁹/idefinita sūpta vl pticulari: vt
l si. a. qdē alicui. b. iest. b. aūt oi. c. iest. Termini
vo inesse bonū/habit⁹/prudētia: vbi nō iesse bo
nū/habit⁹/idisciplina. Rursū si. b. qdē nulli. c.
a. vo alicui. b. iest vl nō iest vl nō oi iest: nec sic
erit syll's Termini vbi iesse albū/equ⁹/cignus.
vbi nō inesse albū/equus/corruus. Idē aūt ⁊ si.
a. b. idefinitū fit. Nec qñ vn⁹ ad maiorē quidez
extremitatē vle quidē fuerit aut predicatiuū aut
priuatiuum. Ad minorem vero priuatiuz par
ticulare nō est syllogismus: vl idefinito vel par
ticulari sumpto: vt si. a: qdē oi. b. iest. b. aūt ali
cui. c. nō: vel nō oi iest: cui eni alicui nō iesse me
diū hoc ⁊ oē ⁊ nulli sequit primū. Ponant ter
mini animal/hō/albū: deide de qb⁹ albū nō pre
dicat hō/sumat cign⁹ ⁊ nix. q̄ aial d̄ vno qdē oi
predicat: de altero vo nullo q̄re non erit syll's.
Rursum si. a. qdez nulli. b. insit. b. aūt alicui. c.
nō insit. ⁊ sint termini inanimatū/hō/aial. deide
m sumant termini de quib⁹ nō pdicat hō/cignus/
⁊ nix. ergo ianimatū de vno quidē oi pdicat: de
altero vo nullo. nā ⁊ inaiatū de hoc qdē oi: de
illo vo nullo pdicat. Amplius qm̄ idefinitū ē
alicui eoꝝ q̄ sūt. c. nō inesse. b. verꝝ est ⁊ si nulli in
est: ⁊ si nō oi: qm̄ alicui nō inest. Sūptis aūt hu
iusmodi termis velut nulli iesse nō fit syll's: hoc
eni ocm̄ ē pri⁹. Manifestū est ergo qm̄ i eo qui
sic se hnt termini nō erit syll's: eēt eni ⁊ i his. Si
mil'r āt oñdet ⁊ si vniuersale ponat priuatiuū.
Argir. ¶ At si terminoꝝ alter sit vniuersalis: alter parti
cularis ad alterꝝ: qñ vle qdē vsus maior extremū n
collocat: aut negatiuū: aut affirmatiuū: pticula
re āt vsus extremū poit min⁹: nece ē tūc rōcina
tionē eē pfectā: qñ vo vle vsus extremū ponit
min⁹: aut aliter termini q̄z dixim⁹ disponūt: fie
ri nō pōt/vt rōcinatio ꝓstet. Atq; maior extremū
id vocito i quo mediū ipsū ē. Min⁹ āt id qd̄ sub
medio collocatur. nā A qdē omni b / cōpetit:
B/autē insit alicui C. si igitur id est de quolibet
predicari quod in principio diximus: necesse
est A/cuipiam competere. C. Rursus si A/qui
dem nulli b/competit. b/vero cuipiā insit. C. ne/
cesse est. A. cuipiā C/non inesse: nam definitum
est etiam quo modo de nullo dicimus quippiā o
pdicari. Quare ratiocinatio erit perfecta. Item
eueniet semper ⁊ si indefinitū b/C/sumatur: sit
modo affirmatiuū: nā eadez erit ratiocinatio
semper: siue indefinitū: siue particulare sumat:
sz si versus extremū minus vniuersale posituz
fuerit affirmatiuū vel negatiuū: ratiocinatio p/
fecto non erit: siue affirmatiuū siue negatiuū ip
sum particulare aut indefinitū sumatur: veluti
si/A quidē cuipiā insit/aut nō insit b/ipsum aūt
B/cōpetat omni. C. termini essendi: Bonuz:
Habitus: atq; Prudentia. Non essendi: Bo/
num: Habitus: in scientiaq; sumantur. Rur/
sus si b/quidē nulli C/competat. A/vero cuipi
am insit / aut non insit: aut non omni competat
b: nulla prorsus hoc etiam pacto ratiocinatio
erit. Termini essendi Albuz: equus: ac oloz:
non essendi Albuz equus: coruusq; sumantur.
Idē sint termini: ⁊ si idē A/b/indefinitū sumat.
At qui neq; cuz id quidē interuallū/quod ē ver
sus maius extremū vniuersale ē aut negatiuū:
aut affirmatiuū. Id aūt quod est versus minus
extremū negatiuū est: particulare: aut indefini/
tū ratiocinatio sane ꝓstabit. Ceu si A quidē om
ni cōpetat b. ipsum aūt b/cuipiā nō insit aut nō
cōpetat C: cui nāq; mediū cuipiā nō inest: ei ni/
mirꝝ ⁊ oi ⁊ nulli cōpetet primū. Subyciant eni
hii termini: aial: hō: albū. Deide sumant alba/
de qb⁹ hō nō pdicat: Nix iquā: ⁊ oloz/Aial igi
tur de altero qdē dz oi: de altero vo nullo pdica
tur vt pz. q̄re rōcinatio sane nō erit. Rursus A.
qdē nulli b/cōpetat. b/ vo cuipiā nō insit c. atq;
termini sint ianimatū: hō: ac albū. deide suman
tur alba de qb⁹ hō nō pdicat nix atq; oloz. Ina
nimatū igit d̄ altero qdē dz oi: de altero vo nul
lo pdicat: vt pz. Preterea cū hoc ifinitū fit: B/
inq; cuipiā C/nō iesse: verūq; sit/⁊ si nulli cōpe
tat: ⁊ si nō oi insit: ex eo qa alicui cōpetit: sūptis
eiusmodi t'minis: vt b/nulli cōpetat. c. rōciatio
sane nō fit. Hoc. n. ātea ocm̄ ē. Pz igr si ita sese

A hēant t̃mini ñ fieri rōciationē:nā si eēt ⁊ i ijs eēt pfecto. Sil'r ōm̃rabil' ⁊ si vl'e negatiuũ ponat.

¶ Cōsequēter determinat ꝯiugnes pticulares ⁊ didit' i duas. In p° determinat ꝯiugnes pticulares vbi altera ppō ē vlis. In 2° cũ dic'(Nec si ambo iterualla.) vbi vtrũq; ē pticular'. In p° sic pcedit. p̃ dat regulā rectificātē oēs ꝯiugnes pticulares. q̃ altera ē pticularis dicēs: ⁊ qñ altera ppō ē vlis ⁊ altera pticularis/si maior fit vlis affirmatiua vl'ne gatiua. minor āt pticularis affirmatiua erit syll's pfectus q̃ cũq; āt alio mō fiat nō erit: ⁊ h̄ ē(Si āt h̄ qdē.) 2°. ōtermiat ipsas ꝯiugnes. ⁊ p̃ vtiles. 2° iutiles. vtiles āt due sunt. q̃ p̃° ꝯstat ex affirmatiuis. ⁊ pficit' p dici ō oi: ⁊ h̄ ē(Insit eni. a. oi b.) 2° āt bēt maiorē neg^m ⁊ pficit' p dici ō nullo: ⁊ h̄ ē

B (Et si. a. qdē.) ꝯñr pōit ꝯiugnes iutiles. ⁊ p̃ hñtes minorē vl'em. 2° cũ dicit(Nec qñ ad maiorē. hñtes maiorē vl'ez. pcedit q̃ sic. p̃ ponit duas ꝯiugationes hñtes minorē vl'em affirmatiuā ⁊ maiorē pticularē affirmatiuā vel negatiuaz ostēdens eas iutiles p istātiā i terminis: ⁊ h̄ ē(Si āt ad minorē extremitatē.) 2° sil' ponit duas alias hñtes minorez vl'em negatiuā: maiorē vō pticularē affirmatiuā vel negatiuā ⁊ ondit eas eē iutiles p istātiā i terminis: ⁊ hic ē(Rursus si. b. qdē.) ¶ Cōter pōit duas iutiles ꝯiugnes hñtes maiorē vl'ez ⁊ minorē pticularē negatiuā. ⁊ sic pcedit p̃ ponit eas dicēs eas eē iutiles: ⁊ hic est(Nec qñ quidē ad maiorē.) 2° ondit eas eē inutiles. p̃ p instātiā in terminis. 2° p rōnē. In p° sic pcedit. p̃ ponit instātiā ꝯtra illā ꝯiugōneni cui° maior est affirmatiua. ē eni reperire termios vbi p^m inerit oi postremo ⁊ nulli: vt si sumant' tres termini: ⁊ sub 3° duo spāles a q̃ altero remouet' pm° ⁊ alteri ifit pmus: vt isti termini aial/hō/albū: ⁊ sub albo accipiant' cign° ⁊ nix. erūt igit' syll'i ad istātiā talis. oīs hō est aial. aliquis cign° nō est bō: ⁊ tñ cign° ē aial: ⁊ iō nō seqt' negatiua. cū stet opposita ista. s. affirmatiua. cign° ē aial. alia nix nō ē bō: ⁊ tñ nulla nix ē aial: ⁊ iō nō seqtur affirmatiua cū stet negati

C ua ista. s. nulla nix est aial: ⁊ h̄ ē(Ut si. a. qdē oi. b.) 2° istat ꝯ ꝯiugōnē hñtē vtrāq; negatiuā ⁊ sūt termini ianimatuz bō/albū: deinde sub albo accipiat' nix ⁊ cign°: ⁊ pz q̃ intēdit. ⁊ h̄ ē(Rursuz si. a.) Cōter ondit illas ꝯiugōnes esse iutiles p rōnē talē. minor q̃ ē particularis negatiua/p̃t indefinite eē vā p sensu vlis negatiue vel p sensu' particularis negatiue. Sz si accipiat' in sensu vlis negatiue. Sz si accipiat' i sensu vlis negatiue nō seqt' ꝯ. vt pus oñisuz ē. qz ex duab° vl'ib° negatis nō fit syll's. q̃ si accipiat' in sensu particularis negatiue nō seqtur ꝯ: ⁊ pz nēcitas h° arg^ti p hāc maximā: qd nō seqt' ad añs: nō seqt' ad ñs. vñ cū pticularis negatiua sequat' ad vl'ez negatiuā ⁊ exñte minore ⁊ vl'i negatiua nihil seqtur. neq; seqt' aliqd minor exñte pticulari

D negatiua. Dui° rōnis p̃ ponit maiorē) Ampli° qm̃ idefinitū. 2° minorē: ⁊ h̄ ē(Sūptis āt) 3° ꝯnē: ⁊ h̄ ē(Manifestū q̃ ē.) ⁊ addit q̃ sil'r ondet' inutilitas ꝯiugōnis si maior fuerit vlis negatiua: sicut si fuerit affirmatiua: dūmō minor fit pticularis negatiua: ⁊ hec est(Sil'r aūt ostenditur.)

¶ Neq; si ambo iterualla pticularia p̃dicatiue aut p̃uatiue: aut hoc qdē p̃dicatiue: illō vo priuatiue dī. Si vo hoc qdē idefinitū: illud vo definituz: vel ambo idefinite nullo mō erit syll's. Termini vo cōes oīuz: aial/albū/homo: aial/album/lapis. Manifestū igit' ex his que dicta sunt: qm̃ si fit syll's in hac figura particularis necesse est terminos sic se habere: vt diximus. Aliter enim se habentibus/nullo modo fit.

Argir. ¶ At vo nullo pacto ēt rōciatio fuerit: si vtraq; iterualla pticularia/aut affirmatiua/aut negatiua/aut altera affirmatiuū/aut altera negatiuū/aut altera indefinitū/altera definitū: aut vtraq; idefinita fuerit sūpta: termini āt cōmunes oīuz: eēndi qdē aial: Albū: equ°. Nō eēndi āt: aial: albū: lapisq; sumat'. Pz igr' ex hisce q̃ diximus: si in hac figura particularis sit rōcinatio: ita necessario dispositos esse termios vti dixim°. Et si ita sese hēant termini: nēcio fieri rōcinationē: nā si aliter sese hēant/nullo pacto fit ratiocinatio. E

¶ Cōter ponit ꝯiugōnes pticulares/vbi vtraq; ē pticularis dicēs: ⁊ q̃uocũq; se hēant ppōnes: si ābe sint pticulares/sp iutilis erit ꝯiugatio. ⁊ B ondit p istātiā in termis ⁊ irelligit' vbiq; i hoc cap̃. qñ A. pōit termios/q̃ termin° pri^m° i ordie ē maior extrēitas. 2° medi° termin°. ⁊ 3° mior extrēitas: ⁊ h̄ ē(Neq; si ābo iterualla.) Cōter epilogat dicta de ꝯiugatiōib° pticularib°: ⁊ h̄ ē(Manifestū igit'.)

¶ Palā aūt qm̃ oēs qui in hac figura sunt syllpfecti sunt: oēs eni pficiunt' p ea que a principio sumunt'. Et qm̃ oīa pblemata ostendunt' per hanc figurā. Nā oi ⁊ nulli ⁊ alicui ⁊ non alicui ineste. Voco autē huiusmodi figuram primā. F

¶ Patet etiā vniuersas rōcinatiōes huiusce figure pfectas eē. Oēs.n. p ea q̃ i initio sūt sūpta/pficiunt'. p̃spicuū isuper ē oīa q̃ pponūt': p hāc ondi figurā: qppe cū/⁊ oi/⁊ nulli/⁊ alicui/atq; nō oi/qppiā cōpetere p hāc vt patuit/ondatur. appello autem talem figuram primam. Argir. G

¶ Cōter ex p̃habitis ꝯcludit duo corelaria. q̃ primū ē. q̃ syllī oēs hui° figure pfci sūt q pficiunt' per dici de oi vl' de nullo. qd sumit' ex p̃missis ipsi° ⁊ i ipsis est. perfectū. n. ē cui nihil ē ex: ⁊ h̄ ē(Palā āt ⁊ qm̃.) 2^m corre^m ē. q̃ in hac figura ꝯcludit' oīs ꝯ. s. vlis pticularis affirmatiua ⁊ negatia. ⁊ dicit se vocare hāc figurā pmā ⁊ signauit pl' corrélaria nobilitatē hui° figure: ⁊ h̄ ē(Et qm̃ oīa.) ¶ Dubitaret forte aliq; p̃ de figura i cōi cū sig^ti ppe loquēdo fit tm̃ i mathematicis termis. ⁊ oēs bñ trāsferētes pm aliquam sil'itudinē trāsferūt: vt dicit A. i pn° sexti top. q̃rit' p quā sil'itudinē hic dicat' sig^ta ⁊ ad sil'itudinē cui° figure? ¶ Et dōz q̃ hec dī sig^ta metha^ca ad sil'itudinē triāgularis i magnitudinib°: sic eni i magnitudinib° due linee ꝯtigētes se i pūcto ⁊ faciētes angulū incipiebāt triāgulū: 3^a aūt superueniēs extremitatib° separatis faciēs āgulū cū vtraq; triāgulū pficit. Sil'r siue proportionabil'r ē i motu rōnis. facit eni rō duas p̃dicatiōes ꝯtinuatas i vno medio termino q̃ sūt q̃si due linee āgulū faciētes supra pūctū cōez. deide addit 3^m p̃dicationē q̃ ē ꝯ ꝯiūgētē extrēitates pri° separas. ⁊ h̄ ē q̃si 3^a disiūctio linearis faciēs āgulū cū extremita^b° duarū disiūctionū pus separatis: ⁊ ita i syll'o fit q̃si triāgul° p oi/spōnē t̃minor adiuicē: ⁊ h̄ dispō sig^ta vocat' ocā sil'itudinarie. ¶ Et nōn^m q̃ ñ solū sig^ta sumit' h̄ metha^pho^ca: sz ēt t̃min° ⁊ me^m ⁊ extremū. oīa. n. h̄ ppe sūt i ꝯtinuis. hic āt tm̃ p portiōabil'r: ⁊ iō vbiq; dic' h̄ A. figurā voco: terminū vo co. sil'r mediū ⁊ extremū. nō figura est vel termin° est ⁊c. b

Adhuc forte dubitabit' de multitudine figuraz quōtres sint. vī. n. q̃ due supfluāt: ex q̃ p p^m ꝯcludit' oīs ꝯ. ¶ Adhuc vī q̃ 4^a deberet eē/vbi mediū p̃dicat' ō p̃ ⁊ subijcit' postrēo. ¶ Et dōz q̃ tres st̃ hac rōne. sig^ta ē dispō triū terminoz tm̃ i duab° ppōnib°: aut q̃ idē p̃dicat' i vtraq; ⁊ sic ē 2^a sig^ta: aut idē subijcit' i vtraq; ⁊ sic ē 3^a sig^ta: aut subijcit' ⁊ p̃dicat' de altero. ⁊ h̄ nō pōt eē nisi ita q̃ subijciat' p̃ ⁊ p̃dicat' ō postremo: ⁊ sic ē p° sig^ta. ¶ Ad primū Dubiū. Dub. c. p°. D

J obm dom q̃ in gne syll'oꝝ est pfectũ simpl'r / ⁊ minus q̃z p fectũ ⁊ nõ est icõueniẽs / q̃zuis syll'o pfecto ꝛcludi põt oiꝰ ꝯ. q̃ alia possit ꝛcludi syll'o ẽt iperfecto. aliꝰ. n. ẽ modus oñdẽdi per syll'm pfectũ ⁊ ipfectũ. ¶ Ad aliõ dõz q̃ mem̃ syllogisticũ aut hz ꝛditionẽ primi in ordine predicabili: ⁊ tũc ẽ fig' 2'. aut ꝛditionẽ vltimi: ⁊ tũc ẽ fig' 3': aut ꝛditionẽ medij in ordine p̃dicabili. ⁊ sic est p' ⁊ necesse est mem̃ sub tali ꝛditiõe subijci p̃ ⁊ p̃dicari de postremo: si. n. subijcere/ tur vltimo ⁊ p̃dicaret de p̃: aut oporteret accipere ꝓpones falsas. s. si acciperent vl'es: aut accipere ꝓpones particula res: ⁊ ex talibus nõ est syll's. pz igit cũ nõ sint nisi tres di/ cte ꝛditiões medij nõ põt eẽ fig' alia vbi predicet mem̃ de p̃ ⁊ subijciat vltimo: ex his ergo manifestũ est que sit figu ra ⁊ que sit eius diuisio ⁊ sufficientia sue diuisionis.

Dubiũ. **Consequẽter** forte dub' de syll'o ex qb' cõpona tur. ⁊ cũ manifestũ sit de pncipijs mãlib': qz pn' mãlia eiꝰ sũt / termini ⁊ ꝓpones: q̃rit ꝯ pn/

k cipijs formalib': ⁊ vz q̃ sint fig' ⁊ modus: qz illõ ẽ forma syll'i: qõ disponit eiꝰ mãz. hꝫ ãt sũt figura ⁊ modus apud syll'm: q̃re fig' ⁊ modus formã syll'i pficiũt: ⁊ h̃ est verum.

Dubiũ. **Sed tunc** dub' quo hoc fit. cũ vniꝰ rei vna sit forꝰ ⁊ nõ multe. ¶ Et dõm q̃ sic ordo ẽ i mate/ rijs: q̃dã. n. ẽ remota ⁊ idisposita: q̃dã ãt ꝓpinqua ⁊ dispo sita: sic est in formis: q̃dã ẽ forꝰ mãlis: ⁊ i poꝰ ad formã vl/ teriorẽ: q̃dã ãt ẽ vltima ⁊ cõpletiua: ⁊ sic inueniꝰ in syll'o ordinẽ in mã ⁊ i formis in materijs: qz termini ẽ mã eiꝰ re mota ⁊ idisposita. ꝓpo vo est mã ꝓpinq̃ ⁊ disposita. i for/ mis ẽt q̃ figura est forma icõpleta ⁊ in poꝰ ad vlteriorẽ for mã. modus ãt est forma vltia syll'i cõpletiua. ⁊ rñdet incõ/ pletũ i formis / incõpleto in materijs. s. figura termio. ⁊ cõ pletũ in formis incõpleto in materijs. vt modus ꝓpõni.

Dubiũ. **Ulterius** forte dubitabit aliqs de qbusdã dictis in lra. ⁊ p̃ de h̃ q̃ dic in syll'is vl'ib' p' fig' me̅ eẽ in toto p̃ ⁊ vltimũ i toto medio. p h̃ enim videt q̃ nõ

l sit syll's vlis p' fig' nisi maior extremitas sit in plus q̃z me diũ / ⁊ mediũ i plus q̃z mior extremitas: ⁊ iõ nõ fieret talis syll's ex ꝛuertibilib': quod falsum ẽ. cũ potissime demõ/ strationes ex ꝛuertibilib' fiãt. ¶ Et dõm q̃ p̃dicatũ id qõ ẽt nõ semp cõius est subiectum: tñ i rõne q̃ p̃dicat cõius ẽ. est. n. rõ p̃dicabilis de plib' dici: est igit cõsiderare p̃m / me̅ / po stremũ id qõ sũt: ⁊ sic sepe ꝛuertunt. vl'est considerare p̃m in rõne q̃ predicat de postremo. ⁊ sic ẽ vt totũ ad ip̃z: ⁊ sic est intelligendus sermo Ar. cũ dicit. mediũ eẽ in toto pri/ mo ⁊c. sic enim potest vnũ ꝛuertibiliuz esse in toto altero.

Dubiũ. **Adhuc** forte dub' q̃re dic syll'z talẽ esse pfectũ ex ex/ tremitatib'. pz enim q̃l'r pfect' est cũ habeat in se pn̅ sui pfecti̅: sz dub': q̃re dic q̃ sit ex extremitatib' cũ fil'r ꝛcludãt syll'i 2' figure ⁊ 3' maiorẽ extremitatẽ de minore: sic syll'i p' fig'. ¶ Et dõz q̃ in 2' ⁊ 3' figura semp altera ex

R° tremũ hz rõnẽ medij ⁊ mediũ rõnẽ vniꝰ extremi sicut pa/ tebit infra. vñ ibi fit ꝛcl'o ex duob' q̃ sũt extrema: sz nõ hñt rõnẽ extremi. In p' aũt figura vtrũq̃z extremũ hz rõnez ex tremi ⁊ mediũ rõnem medij: ⁊ ita fit ibi ꝯ ex duobus q̃ sũt

m extrema. ⁊ hñt rõnẽ extremoꝝ: ⁊ ita dicit talẽ syll'm eẽ ex extremitatibus. ad dõiam syll'oꝝ 2' ⁊ 3' figure.

Dubiũ. **Adhuc** forte dub' de p̃. videt. n. q̃ sit iutilis ꝛiugõ: qz est reperire terminos oi: ⁊ nulli inesse. q̃ ãt sit repire terminos oi inesse / h̃ p se pz. q̃ aũt nulli inesse / h̃ pz sic. Oẽ es ẽ nãle. oiꝰ statua ẽ es: cũ tñ sit ita: q̃ nulla statua

R° est nãlis. ¶ Et dõz q̃ istãtia nulla ẽ. hic. n. determinat forꝰ syllogistica i cõissima mã: q̃ abstrahit a mã ꝓbabili necia/ ⁊ apparẽti: vñ forma hic determinata / nõ tñ inueniri põt i dialecticis ⁊ demõstratiuis: sz ⁊ in sophisticis. vñ dõm q̃ se/ qtur ꝯ. s. oiꝰ statua est nãlis p̃z artificẽ hui' libri: vel si nõ: negãda est p'. forma enim bona est p̃m ipsuz ⁊ nõ excludit a forꝰ syllogistica h̃ determinata. ¶ Ad huius euidẽtiã sciẽ dũ ẽ q̃ dupl' ẽ syll's. s. ille cuius necitas ẽ localis vbi ex ma

N ore ⁊ minore necio: seqt ꝯ. ⁊ talis ẽ syll's dialecticus vl' de mõstratiuꝰ. Aliꝰ ẽ cꝰ necitas ẽ cõplexionalis tm̃. h̃ ẽ cãta ex õbita cõplexiõe terminoꝝ adiuicẽ: ⁊ ꝓpõnũ. ⁊ tal' cõis ẽ syll'o dialectico / õmõstratiuo / ⁊ sophistico / ⁊ tal' syll'i neces tas ⁊ forꝰ h̃ õterminat. artifex q̃ libri poꝝ abstrahit syll'z: ⁊ fil'r eẽ p̃dicatũ i ꝓpõnib' syllogisticis. vñ abstrahit illõ eẽ ab eẽ p se ⁊ esse p accñs: ⁊ ita ꝛcedit p̃dicatiões accñta/ les. vñ cũ sic arguat. Oẽ es ẽ nãle. oiꝰ statua ẽ es. q̃ ⁊c. di ceret q̃ ꝯ nõ ẽ va. q̃zuis p accñs. nũq̃z ãt formã arguẽdi ne garet. ¶ Adhuc forte dubitaret vlteriꝰ aliqs õ h̃ q̃ dicit Dub. iutilẽ eẽ ꝛiugõnẽ / si mior vl' vtrq̃z sit neg'. vz. n. istãtia sic. qõcũq̃z aial nõ ẽ rõne ẽ irrationale. asin' nõ ẽ rõnal. q̃ ẽ ir/ rational. h̃ ẽ minor neg': ⁊ tñ seqtur ꝛcl'o p pmã figuram. ¶ Adhuc qcqd nõ est colorat uz / nõ ẽ albũ. itelligẽtia non ẽ colorata. q̃ ⁊c. hic ẽ vtrq̃z neg': ⁊ tñ seqt ꝯ p pmã fig'. Et posset dici de ista / q̃ q̃zuis aliqñ teneat hec dispõ in ali quib' terminis: nõ tñ tenet vl'r i oib': ⁊ iõ reputat iutilis. Uel p̃t dici q̃ dicti syll'i sũt ex maiore hypothetica: vñ to/ O tũ añs maioris ẽ i rõne medij: ⁊ iõ ipsa negõ q̃ ẽ i añte / ẽ ps ipsi' medij ⁊ nõ negat ip̃m mediũ. Dõm q̃ 2' ẽ negõ i mi/ nore ꝓpõne p' fig'. aut eni negat ip̃z mediũ: ⁊ sic ẽ iutil' di spõ. aut negat p̃dicatũ qõcũq̃z: ita q̃ ip̃m mediũ nõ cadit sub negõne: ⁊ sic bñ põt eẽ vtilis p' fig': ⁊ sic ẽ i dictis istã/ tijs: sic pz ituẽti. ¶ Cõsequẽter forte dub' õ sufficiẽtia ꝛiu Dub. gnũ vtiliũ p' fig'. qz cũ Ar. enumerat sexdeci ꝛiũgatiões dubiũ ẽ quõ tm̃ q̃tuor vtiles sũt. ¶ Ad qõ dõm q̃ h̃ ma/ nifestũ erit ex q̃tuor pncipijs. q̃ duo sũt cõia oi fig'. s. q̃ al tera ꝓpõnũ sit vlis: ⁊ q̃ ex duab' negatiuis nihil sequit. Duo aũt sũt ꝓpria p' fig'. s. q̃ maior sit vlis ⁊ minor affir/ matiua: qb' suppositis fit talis cõbinatio: cũ syll's fiat ex duab' ꝓpõnib'. aut ẽ vtrq̃z vlis. aut vtrq̃z pticularis. aut maior vlis ⁊ minor pticularis. aut eꝯ. vnũqõq̃z ãt istoꝝ didit i q̃tuor cõbiatiões p nãz affirmatiõis ⁊ negõnis. si. n. vtrq̃z sit particularis. aut vtrq̃z ẽ affirmatiua. aut vtrq̃z P negatiua. aut p' affirmatiua ⁊ 2' neg'. aut eꝯ: ⁊ oẽs iste q̃/ tuor cõbinatiões sũt iutiles. qm̃ ex pticularib' nõ syllogi/ çant. si ãt maior sit pticularis ⁊ minor vlis / ibi sunt eadez q̃tuor cõbinatiões: sz oẽs iutiles: qz maior i p' fig' dz esse vlis. si ãt vtrq̃z sit vlis ⁊ affirmatiua: nõ ẽ pcm̃ ꝛtra aliqõ pn̅: ⁊ iõ ꝛiugõ vtilis. si ãt vtrq̃z sit negatiua vl' maior af/ firmatiua ⁊ minor negatiua sũt due ꝛiugnes iutiles qz ex negatiuis nõ syllogiçat. In p' ẽt fig' nõ syllogiçat ex mino re neg'. si ãt maior fuerit neg' ⁊ minor affir̅: dũmõ ambe fuerit vl'es erit vtilis ꝛiugõ q̃ nõ peccat ꝯ aliqõ pn̅. si ãt p põ maior fuerit vlis ⁊ minor pticularis: aut vtrq̃z ẽ affir/ matiua ⁊ ẽ vtilis ꝛiugõ. aut maior negatiua. aut mior affir matiua: ⁊ adhuc vtilis. aut vtrq̃z ẽ negatiua. aut tm̃ mi/ nor ⁊ sũt due iutiles. suppositis q̃ dictis pncipijs manife/ stũ ẽ q̃ due ꝓpones syllogistice q̃ a sexdeciz modis se pñt hẽre / tantuz quatuor modis comugationes vtiles facere possunt duodecim: aut inutiles faciunt. ⁊ ita pz sufficien/ tia syllogismorum prime figure: ⁊ q̃re tm̃ quatuor sunt. Q

Sed tunc vlteriꝰ forte dubitat de pncipijs positis Dubiuz ad istã sufficiẽtiã faciẽdã q̃ sit cã duorum pncipiorꝝ cõiuz. ¶ Et dõz q̃ Ar. reddit inferi' cãm hui' pncipij. semp altera ꝓpõnũ dz eẽ vlis: sed de reliq̃ pn̅. s. R° q̃re ex negatiuis nõ syllogiçat. dõm q̃ oiꝰ syll's intẽdit re mouere aliqd ab aliquo: aut affirmare aliquid de aliquo. vnũ aũt nõ potest ab alio remoueri nisi p aliã dõiaz eorꝰ. h̃ aũt dz necio est aliqd vniꝰ nõ ꝛueniẽs tm̃ alij: cũ ergo hec dõia dz esse me̅ necio de altero affirmabit: vel alterꝰ de ip so: q̃zuis neget de reliquo vel reliquũ de ipso: ⁊ ita si intẽ dat aliquid remoueri ab aliquo necius est ad minꝰ alterã ꝓpõnũ eẽ affirmatiuã. si aũt dz aliquid de alio affirmari: opz q̃ h̃ fit p aliqõ ꝛueniẽs vtrq̃z: ⁊ iõ cũ illud debeat eẽ me̅ necesse est vtrq̃z eẽ affirmatiuã cũ mediuz sit vtrq̃z extremo conueniens: ⁊ ita pz quõ tã syll's affirmatiuus q̃z

A negatiuus nečio hz aliã ppõnũ affirmatiuã: z pz ei⁹ causa.

Dubiũ. Consequẽter qret aliqs q̃ fit cã ppoꝫ pncipiorum. s. q̃re maior in p⁹ fig⁹ sit vlis z mior affirmatiua. Et dici pōt q cã illoꝫ ē/q syll's p⁹ figure pficit p dici de oi z de nullo. rōnib⁹ aūt illoꝫ repugnat maiorē eē pticularē vl mior negatiuã: z iō neče ē maiorē esse vl'ez z minorē affirmatiuã. B āt pz manifeste intuēti rōnes istoꝫ duoꝫ de oi z de nullo dici. Al'r ēt dici pōt q si maior eēt pticularis posset mediũ eē cōius maiore extremitate. p dicat' eni iferi⁹ de supiori pticul'r affirmatiue z negatiue: z si ita eēt/posset sil' ꝓtingē q maior fuerit negatiua z extrema ꝓuertibilia excedētia z excessa: z nō posset seq ꝯ neg^ua nisi falsa: sic pz in his termis hō/aial/asin⁹. hac igit' de cā/neče est maiorē vl'ez eē: nō eni posset eē syll's hui⁹ fig' si eēt ptic'aris. De reliq āt pn°. s. q mior sit affir^ua dōz q si minor eēt neg^a: aut maior eēt neg^a: z tūc nō fieret syll's: cui⁹ cā dcā

B est. aut maior esset affir^ua z tunc fieret fallacia ꝓntis: qr ad negōnē inferioris de aliq nō sequit' negatio supioris de eo dē. Ūñ si in minore ppōne negaret' mediuz a postremo nō sequeret' negatio pmi ab eodē: qr pmũ est in plus medio z frequētius: z ita pz causa pmoꝫ pncipioꝫ huius figure.

Dubiũ. Adhuc dubitabit forte aliqs q̃re ꝯ in hac fig^a semper assimilat' maiori in q̃litate z mior in q̃ztitate.

¶ Et dōz q B est: qr ꝯ est ps maioris. hz eni idē p̃dicatum cũ maiore: z ei⁹ subm est ps subti maioris: vñ qr qd̄ remouet' a toto vl remouet' z a pte ei⁹: ió si maior sit negatiua z q̃: z qr qd̄ toti ꝓuenit z parti ꝓuenit: ió si maior est affirmatiua z ꝯ: z ita ꝯ semp assimilat' in q̃litate maiori. minori aut ē assimilat' in q̃ztitate: qr a subto cognoscit' q̃ztitas: z idem est subm minoris z ꝯnis. ¶ Adhuc solet queri q̃re Boetius ponit nouē modos: cũ Ari. tm̄ ponat q̃tuor: z de B non

C est multũ curādũ. Ari. enim oēs nouez determinat: sed nō simul nec debuit oēs simul dare: z perfectos per se. ¶ Adhuc solet queri ordo in modis huius figure: z hoc non est multũ curandũ. verũtñ si placet ordo per se pz: qr vniuersale aut particulare z affirmatiuum aut negatiuum zē.

Uādo ꝯ idē alteri qdē oi: alteri ꝯ nulli ieē/vl' vtriqꝫ oi/vl' nulli: figurã q dē hz voco scdãz. Mediũ āt i hac qd̄ de vtroqꝫ p̃dicat'. Extrēitates ꝯ de qb⁹ dī h̄. Maiorē ꝯ extrēitatē q̃ iuxta mediũ posita ē: minorē ꝯ q̃ lōgi⁹ fita ē. Ponit qdē mediũ forras extremitatũ: primũ ꝯ positiōe. Perfect⁹ āt syll's nullo mō ē in hac figura. Polis vero erit in vniuersalib⁹ z nō vniuersalib⁹ existētib⁹ terminis.

m^r t^r .m.

D

a^r ex^o .n. b^r ex^o .x.

Argir. ¶ Cũ āt idē alteri qdē oi: alteri ꝯ nulli: vel vtriqꝫ oi/vl' nulli cōpetit: talē qdē figurã appello secũdã. Atqꝫ mediũ qdē id in ipa dico/qd̄ te vtrisqꝫ dī: extrema āt ea de qb⁹ h̄ p̃dicat': maiōrē extremũ id nūcupo/qd̄ ppe mediũ collocat' min⁹ aūt id qd̄ remoti⁹ a medio ponit': atqꝫ ipsuz mediũ extra qdē extrema ponit'. Est tñ pmũ positione. Atqꝫ pfecta qdez rōcinatio nō erit hac in figura. erit tñ potētia terminis tā vniuersalibus q̃ non vniuersalibus sumptis.

¶ Hic itēdit determiare ordinē medij respectu extremoꝫ in 2ª figura. z diuidit in duas. in p⁹ determinat eã. in 2ª cũ dicit (Palã aūt z qm̄.) duo correlaria ide manifesta ꝓcludit. p⁹ in duas. in p⁹ ponit ꝓiugatiōes vtiles in 2ª cũ dicit (Si āt ad alteꝫ sit vl'r.) pticulares. p⁹ in duas. in p⁹ dat dispōnē terminoꝫ in modis vlib⁹: z dicit q termin⁹ est hic medi⁹: z q extremitates z cōparat adinuicē mediũ ad extrema. In 2ª cũ dicit. (Uniuersales igit' cũ.) ponit ipsas cōiugōnes. in p⁹ fic pcedit. p dat dispōnē termioꝫ dicēs: q qñ idē p̃dicatur de duob⁹ vl'r: ita q de vno affir^uᵉ z de altero neg^uᵉ: aut ō vtroqꝫ affir^uᵉ vl' neg^uᵉ talē dispōnē termioꝫ vocat 2^am figurã: z B est (Qñ vo idē.) Scdo determiat qs termin⁹ est medi⁹ z q extrema dicēs: q ille est hic termin⁹ medi⁹ q p̃dicat' ō vtroqꝫ alioꝫ: z alij duo q subijciunt' sunt extrema: z B est. (Mediũ aūt in hac.) Tertio cōparat extrema ad mediũ vt disiũgat inter extremitates: z pcedit sic. pmo dicit q maior ex-

F tremitas est que posita est iuxta mediũ. minor aūt q̃ remotior est ab eo: z mediũ est supra extremitates z p^m positiōe z patebit iã intellectus istoꝫ vboꝫ: z hoc est. (Maiorē vero extremitatē.) 2° ex hoc ꝓcludit q cũ talis sit situs terminoꝫ in hac figura q syll's ei⁹ imediate nō possunt pfici per dici de oi z de nullo. ex hoc relinquit' q nullus syll's hui⁹ figure est pfect⁹: oēs tñ poles sunt pfici per reductionez in syll'os p⁹ figure: z hoc est. (Perfectus igit'.) ¶ Consequēter dat ꝓiugationes vtiles: z pcedit sic. pmo dat regulã pm q oēs pcedũt dicēs: q syll's vlis erit qñ medium vl'r dicit' de vtroqꝫ extremoꝫ. de altero aūt affirmatiue: de altero negatiue. z hoc de quocunqꝫ illoꝫ dicat' affirmatiue vel negatiue. aliter aūt nō: z B est. (Uniuersalis igit' erit.)

¶ Uniuersales igit' cũ sint erit syll's qñ mediũ q dē huic oi: illi vo nulli medio: ēt si vtrũlibet sit puatiuũ: al'r vo nullo mō p̃dicet'. m. de. n. qdē nullo de. x. vo oi. Qm̄ igit' ꝓuertit puatiua nulli. m. ierit. n. at. m. oi. x. posita erat. q̃re. n. nulli. x. ierit: h̄. n. oñsuz ē pri⁹. Rursuz si. m. n. qdē oi x. vo nulli: z. x. nulli. n. ierit. nā si. m. nlli. x. z. x. nulli. m. ierit. At vo. m. oi. n. posita erat: q̃re. x. nulli. n. ierit. facta ē. n. rursus pria figura. Qm̄ igit' ꝓuertit puatiuũ: eteni nulli. x. ierit: q̃re idē erit syll's. est āt oñdere h̄ ad ipole ducētes. Qm̄ q̃ fit syll's sic se hñtib⁹ termis: manifestũ est: z i/perfect⁹ syll's. Nō. n. solũ ex his q a pncipio sũpta sũt: z ex alys pficit' nečiũ. Si āt. m. de oi. n. z de. x. p̃dicet' nō erit syll's. Termini iesse suba/aial/hō: nō iesse: suba/aial/lapis: mediuz: suba: Nec qñ de. n. nec de. x. vllo p̃dicat'. m. Termini iesse linea/aial/hō: ñ iesse: linea/aial/lapis. Manifestuz est q̃ qñ si sit syll's ex vlib⁹ terminis: necesse est terminos sic se hēre vt in pncipio dixi/mus. aliter eni se habētib⁹ non fit necessarium.

¶ Si igit' vniuersales sint termini: atqꝫ mediuz Argir.
ipm alteri qdē oi: alteri aūt nulli cōpetat: erit rōcinatio sane: siue versus mai⁹ siue min⁹ extremũ positũ fuerit negatiuũ: alio aūt mō fore nō pōt. Nā L/de nullo qdē M: de oi ꝯ n/p̃dicet'. Cũ igit' negatiuũ simpl'r cōuertat'. M/ipm pfecto nulli cōpetet l: at l/oi n/iesse supponebat'. Quare m/nulli pfecto cōpetet n/B eni pus est demō

3 stratū. Rursus si l/oi qdē cōpetat M: nulli aūt insit n. ipz ēt M/nulli pfecto cōpetet n/nā si L/ nulli cōpetit n: z n/ēt nulli cōpetet l: at l/ oi M/ inesse supponebat: Quare n/nulli competet m. rursus. n. pma figura est facta. Sz cū negatiuū simplr ꝓuertat: m/ēt nulli cōpetet n. q̄re erit eadē rōcinatio sane. Licz ēt hos modos ostēdere deducēdo ad id qd̄ fieri mīme pōt. Patet igit cū ita sese hnt termini/fieri qdē rōcinationē: sed nō pfectā: nō. n. solū ex hisce q̄ initio sūpta sunt: sz ex alys ēt ipm efficit necessariū: vt luce clarior extat. At si ipm L/de quolz m: atqz n/pdicet: rōcinatio sane nō erit. termini essendi: suba: aial: hō nō eēndi: suba: aial: lapisqz: sumat: atqz substātia i medio collocet. Neqz eni rōcinatio porro cōstabit: si L/de nullo M: z de nullo N/pdicet: termini eēndi: linea: aial: hō: non essendi: linea: aial lapisqz/sumant: atqz linea mediū occupet locuz. Patet igit/si in hac figura sit ex vniuersalib' terminis rōcinatio: necessariū eē sic se se habere terminos/vt in pncipio dixim': nā si alio disponāt pacto nō efficit/vt patuit nēciuz.

¶ Cōsequēter ponit ipsas ꝓiugationes. z pmo vtiles. 2° inutiles. vtiles aūt ponit duas. q̄z p' bz maiorē negatiuaz z minorē affirmatiuā: quā ofidit esse vtilē reducēdo eā in 1° p' per ꝓuersionē maioris extremitatis. Et intelligēdū per m. medium. p. n. maiorē extremitatē. per. x. minorez. z hoc est. (Predicet. m.) in 2' aūt bz ecōuerso maiorē affirmatiuā z minorē negatiuā: cuius vtilitatē ostēdit ꝓcludēdo cōuersam cōcl'onis in 2' pme cōuersa minore z trāspositis ꝓpositionib'. z deinde vt habeat p' ꝓcl'o ꝓuertit illā ōnem quā ꝓcludit in 2° pme: z pz qd̄ dicit: z addit etiā q̄ isti modi possent per impossibile ostēdi: z hoc est. (Rursum si. m.) cōsequenter epilogat: z hoc est. (Qm̄ ergo fit syll's.) ꝓnter ponit ꝓiugationes vl'es inutiles. s. duas. q̄rū p' cōstat ex vtraqz affirmatiua: alia ex vtraqz negatiua: cuius inutilitatem ostendit per instantiam in terminis: z hoc est (Si autē. m. de omni. n.) Et nota q̄ semp in hac figura primus triuz terminoz est mediuz. secundus maior extremitas. tertius minor extremitas. cōsequēter epilogat de cōiugationib' vniuersalibus: z hoc est (Manifestum est ergo.)

¶ Si aūt ad alterz vl'r: si mediū qn̄ ad maius vl'r fuerit vel puatiue vel pdicatiue: ad min' āt particularit z opposite vl'i. Dico aūt opposite: si vl'e qdē puatiuū pticulare pdicatiuū: vel si vl'e qdē pdicatiuū pticulare puatiuuz/ necesse est syll'm fieri priuatiuū pticulariter. Nā si. m. n. quidem nulli. x. vo alicui inest: necesse est. n. alicui. x. nō inesse. Et qm̄ cōuertit priuatiua/nulli. m. inerit n. m. vo posituz est alicui. x. inesse: q̄re. n. alicui eoz que sunt. x. nō inerit: fit eni syllogism' per primā figurā. Rursus si. n. qdē oi. m. inest. m. vo alicui. x. nō necesse est. n. alicui. x. non inesse. Nam si de oi. x. pdicat. n. z. m. de oi. n. nece est m. z oi. x. inesse: sz positū erat alicui nō inesse. Et si. m. qdē oi. n. inest. x. aūt non oi: erit syll's: qm̄ non oi. x. inest. n. demōstratio autem eadez. n

¶ Sin vo mediū ipm ad alterz extremoz sumatur vl'r: cū versus qdē maior extremū ipm collocat/vl'e/aut negatiuū/aut affirmatiuū: versus āt min' pticulare/atqz opposito mō sumit necesse est tū rōcinationē negatiuum pticularēqz stare. Argir.
Dico āt opposito mō/h pacto: vt si vl'e sit negatiuū: pticulare sumat affirmatiuū: z si affirmatiuuz sit illud: pticulare negatiuū sumat. nā si L/ nulli qdē M/alicui vo cōpetat n: necesse est ipsuz m/nō oi cōpetere n. nā cuz negatiuū vt dixim̄us ꝓuertat: m/sane nulli cōpetet L: at ipm L/ cuipiā n/inesse supponebat: q̄re m/nō oi cōpetet n. fit eni rōcinatio p figurā pmā vt pz. Rursus si l/oi qdē m. insit: alicui qdē nō cōpetat n/ necesse est m/cuipiā n/nō inesse: nā si oi cōpetat z l/pdicabit de oi m: necesse est l/ipm oi cōpetere n: At alicui nō inesse supponebat. O

¶ Consequēter determinat cōiugationes particulares: z diuiditur in duas. In pma determinat particulares habentes aliam vniuersale. in 2' habētes vtrāqz particularē cum dicit. (Sed nec si alicui.) pma in duas. in pma ponit cōiugationes que sunt ex ppositionib' dissimilis q̄litatis. in 2' illas que sunt ex propositionib' similis qualitatis cum dicit (Qm̄ aūt similis figure.) pma in duas. In pma ponit vtiles. in 2' ponit inutiles cū dicit. (Si aūt de. x.) In pma sic procedit. pmo dat regulā p' m quā procedūt coniugationes dicēs: q̄ si altera ppositio sit vniuersalis z altera pticularis. si maior sit vniuersalis siue affirmatiua siue negatiua: z minor particularis opposite q̄litatis erit syllogismus concludens particularē negatiuā: z h est (Si aūt ad alterū.) 2° ponit duas cōiugationes. q̄rū prior habet maiorē negatiuaz vniuersalē z minorē particularē affirmatiuā quā ostendit esse vtilē per reductionē eius in q̄rtū pme per cōuersionez maioris: z hoc est (Nā si. m.) 2° vo cōstat ex maiore vniuersali affirmatiua z minore particulari negatiua cuius vtilitatē ostēdit per impossibile ex opposito ꝓcl'onis z maiore cōcludēdo oppositū minoris in pmo pme. per cōuersionē eni pficere nō potuit: eo q̄ nō est ibi ppositio conuertibilis nisi vlis affirmatiua: que nō cōuertit nisi in pticularē: z ita si illa conuerteret/ essent ambe ppōnes particulares: z ita nihil syllogiçaret ex eis: z h est (Rursuz si. n. qdem.) P

¶ Si aūt de. x. qdē oi de. n. non oi predicat. m. nō erit syll's. Termini inesse aial/substātia/cozuus: nō iesse. aial/album/cozuus. Sed neqz qn̄ de. x. qdē nullo: de. n. vo aliquo: termini inesse aial/substātia/lapis: nō iesse aial/ substātia/scia. Quādo ergo oppositū est vl'e pticulari/dictum est quando erit z qn̄ non erit syllogismus. Q

¶ At si L/oi qdē n/cōpetat: nō oi aūt insit m/nō erit rōcinatio sane. atqz termini qdē eēndi/aial/ suba/cozuus: nō essendi vo: aial/albuz/cozuusqz sumant. Nec itē si L/ de nullo qdē n/ de aliq̄ vo m/pdicet. termini essendi aial suba/vnitas: nō essendi/aial/suba/sciaqz sumant. Cuz igitur vl'e ac pticulare opposito sumunt mō: dictum est/qn̄ erit rōcinatio/z qn̄ nō erit rōcinatio. Argir.

A ¶ Consequẽter ponit inutiles duas. quarũ prior habet minorẽ vniuersalẽ affirmatiuã ⁊ maiorẽ particularẽ negatiuam: cuius inutilitatẽ ostẽdit per instãtiam in terminis: ⁊ hec est (Si aũt de. x. qdẽ.) 2ª habz minorẽ vl'em negatiuaz ⁊ maiorẽ particularẽ affirmatiuã: ⁊ ostẽdit eius inutilitatẽ per terminoꝝ instãtiam: ⁊ ꝫ est (Sed neq; quãdo de. x.) ꝯiter epilogat de cõiugationib⁹ hũtib⁹ ppõnes dissimilis qualitatis: ⁊ hec est (Quando igit' oppositum est.)

¶ Qñ ãt filis figure sũt ppõnes: vt ãbe puatiue vl' pdicatiue: nullo mõ erit syll's. Sic aut pus puatiue ⁊ vl'e ponat ad maiorẽ extrẽitatẽ: vt. m. n. qdẽ nulli. x. vo alicui nõ insit: q̃ ⁊ oi ⁊ nulli. x. ineẽ ꝯtingit. n. Termi nulli ineẽ nigrũ/nix/aial: oi vo ineẽ/nõ ẽ sumere. Si. m. alicui. x. inest: alicui aũt nõ: si eni oi. x. inest. n. ⁊. m. nulli. n. ⁊. m. nulli. x. ierit: ꝫ dicebat alicui ineẽ: nõ igit ꝯtigit sic sumere termios. Ex idefinito aũt sic oñendũ est: q; vez est. m. nõ ineẽ alicui. x. ⁊ si nulli inest: nulli vo cũ isit nõ erit syll's. Manifestũ qm̃ nec nũc erit. Sursus sint pdicatiue ⁊ vl'e ponat: vt. m. n. qdẽ oi. x. ãt alicui insit. ꝯtingit q̃. n. ⁊ oi ⁊ nulli. x. ineẽ. Termini nulli iesse albũ/cignus/lapis. Oi vo nõ erit sumere: ꝓpter eandẽ cãm quã ⁊ prius: sed ex indefinito monstrãdum.

Argir. ¶ Cũ ãt ppõnes q̃litatis eiusdẽ aut negatiue ambe aut affirmatiue sumũtur: nullo pacto rõcinatio fieri pt. Sin eni pmo negatiue ãbe: atq; vl'e vsus extremũ maiꝰ ponat: ceu l/nulli qdẽ m/cõpetat: alicui vo nõ isit n. Fit igit vt m/oi atq; nulli cõpetat n. termi nõ eẽndi/nigꝝ/nix/aial/sumãtur. Termi ãt eẽndi sumi nõ possunt si l/cuipiã qdẽ isit: cuipiã vo nõ cõpetat n: nã si m/qdẽ oi cõpetat n: ipm aũt l/nulli cõpetat m. ipm l/pfecto nulli cõpetet n: At alicui iesse supponebat. Hoc igit pacto fieri negt/vt termi eẽndi sumãt ꝫ ex ifinito ẽ oñdẽdũ: nã cũ vez sit l/cuipiã non cõpetere n: si nulli ẽt insit/atq; cuz nulli cõpetit/rõcinatio fieri neq̃at: vt antea patuit: pspicuũ ẽ neq; nũc rõcinationẽ ꝯstare posse. Rursus sint ãbe põnes affirmatiue ⁊ vl'e sil'r collocẽt: velut l/oi qdẽ m: Alicui vo cõpetat n: fit igit/vt m: ⁊ oi ⁊ nulli cõpetat n. atq; termi nõ eẽndi albuz olor lapisq; sint. Essendi vo sumi non possunt ob eandẽ causam quam paulo ante diximus. Sed ex infinito est ostendendum.

¶ Cõsequẽter determinat eas que hũt ppõnes sil'es in q̃litate. ⁊ p̃ illas que hũt maiorẽ vl'ez. 2° illas que hũt minorem vl'em: cũ dicit (Si aũt vl'e.) Jn p' ponit duas ꝯiugones q̃p p' est ex negatiuis. 2° ex affirmatiuis. Circa pmã sic pceedit. p dic q; si maior sit vl'is: ⁊ mior ptic'aris: ⁊ vtraq; neg' non erit syll's: ⁊ h̃ est (Qñ aũt filis fig'.) 2° hec oñdit ⁊ h̃ dupl'r. p oñsione q̃dã diminuta. 2° oñsione sufficiẽti. Circa pmã oñsionẽ sic pceedit. p dic q; sic dispositis termis est iuenire terminos oi ⁊ nulli postremo p' ineẽ: ⁊ ponit termios vbi cõtingit nulli ineẽ: ⁊ h̃ ẽ (Cõtingit. n.) 2° dic q; termios oi ieẽ nõ est iuenire/si mior q̃ est pticularis neg' sit talis q; alicui isit pdicatũ ⁊ alicui nõ. ⁊ h̃ oñdit sic. h̃ est dispõ terminoꝝ. nullũ. n. est. m. aliqõ. x. nõ est. m. ⁊ dic q; nõ est inuenire terminos oi ineẽ si. m. alicui. x. insit ⁊ alicui nõ hac rõne. si demõstrat' q; oi isit p' postremo accipiat' cũ p' ppõne sic. nullũ. n. est. m. oẽ. x. est. n. p hypothesiz. q̃ nullũ. x. est. m. qõ est ꝫ aliã hypothesiz. pz igit q; nõ est sic sumẽ termios oi ineẽ: ⁊ h̃ est (Oi vo ineẽ.) ¶ Cõsequẽter ponit cõpletã oñsionẽ in utilitatis dicte ꝯiugõnis dicẽs: q; ei⁹ inutilitas oñdi põt ex idefinita cã vitatis ex pticulari neg' que vificari põt p sensu vlis: vel p sensu pticularis. ⁊ ponit rõnẽ talẽ. ad vl'ez negatiuã seqẽ pticularis negatiua: ꝫ vl'r negatiua posita pro minore in tali dispõne nõ est syll's: sicut pz ex pdictis. q̃ nec erit pticularis negatiua posita p minore. hui⁹ rõnis p ponit maiorẽ: ⁊ h̃ est (Ex indefinito autẽ.) 2° minorem: ⁊ h̃ est (Nulli vo.) 3° ꝫnẽ: ⁊ h̃ est (Manifestũ est qm̃.) ¶ Cõsequẽter ponit aliã ꝯiugonẽ ex vtriq; affirmatiuis cũ maior est vlis. ⁊ minor pticularis: sic pus. ⁊ oñdit ei⁹ inutilitatẽ: sicut pus dicẽs: q; ꝯtingit iuenire termios oi ⁊ nulli inesse. verũ tñ si minor sit vera q; aliqõ. x. sit. m. ⁊ aliqõ non: non erit inuenire terminos oi inesse: ⁊ ideo oñdenda est inutilitas hꝰ per infinitã causaz veritatis in particulari propositione: sicut prius: ⁊ hoc est (Rursum fuit predictum.)

¶ Si ãt vl'e ad minorẽ extremitatẽ ẽ ⁊. m. x. qdẽ nulli. n. vo alicui nõ inest. ꝯtingit. n. ⁊ oi ⁊ nulli x. ineẽ. Termini ineẽ albũ/aial/corvus. nõ ineẽ albũ/lapis/corvus. Sil'r ãt si pdicatiue fuerit p põnes. Termini nõ ineẽ albũ/aial/nix. inesse albũ/aial/cign⁹. Manifestũ igit qm̃ si filis figure sint ppositiones ⁊ hec qdẽ vniuersalis: illa vo pticularis: qm̃ nullo modo erit syllogism⁹.

¶ At si vl'e vsus extremũ min⁹ ponat: atq; l/nulli qdẽ n: nõ oi aũt insit m. fit vt ipm m: ⁊ oi nulli cõpetat n. termini eẽndi albũ/aial/corvus: nõ essendi albũ/lapis/corvusq; sumant. Sin vo ãbe ppõnes affirmatiue sumãt: fit sane sil'r: vt ipm m/⁊ oi ⁊ nulli cõpetat n. termi nõ eẽndi: Albũ/aial/nix: eẽndi albũ aial olorq; sumat. Pz igit nullo pacto fieri rõcinationẽ: si ppõnes sint vniformes: atq; altera vlis/altera pticularis sumat. Argir.

¶ Cõsequẽter ponit duas ꝯiugones hũtes ppositiões sil'es in q̃litate vbi minor est vlis. ⁊ p̃ illam que est ex negatiuis ostẽdens eius inutilitatẽ per instãtiam in terminis: ⁊ h̃ est (Si aũt vl'e.) 2° illam que est ex affirmatiuis ⁊ ponit termios ad instantiã: ⁊ h̃ est (Sil'r aũt.) Cõsequẽter epilogat de his que sunt filis q̃litatis: ⁊ h̃ est (Manifestũ est igitur.)

¶ Sz nec si alicui vtriq; iest vl' nõ iest. vel huic qdẽ: illi nõ: vl' neutro oi: vl' idefinite. Termini ãt cões oiuz: albũ/aial/hõ: albũ/aial/inaiatũ. Manifestũ q̃ ex pdictis: qm̃ si sic se hẽant termi aduice vt dem est: fit syll's ex necitate: ⁊ si fit syllogismus/necesse est terminos sic se habere.

¶ At neq; si cuipiã vtriq; mediũ cõpetat/aut alteri insit: alteri nõ insit: aut vtriq; nõ oi: aut indefinite/vel insit/vel nõ insit: rõcinatio vnq̃ constabit. termini cões oium/eẽndi qdẽ/albũ/aial/hõ: nõ essendi aũt/albũ/aial/inaiatũq; sumant. Argir.

Pz igit ex hisce q̃ dicta sũt/rõcinationẽ necessario fieri: si termini sic se hẽant: quẽadmodũ diximus: ⁊ si rõcinano fit: ita terminos inter sese dispositos eẽ quẽadmodũ eos nos collocauim⁹.

3 ¶ Cõsequẽter ponit ꝓiugationes ꝑticulares/ vbi ambe sũt ꝑticulares dicẽs: q̃ oẽs inutiles sunt: qõ oñdit per instãtiã in terminis: ⁊ ꝑ est (Sed nec si alicui.) Cõsequẽter recapitulat totũ: ⁊ hoc est (Manifestum igitur.)

¶ Palã ãt qm̃ oẽs ꝑfecti sunt q̃ in hac figura sunt syllõ. oẽs enĩ ꝑficiunt assumptis q̃busdã/ q̃ vel insunt terminis ex necitate. vel ponunt velut hypotheses: vt qm̃ p ipoꝓe oñdem⁹. Et qm̃ nõ fit affirmatiuus syll'ꝰ p hãc figurã. Sz oẽs ꝑticulares ⁊ vniuersales ⁊ particulares.

Argir. ¶ Perspicuũ ẽt ẽ oẽs rõcinationes/ q̃ hac i figura ꝓficiunt/ ꝑfectas eẽ: vniuerse nãq̃ sũptis q̃busdã ꝑficiũt: q̃ qdẽ/ aut in terminis ipsis necessario insunt/ aut vt suppõnes ponũt: velut cũ de mõstram⁹ deducẽdo ad id qõ fieri negt: ꝑz isup nullã ꝑsus hac i fig' fieri rõcinationẽ affirmatiuã: sz oẽs tã vl'es quã ꝑticlares extrui negatiuas.

¶ Cõsequẽter cõcludit duo correlaria ex ꝓdictis manifesta quoꝝ ꝑ⁹ est. Q; oẽs syllõ huius figure sunt ꝑfecti: qr oẽs ꝑficiunt vel p ꝓuersionẽ ⁊ trãspõnẽ ꝓpõnũ que ex necessitate eisdẽ terminis insunt: aut p aliã hypotesim: vt qm̃ deducit ad ipoꝓe: ⁊ istud q̃ztũ ad ꝑfectionẽ quarti modi: reliquũ vero q̃ztũ ad perfectionẽ aliorꝝ: ⁊ hoc est (Palam aũt ⁊ qm̃.) 2⁹ est q̃ nõ fit in hac figura syll'ꝰ affirmatiuus: sz tm̃ negatiuus vl'is ⁊ particularis: ⁊ ꝑ est (Et qm̃ non fit ⁊c.)

Dubiũ. Hic forte dubitaret aliq̃s de hoc qõ dicit 2⁹ figurã esse qm̃ medium de vtroq̃z extremo dr̃ oi vel nullo. hoc enĩ nõ videt. cũ nunq̃z fit syll'ꝰ ex negatiuis. nec in ista figura ex affirmatiuis. Et dõm q̃ Ari. ibi significat figurã tm̃ circũscribẽdo modũ. ⁊ vbicũq̃z est talis terminorꝝ dispositio est 2' figura ⁊ si non modus.

Dubiũ. 1 Cõsequẽter dub' de his q̃ ꝓnr dic in lr̃a. medium enĩ est id p qõ vnũ extremũ distat ab altero: sz p id qõ ꝓdicat de vtroq̃z nõ distat vnũ ab altero. q̃ id qõ ꝓdicat de vtroq̃z nõ erit ipsorꝝ me⁹. cui⁹ opp⁹ dic in lr̃a. ¶ Adhuc me⁹ est qõ eq̃l'r distat ab vtroq̃z extremorꝝ. q̃ extrema a me' eq̃l'r distãt. q̃ vnũ extremũ nõ est ꝓpinquus medio: cui⁹ opp⁹ dic. ¶ Adhuc me⁹ cũ sit illud p qõ extremũ distat ab extrẽo ẽ iter extrẽa. q̃ nõ ẽ ꝑ⁹ pone: cui⁹ opp⁹ dic. ¶ Hec oia soluta sũt p equocationẽ medij. obta. n. pcedũt accipiẽdo me⁹ ꝓpe qõ est me⁹ i ꝓtigẽdis. tale. n. ẽ inter extrẽa ꝑz pone ⁊ eq̃distãs ab eis. hic ãt accipit mediũ metha⁹ p eo qõ ẽ me⁹ vniẽdi itellect⁹ extrẽorꝝ. ¶ Et nõn⁹ q̃ mediũ syllogisticũ aliq̃n ẽ vtroq̃z mõ mediũ. s. q̃ ẽ vnitiuũ extremorꝝ: ⁊ q̃ est iter extrema: ⁊ tũc ẽ mediũ pone: ⁊ tale est mediũ in ꝑ' fig'. aliq̃n aũt fic in alijs figuris dr̃ me⁹ solũ qõ est vnitiuũ extremorꝝ. vñ in 2' fig' dr̃ mediũ pone. ꝑ⁹ qr obtinet in syll'o ordinẽ ei⁹ qõ ẽ ꝑ⁹ in ordie ꝓdicamẽtali: tm̃ enĩ ꝓdicat fic illud qõ ꝑ⁹ est in ꝓdicamẽto. maior vo extremitas dr̃ ꝓpinqus posita medio: qr magis hz ꝓditionẽ medij in ordie ꝓdicamẽtali: subijcit enĩ ⁊ ꝓdicat. minor vo extremitas dr̃ eẽ lõgi⁹ posita a me⁹: qr ꝑuat cõditiõe medij in ordie ꝓdicamẽtali. subijcit. n. tm̃. ¶ Pz igr q̃ i hac fig' mediũ hz rõnẽ ꝑmi. maior extremitas rõnẽ medij. mior rõnẽ vltimi: ⁊ ita pz expõ lr̃e. ¶ Solet tm̃ dicta lr̃a intelligi de ordinatiõe terminorꝝ q̃s ponit Ar. in h̃ ca' ad instãtiã inutiliũ ꝓiugõnũ. ibi enĩ semp ordinat ꝑ mediũ. 2' maior extrẽitas. 3' minor: sz de isto nõ est curãdũ. talis enĩ positio valde accidẽtalis est 2' figure. Ex his ẽt manifestũ est q̃ in ꝑ' figura ꝑmũ hz rõnẽ ꝑmi: ⁊ mediũ rõnẽ medij: vltimũ aũt rõnẽ vltimi: quãuis ita non fuerit in alijs figuris.

Dubiũ. Lõter forte dubitabit ꝑ eo qõ dic syll'z hui⁹ fig' eẽ ꝑfectũ. si. n. ꝑfectũ ẽ qõ ꝑt gñare sibi sil'e: sicut dic Ar. syll'ꝰ aũt hui⁹ fig' sil'r ⁊ 3' gñat ex se sibi sil'e: qr syll'z ꝑ' fig' p reductionẽ. vr̃ q̃ syll'ꝰ 2' ⁊ 3' fig' sit ꝑfect⁹. si ãt dicat syll'ꝰ ꝑfect⁹ p necitatẽ illationẽ ꝓnis. cũ illa repiat in oi fig' erit i oi fig' syll'ꝰ ꝑfect⁹. ¶ Et dõz q̃ ꝑfectũ ẽ qõ attigit ꝓpriã vtutẽ. vr̃ ãt est qõ ꝑficit hñs ⁊ op⁹ ei⁹ bonũ reddit. op⁹ ãt syllõ ẽ oñdẽ ⁊ notificare. ꝑ aũt op⁹ bñ fit p necitatẽ ⁊ euidẽtiã necitat: q̃re vr̃ ꝑficiẽs syll'z ẽ necitas cũ euidẽtia. ꝑ tm̃ inuenit i syll'is ꝑ' fig': ⁊ iõ solus syll'ꝰ ꝑ' fig' dr̃ ꝑfectus. ¶ Ad obta dõm ad ꝑ⁹ q̃ syll'ꝰ 2' ⁊ 3' figure original'r orit ex illo inq̃ztũ reducit ⁊ nõ gñat ipm ꝓpe: sed gñat ab ipo ⁊ in ipz reducit: fic in suũ ꝓn⁹. ¶ Adhuc ⁊ si ve posset dici q̃ ex se gñaret syll'm aliũ nõ dr̃ hui⁹ ꝑfectio ꝓp tale modũ generãdi: ⁊ ita nõ adhuc diceret syll'ꝰ ꝑfectus. ¶ Ad 2⁹ dicẽ dũ q̃ nõ dr̃ hic syll'ꝰ ꝑfect⁹ ꝓp ꝑfectionẽ ꝑmã q̃ est necitas: sz per ꝑfectionẽ 2⁹ q̃ ẽ necitatis euidẽtia. ex his pz: quare syll'ꝰ hui⁹ figure ⁊ 3' dr̃ iperfect⁹: ⁊ syll'ꝰ ꝑ' fig' dr̃ ꝑfectus.

Dubiũ. Lõter forte dubitabit sup hoc q̃ ꝑbat 4⁹ modus p ipoꝓe. ꝑ eni nõ videt ꝓueniẽs cũ nõdũ sit manifest⁹ mod⁹ syll'ꝰ ipoꝓe: sz manifestabit in 2' hui⁹. sil'r idẽ vr̃ p ꝑ q̃ syll'ꝰ oñiuus est ꝓ nã syll'o p ipoꝓe. vñ nõ deret p illũ oñdi. ¶ Et dõz q̃ hic accipit cõiter oñio p ipoꝓe ꝓ syll'o q̃ ꝓpꝓie dr̃ p ipoꝓe ⁊ ꝓ syll'o ꝓuersuo. vtit. n. ꝑ ꝓpe syll'o ꝓuersuo q̃ semp supponit añ se syll'z oñiuũ. Et sciendũ q̃ talis syll'ꝰ ꝓuersiu⁹ ẽt in se oñiu⁹ est: ꝑm q̃ ex oppoito ꝓnis ⁊ altera ꝑmissarꝝ ꝓcludit ipoꝓe alteri ꝑmissarꝝ: ⁊ ꝑ ostẽsiue. est q̃ ꝓsiderare ipz inq̃ztũ oñiuũ ⁊ sic vtit ipo. hic aũt inq̃ztũ ꝓuersiu⁹ est: ⁊ sic ꝓsiderabit ei⁹ nãm in 2'. ⁊ si vtitur syll'o ꝓuersuo ꝑ p ipoꝓe ad ꝑfectionẽ syll'orꝝ ostẽsiuorꝝ nõ est incõueniẽs. accipit enĩ inq̃ztũ ostẽsiuus est ⁊ manifestior illo oñiuo q̃ ꝑficit: qõ pz in ꝓposito. fit enĩ syll'ꝰ ostensiuus oñdens quartus huius in ꝑmo ꝑme qui manifestior est quãtum ad suam ostẽsionem quarto scõe figure.

Dubiũ. Sed tunc forte vlteri⁹ dubitabit q̃lis sit necitas h⁹ oñsionis. si vnũ oppositorꝝ repugnat ꝓmissis. q̃ reliq̃ oppositorꝝ seq̃t. ¶ Et dõm q̃ cũ vnũ oppositorꝝ repugnet ꝑmisse vt ꝑmissis ꝑ nõ est nisi qr ei⁹ oppo⁹ seq̃ itelligit. ꝑ eni repugnat oppo⁹ suo opposito ⁊ per ipm alijs. pz q̃ q̃ si repugnet ꝑmissis in ipsis itelligit reliquum oppositorꝝ: sz qõ itelligit i aliq̃ vel in aliq̃b⁹ necia est ꝓnia ⁊ nãliter: seq̃tur ex ipso vel ex ipsis: ⁊ ita ex necitate si vnum oppositorꝝ repugnat ꝑmissis reliquum ex eis sequetur.

Dubiũ. Alterius forte dubitaret aliq̃s q̃l'r sit verꝝ qõ dic ꝑ⁹ postremo oi ⁊ nulli iesse: ⁊ tm̃ nõ inuenire termios oi iesse. ꝑ. n. nõ vr̃ nisi fuerit defect⁹ terminorꝝ: qõ nõ ẽ verꝝ. ¶ Et dõz q̃ nõ dic sim' nõ posse iueniri terminos oi ieẽ: sz sub hac ꝓditiõe. si mior q̃ ẽ ꝑticl'aris sic sit va. q̃ ꝑdicatũ alicui insit: ⁊ alicui nõ: absolute tm̃ loq̃ndo est iuenire termios oi ieẽ. ¶ Sz tũc dubitabit. vr̃ enĩ q̃ ꝓtigit sumer termios oi ieẽ q̃ũcũq̃z se hẽat ꝑticularis. erq̃ enĩ neg⁹ nõ seq̃t affir⁹ stare põt p illã maxima. si vnũ oppositorꝝ nõ seq̃tur. reliquũ ꝑt stare. ¶ Et dõz q̃ hec maxia locũ hz in oppositis ꝓdictorie. i oppositis ꝓuie necitatẽ nõ hz: qõ ꝑpedi põt p ꝑ q̃ ꝓuie ꝑnt eẽ sit false: maxia tm̃ ꝓuersa. s. si vnũ oppositorꝝ sequit alterꝝ repugnat tz i vtroq̃z mõ oppositiõis. ¶ Adhuc ꝓiter dubitabit aliq̃s de sufficiẽtia modorꝝ huius fig': q̃re cũ sint sexdecim ꝓiugationis tm̃ q̃tuor sunt vtiles. Ad qõ soluẽdũ supponẽda sunt cõia ꝓn⁹ pus habita ⁊ duo ꝓpria huius figure. quorꝝ vnus est q̃ maior sit vl'is. Scõm q̃ altera ꝓpõnum sit negatiua. qb⁹ suppositis si postea fiant cõbinationes duarꝝ ꝓpõnum syll'orꝝ per vl'e ⁊ ꝑticulare: ⁊ vlterius per affirmatiuũ ⁊ negatiuũ: sicut factum est in capl'o ꝑcedẽti. pz q̃ tm̃ q̃tuor ꝓiugationes vl'es sunt ⁊ nõ peccãtes ꝓtra aliq̃ꝰ ꝓn⁹. alie aũt duodecim peccãtes sunt contra aliq̃ꝰ ꝓncipiũ: ⁊ ideo inutiles sunt reputande. ¶ Sed tũc querit causa hui⁹ ꝓncipij q̃ maior est hic vniuersalis. Et dici põt q̃ syll'ꝰ huius figure descẽdũt a modis negatiuis ꝑ' figure per ꝓuersionẽ maioris simpl'r: q̃re cum illic sit maior vl'is ⁊ negatiua: ꝓz in syll'is hui⁹ figure maiorẽ vl'em negatiuam. Uel melius dici põt q̃ si maior esset

A particularis in hac figura posset maior extremitas esse in plus medio ⁊ minore existẽte: pót enim inferius p̃dicari de suo superiori particulariter affirmatiue ⁊ negatiue: ⁊ si ita eẽt nó posset ꝓcludi ꝓcl'o negatiua vera: q̃ superius de inferiori nó potest vere negari: nec etiã concludet affirmatiua: q̃ nó cõcludit in hac figura: sicut iam patebit: ⁊ ita nulla conclusio posset sequi si maior eẽt ꝑticularis. Causa aũt quare negatiua nó sequitur est: q̃ nó sequitur ad negationem inferioris de aliquo negatio supioris de eodẽ: ⁊ ꝗ patet in his terminis. hõ/aial/asinus. q̃uis enim aliqõ aial sit hõ ⁊ nullus asin⁹ est hõ: nõ tamẽ sequit ꝙ nullus asinus sit aial. ¶ Consequẽter querit causa alterius p̃ncipij. s. ꝙ altera dicitur eẽ negatiua. Et dicit ꝙ si vtraq̃ eẽt affirmatiua cũ medium predicetur de extremis posset superius ad duo desperata p̃dicari de illis: quoꝝ neutrũ de altero posset affirmari. posset etiã supius affirmari de duobus inferioribus: quorũ alterũ esset sub altero: ⁊ ita non posset al-
B terũ de altero negari: quare manifestũ est: ꝙ nisi fuerit altera ꝓpõnum negatiua. neq̃ sequit affirmatio. neq̃ negatiua in hac figura. ¶ Sed tunc forte querit si altera debet ꝗ semper esse negatiua quare differenter maior vel minor ⁊ non altera determinate. Et dõm ꝙ hec est: quia medius equaliter respicit extrema tanq̃ sub se posita: ⁊ ideo quo ad syllogismũ nó est vis vtrum neget de vno vel de altero extremo. vtroq̃ enim mó fit syll's: sed diuersus est modus. ¶ Solet etiã hic queri quare hic tm̃ sequit cõclusio negatiua. Et ró hec est: q̃ neẽe est alterã ꝓpositionũ esse negatiuã sicut iam ostẽsum est. ⁊ quãdo ita est/necesse est ꝯnes esse negatiuã. ¶ Et dõm ꝙ ꝗ est: q̃ altera existẽte negatiua significat dꝛia vnius extremitatis ad alterã per mediũ qõ vni illoꝝ cõtingit ⁊ alij non. quare cum ꝓcl'o fiat ex extremis neẽe est ipsas remouere vnum extremũ ab altero.
Dubius ¶ Amplius aũt queret forte aliquis: quare in hac figura cõclusio semp assimilet minori propositioni in q̃ztitate. In
C qualitate autem nec maiori nec minori. ¶ Et dõm ꝙ idem subijcit in minore ⁊ ꝓcl'one: ⁊ a subito distinguit quãtitas: ⁊ ideo assimilatur ꝓcl'o minori in q̃ztitate. ¶ Adhuc ꝓclusio hic semp est negatiua: ⁊ hoc q̃ altera p̃missarũ semper est negatiua: sicut p̃us ostensum est. negatiua autem p̃missa pót differenter esse maior vel minor: sicut dictum est. et ideo ꝓcl'o pót indifferenter assimilari maiori vel minori in quantitate. semper enim assimilatur ei que est negatiua. ¶ Adhuc multiplex solet esse oppositio de ordinatõe modorum huius figure: sed nó curo. ordinant enim ꝑm ꝙ descendunt a suo p̃ncipio. descẽdunt aũt modi vl'es a secundo mó prime figure: ita ꝙ p̃mus descẽdit tm̃ per cõuersionẽ maioris. scõs autẽ per ꝯuersionẽ minoris ⁊ trãspositionẽ ꝓpositionum. vnde iste scõs remotior est a suo p̃ncipio q̃z p̃mus: ⁊ ideo secundus est: ⁊ ita patet ordo modorum vsum. ordinant ⁊ vl'es ante particulares q̃ particulares ab vniuersalibus oriunt: ita ꝙ tertius a p̃mo per positionem subalterne minoris pro minori. quartus autem a se-
D cundo per consimilem disiunctionem minoris: ⁊ ita patet ordo in particularibus.

Si autẽ eidẽ hoc qdẽ oi: illud vo nulli inest: vel ambo oi vel nulli: figuraz qdẽ hmõi vo tertiã. Mediũ autẽ in hac dico de quo ambo p̃dicãt. Extremitates vo que p̃dicant. Maiorẽ vo extremitatẽ que longius est a medio. Minorẽ vo que ꝓpius. Ponit aũt mediũ foras extremitatuz. vltimũ vo positõe. Perfectus igit syll's nó fit nec in hac figura. Polis vo erit ⁊ vniuersalr ⁊ nó vniuersalr existentib⁹ terminis ad mediũ.
Argir ¶ At si eidẽ: alterũ omni: alterũ nulli: aut vtrũq̃/vel nulli vel oi cõpetat/figurã quidẽ talẽ tertiã nũcupo. Mediũ aũt in ipsa id dico: de quo vtraq̃ predicant. Extrema vo ea que p̃dicant: atq̃ maior extremũ id vocito: qõ a medio lõgius distat: minor aũt id qõ est eidẽ magis ꝓpinquũ. Jpm vo mediũ ex qdẽ extrema ponit pónem̃ est vltimum: atqui perfecta quidem neq̃ ac in figura fit ratiocinatio: erit tamẽ potentia terminis tã vl'ibus/q̃z nó vl'ibus ad mediũ sumptis. E

Hic determinat ordinez medij in syllogismo siue modo in tertia figura. ⁊ diuidit in duas. In ꝑma determinat istam ordinationẽ. In scõa cum dicit (Manifestũ autẽ est quoniam omnis.) cõcludit duo correlaria inde manifesta. ꝑma in duas. in ꝑma determinat ꝓiugationes vl'es. in scõa cum dicit (Si autẽ hoc quidẽ vniuersalr.) ponit particulares. ꝑma in duas. in ꝑma dat disponez terminoꝝ huius figure: ⁊ dicit quis terminus est medius ⁊ que extremitates ⁊ cõparat extremitates ad mediũ. In scõa cuz dicit. (Uniuersaliter qdẽ q̃.) ponit ipsas ꝓiugõnes. in ꝑma fic ꝑcedit. ꝑ⁹ dat disponẽ terminorũ facientez figurã in modis vl'ibus dicẽs: ꝙ si duo de eodẽ p̃dicent vl'r affirmatiue vel negatiue. vel vnum affirmatiue ⁊ alteruz negatiue talis dispositio terminorũ dicit figura tertia: ⁊ non faciũt omnes iste dispones modũ: sed figurã tm̃: ⁊ ꝗ est (Si autẽ eidẽ.) 2⁹ dicit quis termin⁹ est medius ⁊ que extremitates dicẽs: ꝙ medium est qui vtriq̃ subijcit. extrema vero que p̃dicant: ⁊ ꝗ est (Medium aũt.) 3⁹ comparat extremitates ad medium vt distiguat eas adinuicẽ. ⁊ ꝑcedit fic. ꝑ⁹ dicit ꝙ maior extremitas est que longius est a medio. minor q̃ propinquius est ei. medium autem est extra extremitates ⁊ vltimuz positione: ⁊ ꝗ est (Maiorem autẽ.) scõo ex hoc cõcludit ꝙ cum talis sit fit⁹ terminorum in hac figura non p̃fit syll' hui⁹ figure imediate perfici per dici de omni ⁊ de
5 nullo: ⁊ ꝙ oẽs syll' hui⁹ figure iperfecti sunt possibiles tm̃ pfici: ⁊ ꝗ est (Perfect⁹ ergo non fit.) Et nota ꝙ medium dicitur hic vltimũ positione ⁊ extra extremitates que habz conditionẽ vltimam in ordine p̃dicamẽtali: tm̃ enim subijcit. maior autẽ extremitas dicit remotior a medio que hz conditionẽ ei⁹ qõ est p̃mũ in p̃dicamento: tm̃ enim p̃dicatur. minor autẽ extremitas dicit esse ꝓpiquior medio que habet cõditionẽ medij p̃dicabilis subijcit enim ⁊ p̃dicat. ¶ Aliter aũt solet intelligi. s. de termis inferius positis in hoc capl'o apud inutiles ꝓiugationes. ibi enim semp p̃mo ordinatur maior extremitas. 2⁹ minor. 3⁹ medium. sed talis dispositio accidit huic figure: ⁊ ideo prima expõ melior.

¶ Alr qdẽ q̃n ⁊ p. ⁊ r. ierit oi. s. q̃n alicui. r. inerit. p. ex nẽcitate. Qm̃ igr ꝯuertit p̃dicatia: ierit s. alicui. r. q̃re q̃n. p. in ẽ oi. s. ⁊ s. alicui. r. neẽe est. p. alicui. r. ieẽ: fit eni syll's p ꝑmã figurã. est D
aut p ipole ⁊ p expõnẽ facere demr̃ationez. Si eni ambo. s. isũt. si sumat aliqõ eoꝝ que sũt. s. vt. n. huic ⁊ p. ⁊ r. ex nẽcitate inerũt: q̃re alicui. r. inerit. p. Et si. r. oi qdẽ. s. p. aũt nulli. s. inest: erit syll's: q̃n. p. alicui. r. nó ierit ex nẽcitate: nã idẽ modus demr̃onis erit ꝯuersa. r. s. ꝓpõne: oñdet autẽ ⁊ per ipole: quẽadmodũ ⁊ in ꝑmo.

¶ Terminis igitur vniuersaliter sumptis cum R. atq̃ S. omni T/competunt: necessario tũ ipsum R/alicui competet S: nam cum cõuertatur affirmatiuũ: T/cuipiam competet S: nã cum R/quidem omni T/insit: ipsum autẽ T/ Argir.

cuipiā competat S: necesse est ipsum R/alicui competere S: fit enim vt patet/ratiocinatio per primā figuram. Licet etiā demonstrationē eiusdem facere deducendo ad id quod fieri nequit. Insuper designatiōe hoc pacto nā cum vtrūq; omni cōpetat T: si quippiam sumat ipsorum T/ceu p: hyic pfecto ⁊ R/⁊ S/cōpetēt: quare ipsum R/cuipiā competet S. Rursus si R/q dem nulli T/competat: S/autem oi eidem insit: erit necessario ratiocinatio, atq; R/nō omni S/competere concludet: idem nāq; demōstrationis erit vtiq; modus: si S T/ppō puertat. Deducēdo etiā ad id qd fieri nō pt: hic demōstrabit modus: pinde vt ⁊ pcedēs est demōstrat.

¶ Cōster ponit ꝓiugnes vles. ⁊ p vtiles. ⁊ inutiles. vtiles aūt ponit duas. q; p' est ex affirmatiuis vlib⁹: cui⁹ vtilitatē ondit reducē ea in 3ᵐ modū p' fig' ꝓuersa mior: ⁊ dic, q; p ipoſē ondi pōt: silr ⁊ p pōnē: ⁊ ē ondē p pōnē ducēdo ad aliqd idiuiduū signātū ⁊ ponē single ex suum vle: ⁊ sic ad sensum manifestare suū pp⁹. si g sub me⁹ accipiebat aliqd signātū: de q d' vtrūq; extremo; nec io: nece est extremus de extremo dici particularitē: ⁊ hoc patet plane in textu.

¶ Et nō q p. p. itelligēda ē hic maior extremitas: p. r. minor. p s. me⁹. ⁊ h est (Ut r qdē.) 2° ꝓiugatio h3 maiorē neg⁹ ⁊ minorē affir⁹. cui⁹ vtilitas ondit p conuersionem minoris vel per ipossibile. ⁊ h ē (Et si. r. oi. s.)

¶ Si aūt insūt. r. s. qdē nulli. p. ho oi. s. nō erit syll's. Termini ieē: aial/equu⁹/hō: nō inesse: aial/inanimatuz/hō. Nec qñ ambo de nullo. s. ofir erit syllogismus. Termini iesse aial/animatū/equus: non inesse: hō/equus/inanimatum. medium inanimatuz. Manifestum est igitur: ⁊ in hac figura quādo erit ⁊ quādo non erit syll's ex vlib⁹ terminis. Quādo enim ambo termini fuerit pdicatiui: erit syll's: qm alicui inest extremitas extremitati. Qñ ho priuatiui non erit. Qñ ho hic priuatiuus: ille pdicatiuus: si maior qdem fuerit priuatiuus: alter ho affirmatiu⁹ erit syllogismus: qm alicui non inest extremitas extremitati. Si autem econuerso: non erit.

¶ At si S/quidē nulli T/competit: R/autez oi eidē insit/non erit rōcinatio sane: termini eēndi: animal/equus/hō: non essendi aial/inaiatū/homoq; sumant. Neq; cū vtrūq; de nullo T/pdicat: rōcinatio fiet: termini eēndi aial/equus/inanimatū: nō essendi hō/equus/inaiatū sumātur atq; inanimatuz in medio collocet. Patet igit hac etiā in figura si vniuersales sumantur termini: qñ erit rōcinatio ⁊ qñ nō erit: nā cum vtriq; termini affirmatiui ponunt, erit rōcinatio sane: atq; extremū extremo cuipiā competere cōcludet: sed cū vtereq; terminorū sumit, negatiuus non erit: cum alter tñ est negatiuus/alter affirmatiu⁹: si maior qdē sit negatiu⁹: minor ho affirmatiuus: erit vtiq; rōciatio: atq; extremū extremo nō oi cōpetere cōcludet. Sin ho ecōtra ponatur. non erit vt demonstrauimus.

¶ Cōster ponit ꝓiugatiōes inutiles vles. s. duas. q̄rū p' h3 tñ minorē negatiuā. cui⁹ iutilitatē ondit p istātiā in terminis. ⁊ h est (Si aūt insit.) 2° h3 vtrāq; neg⁹: ⁊ eius iutilitatē ostēdit p istātiā in terminis. ⁊ h est (Nec qñ ambe.) Cōsequent epilogat. ⁊ h est (Manifestū igit est in hac ⁊c.)

¶ Si aūt vn⁹ vlr fit ad medīū: alter ho pticulr/si vtereq; fit pdicatiuus/necesse est fieri syll'm: ⁊ si alterut fit vlis t minor. Nā si. r. oi. s. insit. p. ho alicui. s. nece ē ⁊. p. alicui. r. ieē. Nā qñ ꝓuertit affirmatiua ierit. s. alicui. p. Quare qm. r. inest oi. s. s. aūt alicui. p. ⁊. r. alicui. p. ierit: q̄re ⁊. p. alicui. r. Rursuz si. r. alicui. s. p. oi. s. insit: nece ē p. alicui. r. ieē. nā idē mod⁹ demōnis ⁊ p ipossibile: ⁊ p exponez quēadmoduz ⁊ in prior⁹.

¶ At vero si alter sit vlis ad medīū: alter particularis: si vtereq; quidē affirmatiuus sumat: necesse est rōcinationē fieri/siue maior sit/siue minor vlis: nā si S/quidē omni T/competat: R/aūt cuipiā insit. eidē necesse est ipsum R/cōpetere cuipiā S. cū enim affirmatiuū vt dixim⁹ cōuertat ipsum T/sane cuipiā cōpetet R. quare cū S/quidē omni T/cōpetat: ipsum autez T/cuipiam insit R: ipsum S/pfecto cuipiā cōpetet R. quare ⁊ ipsuz R/cuipiam competet S. Licet etiā demonstrare rōcinationē eandē deducendo ad ipoſē: vte ⁊ precedētes rōcinationes demōstrabant. Insuper designatiōe/perinde atq; antea fecimus. Rursus si S/quidem cuipiā insit T: ipm aūt R/omni eidē cōpetat: necesse est R/cuipiā cōpetere S: erit enim idem demōstratiōis profecto modus. Licet etiā demonstratione huiusce facere modi/deducēdo ad id quod fieri nequit/perinde atq; precedentes ratiocinationes demonstrabantur. Et itez designatione/perinde atq; antea fecimus.

¶ Cōster determinat coniugatiōes particulares: ⁊ diuidit in duas. In pma determinat que habet alterā vlez. in seda que hñt vtrāq; particularē: cū dicit (Neq; si vtereq;.) pma in tres. in pma ponit ꝓiugatiōes ostātes ex affirmatiuis. in 2° cū dicit (Si aūt vnus qdē sit.) Cōstantes ex affirmatiua ⁊ negatiua. in 3° cum dicit (Nec quādo ambe priuati. ⁊c.) Constantes ex negatiuis. pma pars h3 duas cōiugationes vtiles: circa quas sic pcedit. pmo dat regulaz fm quā pcedit dicens. q; si altera ppositio sit vlis: ⁊ altera particularis ⁊ vtraq; affirmatiua exīte vli erit syll's. ⁊ h est (Si aūt vn⁹ qdē.) 2° ponit ꝓiugationē. ⁊ primo illā cuius minor est vlis: ⁊ maior particularis. quā ostendit vtilē esse concludendo conuersam cōclusionis in 3° prime cōuersa maiore ⁊ trāspositis ppōnibus: ⁊ deinde illam ꝓnē ꝓuertit: vt habeat pcō pma. ⁊ h est (Nā si. r. omni.) 2° ponit illam: cuius maior est vlis: ⁊ minor particularis pficiens ipsam per conuersionem minoris. ⁊ h est (Rursum si. r.)

A ¶ Si autē vnus qdē sit p̄dicatiu⁹: alter ꝛ̄o p̄uatiu⁹. vl'r qdē p̄dicatiu⁹: qñ qde mio⁷ fuerit p̄dicatiu⁹: erit syll'ls. Nā si. r. oi. s. p. vero alicui. s. nō inest: necesse est. p. alicui. r. nō inesse. Si eni oi. r. r. oi. s. r. p. oi. s. inerit: sed nō inerat. Demōstrat aūt r sine deductiōe si sumat aliqd eorū q̄ sunt. s. cui. p. nō iest. Qñ ꝛ̄o maio⁷ fuerit p̄dicatiu⁹: minor ꝛ̄o p̄uatiu⁹: nō erit syll'ls. Ut sit. p. isit oi. s. r. aūt alicui. s. nō insit. ¶ Termini ꝛ̄o oi ineē: aiatū/hō/aial: nulli ꝛ̄o nō est sumere termios: si. r. iest alicui qdē alicui aūt nō. Si eni nulli. r. iest. p. r. aūt alicui. s. r. p. alicui. r. nō inerit. Sed supponebat oi inesse. Si eni omni
B s. inest. p. r. aūt alicui. s. r. p. inerit alicui. r. sed positū erat nulli inesse. Sed quēadmodum in priorib⁹ dōm est. Nam cum indefinitum est alicui non inesse: r qd nulli inest: verum est alicui non inesse: nulli vero cū esset non erat syll'ls manifestum ergo erit qm̄ nec erit syllogismus.

Argir ¶ At si alter negatiu⁹/alter affirmatiu⁹ sumat: r sit affirmatiu⁹ ipse vniuersalis: cū minor quidē affirmatiu⁹ est: erit rōcinatio sane: nā si S/qdē oi cōpetat T: ipsum autē R/cuipiā nō sit eidē: necesse est ipsum R/nō omni cōpetere S: naz si omni cōpetet: r S/omni cōpetit T: ipsum etiā R/profecto oi competet T. At cuipiaz nō inesse supponebat. Ostendit aūt r p̄ter deductionē: si qppiā ipsorum T/sumat cui nō com
C petit, p̄m R. Sed cū maio⁷ terminus est affirmatiuus nō erit rōcinatio sane veluti si R/qdē oi competat T: ipsum autē S/cuipiam non sit eidez: termini essendi sint/aiatū/hō/ac animal. Nō eēndi vero sumi nō possunt: Si S/cuipiā insit T: nam si R/quidē nulli competat S: ipsum autē S/cuipiam insit T: ipsum pfecto r/cuipiā nō competet T: at oi iesse supponebat. Preterea si r quidē oi T/cōpetit: ipsum autez S/cuipiam inest eidē: ipsum r pfecto cuipiam competet S: at nulli inesse supponebatur. Sed agendum est vt antea fecimus/nā cū sit infinitū cuipiā nō ineē: r id qd nulli cōpetit vere dicere
D liceat/cuipiam nō inesse. Si ꝛ̄o nulli insit/ratiocinatio non constet: vt antea patuit: pspicuū est hoc pacto ratiocinationem profecto nō fore.

¶ Cōsequenter ponit ꝓiugnes ꝓstātes ex affirmatiua r negatiua: r diuidit in duas. In p̄ ponit illas q̄ hnt vl'em affirmatiuā. 2° illas que hnt vl'em negatiuā cum dicit (Si autē puatiuus.) Pars p̄ hz duas ꝓiugationes. q̄rū p̄ma est vtilis. 2° inutilis. dicit g̃ q̄ si altera ppōnū sit vlis. r altera pticularis. r vna affir^ma^. r altera negatiua. si minor sit vniuersalis affir^ma^ erit syll'ls. r h̄ ostendit per impoſe ex opposito ꝓnis: r minori ꝓcludēs oppositū maioris in p̄ 1°. 2° oñdit h̄ per expōnē accipiēdo aliqd signātū sub me^o^a q̄ remouetur minor extremitas. r pz qd dicit (Si aūt h̄ vn⁹ qdē sit.)

Et nō ponit eā pficē p ꝓuersionē: q̄ non est ꝓuertibilis nisi vlis affirmatiua: q̄ si ꝓuerteret vtraq̄ eēt pticularis: r ita ex illis nihil. ¶ Cōsiter ponit inutilē ꝓiugationē: r ostēdit ei⁹ inutilitatē. p̄ nō sufficiēti ostēsiōe. 2° ostēsione sufficienti. pcedit g̃ sic. p° dicit q̄ si altera ppōnum sit negatiua particularis: r reliq̄ vlis affirmatiua. si vlis fuerit maior erit inutilis ꝓiugō. sic. oē. s. est. p. aliqd. s. nō est. r. r ponit terminos oi inesse. r h̄ est (Qñ vero maior.) 2° dicit. q̄ terminos nulli ineē nō est inuenire si minor que est pticularis negatiua fit ꝛ̄a. q̄. r. inest alicui. s. r alicui nō. r h̄ ofidit sic. si oē s. est. p. r aliqd. r. est. s. qd pz ex ꝓuersiōe vnius partis hypothesis facte in minore: tunc p 3^m^ p̄me aliqd. r. est. p. q̄re sequēte vno oppositoꝝ nō pōt alterum stare. pz ex hoc. q̄ sic se hnt̄ibus terminis: vt dcm̄ est: nō erūt termini nulli in esse. r h̄ est (Nulli ꝛ̄o nō est.) Consequēter ostendit coniugationē esse inutilē sufficienti ostēsiōe. s. p infinitam causaz veritatis ipsius pticularis negatiue: que pōt ꝓificari pro sensu vlis vel pti^ru^ sic. ad vl'ez neg^ua^ se pti^ru^ neg^ua^: sed vl neg^ua^ exñte mio⁷e est iutilis ꝓiugō: vt ostēsuz est p̄ius in ꝓiugōnib⁹ vlib⁹. g̃ pti^ru^ exñte mio⁷e erit iutilis ꝓiugō: r est necitas arg^u^ penes hāc maximā: qd̄ non seqt̄ aūs: nō seqt̄ ꝓñs: hāc rōnē ponit totā ꝓtinue: r pz. r h̄ est (Sed qm̄ in.)

¶ Si autem priuatiuus sit vlis termin⁹: qñ quidem maior fuerit p̄uatiu⁹: minor autē p̄dicatiuus: erit syllogismus. Si enim. p. nulli. s. r. autem alicui. s. inest: r. p. alicui. r. nō ierit. rursuz enim erit prima figura. r. s. propositiōe cōuersa. Qñ autē minor fuerit priuatiuus. nō erit syllogismus. Termini inesse: aial/hō/ferrum. nō inesse: aial/scia/ferrum. mediū in vtri/q̄ ferrū.

¶ At si terminorū vniuersalis quidem sit negatiuus: pticularis vero affirmatiu⁹: cū maior qdē est negatiuus: minor vero affirmatiu⁹: erit rōcinatio sane: nā si r/quidez nulli T/cōpetat: S/autē cuipiā insit eidez: ipsum r/profecto cuipiā non cōpetet S: erit enim rursus p̄ma figura S, T/ppositione cōuersa. Licet etiam deductione ad id quod fieri nequit hunc demōstrare modum: vt r antecedētes ratiocinatiōes demōstrabant. Sed cum minor est negatiu⁹/nō est ratiocinatio sane. Termini essendi/animal/corpus: album. Non essendi/animal/sciēta ac album/sumat: atq̄ album mediū sit vtrorūq̄.

¶ Consequent ponit duas ꝓiugnes hnt̄es vl'em negatiuā: quaꝝ p̄ est vtilis/hns maiorē vl'em negatiuā: r minorem affirmatiuā pticularē: cui⁹ vtilitatē ostēdit ꝓuersa minore. r h̄ est (Si aūt puatiu⁹.) 2° est iutilis hns maiorē particularē affirmatiuam: r minorē vl'em negatiuam: cuius inutilitatē ostendit p instātiā in terminis. r h̄ est (Qñ āt mior.)

¶ Nec qñ ambo p̄uatiui ponunt. Est aūt vnus qdē vlis: alter ꝛ̄o pticularis. Termini cuz minor sit vniuersalis ad medium: aial/hō/ferruz/aial scia/ferrū. Qñ aūt maior: maior vlis: minor ꝛ̄o in pte: nō inesse qdē: corpu⁹/nix/albū: inesse ꝛ̄o nō est sumere. Si. r. alicui qdē inest. s. alicui aūt nō inest. Si eni. p. oi. r. insit. r. aūt alicui. s. r. p. inerit alicui. s. sed positum erat nulli inesse. Sed ex indefinito monstrandum est.

Argir. ¶ Nec ēt cū vterq; ponit negatiu⁹: atq; alter est
J vlis/alter pticularis: Termini cū mio⁹ est vlis
ad mediū: nō essendi qdē/aial/scientia/Albuz:
Essendi vero/animal: Coru⁹: Albūq; sumat.
Sed cū maio⁹ est vlis/mio⁹ vero particularis:
nō essendi quidē coruus/Nix/Albūq; sumat.
Essendi vero sumi nō possunt: Si S/cuipiam
insit T/cuipiā nō insit. Nā si R/quidē omni cō-
petat S: Ipsum autē S/cuipiam insit T: ipm
R/profecto cuipiā competet T: at nulli inesse
supponebatur. Sed ex infinito est demōstrādū.
¶ Cōseqnt ponit ꝯiugōnes hñtes alterā vlem: z alterā pti
cularē: z vtrāq; neg^uim: z sūt due. q̄rū p̄ hz mio⁹ē vlem q̄z
oñdit iutilē p istātiā in termis. z B ē (Nec qñ ambo.) 2ª hz
R maio⁹ē vlez: circa quā sic pcedit. p̄ dic eā eē inutilē: z po-
nit ad B oñsionē diminutā. 2° ponit oñsionē sufficiētē. in p̄ª
sic pcedit. p̄ dic q̄ si maio⁹ fit vlis. z minor pti^rf. z vtraq;
neg^uā nō erit syll's: vt si dicat nll'm. s. est. p. aliqd. s. nō ē. r.
z pōit t̄mios nll ieē. z B ē (Qñ aūt maior.) 2° dic q̄ t̄mios
oi ieē/nō ē iuenire/si mio⁹ fit ꝟa. qz. r. ifit alicui. s. z alicui
nō. z B oñdit sic. Si oē. r. ē. p. ex hypothesi. z aliqd. s. ē. r.
fit ex hypothesi fcā cē mio⁹ē. ḡ aliqd. s. ē. p. reliqt igr q̄
sic se hñtib⁹ t̄mis vt dcm ē: si erūt t̄mi oi ieē. z B ē (Ineē vo
nō est sumē.) Coñter pōit sufficiētē oñsiōez sue iutilitatē. s. p
ifinitā cāz ꝟitatē ipsi⁹ pti^rf. vt pz p pdcā. z B ē (sz ex ifi°.)
¶ Neq; si vtriq; alicui medio insunt: vel nō in-
sunt: vel hic quidē alicui: ille ꝟo nō oi: vel inde
finite: nullo mō erit syll'us. Termini aūt cōes
oium: aial/hō/albū. Manifestū igit in tertia fi-
L gura qñ erit: z qñ nō erit syll's. Et qm̄ hñtibus
sic se terminis: vt dcm̄ est: fit syll's ex necitate: z
si fit syll's/necesse est terminos sic se habere.
Argir. ¶ At vero neq; si vtraq; cuipiā insit ipi medio:
aut nō insit: aut alter cuipiā: alter nō oi cōpetat:
aut idefinite rōcinatio vllo pacto efficiet. Ter-
mini cōmunes oiuz/aial/homo/albū: Nō eēn-
di autē aial/inanimatū/albumq; sumat. Pa-
tet igit z hac in figura: qñ erit rōcinatio: z quā-
do nō erit: z si ita sese hēant termini quēadmo-
dū dixim⁹ rōcinationē fieri necessario: z si rōci-
natio fit: terminos necessario ita eē dispositos.
M ¶ Coñter ponit ꝯiugnes pticulares hñtes vtrāq; pticlarē
dicēs. oēs iutiles sunt. z B oñdit p istātiā in t̄mimis. z B est
(Neq; si vtriq;.) ꝯñr epilogat dcā. z B ē (manifestū igit.)
¶ Manifestuz est qm̄ oēs i perfecti sunt syllī in
hac figura: oēs. n. perficiuntur quibusdam as-
sumptis. Et qm̄ syllogizare per hanc figuraz/
vlē non erit: neq; priuatiuū neq; affirmatiuuz.
Argir. ¶ Pz etiā z huiusce figure rōcinationes oēs i-
perfectas eē: nā vniuerse assumptis qbusdā p-
ficiunt: z isup fieri nō posse q̄ p hāc figurā: vlis
vnq̄z/aut affirmatiua/aut negatiua ꝯclo iferat.
¶ Coñt ꝯcludit duo correlaria ex pdcis meni^a. q̄z p^m est. q̄
oēs syllī h⁹ fig^a ipfecti st: z pficiūt assumptī qbusdā: cuiuz
sūt ꝯuersio/trāspō t̄mio⁹/deductio ad ipoē/expō. z B est
(Mani^m ē qm̄ ois.) 2° ē q̄ in hac fig^a nō ꝯcludit nisi ꝯ pti^rf
affir^uā z neg^uā. z B ē (Et qm̄ syllogizare. z c.) Ex pdcis circa
2^am figurā: z cē expōnē lre pz q̄lr me^m ē vlti^m pōne z maior N
extremitas remotior a me°. mio⁹ ꝟo ppiqor ei: z qūo syllī
h⁹ fig^a ipfci st. z ō oñsiōe p deductiōez ad ipoē. z ō eo qō
aliqñ nō ē sumē t̄mios oi z nlli ineē. z iō ō his trāseūdū ē.

Sed hic forte dubitaret aliqs de pōne p quā pfic q̄s/ Dubiuz
dā syll'os h⁹ fig^a. q̄ ne^t seqt ad ppōnes vlēs:
qō se^r ad singl'es qñ fit ꝯctio subi i ppōib⁹ vlib⁹ ad B aliqd
z singl'e. ¶ Et dōz q̄ ne^tat pz p hāc max^ā: qō se^r ad ꝯñs: se^r
ad añs. ¶ Coñt dubitaret de suffi^r vtiliū ꝯiugnū h⁹ fig^a. s.
qūo de. 16. ꝯiugnib⁹ t̄m̄ sex st vtiles. ¶ Et dōz q̄ suppo^r st
duo ꝑn^a cōia: z vnū ꝑn^m. ppuz h⁹ fig^a. s. q̄ mio⁹ fit affir^uā: q/
b⁹ suppositī si fiāt cōbinatōes: z p vlē z pti^rē p affir^ēm z neg
nē. sic i alijs figur] dcm̄ est. patebit q̄. x. ꝯiugnes peccāt ꝯ
aliqō ꝑn^m. sex aūt nō peccant: z ideo t̄m̄ sex sunt vtiles.

Sed tūc dub^t vlteri⁹ aliqs: qr̄ oz B mio⁹ē eē affir^uā^s. Dubiuz
¶ Et dōz q̄ rō h⁹ ē: q: me^m est B extrēis. vñ
si mio⁹ eēt neg^uā possent extrema aliqñ eē sepata. z tūc ñ se
q̄ret affir^o: sic i his t̄mis. aial/lapis/hō. possent ēt extrema
aliqñ eē subalēna adiuicē: mio⁹e tñ exñte sub maioz. z tūc O
nō seq̄ret negō. sic in his termis: suba/lapis/hō. lapis' erit
me^m. z ita mio⁹e exñte neg^uā: neq; seqt affir^o: neq; negatio⁹
z ita opz q̄ fit affir^uā. ¶ Adhuc alia rō. 3ª figura descēdit a
p̄ per ꝯuersionē minoris. mio⁹ aūt ꝑme figure est t̄m affir
matiua: z ideo manet minor affirmatiua in tertia figura.

Sed tūc vlteri⁹ dub^t. quō in 3ª fig^a mio⁹ fit vlis: ex q̄ Dubiuz
ꝯūsa mioris p̄ fig^a sp est pti^rf. ¶ Et dōm q̄
ꝯuersa accipi oz cōit. vt ppō q̄ ꝯuertit possit dici ꝯūsa ei⁹
in quā ꝯuertit sicut eō. z ita vlis affir^uā dici poterit ꝯuersa
pti^rf affir^uā. sic eō. ¶ Dōm igit q̄ syllī 3ª fig^a descēdūt a mo
dis pticularib⁹ p̄ fig^a t̄m̄: z ꝯuersa minoris in modis parti
cularib⁹ p̄ fig^a vlis est. z iō in modis vlibus principalibus
tertie manet minor vniuersalis. sicut neq; p̄ modo z scdo.

Coñter q̄rit: q̄re i hac fig^a ꝯcludit t̄m̄ pti^rf. B. n. vz in Dubiuz
cōueniēs. nā plus pñt due vlēs q̄z vlis z pti
cular]: sz vlis cū pti^rē pt i ꝯnē pti^rē^m. ḡ due vlēs pñt i plus. z P.
ita vz q̄ pñt i vlez. ¶ Adhuc si vlis cū pti^rē pt i ꝯnē pti^rē^a si 2°
accipiāt due vlēs ad ꝯcludē^m pti^rē^m aliqd supfluēt i nā vlīū
re^a ꝯnis. z ita vz ieē ñ cā vt cā. ¶ Et dōz q̄ cā q̄r i hac fig^a
ꝯcludit t̄m̄ pti^rf. B ē me^m subijcit extremitatib⁹: z vñ ē tāq;
ps extremitatū: z iō p ip̄z nō pt ꝯcludi vnū extremū de al-
tero: nec affir^uē nz neg^uē nisi pti^rē: z q: nō pñt ꝯcludi ꝯuenire
p tale me^m nec differre: nisi p̄z ptē. ¶ Adhuc cū me^m subij-
ciat extre^b⁹ poterit eē iferi⁹ ad illas. ita q̄ extrema sint sub
alterna. z tūc pt mio⁹ extremitas eē i plus maiore: q̄re de
mio⁹e ñ affirmabit vl negabit maior nisi pti^rē: z q: nō pt̄ur
iferi⁹ de supiori: nisi pti^rē: z pz exēp^m in his t̄mis. aial/coz/
p⁹/hō. ¶ Ad obta ḡ dōm. ad p^m sic. due vlēs plus pñt q̄z
vlis cū pti^rē: sz nō q̄tū ad q̄titatē ꝯnis: nec q̄tū ad neci^tē^m:
nec q̄tū ad fig^am: sz q̄tū ad modū z ad euidētiā ne^tē: mo-
dus. n. vlis h⁹ fig^a est euidētior pti^rē p̄m ne^tē^m z pfectōez: qō
pz p B q̄ ime^tē reducit in suū ꝑn^m p ipoē. mod⁹ āt pti^rē nō
nisi p me^m: sic dicet in seqnti lectione: z ita nō se^r/sz possint
plus due vlēs q̄z vlis z pticularis: q̄ vlēs pñt in ꝯnē vlez.
¶ Ad aliud dōm q̄ q̄uis vlis cum particulari possit in
ꝯnē particularē: nō tñ est nō cā vt cā cum ponunt vlēs ei⁹
ad illationē. q̄uis. n. illud qō supaddit nihil faciat q̄tum
ad maiorē q̄titatē ꝯnis. facit tamē ad maiorē euidentiaz.
necessitatis faciendam: z modū pfectiorē: sicut dictum est.

Coñter forte dubitabit de ista fig^a i cōpōne ad al's. z Dubiuz
p̄ q̄rit: q̄re in hac fig^a maior possit esse vlis z
pti^rf: cū in alijs nō possit eē nisi vlis. ¶ Et dōz q̄ B ē: q: cū R.
me^m sit ps vel tanq̄z ps extremitatī i hac fig^a. eo q̄ subijcit
eis nō pōt ꝯcludē vnū extremū ō al'o. nisi p̄z ptē: sz B eq̄lr
pōt facē siue/subijciat maiori extremitati pti^rē z mio⁹i vlr
siue eō. q: vtroq; mō ē me^m ps vtriusq; extremi: z iō p̄t in
ꝯnē h⁹ fig^a. s. pticularē: siue maior sit vlis: z mio⁹ pticlar]:
siue eō. in alijs aūt figuris nō est ita z cā eius dcā est ꝑus.

A Dubiũ. Adhuc forte aliqs dubitabit, cũ hẽamus vnã figurã q̃ ꝛcludit tm̃ pticularẽ: q̃re nõ hẽm⁹ aliam figurã ꝛcludentem tm̃ vl'em. ¶ Et dõm q̃ pticularis est in vli sicut ꝛñs in añte: ⁊ iõ neĉe est figurã q̃ ꝛcludit vl'ez cõcludẽ pti^rcui: sed non eẑ: ⁊ iõ nulla fig' tm̃ vl'em ꝛcludit: ſiĉ tm̃ pti^rcm. Ex B aũt pz q̃ modi pticulares oium figurarũ a modis vlib⁹ eiusdẽ fig' oriunt: ⁊ nõ solũ B est verũ in 2° ⁊ 3ª fig'. ſz ẽt i p⁹. 3⁹. n. mod⁹ p' fig' descẽdit a p̃ eiusdẽ posita subalterna mior] p mior. ⁊ ſil'r descẽdit 4⁹ p' a 2° eiusdez.

Dubiuz Adhuc dubitare posset aliqs iuxta p̃dcã cũ hẽam⁹ figurã ꝛcludẽtẽ solã neg^uam: q̃re nõ hẽm⁹ aliaz ꝛcludẽtem solã affir^uam. ¶ Et dõm q̃ bitudo medij ad extrema cã est ẑnis. Sz bitudo medij p' fig' cum sit inter extremitates ꝓm põnẽ pt p ꝛueniẽtiã ad vtrãq extremitatẽ ꝛcludẽ affirmatiuã: ſiĉ p dziam ab altera illaẑ negnũ: ſil'r bitudo medij in 3ª fig' sub extremitatib⁹ pt p ꝛueniẽtiã ad B vtrũq extremũ ꝛcludẽ pticularẽ affirmatiuã: ſiĉ p dziam ad alterũ extremũ pti^rcm negatiuã. Cũ igit nõ sint nisi tres habitudines syllogistice: pma ⁊ 3ª cõcludũt affirmationez sicut negõnẽ: ⁊ sic pz q̃ nõ est aliq̃ figura ꝛcludens tm̃ affirmatiuã: sicut est aliqua concludens tm̃ negatiuam.

Dubiuz Adhuc dubitari solet de ordine modoẑ hui⁹ figure. ¶ Sz dõz q̃ syllõ vl'es ordinant añ pticulares: qz pticulares ab eis nascunt. vl'es aũt duo sũt. q̃rũ p⁹ descẽdit a 3° p' ꝛũsa mior. 2° ẑo a 4° eiusdẽ ꝛuersa minor ſil'r: ⁊ inde pz eoẑ ordo: pticulares 4^or sunt. ⁊ 3⁹ ⁊ 4⁹ nascunt a p̃ mõ vli. 3⁹ p põnẽ subalterne maioris pro maiori. 4⁹ p põnẽ subalterne minoris p minori. 5⁹ ẑo ⁊ 6⁹ nascunt p dimiutionẽ fcãz in mior: ⁊ ita pz ordo in oib⁹ sex. ¶ Sz tũc forte dub' q̃uo dicant B eẑ modi vl'es: ex q̃ non ꝛcludũt ẑnẽ vl'ez. ¶ Et dõz q̃ nõ ẑe dñr vl'es syllõ: ſz dñr vl'es respiciẽdo ad p̃missas: nõ aũt ad ẑnẽ: ſiĉ i alijs fig^ris.

Dubiuz Adhuc forte dub^ur aliqs: q̃re in ista fig' descendũt modi pticulares ab vlib⁹. ita q̃ tã a maiore q̃z a C minore: cũ in alijs nõ descẽdãt nisi a minori tm̃. ¶ Et dõz q̃ B est: qz in ista sola fig' pót maior eẽ particularis: ⁊ iõ in ista fig' sola fit syll's p diminutionẽ factam a maiore modi vlis: sic aũt nõ est in alijs. ¶ Solet aũt adhuc mlt'ipl'r opponi de ordie triũ fig^ur: de q̃ oppõne nõ est curãdũ: qz pri^a fig' eo q̃ potẽtissima est: qz potẽs i oẽm ẑnẽ: ⁊ qz pfectissi^a est: iõ añ al's ordinat tanq̃z mr̃ ⁊ pfectio aliaẑ. 2° ẑo ante 3^am: tũ qz ei⁹ me^m est p^m põne: mediũ 3° vl'timũ põne: tum qz pót in duplex pblema. s. vl'e ⁊ pticulare: cum 3ª non possit nisi in pticulare: tũ qz ipsa descẽdit a p̃ma per ꝛuersionem maioris. tertia ẑo per ꝛuersionem minoris ꝓpositionis.

Ala autez: ⁊ qm̃ in oibus figuris qm̃ nõ fit syll's: cũ p̃uatiui vel predicatiui D sint vtriq termini: ⁊ pticulares etiaz nihil oino fit neĉiuz. Cũ aũt ⁊ p̃dicatiuus ⁊ p̃uatiu⁹: ⁊ vl'r sumpt⁹ p̃uatiuus: semp syll's fit mioris extremitatis ad maiorẽ: vt si. a. q̃dẽ oi. b. vel alicui. b. autẽ nulli. c. ꝛuersis enim ꝓpõnibus: neĉe est. c. alicui. a. nõ ineẽ. Sil'r autẽ ⁊ in alijs figuris: semp enim p ꝛuersionẽ fit syll's: pz ẽt qm̃ indefinitũ pro predicatiuo particulari positũ eũdez faciet syll'm in oib⁹ figuris.

Argir. ¶ Ex his etiã que dicta sunt pz oibus in figuris cuz nõ fit rõcinatio: affirmatiuis aut negatiuis vtrisq terminis/aut etiã particularib⁹ sumptis nullũ penitus fieri neĉium. Sũpto vero affirmatiuo ac negatiuo/si negatiuus sumat vl'is extremi minoris ad maiorẽ rõcinationẽ fieri semper: veluti si A/q̃dẽ oi B: aut cuipiã insit: b/vero nulli cõpetat C. Nã si cõuertant ꝓpõnes: E necesse est ipsum C/cuipiam A/non inesse. Similiter ⁊ in ceteris figuris efficit. Nam per cõuersionem fit sane ratiocinatio semper. Patet etiã indefinitã ꝓpositionẽ eandez omnibus in figuris ratiocinationem efficere: positam loco particularis affirmatiue.

Postq̃z determinauit ordinationẽ medij re^u extremorũ: circa ꝓpõnes de inesse in oi fig^a. B determinat que ex p̃cedẽti parte manifesta sũt. ⁊ B est pars correlaria: siue icidẽtalis. ⁊ diuidit in. 2. In p̃ determinat q̃dã manifesta q̃ztũ ad syll'orũ gñonẽ. in 2° cũ dicit (Manifestũ est.) q̃dã manifesta q̃ztũ ad eoẑ reductionẽ. in parte pria fic pcedit. primo ostẽdit ex p̃dictis manifestũ esse qm̃ non fit syllogismus ex affirmatiuis: qz nõ in 2ª fig^a: ⁊ qm̃ non fit F syll's ex negatiuis vel pticularibus: qz in nulla fig^a. ⁊ B est (Palã aũt ⁊ qm̃.) 2° ponit duas ꝛiuĝnes idirecte ꝛcludẽtes iuxta p̃dcã dicens. q̃ qm̃ vna ꝓpõ est affirmatiua vl'is vel pticularis: altera ẑo neg^ua vl'is/erit syll's cõcludentes minorẽ extremitatẽ de maiore in prima figura: vt si oẽ vel aliq̃õ. b. est. a. nullũ autẽ. c. est. b. seq̃t ergo q̃dã. a. nõ est c. ⁊ ostẽdit harũ vtilitatẽ dicẽs. q̃ pficiunt per conuersionẽ ꝓpositionũ. s. ⁊ trãspõnẽ earum. ⁊ addit q̃ similiẽ est in alijs figuris a prima. ⁊ hoc est (Cũ autẽ p̃dicatiu⁹.) 3° dicit ex p̃dictis manifestũ esse. q̃ idem fit syllogismus vbiq accepta idefinita q̃ fit ꝓpticulares. ⁊ hoc est (Pz etiam.)

¶ Manifestũ est autẽ: ⁊ qm̃ syll'i imperfecti per primã figurã pficiunt: aut enim ostẽsiue: aut p impossibile claudunt oẽs: vtrinq autez fit prima figura. Ostẽsiue quidẽ pfectis: qm̃ p ꝛuersionẽ pficiebant oẽs. Cõuersio autẽ p̃mã faciebat figurã: per impoſe ẑo demõstratis: qm̃ posito falso syll's fit p p̃mã figurã: vt in postrema figura: si. a. ⁊ b. omni. c. insunt: qz. a. alicui. b. inest. Nam si nulli. b. autem oi. c. nulli. c. inerit. a. sed positum erat omni. Similiter autem ⁊ in alijs. 5

¶ Patet insuper ratiocinationes imperfectas omnes per figurã perfici primã: vniuerse enim aut recta demonstratione aut deductione ad id quod fieri nequit pficiunt. At vtroq modo p̃ma fit plane figura. Nã si recta pficiunt demõstratione vniuerse pficiunt: conuersio ẑo figurã p̃mã efficiebat. sin vero demonstrant deductione ad id q̃d fieri nequit/falso posito/ratiocinatio fit per p̃mam figurã velut vltima in figura. Si A/⁊ b/omni cõpetant C: ipsuz A/cuipiã competit b: nam si A/nulli competet b: ipsum autez b. omni C/inest: A/nulli competet C: At omni inesse supponebat: idem ⁊ in ceteris fiet. Argir. D

¶ Conter determiat q̃dã manifest^a ex p̃dcis q̃ztũ ad syll'oẑ reductionẽ: ⁊ diuidit in 2^a. In p̃ ostẽdit q̃ oẽs syllõ ipfecti pficiunt p p^m figurã. In 2° cũ dic (Est ẽt reducẽ.) gra hui⁹ reduc oẽs syll'os alios ab vlib⁹ p' fig' in ipsos vl'es. p^m ostẽdit fic. oẽs syllõ ipfecti pficiunt oñsiue siue p ipoſe: ſz siue fic: siue fic p ficiunt p p^m figurã. q̃ oẽs ipfecti pficiunt p p^m figurã. hui⁹ rõnis p̃ ponit ẑnẽ. ⁊ B est (Mani^m aũt.) 2° maiorem. ⁊ B est (Aut. n. oñsiue.) 3° minorẽ. ⁊ B ẽ (Utriq aũt.) 4° minorem

oñdit: ⁊ B p̄ p̄ᵐ ptē. 2° 2ᵐ. p̄ᵐ sic. pfecti oñsiue pficiunt p cō uersionē ⁊ trāspōnē. ſz B fit p p̄ᵐ figurā. g̃ pfecti oñsiue pficiunt p p̄ᵐ figurā. hᵒ rōnis p̄ ponit ꝯnē. ⁊ B est (Oñsiue q dē.) 2° maiorē. ⁊ B est (Qm̄ p oñsiōes ⁊c.) 3° minorē. ⁊ B est (Cōuersio aūt.) Coñter oñdit 2ᵐ ptē minoris sic pfecti p ipolē pficiunt sumpto opposito ꝯnis cū altera p̄missa ⁊. ſz B fac p̄ᵐ figurā. g̃ pfecti p ipolē pficiunt p p̄ᵐ figurā. huiᵒ rōnis p̄° ponit ꝯnē. ⁊ B est (Per impolē.) 2° minorē. ⁊ B est (Qm̄ posito.) 3° ipaz oñdit faciēdo ſyllm in p̄ 3ᵃ. ⁊ deinde pficiēdo ipsum per ipolē. ex opposito eniz ꝯnis ⁊ minore concludit oppositum maioris in secūdo p̄me. ⁊ dicit similiter posse fieri de alijs modis. ⁊ B est (Ut in postrema.)

¶ Est ēt reducere ad prime figure vlēs ſyllos. Nā q ſūt in scōa mānifestū ē: qm̄ pficiūt p illos: vez nō ſilr oēs: ſz vlēs qdē puatia ꝯuersa pticulariū āt vtraq; p ad ipolē ductōez. Qui vo i p/ma ſt pticlares: pficiūt qdē ⁊ p ſe. Est autē ⁊ p scōaz figurā oñdere ad ipolē ducētes: vt ſi. a. i/ſit oi. b. ⁊. b. alicui. c. qm̄. a. alicui. c. inerit. Si. n. nlli. b. āt oi. a. nlli. c. ierit. b. B. n. scimᵒ p scōaz figurā. Silr ⁊ i puatio erit demōſtratio. Si. n. a. nlli b. ⁊. b. alicui. c. iest: ⁊. a. alicui. c. nō ierit. nā ſi oi c. b. āt nlli iest. a. nlli. c. ierit. b. Hec āt fuit media figura. Quare qm̄ q i media figura ſt ſyllī/oēs reducūt ad vlēs ſyllos prie figure: q vo pticla/res ſt in pria: ad eos q ſūt i media: mam̄ qm̄ ⁊ pticlares reducūt ad eos q i pria figura ſt vlēs ſyllos. Qui vo ſt in ctia: q vlēs ſt qdē ctmi stati pficiūt p illos ſyllos. Si vo pticlares sumant ad pticlares ſyllos prie figure. Sed hi reducti ſūt ad illos: q̃re ⁊ tertie figure pticulares. Manifestū est g̃ qm̄ oēs reducunt ad prime figure vlēs ſyllos. Igit ſyllī ostēdētes inesse ⁊ nō in/esse. dictuz est quo ſe hnt: ⁊ p̄m se qui sunt ex ea/dem figura. ⁊ adiuicē qui ex alijs figuris.

Argir. ¶ At vo lz vniuersas rōcinatōes ad vlēs prie fi gure rōcinatōes reducere. Nōz. n. p illa scōe rō cinatōes figure pfici: q̃z q̃z nō ſilr oēs pficiūt: ſz vlēs qdē negatiuo vlī ꝯuerso: vtraq; vo pti/cularīū deductōe ad id qd̄ fieri negt. At pticu/lares rōcinatōes prie figure: ⁊ p ſe qdē ipas p ficiūt. Lz āt ipsas ⁊ p scōam figurā oñdere de ducēdo ad id qd̄ fieri negt: veluti ſi a/qdē oi b/cōpetat: b/vo cuipiā ifit c. ipm a/sane cuipiā cō petet. c. Nā ſi nlli cōpetet ⁊ iest cuilz b. ipz p fe/cto b. nlli cōpetet. c. Hoc. n. fit p scōam figurā. Silis erit demōſtratio rōcinatōe ēt negatia: nā ſi a. qdē nlli. b. cōpetat. b. vo cuipiā ifit. c. ipm. a. pfecto cuipiā cōpetet. c. nā ſi ipſi qdez cōpetet oi: nlli āt iest. b. ipz. b. pfecto nlli cōpetit. c. at B erat media sane figura. Que cū ita ſint/cuz vni/uerse qdē rōcinatōes figure medie/ad vlēs rō cinatōes figure prie reducāt: pticlares vo ipᵒ prie figure ad rōcinatōes figure medie reducā tur. Nōz pticlares q̃z prie figure rōcinatōes ad vlēs eiusdē figure rōcinatiōes reduci. Figure vo ctie rōcinatiōes ſi vlēs qdē ſint ctmi/p vlēs ꝯtinuo rōcinatiōes prie figure pficiunt: ſin vo pticlares ſumāt p rōcinatiōes ad illas iā ſūt re ducte. Quare ⁊ rōcinatiōes pticulares figure tertie ad easdē vtiq; reducūt. Nōz igr oēs rōci natiōes ad vlēs rōcinatōes figure prie reduci. Rōcinationē igit ee/q demōſtrāt eē atq; nō eē dicte ſūt quo ſese habēt ⁊ p seipsas q̃ ſūt ex eadē figura: ⁊ inter ſese que ſunt ex diuersis figuris.

¶ Coñter gra bᵒ reduc in vlēs modos p̄ oēs alios: ⁊ B fac hac rōne: q: iā oñderat q ſyllī 2ᵃ ⁊ 3ᵃ fig reducunt in p̄ᵐ fi gurā: ne putet q nō fit adhuc vlterior reductio: ostēdit q fic: p B volēs signare q oēs ſyllī nascunt a ſyllis vlīb p̄ fi gure: itēdit g̃ talē rōnē. ſyllī 2ᵃ fig: ⁊ pticlares ſyllī p̄ ⁊ oēs ſyllī 3ᵃ reducunt in vlēs p̄ g̃ oēs alij ab vlīb p̄ in ipsos re ducunt. p̄ g̃ pponit ꝯnē. ⁊ B est (Est ēt reducē.) 2° oñdit p/missas B mō. p̄ p̄ᵐ ptē 2° 2ᵐ. 3° 3ᵐ. p̄ᵐ oñdit dicens. q ſyllī 2ᵃ fig reducunt in vlēs p̄ ilz diuersimode. vlēs eniz modi 2ᵃ fig reducunt in eos p ꝯuersionē ⁊ trāſpōnē. ꝓpōnū q̃ztū ad 2ᵐ modū. ptᵗᵉ aūt p deductionē ad ipolē. Et nō q ista deductio fit accepto oppoᵒ ꝯnis cū maiore: ſtati. n. ꝯcludit opp̄ᵐ minoris p vlēz ſyllm p̄ᵃ. ⁊ B est (Nā q ſūt.) 2ᵃᵐ ptē cō cludit ſic: ſyllī vlēs 2ᵃ fig reducunt in vlēs p̄ᵃ: ſz ptᵗᵉ ſyllī p̄ reducunt in vlēs 2ᵃ g̃ pticlares p̄ reducunt in vlēs eius/dē. huiᵒ rōnis p̄ ꝛificat miorē. 2° ponit totā rōnē. pcedit g̃ fic. p̄ dic q pticulares p̄ pficiunt p seipsos. ſ. p dici de oi ⁊ de nlloi: ⁊ ēt p vlēs p̄ᵃ. ⁊ B est (Qui vo in p̄ᵃ.) 2° minorē de clarat reducēs pticulares p̄ in vlēs 2ᵃ p ipolē. 3ᵐ eni p̄ re/ducit in 2ᵐ ex oppᵗᵒ ꝯnis: ⁊ maiore ꝯcludit oppᵐ minoris in 2° mō 2ᵃ. 4ᵐ vo p̄ reducit in p̄ᵐ 2ᵃ. ſilr p oppoᵐ ꝯnis ⁊ maio rē ꝯcludēdo oppᵐ minoris. ⁊ B est (Quare qm̄ q.) 3ᵃᵐ ptez oñdit ſic dicēs. q vlēs 3ᵃ reducūt eni imeᵗᵉ in illos p ipolē ſumpto oppᵗᵒ ꝯnis cū minore. B eni ſciēdū q ſic in 2ᵃ fig ex oppᵗᵒ ꝯnis ⁊ maiore fit p̄ᵃ fig. ſic in 3ᵃ ex oppᵗᵒ ꝯnis ⁊ mino re fit p̄ᵃ fig. dic ēt q ptᵗᵉ 3ᵃ reducunt in ptᵗᵉ p̄ᵃ. ſz ptᵗᵉ p̄ᵃ reducunt in vlēs p̄ᵃ: vt dcm̄ est: ⁊ ita ptᵗᵉ 3ᵃ in vlēs p̄ᵃ. ⁊ B est (Qui vo ſūt in 3ᵃ.) Deide epilogat ꝯnē nūc oñsam. ⁊ B est (Manifestū g̃.) Coñter recapitulat breuiter oīa de gña tione ſyllorum de inesse: ⁊ pz. ⁊ hoc est (Igitur ſyllī ⁊c.)

Dubitaret forte aliqs cū det duas ꝯiugōnes indi rectas q̃s ponit Boeᵒ: qr nō ponit alᵗs tres: vt simul determinet qnq; q̃ ſunt in p̄ᵃ fig: ſic fac Boeᵒ. Dubiuz

¶ Et dōm q dispō diuersa p̄missarū fac diuersam ꝯiuga tionē. duo vo modi q̃s B dat alit disponunt in p̄missis q̃z modi directi: ⁊ iō ſunt diuerse ꝯiugationes ab illis. ſunt. n. tales q̃les ꝑus reputabant inutiles in modis directj: q: g̃ in pte ista dat diuersitatē ꝯiugōnū faciēdū ſyllm: bz B de terminare istas 2ᵃʳ ꝯiugōnes idirectas: alie aūt tres nō di uersificāt in p̄missis ⁊ trib modis directj p̄ᵗ: ⁊ iō nō faciūt ꝯiugōnes diuſas ab illis: diuſificāt aūt ab illis in ꝯnibus ⁊ iō in 2° determiat eas: vbi oñdit ptātē ſyllī super ꝯnes. Dubiuz

Adhuc forte dubitaret vtꝯ isti duo modi idirecti in/different p̄ñt esse in 2ᵃ ⁊ 3ᵃ fig ſic in p̄ᵃ. ⁊ vā q nō. istātia. n. est ꝯ 2ᵃᵐ figurā talis. nlls hō ē afin. aliqd aial est afin. ergo aliqs hō nō est aial: nō seᵗ: ſilr est istātia ꝯ 3ᵃ fig ſic. nlls hō est afin: aliqs hō est aial. ergo aliqs afin nō est aial. nō seᵗ. Dubiuz

¶ Et dōz q ſilr ſūt dicti modi in oi fig, ſz Ax. itēdit q vlis negᵗᵒ ſit mior: in istātijs aūt ſit maior.

¶ Sz tūc q̃rē vtrū eodē mō pficiant in oi fig vel diuersi mode in diuſis. ¶ Et dōz q diuſimode: q: in p̄ᵃ fig fit pfe/ctio p ꝯuersionē vtriusq; ꝓpōnis: ⁊ trāſpōnē. in 2ᵃ per con/uersionē vlis negᵗᵒ ⁊ trāſpōnē. in 3ᵃ p ꝯuersionem affirᵗᵒ ⁊ trāſpōnē: verūtamen vbiq; fit reductio in 4ᵐ prime.

A Dubius Deinde forte dubitabit: vtrus isti duo modi in omni figura maneãt idirecti illi duo. s. q̃rũ alt̃ hẽt maiorẽ vl'em affir^{uam}: ⁊ alter minorẽ neg^{uam}. ¶ Et dõm q̃ nõ: imo in p̃ fig' est vterq; modus indirect' tm̃: ⁊ in 3' fil'r. vterq; n. modus peccat ꝗ syll'os directos p̃ ⁊ 3' fig'. in 2ª ꝯo fig' ille modus est tm̃ idirect' cui' maior est pticularis: peccat. n. ꝗ syll'os directos 2' fig' q̃ hãt semp maiorẽ vl'es: ille ꝯo q̃ hꝫ maiorẽ vl'em nõ peccat ꝗ modos directos 2' figure ⁊ iõ nõ est tm̃ indirectus. sed p̃ ⁊ p se directus est: sed postea põt fieri indirectus per conuersionẽ conclusionis.

Dubius Adhuc dubitabit q̃re isti duo modi idirecti tm̃ pñt i ꝗnẽ pticularẽ: ex q̃ vtraq; pmissa põt eẽ vl'is. ¶ Et dõm q̃ in oi figura in his modis ꝗ^{ll} mior̃ extremitatẽ eẽ qd iferi' ad maiorẽ: q̃re cũ neẽ sit ibi ꝗnẽ eẽ negatiuã: ⁊ supi' nõ põt negari ab iferiori nisi pticularit: neẽ ẽ ꝗnẽ eẽ pticularẽ neg^{uam}. q̃ aũt mior possit in oi fig' ꝗtineri

B sub maiorẽ: i his modis pꝫ in termis in p̃ fig' sic. ois vl' aliqs hõ ẽ aial: nll's asin' est hõ. ist 2' sic. Aliqõ aial ẽ hõ. nll's asin' ẽ hõ. i 3ª sic. ois vel aliqs hõ est aial. nll's hõ est asin'.

Dubius Adhuc forte q̃ret: q̃re nõ fit modus idirect' qñ a^{er} est negatiua: ⁊ b^{er} affirmatiua sicut eꝫ. ¶ Et dõm q̃ si in p̃ma figura a^{er} eẽt vl'is negatiua: b^{er} affirmatiua siue vl'is siue particularis nõ eẽt talis modus tm̃ idirect'. q̃ ibi eẽt dispõ modi directi oino: fil'r in 2' figura. fil'r etiaꝫ in 3ª eẽt talis dispõ modi directi: ⁊ cõcludere nẽcio: sed in omnibus his cuꝫ ꝗcludit particularis negatiua. ⁊ hoc in p̃ma ⁊ scõa figura qñ minor est pticularis: ⁊ in 3' fil'r põt si mior extremitas ꝗtineret maiorẽ: ⁊ iõ cũ supius nullo mõ negẽt de inferiori nõ cõcludere ibi indirecte. exempla de his patent p se: ex his pꝫ sufficiẽtia duorũ modorũꝫ quos ponit Ar. ¶ Cõsequẽter q̃ret quare modi vniuersales 2' fig' nõ pñt reduci in vl'es p̃ p ipoleṽ pñt particulares 2'.

C ¶ Et dõm q̃ ẽ est. q̃ opp^{m} ꝗnis in vl'ibus syllis est pticularis: ſꝫ particularis nõ põt eẽ pmissa in modis vl'ibus.

Dubius Ulterius forte dubitabit aliqs q̃r pticulares p̃me pficiunt p vl'es 2'. Syll'. n. scõe figure sũt iperfecti: ⁊ syll'i p̃me sunt pfecti: pfectũ autẽ non hꝫ reduci ad ipfectũ: nec pfici p ipsum. ¶ Et dõm q̃ nõ reducuntur in scõaꝫ figuraꝫ vt ibi sit status: ſꝫ vt vlterior fiat reductio in modos vniuersales p̃me: ⁊ ita non perficit perfectũ per imperfectum: q̃ non stat resolutio ad secundam figuraꝫ.

Dubius Sed tũc ẽt dubitabit aliqs: quõ pticulares p̃me pficiunt p vl'es eiusdẽ: ex q̃ oẽs pfecti sũt: ſic. n. vl'es p̃me pficiunt p dici de oi ⁊ de nullo fil'r particulares eiusdẽ. ¶ Et dõm q̃ modi vl'es ⁊ſi nõ sint pfectiores q̃ztũ ad nẽcitatẽ: sunt tm̃ pfectiores q̃ztũ ad modũ: ⁊ q̃ztum ad nẽcitatis euidẽtiã: vtrobiq; n. est euidẽtia nẽcitatis: magis tamẽ ⁊ pfectius in modis vl'ibus: nascunt. n. particulares ab vl'ibus: ⁊ ab illis trahunt originaliter necessitatem.

Dubius D Conter forte dub' de eo q̃ dic pti^{r} 3' reduci in vl'es p̃: p B q̃ ipsi reducũt in pti^{r} p̃: ⁊ pti^{r} p̃ in vl'es eiusdẽ. 5'. n. 3' nõ reducit in pti^{r} p̃: q̃ nõ pt reduci p ꝗuersionẽ: imo reducit in vl'em p̃ imediate p impoleṽ acce pto oppo^{to} ꝗnis cũ mior. ¶ Et dõm q̃ hec vã sunt: ⁊ hoc q̃ dicit Ar. dic p illis modis q p ꝗuersionẽ reduci pñt in pticulares p̃me. 4' autem modus ⁊ 6' tm̃ sic reducunt. 3' autẽ ⁊ sic ⁊ per impossibile: sicut dictuꝫ est: sed quintus reducitur solum per impossibile: non per conuersionem.

Quoniã aũt diuersum est ineẽ: ⁊ ex necessitate ineẽ ⁊ ꝗtigere ieẽ. Nã quidẽ insunt multa: non tm̃ ex nẽcitate. Alia ꝯo neq; isunt ex nẽcitate: neq; insunt oino: ꝗtigit tm̃ ineẽ. Manifestũ est q̃ syll's vniuscuiusq; horꝫ alter erit: ⁊ non fil'r se hñtib' terminis. Sꝫ hic q̃dẽ ex necessarijs: ille ꝯo ex his

que simpliciter insunt: ille aũt ex contingẽtib'. E

Postq; determinauit ordinationẽ medij cum extremis in syll'o q̃ est fine mõ. B intẽdit de eodeꝫ in syll'o qui est cũ mõ. ⁊ pcedit sic. p̃ dat nẽcitatẽ hui' pñ. 2° cũ dic (Ergo in nẽcijs.) pseq̃t itẽtũ in hac pte. i pma q̃ p te oñdit q̃ diuisus est syll's supp̃ponẽs de iesse: ⁊ de nẽcio iesse: ⁊ de ꝗtingẽter ieẽ: ⁊ sic diuersuꝫ est ieẽ: ⁊ ex nẽcitate i eẽ: ⁊ ꝗtigẽter ieẽ. q̃ diuersus est syll's de ineẽ: ⁊ de nẽcio in eẽ ⁊ de ꝗtigẽt ieẽ. h' rõnis p̃ ponit añs. ⁊ B est (Q. m̃ ãt diuersuꝫ.) 2° decl'at ipm dicẽs. q̃ ieẽ cõius ẽ q̃ztũ ex nẽcitate ieẽ. ⁊ ita diuersa sũt: sicut supi' ⁊ iferi': ⁊ B est (Nã mlta.) 3° ifert ꝗñs: ⁊ B est (Manifestũ q̃ztũ.) Et ex B relinquitur nẽcitas hui' ptis: q̃ cũ diuersus sit syll's de ineẽ: ⁊ de mõ. nẽcẽ est determinare gñonẽ syll'i de mõ. fiẽ syll'i de inesse.

¶ Ergo in necessarijs quidem vere similiter se habet: ⁊ in his qui de inesse. Similiter enim ponitis terminis: ⁊ in his que sunt: ⁊ in his que ex necessitate insunt: vel non insunt: ⁊ erit: ⁊ non erit syllogismus: verũ distabit in eo quod adiacet terminis ex necessitate inesse vel non inesse: nam ⁊ priuatiuum similiter cõuertitur: ⁊ de toto esse: ⁊ de omni similiter assignabimus. f

¶ Consequẽter pseq̃it ⁊ diuidit in duas. in p̃ma determinat gñonẽ syll'i de nẽcio. in 2ª cũ dicit (De ꝗtigẽti aũt post B dõm.) gñonẽ syll'i de ꝗtingẽti. p̃ma in duas. in p̃ma determinat vniformẽ gñonẽ syll'i de nẽcio. in 2ª cũ dicit (Accidit aũt ⁊c.) gñonẽ mixtã eiusdẽ. p̃ in duas. in p̃ determiat B q̃ pertinet ad vniformẽ gñationẽ syll'oꝝ de nẽcio. in scõa cũ dicit (Ergo in alijs.) B q̃ pertinet ad eorũ reductionem. in p̃ma pte ostẽdit q̃ terminis fil'r se hñtibus fil'r fit ⁊ non fit syll's in illis de inesse ⁊ de nẽcio sic terminis fil'r se hñtibus: fil'r accidit. q̃ ⁊ nõ accidit illis de inesse ⁊ de nẽcio: sed ꝗnẽ fil'r acc̃ñte vel nõ acc̃ñte fil'r fit ⁊ nõ fit syll's. q̃ termis similit̃ se hñtibus: fil'r fit ⁊ nõ fit syll's in illis de ineẽ ⁊ de nẽcio. hui' rõnis p̃ ponit ꝗnez. ⁊ hoc est (Ergo in nẽcijs.) 2° maiorẽ. ⁊ hoc est (Similit̃. n.) 3° expõit hoc q̃ dixit fil'r in ꝗne: est eni aliqua diuersitas in B q̃ in syll'o de nẽcio superaddit modus: in syll'o de ineẽ nõ supaddit: ſꝫ ponit eẽ simp': ⁊ hoc est (Verũ distabit.) 4° maiorẽ vificat dicẽs. q̃ ppõnes de ineẽ ⁊ de nẽcio similit̃ ꝗuertũt q̃ztũ ad pfectionẽ syll'orũ impfectorũ. ⁊ similit̃ est in vtrisq; dici de oi ⁊ ō nullo: q̃ztũ ad pfectionẽ syll'orũ pfectorũ. ⁊ ita similit̃ vtrobiq; accidit ꝗ: vel nõ accidit. ⁊ B est (nam ⁊ priuatiuum.) 5

¶ Ergo ⁊ in alijs q̃dẽ per ꝗuersionẽ ostendẽt: quoniã conclusio necessaria eodem mõ quo in his qui de inesse. In media autem figura quando fuerit vl'is affirmatiua: particularis ꝯo priuatiua. Et rursum in tertia quãdo vl'is quidez predicatiua: particularis ꝯo priuatiua: nõ similiter erit demõstratio. Necesse est aũt exponentes cui alicui vtrũq; nõ inest de hoc facere syllogismũ: erit eni nẽcius in his. Si aũt de exposito erit nẽcius: erit ⁊ de illo aliquo. Nã hoc q̃ expositum est: ipm q̃dẽ illud aliquod est: fit autem vterq; syllogismus in propria figura. h

¶ Cõsequẽter determinat id q̃ pertinet ad eoꝝ reductionẽ: siue pfectionẽ: ⁊ procedit sic. p̃ dicit. q̃ omnes syll'i impfecti post 4^{m} 2' ⁊ 5^{m} 3'. fil'r pficiunt illis de inesse. s. p ꝗuersionẽ ⁊ hoc est (Ergo in alijs.) 2° dic q̃ 4° 2' ⁊ 5° 3' non sic pficiunt ſꝫ p expõnẽ. opꝫ. n. in vtroq; accipe aliqõ singl'r sub subto particularis neg^{ua} ⁊ p B ostẽdẽ propositũ: q̃ si syll's iam ex-

posit⁹.ſ.q fit de parte ex ſuppoſita ſit necius: erit ⁊ ille ne-
ceſſarius q exponit⁹ ⁊ fiet ſyll's expoſitoriⁿ in eadē figura
cū ſyll'o q exponit⁹.v.g.4⁹ 2' talis eſt: de necitate oē.b.eſt
a.de necitate aliqd.c.nō eſt.a.g̃ de necitate aliqd.c. nō eſt
b.dz g̃ ſbm minoris exponi p aliqd pticulare ſic: de necita
te b.c.nō eſt.a.⁊ ſequit.g̃ de necitate b.c.nō eſt.b.⁊ ita pz
itētū.5⁹ aūt 3' talis eſt: de necitate aliqd.b.nō eſt.a.de neci
tate oē.b.eſt.c.g̃ de necitate aliqd.c.nō ē.a.dz g̃ ſbm maio
ris ſic exponi: de necitate b.b.nō eſt.a.⁊ ſequ't: de neceſſita-
te b.b.nō eſt.a.de necitate b.b.eſt.c.g̃ d̄ necitate aliquod
c.non eſt.a.⁊ b eſt (Jn media aūt figura.) ⁊ nō q̃ b qd di-
cit (Cui alicui.) ſignat ſbm pticularis ppōnis in vtroq; ſyl
logiſmo p b qd dic (Utrūq;.) ſignat p̄dicatū vtriusq; ptis:
p b qd dicit: nō ineſt: ſigt vtrāq; pticularis negatiua; eſſe.

Dubiu; **Hic forte** dubitaret aliqs p̄ de ptinētia hui⁹ ptis. in
tēdit eni Ar. in b li° de ſyll'o ſm formā: ⁊
put abſtrahit a mā: q̃re nō dēret b d̄ſcēdē ad ſyllogiſmos
k de ineſſe ⁊ de necio: qa iſte deſcenſus eſt ad māles d̄rias.
2° ¶ Adhuc diuerſitas ex pte mā pcedit in infi⁹: ſic ⁊ diſio
ei⁹. q̃re diūſitas ſm mām ſub arte nō cadit: q̃re diuerſitas
ſyllī p ſyll'm de ieē ⁊ de mō ſub arte ñ cadit: ex q̄ pz mā; ē.
¶ Et dōm q̃ bene lz ipm deſcēdē b ad dictas d̄rias ſyllī.
¶ Et dōm ad p⁹ q̃ ipſe itēdit b de ſyll'o abſtrahēte a mā
nō q̃cūq; ſz a mā necia/pbabili/⁊ appenti: iſte aūt d̄rie q̄
ſūt de ieē ⁊ de mō: q̃uis māles ſint ⁊ ſpāles quodāmō re⁹
ſyllī ſimpl'r ꝓſiderati: ſūt tñ forāles ⁊ abſtrahentes a mā
necia/pbabili/⁊ apparēti: ⁊ ideo bñ lz ipm determiare b
has d̄rias ⁊ dz facē: qr iſte d̄rie ſunt ipſius ſyllī ſimpl'r ſm
ſe ⁊ nō ꝓhūt ipm ad aliā ſpēm ſyllī. ¶ Ad aliō dōm q̃ eſt
ꝓſiderare mām dupl'r. ſ.aut pp diuerſitatē que ꝓtingit ex
mā mē tñ: aut pp diuerſitatē in forma ꝓſite ad diuerſitatē
mē. p̄ mō nō cadit ſub arte ꝓſideratio d diuerſitate mē.
2° autē mō cadit: vñ cū ad diuerſitatē mē ſyllī p propoſi-
l tiōes de ineē ⁊ de mō: ꝓſequat diuerſitas alia ſm formaz
qr diuerſus eſt modus ſyllogiçādi i bis ⁊ in illis: pz q̃ rō
ne hui⁹ diuerſitatis hz ꝓſiderare dictā mē differentiam.

Dubiu; **Loñter** ꝓtingit dubitare de ſufficiētia: qr cum nō ſo
lum diuidat ppō de qua fit ſyll's p modalē:
⁊ illā de ineē: ſed ēt p verā ⁊ falſam: cathegoricā ⁊ hypo-
thetica: pbabilē ⁊ neciam: vī q̃ q̃ rōne det'minat de ſyll'o
reſpiciēdo ad has d̄rias ppōnis modalē ⁊ de ieē: dz ēt de-
termiare de ſyll'o reſpiciēdo ad alias dcās d̄rias ppōnis.
k° ¶ Et dōm q̃ nō determinata hic d ſyll'o ꝓſtituto ſup ppō
nes pbabiles ⁊ necias: qr b intēdit de ſyll'o: put eſt ſup hz
ppōnes abſtrahētes ab vtriſq; ⁊ in ſequētib⁹ libris: put
ſup hz ppōnes ſcz necias ⁊ pbabiles. Adhuc b ſolū iten
dit g̃iationē ſyllī ſimplicis ⁊ ꝓſtantis ex ppōnibus ſim-
plicibus: ⁊ ideo nō reſpicit has d̄rias ppōnis: cathegori-
cū ⁊ hypotheticū: ſyll's eni cōpoſitus. aut non eſt ſimplex
ſyll's vn⁹: ſz multi: aut nō hz rōnē ſyllī ſimpl'r niſi diminu-
te ⁊ ſcdario cū fit ex hypotheſi ⁊ de tali ſyll'o nō itēdit b.
m Adhuc ipſe itēdit b d ſyll'o penit⁹ oñſiuo: ⁊ optie oñſiuo:
⁊ talis ſemp fit ex veris. ſyll's autē ex falſis eſt quo ad qd
hypotheticus: eſt.n. aliquo mō ex hypotheſi: ſicut patebit
in 2°. ⁊ iō nō reſpicit b ad has d̄rias: verū ⁊ falſum ad ꝓſtō
nē ſyllī: ſed ſupponēdo b ſyll'm: de quo determiat eē ex ve
ris. in ſcdo determiabit de ſyll'o ex falſis: in quo de modis
ſyllī ex hypotheſi itēdit. iſte autē d̄rie diuerſificant ppōnē
q̃tum ad formam eius. ſ. q̃tū ad cōpoſitionez: ⁊ cadunt a
mā diuerſificante in mō ⁊ forma ſyllī oſtēſiui ſimplicit: de
quo b determinat: ⁊ iō determinando b de tali ſyll'o conſi
derat dictas differentias. ſ. de ineſſe ⁊ de modo.

Dubiu; **Adhuc** dubitari pōt de ſufficiētia. q̃rit.n. quare non
ꝓſiderat ppōnē de ipoli ieē/ad ſyllī oſtōnez:
ſic de ineē: ⁊ de necio ieē: ⁊ de ꝓtigēti ineē: ⁊ b pz ex p̄dcis.
ppōnes.n. de ipoli/ſunt ſm rē de necio: affirmatiua.n. de
ipoli eſt neg⁹ de necio: ⁊ neg⁹ de ipoli affirmatia d necio:
⁊ ita oēs ppōnes de mō: aut ſunt ſm rem de necio: aut de n
ꝓtingenti: cōtingēs.n. ⁊ poſ'e conuertunt' in orationibus.

Loñter forte dubitaret aliquis de dictis in l'ra ⁊ pri- Dubiū.
mo de eo qd p̄ oſtēdit. diuerſitas.n. ſyllogiſ-
mi nō ꝓſiſtit niſi ſm figurā ⁊ modū. ſz ppō de ineē ⁊ de ne
ceſſario nō diuerſificant figurā ⁊ modū. g̃ nō eſt diuerſus
ſyll's de ieē ⁊ de necio: cui⁹ oppo⁹ dic. ¶ Et dōm q̃ q̃uis
figura ⁊ modus nō diuerſificent penes ppōnes de ineſſe ⁊
de necio in vniformi g̃ione: diuerſificant tñ figura ⁊ mo-
dus in illis in g̃iatione mixta alteri: ſimil'r diuerſificatur
ſyll's ſm figurā ⁊ modū in illis de ineē ⁊ de ꝓtigēti: ſic pa
tebit infra: ⁊ ſic pz q̃ diuerſus eſt ſyll's de ineē ⁊ necio ineē
⁊ cōtingēti ineē. adhuc in oibus his eſt repire diuerſitatē
ſm mām ⁊ ꝓnē: q̃uis nō eēt reperire diuerſitatē in figura
⁊ modo. ⁊ ita patet q̃ ſermo Ariſto. verus eſt.

Loñter dubitabit de eo qd primo oñdit. vī.n. repu Dubiū
gnare ei qd p̄ oñdit ſi ſil'r fit ⁊ nō fit ſyll's in O
illis de ineē: ⁊ de necio ineē ſic oñdit 2° loco: tūc nō eſt diū-
ſus ſyll's de ineē: ⁊ de necio: cui⁹ oppo⁹ pus oſtenſum eſt.
¶ Et dōm q̃ ſil'r fit ⁊ nō fit ſyll's de ieē ⁊ d necio q̄ ad for
mā: diuerſus tñ ē q̃tū ad mām: ⁊ ita nō repugnat ſm ōes.

Loñter q̃rē q̃re dic 4⁹ ⁊ 5⁹ 3' non reduci ſimil'r ſi- Dubiu;
cut in illis de ineē: cuz tñ poſſunt reduci per
ipoſ'e: vt videt' in illis de neceſſario: ſicut in illis de ineſſe.
¶ Et dōm q̃ itēdit Ar. d̄ſe q̃ 4⁹ ⁊ 5⁹ nō reducāt' ſil'r in il
lis de necio ſicut reducunt' alij modi imperfecti in illis de
necio. Alij.n. reducuntur per cōuerſionē. iſti autē non: ſed
per expoſitionē. Sed quidam dicunt iſtos duos modos
poſſe reduci p impoſſibile: ⁊ quidam dicunt non poſſe.

Conſequēter q̃rit'. Utrū ſic ſit vl' nō. ⁊ vī q̃ poſ Dubiū.
ſint. Fiat.n. 4⁹ 2' ſic. de neci' oē.b.
eſt.a.de necitate aliqd.c.nō eſt.a.g̃ de necitate aliqd.c.nō
eſt.b. ſi nō ſequ't det' opp⁹. ſ. nō de necitate aliqd.c.nō ē.b. p
qd eqpollet iſti. 2⁹ oē.c.eē.b. fiat g̃ b arg⁹ in p̄ pme ex illa
⁊ maiore ſic. de necitate oē.b.eſt.a.ꝓtigit oē.c.eē.b.g̃ con
tigit oē.c.eē.a.qd nō pōt ſtare cū minore. ¶ Sil'r autē p-
bet' 5⁹ 3' ſic. de necitate aliqd.b.nō eſt.a.de necitate oē.b.ē 2°
c.g̃ de necitate aliqd.c.nō eſt.a.det'.n.oppo⁹. ſ. nō de neci
tate aliqd.c.nō eſt.a.que eqpollet iſti. 2⁹ oē.c.eſſe.a.⁊ fiat
ſyll'us in p̄mo p̄me ex iſta ⁊ miore ſic. 2⁹ oē.c.eſſe.a. neče
eſt oē.b.eē.c.g̃ 2⁹ oē.b.eē.a. qui nō ſtat cū p̄⁹. ¶ Sz dicet R.
aliqs q̃ nō bñ fit pbō. iſti.n. vlti ſyllī nō tenēt n' ſunt ſyllī.
¶ Cōtra. iferius vbi docet' mixtio necij ⁊ ꝓtigētis docet'. ꝓ
qr ſi maior ſit de necio. ⁊ minor de ꝓtigēti vel e⁹. dūmodo
minor de necio ſit affirmatiua fit ſyll's in p̄ pme ꝓnis de
contingēti. tales autē fuerunt dicti ſyllī. ¶ Adhuc cā d̄ſ. 2°
de necitate oē.b.eſt.a.ꝓtigit oē.c.eē.b.g̃ ⁊c. ponat' minor
ieē. ex quo eſt ꝓtigēs ⁊ ſequit' ſic. de necitate oē.b.ē.a.om
ne.c.eſt.b.g̃ de necitate oē.c.eſt.a. talis eni cōbinatio oſtē
det' vtilis in p̄xio cap̄ ſequti. qr ex maiori de necio: ⁊ mio-
ri de ineē: ſequit' ꝓ de necio. ⁊ ſi neče eſt oē.c.eē.a.g̃ ꝓtigit a
oē.c.eē.a. ⁊ ita pz q̃ dict⁹ ſyll's eſt bon⁹ de mixtione neceſſa
rij ⁊ cōtingētis. ⁊ idē ēt pōt oſtēdi de illo ſyll'o mixto: qui
fit ad pbandū 5⁹ modū 3' p ppōnē illius de ꝓtigēti ineſſe.
¶ Ad opp⁹ ſic iferi⁹/vbi docet' mixtio necij ⁊ ꝓtingētis In op⁹ Di
accipit' ꝓtigēs in p̄miſſis pro ꝓtigēti nō necio. ſ. qd pōt eē
⁊ nō eē. illa aūt de ꝓtigēti q̃ eqpollet negatiue de necio eſt
de ꝓtigēti p poli: ⁊ tale ꝓtigēs nō accipit' ad mixtionē in
dcis ſyllis: q̃re manifeſtū eſt q̃ mixtio dictoꝝ ſyll'orū non
pcedit ſm q̃ iferius docet' de mixtione necij ⁊ ꝓtingētis: ⁊
ita nō tz modus arguēdi. ¶ Adhuc illa de poli vel conti- 29
gēti q̃ ꝓuertit' cū negatia de necio eſt de ꝓtigēti pro poli:
tale aūt ꝓtigēs abſtrahit a termis ſimpl'r ineē ſumpt: ⁊ ñ
ſimpl'r ineē ſumpt: ſic aūt accipiebat' ꝓtigēs in dcis ſyllis:
q̃re ꝓtigēs in illis abſtrahit ab vtriſq; termis: q̃re ſi talis
de ꝓtigēti ponat' ineē: nō op̄z q̃ fit de ineē ſimpl'r: ſz pōt eē
de ieē: vt nūc: ſz ex vna de necio: ⁊ altera de ineſſe vt nunc

non

A nõ sequit ꝯ de necio sic patebit in prio cap°. g ejus illa de
ꝯtingẽti ponat ineẽ/ nõ eẽt vtilis mixtio de necio ⁊ iesse. ⁊
ita dictus mod° arg° p põnẽ de ieẽ illi° de ꝯtigẽti nõ oñdit
ꝯpositũ. ¶ Et dõz ꝙ 4° 2ᵃ ⁊ 5° pñt reduci per ipoⁿle: ⁊ esset
tũc mixtio ꝯtigẽtis ⁊ necij: sic supius tactũ ẽ in reductione
illoꝝ. ¶ Sz sciẽdũ ꝙ ꝯpõ de cõtingẽti accepta in tali mix/
tione põt esse de cõtingenti tripl'r. aut eni est de contigẽti p
possibili: ꝑm ꝙ indifferẽter se hz ad necessariũ ⁊ nõ necessa
riũ. aut de cõtingẽti pro nõ necessario. aut de cõtingẽti pro
necio. si si. de cõtingenti pro nõ necio. s. ꝙ põt esse ⁊ nõ esse:
tunc in reductione quarti modi secẽde figure maiore existẽte
de necessario ⁊ minore de dicto cõtingẽti. sequit ꝯclusio de
ꝯtingẽti pro possibili ꝑm ꝙ infra docebit in mixtiõe necessarij ⁊ ꝯtingẽtis. Sz nõ pbat per B ãrtus secẽde: qz illa de cõ
tingenti que cõuertit cũ opposito ꝯnis est de cõtingẽti pro
B possibili. ⁊ eodez mõ accipi dz in syll'o perficiẽte 4ᵐ secẽde. si
vo sit de cõtingẽti cõi. qõ indifferẽter se hz ad necessariũ ⁊
nõ necessariũ: erit ꝑm ꝙ tale inutilis cõiugatio: maiore exi
stente necessaria: ⁊ minore de cõtingẽti. nõ eni põt in cõclu/
sionẽ de cõtingẽti nõ necessario sicut pz: nec de cõtingẽti p
possibili: nõ eni opz sequi ad cõsequẽs qõ sequit ad añs: sz
talis ꝯclusio sequit minore existẽte de cõtingẽti pro nõ ne/
cessario. ⁊ ad tale cõtingẽs sequit cõtingẽs cõmune: nec se
quit ꝯclusio de necessario nisi illa de ꝯtingẽti esset talis: ꝙ
ipsa posita inesse eẽt de ineẽ simpl'r. sed contingẽs cõẽ si po
nat ineẽ nõ opz ꝙ fit de ineẽ simpl'r: sz põt esse de inesse vt
nunc. Si aũt accipiat illa de cõtingẽti pro cõtingẽti: qõ est
necessariũ: ita ꝙ ipsa posita de ineẽ fit de ineẽ simpl'r: sequi
tur ꝯclo de ꝯtingẽti pro possibili: ⁊ posita minore ineẽ: seq
tur ꝯ de necessario: ⁊ tam ꝯ de necio ãz illa de cõtingenti de
C struit minorẽ ãrti modi: ⁊ in hũc modũ accipiẽdo illam de
ꝯtingẽti põt ãrtus secẽde ostẽdi per ipoⁿle: ⁊ forte cum illa de
ꝯtingenti. qz cõuertit negatiue de necio accipitur de cõtin/
genti pro possibili nõ verificat talis de contingẽti in termi
nis de inesse simpl'r in qb° ꝯtingẽs accipit pro necessario.
Ex his pz qũo ãrtus secẽde pficit per ipoⁿle per mixtionẽ cõ
tingẽtis ⁊ necessarij: ⁊ pz et qũo nõ. ¶ Sil'r dõm est de syl/
logismo perficiẽte 5ᵐ tertie: fit eni mixtus de cõtingẽti ⁊ ne
cessario. sed maior est de cõtingenti: ⁊ qz illa de contingẽti
accepta pro maiore ꝯuertitur negatiue de necessario: ⁊ ita
est de cõtingenti pro possibili ꝑm ꝙ ipsum descendit in ne/
cessariũ: ita ꝙ si ponat inesse ꝑm ꝙ negatiua de necessario
ꝯuertitur erit de inesse simpl'r. ex tali aũt conuersione ⁊ mi
nore de necessario: sequit ex necessitate cõtingens pro pos/
sibili q̃ repugnat maiori in 5° mõ. ió p ꝯtingens sic acceptũ
cũ necio mixtũ pficit qntus 3ᵃ: ⁊ si poneret illa de cõtingẽ/
ti inesse: seq̃ret ꝯ de necio: cũ maior fit de inesse simpl'r. si au
tẽ al'r accipiat cõtingẽs in syll'o pficiẽte hos duos modos
D nõ perficient p impoⁿle: ⁊ sic pz qũo isti duo modi pfici pñt
per ipoⁿle. Si aũt ãrat aliqs ãre sic non pficiat eos. Ax. in
lra hic põt esse: qz de gñatione mixta syll'orũz nihil adhuc
oino manifestũ est: ⁊ hec pfectio nõ fit sine mixtione. Ex iã
dictis patet manifeste responsio ad obiecta in vtraqꝫ parte
dubitationis: ⁊ patet veritas questionis.

Dubiũ. **Sed vlterius** forte dubitaret aliquis de expõne
quã ponit Ari. vz eni esse fallacia
ꝯnitis in pfectione ãrti modi 2ᵃ per expõnẽ cũ infert necesse
est hoc. c. nõ esse. b. ergo necesse est aliqõ. c. nõ eẽ. b. pcedit
eni ab inferiori ad superius cũ negatione. ¶ Et dõm ꝙ añ
cedẽs ⁊ ꝯnis siue inferius ⁊ superius nõ cadunt ibi sub ne/
gatione: ⁊ ita non distribuunt per negationẽ: ⁊ ita arg° ne
cessariũ est. pcedit eni ab inferiori affirmatiue. ¶ Adhuc
cũ fiat expositio subti pticularis negatiue in dictis modis
queret qũo fieri habeat expositio ad B ꝙ fit in eadem figu
ra. ⁊ qũo fiet syll's expositorius in eadem figura cũ eo qui
exponit. ¶ Et dõm vt dicũt aliqui ꝙ nõ fit expositio p sin/
gularia vere: sz per min° vniuersalia: ⁊ illa sumi debẽt vni
uersaliter sic. necesse est omnẽ hoiez esse aial: nece est qõdã
albũ nõ esse aial. g necesse est album nõ esse hoiem: exponi
dz albũ nõ per aliqõ signatũ singulare sensibile: sz p aliqõ
particulare albũ: cuiusmodi est nix: ⁊ ió dz sumi vl'r: ⁊ fiet
syll's in 2° 2ᵃ sic: necesse est oẽm hoiez esse aial: necesse ẽ nul/
lã niuẽ esse aial. ergo nece est nullam niuẽ esse hoiem: ⁊ ita
cũ nix fit aliqõ albũ. necesse est aliqõ albuz non eẽ hoiem.
Cõsimil'r faciẽda est expõ in 5° tertie: ⁊ fiet syll's expositori
us in 2° tertie. ⁊ ita vtrobiqꝫ fit syll's expositorius in eadẽ fi
gura cũ eo qui exponit: sed nõ in eodẽ modo: sic satis bene
dici pt. ¶ Põt ẽt dici ꝙ expõ Ax. fieri põt per sensibile sin
gulare: ita ꝙ. c. exponat p B sensibile. c. vt pdictuz est: ⁊ fiet
syll's expositorius in 4° 2ᵃ pcise in eodez modo. ⁊ in 5° 3ᵃ sil'r
fiet manẽte minore q̃ est vlis. si aũt fiat expõ in 5° 3ᵃ tam in
maiori: q̃z in minori: tunc esset vtraqꝫ propõ singularis: ⁊ se
quit ꝯnitiã fore notã: ⁊ fit syll's expositori° adhuc in 3ᵃ figu F
ra. sicut ille q exponit. Iz ibi nõ fit sufficiẽter aliqs modus
tertie: põt. n. esse 3ª figura. ⁊ si nõ fit aliqs modus eius: sicut
pz ex pdictis. ¶ Et nõ ꝙ ad sufficiẽtiã modoꝝ in vniformi
gñatione syll'oꝝ de necio supponẽda sunt ꝑn° eadẽ penitus
in oi figura: q̃ pus supposita sunt in gnõne syll'oꝝ de inesse:
⁊ tot erũt modi B per oẽm figurã: quot ⁊ ibi nõ amplius.

Accidit aũt qñqꝫ ⁊ altera ꝑpõne necessaria necessariũ fieri syll'm. Verũ nõ vtralibet: sed que ad maiorẽ extremitatẽ: vt si. a. qdem. b. ex necitate sumptũ est inesse: vel nõ ineẽ. b. autẽ. c. inesse tm̃. Sic eni sumptis propositionibus ex necessitate. a. c. inerit vel nõ inerit. Nã qm̃ oi. b. ex necitate inest vel non inest. a. c. aũt aliqõ eoꝝ q̃ sunt. b. mani/ E
festum qm̃ ⁊ c. inerit alteꝝ horũ ex necitate. Si aũt. a. b. qdẽ non est necaria ꝑpõ. b. c. aũt necessariũ: non erit ꝯclusio necessaria. Nã si esset accidit. a. alicui. b. inesse ex necessitate per primaz ⁊ tertiã figurã: hoc autem falsum: contingit eniz tale esse. b. cui possibile est. a. nulli inesse. Est ẽt ex terminis manifestuz: qm̃ non erit conclusio necessaria: vt si. a. quidem sit motus. b. animal in quo sit. c. homo: nãqꝫ homo animal est ex necessitate: mouetur autẽ animal non ex necessitate: neqꝫ homo. Similiter autẽ ⁊ si priuatiua sit a. b. nam eadem demonstratio.

Postqꝫ determinauit vniformẽ gnõnẽ syll'oꝝ de ne
cessario. B intendit de gnõne eoꝝ mixta q̃. s. D
est a mixtiõe necarij ⁊ inesse: ⁊ diuidit in ptes tres: ⁊ tres fi
guras in q̃ꝫ p° docet istã mixtionẽ in p° figura: ⁊ diuiditur
hec ps in secãs. in p° ponit ꝯiugones vl'es. in 2ª particula/
res: cũ dicit (in pticularib° aũt.) In p° sic pcedit. pmo ponit
q̃dã regulã ꝑm quã pcedũt ꝯiugones dicẽs. ꝙ aliqñ acci
dit ꝯ de necessario ex altera ꝑpõnũ exñte tali: ⁊ qz dixit qñ
qꝫ/ exponit B dicẽs. ꝙ nõ fit hoc vtralibet ꝑpõnum existen
te de necio. sz maiore exñte de necio: ⁊ minore de inesse tm̃:
in quo tm̃ intẽdit hãc regulã. maiore exñte de necio: ⁊ mi/
nore de inesse: sequit ꝯ de necio: ⁊ B est (Accidit aũt.) 2° po
nit ꝯiugones. ⁊ p̃ vtiles. 2° inutiles. ponit g̃ duas vtiles sil'
q̃ꝫ altera hz maiorẽ affirmatiuã: altera vo negatiuã sic: si
nece est oẽ. b. eẽ. a. vel nullũ. b. ⁊ oẽ. c. ẽ. b. g̃ oẽ. c. nece ẽ eẽ
a. vel nullũ. c. ⁊ manifestat necitatẽ istorũ modoꝝ per B ꝙ
c. eẽntial'r est sub. b. sic dicit. ⁊ ió qz. a. necio dz de. b. vel re/
mouet ab ipso: necio. a. dz de. c. vel remouet ab ipso. ⁊ pz
B ꝙ dici de oi ⁊ de nullo: ⁊ per hãc ꝑpõnẽ añpdicamẽtorũz

j qñ alterꝰ de altero ꝛc. ⁊ ꝶ est (vt si. a. ꝛc.) Deinde ponit ꝯiu
gationes iutiles. ⁊ ponit tñ duas q̃ peccãt tñ ꝺ ꝓpriũ ꝑn^m ꝶ
obseruãdũ hñtes maiorẽ de ieẽ. ⁊ minorẽ de nẽcio q̃ꝰ prior
est ex affirmatiuis. 2° ꝶ maiorẽ negatiuã. ꝓcedit ḡ sic. ꝑ di
cit ꝯ iste ꝯiugones iutiles sunt. ⁊ ꝶ est.) Si aũt. a. b.) 2° hic
oñdit. ⁊ ꝑ de illa q̃ ꝯstat ex affirmatiuis. 2° de illa q̃ ꝶ ma
iorẽ negatiuã. iutilitatẽ ꝑ' ꝯiugonis ostẽdit dupl'r. ſ. p rõnẽ
⁊ p istãtiã in termis. p rõnẽ sic. in tali disponẽ aliqd seqt' ad
ꝯnẽ sine q̃ ꝑmisse ꝑñt esse ve. ḡ ꝯcl'o ex ꝑmissis nõ seqt'. ve
rũ. n. añs nõ pót eẽ sine vo ꝯñte. Q̃ ãt aliqd seqt' ex ꝯne si
ne q̃ ꝑmisse, ꝑñt esse ve: ostendit' sic. sit talis ꝯiugõ oẽ. b. est
a. de nẽcitate oẽ. c. est. b. ḡ de nẽcitate oẽ. c. est. a. deinde ex
ꝯne ⁊ minore vel ex ꝯne ⁊ cõuersa minoris arguat' vniformi
ter ex illis de necessario i ꝑ tertie figure vel in 3° ꝑme sic.
de nẽcitate oẽ. c. est. a. de nẽcitate oẽ. c. est. b. vel aliqd. b. est
c. ergo de nẽcitate aliqd. b. est. a. ſz sine hac pót maior esse
k va. hec eni. oẽ. b. est. a. pót eẽ va. q̃ꝰ uis pol'e sit nullũ. b. esse
a. ⁊ hec est (Nã si est.) Deinde ostẽdit idẽ per instantiam in
terminis. oẽ aial mouet. neẽe est omnẽ hoiem est aial: ⁊ tñ
necesse est oẽm hoiem moueri. ⁊ sic ꝯcl'o nõ est de nẽcio. cũ
tñ minor sit de necessario ⁊ maior de inesse. ⁊ ꝶ est (Est etiã
ex termis manifestũ.) Cõsequẽter dicit. ꝯ illa cõiugatio q̃
ꝶ maiorẽ negatiuã ⁊ minorẽ de necessario oino sil'r osten
det inutilis. ſ. ⁊ per expositionẽ eandẽ ⁊ per eosdem termi
nos. ⁊ hoc est (Similiter autẽ ⁊ si priuatiuus.

¶ In particularib^ꝰ autẽ syllis si vlis est nẽcia: ⁊ cõclusio erit nẽcia. Si aũt pticularis: nõ nẽcia: siue priuatiua: siue ꝑdicatiua fuerit vlis propõ. Sit aũt primũ vlis ꝯpõ nẽcia: vt. a. qdem oi. b. insit ex nẽcitate. b. aũt alicui. c. insit solus nẽce est a. alicui. c. inesse ex nẽcitate. Nam. c. sub. b. est. b. autẽ oi. a. inerat ex necessitate. Sil'r autẽ ⁊ si pri
l uatiuus sit syll's. Nam eadem erit demõstratio. Si autem particularis sit necessaria non erit cõclusio necessaria. Nihil eni impossibile euenit: quẽ admodũ nec in vniuersalibus syllis. Simil'r ⁊ in priuatiuis. Termini motus: animal/albus.

¶ Consequẽter determinat ꝯiugones pticulares: ⁊ ꝑ dat regulã ꝟm quã oẽs ꝓcedũt dicẽs. ꝯ si vlis ꝯpositio fuerit de nẽcio ⁊ minor particularis de inesse: sequit' ꝯ de nẽcio: siue vlis fuerit affirmatiua: siue negatiua. si ãt eꝫ non seqt' ꝯ de nẽcio ⁊ ꝶ est (in pticularib^ꝰ.) 1° ponit ꝯiugones. ⁊ ꝑ vtiles. 2° inutiles. vtiles aũt ponit duas: q̃rũ ꝑ' est: ex affirmatiuis 1° ꝶ maiorẽ negatiuã: ⁊ ꝓbat nẽcitatẽ eaꝝ per dici de omni ⁊ de nullo in necessarijs dicẽs. ꝯ minor extremitas eẽ
m tialr est sub medio. ⁊ ideo qcqd nẽcio dr de medio: dr ⁊ de minore extremitate p illã regulã. qñ alterꝰ de altero: ⁊ hoc est (si aũt ꝑ^m.) Deinde ponit ꝯiugones inutiles duas: q̃ pec cant ꝯ ꝓpriũ ꝑn^m bui^ꝰ mixtiõis: q̃ꝰ por ex affirmatiuis est. 2° vo ꝶ maiorẽ negatiuã: minorẽ vo affirmatiuã pticularẽ de nẽcio: ⁊ dicit ꝯ nullũ ipol'e euenit: q̃ꝰ uis dicat ꝯ iste cõ iugones sint inutiles: ⁊ ꝶ oñdit p instãtiã in termis eisdẽ: q̃s posuit in vlib^ꝰ ꝯiugonib^ꝰ: ⁊ hoc est (Si ãt pticularis.)

Dub. ꝑ° ¶ Sz ꝶ dubitat' ꝑ de ipsa mixtione: in mixtione enim nãli sic est: ꝯ ex duob^ꝰ adinuicẽ mixtis nõ gñat' alterꝰ mixtorũ ſz aliqd cõe his. ḡ vt vr̃ simil'r dr esse in ista mixtione: ꝯ ex illa de nẽcio: ⁊ illa de ieẽ adinuicẽ mixtis nõ ꝓcedit cõcl'o
2° de nẽcio nec de ieẽ: ſz aliqd mediũ. ¶ Adhuc cuz maior sit de nẽcio: ⁊ alia de ieẽ qua rõne sequit' ꝯ de nẽcio: ⁊ ꝯ de inesse: ⁊ ita cũ vtraq̃ sequat': sequit' neuter: ſz aliqd cõe mediũ. ¶ Et dõm ꝯ secus est de mixtione nãli: q̃ est vere mixtio: ⁊ de mixtione metaphorica. In mixtiõe. n. nãli mixta nõ manet ꝓprie sub actib^ꝰ suis: ⁊ ió ex eis non producit' ali qd mixtoꝝ. in mixtiõe aũt ꝶ dicta q̃ dr metaphorice ꝯpositiones q̃ dicũtur misceri manẽt sub actib^ꝰ suis ꝓpriis ⁊ cõ n
pletis: adhuc altera ꝯpõ sicut maior totã potẽtiã ⁊ ꝯñtiaz syllũ hz: ⁊ ꝓpterea ex eis gñat' ꝯ filis maiori ꝓpõni. Per ꝶ pz rñsio ad vtrũq̃ obiectũ. ¶ Adhuc dubitat: qr vr̃ ꝶ sup fluere mixtio. docuit eni. primo sufficiẽter syllogiçare pro positionẽ de nẽcio: ⁊ ꝶ ex vtrisq̃. nũc aũt adhuc docet syllogiçare ꝯnẽ de nẽcio: q̃re vr̃ ꝯ altera istaꝝ partiũ sup fluere ad habẽdã ꝯnẽ de nẽcio. ¶ Adhuc vr̃ ꝯ si ex vna de in esse ⁊ altera de nẽcio: sequit' cõcl'o de nẽcio: ꝯ in giiatione vniformi de nẽcio aliqd sit qõ sit nõ causa: vt cã ꝯnis: apponitur eni ad minorẽ modus vitatis: sine quo adeo bñ seqt' ꝯ de nẽcio sicut cum illo. ¶ Ad ꝑ^m dõm. ꝯ q̃ꝰ uis in gnõne vniformi ⁊ mixta simil'r doceat syllogiçare ꝯnez de nẽcio: neutrũ tñ supfluit: diuersus est eni modus syllogiçãdi hic ⁊ inde: ⁊ talẽ diuersum modũ hz ipse determinare: ⁊ ẽ simi le: ꝯ ꝑ^a ⁊ 2ª figura sil'r syllogiçãt vl'em negatiuaz: neutra tñ o
quo ad illã ꝯnez supfluit: qr diuersus est modus. ¶ Ad 2^m dõm ꝯ in gnõne vniformi syll'oꝝ de nẽcio nõ est non cã vt cã: qcqd. n. ꝟm rẽ est cã ibi ꝯnis: ẽ ẽt cã in mixtiõe de nẽcio ⁊ ieẽ. In mixtiõe. n. illa minor ẽ de ieẽ simpl'r: sicut dicit Aꝝ. in tex. ⁊ ita sub hz eẽntial'r ẽ sub ꝑdi^o. ⁊ ita ẽ ꝯpõ nẽcia: q̃re idẽ est ꝟm rẽ ei q̃ ẽ de nẽcio: ⁊ si nõ sit idẽ ꝟm mo^m. q̃re pz ꝯ qcqd rei est cã ꝯnis in gnõne vniformi: est ẽt cã ꝯnis in mixtiõe: ſz diuersus sit modus: ⁊ ita nõ est nõ cã vt cã in vniformi gnõne respcũ gnõnis mixte. modus. n. supaddit^ꝰ ad minorẽ nõ addit aliqd rei: ſz modi sup gnõnẽ mixtam.

Conter dubitat: vtꝝ maiorẽ exñte de ieẽ: ⁊ minore de nẽcio: sequat' ꝯcl'o saltẽ de inesse: cum non possit sequi ꝯcl'o de nẽcio. Et vr̃ ꝯ nõ: cũ non determinet ꝶ Aꝝ. vr̃ aũt ꝯ sic: qr qõ sequit' ad añs: sequit' ad añs. ſz pro positio de nẽcio est añs ad ꝯpõnẽ de ieẽ. ⁊ vtraq̃ existẽte p
de ieẽ: sequit' ꝯ de ieẽ. ḡ altera exñte de nẽcio: ⁊ altera de ieẽ: sequit' eadẽ: ⁊ ꝶ verꝝ est. ¶ Sz tũc q̃rit' q̃re Ari. talez mixtionẽ nõ determinauit. Et dõm ꝯ ex duab^ꝰ ꝯpositionibus: q̃ꝰ altera est de ieẽ: ⁊ altera de nẽcio: siue a^or: siue b^or fuerit de nẽcio semp ꝯcl'o est de ieẽ: vñ circa ꝶ nõ ꝯsistit diuersitas nec difficultas: ⁊ ꝓpea talẽ mixtionẽ non determinat: sed nõ sequit' ex talib^ꝰ duab^ꝰ ꝯpõnib^ꝰ q̃ñcunq̃ se hẽant ꝯcl'o de nẽcio. imo circa ꝶ est diuersitas: ⁊ ió mixtionẽ illã determinat q̃ ꝯcludit ꝯnez de nẽcio nõ faciẽs mentionẽ de illa q̃ ꝯcludit ꝯcl'onẽ de ieẽ. ¶ Sz tũc: qr ex iã dictis pz: ꝯ maiorẽ exñte de ieẽ: ⁊ minore de nẽcio: seqt' ꝯ de inesse tñ. eꝫ aũt se hñtib^ꝰ: seqt' ꝯcl'o de nẽcio ⁊ de ieẽ q̃rit'ur cã huius. ¶ Et dõz ꝯ ꝯ est ꝑs maioris: ⁊ maxie ꝟm ꝑdicatũ in quo cõicat cũ ipa: ⁊ q̃ꝰ tũ ad subm ꝑs minoris: ⁊ ió seqt' minorẽ in dispõnib^ꝰ accñtib^ꝰ subto eius q̃ sunt vlitas ⁊ pri cularitas: maiorẽ aũt in dispõnib^ꝰ accidẽtib^ꝰ ꝑdicato eius que sunt affirmatiuũ ⁊ negatiuũ de inesse ⁊ de mõ: ⁊ ió cuz maior est de inesse: ꝯ sequit' ꝯ de ieẽ: ſz ex illa de inesse non a
sequit' illa de nẽcio: ⁊ ió qñ maior ẽ de ieẽ seqt' tñ ꝯ de in esse: qñ aũt maior est de nẽcio: ꝯ seqt' ꝯ de nẽcio: ⁊ ex illa cõcludi pót ꝯcl'o de inesse: ⁊ ió qñ maior est de nẽcio sequitur ꝯclusio de necessario ⁊ de inesse: primo tamen ⁊ per se illa de necessario: reliqua vero ex consequenti.

Consequẽter forte dubitaret aliqs quot sũt hic Dubii
ꝯiugationes: ⁊ q̃re tñ decẽ vtiles sũt. ⁊ supponẽda sunt ꝶ ꝑn'cõia oiuz figuraꝝ ẽt ꝑn'cõia ꝑ^a figure q̃ ꝯsequunt' eã vbicũq̃ sit: ⁊ ꝑter oia ꝶ est vnũ ꝑn^m ꝓpriũ bui^ꝰ mixtiõis in hac figura. ſ. ꝯ maior sit de nẽcio: q̃ bus suppositis fiãt cõbinationes sic: cum due ꝯpõnes sint in syll'o: aut vtraq̃ est vlis: aut vtraq̃ pticularis: aut maior vlis: aut minor pticularis: aut eꝫ. deinde vnũ qõq̃ istorum q̃tuor diuidat' in alia q̃tuor per cõbinationes affirmatiõis negõnis: sic si vtraq̃ est vlis: aut vtraq̃ est affirmatiua: aut vtraq̃ negatiua. aut maior ẽ affirmatiua: ⁊ minor neg^a: aut eꝫ: ⁊ sil'r de alijs mẽbris: ⁊ erũt iã. xvj. ꝯiugones: q̃rũ vna/

A quecz adhuc diuidit p duo: sic si vtracz sit vlis z affir^m aut maior est de inesse: z minor de nečio: aut e ⁊: z sil'r si vtracz sit negatiua: z ita de alijs: z ita in vniuerso ⁊iugōnes sunt. 32. tm̄. q̄tuor vtiles. 26. aūt peccāt ⁊ aliqō p^n^m: sic pz intuēti. Et si q̄rat q̄re nō ponit oēs ⁊iugōnes inutiles. dōm q̄ B est: qz fere oēs habent p determinata tm̄ q̄tuor tāgit peccātes ⁊ ppriū p^n^m hui⁹ mixtiōis. ¶ Sz tūc dubitaret cū oportreat B maiorē esse de nečio: vz. n. q̄ talis cōiugatio inutilis fit p terminos sic. de nečitate oīs bō est aial. oē albū est bō: nō tm̄ de nečitate oē albū est aial. ⁊ Et dicet aliqs. q̄ si minor ⁊ppō fit de inesse: vt nūc: ita q̄ accipiat sub medio aliqd cui inest p accīs: nō sequit ⁊clo: ſz si accipiat minor de ineē simpl'r: sequt nūc instātia facta nulla ē: qz minor est de ineē: vt nūc. Sz ⁊ Ari. instat in ⁊iugōnib⁹ inutilib⁹ / accipiēdo illā de ineē: vt nūc. q̄ vz q̄ sil'r possit fieri recte instātia in ⁊iugationib⁹ vtilib⁹ p illā de ineē exīte vt nunc. Adhuc si ⁊iugō B illa cui⁹ maior est de nečio reputet vtilis: eo q̄ minor cuz sit de ineē simpl'r: sequt ⁊clo de nečio eadē rōne. z illa ē vtilis: vbi minor est de nečio. maiore. n. exīte de ineē simpl'r sequit ⁊clo de nečio sic. oē aial est sensibile: de nečitate oīs bō est aial. q̄ de nečitate oīs bō est aial sensibilis. Et dōz q̄ maior ⁊ppō in p' figura ⁊tiet totū syll'z z ⁊ñtiā ei⁹. qz tā ⁊ q̄z minor ps eius est. z iō maior cū sit de nečio approbat sibi minorē ita q̄ opz ipm eē de ineē simpl'r: z minorē extremitatē essential'r accipi sub medio: ita q̄ minor fit ⁊m rē nečia. ps enim nečij in q̄ztū hȝ nō est nisi nečia. maior āt cum sit de ineē qz minor nō pōt sibi approbare maiorē: ſz eȝ nō opz illā maiorē eē de ineē simpl'r. ſz bñ poterit eē de ineē vt nūc. ⁊ Pz igr q̄ p nāz ei⁹: qō ē dici de oi z ō nullo. z p illā regulā. qñ alter de altero: q̄ qñ maior est de nečio approbat minor vt fit de ineē simpl'r. z iō ⁊ talē ⁊iugōnē nō ē instare p minorē C de ineē. vt nūc. qñ āt minor ē de nečio. qz minor nō approbat sibi maiorē pōt maior eē de ineē vt nūc. vel de ineē simpl'r: z iō ⁊ talē ⁊iugōnē bñ ſz stare per maiorē de ineē vt nunc. ⁊ Ex his pz rñsio ad opposita. pz etiā q̄ de nečitate i hac mixtione huius figure. oportet maiorē esse de nečario. ſ. qz maior cōtinet totū syll'm. z ad eius exigentiā opz minorez esse: ſz nō ecōuerso: z qz ⁊clo pars est maioris que assimilatur maiori in dispōnibus p̄dicati vt p̄dictum est: z ita si cōclusio de necessario fit nō p̄dicat esse vt nūc: ſz esse habitudinis. z nota q̄ in ⁊ppositione de nečario nō p̄dicat esse vt nūc: ſz eē. z nota q̄ in minore accipiēda est minor extremitas: sub medio: non q̄ fit sub eo accidētaliter: nec q̄ fit sub eo vt nunc: ſz q̄ fit sub eo indifferēs ei. vbi gra. nečē est oēz hoiem esse aial. deinde nō accipiēdū est sub hoie aliqd qō est vt nūc cuiusmodi est sor. nec qō ⁊m accidēs cuiusmodi est albū: sed aliqd ei indifferēs cuiusmodi est aliqs homo. aliter eni nō hz necessitatē h̄ mixtio. z per hoc pz rñsio ad hoc argumētū. oīs bō de necessitate est aial sor. est homo. D ergo zc. qz cū quatuor modis possit sumi sub. S. albū vel sor. vel iste bō: vel aliqs homo: solū ⁊m vltimā acceptionē: sequtur ⁊clusio de nečio: z solum fit nečia hec mixtio. Nota etiā q̄ non est ⁊ppositio vniuersalis necessaria in qua ponit terminus denoiatiue dictus: nisi termini sint cōuertibiles: vel sicut superius z inferius: vt oē albū est coloratū. ⁊ Dicūt ēt aliq q̄ hec ⁊ppositio nō est nečia. nullū albū est nigrū nec alia consiliis: nec etiā vera si addat modus necessitatis sic. necesse est nullū albū esse nigrū. z hoc verū est.

IN scōa aūt figura si priuatiua quidez vlis propositio fit z nečaria z ⁊clo erit necessaria: si aūt predicatiua: nō necessaria. Si aūt primuz priuatiua necessaria: z. a. b. q̄dē nulli ex necessitate. c. aūt insit tm̄. Qm̄ ergo cōuertitur priuatiua: z. b. nulli. a. inerit ex necessitate. a. autez oi. c. inest: q̄re nulli. c. inerit. b. ex necessitate. c. sub. a. est. Similr aūt si E ad. c. ponatur priuatiuū. nā si. a. nulli. c. ⁊tingit: z. c. nulli. a. poterit inesse. a. autē oi. b. inest: q̄re nulli eoz que sunt. b. ⁊tingit. c. fit enim prima figura. Rursum ergo necz. b. c. conuertitur eniz sil'r. Si aūt predicatiua propositio est necessaria nō erit ⁊clo necessaria. Insit enim. a. oi. b. ex necessitate. c. aūt nulli insit solū. conuersa ergo priuatiua fit prima figura. Ostensum est aūt in prima: qm̄ cum nō est necessaria que ad maiorē est priuatiua / nec conclo erit necessaria: quare nec in his erit ex necessitate. Amplius autē si ⁊clo est necessaria / accidit. c. alicui. a. nō inesse ex necessitate. Si enim. b. nulli. c. inest ex necessitate: necz F c. vlli. b. inerit ex necessitate. b. aūt alicui. a. nēce est inesse. Siquidem z. a. oi. b. necesse est inesse: quare necesse est. c. alicui. a. non inesse. Sz nihil ⁊hibet. a. huiusmodi accipi cui oi. c. ⁊tingit eē. Amplius aūt z si vtiqz fit terminos ponentem ostēdere: qm̄ ⁊clo non est necessaria: vt si. a. aial b. aūt homo. c. ⁊ho albuz: z ⁊ppositiones simil'r sumpte sint: cōtingit enim aial nulli albo inesse: nec homo inerit vlli albo: sed nō ex necessitate. cōtingit enim hominem fieri album: nec tamē donec aial nulli albo insit: quare cū hec sint: ne G cessaria erit cōclusio. simpl'r aūt non necessaria.

¶ Hic determinat mixtionem necessarij z inesse in scōa figura: z diuidit in duas. in ⁊ma dat cōiugationes vl'es. in secūda particulares cū dicit (Simil'r aūt se habebit.) In ⁊ma sic procedit. p̄ dat regulā ⁊m quaz fiunt ⁊iugōnes vl'es dicēs: q̄ si in scōa figura vlis negatiua sit de nečio: z ⁊clusio erit de nečio. si aūt vl'is affirmatiua fuerit de nečario nō ⁊ pter h̄ erit ⁊clo de nečio z h̄ est in scōa figura. Scōo ⁊ppo nit ⁊iugōnes: z ⁊mo vtiles. scōo inutiles. Utiles aūt ponit duas: quaz p' fit iuxta ⁊mū moduz ex maiore negatiua de nečio z minore affirmatiua de inesse: cuius vtilitē oñdit reducēdo ipsaz in scōm p' per ⁊uersionē maioris dicēs: q̄ necesse est minorē extremitatē esse eēntial'r sub medio. z h̄ est (Sic eni p^m.) 2^a ⁊iugatio fit iuxta 2^m modū h̄is vl'em negatiuā de nečio z affirmatiuā de ineē cui⁹ vtilitatē oñdit concludēdo ⁊uersaz ⁊nis in 2° ⁊me ⁊uersa maiore z trāspositis ⁊ppōnib⁹: z deide ⁊uertit illā ⁊nē vt b̄eat ⁊nem ⁊mā. z h̄ D est. (Sil'r aūt z si ad. c.) Cōsequēter ponit ⁊iugōnes inutiles z sunt due peccātes cōtra ⁊ppriū ⁊n^m h̄. quaz vna cadit iuxta ⁊mū modū z hāc omittit. alia aūt iuxta scōm cuius inutilitatē tripl'r ostēdit. ⁊mo per reductionē in ⁊mā figurā dicēs: q̄ si maior fit vl'is affirmatiua de nečario z maior vniuersalis negatiua de inesse: inutilis est ⁊iugatio q̄ztū ad ⁊clonē de nečario: cōuersa eni minore z trāspositis ⁊ppositionib⁹ fit ⁊ma figura minore existēte de nečario: sed talis ⁊iugatio inutilis est. z h̄ est (Si autē p̄dicatiua.) scōo ostēdit idē per hoc q̄ aliqd sequtur nečario ad ⁊clonē sine quo pōt esse vera ⁊missa de inesse: z ita ⁊missa potest esse vera sine ⁊clone quare talis ⁊clo nō sequtur ex ea hoc mō coniugatio: vt h̄. de necessitate oē. b. est. a. nulluz. c. est. a. ergo de necessitate nullū. c. est. b. ex ⁊uersa ⁊clonis huius z cōuersa maioris arguit in q̄rto ⁊me sic. de necessitate nullum. b. est. c. de necessitate aliqō. a. est. b. ergo de necessitate aliqō a. nō est. c. sed cōuersa minoris. ſ. nullū. a. est. c. pōt eē vera

Ilfine particulari de nēcio: pōt eni eē vera. ⁊ si ꝓtingat oē. a. esse. b. ⁊ si ꝫ tunc ipsa minor. s. nullum. c. est. a. pōt eē vera sine dicta particulari de nēcario: ⁊ ita pz ꝓpositū. ⁊ hoc est (Amplius aūt si ꝓcl'o.) 3° oñdit idē per instātiā in terminis sic. de nēcitate oīs homo est aial. nullū albū est aial: sic ita ergo de nēcitate nullū albū est homo. nō sequit: q̄uis eniz nullū albū sit hō dū nullū albū est aial: nō sequit ꝫ cuz mō nēcitatis, sequitur ergo cōclusio de inesse: sed nō de necessitate inesse. ⁊ ꝫ est (Amplius ⁊ si terminos.)

¶ Sil'r autē se habebit ⁊ in ꝑticularib⁹ syll'is: qñ ꝑuatiua qdē ꝓpositio vlis fuerit ⁊ necessaria: ⁊ ꝓcl'o erit necessaria. Qñ aūt p̄dicatiua vlis: priuatiua vero ꝑticularis nō erit ꝓcl'o nēcaria. Si aūt primū priuatiuū ⁊ vl'e: ⁊. a. nulli. b. cōtingat ex necessitate inesse. c. autē alicui infit. Qm̄ ergo cōuertit priuatiua: ⁊. b. nulli. a. ꝓtingit ex necessitate. a. aūt alicui. c. inest: q̄re ex necessitate alicui eoꝝ que sunt. c. non inerit. b. Rursum fit p̄dicatiua vlis ⁊ necessaria. ⁊ ponatur ad. b. qdē p̄dicatiuū. Si ergo. a. oī. b. ex necessitate inest. c. aūt alicui nō inest: qm̄ non inerit. b. alicui. c. manifestū est: sed nō ex necessitate inest. nā idē termini erunt ad demonstrationē qui in vlibus syllogismis. Sed nec si priuatiua necessaria est particulariter sumpta erit cōclusio necessaria. Naz per eosdem terminos demonstratio.

¶ Cōsequēter ponit ꝓiugationes particulares ⁊ ꝓcedit sic. ꝓmo dat regulā iuxta quā ꝓcedūt dicēs: q̄ qñ vlis negatiua ꝓpositio est de nēcario sequtur ꝓcl'o de nēcario: ⁊ al'r nō: ex quo sequtur q̄ iuxta q̄rtū modū nō fit vtilis cōiugatio cū ibi nō fit vlis negatiua ⁊ ꝫ (Sil'r aūt.) scdo ponit ꝓiugationes: ⁊ ꝓmo vnā vtilē iuxta tertiū modū cui⁹ vtilitatē ostēdit per cōuersionē maioris ⁊ ꝫ est (Sic aūt ꝓmū.) scdo ponit inutiles ⁊ sunt tres. quar vna cadit iuxta tertiū modū hñs ꝑticularē de nēcario. ⁊ hāc omittit. due alie sunt iuxta q̄rtū modū: q̄rū vna hz vl'em affirmatiuā de nēcario: quaz ostēdit tm̄ posse in ꝓcl'onem de inesse: ⁊ nō in cōclusionē de nēcario: per terminos eosdē qui ponebant iu cōiugationibus vtilib⁹ ⁊ ꝫ est (Rursum fit p̄dicatiua.) alia aūt hz ꝑticularē negatiuā de nēcario: qō ostēdi pōt per eosdē terminos. verūtm̄ sciēdū q̄ aliter ordinādi sunt termini q̄z prius ad ostēsionē vtilitatis hui⁹: oz eni hō esse mediū. ⁊ album maior extremitas. ⁊ aial minor: sic. oē albū est hō de necessitate. qōdā aial nō est hō: sed nō sequtur de necessitate qōdā aial nō est albū. ⁊ ꝫ est (Sed nō si priuatiua.) ¶ Dubitabit hic forte aliqs: q̄ videt esse instātia ꝗ cōiugationes vtiles vbicūq̄ illa de inesse nō est de inesse simpl'r: vt cōtra ꝫ'm modū sic. de necessitate nullus homo est lapis. omne albū est lapis: fit ita. ex his nō sequtur cōclusio de nēcario. Et dicendū q̄ syll'i huius figure descēdūt a 2° ꝓme ⁊ in illū reducūtur. vnde vlis negatiua in ista figura hz eādē potētiā quaz ⁊ in ꝓma: q̄ descēdit ab ea ⁊ in eā reducit: sz vlis negatiua in ꝓma figura est maior: que appropriat sibi affirmatiuaz: vt fit de inesse simpl'r: ⁊ nō vt, tunc vt ꝓus dictū est: quare ⁊ vlis negatiua in hac 2ª figura que est in potētia vt fiat maior: in ꝓma eandē hz potētiam vt appropriet sibi affirmatiuam: ita vt oporteat illā sumi de inesse simpl'r: ⁊ nō vt nūc: quare oīs instātia sophistica est: que fit contra coniugationes vtiles hui⁹ figure illa de inesse existēte de inesse vt nūc similis posset esse oppositio cōtra alias vtiles cōiugōes: ⁊ sīlis est sol'o. ⁊ nota q̄ ex his manifesta est cā huius ꝓnci pij. q̄ vlis negatiua fit de nēcario in ista figura.

Cōsequēter forte dubitabit de coniugationib⁹ in utilib⁹: videt eni posse ꝓbari cōiugatio q̄ reputat inutilis iuxta ꝫ'm modū per ipos'e sic. nullū. b. est. a. de nēcitate oē. c. est. a. ergo de nēcitate nullū. c. est. b. si nō: detur oppositū. s. nō de nēcitate nullū. c. est. b. q̄ equipollet isti. contingit aliqō. c. esse. b. fiat ergo arg'm ex hac ⁊ maiore sic. nullū. b. est. a. cōtingit aliqō. c. esse. b. q̄ cōtingit aliqō. c. nō esse. a. ꝫ sequtur per mixtionē cōtingētis ⁊ inesse sz ꝫ nō pōt stare cū minore. ¶ Adhuc ponat inesse illa de cōtingēti que opponit ꝓcl'oni: ⁊ fiat arg'm ex vtraq̄ de inesse, sic. nullū. b. est. a. aliqō. c. est. b. ergo aliqō. c. nō ē. a. qō nō stat cū minori. ¶ Et dōz q̄ cōiugatio inutilis est. Rñdendū aūt ad ꝫ'm q̄ mixtio de cōtingēti ⁊ inesse inutilis est nisi illa de inesse fit de inesse simpl'r: sicut patebit ifra. nihil aūt ꝓhibet in p̄dicto syllogismo ꝓpōnē illam de ineē eē de inesse vt nūc. cōiugatio eni qua vl'r probat affirmatiua non hz ptātē sibi appropriādi negatiuā: ⁊ ió propō de inesse accepta in ea potuit esse de ineē vt nūc: cum iā accepta est in mixtione de ꝓtingētis: ⁊ ita oppō illa nulla. ¶ Adhuc i mixtione ꝓtingētis ⁊ ineē accipit illa de cōtingēti ꝓm q̄ cōtingēs, pōt eē ⁊ non eē. cōtingēs aūt qō eqpollet negatiue de nēcio est cōtingēs cōe pro possibili: ⁊ ita sua ꝓbatio nulla. ¶ Ad scdm dōm q̄ cū ponit oppositū ꝓcl'onis inesse/plus accipit q̄z oppositū ꝓcl'onis: opposituz enim ꝓcl'onis fuit: tātum illa de cōtingēti quā cū ponit inesse/plus accipit q̄z oppositū ꝓcl'onis: ⁊ nō ꝓbat cōclusionē de nēcio sequi: sed ꝓcl'onē de ineē cuius oppositū sumit. Sīlis pōt esse obiectio de ꝓiugōne inutili iuxta 3ª'm modū ⁊ similis est sol'o.

Consequēter forte dubitabit in 4ª mō. videt. n. esse vtilis cōiugatio in eo: maiore exñte de nēcio sic. de nēcitate oē. b. est. a. aliqō. c. non est. a. ergo de necessitate aliqō. c. nō est. b. si nō sequtur/stabit oppositū. s. nō de nēcitate aliqō. c. non est. b. ex qua posita inesse cū equipolleat isti de cōtingēti: ꝓtingit oē. c. nō est. b. ⁊ maiore: sequit oppositū minoris sic: de nēcitate oē. b. est. a. oē. c. est. b. ergo de nēcitate oē. c. est. a. per mixtionē nēcarij ⁊ inesse in ꝓma figura. Et dōm q̄ cuz ponit oppositū ꝗnis ineē non ꝓbat seq ꝓcl'onē de nēcario: q̄ plus sumit q̄z eius oppositū: sed ostēdit ꝓcl'onē de inesse sequi: cuius oppositū sumit: similis est oppositio ⁊ sol'o iuxta scdm modū.

Adhuc forte dubitaret aliqs circa q̄rtū modum q̄ videt eē cōiugatio vtilis cū particularis negatiua est de nēcio sic. oē. b. est. a. de nēcitate. quoddā. c. nō est. a. ergo de nēcitate quoddā. c. non est. b. si nō sequitur: oppositū stabit: que cōuertit isti. contingit oē. c. esse. b. ex qua ⁊ maiore cōcludi pōt oppositū minoris p mixtionē cōtingētis ⁊ ineē sic: oē. b. est. a. cōtingit oē. c. esse b. ergo cōtingit oē. c. eē. a. ¶ Adhuc per expōnē potest idē ostēdi sic. sub. c. accipiat ꝑticulare. c. a. quo vl'r nēcario remoueat. a. ⁊ fit. illud. n. syllogizet ergo sic per expōnez. oē b. est. a. de nēcitate nullū. n. est. a. ergo de nēcitate nullū. n. est. b. q̄re cū. n. sit aliqō. c. pz q̄ de nēcitate aliqō. c. non est b. ⁊ sic videt cū syllogismus fiat in scdo scde vl'i vacua existēte de nēcio q̄ oporteat illā de ineē eē de inesse simpl'r ⁊ si ꝫ. necesse est cōiugationē vtilē esse. ¶ Adhuc pōt idē ostēdi illa de cōtingēti que cōuertit cū opposita ꝓclusionis posita inesse: ex illa eni ⁊ maiore sequtur cōclusio de ineē repugnās minori: sicut per se pz. Et dicēdum q̄ dicta ꝓiugatio est inutilis. ¶ Ad ꝫ'm obm rñdetur. q̄ illa de ineē pōt eē de inesse vt nūc: q̄ in hac figura non pōt particularis sibi appropriare vl'em nec affirmatiua negatiuā: in mixtione aūt cōtingētis ⁊ ineē opz accipi inesse simpliciter: adhuc in illa mixtione accipit cōtingēs qō se hz ad eē ⁊ nō eē: sed sic nō accipit ꝫ in illa que cōuertit cū opposito cōcl'onis. ¶ Ad scdm dōm q̄ lz syll'us expositorius fiat in scdo, scde vl'i negatiua existēte de nēcio: nihil tm̄ prohibet illā de inesse sumi vt nūc: vm̄ sicut ibi nō potuit particularis appropriare

Dubiū. n

2ª

Dubiū. o

Dubiū. p

Dubiū. q

2°

3°

A sibi vl'em affirmatiuã: sic nec vl'is accepta sub illo particulari pōt: ⁊ ideo in vtroq; pōt illa de inesse/esse vt nūc: ⁊ pōt ħ patere per exēplũ sic. omne albũ est homo/ de necessitate quoddã aial nō est homo. ergo ⁊c. deinde sub aiali accipiatur asinus: a quo vniuersal'r ⁊ nēcio remouet hō: ⁊ fiet tūc syllogismus in scō sēde: sed manebit maior de ineē vt nūc: ⁊ ideo cōiugatio inutilis sic. oē albus est homo: de necessitate nullus asinus est hō. ¶ Ad tertiũ ꝑ rñsio per prius habita. ¶ Consequēter forte quereē numerus ⁊ sufficientia vtiliũ coniugationũ huius figure. Et dicēdum q̃ supponēda sunt cōia ꝓncipia ⁊ duo propria scōe figure vbicũq; ipsa fit. Adhuc supponēdũ est ħ. q̃ vniuersalis negatiua fit de nēcio: cuius ratio ꝑ ex supradictis: qbus suppositis fiant cōbinationes ꝓm q̃ dictũ est circa primã figuram ⁊ numerētur. xxxij. cōiugationes: sed tm̄ tres vniuersales.
B alie aūt. ſ. 19. peccabūt cōtra aliqd ꝓncipiũ: ⁊ ideo inutiles sunt. Et nota q̃ nō enumerat hic oēs cōiugationes: sed tm̄ quasdaz peccātes cōtra propriũ ꝓncipiũ huius mixtionis in hac figura: q̃ alie patent ex precedentibus.

IN postrema aūt figura/terminis qdē vlib⁹ ad mediũ ⁊ ꝑdicatiuis vtrisq; ꝓpositionib⁹/ si vtralibet ꝓpo est necessaria ⁊ ꝛcl'o erit nēcaria. Si aūt hec quidē sit ꝑuatiua: illa vo ꝑdicatiua: qñ ꝑuatiua q̃dē fuerit nēcaria: ⁊ ꝛclusio erit necessaria. Quãdo aūt ꝑdicatiua: nō erit ꝛcl'o nēcaria. Sint eni primũ vtreq; predicatiue ꝓpōnes: ⁊. a. ⁊. b. omni. c. insit. necessaria autē sit. a. c. Qm̄ ergo. b. oi
C c. inest: ⁊. c. alicui. b. inerit: eo q̃ cōuertit vl'is in particularez: quare si. a. omni. c. inest ex necessitate: ⁊. c. alicui. b. ⁊. a. alicui. b. necesse est inesse. nam. b. sub. c. est. fit ergo prima figura rursuz. Sil'r autē ostēdetur ⁊ si. b. c. est necessaria. Conuertitur enim ⁊. c. alicui. a. quare si. a. c. inest. b. ex necessitate: ⁊. a. alicui. b. inest ex necessitate. Rursum fit. a. c. quidē priuatiua. b. c. aūt predicatiua. necessaria autem sit priuatiua. Qm̄ ergo cōuertitur. c. alicui. b. a. autē nulli. c. ex necessitate: neq; a. alicui. b. ex necessitate inerit. Naz. b. sub. c. est. Si autē predicatiua sit necessaria: non erit cōclusio necessaria. Sit enim. b. c. ꝑdicatiua ⁊ necessaria. a. c. aūt priuatiua ⁊ non necessaria.
D Qm̄ ergo cōuertit affirmatiua inerit ⁊. c. alicui b. ex necessitate. Quare si. a. quidem nulli eorũ que sunt. c. inest. c. autē alicui eoꝝ que sunt. b. a. alicui eoꝝ que sunt. b. non inerit: sed nō ex necessitate: ostēsum est enim in prima figura: qm̄ priuatiua ꝓpōne nō necessaria: nec ꝛcl'o erit necessaria. Amplius ⁊ si per terminos fit manifestũ fit. a. bonũ. b. quidē aial. c. autē equus. ergo bonum quidē cōtingit nulli equo inesse: aial vero necesse est oi inesse: sed nō necesse est aial non esse: bonũ siquidē ꝛtingit oi eē bonũ: aut si non ħ possibile: sed vigilare vel dormire termios ponendum: oē enim aial susceptibile est horum. si igitur vniuersal'r termini ad mediuz sint: dictũ est quando conclusio erit necessaria. E

¶ Hic determinat hanc mixtionē in 3ª figura ⁊ diuiditur in duas. in ꝑ determinat eã. in 2ª cũ dicit (Manifestũ igit qm̄ esse) cōcludit correlaria ex predictis prima determiat cōiugationes vl'es. in 2ª particulares cũ dicit (Si aūt ħ quidez vl'r.) in ꝑma sic ꝓcedit. ꝓmo dat regulã ꝑm quã procedunt cōiugationes dicēs: q̃ si vtraq; fuerit vl'is in 3ª figura ⁊ affirmatiua vtralibet necessaria: ⁊ si altera fuerit negatiua ⁊ nēcaria: sequit ꝛcl'o de nēcio al'r nō. ⁊ ħ est (In postrema) scō ponit cōiugationes. ⁊ ꝑ vtiles. 2° inutiles. vtiles autē sunt tres: q̃ due sunt iuxta ꝑmũ modũ. 3ª vo iuxta scōm. duaꝝ aūt iuxta ꝑmũ. ꝑ hz maiorē de necessario ⁊ minorez de inesse cuius vtilitatem oñdit per cōuersionē minoris dicēs: q̃ nēce est minorem extremitatē essential'r esse sub medio. ⁊ ħ est) Sint vtreq; eni.) 3ª vo hz minorē de necessario ⁊ maiorē de inesse cuius vtilitatē oñdit cōcludēdo ꝓuersaz F ꝗnis in 3ª ꝑme maiore cōuersa ⁊ trāspositis ꝓpositionib⁹. ⁊ hoc est (Sil'r aūt.) ⁊ nota q̃ vl'r in hac figura: qñ minor est de nēcario est ꝓiugatio vtilis opz enim reductionē facere cōuertēdo maiorē ⁊ trāsponēdo ꝓpōnes: ⁊ cōcludetur tūc cōuersa ꝗnis prius habita in tertio prime. Cōsequēter ponit cōiugationē vtilē iuxta 2ᵐ modũ hñtem vl'em negatiuã de nēcario: cuius vtilitatē ostēdit per cōuersionē minoris dicēs: q̃ opz minorē extremitatē esse eēntial'r sub medio. ⁊ ħ est (Rursum fit. a. c.) Cōsequēter ponit cōiugationē inutilē iuxta ꝑm modum hñtē vl'em affirmatiuã de nēcario: ⁊ vl'em negatiuã de inesse: cuius inutilitatē ostēdit dupl'r. primo per reductionē in primã figurã: cōuersa eni minore fit prima figura maiore existēte de iesse: sed talis cōiugatio fuit ibi inutilis. ⁊ ħ est (Si autē ꝑdicatiua. (sed lz nō possit in ꝛcl'onem de nēcario: pōt tm̄ in ꝛcl'onē de ineē. 2° oñdit idē per instātiam in termis sic. nullus equus est bonus. omnis G equus de necessitate est aial: nō tm̄ sequtur. q̃ nēcium sit aliqd aial nō eē bonum: q̃ cōtingit oē aial bonuz esse: ⁊ q̃ est equiuocatio de hoc noie/ bonũ: pōt eni ꝑdicare bonũ nāle vel bonuz morale. ⁊ si naturale sic cōtingit oē aial bonum esse. si morale sic non ꝛtingit oē aial bonuz esse: ideo docet accipere pro maiori termino vigilare vl'dormire. ⁊ nō erit tūc dubitatio in terminis. ⁊ ħ est (Amplius ⁊ si per terminos.) Deinde epilogat. ⁊ ħ est (Si ergo termini.)

¶ Si autē hec q̃dē vl'is: ille vo ꝓticularis/ ꝑdicatiuus aūt vterq;. Qñ vl'is fuerit necessarius. ⁊ ꝛcl'o erit nēcia. Demõstratio aūt eadē que ⁊ prius ꝓuertit enim ꝓticularis affirmatiua. Si ḡ nēce est. b. oi. c. ineē. a. autem sub. c. est: nēce est. b. alicui. a. ineē. Si aūt. b. alicui. a. ⁊. a. alicui. b. ineē necessariũ est. cōuertit enim. Sil'r aūt ⁊ si. a. c. sit necessaria vl'is: nā. b. sub. c. est. Si aūt particularis sit nēcia/ nō erit ꝛcl'o nēcia. Sit. n. b. c. ꝓticularis ⁊ necessaria. a. aūt insit oi. c. nō tm̄ ex nēcitate. Conuersa ḡ. b. c. prima figura fit. ⁊ vl'is ꝓpō nō necessaria: ꝓticularis aūt necessaria. Qñ autē sic se hñt ꝓpōnes: non erit cōcl'o necessaria: q̃re nec in his. Ampl⁹ aūt ex termis his manifestũ. Sit enim. a. vigilare. b. aūt bipes. in quo aūt. c. aial. ergo. b. alicui. c. nēce est inesse. a. aūt cōtingit. c. oi: ⁊. a. nō necessario. b. nō enim necesse est aliquem bipedez vigilare vel dormire. Simil'r autem ⁊ per eosdē terminos ostendetur: ⁊ si. a. c. sit particularis ⁊ necessaria. H

¶ Cōsequēter determinat ꝓiugationes ꝓticulares. ⁊ ꝑ affir

J matiuas. 2° negatiuas cū dicit (Si autē ꝑ quidē.) in primo
fic. pcedit ꝑ dat regulā ꝓm quā fiunt cōiugationes dicēs. ꝙ
si altera propositionum fuerit vlis: ⁊ altera particularis ⁊
vtraq; affirmatiua: qñ vlis est de nēcario: ⁊ ꝛclusio erit de
nēcario. ⁊ ꝑ demōstrat sicut in modis ꝓbabitis. ⁊ hoc est
(Si aūt ꝑ qdē vlis.) scdo dat ꝛiugationes. ⁊ ꝑ vtiles. scdo
inutiles. vtiles aūt sunt due. vna iuxta 3ᵐ modū: cuius vti
litatē ostēdit cōcludēdo ꝛuersam ꝛnis: in 3° prime maiore
conuersa ⁊ trāspositis ꝓpōnibus: ⁊ dicit ꝙ necesse est mino
rē extremitatē esse essentialiter sub medio: deinde cōuertit
cōclusionē vt habeat ꝓma cōclusio. ⁊ ꝑ est (Cōuertit eni.)
⁊ nota ꝙ nō disponit coniugationē: sed quasi formata esset
docet eā reducere. alia aūt coniugatio fit iuxta 4ᵐ modum
cuius vtilitas ostēdi debet per conuersionē minoris. ⁊ ꝑ si
gnificat ibi (Similr autē ⁊ si.) Cōsequēter ponit inutiles ⁊
sunt due. quarū vna fit iuxta 4ᵐ modū particulari existēte
K de necessario. 2° vo fit iuxta 3ᵐ modū. ꝓmo ergo ponit illam
que est iuxta quartū modum dicēs. ꝙ si maior fit vlis affir
matiua de inesse ⁊ minor particularis affirmatiua de neces
sario: nō sequtur cōclusio particularis de nēcio: vt si oē. c. est
a. aliqō. c. de necessitate est. b. non sequtur / ꝙ aliqō. b. de ne
cessitate fit. a. ⁊ ꝑ est) Si aūt particularis est nēcia.) 2° ostē/
dit eius inutilitatē: ⁊ hoc dupl'r. ꝓmo per cōuersionē redu/
cēdo in ꝓmā figurā ꝛuersa minore de nēcio: fit tertius mo
dus ꝓme figure maiore particulari existēte de nēcio: ⁊ ma
iore de inesse: sic aūt in prima figura non sequebat cōclusio
de nēcio: q̄re simil'r ⁊ hoc nō sequtur. ⁊ ꝑ est (Cōuersa ergo
b. c. (scdo ondit per instātiā in terminis sic: oē aial est vigi/
lans. fit ita: quoddā aial de nēcitate est bipes: nō tñ sequtur
ꝙ aliqō bipes de nēcitate fit vigilās. ⁊ ꝑ est (Amplius aūt
ex terminis.) Cōsequēter ponit scdam cōiugationē inutilē
iuxta 3ᵐ modum particulare existēte de nēcio: cuius inutili
tas ostēdi pōt: sicut ⁊ ꝓcedētis. ⁊ ꝑ est (Simil'r aūt ⁊ per.)

¶ Si aūt hic qdē terminoꝝ fit predicatiuus: ille
L vero priuatiuus: qñ vlis qdē fuerit priuatiua ⁊
necessaria ꝛcl'o erit necessaria. Si enim. a. nulli
c. cōtingit. b. aūt alicui. c. i est: necesse est. a. alicui
b. nō inesse. Qñ aūt affirmatiua qdem ponit ne
cessaria vel vlis vel particularis vel priuatiua
particularis: non erit ꝛcl'o necessaria. Nā alia q
dem eadē que in prioribꝰ dicem°. Termini vo
cū vlis affirmatiua est necessaria. vigilatio aial
hō. medium hō cum partu. cū particularis au
tē ꝑdicatiua necessaria: vigilatio aial hō: aial. n.
nēcē est alicui albo inesse. vigilatio aūt cōtingit
nulli: ⁊ non necesse est alicui aiali nō inesse vigi/
M lationez. Qñ autē particularis fuerit priuatiua
necessaria. bipes moueri animal.

¶ Cōsequēter ponit cōiugationes ꝓticulares negatiuas. ⁊
ꝓmo vnam vtilē iuxta 6ᵐ modū que hz vl'em negatiuā de
nēcio: cui° vtilitas ondi pōt per ꝛuersionē minoris. ⁊ ꝑ est
(Si aūt ꝑ qdē terminoꝝ.) 2° ponit inutiles ⁊ sunt tres. due
iuxta qntū modū: ⁊ 3ª iuxta sextū. q̄ocunq; eni fiat cū illa
de nēcio non fit vlis negatiua est inutilis coniugatio. circa
illas sic procedit. ꝓmo dicit ꝙ oēs iste tres sunt inutiles. s.
cū particularis affirmatiua est de nēcio q̄ztuz ad sextū mo
dū: ⁊ cū vlis affirmatiua est de nēcio: ⁊ cū ꝓticularis nega
tiua est de nēcio q̄ztum ad qntū modū. ⁊ inutilitatē earum
cōtingit ostēdere per terminos alios a ꝑdictis assumptos
ad instātiam. ⁊ ꝑ est (Qñ aūt affirmatiua.) scdo ponit ter/
minos ad instantiā separatim per oēs tres cōiugationes.
⁊ ꝑ est (Termini aūt cum vniuersalis.)

¶ Manifestū igitur qm̄ inesse qdē non est syllo N
gismus si vtreq; ꝓpōnes non sunt in eo ꝙ est in
esse. necessarium vo est ⁊ altera sola necessaria.
In vtrisq; aūt affirmatiuis ⁊ priuatiuis existen
tibus syllogismis necesse est alterā ꝓ positionē
esse similē cōclusioni. Dico aūt similez si inesse 2ᵐ
quidē que inesse significat: si aūt necessaria neces
sarij. Quare ⁊ hoc palam: qm̄ non erit ꝛclusio
neq; que inesse: neq; necessaria: non sumpta vl'
necessaria: vel que inesse signata ꝓpōne. Igitur
de necessario q̄uo fit: ⁊ quam ōriam habz ad in/
esse sufficienter pene dictum est.

¶ Cōsequēter cōcludit quedā corelaria ex ꝑbabitis ⁊ ꝓce
dit sic. ꝓmo ꝛcludit ex ꝑdictis ꝙ non sequtur ꝛcl'o de inesse
qñ vtraq; ꝓpōnū nō est de ineē: sequtur aūt ꝛcl'o de nēcario O
⁊ altera ⁊ vtraq; exñte de nēcio: ⁊ hoc est (Manifestū igit.
(2° dat cām huius dicēs: ꝙ ꝑ est: q̄ opz alterā ꝓmissarum
semp assimilari ꝛcl'oni: ita ꝙ si ꝛcl'o sit de inesse ⁊ vna vel
altera ꝓmissarū est talis. si ꝛcl'o fit de nēcio: ⁊ alia ꝓmissa ꝝ
erit talis: ⁊ ꝑ est (In vtrisq; autez.) 3° ex hoc infertur ꝙ nō
sequtur ꝛcl'o de inesse vel de nēcio nisi accipiat ꝓpō de inesse
vel de nēcio fil'is. s. ꝛcl'oni: ⁊ ꝑ est (Quare ꝑ palam) ꝛnter
epilogat dicta de syllogismo de nēcio: ⁊ dicit ibi (Fere.) q̄
nōdū habet plena cognitio syllogismi de nēcio: ñq; cōpa
ret nēcium ad cōtingēs: ⁊ ꝑ est (ergo de necessario.)

Dubitatur ꝑ ꝑ de modis vtilibus: q̄ ꝛiugōnes Dub'.
vtiles est ꝑ istare: sicut supius: si illa de
ineē accipiat vt nūc. vbi gra. circa ꝓ ᵐ modū sic: de nēcita/
tis hō est aial: omis hō sedet: fit ita. ⁊ nō sequtur ꝙ de nēcita/
te aliqō sedēs sit aial. eodē mō est instare cōtra 2ᵐ modū ⁊ P
3ᵐ vtilē: sic. de nēcitate nullus homo est lapis. omis homo ē
albus: ⁊ nō sequtur ꝙ de necessitate aliqō albū nō fit lapis.
Et dōm ꝙ modi affirmatiui huius figure descendunt a 3°
ꝓme vbi maior est vlis affirmatiua: reducuntur etiā in pri/
mam figurā: ita ꝙ quecūq; fuerit vlis affirmatiua ꝑ in mo
dis affirmatiuis possibilis est vt fiat maior in tertio prime:
vñ sicut vlis affirmatiua que est ibi maior appropriat sibi
reliquā ꝓpōnē: ita ꝙ opz eā sumi de inesse simpl'r: cuz ipsa
vlis maior fit, de nēcario: sicut in ꝓcedētibus dcm̄ est. sic ⁊
vlis affirmatiua in modis affirmatiuis hui° figure appro
priat sibi reliquā ⁊ conuersam eius: ita ꝙ necesse est ipsam
esse de ineē simpl'r: ⁊ ꝑ dico vlis affirmatiua est de nēcio. ⁊
hoc significat. Ay. frequēter in lra dicēs: ꝙ necesse est mi/
norē extremitatē ēē sub medio eēntial'r: in cōuersa ꝓpōnis
de ineē. simil'r dico de modis negatiuis. s. ꝙ descēdunt a 4°
ꝓme: ⁊ in ipm reducunt vbi maior est vlis negatiua: q̄ cuz
fit de nēcio appropriat sibi minorē ꝓm modū supradictuz:
q̄re simil'r vlis negatiua in modis negatiuis huius figure: Q
que est pōtis vt fiat maior in prima figura: appropriat sibi
alterā ꝓpōnē ⁊ ꝛuersam eius. ⁊ ꝑ fil'r significat Ay. in ter
tu: sicut in modis affirmatiuis: ⁊ pōt sola vlis negatiua ha
bere hāc ptātē in modis negatiuis huius figure: q̄ ꝑ sola
pōt fieri maior in ꝑ figura ⁊ in 4° mō. pz g̃ ꝙ oēs instantie
opposite sunt que ferūt ꝛiugationes hui° figure il
la de ineē exñte vt nūc: ⁊ nō simpl'r. ex his g̃ manifestuz est
ꝙ duo sunt ꝓn° supponēda in mixtione hui° fig'. vnū q̄ztuz
ad modos affirmatiuos. s. ꝙ vlis affirmatiua fit de neces/
sario. aliud q̄ztuz ad negatiuos. s. ꝙ vlis negatiua fit de ne
cessario: ⁊ patet necessitas eoꝝ ex iam dictis.

Cōsequēter pōt dubitari de coniugatione inutili Dubiū.
iuxta 2ᵐ modum. pōt enim ostēdi ꝙ fit
vtilis per oppositū ꝛcl'onis: qd̄ est de contingēti positū in/
esse: ⁊ per minorē ꝓpōnē. ex his enim sequitur repugnans

A maiori per mixtionẽ necij: ⁊ inesse ad, minus sequitur pcl'o de inesse repugnãs maiori de ineẽ. Sed istud solutuz est in pcedẽtib⁹: qz talis pbatio nõ pót in plus niũ ꝙ seqtur conclusio de inesse. ¶ Posset etiã ꝗ dubitari de qnto hui⁹ easdẽ dubitationes ⁊ eodẽ mõ quo dubitatũ est circa quartũ scõe: ⁊ filr solui habẽt dubitationes: ⁊ ideo ptermitto.

Dubiũ. Alterius forte dubitaret aliqs de positione terminorũ in fine capli ꝗ pnugationẽ inutilẽ iuxta sextũ modũ. facit enim ibi talẽ instãtiã. nullũ albuz vigilat qdã albũ de necitate est aial: nõ tñ qdã aial de necessitate nõ vigilat. ꝗ igitur reputat hãc bonã de necio: quoddã albũ est aial: cũ tñ in 2ª figura dixerit ꝙ contingit aial nulli
2ª albo inesse. ¶ Adhuc illa ppõ est vera de necio. qdam albũ de necessitate est aial. Et dõm ꝙ distingui pót de hac dictione album: ꝙ pót stare pmo ⁊ pncipalr pro qlitate significata: ⁊ sic verũ est qd dicit in 2ª figura. s. contingit aial nulli albo inesse. vel pót stare pncipalr pro suba que subest ta
B lli qlitati: ⁊ sic verũ est qd ꝗ dicit. s. necesse est aliqd album esse aial: sicut cignum. ¶ Et sic pz rñsio ad pmũ. ¶ Ad secundũ dicẽdũ ꝙ talis propositio nõ est vere de necessario: sed magis per accidens: sicut pz ex distinctione dicta ⁊ potuit melius exẽplificauisse sicut prius. nulluz aial est albũ. de necessitate quoddã aial est homo: non tamẽ sequitur ꝙ de necessitate sit aliquis homo albus.

Dubiũ. Conter qret aliqs de sufficiẽtia vtiliũ cõiugationum in hac figura. ⁊ dõm ꝙ supponẽda sunt pncipia cõia ⁊ istud ppriũ qd cõsequit tertiã figurã vbicũq; sit s. ꝙ minor sit affirmatiua. pterea supponẽdũ est quo ad affirmatiuos modos ꝙ vlis affirmatiua sit de necio. ⁊ quo ad negatiuos ꝙ vlis negatiua sit de necio: qb⁹ suppositis pz per cõbinationes ꝙ sex sunt vtiles cõiugationes: ⁊. 36. inutiles peccãtes ꝗ aliqd pn'''. causa aũt pncipioꝝ manifesta ex dictis. ¶ Vltimo vo dubitabit aliqs de eo qd dicit
p° in correlario ꝙ nõ seqtur pcl'o de ineẽ: cum vtreq; ppõnes
C nõ sunt de ineẽ: cũ tñ in pcedẽtib⁹ dixerit pluries pcl'onem de ineẽ sequi qñ neutra pmissaꝝ est de ineẽ. vtreq; eni non idẽ est qd neutra: sed ꝗ ꝗ ex duab⁹ de necessario seqtur con
2° clusio de ineẽ: sicut pz ex pdictis. ¶ Adhuc oñdet inferius in mixtione pingẽtis ⁊ necij ꝙ aliqñ ex vna de necio ⁊ altera de pingẽti seqtur pcl'o de ineẽ: ⁊ ita pót sequi pcl'o de ineẽ q̃zuis neutra pmissaꝝ sit de ineẽ: ⁊ ita nõ est neẽe semp alterã pmissaꝝ assimilari ꝗni. cui⁹ oppositũ dicit. ¶ Ad pmũ dõz ꝙ ipe loqt ꝗ de ꝗne que p seqtur aliqs pmissas. illa aũt de ineẽ que seqtur ad duas de necio non seqt ad eas p: sed ex ꝗñti ⁊ mediãte ꝗne de necio. ¶ Ad 2ᵐ dõm ꝙ qñ vna pmissaꝝ est de necio: ⁊ altera de cõtingẽti: ⁊ pcl'o de inesse adhuc assimilat altera pmissaꝝ ꝗni: sicut eni in ꝗne signat actualis inherẽtia pdicati ad subm: ita in illa pmissa que est de necio: ⁊ ita assimilat adinuicẽ in actuali inherẽtia pdicati: ⁊ ita in eo qd est ineẽ assilat. vl pót dici ꝙ ꝗ qd
D dicit ꝗ semp vna pmissaꝝ assilari ꝗni nõ respicit niſi determiata in pcedẽtib⁹. oppõ ãt est de his q̃ ꝗñr determinant.

Et cõtingente aũt post hoc dicemus. Qñ ⁊ qũo ⁊ per que erit syll's. Dico aũt cõtingere ⁊ contingens/quo non existẽte necio: posito autẽ esse vel nõ esse: ppter hoc nihil erit impossibile: nã necius cõtingere equoce dicimus. Qm aũt hoc est cõtingẽs manifestum est ex affirmationibus ⁊ negationibus oppositis. Nã nõ pingẽs esse ⁊ impossibile esse: ⁊ necium non esse/idẽ sunt: vel sequunt se adinuicẽ. quare ⁊ opposita his cõtingit esse ⁊ nõ impossibile eẽ ⁊ non neẽe nõ esse ⁊ eadẽ erunt ⁊ sequentia se adinuicem. De omni eni affirmatio vel negatio vera erit. Ergo cõtin E
gens erit non necium: ⁊ non necium pingẽs.

Postq; determinauit gñationẽ syllõ de necio: determinat ꝗ gnõnẽ syllõ de cõtingẽti: ⁊ pcedit sic pmo dat intẽtionẽ dicẽs. ꝙ dõm est de pingẽti. s. qñ de cõtingẽti fit syll's. ⁊ per q̃ ⁊ qũo: ⁊ dicit qñ/q̃ztũ ad figurã. ⁊ per q̃/q̃ztũ ad terminos ⁊ ppõnes: qũo/q̃ztũ ad moduz: ⁊ ꝗ est (De cõtingẽte aũt.) 2° ponit suã intentionẽ ⁊ diuidit in duas. in pma determinat qdã añtia ad gnõnẽ syll'orum de cõtingẽti: quoꝝ cognitio necia est ad illã gnõnẽ. in 2ª cũ dicit (Qñ ergo. a. cõtingit oi. b.) determinat dictã gnõnẽ. pma in duas. in p° determinat qdã pn''' pfectiuũ syll'oꝝ imperfectoꝝ de cõtingẽti. in 2° cũ dicit (Qm aũt cõtingit.) determinat qdã pn''' pfectiuũ syll'oꝝ pfectoꝝ de cõtingẽti. ⁊ qz in illa pte in qua docet gñare syll'os de cõtingẽti primo ponit syll'os pfectos: iõ bñ partes sic ordinant. s. vt statim F
post pn''' pfectiuũ syll'oꝝ perfectoꝝ subjciant illi perfecti. pma in duas. in p° dat diffinitionẽ cõtingẽtis. in 2ª cuz dicit (Accidit autẽ oĩs.) docet cõsequẽter cõuertere ppositiões de cõtingẽti per qd perficiẽdi sunt syllõ ĩperfecti: ⁊ qz ostenditur cõuersio illaꝝ per diffinitionẽ cõtingẽtis: ideo prius diffinit contingẽs. in p° sic procedit. pmo dat diffinitionẽ dicẽs: ꝙ cõtingẽs est qd non est necium: ipso tñ posito inesse nihil accidit ipo'e: ⁊ qz ipo'e non sequit niſi ex ipoli pz qd intẽdit ꝙ cõtingẽs nõ est impo'e: ⁊ ita intẽtio huius diffinitionis est ꝙ cõtingẽs: nec necium: nec ipo'e: ⁊ ꝗ est (Dico autẽ.) 2° remouet quãdã dubitationẽ: qz eni iã est dictuz ꝙ cõtingẽs est nõ necium: in pcedẽtib⁹ dictũ est: ꝙ necium dr cõtingere. posset aliqs putare ꝙ hoc eẽt incõuenẽs ⁊ ꝗ remouet Ari. ⁊ pcedit sic. pmo dicit ꝙ ꝗni terminoꝝ diuersam rõnẽ dr necium cõtingẽs: ⁊ nõ necium: ⁊ ꝗ est (Nã necessariũ.) 2° ne per dictã diffõnẽ putet aliqs necium nõ esse
G cõtingẽs: ostẽdit ꝙ fic. per hãc rõnẽ cõtingit eẽ: nõ impo'e est eẽ: ⁊ nõ necesse est nõ esse cõuertunt: ⁊ sic seqtur. si neẽe est esse: nõ necesse est nõ eẽ: q̃re seqtur. si neẽe est eẽ: cõtingit esse: ⁊ ita necium cõtingit: ⁊ istud seqtur: qz ad qõcũq; sequitur vnũ cõuertibiliũ sequit ⁊ aliud huius rõnis p ostendit maior. 2° cõcludit ꝗnẽ subjciẽdo minorẽ. maiorẽ ostendit sic. ista tria cõuertunt. nõ cõtingit esse. ipo'e est eẽ. ⁊ necesse est nõ eẽ. g ⁊ eoꝝ opposita ꝗuertunt. s. cõtingit eẽ: nõ impo'e est eẽ: nõ neẽe est nõ esse. p ponit hãc rõnẽ: ⁊ est (Qm aũt est cõtingẽs.) 2° innuit oñsionẽ cõtingẽtis eãdẽ quã ponit versus finẽ hui⁹ libzi: ⁊ ꝗ est (De omni eni neẽe est ⁊c.) ꝗñr infert ꝗnẽ intẽtionis: ⁊ ꝗ est (Erit ergo cõtingẽs.) ⁊ qz dictũ est in diffõne cõtingẽtis: ꝙ cõtingẽs est nõ necessariũ uũc aũt oñsum est/ꝙ necium est cõtingens: iõ addit ꝙ non necium dr cõtingẽs: ⁊ hoc est (Et nõ necessariũ.)

¶ Accidit autẽ oĩs que ꝗm pingẽs ppositiões ꝗuerti adinuicẽ. Dico aũt non negatiuas/affirmatiuis: sed quecũq; affirmatiua habẽt fi D
gurã ꝗm oppositionẽ. vt ea que est pingit esse: ei que est cõtingit nõ esse. ⁊ ea que est pingit oĩ: ei que est cõtingit nulli: vel non oĩ: ea que alicui: ei que non alicui: eodẽ aũt modo ⁊ in alijs.

¶ Cõsequẽter docet ꝗuertere ppõnes de pingẽti iam diffinito: ⁊ diuidit in duas: in pma docet ꝗuersionem eorum in gñali. in 2ª in spãli descẽdẽdo ad speciales modos pingentis cum dicit (Determinatis aũt his.) p° in pncipale ⁊ incidens: qd incipit ibi (Sunt autẽ tales.) p° in duas. in p° narrat conuersionẽ eaꝝ ⁊ narrat per ex' manifestata. in 2° ostẽdit per rõnẽ. ibi 2° (Qm eni qd est.) Dicit ergo ꝙ oĩs ppõnes de contingenti pdicto: affirmatiue ⁊ negatiue ipsius esset adinuicẽ conuertuntur: ⁊ hoc intelligẽduz est ita ꝙ vniuersales conuertantur adinuicem: ⁊ particulares adinuicem. ⁊ exponit eius intentionẽ dicẽs: ꝙ nõ intendit negati

uas cõuerti in affirmatiuis:sed qz hñt affirmatiuã figuraz
ꝑm oppositionẽ:tales autẽ sunt ꝓpositiones in qb⁹ modis
affirmat respectu oppositoꝝ:z exẃplificat dicẽs:q ꝓtingit
esse:ꝓuertit ei que est ꝓtingere nõ esse.z cõtingere nõ oi:ei
que est cõtingere nulli vel nõ oi:z cõtingere alicui ei/ q̃ est
contingere nõ alicui:z hoc siue accipiat hoc verbuz/est:si
ue aliud verbũ:z hoc est(Accidit autẽ omnes.)

¶ Qm̃ enim qd̃ est ꝓtingẽs/non est nẽcium.qd̃
aũt nõ est nẽcium/possibile est nõ esse. Manifestum est/qm̃ si ꝓtingit.a.ineẽ.b. ꝓtingit z nõ in/
esse:z si oi ꝓtingit ineẽ:z oi cõtingit non inesse.
Similiter autẽ z in particularibus affirmatio/
nibus nam eadẽ est demonstratio.

¶ Cõsequẽter ostẽdit istã cõuersionẽ per diffinitionẽ contin
gẽtis.si cõtingit esse/cũ cõtingẽs sit nõ nẽcium/ seqtur non
k necesse est esse:z si nõ nẽce est esse/cõtingit nõ esse. q̃re si cõ
tingit esse/ꝓtingit nõ esse:z hoc tenet/siue fuerint ꝓpositio
nes vl'es siue particulares:z ꝑ est(Qm̃ eniz contingens.)
Et nota q ãjuis ostẽdat q conuertant' contingit esse z cõ/
tingit nõ esse:nõ tñ ostẽdit hãc ñitiam:contingit non esse.
ergo ꝓtingit esse.sicut ñiam ꝓuersam:qz mediũ eius ñitie
est ad construendũ vtrãqz:qz cum ꝓtingens sit nõ nẽcium/
seqtur.ꝓtingit nõ esse.q̃ nõ nẽce est nõ esse:z si ꝑ. ergo ꝓtin
git esse:q̃re seqtur.si ꝓtingit nõ esse / cõtingit esse per idem
mediũ:per qd̃ seqt' ꝓcl'o ꝑo. Et nota q nõ solũ cõuertunt'
adinuicẽ vl'es z pticulares:imo vl'es cuz pticularib⁹:sicut
pz per probationẽ quã ponit.si ꝓtingit inspiciatur.

¶ Sunt autem tales propositiones predicatiue
nam contingere ei quod est esse: similiter ponu/
tur quẽadmodum dictum est prius.

¶ Seqtur incidens:qz iaz ostẽderat affirmatiuas z negati/
uas de ꝓtingenti adinuicẽ ꝓuerti:ne ex ꝑ putet aliqs ipsuz
l velle q oppositа cõuertant':cũ affirmatiua z negatiua op/
ponant':cõcludit q dicte ppõnes conuertibiles non oppo/
nunt':sz affirmatiue sunt ambe ꝑm modũ sic:sicut se hz esse
in ppõnib⁹ de inesse:ita ꝓtingere in ppõnib⁹ de contingen/
ti:sz in illis de inesse/si affirmat' esse/est ppositio affirmati/
ua:q̃re in ppõne de cõtingenti/affirmato contingere/erit p
positio affirmatiua: z ꝑ est) Sunt aũt hȝ.)

¶ Determinatis aũt his/rursum dicimus con
tingere:qm̃ duob⁹ modis dicitur. vno quidem
modo:quod plerũqz fit z deficit:z ideo non ne/
cessarium:vt canescere hominẽ:vel augeri: vel
minui:vel omnino qd̃ natum est esse. hoc eniz
non continuũ habz necessariũ:eo q nõ semper
m est huiusmodi hõ:sed cũ hõ est:aut ex necessita
te:aut vt in pluribus. Alio aũt infinitũ:qd̃ sic.z
nõ sit possibile:vt aial ambulare: vl' aiali ambu
lante terre motuz fieri vel oino qd̃ a fortuna fit:
nihil enim magis sic natum est: vel econuerso.

¶ Cõsequẽter determinat istã conuersionẽ in speciali descẽ/
dendo ad speciales modos contingẽtis z diuidit in duas.
In ꝑma dat diuisionẽ contingẽtis per contingens natuz z
infinitũ.in 2ª docet vtrũqz conuertere.ibi 2ª (Conuertit' er/
go z per oppositas q̃litates)Dicit igitur.q contingẽs dif
finitũ quoddã est natum.s.qd̃ hz causam naturalẽ ordina/
tam ad ipsuz:sed qz illa causa impediri potest vi/ideoffert
a necessario:z est contingens:sicut hominẽ canescere:illud
enim hz causam naturalẽ ordinatã:sed potest impediri:qz
non semper est homo:z ideo differt a necessario:cuz tamẽ
homo est aut de necessitate aut frequenter canescit.qd̃az
aũt est contingens infinitum.s.qd̃ equaliter se hz ad esse z n
nõ esse:vt hominẽ ambulare z homine ambulãte fieri mo
tum terre z hȝ.que sunt vere a proposito vel a casu:z ꝑ est
(Determinatis autem his.)

¶ Conuertitur ergo z ꝑm oppositas ppositio/
nes vtrũqz ꝓtingẽs:non tñ eodẽ modo:sed qd̃
natum quidem est esse:ei qd̃ est non ex nẽcitate
esse. Sic enim cõtingit non canescere hominẽ.
Infinitum aũt significat non magis sic/ vel illo
modo:eo q se habet/vel se habebit.

¶ Cõsequẽter docet conuertere vtrũqz contingẽs: z hz ꝑn/
cipale z incidens ibi(Disciplina aũt z syllogismus.) In ꝑn
cipali dicit q vtrũqz contingẽs conuertit' per oppositas q̃
litates:sed differẽter:ppositio eni de contingẽti nato/ non
conuertit' in idẽ genus contingẽtis/si cõuertit' in cõtingẽs
pro possibili:affirmatiua eni cõuertit' in cõtingens: cũ con
uertitur in nõ necessariũ sic.ꝓtingit hoiem canescere. ergo
cõtingit hoiem nõ canescere.i.non necesse est hoiem cane/
scere:ppositio aũt de contingẽti infinito conuertit' in idem
genus contingẽtis:z ꝑ est(Conuertit' ergo.)

¶ Disciplina autẽ vel syllogismus demõstrati/
uus ex indefinitis qdem non est:eo q inordina
tum est medium.ex his ꝛo que nata sunt est: z
orationes pene oẽs z ꝓsiderationes sunt in his
contingentibus. Ex illis aũt euenit fieri syllogi
smũ:non tñ solet queri. hoc tamen magis diffi
nietur in sequẽtibus. Nunc autez dicemus qm̃:
z quo modo:z quis erit syllogismus ex contin
gentibus propositionibus.

¶ Sequitur incidẽs:qz eni iã docuit conuertere ppositiões
de contingẽti infinito:sicut de contingẽti nato:crederet ali
quis q simil'r de eodẽ contingẽti posset esse scientia z disci
plina necessario dicta.hoc remouet dicens: q de contingẽ
tibus infinitis)nõ est sciẽtia necessario:qz mediũ nõ est ibi
ordinatũ.de natis/aũt fiunt pene consil'es demonstratiue
z oẽs de necessitate:z dicit pene:qz de talib⁹ adhuc /inq̃z/
tũ possunt non eẽ/nõ demõstratur:sz inq̃tuz nẽcia sunt:de
contingẽtib⁹ aũt infinitis fieri põt syll'z:sed nõ multũ solet
fieri:qz de talib⁹ cõtingẽtib⁹ non multũ querit' : nihil enim
syllogiçat' nisi qd̃ querit':z ne putet aliqs ipsum ꝑ ꝓcipa/
liter intẽdere/de qb⁹ fiat disciplina demõstratiua:dicit q hoc
nõ est ꝑ intentũ:sed inferius.s.in posteriorib⁹ hoc videbit:
presens aũt intentio tñ est quo modo:z ex qbus fiat syll'z
de contingẽti:z ꝑ est(Disciplina autẽ z syll'z.)

Uomã aũt cõtingere hoc huic inesse/
dupl'r est accipere: aut enim cui inest
hoc:aut cui ꝓtingit inesse ipm. Nam
de quo.b.a.ꝓtingit hoꝛ alterũ significat:aut de quo dr̃.b.aut de quo cõtingit dici. de
quo aũt.b.a.ꝓtingere:aut oi.b.ꝓtigere.a. nihil
differt. Manifestum ergo/qm̃ dupl'r dr̃.a. con
tingere omni.b.inesse. Primũ ergo dicamus
de quo.c.contingit.b.z de quo.b.a.quis erit:z
qualis syllogismus.sic enim vtrẽqz ppõnes su
muntur ꝑm ꝓtingere. Quãdo aũt de quo inest
b.contingit.a.hec quidẽ est in esse:illa vero cõ
tingens. Quare a similibus figuris incipiẽdũ
quemadmodum in alijs.

A Postq̃ determinauit ꝑuersionē ꝓpositionũ de contigenti. h̃ determinat q̃ũo fit dici de omni in ꝓtingētibus: ⁊ h̃ relinquens/q̃ũo fit ibi dici de nullo ꝑ q̃d ꝑficiunt syllꝰ ꝑfecti de cõtingēti. ꝓcedit g̃ fic. p̃ dicit q̃ dici de oi in cõtingētibus duplex est. hec enim: oē. b. contingit esse. a. duplicē hēt intētionē. s. vel omne quod est. b. ꝓtigit esse. a. vel oē q̃d ꝓtingit esse. b. ꝓtingit esse. a. ⁊ hoc confirmat per simile fic. possibile ⁊ cõtingēs conuertunt: sed h̃t oē. b. possibile est eē. a. itelligitur dupl'r. s. vel. q̃ omne q̃d est. b. vl' q̃ oē q̃d potest eē. b. pōt eē. a. quare ⁊ h̃: omne. b. ꝓtingit eē. a. simil'r duplicit dicet: ⁊ h̃ est (Q̃m autē contigere.) Sed ne putet q̃ dici de omni oino eodem mō vbiq̃ accipiat in sequētibus dicit: q̃ primum dōm est de syllogismis de ꝓtingēti/vbi accipitur dici de omni ꝑm hanc intentionē. omne q̃d ꝓtigit eē. b. ꝓtingit eē. a. q̃ ꝑm istam in
B tētionē accipit in vniformi generatiōe syllogismorũ de cõtingēti. ꝑm aūt reliquā itentionē accipit in mixtione contingētis cũ ineē. ⁊ c̄. nēcio/⁊ in h̃ etiā p̃ modus ꝓcedēdi. ⁊ q̃d dixit iam de eo q̃d est dici de oi: sil'r intelligēdum est de eo q̃d est dici de nullo: ⁊ h̃ est (Primum ergo dicemus.)

Dubiuz Hic solet dubitari de ordine: cõtingēs eni cõius est q̃ nēciuz: ⁊ iō generatio syllogismi de cõtingēti debuit p̃cedē gñationem syllogismi de necessario.
2° ¶ Adhuc gñatio vniformis/est ante mixtam: ⁊ ideo ꝓus debuit docuisse gñationē vniformē de cõtingēti q̃ mixtaz de necessario. ¶ Et dōm q̃ diuersus est modus gñandi/syllogismos de cõtingēti tam vniformes q̃ mixtos/a modo gñandi syllogismos de nēcio: ⁊ iō syllogismus de necessario: ⁊ syllogismus de cõtingēti in partibus separatis determinari h̃z. ꝓus est ēt dāda gñatio syllꝰ de nēcio: q̃ de cõtigēti: q̃ gñatio vniformis penit' filis est gñoni vniformi syll'orũ de ineē: ⁊ illi' gñio mixta adhuc tm̄ cõtigit cuz illis de ineē: q̃ vlis pōt in ꝑnē de ineē: ⁊ iō statim post gñonem syll'orũ de ieē determinari h̃z syll's de nēcio/tam vniformis
C q̃ mixta. ex his p̃z ordo capituli ⁊ responsio ad obiecta.

Dubiuz Loñter dubitari solet circa/diffinitionem contigentis. Queritur enim cuz ꝓus nō diffinierit necessarium q̃ diuiserit gñationē syllꝰ de nēcio: quare h̃ diffiniat ꝓtigēs. Et dōm q̃ necessarium nō accipit multipl'r: sed vno mō: ⁊ iō nō oportuit diffinire ipm ad manifestandũ q̃ũo accipiat in ꝓiugonibus de eius acceptiōe. ꝓtingēs aūt dr multipl'r: ⁊ nō accipit h̃ in q̃cũq̃ acceptiōe: sed solũ ꝑm q̃ nō nēcium dr cõtigē. s. q̃ se h̃z ad eē ⁊ non eē: ⁊ ideo oportuit diffinire ꝓtingēs in illo modo quo itendit: ne eēt h̃ ambiguitas de acceptione contigentis: q̃ nō intēdit de cõtingēti p̃ro poli/neq̃ p̃ro nēcio: sed de cõtingēti p̃ro non nēcio: q̃d pōt eē ⁊ nō esse. p̃ in diffōne cõtingētis nō potuit ꝓbare cõuersionē quā h̃ docet: ⁊ ideo posuit diffinitionē.

Dubiuz Adhuc dubitaret forte aliqs. cum ꝓtigēs nēcium et ipol'e opponãtur: ⁊ vnum oppositorum non diffinitur per alterũ/nisi fuerit relatiuuz: vel sicut priuatio per habitum: q̃ũo ꝓtingens diffiniat per nēcium ⁊ ipol'e.
2° ¶ Adhuc q̃re magl i diffōne ꝓtigētis cadit nēciuz ⁊ ipol'e/
3° q̃ econuerso. ¶ Adhuc cũ dēat diffiniri per ꝓuationē nēcij
D ⁊ ipolis. quare magis fic dic. ꝓtigēs est quo non exñte necessario: posito tamē iesse nihil sequit ipossibile q̃ ez: fic. ꝓtingens est quo nō exñte ipoli: posito tm̄ inesse nihil seqt nēcium. ¶ Ad ꝑmũ dōm est. q̃ diffō data ꝑ gen' ⁊ dñias que indicat eēntiā rei/nō admittit q̃cũq̃ oppōnē: verũtm̄ diffō q̃liscũq̃ fcā ꝑ rei cognitionē bñ pōt dari ꝑ ꝓuatiōez oppositorũ. illud. n. q̃d medium est iter duo/aliquādo per ꝓuationē illorũ cognoscit. sic autē est cõtingēs/iter nēciũ ⁊ ipol'e: nēcium aūt solũ se h̃z ad esse ipol'e ꝓ ad nō esse. ꝓtigēs aūt h̃ determinatũ/me' est iter h̃: q̃ pōt eē. ⁊ per h̃ differt ab ipoli: pōt ēt nō esse: ⁊ ꝑ h̃ differt a nēcio. sic ergo cũ sit me' ꝑ ꝓuationē dcm̄ iter nēciuz ⁊ ipol'e: ꝓz ipm diffiniri ꝑ ꝓuationē vtriusq̃. ¶ Et ex h̃ patet rñsio ad scōm.

¶ Ad vltimũ dicēdũ nēcium pōt seq̃ ad nō nēcium: sic ꝓtigēs. sic vez ex nō veris: ⁊ iō nō potuit ꝓ̃e dicē q̃ cõtingēti E
posito ieē nullũ sequit nēcium: sic potuit dicere q̃ nullũ ex eo seqt ipol'e. ipol'e. n. ex ꝓtingenti nō seqt: ꝓz ex solo ipoli.

Consequēter forte dubitaret aliquis. vtrum cõ p°
tigens cõe/equiuoce dicat de cõtigēti necessario ⁊ nō nēcio: sicut ipse dic. videt eni q̃ non: sic. cuius nomē ⁊ rō ꝑm nomē assignata/est cõe: ipsuz p̃dicat vniuoce: sed ꝓtigēs cõe ꝑm nomē ⁊ rōnē eādē/p̃dicat de nēcio ⁊ nō nēcio. assignet enim rō nois ⁊ erit vel ista. cõtingens est q̃d nō est ipol'e: vel ista. ꝓtigēs est quod est potēs esse: ⁊ vtraq̃ istarum rōnum dr de nēcio ⁊ non nēcio.
¶ Adhuc q̃d p̃dicat cõiter de plib' ꝑm rē vnā cõiter rep 2°
tam in illis/nō est p̃dicatũ equocũ: ꝓz fic p̃dicat contingēs
de nēcio ⁊ nō nēcio. ꝓtigēs eni dic po'' q̃ndā eēndi ⁊ h̃ iue F
nit i ꝓtigenti q̃d est nō nēcium ⁊ in ꝓtigenti q̃d est nēcium.
¶ Ad opp'. nihil ꝑm rē cõe ē p̃dictorijs: q̃re si aliqd ē eis In op'.
cõe/sola vox est: ꝓz ꝓtigēs ē cõe nēcio ⁊ nō nēcio q̃ sũt p̃dictoria. q̃ solũ ꝑm vocē cõe est: ꝓz tal' cõitas fac̄ equocatōez.
¶ Adhuc po' ad actũ ⁊ ipe actus nō significatur eodem 2°
noie nisi equiuoce: sed ꝓtingens nō nēcium dicit quādam pōam ad actum. cõtingēs autē nēcium dicit ipsum actuz: q̃re hec duo nō significabũt ꝑ nomē ꝓtigētis nisi equoce.
¶ Et dōm q̃ ꝓtigēs cõe dicitur de cõtingēti nēcio ⁊ non nēcio. nō pure equoce nec vniuoce: sed analogice: q̃ tũ logicus analogum dicit equiuocũ: ideo dicit in lr̄a ipsuz dici equoce: ⁊ sicut ipm analogice dr: sic ⁊ ratio eius in cõi: signat ergo ꝓtingēs quādā po'' ad eēndũ: que qdem po' inquātũ po' est/i differēter se habet ad eē ⁊ non eē: ipsa tamē ꝑt actui cõiūcta est: nō h̃z po'' nisi ad esse. primo mō iuenit ꝓtingens ꝓtingenti q̃d est nō nēcium. 2° mō in ꝓtigēti q̃d est nēcium. ⁊ q̃ manifestum est q̃ po' que dicit per nomē ꝓtingentis/inquātũ hmōi/p' ⁊ magis iuenit in ꝓtinti nō nēcio. posteri' aūt in ꝓtingenti nēcio: nēcium eni minus hēt de rōne cõtingentis q̃ nō nēciuz. ex his p̃z analo G
gia hui' nois/ꝓtigēs: p̃z etiā rñsio ad rōnes p' ptis q̃onis.
¶ Ad ꝑmā rōnē in oppo'' dōm. q̃ nēcium ⁊ non nēcium/ꝑt cadunt in diuisiōe ꝓtingētis/nō sunt p̃dictoria. vterq̃ enim supponit po'' ad eē. nō nēcium autē ꝑm q̃ p̃dicit necessario/nihil penitus ponit: sed est idem q̃d ipol'e. nō necessarium aūt ꝑm q̃ diuidit ꝓtingēs ponit po'' ad eē ⁊ nō eē. si autē vere p̃dictoria accipiātur in diuisiōe ꝓtingentis: tūc nō eēt nisi vocis cõitas: nunc aūt non est. sicut dcm̄ est.
¶ Ad aliud dōm q̃ ꝓtingēs significat rem in mā. s. pōam ad essendum. que qdē vt est in ꝓtingenti nō necessario/nō est simpl'r cum actu. prout autem est in ꝓtingēti nēcio/est simpl'r cũ actu: ⁊ ita p̃z q̃ nō est equocũ pure: ꝓz analogũ.

Loñter forte dubitabitur de modo ꝑbādi q̃ nēciuz Dubiuz
sit ꝓtigēs. videt. n. ꝑere q̃d est in ꝑncipio/cum supponit ista tria ꝑuerti: nō ꝓtingit esse. ipossibile est eē. necesse est nō eē. ⁊ cõcludit eorum opposita ꝑuerti: quare eque ignotum est illa tria cõuerti/sicut ista. ¶ Et dōm q̃ nō est eque ignotum: q̃ nō fuit dñia apud phylosophos de cõuertibilitate ꝓpositionuz tertij ordinis modalium ⁊ D
4': sed de cõuertibilitate ꝓpositionuz ꝑmi ordinis ⁊ tertij: ideo bñ supponit ꝓpōes tertij ordinis cõuerti: ⁊ cõcludit idē de ꝓpōnibus ꝑmi: ⁊ nō petit q̃d est in ꝑn' sed sumit q̃d notũ est oib'. q̃ aūt nō fuerit dissensio de ꝓpositōibus tertij ordis ⁊ 4': sic de ꝓpōnib' ꝑmi ⁊ 2'. p̃z ex li' ꝑiermenias.

Ulterius forte dubitabit aliqs de ꝑuersiōe quā docet. videt. n. supfluē cũ ꝓus determinauit Dubiuz
de ꝑuersiōe. ¶ Adhuc q̃ neg'' de ꝓtigenti al'r cõuertant/q̃ ille de ineē ⁊ de nēcio. ꝓus dcm̄ est. ⁊ ita frustra h̃ docet eas ꝑuertē. ¶ Et dōm q̃ supius determiauit ꝑuersionē q̃ est in termis: ꝓz nō ꝓp h̃ supfluit h̃ determiare ꝑuersionē ꝑ oppositas q̃litates/q̃ nēcio exigit ad perficiendum syll'os de ꝓtingēti ipfectos. Sciēdũ ēt q̃ affirmatiue de cõtingē/

ti' ⁊ de inesse hñt ꝓuersione vnā in terminis: de q̄ supi⁹ locutus est. aliā per oppositas q̄litates: de qua ꝗ loqt'. negatiue ꝯo vl'es hñt tm̄ illā que est per oppositas qualitates. ꝑticulares ꝯo negatiue hñt vtrāq; ex his patēt quesita.

Dubius **Loñter** forte dubitabit de hoc quod dicit hominem canescē/nō hēre cōtinuā necessitatem/eo ꝙ non semper est homo. ex hoc videt' Arist. significare ꝙ ad necessitatē ꝓpositiōis exigit' necessario entitas rerū. ſ. subiecti ⁊ p̄dicati: ⁊ ita ad ꝯitatē ꝓpositiōis exigit' ꝯa entitas earum. Sup quo dubitat' ⁊ videt' hoc ꝑmo eē verum: sic. verum ⁊ ens cōuertunt': sed ens nō est nisi habeat verā entitatē apud nām: ⁊ nō tm̄ apud animā. q̄ simil'r nec verus.

2° ¶ Adhuc questio qꝰ est. supponit añ se qōnē/si est: vt ꝗ q̄stio an homo sit aial/supponit añ se qōnē istam: an homo sit. q̄ ꝓpo ab hac qōne accepta: supponit ante se ꝓpositionē ab illa acceptā: q̄re ⁊ ꝯitas eius/veritatem illius: ⁊ ita ad veritatē hui⁹. hō est aial. exigit' ꝯitas hui⁹: hō est. ⁊ ita ꝯitas ꝓpōnis exigit actualē entitatem subiecti ⁊ p̄dicati.

3° ¶ Adhuc si hō est aial: hō est subm: ⁊ si ꝗ tūc hō est ens. ⁊ si est ens hō est: q̄re ad ꝯitatē hui⁹ hō est aial. exigit' ꝯitas hui⁹: hō ē. ⁊ sic idē qō ꝑus. ¶ Si dicet' ꝙ ens dī equoce: ꝑm ꝙ est nomē ⁊ ꝑm ꝙ est ꝑticipiū. qñ q̄ dī hō est subm. q̄ hō est ens. ꝗ tenet soluz de ente/ꝑm ꝙ est nomē. vlteri⁹ autē nō tenet nisi ꝑm ꝙ ē participiū: qꝰ ens participium dicit entitatem actualē. ens autē nomē dicit entitatē habitudinalē. Sed contra. sicut lucēs est actus lucē: ⁊ de necessitate sequit: si est lux. ergo lucet. simil'r actus entis est eē: quare necessario sequtur: si est ens. q̄ est. ¶ Sed dicet' ꝙ esse est actus entis/nō ꝑm ꝙ est nomē: sed participium. Sed contra. ens qō est participium de necessitate egredit' ab eē signato ꝙ ꝗ ꝯbū/est/⁊ nō ecōuerso. talis eni est rō ꝑticipij: q̄re si eē egrediatur ab ente/hoc nō est ab ente quod est participium: sed qō est nomē. ¶ Ad oppositā sic: si ad ꝯitatē ꝓpōnis exigit' ꝯa entitas rerum: tunc talis ꝓpō non esset vera. antichristus erit hō: cesar fuit hō. qō est incōueniēs. ¶ Si dicet aliqꝰ ꝙ illud est intelligēdum nō de ꝯitate ꝓpositionis de ꝑterito vel de futuro: sed ꝓpōnis de p̄senti: ꝓtra. Chimera est chimera: ꝗ est ꝯa: vt cōstat. ⁊ tñ non est ꝯa entitas in reb⁹ signat' ꝙ termios: eadē aūt rōne: ⁊ ꝗ erit ꝯa. homo est hō: ⁊ si nō fuerit hō: q̄re ⁊ ꝗ homo est aial. ⁊ sic erit ꝯitas in ꝓpōne de pñti absq; actuali entitate rerū.

2° ¶ Adhuc veritas vniuoce dī in ꝓpōne affirmatiua ⁊ negatiua: ꝛ ad ꝯitatē negatiue non exigitur ꝯa entitas rerū: q̄re nec ad veritatē affirmatiue: q̄juis eni' nō eēt/nec lignū/nec capra/nihilominus esset ꝗ vera: lignum nō est capra.

3° ¶ Adhuc si ad veritatē ꝓpopositiōis exigeretur actualis entitas rerū: tunc ꝯitas ⁊ falsitas eēnt in rebus: sicut bonū ⁊ malum: ⁊ nō in cognitiōe tm̄: cuius opp'm vult Arist. exp̄sse ꝯsus finē sexti ꝓme phie. vbi dic: ꝙ verus ⁊ falsum nō sunt in rebus: sicut bonū ⁊ malū: sed in cognitione tm̄.

6° meta. com. 8°.

4° ¶ Adhuc ꝯitas ⁊ falsitas solum cōsistit circa compositionē ⁊ diuisionē: sed ois compositio ⁊ diuisio apud aiam in est: quare ꝯitas ⁊ falsitas apud aiam est: quare cū possint spēs rerum manē apud aiam: in qua possunt adiuicē componi vel diuidi: q̄juis ipse res nō sint. pꝛ ꝙ ꝯitas ⁊ falsitas pōt eē sine actuali entitate rerū. ꝙ aūt compositio ⁊ diuisio sint apud aiam ꝓbo. aial enim seipso hoi inest ⁊ nō est cōpō ꝑm rē ⁊ nām que cōponit aial cū hoie. sil'r asin⁹ seipso ab hoie diuidit: ⁊ nō est ꝑm rē diuidēs ipsos: quare manifestum. ꝙ cū nō fit apud rē cōpō ⁊ diuisio/erit apud rōnes solū: ⁊ res rōnis erūt. ⁊ sic vī ꝙ ꝯitas ꝓpōnis possit eē: sine actuali entitate rer⁹. ex iā dcis pꝛ quō ꝓcedēde sunt ꝓpositiones ad vtrāq; ptē ꝓnis: verū tñ qꝰ ꝑme rōnes videtur niti ꝙ ꝯitas 2° mō dicta exigat actualē entitatez rerū.

M

¶ Dōm est ad ꝑmā. ꝙ ꝗ ꝓpositio ens ⁊ verū cōuertūtur. dī de ꝯitate icomplexa: sermo aūt pñs est de ꝯitatē complexa: vel dōm ꝙ veritas icomplexa/ꝓuertit' cum ente. ꝗ eni exigit entitatē rerū ex aiam: sed intellect⁹ entitatē actu componētis aut diuidētis componibiles aut diuisibiles.

n

¶ Ad 2m dōm. ꝙ questiones ordinamus ꝑm ordinē quez obseruamus in dubitādo ⁊ adiscēdo vbi ordo est/ꝙ ꝑus dubitamus an sit res. 2° an sit hoc vel illud: sed q̄juis ordinate sint sic questiōes ꝓpter dictam cām: non tamē opꝛ ꝙ ꝓpositio accepta a questione: quia est. supponat ante se. ꝓpositionē acceptaz a questione an sit: vt veritas hui⁹ vitatē illius. Al'r posset dici ad idem. ſ. ꝙ hec ꝓpositio. hō est aia. supponit añ se istam: homo est. ⁊ ꝯitas eius veritatez illius: sed ad ꝯitatē huius: homo est. ꝑm ꝙ accipit' q̄stio/an sit/in demꝛatiuis/non exigit' actualis entitas hois: sed tm̄ habitualis: sic̄ ꝗ demonstrari in ꝑn° sēdi posteriorum.

¶ Ad 3m dōm ꝙ ens ꝑ ⁊ ꝑncipal'r significat ens actuale: ⁊ si sic sumatur, tunc non tꝛ. si homo est subm: homo est ens. si autē cōiter accipiat' pro ente actu vel ente habitu/sic nō tenet: est ens/q̄ est: quia ipsum/est/dicit pñs actuale esse.

Dubius o

Loñter dubitabitur vlterius de hoc qō dicit. ꝙ cuꝛ homo est: aut de necessitate: aut frequent' canescit. dubium est enim quomodo hoc sit verū. cuꝛ homo canescat: vt in pluribus nisi in senectute. ¶ Et dicēdum ꝙ ille actus canescere/potest dicere motum in canitiem: vel tm̄ motū completū. si dicat motum in canitiem: sic semper ⁊ de necessitate canescit homo cum sit. prouenit enim canities ex incorporatione flegmatis in supiori parte capitis: cuius incorporationis causa est diminutio caloris nālis: ⁊ ista icorpatio ⁊ caloris diminutio/semp fit ⁊ cōtinuo. si autē dicit tm̄ motum completū: sic vt frequēter canescit homo: in plurib⁹ enim si maneāt ad etatē/prouenit canities.

Dubius

Alterius forte dubitabit' de eo qō dicit/contingēs natū non conuerti in idē genus ꝓtingētis. videt' eni ꝙ sic: qꝰ cum tā ꝓtingēs natū/q̄z infinitū/sit non neciū ⁊ possit eē ⁊ nō eē: qua rōne vnū ꝓuertit' in idē genus ꝓtingētis ⁊ reliquum. ¶ Ad idē. qñ ꝗ natū est vnū oppositorū ineē ⁊ reliquū ꝗ natū est ineē/nisi vnuz insit determinate. cū q̄ ꝓuersio ꝓtigētis nati/sit iter opposita/si vnū illoꝝ natū est ineē ⁊ reliquū: nisi alteruz determinate insit: ⁊ ita videt' ꝙ natū ꝓuertat' in natū. ¶ Adhuc ꝗ est de ꝓtingēti nato: ꝓtigit hoiem nō canescē. ⁊ dicit ꝙ ꝓtingēs natū ꝓuertit' vsq; in nō neciū: quare ista ꝓuertet' in hanc. non neče est hoiem canescē. ⁊ si ꝗ nō erit conuersio per oppositas q̄litates: cū vtrāq; neciā sit: nec erit cōuersio a nō eē in esse/nec econuerso. sicut prius docuit Arist. ꝓuertē ꝓpositiōes de ꝓtigenti. ¶ Et dōm ꝙ ꝓtigens natuz/nō cōuertit' in ꝓtingēs natū: ꝛ in ꝓtigēs pro poli. ¶ Ad ꝑmū dōm ꝙ in syllogiçādo argm nō valet. ꝓtingēs eni natuz hꝛ cām ordinatā magis ad vnā ptē: ꝓpter qō eius neciō/nō hꝛ cām talē: ⁊ ideo nō ꝓuertit' in idē gen⁹ ꝓtigētis. ꝓtingēs autē infinitū nō hꝛ cām ordinatā: ꝛ equal'r se hꝛ ad vtrāq; ptem: ꝓp qō ⁊ sua negatio ꝓsilis est. ¶ Ad 2m dōz ꝙ ꝗ ꝓpositio. si vnū oppositorū. ⁊c. iest: reliquū natū est ineē/nisi alteruz determinate insit: nō est ꝯa neq; intelligēda nisi in ꝓtis in cōplexis: cuiusmodi sunt sanum ⁊ egrum ⁊ hō. ꝗ aūt fit ꝑmo de oppositis cōplexis: que si reducant' ad incōplexionē/reducent' ad ꝑdictoria ꝗ mō: canescere/non canescere.

2°

3°

p

¶ Ad vltimū dōm ꝙ ꝗ negatiua: hoiem nō canescere: nō est de ꝓtingēti nato. hoc eni ipm nō canescē in natuz nō ē: sed eius opp'm. nec infinitū: qꝰ equal'r nō se hēt ad esse ⁊ nō esse: q̄re relinquit' ꝙ sit cōe vtriq; ſ. possibile vel de contingenti pro possibili: vñ pꝛ ꝙ cōtingēs natum inquātuz hō/nō multum sumit' sub negatione: sed sumit' positiue: vt canescē in senectute/quod est natum in pluribus: canescē in iuuētute/qō est natū in paucioribus: ⁊ huius. q̄rum negationes magis nō inate sunt: vñ vult Aristo. per suā litterā exp̄sse/ꝙ affirmatiua de cōtingēti nato cōuertit' in contingens nō eē: qō est idem ei qō est nō neče: q̄ñ velit significare. ꝙ tale ꝓtingēs noiat' per affirmatiuā vniuersal'r. qñ q̄

a

A dicit: ptingẽs natum ꝓuerti vsq̃ in nõ nẽcium: hoc intelligẽdus est de ptingẽti nato vbi affirmat eẽ. ¶ Sed tũc dubitat quare si tam in ptigenti nato q̃ infinito fit conuersio per oppositas q̃litates. ad hoc aũt ꝙ fit talis ꝓuersio oportet esse ꝓuerti/cum nõ esse. Dubitari põt qualr hoc põt eẽ in ptigenti nato: qꝛ si ptingens natũ/ꝑm ꝙ hui⁹/affirmatiuũ est ⁊ cadit supesse ⁊ ꝓuertit in non eẽ: ⁊ illud ptingere non esse/sit de cõtingenti cõmuni: a cõi ad ꝓ ad speciale nõ tenet arg⁰. ergo a cõtingere nõ eẽ/ad contingere eẽ/nõ erit conuersio apud ptingẽs natum: ⁊ si hoc tunc non est ꝓuertẽ a nõ eẽ in eẽ sub modo ptingentis: sed solum econuerso: q̃re nõ erit ibi ꝓuersio nec cõuertibilitas. ¶ Oppositus tñ apparet manifeste in terminis: qꝛ si ptingit hoiem non canescẽ/cõtigit ⁊ canescẽ: sicut ecõuerso. ⁊ si ptingit eẽ musicũ/ptingit non eẽ musicum: sicut ecõuerso. Et potest dici ꝙ si ptingens cõuertat vsq̃ in cõtingẽ/nõ eẽ/bene tenet vt dictum est: ⁊ illud contingẽ non eẽ cum non possit eẽ de contingenti nato nec infinito: vt ostensum est: erit de contigẽti pro poli. ab illo autẽ cõtingẽ non eẽ/vsq̃ in ptingere esse/fieri põt pcessus gra mãe. q̃uis enim forma argumẽtandi nõ sit bona: qꝛ procedit a superiori ad inferius: nõ est tñ inuenire ptigens natum ꝓuersum in ptingẽ nõ esse/qn econuerso possit eẽ ꝓuersio: ⁊ ꝗ est ex habitudine terminoꝝ/q/bus inest ptingẽtia nata magis q̃ ex forma argumẽtãdi.

In opm.

B

Dubius Alterius autez dubitabit forte de eo qõ dicit circa dici de oi in cõtingẽtibus. qꝛ enim in pcedentibus non determinauit diuersum modum accipiendi de omni i nẽcijs/nõ deberet hic dare diuersum modũ dici de oi in ptingentib⁹. ¶ Sed dicit ꝙ ppõnis de nẽcio non est duplex intẽtio: sicut ppõnis de ptigenti. Sed ⁊. sicut ꝗ ppõ. oẽ. b. ptigit eẽ. a. duplicem hꝫ itentionẽ. vel ꝙ omne qõ est. b. ptigit esse. a. vel. qꝛ oẽ qõ ptigit eẽ. b. cõtigit esse a. sequit. oẽ. b. de nẽcitate est. a. vel dicit ꝙ oẽ qõ est. b. de necessitate est. a. vel oẽ qõ necesse est esse. b. nẽcẽ est esse. a. ¶ Adhuc sicut ppõ de ptigenti aliquãdo accipit cuꝫ alia de ptingẽti. aliquãdo cũ alia de inesse ad cõstituẽdũ sylr̃ꝫ: sic ⁊ ppõ de nẽcio. aliqñ accipit cum alia de necessario. aliquãdo cũ alia de inesse. q̃ si ppõ de cõtingẽti pp suã duplicẽ acceptionẽ: duplicẽ hꝫ intẽtionẽ: qꝛ cum alia de ptingẽti accipit sub hac itentione. oẽ qõ contigit esse. b. ⁊ cũ alia de inesse accipit sub ista. oẽ qõ est. b. ⁊c. videt similr ꝙ duplex erit itentio in ppõne vli de nẽcio ꝓpter duplicem eiꝰ acceptionẽ. ita ꝙ sub ista intentione. oẽ qõ neẽe est esse. b. neẽe est. ⁊c. accipit cum alia de nẽcio ad ꝓstituendũ sylr̃m vniformẽ. sub ista ꝛo. oẽ qõ est. b. neẽe est. ⁊c. in mixtione nẽcia ⁊ ineẽ: vbi minor est de ineẽ. Et dõm ꝙ vniuersalis de nẽcio hꝫ illas duas itentiões sicut opponit: sꝫ inseparabiles sunt abiuicẽ: qꝛ si oẽ. b. ex nẽcitate est. a. tunc. a. est inseparabile ab oi. b. ita ꝙ ab oi qõ de nẽcitate est. b. ⁊ qõ est b. simplr. eo ꝙ ineẽ simplr ⁊ ex nẽcitate ineẽ non diuersificant iberẽtiã: nisi ꝑm rõnẽ tñ: sed vtraq̃ dicit actualem inberentiã ⁊ eẽntialẽ. ⁊ qꝛ ita est: ideo nõ distinxit Arist. in pcedẽtibus dici de oi in nẽcijs per dictas suas intentiones cum nõ diuersificẽt inberentiã: ⁊ ꝗ liquet per ꝗ ꝙ in mixtione nẽcij ⁊ ineẽ nõ accipit illa de inesse: nisi de ieẽ simplicit: que forte ꝑm rẽ nõ differt a ppõne nẽcia q̃uis differãt ꝑm modũ. iesse aũt ⁊ contingẽter ineẽ separabilia sunt abiuicẽ: ⁊ diuersificant inberẽtiam per actuale ⁊ potẽtiale: ⁊ ꝓpterea cũ ꝑm istam duplicẽ iberẽtiam diuersimode accipiat ppõ de cõtigenti: oportuit ꝗ Aristo. has duas intẽtiões eius qõ est dici de oi in ptingentibus determinare.

C

D

Alterius forte dubitabit. q̃uo illa de ptigenti dat intelligere illam de ineẽ: nõ eni sequit/si cõtigit ineẽ: q̃ inest. ⁊ ita nec itelligitur illa de inesse in illa de contigenti: sicut ꝓñs in añte. ¶ Adhuc cum tale ptingẽs idifferenter se habeat ad eẽ ⁊ nõ esse: qua rõne ibi itelligit affirmatiua de ieẽ ⁊ negatiua. quare sic bñ exponetur. oẽ qõ nõ est. b. ptingit esse. a. sicut sic. oẽ qõ est. b. ⁊c. Et dõm ꝙ in ppõne de cõtigẽti modus contigentie cadens super extrema amplificat eorũ suppõnẽ. vñ si cõsideret subm ꝓpõnis talis ꝑm ꝙ modus ptigentie extẽdit suam virtutez in ipm põt accipi pro oi eo qõ cõtigit eẽ sub eo: ⁊ inde hẽt ppõ talis istã itentionẽ. omne qõ ptigit eẽ. b. ⁊c. si autẽ cõsideret subm in se/sine modo ptingẽtie/inquãtum est qõdam vle actu ptinẽs sub se inferiora: sic hẽt cõparationez ad ptẽta per actualẽ inberẽtiã: ⁊ si ꝗ hꝫ ppõ talis istam intentionẽ. oẽ qõ est. b. ⁊c. sic ergo rõne continentie hꝫ accipi sub subto iplicatio de ptingẽti: rõne autẽ ipsius subti in se ⁊ cõparati ad actualr contẽta sub eo oꝫ accipi sub eo iplicato de ineẽ: ⁊ per ꝗ patet rñsio ad opposita. ¶ Dic notandum est ꝙ implicatio circa subm sumens inberentiam ptingentialẽ signat minorem ppositionẽ de cõtigenti: ⁊ iplicatio de inesse signat minorẽ de inesse vel de necessario: vnde sub tali sensu: omne qõ ptigit eẽ. b. cõtingit esse. a. iplicat totus syllogism⁹ vniformis de contingenti. sub hoc sensu autẽ. omne qõ est. b. contingit esse. a. implicatur totꝰ sylr̃s mixtus de cõtingẽti ⁊ ineẽ: vel de contingẽti ⁊ nẽcio.

E

F

Dubius Ultimo forte dubitabit aliquis: quare nõ ponat tertiam itentionẽ ppõnis de contingẽti. s. hãc. oẽ qõ neẽe est eẽ. b. ptingit eẽ. a. videtur enim ꝙ deberet eã ponere: qꝛ quod continet superius: ptinet inferius: sed ineẽ simplicit est supius ad necessario inesse: quare cum propositio de cõtigenti cõtingat ineẽ simplicit/cõtinebit ⁊ ex necessitate ineẽ: ⁊ ita omittit Aristo. vnã intentionez talis ppositionis. ¶ Adhuc si ꝗ itentio. omne qõ ptingit eẽ. b. ⁊c. faciat gñationẽ vniformẽ sylr̃ꝝ de ptingẽti: ⁊ ꝗ intẽtio. omne qõ est. b. ⁊c. faciat gñationẽ mixtam contingentis cum ineẽ: eadẽ rõne erit intentio tertia faciens mixtionem cum nẽcio. ⁊ ꝗ nõ est nisi ista vt videtur: omne qõ necesse est eẽ. b. ptigit eẽ. a. quare vt videtur insufficiẽter dat intẽtiones vlis de contingẽti. ¶ Et dõm: ꝙ ibi est illa tertia intẽtio sicut oppositum est ex comparatiõe subti ad ea quibus nẽcio inest: sed omittit eã: qꝛ nõ separatur a 2ª intẽtione: imo per eã intelligit: qꝛ ibi inesse simplicit ⁊ ex necessitate ineẽ non diuersificat inberentiam vt predictũ est: ió per hanc intẽtionẽ. omne qõ est. b. ⁊c. itelligit sufficienter reliqua: ⁊ per hanc intentionẽ. omne qõ est. b. ptigit eẽ a. habemus sufficientẽ intẽtionẽ sylr̃ de contingẽti mixto cum inesse: ⁊ de eodẽ mixto cum necessario: sicut pꝫ intuẽti: qꝛ illa de ineẽ q̃ue accipit cum mixtione cum contingẽti debet eẽ de ineẽ simplicit: ⁊ non vt nunc: sicut patebit in sequentibus: patet igitur ex his responsio ad opposita.

2ª

G

H

Uãdo igit cõtingit. a. oi. b. ⁊. b. oi. c. erit sylr̃s perfect⁹: qñ. a. ptingit oi. c. ineẽ. hoc aũt manifestũ est ex diffõne. Nã ptingere oi ineẽ sic dicebamus. Silr aũt ⁊ si. a. ptingit nulli. b. b. aũt oi. c. qñ cõtingit. a. nulli. c. Nã de quo. b. cõtingit. a. nõ cõtingere hoc erit nullũ dimittere de his q̃ sub. b. cõtigunt. Qñ aũt. a. ptingit oi. b. b. aũt nulli. c. cõtingit per assumptas qdem ppõnes nullus fit sylr̃s. ꝓuersa aũt. b. c. ꝑm ptingens fit idẽ q ⁊ ꝓus. Qñ eni ptigit. b. nulli. c. ineẽ ptingit ⁊ oi ieẽ. hoc aũt dcñ est ꝓus. Quare si. b. q̃dẽ ci. c. a. eni omni. b. rursus idẽ fit sylr̃s. Silr aũt ⁊ si ad vtraq̃ ppositiones negõ ponat ptingere. dico aũt vt si. a. ptingat nulli. b. ⁊. b. nulli. c. Nã ꝓpter assumptas ppõnes nullus fit sylr̃s. cõuersus autẽ rursus idẽ fit q ⁊ ꝓus. Manifestũ

I

K

L

M

N

I qm̃ negatione posita/ad minorem extremitatē vel ad vtrasq; ppōnes: aut non fit syll's: aut fit qdē: sed nō pfectus: ex cōuersione. n. fit nēciū.

Postq̃ determinauit pncipia aficedentia gnationē syllī de contingēti. h̄ prosequit ipsam generationē: z diuiditur in tres. qz primo determinat hanc generationē. in pma figura. 2° in 2ª. 3° in 3ª. pma in duas. In pma determinat generationem vniformē syllogismorum de contingenti in pma figura. in scōa generationem mixtam eorūdem in eadem figura cum dici (Si autē h̄ quidez inesse.) pma in duas. in pma dat cōiugationes vtiles. in scōa inutiles cum dici (Si autē que ad maiorē.) pma in duas. In pma dat vtiles vniuersales. in scōa particulares cuz dicit (Si autem altera propositionū.) pma in duas. in prima dat coniugationes vniuersales vtiles z perfectas. z sunt due. quarum pma constat ex vtraq; affirmatiua: z perficitur per dici de omni in contingentibus. scōa habet maiorem negatiuam: z minorem affirmatiuam: z pficit per dici
K de nullo in pngentibus. z h̄ est (Quādo igit pngit.) In 2ª dat cōiugōnes vl'es vtiles z iperfectas. z sunt due. quarū vna habet minorē negatiuā tm̄: z perficit per conuersiōez illius minoris per oppositas qualitates. alia vo hz vtrāq; negatiuam: z perficit per conuersionē vtriusq; vel minoris tm̄. z h̄ est (Quando autē. a. contingit esse. b.) Consequenter epilogat. z h̄ est (Manifestum est igitur.

¶ Si aūt altera qdē ppositionum vniuersalis: autem altera particularis sumatur: ad maiorē extremitatē posita vl'is/syll's erit perfectus. Naz si. a. omni. b. contingit. b. autē alicui. c. continget. a. alicui. c. inesse. hoc autem manifestuz est est diffinitione de oi contingentis. Rursum si a. pngit nulli. b. b. autem cōtingit alicui. c. inesse: necesse est. a. contingere alicui. c. nō inesse. Demōstratio autem eadem. Si autem priuatiua sumatur ppositio pticularis: vl'is aūt affir-
L matiua/pōne aūt sil'r se habeāt: vt si. a. oi. b. pngit. b. aūt alicui. c. nō inesse per sumptas quidē ppōnes nō fit syll's: puersa aūt pticulari z posita. b. alicui. c. cōtingere inesse: eadē erit pclusio que z prius: quemadmodū in his q̄ a pncipio.

¶ Consequēter dat pngōnes vtiles particulares z pcedit sic. pmo dat pfectas que sunt due. q̄rū vna constat ex affirmatiuis: z pficit per dici de oi in cōtigentib⁹. alia aūt habet maiorē negatiuā z pficit p dici de nullo z vtrobiq; est minor pticularis affirmatiua. z h̄ est (Si aūt altera qdē) 2° ponit vnā iperfectā bñtē minorē pticularē negatiuā: z maiorē vl'em affirmatiuā: que pficit per cōuersionē minoris. Aliam aūt. s. cōstantē ex negatiuis omittit: qz ex p̄ceden-
M tibus sufficienter itelligit. z h̄ est (Si aūt puatiua sumat.)

¶ Si autē que ad maiorē extremitatez est particularis: que ad minorē vl'is: siue vtreq; affirmatiue ponātur: siue puatiue: siue nō silis figure: siue vtreq; indefinite: siue pticulares/nullo modo erit syll's. Nihil enim prohibet. b. trāscēdere. a. z nō pdicare de equis: in quo aūt. b. trāscēdit. a. sumat. c. huic enī neq; omni: neq; nulli: neq; alicui: neq; nō alicui pngit. a. inesse: siquidem cōuertātur pm cōtingere ppositōes: z. b. pluribus cōtingit q̄z. a. inesse. Amplius aūt et ex terminis manifestū: nā sic se habētibus ppo- N
sitionibus cōtingit. z primum postremo nulli z omni ex necessitate inesse. Termini cōmunes omnīū ineē quidem ex necessitate: aial/album/homo: nō cōtingere vo animal/album/vestis.

¶ Consequēter determinat pngōnes iutiles z pcedit sic. pmo dic: q̄ omnes pngōnes inutiles sunt in qb⁹ maior vel vtraq; est particularis. z h̄ est (Si autē q̄ ad maiorē.) scōo h̄ ostēdit z diuidit in duas. qz pmo ondit eas eē iutiles q̄z tū ad ḡnē de contigenti. 2° vl'r q̄z tū ad oēm ḡnē ibi 2ª (Manifestum est ḡ.) q̄z tū ad ḡnē de pngenti ostēdit 2ª inutilitatē. p° p'rōnē sic. si maior vel vtraq; fuerit particular] potest medium eē in plus maiore extremitate: sed cum mediū est in plus/ea pōt illud accipi pro minore extremitate: in quo medium excedit maiorē extremitatē: z tunc nec maiorem contigit iesse oi minori extremitati: neq; alteri: neq; alicui/necnō oi: z ita nō sequit pcl'o de pngenti: si maior vel vtra
O q̄z fuerit pticularis. h̄ rō pz: si sumat mediū/aliqs termin⁹ accītalis. extremitates vo due sub eo pnente disperata vt aial: album: tunica: z h̄ est (Nihil enīz pbibet.) 2° ostendit idē per pñtiam in termis ponēdo termios: vbi cū pmissis stat vl'is affirmatiua de nēcio. z ita pz q̄ nulla negatiua de pngēti seqtur. nec etiā negatiua de iesse/aut ō necessario. alios aūt ponit: vbi stat vl'is negatiua de nēcio: ex quo pz q̄ nulla affirmatiua de contigenti seqtur: nec etiā affirmatiua de iesse: aut de nēcio. z h̄ est (Amplius autē z ex zc.)

¶ Manifestū est igit: qm̄ hoc mō se hñtib⁹ terminis/nullo mō/fit syll's. Nā oīs syll's/vel ei⁹ qd est ineē/vel ex nēcitate vel pngere. hic autē neq; ineē: neq; nēcius: manifestum est: qm̄ est. Nā affirmatiuus perimit priuatiuum: z priuatiuus affirmatiuū: relinqtur ergo pngere: hoc autē ipossibile: ostēsum est enī: qm̄ sic se habēti-
P bus terminis: z oi postremo primum inesse z nulli contingit ex nēcitate: q̄re nō erit cōtigens syll's: nā nēcium nō erit pngens. Manifestū aūt qm̄ cū vl'es sint termini in pngentib⁹ ppōnibus semp fit syll's in pma figura/siue sint predicatiui/siue puatiui: verū ex pdicatiuis qdem perfectus: ex priuatiuis aūt iperfect⁹. Opz aūt pngere/sumere nō in necessarijs: sed pm dictā diffinitionē. aliquotiens aūt latet huiusmodi.

¶ Consequenter ostēdit q̄ dicte pngationes inutiles sunt quo ad omnē ḡnē sic. omnis syll's aut cōcludit ḡnem de inesse: aut de nēcio: aut de pngenti. sed ex dicta dispositione nulla istarū sequit: ḡ dispō iutilis est respectu omnis ḡnis. pmo ponit ḡnē. z h̄ est (Manifestū.) 2° maiorē: z h̄ est (Nā oīs syll's.) 3° ostēdit minorez: z pcedit sic. pmo manifestat q̄ nō sequitur pcl'o de ineē: nec de nēcio sic. affirmatiua de inesse z de nēcio interimunt sequi per hoc q̄ negatiua stare pōt z ecōuerso: negatiua de ineē z de necessario iterimūtur seq/p hoc q̄ affirmatiua stare pōt: sicut pz ex prebabilitis terminis: z ita neq; sequit affirmatiua nec negatiua de ineē aut de nēcio. z h̄ est (Dic autem ineē. 2° ostendit q̄ non sequitur pcl'o de cōtingēti sic: ex quo nō sequit pcl'o de inesse: aut de nēcio. pstat q̄ si alia seqt illa erit de pngēti: sed h̄ nō sequit: qz. n. stare pōt affirmatiua de nēcio: nō pōt sequi alia negatiua de pngenti: z qz potest stare negatiua de necessario: nō pōt sequi alia affirmatiua de contingēti. z h̄ est (Relinquit ergo.) Consequenter epilogat addens: q̄ nō accipitur h̄ contigens pro necessario: sed pm diffini-

A tionẽ prius datã.s.q̃ neq̃ est necessarium neq̃ impoſ'e:et in hoc est multotiens difficultas ad determinandum.s.in ter modos ꝓtingentis.z ħ est(Manifestum est autẽ qm̃.)

Dubiuz **Hic posset** aliqs dubitare q̃dam de sufficientia in ꝓcessu Arist.dicitur enĩ ꝓtingens tripl'r.s.necessarium/nõ necessariuz/z possibile.sed supra de terminatum est de cõtingẽti qõ est nẽcium: hic autem determinat generationẽ ſyllõ de ꝓtingenti/qõ est nõ necessarium.querit ergo quare nusq̃ determinat generationem ſyllõ de cõtingenti pro possibili.vident enim deesse.12.capitula.tria de gñatiõe vniformi per tres figuras.tria etiam de mixtione eius cum inesse.tria de mixtione eius cum cõtingenti necessario.z tria etiam de mixtione eius cum cõtingenti pro nõ necessario.¶ Et dõm q̃ cõtingẽs pro possibili est cõe.z dictum ꝑm gen̄:z non est aliquid actualiter nisi in suis spẽbus que sunt ꝓtingens nẽcium z non ne
B cessarium:quare nec potuit nec debuit aliter determinare gñationem ſyllõ de ꝓtingẽti nisi ꝑm istas spẽs:q̃re cuz hoc faciat sufficienter ptz sufficientia in ꝓcessu eius: z ita nihil
p^m omittit de agendis.¶ Consequẽter forte dubitaret aliqs de vtilibus cõiugationibus.pot̃ enim fieri instãtia contra eas/vbicũq̃ accipit medius terminus accñtalis z extrema duo sub se ꝓtẽta in eodẽ gñe:vel duo disparata: sicut animal/album/homo:vel aial/albũ/lapis.si.n.fiat ſyll's sic. ꝓtingit omne albũ eẽ aial.ꝓtingit omnẽ hoiem eẽ album: vel omnẽ lapidẽ:nõ erit ꝓcl'o de ꝓtingenti: sed de necessa
2^m rio vel impoſ.¶ Adhuc q̃ritur qũo accipiẽdi sunt termini maioris ꝓpõnis huius gñatõis:hoc est pro quo.b.sup ponat.z pro quo.a.omnis enĩ termin̄ aut est subalis:aut accñtalis:aut ergo habet maior ꝓpositio accipi in duob̄ terminis accidẽtalibus:aut in duobus substãtialibus:aut in vno substãtiali:z altero accñtali:z voco terminũ subalem qui per modũ substãtis significat.accñtalem qui per modum accñtis ad alterum.Si debeat sumi maior ꝓpositio in duobus termis accñtalibus.ꝓtra.oẽ grãmaticũ cõtingit eẽ album:oẽ nigrum ꝓtingit esse grãmaticũ:non tñ
C ꝓtingit oẽ nigrum eẽ albũ.Si ex duob̄ subalib̄.ꝫ.talis nõ est de ꝓtigenti determinato ħ:sed vel de nẽcio:vt omnẽ hoiem esse aial:vel de impoſ:vt omnẽ hoiem eẽ asinum. Si ex altero subali:z altero accñtali:aut q̃ subm/termin̄ est subalis:z p̃dicatum terminus accñtalis:aut ecõuerso. si p̃ mõ.ꝫ.ꝓtingit oẽm hoiem esse album.ꝓtingit oẽ nigrũ eẽ hoiem.nõ tñ ꝓtingit oẽ nigrũ eẽ album.si 2° mõ.tunc redit oppõ p'.q̃ ꝓtingit oẽ album eẽ aial:z oẽm hominem eẽ album:nõ tñ ꝓtingit oẽm hoiem eẽ aial:imo neẽe est:q̃ difficultas est in qõne quũ accipiẽdi sunt termini in hac generatiõe.¶ Ad p^m dõm est:q̃ vl'r qñcũq̃ in vniformi gñatiõe de ꝓtigẽti/subm maioris est termin̄ accñtalis:z p̃dicatũ eiusdẽ termin̄ subalis:est maior falsa:q̃ is est sensus: oẽ qõ ꝓtingit eẽ.b.ꝓtingit esse.z.c.vñ cũ accipit pro maiori talis ꝓpo:oẽ albuz ꝓtigit eẽ aial:hec est falsa:q̃ accipit sub hac itentiõe:oẽ qõ ꝓtigit esse album: ꝓtigit eẽ aial:qõ falsum est:q̃ q̃uis nihil fuerit album nisi aial:ꝓtingit tamen multa fieri alba:que poſ'e est eẽ aialia:sicut ligna lapis et
D bmõi:quare medium in ista gñatiõe nõ dz eẽ terminus accñtalis:cũ maior termin̄:vl' maior extremitas sit eẽntial'. ¶ Ad 2^m dõm:q̃ maior ꝓpositio in hac gñatiõe dupl'r potest accipi.s.aut ex vtroq̃ termio accñtali:aut ex subo substãtiali:z p̃dicato accñtali.¶ Ad opp^m ꝓtra p^m istorũ dõz q̃ maior est vera.s.oẽ grãmaticum ꝓtingit eẽ albũ:q̃ omne qõ ꝓtigit eẽ grãmaticum ꝓtingit.z.c.minor autem distiguẽda est:q̃ cum dicit.cõtigit omne nigrum eẽ grãmaticum:aut accipit iste terminus/niger/pro qualitate p^o:z p subto scõdario:z tunc falsa est:aut econuerso.z tunc ħa est: q̃ sube que iam nigra est cõtigit ineẽ grãmaticũ.cũ autez cõcludit:q̃ cõtigit omne nigrũ eẽ albũ:hic icidit eadẽ distinctio z eo mõ quo minor est vera:sequitur ꝓcl'o vera:eo mõ quo minor falsa:z ꝓcl'o falsa.¶ Ad oppo^m ꝓtra 2^m iam pz E ħ^o:q̃ cum dicit.cõtigit omnẽ hominẽ eẽ albuz: ꝓtigit oẽ nigrum eẽ hoiem.ergo.z.c.distiguẽda est minor:z ꝓcl'o/z dicat idem qõ ꝓus:iam ergo pz rñsio ad 2^m. Sciẽdum autẽ q̃ adhuc 3° mõ pot̃ accipi ꝓpositio ħa de ꝓtigenti:ſz nõ maior in ista gñatione.s.q̃ subm est terminus accñtalis z p̃dicatum subalis sic.omne album ꝓtigit eẽ animal.ħ enĩ pot̃ eẽ vera sub hac itentione:omne quod est album:contingit eẽ aial.vt si nihil fuerit album nisi aial:sed nõ pot̃ eẽ vera sub hac intẽtione:omne quod cõtigit eẽ albũ: ꝓtigit eẽ animal:rõne prius dicta:z ideo talis ꝓpõ nõ pot̃ eẽ maior in ista generatione vniformi.4° autez modo q̃ vterq̃ terminus subalis est nõ fit ꝓpõ de ꝓtigẽti ꝑm pñtẽ itẽtõez.
¶ Ulterius autẽ queret aliqs sub qua itentõe vniuersalis Dubiuz
de cõtigẽti accipi dz minor vniuersalis in ista gñatione:q̃ F
iam dictum est:q̃ maior semp ħ accipit sub hac itentione: omne qõ ꝓtigit eẽ.b.z.c.vr̃ enim q̃ oportreat minorem accipi sub eadẽ acceptiõe:vel equoce dicetur ꝓtigẽs in premissis z differenter accipiet.Oppositũ autẽ videt per hoc q̃ minor nõ respicit maiorẽ ꝓpõnem sub se sumendã sicut maior:vñ ſz maior cũ respiciat minorẽ de ꝓtingẽti:necessario habeat istam itẽtionẽ:omne qõ ꝓtigit.z.c.nõ tamẽ opz minorẽ hẽre eadẽ acceptionẽ:cum nullã ꝓpõnez respiciat tanq̃ sub se sumẽdam:q̃re cum minor de ꝓtigenti vlis duplicẽ hẽat itẽtionẽ/q̃cũq̃ illarũ exñte vera/poterit minor esse vera. Et hoc cõcedendus est.vñ ꝓpõ minor est vera in ista generatione pro quacũq̃ itẽtione iueniat vera maior.
¶ Ad oppõnẽ dõm:q̃ pp ħ nõ diuersificabit ꝓtigẽs: nec equocabit/q̃uis minor veritatẽ hẽat pro vna intentione iam dicta z maior pro alia.¶ Consequenter forte dubita- Dubiuz
bit de eo qõ dicit ħ eẽ ſyll'm iperfectum/cũ mior vel vtra q̃ negatiua est.ꝑma enĩ figura cum sit p̃ uersam sacram/ nõ videt hẽre modos ipfectos.Adhuc modi p^o fig^a regulant per dici de oi z de nullo.Adhuc tales modi non sunt impfecti ꝑm figurã cum fiãt ꝑm ꝑmã figuram:nec ꝑm modum:vt videt eadẽ rõne:nec ꝑm nẽcitatẽ illationis vt constat cum sint ꝓiugõnes vtiles:nec ꝑm euidẽtiam nẽcitatis cum p̃ figura q̃ztũ ad illã pfecta fit.Et dõm q̃ tales modi imperfecti sunt q̃ztum ad modũ:q̃ nõ est modi perfectio in ꝑma figura nisi minor affirmatiua:sicut patet per dici õ omni:z de nullo:sunt etiã ipfecti q̃ztum ad euidentiam necessitatis eadẽ rõne:z nõ regulant p dici de oi z de nullo:q̃ rõ tã ei̇ qõ est dici de oi:q̃z ei̇ qõ est dici de nullo:vult minorẽ accipi affirmatiuã.pz igit q̃ nõ opz p^am figurã vbiq̃ pfectã eẽ q̃ztũ ad oẽs modos:nisi solum vbi oẽs modi ei̇ regulant p dici de oi z de nll'o.Ex his pz rñsio ad oppõ^m.
¶ Adhuc forte dubitabit aliqs de termis positis ad coniu- Dubiuz
gationẽ inutilẽ:accipit enĩ ibi talẽ ꝓpõnẽ.cõtingit aliquod albũ eẽ aial:que ponit album pro medio.querit q̃ aut album supponit pro suba que est aial/vel que nõ est aial.Si p^o mõ erit de nẽcio.si 2° mõ de ipoſ.z ita nullo mõ de contingenti.Et dõm q̃ accipit albũ pro suba alba/que est animal:nõ tñ est ꝓpõ de nẽcio.q̃uis enĩ ois bõ sit aial:de necessitate tñ ꝓtingit oẽm hoiem albũ eẽ aial.z non est hoc necessarium:z q̃ sic fit particularis.vt ꝓtingit aliqõ albũ D
eẽ aial de contingẽti.patet per conuersionem vniuersalis de ꝓtingenti que conuertitur in particularẽ de ꝓtingenti.
¶ Sed tũc dubitat/videt enĩ q̃ male accipiat termios: q̃ Dubiuz
sicut dcm̃ est in hac gñatione:nõ accipit ꝓpõ de cõtingẽti ita q̃ subm fit termin̄ accñtalis z p̃dicatũ subalis.Et dõz q̃ vniuersalis ħa nõ pot̃ accipi sic:sed particularis potest.
¶ Ultimo forte q̃ret sufficiẽtia modorũ hui̇ gñationis:z Dubiũ.
dõm:q̃ tñ supponẽdũ est maiorẽ eẽ vl'ez.z patebit.16.eẽ cõiugõnes:ſz octo eẽ vtiles:z octo inutiles.¶ Sz tũc q̃ritur q̃re nõ opz miorẽ supponẽ esse affirmatiuam hic sicut ꝓus:z q̃ non ſyllogiset ex negatiuis.z dõm q̃ hoc est:q̃ negatiua de cõtingenti cũ affirmatiua ꝓuertit:z ideo non

j pōt minor in ꝑma figura eē negatiua: nec ex vtraq negatiua fieri sil'r. q̃re negatiua de qua affirmatiua est ꝑm rem.

Si autem hoc quidem ineē illa vo propositionum cōtingere sumat. Quādoq ad maiorē quidē extremitatem ꝓtigere significauerit: pfecti erūt oes syll'i z ꝓtigētes ꝑm dictā determinationē. Qñ vo que ad minorē z ipfecti oes z ꝑuatiui syll'i non contingentis ꝑm dictam determinationē. Sed eius qd est nulli: aut nō omni ex necessitate: si enim nulli: aut non omni ex necessitate: cōtingere dicimus z nulli z non omni inesse.

¶ Hic itēdit de mixta gñatōe syll'oꝝ de ꝓtigēti in ꝑma figura z diuidit in. d. In ꝑma determinat mixtionē ꝓtigētis z de ineē. in 2ª mixtionē ꝓtingētis z necij. ibi (Qñ aūt ꝗ quidē.) ꝗ° in. d. in ꝗ° dat regulā ꝑm quā ꝓcedūt oes ꝓiugōnes huius mixtionis. in 2ª cū dicit (cōtingit eni. a.) ꝓsequit ipsas ꝓiugationes. ꝗ° ꝓtinet duas regulas: q̃rum ꝗ° verificat ꝓiugatiōes perfectas. 2ª ipfectas. ꝑma talis. si altera ꝓpositionū fuerit de ineē: z altera de ꝓtigēti: maior autē fuerit de ꝓtingēti: z minor affirmatiua de inesse: erit syll's pfectus concludēs ꝓnē de ꝓtingenti ad vtrūlibet: z ꝗ est (Si aūt ꝗ.) 2ª talis. si maior fuerit de inesse: z minor de contingenti erit syllogismus ipfectus: minor vero talis dispositionis nō concludet cōtigens ad vtralibet: sed cōtingens pro possibili cōcluderet: ꝓcluderet eni contingere non eē: quod conuertit ei qd est necesse. ꝗ autē est cōtingens cōe: z cadens semp nō esse tm: prout sumit in 2ª ordine modalium: z lz illud dicat de modis necessarijs: sciēdum tñ qd sequit est d affirmatiuis: vbi minor est de contingenti: sicut patebit persequētia. z ꝗ est (Quando autem que.)

¶ Contingit ergo. a. omni. b. b. aūt omni. c. ponat inesse. Quando igit sub. b. est. c. a. autē cōtingit omni. b. Manifestum est: quoniā z. c. oi continget: fit aūt perfectus syllogismus. Sil'r aūt z cū ꝑuatiua sit. a. b. ꝓpō. b. c. autē affirmatiua: z hec quidē ꝓtingere: illa vo inesse sumatur: perfectus erit syll'us: qm̄. a. ꝓtingit nulli. c. inesse: qm̄ ergo inesse posito ad minorem extremitatē: perfecti sunt syllogismi manifestuz est.

¶ Consequenter determinat ꝓiugationes. z ꝗ° vl'es. 2ª particulares cum dicit (Si autē ꝗ qdē ꝓpōnē.) adhuc vlium ꝑmo ponit vtiles. 2ª inutiles cum dicit (Si autē nō ineē ponat.) Adhuc vtilium. ꝗ ponit perfectas. 2ª determinat imperfectas. ibi 2ª (Contingit ergo.) pfectas aut ponit duas quarū vna ꝓstat ex affirmatiuis maiore de ꝓtingenti: z pficere per dici de oi in ꝓnib? ꝑm istam acceptionē: omne qd est. b. ꝓtingit esse. a. 2ª ꝗz maiorem negatiuā de contingēti: z minorem affirmatiuam de inesse: z perficitur per dici de nullo ꝑm istam acceptionem: z ꝗ est (Contingit ergo.)

¶ Quod autē cōtrario se habētes erunt syllogismi per impossibile monstrandū. Similiter autē erit manifestum: quoniā imperfecti. Haz ostensionō erit ex sumptis propōnibus. Primum aūt ostendēdū: si cū est. a. necesse est eē. b. z cū sit possibile eē. a. possibile erit esse. b. ex necessitate. Si eni ex sic se habentibus terminis: in quo qdē. a. pol'e: in q̃ qdē. b. ipossibile. Si ḡ vnum est possibile: quando est possibile fiet. Si autem alterum impossibile: quādo impossibile nō fiet. Simul autem si. a. possibile: z. b. ipossibile: continget. a. fieri preter. b. si autem fieri: z esse: nam quod fit quando factum fuerit est. Oportet autem non solum sumere in generatione possibile z ipossibile: sed in hoc quod verum est esse: z in hoc quod actu est: z quocūq modo aliter dicatur possibile: in omnibus eni similiter se habebit. Amplius autem cuz est. a. b. esse. Non quoniam vno aliquo existente. a. erit. b. opz opiari. Nihil eni est ex necitate vno aliquo existēte: sed duobus ad minus: vt quando ꝓpositiones sic se habent: vt dictum est: ad syllogismum. Nam. si. c. d. d. autē de. f. z. c. d. f. ex necessitate: z si possibile vtrunq z conclusio erit possibilis. Quemadmodum igitur siquis ponat. a. quidem propositiones. b. autem conclusionem/accidet non solū si. a. sit necessariū: z. b. necessariuz: sed ex possibili possibile. Hoc autem ostenso manifestum est: quoniam falso posito z non ipossibili: z quod accidit propter positiones falsum erit: z non impossibile: vt si a. quidem falsum sit: nō tamen impossibile: cū autē sit. a. est. b. z. b. erit falsum. non tamen impossibile. Quoniam enim ostensum est: si cum est. a. est. b. z cum sit possibile esse. a. pol'e erit eē b. positum est autē. a. possibile esse: z. b. erit possibile. Si. n. ipol'e. simul idez erit pol'e z ipol'e.

¶ Consequēter determinat ꝓiugatiōes vtiles: sed ipfectas: z diuidit in duas. in ꝗ° ꝑmittit q̃dā nēcia ad eoꝝ perfectionē. in 2ª cum dicit (Determinatis aūt his.) ipsas ponit z pficit. In ꝑma sic ꝓcedit. ꝗ° dicit: q maiore exñte de inesse et minore de ꝓtingēti/erunt pfecte ꝓiugōnes per reductiōez ad impol'e: ex quo ꝓtingit tales cōiugatōes impfectas eē: qz nō perficiunt ex suis ꝑncipijs: sed ex quibusdam assumptis: z hoc est (Qñ aūt ꝓtie.) 2ª determinat qdā ꝑncipiuz quo vtē ad pfectionē sequentium ꝓiugationū. s. illud posito possibili: qd accidit pp ꝗ nō est ipol'e: z ꝗ ostendit demōstrando q si añs est pol'e: z ꝓñs est pol'e: z ꝗ est idē cū ꝓposito. ꝗz aūt ꝗ pars tres. ꝑmo eni ostēdit itētum. 2ª iuxta ꝗ remouet dubitationē. 3ª ꝓcludit correlariū. ostendit q̃ ꝓpositū sic. sit. a. añs. b. ꝓñs. seqt. ergo si est. a. b. est. z cuz est. a. pol'e. b. est pol'e: qz si nō stabit oppositum: z erit tunc sic. a. pol'e: z. b. ipol'e: sed si. a. est possibile fiet: si. b. impol'e nō fiet. q̃re. a. aliqñ fiet ꝑter. b. z. a. aliqñ est preter. b. cui? oppositum sumptū est. ꝗ ergo ponit hāc ostēsionē: z ꝗ est (ꝗ ergo oñdēdum.) 2ª mutat eius potētiam dicēs. q exten dit se tā ad ipol'e añ actū: q̃z ad illud qd est cum actu ostendendo vl'r de oi possibili. q si añs est pol'e z ꝓñs: z hoc est (Opz autē accipi. zc.) Consequēter remouet dubitatiōez. qz eni iam accepit pro añte. q quidē. a. est vnum. possz aliquis credē q per. a. nō intēdat nisi aliquid: sicut vnuz tñ: vel vnā ꝓpōnem. hic remouet dicēs. q ex vno nihil sequit ex necitate: vñ per. a. itelligit duas propositiōes dispositas ꝑm moduz z figurā: que sunt antecedēs respcū vni? ꝓnis. z ita cū vtraq sit possibilis: z ꝓcl'o est pol'is: sicut cū vtraq est necia: z ꝓcl'o erit necessaria: z hoc est (Amplius cuz est. a.) ꝓsiter ꝓcludit correlarium ex dictis. s. q posito falso possibili nihil sequitur ex hoc impossibile: z hic decla-

A rat q̃ si.a.sit falsuz ⁊ poſe si ponatur in esse:sequitur q̃.b. sic quidem poterit esse falsum:sed non impossibile:q̃ cuz a.sit possibile:⁊.b.erit possibile vt dictum est:idem si non accidit idem esse poſe ⁊ ipossibile:⁊ ꝗ̃ est(Doc aũt oñso.)

¶ Determinatis autē his:ſit.a.omni.b.b.autē contingit omni.c. Necesse est ergo.a.contingere omni.c.inesse. Non enim contingat.b.autē omni.c.ponatur inesse:hoc autem falsum q̃dem non tamē impoſe. Si ergo.a. quidez nō ꝓtingit omni.c.b.aũt inest oi.c.a.non oi.b.ꝓtigit:fit eni per tertiā figurā ſyll'ſ:sed positū erat oi ineē. Necesse est ḡ.a. oi.c.ꝓtigere ineē: falso eni posito ⁊ nō ipoſi:qd̄ accidit nō est impoſe. Est autē per ꝑmā figurā facere ſyll'm ponētes b.ineē. Nā ſi.b.oi.c.inest:a.aũt oi.b.⁊ omni.c. contingit.a. Sed positum erat non omni ineē.

¶ Cōſiter determinat ꝓiugatiōes iperfectas ⁊ pficit:⁊ diuidit in duas.in ꝑma determinat illas que hñt minorē affirmatiuā.in 2ᵒ illas que hñt minorē negatiuā cū dicit(Si autē ꝑuatiuū.)⁊ est in oibus minori de contingēti:⁊ maiori de inesse.ꝑ in duas.in ꝗ determinat ꝓiugationes que sunt ex affirmatiuis.in 2ᵒ cū dicit(Rursum sit ꝑuatiuū.)illam que habet maiorē negatiuā.ꝑma in duas. In ꝗ determinat cōiugationes ⁊ perficit.in 2ᵒ cum dicit(Opz autē accipere.) docet qūo accipiēda est maior de inesse:ꝓcedit ḡ fic.ꝑmo ponit ꝓiugatiōes ex vtrisq̃ affirmatiuis/maiore de inesse ⁊ minore de ꝓtingenti:cuius vtilitatem ostendit per deductionē ad ipossibile.ex opposito.n.ñis ⁊ minore posita in esse/cōcludet oppositū maioris per mixtionē necessarij et inesse in quinto tertie/maiore existente particulari de necessario/⁊ minore vniuersali de inesse.⁊ ꝗ̃ est.(Determinatis autē.)2ᵒ perficit adhuc eandem cōiugationē per positionē minoris inesse:ex vtrisq̃.n.de inesse concludit per ꝑmā figuram ⁊ modum ꝓclusio de ineē:ex quo vlteriꝰ seqt̄ ꝓclo de cōtingenti que intēdit.⁊ ꝗ̃ est(Est aũt ⁊ per ꝑmā.)

¶ Opz aũt accipere omni inesse/non ꝗm tēpus determinātes vt nūc:aut in hoc tēpore : sz simpliciter:per huiusmodi enim ꝓpōnes ⁊ ſyll'oſ facinus:quoniaz ꝗm nūc sumptam ꝓpositionē non erit ſyll'ſ. Nihil eni fortasse qñq̃ ꝓhibet:⁊ omni moto hoiem inesse:⁊ ſi nihil aliud moueat. Motus aũt ꝓtigit oi equo:sz hō nulli equo ꝓtingit. Ampliꝰ fit ꝑmum qde aial:mediū aũt moueri:postremum vo hō:ḡ ꝓpōnes quidē similiter se hēbunt:ꝓclusio autez erit necessaria/non contingens. Ex necessitate eni homo animal. Manifestuz est igitur:quoniā vlesumēdum simplr: ⁊ nō tempore determinato.

¶ Consequent docet qūo accipienda est maior de inesse dicens.q̃ nō dz eē de inesse vt nūc ⁊ ꝗm tp̄s determinatum: sed de inesse simplr:qd̄ oñdit manifestās : q̃ maiore exñte de ineē vt nunc:poterit stare ꝓclo affirmatiua de nēcio:q̃re non sequit alia negatiua:poterit etiaz stare negatiua de necessario:q̃re non sequitur alia affirmatiua:⁊ ita maiore exñte de ineē vt nunc nulla negatiua:sequit cōcl'o:termini quos ponit patent in lr'a.⁊ ꝗ̃ est(Oportet aũt accipere.)

¶ Rursus fit priuatiua ꝓpō vlis.a.b.⁊ sumat a.quidem nulli.b.inesse.b. autē contingat omni.c.inesse.his igitur positis necesse est.a.nulli.c.contingere inesse. Non enim contingat.b. autē ponat inesse.c.sicut prius : necesse igit est a.alicui.b.inesse:fit enim ſyll'ſ per tertiaz figuram:hoc autē ipoſe. Quare.a.ꝓtinget nulli.c. posito enim falso impossibile est quod accidit.

¶ Consequent determinat ꝓiugōnes/vbi maior est negatiua:⁊ diuidit in duas. In ꝑma perficit eam. in 2ᵒ determinat cuiusmodi ꝓtingēs cōcludebat.ibi scēa(Hic igit ſyll'ſ.)ꝑficit ḡ ꝓiugationē istam ꝑ reductionē ad ipoſe:ex opposito eni ñis ⁊ minore posita ineē ꝓcludit oppositum maioris in tertio tertie:vbi maior est particularis de necessario ⁊ minor vlis de inesse.⁊ ꝗ̃ est.(Rursum sit priuatiua.)

¶ Hic igit ſyll'ſ nō est eius qd̄ determinatū est esse ꝓtingens:sed nulli inesse ex necessitate:hec eni est cōtradictio facte hypotesis. Positū eni est ex necessitate.a.alicui.c.inesse. Syll'ſ autem per impoſe est opposite cōtradictiōis. Ampliꝰ aũt ⁊ ex terminis manifestū:quoniam non erit cōclusio contingens. Sit enim cozuus in quo a.b.intelligēs in quo.c. homo. Nulli ergo.b. inest.a.nam nullū intelligens cozuus. b.autez contingit omni.c.oi enim homini inest intelligere:sed.a.ex necessitate nulli.c.non ergo conclusio contingens:sed neq̃ necessaria semp.fit enim.a.quidem motū.b.autem sciētia.in quo autem.c.homo.ergo.a.quidem nulli.b.inerit b.autem omni.c.ꝓtingit:⁊ nō erit conclusio necessaria:nō enim necesse est nullū hominē moueri:sed nō necesse est aliquē. Manifestū igit: quoniam ꝓclusio est eius qd̄ est non ex necessitate inesse/sumendū est autē melius terminos.

¶ Scēo determinat cuiusmodi contingēs ꝓcludit ꝗ̃ coniugationē ostēdens:q̃ cōcludit ꝓtingēs pro possibili qd̄ est cōe ad nēcium ⁊ nō nēciū:⁊ cui opponit solum ipoſe:⁊ ꝗ̃ oñdit ꝑ duas rōnes:q̃rū ꝗ̃ est talis.ꝓtingēs i ista ꝓiugōne ꝓclusuz est ꝗm q̃ accipit eius oppositū in ſyll'o ad impossibile:sed ibi accipit oppositū contingentis pro possibili ⁊ non cōtingentis ad vtralibet.ergo dicta ꝓiugatio concludit ꝓtingens pro possibili ⁊ non ad vtrūlibet. hui ꝰ rōnis. ꝑmo ponit ñē.⁊ ꝗ̃ est(hic ergo syllogismus.)2ᵒ ponit minorē ⁊ declarat:ponit ⁊ ꝗ̃ est(ꝗ̃ enim est ꝓdictio.)declarat ⁊ ꝗ̃ est(positū est eni.)Tertio ponit maiorem ⁊ ꝗ̃ est(ſyll'ſ aũt per ipoſe.)2ᵒ rō talis.manente ista ꝓiugatione aliquādo ꝑmū ex nēcitate iest postremo:aliquādo aũt ꝓtigit inesse/dico ad vtralibet : q̃re semp sequat in ea conclusio de ꝓtingēti cōi ad nēcium ⁊ ad vtrūlibet semp cōcludet ꝓtingēs cōe:⁊ ꝗ̃ est ꝓtingēs pro possibili.huius rōnis ꝑmo determinat añs.2ᵒ infert ꝓñs.circa añs fic ꝓcedit.ꝑ manifestat in terminis q̃ aliqñ ꝑmum inest postremo ex nēcitate vt ꝗ̃.nullus itelligēs est cozuus.ꝓtingit oēm hoiem itelligere:dico in actu ⁊ nō habitualr : ḡ ꝓtingit nullum hominē eē cozuū:q̃ ꝗ̃ nēcium est.⁊ ꝗ̃ est(Amplius ex terminis.)2ᵒ manifestat q̃ aliqñ ꝑ ꝓtingit postremo ineē ⁊ non ineē:⁊ ꝗ̃ in terminis fic.nullū sciēs est mouēs.ꝓtingit oēz hoiem eē scientē.ḡ cōtingit nullum hoiem eē mouētem:⁊ ꝗ̃ est de ꝓtingēti ad vtrūlibet:q̃ ꝓtingit oēm hominem eē mouētē:⁊ ꝗ̃ est(sed nō nēcium.)Ostēso añte ꝓseqnt ꝓcludit ꝓñs.ſ.q̃ in tali ꝓiugōne cōcludit ꝓñs pro possibili ⁊ ꝗ̃ est(manifestum igit.)Et pz ꝓñtia.cum eni superius in pfectione ꝓiugōnis oñdatur in ea sequi ꝓcl'o de ꝓtingētiūnc

J aūt oñsum est: q̃ ꝓcl'o aliqñ est de ꝓtingēti pro necessario: aliqñ pro nō necio. pz q̃ ꝓcl'o de ꝓtingenti que sequit cōis est ad necium ⁊ nō necium. h̄ aūt nō est nisi ꝓtingēs p̄ possibilit: ⁊ ita seqt̄ ꝓcl'o de ꝓtingēti pro poss. ñter qz in vltis terminis fuit maior sumpta de inesse vt nunc: vel opz medū diuersificari p̄ ꝓcretū ⁊ abstractū. dicit q̃ sumēdus est medius termin⁹ ita. s. q̃ maior sit de ieē simpl'r sine terminor diuersificatiōe ⁊ h̄ est (Sumēdū ēt medi⁹.) Sil'r aūt cōpetent fic nullum sedēs est ambulās: ꝓtingit omnē hominem sedere. ergo contingit nullum hominē ambulare.

¶ Si autem priuatiuū quidem ponatur ad maiorē extremitatē/contingere significans: ex huiusmodi sumptis ꝓpōnib⁹/nullus erit syll'us: ꝓuersa autē ꝑm contingens propositione erit: quēadmodum in prioribus. Sit enim. a. omni b. b. autem contingit nulli. c. sic ergo se habentibus terminis/non erit necessariū. Si ergo cōuertatur. b. c. ⁊ sumatur. b. cōtingere omni. c. fiet syllogismus: quemadmodum ⁊ prius. Similiter enim se habebunt termini positione: eodem autē modo cum priuatiue sint vtreqũ propositiones. Si. a. b. quidem nō inesse. b. c. autē nō ꝓtingere significet: ꝓpter huiusmodi qdē assumptiones nō fit necessariū. Conuersa autē ꝑm ꝓtingēs ꝓpositione erit syllogismus. Sumatur enim. a. qdē nulli. b. inesse. b. aūt contigit nulli. c. ꝓpter hoc enim nihil necessariū. Si autē sumat. b. oi. c. ꝓtingere: qd̄ enim est. a. b. autem ꝓpositio similit̄r se habeat: rursus idē erit syll's.

¶ Consequenter determinat cōiugationes vtiles imperfectas: vbi minor est negatiua de contingenti ⁊ ꝓcedit sic: p̄mo dat regulā ꝑm quā ꝓcedit dicēs. q̃ si minor sit negatiua de ꝓtingēti/maior autē affirmatiua de inesse vel negatiua de ieē/nō est syllogismus euidēs: sed ꝓficiꝯ per cōuersionē minoris per oppositas qualitates: ⁊ deinde p̄ reductionē ad ipoſe: vt per pōnē minoris ieē tm̄: sicut dcm̄ est in cōiugationibus p̄cedētibus ⁊ h̄ est (Si autem ꝓuatiuū.) 2° dat ꝓiugationes: ⁊ sunt due: quarum prior hz maiorem affirmatiuā de inesse. 2° vo vtrāq negatiuam: ⁊ ꝓficit vtraq eodē mō sicut iā diximus: ⁊ h̄ est (Infit enim. a. ⁊c.)

¶ Si autē nō inesse ponat. b. omni. c. ⁊ nō cōtigere nō inesse/non erit syllogismus/siue sit priuatiua: siue sit affirmatiua. a. b. ꝓpositio. Termini aūt cōes ex necessitate qdē inesse: album/animal/nix. Non ꝓtingere: albū/aial/pix. Manifestum est igitur: quoniā cuz vl'es sint termini: ⁊ hec quidē ꝓpositionū inesse: illa vo contingens sumat. Quādoq̃ ad minorem quidē extremitatē contingēs sumat propositio/semper fit syllogismus: verū alius quidē ex eisdē: ali⁹ vo conuersa propositione. Quandoq̃ autem vtrunq̃ ⁊ propter quam causam diximus.

¶ Cōsequenter determinat ꝓiugōnes vl'es inutiles: ⁊ sunt due: que h̄ fit minorē negatiuā de ieē: maiorez vero affirmatiuā vel negatiuā de ꝓtingenti: q̃rū inutilitatē ostēdit p instātiā in termis ⁊ h̄ est (Si aūt nō ieē.) Cōsequēter epilogat de ꝓiugōnibus vtib⁹ dicēs. manifestū eē ꝓiugōnē eē vtilē: vbi minor est de ꝓtingēti: sed ꝓiperfectū: ⁊ aliqū perficit ex ipsis. q̃ necium vel quodāmō: sicut per reductionē ad impossibile in eisdem terminis: vel per pōnem minoris ieē termini: ⁊ h̄ est (Quando minor est affirmatiua.) aliquādo aūt perficit per conuersionē. s. quādo minor est negatiua: sed hec perfectio diminuta est: aliquando autez p̄ficit per vtrūlibet: ⁊ h̄ est completa perfectio earum: que habent minorem negatiuā: ⁊ h̄ est (Manifestum ergo.)

¶ Si autem hec quidem ꝓpositionū vniuersalis sumatur: illa vo particularis. Qñ ad maiorē quidem extremitatē vniuersalis ponit̄ contingens: siue affirmatiue: siue negatiue. Particularis aūt affirmatiue ⁊ inesse erit syll's perfectus: velut ⁊ cum vl'es sint termini: demōstratio autē eadē que ⁊ prius. Qñ autem vl'is quidem fuerit propositio ad maiorē extremitatez: inesse ⁊ non cōtingens: altero vo ꝓticularis ⁊ ꝓtingēs: siue affirmatiue: siue negatiue ponatur vtreqũ: siue hec quidez affirmatiua: illa vo negatiua: oino erit syll's iperfectus: verum hi per ipossibile ostendent̄: alij vo per conuersionē. Erit autem syll's per conuersionē cōtingentis: quēadmodum in prioribus: qñ vl'is quidē ad maiorē extremitatē significauerit inesse: vel non inesse: particularis aūt fit priuatiua contingens: vt si. a. quidē omni. b. inest: vel non inest b. autez alicui. c. contingit non inesse: conuersa enim. b. c. secundū contingere fit syllogismus.

¶ Dic determinat coniugationes particulares: ⁊ diuiditur in duas: qz primo determinat que habēt alterā propositionē vniuersalē. 2° illas que habent vtrāq particularē cū dicit (nec cum particulares.) Adhuc habētium alteram vniuersalē. p̄mo determinat eas que habēt maiorē vniuersalē. 2° eas que habēt minorē vniuersalē. ibi (Si autē vniuersale.) Adhuc habētiū maiorē vniuersalē. p̄mo determiat vtiles. 2° inutiles cum dicit (Quando aūt non inesse.) Adhuc vtilium. p̄mo determinat ꝓfectas: ⁊ sunt due habētes maiorē de contingēti affirmatiuā vel negatiuā: minorem autē de inesse affirmatiuā que perficiunt̄ per dici de omni ⁊ de nullo vel contingere: ⁊ h̄ est (Si autē quidem.) 2° imperfectas: circa quas sic procedit. p̄mo ponit eas: ⁊ sunt q̃tuor habētes maiorē de inesse affirmatiuaz vel negatiuā: minorē autē de contingēti affirmatiuam vel negatiuam. ⁊ h̄ est (Quādo autē vniuersale.) 2° determinat diuersuz modū ꝓficiēdi eas dicēs. q̃ ille coniugatiōes que habēt minorē affirmatiuam de contingēti/ꝓficiunt̄ per reductionē ad impoſe: ille vo que habēt minorem negatiuam de contingēti/perficiunt̄ per conuersionē minoris: ⁊ per reductionem vlteriorem per impossibile: ⁊ qualiter fiat ibi conuersio docet expresse. s. per oppositas qualitates in particulari que est minor. ⁊ h̄ est (Verum hi quidem.)

¶ Quando autez non inesse sumpserit particulari posita/non est syll's. Termini inesse quidē albū/animal/nix: non inesse aūt: albū/aial/pix. per indefinita autē sumenda est demonstratio.

¶ Cōsequēter ponit ꝓiugōnes inutiles habētes maiorem vl'em: ⁊ sunt due que habēt minorē negatiuā de inesse: maiorem autē affirmatiuā vel negatiuam de ꝓtingēti. Quarum inutilitatem p̄mo ostēdit per instantiā in terminis. et h̄ est (Qñ aūt nō inesse sumpserit particulari.) Secūdo innuit aliū modum scilz per indefinitaz causam xitatj minoris que

A ris que est pticularis: pticularis eni pót esse vera vel p intellectu vlis vel pro intellectu pticularis: sed vli negatiua posita minore nó sequebat pcl'o: sicut ostẽsum est vlib' conlugationib': ãre nec sequtur pticularis negatiua posita minore: qz qõ nó sequit ad añs/nó sequitur ad pñs: z loquor de negatiua de inesse: z B est (Per infinitũ enim.)

¶ Si aũt vl'e quidem ponatur ad minorem extremitatẽ: particulare aũt ad maiorem: siue affirmatiue: siue negatiue: siue cõtingens: siue inesse/nullo modo est syllogismus.

¶ Cõsequenter determinat ꝓiugationes particulares habẽtes minorem vniuersalẽ: z sunt octo: sed omnes inutiles: z B est. (Si autem vniuersale quidem.)

B ¶ Nec cuz particulares vel indefinite sunt ppõnes: siue contingere sumpte: siue ineẽ: siue permutatum: nec sic erit syll's. Demonstratio aũt eadem que z in prioribus. Termini autez oẽs inesse quidem ex necessitate: aial/albuz/homo. Nó contingere: aial/albũ/tunica. Manifestuz ergo qm̃ vli posito ad maiorem extremitatem/semp fit syll's: ad minorem autẽ nunqz.

¶ Cõsequẽter determiat ꝓiugõnes pticulares bñtes vtrãqz pticularẽ: z sunt 8°. z oẽs inutiles: q̃z inutilitatẽ oñdit per ostẽsionẽ in termis: z idẽ termini sufficiũt ad oñsionẽ inutilitatis 8 ꝓiugõnũ prime p̃cedẽtiũ: z B est (Nec cũ pticulares.) Coñter epilogat de pticularib' ꝓiugõnib' maior fuerit vlis: sp erit syll's simplr: vbi mior fuerit neg'' de inesse: si aũt minor fuerit vlis/nullo° erit syll's in ꝓiugõnib' pticularib': z
L B est (manifestũ igit.) ¶ Sed B forte dubitaret aliqs: p qz cũ in mixtiõe nečij z ineẽ nó est vtilis ꝓiugó nisi maiore existente de nečio: qũo z ãre fit hic vtilis ꝓiugó maiore exñte de ineẽ z nó de ꝓtingẽti? Et dõm q nečiũ nó dz multiplr: z ió eodẽ mó semp accipit in ꝑne z p̃missa: ãre cũ in mixtiõe nečij z ineẽ nó determinet vtilitatẽ ꝓiugõnum nisi respectu ꝑnũ de nečio: z non seqt pcl'o de nečio nisi maiore exñte de necessario: sicut ibidẽ oñsuz est: pz q nó est vtilis ꝓiugó in illa mixtiõe nisi maiore exñte de nečio. ¶ Cõtingẽs ãt multipliciter dz: sz si accipiat cõtingẽs ad vtrũlibet semp apud ꝑnẽ z apud p̃missam: ita q nó diuersificet: sicut ex alia parte nó diuersificat nečariũ: nó seqtur pcl'o de cõtingẽti B: nisi maior fuerit de cõtingẽti. Si ergo vniformiter diceretur cõtingẽs: sicut dz nečariũ/esset in hac mixtione: sicut in mixtione nečarij z ineẽ. nũc aũt dz multiplr: z sequit aliqñ cõclusio de cõtingẽti minore existẽte de cõtingẽti: sed nó acci
D pitur eodẽ mó cõtingẽs in p̃missis z in ꝑne: in p̃missis eniz accipit cõtingẽs ad vtrũlibet: in ꝑne aũt contingẽs p possi
Dubiũ. bili. ¶ Sz tũc dubitat. ãre maiore existẽte B de cõtingẽti: sequit cõtingẽs ad vtrũlibet: minore aũt existẽte de contingenti nó: sed ꝓtingẽs pro possibili? Et dõm q qñ maior est de cõtingẽti: z minor de inesse: fit dispõ fm dici de oi in contingẽtib'. z B penes hãc acceptionẽ: oẽ qõ est. b. contingit esse. a. z ió se bz pcl'o ad maiorẽ vt pars eius. z fit pcl'o penes vtutẽ maioris oino: ãre cũ maior sit cõtingẽs ad vtrũlibet z talis erit pcl'o: qñ aũt maior est de inesse z minor de cõtingẽti nó fit dispõ fm dici de oi vel de nullo: nec fm vtutẽ maioris penitus instituit cõclusio: qz nõ appropriat minor maiori fm exigentiã eius qõ est dici de oi z de nullo: z ió nó sequit pcl'o de inesse. adhuc minor in p° figura nó est causa ñtie: nec facit ꝑnem tãqz partẽ sui: z ideo qñ minor est de cõtingẽti ad vtrũlibet nó sequit pcl'o de tali cõtingẽti nečio: z ió in tali dispõne nõ pót conclusio penitus assimilari maiori: nec penitus minori: sed habet modum cõmunem istis. s. contingentis pro possibili.

Consequẽter dubitabit aliqs de ꝓiugõnib' perfectis: habẽt enim sic ꝓtingit oẽm Dubiũ E
hoiem esse albũ: oẽ nigrũ est hó: sit ita. ergo oẽ nigrũ ꝓtingit eẽ albũ. nó sequit: adhuc ꝓtingit oẽ mouẽs eẽ aial: ois hó est mouẽs: sit ita. ergo ꝓtingit oẽm hoiem esse aial: non sequit: qz B nečiũ est: z ita in modis pfectis nó semp est con
F clusio de cõtingẽti ad vtrũlibet. ¶ Adhuc pót dici satis bene q minor extremitas in ista mixtiõe dz esse aliqd sub medio qõ est sub ipso: ita q minor sit de inesse simplr: qõ pz p dici de omni B acceptũ. s. oẽ qõ est. b. ꝓtingit z. z B signat Arist. in tex. dicẽs (Qm̃ ergo sub. b. est. c.) In dictis autez instãtijs nó sic accipit minor. Vel pót dici. ¶ Ad p'' q minor est distinguenda. similr z pcl'o: z eo mó quo minor est vera/z pcl'o sequit vera: eodez modo quo est falsa/seqtur ꝓclusio falsa: z pz distinctio per p̃dicta in. c. dicto. ¶ Ad secundũ dõm q maior nó pót esse vera/si minor sit vera/vel
F cõuerso: qz is est sensus maioris. oẽ qõ est mouens/ꝓtingit esse aial. quod non stat cũ minori vera. s. ois homo mouetur: z ꝑpterea incõpossibiles sunt premisse: quare deficit coningatio propter terminorum habitudinem.

Alterius Cõsequẽter dubitabit de eo qõ dicit Ari. Dubiũ.
nihil ex necessitate sequi ex vno. B eniz vr falsum: p̃ ꝑpter entbimemata: q̃ ex vno ꝓcludũt. ¶ Adhuc per locũ a diffinitione ad diffinibile z vlr per locũ a parte subiectiua: z ex vno sequit aliquid. ¶ Adhuc hec est bona ꝓñtia. si vnũ oppositoꝝ nó inest: reliquũ inest: ãre sequitur ex necessitate si est albũ: nó est nigrum: z tñ fit ex vno solo. ¶ Adhuc idẽ pót oñdi per maximã de ꝑdictorijs: z p multos locos dyalecticos: vbi videt aliqd ex vno ꝓcludi ex necessitate. Adhuc Ari. in. 8. ipse dicit: q ozo est palã conclusa triplr: z tertio mó est qñ deest aliquid valde probabile ad ꝑnem: ãre videt q ex vno tm̃ possit cõclusio palã ex ne
in opp'' cessitate ꝓcludi. ¶ Ad oppositũ sic: ois ꝓcl'o inferr per ali
G qõ mediũ: sed mediũ nó est nisi per relationẽ ad duo extrema: quare necesse est ꝑnẽ inferri per mediũ relatũ ad duo extrema ꝑnis: sed si mediũ sit relatum ad duo extrema cõclusionis/facit duas dimẽsiões: z duas ppõnes: ãre ois cõclusio per duas ppõnes inferr ex necessitate. ¶ Adhuc similr est in motu vero: z motu rõnis: sed mot' verus nõ fit nisi ab extremo alio in extremũ z per mediũ: qz nõ mouet simplr indiuisibile: ãre motus rõnis erit ab extremo in extremũ per mediũ: quare cũ fiat ꝓclusio ex extremis: necesse est fm rõnẽ pmo cõparare mediũ ad duo extrema z postea ꝓcludere vnum extremũ de extremo: z sic prius erũt necessario due ppõnes. ¶ Adhuc eõcl'o: aut est affirmatiua: aut negatiua: si affirmatiua/ꝓcluditur vnũ extremum de altero per aliqõ ꝓueniẽs vtriqz: z illud tunc nečio cõparabit ad vtrũqz: sicut pz per se: z erunt tũc due ppõnes ex ista cõparatione: si fit negatiua/remouebitur vnum extremũ ab altero: z hoc per aliqd vni eõueniens z nó alteri ad hoc ergo q extremũ de extremo remoueat: necesse est aliquid ad vtrũqz cõparare: ita q ad vnũ per ꝓueniẽtiam ad
D alterũ per ordiam: z erũt tũc necessario due propositiones: quare pz q siue debuit concludi cõclusio affirmatiua siue negatiua: necesse est apud rationẽ duas fieri premissas cõclusionẽ inferentes. ¶ Ad hoc dõm q aliud est loqui de p̃missis prout sunt apud rationẽ: vel prout sunt apud sermonem. p̃mo modo necesse est esse duas p̃missas sicut oñsum est. scõo modo nõ: qz quãuis rõ nó veniat in ꝑnem nisi per duas dimensiones. bene tamen cõtingit alteram tm̃ expimere per vocẽ: sed ad necessariã: cuz necessaria necessario subintelligit alia: neqz eni intellectus proferẽtis neqz audientis ꝓcl'onẽ accipit nisi per duas p̃missas: quaruz vtrãqz per vocẽ vel altera expressa est tm̃: z reliqua manifeste subintelligitur. ¶ Ex his patet rñsio ad rñsiones inductas ad p̃mã partẽ ꝓcl'onis: qz non cogũt: quin tamẽ ex vno aliqd inferatur ex necessitate alterũ subintelligat z sic est in mo-

j dis oibus argumētādi vbi affirmatur vna.

Dubiū. Hic forte dubitabit de ꝓiugōnibus iperfectis. ⁊ vr̄ ꝙ oēs inutiles sint: qr̄ cuʒ maior ꝓpositio de inesse sit affir'' vel negatiua p̄dicatur de his q̄ actu sunt sub subiecto: in minori aūt ille idē terminus p̄dicat ⁊ ampliat ei⁹ suppositio per vtutē modi cōe: q̄re mediū ꝙ pluribus stat in minori q̄ʒ in maiori. ¶ Adhuc dixit Ari. superius: ꝙ necesse est ꝯnē assimilari alteri p̄missar̄: sed sic nō est h̄: ꝯcl'o. n. nō est de cōtingēti ꝙ possibili: minor aūt de contingēti ad vtrūlibʒ: ⁊ ideo non assimilat minori: nec ēt maiori cū sit de inesse: q̄re cū ꝯcl'o neutri p̄missarū assimiletur erit ꝯcl'o inutilis. ¶ Ad p'' dōm ꝙ maior ꝓpositio est de inesse simpl'r: q̄re subm stat pro oib⁹ que sub eo possunt esse: p̄dicatū eni oib⁹ illis poūter inest: qcqd eni pōt esse homo: possibiliter est aial: in tali ꝓpōne non p̄dicat esse vt nūc: ſʒ esse habitudinis: ⁊ ita mediū est ꝙ eq̄lis est ampliatio medij in maiori de inesse ⁊ in minori de contingenti. ¶ Ad 2'' dōm: ꝙ ꝯclusio assimilat minori cū vtrūq̄ sit de cōtingēti: nec opʒ eas spālius subinuicē assimilari ad h̄ ꝙ sequat cōclusio: cū ex vna de cōtingēti ⁊ alia de nēcio possit seq conclusio de inesse: vt patebit in sequēti capl'o. ¶ Cōsequenter vlterius dubitabit de mō pficiendi istas ꝓiugationes. probat. n. vtilitatē cōiugationis affirmatiue per deductionem ad ipossibile faciēdo syll'm mixtū de nēcario ⁊ inesse in qnto tertie: ſʒ sup.us vbi determinauit de tali mixtiōe non reputauit aliā vtilē cōiugationē iuxta 4'' sr̄ōe vel iuxta qntū tertie: q̄re sequit ꝙ sua ꝓbatio nulla fiet ꝓbat vtilitatē cōiugationis negatiue ꝙ ipoſe faciēdo syll'm mixtū ex necessario ⁊ inesse in tertio tertie/maiore ꝑticulari existente de necessario ⁊ minore vl̄ existēte de inesse: ſʒ talis cōiugatio superius reputabat inutilis. ¶ Ad h̄ dicet aliq̄ ꝙ tales cōiugationes supius reputabant inutiles simpl'r: qr̄ simpl'r loquēdo inutiles sunt. si. n. illa de inesse fuerit: vt nūc inutiles sunt: hic aūt reputant inutiles q̄ñ illa de inesse est de inesse simpl'r: ⁊ q̄ñcūq̄ʒ sic est/vtiles sunt hʒ cōiugōnes: ⁊ ita hic reputant vtiles solū ꝓpter terminorꝫ electionē. ¶ Sed ꝗ. minor ꝓpō in his cōiugationib⁹ est de cōtingēti ad vtrūlibet: sed ꝓpō de cōtingēti tali/si poneret inesse/erit de ineē vt nūc: sed minor accipiēda de inesse in syll'o mixto ducēte ad ipossibile translata est a maiori: q̄re ꝓpositio accipiēda in tali mixtione de inesse nēcario est de inesse vt nunc: ⁊ ita q̄ʒuis talis cōiugatio mixta teneat/vbi illa de inesse fuerit de ineē simpl'r: nō tñ ſʒ in ꝓposito. ¶ Sʒ dicet ꝙ cōtingens ad vtrūlibet duplex est. s. natū ⁊ infinitū. cōtingēs aūt infinitū si ponat ineē erit de ineē vt nūc. cōtingēs aūt natū erit cōtingēs de ineē. sequtur: sed in ꝓpositis cōiugationib⁹ iperfectis mixtis de inesse ⁊ de cōtingēti dʒ minor esse de ꝓtingēti nato: q̄ñ si ponat esse est de inesse simpl'r: ⁊ ita syll's mixtus de nēcario ⁊ inesse ducūt ad oppositū maioris ex oppositō ꝯcl'onis ⁊ minori posita inesse habebit aliā de ineē simpl'r. ꝙ aūt oportet minorē esse de ꝓtingēti nato vr̄ per boc ꝙ maior est de ineē simpl'r ⁊ nō accipit minor de ꝓtingēti sub maiori que est de inesse simpl'r nisi fuerit de cōtingenti nato: qr̄ ergo maior appropriat sibi minorem vt accipiat seipsa: ideo opʒ ꝙ minor sit de cōtingēti nato. ¶ Sed ꝓra: solū illa ꝓpositio pōt sibi aliā appropriare/vt accipiatur ꝑm exigētiā ei⁹/que est maior in modo ꝑme figure pfecto ꝑm dici de oi vel de nullo: vel q̄ possibilis est ne per reductionē fiat maior in modo pfecto ꝑme figure: sicut patet ex ꝑtactis in gnōne mixtionis nēcarij ⁊ inesse: sed maior de inesse in dictis coniugationib⁹ iperfectis: neq̄ʒ est maior in syll'o pfecto ꝑm dici de oi vel de nullo: neq̄ʒ ꝙ reductionem pōt fieri maior in tali mō: sicut pʒ de se: quare maior de inesse in dictis cōiugationib⁹ nō appropriat minorē de contingēti: vt sit de ꝓtingēti nato: q̄re poterit sumi adeo bñ de cōtingēti infinito: sicut de cōtingēti nato. q̄re minor posita in esse poterit esse indifferēter de ineē: vt nūc. vel de inesse simpliciter: ⁊ ita non est nēce syll'm mixtū quē facit ducēdo ad ipossibile. ¶ Adhuc in terminis manifestum est: ꝙ minore existēte de ꝓtingēti infinito: sequit ꝯcl'o de ꝓtingenti ꝙ possibili: aliq̄ñ. n. est ꝯclusio de contingenti pro necessario vt in his terminis: colorātū/album: aliq̄ñ aūt de contingēti ad vtrūlibet vt h̄: mouēs/ambulās/homo: in his. n. terminis fit ꝓiugatio ex affirmatiuis/minore existēte de ꝓtingēti infinito: ⁊ tempʒ sequit ꝯclusio de contingenti: sig'' est ergo ꝙ maior de inesse non appropriat minorē de cōtingēti appropriat minorē dei ꝓtigēti vt sit de ꝓtigēti nato: nō bñ poterit eē de ꝓtigēti ifinito: ⁊ ex h⁹ pʒ idē qō pri⁹. ¶ Pōt q̄ dici ꝙ h̄ vera ē: ⁊ tñ oñsio ari. suffic. q̄ʒuis. n. ocā mixtio nēcarij ⁊ inesse inutilis sit respectu concl'onis de necessario: vtilis tñ est respectu conclusionis de inesse: sicut per se pʒ: ⁊ per prē habita: q̄ñ igit perficit h̄ ꝓiugatio bñtes minorē de contingenti per deductionem ad impoſe non intendit per mixtionē necessarij ⁊ inesse concludere ꝯclusionē de necessario: ſʒ de inesse qui directe contradicit maiori de inesse: ⁊ ita sufficienter ostendit illas coniugationes: ⁊ sciendum ꝙ hoc qō ponit in lr̄a. s. necesse conclusione syll'i ad ipossibile/non est modificatio consequentis: sed consequentie.

Dubiū. Adhuc forte dubitabit aliq̄s de reliquo modo pficiēdi istas coniugationes. s. per primā figuram. Dicūt eni aliqui ꝙ maior que est de inesse ponēda est de cōtingēti: minor aūt q̄ est de contingēti ponēda est de inesse ⁊ erit tūc modus perfectus istius mixtionis. ¶ Sed ꝗ. cum maior sit de inesse simpl'r/si ponat de contingenti/non est de ꝓtingēti ad vtrūlibet: nisi forte fuerit de ꝓtingenti nato: sed talis poterit esse illa de inesse: qō cū fuerit de contingēti/nullo modo erit ad vtrūlibet: sed in modo pfecto illius mixtionis maior syll'i est de contingēti ad vtrūlibet: quare si maior mutet in contingentē non est necesse fieri modus perfectus. ⁊ ita deficit talis reductio coniug. ¶ Adhuc in syllogismo pfecto illius mixtionis concludit contingēs ad vtrūlibet: vt dixit Ari. in ꝓncipio huius capl'i. sed qui vult pficere dictas coniugationes iperfectas dʒ ostēdere sequi contingēs pro possibili sicut iam patebit: quare manifestū est: ꝙ non contingit hoc modo dictas coniugationes perfectas facere: qō concedendū est. Et dōm ꝙ perfici dʒ per solā positionē minoris inesse: ita ꝙ ex duab⁹ de inesse/concludat conclusio de inesse: ⁊ ex illa vlterius ꝯcl'o de contingēti. sicut dictū est in expositione lr̄e. ¶ Consequēter dubitabit de his coniugationib⁹: vtrusʒ possint in conclusionē de inesse: ⁊ vt ꝙ sic eadē ratione: per quā Arist. ostēdit sequi ꝯclusionē de cōtingenti. fiat. n. similis sic: oē. b. est. a. oē. c. ꝓtingit esse. b. ergo oē. c. est. a. si non detur oppositū. aliqō c. nō est. a. ⁊ ponatur minor inesse sic. omne. c. est. b. ⁊ sic in quarto tertie. aliqō. b. non est. a. que est contradictoria maioris: sitr ostēdi pōt de modo necessario sic. nullus. b. est. a. ꝓtingit oē. c. esse. b. ergo nullū. c. est. a. si nō sequitur stabit oppositū. s. aliqō. c. est. a. ponat ergo minor ineē sic. oē. c. ē b. ⁊ sequit ex eis in tertio tertie. aliqō. b. est. a. que ꝗdicit maiori. Sʒ ꝙ non sequat ostēdit per instantiā in terminis sic. omne ambulans est mouens. cōtingit omnem hominē ambulare: non tñ oīs homo mouet: sit ita ꝙ nullus homo moueat. ⁊ pʒ ꝙ p̄misse sunt vere ⁊ ꝯcl'o falsa. similr de modo negatiuo. sit oīs homo niger ⁊ dicat sic. nullū albus est nigrū. contingit oēm hoiem esse albū: non tñ sequit ꝙ nullus homo sit niger: q̄ʒuis p̄misse sint vē. ¶ Et dōm ꝙ illa de inesse non sequit. oandū eni est oppositū illius de inesse ⁊ illud potest stare cum vtraq̄ʒ p̄missarꝫ. Et cū dʒ ponatur minor inesse: dōm ꝙ minor non pōt poni: q̄re si ponat ineē ipsa erit ipolis opposito ꝯnis: qō pʒ sic. b. ꝓtinet sub. a. per pmā ꝓpositione. ⁊ bñ poſe est ꝙ. b. contingenti insit oi. c. ⁊ tñ ꝙ. a. remoueat ab aliquo. c. q̄ʒ cū oē. b. sit. a. si oē. c. sit. b. necesse est oē. c. esse. a. q̄re cū minore posita inesse nō stabit oppositū ꝯnis: stat tñ bñ cū ipsa minore: ⁊ ideo non est ad/

A mittẽda positio minoris iesse cũ opposita cóclusiõis ex ipa positiõe cũ cõpõne ad oppo⁷ ⁊nis cũ est ipolis causat incó ueniẽs. qd aũt dictũ est de mõ affirmatiuo. siliʳ se hz in mõ negatiuo: dãdũ est oppo⁷ ⁊nis ⁊ nõ pót poni minor de in esse. oppo⁷ eni ⁊nis est cõpoʳe minori: sed nõ est cõpoʳe illi de inesse qua trãsferʳ ab ea: ãre cũ in illis sic sit. b. a. ꝼz ma iorẽ ipoʳe est ꝙ aliqd. c. sit. a. cũ oẽ. c. sit. b. seqʳ eni si nullũ b. est. a. ⁊ oẽ. c. est. b. ꝙ nullũ. c. sit. a. verũtñ siʳ stãt ꝙ oẽ. c. ꝓtigat eẽ. b. ⁊ ꝙ aliqd. c. sit. a. ⁊ ita pz ꝙ in vtroq; mõ stat oppo⁷ ⁊nis cũ minore: ꝼz nõ cũ illa de iesse q̃ a miore sumiʳ ⁊ ideo cũ opposito ⁊nis nõ est admittẽda positio minoris inesse. sic eniz accipienʳ incópoʳia: ex quaꝝ incópolitate se quiʳ incõueniẽs. ¶ Sed ⁊. posito poʳ nõ accidet ex eo im possibile: ãre cũ minor sit poʳis ex põne illius inesse nõ ac cidet ipoʳe. ¶ Si dicta rõ va esset ad soluẽdũ nõ valeret ꝓ batio arist. qua ꝓbat ꝙ in his modis seqʳ ꝓtingẽs ꝓ poʳ. oppo⁷ enim ⁊nis est incópoʳe minori posite iesse. vbi gra. B si in mõ affirmatiuo oẽ. b. sit. a. incópoʳia sunt hec duo. ali qd. c. de nẽcitate nõ est. a. ⁊ oẽ. c. est. b. quoꝝ ꝑ⁷ est oppo⁷ ⁊nis de ꝓtingẽti: ⁊ minor posita inesse: ⁊ ita si ꝑdicta soʳo esset vera nõ vr̃ bona esse. ꝓbatio arist. respectu ⁊nis de cõ tingẽti qd est incõueniẽs. Et dõm ꝙ ostẽdo arist. bona est. ¶ Et dz ad ꝑ⁷ ꝙ si ꝓsideret aliqd poʳe i se ⁊ absolute nũ q̃z ex põe illi⁹ ieẽ si fic ꝓsideret accidet ipoʳe. verũtñ ex re latiõe ei⁹ ad sibi incópoʳe accidet ipoʳe: ⁊ sic ẽ in ꝓpposi tis: vt dictũ est. ¶ Ad 2⁷ dõm ꝙ alr est de opposito ⁊nis ꝏ ꝓtingẽti q̃z de opposito ⁊nis de inesse. ostẽsuz eni est ꝓius qñ oppo⁷ ⁊nis de inesse. incópoʳe est minori: sed incópoʳe cũ minori posita inesse. oppo⁷ aũt ⁊nis de ꝓtingẽti est incó poʳe vtriq;. si eni oẽ. b. sic est. a. tũc est. b. sub. a. ⁊ ita hec in cópoʳia. s. de nẽcitate aliqd. c. nõ est. a. ⁊ oẽ. c. ꝓtingit eẽ. b. qr si aliqd. c. nõ de nẽcitate est. a. tunc aliqd est. c. qd ipoʳe est esse. a. ⁊ si ꝑ tnuc aliqd est. c. qd impoʳe est esse. b. ⁊ ita L nõ ꝓtingit oẽ. c. esse. b. si neẽe est aliqd. c. nõ esse. a. Siʳ est de mõ negatiuo: ꝙ si nullũ. b. est. a. incópoʳia sunt de neces sitate aliqd. c. est. a. ⁊ ꝓtigit oẽ. c. esse. b. qr si neẽe est aliqd c. esse. a. cũ nullũ. a. sit. b. aliqd. c. est. b. qd nõ poterit eẽ. b. ꝑ pz: qr maior negatiua est de inesse simplʳ: in qua termi ni adinuicẽ opponunʳ: ⁊ ita stãt simul. s. ꝙ omne. c. ꝓtigat esse. b. ⁊ ꝙ necesse sit aliqd. c. esse. a. quare pz ꝙ oppo⁷ ⁊ nis de ꝓtingenti est incópoʳe minori: ⁊ ita q̃uis minor po naʳ inesse: ⁊ adhuc sunt incópoʳia: nõ tñ fit impoʳe vel icõ possibilitas ꝓ positionẽ minoris inesse: nec est post illã po sitionẽ incópoʳitas nisi que ꝓus fuit. oppo⁷ aũt ⁊nis de in esse non est incópoʳe minori ãsi positionẽ eius inesse. iõ ꝑ potuit arist. accepto opposito ⁊nis de ꝓtingẽti ponere mi norẽ inesse: qr nõ causat ibi aliqd incõueniẽs qd ꝓius non fuit. accepto aũt opposito ⁊nis de inesse nõ dz poni minor inesse: qr ꝓ positionẽ illã causat icõueniẽs qd nõ erat ꝓiʳ: nec tñ seqʳ impoʳe ex minore posita iesse simplʳ ⁊ absolu D te sed ex relatione eius ad oppo⁷ ⁊nis: qd est ei incópoʳe. ex his pz ꝙ in dictis ꝓiugationibus seqtur ⁊ de cõtingen ti: ⁊ bene ꝓbat aristo. hic ⁊ ꝙ non sequitur conclusio de in esse: nec pót ꝑ probari per probationem Aristotelis.

Dubiũ. **Adhuc** forte dubitaret aliqs que dicantur inesse sim pliciter. cũ dicat ꝙ maior dz esse de inesse sim pliciter ⁊ nõ. vt nũc. quedã enim sunt ꝓ se: quedã ꝓ accñs. ⁊ que ꝓ accñs dñr inesse vt nũc. si ergo ꝓ se inherẽtia dicã tur inesse simplʳ. quer̃ʳ aut solũ/vel ꝓ se iherẽtia. ꝓmo mõ ⁊ si ꝑ tũc hoc nõ est de iesse. homo est grãmaticus: qr pre dicatũ nõ cadit in diffinitione subti: sed hoc falsuz est. si so lum inherẽtiã 2° modo/tũc talis ꝓpõ nõ esset de inesse sim pliciter. homo est aial: subm eniz nõ cadit in diffinitiõe pre dicati: sed hoc est falsuz. ¶ Si vtroq; mõ ꝓ se inherẽtia di canʳ inesse simplʳ ⁊ solum ꝓtingit: tũc eniz ꝑ esset de inesse simplʳ: grãmaticũ est aial: cũ nec ꝑdicatuz cadat in diffini tione subti neq; ecõuerso: sed manifestuz est ꝙ talis ꝓpoſi tio est de inesse simplʳ. ¶ Et dõm ꝙ illa dñr inesse simplʳ que insunt ꝓmo modo ⁊ 2° modo ꝓ se ⁊ que adhuc reducũ E tur ꝓximo: ita ꝙ illa que semp insunt: vel frequẽter insunt: hñtia tñ cãm inherentie in subto vel predicati in subiecto dñr inesse simplʳ. vñ cõtingẽtia nata simplʳ inesse dñr: ⁊ ꝓ positiões de tali ꝓtingẽti si ponanʳ inesse sunt de inesse sim pliciter ⁊ reducunʳ ad ꝓ se primi modi: vel ad que hz cãm ꝑdicati in subto vel ecõuerso. Hoc aũt qd opponit hãc ꝓ positionẽ. grãmaticũ est aial: non est ꝓ se primo mõ vel 2°. ¶ Dicẽdũ ꝙ reducit ad primũ modũ vel ad ꝓuersam scõi modi ꝓ se: cadit eni aial in diffinitiõe grãmatici nõ in se: ꝼz in suo inferiori in quo accidentalʳ est. diffinit aũt grãmati cũ ꝓ hoiem: in quo actualiter intelligit aial: ãre ꝑdicatũ di cte ꝓpõnis cadit in diffinitiõe subti. ¶ Est ẽt sciendũ ꝙ ali ter accipienda est ꝓpõ de inesse simpliciter respectu ⁊nis de nẽcio: ⁊ aliter respectu ⁊nis de ꝓtingẽti cõi. illa enim de inesse simpliciter/que cũ alia de nẽcio ꝓcludit cóclusionez F de necessario debet eẽ necessaria ꝑ rem ⁊ nõ sufficit ꝙ sit ꝓtingẽs natũ positũ inesse. verbi gra. omne grãmaticũ de nẽcitate est sciẽs. ois homo est grãmaticus. sit ita: sed non de necessitate ois homo est sciens. respectu aũt ⁊nis de cõ tingenti pót illa de inesse manifestari a ꝓtingenti nato: ⁊ sic pz ꝙ aliter sumiʳ ꝓpositio de inesse simpliciter in mixtio ne necessarij ⁊ inesse: ⁊ aliter in mixtione cõtingentis ⁊ in esse vel contingentis ⁊ necessarij.

Consequẽter forte queret Utrũ maior de inesse modi nẽcij impfecti debeat esse de Dubiũ. inesse simpliciter. sicut maior de inesse modi affirmatiui: ⁊ vr̃ ꝙ nõ: cũ hoc nõ ꝓbet Aristo. de mõ negatiuo sicut affir matiuo. ¶ Oppo⁷ aũt vr̃ ꝓ hoc qd dicit Aristo. in parte il la in qua ponit ꝓiugationẽ negatiuã: qr. n. posuerat quos Oppo⁷. dam terminos vbi maior est de inesse vt nũc: dicit melius esse sumendũ terminos. quasi velit ꝙ oporteat maiorez de inesse/esse de iesse simpliciter. ¶ Adhuc eadẽ ꝓbatio qua ꝓbat Aristo. ad ostendendũ maiorẽ de inesse esse de inesse simpliciter in ꝓiugatione affirmatiua sufficit ad idẽ ꝓban G dum in ꝓiugatiõe negatiua ⁊ ꝓ eosdẽ terminos. sicut pz in tuenti. quare vr̃ ꝙ maior in mõ negatiuo erit de inesse sim pliciter: sicut in mõ affirmatiuo: qd satis pz ꝓ ea que dicit circa mo⁷ negatiuũ ⁊ circa mo⁷ affirmatiuũ. sic iã dcm ẽ.

Sed tũc vlterius queret. Utrũ ꝏ ꝓiugatiõis affirma tiue intelligenda sit de ꝓtingenti ꝓ possibi Dubiũ. li: sicut ꝏ ꝓiugationis negatiue vel nõ: ⁊ vr̃ ꝙ nõ: qr Arist. ostẽdit de mõ negatiuo ꝓclusionẽ esse de ꝓtingẽti ꝓ possi bili ⁊ nõ de affirmatiuo: qr in ꝑncipio huius capituli dicit cóclusionẽ modoꝝ negatiuoꝝ impfectoꝝ esse de ꝓtingen ti ꝓ possibili/nihil tãgendo de modis affirmatiuis. ¶ Op positũ aũt vr̃ ꝓ easdẽ rõnes quas Arist. ponit ad hoc ostẽ dendũ de modo negatiuo: qñ aũt ꝑficit modũ affirmatiuũ accipit opposituz cóclusionis que est negatiua de ꝓtingẽti ⁊ dicit eã ꝓuerti cũ ꝓpõne de nẽcio: sed illa de nẽcio nõ cõ uertit negatiue de ꝓtingenti nisi accipiẽdo ꝓtingẽs ꝓ pos sibili. quare ꝑm Ari. ꝓcludit ꝓtingens ꝓ possibili. ¶ Ad H huc Aristo. ꝓbat ꝙ sufficiẽter sequit ꝓclusio de ꝓtingenti: sed aliqñ primũ ex necessitate inest postremo in ista diffini tione: ⁊ aliqñ ꝓtingẽter ei inest dico ad vtrũlibet: quare cũ semp sequat ꝓtingens hic est ꝓtingẽs cõe nẽcio ⁊ ei qd est ad vtrũlibet: hmõi aũt est ꝓtingens ꝓ possibili. quare seq tur ꝓtingens ꝓ possibili. ꝙ aũt in hac dispõne insit primũ cũ postremo ex nẽcitate pz sic. oẽ albũ est coloratũ. ꝓtigit oẽm hoiem esse albũ: ⁊ neẽe est oẽm hoiem esse coloratũ. ꝙ aũt aliqñ cõtingit ꝑmũ postremo ad vtrũlibet pz sic. oẽ ambulans est mouens. ꝓtingit oẽm hoiem ambulare. er go cõtingit oẽm hoiem moueri. hic aũt ꝓclusio est de ꝓtin genti ad vtrũlibet. hoc aũt est concedendum.

Sed tũc querit. quare arist. mẽtionẽ facit de modis negatiuis ꝓtingentis dicẽs: ꝙ ꝓcludũt ꝓtin Dubiũ.

gens ꝑ possibili: ⁊ non dicit de modis affirmatiuis quos ostendit ꝑ negatiuos. ¶ Dom ꝙ qñ maior est affirmatiua mediũ ⁊ maior extremitas se hñt sic supius ⁊ iferi⁹: ⁊ ꝑ3 oib⁹ ꝙ iferius pót ꝓtingere alicui cui ex necitate ꝓtingit suũ superi⁹: vt albũ ꝓtingit hoi coloratũ: tñ ei ex necitate iest. ꝑ3 ẽt ꝙ aliqũ supius ⁊ inferius eidẽ pñt ꝓtingere: vt hoi ꝓtingit tã ambulare q̃z mouere: ⁊ ita ꝑ se planũ est in mó affirmatiuo seq ꝗnẽ de ꝓtingẽti ꝑ possibili: nó ãt ita de modis negatiuis: qñ eni maior est negatiua de inesse/mediũ ⁊ maior extremitas se hñt ꝑ ꝓdispónẽ: sicut oppositat: ⁊ appet tanq̃z regula ꝙ si vnũ oppositoꝝ ꝓtingẽter inest ⁊ reliquũ cõtingẽter remouet: ⁊ ita appet ꝙ dẽat seq. ergo ꝓtingẽs ad vtrũlibet: sic minor est de tali ꝓtingẽti: ⁊ ió ostẽdit ari. ꝗnẽ de ꝓtingẽti ꝑ possibili seq in modis negatiuis ⁊ nõ ostẽdit hoc de affirmatiuis: sed supponit hoc tanq̃z manifestũ.

Dubiũ. k **Loñter** dubitat vlterius de h⁰ qd̃ dictũ est. istos modos posse in ꝗnẽ de cõtingẽti ꝑ possibili. vñr eni esse inutiles ꝓiugatiões. sic oĩs ꝓiugatio solum inferẽs ꝗnẽ neciã gra terminoꝝ ⁊ gra forme arg⁰ est inutilis ꝛ3 talis est ꝓiugatio que dr iã posse in ꝓtingẽs ꝑ possibili. ꝑbatio. forma manet eadẽ ⁊ dispó. ꝗ aũt est nũc de ꝓtingẽti ad vtrũlibet: nũc de ꝓtingẽti ꝓ necio: sicut ꝓius ostẽsuꝫ est. quare ꝙ sequat h̃ vel illa ꝗ non causabit dispositio vel forma arg⁰: sed tales termini. ¶ Adhuc ari. reputat ꝓiugationẽ inutilez vbi potest iueniri instãtia in teris: ꝛ3 in dictis ꝓiugatiõibus est repire instantiã in teris. nó enim seqtur ꝗ de necio. ex quo inuenit stare ꝗ de ꝓtingẽti ad vtrũlibet. similiter vel ecõuerso: nõ seqtur ꝓtingens ad vtrũlibet cũ stet ꝗ de necio. solutio aũt ad instantiã ꝑ3 ꝑ phabita ex⁹ ¶ Adhuc nihil est in gñe qd̃ non est in natura siue specie. ergo nihil est in ꝓtingẽti cõi qd̃ est possibile qd̃ nõ fit ꝓtingens ꝑ necio vel ꝓtingẽs ꝑ nó necio siue ad vtrũlibet. si ergo dicat seq ꝓtingens ꝑ possibili: aut hoc est: q: seqtur tm̃ ꝓtingens qd̃ est neciũ vel ꝓtingẽs qd̃ est nó neciũ vel vtrũq̃z. si ꝓtingens ꝑ necio/ꝓtingit in his teris: mouẽs/ambulans: h̃ est ꝗ ad vtrũlibet. si tm̃ cõtingẽs qd̃ est nó neciũ cõtingit in his terminis: color/albũ/homo est ꝗ de cõtingẽti ꝑ necio. si seqtur vtrũq̃z/tũc redibunt prime obiectiones. ¶ Ad oppo⁰ sic. vbi inueniunt oẽs spẽs ipsius gñis/inuenitur ipsuꝫ genus simpliciter: sed species ꝓtingẽtis ꝑ possibili/sunt neciũ ⁊ nó necessariũ: quoꝝ vtrũq̃z inuenit sufficiẽter seq in dicta dispóne: sicut ꝑ3 in dictis teris. quare bñ dicet cõtingens cõe qd̃ accipit ꝑ possibili seq in dictis cõiugationibus. ¶ Adhuc sicut cõtingere inesse/cõe est ad necesse inesse ⁊ ad possibile inesse ⁊ ad nó esse: ita necesse/cõe est ad inesse simpliciter ⁊ inesse vt nũc: ꝛ3 duabus ꝓpositionibus sumptis de inesse dicimus vtilem cõiugationeꝫ esse ad cõcludẽdũ ꝗnẽ de inesse: q̃z uis in aliqbus terminis ꝗ illa fit de inesse simpliciter: in aliqbus aũt de iesse vt nũc. ergo similiter dicet dispositio dictaꝝ cõiugationũ posse in ꝗnẽ de cõtingẽti simpliciter: q̃z uis illa ꝗ de cõtingẽti in aliqbus teris fit de cõtingẽti ꝑ necio: in aliqbus aũt de cõtingenti ꝑ nó necio: qd̃ cõcedẽdũ est: q̃z uis eni dicte cõiugationes inutiles sint q̃z tũ ad cõtingens ꝑ necio tm̃ vel q̃z tũ ad cõtingens ad vtrũlibet tm̃: sunt tñ vtiles respectu ꝗnis de cõtingẽti simpliciter: sicut inutilis est cõiugatio de duabus ꝓpónibus de necio respectu ꝗnis de inesse simpliciter ⁊ respectu ꝗnis de inesse vt nunc: vtilis tñ est respectu ꝗnis de iesse absolute ⁊ simpliciter. ¶ Ad obta dom ad primũ sic. ꝙ ꝗ de cõtingẽti ꝑ necessario seqtur gra terminoꝝ sub forma cõi: ⁊ similiter ꝗ de cõtingenti ꝑ nó necio: sed respectu neutrius istoꝝ ponit cõiugatio vtilis. ꝗ aũt de cõtingenti ꝑ possibili seqtur gra forme ⁊ non gra mãe: ⁊ respectu huius ponit cõiugatio vtilis: ⁊ ita cõiugationẽ quaꝫ reputat vtilem non solum ꝛ3 gra terminoꝝ: sed gra diffinitionis ⁊ forme talis. ¶ Ad 2ᵐ dom ꝙ ꝗ de cõtingẽti ꝑ necio q̃ stare pót in tali dispóne/satis ꝑbat ꝙ cõiugatio est inutilis ⁊ cõtingẽs ꝑ nõ necio vel ecõuerso: sed h̃ ꝙ vtrũq̃z cõtingẽs seqtur ꝑbat cõtingẽs simpliciter qd̃ est cõe seq ⁊ nõ respectu specialiũ: dico gra forme ⁊ diffinitiõis: sed solũ gra terminoꝝ sub forma cõi. ¶ Ad vltimũ ex iaꝫ dictis ꝑ3 rñsio dr enim cõtingens ꝑ possibili seq nõ solum ꝓ altero cõtentoꝝ: sed ꝑ vtroq̃z: ita ꝙ gra diuersoꝝ terminoꝝ sequentur diuersa cõtinuata: ⁊ qr nó est inuenire terminos vbi nõ sequat hoc vel illud. ideo modus syllogiẕandi attribuitur ipsi cõi. s. cõtingẽti ꝑ possibili ⁊ prompte habeatur simile dictũ de inesse. ¶ Si aũt aliqs sic opponat in dictis cõiugationibus nõ seqtur cõtingens qd̃ est necessariũ. sicut dictum est nec cõtingens qd̃ est non necessariũ. ergo neq̃z sequitur simpliciter cõtingens. ¶ Dom ꝙ aliqd pót seq gra mãe: ⁊ sic seqtur vtrũq̃z dictoꝝ: vel gra forme: ⁊ sic seqtur neutrũ illoꝝ: sed ꝓp hoc non seqtur ꝙ non seqtur cõtingẽs cõe. gra eniꝫ forme seqtur cõtingẽs qd̃ est cõe/qd̃ nihil est nisi in suis contentis semp erit conclusio in terminis de cõtingenti qd̃ necessariũ de cõtingenti vel qd̃ est non neciuꝫ.

Vltimo fore queret sufficiẽtia syllꝰ huius mixtionis: ⁊ supponendũ est ꝙ maior sit vlis: ⁊ ꝙ minor nó sit negatiua de inesse: qbus suppositis ꝑ3 ꝙ. 32. cõiugationes. quaꝝ octo sunt inutiles sunt/vbi maior est ꝑticularis ⁊ minor vlis. sil'r alie octo vbi vtraq̃z ꝑticularis. de octo vo h̃ntibus vtrãq̃z vlem sunt sex vtiles ⁊ due inutiles. sil'r ẽt dico de illis octo q̃ h̃nt maiorẽ vlem ⁊ minorez ꝑticularẽ. quaꝝ cõiugõnes sex sunt iutiles: due aũt vtiles. si aũt aliqs querat rõnẽ suppositionũ ꝑ3 ꝑ prehabita.

Dubiuꝫ

Quando aũt h̃ qdẽ ꝑponũ ex necitate ineẽ vel nó ieẽ: illa vero ꝓtigere significat: syllꝰ qdez erit hoc mó se hñtib⁹ teris. ⁊ pfectus. Qñ ad minorẽ extremitatẽ ponet necio: ꝓclusio aũt si ꝑdicatiui fuerint vtriq̃z termini ꝓtingentis ⁊ nó inesse erit: si ue vlr siue non vlr ponant termini. Si aũt sint hic qdẽ affirmatiu⁹. ille vero priuatiuus: qñ qdez affirmatiuus fuerit necius: ꝓtingẽtis ⁊ nó ei⁹ qd̃ est nó ineẽ. Qñ aũt priuatiuus ⁊ ꝓtingentis nó iesse ⁊ nó iesse: siue vlꝛs siue nó vlꝛs fuerint termini. Cõtingere aũt in ꝓclone eodẽ mó accipiẽdũ quo ⁊ in prior: ei⁹ aũt qd̃ est ex necitate nó inesse/nó erit syllꝰ. aliud eni est non ex necessitate inesse: ⁊ ex necessitate non inesse.

Hic determinat mixtionẽ cõtingẽtis ⁊ neciꝫ in ꝑ⁰ figura: ⁊ diuidit in duas. in ꝑ⁰ determinat ipsam totã in se. in 2ª cõparat eã ad precedentẽ mixtionẽ cũ dicit (Manifestum est ergo ex his.) ꝑ⁰ in duas. in ꝑ⁰ dat regulas ꝑm q̃s ꝓcedũt oẽs cõiugationes. in 2ª cũ dicit (Qñ igit vniuersalibus affirmatiuis.) deteriat ipsas cõiugatiões. ꝑ⁰ pars h̃z quinq̃z regulas. ꝑma est cõis. si aliq̃ ꝓpónũ fuerit de necio ⁊ altera de ꝓtingẽti poterit eẽ syllꝰ ⁊ hoc ẽ (qñ aũt.) 2ª idicat modos pfectos ⁊ est. ꝙ minore exñte de necio ⁊ maiore de ꝓtingẽti fiet syllꝰ pfecti: ⁊ hoc itelligẽdo si minor fuerit affirmatiua ⁊ maior vlis ⁊ hoc est (⁊ pfectas.) 3ª regula deseruit modis affirmatiuis ⁊ est. si vtraq̃z ꝓpõ fit affirmatiua ꝗ erit de ꝓtingẽti nó de iesse: ⁊ h̃ est (ꝗ aũt.) 4ª deseruit modis negatiuis: ⁊ est. si altera ꝓpónũ fuerit affirmatiua ⁊ altera negatiua. si affirmatiua fuerit de necio ꝗ erit de cõtingẽti ⁊ nó de inesse. si aũt negatiua fuerit de necio dõmõ vlis seqt duplex ꝗ. s. negatiua de ꝓtingẽti ⁊ neg⁰ de ieẽ: ⁊ h̃ est (si ãt fint.) 5ª deseruit ꝗnib⁹ hui⁹ mixtiõis: ⁊ est. ꝙ ꝓtigẽs i ista mixtiõe ẽ similit accipiẽda apud ꝗnẽ: sic i mixtõe pcedẽti. s. ꝙ in modis pfectis seqt ꝓtingẽs ꝑ3 dictã determina

tionē.in ipfectis aūt ꝓtingēs ꝑ possibilit:ꝛ nō ſeqūt hoc ꝓtigens ꝑ nēcio.modi eni ipfectū nēciū nō ꝓcludūt.cōtingere vo eē:qꝛ idē est cū nēce nō inesse:ſz qd̄ est id est cū nō nēce esse ꝛ tale est ꝓtingens pro possibili:ꝛ ꝫ est(ꝓtingere aūt.)

¶ Qm̄ igit vlīb⁹ affirmatiuis exñtib⁹ termis nō fit ꝓclusio nēcia manifestū:infit eniz.a.oi.b.ex nēcitate.b.aūt ꝓtinget oi.c.Erit igit ſyll's ipfectus:qm̄.a.ꝓtingit oi.c.ieſſe.Qm̄ aūt impfect⁹ ex demōſtratōe palā.Eodē eni mō demōſtrat quo ꝛ in prior⁹.Rurſuz.a.qdē ꝓtingat oi.b. inesse.b.aūt oi.c.ifit ex nēcitate:erit itaqꝫ ſyll's: qm̄.a.ꝓtingit oi.c.inesse:ſed nō qm̄ ineſt:ꝛ est ꝑ fectus:ſed non imperfectus:ſtatim enim perfi citur per ex principio propoſitiones.

¶ Cōſiter deteriat ꝓiugōnes.ꝛ ꝑ vl'es.ꝛ 2° ꝑticulares cū di
k cit(eodē aūt mō).vl'ū aūt ꝑ ponit ꝓiugatiōes duas ꝓſtan/ tes ex affirmatiuis.2° ponit modos negatiuos cuz dicit(ſi aūt nō ſimilis.)In ꝑ⁹ ꝑte ſic ꝓcedit.ꝑ dicit ꝙ in modis affir matiuis nō ſequtur ꝝ de nēcio:ꝛ ꝫ est(Qm̄ igitur affirmati uis.)2° ponit ꝓiugatiōes hec manifestātes.ponit aūt duas. quarū ꝑma est impfecta hñs maiorē de nēcio ꝛ minorē de ꝓtingēti:qꝛ ꝑ deductionē ad impoſſibile ex oppoſito ꝝnis ꝛ minore poſita ineſſe vel ꝑ ſolā poſitionē minoris ineſſe ſi cut ꝑdictū est in modis impfectis ꝓcedētis mixtionis.ꝛ ꝫ est(Infit eni.a.)2° est pfecta hñs maiorē de ꝓtingenti ꝛ mi/ norē de nēcio ꝛ perficit per dici de omni ꝑm iſtaz acceptio nem qd̄ est.b.ꝛ.c.ꝛ ꝫ est(Rurſum.a.quidem.)

¶ Si aūt nō ſilis figure ſint ꝑpōnes.fit primuz priuatiua nēcia ꝛ.a.qdē ꝓtingat nulli.b.ex nēci tate.b.aūt ꝓtingat oi.c.nēce igit.a.nulli.c.ineē. ponat aūt aut oi aut alicui.Poſitū est aūt.a.cō
l tingere nulli.b.qm̄ ergo ꝓuertit priuatiua ꝛ.b. nulli.a.ꝓtinget.a.aūt poſitū est ieſſe.c.aūt omni aut alicui.Quare nulli aut nō oi.c.ꝓtinget.b.in esse:ſz ſupponebat oi ex principio.Manifestū est aūt:qm̄ ꝛ eius quod est ꝓtingere nō ineſſe fit ſyll's ſigdē ꝛ nō ineſſe.Rurſum fit affirmatiua ꝑpoſitio nēcia:ꝛ.a.qdē cōtingat nulli.b.ineſſe b.aūt inſit oi.c.ex nēcitate.Ergo ſyll's qdē erit perfectus:ſed nō eius qd̄ est nō ineſſe:ſed eius qd̄ est cōtingere non ineſſe.Nam ꝛ ꝑpoſitio ſic ſumpta est que ad maiorē extremitatez est ꝛ ad impoſſibile non est ducere.Nam ſi ponatur.a. ineſſe nulli.c.poſitū aūt est ꝛ.a.nulli.b.cōtinge re ineſſe:nihil accidit per hoc impoſſibile.

¶ Cōſiter ponit ꝓiugōnes negatiuas.ꝛ ꝑ duas hñtes maio
m rē negatiuā.2° hñtes minorē negatiuā cū dic(Si aūt ad mi norē.)in ꝑ⁹ ꝑte ponit duas ꝓiugationes.quaꝝ ꝑ⁹ hz maio/ rē negatiuā.de nēcio ꝛ minorē affirmatiuā de ꝓtingenti:ꝛ est impfecta quā oñdit poſſe in duplicē ꝝnē.ꝑ in ꝝnē de in eē ſic.de nēcitate nullū.b.est.a.ꝓtigit oē.c.eē.b.ꝝ nullū.c. est.a.ſi eni det ꝑdictoria ꝝnis ex illa ꝛ ꝓuerſa maioris ꝓclu dit minor ꝑ ſyll'm mixtū de nēcio ꝛ ieſſe in 4° ꝑ⁹ fic.de neci tate nullū.a.est.b.aliqd̄.c.est.a.ꝝ de nēcitate aliqd̄.c.nō ē b.Si aūt det ꝑdictoria ꝓcludit minor ꝑ ſyll'm factū in 2° 2° fit pz ꝑ ſe.manifestuz igit est ꝙ ſeqūt ꝝ de ineſſe:ꝛ ꝫ est(Si aūt nō ſilis.)2° oſtēdit ipſam poſſe in ꝝnē de ꝓtingēti ſic.ex quo pōt in ꝝnē de ineſſe manifestū est ipſam poſſe in ꝝnem de ꝓtingenti:qꝛ ꝓtingēs ſeqūt ad ieſſe ſic.ſi nullū.c.est.a.cō tingit nullū.c.eē.a.ꝛ ꝫ est(Manifestū aūt.) Cōſiter ponit n
aliā ꝓiugationē pfectā hñtē maiorē negatiuā de ꝓtigēti ꝛ minorē affirmatiuā de nēcio:ꝛ ꝓcludit ꝓtingens ꝑm dictā determinationē ꝛ pficit ꝑ dici de nullo.ꝓſiter addidit ēt ꝙ talis ꝓiugatio nō pōt in ꝝnem de ineſſe:quāuis tñ aliqs di xit ꝙ in ea ſequit cōcluſio de ineſſe non est ducere ipſuz ad impoſſibile:ꝛ qualiter ꝫ ſit manifeſte videbit dubitando: ꝛ hec est(Rurſum ſit affirmatiua.)

¶ Si aūt ad minorem extremitatē ponat priua tiuuz:qm̄ ꝓtingere qdez ſignificauerit:ſyll's erit per ꝓuerſionē ꝓtingentis:quēadmodū in prio ribus.Qm̄ aūt non cōtingere:nō erit ſyll's.Nec quādo vtraqꝫ ponit priuatiua ſi non est contin/ gens ad minorē.Termini aūt ineſſe albū/aial/ nix:non ineſſe album/animal/pix.

¶ Cōſequēter ponit cōiugatiōes hñtes minorē negatiuā.ꝛ ꝑ illas que hñt maiorē affirmatiuā ꝛ ſunt due:qꝛ maior ē o
de nēcio ꝛ minor de ꝓtingēti ꝛ est vtilis:ꝛ pficit ꝑ cōuerſio nem minoris in oppoſitas qualitates ꝛ ꝑ vlteriorez dedu ctionē ad impoſſibile:aut ecōuerſo ꝛ est inutilis:qꝛ minor est vere negatiua:ꝛ hec est(Si aūt ad minorez.)2° ponit il las que hñt vtranqꝫ negatiuaz ꝛ ſunt due:aut enim maior est de nēcio ꝛ minor de cōtingēti:ꝛ est vtilis potens in du/ plicē ꝝnē ꝛ pficit ꝑ cōuerſionē minoris ꝛ deductionem ad ipoſe:aut erit ecōuerſo ꝛ erit iutilis:qꝛ minor est vē negati ua ꝛ iutilitatē huius cōiugatiōis iutilis ꝑcedētis:aut ꝑ cō tingētiā in teris:ꝛ ꝫ est(Nec qm̄ vtrunqꝫ.Eodē aūt mō.)

¶ Se habebit in ꝑticularib⁹ ſyll's.Qm̄ enim fue rit priuatiua neceſſaria:ꝛ cōcluſio erit nō ineſſe vt ſi.a.qdez ex nēcitate ꝓtingit nulli.b.ineſſe.b. aūt alicui.c.ꝓtingat ineſſe:nēce est.a.alicui eoꝝ que ſunt.c.nō ineſſe.Si eni omni ineſt:ꝓtingit aūt.a.nulli.b.ꝛ.b.nulli.a.cōtinget ineſſe.Qua/ re ſi omni.c.ineſt.a.nulli.c.cōtinget.b.ſed poſi p
tum erat alicui contingere.

¶ hic ponit cōiugatiōes ꝑticulares.ꝛ ꝑ illas q̄ hñt alteraz vl'em.2° illas q̄ hñt vtrāqꝫ ꝑticularē cū dicit(Nec qm̄ inde finite.)hñtiū aūt alterā vl'em.ꝑ ponit hñtes maiorē vl'ez. 2° hñtes minorē vl'em cū dicit(Si aūt vl'e.)habentiū autē maiorē vl'em.primo intēdit de eis que hñt ꝑpoſitionez de neceſſario negatiuā.2° de his que hñt ꝑpōnez de nēcio af/ firmatiuā.ibi(qm̄ aūt ꝑticularis.)hñtes aūt ꝑpōnē de ne/ ceſſario negatiuaz due ſunt.aut eni est minor ꝑticularis de nēcio:aut maior.ſi minor ſic ſunt due ꝑm ꝙ maior pōt eſſe affirmatiua vel negatiua de cōtingenti:ſed ambe inutiles quas omittit.ſi maior ſic ſunt due:qꝛ minor aut est affirma tiua de cōtingēti aut negatiua ꝛ ambe ſunt vtiles potētes in duplicē ꝝnē:illam aūt que hz maiorē vl'em negatiuā de nēcio ꝛ minorē ꝑticularē affirmatiuā de ꝓtingenti oſtēdit poſſe in cōcl'onē de ineē ex oppoſito ꝓcl'onis ꝛ ꝓuerſa mi/ noris deſtituēdo minorē ꝑ ſyll'm mixtū de nēcio ꝛ ineſſe in a
2° ꝑ⁹.ꝛ pz ꝑ ꝑdicta circa cōiugatioes vl'es:reliquā aūt que hz minorē negatiuā de cōtingēti dat pſtā intelligere.ſil'ez enim hz ꝑtātē iſti:ꝛ ſil'r pficit:ſed opz minorē cōuerti ꝑ op poſitas qualitates:ꝛ ꝫ est(Eodē aūt modo.)

¶ Qm̄ aūt particularis affirmatiua nēcia fuerit: que in priuatiuo est ſyll'o:vt.b.c.aut vlis in af/ firmatiuo:vt.a.b.ineſſe non erit ſyllogiſmus. Demonſtratio aūt eadem que prius.

¶ Cōſequēter determinat illas que hñt ꝑpōnē affirmatiuā de nēcio ꝛ ſunt due:aut enim est minor particularis affir/

3 matiua de nēcio:aut minor vlis. Si minor particularis de nēcio sunt due:si maior vlis:sic alie due:z oēs vtiles respectu ꝓnis de ꝓtingēti z nō respectu ꝓnis de iesse:z due illax pfecte sunt.s.q̄ hñt maiorē vl'em de ꝓtigēti affirmatiuā vel negatiuā z ꝓcludūt ꝓtingēs ꝑm dictā determinationē:alie aūt due imꝑfecte.s.vbi minor est de ꝓtingenti affirmatiua vel negatiua:z ꝓcludunt cōtingens ꝑ possibili:q̄ aūt oēs iste cōiugationes vtiles sint respectu cōclusionis de cōtingenti est ostēdere sicut prius ostensum est in vlibus ꝓiugationibus:z ꝗ est(qñ aūt particularis affirmatiua.)

¶ Si aūt vl'e ponat ad minorē extremitatez vel affirmatiuū vel ꝑuatiuū ꝓtingēs. Particulare aūt nēciū/nō erit syll's. Termini aūt ieē qdē ex nēcitate:aial/albū/hō nō ꝓtingere ät aial/albū/tunica. Qñ aūt vl'e qdē est nēciū:ꝑticulare aūt
k ꝓtingēs:cū ꝑuatiuū qdē est vl'e inesse qdē termini:aial/albū/cozuus.nō ieē aūt aial/albū/pix. Cū aūt affirmatiuū ineē qdē:aial/albū/cignus/non contingere aūt:aial/album/pix.

¶ Cōsiter deteriat cōiugatiōes hñtes minorē vl'em z sunt.8. quax q̄tuor hñt minorē vl'ez de ꝓtingēti:sic ꝑ se pz:q̄s ostēdit esse inutiles ꝑ instantiaz in terminis:z ꝗ est(Si autem vl'e.)alie aūt minorē vl'em de nēcio:ita q̄ due illarum hñt minorē negatiuā de nēcio quas ostēdit esse inutiles ꝑ instātiā in terīs:z ꝗ est(Qñ aūt vl'e.)alie aūt due hñt minorez affirmatiuā de necessario quas ostendit esse inutiles ꝑ instantiam in terīs:z ꝗ est(Cū aūt affirmatiuum).

¶ Nec qñ idefinite sumunt ꝓpōnes:aut vtreq̄ ꝑticulares:nec sic erit syll's. Termini aūt cōes ineē:aial/albū/hō:nō iesse aūt aial/albū/iaiatū. Nam z aial alicui albo:z albū alicui inaiato ne
l cesse est inesse:z nō cōtingit iesse z in ꝓtingēti.si militer quare ad oīa vtiles sunt termini.

¶ Cōsiter deteriat cōiugōnes ꝑticulares hñtes vtrāq̄ ꝑticularē q̄s oēs ostēdit iutiles esse ꝑ istātiā in terīs. Notādū q̄ termini quos ponit ex nēcitate iesse nō sufficiūt ad illas cōiugatiōes q̄ hñt minorē ꝑticularē de nēcio:ſz solū ad illas q̄ hñt minorē de cōtingēti.si aūt ꝑ minore exñte in lr'a accipiat hō ponat sensitiuū ꝓut ꝓuertit cū aiali/erūt termini sufficiētes ad oēs ꝓiugōnes vt pz ituēti termini vō de nēcitate nulli iesse q̄s pōit sufficiētes sunt.sic manifestat in lr'a: z ꝗ est(Neq̄ qñ idefinite.)

¶ Manifestū est q̄ ex hīs q̄ dicta sunt:qm̄ fil'r se hñtibus terīs:z in eo qd̄ est ineē:z in nēcīs:z fit z nō fit syll's.vex ꝑm nō inesse qdē posita ꝑuatiua ꝓpōne eius qd̄ est ꝓtingere erit syll's.ſz
m aūt nēcium ꝑuatiua z ꝓtingere nō inesse z nō inesse. Palā aūt qñ oēs imperfecti syllī:z qm̄ perficiunt per ꝑedictas figuras.

¶ Cōsiter cōparat mixtionē iā deteriatā ꝑcedēti mixtiōi de ꝓtingēti z ieē z est ꝓueniētia eax q̄ tot z fil'es sunt cōiugōnes vtiles z iutiles:ꝗ z in illa.dr'ia aūt est q̄ maiore exñte negª de ieē sequebat tm̄ ꝗ de ꝓtingēti.minore aūt existente negª de nēcio seqt ꝗ duplex.vna negª de iesse:alia negª de ꝓtigēti:z sunt oēs iste ꝓiugōnes ipfecte.s.vbi maior est de nēcio vel de ieē z pficiunt ꝑ ꝑdictas figuras:ita q̄ hēntes minorē affirᵘᵃᵐ de ꝓtingēti:q̄dā pficiunt ꝑ ꝛᵃᵐ figurā:q̄dā ꝑ ꝑmā:sic pz ex ꝑdictis.hñtes ät minorē negatiuā de ꝓtigēti pficiunt ꝑ cōuersionē illi⁹ minoris z vlteriorē deductionez ad ipossibile:z ꝗ est(Manifestū ergo ex his.)

Sed forte dubitabit ꝗ.ꝑ circa ꝑdictas cōiugōnes vr̄ eni q̄ non sit pfecta cōiugō ex maiore n Dubiuz
de ꝓtingēti z minore de nēcio hac rōe:dici de oi/in cōtingēti b⁹ duas hz itētiōes.s.oē qd̄ cōtingit esse.b.zc.z oē qd̄ est b.zc.z ꝑm ꝑmā itētionē accipit in gīione vnifōrmi:ꝑm secūdā in mixtōe ꝓtingētis z ieē.q̄re nō vr̄ q̄ mixtio cōtingētis z inesse nō regulet ꝑ dici de oi:z ita nō erit ibi pfcā cōiugatio. ¶ Adhuc nēcium z cōtingēs opponunt:qz vnū destruit reliquū z eꝗ.loquor eni de tali ꝓtingēti:q̄re vnū sub altero nō sumet ad modū pfectū faciēdū.cū vnū oppositorū nō sumat sub altero. ¶ Ad ꝑm dōz/q̄ mixtio ex nēcio si minor fit de nēcio regulat ꝑ dici de oi ꝑm istā intētionē.oē qd̄ est.b.zc.sicut z mixtio cōtingētis z iesse:qz ꝑ ꝗ qd̄ dico qd̄ est.b.sumit minor accepta ꝑm actualē iherētiā:z tā illa de iesse q̄z de nēcio sumit sub actuali iherētia ꝑdicati ad subm. ¶ Ad 2ᵐ dōm q̄ si ꝓiderent ꝓtigēs z necessariū in eisdē terīs sic opponunt z vnū nō patit alterx:qz si nēce est
o hoiem esse aial tūc nō cōtingit:z si cōtingit hoiem esse albū nō est ꝗ nēce:z sic nō sumit vnū sub altero sicut opponit.si aūt ꝓiderent simpl'r:aut ergo ꝑm modū enuᵒ circa cōpositionē z sic adhuc diuidunt.eꝗ aūt penes terios in qbᵒ est modus ille:z ꝗ mō cōtingit necessariū accipi sub ꝓtingēti: qz termini in ꝓpōne de necessario se hr̄e possunt ad terios ꝓpōnis de cōtingēti.sicut pars se hz ad totū. Nbi gr̄a.ꝓtingit oē aial albū esse z necessariū est oēm hoiem esse aial:z sic fit cōiugatio pfecta ex suppōne necessarij sub ꝓtingēti.

Consequēs est qd̄.q̄re magis pfecta est ꝓiugatio ex suppōne necessarij sub ꝓtingēti q̄z Dubiuz
eꝗ.si.n.equal'r se hñt ad syllū ꝓstōnē qua rōe erit pfecta cōiugatio ex suppōne necessarij sub ꝓtingēti z eꝗ? ¶ Et dōz ꝛe.
p q̄ rō eiᵒ qd̄ est dici de oi in illis de ieē z de necessario vult minorē accipi affirmatiuā ꝑm iherētiā actualē z nō ꝗz potētialē:ſz qñ accipit cōtigēter sub necessario accipit minor ꝑm iherētiā aptitudinalē:maᵐ est igit q̄ si ñ poterit syll's regulari ꝑ dici de oi in necessarijs.q̄re ostat q̄ nō erit ꝓiugō pfecta:qz a dici de oi in maiori ꝓpōne est pfectio modi pfecti:dici vō de oi in ꝓtingētibus/vult minorē accipi affirᵐ ꝑm actualē inherētiā.sic pz ꝑ vnā eiᵒ intētionē.q̄re cū maior est de ꝓtingenti z minor de necessario accipit minor ꝗz regulā q̄ est dici de oi.z ita pz q̄ maiore existēte de ꝓtingēti z minore de necessario pfecta est cōiuḡ.eꝗ aūt est ipfcā.

Cōsequēs est dubitatio.q̄re modus pfectus ꝓcludit ꝓtingēs ꝑm dictā demōstrationē.alia Dubiuz
quādo aūt modus ipfectus cōtingēs ꝑ possibili z nō ꝓcludit idē ꝓtingēs in oibᵒ. ¶ Et dōz q̄ in mō pfecto minor est dispō maioris ꝓbēs ipsaz ꝑm regulā q̄ est dici de oi:z iō fit ꝓctio maioris de ꝓtingēti ad id qd̄ est ꝛe ps eiᵒ.q̄re maior cū sit de ꝓtigēti ꝗz dictā deteriationē nēce ē ꝗnē fil'r eē.qñ aūt maior ē de nēcio z minor de ꝓtigēti ñ fit dispō ꝗz dici ō oi:z iō maior nō fac sibi nēcio fil'ez ꝗnē:minor ēt nō hz poᵐ
a iherētie ꝑn':z iō nō ꝑt facē ꝗnē nēcio sibi fil'ez.vñ opz q̄ sequat ad meᵐ cōe vtriq̄z:sic ꝓtigēs ꝑ poli qd̄ in aliqbᵒ terīs est de nēcio in aliqbᵒ aūt de nō nēcio:z ita pz ratio quesiti.

Sed adhuc dubᵗ.q̄re.s.modi pfecti solū pñt in cōtingēs ꝗz dictā deteriationē z nō pñt Dubiū.
in ꝗnē de nēcio vel de ieē. ¶ Et dōz i ꝓpōe de ꝓtigēti q̄ est maior i cōiuḡne pfecta sigᵗ maiorē extremitatē ꝓtigēter dici z nō actualᵗ de oibᵒ ꝓtētis sub subto.q̄re nō seqt ex ꝗ ꝗ de ieē vel de nēcio/nisi maior extremitas actualᵗ dr̄ de ꝓtētis sub meᵒ/qd̄ fuit subz maioris. Et itelligēdū q̄ ea q̄ dcā sunt de mō pfecto ꝑ dici de oi/fil'r itell'nda sūt de mō pfcō ꝑ dici de nl'lo.ex his satis pz nā modoꝝ pfectoꝝ hᵒ mixtōis.

Cōsiter fōrte dubitabit de modis ipfectis.z ꝑ de illis Dubiuz
q hñt maiorē negᵘᵃᵐ de nēcio de qbᵒ dicit q̄ possunt in ꝗnē de iesse:cū tamē mixtio ꝓtingētis z ieē maiore existēte negª de iesse nō possit in ꝗnē de ineē de q̄ dubᵗ sic.ꝑ eni vr̄ q̄ mixtio ꝓtingētis z iesse/maiore existēte ne/

A gatiua de ieē possit in ꝯnē de ieē hac rōne maior ē ꝓueniē/
tia illi? de ieē ad illā de ieē q̃z illi? de nečio ad illā de ieē. si g̃
illa de nečio possit in ꝯnē de ineē/multo fortiꝰ illa de inesse
poterit in eādē. ¶ Adhuc maior de ieē in mixtiōe ꝓtingē/
tis ⁊ ineē est de iesse simpl'. q̃re ꝑz rē vtutē ꝓpōnis neče hz
siue ꝓpōnis de nečio. q̃re si negª de nečio poterit in ꝯnē de
ineē ⁊ negª de ineē in mixtiōe ꝓtigētis ⁊ iesse poterit in eā/
dem. ¶ Adhuc fiat syll's sic. nullū. b. est. a. ꝓtingit oē. c. eē
b. g̃ nullus. c. est. a. si nō seqt' stabit oppoᵐ. s. aliqd. c. ē. a. ex
qua ⁊ minore posita inesse: sequitur oppoᵐ maioris sic. ali
quod. c. est. a. omne. c. est. b. ergo aliqd. b. est. a. per 3ᵐ 3ᵉ.

Dubius ¶ Loñter vlterius dubitabit. vr. n. ꝙ maiore exñte negª de
nečio nō seqt' ꝯ de ieē. sicut de nečitate nullū albū est nigrū
ꝓtingit oēz hoiez eē albū. nō tñ est nullus hō niger. reb? g̃
se hñtib? vt nūc/sunt premisse ve ⁊ ꝯ falsa. sil'r est h. de neᶜ
B nullus lapis est hō. ꝓtigit oē mouēs esse lapidēmō tñ nul
lus mouēs ē hō. reb? se hñtib? vt nūc. ¶ Adhᶜ si sequat ꝯ
de ieē/aut g̃ de ieē simpl': aut de ieē vt nūc. si tñ de ieē simpl'
ꝯ/in ꝑdictis teris ē ꝯ de ineē vt nūc ⁊ in multis alijs. si ter
mini de ieē vt nūc/ꝓtigit de nečitate nullū albū est itelligē
tia: ſz ꝯ est de ieē simpl'. q̃re cū neqz sequat ꝯ de ieē simpl'r:
neqz de ieē vt nūc: neqz seqt' ꝯ ō ieē. ¶ Adhuc sic ꝑhabitū
est oz semp vna ꝑmissa ⁊ sil'ez esse ꝯni. q̃re cū vna ꝑmissa ⁊
fit de nečio ⁊ altera de ꝓtigēti nō erit ꝯ de iesse. ¶ Et dōm
ꝙ maiore exñte negª de iesse nō seqt' ꝯ de ieē vtute ꝑmissa/
rū: seqt' tñ maiore exñte negª de nečio. ⁊ cā hui?ē h: i ꝓpōe
negª de ieē actual'r remouet' ꝑdiᵐ ab his q̃ actu st' ſb subo:
⁊ nō ab his q̃ ꝓtigit eē sub eo: q̃ cū dico. nullū albū est ni/
grū: itell's hui? sermonis est iste. nihil qd̄ est albū est nigꝝ:
⁊ nō iste. nihil qd̄ ꝓtigit eē albū est nigrū: ⁊ pp h cū maior
est negª de iesse ⁊ minor de ꝓtigētī: nō seqt' actualis remo/
C tio maioris exñtis ab his q̃ cōtingēter sumunt' sub meᵒ p
minorē ꝓpōnē: ſz seqt' remotio potētialis. ⁊ iō nō seqt' ꝯ de
ieē q̃ actu remouet maiorē: extremitatē a maiori: ſz ꝯ de cō
tingēti dico vtute ꝑmissaꝝ. al'r aūt est in ꝓpōne negª de ne
cessario: pp. n. necessariā remotionez ꝑdiᵐ a subto. ⁊ iō mā
necessitatis in ipsa/remouet ꝑdiᵐ actual'r ab oib? q̃ sunt ⁊
q̃ ꝓtigit eē sub subo. ⁊ iō tali posita ꝙ maiore ⁊ minore acce
pta de cōtingēti seqt' actual'r remotio maioris extremitatis
ab his q̃ cōtingēter sumunt' sub meᵒ p minorē. ꝓpōnē. ⁊ iō
seqt' negª de iesse. pz g̃ ꝙ ex maiore negª de inesse nō seqt' ꝯ
de iesse: ⁊ q̃re seqt' cū maior est negª de nečio. ¶ Ad oppᵗᵃ
rñdēdū. Ad pᵐ iductū ad pᵐ ptē dubitatiōis dōz ē ꝙ ꝓpō
de iesse iq̃z tū hz/filior erit ꝓpōi de iesse q̃z fit ꝓpō ō neces/
sario: nō tñ seqt' ꝙ possit in ꝯnē de iesse. sic ꝓpō de nečio ⁊
cā pz ex ꝑdictis ⁊ maxie nō seqt' in ꝓiuḡnibus ipsfectis vbi
maior est de iesse vel de nečio: aliquē tñ locū hz h rō in cō/
iuḡnibꝰ ꝑfectis vbi aᵒ ē cā toti? ꝓñe. ¶ Ad 2ᵐ dōz ꝙ ꝓpō
D de iesse simpl'/vt h accipit/nō semp est nečaria: neqz vtutē
ꝓpōnis de necᵒ hñs. ꝓpō. n. de iesse simpl'/nō plus exigit/
nisi ꝙ rōnes terior cobereāt vl' discobereāt. ꝓpō āt nečia
exigit necᵐ ⁊ talez terior coberētiā vel discoberentiā: ⁊ h
pz cū cōtingēz natū positū iesse nō fit necᵐ: cū tñ est de iesse
simpl'r: ⁊ iō nō seqt' ꝙ si ꝓpō de necᵒ possit in ꝯnē ō iesse/ꝙ
ꝓpō de iesse simpl': q̃ ñ hz vtutē ꝓpōis de necᵒ. ¶ Ad 3ᵐ
patebit rñsio p ꝓnr dōa in hac lectiōe. ¶ Loñter rñdēdū ē
ad rōes positas ad 2ᵐ ptez dubōnis. ad pᵐ sic ꝙ h ꝓpō est
fla. de neᶜ nullū albū est nigrū. ad h. n. ꝙ va eēt/oporteret
ꝑdiᵐ remoueri ab his q̃ actu ⁊ poᵗ sunt sub subo sic. nihil
qd̄ ꝑt esse albū de neᶜ est nigrū vel esse ꝑt: ſz h est flm: ⁊ sil'r
h. nullū albū ē nigrū: q̃z uis va sit simpl'r: ñ tñ nečia. ¶ Ad
aliā istātiā dico ꝙ mior distiguēda est. s. ꝓtigit oē mouens
esse lap̃. aut. n. oī ꝙ oē qd̄ ꝓtigit esse mouēs ꝓtigit esse ⁊ē.
⁊ sic est fla: ⁊ ꝯ fla: aut q̃ oē qd̄ est mouēs cōtigit esse lapi
dez: ⁊ sic est ꝟa: si nihil moueat' nisi lapis/q̃ exᶜ va oz ꝯnē
esse verā. s. ꝙ nullū mouens fit hō: ⁊ ita ꝓt minor accipit'
va ⁊ ipsa ꝯ va est. Uel meli? ꝑt dici ꝙ vtraqz istātia va est:
q̃ in vtraqz accipit' cōtingēs minor de cōtingēti ifinito: cū
tñ deēret accipi de cōtingēti nato p exigētiā maioris ō necᵒ E
ficut patebit ifra. ¶ Ad 3ᵐ dr ꝙ seqt' ꝯ de iesse: ⁊ h est de i/
esse simpl'. ⁊ istātia quā ponit soluta est: q̃ accipit' minor ō
cōtingēti ifinito: nec sic fumi ōberet: ſz de ꝓtingēti nato ad
quā pz Rᵒ p ꝑhabita in ꝑcedētib?. ꝓpō. n. de necᵒ ⁊ eꝯ de
inesse sil'es sunt ꝑm inesse actuale. Loñs forte est qō cū ta/
lis cōiugatio possit in ꝯnē de inesse ⁊ in ꝯnē de cōtingēti in
quā ꝑ ꝑt. Et dōz ꝙ ex nā maioris ꝓpōnis q̃ actual'r remo
uet pᵐ a meᵒ seqt' ꝑ ꝯ de iesse: q̃ actu remouet pᵐ ab his q̃
sunt sub meᵒ vel ꝑñt esse. ¶ Adhuc nā ipsaꝝ ꝯnū est ꝙ illa
de inesse ꝑcedat illā de cōtingēti: sicut aīs suū ꝓñs: sicut si
gnificat ari. in lr̃a ꝓbās ꝯnē de cōtingēti seq p hoc ꝙ seq/
tur cōclusio de inesse: ⁊ sic pz ordo cōiugationū.

Sed tūc dubitabit. cū talis cōiugō possit in ꝯnem de Dubius
inesse ⁊ in ꝯnē de cōtingēti. vtrū possit in ꝯ/
nez de necᵒ. ⁊ vr ꝙ sic cū maior sit de necᵒ: ⁊ maior ꝓueniē/ F
tia neče ad necessariā q̃z necessarij ad iesse. ¶ Adhuc b'ꝯ.
nullū. c. est. a. aut est ꝟa: q̃ neče est nullū. c. esse. a. ⁊ tūc ha
beo ꝓpoᵐ: aut q̃ ꝓtigit aliqd. c. eē. a. ⁊ si h ex hac ⁊ mior
destruat' maior i 3ª fig̃ sic cōtigit aliqd. c. eē. a. cōtigit oē. c.
esse. b. g̃ ꝓtigit aliqd. b. esse. a. illud seqt' p gñonē vniformē
de cōtingēti in 3ª figura. ¶ Et dōm ꝙ nō seqt' ꝯ de necᵒ: ita
ꝙ respectu illius dicat' vtilitas cōiugatiōis in aliqbus tñ
teris poterit ꝯ esse necessaria. ⁊ ratio huius est: q̃ maior re
mouet ꝑdiᵐ actuale ab his q̃ sunt sub meᵒ: ⁊ ꝑñt esse: ⁊ iō
seqtur remotio actualis tñ ipsius ꝑdicati a cōtētis sub me
dio: ⁊ ita eꝯ de iesse tātūmodo. ꝑ seqtur. h tñ ꝯ de inesse in
aliqbus teris est ꝟa simpl'r ⁊ nečaria. in aliqbus aūt teris
est ꝟa simpl'r ⁊ nečaria: ⁊ ita pz Rᵒ ad pᵐ. ¶ Ad 2ᵐ dōm
est. querit' vtrū h ꝯ: nullū. c. est. a. fit vera: q̃ nullū. c. neces/
se fit esse. a. vel q̃ cōtingit aliqd qd̄ est nō vt sic est nūc in q
busdam terminis est sic: in q̃busdam sic. vñ neutrū istoruz
simpliciter seqtur: sed cōe his scilicet non esse.

Sed hic vlterius forte dubitaret aliqs de cōiugatio/ Dubius
nibus impfectis vbi maior est affirmaᵗᵃ de G
necᵒ. ibi. n. dicit ꝯnē seq de cōtingēti soluz: ⁊ vr ꝙ ꝯ seqtur
de necᵒ ⁊ de inesse. ⁊ ꝑ vr h de necᵒ: eo ꝙ posita minore in/
esse: seqt' ꝯ de necᵒ. ⁊ p eādez rōnē ostendi pōt in modis pfe
ctis seq ꝯ de iesse maiore posita de inesse. ¶ Et dōm ꝙ illa
de cōtingēti posita inesse: seqt' ꝯ de necᵒ vel de inesse fit ma
ior: sed ipsa nō seqt' cū ꝓpō manet de cōtingēti. vñ cū ꝓpō
est de cōtingēti ponit' inesse fit q̃dā noua cōiugatio. cā aūt
q̃re nō seqt' illa de necᵒ siue de inesse h est. vñs affirmaᵗᵃ de
necᵒ affirmat ꝑdiᵐ de his que actu sunt sub subto tñ ⁊ nō
de his que cōᵗ esse sub subto. h. n. ꝓpō. ois hō de neᶜ est
aial. nō dicit ꝙ qcqd pōt esse hō est aial: ſz qcqd est hō est
aial: ⁊ iō cū talis ꝓpō posita est p maiori: ⁊ minor de cōtin
genti nō seqt' actualis affirᵒ de his q̃ cōtingēter sumunt' sub
meᵒ: ⁊ iō nec seqtur affirᵗᵃ de necessario nec de inesse: q̃ in
vtraqz actual'r affirmatiua ꝑdicat' de subto. ¶ Notādū tñ
ꝙ affirᵗᵃ de necᵒ i sensu cōpōnis sūpta al'r se hz. termini. n. i
ipsa ad hūc sensuz supponūt simpl'r: ſz ꝑz hūc sensuz nō su/ H
munt' ꝓpōes de necᵒ ꝑz ꝙ ex eis fit syll's. ¶ Et nō ꝙ ex his
pz. q̃re maiore exñte de necᵒ affirmaᵗᵃ: nō seqt' ꝯ de inesse.
sicut seqt' ipsa exñte de necᵒ negª. in negª enim de necessa/
rio remouet' actual'r ꝑdiᵐ ab his que sunt sub subto in ac/
tu ⁊ in poᵗ: ⁊ h facit neᵒ que plus tollit q̃z facit affirᵒ.

Dubitat' tñ vtrū in tali cōiugatiōe sequat' ꝯ de iesse Dubius
vr. n. ꝙ sic. sicut. n. se hz negatiuuz de necᵒ
ad negatiuuz de inesse: sic affirª de necᵒ ad affirᵗᵃ de inesse.
quare cū negª ꝓpō de necessario possit in negᵗᵃ de inesse: ⁊
affirª propō de necᵒ poterit in affirᵗᵃ de inesse. ¶ Adhᶜ fiat 2ª
syll's sic. de neᶜ oē. b. ē. a. ꝓtigit oē. c. eē. b. igit' oē. c. ē. a. si ñ
seqt: istabit oppoᵐ. s. aliqd. c. nō est. a. ex hac ergo ⁊ minori
posita inesse destruet' maior p 5ᵐ tertij sic: aliqd. c. nō est. a.
oē. c. est. b. ergo aliqd. b. nō est. a. oppoᵐ p instātiā in teris

J sic.de necitate oē grāmaticū est sciēs.cōtingit oēm hoiem
esse grāmaticū:nō tñ seqt̄ q̄ ois hō sit sciēs:sit enim ois hō
ignorās.¶ Et dōm ad p̄mū q̄ diuersa est virtus neg^{ti} de
nec^{o} z affir^{t} de nec^{o}:z iō ex neg^{a} pōt seq illa de inesse:sed nō
ex affir^{a}:z hoc pz ex predictis.¶ Ad 2^{m} dōm q̄ dandū est
oppo^{m} ꝯnis de inesse:sed nō ponenda est minor de inesse:qr
oppo^{m} ꝯnis non est incōpoſe minori de contingenti:sed est
incōpoſe eidem posite inesse:z ita si ponat minor inesse iam
fiūt repugnātia que prius nō erant:z iō sequtur impoſe.Si
aūt objicit q̄ tūc nō p̄bat aristo.illam de cōtingenti seq:qr
ipse ponit minorem inesse.Dicendū q̄ illud non sequtur:op-
positū.n.ꝯnis de cōtingenti p̄ poſi nō solū est incōpoſe mi
nori posita inesse:sed ipsi minori/dū est de cōtingenti:qr cū
oē.b.de ne^{tt} sit.a.incōpoſia sunt aliqd.c.de ne^{tt} nō est.a.z
cōtingit oē.c.esse.b.sicut pz ex p̄dictis in p̄cedenti mixtio-
ne:z ita pz q̄ arist.affir^{do} ei ꝯtiam ꝯnis de cōtingenti bñ
K pōt ponere minorē iesse.eadē.n.est ipositas oppositi ꝯnis
z minoris añ pōnez eius inesse/que est post.Si aūt objicit
q̄ posito poſi nō accidit ipoſe.Dōm q̄ vera est absolute cō
uertendo ipsum impoſe:sed q̄ tale p̄di^{m} ex pōne poſis in-
esse cū cōparatione ad aliqd sibi incōpossibile bñ pōt acci
dere impossibile/si simul assumantur.

Dubius Conter forte adhuc dubitabit de p̄bone:quam ponit
ari.ad oñendū ꝯnē de iesse seq.vt.n. nulla:
facit.n.mixtionē ex neg^{a} necij z iesse:cū illa de inesse possit
esse de inesse vt nūc:p̄bat.si maior sit neg^{a} de nec^{o} z minor
affir^{a} vel neg^{a} de ꝯtigēti:seqt̄ ꝯ duplex.s.vna de iesse z alia
de ꝯtingēti p̄ poſi:z si ꝯ de cōtingenti p̄ poſi ponat inesse
aliqñ erit de iesse vt nūc.aliqñ de iesse simp^{r}.cū ḡ accipiat
oppo^{m} talis ꝯnis cū ꝯuersa minore accipit p̄pō de iesse:q̄
bñ pōt esse de iesse vt nūc:z ita syll's mixtus de nec^{o} z iesse
quā facit nullus.n.est.¶ Et dōm q̄ ari.satis bñ p̄bat z ac
cipit illa de iesse simp^{l}r z nūq̄ vt nūc.sicut.n.iesse cōtinet
sub se iesse simp^{l}r:z iesse vt nūc.si^{l}r ꝯtingēs pri^{o} deteriatū
L ꝯtinet sub se natū z infinitū.vñ sic in mixtōe necia z iesse ma
ior q̄ est de nec^{o} appropriat sibi minorē vt sit de iesse simp^{r}.
sic in mixtōe ꝯtingentis z necij maior q̄ est de nec^{o} appro
priat minorē vt sit de ꝯtingēti nato:q̄ sic exñte necie est ꝯnē
modi negatiui ꝯtingētis ex maiore de nec^{o} esse de iesse sim
pliciter.vñ si assumat oppo^{m} talis ꝯnis cū ꝯuersa maioris
fiet bona mixtio ex maiore de nec^{o} z altera de iesse simp^{l}r:
z ḡ pōt patere in ex^{o} sic.de ne^{tt} nullū musicū est lignū.ꝯtin
git oēm hoiez esse musicū.ḡ nullus hō est lignū.ex q̄ pz q̄
in modis ipfectis hui^{o} mixtiōis minor de ꝯtingēti tñ dz su
mi de ꝯtingēti nato.¶ Sz sup his forte dubitabit.ex his
n.vt q̄ maior de iesse in mixtōe ꝯtingētis z inesse cū sit de
iesse simp^{l}r exigat minorē esse de ꝯtigēti nato cū maior de
nec^{o} in mixtōe ꝯtingētis z necij ḡ exigat.¶ Et dōm q̄ nō
dz.nūq̄.n.vult ari.q̄ maior de iesse appropat sibi aliq̄.s.
minorē nisi sit assumptū sub ipsa:sz nō q̄ sic vel sic sumēdū
sz exp̄sse vult q̄ maior de nec^{o} appropat sibi minorē de in
M esse vt sit de iesse simp^{l}r:z ita minor de ꝯtingēti vt sic de cō
Dubius tingēti nato:qr illo posito iesse/erit de iesse simp^{l}r.¶ Ad/
huc aūt forte dubitaret aliqs si tā in modis affir^{uis} q̄z nega
tiuis ipfectis maior de necio appropat minorē vt sit de cō
tingēti nato:z pp ḡ in modis nega^{uis} seqt̄ ꝯ de iesse simp^{r}.
eadē rōne in modis affir^{uis} seqt̄ ꝯ de iesse simp^{l}r:z ita tā in
modis affir^{uis} q̄z nega^{uis}:seqt̄ ꝯ de iesse.¶ Et dōm q̄ arg^{m}
nō vz:qr accipe minorē de ꝯtingēti nato nō est cā.q̄re seqt̄
ꝯ de iesse:sz accipe ne^{am} de nec^{o}:sic pri^{o} dictum est:q̄ aūt illa
de iesse sit de iesse simp^{l}r facit minorē de ꝯtigēti nato:cā ḡ
ꝯnis de iesse deficit apō modos affir^{uos}:z iō nō vz arg^{m} cū
et pz sic.s.ipoſe est aliqd.b.eē.d.qd.b.sit.c.ꝯtigēter sz di
cta cām ei inata:ita q̄ maior sit de ꝯtingenti/nato pz q̄ nō
poterit.c.esse.a.z iō erat ꝯ de iesse simp^{l}r ex necitate.sicut
pz in teris p̄dictis.s.nigrū/mu^{m}/hō.si aūt oē.b.ex necitate
sit.a.q̄uis ꝯtingit.b.iesse oi.c.sm cām ei inata:ita q̄ mior
sit de ꝯtigēti nato:nō oz q̄ sit,supra.b.iesse.c.actual^{r}.sic pz n
in his teris musicū/sciēs/hō.ḡ aūt planius patet p̄ vtrez
affi^{t} z neg^{a} diuersam q̄ prius dicta est.¶ Sed tūc emergit
dubitatio de eo qd dictū est ḡ in mixtōe ꝯtingētis z inesse
(maiore p̄pōne affir^{a} de inesse vel neg^{a} p̄di^{m} tñ dici de his
q̄ sunt actu sub subto)cū tñ dictū est supra q̄ subz in maio
ri de iesse est adeo ampliatū sicut in minori:qr est subm p/
pōnis de iesse simp^{l}r sicut in minore.z vbi est p̄di^{m} p̄pōis
de ꝯtingēti al^{r} vtebat.fig^{a}.de.¶ Et dōm q̄ termini ppo/
sitionis de iesse simp^{l}r pñt ꝯsiderari sm habitudinē nālez
de iesse circūscripto de iesse actuali:z sic in ipsis est amplia
tio.qcqd.n.esse pōt sub altero illoꝝ/pōt eē reliquū/vel re
moueri a reliquo:z sic prius dictū est/q̄ subnt in illa de in
esse ampliat^{r} si ꝯz eius nām z habitudinē cōparatā ad pre
di^{m} cōsideretur circūscripto esse actuali z acciedntali:pñt
et termini iesse p̄pōnis de iesse simp^{l}r ꝯsiderari vt sub esse
accñtali z vt cōponunt z diuidunt p̄ esse actuale z sub ista O
consideratione non eadem ampliatio:z sic dictum est hic
predi^{m} actualiter affirmari vel negari de his que contine
tur actualiter sub subiecto.

Cōsequēter ē forte dubitabit de eo qd dicit q̄ in Dubius
mō ipfecto bñte maiorē de ꝯtingenti
neg^{ttm} nō seqt̄ ꝯ de iesse:dicētē tñ q̄ sequat nō erit ducē ad
ipoſe.q̄rit.n.q̄re nō ꝯtingit ducere ad ipoſe:cū tñ dicat fal
sum:¶ Et rñdendū est q̄ bñ ꝯtingit p̄parare sm qd dicit
q̄ processo tñ nō est ducere ad ipossibile.si.n.accipiat ꝯ de in
esse quā dicit seq a maiore p̄pōne ad destruēdū minorē sit
nullū.c.est.a.ꝯtingit nullum.b.esse.a.sit iutilis ꝯiugatio in
mixtōe ꝯtingentis z iesse in fig^{a} 2^{a}.vbi nō fit syll's nisi vñs
neg^{a} sit de iesse simp^{r}:sz sic nō est ḡ:qd pz.exq̄ cōtingēs qd
seqt̄ in mō pfecto alicui^{o} mixtiōis est ꝯtigēs pri^{o} deteriatū
qd aliqñ poterit eē ꝯtingēs infinit^{m}:z iō pz et q̄ talis ꝯ posi P
ta iesse p̄t eē vt nūc:z nō dz q̄ sit de iesse simp^{r}.z iō sit iuti/
lis cū negō a mixtōe necij:z in eadē acceptōe:cui^{o} est illa
de ꝯtingēti.si aūt accipiat illa ꝯ q̄ est de iesse cū minore ad
destruēdū maiorē sic.nullum.c.est a.neē est oē.c.esse.b.fit
iutilis ꝯiugatio in mixtōe necij z inesse in 2^{a} ꝯ^{t}.ibi.n.nō fit
syll's nisi vñ neg^{a} exñte de necio:z ita pz q̄ q̄ꝯnis dicat ꝯ se
qui de iesse in dicta ꝯiugne/nō erit sic dicētē/ducē ad ipoſe
ex processis.¶ Ult^{o} forte q̄rē de sufficientia modoꝝ huius
mixtionis:z supponēdū est hic sicut in p̄cedēti mixtōe.s.
q̄ vna sit vñs affir^{a} z mi.non sit neg^{a}.act.z pas.q̄.12.erūt
cōiugationes vtiles z.20.inutiles sicut pz in precedēti mi
xtione.ratio aūt suppositionum pz ex predictis.

A media aūt figura qñ ꝯtigētes gdē
sumunt p̄pōnes/nll's erit syll's/siue
sint affirmatiue: siue priuatiue: siue
vñes: siue ptic^{l}ares. Cuz ātē ḡ gdē ieē:
illa vo ꝯtingere significat:affirmatiua gdē iesse a
significāte nūq̄z erit.priuatiua aūt vñ semp.eo/
dē āt mō qñ hec p̄pōnū ex necitate:illa vo ꝯti/
gere assumit.oz aūt z in his accipe gdē in pcl'o
nibus cōtingēs:quē admodū z in prioribus.

¶ Hic itēdit ari.dare gñonē syll'oꝝ de ꝯtingenti in 2ª fig^{a}:z
didit in duas. In p^{a} pōit r'las sm q̄s p̄cedit ḡ tota gño. In
2ª ipsas regulas vificat cū dic(p̄mū igit ostēdendū.)in pte
p^{a} ponit tres regulas.q̄ꝝ p^{a} deseruit vniformi gñoni:z est
q̄ duab^{o} de ꝯtingēti:si qñq̄z cōbinet nō erit syll's:z ḡ ē(In
2ª fig^{a}.)2^{a} vo deseruit mixtōi ꝯtigēti z iesse:z est q̄ affir^{a}
p̄pōnū de iesse exñte z altera de ꝯtingēti si illa de ineē fue
rit affir^{a} nō erit syll's.si āt fuerit vñs neg^{a} semp erit:z ḡ est
(qm aūt ḡ gdē.)3ª aūt deseruit mixtōi necij z ꝯtingētis:z
est q̄ vna exñte de necio z altera de cōtingēti si illa de nec^{o}
fuerit vñs negatiua erit syll's z aliter non:z ḡ est(Eodem

A aũt mõ.) ⁊ addit qddã ptinẽs ad ꝯnes dicẽs: ꝙ opꝫ ꝶ acci pere contingẽs in ꝯne: sicut in precedẽtibus. ex quo patet ꝙ in tota ista gñatiõe nõ cõcludit cõtingẽs nisi pro possibili: siue. n. fiat contingentis mixtio cũ inesse/siue cuꝫ necio/si reducat sylls in ꝑmam figuraꝫ/erit vna vlis neg⁹ de inesse vel de necio. q̃re sicut talis ꝯiugõ in ꝑma fig⁹ nõ cõcludit cõtigẽs nisi pro poli: sic nec cõiugatio vtilis in ista gñatiõe possit in aliud ꝯtigẽs: ⁊ ꝶ est (Oportet autẽ ⁊ in his.)

¶ Primũ igit oñdẽdũ: qm̃ nõ ꝯuertit in ꝯtigẽti ꝑuatiua: vt si. a. cõtingit nulli. b. nõ necẽ est et b. ꝯtigere nllũ. a. ponat eni hec ⁊ ꝯtigat. b. nllũ a. ieẽ. Am̃ g̃ ꝯuertũt q̃ sũt in eo ꝙ ꝯtigere affirmatiões negõnib⁹ ⁊ ꝯtie ⁊ ꝯiacentes. b. aũt cõtingit nulli. a. ieẽ: manifestũ est: qm̃. b. ⁊ oi. a. cõ
B tigit ieẽ: ꝶ aũt falsum. Nõ eni si huic hoc oi cõtiget: ⁊ huic ꝶ necio: q̃re non ꝯuertit ꝑuatiua. Ampli⁹ aũt nihil ꝓhibet. a. qdẽ ꝯtiger nulli. b. b. aũt alicui. a. ex necitate nõ ieẽ: vt albũ qdẽ cõtingit oi hoi nõ ineẽ. Nã ⁊ ieẽ: hoiez aũt nõ: verũ est dicere: qm̃ ꝯtigit nulli albo: plurib⁹ eni ex necitate nõ iest. Necium aũt nõ erat ꝯtigẽs: ſz nec ex ipoli oñdet ꝯuerti: vt sigs putet: qm̃ falsum est. b. ꝯtigere nulli. a. ineẽ: verũ nõ ꝯtigere nulli/affirmatio eni ⁊ negatio. Si aũt ꝶ verũ ex necitate alicui. a. ineẽ. b. q̃re ⁊. a. alicui. b. ꝶ autẽ ipole. Nõ eni si. b. nõ ꝯtigit nulli. a. necẽ est alicui ieẽ: nã nõ ꝯtigere nulli/duplr dr. Hoc qdez si alicui ex necitate inest. Illud ꝛo si ex necitate nõ iest alicui. Nã qõ ex necitate alicui eorũ que sunt. a. nõ inest: nõ verũ dicere: qm̃ ꝯtigit oi nõ
C ieẽ. Quẽ admodũ nec qõ ex necitate alicui iest: qm̃ oi ꝯtigit inesse. Si g̃ aliqs putet: qm̃ si nõ cõtingit. b. oi. a. inesse: ex necitate alicui nõ iest falsum sumet: oi eni inest. Sed qm̃ qbusdã ex necitate iest: pp ꝶ dicim⁹ nõ oi ꝯtingere: q̃re ei que est ꝯtigere oi ineẽ: ex necitate alicui ineẽ opponit: ⁊ ex necitate alicui nõ ineẽ. Silr aũt ⁊ ei que est ꝯtigere nulli ineẽ. Palã est g̃ qm̃ ad sic ꝯtigẽs ⁊ nõ ꝯtingẽs. vt in ꝑncipio diffiniuimus: nõ solũ ex necitate alicui ineẽ: sed ex necitate nõ inesse sumendũ. Hoc aũt sumpto/nihil accidit impole: q̃re non fit sylls. Manifestuꝫ ergo ex
D his que dicta sunt: qm̃ non cõuertit ꝑtiuatiua.

¶ Conter ꝛificat regulas datas: ⁊ ꝶ ꝛificare nihil aliud est q̃z dare gñatiõez sylloꝝ de cõtingenti in scõa fig⁹. ꝑ ergo ꝛificat ꝑ⁸⁸. scõo scõaꝫ cũ dic (si aut altera qdẽ ineẽ.) 3° tertiã cũ dic (si aũt ꝶ qdẽ ꝑpõnũ.) in pte ꝑ oñdit ꝙ duab⁹ de ꝯtigẽti nõ fit sylls in 2ª fig⁹ ꝑ duas rõnes. q̃z ꝑ talis est. vtilitas cuiuslibet syllõ 2ª fig⁹ oñdi pót ꝑ cõuersionẽ vel per impole: sed vtraq̃z exñte de ꝯtingẽti nõ pót oñdi vtilitas per cõuersionẽ vel ꝑ impole. g̃ vtraq̃z exñte de contingẽti non erit sylls in scõa figura. maiꝛ huiꝰ rõnis ꝑ se patꝫ: ⁊ ió tm̃ ostẽdit minorẽ: ⁊ diuidit in duas. in ꝑma oñdit ꝑmã ꝑtem minoris. in scõa cũ dicit (sed nec ꝑ ipole.) ostẽdit 2ᵃᵐ ꝑtẽ. ꝑmã oñdit sic: cuiusli bꝫ syllõ 2ª fig⁹. cuius vtilitas oñdit per ꝯuersionẽ. ostẽdit vtilitas per cõuersionẽ vniuersalis negatiue: sed vlis negatiua de cõtingenti nõ conuertit. ergo vtraq̃z existẽte de cõtigenti nõ pót ostẽdi vtilitas ꝑ conuer E
sionẽ. maiꝛ huius rõnis ꝑ se pꝫ: ⁊ ideo ꝑ oñdit minorem. 2° cõcludit ꝯnẽ cum dicit (hoc aũt ostẽso.) minorẽ autẽ oñdit triplr. ꝑmo deducẽdo ad ipole. 2° ꝑ istãtiam in termis. 3° per signũ. Et nota ꝙ nõ itẽdit Ari. vlem negatiuã de cõtigẽti ꝑus determinata nullo mõ ꝯuerti in termis: imo bñ pót cõuerti in ꝯtigens cõe pro poli: sicut habitũ est supi⁹. sed itẽdit ꝙ nõ cõuertat in eodẽ gñe cõtingẽtis. ꝑ g̃ oñdit ducẽdo ad ipole fic. supponit ꝑ istã oñtiã ex ꝑdeterminatis. cõtingit oẽ. b. eẽ. a. g̃ cõtingit nullũ. b. esse. a. deinde ex hypothesi arguit. si cõtigit nullũ. b. eẽ. a. cõtingit nullũ. a. eẽ. b. deide si cõtigit nullũ. a. eẽ. b. ꝯtigit oẽ. a. esse. b. q̃re a ꝑmo ad vltimũ. si ꝯtigit oẽ. b. eẽ. a. ꝯtigit oẽ. a. eẽ. b. ſz flnt est vlem affirmatiuã sic ꝯuerti. q̃re cum ꝶ sequat ex hypothesi: hypothesis est ipolis. ſ. ꝙ ꝯuertat vlis neg⁹ de cõtingẽti tali: ⁊ ꝶ est (ꝑ⁸⁸ igit ostẽdẽduꝫ.) Conter ostẽdit idẽ per F
istãtiã in tmis sic. sit. b. bõ. a. albũ: ꝯtigit aũt nullũ boiem esse album: qꝛ ꝯtigit oẽm boiem eẽ albũ: nõ tm̃ cõtigit nullum album eẽ boiem: sic. n. cõtiget oẽ albuꝫ eẽ boiem: qõ est ipole: aliqõ. n. albũ: sicut cignum aut niuẽ ipole est esse boiem: ⁊ ꝶ est (amplius aũt nihil.) ꝯnr oñdit idẽ ꝑ signuꝫ fic. si vlis neg⁹ de tali cõtigẽti ꝯuertat/pole eẽt ei⁹ ꝯuersionẽ oñdi posse ꝑ ipole. fiẽ oñdunt alie ꝯuersiões: ſz sic oñdi nõ pót. sig⁸⁸ g̃ est ꝙ nõ ꝯuertat. declat ãt Ar. ꝙ nõ oñdat ꝑ ipole ⁊ pcedit sic: ꝯtigit nullũ. b. eẽ. a. g̃ ꝯtingit nullũ. a. eẽ. b. qꝛ si nõ. g̃ nõ ꝯtigit nullũ. a. eẽ. b. ⁊ si fic. g̃ necio aliqõ a. est. b. sed si necẽ est aliqõ. a. eẽ. b. necẽ ẽ aliqõ. b. eẽ. a. qõ nõ pót stare cũ ꝑ⁸. ſ. ꝯtigit nullũ. b. eẽ. a. fic g̃ vr oñdi ꝯuersio ꝑ ipole: ⁊ ꝶ est (sed nec ex ipoli.) 2° hãc rõnẽ soluit manifestãs: qm̃ peccat ⁊ nõ ꝑbat ꝯuersionẽ ⁊ ꝑcedit fic. ꝑ dat sbaꝫ solonis 2° determinationẽ ei⁹. 3° adaptat ad ꝑpo⁸⁸. soluit g̃ dicẽs: ꝙ se⁸. si nõ ꝯtigit nullũ. a. eẽ. b. g̃ necẽ est aliqõ a. eẽ. b. pót eni neg⁹ de ꝯtigẽti eẽ ꝟa duplici de cã. ſ. vel qa necẽ sit aliqõ. a. eẽ. b. vel qꝛ necẽ sit aliqõ. a. non esse. b. qm̃ cum ꝑcedit a ꝑpõne bñte duas cãs ad vnam illarũ peccat ꝑm ꝯñs: ⁊ ꝶ est (nõ. n. si. a. nõ pót.) ꝯnr illud determinat: qꝛ G
manifestum est istã ꝑpõnẽ. nõ cõtingit nullũ. a. esse. b. ꝛificari ꝑ ꝶ ſſi⁸. necẽ est aliqõ. a. nõ esse. b. ⁊ ꝶ manifestat ꝑ similẽ in negõne vlis affir⁸⁸ de ꝯtingenti: ⁊ ꝑcedit sic. ꝑ dicit ꝙ sicut ꝶ neg⁸: nõ ꝯtigit oẽ. a. esse. b. ꝛificat ꝑ istã: necẽ est aliqõ. a. eẽ. b. sequit eni. si necẽ est aliqõ. a. esse. b. nõ ꝯtigit oẽ. a. eẽ. b. sicut ꝶ negatiua: nõ ꝯtigit nullũ. a. eẽ. b. ꝛificat ꝑ istã necẽ est aliqõ. a. nõ eẽ. b. ⁊ ita se⁸. si necẽ est aliqõ. a. nõ eẽ. b. nõ ꝯtigit nullũ. a. eẽ. b. ⁊ hoc est. (Nã ꝙ ex ne⁸ alicui.) 2° manifestat ꝙ negatio vlis affirmatiue. ſ. nõ ꝯtingit oẽ. sequit ad particulare affirmatiuã de necio ⁊ ꝛificat ꝑ ea ⁊ nõ ꝯuertit fic. si q̃rit non ꝯtingit oẽ. d. eẽ. c. g̃ necẽ est aliqõ. d. nõ eẽ. c. illud nõ seqt: qꝛ poterit esse ꝟa: si necẽ est aliqõ. d. eẽ. c. exq̃ insunt. cũ ista neg⁹ de ꝯtingenti. nõ ꝯtigit oẽ. d. esse. c. duas bꝫ cãs ꝛitatis. ſ. vel qꝛ necẽ est aliqõ. d. nõ eẽ. c. qõ huic affir⁸⁸ ꝯtingit oẽ. d. esse. c. opponet vtraq̃z dictarũ. ſ. necẽ est aliqõ. d. eẽ. c. ⁊ necẽ est aliqõ. d. nõ eẽ. c. ⁊ si ista affirmatiua bẽat duas cãs sibi oppositas: ⁊ hec negatiua sic ꝯuertat: ꝯtigit nullũ. d. eẽ. c. bꝫ easdẽ sibi oppositas. q̃re sua necio. ſ. nõ ꝯtigit nullũ ꝛificari pót ꝑ vtrã libet eaꝫ: ⁊ sic pꝫ solo argumẽti: ⁊ ꝶ est (Si g̃ aliqs pbet.) ꝯnr adaptat solonẽ ad ꝑpositũ dicẽs: cũ hec ꝑpo. nõ contingit nullum. a. eẽ. b. posset ꝛificari: qꝛ necẽ sit aliqõ. a. eẽ b. vel ꝙ necẽ sit aliqõ. a. nõ esse. b. nõ est dandum ꝑmũ: sed 2ᵐ. quo dato nihil sequit impole ⁊ nõ probabit cõuersio: ⁊ ꝶ est (Palam g̃ qm̃.) iam oñsum est ꝙ vlis negatiua de cõtingẽti ꝑus diffinito nõ cõuertit in eodẽ genere contingentis. ꝯnr hoc concludit: ⁊ ꝶ est (Manifestum ergo.)

¶ Hoc autẽ ostẽso ponat. a. b. qdẽ ꝯtigere nulli. c. ꝟo oi: per cõuersionẽ g̃ nõ erit sylls: dictũ est enim: qm̃ nõ cõuertit huiusmodi ꝑpositio.

3 ¶ Jā oñsa est minor pro sylli. ꝓñr concludit ꝗnem dicēs: ꝙ si disponat syll's in hac figura ex vtraq; de cōtingenti non erit oñdē vtilitatē eius per cōuersionem: ⁊ addit me^n. s. ꝙ vlis neg^a nō cōuertit de cōtingenti: ⁊ h̄ est (Hoc aūt oñso.)

¶ Sed nec per impossibile. Nā posito. b. oi. c. contingere inesse/nihil accidit falsum. Contingit enim. a. omni ⁊ nulli. c. inesse. Oino autem si est syllogismus palā: quoniaz ꝓtingens erit: eo ꝙ neutra ꝓpōnū sumpta est in eo qd̄ est ieē: ⁊ hic affirmatiuus vel priuatiuus: neutro autē modo possibile est. affirmatiuo eni posito ostē/dit per termios: qm̄ nō cōtingit inesse. Priuatiuo aūt qm̄ cōcl'o non cōtingens sed nēcia est. Sit eni. a. qdē albū. b. aūt homo. in quo aūt. c. equus. ergo. a. albū ꝓtiget huic qdē oi: illi vo
k nulli ineē: sed. b. nō ꝓtingit ineē. c. nec nō ineē. Qm̄ igit ineē non possibile est: manifestū: nullus eni equus hō: sed nec ꝓtigere nō ineē. nēce eni est nullū equum hoiem eē. nēcium eni non erit ꝓtingēs. Nō igit fit syll's. Sil'r aūt oñdit ⁊ si ecōuerso ponat priuatiua: ⁊ si vtreq; affirmatiue ponant vel priuatiue per eosdem termios erit demōstratio. Et qm̄ hec quidē vlis illa vo particularis: vel vtreq; particulares vel indefinite: aut quolibet mō al'r ꝓtingit pmutare ꝓpōnes. Semp eni erit per eosdē terminos demō/stratio. Manifestū ergo qm̄ vtrisq; propositionibus ꝓtingere positis/nullus erit syllogism^o.

¶ Coñter/oñdit 2^m ptem minoris ꝑncipalis sylli. s. ꝙ talis
l syllogism^o nō pficitur per ipol'e sic. si fiat dispō/in p̄ modo sic. cōtingit nullū. b. eē. a. cōtingit oē. c. eē. a. g̃ cōtingit nullū. c. eē. b. nō oñdet h̄ seq; p ipol'e. accepta eni ꝓria ꝗnis. s. ꝓtingit oē. c. eē. b. cum maiori syllogiçabit per ꝑmā fig^am vniformiter: qz ꝓtingit nullū. c. eē. a. que non repugnat minori: ⁊ h̄ est (Sed nec p ipol'e.) ⁊ sil'r si accipiat ꝓria ꝓclusionis cum minore nō destruet maior: sicut pz. sic g̃ pz tota minor ꝑncipalis rōnis: oñso ꝙ non fiat syll's in 2ª figura ex vtraq; de ꝓtingēti per vnā rōnē. h̄ oñdit idē per aliā talē si vtraq; de ꝓtingēti exñte fieret h̄ syll'us seqret ꝓcl'o de ꝓtingēti affirmatiua vel neg^a: nūc aūt neutrū seq; pōt. q̃re nō fit sic syll's. hui^o rōnis. p̄ ponit maiorē cuz sua rōne: ⁊ h̄ est (Oino aūt.) 2° minorem ⁊ declarat. ꝑmo ponit eam: ⁊ h̄ est (neutro aūt mō.) declarat ponendo terminos. vbi constat ꝓcl'o vlis neg^a de nēcio. ex quo pz ꝙ nulla cōcl'o seqt: ⁊ loquit de ꝓtigenti ꝑus determinato: nēcium eni repugt tali ꝓtingēti. q̃re cum neg^a de nēcio stare possit: neq; affir^ua de ꝓtigēti sequet: nec neg^a de ꝓtigenti: ⁊ h̄ est (affirmatiuo
m enim posito.) 3° ꝓcludit ꝗnē dicēs (nō igit fit syll'us.) 4° qz dispō terminorū ad istantiā scā/fuit ꝑm ꝑmū modū huius fig^e dicit: ꝙ p eosdē termios manifestari pōt nō fieri syll'm sic. dispō eni modi p eosdē etiā terminos pōt h̄ ostendi/qm̄ altera ꝓpōnū fit vlis ⁊ altera ꝑticularis: ⁊ h̄ est (hec autez oñdet.) in fine autē ꝓcludit ꝗnē ostensam in h̄ cap̄: ⁊ h̄ est (videtur ergo.) vtrum autē ꝓuertatur vniuersalis negatiua vel nō: sicut hic oñdit satis ꝓcm̄ est in cap̄ de cōuersiōe.

Dubiū. **Dubitaret** forte aliqs. q̃re ex vtraq; de contingēti nō fiat syll's in hac fig^a: qd̄ cū fiat syll's ex vtraq; de ꝓtigēti in p^a fig^a: ⁊ h̄ fig^a descendit a p^a videt ꝙ h̄ possit esse. Et dōm ꝙ neg^a de ꝓtigēti ꝓuertit cū affir^ua: ⁊ ꝓ ex affirmatiuis non fit syll's in 2^a fig^a: ⁊ iō nec ex vtraq; de ꝓtigēti. ¶ Et dōm ad opp^m ꝙ ista fig^a descēdit a p^a p ꝓuersionē maioris. q̃re cum maior neg^a i p^a fig^a nō ꝓuertat/non poterit syll's vniformis de ꝓtigenti descēdē a p^a fig^a in 2^am. n

Alterius forte dubitaret: qz cum affirmatiua ⁊ negatiua de cōtingēti conuertant' duplr. q̃/re magis ostendit nō fieri syll'm ex ꝓtingentibus: eo ꝙ negatiue cōuertunt affirmatiuis: q̃ ostendar ex eis non fieri syll'm per h̄ ꝙ affirmatiue cōuertunt negatiuis. ex quo ex negatiuis nō fit syll's in scda figura. ¶ Dōm ꝙ h̄: qz scda figura syllogiçare nō pt/nisi aliā simpl'r negatiuā ⁊ p aliā p̄missam simpl'r negatiuā: negatiue aūt de contingenti: qz ꝓuertunt affirmatiuis si sunt simpl'r negatiue: ⁊ ideo ostē dit nō fieri syll'm in 2^a fig^a ex talib^o: ⁊ puto ꝙ si aliqua esset fig^a q̃ solū posset syllogiçare ex ℞e affirmatiuis/qm̄ affir^ue de ꝓtigēti nō sunt ℞e affir^ue: eo ꝙ ꝓuertunt cuz negatiuis/ nō fiet syllogismus in tertia fig^a ex affirmatiuis de ꝓtigēti. Dubiū.

Sed tūc vltra dubitaret. si enim nō fiat syll's 2^a figu/re nisi per aliā vere negatiuā/cuz negatiua de nēcio ⁊ negatiua de cōtigenti pro poli nō sint ℞e neg^e/ nō poterit fieri syll's in 2^a figura/aliq; tali negatia accepta/ qd̄ eni falsum est. ¶ Et dōm est ꝙ neg^a de nēcio ⁊ neg^a de cōtingēti pro poli: vt loquit h̄ Arist. de eis negatiue sunt/ omnimodā cōpōnis: ⁊ h̄ simpl'r: q̃ruis nō negāt p̄n' cōpō/nē: ⁊ ita ꝙ eadē ve neg^e sunt: vtute etiā negatiue/vere sunt simpl'r: qz neg^a de nēcio ꝓuertit cum ℞e neg^a de cōtingēti. vt si necesse est nō eē/nō ꝓtigit eē ⁊ eꝗ: ⁊ neg^a de ꝓtigenti p poli cōuertit cū ℞e neg^a de nēcio. vt si ꝓtigit nō eē. ñ nēce est eē: ⁊ eꝗ: ⁊ pp h̄: qz talibus negatiuis pōt fieri in 2ª fig^a alia tm̄ sumpta affir^a. sic āt nō ē de neg^o ꝓtigēti ad vtrūlz: sem per eni mixta est affir^ua: ⁊ iō nō fit de talib^o syll's in 2ª fig^a. O ℞. Dubiū.

¶ Coñter forte queret aliqs cum vlis affirmatiua ⁊ negatiua de cōtingēti cōuertunt adinuicē ⁊ ars nō admittit cō/uersionē negatiue in terminis: eo ꝙ ipsa ꝓuertit cum affirmatiua. q̃re admittit ars ꝓuersionē affirmatiue: cū tm̄ con uertat cū neg^a. ¶ Et dōm ꝙ cū neg^a ꝓuertat affirmatiue. si poneret neg^a ꝓuerti in termis/sequeret incōueniēs. s. affirmatiuā vl'em simpl'r ꝓuerti in termis: ⁊ iō ꝓuersionem vlis negatiue in terminis nō ꝓtingit admitti apud artem: vlis aūt affir^a ꝓuertit ꝑticul'r in termis: ⁊ q̃ruis vel cū h̄ cō uertat cum neg^a ꝑm cōtingē nō se^t aliqd incōueniēs: ⁊ ideo ars admittit vtranq; ꝓuersionē in vli affirmatiua. vnde si vtraq; deberet cōuerti ꝑpe in ꝑticulare. puto ꝙ ꝓuersio in terminis sub. cuz icōueniēte accideret in vli neg^a sic. ꝓtigit nullū hoiem eē albū. g̃ ꝓtigit aliqd̄ album nō esse hoiem. p

Consequēter forte q̃ret quomō se habeat h̄ cō/sequētia quā fac Ar. nēce est aliqd̄. a. eē. b. g̃ nō cōtingit oē. sil'r nō cōtigit aliqd̄. a. non esse b. g̃ nō cōtigit nullū: aut. n. est ime^t aut mediata. ¶ Et dōz ꝙ mediata est: qz cū ꝓtingēs ⁊ nec^m opponant/seqt ime^t. si nēce est aliqd̄. a. eē. b. nō ꝓtingit aliqd̄. a. esse. b. ⁊ si nō cō tingit aliqd̄. a. esse. b. nō contigit oē a. esse. b. sup est ex pte vniuersalis negatiue: qz si nēce est aliqd̄. a. non esse. b. non ꝓtingit aliqd̄. a. nō esse. b. ⁊ si h̄. tunc nō ꝓtingit nullum. a. esse. b. a. destructione ꝓñtis. q̃re a ꝑmo. si nēce est aliqd̄. a. non esse. b. nō cōtingit nullum. a. eē. b. ¶ Adhuc forte dubitaret aliqs de eo qd̄ probat syll'm vniformē h̄ non posse oñdi per ipol'e. sunit eni ꝓriam ꝗnis huius. ꝓtingit nullū. c. esse. b. sic. cōtingit oē. c. esse. b. vī autē male sumē cuz ille due ꝓuertant. ¶ Adhuc q̃rit quare non sumit ꝗdictoriā ꝗnis sic alias facit. ¶ Et dōm ad ꝑmū. ꝙ sumēdo hāc. ꝓtingit oē. c. esse. b. p ꝓriam ꝗnis suppositā ꝗne de contingenti pro poli: qz tale ꝓtingens tm̄ in hac figura ꝓcludit ⁊ nō supponit ꝙ sit de cōtingenti ad vtrūlibet: ⁊ ita manifestum est ꝙ hn̄ sumit ꝓriā: qz nō conuertunt affirmatiua et negatiua de cōtingenti pro poli: sed opponunt adiuicē. ꝙ si accipiet ꝗdictoria. s. cōtingit aliqd̄. c. esse. b. cum maiore vel minore nō destrueret aliqua p̄missarū. sicut pz ꝓside/ a

A ranti. ⁊ qz ꝗ ſatis pz per acceptionem ꝓrie: que ſimilr non deſtruit alterũ mẽbrum: qz ꝗdictoria eſt ꝓñs ad ꝓriã. ⁊ qõ nõ ſequit ad añs nõ ſequit ad ꝓñs: ⁊ ió nõ ſumit ꝗdictoriã: ſed dat itelligẽ per ſuppõnẽ ꝓrie. ¶ Adhuc videt q̃ rñſio ꝓmi nõ ſufficit. ſupponit enim illa rñſio/q̃ ꝛcl'o talis cõiugõnis dz eſſe de cõtingẽti pro poſſ: ⁊ ió ꝗ accipit ꝓriã. vr aũt p Ariſt. in 2° arg°/q̃ ꝗ dz eẽ de cõtingẽti ꝓus determinato. dicit eni. q̃ ſi due de cõtingẽti poterũt in aliã ꝗnem/poſſent in ꝗnẽ de ꝓtingenti ꝓus determinato. ⁊ ꝗ manifeſtat ⁊ probat q̃ in tale ꝓtigens nõ pñt. quare videt adhuc ꝓm Ariſt. q̃ nõ ꝗ ſumat ꝓriã ꝗnis: ſz magis ꝓpõnem ſibi ꝓuertibilẽ. Et aliqd qõ ꝓm ꝓprietatẽ ꝗiationis ſyll'orum de cõtingẽti in 2° figura non põt ꝓcludi ꝛcl'o niſi negatiua de ꝓtingẽti pro poſſ: ſicut habitum eſt in ꝓn° hui° capli: et ſicut patebit in ſequẽtibus. ⁊ ꝗ reſpicit Ariſto. ſumẽdo ꝗ/riam ꝗnis. ꝓm aũt veritatẽ duaꝝ ꝓpõnũ de cõtingẽti ꝓus determinato/nõ põt fieri ꝗ de ꝓtigenti niſi de contingenti B eodẽ. ⁊ ꝗ reſpicit Ariſt. in 2° argumẽto cum dicit. q̃ ſi alia ſequeret ꝗ ſequeret ꝗ de tali contingẽti. ¶ Notãdũ autẽ q̃ q̃ꝫuis accidit cõtingẽs ꝗnis de cõtingenti ꝓus determinato/nõ eſt ex ꝗ ducẽ ad icõueniẽs. ꝗ eni negatiua. nõ contingit nullũ. c. eẽ. b. duplici' de cã ꝗa eſt. ſ. vel qz neẽe eſt ali qõ. c. eẽ. b. vel qz neẽe eſt aliqõ. c. nõ eẽ. b. ⁊ ſi accipiat alteraꝝ illaꝝ cũ maiori/fiet mixtio ꝓtigentis ⁊ neẽij in ꝓ' fig°/q̃ nõ iterimit mioẽ. Si aũt altera accipit cũ mioꝛi/fiet mixtio ꝓtigẽtis ⁊ neẽij in 2° fig°/que nõ iterimit maioẽ. ꝗ plana ſunt ꝓſideratã. ¶ Adhuc q̃ꝫuis ex altera illaꝝ ⁊ altera ꝓmiſſaꝝ ꝛcludi poſſet oppoſitũ alterius ꝓmiſſe: nõ tñ oſtẽdẽret ꝓiugõ vtilis eẽ. oppoſitum eni ꝗnis ſequit ad vtrãlibet dictarũ ⁊ nõ econuerſo. vz. q̃ ſi aliqd ſequit ad añs/q̃ ipſum ſequat ad ꝓñs: ⁊ ió ex oppoſito ꝗnis nondũ probaret vtilitas ꝓiugõnis. ⁊ ſic patz q̃ ex duabus de contigenti/remanet inutilis coniugatio ſemper in hac figura.

Si autem altera inesse quidem altera autem contingere ſignificat. predicatiua quidẽ inesse poſita: priuatiua vo C contingere/nunq̃z erit ſyll's. ſiue vlr ſiue particulariter ſumant termini. Demoſtratio autẽ eadem ⁊ per eoſdem terminos. Quando aũt affirmatiua cõtingere qdem: priuatiua aũt inesse: erit ſyll's. Sumat eniz. a. b. nulli ieẽ c. vo cõtingere. Conuerſa q̃ ꝓuatiua. b. inerit nulli. a. a. aũt oi. c. ꝓtigebat. fit ergo ſyll's qm̃. b. contingit nulli. c. per ꝓmam figura. Silr aũt ⁊ ſi ad. c. ponat ꝓuatiua. ſi autẽ vtreq̃z ſint ꝓuatiue. Significet aũt hec qdem inesse: illa vo ꝓtingere: per ea quidem que ſumpta ſunt/nihil accidit neceſſarium. Conuerſa autẽ ꝓm contigẽs D ꝓpõne/fit ſyll's qm̃. b. cõtigit nulli. c. ineẽ: quẽadmodũ in ꝓoribus. erit enim prima figura.

Hic verificat Ariſt. 2ᵐ regulã poſitã in ꝓn° totius capli. ⁊ ꝗ eſt idẽ qõ determinare mixtionẽ ꝓtingẽtis ⁊ ineẽ in 2° figura. ꝓbat aũt ꝓ° reſumẽdo illã regulã dicẽs: q̃ ſi vna ꝓpõnũ fuerit de eſſe ⁊ altera de cõtigenti: ſi illa de eſſe fuerit affir°ᵃ/nunq̃z erit ſyllogiſm°/neq̃z vlis/neq̃z ꝓticularis. ſi aũt fuerit neg°/poterit eẽ ſyll's. ſic. n. fit ſyll's. cũ. vlis neg° eſt de ieẽ. dico ſi maior fuerit vlis. ⁊ ꝗ eſt qõ dic (Si aũt ꝗ qdẽ.) 2° regulã ipſaz verificat declarãdo cõiugõnes huius mixtiõis. ⁊ ꝓ° declarat ꝓiugõnes vles. 2° particulares cum dicit (Eodẽ autez mõ.) vlium aũt ꝓ° determinat vtiles. 2° inutiles cum dicit. (Si aũt vtreq̃z ponant.) in ꝓmo ſic ꝓcedit. ꝓmo determinat vtiles hñtes alterã affirmatiuã: ⁊ ſunt due. q̃rum ꝓ' fit iuxta ꝓmũ modũ hñs maiorẽ negatiuã de ineẽ ⁊ minorez affirmatiuã de cõtingẽti ⁊ pficit per ꝓuerſionẽ maioris. 2ª aũt fit iuxta 2ᵐ modũ/hñs maiorẽ affirmatiuã de ꝓtigenti ⁊ minorẽ negatiuã de ieſſe. ⁊ ꝗ pficit per ꝓuerſionẽ minoris ⁊ tranſpõnẽ ꝓpõnum. opz aũt ꝗnez ꝓuertẽ in termis: qz eſt de ꝓtingẽti pro poſſ. ⁊ ꝗ eſt (Sumat eni. a. b.) 2° determinat vtilitates hñtes vtrãq̃z negatiuã ⁊ ſunt due: q̃ ſe habẽt ſicut ꝓres: niſi q̃ ꝓpoſitio de cõtingẽti/eſt negatiua ⁊ perficiunt per cõuerſionẽ illius de contingenti ꝓm ꝓtigẽ: ⁊ per conuerſionez illius de inesse in terminis: ſicut prius. ⁊ ꝗ eſt (Si autem vtreq̃z ſunt priuatiue.)

¶ Si autez vtreq̃z ponant predicatiue/non erit ſyllogiſmus. Termini inesse quidem: ſanitas/afal/hõ. non inesse vo: ſanitas/equus/homo. F ¶ Conſequẽter ponit ꝓiugõnes vles iutiles ⁊ ſunt due hñtes vtrãq̃z affirmatiuã ⁊ has tangit in lfa: ⁊ alie due habẽtes illam de cõtigenti negatiuã ⁊ illam de inesse affirmatiuã ⁊ istas dat itelligẽ per alias duas: qz ꝓm rem affirmatiue ſunt ſicut alie due. ⁊ ponit terminos ad inſtantiam cõmunes omnibus iſtis. ⁊ ꝗ eſt (Si autem vtreq̃z ponant.)

¶ Eodem autẽ modo ſe habebit ⁊ in particularibus ſyllis. cum eni affirmatiua erit inesse/ſiue vlr ſiue particularit ſumpta/nullus erit ſyllogiſmus. Hoc aũt ſilr ⁊ per eoſdez terminos demõſtrat/quib° ⁊ prius. Qm̃ autẽ ꝓuatiua erit per ꝓuerſionẽ/quẽadmodũ in ꝓoribus. Rurſum ſi ambe qdẽ dimẽſiões ꝓuatiue ſumant/vlr aũt qõ nõ ineẽ eſt: ex ipſis qdẽ ꝓpõnib° nõ erit neẽiũ. ꝓuerſa aũt ꝓtigenti erit ſic in ꝓoribus ſyll's. Si aũt nõ ineẽ qdez ſit ꝓuatiua: ꝓticulari aũt ſumpta nõ erit ſyll's: neq̃z ꝓdicatiua exñte altera ꝓpõne. Neq̃z qm̃ vtreq̃z ponunt infinite/vel affirmatiue: vel negatiue: vel particulares: demõſtratio aũt eadem ⁊ per eoſdem termios. 6

¶ Conter determinat ꝓiugõnes ꝓticulares ponẽs regulas ⁊ ꝓpõnes p quas manifeſtum eſt/que ꝓiugõnes ꝓticulares vtiles ſunt: ⁊ que nõ. ꝓma talis. in ꝓticularibus ſyllis/ſi illa de ieſſe ſit affir°ᵃ ſiue vlis ſiue particularis/nõ erit ſyllogiſm°. ſi aũt fuerit neg°ᵃ poterit eſſe. ⁊ ꝗ eſt (Eodẽ autez modo.) 2ª talis. ſi ambe ꝓpõnes fuerit neg°ᵃ ⁊ illa de inesse fuerit vlis ⁊ maior/erit ſyll's: ſed opz pfici. ⁊ ꝗ per ꝓuerſionẽ illius de cõtingẽti ꝓm cõtigere: ⁊ p ꝓuerſionẽ illi° de inesse in terminis. ſi autẽ fuerit particularis negatiua de inesse/non erit ſyllogiſmus/quomõcũq̃z reliqua ꝓpoſitio ſe habeat. ⁊ ꝗ eſt (Rurſum ſicuti.) 3ª eſt. ſi ambe ꝓpõnes fuerint particulares nõ erit ſyll's. ⁊ ꝗ eſt (nec quãdo vtreq̃z.) ꝓmo de regula hic obſeruãda/querit enim quare opz hic illã de inesse eẽ vlem negatiuam/cum iſta mixtio deſcendat ab eadẽ mixtione in ꝓma figura/vbi nõ eſt neẽe illam de ineẽ negatiuã vlem. ¶ Et dõm q̃ oẽs ſyllõ hui° mixtionis/deſcẽdunt a ꝓma figura. ſ. ab illa que hz maiorẽ de ineẽ negatiuã: ⁊ ideo opz. cũ oẽs in illam ꝓiugõnẽ reducibiles ſint: vt habeat ꝓpõnẽ poſſem vt fiat maior negatiua in vlem. talis aũt nõ eſt niſi vlis negatiua de ineẽ: quare opz q̃ oẽs ꝓiugnes vtiles ꝗ hẽant illã de ineẽ vlem negatiuã. D Si q̃rit q̃re nõ deſcẽdit ꝗ aliqs ſyll's a mõ ꝓperfecto/hñte maiorẽ affirmatiuã de ineẽ. q̃re etiã a modis pfectis illius mixtiõis nõ deſcẽdat ꝗ aliqs ſyll's. ¶ Et dõm ad ꝓmũ q̃ oẽs ſyllõ huius figure negatiui ſunt. illa aũt ꝓiugõ que hz illã de ineẽ affirmatiuã nõ eſt neg°: ⁊ ió ab illa nõ põt deſcendere aliqs ſyll's hui° figure. ¶ Ad 2ᵐ dõm q̃ modus

A pfectus in ista mixtiõe/hz maiorẽ de ꝓtingẽti. descendunt autẽ ſyllõ hui⁹ figure a ſyllis ꝑme p ꝓuersionẽ maioris.q̃/re cũ vlis negatiua de ieſſe ſolum cõuertat:pz ꝙ oes ſyllõ hui⁹ fig'in hac mixtiõe deſtẽdunt a ſyll'o ipfecto ꝑme figure eiusdẽ mixtionis habẽte maiorẽ negatiuam de ineſſe.

Dubiũ. Cõſequẽter forte dubitabit ꝯ ꝓiugõne.z ꝑ de vtilib⁹.hũt eni iſtãtiã ſic.nullus aial eſt albũ.ſit ita.ꝓtingit oẽm equũ eẽ albũ:nõ tũ ꝓtingit nullũ equũ eſſe aial. ¶ Et dõm ꝙ oes inſtantia h ſophiſtica eſt/vbi ꝓpõ de ineſſe accipit de ineẽ vt nũc.opz eni vl'em negatiuã de ineẽ/eẽ de ieẽ ſimpl'r.ſic z h. ¶ Adhuc h oppo/ni poſſet ſic in ꝑcedẽtib⁹.ſ.ꝙ ſeqũt ꝯ de ineẽ/ponendo mio rẽ ieẽ cũ oppoſito ꝯnis. ¶ Et rndẽdũ eſt ſicut in ꝑce⁹.ꝙ nõ eſt admittẽda põ mioris ieẽ cũ maior ſit de ineẽ ſimp', oppo'' eni ꝯnis cõpol'e eſt minori añ põnẽ ieẽ: ſed nõ poſt.

Dubiũ. Alterius forte dubitabit aliqs de ꝓiugõnib⁹ iutilibus.z ꝑ de iutilib⁹ vbi illa de ineẽ eſt affir

B matiua.vl ꝙ talis ꝓiugõ ſit vtilis.ꝓtingit nullũ.b.eẽ.a.oẽ c.eſt.a.g̃ cõtingit nullum.c.eẽ.a.z accipitur in ꝯne ꝓtingẽs pro poſi.accipiat eni oppoſitum ꝯnis cum maiore poſita ineſſe z ſequit oppoſitũ minoris ſic.nullũ.b.eſt.a.aliqõ.c. de necitate eſt.b.g̃ aliqõ.c.nõ eſt.c.a.ſequit eni ad min⁹ ꝯ de ieẽ:ſz h ꝯ eſt ꝯdictoria minoris.adhuc põt oñdi tales ꝯnes vtiles eẽ re'' ꝯnis de ineẽ ſic.ꝓtingit nullum.b.eẽ.a.oẽ c.eſt.a.g̃ nullum.c.eſt.b.ſi nõ ſequit/ſumat oppoſitũ z ponat maior ineſſe ſic.nullum. b.eſt.a. aliqõ.c.eſt.b.g̃ aliqõ c.nõ eſt.a.que eſt ꝯdictoria minoris.ſilis eſt oppõ de oib⁹ iutilib⁹ ꝯiugõnib⁹ vlibus z particularibus hñtibus vniuerſalẽ negatiuã de ꝓtingẽti z illam de ineſſe affirmatiuã. ¶ Et dõm ꝙ iſte ꝯiugõnes inutiles ſunt idẽ/vtriuſqz concluſiõis vandũ eſt opp'' vtriuſqz:ſed nõ eſt admittẽda poſitio maioris ineẽ.hac rõne minor cũ ſit vera de ineſſe z nõ eſt poſis vt fiat maior in ꝑma figura ꝑ reductionẽ põt eſſe vt nũc.quo exñte opp'' vtriuſqz ꝯnis cõpol'e eſt maiori añ

C põnẽ ei⁹ ineẽ:ſed nõ poſt:z cũ oppoſito ꝯnis nõ oz admitti poſitio maioris ineſſe.v.g.ꝓtingit nullum boiem eẽ album.z oẽ aial eſt album.ſit ita.neqz ſequit ꝯ de cõtingẽti neqz de ineſſe minore exñte v̀a cõpol'es ſũt maior z opp'' ꝯnis de ineſſe.ſ.aliqõ aial eſt bõ ꝓtigit nullum boiem eſſe album:ſed minore exñte v̀a nõ põt opp'' alterius ſtare cũ maiore poſita ineẽ ſic pz intuẽti.ſic g̃ pz ꝙ nõ eſt admittẽda põ maioris ieẽ.z h plana ſunt ꝑ habita in ꝑcedẽtibus.

Dubiũ. Adhuc forte aliqs dubitabit de 4°2' vbi nõ vult fieri vtilẽ ꝯiugõnẽ.vl enim ꝙ maiore exñte affirmatiua de ꝓtigenti z minore negatiua de ieſſe fit vtilis cõiugõ.ſic.cõtigit oẽ.b.eſſe.a.qõdã.c.nõ eſt.a.g̃ qõdã.c.non ꝓtigit eſſe.b.z põt oñdi ꝑ expõnẽ ſic.ſi qõdã.c. nõ eſt.a.accipit illud z ſit.n.a quo vult remouet.a.fiat ergo ſic ſyll's. ꝓtigit oẽ.b.eſſe.a.nullũ.n.eſt.a.g̃ cõtigit nullus.n.eſſe. b. iſte ſyll's bon⁹ eſt vt vl in 2°huius fig' z hui⁹ mixtionis.ſit eni iuxta ꝑn'' hui⁹ mixtiõis in hac fig'cum maior ſit vlis z illa de ineẽ negatiua vlis. ¶ Et dõm ꝙ in iſta mixtiõe oz

D illam de ineſſe eſſe vl'em negatiuã de ineẽ ſimpl'r ſi vlis negatiua de ineſſe accepta in ſyll'o expoſitorio põt eſſe de ineſſe vt nunc:z iõ nõ tenet ſyll's expoſitorius nec fit ꝑm ꝑn'' hui⁹ mixtiõis.ꝙ aũt nõ opz vl'em negatiuã in ſyll'o expoſitorio eſſe de ineſſe ſimpl'r:pz per h ꝙ ipſa accipit ſub ꝑticulari negatiua que qdẽ in ſyll'o ꝑn'' potuit eſſe de ineſſe vt nunc: qz non potuit appropriari.vt eſſet de ineſſe ſimpl'r. ¶ Cõſiter forte q̃rit quot ſũt h ſyllõ z q̃ ſit eoꝝ ſufficiẽtia? ¶ Et dõm ꝙ opz hic minorẽ eſſe vl'em ſicut vbiqz in ſcõda fig'cuius cã ꝑus habita eſt.opz etiã illã de ineſſe eſſe vl'ez z negatiuã ſicut pz ex ꝑdcis.z ex his manifeſtũ eſt ꝙ ille octo ꝯiugõnes iutiles maiorem particularem z minorem vl'em.de illis aũt octo que hũt maiorem vl'em z minorez ꝑticularem due vtiles ſunt z ſex inutiles.vñ patz ꝙ tm̃ ſex ſunt h ꝯiugatiões vtiles.ſ.quatuor vl'es z due ꝑticl'ares.

S Ꝯ autem hec quidem propoſitionem ex neceſſitate/illa vo ꝓtingere ſignificat.priuatiua quidem neceſſaria:erit ſyll's.non ſoluz qm̃ ꝓtingit nõ ineſſe: ſed qm̃ nõ ineſt.affirmatiua autẽ nõ erit. ¶ Ponat enim.a.nulli qdẽ.b.ineſſe ex neceſſitate.c. autem omni cõtingere. Conuerſa ergo ꝑuatiua z.b.nulli.a.ierit.a.aũt.oi.c.ꝓtigebat.fit igit rurſus ꝑmã figurã ſyll's.qm̃.b.cõtigit nulli.c. ieẽ. Sil'r aũt manifeſtũ qm̃ nõ ieſt.b.nulli.c.ponat eni ieẽ.g̃ ſi.a.ꝓtigit nulli.b.b.aũt ieſt alicui c.a.alicui.c.nõ ꝓtiget:ſed oi ponebat ꝓtigere. Eodẽ aũt mõ oñdit/z ſi ad.c.ponat ꝑuatuuz.

Hic ꝓificat aliã z''' reg''' in ꝑn° tot⁹ capũ poſitã.z h eſt idẽ/ꝙ dicẽ totã mixtionẽ ꝓtigẽtij z necij in 2°fig'.z didit in duas.in ꝑ° determiat hãc mixtiõez.in 2°cõpat eã ad ꝑcedẽtẽ cũ dic(Et qm̃ eodẽ mõ.)in ꝑ' fic ꝑcedit.ꝑ refumit oiuz regulã ꝑm quã ꝑcedit h tota mixtio dicẽs.ſi altera ꝑ põnũ fuerit de necio z altera de ꝓtigẽti:ſi illa de necio fuerit vlis neg''/erit ſyll's ꝑcludẽs duplicẽ ꝯnẽ.ſ.ꝯnẽ neg''' de ꝓtigẽti z ꝯnẽ neg''' de ineſſe.ſi aũt fuerit affir''/nõ erit ſyll's.z h eſt(Si aũt h qdẽ.)2°determiat iſtã mixtiõez ad ꝓificãdũ dictã regulã.z ꝑ determiat ꝯiugnes vl'es. 2°ꝑtic'' cũ dic(Sil'r aũt ſe hẽbit.zc.)ꝑ'' i duas i ꝑ' dat ꝯiugnes vtiles hñtes ꝑpões diſſilis fig'.2°ſilis fig'.i 2ª(Si autẽ ſilis fig'.) z qz iſte ſunt minus ꝑfecte aliis.poſteri⁹ determinat.ꝑma in duas.i ꝑ' dat vtiles.ſ.q̃ hũt illã de necio negatiuã.in 2ª cum dicit(Rurſum ſit ꝑdicatiua.)ponit inutiles.ſ.illas q̃ hũt illam de necio affirmatiuã.in ꝑ' ponit duas ꝯiugones: q̃rum ꝑma fit iuxta ꝑ''' modum/ꝑm quã ꝑma ꝓſtat ex maiore vlí negatiua de necio z minore vlí affirmatiua de ꝓtingenti.z ꝑ° oñdit vtilitatẽ eius re'' ꝯnis de contigenti.reducendo in ꝑmã figurã per ꝙuerſionem maioris z pz.z h ẽ. (Proponat.n.a.b.) 2°reſpcũ ꝯnis de ieſſe ꝑ deductionem ad impoſe.ex maiore eni z oppoſito ꝯnis cõcludit oppoſitũ minoris in q̃rto ꝑme per ſyll'm mixtum de necio z ineſſe.z h eſt(Sil'r autẽ manifeſtũ.)alia cõiugõ fit iuxta 2''' modũ/hñs maiorẽ affirmatiuã de contigenti z minorem de necio negatiuã:cuius vtilitas/re'' ꝯnis de ꝓtigẽti/oñdit ꝑ ꝙuerſionẽ minoris z trãſpõnẽ ꝑpõnũ:ſz opz etiã ꝙuertẽ ꝯnẽ que eſt de ꝓtigenti pro poſi:reſpcũ aũt ꝯnis de ineſſe/oñdit vtilitas eius per impoſe.ſi eni accipiat oppoſitum ꝓcl'onis/cum minore/deſtruet maior per ſextum moduz tertie in mixtione necij z ineſſe.z h eſt(Eodem aũt mõ.)

¶ Rurſum ſit ꝑdicatiua qdẽ necia.altera autẽ cõtingẽs.z.a.b.qdẽ ꝓtingat nulli.c.aũt omni inſit/ex neceſſitate:ſic ſe habentibus terminis/nullus erit ſyll's.accidit enim.b. nõ ineſſe.c.ex

b neceſſitate. Sit enim.a.qdẽ album: in quo aũt b.hõ:in quo aũt.c.cignus. Ergo album qdez cigno ex necitate ineſt.hoi autẽ contigit nulli: z hõ nulli cigno ex neceſſitate. Qm̃ igr eius qõ eſt cõtingere/nõ eſt ſyll's/manifeſtum eſt.nam qõ ex neceſſitate nõ/erit cõtingẽs. Sed neqz neceſſarium.nã necij/aut ex vtriſqz neceſſarijs: aut ex priuatiua contingebat. Amplius autẽ et poſſibile eſt his poſitis.b.ineẽ.c.nihil eni phibet.c.ſub.b.eſſe.a.aũt oi.b.quidẽ nõ ꝓtigere.c. aũt ex neceſſitate ineẽ: vt ſi.c.qdẽ ſit vigilans.b.

A aũt aial: in quo aũt. a. motus. nã vigilãti qdẽ ex
necessitate inest motus. aiali aũt oi nõ ꝓtingit:
z oẽ vigilãs aial. ¶ Manifestũ ergo/ quoniã nec
eius qd̃ est nõ inesse: siquidẽ sic se ht̃ib⁹ termi/
nis/ necesse est inesse. Necꝫ etiam oppositarum
propositionũ. quare nullus erit sylls. Similr
aũt z econuerso ostendet posita affirmatiua.
¶ Cõster ponit ꝓiugnes iutiles diffiũs q̃litatũ/ hũtes illã ō
nẽcio affir^uam z sũt due. vna iuxta p^m moduz. alia iuxta 2^m.
¶ Circa p^m sic pcedit. p dicẽ q̃ si maior est neg^ua de ꝓtigẽti
z minor affir^ua de nẽcio/ nõ fit sylls. z h̃ oñdit ponẽdo termi
nos/ vbi stat ꝑ vlis neg de nẽcio sic. ꝓtigit nullũ hoiem eẽ
albũ. de ne^t ois cign⁹ est alb⁹. z de ne^t nullus cign⁹ est hõ.
z ex h̃ ꝓclude: cũ nẽcium repugnet ꝓtigenti: neꝫ se affir^ua
neꝫ neg^a de ꝓtingenti pro poli. z ita nulla affir^uam. z h̃ est
(Rursuz fit p̃dicatiua.) 2° oñdit q̃ q̃ꝫ negatiua de nẽcio
stare possit: nõ tñ seq̃t. z h̃ oñdit 1°. p p h̃ q̃ vlis negatiua
de nẽcio nunq̃ꝫ seq̃t nisi ex duab⁹ de nẽcio: vel ad min⁹ ex
negatiua de nẽcio: sed neutro mõ est in dicta dispõne. z h̃
est (sed neꝫ semp.) 2° oñdit idẽ p instãtiã in termis/ ponen
do termios vbi stat affirmatiua de ineẽ dicẽs: q̃ nihil pbi
bet. c. eẽ idẽ. h. i. minorẽ exrtẽ/ eẽ sub maiori: z mediũ ꝓti/
net remoueri a maiori extremitate z ineẽ miori extremita
ti. v. g. ꝓtingit nllm aial mouerī: qr ꝓtigit z oẽ: de nẽcitate
oẽ vigilãs est mouẽs z oẽ vigilãs est aial. cũ g̃ seq̃tur affir
matiua de iesse: pz q̃ nõ seq̃t neg de nẽcio neꝫ de ieẽ. z pz
q̃ ꝓstet aliq̃ñ neg^ua de nẽcio. aliq̃ñ autẽ affirmatiua ō ineẽ
nõ poterit seq aliq̃ ppõ alicui earũ opposita z ita nõ fit syl
logism⁹. z h̃ est (ampli⁹ aũt z cõpoſe.) alia aũt est h̃ ꝓiu/
gõnũ/ iuxta 2^m mo^m hũs maiorẽ affirmatiuã de necessario
z minorẽ neg^ua^am de ꝓtigẽti: cui⁹ inutilitas fil'r ostẽdi põt sic
z pcedẽtis. z h̃ est (simil'r aũt oñdet.) attendẽ est autem q̃
per terminos Arist. positos ad ist antiã dictorum modoꝫ
nõ vr excludi quin sequat negatiua de cõtingenti pro poli:
nõ enim repugnat ei neg de necessario: nec affir^ua de nẽcio.
¶ Si aũt hlis figure sint ppõnes: cũ sint priua/
tiue/ semp erit sylls: puersa ꝑm ꝓtingere p posi
tiõe: quẽadmodũ z in prioribꝰ. Sumat enim z. a.
b. qdẽ ex necessitate nõ inesse. c. aũt ꝓtingere nõ
inesse: cõuersis g̃ ppõnibus. b. qdẽ nulli. a. in
est. a. aũt oi. c. ꝓtingit. fit igit pma figura. Et si
ad. c. ponat puatiuũ fil'r. Si aũt p̃dicatiue po/
nunt/ nõ erit sylls. nã ei⁹ qd̃ est nõ ineẽ: aut ei⁹
qd̃ est ex nẽcitate nõ inesse. manifestum qm̃ nõ
erit: eo q̃ nulla sumpta sit priuatiua ppõ: neꝫ
in eo qd̃ est ineẽ: neꝫ in eo qd̃ est ex necessitate
ineẽ: sed neꝫ ei⁹ qd̃ est cõtingere nõ ineẽ: ex ne
cessitate enim sic se habentibus terminis. b. nõ
in erit. c. vt si. a. quidẽ ponat albũ: i quo aũt. b.
cignus: in quo aũt. c. hõ: neꝫ oppositarũ affir/
mationũ: quoniã ostensum est. b. ex necessitate
nõ inesse. c. non ergo fit syllogismus omnino.
¶ Consequenter ponit ꝓiugationes vniuersales babentes
ppositiones similis figure. z pmo vtiles scilz que habent
vtrãq negatiuam. 2° inutiles. s. que habent vtranq affir/
matiuã. vtiles aũt due sũt. q̃rũ p^m fit iuxt p^m mo^m hũs maio
rẽ neg^ua^am de nẽcio: z miorẽ neg^ua^am de 2^m q̃ pfici dz oino: fil'r
sic post modos h̃ mixtõis re^u vtriusq ꝓiugnis: nisi q̃ pter
h̃ oz miorẽ ꝓuerti p oppositas q̃litates. z h̃ ẽ (si aũt filis.)
2° ꝓo fit iuxt 2^m modũ hũs maiorẽ negatiuã de 2^m z minorẽ
negatiuã de nẽcio. z h̃ opz pficẽ sicut in 2° mõ hui⁹ mixtio/
nis. simul cũ h̃ ꝑsa maiore z opposita q̃litates. z h̃ ẽ (z
fig̃dẽ. c.) ꝓñr ponit iutiles filis fig^a z sũt due hũtes vtrãq
affirmatiuã/ q̃s ostẽdit inutiles p hãc rõnẽ. Si fieret sylls
vtraq exñte affirmatiua: aut sequet negatiua de ineẽ vel
de nẽcio: aut affir^ua de ineẽ vel de nẽcio: aut affirmatiua de
ineẽ fil'r z de necessario: vel aliq̃ de 2^m. s. ad vtrũlz: sed nulla
istarũ seq̃t. g̃ nõ fit sylls h̃ ex vtraq affirmatiua hui⁹ ratio
nis. p̃ ponit ꝓnẽ. z h̃ est (Si aut p̃dica^uc.) 2° ostẽdit minorẽ:
z pcedit sic. p oñdit q̃ nõ sequit negatiua de inesse vel de
necessario per h̃ q̃ negatiua nõ sequit nisi ex aliq negati/
ua. z h̃ est (nã eius qd̃ est nõ ineẽ.) 2° ostẽdit q̃ nõ seq̃t affir
matiua de inesse vel de nẽcio nec aliq̃ de ꝓtingenti ad vtrũ
libet: ponẽs terminos vbi ꝑ stat: vlis negatiua de nẽcio q̃
repugnat tam affirmatiue q̃ꝫ negatiue de contigenti: repu
gnat etiã affirmatiue de inesse z de necessario: z sunt termi
ni: album/ cignus/ hõ. pz igit q̃ cum stet dicta negatiua ō
necessario/ nõ seq̃t aliq̃ ei repugnãs: z ita nõ erit oio sylls.
z h̃ est (Neꝫ in eo qd̃ est ineẽ.) attendẽdũ est h̃ aũt adhuc
q̃ per terminos positos nõ excludit sequi negatiuam de
ꝓtigenti pro poli. vtrũ tñ h̃ appet excludi per hoc. qd̃ dicẽ
negatiuam nõ sequi: qr nulla premissarum negatiua est.
¶ Silr aũt z in pticularib⁹ se hẽbit sylls. Quan
do enim fuerit puatiua vlis z necessaria/ semp
erit sylls: z ei⁹ qd̃ est contingere: z eius qd̃ non
est inesse: demonstratio autẽ per cõuersionez.
quãdo secda ppositio autẽ affirmatiua nunq̃ꝫ.
Eodẽ autẽ modo ostẽdit quo in vniuersalib⁹:
z per eosdem terminos: nec quando vtreꝫ su/
munt affirmatiue. nã z huius eadem demon/
stratio que z prius. Quãdo aũt vtreꝫ quidem
priuatiue/ vniuersalis autẽ necessaria/ que nõ in
esse significat: per ea quidem que sumpta sunt/
nõ erit necessaria: cõuersa autẽ ꝑm ꝓtingere p/
põne/ erit sylls. quẽadmodũ in ꝓximis. Si au
tẽ vtreꝫ infinite vel particulares sumant/ non
erit sylls. demõstratio aũt eadẽ: z per eosdẽ termi
nos. Manifestũ igit ex p̃dictis / qm̃ priuatiua
vlis posita nẽcia: semp fit sylls: nõ solũ ei⁹ qd̃ est
ꝓtigere nõ ieẽ: sz nõ ieẽ: affirmatiua aũt nunq̃ꝫ.
¶ Dic determiat ꝓiugnes particulares huius mixtiõis. et
hoc facit ponendo ppõnes ex quibus pz: que ꝓiugatiões
sunt vtiles z que inutiles. pma talis. in sylls pticularib⁹/
si illa de necessario fit vlis z negatiua/ semp fit sylls. si aũt
fuerit affirmatiua/ nõ fit sylls. z põt adhuc h̃ ꝓiug vtilis i
2ª ꝓiugõnes sicut ꝓiug vlis z vtilis: z h̃ (fil'r aũt.) 2° suppõ
est. q̃ si vtraq ppõ fuerit affirmatiua/ nõ erit sylls. z h̃ est
(nec qm̃ vtreꝫ.) 3° est: q̃ si vtraq fuerit negatiua/ erit sylło
gismus: si illa de necessario vlis fuerit z tunc opz puertere
illã de cõtingẽti per oppositas q̃litates z faciẽda est reliq
pfectio/ sicut in sylls vlibus: z h̃ est (qm̃ aũt vtreꝫ.) 4° est
q̃ ex duab⁹ pticularibus vel ifinitis/ nõ fit sylls. z h̃ est (si
aũt vtreꝫ.) attẽdendũ est aũt h̃: q̃ nõ excludit in his ppõ/
nib⁹ qn iuxta 4^m modum fieri possit vtilis ꝓiugatio ex ma
iore de ꝓtingenti z minore de nẽcio/ negatiua particulari.
consequenter epilogat: z pz z h̃ est (manifestum igitur.)
¶ Et qm̃ eodẽ mõ se ht̃ib⁹ terminis nẽcys z i
his q̃ i sunt: fit z nõ fit sylls. Mala aũt qm̃ oẽs
ipfecti sũt sylli z qm̃ pficiunt p p̃dcãs figuras.
¶ Modo cõpat hãc mixtionẽ ad pcedẽtẽ dicẽs q̃ similiter
se habẽtib⁹ terminis h̃ z ibi/ silr fit z non fit sylls: z ita tot

J sunt ꝓiugones vtiles in mixtione ꝓtingentis ⁊ necij/quot sint in mixtione ꝓtigentis ⁊ ineē. ⁊ h vr iam ꝓcludere 4m modus in hac mixtione ꝓtingentis ⁊ ineē: posit⁹ inutilis fuit quart⁹ modus ⁊ vult q̃ sil'r fit h: est aut ozia hꝫ mixtionis ad precedentem: qz oes ꝓiugones vtiles h ꝓcludut 2m ꝓiugones: ibi xo tm vna: ⁊ pz ex p̄habitis/q̃ oes sunt impfecte ⁊ p̄ficiunt' p̄ p̄ma vel tertia figurā. ⁊ h est (⁊ qm eodem mo.)

Dubius **Sed hic** forte dubitaret aliqs/primo de pn'h obseruādo. s. q̃ ppo de necio sit vniuersalis neg': h. n. nō videt necesse: qz ista mixtio in 2a figura/ōscēdit ab eadem in p̄ma figura ⁊ remoueri non est neē ppōnem de

R. necio esse vl'em negatiuā. ¶ Et dōm q̃ oes syll'i hui⁹ mixtionis in hac figura descēdunt ab illo mo iperfecto eiusdē mixtionis in p̄ma figura/vbi vna est vlis neg'o de necio. q̃re cū oes isti syll'i in illum mo m reduci habeāt sic ab eo descēdunt/neē est oes hmōi syll'os in hac figura fuare pro pōnē que possit ibi fieri maior in tali mo p̄ figure: sed talis nō est nisi vlis neg'o necio: ⁊ iō oz omnes syll'os hui⁹ mix

R tiōis in hac figura hēre ppōnē de necio vniuersalē negm.

Dubius **Sed tūc** q̃rit. q̃re a modis pfectis hui⁹ mixtionis in p̄ma figura nō ōscēdat aliqs syll's scēde. Ad huc q̃rit q̃re nō a modis iperfectis hñtib⁹ maiorē ō necio affirmatiuā. ¶ Et dōm ad p̄mū. q̃ syll'i hui⁹ fig' descēdūt a syllis p̄me fig' p̄ ꝓuersionē maioris simpl'r. Sed in modis iperfectis hui⁹ mixtiōis. s. necij ⁊ ꝓtingentis/nō est maior/ita ꝓuertibilis/cū fit de ꝓtingenti. ¶ Ad 2m dōm. q̃ oes syll'i hui⁹ fig'/negatiui sunt ⁊ p̄ ꝓuersionē maioris simpl'r a syllis p̄me descēdūt. Sed in modis iperfectis hui⁹ mixtiōis in p̄ma figura maiore existente de necessario/neqz cōuertitur maior simpl'r/neqz fit syllogismus negatiuus.

Dubius **Loñter** dubitat de modo ꝓbandi ñtiam coniugationis de inesse in modis vtilibus hui⁹ mixtiōis. ꝓbat. n. ꝓiugōnē de iesse sequi p̄ mixtionē necij. ⁊ inesse ⁊ illa de inesse possit eē vt nunc: ꝓbatio in modis hui⁹

L mixtiōis sequit' ñs pro poli: qō si ponat' inesse/aliqñ erit simpl'r. ⁊ aliqñ vt nūc. q̃re cū in sua ꝓbatione accipiat oppositū ꝓiugōnis de inesse/accipit illā q̃ pōt eē de inesse. vt

R. inuit. ¶ Et dōm q̃ sicut in hac mixtione in p̄ma fig' maior de necio appropriat sibi minorē vt fit de ꝓtingenti nato: ⁊ iō opz ibi eē ꝓiugō de inesse simpl'r. eodē modo in modis huius mixtiōis in hac figura vlis negatiua que est de necio/que est in po' vt fiat maior in p̄ma fig'/sicut p̄us erat descēsum a p̄ma hꝫ prātem appropriandi illā de ꝓtingenti vt fit de ꝓtingenti nato. q̃re ꝗ de ineē est de iesse simpl'r sicut in p̄ fig'a: ⁊ ideo accepto eius opposito/cum illa de necio fit bona mixtio necij ⁊ inesse. xo. gra neē est nullus lignū esse muficū. ꝓtigit oēm boiem esse muficum. q̃ nullus hō est lignū. sic igit' q̃ sua ꝓbatio/est bona/ñtia ꝗnis de inesse. ¶ Sciendum aut q̃ qñ affirmatiua est h de necio: qz ipsa nō fuit maior in p̄ fig'/fieri pōt per reductionē. nec exigit illā de ꝓtingenti esse de ꝓtingenti nato: ⁊ ideo ꝓcl'o nō fuit de inesse nō vtilis/pōt ostendi sequi p̄ dictā mixtionem: qz tā ipsa q̃z oppositum pōt esse de inesse. sicut patebit infra.

Dubiū. M **Ulterius** forte dubitabit aliqs de qbusdā dictis in lra circa terminos q̃sdam positos ad istā tiā. dicit. n. q̃ nihil ꝓhibet. c. eē idem. b. ⁊. a. ꝓtigent' inesse oi. b. ex ne' aut oi. c. si ꝓtigit q̃ ꝓtingent' vult or de cā. b. q̃re cū. c. sit sub. b. sic dic de. c. dicet. a. ꝓtingēter: ⁊ ita nō ex ne'. h ēt pz in exēplis: qz si albū ꝓtingent' insit aiali: ⁊ non vult/tunc nō poterit necio iesse boi: sed opz q̃ cōtingent.

R. ¶ Et dōm q̃ aliqd ꝓtinere sumi sub alio or 1'. sic ps eēntialis: aut sic ps accñtalis. ⁊ dico ptē eēntialē q̃ addit. s. totū ozia eēntialē: accñtalis aut q̃ addit accñtalē. Si g. c. cōtinet' sub. b. sic ps ei⁹ eēntialis: vt hō' sub aiali: falsum esset qō diceret Arist. sic opp est. si aut ꝓtinet' sub eo sic ps accñtalis/nō est h falsus ⁊ icōueniēs sic pz in terminis q̃s ponit Ari. vigilās. n. sub aiali est: sed accñtal'r: ⁊ iō nihil ꝓhibet muficū ꝓtigē oi aiali: ⁊ nulli. ⁊ tñ ex ne' ieē oi vigilāti. N

Dubius **Sed vlterius** forte dubitabit de xitate h⁹ ppōnis. neē est oē vigilās eē mouēs quā assumit. eadē rōe vr eē va de ne'. oē aial mouet: ⁊ ita maior falsa q̃ fuit adbuc sua ꝓusa vr falsa. s. aliqō mouēs de ne' est vigilās. q̃z ipsa falsa. Adhuc si ō ne' oē vigilās mouet: aut g̃ motu locali aut motu cōit' dcō. si locali h vr falsum. pōt. n. vigilās gescē p̄m locū. si cōiter dcō: eadē rōne ⁊ aial: ex ne' est mouēs cū semp fit in aliq̃ motu ⁊ aliq̃ mō trāsmutet. ¶ Et dōm q̃ vigilare est qōdā sentire: sentire aut est qdā mot⁹: ⁊ ita vigilās est qōdā mouens: ⁊ ita mani est q̃ ppo est xa: ꝓtinet. n. subm sub p̄dicato eēntialiter: sed sic nō ꝓtinet sub eo aial: ⁊ sic pz responsio ad pm. ¶ Ad 2m dōm q̃ ꝓuersa est xa. s. qōdā mouēs de ne' est vigilās. Et si q̃rat q̃ dādū est illud mouēs qō mouet motu q̃ est vigilia. Dici pōt q̃ cū dr vigilās de ne' mouet/accipit mot⁹ p̄: nō tamē h est xa de ne'. omne aial mauet. eo q̃ aial nō ꝓtinet eēntialr sub p̄di. sic ꝓtinet vigilās. Vel pōt dici q̃ accipit pro motu locali: vigilās eni aliq̃ mō est O mouēs local'r ex ne': qz in sentiēdo aliqd/ex mittit vel it⁹ fuscipit. in quo fit motus local'r: sicut pz de visu. vbi aliqd ex mittit: qcqd fit illud: sicut pz de basilisco q̃ interfic solo/visu: ⁊ de lupo q̃ reddit hoiem raucum visu. ⁊ de muliere que tpe mēstrui speculum nube sanguinea/solo visu inficit.

Dubius **Loñter** forte dubitabit. vtruz in terminis p̄habitis intendat Aristo. q̃ stet affirmatiua de necio vel affirmatiua de inesse. s. vtrū itēdat q̃ cum his p̄missis. ꝓtingit nullū aial mouerī: de ne' omne vigilans mouetur. stet illa affirmatiua de necio. neē est oē vigilās eē aial: vel illud de inesse. oē vigilās est aial: ⁊ videt q̃ intendat affirmatiuā de necio: hac rōne ipse subiungit q̃ oino non fit sic syll's. cum g̃ cōponat terminos ad istantiā termini eius debent excludere ñtiā ꝗnis: q̃re dz excludi ñtia ꝗnis neg' de ꝓtingenti pro poli: sed nō q̃ vbi dcā ꝓcl'o fit affir de necessario sic pz. neg'. n. de ꝓtigenti pro poli nō repugnat negatiue de necio neqz affir de ieē: sz solū affir de necio. q̃re vr q̃ itētio Arist. dēat eē q̃ vlis affir de necio. ¶ Sed P ꝓtra lra sua tm ptēdit eā accipi de ieē: nō addendo modū ne sic pz intuēti. ¶ Adhuc vr q̃ ipsa nō possit accipi de necio xa: qz sua ꝓuersa sta vr. s. qōdā aial de ne' vigilat. q̃re h. oē vigilās est aial. nō est accipiēda de necio: sed de inesse: sic. n. pōt accipi xa. ¶ Adhuc si oē vigilās de ne' mouet ⁊ oē vigilās de ne' est aial. g̃ aliqō aial de ne' mouet: sed h nō pōt stare cū maiori. g̃ si Ari. itēdat ꝓiugōnē posse stare cū p̄missis ⁊ nō possit stare. si fuerit de necio/manifestū est q̃ opz eā accipi de ineē. ¶ Adhuc est pbō q̃ ad tale ꝓiugōnē sequet ꝓcl'o neg de ꝓtingenti pro poli. si enim ꝓtigit nullum. b. eē. a. ⁊ omne. c. de necessitate est. a. sequit q̃ oē. c. ꝓtigit nō esse. b. qz si nō: stabit oppositū qō eqpollet ei qō est/aliqō. c. esse. b. ex qua ⁊ minore sequit' oppositū maioris sic de necitate omne. c. ē. a. de necitate aliqō. c. est. b. g̃ de necitate aliqō. b. est. a. pz igit' q̃ sequit' neg de ꝓtingenti pro poli. g̃ nō debēt termini Arist. excludē vl'em negatiuā seq: sed in terminis dictis itelligens/quo/de necessario excluderet seq neg de ꝓtigenti pro poli. q̃re ꝓcl'o Q illa dz itēdi eē de ineē ⁊ nō de necio. qō ꝓsiderare est. ⁊ sic pz resolutio ad oppositum ⁊ pulchram rōnem h positaz.

Dubius **Sed tunc** vlterius dubitabit. vtr cū talib⁹ p̄missis possit stare affir de inesse. videt enim q̃ nō. ex illa eni ⁊ minore seqt' appo maioris/sic. de necitate oē. c. est. a. oē. c. est. b. g̃ de necitate aliqō. b. ē. a. illud seqt' p̄mixtionē necij ⁊ ineē in p̄ 3a. ¶ Et dōm q̃ illa de inesse q̃ R. assumi tūc poterit eē vt nūc: sed sic nō accipit' apud dictaz mixtionē si dēat syll'ari ꝗ de necio. sic pz ex p̄cedentibus.

Dubius **Sed adhuc** restat eadem dubitatio de termis q̃s ponit Ari. qz hec ꝗ. oē vigilās ē aial. est de inesse simpl'r. q̃re si ipsa accipiat cuz minore/sequit

A oppositũ maioris sic. de necitate omne vigilãs est mouẽs. oẽ vigilãs est aial. g̃ de necitate aliqd̃ aial est mouẽs: ⁊ ita male ponit terminos: qꝛ nõ videt ꝓclo quã dicit posse stare cum p̃missis. Ad hoc posset dici ꝙ lz in ꝺcis termis nõ possit stare illa de ineẽ: qꝛ illa est de ineẽ simpl'r ⁊ in termis tñ vbi eẽt vt nunc stare posset. etiã ad ꝶ tñ signãduz ponit Arist. termios. nõ faciens mẽtionẽ de termis p̃ñtib⁹ ꝶ intẽdens/ꝙ aliq̃ de inesse stare possit cũ p̃missis. Vel melius põt dici. ꝙ in mixtiõe necij ⁊ inesse in 3ª figura illa de necio appropriat sibi illã de ineẽ vt accipiat p̃dicatuz eẽntialʳ sub subto: sicut signãt satis Arist. vbi determinat illã mixtionẽ. ꝺz ergo in tali mixtione accipe illã de ineẽ: ita ꝙ sit de ineẽ simplʳ non qualʳ cũq̃: sed ꝙ termini eẽntialit̃ se hẽant adinuicẽ: ⁊ vn⁹ sub altero sit eẽntialʳ: sed hec ꝓpo. oẽ vigilãs est aial. nõ sic se hz: nec sua ꝓuersa. quare ⁊ ipsa ⁊ sua ꝓuersa iutilis est ad dictã mixtionẽ: ⁊ ita deficit syllʿs
B mixtus. qd̃ facit ad destruẽduz maiorẽ ex parte illi⁹ de inesse. ꝙ si ꝓuertat/nõ erit in p̃ᵃ fig' mior extremitas eẽntialʳ sub meᵒ. nõ. n. est aial eẽntialʳ sub vigilante nec etiam eᵒ.

Dubiuz **Alterius** forte dubitabit aliqs de ꝓiugñib⁹. ⁊ p̃ de vtilib⁹: qꝛ videnꝫ hẽre istãtiã sic. cõtingit oẽ aial gescẽ: de necitate omne vigilãs gescit: nõ tñ contingit nullum vigilãs eẽ aial: qd̃ est ipoʿle. ¶ Et dõm ꝙ mior ꝓpo est falsa: qꝛ vlis negatiua de necio remouet p̃dicatuz ab his que sunt: ⁊ que p̃ñt eẽ sub subto ⁊ sicut patet ex dictis. vnde sensus minoris est. de necessitate/nihil quod est vel quod potest esse vigilans quiescit: quod falsum est.

Dubiuz **Coñter** forte dubitabit de ꝓiugõnibus inutilib⁹. vr̃ enim ꝙ maiore exsite affirmatiua sit vtilis cõiugatio/respectu ꝓclusiõis negatiue de cõtigenti pro possibili ⁊ respcũ negatiue de ineẽ. respcũ ꝓtingẽtis sic. de necitate/oẽ. b. est. a. ꝓtigit nullũ. c. eẽ. a. g̃ ꝓtingit nullũ. c. eẽ. b. si nõ sequtur/det oppo⁷. s. nõ ꝓtigit nullũ. c. eẽ. b. qd̃ eqpollet isti. neẽ est aliqd̃. c. eẽ. b. cum sit de cõtigenti pro possibili. ex hac autẽ ⁊ maiore sequt̃ opp⁷ minoris ex vtraq̃ de necio in p̃ᵃ figura sic. de necitate omne. b. est. a. neẽ est ali
C qd̃. c. eẽ. b. g̃ neẽ est aliqd̃. c. eẽ. a. qd̃ non stat cum minori. Adhuc videt seq negatiua de ineẽ. s. nullũ. c. est. b. det enim opposita ex ista ⁊ minore sequit̃ oppo⁷ minoris p/mixtionẽ necij ⁊ ineẽ in p̃ᵃ figura sic. de necitate aliqd̃. c. est. b. g̃ d̃ necitate aliqd̃. c. est. a. sicꝫ aũt est oppo de oibus illis que hñt maiorẽ affirmatiuã de necio. ¶ Consequent̃ opponit̃ sic. si minor sit affirmatiua de necio sic. cõtingit nullum. b. esse. a. necesse est oẽ. c. eẽ. a. g̃ ꝓtingit nullum. c. esse. b. dico de ꝓtingẽti pro poli. ex opposito. n. ꝝnis ⁊ minore sequit̃ oppo⁷ maioris per vtrãq̃ de necio in 3ª figura sic. de necitate omne. c. est. a. de necitate. c. e. b. g̃ de necitate aliqd̃. b. est. a. simil'r ostẽdi põt negatiua de ieẽ sequi p̃mixtionẽ necessarij ⁊ ieẽ in 3ª figura sic. de necitate oẽ. c. est. a. aliqd̃. c. est. b. g̃ de necitate aliqd̃. b. est. a. simil'r aũt est oppo de oibus hñtibus minorẽ affirmatiuã de necio. ¶ Ad oia ꝶ dici põt. ꝙ negatiua de ꝓtingẽti pro poli sequit̃ p̃m habitu-
D dinẽ ⁊ p̃ñtiã terminorũ sicut iam ostẽsum est: ⁊ sicut dr̃ in ꝓuerbilib⁹ sequi ꝝnẽ vl'em in 3ª figura ⁊ affirmatiuã i 2ª. ꝶ. n. nõ est nisi gr̃a terminorũ ⁊ nõ gr̃a forme: nõ tñ seqt̃ talis ꝓclo vtute p̃missarũ sic dispositarũ in dictis ꝓiugõnib⁹ ⁊ sub tali figura: ex quo vtraq̃ p̃m rez affirmatiua est: qd̃ repugnat ꝓprietati scẽde fig'. Arist. igit̃ respiciẽs disponez p̃missarũ ⁊ formã cũ ꝓprietate fig'/ponit tales cõiugõnes inutiles esse. nunq̃z. n. gr̃a forme ex affirmatiuis immediate sequit̃ negatiua. vñ attẽdẽdũ est ꝙ per terminos q̃s ponit Arist. ad istãtiã nõ excludit qn sequat̃ negᵃ de cõtingenti pro poli: qꝛ respiciẽdo ad p̃ñtiam terminoꝝ/sequitur. ponit tñ cõiugõnes inutiles eẽ: qꝛ ex forma syllogiçadi ⁊ p̃prietate figure nõ p̃ñt in talẽ ꝝnẽ: ⁊ sic ꝓiderat Ari. vbiq̃ in his mixtiõib⁹. ¶ Ad ꝶ aũt qd̃ opp⁷ est ꝝnẽ de ineẽ seqt̃ dato ꝙ illa de ineẽ quã sumit poterit eẽ de ineẽ vt nũc tali quãdo de ineẽ simpl'r: ⁊ ideo oppo⁷ illius que assumit̃ in syll'o mixto/poterit esse de ineẽ in terminis. ꝓtingẽs tñ qd̃ cũ sequit̃ in modis hñtibus vl'em negatiuã de nẽcio si ponat̃ ineẽ de inesse semp simpl'r: ⁊ ideo bona est hec mixtio apud illas. ⁊ cã hui⁹ pz ex p̃dcis. ¶ Adhuc restat difficilis dubitatio de 4ᵒ 2ª. vr̃. n. vtilis eẽ ꝓiugõ/si maior fuerit de ꝓtingẽti ⁊ minor de nẽcio sic. ꝓtingit oẽ. b. eẽ. a. neẽ est qd̃ã. c. nõ eẽ. a. g̃ qd̃ã. c. nõ est. b. ex opposito. n. ꝝnis et maiore sequit̃ opp⁷ minoris in p̃ma figura p mixtionẽ cõtigentis ⁊ ineẽ sic. ꝓtigit oẽ. b. eẽ. a. oẽ. b. est. c. g̃ ꝓtingit oẽ c. eẽ. a. ¶ Dõm ad difficultatẽ. ꝙ syll's mixtus nullus est: qꝛ opposita ꝝnis de ineẽ/qd̃ assumit põt eẽ de ineẽ vt nũc: sed in mixtõe ꝓtigẽtis ⁊ ineẽ ꝺz accipi de ineẽ simpl'r: sicut ꝓus habitũ est: ⁊ ita nõ ostẽdet seq ꝓclo de inesse. ¶ Sed difficilior est dubitatio de ꝓtigenti pro poli qd̃ vr̃ sequi ex necitate: qꝛ ex opposito ꝝnis ⁊ maiore sequit̃ opp⁷ mioris F
in p̃ma fig' p mixtionẽ ꝓtigentis necij sic. cõtingit oẽ. b. eẽ a. neẽe est oẽ. c. eẽ. b. ꝶ eqpollẽt opposito ꝝnis. g̃ cõtingit oẽ. c. eẽ. a. de ꝓtingenti ad vtrũlz: qd̃ est modus pfectus: ⁊ maior de tali ꝓtigenti. Ad ꝶ p exp̃onẽ põt oñdi. ꝙ si qd̃ã c. de necitate nõ est. a. sit illud. c. f. ⁊ erit verũ dicẽ de necessitate nullũ. f. eẽ. a. syllogiçet̃ g̃ sic. cõtingit oẽ. b. eẽ. a. de necessitate nullũ. f. est. a. g̃ ꝓtingit nullũ f. eẽ. b. illud sequit̃ p vtilẽ ꝓiugõnẽ huius mixtionis in 2ᵒ 2ª. Sed si ꝓtigit nullũ f. eẽ. b. ⁊ f. est aliqd̃. c. g̃ cõtingit aliqd̃. c. nõ eẽ. b. ⁊ ita seqt̃ ꝓclo negatiua de ꝓtigẽti pro poli. ex ꝶ autẽ sequit̃ regulã falsam esse quã dic̃ in p̃nᵒ esse obꝓuandam: qꝛ nõ est ꝶ vlis negatiua de nẽcio. ¶ Et dõm est ꝙ dcã ꝓclo sequit̃ fic̃ oñsum est: sed ipse nõ reputat ꝶ vtiles: nisi que hñt vl'em negatiuã de nẽcio: sicut pz ex illa quã ponit obꝓuãdam. ⁊ in ꝓitate in agẽdo de ꝓiugõnib⁹ ꝓticularib⁹ non excludit 4ᵐ mo⁷. ¶ Et tunc querit̃ cũ ꝓiugõnes vtiles vl'es fiãt iuxta p⁷ mo⁷ 2ª fig'. quedã aũt iuxta 2ᵐ. ⁊ Arist. enũat illas particulares eẽ vtiles que descẽdunt a ꝓiugõnibus vlib⁹ p̃m modi sicut illas in qbus est vlis negatiua de nẽcio: q̃re nõ enũat illas int̃ vtiles que descẽdũt ab vlibus 2ᵐ modi. s. vbi G
est ꝓticularis negᵃ de nẽc. o. ¶ Et põt dici ꝙ Arist. nõ fuit locut⁹ nisi p̃m ꝓsiderationẽ ad ꝓiugõnes que p ꝓuersionẽ descẽdũt a p̃ᵃ fig' ⁊ eadẽ via in ipam reducunt̃. oẽs aũt ille que hñt vl'em negᵃ⁷ de nẽcio p̃ñt in p̃mã figurã reduci. s. p ꝓuersionẽ: sic̃ ⁊ ab ea descẽdũt p ꝓuersionẽ: ⁊ iõ illas ponit vtiles ⁊ illas enũat. ille aũt que hñt ꝓticularẽ negᵃ⁷ de nẽcio: q̃ruis vtiles sint: cũ maior sit vlis/non tñ p̃ñt reduci p ꝓuersionẽ: ⁊ iõ illas nõ enũat inter vtiles nec etiã exp̃sse ꝺdicit qn vtiles sint. ¶ Coñter forte querit̃ suffi'syll'orum huius mixtionis. Et dõm ꝙ maior ꝺz eẽ vlis ex illa de necessario ⁊ illa de nẽcio vlis negatiua: quorum ratio prius habita est. ⁊ ex his patet ꝙ tantũ sunt ꝶ sex vtiles ꝓiugationes. oue quidẽ vniuersales ⁊ due particulares: ⁊ iutiles sicut fuit in mixtione precedẽti de contingenti ⁊ inesse.

N postrema autez figura ⁊ vtrilq̃ cõtingentibus ⁊ altera/semper erit syllogisimus. Quando ergo contingere significat propositiones ⁊ cõcluso erit D
cõtingens: ⁊ quãdo hec qdẽ cõnngere: illa vo iesse. Qñ vo altero ponit̃ necessaria: si affirmatiua quidẽ nõ erit cõclusio neq̃ necessaria neq̃ inesse. Si autẽ priuatiua eius qd̃ est nõ inesse erit syll's quẽadmodũ in prioribus. Sumẽdũ aũt in his sicʳ qd̃ est in cõclusiõibus ꝓtingens.

Hic intendit dicẽ de gñione syll'orũ de ꝓtingẽti in 3ª figura. ⁊ diuidit̃ in duas. in p⁷ dat regulas p̃m quas ꝓcedit ista gñatio. in scõa cum dicit (Sint ergo p⁷.) gñionẽ in p̃nᵒ exeqt̃. In parte p⁷ dat tres re

gulas: ꝗrum ꝑ° deseruit vniformi gñoni: ⁊ est: ꝙ vtraq; existẽte de ꝓtigẽti fiet syll's in 3° ꝓcludẽs ꝯnẽ de ꝓtigenti. ⁊ ꝑ est (In postrema.) 2° deseruit mixtiõi ꝓtigentis ⁊ iesse ⁊ est. ꝙ vna exñte de ineẽ ⁊ alia de ꝓtigẽti erit syll's in 3° fig° concludẽs ꝯnẽ ꝑ ꝓtigẽti. ⁊ ꝑ est (⁊ qñ ꝑ qdẽ.) 3° deseruit mixtioni ꝓtigẽtis ⁊ nec̃ij ⁊ est. si vna ppõ fit de ꝓtigenti ⁊ alia de nec̃io: si illa de nec̃io fit affir^ua^ nõ seqt̃ ꝓcl'o de inesse neq; ꝑ nec̃io: ⁊ ꝗ solũ de ꝓtigẽti. si aũt illa de iesse fuerit vñs neg^ua^/seqt̃ duplex ꝓcl'o. s. de ineẽ ⁊ de ꝓtingenti pro poñ. ⁊ hoc ē (qñ autẽ altera.) addit aũt ꝙ cõtigens in ꝯnibus accipiẽdum est sicut in ꝑcedẽtibus: qꝑ sic itelligẽdus. syll's huius gñatiõis q post suã reductiõem fuerit modi perfecti ꝑme figure cõcludit ꝓñs ꝑus determinatum: in illis autem qui reducunt in modis imperfectis cõsequẽs pro possibili. sic enim fuit in precedẽtibus. ⁊ ꝑ est (Sumendum autem.)

¶ Sint ergo primũ ꝓtingentes eē. a. ⁊ b. ꝓtigat oi. c. iesse. Qñ ergo ꝓuertit particulariter affir/
k matiua. b. aũt oi. c. ꝓtingit ⁊ c. alicui. b. ꝓtiget. quare si. a. qdẽ oi. c. c. aũt alicui. b. ⁊ a. alicui. b. ꝓtinget. fit enim ꝑma figura. Et si. a. quidẽ ꝓtiget nulli. c. iesse. b. autẽ oi. c. necesse est. a. alicui b. ꝓtingere non inesse. erit ergo rursum ꝑma figura per cõuersionem. Si autem vtreq; ꝑuatiue ponant̃ ex his quidez que sumpta sunt/non erit necessarium: ꝓuersis autez ꝓpõnibus erit syll's: quẽ ad modũ in prioribus. Si eni. a. ⁊ b. ꝓtingat nulli. c. inesse: si transmutet autẽ. b. omni. c. necesse est. a. alicui. b. cõtigere nõ ineẽ. erit enim rursus prima figura per conuersionem.

¶ Consequenter ꝓseqt̃ gñonẽ vniformẽ syll'oꝝ de ꝓtingẽti
l in 3° figura ꝓificãdo regulas totas. ⁊ ꝑ ꝓificat ꝑ^m^. 2°. 2^m^. 3°. 3^m^. ꝑtes ꝑ se patẽt. in ꝑ° pte determinat gñonẽ vniformẽ syll'oꝝ in 3° figura de ꝓtigenti. Et diuidit qꝑ ꝑ determinat ꝓiugõnes vtiles. 2° iutiles. cũ dic̃ (qñ aũt vtreq;.) ⁊ vtiliuz ꝑ° determinat vl'es. 2° pticulares cũ dic̃ (si aũt ꝑ qdẽ termino.) in pte ꝑ° fic pcedit. ꝑ° ponit ꝓiugõnẽ hñtẽ vtrãq; affirmatiuã que ꝑ ꝓuersionẽ mioris pficit. ⁊ ꝑ est (sint ꝗ ꝑ^m^.) 2° ponit ꝓiugõnẽ hñtẽ maiorẽ negatiuã ⁊ miorẽ affir^ua^^m^ que fil'r pficit ꝑ ꝓuersionẽ mior] in termis. ⁊ ꝑ est (⁊ si. a. qdẽ.) 3° ponit illam que est ex negatiuis que pficit per duplicem ꝓuersionẽ. ꝑ° eni ꝝ cõuerti in ꝗlibet. 2° in terminis. ⁊ ꝑ est (si autem vtreq;.) 4^m^ autẽ ꝓiugõnẽ omittit/que habz maiorẽ affirmatiuã ⁊ minorẽ negatiuã de ꝗ solet eẽ qõ. Utrũ sit vtilis vel nõ: sed ꝑz ꝙ sic/ex duplici ꝓuersione minoris. vñ omittit tanq; sufficient̃ itellectã per ꝓiugõnẽ ꝑcedẽtẽ.

¶ Si autẽ hic quidem terminoruz vl'is/ille ꝝo
pticularis/eodẽ modo se hñtibus termis quo
m inesse ⁊ erit ⁊ nõ erit syll's. ꝓtingat eni. a. oi quidem. c. b. autẽ alicui. c. inesse. erit ergo rursum prima figura particulari propositione conuersa. Nam si. a. omni. c. c. autem alicui. b. ⁊ a. alicui. b. continget. Et si ad. b. c. ponatur vniuersalis similiter. Similiter autem ⁊ si. a. c. quidez priuatiua fit. b. c. autem affirmatiua. erit enim rursum ꝑma figura per conuersionem. Si autem vtreq; priuatiue ponantur: hec quidẽ vniuersaliter: illa vero particulariter per ea quidez que sumpta sunt nõ erit syll's: cõuersis autẽ ꝑpositõibus erit quemadmodum in prioribus.

¶ Consequẽter ponit cõiugõnes pticulares vtiles. ⁊ pcedit n
sic. ꝑ° dat coniugõnes affirmatiuas ⁊ sunt due. vna maiore exñte vl'i ⁊ minori particulari que pficit̃ per ꝓuersionem minoris in terminis. alia maiore exñte particulari ⁊ minore vl'i que pficit̃ per ꝓuersionẽ maioris ⁊ trãspositionẽ ꝑpõnũ. ⁊ ꝑ est (si aũt ꝑ qdẽ.) qõ autez dicit ꝑ similr fieri syllogismũ sicut in illis de inesse intelligit̃ q̃tum ad quãtitatẽ ꝑpõnum: qꝑ fit syll's maiore vel minore exñte particulari vel vl'i sicut in illis de inesse. 2° dat ꝓiugationes vtiles negatiuas. ⁊ ꝑmo illas que habẽt alterã affirmatiuã. 2° illas que hñt vtrãq; negatiuã. que aũt hñt alterã affirmatiuaz ⁊ alteram negatiuam sũt quatuor: qꝑ due habẽt maiorem negatiuã ⁊ minorẽ affirmatiuã quas tãgit in lꝗa (Similiter autẽ ⁊ si ad. c. a.) due autẽ hñt ecõuerso. s. minorem negatiuam ⁊ maiorẽ affirmatiuam. ⁊ has det itelligẽ per reliquas. ⁊ oiuz istarũ ꝑz pfectio. quãdo eni maior est vl'is/ꝓuertẽda est minor: ita ꝙ si fuerit affirmatiua/cõuertenda est in terminis tm̃: si negatiua ꝑmo/per oppositas qualitates. in terminis scõo. si autez maior fuerit particularis. quãdo eni negatiua ꝓuertẽda est ꝑm ꝓtigẽs. deinde in termis: quãdo ꝝo affirmatiua ꝓuertẽda est ꝑ dicto mõ ⁊ trãsponẽde sunt ꝑpõnes. ⁊ ꝑ est (fil'r autẽ ⁊ si. a. c.) Consequẽter ponit ꝓiugõnes particulares negatiuas ⁊ sũt due in q̃rum altera maior est vl'is ⁊ pficit̃ ꝑ duplicẽ cõuersionẽ minoris. in reliqua autẽ minor est vl'is ⁊ pficit̃ per duplicem cõuersionẽ maioris ⁊ trãspositionũ. ⁊ ꝑ est (si aũt vtreq;.)

¶ Qñ aũt vtreq; indefinite vel particulares sumuntur/non erit syll's: eteni necesse est. a. omni ⁊ nulli. b. inesse: termini iesse: aial/homo/albũ: nõ inesse: equus/homo/album. medium albũ.

¶ Cõsequẽter ponit ꝓiugõnes iutiles ⁊ sũt q̃tuor habẽtes vtrãq; pticularẽ q̃rũ iutilitatẽ oñdit ꝑ istãtiã in termis. ⁊ ꝑ est (qñ aũt vtreq;.) Dubitat ꝗ: qꝑ vident̃ ꝓiugnes vtiles bẽre istãtiã. s. tã vl'es q̃ pticulares. vl'es fic. ꝓtigit oẽ mouẽs eẽ hoiem. ꝓtigit oẽ mouẽs eẽ equum: nec tñ ꝓtigit aliquẽ equũ eẽ hoiem. fil'r etiã ꝓtra pticulares fic. aliqõ mouẽs ꝓtingit eẽ hoiem ꝓtingit oẽ mouẽs esse equum. Dubiuz ꝑ
¶ Et dõm ꝙ quãdo maior est vl'is in ista gñatiõe ⁊ in hac figura illa post reductionẽ fit maior in ꝑma figura. quare sicut maior in tali dico gñatiõe accipit̃ ꝑm istam acceptionem. oẽ qõ cõtingit esse. b. cõtigit esse. a. sic ⁊ maior de contigẽti ꝑ accepta oꝝ accipi eodez modo: ⁊ ideo si vera debeat esse propositio non potest̃ subijci terminus accidentalis ⁊ ꝑdicari subalit̃. sic enim erit ꝑpositio falsa sicut in ꝑcedẽtibus determinatũ est. vñ ꝑ maior est falsa. oẽ mouẽs ꝓtigit eẽ hoiem: qꝑ itell's est. oẽ qõ ꝓtigit̃ esse mouẽs. ⁊ c̃. si autez ⁊ maior est pticularis: que nũc est minor fit maior in ꝑma post reductionẽ: ⁊ iõ idẽ obꝗuãdum est de minore vl'i cum maior fuerit pticularis qõ obꝗuãdum est de maiore vl'i: ⁊ ita ꝑz ꝙ in dictis instantijs syllogice accipitur terminus.

¶ Cõsequẽter querit̃ sufficiẽtia syll'orũ in ista gñatiõe qõ tm̃ sup. est alterã ꝑpõnũ eẽ vl'em: qꝑ ex negatiuis ⁊ minore negatiua fit ꝑ syll's: eo ꝙ oẽs negatiue ꝑ eqpollẽt affirmatiuis. supposito ꝗ ꝙ altera sit vl'is. ꝑz ꝙ. 17. sunt vtiles cõiugõnes. s. minor/vl'es ⁊ mior vbi maior est vl'is ⁊ mior pticularis ⁊ minor vbi ecõuerso. minor autez residue que hñt vtrãq; pticularẽ manẽt iutiles iter oẽs. 16. ꝓiugnes. a

Sed autẽ hec qdẽ iesse illa ꝝo ꝓtingere figñat/ꝓcl'o quidẽ erit: qm̃ cõtingit et nõ qm̃ inest. syll's aũt erit/eodẽ mõ se hñtib° terminis vt in ꝓribus. Sint eni ꝑnium qdẽ ꝑdicatiue ⁊. a. qdẽ omni. c. isit. b. aũt ꝓtingat oi ineẽ: ꝓuersa ergo. b. c. erit prima figura ⁊ ꝓclusio qm̃ cõtingit. a. alicui. b. inesse.

cũ eni

cū eni altera ppōnū significauerit ꝓtingens in
prima ⁊ cōclusio erit ꝓtingēs. Silr aūt ⁊ si.b.c.
A qdē inesse.a.c.aūt ꝓtingere: ⁊ si.a.c.qdē priua/
tiua.b.c.aūt p̄dicatiua qōcunqꝫ de inesse fuerit
vtroqꝫ mō ꝓtingēs erit ꝓclusio. fit eniz rursum
prima figura: ostensuz est aūt qm̄ si altera ppō
significet ꝓtingere in ipsa ⁊ cōclusio erit contin/
gens. Si aūt contingēs priuatiua ponatur ad
minorē extremitatē/ēt si vtraqꝫ sumat priuati/
ua/per ea qdē que posita sunt/nō erit syll's. con
uersis aūt erit: quemadmodū ⁊ in prioribus.

Hic vificat 2am regulā in pn̄o positā. Et pcedit sic p̄ resu/
mit eā ⁊c. dicēs q̄ cū affirmatiua ppō sit de ineē: ⁊
altera de ꝓtingenti: erit ꝓclo de ꝓtingenti ⁊ nō de inesse: ⁊
fit syll's h̄ sic in ꝓrib9: qō sic intelligēdū est. q̄ sic i pcedē/
ti gn̄one vniformi fit aliqn̄ ex vtraqꝫ affir'a ⁊ aliqn̄ ex vtra
qꝫ negatiua: aliqn̄ ex altera negatiua ⁊ altera affir'a: sic ⁊
i ista mixtiōe. ⁊ h̄ ē (Si āt h̄ qdē.) 2° eā vificat docēdo mix
tionē ꝓtigētis ⁊ ineē i 3a fig'. ⁊ didit i duas. p̄ ōterminat cō
B iugnes vl'es. in 2° pticulares cū dic̄ (Si āt h̄ qdē ppōnuz.)
In p̄a sic pcedit. p̄ dat ꝓiugnes vl'es affir'af ⁊ st̄ due: q̄rū p̄
or h̄z maiorē de inesse ⁊ minorē de ꝓtingēti. 2a āt eꝰ ⁊ pficit
vtraqꝫ p ꝓuersionē minoris i termis. ⁊ h̄ ē (sunt.n.p̄m.) 2° dat
ꝓiugnes negatiuas. ⁊ p̄ illas q̄ h̄nt minorē affirmatiuā: sz
maiorē negatiuā ⁊ sunt due: aut eni ē maior de ineē ⁊ mi/
nor de ꝓtingēti: aut eꝰ: ⁊ oñdit vtilitas vtriusqꝫ p ꝓuersio/
nē minoris. ⁊ h̄ ē (⁊ si.a.c.qdē.) 2° ponit illas q̄ h̄nt mino/
rē negatiuā ⁊ sunt q̄tuor: qr due h̄nt maiorē de inesse affir/
matiuā vel negatiuā ⁊ minorē de ꝓtingēti: ⁊ istas ponit in
lr̄a: ⁊ oñdunt vtiles p duplicē ꝓuersionē minoris. alie vo
due habent maiorē de ꝓtingēti affirmatiuā vel negatiuā/
⁊ minorē de inesse negatiuā: quas omittit tāqꝫ inutiles ma
nifeste: qr minor est vere negatiua: qr non dz in tertia figu/
C ra: ⁊ h̄ est (Si autem contingens priuatiua.)

¶ Si aūt hec quidē ppōnū fuerit vl'is/illa vero
pticularis. vtrisqꝫ qdē p̄dicatiuis/aut vli qdez
priuatiua particulari autē affirmatiua: idez erit
modus syll'or: oēs eni claudunt per primā fi/
gurā. Quare manifestū q̄ eius qō est continge
re ⁊ nō inesse/erit syll's. Si aūt affirmatiua qui/
dem vl'is priuatiua aūt pticularis per impossi/
bile erit demonstratio. Insit eni.b. qdē oi.c.a.
aūt ꝓtingat alicui.c.nō inesse: necesse ergo.a.ali
cui.b. ꝓtingere non inesse. Nā si oi.b.inest.a.ex
necessitate.b.āt oi.c.posituz est inesse.a.oi.c.ex
necessitate inerit: hoc aūt ostensum est prius: sz
D positum est alicui cōtingere non inesse.

¶ Cōsequēter determinat ꝓiugatiōes pticulares. ⁊ p̄ illas
q̄ h̄nt alterā vl'em. 2° illas que h̄nt vtrāqꝫ particularē cum
dicit (Qn̄ autem indefinite.) in pte p̄a sic pcedit. p̄ dicit q̄ si
vna ppō fuerit vl'is ⁊ altera pticularis in hac mixtione: ⁊
vtraqꝫ fuerit affirmatiua: vel vl'is fuerit negatiua ⁊ pticu/
laris affirmatiua: eodē āt mō pficiunt syll'i sicut prius. s.
reducēdo in p̄am figurā. vbi nō ꝓcludit ꝰ de inesse: sed de
ꝓtingēti ⁊ h̄ est (Si aūt h̄ qdē.) ⁊ signat in hac lr̄a. 8. cōiu/
gatiōes. p h̄ eni qō dicit si vtraqꝫ erit affirmatiua signat q̄/
tuor: qr si maior est vl'is ⁊ mior pticularis: aut maior ē de
inesse ⁊ minor de ꝓtingēti: aut eꝰ ⁊ vtraqꝫ pficit per ꝓuer/
sionē minoris. si āt maior fuerit pticularis ⁊ minor vl'is:
aut maior est de ineē ⁊ mior de ꝓtingēti: aut eꝰ ⁊ vtraqꝫ p/
ficit per ꝓuersionē maioris ⁊ trāspōnum. p h̄ āt qō dicit: si
vl'is sit p̄uatiua ⁊ pticularis affirmatiua/signat alias 4or.
aut eni vl'is negatiua est maior ⁊ particularis affirmatiua E
minor: ⁊ sic sunt due: q̄ pficiunt p ꝓuersionem minoris: aut
ecōuerso. s. maior pticularis affirmatiua ⁊ mior vl'is negati
ua ⁊ sunt due. q̄p vna vtilis est/q̄ h̄z minorē de ꝓtingēti ⁊
pficit p ꝓuersionē maioris ⁊ trāspōnū. alia vo est inutilis
q̄ h̄z minorē de inesse: qr ibi est minor vere negatiua. sic ḡ
sunt. 8. ꝓiugatiōes. de qb9 tm̄ vna iutilis ē. 2° signat 4or ꝓiu
gatiōes. h̄ntes vl'ez affirmatiuā ⁊ pticularē negatiuā: aut
.n. maior ē vl'is ⁊ mior pticularis aut eꝰ. si maior vl'is: aut
ergo est maior de inesse ⁊ minor de ꝓtingēti ⁊ est vtilis: aut
eꝰ ⁊ est inutilis. si āt minor sit pticularis: ⁊ minor vl'is: aut
maior est de inesse ⁊ minor de ꝓtingēti ⁊ ē inutilis: aut ma
ior est de ꝓtingēti ⁊ minor de inesse ⁊ est vtilis: ⁊ hāc solaz
ponit in lr̄a/oñdēs ei9 vtilitatē p deductionem ad impos'e
sic. ꝓtingit aliqō. c. nō eē. a. ⁊ oē. c. est. b. ergo ꝓtingit aliqō
b. nō eē. a. si nō sequit: stabit oppositū: nō ꝓtingit aliqō. b.
nō eē. a. que equipollet isti. necesse est oē. b. esse. a. fiat ergo F
mixtio necessarij ⁊ ineē ex hac ⁊ minore destruēdā maio/
rē sic. neče est oē. b. eē. a. oē. c. est. b. ergo neče est oē. c. eē. a.
⁊ seqt: qr minor est de inesse simpl'r. ⁊ h̄ est (Si aūt affirma
tiua qdē.) ⁊ intellige q̄ h̄ omittit Arist. ꝓiugnes habentes
vtrāqꝫ negatiuā: qr oēs inutiles sunt p̄ter vnā: qr cū vtraqꝫ
negatiua: aut maior est vl'is ⁊ minor particularis aut eꝰ. si
maior sit vl'is: aut ergo maior est de inesse ⁊ minor de ꝓti/
gēti ⁊ est vtilis: aut eꝰ ⁊ ē inutilis. si āt maior ē pticularis
⁊ mior vl'is: aut ḡ ē maior ō ineē ⁊ mior ō ꝓtigēti ⁊ ē inuti
lis: aut ecōuerso ⁊ est vtilis. nūqꝫ enim est hic vtilis coniu
gatio. illa de inesse existente particulari negatiua.

¶ Qn̄ aūt vtreqꝫ indefinite vel particulares su/
muntur vtreqꝫ/nō erit syll's demonstratio autē
eadē ⁊ per eosdē terminos que ⁊ in alijs.

¶ Cōsequēter ōterminat ꝓiugatiōes h̄ntes vtrāqꝫ pticularē
⁊ sunt. 8. iutiles. ⁊ h̄ est (Qn̄ āt.) Hic dubitat p̄ de ꝓiug. vi
dent eni habere instātiā sic. nullū mouēs est homo. fit ita: G
ꝓtingit oē mouēs esse equū: nō tn̄ ꝓtingit oēm equū eē ho
minē. ita ēt pōt instari ad modos negatiuos. Sed dōm q̄
opz illā de inesse/eē de inesse simpl'r. ⁊ rō hui9 est q̄ sic est
in eadē mixtiōe in p̄ma figura aqua fit descēsus in tertiam
figurā: ⁊ inquantū sic fit tertie figure reductio.

Adhuc dubitat. Utrū ꝓiugatiōes vtiles h̄ possint in Dubiuz
ꝓnē de inesse. vī eni q̄ sic ⁊ si ꝓdicat Aris. fiat
eni syll's sic. oē. c. est. a. ꝓtingit oē. c. esse. b. ergo aliqō. b. ē
a. deē oppo'm ⁊ ponat minor inesse sic. nullū. b. est. a. oē. c. ē
b. ⁊ seqt q̄ nullū. c. sit. a. que est ꝓria maioris. ¶ Et dōm ē
q̄ nō sequit si dandū est oppositū: ⁊ nō ponēda est minor
inesse maiore eni exīte vā cōposita sunt opposituz ꝓnis de
inesse ⁊ minor si cōponit inesse non cōpossibilia: ⁊ iō p̄ ppō/
nē minoris inesse cātur incōueniēs qō p̄us nō fuit. ¶ No
tandū tn̄ q̄ ista ostēsio sufficit ad oñdendū ꝓnē de contin/ D
genti sequi. oppositum enim ꝓnis de ꝓtingenti statim re/
pugnat minor de modo. maior sit vera de inesse simpl'r:
quāuis enim minor ponatur inesse nō cātur incōpossibili
tas ex h̄: p̄us eni ⁊ erant incōpossibiles. de isto autem mō
rn̄dendi sepe superius dictum est: ⁊ iō satis p; intuēti. Si
milis aūt est oppositio circa modos negatiuos.

Adhuc forte dubitabit aliquis de illis coniugationi/ Dubiuz
bus que habent maiorem particulare nega/
tiuam de inesse ⁊ minorem vniuersalem de contingenti:
videntur enim vtiles respectu conclusionis de contingen/
ti sic. aliquod. c. non est. a. contingit omne. c. esse. b. ergo
contingit aliquod. b. non esse. a. exponatur. c. per aliquod
sub ipso/a quo vniuersaliter remouetur. a. ⁊ fit illud enim
fiat ergo syllogismus sic. nullum. n. est. a. contingit om
ne. n. esse. b. ergo contingit aliquod. b. nō esse. a. illud seqt:

2° qz ē vtilis mixtio hꝰ ꝯiugatiōis.in 2°3ᵃ. ¶ Adhuc oñdi ꝑt
ꝓpoſe.ex opposito eni ꝏnis z minore posita ineē sequet
3 opposita maioris sic.neēe est oē.b. esse.a.oē.c. est.b.ergo
necesse est.c.eē.a.per ꝶ.ēt argumētū potest oñdi seq ꝏ de
ineē:accepta eni opposita ꝏnis de ineē cum minore posita
inesse sequet oppositū maioris in ꝑ ꝑme ex oībꝰ de inesse.
¶ Et dōm ꝙ ad neutrū seqt ꝯclo. Ad rōnē expositoriam
dōm ꝙ inutilis est:eo ꝙ vlis negatiua accepta sub parti/
culari pōt eē de inesse:vt nūc:sicut z ipsa ꝑticularis:z iō fa
cit inutilē ꝯiugnē.ꝑticularis eni negatiua cū post reductio
nē neqz possit fieri maior neqz minor in ꝑᵃ figura nō hz vnde
exigat ꝙ sit de inesse simplr:sz est de inesse vt nunc. ¶ Ad
aliud dōm sicut in ꝑcedētibꝰ.ꝙ oppoᵐ ꝏnis/tā de ineē q̄z
de ꝯtingēti stare pōt cū minori:exq̄ maior ē de ineē vt nūc
sed cū minor ponat inesse/ipsa est incōpoſis vtriqz:z iō nō
est admittēda positio minoris inesse cū alijs concessis.

Dubius Cōsequēter forte q̄rit sufficiētia sylloꝝ. Et dōm
ꝙ supponendū est gīalr ꝶ quātū ad
oēs coniugationes vtiles.ꝙ aliqñ sit vlis.alr āt quātū ad
k modos negatiuos supponēdū ē ꝙ illa de inesse sit vlis ne/
gatiua z maior.z voco modos negatiuos singlr illos vbi
illa de ineē est negatiua:qbꝰ suppositis pz ꝙ vtraqz exīte
vli sex sunt vtiles z due inutiles.adhuc maiore exīte vli z
minore particulari sex sunt vtiles due inutiles. adhuc ma
iore exīte particulari z minore vli 4ᵒʳ vtiles z totidē inu/
tiles.si āt vtraqz particularis oēs inutiles : ex quibus pz
ꝙ.ie.sunt vtiles z totidē inutiles. Sz q̄rit cā sēde suppo/
nis.s.ꝙ in modis negatiuis vbi illa de inesse negatiua est:
opz ꝙ sit vlis z maior. Et dōm ꝙ oēs ꝯiugōnes huiꝰ mix
tiōis in hac figura descēdūt a ꝑticularibꝰ modis eiusdem
mixtionis in ꝑᵃ figura minore ꝯuersa sicut in ꝑcedētibus
habitū est:ita ꝙ ille que hñt illā de inesse negatiuā descen
dūt ab his que hñt eādē negatiuā.z ille que hñt illam de
ineē affirmatiuā descēdūt ab his que hñt illā affirmatiuā.
sed modi huius mixtionis in ꝑᵃ figura hñtes illā de inesse
negatiuā/hñt eā vlez quare z sic erit ꝶ.adhuc modi nega
tiui ꝶ reducunt in illos qui hñt maiorez negatiuā de ineē
l z vlem:sicut iā dcm est:q̄re opz ꝙ obseruent eaz ꝓponem
que possit fieri maior.talis aūt nō est nisi vlis negatiua ꝏ
inesse.quare oz ꝙ obseruēt illā de inesse vlez negatiuā:sz
nō ꝑnt hīe eā minorē:q̄re minor in tertia figura nō pōt eē
simplr negatiua:sic nec ipsa.q̄re oz vt habeāt eā maiorē.
z ita pz ꝙ in modis negatiuis vbi.s.illa de inesse negatiua
est opz ꝙ ipsa sit vlis z maior.z pz ita ꝑnᵐ ꝑus suppositus
z sufficientia huius mixtionis in tertia figura.

¶ Si aūt hec qdē ꝓpōnū necessaria:illa ꝏ ꝯti
gens:si ꝑdicatiui sint termini:semp eius qd est
ꝯtigēs/erit syllꝶ.cū ꝏ fuerit hoc qdē predica
tiuū:illud ꝏ priuatiuū.si sit affirmatiuū qdez
necessariū eius qd est ꝯtingere nō ineē. Si autē
priuatiuū z eiꝰ qd est ꝯtingere nō ineē : z non in
m esse:eiꝰ erit qd est ex necessitate nō ineē/non erit
syllꝶ:sicut nec in alijs figuris. Sint ꝶ ꝑdicatiui
termini primū:z.a.c.oī insit ex necessitate.b.āt
oī.c.ꝯtingat ineē. Qm ꝶ.a.oī.c.necario in ē.c.
aūt alicui.b.cōtingit:z.a.alicui.b.ꝯtingens erit
z nō inerit:sic eni accidit ī prima figura. Simi/
liter aūt ostēdetur z si.b.c.qdem ponat necessa
ria.a.c.aūt ꝯtingēs rursum sic hec quidē priua
tiuū.necessariū autē predicatiuū:z.a.quidē con
tingat nulli.c.inesse.b.autē oī.c.insit ex necessi
tate:erit ergo rursum prima figura. Nā priua/
tiua propositio ꝯtingere significat. Manifestū
igit cōclusio erit cōtingēs.cū enim sic se hēbāt n
ꝓpōnes in prima figura z cōclusio erit contin/
gens. Si aūt priuatiua ꝓpō sit necessaria z con
clusio erit:qm alicui ꝯtingit non inesse z qm nō
inest.ponat enim.a.non inesse.c.ex necessitate
b.aūt oī.c.contingere.conuersa ergo.b.c.affir/
matiua prima erit figura z necessarie priuatiua
ꝓpō.cū autē sic se habebāt ꝓpōnes priuatiue
accidebat.a.contingere nō inesse alicui.b.z nō
inesse.quare z.a.necesse est alicui.b.nō inesse.

¶ Hic vificat tertiā regulā positā in ꝑnᵒ totius capli z ꝓce
dit sic.ꝑ resumit eā dicens.si vna ꝓpōnū est de necessario
z alia de contingenti:si vtraqz sit affirmatiua/sequitur ꝏ ꝏ
cōtingenti m̄.si aūt altera sit affirmatiua z altera negati/
ua : si illa de nēcio sit affirmatiua/sequit ꝏ de contingenti
tm̄.si autem illa de necessario sit negatiua z vlis/sequitur
conclusio 2ᵃ de.s. contingenti z inesse:sed nūqz sequitur ꝏ
de necessario.z ꝶ est(Si aūt ꝶ qdē.)ꝓnter hāc regulā vi/
ficat dādo mixtionē necessarij z contingentis in 3ᵃ figura
z diuidit in 2ᵃʳ,in ꝑᵃ determinat cōiugationes vlēs.in 2ᵃ pti
culares cū dic(Silr āt hēbit.)in ꝑᵃ sic ꝓcedit. ꝑ ponit ꝯiu
gatiōes affirmatiuas z sunt due.q̄z ꝑᵃ hz maiorē de nēcio
z minorē de cōtingēti.2ᵃ ecōuerso:qz erūt vtiles reᵗ ꝏnis ꝏ
contingēti reducēdo eas ī ꝑᵃᵐ figurā ꝑ ꝯuersionē minoris
z ꝶ est(sint ergo ꝑdicatiui.)2° ponit ꝯiugatiōes negatiuas
z diuiditur in scōas.ꝑ ponit hñtes minorē affirmatiuā.2ᵃ
hñtes minorē negatiuā cū dicit(Qm āt ꝑuatiua.)in parte
ꝑma determinat scōas ꝯiugnes.q̄rū ꝑma hz maiorē nega
tiuā z minorē de nēcio affirmatiuā z patet seq ꝏnē de ꝯtin
genti per reductionem eius in primā figurā cōuersa mino
re.z ꝶ ē (rursuz sit ꝶ quidem.)2ᵃ vo hz maiorem negatiuā
de necessario z minorem affirmatiuam de cōtingēti quam
oñdit vtilem esse respectu ꝏnis de inesse z contingentis re p
ducendo eā in primā figuram ꝑ conuersionē minoris vbi
sequitur vtraqz ꝏ:z ꝶ est(Si autem priuatiua.)

¶ Qm aūt priuatiua ponit ad minorez extremi
tatē/si ꝯtingēs qdē erit propō trāsūpta ꝓpōne
q̄ad modū z in prioribus. Si aūt nēcium nō
erit.eteni nēcē est oī z nulli ꝯtingere inesse. ter/
mini aūt oī ineē somnus/equus/dormiens/hō.
nulli inesse somnus/equus vigilans/homo.

¶ Cōnter ponit ꝯiugatiōes hñtes minorē negatiuā z sunt
q̄tuor:qz due hñt minorē negatiuā de ꝯtigēti z sūt vtiles z
ꝑficiunt ꝑ ꝯuersionē minoris:due āt hñt minorē negatiuaz
de nēcio:q̄s oñdit eē iutiles ꝑ istātiā ī termis.pz.z est ī ter
minis minor extremitas terminꝰ cōpositꝰ:sz ī termis inesse
minor extremitas est/equꝰ dormiēs:ī termis nulli inesse mi
nor extremitas equus vigilans:z ꝶ est(Qm autem zc.) q
¶ Silr aūt se hēbit:z si hic quidez terminoꝝ sit
vlis ille ꝏ ꝑticularis:ad mediū.nam si vtriqz
sint ꝑdicatiui eius qd est ꝯtingere:z nō eiꝰ qd ē
inesse/erit syllꝶ.z qm hoc qdē priuatiuū sumit:
illud vero affirmatiuū/necessariū autē affirma/
tiuuz. Qm autē priuatiuuz necessariuz z cōclo
erit eius qd est nō inesse.nā idē erit modus de/
mōstrationis:z cū vlēs sint termini:z cum nō
vlēs:necesse est per primā figurā perfici syllos
q̄re vt illis z in his necessariuz accidere.qm aūt

priuatiuũ fuerit vl'r sumptũ ad minorem extremitatẽ. si ꝓtingẽs qdem erit syll's per cõuersionem. Si aũt nẽciũ nõ erit: oñdeꝫ aũt eodẽ mõquo ⁊ in vlibus ⁊ per eosdẽ terminos. Manifestum ergo in hac figura qñ ⁊ qũo erit syll's: ⁊ quando eius qd̃ est cõtingere: ⁊ qñ eius qd̃ est inesse. palam autem ⁊ qm̃ oẽs imperfecti. ⁊ qm̃ oẽs perficiuntur per primam figuram.

¶ Coñter deteriat ꝓiugnes pticlares. ⁊ pcedit sic. p̃ ꝺteriat ꝓiugatiões affirmatiuas dicẽs: ꝙ si vna ppõ sit vlis ⁊ alia pticularis ⁊ vtraqꝫ affirmatiua: seqt ꝯ de ꝓtingẽti ⁊ nõ de inesse: ⁊ ꝫ est (Silr aũt ⁊c.) 2° ꝓiugnes vles. ⁊ p illas q̃ hñt minorẽ affirmatiuã dicẽs: ꝙ si vna fuerit vlis ⁊ altera pticularis ⁊ altera sit affir^m ⁊ altera negatiua. si illa de nẽcio sit affirmatiua: seqt ꝯ de ꝓtingẽti mn̄. si aũt illa de nẽcio sit negatiua ⁊ maior vlis seqt ꝯ. s. de ꝓtigẽti ⁊ de iesse ⁊ oñditur sic pri^o in vlib^o cognitõib^o: ⁊ ꝫ est (Et qñ ꝫ qdẽ.) 2° determinat illas q̃ hñt minorẽ negatiuã dicẽs: ꝙ si minor sit negatiua vlis ⁊ de ꝓtingẽti semp erit syll's. de nec^o nõ. ⁊ dicit. si minor sit vlis. ad ꝺriaꝫ eoꝝ q̃ hñt vtraqꝫ pticularẽ. ⁊ dicit. si minor sit negatiua ad ꝺriã eoꝝ q̃ hñt minorẽ affirmatiuã: ⁊ dic de ꝓtingẽti ad ꝺriã ꝓiugationũ vhuꝫ vbi est minor negatiua de nẽcio. ¶ Et sciẽdũ ꝙ qñ minor est negatiua vlis ⁊ de ꝓtingẽti opꝫ maiorẽ ꝓuertere ⁊ trãspone re ppões: ⁊ ꝫ est (Qñ aũt ꝯuatiua.) Et nota ꝙ in tribus ppõnibus pcedẽtib^o iplicat. 16. ꝓiugnes pticulares. q̃ꝫ. 12. sunt vtiles: ⁊ tm̃ q̃tuor inutiles. s. q hñt minorem negatiuã de nẽcio: ⁊ pꝫ explicatio eoꝝ p se p habita. ꝓñr epilogat respectu istius vltimi capl'i: ⁊ ꝓcludũt oẽs syll'os exñtes imperfectos: ⁊ hoc est (Manifestũ aũt in hac figura.)

Dubiuꝫ **Dubitaꝫ** hic ⁊ p̃ de p̃ mõ. vbi vr seqtã ꝯ ꝺ, inesse q̃ꝫ de nẽcio. q̃ꝫ vtrũqꝫ est ꝯ Ari. ꝙ sequat ꝯ de inesse. pbõ. de nẽcitate oẽ. c. est. a. ꝓtingit oẽ. c. esse. b. g̃. aliqd̃. b. est. a. si nõ seqt stabit oppositũ. s. nullu. b. est. a. ex q̃ ⁊ minore seqt opposita maioris p mixtionem cõtingẽtis ⁊ iesse in p^a figura sic. nullũ. b. est. a. cõtigit oẽ. c. eẽ. b. g̃ cõtingit nullũ. c. esse. a. ꝙ aũt ꝯ de nẽcio sequat pbõ. oẽ. c. de nẽcitate est. a. cõtigit oẽ. c. esse. b. ergo aliqd̃. b. de nẽcitate est. a. q̃ equpollet isti. cõtingit nullũ. b. esse. a. ex qua ⁊ minore seqt oppo^m maioris p mixtionẽ cõtingẽtis ⁊ inesse in p^a figura. ex vtraqꝫ de cõtingẽti sic. cõtingit nullũ. b. esse. a. cõtingit oẽ. c. eẽ. b. g̃ cõtingit nullũ. c. esse. a. ¶ Et dõm ꝙ negatiua ꝯ seqt. ⁊ ad pmũ obm dõm ꝙ oppositũ ꝯnis p̃t eẽ de iesse vt nũc: quare cũ accipit cũ minore de cõtingẽti nõ fit bona mixtio. oꝫ enim in mixtõe cõtingẽtis ⁊ inesse ppõnẽ de inesse sumi simpl'r. ꝙ aũt oppositũ ꝯnis possit esse de inesse vt nũc: pꝫ p ꝫ ꝙ in tali cõiugatiõe seqt ꝯ de cõtingẽti p poli: quã positaꝫ inesse pꝫ nõ esse de inesse: vt nũc ⁊ nõ esse de inesse simpl'r. ¶ Ad 2^m dõm ꝙ in vniformi gñatione de cõtingẽti opꝫ in vtraqꝫ accipe cõtingẽs prius determinatũ. maior aũt in syll'o facto ad ipoꝰe. s. q̃ fuit oppositũ ꝯnis est de cõtingenti p poli: ⁊ nõ vꝫ. ꝙ si aliqd sequat ad añs: ꝙ sequat ad ꝓñs. vñ q̃ꝫuis sequat ꝯ illa de cõtingenti pri^o determinato: nõ tm̃ seqt ex illa de cõtingẽti p poli. sil'r põt opponi q̃ꝫtũ ad ꝯnẽ de ineẽ si minor fuerit de nẽcio sic. cõtingit oẽ. c. esse. a. necesse est oẽ. c. esse. b. ergo aliqd̃. b. est a. deꝫ eniꝫ oppositũ cũ maiore ⁊ sequeꝫ oppositũ minoris in 2ª figura p mixtionem cõtingẽtis ⁊ inesse. ¶ Et pꝫ rñsio p predicta. illa enim de inesse que opponit cõclusioni hñ põt esse vt nunc. ideo instantia nulla. Et nota ꝙ cõtingit fere ꝯ oẽs cõiugatiões. hic posset opponi mõ predicto: ꝙ seqtur cõclusio de inesse vel de nẽcio. ⁊ pꝫ rñsio per predicta.

Dubiuꝫ **Consequẽter** forte q̃reꝫ sufficiẽtia cõiugnuꝫ habitaꝫ. Et dõm ꝙ opꝫ duo supponẽ. vnũ est ꝙ altera ppõ sit vlis. aliud ꝙ minor nõ sit negatiua de nẽcio: qb^o suppositis pꝫ ꝙ vtraqꝫ exñte vli due erunt cõiugnes iutiles ⁊ sex vtiles. sil'r maiore exñte vli ⁊ minore pticulari sex erũt vtiles ⁊ due iutiles. vtraqꝫ vero exñte pticulari oẽs iutiles. ex q̃ manifestũ est. 12. cõiugnes inutiles. 12. aũt vtiles. rõ aũt suppositionũ pꝫ p predicta.

Dubiuꝫ **Sed dubitabit** tũc qũo in hac mixtiõe in 3ª figura mixta sunt modi inutilis cõiugnis illa de nẽcio exñte pticulari negatiua. eq̃les enim sunt cõiugnes in mixtiõe cõtingẽtis ⁊ iesse ⁊ in mixtiõe cõtingẽtis ⁊ nẽcij in p^a figura. ⁊ sil'r ẽt in 2ª sicut p̃habitũ est. quare cũ 3ª figura descẽdat a p^a sicut 2ª adhuc equabũtur iste mixtiones in 3ª figura: sed in mixtione ꝓtingentis ⁊ in esse in prima figura nõ fuit vtilis ꝓiugatio in 5° mõ illa de ineẽ exñte pticulari negatiua. g̃ nec in mixtione ꝓtingẽtis ⁊ nẽcij in eodẽ mõ 3ª figure poterit esse vtilis cõiugatio de necessario exñte pticulari negatiua. ¶ Et rñdẽdum est ꝙ iste due mixtiões in p^a figura sũt equales quo ad ꝓiugationes. in 2ª aũt ⁊ 3^a nõ. in 2^a. n. figura fit vtilis ꝓiugatio iuxta 4^m modũ in mixtione ꝓtingẽtis ⁊ inesse qñ illa de iesse est pticularis negatiua. fit tm̃ ibidẽ syll's in mixtiõe ꝓtingẽtis ⁊ necessarij illa de nẽcio exñte pticulari negatiua: ⁊ ꝫ vtraqꝫ i pcedẽtib^o oñsa. qd̃ ãt ari. dixit in 2ª figura tot eẽ syll'os in vna mixtõe ꝓtingẽtis quot in alia: ꝫ fuit itelligẽdũ q̃ꝫtũ ad illos q p ꝺuersionẽ reducunt in p^m figurã. sil'r dico ꝙ in 3ª figura ꝓtingẽtis ⁊ ineẽ in mixtiõe nõ est vtilis ꝓiugatio in 5° mõ illa de iesse exñte pticulari negatiua: sicut pri^o oñsuꝫ est: fit tm̃ ibidẽ vtilis ꝓiugatio in mixtiõe ꝓtingẽtis ⁊ necessarij/illa de nec^o exñte pticulari negatiua.

Dubiuꝫ **Sed tũc** forte dubitabit. q̃re magis in his mixtionibus fit vtilis ꝓiugatio in 4° 2^a ⁊ 5° 3ª pticulari negatiua exñte de necessario/q̃ꝫ ipsa exñte de ineẽ: ⁊ ꝫ est q̃rere. q̃re magis ꝓtingẽtis mixtio ⁊ necessarij vtilis est i his duob^o modis/illa de necessario exñte negatiua q̃ꝫ mixtio ꝓtingẽtis ⁊ ineẽ illa exñte nega^ua. ¶ Et dõꝫ ꝙ hoc est eo ꝙ mixtio ꝓtingẽtis ⁊ ieẽ nũq̃ꝫ tꝫ nisi illa de ineẽ fit de inesse simpl'r. pticularis aũt negatiua de ieẽ: eo ꝙ nec põt fieri maior nec minor in p^a fig^a p reductionẽ in p^a fig^a nisi appropriat vt fit de ineẽ simp': ꝫ bñ põt eẽ vt nũc: ⁊ iõ in mixtiõe ꝓtigẽtis ⁊ ineẽ nõ fit vtilis ꝓiugatio in dictis modis. al'r aũt est de ppõe ꝺ necessario. ppõ. n. ex nẽcio ex nã sua hꝫ inherẽtiã simpl'r ⁊ intell'm ppõnis de iesse simpl'r: ⁊ iõ in mixtiõe ꝓtingẽtis ⁊ necessarij in dictis modis fit vtilis ꝓiugõ sic fieret in mixtiõe ꝓtigẽtis ⁊ ieẽ si illa de iesse eẽt ꝺ ineẽ simpl'r. Ut breuiter in summa colligat vtilitas mixtionũ. ¶ Notãdũ ꝙ 3ª est mixtio. s. necessarij ⁊ ineẽ. ꝓtingẽtis ⁊ ieẽ. ꝓtingẽtis ⁊ necessarij. p̃ mixtio. s. necessarij ⁊ ineẽ nõ ꝓcludit ꝯnẽ ꝺ necessario i p^a fig^a nisi maiore exñte ꝺ necessario. nec i 2ª nisi vli neg^a exñte de necessario. nec in affir^m modis 3ª fig^a nisi exñte vli de necessario. nec in negatiuis eiusdẽ nisi vli negatiua exñte de necessario: ⁊ i his oib^o obseruãdũ est ꝙ illa de inesse fit de inesse simp'. ¶ 2ª mixtio q̃ est ꝓtigẽtis ⁊ ineẽ inutilis est in p^a figura: nisi maior fit vlis ⁊ minor nõ fit negatiua de ineẽ. in 2^a ẽt inutilis est/nisi vlis negatiua fit de ineẽ ⁊ maior vlis. In 3^a vo nisi affirmatiua fit vlis in modis negatiuis fit negatiua de ieẽ ⁊ maior vlis. alia aũt mixtio in oi figura nõ ꝓcludit nisi ꝓtingẽs. in pma tm̃ figura maiore exñte de ꝓtingẽti ꝓcludit ꝓtingẽs pri^o determinatũ: maiore aũt exñte de inesse ꝓcludit ꝓtingẽs pro poli. in 2ª aũt ꝓcludit ꝓtingẽs p poli. in 3^a vo ꝓcludit ꝓtingens prius determinatũ in modis illis q post reductionẽ hñt maiorẽ de ꝓtingẽti. in alijs aũt ꝓcludit ꝓtingẽs p poli. s. vbi post reductionem maior est de inesse. ¶ Et nota ꝙ ex p̃dictis pꝫ ꝙ in neutra mixtiõe dicta/fit vtilis ꝓiugatio iuxta 4^m 2ª vel 5^m 3^a. Tertia aũt mixtio que est ꝓtingentis ⁊ nẽcij inutilis est in p^a figura nisi maior fit vlis ⁊ minor nõ fit negatiua de nẽcio. in 2^a ẽt inutilis est/nisi vlis negatiua

Notan^m

J sit de necio ⁊ maior vlis: ⁊ dico hic de modis q̃ ꝓuersio
nem pficiunt. in 3ª inutilis est nisi affirmatiua fit vlis ⁊ mi
nor non sit negatiua de necio. Ista aũt mixtio in ꝑ fig. vbi
maior est de ꝓtingeti ꝓcludit cõtingẽs pri⁹ determinatũ.
vbi vo maior est de necio ꝓcludit ꝓtingẽs ꝑ poli ⁊ ꝑnẽ de
ineẽ in 2ª figura ꝑ oẽs modos q̃s numerat ari. ꝓcludit ꝓtin
gẽs ꝑ poli ⁊ ꝑnẽ de iesse: sunt tũ ibi modi vtiles iuxta 4ᵐ
modũ quos omittit Ari. q ꝑnt in ꝑnẽ de ꝓtingeti ꝑ poli: si
cut oñsuz est. in 3ª vo figura vbi modi q̃ sunt post reductio
nẽ hñt maiorẽ de ꝓtingeti ꝓcludit ꝓtingẽs pri⁹ determina
tũ. in illis aũt q post reductionẽ hñt maiorẽ affirmatiuaz
de necio ꝓcludit ꝓtigẽs ꝑ poli. in illis aũt q post reductio
nẽ hñt maiorẽ affirmatiuã vbi va ꝓtingit ꝑ poli ⁊ iesse.
ꝑter terios ẽt sunt modi vtiles iuxta 5ᵐ modũ q nõ reducit
ꝑ ꝓuersionẽ q ꝓcludit cõtingẽs ꝑ poli. s. illi q hñt particu
larem negatiuã de necio. Ex his pz q̃ mixtio cõtingẽtis ⁊
K necij: ⁊ ẽt mixtio cõtingẽtis ⁊ inesse in ꝑ figura differũt in
hoc tm̃ q̃ maiore exñte negatiua de inesse soluz seqt ꝗ de
cõtingenti. maiore aũt exñte negatiua de necio duplex se
quit ꝗ. s. de cõtingẽti ⁊ de inesse. in 2ª aũt ⁊ 3ª figura hñt eã
dẽ ofiã. ⁊ adhuc aliã. s. q̃ in mixtõe ꝓtingẽtis ⁊ ineẽ nõ est
vtilis ꝓiugatio in 4° 2ª ⁊ 5° 3ª pticulari negatiua exñte de
inesse in mixtioe cõtingẽtis ⁊ necessarij vtrobiq̃ est vtilis
cõiugatio particulari negatiua de necessario existente.

Quoniam ergo q in his figuris sunt
syllĩ pficiunt ꝑ eos q in prima sunt fi
gura vlẽs syllos ⁊ in hos reducunt
palam ex ꝑdictis est. Qm̃ aũt simplr
ois syll's fic se hẽbit: nũc erit manifestũ cũ ostẽ
sum fuerit q̃ ois qdẽ fit ꝑ aliquã istax figuraz.

Postq̃ determinauit gñationẽ syllox supponendo
gñalia ꝓn' syllogistica: in hº caꝑ: qd quodã
mõ iciderẽt iducit: itẽdit illa ꝓncipia oñdẽ. suppositũ eniz
L est in ꝓcedẽtib⁹ tm̃ tres eẽ figuras ⁊ in omni syll'o aliã esse
affirmatiuã ⁊ aliã vlez: syll'm ẽt fieri ex duab⁹ ꝓpõnibus
⁊ tribus teris: que q nõ imediata sunt intẽdit oñdere. Di
uidit aũt in duas. i ꝑma oñdit ea q̃ supposita sunt q̃ztũ ad
ꝓncipia formalia syll'i. in scõa cũ diẽ (Palam aũt ⁊ qm̃ ois
demõstratio.) ea que supposita sunt q̃ztũ ad ꝓncipia mãlia
eiusdem. ꝑma in duas. in ꝑma oñdit qd̃ suppositũ est q̃ztũ
ad figurã. in 2ª cũ diẽ (Ampli⁹ aũt in oi.) qd̃ suppositũ est
q̃ztũ ad modũ. Quãtũ ad figurã aũt suppositũ est q̃ figu
re sunt tres: eo q̃ tm̃ docuit in ꝓcedẽtib⁹ gñationez syll'ox
per tres figuras: ⁊ hoc intẽdit hic ostendere ꝑbãs q̃ ois
syll's fit ꝑ aliã triũ figuraz: ⁊ hoc ꝓn' itẽdit in ꝑma parte.
Ex hoc ẽt vlteri⁹ ꝓcludit correlarie q̃ oẽs syll'i pficiunt ꝑ
vlẽs syll'os ꝑme figure sic oẽs. syll'i facti ꝑ tres figuras ꝑ
habitas: pficiunt ꝑ vlẽs syll'os ꝑime figure: iz oẽs syll'i ꝑ
ficiunt ꝑ tres prehabitas. ergo oẽs pficiunt syll'i ꝑ vlẽs ꝑ
me. ꝓcedit ergo Aristo. fic. primo supponẽdo ꝓncipal'r in
M tentũ cõcludit istud correlariũ dicẽs: q̃ ipsuz manifestum
est si minor ꝓpositio fuerit ostẽsa. maior in ꝓcedẽtib⁹ ostẽ
sa est: ⁊ hoc est (Qm̃ ergo qui in his.

¶ Necesse est eni oez demõstrationẽ ⁊ oez syll'z
aut inesse qdẽ aut nõ inesse mõstrare: ⁊ hoc aut
vlr aut pticulariter. Ampli⁹ aut ostensiue aut ex
hypothesi ei⁹ aut qd̃ est ex hypothesi pars est q
ipoke. Primũ ergo dicemus de ostẽsiuis: his
eni ostẽsis manifestũ erit his q̃ sunt ad ipoke ⁊
oio de his q̃ ex hypothesi. Si ergo oporteat. a.
de. b. syllogizare vel in esse vel nõ inesse necesse
est sumere aliqd de aliquo. Si ergo. a. sumatur N
de. b. qd̃ ex principio est erit. a. sumptuz. Si aũt
a. de. c. c. autẽ de nullo nec aliud de illo nec̃q̃ de
a. altex: nec. a. de altero/nullus erit syll's. nã in
eo qd̃ vnũ de vno sumit nihil accidit ex necessi
tate. Quare assumenda est altera ꝑpositio. Si
igit sumat. a. de alio aut aliud de. a. aut de. c. al
tex syll'm qdẽ eẽ nihil ꝓhibet. ad. b. aũt nõ erit
per ea que sumpta sunt: nec qm̃. c. in est alteri ⁊ il
lud alij ⁊ hoc alteri: nõ copulet autez ad. b. nec
fic erit ad. b. syll's. Oino enim dicimus qm̃ nul
lus vnq̃z erit syll's alius de alio/nõ sumpto ali
quo medio qd̃ ad vtrunq̃z se hẽat quoquo mõ O
ꝑdicationis. nã syll's qdẽ simplr ex ꝑpõnib⁹ ẽ
ad hoc aũt syll's ex ꝑpõnib⁹ que ad hoc q̃ autẽ
hmõi est ad hoc ꝑ ꝑpõnes hmõi ad hoc: im
possibile aũt ad. b. sumere ꝑpõnẽ nihil ꝑdican
tes de eo: neq̃ negãtes: aut rursus ei⁹ quod est
a. ad. b. nihil cõe sumentes: sed vtriusq̃z ꝑpria
quedam predicãtes aut negãtes. Quare sumẽ
duz aliquod mediũ vtrisq̃z quod copulet predi
cationem si erit huiusmodi ad hoc syll's.

¶ Loñter oñdit minorẽ q̃ est ꝓncipale itẽtũ ꝑ bãc rõnẽ. ois
syll's oñsiu⁹ ⁊ ois syll's ex hypothesi fit ꝑ aliquã triũ figu
raz: iz ois syll's ẽ oñsiu⁹ vel ex hypothesi. q̃ ois syll's oñdit
ꝑ aliq̃z triũ figuraz. hui⁹ rõnis ꝑ põit minorẽ. 2° oñdit ma
iorẽ. 3° ꝓcludit ꝑnẽ ponit q̃ maiorẽ: ⁊ hoc est. (Neẽe est q̃.)
¶ Loñter oñdit maiorẽ. ⁊ ꝓcedit sic. ꝑ dat modũ ꝓceden
di circa ipsam. cũ sua cã dicẽs: q̃ pri⁹ dicẽduz est ostẽsiuos P
syll'os fieri ꝑ dictas figuras q̃z syll'os ex hypothesi: q̃ hoc
ostenso de syll'is ostẽsiuis ex ꝑnti idẽ ostẽsum est de illis q̃
sunt ex hypothesi: ⁊ hoc est.) Primo ergo dicemus. 2° ꝑ
seqt ostẽsionẽ maioris: ⁊ diuidit in duas. in prima ostẽdit
q̃ ois syll's ostẽsiu⁹ fit ꝑ tres figuras. in 2ª cũ dicit (Qm̃ aũt
⁊ q̃ ad ipoke.) oñdit idẽ de syll'is ex hypothesi. primũ ostẽ
dit ꝑ talẽ rõnẽ. ois syll's ostẽsiuus ꝓcludens aliqd de aliq̃
per mediũ copulatũ ad vtrãq̃z extremitatẽ fit in aliq̃z triuz
figuraz. iz ois syll's oñsiu⁹ oñdit aliqd de aliq̃ ꝑ mediũ co
pulatũ ad vtrãq̃z extrẽitatẽ. q̃ ois syll's oñsiu⁹ fit ꝑ aliq̃z triũ
figuraz. huius rõnis ꝑmo ponit minorẽ. 2° ponit totã ra
tionẽ cũ dicit (Ergo si necesse est aliqd. pars in qua oñdit
minorẽ diuidit in duas. q̃ ꝑmo ostẽdit eã in terminis. 2° ꝑ
rõnẽ ibi (Oino eniz dicimus.) in ꝑma parte ꝑ ostẽdit q̃ ad
oñdẽdũ aliqd de aliq̃ neẽe ẽ sumẽ duas ꝓpões. 2° oñdit q̃
oz in illis copulare mediũ vnũ ad duas extremitates. in ꝑ
sic ꝓcedit. ꝑ manifestat q̃ ad ostendendũ aliqd de aliquo Q
opz sumere ꝑpõnẽ cõicãtez alterã extremitatẽ ꝑnis dicẽs:
q̃ si. a. ꝑbeat syllogizari de. b. affirmatiue vel negatiue ne
cesse est sumẽ aliquã ꝑpõnẽ ad hoc: iz nõ penit⁹ diuersaz.
hoc supponit: q̃ manifestũ est ꝑ se: neq̃z penitus eãdem: q̃
tũc peteret. qd̃ est in ꝑn°. relinqt ergo q̃ opz sumere ꝑpo
sitionẽ partiz eãdẽ: prim diuersam: ⁊ hoc est accipe ꝑpõnẽ
que cõicat alterã extremitatẽ ꝑnis: ⁊ h̃ est (Si ergo oporteat.) 2° manifestat q̃ opz aliã ꝑpõnẽ coassumere fic. si as
sumat. a. de. c. ita q̃ ꝑpõ assumpta cõicet i ꝑdicato cũ ꝑne
si vlis accipiat. itex sub. a. vel supra. a. nec sub. c. aut supra
c. nõ erit syll's: q̃ ex vno tm̃ nihil seqt. oz igit accipe duas
ꝑpõnes ad ostendendũ aliqd de aliquo ⁊ hoc est (Si aũt

a.de.c.) ¶ Cōfiter ostēdit q̃ oz illas ꝓpōnes copulari ad vtrāq; extremitatē ꝯnis si assumat.a.de.c.sicut dictū:est ita q̃ ꝓpositio assumpta cōicet ꝑdicatū cōcl'onis:z in alia ꝓpōne assumat.c.vel.a.de alio q̃z de.b. vel aliud q̃z.b. de altero illoꝝ nihil ꝓhibet syll'm fieri:sz nō fiet ad ꝯnē.a.b. simpl'r:vt si sub.c.accipiat aliud q̃z.b.vt.d.z sub illo aliud vt.f.z sic deiceps:si nō accipiat.b.sub illoꝝ aliquo nō erit syll's ad ꝯnē.a.b.q̃uis possit eē syll's ad vnā ꝯnē:z hic est (Si q̃ sumat.) oino āt iā oñsa est minoꝛ i termis.ꝓñr ostendit eā ꝓrōnē.z ꝓcedit sic.ꝑ ponit eā:z ꝑ est (Oino eni.) 1° oñdit eā sic.syll's simpl'r est ex ꝓpōnib⁹ simpl'r:z syll's ad ꝑ ꝑdicatū ex ꝓpōnib⁹ cōicātib⁹ ꝑ ꝑdicatū.syll's ēt ꝑ⁹ subti ad ꝑ ꝑdicatū ex ꝓpōnib⁹ cōicātib⁹ ꝑ ꝑdicatū:z ꝑ sub z.Sz nō sumit ꝓpō ad.b.subm cōicās ipz nisi aliqd de ipso affirmet vel neget vel de aliq̃:nec fiet syll's ꝑ⁹ ꝯnis.a.b.si nihil sumat vtriq; cōe ꝓm ꝑdicationē:sz ꝓpa vtriusq;.q̃re neče ē si dēat oñdi.a.ō.b.vt accipiat me'' cōe copl'atū ad vtrūq; hāc rōnē ponit ꝓtinue totā:z hic est (Nam syll's quidem.)

¶ Ergo si neče est aliqd sumere ad vtrāq; cōe: hoc aūt ꝓtigit tripl'r:aut eni.a.de c.z.c.de.b.ꝑdicantes aut.c.de vtrisq; aut vtraq; de.c.he. autem sunt tres dicte figure. Manifestum qm̄ oēm syll'm necesse est fieri per aliquā hax figuraꝝ.nā eadē rō est z si per plura copulet ad.b. eadē enim erit figura z in pluribus.

¶ Sed cū ostēsa est minoꝛ:ñter ponit totā rōnem.z ꝑ resumit minorē ostensaz:z ꝑ est (Ergo si neče est.) 2° addit maiorē.in q̃dam decl'one eiꝰ dicens:q̃ accipe medium cōe ad vtrāq; extremitatē nō ꝓtingit nisi 3'.aut eniz predicabitur a.de.c.z.c.de.b.z sic est ꝑ figura.aut.c.ō vtrisq;:z sic fit 2ª figura.aut vtrūq; de.c.z sic 3ª:z ꝑ ē (Hoc aūt ꝓtingit.) 3° infert ꝯnē:z hic ē (Ma'' qm̄.) 4° ptractat vlteriꝰ dicēs:q̃ sic fit oīs syll's oñsiuꝰ:q̃ eadē est rō cū vnū est me'' inter.a.z b.z cū plura:q̃ cū plura sint q̃cunq; illoꝝ accepto idē fiet qō prius z idē iterꝝ ꝓcludit ꝯnē:z hic est (Nā eadē est rō.)

¶ Qm̄ igr oñsui terminant ꝑ ꝑdictas figuras manifestū ē. Qm̄ aūt z hi q̃ ad ipoſe palā erit ꝑ hec:oēs.n.q̃ ꝑ ipoſe ꝓbāt falsum qdē syllogizāt:qō āt ex principio erat ex hypothesi mōstrāt qm̄ accidit aliqd ipoſe posita ꝓtradictōe:vt qm̄ diameter ē īcōmēsurabilis coste:eo q̃ fiūt abñdātia eq̃lia parib⁹ posito cōmēsurabili.ergo eq̃lia qdē fieri abūdātia ꝑfectis syllogizāt.assimetrū āt eē diametrū ex hypothesi mōstrāt:qm̄ accidit flm̄ pp ꝓtradictionē:hoc.n.fuit ꝑ impoſe syllogizare oñdere aliqō ipoſe pp ꝓxē hypothesiz. Quare qm̄ falsis fit syll's oñsiuus i his q̃ ad ipoſe deducunt:qō aūt est ex principio ex hypothesi mōstrat.oñsiuos aūt prius dixim⁹: qm̄ per has terminantur figuras:manifestuz qm̄ z per impoſe syll'i per has erunt figuras.

¶ Jā oñsa est ꝑ⁹ ps maiorīs ꝓncipalis rōis.ñter ostēdit 2ª pte eiusdē per iductionē sic.syll's ad ipoſe quātū ad ꝯnem quā syllogizat fit ꝑ aliquā triū figuraꝝ:z sit'r se habēt oēs syll'i ex hypothesi.q̃re oēs syll'i ex hypothesi fiūt ꝑ aliquaz triū figuraꝝ.hꝰ iductiōis ꝑ oñdit vnā singularē deide addit alias cū dixit (Sit'r aūt.) i pte ꝑ⁹ ostendit q̃ oīs syll's ad ipoſe q̃z ad ꝯnē falsaz quā syllogizat fit ꝑ aliq̃z triū figuraꝝ sic:oīs ostēsiuus syll's fit ꝑ aliquā triū figuraꝝ qō ostē-

suz ē:sz syll's oīs ad ipoſe q̃z ad ꝯnē falsaz ē ostsiuꝰ.q̃ oīs syll's ad ipoſe fit ꝑ aliquā triū figuraꝝ.ꝓcedit q̃ sic.ꝑ pōit ꝯnē itētā:z ꝑ ē (Qm̄ āt z q̃ ad ipoſe.) 2° pse'rōnē.z pōcl'at miorē.2° pōit totā rōnē cū dic (Quare qm̄ falsus fit syll's.) Circa miorē sic ꝓcedit.ꝑ dic q̃ syll's ad ipoſe ꝯnē falsaz syllogizat:sz id qō itē' ꝓncipa' ex hypothesi mānifestat:ꝓcluso eni ipoſi ex hypothesi ꝯstat hypothesiz falsaz eē:z ex ꝑ cōcludit ꝓpo'' eē vex qō ꝯdicit hypothesi:z ꝑ ē (Oēs.n.qui p zē.) 2° istud decl'at ꝑ exēplū.si.n.dēat demr̄ari q̃ diameter sit īcōmēsurabilis coste:dato opposito ex ꝑ ꝓcludet ꝑ ipoſe q̃ nūer⁹ ipar sit eq̃lis nūero pari:z ex ꝑ pz hypothesim eē falsaz:z ex ei⁹ falsitate ꝓcludit ꝓpo'' eē vex.s.q̃ diameter sit īcōmēsurabilis coste:z sic pz q̃ i syll'o ad ipoſe ꝯ falsa syllogizat:sz ꝓpo'' ꝓncipale ex hypothesi accipit:z ꝑ est (Ut quoniā diameter.) Quare qm̄ falsi iā verificata est minoꝛ ñter ponit totā rōnē.z primo resumit minorem:z ꝑ est (Quare qm̄.) 2° addit maiorē:z hic est (Ostensiuos aūt.) 3° infert ꝯnē:z hic est (Manifestum qm̄.)

¶ Similiter aūt z alij oēs qui fūt ex hypothesi in oibus.n.syll's fit ad trāsumptū:qō aūt erit ex principio per concessionē terminatur:aut aliquā aliā hypothesim. Si autē hoc vex necesse est oium demōstrationez z oēm syllogismum fieri per tres figuras predictas.

¶ Jā verificatū est vnū singulare.ñr addit alia:z cōplet iductionē dicēs:q̃ sit'r se hūt oēs alij syll'i ex hypothesi.i oib⁹ .n.syll'at trāsūptū.ꝓncipale āt ꝓpo'' accipit ꝑ ꝓuersionem vel ꝑ aliquā aliā hypothesiz. Et nō q̃ trāsūptū vocat illā ꝯne a q̃ trāslatio fit ad ꝓncipale ꝓpo''. Nō ēt q̃ ꝓfessio est qm̄ sit'r ꝓnter eē i vno z multis:z ita vno syll'ato accipit ꝑ ꝓfessionē sit'r eē i ml'tis:vt si ꝓcedat sit'r eē de aia vni⁹ z cū iusliber:tūc syll'ato q̃ aia vni⁹ fit imortalis accipit ex ꝓfessiōe q̃ aia cuiusl; fit imortalis. Alia āt hypothesis quā tāgit ꝑt eē oppō vel sit'tudo vel aliqd tale:vt syll'are q̃ sanꝰ suppōitur ꝓbari q̃ fit eger pp ꝓxietatē.sit'r syll'ato q̃ idez fit sensus cōtrariozū supponitur probari q̃ eadē fit disciplina illoꝝ ꝓpter similitudinē:z hoc est (Similiter z alij.) Jā verificata est tota maioꝛ principalis rōnis cōsequenter ꝓcludit ꝯnē:z ꝑ est (Si aūt hoc verum.)

¶ Hoc aūt ostēso palaz qm̄ oīs syll's perficitur per primam figuram:z reducitur in huiusmodi vniuersales syllogismos.

¶ Jn fine aūt ꝓclu'coze'' ꝑ itētūqō i ꝓn° capl'i posuit: z ꝑ ē (Hoc āt oñso.) ad eni dētiā exēpli qō posuit aꝝ ō diāetro z costa itell'z ē q̃ ñ itēdit ni ñ ō diamet° z costa q̃dra ti z ñ ō q̃drāguli. Est.n.q̃dratū fig' eq̃lata hñs oīa lata eq̃lia z āgulos rectos:z ē āgulus rect⁹ quē ꝓstituit linea recta ꝓpēdiculariter cadēs supra aliā rectā q̃drāgul⁹ vo ē oīs fig' q̃tuoꝛ latera z q̃tuoꝛ āguloꝝ:i q̃ bñ ꝓtigit diametrū coste eē

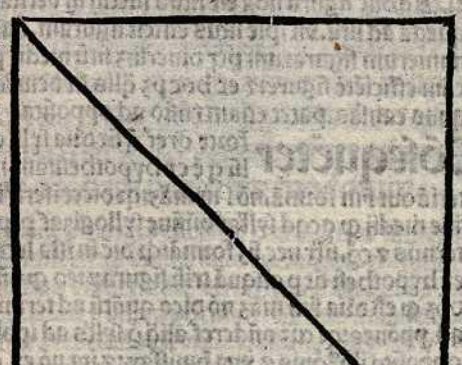

Quadratum

cōmēsurabilē.diameter ātē linea ducta ab vno āgl'o q̄dra
J tbad angulū opp^m diuidēs ipm ī duos triāgulos equales.
Nōndū ¶ Nōn^m q diametrū eē cōmēsurabilē coste ñ ē diametrū
z costā eē eq̄les:ſ; q possit iueniri 3ª linea mēsurās vtrāq;
pcise sic ē nūer^o:vlr.n.ille due quātitates cōmēsurabiles
dīr q p aliā tertiā pcise mēsurant:vt.12.z.6.q̄ mensurant
p.3.sic aūt nō est diameter q̄drati cōmēsurabilis coste:qz
De ℔ vi fiq̄ linea bis sūpta pficiat diametrū:ipsa bis sūpta plus pfi
deas eu ciet q̄z costa. Si g̃ det q diameter cōmēsurabilis coste se-
clidē li° quet syllice q nūerus par z ipar sūt eq̄les z pōt esse syll's
10.pp.7 talis. Quecūq; hīt eādē pportionē ad aliqd 3^m sūt eq̄liat
ſz si diameter est cōmēsurabilis coste nūer^o par z nūerus
īpar hēbūt eādē pportionē ad aliqd 3^m. g̃ si diameter ē cō
mēsurabil' coste/nūer^o par z nūer^o ipar erūt eq̄les: maior
pz p nona 5^a Euclidis:mior sic pbat.si fuerīt due linee cō-
mēsurabiles:q̄dratū vni^o ad q̄dratū alteri^o hēbit pportio
nē quā hz qcūq; nūer^o q̄drat^o ad aliū nūer q̄dratū. illud
k pz p septimā decimi. Sz ex hypothesi diameter ē cōmēsu
rabilis coste. g̃ q̄dratū diametri ad q̄dratū coste hz pport
ionē quā hz qcūq; nūer^o q̄drat^o ad aliū nūer q̄dratū:sed
q̄dratū diametri ad q̄dratū coste hz pportionē duplā per
penultimā pmi. g̃ qcūq; nūerus q̄drat^o ad aliquē aliū qua
dratū se hēbit i pportiōe dupla erit igit' exēpli grā. quater
narij ad aliquē nūer q̄dratū ista pportio. Sz si sit dupla
pportio alteri^o q̄drati ad q̄ternariū/magis erit ℔ verū de
primo q̄drato:sic de nouenario q̄z de remotiori vel de.16.
vel aliq̄ tali. g̃ erit nouenarij ad q̄ternariū pportio dupla:
ſz paritbmeticā scim^o q octonarij ad q̄ternariū ē pportio
dupla. g̃ nouenari^o z octōari^o eādē hīt pportionē ad qua
ternariū. q̄re nouenarius z octonarius equales sunt:z ita
pz q si diameter sit cōmensurabilis coste erit numerus im
par equalis numero pari. ¶ Et nota q numerus quadra
l tus est q prouenit ex ductu cuiusq; nūeri in seipsum.
Dubiuz Dubitat bic q̄lis sit demstratio p quā ondit q tres st
figure:cū eni fig^a fit p' dispō forālis in syll'o
nō poterit sufficiētia ei^o p cāz formalē ondit:nec ēt p mālē:
2^a qz ex necitate ipsi^o for'oz mālē eē talē z nō eq̄:z ita nō de-
mstrabit dispō formal' p māz ſz eq̄. ¶ Adhuc vī petē in sua
pbōne qd ē i pn°. figura. n. triplex/nihil aliō ē vt vī/nisi tri
k plex sit^o medij. Sz p ℔ q ē triplex sit^o medij oz tres eē figu
ras. q̄re pbat idē p seipz. ¶ Et dōz q demstratio Ax. pce-
dit pm finalē cāz syll'i:z cāz efficiētē figure. cā. n. finalis syl
logismi ē ondē aliqd ō aliq̄. Ax. āt māifestat ℔ q syll's on
dit aliqd ō aliq̄ nece ē vt bēat duas ppōes copulātes vnū
me^m ad duas extremitates: z ita pbat a causa finali syll'i.
¶ Adhuc figura non est situs medij in veritate:sed dispō
quedā ad situ. vñ ipse situs efficit figuram. quare cū ondit
numerum figurarum per diuersuz situ medij procedit per
cām efficiētē figure:z ex hoc pz q̄lis fit demstratio Ax. z p
m quas causas. patet etiam rñsio ad opposita.
Dubiuz Cōsequēter forte q̄ret' q̄ fit dōia syll'i onsiui ad il-
lū q ē ex hypothesi:aut.n.dīnt ſz ma
teriā aut pm formā. nō pm māz:qz dicet iferi^o in cap de iuē
tiōe medij q qcqd syll'at' onsiue syllogizat' p ipol'e z i eisdē
termis z eq̄. sil'r nec ſz formā:qz dic in ista lectiōe q syll's
ex hypothesi fit p aliquā triū figurax:eo q onsiu^o ē. ¶ Et
dōz q est dōia pm māz nō dico quātū ad termios:ſz q̄ztuz
ad ppōnes:qz cuz onderet' aliq̄ q syll's ad ipol'e arguit ex
opposito illi^o q̄nis z vna pmissax:z ita nō ex eisdē ppōni
b^o pcedit ex qb^o pcedit syll's onsiu^o. Est ēt dōia pm formā
si dico quātū ad pmā q̄nē q syll'ata ē:ſz q̄ztū ad 2^am q̄ ex hy
potbesi sumit. vñ scie^m q i syll'o onsiuo idē ondit z pbat:z
iō nō ē nisi vnica pcl'o. In syll'o aūt ad ipol'e z in quolibet
alio syll'o ex hypothesi aliquid ondit z probatur. prima
enim conclusio ostenditur. alia vero ex hypothesi sumpta
procedit principaliter.

Cōsequēter forte dubitabit aliqs/cuz multiplex Dubiuz
sit disio syll'i:qz aut est affirmatiuus:
aut negatiuus. aut vl'is. aut pticularis. aut dialecticus. aut
demstratiuus:z sic de alijs. q̄re magis ad ondēdū numerū
n figurarū assumit has dōias syll'i onsiui ex hypothesi q̄z ali
quas alias. ¶ Et dōz q alie dōie syll'i nō hīt pditionē alī
quā repugnātē:nec syll'i simpl'r:z iō de illis nō ē pncipal'r
dubitatio vtx fiāt p pdictas figuras. syll's āt ex hypothesi
hz aliq̄z pdōnē pncipal'r repugnātē:q gdē ē acceptio q̄nis
ex hypothesi:z iō de ipo ē pncipal'r dubitatio:vtx fiat per
eos. z iō assumit magis has dōias onsiuū p ipol'e ad ondē
dū oēm syll'm fieri per tres figuras q̄z aliquas alias.

Hic dubitari posset de eo qd dicit ex vno nihil Dubiuz
seq:ſz de ℔ pus dcm ē. Dubitat' āt
de eo qd dic q nō syll'at'. a. d. b. si accipiāt vtriusq; ppria.
℔. n. vī eē falsuz:eo q ois q̄ neg^o oz syll'ari p aliqd ppriuz
alteri extrēitati qd sit extrisecū reliq̄. Et pt dici q logt de
q̄ne affir^m quā nō pctingit pcludē p ppriū alteri^o extremi:ſz
p aliqd cōicatū ab vtroq;. Uel pōt dici q vna extremitas
de altera nūq̄z syll'at' affir^m aut negatiue p ppria vtriusq;:
ex duob^o. n. ppriis vtriusq; nō fit ad cōe. vnū qd copulari
possit p pdicationē ad vtrāq; extremitatē:z hoc solum in-
tēdit Ax. z non vult q per proprium alterius extremita-
tis possit vna extremitas de alio syllogismari.

O
Amplius aūt dubitabit forte aliqs de eo qd dicit Dubiuz
syll'z ad ipol'e syll'are q̄nē falsaz. iferi^o. n.
i cap'o de reductiōe vī dicere oppo^m. ibi. n. dicit q syll'i ex
hypothesi nō pñt i syll'z reduci:sumūt. n. z nō ondūt. ¶ Et
dōm q in syll'o ex hypothesi 2° ē q̄. z p' syll'i^a ē z i re^m ad il-
lā q̄nē dicit ℔ eē onsiuū. 2° vo nō syll'at':ſz ex hypothesi su-
mit z re^m illi^o logtur de ipso iferi^o in reductione syll'ox.

Adhuc dubitabit. q̄re ondit ō syll'o ad ipol'e ipm esse Dubiuz
onsiuū z fieri p pdictas figuras magis q̄z de
alijs syll'is ex hypothesi:cuiusmōi sit circl'aris syll's z ouer
siu^o z hō. ¶ Et dōz q p ℔ qd dic siue ondit de syll'o ad im
pol'e dic sil'r eē ō oib^o syll'is ex ypothesi:sic pz pp^m ō oib^o.

Adhuc solet q̄ri. q̄re non pctigit p pōnē q̄nis arguere Dubiuz
pōnē alic^o pmisse:z p vītatē q̄nis vītatē alicu
ius pmisse:sicut perēpta q̄ne pimit' aliq̄ pmissax:z ex falsi
tate pclusionis pcludere falsitatē alic^o pmissax. ¶ Et dōm
p q ℔ est:qz positio pñtis nō ponit añs sic eq̄:z qz falsuz nō
seq̄t nisi ex falso. vex aūt pōt seq ex falso:iō si q̄ est falsa ali
qua premissarū falsa erit. si vā nō opz aliquā esse verā.

Ultimo dubitabit ad qd ℔ ondit ℔ corre^m. s. q oēs Dubiuz
syll'i pficiunt p vl'es p'. vī. n. supfluere cū ife
ri^o sit idē onsiū z pclusum. ¶ Et dōz q supi^o nō ē onsiū nisi
q oēs syll'i pfci p tres figuras pficiunt p vl'es p':z ex ℔
nō ē man^m oēs syll'os pfici p vl'es p':nisi ℔ suppo^o q oēs syll'i fiāt p tres figuras. ℔ aūt onsiū est:sicut pz. z iō p'osten
sio nō est sufficiens onsio h^o correlarij:q oēs syll'i pficiunt
p vl'es p':z iō illud cor^m ℔ pcludit z nō ē superfluū. vt pz.

Gpli^o aūt in oib^o opz aliquē termi-
nox pdicatiuū eē z vl'em. Sine enim
vl'i:aut nō fit syll's. aut nō ex hoc qd
positū ē. aut qd ex pncipio erat petet. a
ponat' eni musicā voluptatē eē studiosam. Si
g̃ posuerit voluptatē eē studiosam/nō addens/
oēm/nō erit syll's. Si aūt aliquā voluptatem. si
alia qdē:nihil ad hoc qd positū est. Si aūt eandē qd ex principio erat/sumet. Magis autē fit
manifestū in figuris:vt qm̄ eq cruris eq̄les sūt
anguli q̄ sunt ad basim fit in cētrū ducte. a. z. b.
z. e. f. pīugēs. Si ergo sumpserit eq̄lē. a. c. angu

lū ei qd̄ est.b.d.nō oino ponens eq̄les eos qui
A sūt semicirculoꝝ.⁊ rursuꝫ.c.ei qd̄ est.d.non oē
assumēs eū q est icisionis.Ampliꝰ ab eq̄libꝰ exi
stētibꝰ angulis/equalibꝰ dēptis/equales esse re
liquos.s.e.⁊.f.qd̄ ex pricipio erat patet.nisi su
mat ab eq̄libꝰ oibꝰ demptis/ equalis relinqui.
manifestum ergo qm̄ in oi opꝫ vl'em esse.

Postq̄ vificauit qd̄ suppo'm est q̄ztū ad figurā:B ite
dit vificare qd̄ supp'm ē q̄ztū ad modū:⁊ pce
dit sic.p dic q opꝫ i oi syll'o aliq̄ eē affir'um:aliquā ēt esse
vl'em:⁊ B ē(Ampliꝰ āt ⁊c.)2° alterꝫ istoꝝ vificat.i.i oi syll'o
oꝫ aliquā eē vl'eꝫ:⁊ didit i duas.in p' oñdit itētū.i 2° q̄dam
corr'ꝝcludit cū dic(Et qm̄ vl'e.)oñdit āt itentū sic.sine vl'i
aut oino nō ē syll's.aut si sic nō erit ad ppo'm.aut peteē qd̄ ē
i pn°:ſz syll's oppo'o mō se hz bis q̄ dicta sūt nūc.g̃ syll's si
ne vl'i nō ē.bꝰ rōnis p ponit maiorē ⁊ oñdit.2° ꝝcludit ꝝnē.
poit āt maiorē:⁊ B ē(Sine vl'i.n.)oñdit āt 2°.p i termis cōi
bꝰ.2° i mathe'cē.ex'm i termis cōibꝰ ē B sit ppo'm oñdē/q mu
sica voluptas sit studiosa.ad B g̃ oñendū:aut accipit cōe
ei qd̄ hz oñdi vel aliqd pticulare illiꝰ ꝝnis.si accipiat cōe ⁊
B sine sig̃ vl'i sic.voluptas est studiosa:penitus nō erit syll's:
qz nō sequit.si voluptas erit studiosa: q musica voluptas
sit studiosa.Si āt accipiat pti'e voluptas.aut accipiet vo
luptas alia a musica volup'e.⁊ poterit tūc eē syll's sic in 3°
sig'oz syll's fieri ex singl'aribꝰ:ſz nō erit ad ppo'm.aut acci
piet eadē voluptas q̄ itēdit.s.musica:⁊ tūc peteē qd̄ ē in
pn°.pz igr q si oñdat aliqd sine vl'i nō erit syll's. aut si sic/
nō erit ad ppo'm.aut peteē qd̄ est in pn°:⁊ B ē(Ponat.n.
musica.)¶ Cōiter oñdit i termis mathe'cē ⁊ pcedit sic.p
dic q erit magis mani'm in figuris q̄z i termis cōibꝰ:⁊ B dic
qz sig̃nata termioꝝ mathe'cē magis nō sunt sensui q̄z sigñā
ta termioꝝ cōiuꝫ.v.g.āgulus semicirculi ⁊ angulus icisio
nis ⁊ hꝫ.⁊ sub bis cōibꝰ mānifesta sūt singularia sensui.Ad
C q̄ rñdēdo pz q sine vl'i nō erit syll's:⁊ B ē(Magis āt sit.)
2° oñdit itēū.¶ Ad eꝰ euidentiā discribat circulus:deinde
dent due linee a cētro ad circūferētiā q̄si due diametri:dei
de iter illaꝝ extrēitates ducat 3° q̄ faciat āgulū cū vtraq;
⁊ faciat ēt āgulos cū portiōe circūferētie:⁊ B linea ē icisio
sive thōica:eo q didit circulū ſz portiōes ⁊ ñ p sēicirculos
⁊ āguli q̄s ꝝstituit cū circūferētia oñr āguli icisiōis. B g̃ 3°
linea cū duabꝰ porib'fac triāgulū eqlaterꝫ.⁊ dico eqlaterꝫ
qz oēs linee exeūtes a cētro ad circūferētiā sunt equales.

¶ Cōsiderādū igr q due linee ducte a cē
tro ad circūferētiam
vocent a.b.⁊ ponat
a.i extremitate vni
b.āt i extremitate al
teri. Deide ꝝsideran
dū q iste due linee cū
circūferētia faciāt an
gulos semicirculi:q̄z
ille q ē ex pte a.vocet
a.c.ille vō q ē ex pte
b.vocet.b.d.Deinde
ꝝsiderādū q basis p
dicti triāguli ducta i
ter extremitates.a.b.facit duos āgulos cū circūferētia/q
oñr āguli icisiōis cā pdicta:⁊ illi vocant.c.d.ita q ille q ē
ex pte.a vocet.a.c.b.q aūt ē ex pte.b.vocet.b.d.a. Deide
ꝝsiderādū q pdicta basis facit duos āgulos cū.a.b.q sūt
anguli triāguli eqlateri sic:q basis ⁊ isti vocant.e.f.ppo'
igr sic oñdet.q.e.f.q sūt anguli eqcruris ad basiꝫ/sūt eq̄
les B mō. Oēs anguli semicirculoꝝ sunt eq̄les anguli.a.c.
⁊.b.d.sunt anguli semicirculoꝝ. g̃ anguli.a.c.⁊.b.d.sunt

equales:deide fiat aliꝰ syll's sic oēs āguli icisionū sunt eq̄/
les:sunt anguli.c.⁊.d.sunt anguli icisionis.g̃ sunt equales.
Deide fiat tertius syll's sic.ab oibꝰ eq̄libꝰ si demant eq̄lia E
relicta erūt eq̄lia:ſz anguli.a.c.⁊.b.d.sunt eq̄les.sil'r angū
c.⁊.d.sic oñsuꝫ est.g̃ angulis.c.⁊.d.dēptis ab angulis.a.
c.⁊.b.d.reliq̄ erūt eq̄lia:sed reliq̄ sūt anguli supra basiꝫ eq̄
les.pz g̃ q ad oñdēdū angulos supra basiꝫ eē eq̄les.f.f.⁊
e.opꝫ sumere istas tres ppōnes anguli semicirculi.s.a.c.⁊
b.d.sunt eq̄les.adhuc anguli icisionis.s.c.⁊.d.sunt eq̄les.
adhuc ab oibꝰ equalibꝰ si demant equalia residua erunt
equalia.Si g̃ ad pbōnē p' ppōnis accipiat cōe sine signo
vl'i/nō fiet syll's:qz nō sequtur.anguli semicirculoꝝ sunt eq̄
les.g̃ isti anguli.s.a.c.b.d.Si aūt accipiat aliqd pticulare
illiꝰ ꝝnis:aut g̃ accipiant ibi alij anguli semicirculares ab
a.c.b.d.⁊ tunc nihil ad ppositū.aut idē ⁊ tūc peteē qd̄ ē
in pn°sic.anguli.a.c.b.d.sunt eq̄les.g̃ anguli.a.c.b.d.sunt
eq̄les.istd āt 3'm mēbrū tāgit mm̄ in lr'a cū dicit(Si g̃ equalē
supserint.)Si autē ad pbōnē 2° ppōnis assumēde accipiet
cōiter angulū incisionis sine signo vl'i/nō erit syll's:qz nō se F
qtur.anguli icisionis sunt equales.g̃ isti anguli.c.d.sūt eq̄
les.Si autez accipiat particulare ipsius ꝝnis:aut accipiet
alios angulos icisionis.a.c.d.⁊ tunc nihil ad ppositū:aut
eosdē:⁊ tūc peteē qd̄ est in pn°sic pz. ⁊ istud 3'm mēbrum
mm̄ tāgit in lr'a cū dicit(Et rursuꝫ.c.ei qd̄ est.d.)Si aūt 3'm
ppōnē sine signo vl'i accipiat/nō erit syll's:qz nō sequtur ab
equalibus dēptis equalibꝰ residua erūt eq̄lia.ergo ab istis
equalibꝰ.s.a.c.b.d.dēptis bis eq̄libꝰ.c.⁊.d.⁊c. Si āt ac/
cipiantur pticulares anguli eq̄les:aut ergo alijs appositis
⁊ tūc nō erit syll's ad ppositū:aut āguli ppositi.s.a.c.d.b.
⁊ tūc peteē qd̄ est in pn°sic pz.⁊ idē 3'm mēbrū tāgit Ax. in
lr'a cū dicit(Amplius ab eq̄libꝰ.)pz ergo q ad oñdendū
e.⁊.f.eē equales opꝫ sumere vl'es ppōnes tā in sillis q̄z in
p syllogismo.sicut pus dcm̄ est in ostēsione eius:qz nisi sic
fiat aut nō erit syllogism?:aut nō erit ad min?ad ppo'm aut
erit petitio eiꝰ qd̄ est in pn°:⁊ B est(Ut qm̄ anguli equicru G
ris.)iam ostensa est maiorꝫ sue rōnis:ꝝnter concludit cōclu
sionem:⁊ hoc est(Manifestum autem ⁊c.)

¶ Et qm̄ vl'e qdē ex oibꝰ terminis vl'ibus mon
strat:pticulare aūt ⁊ sic ⁊ illo mō. Quare si con
clusio sit vl'is ⁊ terminos neēe est vl'es esse. Si
aūt vl'es sint termini/ꝝtigit ⁊ ꝝcl'onē nō eē vl'eꝫ
palā ēt qm̄ in oi syll'o aut vtrāq;:aut alteraꝫ p/
pōnē sīlem neēe est fieri ꝝcl'oni.dico autē nō so
lū in eo q affirmatua sit vel negatua. Sed i eo
q nēcia aut cōtingēs aut inesse. Cōsiderare āt
opꝫ ⁊ alia predicta. Manifestum aūt simplr/
qm̄ erit ⁊ qm̄ nō erit syll's:⁊ qm̄ possibilis ⁊ qm̄ p
fectus: ⁊ qm̄ si est syll's necesse est terminos se
habere ꝑm aliquem dictorum modorum.

¶ Cōsequenter ex pbabitis cōcludit correlaria ⁊ sunt tria.
quorum primum est: q vniuersalis cōclusio nō cōcluditur
nisi ex ppōnibus vniuersalibꝰ vtriſq; pticularis aūt ꝝclu
di pōt ex vniuersali ⁊ altera pticulari. Ex quo manifestum
est qd̄ sequitur.si cōclusio est vniuersalis/ambe pmisse vni
uersales sunt:ſz non conuertuntur:⁊ hoc est(Et vniuersale q
.dē.)2'm correlariū, q in oi syllogismo opꝫ alterā pmissarū
vel vtrāq; eē similē ꝝni/nō solū in qualitate: ſz in eo q fit
de inesse vel de mō:vel in eo q accipiat vtraq; ꝑm qd̄cūq;
aliud genus pdicandi:⁊ B est(Palā etiam qm̄.)3'm qd̄ con
cludit est quasi recapitulatio breuis ad omnia que dicta
sunt:⁊ patet:⁊ hoc est(Manifestum autem.)

Dubitabit hic forte aliqs.quare Ax. nō pbat q Dubius
in oi syllogismo opꝫ eē aliq̄z affirmati/

uã.sicut aliquã eẽ vniuersalẽ:cũ vtrũq; istoꝝ ad modũ pti
j neat. Et ꝑt dici q̃ ꝶ mãifestũ ẽ ex vna pticula diffõnis sylli
z iõ nõ oñdit hic. Qz cũ dz i diffõne sylli/q̃ aliqd seqt eo
q̃ hec sunt:figñat/q̃ ꝑmisse sint cã ꝯnis:iz negatio nulli⁹
ẽ cã.q̃re oz aliq̃z eẽ affirmatiuaz. Uel dici ꝑt q̃ p ꝶ qõ ay.
ꝶ oñdit aliq̃z eẽ vlez i sylloo affir^mo ẽ q̃ aliqd i sylloo se hz ad
aliõ cũ ipso/sic totũ se hz ad ptẽ. Sz acceptio ptiz ꝶ suo to
to nõ ꝑt eẽ cũ negõne:iz cũ affirmatiõe.q̃re p ꝶ qõ ꝶ oñdit
aliquam esse vniuersalez in syllogismo/relinquitur oñsuz
eẽ aliq̃z eẽ affirmatiuã:z loquoz de sylloo perfecto.s.ꝑ⁹fig⁹
a quo oẽs alij extrahuntur/z in quẽ oẽs reducuntur.

Dubiuz **Consequẽter** forte dubitabit de sua ꝓbõne. vi
eni opposita dicẽ: itẽdit.n. ꝓbare
q̃ sine vli nõ fit sylls.i sua ãt ꝓbõne suppõit q̃ sine vli pos
k fit eẽ sylls:iz nõ ad ꝓp^m:z ita suppõit oppo^m ꝓbãda. ¶ Et
dõz q̃ nõ ẽ itẽtio Ay.q̃ sine vli nullo⁹ fit sylls:qz ex singu
larib⁹ i 3ª fig⁹ ꝯcludit nẽcio:iz q̃ sylls cõpetẽter se hñs z ꝶz
modũ dispositi⁹ nõ fiat sine vlib⁹.i ꝓbõne.n.sua suppõit q̃
gcũqz sylls poterit eẽ sine vli:sic ex singularib⁹ i 3ª fig⁹.z ꝶ
nõ sut opposita. Adhuc vi nulla eẽ disio sua cũ dic.sine vli
aut nõ erit sylls/aut petit qõ ẽ i ꝑn⁹.vnũ eni istoꝝ i altero
intelligit. ¶ Et dõz q̃ sylli 2ª est ꝯditio.s.iferre ex necessita
te:z notificare.sylls aũt simp' sine ꝑ⁹ ꝯdõne eẽ nõ ꝑt:põt eẽ
tñ sine 2ª.sicut pz si dicat. Oẽ.b.est.a.oẽ.c.est.b.ergo oẽ.c.
est.a.ꝶ ꝯcludit ex necessitate:sed nihil notificatur petitio
aũt principij tm̃ ꝑn' peccat in ꝶ q̃ non notificat:cũ tamen
nẽcio inferat.sic ergo pz q̃ põt eẽ petitio:z tamẽ erit sylls
fm primã ꝯditionẽ:z ita nõ habet si fit petitio.ergo nõ est
sylls. Quare manifestũ est q̃ cõpetẽs est sua diuisio.

l Dubiuz **Adhuc** forte dubitabit sup ꝶ qõ dicit q̃ si idez ad sui
ꝓbõnẽ accipiat erit petitio. ¶ Sz ꝗ.diffõ est
idẽ cũ diffinito.quare cũ i demõstratiõib⁹ accipiat me^m/qõ ẽ
diffõ/erit ibi petitio:qõ falsũ est. ¶ Et dõm q̃ idẽ ad sui ꝓ
bõnẽ acceptũ nõ sub mõ euitari facit petitionẽ ei⁹ qõ est in
ꝑn⁹ idẽ ãt sub mõ notioꝛi acceptum nõ facit:z ita acceptio
diffõnis ad ꝯcludendũ diffi^m nõ facit petitionem.

Dubiuz **Adhuc** dubitabit aliqs de itentione sua q̃ ad sylla/
dũ pticulare opz sumẽ vle. ¶ Sz ꝗ.si accipia
tur ad syllogizãdũ pticulare aliõ pticulare sui generis:vel
illud qõ oñdi dz/vtroq; mõ pctm̃ est:iz si accipiat vle acci
pitur ibidẽ pticulare:z qõ oñdi dz z aliõ. quare ibi est du
plex pctm̃. ¶ Et dõz q̃ si accipiet idẽ particulare vel aliõ
diuersum a suo vli pctm̃ eẽt. Sz oia pticularia ꝯiũctim in
vli accepta sumi nõ est icõueniens:ej bene notificat pticu
lare:z ꝶ est pp ꝯiũctionẽ oiuz siliuz in suo vniuersali. q̃re
cũ aliqd oib⁹ inest que sil'ia sunt/pz vnicuiq; illozũ inesse.

Dubiuz **Cõsequẽter** querit.quare vlis ꝗ/exigat vtrãq; ꝑ
missaz vniuersalẽ/magis q̃z eꝗ.s.am
m be vles exigãt vlez ꝗnẽ. ¶ Et dõm q̃ ꝶ est:qz nõ ꝑt extre
mũ de extremo dici vlr/nisi fiat cõnexio medij ad vtrunq;
extremũ vniuersaliter.si.n.cõplet medũ ad vnũ extremo
rũ pticulariter/vtute talis medij nõ ꝯcludit extremũ de ex
tremo vniuersaliter.z ita pz q̃ ꝗ vniuersalis exigit ãbas ꝑ
missas vniuersales:ecõuerso autẽ nõ opz:qz due vles pñt
accipi sub dispõne talis figure/q̃ nõ signiant extremozũ cõ
uenientia aut dõiaz nisi ꝑte:sic pz i 3ª fig⁹ si qua me^m est tãq;
ps extremoꝝ:z iõ p ipm non est ꝯcludere extremũ de ex/
tremo nisi pticulariter:z sic pz. q̃re ꝑmisse vniuersales nõ
exigũt nẽcio ꝗnẽ vlez. Ex his pz cã ei⁹ qõ solet dici ꝗnẽ sp
assimilari viliozi ꝓpõi.s.ꝓpõni pticlari z ꝓpõi nega^tiu^m.si.n.
ꝯiũgat medũ ad altez extremũ particulariter nõ põt vtu
te ei⁹/extremum extremo ꝯiũgi vniuersaliter. Siliꝛ si ꝯiũ/
gat alteri negatiue.tũc ipm extremũ est extraneũ alteri ex
tremoꝝ z reliquo ꝯueniẽs.quare ipo'e est per ipm cõclu
dere vnũ extremũ esse altez:sed nõ esse altez. De 2ª ãt cor/
relario in quo dicit q̃ ꝯclusio semp assimilatur vni ꝑmissa
rũ põt dubitari:sed dictũ est supra cum sua solutione.

Alaz autẽ z qm̃ oꝯs sylls z oꝯs demõ
stratio erit ꝑ tres terminos z nõ plu n
res nisi per alia z alia eadem ꝯclusio
fiat:vt.e.z per.a.b.c.d.aut per.a.b.z
a.c.z.b.e.plura enim media eozũdẽ eẽ nihil ꝑ/
hibet.hec aũt cuz sunt nõ vn⁹: sed plures sunt
syllogismi:aut quãdo vtrũq;.a.b. sumitur per
syllm vt.a.per.c.d.z rursuz.b.per.f.g.aut hoc
qdẽ iductiõe:illud ãt syllogismo. Sed sic etiaz
plures sunt syllogismi:plures enim conclusio
nes sint vt.a.b.z.e. Si autem non plures:sed
vnus sic quidem contingit per plura eãdẽ fieri
ꝯcl'onẽ: vt aũt.c.per.a.b.impo'e. Sit eniz.e.cõ
clusum ex.a.b.c.d. ergo neẽe est aliqd eoꝝ aliõ
ad aliud sumptũ eẽ. hoc qdẽ vt totuz.illud ꝗo
vt pars:hoc.n.oñsuz ẽ pz⁹: qm̃ si ẽ sylls:neẽe
ẽ sic aliquos hẽ termioꝝ. hẽat ergo.a.se sic ad
b.ẽ igr aliqd ex eis ꝯcto.ergo aut.c.d.aut eoꝝ q̃ d
sunt.c.d.alteꝝ aut aliud qõ ꝑter hec z si.e.qdez
ex.a.b.tm̃ erit sylls.c.d.aũt qdẽ se hẽant sic vt
fit hoc qdẽ vt totũ: illud ꝗo vt ps erit aliqd ex
illis aut.e.aut eoꝝ q̃ sunt.a.b.alteꝝ aliud qd est
ꝑter hec.z si.e.qdẽ aut eoꝝ que sunt.a.b.alterũ
aut plles erũt sylli:aut vt ꝯtingebat idẽ per plu
res termios ꝯcludi accidit. Si aũt aliud qdem
ꝑeter hec plles erũt z icõiũcti syllꝶ adiuicẽ. Si
aũt non fic se hẽat.c.ad.d.vt faciat syllm/vana
erũt sũpta/nisi iductiõis aut explanationis:aut
alicui⁹ali⁹taliũ gr̃a. Si aũt ex.a.b.nõ.e.sed aliõ
qdẽ fiat ꝯcto aut.e.vel.d.ex.c.d.aũt aut hoꝝ al
teꝝ:aut aliud ꝑter hec z plles fiũt syllꝶ z non ei⁹
qõ positũ est: ponebat eni ei⁹ qõ est.e. eẽ syllm.
si aũt non fiat ex.c.d. nulla ꝯcto z vane sumpta
esse ea accidit z nõ ad id qõ est ex principio esse
syllm. quare manifestum q̃ oꝯs demõstratio z
omnis sylls erit per tres terminos tm̃.

Postq̃ vificauit ea q̃ supposita fuere/quãtũ ad ꝑn⁹
formalia:hic vificat ea que supposita fuere
q̃ztũ ad ꝑn⁹ mãlia:z didit in duas.in ꝑ⁹ vificat qõ suppo^m
est de nũero terminozũ.in 2ª cũ dicit (Hoc ãt manifeste.) qõ
suppo^m est de nũero ꝓpõnũ.in ꝑ⁹ sic ꝓcedit.ꝑ dat ꝗnẽ inten
tã/q̃ oꝯs syllogismus z demõstratio fit ꝑ tres terminos tm̃:
z hoc est (Palã aũt z c.) 2ª ꝗnẽ posita ꝓbat sic. nulla rõci/
natio hñs plura media ad eãdẽ ꝗnẽ vel plles ꝗnes/ẽ sylls
vn⁹. Sed oꝯs rõcinatio hñs plures terminos q̃z tres/hẽt
plura media ad eandẽ ꝗnẽ vel plures ꝗnes.q̃ nulla rõcina
tio hñs plures termios q̃z tres est sylls vn⁹:z ita pz q̃ syl
logism⁹ vn⁹ tm̃ hz tres termios. hui⁹ rõnis ꝑ manifestat
maiorẽ.1ª oñdit minorẽ.3ª ꝯcludit ꝗnẽ. ¶ Circa maiorem
sic ꝓcedit.ꝑ ponit ꝑmã ptem ei⁹ in termis manifestans di
cẽs:q̃ si eadẽ ꝗ ꝯcludat per plura media/nõ erit ibi vnus
syllogism⁹:sed plures. z itelligo per ista media.a.b.c.d.
vbi nõ cõicat aliq̃ lr̃a media nõ cõtinua ad eandẽ ꝗnẽ:per
ista vo.a.b.z.a.c.vbi cõicat eadẽ lr̃a media ꝯtinua ad eã
dẽ ꝗnẽ:z ꝗ est (Nisi per alia z c.) 2ª ponit 2ª^m ptẽ eius in ter
minis manifestans dicens.q̃ si.e.pricipalis ꝯclusio oñda

A tur per.a.z.b.ꝑmissas ꝑncipales z vtraq; ꝑmissaꝝ oñdat per syll'm:vel altera per syll'm z altera per inductionẽ iaz fuerint ibi mixte ꝛcl'ones/nó erit syll's vnus ſz plures:z B est(At rursum.)Ex his igit colligiur maior.ſ.q; nulla rõ cinatio hñs plura media ad eãdẽ ꝛcl'onẽ vel plures ꝛcl'o/nes est vn' syll's.3° addit incidẽtal'r ꝓpter dubitationẽ re mouendã.Q; ſi dicat syll's vn' ab aliquo ꝓpter vnitatẽ il/lius ꝗnis vltime/hoc mó pót eẽ syll's vn' ex syll'o ꝑncipali z ꝓsyllis.verũtñ nó est ſic vnus ſicut ꝑncipalis syll's con/stãs ex duab' ꝑncipalib' ꝑmissis:z hoc est(Si aũt nõ plu res.)z itelligo per.e.ꝛcl'onez.p.a.z.b.ꝑncipales ꝑmissas. ¶ Coñter oſtendit minorẽ:z ꝓcedit ſic.ꝑ dicit: q; ſi syll's habeat pl'es termios trib'.ſic.e.ꝛcl'o habita ꝑ hos q̃tuor terminos.a.b.c.d.Si g̃ ex his aliq; fiat cõcl'o ſyllogiſtice: opz aliq̃ illoꝝ ad alterũ ſe habere:ſic̃ totũ ad partẽ.Oſtẽ ſum est eni in ꝓcedẽti:q; opz aliq̃z eſſe vl'em que ſe hz vt to tũ reſpectu alteri'.Si igit.a.ſic ſe hñs ad.b.ſ.q; vnũ ſit vt B totũ z alterũ vt ꝑs.Ex his duob' igit.ſ.a.b. copulans ad aliq̃ mediũ nec̃io ſequ't aliq̃ ꝛcl'o:ſic̃ pz ex ꝓcedentib':z B est(Sit.n.e.)habito igit q; aliqd ſequ't ex.a.b. ¶ Coñter diuidit z ꝓbat ſic.ꝑ dat talẽ diuiſionẽ.ſi ex.a.b.aliqd ſequ't aut igit.e.aut alteꝝ iſtoꝝ duoꝝ.c.d.aut aliqd aliũ ab his: z B est(Ergo aut.e.)2° ꝓſequ't diuidẽtia:z diuidit in duas. q; ꝑ ꝓſequitur ꝑ' mẽbrũ.2°2'm z 3'm ſimul cũ dicit(Si aũt ex a.b.)ꝓſequtur g̃ ꝑ' ſic.ſi.ex.a.b.ſequtur.e.tunc.e.ꝑncipalis ꝛclusio ſequtur tm̃ ex his ſimul.a.b.aut igit ex.c.d.aliqd ſe qtur:aut nihil.ſi aũt.c.d.ſe habeãt ſicut totũ z ꝑs z fiat ex his ſyllogiſm':aut ex his ſequtur.e.z tũc erũt plura media ad eãdẽ ꝛclusionẽ:q;.e.ſyll'at ꝑ.a.b.z ꝑ.c.d.aut ex eis:ſeq tur.a.vel.b.z tũc erũt plures ꝛclusiones:q; ex.a.b.ſyll'at e.z ex.c.d.ſyll'at.a.vel.b.aut ex.c.d.ſequtur aliq̃ aliud ab his trib'.ſ.e.a.b.z tũc erũt plures ſyll'i oino icõiuncti z ſi erũt.c.d.ad ꝓpoſitũ.ſ.ad.e.ſi aũt ex.c.d.nil ſequtur vane ſũ pta ſũt:niſi ſumant ꝑ explanationẽ vel iductionẽ vel rela/tionẽ vel iplicationẽ:ita q; fuit ꝓter nec̃ia.hec est ꝓſecutio ꝑmi mẽbri ꝑ' diuiſionis z plane datur in l'ra:z B est(Et ſi e.qdẽ ex.a.b.)¶ Coñter ſimul ꝓſequtur alia duo mẽbra ꝑ me diſionis breuiter expediẽs ſe:q; hñs est ꝓſecutio oiuz mẽbroꝝ.Si eni ex.a.b.ſequtur.c.vel.d.q̃ fuit 1'm mẽbrũz. tũc ex.c.d.aut ſequtur aliqd aut nihil.ſi nihil/vane ſumpta ſũt z nihil ad ꝓpoſitũ.ſi aliqd.aut ergo.e.z tũc ſũt multe ꝛclusiones:aut alterũ iſtoꝝ duoꝝ.a.b.z ſũt multe ꝛclusio nes.aut aliqd aliud ab his:z erunt adhuc multe ꝛclusio/nes.Oino ſil'r ꝓſequẽdũ est 3'm mẽbrũ.ſ ſi det q; ex.a. b.ſe quat aliqd aliud ab his trib'.e.c.d.ꝓſecutionẽ g̃ amboꝝ mẽbroꝝ breuiter inuit:z B est(Si aũt.a.b.)ex ꝑdictis pz q; ois rõcinatio hñs plures terminos q̃z tres:aut hz plu/ra media ad eandẽ ꝗnẽ vel plures ꝗnes:z B est minor.ꝓſe quẽter iſert ꝗnẽ:z hoc est(Quare manifeſtũ.)

Dubiũ. **Dubitabit** z' forte B ꝗ eo q̃d dr oez ſyll'z hze tres ter D mios z tm̃ tres.vi.n.q; aliqs qdẽ ſyll's 2° habeat pauciores.ſ.ex oppoſitis/q nó hz niſi duos ſic.mul la diſciplina ẽ ſtudioſa.g̃ z'c. ¶ Adductor hz termios en/timema quor ſyll's:ſed aliq̃ entimema ſic̃ ꝓuerſio/tm̃ hz 3° duos terminos.g̃ ſyllis in q̃ẽ reducit tm̃ hz duos. ¶ Ad huc cũ exigat tres termios:aut ꝑm ſubam.aut ꝑm rõnẽ.ſi ꝑm ſubaz pz iſtãtia in ꝑdictis.ſi ꝑm rõnẽ ſic vi q; ois ſyll's exigat q̃tuor:q; due ꝓpones nó fiũt niſi q̃tuor termis/nu/In op'm merãdo eos ꝑm rõnẽ. ¶ Ad op'm.ſ.q; hẽat plures tribus ꝓũt induci tales rõnes.iductio in ſyll'm reducit:nullũ tm̃ ſin gulare auferẽdo:ſz iductio hz pl'es terminos trib'.q̃re z ſyll's in q̃ẽ reducit. ¶ Adhuc ex'm hz q̃tuor terminos:ſic̃ pz in fine h' libri:z reducit in ſyll'm nihil auferẽdo. ¶ At dõz q; ſyll's vn' tm̃ hz tres termios.z ad ꝑ' oppoſita dõz. q; ſyll's exigit tres terminos nó ſz ſubaz ſemp:ſz ꝑm rõnẽ z nó hz ſic.ois ſyll's q̃tuor terminos.termin' eni ꝑm quez est maior extremitas ponit in nũerũ cũ ſeipſo ſz q̃d est mi nor extremitas/quãtũ est de rõne figure ſyllogiſtice. Alia E eni est rõ ei' hic z ibi ꝑm nãm figure.medi' aũt terminus nõ ponit in nũerũ cũ ſeipſo:ſz itereẽ q̃ztũ est ỏ rõne figure: z nec ſortit rõnes diuerſas:dico quãtũ ad nãm figure. ſic̃ punct' ꝓtinuãs duas lineas manet idẽ z nó numerat in il lis:z ſic pz rñſio ad tria ꝑ oppoſita. ¶ Ad 2° oppoſita dõz q; iductio reducit in ſyll'm/nullũ tm̃ auferendo:ſz multos terminos in vnũ reducẽdo oia ſingularia/in vnũ reducit i ſyll'm.Sil'r exẽplũ cũ ſit ex q̃tuor termis nõ reducit in ſyl logiſmũ vnicũ:ſed in duos.vt pz in cap̃ de exẽplo.

Cõſequẽter forte dubitat de eo q; ponit duos ter minos ad ſignificãdum mediũ vnuz Dubiuz cũ dicit q; eadẽ ꝛcl'o ꝗcludit ꝑ plura media:vt ꝑ.a.b.c.d. mediũ eni est termin' vn' z nõ plures. ¶ Et dõm q; nó lo qt de medio ꝗſiderãdo id qõ est:ſz ꝗſiderãdo ipm in rõne medij:medũ aũt in rõne medij relationẽ hz ad duo extre/ma:que qdem rel'ones faciunt ſubam duarũ ꝓpõnuz.q̃re cũ ponit duas l'ras ꝑ medio vno/ſignat duas rel'ones me F dij ad duas extremitates q̃ faciunt duas ꝓpones. ¶ Ad/huc forte dubitaret aliqs de eo qõ dicit ibi oñdẽdo mino/Dubiuz rẽ ſui rõnis.ſupponit.n.ꝑus.a.b.c.d.eẽ q̃tuor termios:z ꝗñr dic q; ex.a.b.aliqd ſequ't ſi.a.z.b.ſe hẽant ſic̃ totũ z ꝑs B.n.vi nihil eẽ:cũ ex duob' termis nihil ſequ't. ſil'r dicit q; ſi ex.a.b.aliqd ſequ't.aut g̃.b.aut.c.vel.d.Qõ vi nihil eſſe: cũ.c.z.d.ſint termini z termin' vn' ex nullo ſequat. ¶ Et dõm q; nó loqt B de termis abſolute:ꝗſiderãdo tm̃ id qõ est:ſz vt ẽ in ordiatione ꝓpõnis.ſ.ſubz aut ꝑdi'm.vñ ꝑ oẽm terminũ itelligit terminũ relatũ ad aliũ cũ q̃ facit ꝓpõnẽ: z ita oĩs termin' dat itelligere ſubam ꝓpõnis.vñ cũ dic q; ex.a.b.aliqd ſequat.B est ꝑm q;.a.z.b.ſũt due extremita/tes copulate ad mediũ vnũ:z ſic pz vtrũq; queſitũ.

Hec aũt manifeſtatio palã:qm̃ ex duabus ꝓpõnib' z nó pluribus.nã tres termini/due ſũt ꝓpones:niſi aſſumãt quẽadmodũ i ꝑorib' dcm̃ est ad ꝑfectionẽ ſyllog. Manifeſtuz igit qm̃ in q̃ ordine ſyllogiſtica nõ parẽs ſũt ꝓpones/ꝓter q̃s fit ꝛcl'o ꝑncipalis:quasdẽ eni ꝛcl'onũ ſuperioꝝ nec̃iuz eſſe ꝓpones:hec ordo nó ſyllogizauit:aut plu ra neceſſarijs interrogauit ad ꝛcl'onẽ. 6

Hic verificat Ar.q; ſup'm est de nũero ꝓpõnũ:z diuidit i duas.in ꝑ' mãifeſtat nũer ꝓpõnũ i ſe.in 2' cũ dic (ꝑm g̃ ꝑncipales.)manifeſtat idẽ in cõpone ad terminos z ad ꝗnes.In ꝑ' pte ꝑ oñdit qõ intẽdit.2° ex B oñdit correla riũ.oñdit aũt itẽtuz ſic.Ois ſyll's fit ex trib' termis:ſz tres termini nõ faciũt niſi duas ꝓpones.g̃ ois ſyll's vn' hz du as ꝓpones.maior h' rõnis ꝓximo añ oñſa est.ꝗnẽ ponit i ꝑ' cũ dicit(Dec aũt.)2° ponit minorẽ:z B est(Nã tres ter mini.)z intelligo q; tres termini ſũt ꝓpones due mãl'r:q; ſũt trũ mã:z addit q; nõ erũt pl'es q̃z due ꝓpones/niſi aſſu mat aliqd cũ ꝑncipali ſyll'o:ſicut ſi fiat ꝓſyll's:z B est(Ni ſi aſſumant.)¶ Coñter cõcludit cor'm z est:q; ſi plures ꝓ pones duab' accepte ſint ad ſyll'andũ:z B eni hñ ꝗtingit:ſi aſſumat aliq̃ ꝓpo alicui' ꝓſyllis:ſi ita fit:aut nõ erit talis rõ cinatio ſyll's:aut pl'a iterrogant ꝓpõnib' ꝑncipalib':z vo cat ꝓpones ꝑncipales z nec̃ias.ſic̃ in 8° top̃.maiorẽ z mi/ 8° top̃. norem ꝑncipalis ſyll'i:z hoc est(Manifeſtũ igit.) capl'o 2°

¶ Scõm ergo ꝑncipales ꝓpones ſũptis ſyll'is/erit ois ſyll's.ex ꝓpõnib' qdẽ parib':ex termis ꝗo iparib'.vno eni pl'es ſũt termini ꝓpõnib':erunt aũt ꝛclusiones dimidietas ꝓpõnũ.

¶ Coñter dat numeꝝ ꝓpõnũ in cõpatione ad termios z ꝗ/nes:z B ꝑ in ſyll'o vno ꝑncipali z ſimpl'r.2° in ſyll'o nó vno

3 simplr cũ dicit (Qñ aũt per añsyllos.) in p° sic pcedit. p cõ
parat nũerũ ppõnũ ad termios dicẽs: q̃ in syllo ꝓncipali
semp termini excedũt ppõnes. sũt eni ppõnes due. termi-
ni vo tres: z hoc est (Sm ergo) 2° cõparat eas ad ꝝnes di-
cens: q̃ in syllo ꝓncipali ꝓclo est medietas ppõnum: z B ẽ
intelligẽdũ: qz se bz in subdupla ppositione ad ppõnes. sr
eni ppõnes due z ꝓclo vna: z hoc est (Erunt aũt.)

¶ Qñ aũt per añsyllos ꝓcludit: aut per plã me
dia nõ ꝓtinua: vt. a. b. p. d. z nnultitudo qdẽ ter-
minoꝝ/vno filr supabit ppõnes: aut eni extrin
secus: aut ad mediũ ponet intercidẽs termin°
vtroq̃ aũt mõ accidit vno min° esse interualla
q̃z terminos: ppõnes aũt equales sũt interual
lis: nõ tm̃ he semp qdẽ pfecte erũt: illi vo abun
dãtes: sz pnutatiz/cũ ppõnes qdẽ sunt pfecte
k abũdãtes termini: cũ vo termini pfecti abũdã-
tes ppõnes: simul eni cũ vno termino vna ad-
dit ppõ/vndecũq̃ addat termin°. Quare qm̃
he qdẽ pfecte: ille vo abũdãtes erãt/necesse est
transmutare eadem additione perfecta.

¶ Conter cõparat ppõnes ad terminos z ꝝnes in syllo nõ
simplr vno: z didit i duo. i p' cõparat ad termios. i 2° ad ꝝ
nes cũ dic (Cõclones aũt.) i pte p' oñdit siue oñdere itẽdit
q̃ eodẽ mõ se bz nũer° terminoꝝ ad nũerũ ppõnũ. s. exce-
dẽdo sm vnũ in syllo nõ simplr vno. sic in syllo vno: z p-
bat sic. p ponit ꝝnẽ dicẽs: q̃ siue syllat aliqd coassumẽdo
psyllos: siue syllet p multa media nõ ꝓtinua. i. nõ ad eãdẽ
ꝝnẽ ordinata. filr se hẽbit nũer° terminoꝝ ad nũerũ ppõ-
nũ. sic in syllo simplr vno. s. excedẽdo i vno: z B est (Qñ aũt
añsyllos.) 2° B oñdit p hãc rõnẽ/in syllo nõ simplr vno:
2 aut accipit termin° extrinsecus respectu terminoꝝ ꝓncipa
lis syllõ. s. supra maiorẽ vel sub minore: aut accipit termi-
nus itrinsecus iter medũ z alterã extremitatẽ: sz siue sic: si
ue sic. semp erũt ppõnes vno pauciores termis. ꝓclo bu-
lus posita est. p g̃ ponit maiorẽ: z B est (Aut eni extrisec°.)
2° minorẽ: z B est (Utrũq̃ eni.) 3° remouet q̃dã dubitatio
nẽ iuxta pdicta. Qz eni dixit q̃ filr se bz nũer° terminoꝝ z
ppõnũ in syllo nõ simplr vno. posset aliqs putaret: q̃ sic i
syllo vno z ppõnes semp pares sũt: termini aũt ipares: sic
eẽt in syllo semp nõ simplr vno: z hec remouet dicẽs: q̃ in
B filr se hãt sm paritatẽ z iparitatẽ: qz additio vni° termi
ni/vnã addit ppõnẽ. vnde cũ termini sint pares/ppõnes
sunt ipares z ecõuerso: z hoc est (Nõ tm̃ semp.)

¶ Cõclusiones aũt nõ ampli° habebũt eũdẽ or
dinẽ neq̃ ad terminos neq̃ ad ppõnes: vno. n.
termino addito/ꝓclones adiungent vno pau-
m ciores pexistẽtib° termis: ad solũ eni vltimũ nõ
facit ꝓclusionẽ: ad alios aũt oẽs vt eis que sunt
a. b. c. adiaceat. d. statim: z ꝓclones due adiacẽt
que ad. a. z que ad. b. filr aũt z in alijs. Si autẽ
ad mediũ intercidat eodẽ mõ: ad vnũ emm so-
lum non facit syllm: quare multo plures ꝓclu
siones z terminis erunt z propositionibus.

¶ Consequẽter cõpat ppõnes ad ꝝnes in syllo nõ simplr
vno: z B facit i cõparãdo eõ ꝝnes ad ppõnes: z pcedit sic.
p dicit q̃ nõ filr se bz nũer° ꝝnũ ad terminos z ppõnes in
syllo nõ vno: sic in syllo vno: qz addito vno termino termi
nis ꝓncipalis syllogismi/addunt noue ꝝnes vno paucio-
res pexistib° terminis: z B est (ꝝnes aũt.) 2° B declarat z p
cedit sic. p manifestat B accipiẽdo terminũ nouũ extrisec°
2° accipiẽdo ipsuz intrisecus: extrinsec° aũt põt accipi on-
plr. s. aut sub minore: aut supra maiorẽ. sit g̃ ꝓncipalis syl
logism°. Oẽ. b. est. a. oẽ. c. est. b. g̃ oẽ. c. est. a. z accipiat. b.
sub. c. z pz q̃ addunt due nouc ꝝnes. vna ad. b. alia ad. a.
Ad. b. c. sic oẽ. c. ẽ. b. oẽ. d. ẽ. c. g̃. oẽ. d. ẽ. b. Ad. a. sic. oẽ. c. ẽ
a. oẽ. d. ẽ. c. g̃ oẽ. d. ẽ. a. z hoc est (Ad solũ aũt vltimũ.) Ad
huc accipiat nouus terminus supra maiorẽ: vt. d. fuit. a. z
addit vna noua ꝓclo ad. b. sic. oẽ. a. est. d. oẽ. b. est. a. g̃ oẽ
b. est. d. Alia aũt ad. c. sic. oẽ. a. est. d. oẽ. c. ẽ. a. g̃ oẽ. c. est. d.
z illud signãt vt ibi (Silr aũt in alijs.) est eni sic itelligẽdũ
a. in alijs acceptionib° extrinsecis supra maiorem vel sub
medio. Conter manifestat idẽ/accipiẽdo intrinsec°: si eniz
iter. a. z. b. accipiat. d. addent due noue ꝝnes: vna q̃ ꝓclu
dit. a. de. b. p. d. mediũ sic: oẽ. b. est. d. oẽ. d. est. a. g̃ oẽ. b. est
a. alia q̃ ꝓcludit. d. de. c. p. b. mediũ sic: oẽ. b. est. d. oẽ. c. est
b. g̃ oẽ. c. est. d. similr aũt si ponat termin° iter mediũ z mi
norem extremitatẽ: si eni accipiat. d. inter. b. z. c. erit vna ꝝ
noua ꝓcludens. b. de. c. p. d. mediuz: z alia ꝓcludens. a. de o
d. p. b. mediũ. z hoc est (Si aũt ad mediũ.) pz igit q̃ addi-
to vno termino termis ꝓncipalis syllõ siue itrinsec° siue ex
trinsec° addent ꝝnes noue: vno pauciores terminis pexi-
stentib°: qz eadẽ rõ est in additione multoꝝ terminoꝝ suc
cessiue z in additione vni°: z hoc satis facile est manifesta
re i termis resoluẽdo ordinẽ termioꝝ i suba. Ex his ãt ꝓclu
dit q̃ in syllo nõ vno simplr multo plures ꝓtingit esse ꝓclu
siones termis z ppõnib°. z B est (Multa plures.)

Dubitat B de hoc qõ dicit. tres terminos facẽ duas Dubius
ppõnes: tot eni sũt termini in entimema-
te quot in syllo: z ita tres z tm̃ vnica ppo. ¶ Et dõm q̃ lz
vnica pmissa sit exp̃ssa sm sermonẽ: tm̃ itellect° nõ admittit
ꝓclonẽ nisi coaccipiat aliã ppõnẽ ad min° intellectã: vñ lz
nõ sint ibi due ppõnes exp̃sse: tm̃ ibi est mã duaꝝ ppõnũ.

Cõsequẽter Forte dubitat de eo qõ dixit in syllo Dubius
vno ꝓclonẽ eẽ medietatẽ ppõnũ: est
eni aliqs syll's vn° q̃ pót in duas ꝓclones sic pz ex pdictis:
z ita aliqñ sũt tot ꝝnes q̃t z ppõnes i vno syllo. ¶ Et dõz
q̃ in oi syllo vno vna ꝝ seqt p: z pillã aliatsi alia seqt: z de
illa ꝝne loqt Aꝝ. q̃ p seqt z illa tm̃ vnica ẽ: vñ lz in mixtio
ne necessariꝝ z ꝓtinẽtis sequat duplex ꝓclo/aliqñ illa de i
esse: vna tm̃ p seqt. sic pz ex phabitis vbi due sequunt.

Cõsequẽter Dubitat de eo qõ dicit. q̃ semp nu- Dubiũ.
merus ppõnũ minor est nũero termi
noꝝ in vno: vt q̃ non sit ꝓncipalis termini. a. b. c. z iter. b.
z. a. accipit. d. iam g̃ addite sunt due noue ppõnes. s. oẽ. b.
est. d. z oẽ. d. est. a. z pus fuerunt due: quare manent q̃tuor
z termini adhuc non sunt nisi q̃tuor. Adhuc ostendit. a. c.
ꝓclo per. b. mediũ z deinde eadẽ oñdat p. d. mediũ: z erũt
tm̃ adhuc q̃tuor termini z q̃tuor ppõnes. ¶ Sed dicetur
q̃ sic accipiunt plura media ꝓtinua: qz ad eandẽ ꝓclonẽ
z nõ accipiunt per plura media nõ ꝓtinua diuerse ꝓclones
z B nõ est ꝝ Aꝝ. loqt eni vbi fuerunt psyllõ vel plura me-
dia nõ ꝓtinua. i. nõ ad eãdẽz ꝓclonẽ sic pz in textu. ¶ Sed a
tunc opponat: accipiant enim tres termini diuersi a pozi-
bus vt. e. f. g. z syllat. e. de. g. per. f. mediũ: z pz q̃ iã in vni
uerso q̃tuor sunt ppõnes z termini: q̃re numer° terminoꝝ
plusq̃z per vnũ excedit nũerũ ppõnũ: z pz q̃ dicta media
sunt non ꝓtinua. ¶ Et dõm ad p'm. q̃ nõ vocat hic Aꝝ. p-
põnẽ nisi imediatã distantiã duoꝝ terminoꝝ: vñ cuz inter
a. z. b. accipiat. d. mediũ iam corũpit vna pexistũ ppõ-
nũ: z fit ꝓclo: z manet tm̃ vna illaꝝ: gñant eni due pmisse
noue adhuc erat vna: z ita nõ sũt nisi tres ppõnes: sed q̃-
tuor termini. ¶ Ad vltimum dõm q̃ Aꝝ. nõ loquit de ta
li acceptione terminoꝝ: vbi accipiunt syllõ diuersi penitus
nõ cõicantes: sz loqt de medijs platis ad diuersas ꝝnes p
additionẽ vni° termini ad termios pexistes alic° ꝓncipa-
lis syllõ: vt si sub. c. accipiat. d. iam eni est syllogizare. b. vl
a. de. d. p. c. mediũ z pus syllogizatũ est. a. de. c. p. b. z sic st

A plura media nõ ꝓtinua: de qb⁹ logꝯ Ax. ¶ Notãdũ ãt q̃ p̃ aũsyll'os figũat Ax. acceptionẽ terminoꝝ itrinsec⁹ iterme diũ ⁊ alterã extrẽitatẽ: sic. n. accipiunt termini ad ꝓsyll'os faciẽdos. p media nõ ꝓtinua figũat acceptionẽ termioꝝ ex trisec⁹: sub mioꝛe vel sup̃ maioꝛẽ eni accipiunt termini ad diuersas ꝯnes faciẽdas. ¶ Adhuc solet q̃ri q̃ũo vno ter/ mio addito addat tm̃ vna ꝓpõ: q̃ si accipiat termin⁹ itri/ sec⁹ gñant oue noue ꝓpões: sic̃ pz ex p̃cedẽtib⁹. ¶ Et dõz q̃ itell'ls est q̃ nũer⁹ ꝓpõnẽ auget in vno addito termio no uo. ¶ Adhuc forte dubitat de eo q̃ dic̃ q̃ addito termio extrisec⁹ ad solũ vltimũ/ nõ fit ꝯ: aut eni supponit ibi/ vlti/ muz/ p maioꝛe extremitate: aut p maioꝛi: aut pro vtraq̃. ¶ Et dõni q̃/ vltimũ/ suppõit ibi p altera extremitate ide termiate: q̃ cũ addit termin⁹ extrisec⁹ sup̃ maioꝛez/ tũc ad ipsaz ñ fit ꝯ. Q̃ñ ãt addit sub mioꝛe ẽ: tũc ad ipsaz nõ fit ꝯ: sp eni ad illã extremitatẽ q̃ ꝓria ẽ termio itrinsec⁹ assũpto nõ fit noua ꝯ: sz ad reliq̃ ⁊ ad mediũ. ¶ Ultimo dubitat ꝯ eo q̃ dic̃ q̃ cũ sumit termin⁹ itrisec⁹ ad vnũ solũ tm̃ nõ fit ꝯ. Si eni accipiat. d. iter. b. ⁊. c. erit vna ꝯ addita ꝓcludẽs. a. de. d. p. b. q̃re ad. a. addita ẽ ꝯ alia: aut ꝯ addit ꝓcludẽs b. d̃. c. p. d. ⁊ ita addita ẽ noua ꝯ ad. b. ⁊. ad. c. ⁊ ita nullus ẽ termin⁹ ad quẽ ñ addit ꝯ. ¶ Et dõz q̃ itell'ls ꝑmõis ẽ q̃ tot addunt noue ꝯnes q̃t fuerẽt p̃exñtes t̃mini excepto vno: ⁊ ita vult q̃ ꝑm nũer⁹ cuiz termio rñdeat noua ꝯ p̃ter vnũ.

B

Qoniã aũt habemus de quibus fiũt syllogismi ⁊ quales in vnaq̃q̃ figu/ ra ⁊ quot modis monstrat: manifestum est ⁊ q̃ ꝓpositio facile ⁊ que dif ficile argumẽtabilis est: nam q̃ in pluribus figuris ⁊ per plures casus ꝓcludit facilis: q̃ aũt in paucis ⁊ per pauciores/ difficilius argumẽtabilis. ergo affirmatiua qdem vl'is per primã figurã tm̃ mõstratur ⁊ per hãc vno modo: priuatiua ꝯo ⁊ per primã ⁊ per mediam: per primam qdem vno modo: per mediã autem dupliciter. Particularis autem affirmatiua per primã ⁊ per postremã. vno modo qdem per primã: tripliciter ꝯo per postremã: priuatiua ꝯo particularis in omnibus figuris monstratur: verum in prima qdem semel: in media autem ⁊ postrema: in hac quidem dupliciter in illa autem tripliciter. Manifestũ est igitur quoniã vniuersalem affirmatiuam constituere qui dem difficillimũ: destruere aũt facillimũ.

C

Postq̃ determinauit gnõnẽ syll'oꝝ ⁊ p̃n⁹ ibidẽ sup posita verificauit: i hac pte q̃dã corre^m ex p̃ cedẽtib⁹ mãifestũ oñdit ⁊ pcedit sic. p̃ ꝓcludit illõ dicẽs: q̃ ex p̃cedẽtib⁹ mãifestũ eẽ p̃t q̃ ꝓpõ ẽ facile termiabil' p syll'z ⁊ q̃ difficile. ⁊ h̃ est (Q̃m̃ ãt.) 2° illud ptractat ⁊ verificat: ⁊ diuidit in duas. in p̃⁹ cõparat ꝯnẽ vl'ez affir^uam ad oẽs al's penes facile i terminãdo. in 2ª cũ dicit (Oino ãt.) cõparat ꝯnes vl'es ad pticulares. In p̃⁹ oñdit q̃ vl'is affir^uã difficil/ lima est oiuz ad ꝓstruẽdũ: ⁊ p ꝓñs facillima ad destruẽdũ p hãc rõnẽ: ꝯ q̃ in figuris plũb⁹ ⁊ plurib⁹ modis syllogiçat facili⁹ ꝓstruit: ⁊ q̃ pauciorib⁹ difficili⁹: sz vl'is affirmatiua tm̃ in vnica figura ⁊ vno el⁹ mõ syllogiçat: oẽs autez alie in plurib⁹ figuris ⁊ modis. ergo vl'is affirmatiua difficilius cõstruet oibus alijs: ⁊ per ꝓñs facilius destruit. huius rõnis p̃mo ponit maioꝛem. ⁊ hec est (Nam qui in plu/ ribus.) secũdo minoꝛẽ. ⁊ hec est (Ergo affirmatiua.) 3° con/ cludit cõclusionem. ⁊ hec est (Manifestũ igit.)

D

E

¶ Omnino autez est interimere vniuersalia q̃z particularia facilius: eteni si nulli ⁊ si alicui nõ insit interẽptũ est: hoꝝ autẽ alicui qdẽ nõ in oi/ bus figuris monstrat: nulli autẽ in duab⁹. Eo/ dez aũt modo ⁊ in ꝑuatiuis: eteni ⁊ si oi ⁊ si ali cui interẽptuz est: q̃ũ est ex ꝑncipio: hoc autẽ fit in duabus figuris: in pticularib⁹ ãt ꝑmplr: aut omni: aut nulli ostendendum inesse.

¶ Cõsequenter cõparat vl'es ꝯnes ad pticulares. ⁊ diuidit in duo. q̃ p̃ cõparat ea quo ad facile ⁊ difficile in terminã do. secõ penes ipsam terminationẽ cum dicit (Oino autez opz nõ.) p̃⁹ in duas. q̃ ꝑmo cõparat ea penes facile ⁊ diffi cile in destruendo. 2° penes facile ⁊ difficile in ꝓstruendo cum dicit (Cõstruenti aũt.) In p̃' pte ostendit q̃ vl'es ꝯnes facilius est destruere q̃z particulares sic: que plurib⁹ mo/ dis destruit/ pót facili⁹ destrui q̃z que vnico mõ: sed vl'is destrui pót pluribus modis: q̃ tam per ꝯ̃ium q̃z per ꝯ̃dictionẽ: particularis aũt vno mõ. s. per ꝯ̃dictoriã. vl'is ergo facilius destruit q̃z particularis. Huius rõnis ꝑmo ponit ꝯnẽ. ⁊ hoc est (Oino aũt.) 2° minoꝛem ita q̃ ponit ꝑmo p̃/ mã partẽ minoris ⁊ declarat. ⁊ hoc est (Etenim si nulli.) se cũdo scõam. ⁊ hoc est (In particularib⁹ aũt.)

F

¶ Cõstruenti autẽ facilius est particularia: nã ⁊ in pluribus figuris ⁊ p plures casus.

¶ Cõsequẽter cõparat vl'es ⁊ pticulares ꝯnes ⁊ penes fa cile ⁊ difficile in ꝓstruendo: ⁊ dicit q̃ particularis facilius ꝓstruit q̃z vl'is sic. illa facilius ꝓstruit que plurib⁹ figuris ⁊ pluribus modis syllogiçat. sed particularis plurib⁹ mo dis ⁊ plurib⁹ figuris syllogiçat q̃z vl'is. q̃ pticularis faci/ lius ꝓstruit vl'i. hui⁹ rõnis ꝑmo ponit ꝯnẽ. ⁊ hoc est (Con struẽti aũt.) secõ minoꝛẽ. ⁊ hoc est (Nã ⁊ in pluribus.)

¶ Oino autẽ opz non latere: quoniam destrue/ re qdẽ pse inuicẽ est vl'ia per particularia. ⁊ hec per vniuersalia: construere aũt nõ est per parti cularia/ vl'ia per illa ꝯo hec est: nã si omni ⁊ ali cui: simul autẽ manifestũ: q̃m̃ destruere q̃z con struere facilius. Quomõ ergo fit ois syll's ⁊ p quot terminos ⁊ ꝓpõnes: ⁊ q̃ũo se hñtes adin uicẽ. Amplius aũt que ꝓpõ in vnaquaq̃z figu/ ra: ⁊ qne in pluribus: ⁊ que in pauciorib⁹ mõ strat: palã est ex his que dicta sunt.

G

¶ Cõsequẽter cõparat ꝯnes vl'es ⁊ pticulares penes suam terminationẽ. s. penes ꝓstructionẽ ⁊ destructionẽ dicẽs q̃ vl'e ⁊ particulare mutuo sese iterimũt: sed non mutuo sese ꝓstruũt. vl'e eni ꝓstruit particulare ⁊ nõ eꝯ. ⁊ ex hoc pz q̃ oino facili⁹ est in his destruere q̃z ꝓstruere. ⁊ hoc ẽ (Oino aũt nõ opz.) ñter breuiter epilogat oia a p̃n⁹ hita. ⁊ hoc est (Q̃ũo q̃ fit ois syll's. ¶ Dubitaret h̃ forte aliq̃s ꝯ eo q̃ vult vl'em affirmatiuã esse difficiliorẽ alijs ad ꝓstruendũ. videt eni q̃ eq̃lis fit difficultas ad ꝓstruendũ vl'em nega/ tiuã. q̃ eq̃litas ẽ particulariũ vtrobiq̃: q̃re equalis diffi/ cultas ad ꝓstruendũ in eoꝝ acceptione: sed acceptio oiuz particulariũ est ꝓstructio vl'is. quare equalis est difficul/ tas in ꝓstructione vl'is affirmatiue ⁊ negatiue. ¶ Et dõm q̃ ꝯ vl'is pót ꝓstrui per iductionẽ in pticularib⁹: ⁊ sic ẽ ve/ ruz q̃ũ opponit. vel per syll'm: ⁊ sic intẽdit hic Ax ⁊ sic fa cilius est ꝓstruere vl'em negatiuã q̃z vl'em affirmatiuam. Dubiuz

H

¶ Sed tũc vlteri⁹ forte dubitaret q̃re vl'is affirmatiua tm̃ i vna figura syllogiçet: cũ vl'is nega^uã syllogiçet in pl'ib⁹. Dubiũ.

¶ Et dõm q̃ medium in ꝑma figura est sub maioꝛe ⁊ segẽ. si inferius inest alicui vl'r sumpto/ q̃ superi⁹ insit eidẽ: q̃re

3 si mediū de minori affirmet: seqt affirmatiua maioris de eodē. vlr dico. cū maior fuerit affirmatiua. ⁊ ió in ꝑma figura seq pōt vlis affirmatiua. vlis aūt negatiua seq pōt in vtraq; eo ꝙ qñ mediū ⁊ maior extremitas sūt dispata: cui cūq; vnū inest vlr eidē vlr nō iest reliquū. ⁊ ió siue subm siue ꝑdicatū maioris ꝓpōnis vlis negatiue ifit minori extremitati: vlr seqt remotio reliq ab eodē vlr: ⁊ ita ꝯcludetur vlis negatiua tam ꝑ ꝑmā q̃z ꝑ scōam. si eni affirmet subm maioris ꝓpōnis de minore extreminate/fiet syll's in ꝑma figura. si aūt ꝑdicatū fiet in scōa. ¶ Adhuc forte queret q̃ re plurib⁹ modis ⁊ figuris syllogiçat ꝑticularis ꝯ q̃z vlis. ¶ Et dōm ꝙ rō hui⁹ p̃z respiciēdo dispōnē ꝑmissarū in oi figura. Jn ꝑ⁹ eni ⁊ 2ª figura altera ꝓpōne existēte ꝑticulari necesse est ꝯnē esse ꝑticularē. Jn 3ª aūt necesse est oēm ꝯnē esse particularē. ⁊ causa istoꝝ est ꝑus dicēda: ex hoc satis p̃z ꝙ particularis per plures figuras ⁊ modos ꝯcludit q̃z vlis. ¶ Adhuc si querat quare negatiua particularis in plurib⁹ syllogiçet q̃z affirmatiua particularis per superius habita p̃z respōsio. hoc est: qꝛ scōa figura nō pōt in ꝯclusionē affirmatiuā cuius causa dicta est ꝑus.

k

Uomō aūt idonei erimus semp syllogizare ad ꝓpositū ⁊ per quā viam sumem⁹: que circa vnūqq̃z sunt ꝑncipia/dōm est nunc: nō eni soluz opꝛ fortasse gñonē ꝯsiderare syll'oꝝ: sed ⁊ potētiaz habere faciēdi. oium igit que sunt hec sunt talia: vt de nullo alio ꝑdicentur vere vlr: vt cleon ⁊ callias: ⁊ quod singulare ⁊ sensibile ē: de his aūt alia. nam homo est aīal ⁊ vterq; eorūz est: alia ꝯo ipsa qdem de alijs ꝑdicant: de his aūt alia non ꝑdicant: alia autē ⁊ ipsa de alijs ⁊ alia de ipsis: vt hō de callia ⁊ de homīe aīal. Qm̄ g̃ quedam eorūz que sunt de nullo nata sunt dici palam: nam sensibiliū pene vnūqq̃z est hmōi vt de nullo predicet: nisi vt ꝑm aīs: dicim⁹ eni album illud socratem esse ⁊ veniēs callias: qm̄ aūt in sursum pergētibus statur qñq; ⁊ rursum dicemus. nūc aūt sit hoc positum de his. ergo nō est demōstrare ꝑdicatū aliqd̄ nisi ꝑm opinionē. Sed hec de alijs: neq; singularia de alijs: sed alia de ipsis: que aūt in medio sunt manifestum: qm̄ vtroq; nō ꝯtingit: naz ⁊ hec de alijs ⁊ alia de his dicent: ⁊ pene rationes ⁊ considerationes sunt maxime de his.

1

m Postq̃z determinauit Ar. ordinationē medij respectu extremoꝝ: hic intēdit de eius inuētione: ⁊ qꝛ intēdit inuētionē medij inquātū mediū est: ⁊ eius ordiatio respectu extremoꝝ est via in istam inuētionē. Jdeo ꝑus de ordinatione determinauit q̃z de inuētione: ⁊ fuit illa ꝑma pars ante hāc scōam. Alr aūt pōt dici ⁊ forte melius. s. ꝙ hucusq; determinauit ex qb⁹ ⁊ q̃lib⁹ fit oīs syll's: qd̄ ꝑtinet ad syll'oꝝ gnōnez. Jn hac ꝑte determinat artē ⁊ ꝑtātē faciēdi syll'os: ⁊ p̃z ordo: qꝛ ꝑus est cognoscere ex q̃bus ⁊ q̃libus fiat res q̃z hīe artē faciēdi. frustra eni daret ars faciēdi eā: nisi scirē ex qb⁹ ⁊ ex q̃lib⁹ fieri deberet. hāc aūt diuisionē significat ⁊ epilogus ꝑcedētiū q̃z ꝓhemiū subsequētiū. ars aūt ⁊ potestas faciēdi syll'm ꝯsistit in medij syllogistici inuētione: ⁊ ideo determinat ꝑ inuentionez medij syllogistici. Diuidit aūt hec ꝑs in ꝓhem⁹ ⁊ tractatū. Jn ꝓhemio dat inuētionē dicēs. ꝙ nūc dōm per quā viaz accipi possit mediū ad esse ꝓblema terminādū: ⁊ dico medium syllogisticū: ⁊ ēt quō se habeāt ꝑn⁹ ꝓꝓria circa vnūqq̃z genus: ⁊ addit rōnez huius: ⁊ est: qꝛ nō solū opꝛ generationē syllogismoꝝ cognoscere: sed opꝛ hīe ꝑtātē faciendi eos: ⁊ in hoc vno expresse signat ꝑdictā rōnez: ⁊ ꝑ est (Quō idonei.) Tractatus diuidit in duas. in ꝑma determinat ꝑn⁹ terminādi omne ꝓpositū ꝑm opionez ꝓpriam. in scōa cū dicit (Qm̄ diuisio ꝑ genera.) Remouet quādaz viā nō necessariā: positā tamē ab alijs. Adhuc ꝑma in duas. in ꝑma determinat viā iueniendi cōia ꝑn⁹. in 2ª cū dicit (Scōm singulū aūt eoꝝ.) viā sumēdi ꝓpria ꝑncipia. ꝑma in duas. in ꝑma determinat que ⁊ qualia sunt eligenda siue inspicienda ad oē ꝓpositū terminādum. in 2ª cum dicit (Palam aūt qm̄ tres terminos.) oīndit sufficiētiā artis sue manifestans ꝙ ad hoc inspiciendo: ⁊ nō ad aliā fit oīs syllogismus. ꝑma eni in duas. in ꝑma determinat ad que ispiciendū est. in scōa cū dicit (Opꝛ ergo ꝓpōnes.) ad qualia ⁊ quō se habētia: ordo p̃z in oibus. intēdit igit ꝑmo ꝙ inspiciendū fit ad mediū: ⁊ ꝓcedit sic. ꝑmo diuidit ea que sūt ꝑ ea que subijciunt tm̄mō sicut sūt singularia: ⁊ per ea que predicant tm̄ vt gñalissima: ⁊ per ea que subijciunt ⁊ ꝑdicant: cuiusmodi sunt media. ⁊ hoc est (Oiuz igit que sūt.) scōo ista mēbra magis pertractat ⁊ declarat dicēs: ꝙ indiuiduū nō predicat nisi ꝑm accñs nec de aliquo syllogiçat: sed alia de eo: gñalissimū aūt est in quo est status in sursuz: ⁊ hoc supponendū est. in posterioribus aūt oīndet ⁊ illud de alijs syllogiçat: sed nihil de ipso nisi fuerit predicatum trāscendens. Que aūt medio sunt ⁊ subijciunt ⁊ ꝑdicantur ⁊ ad hoc inspiciendo sic: sequit oīs syllogistica consideratio ⁊ dicit pena: qꝛ aliquādo fiunt extrema media in syllogismo sed raro. ⁊ hoc est (Qm̄ ergo quedam.)

n

o

¶ Opꝛ ergo ꝓpositiones circa vnūquodq̃z sic sumere/supponentē ipsum primum ⁊ diffinitiones ⁊ quecūq; sunt ꝓpria rei: deinde ponit hec quecūq; sequuntur rem: ⁊ rursum que res sequitur: ⁊ quecūq; non contingunt eidē iesse: quibus aūt ipsa non contingunt nō sumendū: eo ꝙ conuertitur priuatiua: diuidēda aūt sunt ⁊ eorum que sequuntur quecūq; in eo quod qd est ⁊ que propria ⁊ quecūq; vt accidentia predicantur: ⁊ hoꝝ que ꝑm opinionē: ⁊ que ꝑm veritatem: quāto enim plurium talium abundauerit quis citius inueniet conclusiones: quando autem verorum magis monstrabit.

p

¶ Habito ad que ispiciēdum est: qꝛ ad media, ꝯsir q̃lia qūo se hñtia ispicienda sūt ⁊ eligenda: ⁊ hoc ꝑ in vlr: nō amplia do ad diuersa ꝓposita cū dicit (Cōstruere aūt volentib⁹.) ꝑ⁹ in duas. in ꝑ' determinat qualia ⁊ qūo se hñtia eligēda sūt gñalr. 2º spālr cū dicit (Opꝛ āt eligere.) Jn ꝑte ꝑma sic ꝓcedit. ꝑ dicit ꝙ ꝓpositā qōne que oꝛ terminari/inspiciēdum est que sunt ꝯuertibilia subto ⁊ ꝑdicato: cuiusmodi sūt diffōnes ⁊ descriptiones. ⁊ adhuc ꝯsiderādū āt ⁊ ꝯna ⁊ añtia ⁊ extranea siue repugnātia ⁊ signat modum accipiendi repugnātia dicēs: ꝙ accepto illo qd̄ rei nō inest nō opꝛ querere illud cui res nō inest: qꝛ illud ēt rei nō inest: vt p̃z ex ꝯuersione vlis negatiue: ⁊ hoc est (Opꝛ g̃ ꝓpōnes.) scōo addit de ꝯsequētib⁹ dicens: ꝙ quedam sūt essentialia quedam accidētalia: ⁊ accidētaliū quedā sūt propria: ⁊ q̃dam sūt cōia: ⁊ cōium quedā sūt ꝑm opionē cōmunia: ⁊ q̃dam ꝑm veritatē. ⁊ hoc est intelligendū ꝙ quedā sequunt frequenter ⁊ quedā semp. vel pōt sic intelligi: quedam predictorū accidentaliū: quedā sequunt ꝑm opinionē quātuz ad ꝯstitutionē ꝓpōnis ꝓbabilis: quedaz ꝑm veritatem ⁊

a

A quantum ad ꝓpõnem demõstratiuã faciendã. ⁊ B est (Dicendus aũt.) 3° ponit rõnẽ de ꝑdictis dicens: ꝙ oia h̃ sumẽda sunt ⁊ ꝓsiderãda: qꝛ quanto plura talium habuerit qs tãto citiꝰ in ꝓclõnẽ venient: ⁊ q̃to verioꝛa habuerit hmõi tanto efficatius ꝓcludet ⁊ B est (Quanto enim plurũ.)

¶ Opꝛ aũt eligere/non que sequunt ꝑm qd: ſz quecũq̃ totam rem sequunt/vt non ꝙ aliquẽ ꝛ hoiem: ſz qd̃ oẽm hoiem seqt: ꝑ vl'es. n. ꝓpõnes syll's fit: qñ ergo ẽ idefinitũ ĩcertũ: ſi' v'lis ẽ ꝓpositio: cũ ꝓo definitũ manifestũ. Sil'r ãt eligẽdũ ⁊ q̃ ipm sequunt tota ꝓp eãdẽ cãm: ipm aũt qd̃ seqtur nõ ẽ sumẽdũ totũ seq: dico autem hoiem eẽ oẽ aial: aut musicã oẽ disciplinã: ſz tm̃ simpl'r seq quẽadmodũ ⁊ ꝓposuimꝰ eteniz

B inutile alterũ ⁊ ipos'e: vt oẽm hoiem eẽ oẽ aial vel oẽm iustitiã oẽ bonũ. Sz cui ꝓñs ẽ ĩ illo oẽ dĩ: qñ aũt ab aliquo cõtinet: subm cuius ꝓñtia opꝛ sumere: q̃ vl'e qdẽ sequunt vel nõ sequunt nõ eligẽdũ ĩ hꝭ: sumpta. n. sunt ĩ illis. Quecũq̃. n. aial ⁊ hoiem sequunt ⁊ q̃cũq̃ nõ isũt: sil'que aũt in vnoquoq̃ sunt ꝓpꝛie sumẽda non extranea. Sũt. n. quedã spẽi ꝓpꝛia ꝓꝛeter genus: necesse. n. est diuersis spẽbus quedã ꝓpꝛia inesse: neq̃ aũt vl'e eligẽdũ qdẽ qd̃ seqt qd̃ cõtinetur: vt aial qd̃ seqtur hõ: necesse. n. ſi hominẽ/seqt aial ⁊ hec oia seq: cõueniẽtioꝛa autẽ hec sunt hoꝭ electiõi: sumẽda aũt sunt ⁊ q̃ plerũq̃ sequuntur ⁊ ad que cõsequuntur: nã ꝓ-

C blemata ad que est plerũq̃ syll's/ex ꝓpositionibus que plerũq̃ aut oibus aut aliq̃bus. Similiꝭ. n. est vnaquecq̃ conclusio principꝭ.

¶ Coñter determiat q̃lia ⁊ q̃ mõ se hñtia magiꝭ sũt eligẽda: ⁊ diuidit in duas. i p'dat ispectões vtiles ad inuenĩẽdũ medĩũ. 1° cũ dic (Amplis q̃ oiuz.) Remouet quãdã ispectões. p'i tres ꝓ ꝙ documẽta tria siue tres ispectiões i p'pte docet. p'i spectio ẽ: ꝙ magis sũt eligenda añtia ꝓñtia ⁊ extnea vl'r q̃ ꝓticul'r: ⁊ ꝓcedit sic ꝓtio dic h̃ de ꝓñtib⁹: ⁊ dat cãm ꝙ fill's fit sp ex vna vl' vtraq̃ vl': ⁊ si accipiat ꝓñs idefinite vel ꝓticul'r/dubitatio est an alia ꝓpõ fit vl'r vera: ⁊ iõ si ꝓtigat accipiẽda ẽ ꝓñtia vl'r. ⁊ B est (Opꝛ ãt eligẽ.) 2° dic idez de añtib⁹ ⁊ pp eãdez cãz: ⁊ sil'r itelligẽdũ ẽ de extraneis. ⁊ B ẽ (Sil'r eligendũ.) 3° icidẽter adiũgit ꝙ signũ vl'e ad ꝓñs nõ ẽ addendũ: ſz ad añs: qꝛ si addat ad ꝓñs erit supfluũ ⁊ sermo ipos'ts: vt hic hõ ẽ oẽ aial. ⁊ B est (Ꝓꝛ ãt qd̃ sequit)

D Coñter dat aliã ispectionẽ. s. ꝙ añtia ꝓñtia ⁊ repugnãtia ꝓpa ⁊ ꝓpinqua magis sũt eligẽda q̃ cõia ⁊ remota: circa quaz sic ꝓcedit. p docet h̃ penes ꝓña ⁊ repugnãtia dicẽs: ꝙ si ꝓsequens siue repugnans subi dz accipi nõ accipienduz est ꝓñs vel repugnans ꝑdicati: qꝛ vtrũq̃ acceptuz est in accipiendo ꝑdicatum de subto: eo ꝙ quicqd sequit vel repugnat ꝑdicato ⁊ subto: ⁊ ideo eligendum est ꝓsequens vel repugnans ꝓpꝛiũ ipsi subiecto qd̃ sequitur vel repugnat ita subiecto ꝙ non ꝑdicato: ⁊ hoc bene ꝓtingit multa eni sunt ꝓpꝛia spẽi ꝓter genus. ⁊ hoc est (Qñ aũt ab aliq̃) 2° docet h̃ de añtibus dicens: ꝙ si debeat eligi añs ꝑdicati non est sumendũ añs subiecti: sed aliqd ꝓpꝛiũ añs ad ꝑdicatum ita ꝙ non ad subm: in hoc est ꝙ accipit predicatuz de subiecto sufficiẽter acceptũ est de oi añte ab subiectũ. ⁊ hoc est (Neq̃ aũt vniuersale.) Cõsequẽter dat tertiã inspectionez: ⁊ est: ꝙ aliqñ opꝛ eligere añtia ꝓñtia ⁊ repugnantia: vt frequenter fuit nũc: qꝛ q̃ q̃ est vt frequẽter p ꝓpõnes q̃ sũt vt frequẽter hꝛ terminari: qꝛ oꝛ alterã vel vtrãq̃ ꝑz põnẽ similẽ esse q̃ni. ⁊ hoc est (Sumenda autẽ sunt.)

¶ Amplius que oĩum ꝓsequẽtia sunt/non eligendum: non enim erit syll's ex istis. ob quaz cãm in sequentibus/erit manifestum.

¶ Consequenter remouet q̃dã inspectionez inutilez dicẽs: ꝙ non eligendum pro medio aliqd tale qd̃ ad oia sequit: quia tali sumpto/non erit syll's sicut infra dicet: quia non posset ibi esse dispositio/nisi ex affirmatiua in scda figura. ⁊ hoc est (Amplius que omnibus ⁊c.)

Sed hic forte dubitaret aliquis. qualiter Ar. determinet de inuentione: cũ iste liber dicatur de iudicio siue resolutoꝛius. ¶ Sed dicendum ꝙ nõ est ita de iudicio quin sit pro parte de inuentiõe: nec etiam liber posteriꝓ: qꝛ tm̃ plus ẽ de iudicio circa syll'z ⁊ demõstrationẽ q̃z de iuẽtiõe: iõ liber iste ⁊ liber posteriꝓ dr̃ eẽ de iudicio circa syll'z ⁊ demõstrationẽ sic̃ pꝛ circa principiũ hui⁹ libri. Dubiũ. F

Adhuc forte dubitabit: quare dat artẽ inueniẽdi mediũ: ⁊ nõ dat artez inueniendi extrema cũ oia hec sint ad syll'm necessaria. ¶ Et dõm ꝙ qõ ꝑcedit inquisitionẽ ⁊ certificationem/cuius extrema sunt extrema cõclusionis terminãde. In pꝛia ergo qõne habent extrema: ſz mediũ oꝛ investigare ad certificãdũ vnũ extremũ õ alio. Dubiũ.

Adhuc dubitabitur qũo possit eẽ ars inuentiua mediorum: si eniz ars h̃ tradita doceat inuenire media: aut hec ars innata est: qd̃ est contra Ar. aut acquisita: ⁊ tũc ꝑ pꝛicipia artis ꝑcedentia: ⁊ tũc ars ꝑcessit. de q̃ filis qõ est: ⁊ ita erit vt vẽ infinitas/si ars sit mediorꝓ inuẽtiua. Dõm ꝙ ars inuentiua mediꝭ est acqsita: nec tm̃ per artem ꝑcedentẽ: ſz ꝑ viã sensus ⁊ expimenti: ex h̃. n. ꝙ sensus ꝑcepit vel itellectus mediãte sensu ⁊ expimẽto ꝙ aial ꝑm oia singularia cõtiet a sensibili: ⁊ sensibile ꝑz oia singularia a corpe: statim cognouit corpus inesse aiali ꝑm omnia singularia/per sensibile mediũ: ⁊ sic inuẽta ẽ regula/ q̃ docet ꝓstruere vl'ez affirmatiuã: eodẽ mõ est de aliis: sic q̃ acquisita est ars ista ⁊ nõ ꝑ artẽ ꝑcedentẽ: ſz ꝑ viã sensus ⁊ experimenti: ⁊ sic supple sunt in vnũ principia oium sciarum. E

Cõsequẽter forte q̃ret de dictis in lr̃a: ⁊ p̃ de hoc qd̃ dicit ꝙ indiuiduũ nõ ꝑdicatur nisi ꝑm accñs. queri. n. vñ est hoc qd̃ ꝑz accñs dr̃ predicari. Dubiũ

¶ Et dicendum ꝙ oẽ qd̃ ꝑdicat: forma est eiꝰ de quo ꝑdicatur: sicut vult Ar. in 8° pꝛie sue phie. Indiuiduũ aũt vl'ꝰ est forma. vñ siue ꝑdicet õ supioꝛi ꝓticulariter sic: aliq̃ hõ est forma. siue de suo accñte sic: albũ est forma. siue q̃ũocunq̃ aliter/nunq̃z est recta ꝑdicatio neq̃ ꝓpꝛia: q̃re ꝑdicatũ nõ est forma subiecti: ſz magis eꝰ: ⁊ iõ ꝑ accñs dr̃ ꝑdicatuz ⁊ nõ per se. ¶ Vel potest dici ꝙ indiuiduum põt ꝓsiderari mãl'r vel formaliter: mãl'r aũt ꝓsideratũ ẽ q̃dã cõpositũ ex mã ⁊ forma subali circũscriptis accñtibus in ipso: ⁊ sic dicit ꝙ nõ intelligit ꝑm ꝙ huius siue h̃ sit verũ siue nõ: nec al'r forma est: nec de aliquo ꝑdicat formal'r: aut ꝓsideratũ ẽ idez compositũ sub accñtalibus dispõnibus: mediãtibꝰ qbus in cognitionem cadit: ⁊ sic aliquo mõ forma est. s. quantũ ad diffinitionem differentiaruz accidentalium. L.c.6. D

Deinde forte queret de hoc qd̃ dicit aliq̃ ꝓñtia eẽ vt frequẽter vel vt nũc: cũ tũ regula sit ꝙ omne semel sequẽs ⁊ semp seqt. Dicit ẽt aliqd esse ꝓñs ꝑm ꝓtez: cũ tm̃ qcqd sequit ad. a. seqt ad oẽ ꝓtẽtũ sub. a. qꝛ qd̃ seqt ad ꝓñs seqt ad añs: ⁊ ita oẽ ꝓñs seqt totũ añs. Sil'r dicit ꝙ est ꝓñs ꝑz opionẽ ⁊ ꝑz vĩtatẽ: cũ tũ oẽ ꝓñs vere itelligatur in añte: ⁊ ita seqt ꝑz veritatẽ. Oẽ. n. itellectũ in aliq̃ vere sequitur ex eo. ¶ Et dõz ad hoc in tota ista arte accipit Ar. ꝓñs ꝑ ꝑdi° ⁊ añs ꝑ subto: ⁊ qꝛ aliqñ ad syllogizãdũ Dubiũ.

sumēde sunt ꝓpōnes vt nūc: ⁊ aliqñ simplr: ió dicit aliqd ꝓñs eē ꝓñs simplr ⁊ aliqd vt nūc: ⁊ qz aliqñ sumit ꝓpō particularis ⁊ qñqz vlis: ⁊ ió dicit aliqd ꝓñs eē vt ptē: ⁊ aliqd ꝓñs ē ꝓm totū: ⁊ qz aliqñ sumēda est ꝓpō ꝓbabilis ⁊ aliqñ demōstratiua diē ꝙ aliqd seqt ꝗz opionē: ⁊ aliqd ꝗz veritatē.

Dubiuz

Sed tūc queritur ārē magis noiat ea añs ⁊ ꝓñs/qz subm ⁊ ꝑdicatū. ¶ Et dōm est ꝙ ꝗ est: qz p artē istam docet accipe ꝓpōnes affirmatiuas ⁊ negatiuas ad qdcūqz ꝓpositū. Iste aūt intentiones subz ⁊ predicatū/ non determināt affirmationē ⁊ negationez nec confundūt vtrāqz: iste āt intentiones/añs ⁊ ꝓñs/determinant hitudinem vnius ad alterꝝ sub affirmatione sicut iste intentiōes: exneū/ ⁊ repugnās/denotāt hitudinē vni ad alterum sub negne: ⁊ ita iste iten^{nes} sunt ꝓuētiones huic arti: qz alie.

Dubiuz

Adhuc forte ārēt de eo qd dicit ad ꝓñs nō est addendū/oē. vr. n. ꝙ fic: cū oē vlr fit, disp vlis ⁊ vle ꝓprie ꝑdicat ⁊ ēt in vli negatiua pōt addi ad ꝑdicatuz: eadem vi rōne ꝙ fit in vli affirmatiua addi possit ad ꝑdicatuz. ¶ Adhuc ārēt qualr fit verꝝ qd dr in libro piarmeniās. ꝙ nulla est affirmatio in qua vle vlr ꝑdicatur: aut eniz dr nulla: ⁊ fic nec vi invera nec in falsa: aut qm in falsa trm. Et pōt ad ꝗ ꝙ dr ibi nulla est ⁊c. qz non est aliqua vera: ⁊ hoc vi Ar. hic satis exponere dicens: ꝙ talis additio facit superfluū sermonem ⁊ impolem: pōt ergo concedi ꝙ/oē/ pōt addi ad ꝑdicatum: sed si affirmatiua est ꝓpō/ sp falsa est ꝓpō: hāc aūt falsitatem/si supueniat negatio/destruit: ⁊ ió manet vera negatiua ꝓpō: ⁊ ꝓpea dr ꝙ ip̄z/oē/bene ꝑt addi predicato negatiue ꝓpōnis: sed non ꝑdicato affirmatiue: qz in affirmatiua facit talis additio falsitatez: i neg^{ne} remouetur falsitas illa. per negōnem potest vtraqz addi: aliter autem dici posset: sed diligentius in libro perhar^{ni}.

Dubiuz

Adhuc forte dubitabit aliqs: quare dicit/ip̄z oē/addit ad ꝓñs supfluere: cū trm faciat itellectū diuersum ab eo q ꝓcessit ad ꝗ intuēti fmones diuersi vt diuersos repñtent itellectus. ¶ Adhuc ārē dicit sermonem impolem. ¶ Et dōm ꝙ lz additio eius ad ꝑdicatū non superfluat qztū ad aliquem itellectum falsum repñtādū: supfluit qztū ad syllogisticā ꝓpōnem que non accipit/oē/ nisi ꝓpoici de oi: qd non ꝑt per omne additū predicato: ⁊ ideo opz superfluere: facit ēt sermonem impolem: qz significat superius ꝗ oibus cōnotatis inesse iferiori: ⁊ ita vnū disperatꝝ inesse alteri: sicut pz cum dr non esse omne animal.

Onstruere aūt volētibus de aliquo toto/eius quidē qd construitur inspiciēdum ad subiecta de qbus ip̄m dr: de quo autez opz predicari quecūqz hoc sequunt. Si. n. aliqd hoꝝ fit idem necesse ē alterum alteri inesse. Si autem non/qm omni: sed qm alicui que sequitur vtrūqz. Si enim aliquod hozum idem/necesse est alicui inesse: quando autem nulli oportet inesse/cui qdem opz non inesse ad sequentia: qd aūt oz nō inesse: ad ea q nō cōtingūt iesse eidē: aut cōuersim: cui qdē oz nō iesse ad ea q nō ꝓtigūt ieē: qd vo ñ iesse ad ꝓña: nā sūt eadē alterutrū nulli ꝓtigit alterum alteri iesse: fit enim qñqz qdē in pria figura syll's qñqz autem in media. Si autem alicui non inesse cui quidem oportet non inesse/qbus conseqns est. Qd vero non inesse/que non possibile est eidem inesse. Si enim aliquod hozum fit idē/necesse est alicui non inesse.

In hac parte determiat ālia ⁊ qūo sunt ispiciēda in spāli applicādo suā artē ad vnūqdqz ꝓpositū ⁊ diuidit qz pmo determinat ꝗ. 2° qzdā idoneitatē assignat circa mediuz vlis affirmatiue cū dicit (Oz āt ⁊ sequētiū.) p̄ in duas. in pma parte ꝓcedit narrādo. in 2ª exemplificādo cū dicit (Magis autem fortasse.) In pma dat qnqz regulas ad iueniēdū mediū ad oē ꝓpositū/siue sit vle siue sit particulare: siue affirmatiuū: siue negatiuū. p̄ deseruit vli ꝓni affirmatiue ⁊c. si idem sit añs ꝑdicati ⁊ ꝓñs subti/ illō erit me^{dm} ad ꝓstruendum ꝑdicatum de subto vlr. ⁊ hoc est (Construere āt volentibus.) 2ª regula deseruit particulari ꝓni affirmatiue ⁊c. si idem añs ꝑdicati ⁊ subti/illō erit mediū ad ꝓcludendū de subto particulariter. ⁊ ꝗ est. (Scōm āt ⁊c.) 3ª ⁊ 4ª docent syllogizare vniuersalē negatiuā: qrū p̄ oz ē: ꝙ si idē sit exneū ꝑdicato ⁊ ꝓñs subto/illud erit mediū ꝓcludēdi vniuersalē neg^{uam}: ⁊ ꝗ ē per p̄^{m} figurā ⁊ per p̄^{m} 2ª. alia ē. ꝙ si idē sit ꝓñs ꝑdicato ⁊ repugnās subto/illō erit mediū syllogizādi vniuersalē negatiuā per 2^{m} 2ª. ⁊ ꝗ ē (Qñ aūt nulli opz.) Et itelligo hic de mō loquendi: qd vocat ipse subm negatiue ꝓpōnis: cui opz nō ineē. predicatuz autem eiusdē qd oz nō ineē. 5ª regula est ꝙ ad syllogizādū particularem negatiuā ⁊c. si idem fit antecedens subiecti ⁊ repugnans predicato/syllogizabitur per illud particularis negatiua. ⁊ hoc est (Si autem alicui.)

¶ Magis autez fortasse erit sic vnūquodqz eoꝝ que dicta sunt/manifestum: sint enim sequēta a. qdem in qbus. b. quibus autem ipsum: seqt in qbus. c. que aūt non ꝓtingit ei inesse in qbus d. Rursum aūt ipsi. e. que qdem isunt i qbus. f. quibus aūt ip̄m sequitur in qbus. g. que autez non cōtingit ei inesse: in quibus. h. Si ergo idē erit aliqd eorum que sunt. f. necesse est. a. omni e. inesse: nam. f. quidem omni. e. c: autez omni a. quare omni. e. inest. a. Si autem. c. ⁊. g. idez: necesse est alicui. e. inesse. a. nam id quod ē. c. a. id vo quod est. g. e. omne sequitur. Si autez. f. ⁊. d. sint idez: nulli. d. inerit. a. ex psyllo: qm. n. conuertitur priuatiua ⁊. f. ei qd est. d. idem nulli. f. inerit. a. f. autem omni. e. Rursus si. b. ⁊. h. idem nulli. e. inerit. a. nam. b. a. qdem omni: ei autem qd est. e. nulli inerit: idez enim erat ei qd est. h. b. h. autē nulli. e. inerit. Si autem. d. ⁊. g. idem. a. alicui. c. non inerit: nam ei qd est. g. nō inerit: qm neqz. d. g. aūt sub. e. est: quare alicui e. non inerit. a. Si autem ei qd est. g. sit. b. idem conuerso modo/erit syll's: nā. g. inerit. a. omni. nam. b. ei quod est. a. e. autez ei quod est. b. idē enim erat. g. a. autem ei quod est. e. omni quidē non necessarium ei inesse: alicui autem necessarium/eo ꝙ conuertatur vniuersale predicatiuū in particulare: manifestum ergo quoniā ad predicta perspiciendum in vnaquaqz questione: p hec enim omnis syllogismus.

¶ Cōsequēter has regulas explanat i termis: ⁊ ꝓcedit fic. p̄ istituēs termios ponēs. a. ꝑdicatū ⁊ ei ꝓña. b. ei añtia. c. repugnātia siue exnea. d. e. āt ponit subz ꝓñtia ip̄z. f. añtia g. exnea. h. ꝗ ē (Magis āt fortasse.) Scōo regulas i bis termis explanat: ⁊ p̄ pmā dicēs: ꝙ si idē fuerit. c. ⁊. f. i. añs

A ꝑdicati ⁊ ꝓñs subti p illõ syllogiçari ꝑt.a.ō.e.vl'r ⁊ affir^ue^: ⁊ qõ ꝓz ꝑ se: qꝛ oē.c.f.ē.a.oē.e.ē.c.f.ḡ oē.c.ē.a.⁊ b̄ est (Si ḡ idē erit.) 2° explanat 2^am^ regulã dicẽs: ꝙ si.c.⁊.g. sint idē q̃ sĩt añtia subti ⁊ ꝑdicati p illõ ꝛcludit' aliqō.e.esse.a.qõ ꝓz: qꝛ oē.c.g.ē.a.oē.c.g.ē.e.ḡ aliqō.e.ē.a.⁊ b̄ ē (Nã.c.⁊.g.)

B 3° explanat 3^am^ dicẽs: ꝙ si.f.sit idez.s.eñeũ ꝑdicati ⁊ ꝓñs subti syllogiçabit' p illõ, nullũ.e.eē.a. p p^m^ 2^e^ fic. nullũ.a.ē o.oē.f.est: o.ḡ nullũ.f.est.a, ſz si nullũ.f. est.a.⁊ oē.e. est.f. nullũ.e.est.a.b̄ fit ꝑsyll's i 2^a^. si ãt ꝛuertat' maioꝛ fic. nullũ o.est.a.⁊ hec fiat maioꝛ ꝑsyll'i/ſit tũc syll's i p^a^ figura: eo dē

C mõ syllogiçari ꝑt idē p vnũ syll'm in 2° p^e^: vl'i p 2^e^ si.o.f. ponat' termin^ꝰ^ vn^ꝰ^. Et oōz ꝙ p b̄ qõ dic' nullũ.e.eē.a. syllogiçari ex ꝑsyll'o/nõ itēdit ꝙ i oñsiõib^ꝰ^ aliaꝝ regulaꝝ ⁊ ꝓnũ nõ fiat ꝑsyll's: qꝛ b̄ fl'm: ſz itēdit p b̄ ꝙ nõ syllogiçat' i p^a^ fi

D gura p hãc regulã ime^e^: ſz p ꝛuersionē h^ꝰ^: nullũ.a.ē.o.⁊ p b̄ signãs qõ ꝑus dici hz: ꝙ nullũ.a.est.o.⁊ non ita ꝑpe ⁊ eō.o.eni cũ fit tãq̃ ꝑpetas ipsi^ꝰ^.a.magis oz remoueri ab a.q̃z eōz: ꝑt tñ eō dici p ꝛuersionē vt dicat'.nulluz.o.est.a.⁊ E ita nõ fit talis syll's i p^a^ figura ime^e^: ſz mediãte dicta ꝛuersione: ⁊ iõ dic' nullũ.e.ē.a.ex ꝑsyll'o. ⁊ b̄ ē (Si ãt.f.⁊.o.) 4° declarat q̃rtã regulã p quã ꝛcludit' in 2° 2^e^ ꝑn^t^: ⁊ pz p ꝑdicta.⁊ b̄ ē (Rursuz si.b.⁊.h.) 5° declarat vltimã ⁊ pz: ⁊ b̄ eē (Si ãt.o.⁊.g.) Jn fine ãt ponit nouã regulã ad syllogiçandũ ꝑticl'arē affirmatiuã idirecte i p^a^ figura: ⁊ ē: si fuerit idē F añs subti ⁊ ꝓñs ꝑdicati syllogiçabit' p b̄ aliqō.e.eē.a. idirecte p ꝛuersionē ꝓnũ vl'is affir^ue^ q̃ dicte seqt' sic: oē.b.g.ē e.oē.a.est.b.g.ḡ aliqō.e.ē.a. directe eni seqt' ꝙ oē.a. sit.e. ſz ꝛuertit' ō.⁊ b̄ est (Si aũt ei qõ est.g.) Conter ꝛcludit ex G his cozre^m^ qõ cũ iſpiciẽdũ sit ad ea p q̃ fit oīs syll's: hō aũt sint añtia ꝓña eñea subti ⁊ ꝑdicati/qõ adhuc iſpiciendus est ad oē ꝓpositũ terminãdũ ⁊ hec ē (Manifestũ ãt qm.) Describit ãt Aꝝ. figurã faciẽs nouē cõbinationes añcedẽtiũ ⁊ ꝓñtiũ eñeoꝝ: q̃re tres iutiles sũt: sic: ſic ifra patebit. ſex H ãt vtiles de qb^ꝰ^ pz i ꝑdicti ⁊ plena ē ſua diſcreptio p ꝑbita.

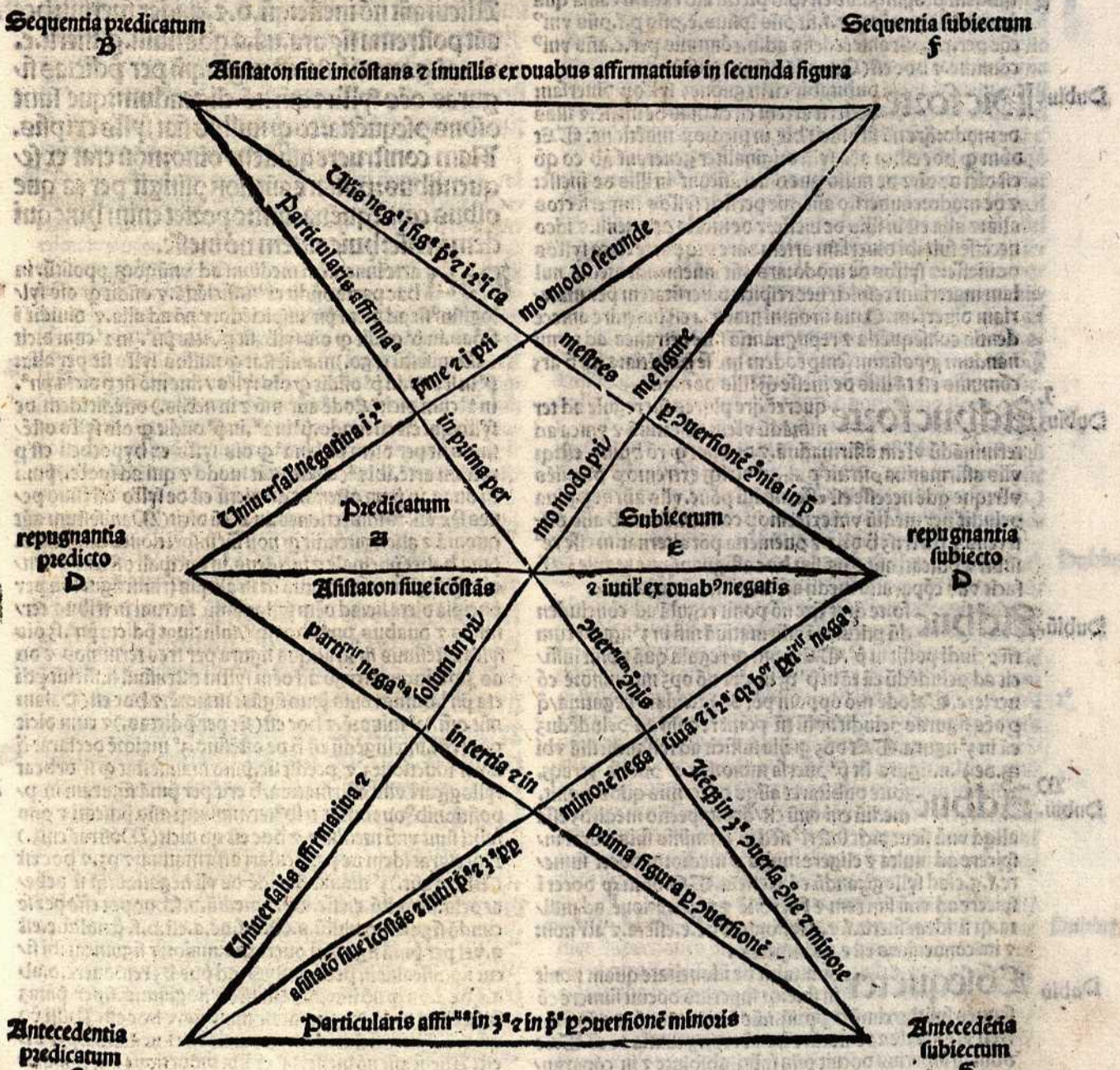

¶ Oportet autem ⁊ consequentium ⁊ quibus cõsequens est ad prima ⁊ vniuersalia maxime inspicere: vt q̃. e. quidẽ magis ad. k. f. q̃ ad. f. solum. a. autẽ magis ad. k. c. q̃ ad. c. solũ. Si enim ei qd̃ est. f. k. inest. a. ⁊ ei qd̃ est. f. ⁊. e. inest. Si autẽ huic non ꝓñs est possibile est. a. sequi ei quod est. f. Similiter autẽ ⁊ in quibus idẽ sequitur considerãdum: nam si primis ⁊ eis que sub ipsis sunt sequitur. Si autem non his: his que sub ipsis sunt contingit.

¶ Consequenter assignat quãdam idoneitatem circa medium vniuersalis affirmatiue dicens: q̃ si debeat accipi cõsequẽs ad subm: dũ tamẽ sit antecedens ad predicatũ: eligendũ est maxime vniuersale oium ãcedentium q̃ quod quidem propinquius est ipso predicato eadem causa qua ꝑ hus: intelligo aũt q̃. r. f. sit ꝓñs ipsius. e. ꝓñs p. f. ꝓñs vniꝰ cõe per. r. c. aũt antecedens ad. a. cõmunis per. c. ãs vniꝰ cõmune. ⁊ hoc est (Oꝝ aũt ⁊ sequentiũ.)

Dubiuꝫ Hic forte dubitabit cũ in gnõnes syllꝰ diuersam dederit artem circa illas de inesse: ⁊ illas de modo: q̃re nõ filr facit hic in mediꝰ inuẽtione. ¶ Et dõm q̃ hoc est: q̃ oẽs syllꝰ originaliter generant ab eo qd̃ est dici de oi: ⁊ de nullo que diuersificant in illis de inesse: ⁊ de modo: conuersio aũt que perficit syllꝰ imperfectos alia: ⁊ alia est in illis de inesse: ⁊ de modo ꝓtingenti. ⁊ ideo necesse fuit ibi diuersam artem dare pro parte circa syllꝰ de inesse: ⁊ syllꝰ de modo: ars aũt inueniendi medij nullam materiam respicit nec respicit diuersitatem per materiam diuersam. Quia in omni materia est inuenire antecedentia consequẽtia ⁊ repugnantia siue extranea ad terminandum ꝓpositum semp eodem mõ se habẽtia: ⁊ ita ꝑ ars cõmunis est tã illis de inesse q̃ illis de modo.

Dubiuꝫ Adhuc forte quereꝰ q̃re plures sũt regule ad terminãdũ vl'em negatiuã ⁊ vnica ad terminãdũ vl'em affirmatiuã. ⁊ dici pót q̃ rõ huius est: q̃ vl'is affirmatiua ꝓstruit p aliqd vtriq̃ extremoꝝ ꝓueniẽs vl'r: que qdẽ necesse est esse mediũ pone. vl'is aũt negatiua ꝓcludit per mediũ vni extremoꝝ conueniẽs: ⁊ ab alio differens ⁊ ꝑ vl'r: ſz ꝑ dõia ⁊ ꝓueniẽtia pót alternatim esse reꝰ subti ⁊ ꝑdicati aut eꝗ: ⁊ ꝑm hoc assignant due regule: ⁊ ꝑ facit vl'is cõparatio medij ad extrema cũ negatione.

Dubiũ. Adhuc forte q̃reꝰ q̃re nõ ponit regulã ad concludẽdũ ꝑticulare affirmatiuã nisi in 3ª figura cum tñ ꝓcludi possit in ꝑ². ¶ Et dõm q̃ regula quã ponit sufficit ad ꝓcludẽdũ eã tã in ꝑ³ q̃ in 3ª: ⁊ nõ opꝫ nisi minorẽ cõuertere. ¶ Eodẽ mõ opponi pót de ꝑticulari negatiua/q̃ p oẽs figuras ꝓcludit: solũ tñ ponit regulã ad ꝓcludẽdum eã in 3ª figura. ¶ Et dõꝫ q̃ illa sufficit ad syll'andũ illã vbi q̃ de 3'. n. figura fit ꝑ² ꝓuersa minor: ⁊ 2ª ꝓuersa vtraq̃.

m Dubiũ. Adhuc forte dubitaret aliqs de terminis quos ponit. mediũ eni vnũ est/q̃re inspectio medij dꝫ esse aliqd vnũ sicut dicit inferiꝰ: sed in terminis suis docet inspicere ad multa ⁊ eligere multa p medio: q̃ docet sumere. f. g. c. ad syllogiçandũ oẽ. e. esse. a. ¶ Et dõm q̃ docet inspicere ad vnũ ꝑm rem ⁊ ꝑm rõnẽ ⁊ cõparationẽ ad multa. q̃ si idem fuerit. f. ⁊. c. syllogiçat oẽ. e. esse. a. ⁊ alr non: ⁊ ita conueniens est eius inspectio.

Dubiũ Cõsequẽter dubitabit de idoneitate quam ponit in fine: q̃ superius docuit sumere cõsequẽs subti primũ ⁊ ꝓpriũ. nũc aũt docet accipe ꝓñs subiecti vl'e maxie ⁊ remotũ: ⁊ ita vl repugnantia docẽ. ¶ Et dõm q̃ superius docuit ꝓñs subti absolute ⁊ in cõparando illud ꝓñs ad ꝑdicatũ: ita. f. q̃ nõ fit ꝓñs ꝑdicati: debet enim ita ꝓsequi subm q̃ non predicatũ. ꝑ aũt docet accipere ꝓñs subti. qd̃ fit añs ad ꝑdicatũ ⁊ nõ dicit repugnãtia: q̃ ꝑ hus loq̃t de ꝓñtibus vl'r: postea vo de ꝓñtibus: que eadem manẽtia ꝓsequit ad antecedentiũ ad predicatũ. n

Palam aũt qm̃ per tres terminos ⁊ p duas ꝓpositiones cõsideratio: ⁊ per ꝑdictas figuras syllꝰ oẽs: mõstratur eni oi qdem. e. inesse. a. qñ ei qd̃ est. c. ⁊ ei qd̃ est. f. idẽ sumit: hoc ãt erit mediũ: extremitates aũt. e. ⁊. a. fit eni prima figura: alicui ãt qñ. c. ⁊. g. sumit idẽ. hec autẽ postrema figura: mediũ aũt fit. c. g. nulli aũt. qñ. o. ⁊. f. idez: fit autem prima figura ⁊ media: nam prima qdẽ qñ nulli inest. a. Siquidẽ ꝓuertit priuatiua. f. autẽ oi. e. media autẽ. o. a. qdem nulli. e. aũt oi inest. Alicui aũt nõ inesse: qñ. o. ⁊. g. idez fuerint: hec aũt postrema figura. nã. a. qdẽ nulli. g. inerit. e. vo oi. g. manifestũ est ergo: qm̃ per ꝑdictas figuras oẽs syllꝰ: ⁊ qm̃ nõ eligendum: que sunt oibus ꝓsequẽtia: eo q̃ nullus fiat syllꝰ ex ipsis. Nam construere quidem oino: non erat ex sequentibus: priuare aũt non ꝓtingit per ea que oibus consequẽtia sunt: oportet enim huic quidem inesse: huic autem nõ inesse. o

Data arte inueniẽdi medium ad vnũqd̃q̃ ꝓpositũ. in hac parte oñdit eiꝰ sufficiẽtiã. ⁊ oñdit q̃ ois syllogismꝰ fit ad dicta ꝑn' inspiciẽdo: ⁊ nõ ad alia. ⁊ diuidit i scõas. in ꝑ² oñdit q̃ ois syllꝰ fit p dicta ꝑn². In 2ª cum dicit (Manifestũ ergo.) manifestat q̃ nullus syllꝰ fit per alia. ꝑ² in scõas. in ꝑ² oñdit q̃ ois syllꝰ / sine mõ fit p dicta ꝑn². in 2ª cum dicit (Eodẽ aũt mõ ⁊ in nẽcijs.) ostẽdit idem de syllꝰ qui est cũ modo. ꝑ² in 2ª. in ꝑ² oñdit q̃ ois syllꝰ ostẽsiuus fit per dicta ꝑn². in 2ª q̃ ois syllꝰ ex hypothesi est p dictam artẽ. ibi 2ª (Eodez aũt modo ⁊ qui ad ipoꝰe.) ꝑma in duas. in ꝑma ostendit qd̃ dictũ est de syllꝰ ostẽsiuo penes sex vtiles inspectiones. in 2ª cũ dicit (Manifestum aũt quoniã ⁊ alie.) ostendit q̃ non sũt inspectiones alie vtiles. ꝑma habet ꝓncipale ⁊ incidens. in ꝓncipali ostẽdit q̃ omnis syllogismus ostẽsiuus fit in aliqua trium figurarũ per ꝓncipia dicta fic ad oẽm syllogismũ factum in tribus terminis ⁊ duabus ꝓpositionibꝰ/sufficiunt ꝑdicta ꝑn'. ſz ois syllꝰ ostẽsiuus fit in aliqua figura per tres terminos ⁊ duas ꝓpositiones. ergo ad oẽm syll'm ostensiuũ sufficiũt ꝑdicta ꝑn². hulus rõnis ꝑmo signat maiorẽ. ⁊ hoc est (Palam aũt qm̃.) 2º minorẽ. ⁊ hoc est (Et per ꝑdictas.) ⁊ cum dicit oẽs syllꝰ. intelligẽdũ est ꝑ de ostẽsiuo. 3º maiorẽ declarat q̃ si per iductionez. ⁊ ꝓcedit sic. ꝑmo manifestat q̃ si debeat syllogiçari vl'is affirmatiua/ꝑ erit per ꝑmã figuram in ꝓpositionibꝰ duabus ⁊ tribꝰ terminis: q̃ ãs ꝑdicati ⁊ ꝓñs subti sunt vnũ medium. ⁊ hoc est qd̃ dicit (Mõstrat eniz.) 2º declarat idem de particulari affirmatiua: ⁊ pz. ⁊ hoc est (Alicui aũt.) 3º manifestat idẽ de vl'i negatiua: q̃ si debeat ꝓcludit nullũ. e. esse. a. per mediũ. o. f. hoc pót esse per secundã figurã sic. nullũ. a. est. o. f. oẽ. a. est. o. f. g̃ nullũ. e. est a. vel per ꝑmã figurã si ꝓuertatur maior: ⁊ significat ibi sicut significauit in ꝓcedentibus. qd̃ ꝑ hus ꝑ remouere. o. ab a. qd̃ eꝗ. ita q̃ nõ imediate fit iste syllogismus. f. per ꝑmaꝫ figurã: sed mediãte ꝓuersione maioris. ⁊ hoc est (Nulli vo qñ. o.) 4º manifestat idem de particulari negatiua. pz. ⁊ ꝑ est (Alicui aũt nõ inesse.) 5º ex ista inductione infert minorem dicens/manifestum esse q̃ ois syllꝰ ostensiuus fit per aliquam trium figurarũ: in tribus figuris: ⁊ duabꝰ ꝓpo-

nibus.

A nibus. ⁊ ꝑ est (Manifestũ est ergo.) sequit incidẽs in quo iuxta prehabita remouet quãdã inutile inspectionẽ medij ⁊ est. ꝙ nõ dꝫ fieri inspectio ad tale qõ sequit oia: ⁊ per tale mediũ nõ sequit ꝯ affirmatiua: qꝛ nõ sequit si superius de aliquo dr vlr ꝙ inferius dicat de eodẽ. nec ẽt ꝯ negatiua: qꝛ neutra ꝑmissarũ negatiua est acceptio tali medio. ⁊ hoc est (Et qm̃ nõ eligendum.)

¶ Manifestũ est aũt qm̃ ⁊ alie considerationes que sunt ꝑm electiones inutiles sunt ad faciendum syllm: vt si sequentia vtrinq; eadem sint: aut que sequit. a. ⁊ que nõ cõtingit. e. inesse: aut rursum quecũq; ꝛ̃o poke inesse vtrinq;: nõ eni fit syll's per hec: nam si sequẽtia sunt eadem vt b. ⁊ f. media fit figura: ꝑdicatiuas hẽns vtrasq; ꝓpositiones. Si aũt ea que sequitur. a. ⁊ que
B non contingunt. c. ⁊ h. prima erit figura: priuatiuam habens eam que est ad minorẽ extremitatem propositionum. Si aũt quecũq; non cõtingit vtrinq; vt. d. ⁊ h. priuatiue vtreq; ꝓpositiones: vel in prima vel in media figura: sic aũt nullo modo fit syllogismus.

¶ Postq; ostenderat ꝙ oẽs syllꝰ ostensiui fiunt ꝑ ꝓncipia dicta ꝑm inspectiones vtiles. ꝗ ostendit ꝙ nõ sunt alie inspectiones vtiles ⁊ diuidit in scõas. in ꝑ remouet tres inspectiones penitus inutiles. in scõa cũ dicit (Palã aũt ⁊ q̃ eadẽ.) remouet duas inspectiones q̃ quodãmõ vtiles sũt: sz nõ ꝓueniẽtes. In ꝑma ꝓcedit sic. ꝑ numerat tres ispectiones oino inutiles: ⁊ est ꝑma. Si ꝓñs subti ⁊ ꝑdicati fuerit idem. secũda si antecedẽs predicati ⁊ extraneum subiecti
C fint idem: tertia. si extraneũ vtrinq; fuerit idem. ⁊ hoc est (Manifestũ aũt.) 2° dat causas inutilitatis eoꝝ dicens: ꝙ ꝑma inutilis: qꝛ ꝑm eam accipiunt ambe premisse affirmatiue in scõa figura. scõa est inutilis: qꝛ ꝑm eam accipit minor negatiua in ꝑma figura. tertia etiã: qꝛ ꝑm eam accipiuntur ambe propositiones negatiue siue in scõa figura siue in ꝑma. ⁊ hoc est (Nõ eni fit syllogismus.)

¶ Palã aũt ꝙ ⁊ que eadẽ sumẽdũ ꝑm ꝓsiderationẽ ⁊ nõ q̃ diuersa ꝓtraria: ꝑmũ gdẽ: qm̃ medij gratia inspectio: mediũ aũt nõ diuersum: sz opꝫ idẽ sumere. Deinde ⁊ in qbus accidit fieri syllm eo ꝙ sumant ꝓtraria: aut nõ ꝓtingẽtia eidẽ iesse in ꝑdictos oẽs reducẽt modos: vt si. b. ⁊ f. sint ꝓtraria: aut nõ ꝓtingẽtia eidẽ inesse: erit eni hꝭ sũptis syll's: qm̃ nulli. c. ierit. a. sz nõ ex
D ipsis: sz ex ꝑdcõ mõ. nã. b. a. gdẽ oi. e. ꝛ̃o nulli ierit q̃re neẽe ẽ idẽ eẽ. b. alicui. h. Rursuz si. b. ⁊ g. nõ ꝓtigat eidẽ iesse: qm̃ alicui. e. nõ ierit. a. nã sic media erit figura: nã. b. a. gdẽ oi. g. ꝛ̃o nulli ierit: q̃re neẽe est. b. idẽ eẽ alicui eoꝝ que sũt. h. nã nõ ꝓtingere. b. ⁊ g. eidẽ iesse nihil differt: aut b. alicui. h. idẽ eẽ: oia eni sumpta que nõ ꝓtigit e. iesse. Manifestũ q̃ qm̃ ex istis qdẽ ispectionibus nullus fit syll's: neẽe est aũt si. b. ⁊ f. sint cõtraria: idẽ eẽ. b. alicui. h. ⁊ ꝑ hec fieri syllz. Accidit q̃ sic ispiciẽtib' ꝓsiderare aliã viã necessariã: eo ꝙ qñq; latet identitas eoꝝ que sũt. b. ⁊ h.

¶ Consequẽter remouet duas inspectiones quodãmõ vtiles: sed nõ ꝓueniẽtes. ⁊ est ꝑma: si ꝓñs ꝑdicati ⁊ ꝓñs subti ꝛ̃ia fuerint siue exnea/pot syllogiçari vlꝭ negatiua. 2° ẽ: si ꝓñs predicati ⁊ añs subti fuerint ꝛ̃ia pot syllogiçari particularis negatiua. has q̃ ispectiones remouet ꝑ duas rõnes. q̃ꝭ ꝑ talis est. Oꝭ ispectio ꝓueniẽs est ad aliqd vnũ. sz dicte ispectiones nõ sũt ad aliqd vnũ. q̃ nõ sũt ꝓueniẽtes. huiꝰ rõnis ꝑ ponit mediũ. ⁊ hoc est (Palã aũt.) 2° oñdit illud sic. inspectio in ista arte est ad mediũ: sz medium est vnũ ⁊ nõ plura: q̃re inspectio ꝓueniẽs est ad vnũ. huius rõnis ponit maiorẽ ⁊ minorẽ. ⁊ hoc est (Primũ gdẽ.) 2° rõ est talis. acceptis ꝛ̃iis ꝑdicto mõ nõ fit syll's nisi alterum ꝓtrariorꝫ sit ꝓñs ꝑdicati ⁊ exneũ subi. sed acceptione ꝛ̃ia ꝑdicto mõ ꝓtingit latere: vtrũ alterũ ꝛ̃iũ sit ꝓñs ꝑdicati ⁊ extraneũ subti. q̃ accipiẽtes ꝛ̃ia ꝑdicto mõ ꝓtingit latere vtrũ fiat syll's vel nõ. q̃re talis ispectio ꝛ̃iorꝫ nõ fit conueniẽs. huiꝰ rõnis ꝑ signat maiorẽ cũ sua oñsione. 2° iferit ꝓnẽ ꝓsignãdo minorẽ cũ dicit (Mediũ q̃.) signat aũt maiores cũ dicit (Deinde ⁊ gbꝰ.) deinde oñdit eã ꝑ quãtũ ad ꝑmaz
E duaꝝ ispectionũ. 2° q̃ztũ ad 2ᵐ. q̃ztũ ad ꝑmã sic: si. b. ⁊ f. q̃ sũt ꝓñs subti ⁊ ꝑdicati fuerint ꝛ̃ia siue exnea ꝓtingit syllogiçare. nullũ. e. esse. a. sz nõ ex ipsis ꝛ̃iis iquãtũ bꝰ. sz vno ꝛ̃iorꝫ dõm ꝙ est ꝓñs ꝑdicati ⁊ exneũ subti. b. enim qõ est ꝓñs predicati cũ repugnet ei qõ est. f. ⁊ repugnat ei qõ ẽ. e. qꝛ qcqd repugnat ꝓñti repugnat añti: ⁊ cũ. b. repugnet ei qõ est. e. cõstat ꝙ est aliqõ. h. ⁊ ita pz ꝙ fit syll's per. b. qõ est ꝓñs ꝑdicati ⁊ exneũ subti. ⁊ nõ per duo ꝛ̃ia. q̃lr ãt fiat syll's per se pz. ⁊ sic pz quo ad ꝑmã ispectionẽ ꝙ ad ꝛ̃ia ñ fit syll's nisi ꝑm ꝙ vnũ ꝛ̃iorꝫ est ꝓñs ꝑdicati ⁊ exneũ subti ⁊ hoc est (Ut si. b. ⁊ f.) Conter verificat maiorẽ q̃ztũ ad secũdã ispectionẽ dicens: ꝙ si. b. ⁊ g. ꝛ̃ia sint: cũ. b. sit repugnãs ei qõ ẽ. g. erit in pte repugnãs ei qõ est. e. qꝛ. g. ẽ alicõ. e. ⁊ qõ repugnat añti ꝑ pte repugnat ꝓñti. q̃re. b. ẽ alicõ eoꝝ que sũt. h. ⁊ pp ꝗ syllogiçari pot aliqõ. e. nõ esse. a. ⁊ fiet prosyll's in scõa figura sic. oẽ. a. est. b. nullũ. g. est. b. q̃ nulluz. g. est. a. Deinde ꝓncipalis syll's in tertia figura sic. nullũ. g. est. a. oẽ. g. est. e. q̃ aliqõ. e. non est. a. ⁊ sic pz ꝙ syllogiçat per ꝛ̃ia ꝑm ꝙ hꝰ: sed per vnũ illoꝝ exñs ꝓñs predicati ⁊ extraneũ subti. dico ꝑ pte. ⁊ ꝗ est idẽ ei qõ est vnũ ꝛ̃iorꝫ esse añs subti ⁊ exneũ ꝑdicati sicut pz intuenti. sz sic nõ exprimit in lra: sed modo pozi. ⁊ hoc est (Rursuz si. b.) Consequẽter infert ꝓclonnẽ. ⁊ hoc ẽ (Manifestũ q̃.) ⁊ addit intentionẽ minoris cũ dicit (Accidit ergo.)

Dubitat forte de hoc qõ dcm̃ est/ipm ostẽdere sufficiẽtiam sue artis seorsum in illis de mõ/ab illis qui sũt ostẽsiui ⁊ ex hypothesi: ex hoc eni videt ꝙ iste dꝛie. oñsiuũ ⁊ per ipolẽ. nõ sint imediate dꝛie syllꝰ. ⁊ si hoc: tũc demõstratio quã fecit Ari. in ꝑcedẽtibus ad sufficiẽtiam figurarũ oñdẽdaz est diminuta. ¶ Adhuc ex hoc vr ꝙ syll's de mõ/neq; ꝓtinebit sub ostẽsiuo/neq; sub illo qui est ex hypothesi: qõ est incõueniẽs. ¶ Et dõm ꝙ taz syll's ostẽsiuus q̃z syll's ex hypothesi pot fieri sup ꝓpõnes de iesse ⁊ ꝓpõnes de modo. ⁊ si ꝓsiderent ꝑm ꝙ fuerũt i vtrisq; sũt imediate dꝛie syllꝰ: ⁊ sic accipiunt sũpius in sufficiẽtia figurarũ ostẽsa. pot ẽt vterq; cõsiderari vt tm̃ factus in ꝓpõnibus de inesse: ⁊ sic ꝓsiderat hic cum ostẽdit ꝑmo sufficiẽtiam sue artis in syll'o ostẽsiuo. ⁊ syllogismo ex hypothesi sup ꝓpõnes de inesse. 2° sup ꝓpõnes de mõ.

Cõsequẽter q̃ritur cum duplex sit dispõ formalis in syll'o. s. modus: ⁊ figura: ⁊ sũt inutiles inspectiones ꝓtra modũ: q̃re nõ sunt alie inutiles peccãtes ꝓtra figurã. ¶ Et dõm ꝙ hoc est: qꝛ due ꝓpõnes facte in tribus terminis ꝑ situm terminoꝝ ex necessitate determinant figuram: sed nõ de necessitate determinant modum. ⁊ si abesset figura/nulla esset dispositio ad syllogismum: ⁊ ideo quãtum ad figurã nulla ispectio.

Ulterius forte q̃retur. cũ ad moduz exigant' duo. s. q̃litas ⁊ quãtitas: ⁊ sũt q̃dã ispectiones iu-

tiles peccãtes ꝓtra ãlitatẽ. quare nõ ſũt ſilr alique peccan
3 tes ꝓtra quãtitatẽ. ¶ Et dõm ꝙ hoc eſt: qꝰ collo ꝓñtis ad
añs ⁊ eõ ⁊ extremoꝝ adinuicẽ facit ſemp vl'es ꝓpõnẽ: vñ
per inſpectionẽ ad illa de nẽcio ſumunt vl'es ꝓpones/niſi
conuertant. ſz dũ põt accipi ꝓpõ vlis/nõ fit peccatũ circa
modũ penes quãtitatẽ: ⁊ iõ nulla inſpectio ad añtia ⁊ ꝓñia
extranea quo ad quãtitatẽ ꝓpoſitionũ niſi ꝓuertant. ꝓpõ
nes: quo ad qualitatẽ aũt peccant alie: ſicut pz.

Dubiuz **Cõſequẽter** dubitabiſ de vna inutiliũ inſpectio/
numulla. n. q̃ ſumit añs p̃dicati ⁊ ex
neũ ſubti vi eſſe vtilis ſic. nullũ. c. b. eſt. e. oẽ. c. b. ẽ. a. g̃ ali/
qõ. a. nõ eſt. e. ¶ Et dõm ꝙ hoc mõ vtilis eſt. ſ. ad ſyllogi/
çandũ ſubm de p̃dicato: ſz nõ eſt vtilis ad ſyllogiçandũ p̃/
dicatũ de ſubto. ſ. a. de. e. qꝰ ꝗ ꝓuerti nõ põt cũ ſit ptic'laris
negatiua: ⁊ iõ reputat Ar. talẽ iſpectionẽ inutilẽ. ¶ Ad/
huc q̃ri põt q̃re Ar. remouet duas inſpectiones q̃ ſunt ad
ꝗia: cũ in lr̃a cõcedat ipſas vtiles eſſe. ¶ Et dõm ꝙ nõ re
k mouet ipſas eſſe vtiles: ſz eẽ ꝓueniẽtes. nõ ſũt eni ꝓuenien
ter aſſignate cũ poſſit latere an per illas fiat ſyll's ſicut oñ/
dit. ¶ Sed ꝓtra vi ꝙ ꝓueniẽtes ſint ſic. ſi opp'' de oppoſi
to ⁊ ꝓpo'' de ꝓpoſito: ſed iſpicere ad mediũ vnũ ⁊ ad con
traria media opponunt. ſilr ſyllogiçare ꝗnẽ negatiuã ⁊ ꝗ/
nẽ affirmatiuã. cũ g̃ affirmatiua ꝗ ſyllogiçet p iſpectionez
ad vnũ negatiua ſyll'abiſ p inſpectionẽ ad plura alia ꝗia.
¶ Adhuc affirmatiua ꝗ ſyllogiçat' p aliqd ꝓueniẽs vtri/
q̃ extremoꝝ. g̃ per oppoſitũ vt videt negatiua ſyllogiça/
ri ꝗz per illud qõ differt ab vtroq̃: q̃re vel accipiet id qõ
eſt extraneũ vtriq̃ ad ſyllogiçandũ negatiuã. vel accipiet
aliqd ꝓueniẽs minori ⁊ dõns a maiore. vel aliqd ꝓueniens
maiori ⁊ differens a minore. ſic. n. accipiet dõntia vtriuſq̃
extremitatis ad alteram: ⁊ ita ſyllogiçat negatiua ꝓcl'o in
ſpiciẽdo ad multa que ſunt ꝓtraria. Et dõm ꝙ omnis cõ/
cluſio ſyllogiçat per inſpectionẽ ad vnum ſicut vult Ari.
¶ Ad p̃mũ obiectũ dõm ꝙ illa ꝓſideratio inutilis eſt: cuz
ſub vno oppoſitoꝝ ex parte vna ꝓtinet vtrũq̃ oppoſitoꝝ
l ex parte affirmatiua. verbi gr̃a. mortale continet ſub ſe ra
tionale ⁊ irrõnale: ⁊ ideo nõ valet. ſi rõnale ⁊ irrõnale ſunt
oppoſita mortale ⁊ imortale: ⁊ oẽ irrõnale eſt mortale. er/
go oẽ rõnale eſt imortale. Similr aũt eſt in oppoſito: qꝰ tã
ꝓcl'o affirmatiua q̃ negatiua ꝓcludit p iſpectionẽ ad me/
diũ: ⁊ ita ſub vno oppoſitoꝝ ex parte vna continet vtrũq̃
oppoſitoꝝ ex parte altera. ¶ Ad 2'' dõm ꝙ nõ valet ſi af/
firmatiua ſyllogiçat p aliqd ꝓueniens vtriq̃ extremoꝝ ꝙ
negatiua ſyllogiçet per aliqd differẽs ab vtroq̃. neceſſe ẽ
eni ſi ꝗz concludi extremũ de extremo per mediũ ꝙ ipſuz
vni conueniat ad minus: ſicut ꝓus habitũ eſt.

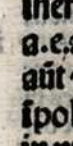

Eodem aũt mõ ſe hñt ⁊ qui ad ꝓpoſ'e
deducũt ſylli oſtenſiui: nã ⁊ ipſi fiunt
per ſequentia: ex qbus ꝓñs eſt vtrũq̃
⁊ eadẽ ꝓſideratio i vtriſq̃: nã qõ mõ/
m ſtrat oſtenſiue ⁊ per ꝓpoſ'e eſt ſyll'are ⁊ p eoſdẽz
terminoꝰ: ⁊ qõ per impoſ'e ⁊ oſtenſiue: vt qm̃. a.
nulli. e. ineſt: ponat enim alicui inesse. ergo qm̃
b. oi. a. a. ãt alicui. e. ⁊. b. alicui. e. inerit: ſed nulli
inerat. Rurſuz qm̃ alicui ieſt. Si. n. nulli. e. ieſt
a. e. aũt oi. g. nulli. g. inerit. a. ſed oi inerat. Silr
aũt ⁊ in alijs ꝓpoſitis. ſemper eni erit in oib'' p
ꝓpoſ'e oñſio ex ſequẽtib'': ⁊ qb'' eſt ꝓñs vtrũq̃: ⁊
in vnaquaq̃ ꝓpõne eadez conſideratio: ⁊ oñſi/
ue volentis ſyll'are ⁊ ad impoſ'e deducere: nã
ex eiſdẽ termis vtreq̃ demr̃ationes: vt ſi oñdit
nulli. e. ieſſe. a. qm̃ accidit ⁊. b. alicui. e. ieſſe: qõ ẽ
ꝓpoſ'e. Si ſumptũ ſit. e. qdẽ nulli. a. aũt oi ineſſe n
b. manifeſtũ qm̃ nulli. e. inerit. a. Rurſuz ſi oñ/
ſiue ſyllogizatũ fuerit. a. ieſſe nulli. e. ponẽtib'' i
eẽ p ꝓpoſ'e mõſtrabiſ nulli ieſſe. Silr ãt ⁊ i alijs.
In oib'' enim neẽe eſt is qui p ꝓpoſ'e cõem aliquez
ſumere terminũ: aliũ a poſitis ad quẽ erit ſyll's
mẽdacy: q̃re cõuerſa ea ꝓpõne altera aũt ſ. lr ſe
hñte oñſiuus erit ſyll's per eoſdẽ terminos.

In parte iſta oſtẽdit Ar. oẽm ſyllogiſmũ ex hypo
thẽſi fieri inſpiciẽdo ad dicta p̃n''. ſ. añtia
⁊ ꝓñtia extranea ⁊ diuidit in duas. in p' oſtẽdit b de ſyl'o
ex hypotheſi q eſt ad ꝓpoſ'e. i 2'' cũ dicit (In alijs ãt ſyllis.)
oñdit idẽ de alijs ſyllis ex hypotheſi. p̃ma bz p̃ncipale ⁊ i
cidẽs ibi (differt aũt oñſiuus.) in p̃ma oñdit oẽm ſyll'm ou
centez ad ꝓpoſ'e fieri iuxta dicta p̃ncipia: ſic, oẽ qõ demon/
ſtrat oñſiue demr̃at p ꝓpoſ'e ⁊ in eiſdẽ termis ⁊ eõ. ſed ois
ſyll's oñſiuus fit p dicta p̃n'' vt ꝓus oſtſum eſt. ois ſyll's q ẽ
per ꝓpoſ'e fit p dicta p̃ncipia. hui'' rõnis p̃ ponit ꝗnẽ: ⁊ b eſt
(Eodẽ aũt mõ.) ⁊ aſſignat minorẽ cũ dicit (oñſiuus.) 2'' po
nit maiorẽ: ⁊ p̃ ponit: ⁊ b eſt (nã qõ demr̃at.) oſtendit autẽ
maiorẽ p̃mo declarãdo q̃uo aliqd ſyllogiçat p impoſ'e. 2''
q̃uo idẽ demõſtrat oñſiue ⁊ in eiſdẽ termis cum dicit (vt ſi
a. oñſum eſt.) in p̃ma p̃cedit ſic. p̃ docet q̃uo vlis negatiua
demõſtrat per ꝓpoſ'e ſic ſi debeat denoiari. nullũ. e. eẽ. a. ac
cipiat oppo'' cũ aliquo noto ⁊ concludit ex eis manifeſte
falſum ſic, oẽ. a. eſt. b. illud eſt manifeſte veruz. aliqõ. e. eſt
a. b eſt hypotheſis. ergo aliqõ. e. eſt. b. ſed hoc eſt manife/
ſte falſum. fit ita. q̃re hypotheſis eſt falſa. ⁊ ita eius oppo/
ſitũ eſt verũ. ſ. nullũ. e. eſt. a. ⁊ b eſt (vt qm̃. a.) 2'' idẽ docet
de particulari affirmatiua. ſi eni oſtẽdi debeat aliqõ. e. eẽ
a. accipiat oppoſitũ cum aliquo noto ſic. nullũ. e. eſt. a. oẽ
g. eſt. e. ergo nullum. g. eſt. a. fit hoc falſum. q̃re hypothe/
ſis falſa: ⁊ opp'' verũ. ſ. aliqõ. e. eſt. a. ⁊ b eſt (rurſum qm̃.)
3'' concludit vl'r ſic eſſe in oi p̃pone demõſtrãda. vbiq̃ eni
idẽ modus eſt ⁊ in oib'' inſpiciat ad añtia ⁊ ꝓñtia ⁊ extra/
nea ſiue demr̃et oñſiue ſiue ducat ad ꝓpoſ'e: ⁊ b ẽ (Similr p
aũt ⁊ in alijs.) Conſequẽter docet q̃lr eadez ꝓcl'o ſyllogi/
çat oſtẽſiue in eiſdẽ termis: ⁊ p̃cedit ſic. p̃ dicit ꝙ cum oñ/
ſa fuerit b ꝓcl'o. nullũ. e. eſt. a. p ꝓpoſ'e ducẽdo ad hoc incõ/
ueniens: ꝙ aliqõ. e. fit. b. põt eadẽ ſyllogiçari oñſiue ſi ac
cipiat oppoſituz falſe ꝗnis p̃o minore ſic. oẽ. a. eſt. b. null/
lũ. e. eſt. b. ergo. nullũ. e. eſt. a. ⁊ ecõuerſo. ſi accipiat oppo
ſitũ hui'' vere ꝗnis p̃o hypotheſi cũ maiori p̃pone pote/
rit idẽ ſyllogiçari per ꝓpoſ'e ſicut dõm eſt: ⁊ b eſt (Ut ſi oſtẽ
ſum eſt.) 2'' docet ſilr eſſe in alijs. eſt eni vlis regula ꝙ acce
pto oppoſito p̃ncipalis ꝗnis cum aliquo vero ad impoſ'e
ducet. ⁊ ita oſtẽdit p̃poſitũ per impoſ'e. accepto aũt oppo
ſito ꝗnis ſyllis ad ꝓpoſ'e que eſt manifeſte falſa cum eodem
vo ſyllogiçat p̃poſitũ oñſiue. vñ ſyll's oſtẽſiuus ⁊ ſyll's ad
ꝓpoſ'e cõicant vnã p̃miſſarũ ⁊ vterq̃ accipit oppoſituz ꝗ/
nis alterius: ⁊ b eſt (Silr aũt ⁊ in alijs.)

¶ Differt aũt oñſiu'' ab eo qõ ad ꝓpoſſibile: qm̃
in oſtenſiuo qdem ſm veritatez ambe ponunt a
p̃pones: in eo aũt qõ ad ꝓpoſ'e: falſa vna. hec er/
go erunt magis manifeſta per ſequentia qm̃ de
impoſſibili dicem'': nũc aũt intm̃ nobis ſit ma/
nifeſtũ: qm̃ ad hoc per ſpiciendũ: ⁊ oſtẽſiue vo/
lentibus ſyllogizare ⁊ ad ꝓpoſ'e deducere.

¶ Sequit incidẽs. qꝰ eni iam ſignificauit ꝓueniẽtiam ſyll
oſtẽſiui ad ſyll'm ad ꝓpoſ'e: ne putes ꝙ penitus idẽ ſint: b
remouet dicẽs: ꝙ differũt in b ꝙ oñſiu'' accipit vtrãq̃ p/
poſitionẽ verã. ſyll's aũt ad ꝓpoſ'e accipit alterã falſam: ⁊
⁊ erunt manifeſtiora que nunc dicunt p ea que dicent in 2''.

A huius.nūc autem tātum intentio est ꝙ omnis syllogism⁹ fit per inspectionē ad antecedētia ⁊ ꝯsequētia ⁊ extranea: ⁊ attēdendus est ħ ꝙ Ar. vult syllogismū oñsiuū vere habere vtrāq; premissas verā. in hoc eni excludit syll'z ex falsis a syll'o oñsiuo: ⁊ ħ est (Differt aūt oñsiuus.)

¶ In alijs aūt syll'is qui sunt ex hypothesi vt q cūq; ħm trāsumptionē aut ħm q̄litatē in subiectis nō in ꝓpositis sed in trāsumptis erit consideratio. modus aūt ispectionis idē. Cōsidera re autē opz ⁊ diuidere quot modis sunt qui ex hypothesi. monstrat ergo vnaquecq; ꝓpōnus sic. Est autē alio mō syllogizare hoꝝ: vt vtia p particularia ispectione ex hypothesi. Si eni. e. ⁊. g. eadē sunt: solū aūt. g. sumat. e. si inesse oi. e. inerit. a. ⁊ rursum si. e. ⁊. d. eadē: de solo aūt. g. B ꝑdicet. e. q̄m nulli. e. inerit. a. vt manifestū est.

¶ Consequenter ostēdit ꝙ alij syllogismi ex hypothesi ab eo qui est per impossibile fiunt inspiciendo ad dicta ꝓncipia. s. antecedētia ⁊ cōsequētia ⁊ extranea: ⁊ ꝓcedit sic. ꝓmo dicit ꝙ oēs syllogismi alij ex hypothesi sic fiūt vt syllogismi ex hypothesi qui sunt ħm trāsumptionem ⁊ qui sūt ħm qualitatē in substātijs: ⁊ fit in his inspectio ħm artē ꝑdictā non quātum ad ꝓncipales ꝯclusiones: q; ipse ex hypothesi accepte sunt. sed quātum ad ꝯclusiones a qb⁹ redimus sup ꝓncipales ꝯclusiones. tales enim syllogizate sunt: ⁊ ħ est (In alijs aūt syllogismis.) Scō dicit ꝙ ad hoc aliter syllogizat aliquid ex hypothesi: vt quādo syllogizat per regulam que docet syllogizare particularem cū hac hypothesi ꝙ accipiat antecedēs subiecti ꝯuertibile ei: vt si debeat syllogizari omne. c. esse. a. ⁊ accipiat antecedēs vtriusq; idem. s. e. g. si ħ antecedēs. g. conuertat ei qō est. e. nō solum particularis: sed ēt vniuersalis cōclusio syllogizari pōt sic. omne. c. g. est. a. omne. e. est. c. ergo omne. e. est. a. simil'r syllogizat vtis negatiua si idem fit antecedēs subiecti extraneū predicati: hoc supposito ꝙ antecedēs subiecti fit ꝯuertibile subto: ⁊ ħ est (Est aūt alio modo.)

¶ Eodē aūt modo ⁊ in necēs: ⁊ in ꝓtingētib⁹: nam eadē ꝯsideratio ⁊ per eosdē terminos ordine ꝓtingentiū inesse syll'm. Sumēdum autē ⁊ in ꝓtingētibus: ⁊ que non sunt possibilia aut inesse: est enim: q̄m ⁊ per hoc fit ꝓtingentis syllogismus. Sil'r autem se habebit madalena: ⁊ in alijs predicamentis. sal. te. bon.

¶ Postq̄ ostēsum est syll'm fine modo fieri inspiciendo ad predicta ꝓncipia idem manifestat ħ de syllogismo qui est cum modo dicēs: ꝙ in syllogismo de necēs ⁊ contingenti D eodem modo inspiciendum est ad antecedētia ꝓnia ⁊ extranea sicut in syllogismo de inesse. ex eisdem enim terminis ⁊ eodem modo ordinatis nisi ꝙ superaddit modus: fit syllogismus de inesse: ⁊ syllogismus de modo: ⁊ dicit ꝙ oportet adhuc accipere ꝓtingens sicut acceptum est in generatione syll'oꝝ de ꝓtingenti. s. pro eo qō est non necessariū: ⁊ addit ꝙ eodē modo est de oi syllogismo in quolibet modo predicandi. ois enim fit inspiciendo ad antecedētia ⁊ ꝓnia ⁊ extranea: ⁊ ħ est (Eodem aūt modo.)

Manifestum ergo quoniam nō solum possibile est per hanc viam fieri oēs syll'os: sed ⁊ per aliam impossibile. omnis enim syll's ostensum est: q̄m per aliquam predictarum figuraꝝ fit: has autē nō contingit per aliam constitui: q̄z per consequentia: ⁊ ꝯbus consequens est vnūquodq; ex his enim ꝓpositiones ⁊ medij assumptio: quare nec syllogismum possibile fieri per alia. E

Postq̄ ostēsum est ꝙ ois syll's fit per dicta ħm⁹ ⁊ p dictā artem. hic oñdit ꝙ nullus fit per artē aliā: ⁊ diuidit in duas. in ꝓma oñdit ꝓpositū. in seōa concludit correlarium ibi (Ergo methodus.) In prima sic ꝓcedit. ꝓmo proponit ꝯclusionē: ⁊ ħ est (Manifestus ergo.) 2° oñdit eam sic. ois syllogismus est per aliquam trium figurarum vt oñsum est: sed nullus syllogismus alicuius trium figurarum fit nisi per artem predictam. ergo huius rationis ꝓmo ponit maiorē: ⁊ ħ est (Ois enim syllogismus.) Secūdo minorē: ⁊ ħ est (Has aūt cōtingit.) Tertio infert conclusionem: ⁊ ħ est (Quare nec syllogismum.)

¶ Ergo methodus qdē eadē est ⁊ circa philosophiā ⁊ circa artē quālibet ⁊ disciplinam. opz F eni que insūt circa vnūquodq; colligere: ⁊ his q̄z plurimum abundare: ⁊ hoc per tres terminos cōsiderare destruētem qdem sic: ꝓstruētez ꝯo sic: ⁊ ħm veritatem: ex his que ħm veritatē descripta sunt inesse: ad dialecticos autē syllogismos: que sunt ħm opinionē. Principia aūt syllogismoꝝ vl'r dicta sunt: ⁊ qūo se habeant: ⁊ qūo opz inquirere ea q̄tenus nō inspiciam⁹ ad oia ea que dicta sunt: neq; ad eadē ꝓstruentes ⁊ destruentes ab omnibus: aut aliquibus sed ad paucioꝝ: aut ad determinata.

¶ Consequenter ꝯcludit correlariuz inde manifestū. ex quo enim per artē predictā fit ois syllogismus. syll's aūt est instrumētum ad vsum ois doctrine ⁊ ois disciplinē: ꝯcludit ꝙ eadem est ꝯsideratio generalis ad syllogizandum in oi G scia ⁊ doctrina. semp enim ꝯsiderādum est ad antecedentia ⁊ ꝯsequētia ⁊ extranea. in diuersis tamē sciētijs diuersus est modus spālis hui⁹ ꝯsiderationis: ⁊ opz al'r ꝯsiderare volēti cōstruere: ⁊ aliter volēti destruere: ⁊ per hanc cōsideratione accipiende sūt ꝓpōnes necēs in demōstrationis: ⁊ ꝓbabiles in dialecticis: ⁊ ħ est (Ergo methodus.) ⁊ intelligo ibi per phiam metaphysicā: per artē sciētias rōnales: ⁊ per disciplinas quadriuiales scias ⁊ nāles. Cōsequēter epilogat dicens: ꝙ ia; dicta sūt ꝓncipia vtia syll'orū ⁊ qūo se habeāt: ⁊ qūo opz ea accipere: ⁊ addit huius causam dicēs. ꝙ ħ determinata sūt vt nō fiat inspectio ad oia indifferēter: quādo syllogizat aliqua ꝯclusio: sed ad q̄dam pauca ⁊ determinata: vt etiā non fiat inspectio ad eādem ꝯstruendo ⁊ destruēdo: vel syllogizando vl'e vel particulare. sed vt pz ad que inspiciendū indeterminate in oi conclusione concludenda siue vl'i: siue particnlari: siue affirmatiua: siue negatiua: ⁊ ħ est (Principia aūt syll'oꝝ.) H

Dubitat hic de eo quod dicit ꝙ omne demonstratuz ostensiue potest demōstrari per impossibile ⁊ ecōuerso. ꝓma eniz ꝓncipia si negata fuerint demōstrari possunt per impossibile: nō tamē ostensiue: eo ꝙ omnis ostensiua demōstratio est ex simpl'r prioribus: primis ꝓncipijs nō sunt aliqua prioꝝ. ¶ Et dōm ꝙ demonstratio K potest accipi ꝓprie ħm ꝙ est syllogismus faciēs scire rem per causam: ⁊ de tali nō intelligit Aristo. sed de tali ꝓcedit oppositio: vel potest accipi cōiter pro omni syllogizatione ostensiue: ⁊ sic loquit hic: ⁊ sic cōtingit demonstrare ꝓma ꝓncipia oñsiue. faca eni demōstratione per impossibile si accipiat oppositū falsē ꝓnis cum nō accepto in syll'o ad ipossibile syllogizabit oñsiue nō per causam sed p syll'm. Dubiuz

j Cõsequẽter querit de eo qõ dicit q̃ in syll'o per impossibile op3 accipere mediu3 tm̃ aliũ ab extremis ꝯnis ꝓbãde per ipol'e sic in oñiuo. hoc enim videt falsum sic: syllogiçet nullum.e.esse.a.ostensiue sic.oẽ.a.est.b.nullum.e.est.b.ergo nullũ.e.est.a.h̃ accipit aliqõ medium ab extremis.s.b.deinde ostẽdat idem per impossibile sic.oẽ.a.est.b.quoddã.e.est.a.ergo qõdã.e.ẽ b.sed hoc est falsum.ergo hypothesis falsa.q̃ zc.in hoc syllogismo medium est hoc ip̃m.a.sed.a.est vnu3 extremoꝝ ꝯnis ꝓbande.non aũt in syll'o ducẽte ad ipol'e: cuius oppositũ dixit. ¶ Et dõm q̃ alius est syll's per ipol'e z syll's ad impol'e. syll's enim ad impol'e est qui accepto oppositoeius qõ ꝓncipal'r intendit: vt manifeste noto syllogiçat impossibile. syll's aũt per impol'e est qui ex falsitate ꝯnis concludit hypothesim esse falsam: z ita ꝓpositũ esse verũ. Dicendum igit q̃ syll's ad impol'e non sumit medium aliqõ ab extremis ꝯcl'onis ꝓbande: sicut ostẽsum est: nec est idẽ medium ipsius z syllõ ostensiui. syll's aũt per impol'e accipit idem pro medio qõ syll's ostẽsiuus. medium enim syllogismi oñiui est.b. z syll's per ipol'e ad.b.terminatũ syllogiçat ꝓpositũ. ¶ Dõm igit q̃ syll's per impol'e accipit terminũ aliũ ab extremis ꝯnis ꝓbande.s.eũdẽ quem z syll's ostensiuus: ad quez.s.terminũ mediũ fit syll's mendacij.s. syll's ducens ad impol'e. syll's autẽ ad impossibile concludit falsum terminatũ ad illum terminũ qui medium erat in syllogismo oñiuo. verbi gr̃a in predicto exẽplo.a.

Dubiu3 Cõsequẽter forte dubitatur de eo qõ dixit syllogismum ex hypothesi qui fit p̃m trãsumptionem termini fieri per ꝓncipia dicta. omnis enim syllogismus ex hypothesi est p̃m transumptionẽ: q̃ videtur q̃ in oi fiat syllogism' ad ꝯnẽ non ꝓncipalẽ: z ab illa vlterius trãsumptio ad ꝯcl'onẽ ꝓncipalẽ. Et querit etiã quid intendit per syll'm ex hypothesi factũ p̃m q̃litatẽ in substãtijs. ¶ Adhuc cũ due sint ꝯcl'ones p̃mi syllõ ex hypothesi z frequẽtius ad p̃mã illarũ fit syll's z non ad ſcõam. q̃re quo ad ꝯnem p̃mã inspiciẽdum est p̃m dicta ꝓncipia z nõ quo ad ſcõam: cui' oppositũ dicit. ¶ Ad p̃m dõm q̃ transumptio põt dici cõiter vbiq̃ fit trãslatio ab vno ad aliud: vt ad ꝯnem nõ ꝓncipal'r intentam ad ꝯcl'onẽ ꝓncipal'r intentã: z sic ꝓcedit obiectio: sed sic nõ loquit hic. aliter aũt accipit trãsumptio ab aliquo magis noto ad minus notum p̃m q̃ fit locus a trãsumptione: z sic dicit hic aliqs eẽ syllogism' ex hypothesi: qui fit per trãsumptionẽ z est ille solũ qui fit per locũ a trãsumptione a magis noto ad minus notũ. z sic nõ ois syll's ex hypothesi fit per transumptionẽ. ¶ Ad aliud dõm q̃ syll's ex hypothesi dr̃ esse p̃m q̃litatẽ in substãtijs. vbi vo syll'at hitudo vel aliq̃ hꝝ dispositio iter extremũ ꝓncipalis ꝯnis: z ꝯnẽ illã a qua tẽdimus super ꝓncipalẽ ꝯnem per quã disponẽ ex hypothesi cõcludimus ꝯnẽ ꝓncipalẽ ex ꝯne non ꝓncipali ꝓus syll'ata. hoc aũt accidit in loco a siũ a ꝓportiõe a maiori a minori a casibus a ꝓiugatis z ꝓsiũbus. Et 3m̃ soluit per hoc q̃ ꝯcl'o ex hypothesi prior est p̃m intẽtionẽ z ad illã nõ inspiciendum p̃m dicta ꝓncipia: q̃ nõ syll'at sed ad reliquã.

Dubiu3 Adhuc forte dubitaret aliqs. quare nõ ostẽdit syll'm ex falsis z circularẽ z ostensiuu3: z illum qui est ex oppositis fieri per dicta ꝓncipia: sicut illum qui est ad ipol'e. ¶ Et dõm q̃ syll's ex falsis quodãmodo ostensiuus est si extẽdat nomẽ syllõ ostẽsiui: q̃ ex duab' premissis vnum tm̃ ꝯcludit. circularis etiã ostẽsiuus est quãtum ad vnũquẽq̃ syll'm exsitẽ in ipso seorsum. ꝓuersiuus autez z qui est ex oppositis ꝓtinẽtis sub syll'o per impossibile cõmuniter dicto: z ita sufficienter p3 de oibus his: q̃ fiant p ꝓncipia dicta per ea que ipse determinat.

Alterius forte dubitabit de eo qõ dicit hanc artem cõem esse ad oẽm scietiam z ad oẽm ꝓpositũ terminandũ. dicit enim p̃ topicoꝝ. q̃ nõ est querẽda methodus vlis in oibus: eo q̃ si aliqua talis ratio esset inutilis esset z incerta. ¶ Adhuc in p̃ elẽchoꝝ dicit q̃ quãuis 2° oia vnius generis essent: nõ tamẽ pol'e est oia sub eisdẽ eẽ ꝓncipijs: q̃re nõ erunt eadem ꝓncipia ad oẽs scias. ¶ Ad 3° huc si per hanc artẽ ꝓtingit inuenire ꝓpõnes nec̃ias in determinatiuis z probabiles in dialecticis: vt ipse dicit in litera: superfluũ est docere inuẽtionẽ demõstratiuarũ ꝓpõnum in libro posterioꝝ vel dialecticoꝝ in top̃. ¶ Ad p̃mũ dõm q̃ p artẽ hic habitã accipiẽdũ est mediũ syllogisticũ cõiter ad terminãdũ accidens vel genus vel ꝓpriũ vel diffinitionẽ. per artez aũt in topicis habitã accipiendum est mediũ ad terminandũ accidens ex ꝓprijs accidẽtis: z medium ad terminandũ genus ex appropriatis ipsi generi: z sic de alijs. ars aut top̃. addit supra artẽ istam inspectionẽ ad ea que appropriata sunt vnicuiq̃ p̃dicato: z sic loquitur Ar̃. in topicis dicẽs. q̃ nõ est querẽda methodus vlis ad oia predicata. s. que fit ex appropriatis vnicuiq̃ illoꝝ: z per ꝓpria vnicuiq̃ demõstrãs illoꝝ vnũqõq̃. hic autez vult vnam esse methodum vl'em oibus que ꝓsideret ꝓncipia cõia ad vnũqõq̃ z nõ descendat ad ꝓpria z spãlẽ nãm vniuscuiusq̃. ¶ Ad 2m̃ dõm q̃ hoc qõ dicit in elenchis h3 intelligi de ꝓncipijs ꝓprijs demonstrationũ: nõ autẽ de cõmunibus. cõia enim ꝓncipia eadẽ sunt apud oẽs scias. ꝓpa aũt eadẽ esse est ipol'e: sicut oñdit in p̃ posterioꝝ. hic autẽ loq̃t de ꝓncipijs cõissimis syllogisticis. ¶ Ad 3m̃ dõm: q̃ per artẽ istam habet modus cõis accipiẽdi ꝓpõnes necessarias z ꝓbabiles: qui manet idez in generali apud dia'ca z demonstratiua. modus tamẽ specialis z diuersus habet ex necessitate supaddi accipiẽdo ꝓpõnes ꝓbabiles z demonstratiuas: z isti modi differentes speciales determinãtur in topicis z posterioribus: z ita nõ superfluit ars inuenta data in posterioribus z in topicis.

Secundum aũt singulum eligere eoꝝ que sunt vt de bono z disciplina specialia aũt in vnoquoq̃ sunt plura: q̃ principia q̃dem que sunt circa singularia: z que experimẽti est tradere: dico autẽ vt astrologiã quidẽ experiẽtiam astrologice viscipline: sumptis enim suff.cienter apparẽtibus sic sunt astrologice demõstrationes. Sil'r autẽ circa aliam quãlibet se habet z artem z disciplinã. Quare si sumant̃ que insunt circa singula: nostrum est iã demõstrationes ꝓpte declarare: si enim nihil p̃m hystoriã omittat: eoꝝ que subtiliter z vere insunt reb' habebimus: de oi cuius q̃dẽ est demõratio hanc inuenire: z demõstrare. cuius aũt nõ nata est demõratio hec facere: manifestũ vl'r ergo quo op3 ꝓpõnes eligere: pene dictum est. studiose aũt pertransiuim' in eo negocio quod circa dialecticam est.

Postq̃ determinauit viam accipiẽdi ꝓncipia cõmunia ꝯñr determinat viam accipiẽdi ꝓncipia ꝓpria breuiter expediens se: q̃ in fine posterioꝝ de via in ꝓncipijs cõplete est determinaturus: z ꝓcedit sic. p̃mo dicit q̃ diuerse sunt cõsiderationes ad ꝓpria ꝓncipia inuestiganda circa vnũqõq̃. z intendit q̃ via in ipsa fit p sensum. sed q̃ ex multis sensibus fit vna memoria: z ex memoria multiplicata fit experimẽtũ: z iõ dicit q̃ ꝓpria ꝓncipia circa vnã quãq̃ scientiam experimento accipiunt: z ostendit inductiue dicens: q̃ ꝓncipia astro'ca inuenta sũt per experientiaz in ea q̃ fit'r est in oi arte z disciplina: z h̃ est (p̃m singulum autẽ.) 2° concludit ex hoc q̃ ꝓpria inuẽta per artẽ

A hic tradita ordinanda sunt in syll'o ⁊ demonstratione. per artē enī istam est manifestare vtrum medium inuētum cōpetat ad cōcludendum aut nō: ⁊ sic per ipsam ordinādum est medium cum extremis ꝯnis ꝓbande. ſ. syllō vel demonstrationis: ⁊ h̄ est (q̄re si sumant.) Et nota q̄ in litera accipitur hystoria pro narratione veritatis. dicit etiā subtiliter: q̄ ꝓ ꝓpria principia ita ꝓpinqua sūt rei q̄ de facili discernunt. ⁊ dicit (Vere.) q̄ vere ⁊ necessario rei insita. ꝓsequēter epilogat dicens. q̄ pene dictū est quomodo accipiende sunt. ꝓpōnes ad vnūqōq; ꝓpositū terminādum vl'r ⁊ subtiliter: expositionē ponit eius qō pene dicēs: q̄ distinctius determinata est acceptio ꝓpositionū ad vnūqōq; ꝓpositum in negocio illo qō est circa dialecticā: ⁊ h̄ est (Vl'r ḡ quo.)

Dubiu Dubitaret forte aliquis h̄ quō ꝓncipia ꝓpria scia-
rū per sensum vel experimētu possint
accipi. ꝓncipia enī vniuersalia sūt: sensus aūt tm̄modo sin
2° gulariū est: sicut habet in posteriorib⁹. ¶ Adhuc experi-
B mētum est operatio singularis circa singularia ad aliquid
inueniēdum. q̄re cum ꝓncipia sint vlia: ⁊ nō singularia nō
accipient per experimētu. ¶ Et dōm q̄ nō intendit Ar.
q̄ ꝓncipia accipiant per sensum imediate: sed q̄ sensus sit
via quedam remota ⁊ occasio ducens in ꝓncipia: q̄ ex sen
tire ꝓuenit q̄ nos memoramus: ⁊ ex multiplicata memo
ria fit experimentum: ⁊ per experimentum accipit vniuer
sale qō est ꝓncipiū sciētie. ⁊ ita sensus est via quedā in ꝓn⁹
valde a remotis: ⁊ nō accipiunt ꝓn⁹ per ipsum imediate: ⁊
ita p̄z ꝓmū. ¶ Ad 2ᵐ dōm q̄ experimētum pōt dici simi-
lis opatio circa aliqd sensibile ad aliqd inueniendum vel
manifestādum: ⁊ sic nō accipit hic: sed dr experimētu hic
collatio facta ꝓm rōnē multoꝝ pensatoꝝ ⁊ memoriter re-
tentoꝝ: vt ex eis accipiat aliqd oibus simul cōe: qō quidē
cōe vl'e est: ⁊ sic loquit hic de experimēto. vñ experimētu
C vt hic dicit: est id qō imediate accipit ante vl'e.

Dubiū. Adhuc dubitabit. q̄ dicit q̄ ꝓncipijs propriis inuen
tis per artē istam scimus inuēta ordinare. q̄-
re videt superfluē doctrina posterioꝝ: q̄ h̄ tradit ordina-
tio medij demōstratiui ⁊ eius inuētio: cum nō plus exigat
ad demonstrationē. ¶ Et dōm q̄ non tradit hic inuentio-
nem medij demōstratiui neq; ꝓncipiū demōstratiuū nisi in
vl'i. breuiter transeundo ⁊ solū tangēdo. In posteriorib⁹
aūt ista spāl'r doceri debēt: ⁊ ēt resolutio spālis demonstra
tionis ⁊ numerū eius ꝓm oēs ei⁹ cōditiones debēt ibi do-
ceri que hic nō docent. ordinatio vō medij cū extremitati-
bus que facit modū ⁊ figurā hic tradita est: nec de illa lo-
q̄t in posteriorib⁹. vñ p̄z q̄ nō supfluit doctria posterioꝝ.

Quoniam aūt diuisio per genera par-
ua quedā particula est dicte methodi
facile videre: est enim diuisio velut in
firm⁹ syll'o: nā qō opz qdē oñdere pe
D tit: syllogizat vo semp aliquid superiorum.

Postq; declarauit viā veniēdi in vnūqōq; ꝓpositū
ꝓm opinionē ꝓpriam: hic remouet quādaz
viā nō necessariā: que tm̄ a qbusdā putabat necessaria: ⁊ ē
via diuisionis: ⁊ diuidit in duo. in ꝑ remouet eaz in cōi. in
2ᵃ in spāli descēdendo ad mās: ibi 2ᵃ (ꝑᵐ aūt.) in cōi sic. nul
la rōcinatio petēs qō est in ꝓn⁹: ⁊ syllogiçās cōiter intētio-
nem est nēcia ad ꝓpositū. via diuisionis est petēs ⁊c. ergo
via diuisionis nō est nēcia ad ꝓpositū. huius rōnis ꝑ po-
nit ꝓclonē: ⁊ h̄ est (Qm̄ aūt.) 2° minorē: ⁊ h̄ est (Est enī di-
uisio.) Et nota q̄ vt dicit diuisio per genera ponebatur ab
alijs demōstrare diffōnē: q̄ si aliq; diuisio vtilis esset ad vnū-
qōq; ꝓpositū maxime esset illa diuisio. ſ. generis: ⁊ iō cum
ostēdat illam esse inutilē. p̄z diuisionē inutilē esse. dicit aūt
(Parua quedā particula.) q̄ nō vult penit⁹ excludere di-
uisionē generis ab acceptione diffōnis: q̄ per illā pñt in-
uestigari ꝓcule diffinitionis: ⁊ si nō demōstrari vel syllari.

¶ Primū aūt latuit oēs vtētes ea ⁊ suadere co E
nati sūt: ac si esset pol'e de suba demōstrationez
fieri: ⁊ in eo qō qd est: q̄re neq; qō ꝓtingit syll'a
re: diuidētes itellexerūt: neq; qm̄ sic ꝓtingebat
vt dixim⁹. ergo in demōstrationib⁹ qdē nō opz
syllogizare ie esse oz mediuz ꝑ qō fit syll'o semp
minus eē ⁊ nō de tota ꝓpōi extremitate: diuisio
aūt ecōuerso vult: nā vl'ius sumit mediū: sit enī
aial in quo. a. mortale aūt in quo. b. imortale āt
in quo. c. hō vo cuius terminū opz sumere: in
quo. d. oē ergo aial sumit aut mortale aut imor
tale h̄ autē est qcqd est. a. esse aut. c. aut. b. Rur
sum hoiem semp diuisor ponit aial esse: quare
hoiem aut mortalē aut imortalē opz esse: mor-
tale quidē aut imortalē neē est esse: sed hoc pe F
tit. hoc āt erat qō oportebat syllogizare. Rur-
sum ponens. a. quidē aial mortale. in quo. b. āt
pedes hñs. in quo aūt. c. non pedes hñs: hoiez
vo. d. Sil'r sumit. a. qdem aut in. b. aut in. c. eē
omne enim aial mortale aut pedes hñs: aut pe
des non hñs est de. d. aūt. a. nā hoiez aial mor-
tale sumpsit esse: quare hñs pedes: aut nō hñs
pedes esse aial neē est hoiem: pedes autē hñs
nō necesse est: sed sumit. hoc aūt erat qō oporte
bat rursum ostendere: ⁊ ad hunc moduz semp
diuidentibus: vl'e quidē accidit eis medium su
mere: de quo aūt oportebat ostēdere ⁊ dr̄ias ex
tremitates: demū aūt qm̄ hoc est homo vel qd
nam est qō queritur. nihil dicunt planuz vt ne- G
cessarium sit: nam ⁊ aliā viam faciūt oēm neq;
ꝓtingentes idoneitates opinantes inesse.

¶ Consequēter remouet eā in spāli descēdendo ad mām: ⁊
diuidit in duas. in ꝑ oñdit q̄ diuisio generis inutilis ē ad
diffinitionē syllogiçādā. in 2ᵃ cū dicit (Manifestū aūt qm̄
neq;.) q̄ inutilis est ad syllogiçādū alia ꝑdicata. ꝑᵐ ostēdit
sic: nulla rōcinatio accipiens mediū cōius maiore extremi
tate syllogiçat vl'em affirmatiuā: ſz diuisio accipit mediuz
cōius maiore extremitate. ḡ nō syll'abit diffōnē: q̄ diffinitio est vlis ⁊ affirmati
ua: sic dr in ꝑ posteriorꝝ. hui⁹ rōnis ꝑ ponit ꝯnē dicens: q̄
multos latuit in ꝓn⁹ pcm̄ circa diuisionē. conabant enī per
diuisionē subalē rei diffinitionē demōstrare ignorātes diuisio
nē nō syll'are ꝓpositū: ſz magis petere qō est in ꝓn⁹: ⁊ si syl
logiçet syllogiçat cōius ꝓposito: ⁊ h̄ est (Primū aūt h̄.) 2° D
ponit maiorē: ⁊ h̄ est (Ergo i demōstrationib⁹.) 3° ponit ⁊ de-
clarat minorē: ⁊ h̄ est (Diuisio aūt eꝯtio.) declarādo eā sic
ꝓcedit. sit ꝓpositū syll'are de hoie hāc diffinitionam. aial
mortale pedes hñs. ꝑ ergo ꝓcedit inquirēdo ꝓmā parti-
culā sic: oē aial aut est mortale aut imortale. hō est aial. ḡ
hō mortale aut imortale. istud sequit nēcio sub disiunctio-
ne. sed nō sequit alterū disiunctoꝝ. ſ. q̄ fit homo aial mor-
tale. sed si h̄ inferat petet qō est in ꝓncipio. accipit enī qō
intēdit probari ⁊ nō probat: ⁊ h̄ est (Sit enim aial.) 2° pro
cedit inquirēdo 2ᵃᵐ particulā dicens: q̄ accepto q̄ hō fit
aial mortale syllogiçat sic. Oē aial mortale aut est hñs pe
des aut nō habēs. homo est animal mortale. ergo homo
est habēs pedes aut non habēs. illud syllogiçatū est: sed
si deinde aciepiat q̄ homo fit habēs pedes qō nō est syllo

gicatū:tūc accipit fine pbatione qd deberet pbari:z ita petit qd est in pn°:z h est(Et rursuz.)3° oñsa maiore ponit eā
3 dicens:q fic vtentibus rōcinatione diuisiua accidit accipere medīū cōe maiori extremitati.aial eni qd est medīū cōe est aiali mortali qd est maius extremū:z h est(Et ad hunc modum.)z addit q de aliquo sicut de specie oportebat p diuisionē prehabitā ostēdere differētias tāq̄ maiores extremitates:z oñdere istam ꝓclonē.hō est aial mortale pedes hñs:aut aliquā aliā diffinitionē quesitā:sed arguētes fm dcm modū nihil de ppositio ꝓcludūt necessariū.ponūt eni vnā esse vlem ad oñdendū ppositā que nō sumit nēcia neq̄ nēcio ꝓcludēs ppositū:opinant aūt huic vie esse idoneitates que ei nō insūt:nec opinant idoneitates dicte ille q̄s pdocuit Ar.q̄ ei insūt:z h est(de q̄ oportebat oñdē.)

¶ Manifestum aūt qm̄ neq̄ destruere hac via ē neq̄ de accidēte aliquid neq̄ de pprio syllare: neq̄ de genere:neq̄ in quibus ignorat: vtruz
k hoc modo aut illo se habeant:vt putas ne diameter incōmensurabilis est vel cōmensurabilis. Si eniz sumat qm̄ ois longitudo vel cōmensurabilis vel incōmensurabilis:diameter autē lōgitudo:syllogizatū est qm̄ cōmensurabilis vel incōmēsurabilis diameter.Si aūt sumat incōmēsurabilis:qd oportebat syllogizare sumet. nō ergo est oñdere:nam via quedā hec.p hanc aūt oñdere non est cōmēsurabile vel incōmensurabile in quo.a.lōgitudo.b.diameter.c.manifestuz est igit:qm̄ neq̄ ad oēm ꝓsideratione modus ꝓgruit:neq̄ in qb° videt maxime ꝓuenire in his est vtilis. Ex qbus ergo demonstrationes fiunt z qūo z ad que perspiciēdum fm
l vnāquāq̄ ppositione manifestum ex pdictis.

¶ Consequenter oñdit q via diuisionis nō syllogizat aliqd alioꝝ predicamētoꝝ.s.neq̄ genus:neq̄ ppriuz:neq̄ accidens z pcedit sic.p dicit h:z hoc est(Manifestū aūt qm̄.) 2° declarat dicens:q si oñdēdum sit q diameter sit assimiter coste:z dicat q omnis linea aut est simeter aut assimeter.diameter est linea:necessario segt q diameter sit simeter vel assimeter:sed nō sequit alterū diuisim.vnde si sumatur q diameter sit assimeter sine pbatione accipit qd probari deberet:z hoc est(Ut putas ne q diameter.)3° cōcludit duo correlaria.pmū tale.via pdicta est via diuisionis: sed per viam pdictā nō oñdit ppositū.ergo fm viam diuisionis nō oñdit ppositum.huius correlarij pmo ponit ōnē:z h est(Nō ergo est oñdere.)2° minorē:z h est(Nā via qdē hec.)supple ē diuisionis.3° maiorē:z h est(Per hanc
m aūt.)4° ponit suū exēplum in termis z pz:z h est(In quo a.longitudo.)aliud correlarium est q modus inspiciendi per diuisionē:nec est vtilis ad vnūqd̄q̄ ppositū:nec est vtilis ad illa ad que maxie apparet vtilis.nam apparet vtilis ad diffinitionē:sed ad eā inutilis est vt syllet aut demōstret eam:z h est(Manifestū est igit.)Consequēter epilogat breuiter tangens oia que pcesserūt de generatione syllogismoꝝ p hoc qd dicit(Ex qb° g.)z oia que dixit de inuētione medij per h qd dicit(Et ad que pspiciēdum.)

Dubiuz **Dubitabit** forte aliqs circa pmā rōnē quā ponit in litera.videt enim minor falsa:qr rōcinatio diuisiua ē syllogism° dialecticus.cū g i syll'o dialectico nō petat qd est in pncipio.pcedit enim ex notioribꝰ z pbabilioribꝰ nō erit in rōne diuisiua petitio. ¶ Adhuc si dicat
2 homo est mortale aut imortale:sed nō est imortale. ergo ē mortale:vtraq̄ pmissaruz cōior est ꝓne:sicut pz.q̄re pior z notior:qr vlius alio pus est ipso z notius fz Ari.in 5° top. n
quare dicta rō est ex prioribus z notioribꝰ:z ita nō petit qd est in pncipio. ¶ Adhuc intētio est per talem rōnem accipere hoiem esse mortalē:z h idē ꝓcludit.q̄re nō syll'at diuisio qd supius intētio sz ipm intētum:cui° oppositū dicit in illa minori. ¶ Et dōm ad p'm q rōcinatio dialectica fm hō:syll's ex hypothesi est ꝓcludēs affirmationē vni° diuidētium qd pncipale intēdit ex negōne alterius tāq̄ ex hypothesi:z sic debet illa negatio syllo" oñdit tanq̄ destructio alterius diuidētium ostēsa fuerit.pcedat ad affirmationē alterius ex ignotioribꝰ:qr talis diuisio nec est syll's dialecticus nec cōcludit intētū sine petitione eius qd est in pn° anteq̄ destructio alterius diuidētiū oñdat:a qua fit translatio ad ꝓstructionē alterius que pncipaliter intēdit. ¶ Ad 2'm dōm q in hac rōne hō est aial mortale aut imortale: sz nō est imortale.ergo est mortale.vtraq̄ premissaruz cōior est ꝓclone fm oñtiā.aggregatū aūt ex his ineque erit cuz ꝓclusione z eque ignotū ꝓclusioni anteq̄ oñdat assumpta negatiua:z sic adhuc petit qd ē in pncipio.sic igit pz q in diuisione nō syll'at qd intēdit:sed qd ostēdi deberet sumitur sine oñsione:z hoc intēdit Ar.q hoc qd dicit h qd intēdit ostēdi petit. ¶ Ad 3'm odz q in diuisione syll'at ex necessitate alterū diuidētium sub diuisione:sed neutrū determinate:z tū intentum est alterū determinate qd nō syll'at:sz sumit sine oñsione.disiunctū aūt ex vtroq̄ diuidētium cōmunis est altero disiunctoꝝ:z ideo verū est qd dicit q in oīone diuisiua syll'at qd cōius intēto:sed ipsum intētuz sumit z nō pbat.z hoc pz si dicat:oē animal aut est mortale aut imortale:ois hō est aial.g ois homo est mortalis aut i mortalis:illud segt nēcio.si aūt sumat deinde q hō ē mortalis:qr hoc est intētum.pz q illud qd intēdit sine pbatione sumit:sed hoc disiunctū esse mortale aut imortale syll'atum est vere:qd qdē cōius est eo qd est esse mortale.

Dubiuz **Cōsequēter** dibitabit de 2' rōne quā ponit.videt enim minor falsa que dicit q in oī ratiocinatione ꝓcludēte vlem affirmatiuā opz medīū eē sub maiori extremitate.potissima eni demōstratio in terminis ꝓuertibilib° fit z multe rōnes syllogistice. ¶ Adhuc videt 2°
maior falsa q̄ dicit:q in via diuisionis accipit medīū cōius maiori extremitati.hoc eni appet falsuz p ea q̄ subiungit. in hac eni rōne.oē aial est mortale aut imortale.hō ē aial. g hō est mortalis vel imortalis:nō est medīū in plus maiori extremitate. ¶ Ad p'm dōm q i oī syll'o ꝓcludēte vlez affirmatiuā siue sit vera demōstratio siue nō : ipm medīū fm rōnē ad min° est sub maiori extremitate cū vt pars ei° sit: z quāuis nō semp sit ps fm rē:z dico fm rōnē:qr subm in quātum hui° semp hz rōnem inferioris respectu pdicati:z istud vult Ar.hic.z intēdit q ipsum medīū semp fm rōnē inferius sit maiore. ¶ Ad 2'm dōm q in rōne diuisa maior extremitas nō est totū disiunctū ꝓstitutū ex vtroq̄ diuidentiū sed alterū tm̄.hoc eni tm̄ intētum est.vnde cū accipit aial pro medio z ꝓcludit sub disiunctione mortale z i
mortale:nō ꝓcludit maior extremitas que intēdebat:qr i tētum fuit tm̄ hoc qd est eē mortale:z aial qd est medium cōius est eo.sil'r ēt si sic dicat.hō est mortalis vel imortalis sz nō est imortalis.g mortalis:siue medīū ponat h disiunctū esse mortale vel imortale:siue h negatio nō eē imortale:vtroq̄ mō cōius est medīū maiori extremitate.

Uomodo autē reducim° in pdictas figuras videduz ē post hec.restat.n. adhuc hec ꝓsideratio.Si eni z generationē syll'oꝝ inspiciam° z inuenīdi habeam° ptātē.Ampli° autē factos reducam° in pdictas figuras fine hēbit qd est ex pncipio pposituz.Accidit ēt prius que dicta sunt cōfir/

A mari ⁊ manifestiora esse: qm̃ sic se habēt per ea que nunc dicunt. opꝫ enim oē qd̃ iterum est ipsum sibi consentaneum esse omniquaq̃.

Postq̃ determinauit gnōnē syllogismoꝝ ⁊ potestatē faciēdi syll'os. In hac pte intendit de eoꝝ reductione ⁊ diuidit in phemiū ⁊ tractatū. in phemio sic pcedit. p̄ dat intētionē: ⁊ est de reductione orationū syllogiçandaꝝ in aliqua figuraruꝫ: ⁊ hec est (Quo aūt.) 2° dat cām eius duplicē. p̄ est: qꝛ habita syll'oꝝ generatione ⁊ inuentione medij ⁊ syllogismoꝝ reductione sufficiēter habebit qd̃ intēdit in hac forma. ꝓsistit enim cōpletio huius doctrine in his trib⁹: ⁊ hec est (Si enim ⁊ generationē.) 2° est: qꝛ predeterminata manifestiora erunt per hec declarāda. Omnis enim veritas precedentium per hec erit manifestior: ⁊ h̄ est (Accidit enim simul.)

¶ Primū ergo oportet tentare duas ppones accipere syllogismi: facilius enim in maiora diuidere q̃z in minora: maiora aūt cōpōsita q̃z ex quibus cōponūt: deinde considerare in toto ⁊ vt in parte: ⁊ si non ambe sumpte sint alteram. Quandoq̃ enim vlem pponentes eam que in hac est non sumūt neq̃ scribentes neq̃ interrogantes: aut has quidē pponunt: quas aūt hec ꝓcludunt omittunt: alia ꝛo vana interrogāt. Considerādum ergo sicd superfluuꝫ sumptū fit ⁊ siquid necessariū omissum: ⁊ hoc qdeꝫ ponendum: illud ꝛo auferēdum donec veniat ad duas ppositiones. sine his enim non est reducere sic interrogatas orationes.

¶ Cōsequenter incipit tractatus ⁊ diuidit in duo. in p̄ determinat reductionē orōnū syllogiçandarū in vnam figuram. 2° reductionē orōnū syllogiçādaꝝ in vna figura vsq̃ in figurā aliam. ibi 2° (Quecūq̃ autē in pluribus figuris ꝓcludunt pblemata.) p̄ in duas. in p̄ma determinat reductionē que est circa syll'os oñiuos. in sēda cum dicit (Amplius ex hypothesi.) illa que est circa syll'os ex hypothesi. p̄ma in duas. in p̄ determinat reductionē illoꝝ: vt aliqd syllogiçatū est in se ⁊ imediate. in sēda cū dicit (Ad diffinitiones orōnum.) determinat reductionē illoꝝ: vt aliquid syllogiçatū est in alio ⁊ imediate. p̄ma in duas. in p̄ determinat reductionē que est in syll'o vno p̄ncipali. in 2° cum dicit (Nō lateat aūt vos.) illam que est in syll'o nō simplr vno vt in p̄ncipali syll'o cuꝫ psyll'is. p̄ in duas. in p̄ docet reducere orōneꝫ syllogiçādam in ppones. in 2° cum dicit (Deinde sic diuidēdum.) docet reducere in terminos. p̄ in duas. in p̄ma determinat reductionē que est per positiones. in 2° cum dicit (In qbus ergo facile.) determinat difficultatē siue errorē que accidit circa eaꝫ. in p̄ sic procedit. p̄mo determinat q̃ oro syllogiçāda reducenda est in duas ppositiones. ⁊ p̄ dat cām huius ⁊ est: qꝛ facilius est reducere in pauciora ⁊ cōpositiora q̃z in plura ⁊ simpliciora. ppones aūt cōpositioreꝫ sunt terminis: ⁊ pauciores. ⁊ ideo p̄us opꝫ reducere in ppones q̃z in terminos: ⁊ h̄ est (Primū ergo opꝫ) 2° docet qūo se debēt ppones habere dicēs. q̃ altera vt totū altera vt pars: ⁊ h̄ est (Deinde considerare.) Tertio quādam idoneitatē adiūgit dicens: q̃ qꝛ sepe diminute disputata est oratio. vt quādo maior proponit ⁊ minor subintelligit. sepe ēt multa p̄ter necessaria iterrogātur. ideo opꝫ sicd notiori omissuꝫ sit apponere sicd aūt superfluū interrogatū auferre: qꝛ nō fit syll'os nisi sumptis duabus ppōnib⁹ p̄dicto modo se hñtib⁹: ⁊ h̄ est (Et si nō alie sūpte.) Et nota q̃ p hoc qd̃ dicit in litera scribentes: intelligi possunt describēntes: cuiusmodi sūt geometre vel tractātes cuius sunt phi. p hoc aūt qd̃ dicit (Interrogātes.) Intelligi possunt dialectici vel cōmuniter disputantes.

¶ In qbus ergo facile est videre qd̃ minus est: aliqui ꝛo latent ⁊ videntur syllogizare eo q̃ necessarium qd̃ accidit ex his que posita sunt: vt si sumat nō substātia interēpta substātiā nō iterimi. Ex quibus aūt est interēptis ⁊ qd̃ ex his est corrūpi. his enim positis necessariū est substātie partē esse substātiā: nō tñ syllogizatū est per ea que sunt sumpta sed desunt ppones. Rursum ꝛo cū est homo necesse est aial esse: ⁊ cum est aial sub̄am: cū est homo necesse est esse substantiam: sed nōdum syllogizatū est: non enim se hñt ppones vt diximus. Fallimur enim in talib⁹: eo q̃ necessariū qdē accidit ex positis: qm̃ ⁊ syll'is nēcius est. In pluribus aūt necessariuꝫ q̃z syll'is. nā ois syll'is nēcius: nō autē omne necessariū syll'is: quare sicd accidit positis quibusdam: nō statim tentādum est reducere: sed primum sumēdum est duas ppositiones.

¶ Consequenter declarat difficultatē siue errorem accidentem circa habitā reductionē. ⁊ p̄ manifestat in terminis q̃liter fit deceptio ppter nēcitatē orōnis. ex hoc enim q̃ oratio est necessaria: credit q̃ fit syll'is cū nō fit: vt h̄. nō sub̄a interēpta nō interimit sub̄a: sed partibus rei interēptis ipsa res interimit. ergo partes sub̄e sunt sub̄e. illud ex necessitate sequit: sed nō est syll'is. desunt enim ppositiones: ⁊ h̄ ē (In aliqbus ergo.) 2° manifestat qualr fit deceptio ex trāsumptione ppōnū dicens. q̃ hec oro nēcia est. si est hō est aial: ⁊ si est aial est sub̄a. q̃ si est hō est sub̄a: ⁊ ideo credit q̃ fit syll'is cū non fit cōius enim est nēcium q̃z syll'is. ⁊ nō statim tētandū tales orōnes reducere: añq̃z fiat duaꝝ ppōnū acceptio debito mō se hñtiuꝫ: ⁊ h̄ est (Rursum si est homo.)

¶ Deinde sic diuidendū in terminos medium autem ponēdum terminorum qui in vtrisq̃ ppositionibus dicitur: necesse enim est medium in vtrisq̃ esse oibus figuris. Si ergo subijciat ⁊ predicet medium: aut ipsum qdem predicetur: aliud ꝛo ab illo abneget: p̄ma erit figura. Si aūt predicetur ⁊ ab alio negetur media erit figura. Si ꝛo de illo predicet: illud ꝛo abnegetur postrema: sic enim se habuit in postrema figura medium. Silr aūt: ⁊ si non vlēs sunt ppositiones: nā eadē determinatio medij. Manifestum ergo qm̃ in qua orone nō dicit idem frequēter non fit syll'is: non enim sumptū est medium. Quoniā aūt habemus que in vnaquaq̃z figura clauditur ppositio: ⁊ in qua vlis: ⁊ in q̃ particularis: manifestum est non qm̃ ad oēs figuras perspiciendū: sed in vnaquaq̃ ppositione: quecūq̃ ꝛo in pluribus cōcludunt: medij positione cognoscimus figuram.

¶ Consequenter determinat reductionē orōnis syllogiçande in terminos: ⁊ diuidit in duas. in p̄ docet reductionem ipsam. in 2° cū dicit (Frequēter ergo falli accidit.) declarat

difficultates icidentes iuxta eā. in ꝑ sic ꝓcedit. ꝑmo determinat ꝙ postq̃ oratio syllogiçanda reducta est in duas ꝓ
J pōnes: ꝓnter resoluendum est in terminos tres: quoꝝ vn medium est. ſ. qui accipit in vtraq̃ ꝓpositione cui dispo/ sitio ꝑm situm faciet ꝑmā figuraz vel ſcōam vel tertiā. alr eni ex duab ꝓpōnibus ſyll's nō erit: ⁊ hec est (Deinde sic diuidēdum.) 2° dicit ꝙ in precedētibus determinatū est in qua figura vnaquecz oratio ꝓcludit: ⁊ pōt per ipsam pro pōnē ſyllogiçandā ꝓpēdi. in qua figura ſyllari debet: ⁊ ꝗ itelligit. ſi tm̄ vna figura ſyllogiçet: ſicut vlis affirmatiua: ſi aūt in pluribus ſyllet ex ipsa pōne medij: ꝑz in qua figu ra ꝓcludi dz: ⁊ ꝗ est (Qm̄ autē habemus.)

¶ Freqnter ergo falli accidit circa ſyllogiſmos ꝓpter necessariū quēadmodū dcm̄ est ꝑus. Ali quotiens aūt ꝓpter filitudinē positionis termi noꝝ: qō nō opz latere nos: vt ſi. a. de. b. dz: ⁊. b.
k de. c. videbit eni ſic ſe hntib termis esse ſyll's. nō fit aūt necz necessariū quicq̃z necz ſyll's. Sit eni in quo. a. ſemp esse in q̃. b. intelligibilis ari/ ſtomenes. i quo āt. c. aristomenes: verū ē aūt. a. inesse. b. ſemp eni itelligibilis aristomenes: ſz b. inest. c. nā aristomenes est itelligibilis aristo menes. a. āt nō iest. c. corruptibilis eni ē aristo/ menes. nō eni ſyll's fiebat ſic ſe hntib termis. Sed opz. a. b. ſumi ꝓpōnē: hoc vo falſuz qō ꝓ ponebat oēz itelligibilē aristomenē ſemp esse: cū aristomenes corruptibilis ſit. Rurſuz i quo qdē. c. michalus est muſicus michalus: i quo aūt. a. corrūpi cras: veruz est q̃. b. de. c. ꝑdicari. nam michalus est muſicus michalus: ſz. a. de b. corrūpet eni cras michalus muſic. a. aūt de
l ç. falſuz: hoc āt idē est ꝓri: nō enim vez est vlr muſicus michalus qm̄ corrūpet: hoc aūt non ſumpto nō erit ſyll's. hec aūt fallacia fit in eo ꝙ pene tanq̃z nihil differēs dicere hoc huic inē: aut hoc huic omni inesse concedimus.

¶ Consequēter determinat difficultates: ſiue errores acci/ dentes iuxta ꝑdictam reductionem ⁊ ꝓcedit ſic. ꝑmo dat intentionem. ſ. ꝙ multotiēs fit deceptio eo ꝙ putatur esse ſyllogiſmus qui non est: ⁊ hoc aliquādo in orationib necessarijs: qꝝ enim necessitatē habēt credit ꝙ ſint ſyll'. ali quādo aūt in orationibus nō necessarijs. credit enim ſepe oratio nō necessaria esse ſyll's ꝓpter ſimilē positionem ter minoꝝ ei qui ē in ſyllogiſmo: ⁊ hoc manifestat: ⁊ ꝗ est (Fre quēter ergo.) 2° prosequit ⁊ diuidit in duas in ꝑma deter/
m minat errorē qui accidit circa nō necessarias. in ſcōa cum dicit (Frequenter aūt mentiri euenit.) errorem qui prouē/ nit circa necessarias. in ꝑma ſic ꝓcedit. ꝑmo ponit exēplū tale. aristomenes ſemp intelligibilis est: aristomenes ē ari ſtomenes intelligibilis. ergo aristomenes ſemper est: ⁊ di cit ꝙ nō ſequit cōcluſio. tamē videt ſequi ꝓpter ſimilez dispositionē terminoꝝ ei qui est in ſyllogiſmo: ſed non est ſyllogiſm. qꝝ in tali dispositione terminoꝝ oporteret ma/ iorē vniuerſalē esse. nunc autē nō est ita: ⁊ ꝗ est (Sic est in quo. a.) ſcōo addit exēplum omnino ſimile tale. michalus corrūpetur cras. iſtud nō ſequit necz est ſyllogiſmus. vide tur tamē ꝙ ſit eadem cauſa quā priuz: ⁊ ꝗ est (Rurſum ſit in quo quidē. c. michalus.) 3° ad manifestādum deceptio nē in vtroq̃z dicit: ꝙ deceptio fit ꝗ in eo quod pene est eadē dispositio terminoꝝ dispositioni que ē in ſyllogiſmo. appa ret eni eadē ſimilr illi. Quia eniz in terminis diſeretis idē est hoc huic inē: ⁊ hoc huic oi inesse credit ꝙ fuerit ſyll's: quāuis nō ſit maior vlis: ⁊ ꝗ est (ꝗ ergo falſa.) R

Dubitabit forte aliqs primo de intentione huius capli. videt enim ſupfluere cum redu/ ctio ſyll'oꝝ ſufficiēter determinata ſit in precedentibus: ⁊ hoc duplr. ſ. oiuz ſyllogiſmoꝝ ſcōe ⁊ tertie figure in ꝑmā figuram: ⁊ oium ſyll'oꝝ prime figure in vlēs prime. Pre/ terea infra reducet oēs figuras adinuicem. quid est ergo quod hic determinat de reductione. ¶ Et dōm ꝙ redu/ ctio ſyllogiſmoꝝ est quadruplex. aut enim oratio aliqua est actu ſyllogiçata tantū. ſi potētia ſic fit reductio quedaz orationis ſyllogiçande in actu ſyllogiçatā: ⁊ hoc est quā/ do oratio ꝓfuse ⁊ inordinate disputata est: ⁊ postea debet reduci in formā ſyllogiſticā. talis autē est reductio que da tur hic. ſi aūt oratio ſit actu ſyllogiçata. aut ergo est indif/ O ferēs reductio oium figurarū adinuicem: ⁊ ꝗ est quedam reſolutio: que quidē docet eandē ꝓcl'onē in diuerſis figu/ ris ſyllogiçare facta alteratione quadam circa medium: ꝗ determinabit infra. aut est reductio figurarū imperfe/ ctarum: ⁊ hoc duplr. aut enim reducunt ſyllogiſmi impfe cti in perfectos ſimplr. aut in ꝑmo perfectos ſicut in vni/ uerſales ꝑme: ⁊ iſta duplex reductio determinata est ſupe rius. ꝑz igit ꝙ quadruplex est reductio in orationibus: ⁊ ideo nulla illarum ſupfluit: cum oēs determinent in hoc libro. ¶ Sed tunc dubitat. potētia enim est ante actum. P quare oratio ſyllogiçanda ꝓr est q̃z oratio actu ſyllogiça/ ta. quare cum hic determinet reductionē orationis ſyllo/ giçande: ſupius aūt determinauit reductionē orationis ſyl/ logiçate. ꝑz ꝙ nō bene ꝓcedit: debet eni hec reductio ꝓce/ dere illam que in ꝓcedētibus determinata est. ¶ Adhuc 2ª cum ſit quedam reductio mutua figurarū adinuicē: que q dem reductio cōior est alijs reductionibus: videt ꝙ ꝑmo deberet illam determinare. nunc autē vltimo determinat P eam. ¶ Et dōm ad ꝑmū ꝙ ſi oratio que ſolum in potētia ſyllogiçata est: debeat in formā ſyllogiſticā reduci: neceſſe est illam formā ſyllogiſticam ꝑus cognoſci: ſed illa nō co/ gnoſcitur niſi per ſyll'oꝝ generationem. quare opz preco/ gnoſcere ſyll'oꝝ generationē ſi debeat fieri reductio oro/ nis inordinate ad ſyllogiſmū: ſed generationi ſyllogiſmoꝝ cōnexa est duplex reductio. ſ. que est aliaꝝ figuraꝝ in ꝑmā ⁊ que est oium ſyll'oꝝ alioꝝ in vlēs ꝑme: ſicut ꝑz ex ꝑdi/ ctis. quare ante iſtam reductionē que fit hic: neceſſe fuit il lam duplicē reductionē ꝑus determinare. quāuis ergo ꝗz rē precedat oro ſyllogiçāda oronē ſyllogiçatā: tamē neceſ ſitas ipſius artis exigit ꝑus determinari reductionē oro/ nis ſyllogiçate q̃z ſyllogiçāde. ¶ Ad 2ᵐ dōm ꝙ illa redu/ ctio que est figurarū adinuicē mutatio nō est ꝓpter ſyll'oꝝ perfectionē: ſed vt pateat quot modis idez ſyllari poſſit ꝓ idē mediū alteratū. Oēs aūt alie tres reductiones per p/ fectionē oronuz ſyllogiſticarū fiunt: ⁊ ita ꝑz ꝙ ꝓncipalius nō intēdit illa mutua reductio: ⁊ ideo illam reductionem Q figurarum adinuicem vltimo determinat.

Cōsequēter forte dubitabit aliqs de dictis in lite ra. ⁊ ꝑ. de hoc qō dicit ꝙ ſi hēamus Dubiuz ſyll'oꝝ gnōnē ⁊ medij inuētionem: ⁊ ſyll'oꝝ reductionem tūc habebimus ſufficiēter ꝓposituz. ex hoc enim videt ꝙ cū hec tria in ꝑ libro ſufficiēter determinata ſint: ꝙ ſcōs li/ ber nō fit de ſuo ꝓposito: imo ſupfluat. Et pōt dici ꝙ ꝓnci/ palr intētum in toto hoc negocio in hoc ꝑ habet. in 2° aūt determinat de qbuſdā modis ſyll'oꝝ qui ſūt ex hypothe/ ſi. quoꝝ generatio est de ꝓposito Aꝝ. ⁊ ſi nō ita ꝓncipalr fit generatio oſtēſuoꝝ: ⁊ ita verbum eius non excludit 2ᵐ libum a ſuo ꝓposito. intendit eniz dicere ꝙ completio to tius doctrine in dictis tribus conſiſtit.

Alterius forte dubitat de ſuo exēplo vbi dicit con/ cluſionē ſequi ſi ꝓpōnes necessarie ſint vt Dubiū.

A hic.nõ ſuba interẽpta nõ interimit ſuba:ſz partib⁹ rei iterẽptis interimit res.g̃ ptes ſube ſunt ſube.vi.n.q̃ fit ſyll'ſ. cũ fit oẽo in q̃ qbuſdã poſitis ꝛc. Opp'm ãt vi vl'r.z p̃ p B q̃ altera p̃miſſa ꝯ negatiua ẽ:z ꝯ affirmatiua:qõ nõ ꝯtingit in
2° ſyll'o. ¶ Adhuc qcũq̃z termin⁹ ẽ in ꝯne:opz q̃ ſit i p̃miſſis ſed in dicta oẽone ẽ aliqs terminus in oẽone q̃ nõ ẽ in p̃miſ-
3° ſis. ¶ Adhuc oẽs termini p̃miſſa ꝯ p̃ter mediũ debẽt inueniri in ꝯne:ſz ſic nõ eſt in dicta oẽone:q̃re nõ eſt ſyll'ſ:z hoc verꝯ eſt. ¶ Ad obiectũ dõm.q̃ nõ eſt ibi recta diſpõ terminoꝯ z ꝓpõnũ:z ió nõ ꝯuenit ei diffõ ſyllõ:lz ꝯcludat ex neceſſitate. Querit ergo que z qũo deſunt ibi ꝓpõnes. ¶ Et dõm q̃ ꝓpie p̃miſſe huius ꝯnis partes ſube ſunt ſube:ſũt iſte qbus interẽptis iterimit ſuba ſunt ſube.ſed ptib⁹ ſube interẽptis interimit ſuba.ergo partes ſube ſunt ſube. iſte ꝓpõnes deſunt in p̃dicta oẽone ad hoc q̃ imediate ſyll'ec ꝯclusio:ſed minoꝛ huius ſyllõ intelligitur in 2ª ꝓpõne dicte oẽonis itellecte vl'r.p ſyll'm ãt ſyll'at ſic ex p̃ma ꝓpõne po
B ſita in lꝛa z maioꝛe ſubintellecta.in 2ª ꝓpõne per 2ᵃᵐ figurã non ſubſtãtia interẽpta non interimitur ſubſtãtia. pt bus aũt ſube interẽptis interimitur ſuba.ergo partes ſube ſũt ſube.ex B aũt z quedã aſſumptio ſyllogizat ſic:que ſunt z nõ ſunt nõ ſube nõ ſunt ſube:ſed partes ſunt:z nõ ſunt non ſube.ergo partes ſube ſunt.ſic ergo patet qũo ex ſyll'o ſyllogizatur z qualiter deſunt ꝓpõnes:z q̃ oratio quã ponit quãuis ſit neceſſaria nõ tñ eſt ſyllogiſmus.

Dubiuz **Sed tũc** ſorte q̃ref:q̃re nõ declarat qũo accidit deci pi ſuperfluitate ſicut diminutiõe. Et dz vel dici põt q̃ vtrũq̃z in exᵒ pz qõ ponit ſiquis inſpiciat.non ſolum enim deficientes ſunt ꝓpie debite : imo ſupfluit alia indebita vel alie indebite: quare cũ abundet in ꝓmiſſis terminis reſpectu ꝯnis:vt dcm̃ eſt:neceſſe eſt abũdare ꝓ põnẽ.addito enim termino additur z ꝓpoſitio.

Dubiuz **Conſequẽter** queꝛet de 2°exẽplo.ſ.ſi eſt homo eſt aial:z ſi eſt aial eſt ſuba. ergo ſi eſt hõ eſt ſuba.dicit eni q̃ nõ eſt ſyll'ſ.videt q̃ ſit tuz per diffinitionẽ ſyllõ.tũ p boetiũ qui dicit talẽ eẽ ſyll'm bonum
C hypotheticũ ꝓcedẽtẽ ſup mediũ.idẽ a p̃ ad vltimũ. ¶ Et dõm q̃ Ar.nõ loquit hic de ſyll'o hypothetico ſz cathegorico tm̃ z oñſiuo:z ió non reputat talẽ ꝓ ſyll'o. ¶ Ad huc opz ad ſyll'm q̃ fiat debita poſitio terminoꝯ z ꝓpõnũ:ſed hic nõ eſt debita poſitio ꝓpõnũ.illa enim que vt ps eſt p̃ ponitur.que ãt vt totũ 2°tanq̃z ipſa ſub ſua parte accipiatur:z ita eſt ibi duplex pctm̃ ꝓtra ſyll'm:p̃m q̃ intendit hic Ari.de ſyll'o.ſi aũt tranſferant ꝓpõnes in predicata ſic.oĩs homo eſt aial.oẽ aial eſt ſuba.tunc nõ niſi vnũ pcm̃ ꝓtra ſyll'm.ſ.indebita poſitio ꝓpoſitionum.

Dubiuz **Cõſequẽter** dubitat de hoc qõ videt Ari. velle nomẽ diuiduũ addi termino diſcreto ſic. Oĩs ariſtomenes intelligibilis eſt ꝛc.videt eni q̃ nõ fit poſſibile:ſic.tã per naturã noĩs indiuidui qõ a duobus vel pluribus ꝛc.q̃z per naturã termini diſcreti qui nõ diuidit per partes ſubiectiuas. ¶ Adhuc nomẽ indiuiduuz ſolum põt addi termino in quo eſt accipere vnũ extra alterũ.hoc aũt nõ eſt in termino diſcreto. Sed dicunt q̃ termi
D no diſcreto abſolute nõ põt addi:ſed p aliquid ſibi adiunctũ ſub quo eſt accipe vnũ extra alteꝛ:vt cũ dz.oĩs micha lus muſicus:z oĩs ariſtomenes intelligibilis. Sed cõtra. nomẽ adiectiuum neq̃z verbo ſupponit neq̃z diſtributioni ſubiacet per ſe:ſed mediãte ſubſtantia termini ſubſtantiui adiuncta:ſed ſuba ſubſtantiui ſingularis non ſubiacet diſtributioni.q̃re nec adiectiuũ per ipſum.quare aggregatũ ex noĩe diſcreto z noĩe adiectiuo non põt ſubiacere diſtributioni:cũ neutrum hẽat nãm qua diſtribuat. Sed ſi dicet q̃ ipſum adiectiuum cõe eſt aliquo mõ:z ſic circa ipſum fit ꝯdictio per nomẽ diſcretũ:nõ tũ tãta ꝯdictio:quia adhuc diſtribui poſſit ꝓ accidente:z ita non ſubiacet diſtributioni per nomẽ diſcretum:ſed magis ex ſua cõitate.

¶ Sed contra.nõ habet de ſe quod ſupponat verbo neq̃z E
ſubiaceat diſtributioĩ. ¶ Adhuc albedo i ſorte idiuiduat in ipſo.q̃re ſic nec ſortes diſtribui põt.ſic nec albedo in ſorte:z ita nõ erit ꝯuenięter dcm̃:oĩs ſoꝛ.albus:qꝛ vnicũ z indiuiduũ ẽ ſuppoſitũ tã ſortis q̃z albi. Sed dicet q̃ quedaz accidẽtia i idiuiduo iſunt:q̃ nõ ſuſcipiũt in eadẽ multiplicatione p̃m ſpẽm.ſicut albũ ineſt ſortꝛi:z ꝓpter additionez talis accidẽtis ſiue adiectiui nõ põt addi vl'e ſignũ termio diſcreto. Quedã aũt ita inſunt q̃ in eodẽ ſunt multiplicabilia p̃m ſpẽm.ſil'r ſignũ vl'e.vnde ſic dico. Oĩs intelligibilis ariſtomenes ſemp eſt.oĩs intelligibilitas eſt in eo ſemp hoc aũt falſum eſt. Sed ꝓtra.in oĩ diſpoſitione huius debet minoꝛ extremitas ſumi ſub medio diſtributo:z iam dictum eſt:q̃ diſtribuit intelligibilitas vel muſica in hoc idiuiduo.q̃re minoꝛ ſub eo accipi debet ſi fiat ſyll'ſ.hoc autẽ manifeſte falſuz eſt.neq̃z enim ariſtomenes cadit in diſtributione intelligibilis:neq̃z michalus in diſtributione muſici.q̃re nõ ꝯtingit dicere maioꝛem eſſe falſam:cũ ſigno diſtributionis:z ſyll'm bonum. ¶ Adhuc intelligibilis eſt F
differẽtia impꝛopꝛia ariſtomeni reſpectu eius qõ eſt ſemp eſſe:ſiue ſumat cum ſigno vl'i ſiue non.ſil'r muſicũ eſt dzia impꝛopꝛia michalo.i reſpectu eius qõ ẽ coꝛrũpi:z nõ erit ſyll'ſ:qõ ꝓcedẽdum. vñ cum dicit (Sed opz vl'r.a.b.ſiue ꝓpõnẽ.) nõ intẽdit p B ꝓpõnẽ debere accipi vl'em in talibus terminis:ſed maioꝛem in tali diſpõne debere accipi vl'em:qõ eſt diſpoſitio prime figure.per hoc autẽ qõ dicit (Hoc autem falſum qõ ponebat eſſe intelligibile.) nõ intẽdit q̃ propoſitio vl'r in talibus terminis ſit falſa:ſz q̃ falſum ſit ipſam poſſe accipi vniuerſalẽ in talibus terminis. ſed hoc innuit per hoc qõ ſequtur.ſ. (Cum ariſtomenes ſit coꝛruptibilis.) p B eniz ſignificat ariſtomenez indiuiduuz eẽ z ſingulare:cui nõ licet addere ſignũ vl'e. pz igit q̃liter dõm eſt.ſ.q̃ non debet addi ſignum vl'e termino diſcreto neq̃z p ſe neq̃z p adiectiuũ additum. ¶ Sed tũc q̃ritur cuiuſmodi pctm̃ ꝓtra ſyll'm eſt in dictis exẽplis. Et dõm q̃ maioꝛ nõ eſt vl'is:cum tamen ſit diſpoſitio prime figure z G
eſt fallacia p̃m quid a maioꝛi ad cõcluſionem.

Requenter autem z mentiri euenit eo q̃ non bene exponunt p̃m ꝓpoſitionẽ terminꝛ:vt ſi.a.quidem ſit ſanitas.b.ꝯo egritudo.c.aũt homo : verum eſt dicere qm̃.a.nulli.b.ꝯtingit ineſſe:nulli eni egritudini ineſt ſanitas, z rurſum qm̃.b. ineſt omni.c.oĩs enim homo ſuſceptibilis eſt egritudinis.videbitur igitur accidere nulli homini contingere ſanitatez ineſſe. Huius autem cauſa eſt : q̃ non bene exponuntur termini p̃m dictionẽ qm̃ tranſumptis his que ſunt p̃m habitudines nõ erit ſyll'ſ:vt ſi pro ſanitate quidẽ D
ponat ſanũ:pro egritudine aũt egrum:nõ eniz eſt verꝯ dicere quoniam non contingit egrotanti ſanũ eſſe:hoc autem non ſumpto non fit ſyllogiſmus niſi contingentis:hoc autem nõ impoſſibile:contingat eniz nulli homini ineſſe ſanitatem. Rurſuz in media figura erit ſimiliter falſum:nam ſanitatem quidem nulli egritudini:homini vero omni ꝯtingit ineſſe:quare nulli homini egritudo. In tertia autem figura ſecundum contingere accidit falſum:z etenim z ſanitatem z egritudinem z diſciplinam z igno

rantiam ⁊ omnino contraria omnī ⁊ eidē cōtin
git inesse. sibi ꝯo impossibile inuicem: hoc aūt
in predictis non est concessum: quando enim
eidē plura contingit inesse contingit ⁊ sibi inui
cem. manifestum ergo quoniam in omnibus
hīs fit fallacia propter terminoꝝ expositionem
transumptis enī hīs que sunt ꝑm habitudines
nihil fit falsum. Palam ergo qm̄ in huiusmo
di ꝓpositionibus semper qd̄ est ꝑm habitu ⁊ p
habitu sumendū ⁊ ponendum terminum.

In parte ista determinat Arist. errores ⁊ difficulta
tes accītes circa reductionē duarū ꝓpō
nū in terminos tres. in ordinibus in qb⁹ est nectas: ⁊ illas
remouet: ⁊ diuidit in ꝑncipale ⁊ incidēs: quod incipit ibi
(Nō opꝫ aūt arbitrari.) pars ꝑncipalis in duas. in p̄ remo
uet errores ꝓtingētes in hac reductiōe circa terminos ꝑnci
k pales. in 2ª cū dicit (Reduplicatū āt ad maiorē.) remouet
errores ꝓtingētes in illa circa aliqd annexū alicui ꝑncipa
liū terminoꝝ. p̄ in duas. in p̄ remouet errorē siue difficul
tatē ꝓtingētē in hac reductione circa terminos simplices.
in 2ª cū dicit (Nō aūt opꝫ semp.) circa terminos cōplexos.
in ꝑma sic ꝓcedit. ꝑmo proponit ꝓpositionē intentā dicēs
ꝙ sepe fit deceptio qñ termini accipiunt nunc ꝑm ꝓtractio
nē nunc ꝑm abstractionē vt hic. de necessitate nulla egritu
do est sanitas: sed oīs hō est eger. non sequitur de necessita
te. ergo nullus homo ē sanus quāuis sequi videretur. ⁊ h̄
est (Ut si. a. qdem.) 2ª cām deceptionis exponit ⁊ remouet
dicens: ꝙ deceptio est per acceptionem terminoꝝ abstra
ctorū cum deberent accipi in concretione. maior enim ꝓ
positio sumpta est in abstractis ⁊ sumenda erat in concre
tis terminis: ⁊ erit tunc propositio falsa cū mō necessitatis
.ſ. de necessitate nullum egrum est sanum. accepta aūt ma
iori de ꝓtingētī erunt premisse vere ⁊ ꝓclo sequens de cō
tingētī sic. ꝓtingit nullu ⁊ sanum esse egrum sed oīs hō est
l eger. ergo contingit nullū hoiem esse sanum: ⁊ h̄ est (Du
ius aūt cā est.) Et nota ꝙ terminos abstractos vocat ea q̄
dixit ꝑm habitudines. concretos aūt qui ab his sumunt.
¶ Cōsequēter ostendit eam in scda figura dicēs: ꝙ fit̄
accidit hec deceptio ꝓpter prauā susceptionē terminorū.
si enim accipiant primo in abstractione sic. de necessitate
nulla egritudo est sanitas omnis hō est sanus. non sequit
ꝓclo de necessario. sumptis aūt ꝑmissis veris in terminis
concretis ⁊ altera de contingenti erit cōclusio sequens de
contingenti sicut ꝑus. ⁊ h̄ est (Rursu ⁊ in medio.) Cōsequē
ter manifestat eam in tertia figura dicēs: ꝙ ꝓclo in termi
nis abstractis erit falsa premissis existentibus veris de cō
tingenti vel altera de inesse. v̄. g. omni homini ꝓtingit̄ ineē
sanitatem: ⁊ ita egritudinem nō tñ cōtingit aliquā egritu
dinē esse sanitatem. ⁊ causa huius est: qꝛ contingit eidem
inesse contraria: etsi non simul. nō enī vnū illoꝝ inest alteri
m quāuis videatur ꝑm predictos terminos ⁊ predictum mo
dum. ⁊ h̄ est (In tertia aūt figura.) ꝓnter ex his concludit
ꝓclusionē ꝑbabilē ostensa ⁊ dicens: manifestum esse dece
ptionē fieri ꝑ incōuenientē terminoꝝ exponēs: ⁊ nullū ac
cidit incōueniens si trāsmutentur abstracta in concreta: ex
quo ꝓcludit ꝙ in reductione taliū ꝓpōnū faciēda ponēdi
sunt termini ꝓcreti ⁊ nō abstracti: ⁊ sic ꝑ quō vitat pctm̄
accīs circa talē acceptionē. ⁊ h̄ ē (Manifestum ē quō in oib⁹.)

Dubius **Dubitaret** forte aliqs. vtrū semp accidat pctm̄ cō
tra syll'm sumptis terminis non in con
cretione: imo in abstractione. ⁊ videt ꝙ nō. sequit enim ad
minus ex necessitate cōcl'o de inesse sic. de necessitate nulla
egritudo est sanitas. oīs hō est eger. ḡ nullus hō est sanus.
2ª ¶ Adhuc sequit per locū a ꝓiugatis. si de necessitate nul
la sanitas est iustitia. ḡ nullū sanū est iustū: ⁊ tñ cōmutant̄ N
termini ꝑm ꝓcretū ⁊ abstractū. ¶ Adhuc in exēplo Ari. 3ª
maior est vera de nēcio ⁊ minor de inesse: quare sequitur
ꝓclo nēcia per mixtionē nēcarij ⁊ inesse. quare seqtur: de
necessitate nulla egritudo est sanitas: sed oīs hō est eger. ḡ
de necessitate nullus hō est sanus. ¶ Adhuc dubitabit: 4ª
q̄re magis seqtur ꝓclo terminis existētibus ꝓcretis q̄ ab
stractis. Ad p̄m dōm ꝙ vbicūq; fallit habitudo syllogisti
ca per variationē terminoꝝ a concretis in abstractis vel
eō. ¶ Ad oēm dōm: ꝙ ꝓclo de inesse sequit nō ꝓp̄ vtutem
syllīsticā per habitudinē localē. dēpta. n. maiore extremi
tate seqtur concl'o per locū ab oppositis. ¶ Sil'r dōm ad
2m ꝙ argumētū valet tñ ꝑm habitudinē localem. vel pōt
ibidē dici ꝙ non sequitur ꝓclo nisi accipiat̄ per se sicut pre
missa accipitur. aliter enim nō est h̄ vera. nullum sanum ē
iustū. ¶ Ad 3m dōm ꝙ mixtio necessarij nō valet nisi cum
minor est eēntialiter sub medio. sicut prius habitu ⁊ est. sic
aūt nō est in exēplo Arist. ¶ Adhuc nō est necessitas syllī
nisi in terminis vniformiter acceptis. sic aūt nō est in exem
plo Ari. ⁊ ió nō tenet sua mixtio. ¶ Ad aliud dōm ꝙ ne
cessario in terminis cōcretis neq; abstractis sequitur ꝓclo
nēcio: qꝛ nō accipit̄ minor sub medio. ⁊ adhuc in terminis
cōcretis erit maior falsa de necessario. ꝓclo autem de ꝓtin
genti sequit̄ accepta maiori de cōtingenti in terminis con
cretis sicut dictum est in sententia.

Ulterius forte dubitat̄ de eo qd̄ dicit hāc esse falsa ⁊ Dubius
in ꝓcretis. de nēcitate. nullū sanū est egrū
vī enī ꝙ fit vera sic. hec est vera. nullum sanū est egrum
⁊ nō pōt nō esse vera. ḡ est nēcia. q̄re dictū eius nēcium: q̄
re nullū sanū esse egrū est nēcium: ⁊ sic hec. de necessitate
nullū sanū est egrū. Si dicet h̄ ꝙ est multiplex. nullū sanu ⁊
esse egrū est necessariū: ꝑm cōpōnē ⁊ diuisionem: ⁊ vera in
sensu cōpositionis. ſ. composite ꝓferendo falsa est in sensu
diuisionis. ſ. diuisim ꝓferendo: ⁊ tātum in sensu diuisionis
sequit̄ ex ea de necessitate. nullum sanum est egrū. Contra
nulla differentia est inter ista nisi ꝙ in vna cadit modus su p
per dictu ⁊ in alia aūt super ꝓpositionem. Quare videtur
ꝙ id qd̄ sequit̄ ex vna in sensu diuisionis sequatur ex alia
in sensu compositionis: qꝛ propositio ⁊ dictum cōuertunt̄
eodem autem addito conuertibilibus ⁊ eodem modo se
habētibus adhuc erunt cōuertibilia. ¶ Adhuc in hac ꝓ
pōne. nullum sanum esse egrū est necessariu ꝑm ꝙ diuisa
est. modus cadit sub negatione sicut ꝑ distinguētū: in hac
aūt. de necessitate nullū sanū est egrū. cadit modus super
negationē: sed ad negōnē modi de nēcio nō seqt̄ affirma
tiua modi ⁊ negatiua ipsius eē: qꝛ nō seqt̄ si nō necesse est
esse necesse est nō eē: sed eō. Quare ad dictam ꝓpōnem de
sensu diuiso nō seqt̄ ista. necesse est nullū sanū esse egrū: nec
ista. de necessitate nullū sanū est egru. Et dici pōt ꝙ illud
argumētum nō valet: si ꝓpō est vā. ⁊ nō pōt nō esse vera. ḡ
est necessaria nisi fuerit in subiecto cā essentialis ⁊ inse pa
rabilis: q̄re ꝑdicatū remouetur a subiecto vel ei inest: ſ cū
dī nullū sanū est egru. in supposito nō est cā essentialis ⁊ a
inseparabilis remouēs ꝑdicatū a subto: sed cā accītalis ⁊
sepabilis: ⁊ ió ꝓpositio nō ē necessaria. imo falsa erit addi
to modo necessitatis. h̄ aūt. nullus homo est asinus: cū sit
vera: ⁊ nō possit nō esse vera: est necessaria: quia in subie
cto est causa essentialis ⁊ inseparabilis remotionis predi
cati a subiecto: ⁊ ideo si addat̄ modus necessitatis adhuc
erit vera. Ex his ꝑ quo modo hec ꝓpositio non est neces
saria. nullū sanū est egrum: nec alia ꝓsimilis. ⁊ quo modo
intelligenda est regula que est. si ꝓpō est vera ⁊ non potest
nō eē vera. ergo est necessaria. ¶ Ulterius dubitari potest
sil'r circa exēplū positū in 2ª figura: ſ ꝑ ꝑ dicta. ¶ Sz q̄ri
tur de eo qd̄ dicit ibi sequi in 2ª figura sic. contingit nul
lum sanū eē egrum: oīs hō est eger. ḡ contingit nullu ⁊ ho
minē esse sanum. illud nō sequit: qꝛ est mixtio contingētis

z in eē. in 2ª figura affirmatiua exñte de inesse cui contradi
A rit superius. ¶ Et dōm q̃ suus sermo cōis est ad hoc q̃ af
firmatiua sit de inesse. z q̃ negatiua est: z si illa de inesse sit
affirmatiua nō sequit ꝗ sicut opponit. vnde ponēda est ne
gatiua de inesse. z tūc sequitur sic. nullū sanum est egrum
contingit oēm hoiem esse egrum. ergo contingit nullū ho
minē esse sanum. ¶ Adhuc forte dubitaret aliqs de eo qd
dicit in exemplo tertie figure. s. q̃ ex premissis veris nō se
quit ꝗ. per hoc eni videt 3ª figura falsificari: z q̃ non tene
at nisi gra terminoꝝ: exquo in abstractis nō pōt inferre cō
cretionē. ¶ Adhuc videtur falsum qd dicit. q̃ medium in
3ª figura pars est vtriusq̃ extremitatis. quare p̄missis exi
stētibus affirmatiuis z veris necesse est concludi vere con
ueniētiam extremitatum p̄m ptē: z ita sequet ꝗ va. ¶ Ad
hoc dōm: q̃ dispō tertie figure semp est cū terminis vniformi
ter sumptis: sed in exēplis Ari. nō sumunt vniformiter
in premissis enim fit cōparatio oppositoꝝ accidentium ad
subm. ex qua cōparatione extremitates sumunt in concre
B tione z denominatiue: cuz dr. contingit homini inesse egri
tudinem: z silr sanitatem q̄ equipollent istis. cōtingit oēm
hoiem eē sanū. ꝗtingit oēm hoiem esse egrum. in ꝗne autē
p̄dicat accñs de accñte vbi nō fit denominatio. est eniz sen
sus ꝗnis iste contingit aliquā egritudinē esse sanitatē. z ió
nō sequit ꝗ in abstractiōe: qz nō vniformiter accipiunt ter
mini, s. in p̄missis z concretione denominatiue. In ꝗne aūt
in abstractione. Ex his pz rñsio ad oppositā.

On opz aūt semper terminos q̄rere
nomine exponi: sepe eni erūt oratio
nes qbꝰ ipsituz nō est nomen: q̄re z
difficile ē reducere hmōi syllos: aliq̄
tiēs aūt falli accidit pp hui⁹ inq̄sitionē: vt q̃ im
mediatoꝝ est syll's. Sit. a. duo recti. b. triangu
lus. c. vo equicrus. q̄ ei qd est. c. inest. a. per. b.
C ei vo qd est. b. nō iā per aliud. per se enim trian
gulus hz duos rectos: q̄re nō erit mediū eius:
qd est. a. b. cū sit demōstrabile. Manifestū eniz
qm̄ mediū nō fit semp sumēdū vt hoc aliqd: sz
aliquando oratione qd accidit in predicto.

In hac pte remouet difficultatē accidētē in reductio
ne quātū ad terminos cōplexos: z pcedit sic.
pꝰ pponit ppōnē intētā h dicēs. q̃ in reductione in termi
nos nō opz semp ꝗuertere terminos simplices. z h est (Nō
opz aūt) 2ª manifestat eā duplici cā. pª est qz sepe opz termi
nos sumere vbi nō est nomē vnū ipsituz z ꝗcludit ibi eē
difficile in reducēdo. z h est (Sepe enim erunt.) 2ª cā est: qz
penes inq̄sitionē terminoꝝ simpliciū accidit sepe in syllis
decipi: z h declarat in exemplo: qz si dicatur: triangulus
hz duos rectos: equicrus est triangulus. ergo hz duos re
ctos. h ꝗcluditur p̄mū de vltimo per mediū simplex sicut
D per triangulū. sed si debeat p̄mū ostendi de medio nō con
tingit accipere terminū simplicē pro medio. duo enim re
cti p se triāgulo insunt: z nō per aliud. vnde opz sumere dif
finitionem passionis vel subti pro medio. z h est (Aliquo
tiens autem.) Cōsequēter cōcludit ppōnē manifestā quā
intendit dicens. q̃ nō semp q̄rendū est mediū qd fit termi
nus simplex: sed aliqñ opz sumere diffōnem siue aliquam
oronem sicut in predicto exēplo. z ita pz q̃ in reductione
nō semp sunt querendi termini simplices. z h est (Manife
stū q̄ qm̄ mediū.) Dubitat forte hic: qz videtur velle oppo
sita. p̄ enim significat hanc esse immediatam. oīs angulus
hz duos rectos per h qd dicit (Ut qm̄ immediatoꝝ.) po
stea signat ipsam esse mediatam cū dicit (. a. b. fit demōstra
tiuū.) ¶ Et dōm q̃ ppō dr imediata dupl'r. vno modo ab
imediatione cāe: z fit solū p̄nª demōstratiōis prima imedia
ta sunt: z sic nō est hec imediata. triāgulus habet duos re
ctos. cū sit ꝗcl'o demōstrationis: z h est qd signat vltimo ipsā
mediatā esse. alio modo ab imediatione alicuius termini
medij sicut subti. z h mō est ꝗ demōstrationis immediata. qz
iter passionē ppriā z eius subm ppriū nō cadit subm me
diū: z sic hec est imediata. oīs triangulus hz duos rectos:
z h pōt signari p illā lrām (Ut qm̄ mediatoꝝ.) nō tm̄ opz q̃
illa lra significaret eius imediationē sz imediationē pnci
pioꝝ ꝗcludentiū ipsam vel aliquā cōsimilē. ¶ Adhuc du
bitat forte: qz videt q̃ oīs ppō mediata sit: qz si est ppositio
affirmatiua predicatū inest subiecto. aliqua est ergo cā
huius inherētie: z illa medium pōt esse respectu illius pro
pōnis. z silr est de ppōne negatiua. aliqua eni est cā qua p̄
dicatū remouet a subto. ¶ Et dōm q̃ oīs ppō cām habet
sue veritatis: illa tm̄ nō in oibus sufficit ad demōstrandū. opz
eni cām que demōstrare dz eē porē z notiorē. in p̄mis autem
pncipijs nō est talē cām inuenire. z ió dicunt immediata.

Esse aūt primū medio z hoc postre
mo nō est sumere velut que semp pre
dicent de se inuicē: aut similr primuz
de medio z hoc postremo z nō inesse
similr: sed quotiēs esse dicit z verū dicere hoc
totiens opz putare singulare inesse: vt qm̄ con
trarioꝝ eadē est disciplina: fit eni. a. vnā esse di
sciplinā. b. aūt ꝗtraria sibi inuicē. a. ergo inest. b.
nō q̃ ꝗtraria sint vna esse disciplinā eorūdē: sed
qm̄ verꝝ est dicere de ipsis vnā eē eoꝝ scientiaz.
Accidit aūt qñq̃ primū de medio dici: meduz
aūt de tertio non dici: vt si sophia est disciplina:
boni aūt est sophia: ꝗclusio qm̄ boni est disciplina:
ergo bonū qdem non est disciplina: sophia
aūt est disciplina. Qñq̃ aūt mediū de tertio di
cit: primum aūt de medio nō dicit: vt si qualis
est disciplina omnis autem contrarij: bonum
autem z contrarium z quale: conclusio quidez
qm̄ boni est disciplina: non est autem bonuz di
sciplina: neq̃ quale: neq̃ contrarium.

In hac pte remouet Arist. difficultatē ꝗtingētē in re
ductione circa terminos aliquos z diuiditur
in duas. In pª qz ignotū ē an syll'ē ex obliqs. docet ex eis
syll'are. in 2ª cū dicit (Simpl'r eni hic dicim⁹ de oibus.) qūo
sumēdi sunt termini in reductione talium syll'oꝝ. in prima
fic procedit. primo ppōnit ppōnem verificandā dicens. q̃
ppōnes affirmatiue z negatiue ad syll'm nō sp accipiende
sunt p̄m terminos rectos: sed accipi possunt p̄m quēcunq̃
casum. z h declarat in vno exēplo. vt h. oppositoꝝ eadem
est disciplina. z h est (Inesse aūt.) 2ª verificat eaz primo do
cēs syll'ozare ex obliquis affirmatiue. 2ª negatiue cum di
cit (Eodez aūt mō.) z pª in duas. p̄ vt tm̄ altera ppō est de
obliq̄. 2ª vtraq̃ est de obliq̄ cū dicit (Est āt neq̃ primū.) ad
huc altera exñte de obliq̄ p̄mo exēplificat vbi minoz ē de
obliq̄ sic. sophia est disciplina. boni ē sophia. q̄ boni ē disci
plina. z h est (Accidit q̄ qñq̃.) 2ª vbi maior est de obliquo
sic. omnis equalis aut ꝗrij est disciplina: sed bonū est eq̄le
aut ꝗriuz. q̄ z c̄. z h est (Qñq̃ aūt medium.) Et nota q̃ ille
que dicunt in recto dicit principia vel dici vel predicari il
la vo que in obliquo non dici neq̃ predicari. propria eniz
est predicatio z subiectio p̄m rectum.

¶ Est aūt neq̃ primum de medio: neq̃ hoc de
tertio: primo de tertio qñq̃ quidē dicto: qñq̃

I autē nō dicto: vt si cuius est disciplina huius est genus. boni āt est disciplina. cōcl'o qm̄ boni est genus: p̄dicat aūt nullū de nullo. Si aūt cuius est disciplina gen⁹ est ℏ. boni aūt disciplina conclusio qm̄ boni est gen⁹: ergo p̄dicatur de extremo primū: de se aūt inuicem non dicuntur.

¶ Deide exēplificat vbi vtraq; est de obliq. ⁊ p̄ vbi vtraq; est de obliquo ⁊ ēt ꝯ sic. cuius est disciplina eius est genus sed boni est disciplina. ergo boni est genus. ⁊ ℏ est (Est aūt neq;.) 2° vbi vtraq; existente de obliquo est cōclusio directa sic. cuius est disciplina ℏ est genus: sed boni est disciplina. ergo bonū est genus. ⁊ hic est (Si aūt cuius est.)

¶ Eodem aūt mō ⁊ in nō eē sumēduz. Nō enim significat nō: nō inesse hoc huic nō eē hoc ℏ: ſz aliqū nō eē hmōi: aut hoc huic: vt qm̄ nō ē motiōis mot⁹: aut generatiōis gn̄atio: voluptatis
R aūt est: non igit voluptas gn̄o: aut rursus: qm̄ risus qdē est signū: signū aūt nō signū: q̄re non ē signū risus: sil'r aūt ⁊ in alijs in quibus interimitur pblema. eo ꝯ dē aliquo mō ad ipsuz genus. Rursum qm̄ occasio nō est tp̄s opportunū: deo enim quidē est: tp̄s aūt opportunū nō est occasio: eo ꝯ nihil deo proficiens est. terminos eni ponēdū occasionē ⁊ tēpus opportunū deū. ppositio aūt sumēda ꝑm nominis casus.

¶ Cōsequēter docet syll'are ex obliquis negatiue. ⁊ pcedit sic. p̄ dicit ꝯ est accipe ppōnē syll'icā negatiuā sicut ⁊ affirmatiuā nō solū in recto: sed ꝑm quēq; casuz: ⁊ ℏ est (Eodē aūt mō.) 2° ℏ manifestat. ⁊ p̄ accipiendo ppōnes de obliqtate genitiui. 2° de obliqtate datiui vt dicit (Rursum qm̄ esta s.) de obliquitate genitiui duo ponit exēplā: quor p'm̄ hz vtraq; ppōnez sic. motionis nō est motus. neq; generationis generatio: sed voluptatis est generatio: ⁊ motus. ḡ voluptas nō est generatio neq; motus. ⁊ ℏ est (Ut qm̄ non est.) 2'm̄ hz minorē ppōnez de recto sic. signi non est signū: ſz risus nō est signi. ergo risus non est signum: ⁊ accipitur risus in minori nominatione in ꝯne gtē. ⁊ ℏ est (Aut risus.) ⁊ addit ꝯ sil'r est in alijs in qbus cōcluditur negatiua propō: eo ꝯ p̄dicatū aliquo mō se hz ad ipsam propositionez: sed ad ipsam rem subiectam. ⁊ ℏ est (Sil'r aūt ⁊ in alijs.) ꝯnter exēplificat in obliquo datiui ficiō nō est tp̄s opportunū. ⁊ ℏ est (Rursus qm̄ occasio.)

¶ Sil'r aūt hic dicimus de oibus qm̄ terminos quidem semper ponendum ꝑm declinationes nominum. vt hō. aut bonū aut contraria: non hois aut boni: aut non ꝯrariorꝯ: ppōnes autē sumendum ꝑm vniuscuiusq; casus: aut enim
M qm̄ huic hoc vt eq̄le: aut qm̄ huius duplū: aut vt ferens vel videns: aut qm̄ hic. vt qm̄ hō aial aut si quolibet modo aliter cadit nomē ꝑm propositionem. inesse aūt hoc huic ⁊ veruz eē hoc totiens sumēdū quotiens predicamenta diuisa sunt. ⁊ hec aut quo aut simpl'r. Amplius aūt simplicia aut cōplexa. sil'r autē ⁊ eē nō ꝯsideranda aut hoc ⁊ determinandum melius.

¶ Cōsequēter docet quō sumēdi sunt termini in reductione taliū: ⁊ pbat sic. p̄ dicit ꝯ termini ponendi sunt ꝑm rem: quātis ppōnes accipiēde sint p̄ oūas obliquorꝯ. ⁊ hoc est (Sil'r ℏ āt.) 2° addit quot modis accipiēde sūt ppōnes dicēs ꝯ ppōnes tā affirmatiue q̄z negatiue accipiende sunt tot modis quot modis ꝯuenit accipere predicata respectu subiectorꝯ: siue p̄dicata sint cum determinatione: siue simpl'r accepta: siue ēt sint simplicia: siue cōposita: ⁊ ℏ ē (Jneē āt ℏ huic.) Jn fine āt tāq; ꝯ epilogo dic̄ respiciēs oia p̄dicta de istis erroribus accidentibus faciet reductionez melius. q. d. ꝑm predicta documenta considerandū est terminos in reductione ⁊ corrigendū est acceptionē si icōueniēter accipiant. ⁊ hic est (Cōsiderandū aūt ℏ.)

Dubitatur hic p̄ an de obliqs syll'ari possit vl' nō. vi. n. ꝯ nō. eadē. n. ē mā ppōnis ⁊ enūciatiōis: qr ipe eedē sunt ī subto: ſz enūciatiōis ꝑn'mālia sil'. s. nomē ⁊ vbū. q̄re ppōnis sil'r. ſz nomē solū rectū ē ⁊ verbū sil'r. q̄re ex obliqs nō fiet ppō syll'ica sic nec enūciatio. Dubiuz

¶ Adhuc ppō resoluit' in termios q̄ sūt subz ⁊ p̄dicatum sic ꝑhabitū ē. ſz subijci vl' p̄dicari nō ꝑt nisi rectū. q̄re ppō resoluit' in rectū. ꝯstat ergo ꝯ ex his cōponit'. 2° ¶ Adhuc si obliqu⁹ sit subm in ppōne ℏ erit: aut qr subijcit' distributioni. ⁊ si ℏ ē sic: tūc dicēdo. boni est disciplina. ℏ qō dico bo- 3° O
ni nō eēt subm qr nō subiacet distributioni. q̄re vī ꝯ subm in ppōne nō erit obliqu⁹. ¶ Et dōm ꝯ syll'ari pōt ex obliquis ⁊ accipi ppō syll'ica in eis. Et rñdendū ad p'm̄ ꝯ enunciatiōis ꝑm ꝯ hui⁹: ⁊ ppōnis ꝑm ꝯ ppō nō est necesse eadē eē ꝑn'mālia. ppō enim in rōne ppōnis pōt habere pro subto qō enūciatio ꝑm ꝯ hmōi hz pro determinatione subiecti: sicut patet in hac ppōne. oium oppositorꝯ eadē est disciplina. si cōsiderent principia eius ꝑm ꝯ ppō est ⁊ ꝑm ꝯ enunciatio est. potest enim propositio habere subm ꝑm obliquū ⁊ ꝑm rectos: sed enunciatio solū ꝑm rectū. ⁊ ℏ est qō solet dici: ⁊ bene ꝯ duplex est subm. s. ppōnis ⁊ enunciationis. ¶ Ad 2'm̄ dōm: ꝯ in ppōne aliō subijci pōt q̄z rectū: quāuis in enūciatione nō. ¶ Ad 3'm̄ dr obliquū esse subiectū ppōnis: nō qr subijciat alteri neq; subiaceat distributioni: sed qr subiacet respectu alicuius predicati de eorū quo in cōpositione ad alterꝯ facit habitudinē syll'icā. ppositio enim cuius tale subm est ordinationē hz in pcessu syll'ico. ¶ Sed tūc dubitat si ex obliqs syll'eē. q̄re moduz syll'andi in eis non tradit Ari. superius vbi determinauit generationē syll'orꝯ: ⁊ quare determinat ipsum hic. Quare ēt nō determiat mixtā generationē syllogismorꝯ ex obliqs ⁊ rectis. ¶ Ad ℏ dōm ꝯ supius cū determiauit syll'orꝯ generationē nō descendebat ad mām nisi que qr diuersificat modū ⁊ formā syllogizandi: talis aūt nō est obliquū ⁊ rectū. ⁊ ideo nō determinauit superius moduz syll'andi ex obliquis ⁊ rectis diuisim. qr idē est modus simpl'r. hic āt determinat quō syll'eē ex obliquis magis incidēter q̄z ꝑncipal'r: qr eni hz determinare difficultatē ⁊ reductionē talium syll'orꝯ ne ignoreē q̄liter fiant hmōi syllogismi. docet ℏ: nec ēt determinat mixtionē ex obliquis aliter q̄z ibi: aliqū est vna de recto ⁊ alia de obliquo qr penes talem mixtionē nō generat diuersitas in forma ⁊ potentia syll'i nisi forte fuerit accñtalis valde. ¶ Adhuc dubitaret forte aliquis qr videtur talis syll's fallere per diuersitatem medij que causat deceptionem: vt cum dr. oiuz oppositorū eadē est disciplina. lanū ⁊ egrū sunt opposita. ¶ Adhuc dispō ꝑme figure non tenet vbi accipiat minor sub medio: sed dicatur. phia est disciplina ergo boni est phia. minor non vī esse sub medio. ¶ Et dōm ad ꝑmū ꝯ talis diuersitas medij que est ꝑm obliquū ⁊ rectum non est nisi ꝑm accñtales modos intelligēdi. ⁊ ℏ diuersitas nō causat diuersitatem in cōpōne essentiali medij ad extrema. ⁊ iō talis diuersitas medij non impedit syllogismum. ¶ Ad 2'm̄ dōm ꝯ nō semper accipitur minor sub medio in ꝑma figura sicut subsistens ⁊ in linea predicabili: sed sufficit ꝯ ꝑm rōnē accipiatur sub eo quoquo mō vere se hēat mediū dictuz de eo. ⁊ iō satis bene accipitur bonū sub phia: ⁊ bon⁹ est syll's. N P Q

Dubius A Adhuc forte dubitat de eo qd dicit: q vtraq; premissarū sumpta in aliquo ꝗ pōt eē de recto. ex B eni seqt q ꝗ neutri premissarū assimiletur: cuius oppositū est verū fm Ari. ¶ Et dōm q quāuis dissimilis sit ꝗ pmissis penes obliquū ⁊ rectū: nñ silēs sunt fm inherētiā: ⁊ fm B q vtraq; est de inesse: ⁊ talis similitudo sufficit ad notandū q hec diuersitas mālis que est fm obliquū ⁊ rectū potest eē indifferēter circa ppōnes ō inesse ⁊ circa ppōnes ō mō.

Dubius Adhuc q̄rit q̄re nō docet syll'are ex oib⁹ obliquis: qr nō in ablatiuo: q̄re ēt nō p accusatiuū ⁊ vocatiuū. ¶ Et dōm q greci nō habuerūt ablatiuū: sed vti sunt loco ei⁹ genitiuo ⁊ datiuo. p vocatiuū ēt non: cū de illo fiat ppositio i qua nō est vītas neq falsitas. ⁊ iō de his non cōuenit Ari. Et sciendū q in terminis quos ponit satis pōt exēplificari de accusatiuo si accipiat vbū trāsitiuū. ¶ Si aūt q̄rit quare nō docet syll'are ex obliqs p tres figuras. Sciendū q qō tētatiua est. exēplum enim istud motionis. hō est motus ⁊c. facit syll'm 2ᵃ figure. ⁊ vltimum exemplū cū dicit. q deo nō est t ꝑs opportunū: facit syll'm 3ᵃ figure. alia aūt exempla sunt p pmā figurā. ⁊ ita docet in oi figura syllogizare ex obliquis per exempla que ponit.

B

Reduplicatū aūt i ppōnib⁹ ad primā extremitatē ponēdū: nō ad mediū. dico aūt vt si fiat syll's: qm̄ iustitia est disciplina in eo q bonū ad primā extremitatē ponēdū. Sit eni. a. disciplina qm̄ bonus in quo. b. bonū. In quo vo. c. iustitia: q̄. a. verus est de. b. p̄dicari: nā disciplina bonū est qm̄ bonū: sz ⁊. b. de. c. nā iustitia qdē bonū. sic ergo fit resolutio. si āt ad. b. pōat qm̄ bonū nō erit syll's nā. a. qdē de. b. verū erit. b. āt de. c. nō erit verus. Nā bonū qm̄ bonū p̄dicare de iustitia falsum ⁊ nō intelligibile. Similiter aūt ⁊ si salubre ostendat qm̄ disciplinatū est in eo q bonū: aut hyrcoceruus in eo q nō existens: aut homo corruptibile in eo q sensibile: in oib⁹ eni super p̄dicatis ad extremū maius reduplicatio ē ponenda.

C

Postq̄ mouit difficultates ꝓtingētes circa p̄ncipales terminos. In hac pte remouet difficultates ꝓtingētes circa aliqd annexū p̄ncipalib⁹ termis. ⁊ ꝗ dico in reductiōe duaꝝ ppōnū in terminos tres. diuiditur āt in duas. in p remouet difficultatē ꝓtingētē circa annexum p̄dicato. in 2ᵃ cū dicit (Nō est āt idē neq esse.) remouet difficultatē ꝓtingētē circa aliqd annexū subto. prima in duas in prima remouet difficultatē p̄dictā. in 2ᵃ cū dicit (Opz āt accipere.) determinat quādā idoneitatē circa hoc. Notandū ergo q annexū ipsi p̄dicato reduplicatio est de qua intēdit determinare qūo faciēda est reductio in q̄tuor terminos in syll'o vbi accipit reduplicatio. ⁊ diuidit in duas. in prima docet qūo reducēdū est vbi fit reduplicatio medij.

D

in 2ᵃ cū dicit (Nō ē āt eadē pō.) vbi ē reduplicatio minoris extremitatis. in pma sic pcedit. p̄ pponit ꝗnem intentā dicēs: q reduplicatio medij oz poni ad maiorē extremitatē ⁊ nō ad mediū in reductione facienda: ⁊ ꝗ est (Reduplicatū autē.) 2ᵃ ea oñdit: ⁊ pcedit sic pmo ostendit q reduplicatio medij ponenda est ad maiorē extremitatē eo q ipsa sic posita fit syll's: ppōnib⁹ exñtib⁹ veris sic. boni est disciplina inquātū bonū. iustitia est bonū. ergo iustitie est disciplina inquātū bonū. Ex quo concludit q facta reduplicatione medij talis est ꝓueniēs resol'o in terminos. s. vt pm⁹ terminus ponatur maior extremitas cum reduplicatione medij. ⁊ secūdus minor extremitas. 3ᵘ āt ipsuz mediuz absolute. ⁊ ꝗ est. (Dico aūt vt si fiat syll's.) 2ᵃ oñdit q reduplicatio medij nō oz poni ad mediuz: eo q nō erit syll's ex veris. sic eni dicēdo. boni inquātū bonū est disciplina. Justitia est bonū inquātū bonum. erit minor ppō falsa ⁊ nō intelligibilis: ⁊ huius cā patebit ꝓsequenter. ⁊ ꝗ est (Si aūt ad. b. ponatur) Tertio redit ad magis declarandū qūo fit syll's reduplicatione medij posita ad maiorē extremitatē ⁊ ponit ibi tres ꝗnes. quarū prima sic ꝓcluditur oē bonus est disciplinatū inquātū bonum. salubre est bonus. ergo salubre est disciplinatū inquātū bonum. ⁊ ꝗ est (Sil'r autē ⁊ si salubre.) 2ᵃ sic ꝓcludit. oē nō exñs est opinabile inquantū nō exñs. hyrcoceruus est nō exñs. ergo ē opinabile inquātū nō exñs. ⁊ ꝗ ē (Aut hyrcoceru⁹.) Tertia sic ꝓcluditur. oē sensibile est corruptibile inquātū sensibile. hō est sensibilis. ergo hō ē corruptibilis iquātū sensibilis. ⁊ ꝗ ē (Aut hō corruptibilis.) accipiunt hec tria exēpla sic. vltimo accipit in terminis eēntialibus ⁊ alia in accñtalib⁹ ita q p̄ⁿ in his vbi inesse simpl'r. 2ᵐ aūt vbi inesse fm quid.

E

¶ Nō est aūt eadē posito terminoꝝ qm̄ simpliciter qdē syllogizatū ⁊ qm̄ hoc quid aut quo aut qūo. Dico aūt vt qm̄ bonū scibile ostensum fuerit ⁊ qm̄ disciplinatū qdē bonū: sed siquidē disciplinatū ostensuz est: mediū ponendum est ens si autem bonum ens quidem.

F

¶ In hac pte intēdit Ari. determinare qūo reducendum est in terminos vbi fit reduplicatio minoris extremitatis. ⁊ diuiditur: qr p̄mo narrat. 2ᵃ narratum manifestat in exemplis. ibi 2ᵃ (Sit eni. a. qdē.) in pma sic pcedit. p̄ dicit in generali q ad ꝓcludendū maiorē de minori cū aliq̄ reduplicatione: aut alia ꝓditione determinatiōis alia ⁊ alia exigit terminoꝝ dispositio: ⁊ intelligit cū dicit (Qm̄ hoc.) ꝗdictionē factam per reduplicationē aliquā. per hoc āt qd dicit (Aut qūo.) ꝗdictionē ad ptē in mō. ⁊ ꝗ est (Non est autem eadē.) 2ᵃ magis explanat dicens: q alia ⁊ alia erit terminorum dispō ad ostendendū maiorem extremitatē de minori cū reduplicatione minoris ⁊ sumendū est medium cum reduplicatione minoris. ⁊ ꝗ est (Dico āt vt qm̄ bonum.) ⁊ intelligit per bonum minorē extremitatem: cum sit subm ꝗnis. per ꝗ aūt qd dicit disciplinatum maiorem extremitatem simpl'r. per disciplinatum inquātum bonum. maiorez extremitatē cum reduplicatione minoris. per hoc qd dicit (Ens.) mediuz simpl'r dictū. per ꝗ qd dicit. (Quod ens.) medium cōtractum per reduplicationem minoris.

G

¶ Sit enim. a. quidem disciplina: qm̄ quid ens: in quo aūt. b. ens quid ⁊ in quo autem bonuz: verum aūt de. b. predicari erat enim disciplina alicuius entis qm̄ quid ens: sed ⁊. b. de. c. nā in quo. c. bonū quid. quare ⁊. a. de. c. erit ergo disciplina boni qm̄ bonū: erat enim qd ens ꝓprie substātie signum. Si aūt ens mediū fit positū: ⁊ ad exemplū ens simpl'r. ⁊ nō quid ens dictū fit non erat syll's. qm̄ disciplina est boni qm̄ bonū: sed qm̄ ens. vt si sit in quo. a. disciplina qm̄ ens in q̄. b. ens. in quo. c. bonū. manifestū ergo qm̄ in ꝓticularib⁹ syll'is sic sumēdi sūt termini.

D

¶ Cōsequenter narrata manifestat in exēplis. ⁊ diuiditur. qr p̄ oñdit quo modo ponēda est reduplicatio minoris cū medio ad syllogizandū maiorez extremitatem de minore cum reduplicatione minoris. 2ᵃ ostendit q reduplicatione minoris nō posita ad mediū non syllogizabit maior extremitas cū reduplicatiōe minoris. in pᵃ sic pcedit. p̄ imponit terminos ⁊ facit syll'os. sit eni minor extremitas bonū. me

J diū aūt ens iquātū bonū. maior aūt extremitas disciplinatū inquātū bonū: ⁊ erūt sic sylli. entis inquātū bonū est disciplina inquātū bonū: sz bonū est ens inquātū bonū. ḡ bonum est disciplina inquantū bonū. Et nota ꝙ aliqñ tangit pōnem terminoꝝ generaliter. s. ꝙ maior extremitas sit bonū vel aliqd̄ spāle ens ꝯsimile: verūtñ semp ponēdo ꝯnem ponit bonū pro minore extremitate. ꝑ b ḡ qd̄ dicit (Disciplina qm̄ quid ens.) ĩtelligēdū est maiorē extremitatē cuz reduplicatione alicuius spālis entis. s. cū reduplicatione. est enim minor extremitas ꝯtētum sub ente qd̄ qdem ens est mediuz. ꝑ b aūt qd̄ dicit (Quid ens vel aliqd̄ ens) intelligēdū est mediū cū reduplicatiōe minoris specifice mediū. ⁊ b est (Sit. n. a. qdē.) 2° ad ꝯfirmādū ꝯnīā ḡnis dicit ꝙ reduplicatio minoris sup mediū signū ē. Q. maior extremitas ꝯueniat minori eēntialiter: ⁊ ita cum reduplicatione minoris b est ꝯclusuz. ⁊ b est (Erat. n. qd ens.) ¶ Cōsequēter manifestat ꝙ si reduplicatio minoris nō ponit ad mediū: nō ꝯcludet maior de minore cū reduplicatione minoris dicēs: ꝙ si ens simplr̄ sine reduplicatione minoris fuerit mediū ⁊ maior extremitas fuerit qd̄cunqz ens: nō sylla-
k bit maior de minori cū reduplicatione minoris: sed poterit sylla'ri cum reduplicatione medij: si ipsa fuerit ei apposita in maiori ꝑpōne. v. g. sit medium ens: minor extremitas bonū: maior extremitas disciplina: qm̄ ens: ⁊ erit sylla's sic. entis est disciplina inquātū ens bonū. est ens. ḡ boni est disciplina inquātū ens. ⁊ b ē (Si āt ens medium.) ¶ Cōsequēter epilogādo concludit ꝙ in syllis ꝯctis ⁊ particularitatis per reduplicationem in reductione sic sumēdi sunt termini. s. ꝙ cū est reduplicatio medij tunc debet vnus terminorum esse maior extremitas cum reduplicatione medij: ⁊ alius ipsum mediuz. tertius āt minor extremitas qñ fit reductio minoris existentis tunc debet vnus terminorū poni maior extremitas cū reduplicatione minoris. ⁊ alius mediū cum reduplicatione minoris: ⁊ tertius minor extremitas absolute. ⁊ b est (Manifestum ergo qm̄.)

¶ Oportet aūt permutare que idem valeant nomina pro nominibus. ⁊ orationes pro oratio-
l nibus ⁊ nomē ⁊ orationē ⁊ semp pro oratione nomen accipere. facilior enim est terminoꝝ expositio vt si nihil differt dicere suspicabile nō eē genus opinabilis aut nō esse idem ꝙ suspicabile qd opinabile. Nam idem signū ꝑ oōne dicta suspicabile ⁊ opinabile termini ponēdi sūt.

¶ Hic determinat quādā idoneitatez ꝑdicram. ⁊ diuidit in ꝑn̄ ⁊ incidens. in ꝑn̄ docet ꝙ in reductione in tres terminos opz accipere terminū ⁊ oōnē b modo pro se innicē: vt termin⁹ notior accipiat ꝑ min⁹ noto: ⁊ oō notior ꝑ min⁹ nota: ⁊ vlr ꝑ oōne q̄ oz accipi termin⁹: accipiendū eē terminū simplicē. ⁊ b dico si ꝯtigat qd̄ supius docuit. Q. non sp sunt q̄rēdi termini simplices ⁊ addit cām huius dicens ꝙ facilior fiet resol'o ꝓm hūc modū: ⁊ exēplificare de hoc
m ꝙ dic (Q. cū idē significet b oō.) suspicabile nō est genus opinabilis: cū ista opinabile nō est spēs suspicabilis: nō est in reductione ponenda tota oō: sz pro ipsa ponendi sunt termini. s. suspicabile ⁊ opinabile. ⁊ b est (Opz autē ⁊c.)

¶ Qm̄ vo nō est idē esse voluptatem bonum ⁊ esse voluptatem quod bonū non simplr̄ in terminos. Sed si est sylla's qm̄ voluptas est bonū terminum ponendum bonum. Si autem qm̄ qd̄ bonū qd̄ bonū similiter ⁊ in alijs.

¶ Sequit incidēs in q̄ remouet dubitationez: qz. n. dixit ꝙ ꝑ oōne ponēdus est termin⁹ simplex. ponēdus eēt ꝑ maiore cū reduplicatiōe minoris: ⁊ b remouet dicēs. Q. nūq̄z pro termino sūpto cū reduplicatiōe ponēdus est alius terminus q̄z idē cuz reduplicatione: nec debet trāsferri in terminum simplicem. ⁊ b est (Qm̄ vo non est idem.) ⁊ intelligendū est per bonum maiorez extremitatē simplr̄. ⁊ ꝑ qd̄ bonū maiorē extremitatem cum reduplicatione. n

Dubitaret forte aliqs ꝑ c⁹ ꝑprietas siue ꝯditio est reduplicatio. vtrū. s. subti an predicati ⁊ vī ꝙ subti: qz reduplicatio dic cām exītem in subto. q̄re ꝑdi'ei inest. ⁊ iō vī ꝙ circa subm bz fieri: in q̄ ē cā quā enūciat. ¶ Adhuc distributio qz fieri bz circa opposita ipsius subti: oz ḡ eadē rōne cū reduplicatio sit ipsi⁹ subti ꝑprietas subti erit. v. g. hō iquātū hō est aial ⁊ hȝ. ¶ Adhuc b dicō ꝓm ꝙ ipm idē dicit cū reductiōe: sz ipsa ē ꝯditio subti q̄re ⁊ reduplicatio. ꝑ hō mioris. si dico hō ē aial ꝓz ꝙ ipm est. si ꝓm ꝙ ipm est ꝑdi' ꝑpō ē falsa: qz signat ꝙ hō sit oē aial: si refert subm tunc b qd̄ dico ꝓm ꝙ ipz est ꝑprietas subti. ¶ Adhuc si ꝓduplicatio sit ꝯditio ꝑdi' tūc erit sic ponēda ꝓduplicatio. b ē aial iquātū aial: ⁊ sic sp erit ꝑpō sla cū reductiōe. ¶ Ad opp' sic. iherētia ē q̄dā rel'o q̄ ad subz terminat: ⁊ a pre' ichoat: sz reduplicatio denotat cām h⁹ iherētie: q̄re repuplicatio denotat hitudinē ichoatā a p' ⁊ terminatā ad subm. q̄re p' ꝯditio est pre' ⁊ circa subm bz fieri. ⁊ b ꝓcedēdū est. ¶ Ad p' obm dōm ꝙ quāuis p ꝓduplicationē denotet cā exītie ī subo b nō ē absol' sz iquātū per illā inest ꝑdi' vñ denotat cā eē ī subto ipsi⁹ iherētie pre' ⁊ iō magis circa ꝑdi' nata ē poni reduplicatio q̄z circa subz. In opp'. O ¶ Ad 2' dōm ꝙ sec⁹ ē ō distributiōe ⁊ reduplicatione. distributio. n. ē ipsi⁹ subi ī cōpōne ad ꝑdi' ⁊ hitudo ꝑ distributionē ad signata icipit a subto tēdēs in ꝑdi' ⁊ iō addit ad subm. reduplicatio āt ē eꝝ: qz signat cām inherētie que qdē iherētia icipit a ꝑdi' ⁊ termiat ad subm: ⁊ iō additur pre' ꝑpe. ¶ Ad 3' dōm ꝙ b ōtermiatio ꝓm ꝙ ipm est pro petas pre' sic ⁊ reduplicatio. sz ꝙ nō fit pre' absolute: imo ī cōpōne ad subz. signat b rl'm ipm faciēs rel'onē ad subm. ¶ Ad 4' dōz ꝙ reduplicatio nō terminat ipz ꝑdi': q̄uis sit addēda ad ꝑdi': sz termiat ipm subm sup ꝑdi': ⁊ sic hō est aial iquātū hō nō absolute dispō ipsi⁹ ꝑ' est sed in cōpōne ad subm: vt dcm̄ ē. ¶ Dito ꝙ reduplicatio sit ꝯditio ad ꝑdi' addēda. q̄ritur vtrū fiat sylla's in aliq̄ figura cū reduplicatiōe maioris. sic cū reduplicatiōe medij vel minoris: qz de b nō facit Ari. mētionē. ¶ Et dōm ꝙ nō: eo ꝙ in oī figura in ꝯne ꝑdicat maior extremitas. ꝙ si sumeret cū reduplicatione reduplicaret ꝑdi' sup subm: qd̄ est ō nām reduplicatiōis. Quia sic dcm̄ ē reduplicatio retinet subm sup ꝑdi'. ¶ Adhuc si fiet in ꝑ' figura vl' 3' reduplicatio ꝑdi' sup subm: qd̄ est incōueniēs sic pz ꝯsiderātī. in 2' ēt figura nō pōt maior extremitas: sz subijciat reduplicari sup mediū in vtraqz ꝑpōne: eo ꝙ subm maioris ꝑpōnis ⁊ subm minoris opp' hnt in 2' figura. vñ nō erunt ꝑmisse ambe vere sicut in reduplicatione maioris. Nullū malū est eligendū inquātū malū. Omne bonum est eligendum inquantū bonum. pz igitur ꝙ nunq̄z syllogizatur cum reduplicatione maioris existentis: ⁊ pz post causa. Dubiuz 1° 2° 3° 4°

Consequēter forte q̄rē cū ꝯtingat negatiue syllogizare cū reduplicatiōe sic ⁊ affirmatiue. q̄re nō docet b Ari. ⁊ ꝙ ꝯtigat palā est in exemplo sic. nullū eligēdū est malū inquātū eligēdū. Omne bonum est eligēdū. ḡ nullū bonū est malū inquātū est eligendū. b iā facta est reduplicatio medij: fit ēt reduplicatio minoris sic. nullum corpus inquātū egrū est sanuz. iquātum egrū oē egrū est corp⁹ inquātū egrū. ḡ nulluz egruz est sanuz inquātū egruz. ¶ Ad hoc dōm ꝙ Ari. nō itēdit b docere modos sylla'ndi cuz reduplicatiōe: sed tm̄ intēdit q̄o in terminos facienda est reductio duaꝝ ꝑpōnuz vbi sumitur reduplicatio. ⁊ iō nō determiat q̄o syllogizatur negatiue cum reductione. hoc enim qd̄ intendit sufficienter potest per syllogismum affirmatiuum reduplicatorium. Dubiuz

Dubius A **Alterius** forte queret. vtrũ cũ reduplicatiõe medij ⁊ minoris ꝙ op3 figuras syll'ari. ꝑma eni pót sicut docet Ari. sed qõ est. vtꝫ sil'r potest in scõa ⁊ 3ª. ¶ Et dõm ꝙ in 2ª figura fieri pót minoris reduplicatio in minore ꝓpóne: sed nõ pót fieri ibi reduplicatio medij. in 3ª figura ecõuerso fit reduplicatio medij: sed nõ minoris: ⁊ ꝗ p3 sic. Si in 2ª figura fiat reduplicatio medij: aut ille ponet ad medium: ⁊ erit etiam ꝓpó falsa. Quia medium predicatur: ⁊ tunc fiet reduplicatio predicati ad predicatum sic. nullũ malũ est eligendũ inquantum eligendũ: aut illa ponatur ad maiorẽ extremitatẽ q̃ subijcit medio: qõ ẽt ẽ icõueniẽs. vt si dicatur. nullũ malũ inquãtũ eligẽdũ est eligẽdũ: ⁊ p3 ꝙ ꝗ est falsa. Quia signãt oppositũ eẽ cãm oppositi. potest tñ fieri minoris reduplicatio in minore ꝓpóne ⁊ ꝛcludi cũ reduplicatione minoris sic. nullũ malum est eligendũ: sed oẽ bonũ est eligẽdũ inquãtũ bonũ. g̃ nullũ bonũ est malũ inquãtũ bonũ. Jn 3ª aũt figura pót ꝛcludi: aut enim apponet ad minorẽ extremitatẽ que ꝑdicatũ aut ad B subm. ſ. ad mediũ: ⁊ vtroq̃ mõ ꝓpó erit falsa sicut p3 cõsideranti in predictis terminis. p3 g̃ ex his ꝙ nõ in ꝑma figura fit vtraq̃ reduplicatio. Sed ꝗ. syll's scõe figure descẽdit a syll'o ꝑme cõuersa minore. g̃ cũ fiat syll's negatiuus in ꝑma cũ reduplicatione medij cõuersa maiore que negatiua est erit 2ª figura cum reduplicatione medij. v. g. nullum eligẽdũ est malũ inquãtũ eligẽdũ. Oẽ bonũ est eligendũ. g̃ nullũ eligẽdũ ⁊c. ꝛuersa maiore fiet 2ª figura. ¶ Et dõm ꝙ nõ pót ex tali syll'o reduplicante medium in ꝑma descẽdere syll's scõe manẽte reduplicatione medij. Quia nõ cõuertit maior manẽte illa reduplicatione sed bene conuertitur acceptis terminis principalibus sine reduplicatione. bene enim dicitur: nullum malum est eligendũ. ⁊ eꝗ nullũ eligẽdũ est malũ. Sil'r bene dicit. nullũ malũ est eligẽdus inquãtũ malũ: sed nõ eꝗ nullũ eligẽdũ inquãtũ malũ ẽ malũ. ¶ Sꝫ ꝗ tũc sequit ꝙ aliq̃ vl'is negatiua nõ ꝛuertit simpliciter. qõ est ꝗ Ari. ¶ Adhuc in ꝛuersione facienda obseruãdũ ꝙ termini stent sub eisdem determinationibus in C cõuertẽte ⁊ ꝛuersa: ⁊ ita si fuerit reduplicatio posita ad ꝑdicatum ꝛuersa ꝓpóne erit eadẽ reduplicatio ad subm qõ prius erat ad predicatũ: ⁊ ita fiet ꝛuersio vl'is negatiue manẽte reduplicatione. ¶ Et dõm ꝙ ois vl'is negatiua cõuertitur. Sed sciendũ ꝙ q̃dã sunt determinationes que disponũt subm vel predicatus: id qõ est tales debent manere cũ termino post conuersionem: cuius sunt album nigrũ ⁊ cõsimilia. q̃dã aũt disponũt: subm inquãtũ subm: q̃dã ꝑdicatũ inquãtũ ꝑdicatũ: ⁊ tales cũ terminis in cõuersione non manent: si. v. g. sic dicã. Ois hõ est aial. ꝗ qõ dico ois: cum disponat subm inquãtũ subm: si de subto fiet ꝑdicatũ ⁊ auferat ei rõ subti nõ amplius ei additur ois. vñ sic cõuertit qõdã aial est hõ. sil'r est ꝗ. nullus hõ est asinus: q̃cito eniꝫ hõ definit eẽ subm relinqt dispõnem eius inquãtum subm erat ⁊ cõuertit sic nullus asinus est hõ eodẽ mõ est de reduplicatione ex parte predicati. reduplicatio ꝛditio ꝑdicati est in cõparatione ad subm: ⁊ inquãtũ ꝑdicatũ est: ⁊ iõ de- D finit eẽ reduplicatũ q̃cito definit esse ꝑdicatũ. vñ si ꝛuertatur ⁊ fiat ꝑdicatũ subm. nõ amplius erit reduplicatio cuꝫ eo. ⁊ iõ sic ꝛuertit. nullũ malũ est eligẽdũ: inquãtũ malus. g̃ nullũ eligẽdũ est malũ. vel sic. nullũ eligendũ est malum inquantũ eligendum: ita ꝙ semp fiat reduplicatio subti ad ꝑdicatũ. aliter eni erit ꝓpó falsa: ⁊ aliqñ nugatoria. ¶ Ex his manifestum est quid sit reduplicatio: ⁊ cuius proprietas: ⁊ per cuius reduplicationem est syllogizare in omni figura: ⁊ per cuius reduplicationem non. p3 ẽt p predicta: q̃re reduplicatio medij ponit ad maiorẽ extremitatem qꝫ reduplicatio dꝫ fieri ipsius subti sup ꝑdicatũ ⁊ maior ꝑdicari ꝗ medio. ⁊ p ꝗ ẽt p3 rñsio ad qõdã q̃sitũ. ſ. quare reduplicatio medij nõ ponit ad minorẽ extremitatẽ. minor eni nõ predicatur de medio. dico in ꝑma figura. ⁊ iõ ei non

Epilogat dcã de reduplicatione.

apponit. ¶ Sed tũc dubitat de dictis in litera. ⁊ ꝑmo de E ꝗ qõ dicit ꝙ posita reduplicatione ad mediũ erit minor. ꝓ positio falsa. cũ eni eadẽ reduplicatio medij ponat ad mediũ in maiori. ꝓpóne: sed illa reduplicatio medij posita cũ medio fecit minorẽ falsam. g̃ eadem cã faciet maiorẽ falsam. ¶ Et dõm ꝙ reduplicatio alicuius termini signãt tñ cuius fit reduplicatio vl'r conuenire alteri: qm̃ ergo in maiori dꝫ. Oẽ bonũ inquãtũ bonũ est disciplinatũ signãt bonũ vl'r accipi. Quare significatur inferius accipi vl'r sub suo superiori: ⁊ ꝗ icõueniẽs nõ est: ⁊ iõ maior ꝟa. verũtñ sciẽdũ ꝙ reduplicatio illa proprius ponetur cũ ꝑdicamento q̃ꝫ cũ subto. Qñ aũt in minori dꝫ ꝙ iustitia est bonum inquãtũ bonũ. signãt superius vl'r dici de inferiori sub hoc itellectu iustitia est omne bonũ. sed ꝗ est falsum: qꝫ non est addẽdũ oẽ ad predicatũ: ⁊ fie p3: quare minor falsa ⁊ non maior. ¶ Et dicendum ad obiectum ꝙ non sola additio reduplicationis ad medium causat falsitatem: sed additio eius ad medium existens predicatum.

Dubius F **Alterius** forte dubitaret aliqs. q̃re maior ẽ nõ intelligibilis cũ tali põne reduplicatiõis. q̃uis eni falsa sit. ꝓpó: vꝫ tñ ꝙ intelligi possit cũ apud intellectus sit cõpó ⁊ diuisio: circa q̃s vitas ⁊ falsitas. ¶ Et dõm ꝙ ꝓ positio est nõ intelligibilis: qꝫ signãt idẽ eẽ sui cãm: ⁊ esse ꝑus seipso. qꝫ cũ dꝫ iustitia est bonũ inquãtũ bonũ: intell's est ꝙ iustitia est bonũ inquãtũ iustitia est bonũ. vbi idem signãt esse sui cã: ⁊ ita ꝑus se qõ non esset intelligibile.

Dubius **Ultimo** forte dubitabit de exẽplo qõ ponit: cũ reduplicatiõe minoris extremitatis. ibi. n. ponit ens ꝓ medio: cũ tñ superius docuerit ꝙ nõ ẽ accipiẽdũ ꝓ medio qõ ad oia seqt cui? est ens. ¶ Et dõm ꝙ ꝗ ens absolute nõ possit eẽ mediũ: ens tñ ꝛctũ cum reduplicatione minoris pót eẽ me^m i exẽplo Ari. Et sciẽdũ ꝙ qdã dicunt Ari. ibi intẽdere (Nõ est eadẽ ꝑt termioꝝ.) ꝙ facta in maiore reduplicatiõe medij sup maiorẽ extremitatẽ: ⁊ in minore reduplicatione minoris extremitatis sup me^m ꝑt syll'a ri maior extremitas de minore i differẽter cũ reduplicatione minoris vel medij sic. Oẽ q̃le est disciplinatũ iquãtũ q̃le: oẽ bonũ bonũ ẽ q̃le inquãtũ bo^m: ꝗ illõ nõ vꝫ ꝛueniens itẽtiõi ei?: tũ qꝫ sic fieret syll's ex qbusdã terminis. tum qꝫ in textu semp ponẽdo ꝗnẽ ponit maiorem extremitatẽ cũ reduplicatione minoris sic. bonũ est disciplina inquantus bonũ: ⁊ iõ melior ẽ itẽtio dicta in lra: vel in sentẽtia lre. G

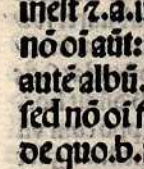

On est autem idẽ neq̃ esse neq̃ dicere qm̃ cui. b. iest huic quoq̃ omni. a. inest. ⁊ dcere cui omni. b. inest huic quoq̃ oi. a. iest: ⁊ dicere cui omni. b. inest ⁊. a. inest oi nihil enim ꝓhibet. b. inesse. c. nõ oi aũt: vt si sit. b. quidem pulchrum aliquid autẽ albũ. Si igitur alicui albo inest pulchrum sed nõ oi fortasse: Si ergo. a. inest. b. nõ oi autẽ de quo. b. neq̃ si omni. c. inest. b. neq̃ si solum inest necesse est. a. inesse. c. non qꝫ nõ oi: sed nec D inest ei qõ est. c. si ãt de quo. b. dicitur vere huic omni inest. a. accidet. a. de quo omni. b. dicitur de eo omni dici: si autem. a. dicatur de omni de quo. b. dicitur: nihil prohibet ei qõ est. c. inesse b. aũt non omni aut omnino non esse.

Hic intẽdit remouere difficultatẽ ꝛtingẽtem in reductiõe p annexũ subto. ⁊ ꝗ est distributio: ⁊ ꝓcedit sic. ꝗ separat oꝛonẽ nõ reducẽdã ab oratione reducenda. 2º reducendam reducit cũ dicit (Jn trib? ergo terminis ⁊c.) Est autem oꝛo cui. b. inest illi inest. a. nõ reducenda: qꝫ ꝑmo syllogizabilis est tãq̃ maior in ꝗ eo

J q̃ pticularis est. hec autē cui oi. b. inest huic oi inest. a. vlis est ⁊ facit syll'm ⁊ in p' figura. ⁊ iō reduci hz. intēdit ḡ rōnē talē ex hac cui. b. inest illi oi inest. a. nihil sequit ex ista cui oi inest. b. huic oi inest. a. sequit aliqd ergo diuerse sūt ppōnes. cui. b. inest ⁊c. cui oi inest. b. ⁊c. huius rōnis ꝑ ponit ꝛnē. ⁊ ꝗ est (Nō est aūt idē neqꝫ ⁊c.) 2° oñdit ꝑmissaz. ⁊ ꝑmo ꝑmā ptē hui⁹. scōo scōaz. ꝑmā ptē sic oñdit. ꝑmo manifestat q̃ ꝛtingit aliqd indefinite sumi sub. b. sicut signat ꝗ ppō. cui. b. inest ⁊c. dicēs: fit albū. b. c. aūt pulchrum alicui albo insit. ⁊ nō oi. b. alicui. c. inerit ⁊ nō oi: ⁊ ita poterit aliqd sumi sub. b. indefinite: ⁊ si nō sumat sub. b. vl'r. ⁊ ꝗ ē (Nihil eniz ꝑhibet.) vel pōt dici q̃ in hac lr'a cōmutāt terminos suos ⁊ accipit. b. pro eo qō pri⁹ dictū est. a. c. aūt ꝑ eo qō dictū est. vñ idez est ac si dicat nihil ꝑhibet. a. inesse b. ⁊. si nō insit vl'r oi. b. ⁊ ꝗ signat per hanc ozonem. cui. b. inest ⁊c. scōo manifestat q̃ nihil sequit ex tali ppōne: qz. a inest. b. nō tñ vl'r oi. b. sic ꝗ significat. cui. b. inest ⁊c. nec necesse est ꝛnem vl'em nec particularez sequi siue minoz assumat vl'r siue particulariter. ⁊ ꝗ est (Si q̃ḡ. a. inest. b.) quā li
k terā sic ꝛcludo. si ergo inest ⁊c. neqꝫ nēce est. a. i. nō nēce ē. a supple inesse. c. ⁊ ꝗ dico nō solū supple: qz non nēce est non c. inesse. s. a. sz qz nec necesse est. a. inēc. c. simpl'r: sz quāuis oi. c. inest. b. i. q̃uis minoz sit vlis. neqꝫ soluz alicui. c. inest b. i. quāuis minoz sit particularis q̃si dicens non solū dico nō sequi ꝛnē: qz nō seqtur ꝛcluſio vlis: sed nec qz particularis. ⁊ ꝗ siue mioz sit vlis siue particularis. ¶ Cōsequenter ostendit scōaz partē ꝑmisse sue rōnis dicēs q̃ si. a. inest oi de quocūqꝫ. b. dicit q̃ signat per hāc ppōnem oi cui. b. inest ⁊c. tunc sequitur ꝛclusio nēcio ita q̃ si. c. vl'r sumatur sub. b. ⁊. a. ei inerit vl'r. si particulariter ⁊. a. ei inerit pticulariter. ⁊ ꝗ est (Si aūt de q̃cūqꝫ.) Deinde redit adhuc sup aliā ppōnē prehabitā dicēs: q̃ si. a. inest alicui ꝛtento sub b. ⁊ illi vl'r nihil ꝑhibet minorē sumi vnā. s. b. inesse. c. sed nō sequitur. a. inesse oi. c. nec ēt oino inesse. ⁊ ita nulla seqtur ꝛ. ⁊ ꝗ est (Si aūt. a. dicatur) sic cōstrue (Si. a. dicatur ō q̃lz. b. dz). i. de aliquo particulari. b. ita q̃ de illo (Nihil ꝑ
l bibet ⁊c.) iam ostēsa est diuersitas inter istas ppōnes cui b. inest illi oi inest. a. cui oi. b. inest oi illi inest. a. qz ex ꝑma non sequitur aliqd: ex scōa aūt aliqd sequitur.

¶ In tribus ergo terminis mānifestuz qm̄ ō nullo. b. oi dicitur ⁊. a. dici hoc est de quocunqꝫ. b. dicitur de omni dici. a. ⁊ si. b. quidē de omni ⁊ a. fil'r. si aūt nō de omni nō necesse est. a. de oi.

¶ Cōsequēter reducit illā que syll'at ꝛnē dicens q̃ manifestū est in terminis trib⁹ qñ. a. dz de oi. b. qz si. b. inest oi. c. ⁊ a. inerit oi. c. si āt. b. nō insit oi. c. sed alicui ⁊. a. nō inerit oi c. sed alicui. ⁊ ꝗ est (In tribus terminis.) ¶ Dubitaret forte aliquis cū. b. ppō cui. b. inest illi oi inest. a. habeat intel-
m lectum particularis ppōnis. ⁊ ipse superius ostendat satis ex tali maiore nō syll'ari in ꝑma figura ad qd ꝗ oñdit hoc. Et pōt dici q̃ ꝗ est pp similitudinē quā hz talis ppō cum vl'i. s. cui oi inest. b. ⁊c. qz cū dz cui. b. inest illi oi inest. a. signat aliqd sumi sub. b. ⁊ illi oi inesse. a. qz idem est ac si dicat. a. inesse oi. b. hec q̃ ppō vlis est: reliq̃ āt hz quādā vltatē. s. re⁹ptēti sub. b. sed nō re⁹. b. ⁊ ita similitudinē hñt iste ppōnes quātū ad vltatē quādā. ⁊ iō ne putent idē oñdit illaz non syll'are aliqd q̃ particularis ē ꝑm rē. ¶ Adhuc dubitabit q̃re nō facit mentionem de illa que syllogizat negatiue in prima figura sicut de illa que affirmatiue. ⁊ quare non separat syll'abile a non syll'abili. possum. n. sic obuiare. cui nulli. b. inest illi nulli inest. a. ⁊ cui. b. non inest huic nulli inest. a. vel sic. cui nulli inest. b. illi omni inest. a. ⁊ illi alicui nō inest. b. illi omni inest. a. vel sic. cui omni. b. inest illi nulli inest. a. ⁊ cui inest alicui. b. illi nulli inest. a. Quare igitur cum predictis non docet que istaruz habet intellectum minoris in syll'o negatiuo prime figure. ¶ Et dōm q̃ istaruz trium cōbinationum due prime ppōnes: ⁊ due scōe significant aliquid negatiue sumi sub. b. ⁊ ita signat disponem ꝑme figure minore exñte negatiua. ⁊ iō ipse inutiles sunt n
ad ꝛcludēdū in ꝑma figura. duarū aūt vltimaꝝ ppōnum ista. cui. b. inest illi nulli inest. a. non significat nisi q̃. a. alicui. b. non inest. ⁊ ita hz itellectū pticularis negatiue q̃ nō est maioz in p' figura: reliq̃ āt. s. cui oi. b. inest illi nulli inest a. hz intellectū vlis negatiue: qz signat idem isti. a. nulli. b. inest. ⁊ potest esse maioz in syll'o negatiuo ꝑme figure. istaz āt duas ppōnes q̃ꝝ altera syll'at: ⁊ reliq̃ adinuicē non separat: nec de eis facit mēionē: qz nō intēdit remouere simpliciter difficultatē q̃ accidit in reducendo penes distributionē ⁊ sufficiēter remouet difficultas q̃ ꝛtingit tā penes distributionē affirmatiuā q̃z negatiuā p ꝗ qō dicit affirmatiuā: nec intēdit ēt determinare quot modis difficultas ꝗ contingat in ppōnib⁹: sed simpl'r eius remotionem.

On opz āt arbitrari ꝑpter expōnem aliqd accidere inconueniēs: non eni o
vtimur in eo q̃ aliquid sit: sed quēad modū geometer pedalem rectā hāc eē sine latitudine dicit: que nō est: sed nō sic vtitur vt ex his syllogizans: oino eni qō nō est vt totum ad partem: ⁊ aliud ad hoc: vt pars ad totum: ex nullo talium ostendit demonstrator. Neqꝫ enim fit syll's. expōne autē sic dicim⁹ vt sentiat qui discit. nō eni sic fit vt sine his nō possibile demonstrare quēadmodū ex quib⁹ syll's.

Incidēs āt est iuxta ꝑdetermiata: qz eni aliqñ fit reductio in terminos abstractos: cū tñ i syll'o oporteat multotiēs ꝛctos. fit. n. reductio in terminos cum aliqñ oporteat sumere ppōnes obliq̃. ex his fit ⁊ reductio in tres terminos nō vl'r sūptos: cū. n. in syll'o oporteat aliquā sumi vl'r: ne puter aliqs Ari. velle q̃ extremis sic sumptis fit syll'are: remouet ꝗ dicēs: q̃ fit expō p terminos sic se hñtes: nō vt eis sic se hñtib⁹ fiat syll's: sed vt ex eis q p hoz
p itelligunt. nō. n. fit talis expō nisi vt cog̃scat discēs de qb⁹ syll'andū fit. ⁊ ꝗ ē sil'e ei qō acc'in geometricis vbi supponit aliq̃ mag⁰⁰ eē pedalis recta sine latitudie cū nō sit. nō. n. ē demtario de illa magnitudine ꝑm q̃ talis ē: sz de illa que pillaz itellīgit. ⁊ ꝗ est (Nō āt opz nō lateat aliquos.)

On lateat aut nos qm̄ in eodē syll'o nō omnes ꝛclusiones per vnā eādē figurā sunt: sz hoc qdē p hāc illa ꝛo per aliā palā ergo qm̄ ⁊ resolutiones in his faciende. Qm̄ autē non ois ppō in oi figura: sed in vnaquaqꝫ dispposite sunt: manifestū ex conclusione in qua figura sit querendum. a

Postqꝫ docuit qūo opz reducere i syll'o vno ⁊ principali ꝗ docet idē circa syll'm nō simpl'r vnū qui colligit ex principali syll'o ⁊ p syll'is: ⁊ pcedit sic ꝑ dicit q̃ ꝛnes eiusdē syll'i aliqñ p diuersas figuras syllogizantur sicut pz in 2° mō tertie figure. vbi ꝑncipalis ꝛ syll'at in 3ª minoz aūt in ꝑma. vel in 2ª. Sed qñ sic sunt plures ꝛnes reducēda est q̃libet ꝛ seozsum in suā figurā ꝑm artem iam determinatā. ⁊ ꝗ est. (Nō lateat aūt nos.) 2° cōcludit q̃ qz in vnaquaqꝫ figura sunt ppie ꝛnes syllogismate: ⁊ nō indifferenter oēs in oi. patere pōt ex ipsa ꝛne in quā figuraz reduci dz. ⁊ hic est (Qm̄ aūt ois.) Opponit ꝗ de eo qō dicit in eodem syll'o plures esse ꝛnes cū ꝗ appareat falsum eo q̃ conclusio est medietas propositionum ⁊ aliter opponit in istis modis sup ꝗ ⁊ soluitur ad omnia ꝑm intellectuz litere: qz loquitur de syllogismo non simpliciter vno: sed

collecto

A collecto ex principali syllogismo ⁊ pro syllogismis.

Si diffinitiones aut oronũ quecunq; ad vnũ sunt redarguentes eoꝝ q̃ sunt in termino ad quid redargutũ est terminũ ponẽdũ ⁊ nõ totam orationẽ. minus enim contingit perturbari ꝓpter longitudinem: vt si aquã ostendit qm̃ humidus potus: potum ⁊ aquam terminos ponendum.

Postq̃ docuit quõ reducẽdum est in ostẽsiuis vbi aliqd syllꝓat in se ⁊ imediate. B̃ docet quõ reducẽdus est in illis vbi aliquid syllꝓat in alio ⁊ mediate dicẽs. Q̃ si iterimẽde sint diffõnes p aliq̃ pticulã existẽtes in eis iterimendas: vt si debeat interimi b̃ diffinitio aque. aqua est potus humidus. p interrẽptionẽ hui⁹ pticule potus nõ est ponere in reductiõe totã diffinitionẽ ꝓterio vno ſz aqua ⁊ potus ponẽdi sunt termini. ⁊ rõ est vt nõ turbet ꝓp terminoꝝ plixitatẽ. ⁊ b̃ est (Ad diffõnes aut.)

B Ampliõ ãt ex hypothesi syll'os nõ est tẽtandũ reducere: nam nõ est ex his q̃ posita sunt reducere: nõ eniz p syll'os ostensi sunt sed per consensum cõcessionis: vt si quis ponat q̃ vna quedaz potestas nõ sit ꝯtrarioꝝ neq; disciplinã vnã esse. deinde disputat: qm̃ non est vna ptãs contrarioꝝ vt sanatiui ⁊ egrotatiui. Simul enim idez erit sanatiuum ⁊ egrotatiuũ: qm̃ ergo nõ est vna cõtrariorum oium potestas ostensum est. Sed qm̃ nõ est disciplina vna non ostensum: q̃uis cõfiteri sit necesse: at nõ ex syll'o: sed ex conditione: hoc igit nõ est reducere: qm̃ autez nec vna potestas est. Sic enim sozsitan ⁊ fuit syll's. illud aut cõditio: sil'r autem ⁊ in his que per impossibile concludunt: nã neq; hos resoluere: sed ad impossibile quidem deductione: syll'o enim monstratur alterũ non est: sed ex conditione aut concluditur. Differunt aut a predictis: qm̃ in illis qdẽ oz prius cõfiteri si debeat accidere: vt si oñdat vna potestas ꝯtrarioꝝ ⁊ disciplinã eadẽ esse. hi aut ⁊ nõ prius cõfessi cõcedũt: eo q̃ manifestuz fit falsum: vt posito diametro simetro: eo q̃ impari equalia sint paribus.

D Postq̃ docuit reducere in syll'is ostẽsiuis. B̃ intendit de reductiõe in syll'is ad'ipo'e ostẽdens q̃ in illis inq̃tũ ex hypothesi sunt nõ est ponẽda reductio ꝯueniẽs sic. syll'i ex hypothesi oes nõ sunt syll'ati ex p̃mis: sed oes ꝯcessi ad placitũ: sed hmõi argumẽtationes nõ sunt reducẽde ꝓm artẽ habitã in p̃cedẽtib⁹. g̃ syll'os ex hypothesi nõ est sic reducere. huius rõnis p̃ ponit ꝯnẽ. ⁊ b̃ est (Amplius aut.) 2° minorẽ. ⁊ b̃ est (nã nõ ex his.) 3° ostẽdit minorẽ inductiue ⁊ diuidit in duas. in p̃° inducit in syll'o ex hypothesi q̃ est ꝓz similitudinẽ: ⁊ q̃ est p impo'e. in 2ª cũ dicit (Plures aut in diuersi.) inductionẽ cõplet. p̃° hz p̃ncipale ⁊ incidens. in principali p̃ hz inductionẽ in syll'o ex hypothesi q̃ est ꝓz similitudinẽ b̃ mõ si ꝯcedat. q̃ si nõ est vna ptãs ꝯrioꝝ: nec vna disciplina erit ꝯrioꝝ: ⁊ postea syll'et q̃ non est vna ptãs oium ꝯrioꝝ sic. sanũ ⁊ egruz sunt ꝯria. sani ⁊ egri nõ est vna ptãs. ergo nõ oium ꝯrioꝝ est vna ptãs. medũ p q̃ bec ꝯ̃ non est vna ptãs ꝯrioꝝ. syll'ata est ⁊ reduci pot ꝓm p̃dictã artẽ. b̃ aut nõ est vna disciplina ꝯrioꝝ. syll'ata nõ est: iz ex diuisiõe accepta. ⁊ b̃ iõ nõ reducit vt siqs ponat. 2° iducit in syll'o ex hypothesi q̃ est p impo'e dicẽs q̃ syll's p ipo'e nõ syll'at nec reducit. syll's ãt ad ipo'e syll'at ⁊ pot reduci ꝓm artẽ p̃habitã. differũt aut syll'i ad ipo'e ⁊ syll'i p ipo'e. pz ex p̃dictis. ⁊ b̃ est (Sil'r ãt ⁊ in alijs.) seqt incidẽs: qꝛ eni ex iã dictis pz ꝯueniẽtia iter syll'm ex hypothesi q̃ est ꝓm similitudinẽ: ⁊ q̃ est p impo'e ponit iuxta b̃ eorum ordiam dicẽs: q̃ syll's q̃ est ꝓm similitudinẽ nõ pot ex hypothesi inferre ꝯnẽ principalẽ ꝓbatã nisi fiat p̃cõfessio: qꝛ nõ seqtur. si nõ est vna ptãs ꝯrioꝝ. ergo nec vna disciplina nisi facta preconfessione q̃ hoc ostenso ostensum fit alterũ. syll's aut p impo'e pot ꝯcludere ꝯnẽ principalem necessario sine precõfessione. seqtur enim p nãm oppositionis ꝯdictorie: sed hoc est falsum manifeste. ergo oppositus est verꝝ siue hoc ꝯfiteat rñdens siue nõ. ⁊ b̃ est (Differt aut a predictis. (Et nota q̃ nõ est oppositio inter b̃ qõ b̃ dicit syll'm p impo'e necio inferre sine precõfessione. ⁊ hoc qõ dixit supius oẽs syll'os ex hypothesi cõcessos esse ad placitũ: qꝛ siue fiat precõfessio siue non: sed necessario illatio ad cõclusionẽ principalem semper manifestũ est: qꝛ illa cõcessa est ad placitũ: qꝛ nõ est p syll'm habita.

¶ Plures aut ⁊ alij concludunt ex conditione quos pspicere oportet ⁊ notare aperte. Que ergo horuz differentie ⁊ quotiẽs fiunt qui sunt ex hypothesi postea dicemus. Nunc aut tm̃ fit nobis manifestũ qm̃ nõ est soluere in figuram huiusmodi syll'os: ob quam cãm diximus.

¶ Cõsequẽter cõplet iductionẽ p quã oñdit minorẽ dicens: q̃ plures sunt modi syll'oꝝ ex hypothesi: quos oz pspicere ⁊ pnotare ad b̃ manifestãdũ ⁊ b̃ iã in aliqbus eoꝝ ostẽsuz est. ⁊ b̃ est (Plures aut ⁊ alij.) addit aut incidẽter qõ iferi⁹ dicet: quot ⁊ que sint ordie syll'oꝝ ex hypothesi: nũc aut tãtũmodo est intẽtio: qm̃ hmõi syll'i inquantũ sunt ex hypothesi non resoluunt in predictas figuras. ⁊ dictũ est pp qõ. ⁊ b̃ est (Qm̃ ergo hoꝝ ordie.) ¶ Hic forte dubitabit primo de precõfessione. querit enim cũ ad ꝯcludendũ vl'e p particulare oporteat vti precõfessione. Quare similr ad interimendũ vl'e p particulare. ¶ Et dicendum q̃ hoc est: qꝛ destructio pticularis nẽcia destruit vl'em sine omni precõfessione: sed positio particularis non de nẽcitate ponit vl'e.

Deinde dubitat de b̃ q̃ nõ vult syll'os ex hypothesi posse reduci in syll'm. Omne eni genus argumẽtationis in syll'm reduci pot: ⁊ syll's ex hypothesi est aliqõ genus argumẽtatiõis. ¶ Adhuc si dicã. oppositoꝝ nõ est vna ptãs. ergo nec vna disciplina. cõstituit enthimema ex tribus teris. quare addita aliqua ꝓpositione fiet syll's. ¶ Si aut dicat aliq̃ q̃ b̃ verꝝ est: sed nõ oz addi ꝓpositio ad ꝓpõnes p̃existẽtes. Cõtra. dicit ari. in p̃n° huius capli: q̃ si desit aliq̃ ꝓpo addẽda est: si supfluit auferẽda. ¶ Adhuc addat maior sic. quozũcũq; non est vna ptãs: nec vna disciplina. Sed dicet aliq̃ q̃ non est syll's: eo q̃ minor est negatiua in prima figura. Sed ꝯ. sumat similitudo affirmatiue. quozũcũq; est idẽ sensus ⁊ eadẽ disciplina. Oppositoꝝ est idẽ sensus. ergo ⁊ eadẽ disciplina: ⁊ sic fit vnus syll's: ⁊ tñ fuit ex hypothesi. eodẽ mõ est reducere syll'os p impo'e p additionẽ maioris. sicut pz: ⁊ ẽt p alios. ¶ Adhuc dicit q̃ qꝛ nõ sunt syll'i ostẽsiui non est eos reducere. ¶ Sed ꝯ. q̃ztõ minus syll'ati sunt cũ nulla necessitas sit nisi a syll'o tãto magis opz eos reduci in syll'm vt appareat eoꝝ necessitas. ¶ Et sciendũ q̃ syll's: duplex est. s. ostensiuus ⁊ cathegoricus: cui⁹ necessitas est p dici de oi ⁊ de nullo: vel hypotheticus cuius nẽcitas magis est vel a põne: vel a destructione ꝯtingẽtis: vel a nã oppõnis: vel alia hitudine hmõi locali de syll'o p̃ loq̃t b̃ Ari. ⁊ locutus est p totũ pri⁹ hui⁹. de 2° aut nõ. Dõm g̃ q̃ syll'i ex hypothesi pñt reduci i syll'z

Dubiuz

2°

b

3°

4°

hypothetícū:ſz nō in ſyll'm ſimplicē ⁊ cathegoricū. ¶ Et dōm ad ꝑ'm ꝙ oē gen' argumētādi reducit' in ſyll'm hūc vl' illū ſub diſiūctione:ſz nō in ſyll'm oñiuū cathegoricū de q̄ loqt' h:⁊ p h̄ pz R° ad 2'm ⁊ 3'm. appoſita eni maiore ꝓpōne nō eſt ꝓdonalis:ſed ſyll's hypotheticus infert' p habitudinem localem.ſ.a pōne añtis. ¶ Ad 4'm dōz ꝙ nō ſunt oſtē ſi p ſyll'm.i.p virtutē ſyll'i oſtenſiui ad ꝓcluſionē:ideo non reducunt' in ipſum:⁊ h̄ eſt qō itēdit:nihilominus tñ in illū ſyll'm pñt reduci p virtutē cuius ꝓcludūt.ſ.hypotheticuz: ſed ille nō reputat' h̄ ſyll's:eo ꝙ loqt' ſoluz de oſtenſiuo.

Dubiuz Cōſequēter dubitabit aliqs.vbi arist.deteriabit modos ſyll'oꝝ ex hypotheſi:ſicut dicit ſe deteriaturū eſſe. ¶ Et dōm ꝙ in 2° hui' ⁊ in topicis. ¶ Sed tūc quer'.quare nō determinat in 2° huius de oi ſyll'o ex hypotheſi:vt de illo qui eſt ſm ſilitudinem ⁊ q eſt ſm ꝓportionē ⁊ a maiori ⁊ a minori ⁊ a caſibus ⁊ hmōi. ſolū enim de illo q eſt p impoſe ⁊ qbuſdā alijs paucis determinat. Et dōm ꝙ in hac doctrina hz deteriare ſyll'os ⁊ modos ſyll'oꝝ q cōiter neceſſitatē h̄ñt:⁊ cōes ſunt ad oēm mām. Syll's aūt ad impoſe ⁊ alij de qbus agit in 2° hui'. k pbatū eni ex neceſſitate ⁊ hic in quacūqz cā:ſz ſyll's ex hypotheſi q eſt ſm ſilitudinē ⁊ q eſt a ꝓportiōe ⁊ a maiori ⁊ hmōi oēs nō ſunt vl'r ſe h̄ntes ad oēz mām:ſed ad pbabilitatē tm:ſolū eni ꝓcludūt pbabil'r ⁊ nō cū neceſſitate ſimpliciter.vñ talis ſyll's non eſt de vſu demonſtratiuoꝝ:ſed tm dialecticoruz:⁊ ideo non debuit de his in hac doctrina determinare:ſed in topicis.

Necūqz aūt in pluribus figuris ꝓcludunt' pblemata ſi in altera ſyllogizatum eſt:eſt reducere ſyll'm in alteraz: vt eū qui in prima eſt priuatiuuz in ſecundam figurā.⁊ eū q eſt in media in primaz: non oīs aūt:ſed quoſdā erit aūt manifeſtum in ſequentibus.Si eni.a.nulli.b.b.aūt oī.c.a.nulli.c.ſit in prima figura.Si aūt cōuertat' priuati- l ua media erit.nā.b.a.qdez nulli.c.aūt oī inerit. Sil'r aūt ⁊ ſi nō vl'is:ſed pticularis ſit ſyll's:vt ſi a.qdē nulli.b.b.aūt alicui.c.ꝓuerſa enim priuatiua media erit figura.Hoꝝ aūt ſyll'oꝝ qui ſunt in media figura:duo qdē vl'es reducunt' in primam figuram:particularium autē alius ſolus inſit enim.a.b.qdem nulli.c.aūt oī:ꝓuerſa eni priuatiua prima erit figura.nā.b.qdez nulli.a. a.aūt oī.c.inerat.Si aūt p̄dicatiuum ſit.a.b.priuatiuū.a.c.primus terminus ponendus eſt.c. hoc enim nulli ineſt.a.a.vo oī.b.quare nulli.c. m inerit.b.ergo ⁊.b.nulli.c.ꝓuertit' eni priuatiua ſi aūt particularis ſit ſyll's qñ priuatiuuz qdem erat ad maiorē extremitatē reſoluit' in primam figuram:vt ſi.a.nulli.b.ineſt alicui autē.c.ineſt a.ꝓuerſa enim priuatiua prima erit figura.nam b.qdem nulli.a.a.aūt alicui.c.Quando vo predicatiuuz nō reſoluit':vt ſi.a.qdem.b.omni.c. autem omni:non enim ſuſcipit ꝓuerſionem.a. b.neqz cum ſit erat ſyllogiſmus.

Poſtqz docuit reductionē oīonis ſyll'ande in figurā h̄ intendit de reductione oīonis ſyll'ate in figura vna vſqz ad figurā aliam ⁊ procedit ſic.primo dat intentionē dicens:ꝙ ꝓpō que ſyll'ari pōt in pluribus figuris ſi fiat ei' ſyll's in figura vna ipſe pōt reduci in figurā aliā:⁊ n exēplificat qūo itēdit.⁊ pz:⁊ h̄ eſt(Qm aūt.)2° pſeqt' iſtaz reductionē:⁊ diuidit' in tres.in p' reducit primā figurā in ſcōam ⁊ ecōuerſo.in 2' pmā in tertiā:⁊ ecōuerſo.(Rurſuz q in tertia qdē.)in 3' ſcōaz in 3'm ecōuerſo cū dic'(Hoꝝ āt.) p' in duas.in p' reducit primā in ſcōam:⁊ h̄ ḡtū ad 2'm modum ⁊ 4'm prie q negatiui ſunt:qz non ꝓcludit' niſi negatiue in 2' figura:⁊ fit iſta reductio in vtroqz p ꝓuerſionē maioris:⁊ h̄ eſt(Soꝝ autē ⁊c.)2° ſcōm p ꝓuerſionē minoris ⁊ trāſpoſitionē:⁊ h̄ eſt(Si aūt predicatū)particulariū aūt primo reducit 3'm modū p ꝓuerſionē maioris:⁊ h̄ eſt(Si aūt particularis.)2° dēi 4'm modū nō reduci:eo ꝙ vl'is affirmatiua non conuertitur expedienter ad reductionem faciendam:eo ꝙ ſi conuertatur erit vtraqz particularis ex quibus non fit ſyllogiſmus:⁊ h̄ eſt(Quando vero predicatuz.)

¶ Rurſum qui in tertia qdē ſunt figura non reſoluent' oēs in primam. Qui aūt in prima non o oēs in tertiā inſit enim.a.qdē omni.b.b.aūt alicui.c.ergo qz cōuertit' particularis predicatiua inerit ⁊.c.alicui.b.a.vo oī.b.ierat:quare fit tertia figura:⁊ ſi priuatiuus ſit ſyll's.ſil'r cōuertit' eni particularis p̄dicatiua:quare.a.qdem nulli b.c.aūt alicui inerit.a.hoꝝ aūt ſyll'oꝝ q ſunt in poſtrema vnus tm nō reſoluit' in prima qñ nō vl'r pont' priuatiua. Alij aūt oēs reſoluuntur. Predicet' eniz de omni.a.⁊.b.ergo conuertit'. c.ad vtrūqz particulariter:inerit ergo.a.alicui b.quare erit prima figura.ſiqdem.a.omni.c.c. aūt alicui.b.⁊ ſi.a.qdē omni.c.h.autem alicui c.ſimilis eſt ratio.cōuertit' enim.b.ad.c.Si aūt b.qdem omni.c.aūt alicui.c.primū terminum p ponenduz.b.nam.b.omni.c.c.aūt alicui.a.q̄re b.alicui.a.qm aūt cōuertitur particularis.a.alicui.b.inerit.Et ſi priuatiuus ſit ſyll's vniuerſalibus terminis.ſimiliter ſumendū:inſit eniz.b. omni.c.a.autē nulli.c.ergo alicui.b. inerit.c.a. aūt nulli.c.quare erit mediū.c.Similiter aūt ⁊ ſi priuatiua qdem ſit vl'is.predicatiua aūt particularis.nam a qdem nulli.c.c.autez alicui.b.inerit.Si aūt particularis ſumat' priuatiua non erit reſolutio:vt ſi.b.qdem omni.c.autem ali- a cui.c.non ineſt:conuerſa.b.c.vtreqz erunt particulares:Manifeſtū aūt qm ad reſoluendū in ſe inuicem figuras que cū minore extremitate eſt propoſitio cōuertenda eſt in vtriſqz figuris. hac enim conuerſa cōmutatio fit.

¶ Conſequēter reducit primā figurā in tertiā ⁊ ecōuerſo:⁊ pcedit ſic.p̄ dicit ꝙ non oēs ſyll' 3' figure reducunt' in primam:qz non qntus.nec oēs ſyll' prime in tertiā:qz nō niſi particularis:⁊ h̄ eſt(Rurſum q in 3'.)2° reducit:⁊ primo particulares ſyll'os prime in tertiā p cōuerſionē minoris: ⁊ h̄ eſt(Inſit enim.a.)2° ecōuerſo ſyll'os tertie in primaz:⁊ diuidit' in duas.in p' reducit ſyll'os affirmatiuos.in 2' negatiuos.⁊ affirmatiorū primo reducit primum modum ⁊ per cōuerſionē minoris:⁊ h̄ eſt(Soꝝ aūt.)2° 4'm moduz

A similiter p ꝓuersionẽ minoris: ⁊ h̄ est (Et si. a. qdez.) tertio 3m modũ p ꝓuersionẽ maioris ⁊ trãspositionez: ⁊ h̄ est (Si a. b.) ¶ Cõsir reducit syll'os negatiuos. ⁊ p̄ 2m modũ ⁊ sextũ p ꝓuersionẽ minoris: ⁊ h̄ est (Ut sit priuatiu⁹.) 2° dicit q̃ qntus reduci nõ põt: eo q̃ non est ibi ꝓpõ ꝓuertibilis nisi vlis affirmatiua qua ꝓuersa ambe erũt pticulares: ⁊ h̄ est (Si aũt pticulariter.) ⁊ addit quoddã notabile supra p̄dicta. s. q̃ p̄ figura ⁊ tertia iuicẽ reducunt p ꝓuersionẽ minoris: ⁊ h̄ est (Manifestũ aũt.) ⁊ vr̄ esse instãtia ꝗ hoc qõ dicit in 3° modo tertie figure vbi fit reductio per cõuersionẽ maioris. sed dicendũ q̃ loqtur de his que habent maiorez vlem. vel dicendũ q̃ appellat minorez in qua post conclusionem ponitur medium ⁊ subijcitur minor.

¶ Hoꝝ aũt qui in tertia sunt figura alter qdem in tertia resoluit. alter vo nõ resoluit in tertiã. nam cuz est vlis priuatiua resoluit. Si enim. a. nulli. b. c. aũt alicui vtraqz similiter cõuertuntur ad. a. quare. b. qdẽ nulli. a. c. vo alicui. a. mediũ
B ergo est. a. Quando aũt. a. omni. b. c. aũt alicui a. non inest non est resolo: neutra enim propositionũ ex conuersione vlis. Quando autẽ ex tertia sunt figura resoluuntur in mediaz: qñ fuerit vlis priuatiua: vt si. a. nulli. c. b. autem alicui. c. aut omni. Nam. c. a. qdem nulli. b. aũt alicui inerit. c. si aũt particularis sit priuatiua non resoluit: non enim suscipit ꝓuersionez particularis negatiue. manifestũ qm̃ idez syllĩ non resoluuntur in his figuris: q̃ nec in primã resoluti sunt: ⁊ quoniã in prima figura resolutis syllogismis isti soli per impossibile clauduntur. Quõ ergo opz reducere syllogismos: ⁊ quando resoluuntur figure in se inuicẽ manifestum ex predictis.

C ¶ Cõsiter reducit 2am figurã in 3am ⁊ eꝗ. ⁊ p̄ reducit 2am in 3am quãtũ ad modos pticulares dicẽs: q̃ tertius scde reducit in 3am ꝓuersa vtraqz ꝓpõe: ⁊ h̄ est (Hoꝝ aũt q in medio.) 2° dicit 4m modũ nõ reduci in 3am figurã eadez cã qua prius: ⁊ h̄ est (Qñ aũt. a.) ¶ Cõsequẽter reducit 3am in 2am: ⁊ h̄ q̃ztũ ad modos negatiuos. ⁊ p̄ reducit 2m ⁊ sextũ modũ p ꝓuersionez vtriusqz: ⁊ h̄ est (Qui aũt ex 3a sunt.) 2° dicit q̃ qnta nõ reducit eadez cã qua prius: ⁊ h̄ est (Si aũt particularis sit.) ¶ Cõsir ex his ꝓcludit correlarie q̃ qntus 3° ⁊ q̃rtus 2° q in primã figurã nõ resoluunt: nec ẽt in his figuris iuicẽ resolui pñt: ⁊ h̄ est (Manifestũ q̃.) Et q̃ i reductiõe oiuz syll'oꝝ i p̄mã figurã isti duo soli modi p ipoſe reducunt: ⁊
D h̄ est (Et qm̃i p̄mã.) Cõsiter epilogat tãgẽs intentionẽ p̄mepti totius capli p h̄ qõ dicit (Quõ aũt oporteat.) ⁊ intentionẽ scde partis p hoc qõ dicit (Et qñ resoluunt.)

Dubiuz **Dubitat** h̄ cũ in prin° docuerit reductionem syll'oruz imperfectorum in perfectos. h̄ autez docet reducere oẽs figuras inuicez. quare nõ docuit hanc reductionẽ simul in p̄cedentib⁹ cũ alia: ¶ Et dõm q̃ hoc est: q: supius nõ determinauit nisi reductionẽ que est ad perfectionẽ: sed p̄ figura non perficit per scdam ⁊ tertiã: sicut econuerso: ⁊ ideo non determinat istam reductionẽ prius cum alia. ⁊ q: h̄ videtur q̃z perfectionẽ syllogismoꝝ imperfectorum repugnare ad hoc hec reductio minus principal'r intenta est illa: ⁊ ideo vltimo determinantur.

Dubiuz **Adhuc** dubitatur. quare nõ reducat singulos syll'os oium figuraꝝ in alias figuras cũ resoluat in uicem oẽs figuras: ¶ Et dõm q̃ non intendit nisi eadem ꝓcl'o quo mõ per se medium alteratum p diuersas figuras syll'ari põt: ⁊ iõ in tota resolone eius manet semp eadẽ cõ E
cluſio in vtroqz syll'o: sed non ois ꝓcl'o põt in omni figura syll'ari: ⁊ iõ non oẽs syllĩ cuiuslibet figure in alias figuras oẽs resoluunt. ¶ Sed tunc dubitat cuz pticularis negatiua ꝓcludit per 4m scde ⁊ 5m tertie. q̃re isti duo modi nõ resoluunt in alias figuras? ¶ Et dõm q̃ h̄ est: q: nõ loqtur nisi de reductione p ꝓuersionẽ que fit in aũte. eadẽ ꝓclusione. sic aũt nõ pñt reduci q̃rtus 2° ⁊ qntus tertie. sicut pz ex dictis in litera. Ex his ergo patet. quare non oẽs modos oium figuraꝝ inuicẽ resoluit. ⁊ quare h̄ determinat ista reductio postq̃z prius: ⁊ que fit illa reductio quaz h̄ intẽdit. hec enim reductio fit semp suppoſita eadẽ ꝓne: ⁊ p qõ mediuz fiat: q: p ꝓuersionẽ. ¶ Sed q̃rit cũ p̄ figura reducit in scdaz ⁊ eꝗ p ꝓuersionẽ maioris. quare magis sic q̃z per ꝓuersionez minoris. ¶ Et dõm q̃ hoc est: q: p̄ figura ⁊ 2a ꝓueniunt in situ medij ⁊ minoris extremitatis: sed discõueniunt in situ maioris extremitatis. ⁊ iõ opz in eis maiorem ꝓpõẽ cõuertere. ⁊ huius cã est: q: 2a descendit a p̄a maiore ꝓuersa. ¶ Adhuc querit. quare p̄ma ⁊ tertia reducunt F
inuicem minore ꝓuersa? ¶ Et dõm q̃ hoc est: q: disconuenit in situ minoris exñtis: sed non in situ maioris. instantia aũt que videt esse in 3° mõ 3° figure vbi ꝓuertit maior soluta est prius. de 2a aũt figura ⁊ 3a pz qũo adinuicẽ resoluuntur. Quia enim discõueniunt in situ vtriusqz extremitatis necesse est vtrãqz ꝓpõez ꝓuerti. ¶ Dubitat adhuc de eo qõ dicit solum 4m scde ⁊ 5m tertie reduci p impoſe. Cũ oẽs syllĩ sic possint reduci. ¶ Et dõz q̃ alij oẽs reduci possunt p cõuersionem: ⁊ ẽt per impossibile: sed isti duo solum per impoſe: ⁊ hoc est qõ intendit. s. q̃ soli isti tm̃ p impossibile reduci possint. ¶ Adhuc querit cũ sic sit intentio de reductione ⁊ duplex sit reductio. s. per ꝓuersionẽ ⁊ per impossibile. quare nõ docet h̄ reductionẽ ad impoſe pro reductione sicut ꝓuersionẽ? Et huius rõ pz ex dictis. reductio enim per ipoſe nõ cõtingit ꝓnẽ prehabitã prius: sed hoc intẽdit h̄ reductio itẽta. ¶ Adhuc reductio p impoſe oñsio argumentationis est tm̃: q: statim transmutat subam rationis: sed conuersio est reductio ⁊ argumentationis ostensio.

¶ Differt aũt in ꝓstruendo aut destruendo aliquid opinari idẽ aut diuersum significare non G
esse hoc ⁊ esse nõ hoc: vt non esse albuz ei qõ est albũ non esse: nõ enim idẽ significãt: neqz enim eius qõ est esse albũ ea que est esse non albũ: sed non esse album: ratio aũt huius hec est. Similiter se hz: possibile est ambulare ei qõ est album ad est nõ album: ⁊ scit bonũ ad scit non bonuz. nã scit bonũ vel est sciens bonum nihil differt: neqz potest ambulare vel est potẽs ambulare: quare ⁊ opposita non põt ambulare ⁊ non est H
potens ambulare aut nõ ambulare. Si igit nõ est potens ambulare idẽ significat: ⁊ est non potens ambulare simul inerunt eidem. idez enim põt ambulare ⁊ non ambulare: ⁊ idem sciens boni ⁊ non boni est: affirmatio autez ⁊ negatio non erũt posite simul in eodẽ. Quẽadmodum ergo nõ idem est nõ scire bonum ⁊ scire nõ bonum: neqz esse nõ bonũ ⁊ non esse bonũ idem. naz si ꝓportionalium altera sit diuersa ⁊ altera neqz esse nõ equale ⁊ non esse equale idez. huic enim qõ est non equale subiacet aliqd ⁊ hoc est inequale: illi vo nihil: eo q̃ equale quidem vel

inequale non omne est: equale autez omne aut non equale. Amplius est non album lignum ⁊ non est album lignum non simul sunt. Si enim est lignum nō album erit lignum: qd̄ aūt nō est album lignum non necesse est esse lignū. Quare manifestū: qm̄ non est eius qd̄ est eius quod est: est bonum qd̄ est lignū non bonuz negatio. Si ergo de omni vno vel affirmatio vel negatio vera: sed non est negatio: palam qm̄ affirmatio aliquo modo erit: affirmationis autem oīs negatio est huius: ergo eius que est non bonū ea que est non est non bonum.

¶ In hac pte intēdit ari. remouere quādā dubitationē ⁊ errorē deteriatū eni est in pcedētib⁹ qūo diuersimode sylla affirmatiua ⁊ negatiua. fuit aūt quorūdam opinio q̄ affirmatio p̄dicati ifiniti: ⁊ negatio p̄dicati finiti eadē est. sicut
k pz ex libro piarmenias: ⁊ ió putauerūt q̄ ista affirmatio ⁊ negatio eodē mō se hēant sylla ri: qd̄ itēdit Ari. h̄ remouere: ⁊ diuidit in duas. in p̄ deteriat h̄ qd̄ principalr intēdit. in 2ª cū dicit (Silr aūt qm̄.) Quedā ad pcedētiū euidētiaz inducit. p̄ in duas. in p̄ cōparat adinuicē affirmationē p̄dicati ifiniti ⁊ negationē p̄dicati finiti in 2ª cū dicit (Qm̄ aūt palā q̄ aliud.) deteriat diuersum modū sylla ndi vtrāq; p̄ in duas. in p̄ cōparat eas teris sumptis nō vlr. in 2ª cū dicit (Et in plūbus.) teris sumptis vlr. p̄ in duas. in p̄ cōparat eas p̄m oriā. in 2ª cū dicit (Hñt aūt ordinē.) p̄z oueniētiā: ⁊ pz ordo: qz principalr de oria intēdit. in p̄ ostēdit q̄ nō est eadē affirmatio p̄dicati ifiniti ad negationē p̄dicati finiti p q̄tuor rōnes. quar p̄ est talis. huius affirmatiōis esse albū negatio nō est esse nō albū: ſz ista nō esse albū. ergo nō sunt idē nō esse albū ⁊ esse nō albū: ⁊ huius rōnis p̄ ponit ꝯnē: ⁊ h̄ est (Differt aūt in ꝯstruēdo.) 2º añs: ⁊ h̄ est (Neqz est ne
l gatio.) 3º ipsuz ostēdit sic. iste due esse albū ⁊ esse nō albū: silr se hñt sicut pole est ambulare pole est nō ambulare: ⁊ sicut iste scit bonū scit nō bonū. Sz iste nō opponunt: pole est ambulare: pole est nō ambulare. Quare nec iste est albū est nō albū opponunt. hui⁹ rōnis p̄ ponit maiorez ⁊ declarat. 2º ostēdit minorē. ponit ergo maiorē ⁊ h̄ est (Rō aūt huius.) h̄ ōclarat q̄: vbi dicit (Nā scit bonū.) ⁊ pz qd̄ dicit.
¶ Conter oñdit minorē sic. si h̄ pole est nō ambulare esset negatio. huius pole est ambulare. tūc idē esset isti: nō pole est ambulare. Que est eius negatio: ⁊ si h̄ tunc ista duo cō possibilia essent. impole ambulare ⁊ pole non ambulare: qz qcqd est cōpole vni ꝯuertibiliū: ⁊ alteri: sed hoc est impossibile cū sint opposite affirmatio ⁊ negatio. pole ē ambulare non pole est ambulare. relinqtur ergo q̄ nō oppo-
m nant. pole est ambulare. pole est nō ambulare: ⁊ h̄ est (Si igit nō est potēs.) pz igit q̄ h̄. esse nō albū non est negatio eius qd̄ est esse albū. ex quo relinqtur q̄ h̄ sit eius negatio ſ. nō esse albū: ⁊ ita pz añs principalis rōnis. ¶ Conr isert principalem ꝯcl'onē dicēs: q̄ sicut nō sunt idē nō scire bonum ⁊ scire nō bonū. vt pz ex predictis. sic nō sunt idē esse nō albū ⁊ nō esse albū siue bonū: ⁊ hoc pz p̄ ꝯpōnē: ⁊ h̄ est (Quēadmodū ergo. 2ª ratio ad idē est hec. Affirmatio de p̄dicato infinito aliqd ponit. negatio de p̄dicato finito nihil ponit. ergo nō sunt idē. huius rōnis p̄ ponit ꝯnē in terminis: ⁊ hec est (Neqz esse neqz equale.) 2º añs dicēs: q̄ eē nō equale ponit aliqd. ſ. inequale: sed nō esse equale nihil ponit: ⁊ h̄ est (Huic enim qd̄ est.) 3º ipsum ostēdēs: q̄ alterz istorz esse equale non esse equale or̄ de quolibet: sed nō or̄ de quolibet alterz istorz esse equale esse non equale. ⁊ hoc est: qz terminus infinitus aliqd ponit: sed terminus negatiuus nihil: ⁊ h̄ est (Eo q̄ equale qdem.) 3ª ratio est talis. ex affirmatiua de predicato infinito aliqd sequtur ex negatiua aūt de predicato finito sequtur nihil. quare nō sunt idē. huius rōnis primo ponit ꝯcl'onē: ⁊ hec est (Amplius non est album.) 2º declarat añs in teris. ⁊ pz: ⁊ h̄ est (Si enim est lignū.) 3º ꝯcludit correlariū ex p̄habitis sic: cū iā ostensuz sit. q̄ nō sunt idē esse nō bonū ⁊ nō esse bonum: ⁊ q̄ nō esse bonū est negatio huius esse bonū ꝯcludit q̄ ista esse nō bonum nō est eius negatio: ⁊ h̄ est (Quare manifestum est.) ⁊ qz nō est negatio ⁊ oīs oratio pfecta est affirmatio vel negatio ꝯcludit: q̄ h̄ esse non bonū est quodāmodo affirmatio. ⁊ dicit quodāmodo ꝓpter affinitatem termini infiniti ad negationem: ⁊ h̄ est (Si ergo de omni.) Et qz cuiuslibet affirmatiōis est aliqua negatio determinat que sit eius negatio. ſ. non esse non album: ⁊ h̄ est (Affirmationis.)

¶ Habent aūt ordinē hunc adinuicē: sit esse quidem bonum in quo. a. nō esse aūt bonuz in quo b. esse aūt nō bonū in quo. c. sub. b. nō esse non bonum in quo. d. sub. a. Omni ergo inerat aut a. aut. b. ⁊ nulli eidem: ⁊ aut. c. aut. d. ⁊ nulli eidem ⁊ cui. c. necesse est. b. omni inesse. Si enim d
verum est dicere: quoniam est non albuz: ⁊ qm̄ non est album. impossibile est enim esse album ⁊ esse non album: aut esse lignum albuz: ⁊ esse lignum non albū. quare si nō affirmatio negatio inerit: ei aūt qd̄ est. b. non semper. c. qd̄ enim oīno non est lignum: neqz lignuz erit nō albū: ecōuerso aūt cui inest. a. d. omni: aut enim. c. d. Qm̄ aūt nō pōt simul esse non album ⁊ esse album hoc inerit. nā de eo qd̄ est albū: verum est dicere qm̄ est non albū: de. d. autez non oīno. a. Nā de eo qd̄ oīno non est lignum: non verum est dicere: qm̄ est lignum albū. d. verum. a. non p
verum: quoniam est lignum album.

¶ Postqz determinauit or̄iam affirmatiōis de p̄dicato infinito ad negationē de p̄dicato finito. hic intēdit determinare ꝯuenientiā eorz: ⁊ diuidit in principale ⁊ incidēs qd̄ ibi incipit (Palā qm̄.) In prima sic pcedit. p̄ istituit terminos ad ostendendū qd̄ intēdit appellans. a. esse album. b. aūt eius negationē. ſ. nō esse albū. c. esse non albū. d. eius negationē. ſ. nō esse albū. Quod aūt dicit. c. esse sub. b. intelligi pōt de ordine accidētali quez retinēt in descriptiōe figure: vel de ordine essentiali qui est añtis sub suo ꝯnte. Silr hic qd̄ dicit sub. a. exponi pōt: qz si. a. teneat ablatiue. tūc intelligi opz de ordine accidētali si negatiue de essentiali. a. eni se hz ad. d. sicut se hz añs ad ꝯnē: ⁊ h̄ est (Hñt aūt ordinē.)
¶ Conr in predictis ostendit ꝯntias intentas: ⁊ diuidit in duas. In prima determinat qūo se hñt adinuicē affirma- d
tio p̄dicati ifiniti: ⁊ negatio p̄dicati finiti p̄m ꝯntiam. In 2ª qūo se hñt eorz opposita cū dicit (Econuerso aūt. c.) In p̄ sic pcedit. primo ostēdit q̄ ad affirmationē de p̄dicato infinito sequtur negatio de p̄dicato finito. 2º non econuerso. primum ostēdit sic. Alterz istorz duorz esse bonū nō esse bonū omni inest ⁊ nō ambe simul: sed esse bonū repugnat ei qd̄ esse non bonū. quare non esse bonū eidem inest. Huius rationis primo ponit maiorez: ⁊ hec est (Omni ergo inerit.) scōo ꝯclusionē: ⁊ hec est (Et cui.) tertio minorem: ⁊ hec est (Impossibile est enim.) quarto confirmat ꝯsequentiam: ⁊ hec est (Quare si affirmatio.) ¶ Consequenter ostendit q̄ non sequtur ecōuerso manifestās in terminis q̄ hec negatio non esse album pōt esse vera sine ista affirmatione esse non albuz. ⁊ primo ponit ꝯclusionē: ⁊ hec est (Si aūt qd̄ est. b.)

A 2° afis: ⁊ hec est (Quod aũt oia. n.) ¶ Cõsr ostẽdit qũo se hñt eox opposita ꝓ ꝓñtiã. ⁊ p̃ dicit: ꝙ ad affirmationẽ de p̃dicato finito seqt negatio de p̃dicato infinito. 2° oñdit ꝙ nõ ꝓuertit. In p° sic ꝓcedit. p̃ ponit ꝓnez: ⁊ ꝗ est (Ecõuerso aũt.) 2° ostẽdit sic. altex istox esse nõ albũ nõ esse non albũ ex necessitate cuilibet inest: sed nõ ambe sit: ꝗz ei qõ̃ est esse albũ repugnat esse nõ albũ. quare eidẽ inest nõ esse non album: ⁊ ita seqt. Si est albũ nõ est nõ albũ. huius rõnis p̃ ponit maior: ⁊ hec est (Oi eni ⁊c.) 2° minor: ⁊ ꝗ est. (Qm̃ aũt nõ pñt.) 3° ifert ꝓnẽ: ⁊ ꝗ est (Idẽ ierit) ¶ Cõsr oñdit ꝙ nõ ꝓuertit: ⁊ ꝗ manifestãdo in teris qũo hec negatiua: nõ est nõ albũ. pót eẽ va sine hac affirmatiõe: est nõ albuz. De lapide eni vex est dicere ꝙ nõ fit lignũ nõ albũ: ꝗz nõ est verũ de eo ꝙ fit lignũ album: ⁊ hec est (De. d. non omnino.)

¶ Palaz aũt qm̃ ⁊. a. c. nulli eidem insunt: ⁊. d. continget alicui eidem inesse. Similr autẽ ⁊ se hñt ⁊ priuationes ad predicamẽta hac positione: equale in quo est. a. non equale in quo. b. in
B equale in quo. c. non inequale in quo. d.

¶ Segtur incidens in quo primo ꝓcludit duo correlaria. s. ꝙ affirmationes de predicato finito ⁊ infinito. s. esse albuz ⁊ esse nõ albũ incõpossibilia sunt eidẽ inesse: sed negatiões ꝓñtes. s. ꝙ nõ esse albũ nõ eẽ ñ albũ cõpossibilia sunt eidẽ iesse simul: ⁊ hec est (Palã qm̃.) 2° cõparat termios priuatiuos ad infinitos in cõparatione ad terminos finitos dicens: ꝙ termini priuatiui similiter se habent ꝑm ꝓñtiam ad terminos finitos sicut termini infiniti: ex quo patent quinq; conclusiões. s. ad affirmatiuã p̃dicati puatiui seqt p̃dicatio p̃dicati finiti: ⁊ non econuerso. sicut est inequale: ergo non est equale: ⁊ non econuerso. Et ecõuerso ad affirmatiuam de predicato finito seqtur negatiua de predicato priuatiuo: ⁊ non econuerso. sic. est equale. ergo non est inequale: ⁊ non
C econuerso. ⁊ ꝙ affirmationes que antecedunt sunt incompossibiles: ⁊ ꝙ negationes sunt cõpossibiles. Omnes eniz iste quattuor cõclusiões manifeste sunt de terminis finitis ⁊ infinitis: ⁊ hec est (Similiter autem ad hunc.)

¶ In pluribus aũt quox his qdẽ iest: altis vo nõ inest idẽ: negatio qdem sitr vera erit: qm̃ nõ sunt alba oia: vel qm̃ nõ album vnumquodq;. Quod aũt est nõ albũ vnũquodq;: aut qm̃ sunt oia non alba falsa. similiter autez ⁊ eius que est omne animal albũ: nõ hoc qdẽ est: est nõ albuz omne animal negatio. ambe enim false: sed nõ est omne animal album.

¶ Postq̃z cõparauit adinuicez affirmatiuã de predicato infinito ⁊ negatiuaz de finito terminis sumptis non vlr. hic
D cõparat terminis sumptis vlr. ⁊ ꝗ primo in numero plurali. secõ in singulari. In plurali sic. negatiua de predicato finito sitr vera in plurali sicut in singulari terminis sumptis vlr: sic. non sunt oia aialia alba. non est omne animal album. affirmatiua tñ de predicato infinito falsa est: sicut affirmatiua de predicato finito: vt oia aialia sunt non alba vel aialia sunt alba. quare pz ꝙ differenter affirmatio de predicato ⁊ negatio de predicato finito cuz vna sit ꝗa alia falsa. ¶ Et nota ꝙ aristo. dicit hanc dñiã esse in vlibus vbi predicata qbusdã supposita sunt: ⁊ qbusdam nõ: ⁊ non dicit simplr in vlibus: qz hec differentia est tñ apud mãm cõtingentẽ: materia enim necia vel impossibili non est ita. si enim dicatur oia homo est non asinus: vel nullus homo est asinus. sitr sunt vera si in predicamentis accidẽtalibus plana est differẽtia: ⁊ hec est (In pluribus.) idest in vniuersalibus. Deinde ponit dñiam in singulari dicẽs: ꝙ huic affirmationi. oẽ aial est albũ. non opponit illa que est omne animal est non albũ: qz simul false sunt: sed ei opponit nõ
E omne aial est albũ. pz igit ꝙ iste enũciationes differũt: qz vna est vera alia falsa: ⁊ vna opponit affirmatiõi de p̃dicato finito ⁊ alia non: ⁊ hec est (Similiter autem ⁊ eius.)

¶ Qm̃ aũt palam ꝙ aliud significat est nõ albuz ⁊ nõ est albũ: ⁊ hec qdẽ affirmatio: illa vero negatio: manifestũ qm̃ non idẽ est modus demõstrãdi vtrũq;: vt qm̃ qcqd est aial nõ est albũ nõ ꝓtingit esse albũ: ⁊ qm̃ est vex dicere nõ album: idem enim est non albuz: sed eius qdem qõ̃ est verũ est dicere albũ siue nõ album idẽ modus: affirmatiue enim ambe p primã figuraz ostenduntur. nam verum ⁊ est similiter opponunt. nam eius qõ̃ est verum dicere album: non hic quidem verum est dicere non album negatio: sed non verum dicere album. Si autem ve-
F rum est dicere quicquid est homo musicuz esse aut non musicũ esse. qcqd animal sumendum esse musicũ aut nõ musicum esse ostensum est. non esse autem musicũ. quicquid est homo negatiue monstratur ꝑm dictos modos tres.

¶ Postq̃z cõparauit adinuicem affirmationez de predicato infinito ⁊ negationẽ de finito: ⁊ manifestauit earuz diuersitatẽ. Nc determinat diuersum modũ demonstrandi vtrũq;: ⁊ ꝗ est (Sitr hoc intẽtũ.) ⁊ ꝓcedit sic. primo ꝓcludit ꝙ cuz diuerse sint affirmatio talis negatio. sicut ostensum est diuersus erit modus demõstrandi eas vt diuersus est modus demonstrandi istam negationẽ: qcqd est aial nõ est albuz vel ꝓtingit esse albũ: ⁊ hãc affirmationẽ qcqd est aial vex est dicere esse nõ albũ que est idẽ isti. qcqd est animal
G est non albũ: ⁊ hec est (Qm̃ aũt palam.) 2° determinat diuersitatẽ huius. ⁊ primo manifestat modũ syllogiçandi affirmatiuã. 2° negatiuã. Circa affirmatiuaz sic procedit. primo dicit in vli ꝙ idem est modus demõstrandi has duas. vex est dicere hoc esse album: vex est dicere ꝗ non esse albũ. vtraq; enim affirmatiua est: ⁊ si fuerit vlr sumpta ostẽdetur p primũ prime: ⁊ ꝙ hic nõ sit negatiua. vex est dicere esse nõ albũ manifestat: qz ꝗ ipsuz vex ꝙ est ibi modus non negat: nec ẽt propositio est negatiua huius vex est dicere esse albũ. sicut pz ex predictis: ⁊ ꝗ est (Sed vex qdẽ.) 2° magis spectat dicẽs: ꝙ si demonstrari debeat quicquid est homo est musicum vel est non musicuz debet syllogiçari in primo prime: ⁊ ꝗ pz. si sumat p maiori: quicquid est animal est musicuz vel non musicum: qz oiz homo est animal: ⁊ hec est (Si aũt vex est dicere.) Deinde ostẽdit qũo syllogiçari debet negatiua dicens: ꝙ si sumpta fuerit vlr D
ter syllogiçatur per 2m prime: vel per primum: vel secõm secunde. ⁊ ꝗ est (Non esse autem musicum.)

Sed forte dubitat de eo qõ dicit altex istorum. esse equale: esse non equale: nõ oi inest. si eni accipiat aliqua magnitudo non est accipe aliqd qõ nõ sit equale ei vel non equale: qm̃ vel alia magnitudo etiã tanta vel est min? ipsa vl excedẽs: ꝗz siue sic: siue sic semp illud est non equale. quare equale: vel vt ꝙ de aliquo dicat alterum esse equale esse non equale. ¶ Et dõm ꝙ cũ dr qõ̃ non omni est equale vel nõ equale distribuit ibi esse. sicut fit distributio cum dr de quolibet affirmatio vel negatio: sed in hoc ipsum quolibet distribuit pro entibus ⁊ non entibus. vnde licet nihil ens sit cui non conueniat esse equale vel esse non equale: tñ aliquid non est cui neutrum conuenit. vnde vult dicere ꝙ vtrũq; istox equale vel nõ equale alicui ante se supponit ⁊ non dicũtur sub disiunctiõe de Dubiuz

quolibet ente vel non ente. sicut contradictoria.

Dubiuz **Cõsequẽter** dubitat. quare hic determinat consequentiam ꝓpositionũ de terminis finitis ⁊ infinitis. hic enim vr̃ supfluere: qꝛ idem docuit in libro periarmenias. ¶ Et dõm ꝙ ibi non determinat de ea nisi incidentaliter valde iuxta oppositionẽ quam intendit ibi principaliter. ibi ẽt transeundo indiminute tetigit naturã eoꝝ: ⁊ ideo non supfluit hic eam complete determinare.

Dubiuz **Adhuc** forte aliqs dubitabit cũ dicit arist. seq. est nõ bonũ. ergo nõ est bonũ. vtrũ intendat de propositionibus vlibus istã ꝓnitiã vel non vlibus. si de vlibus argumẽtũ peccat: qꝛ nõ seqtur. si est nõ bonus. ergo nõ est hõ bonus. si de nõ vlibus. tũc vr̃ sua ꝓbatio nulla. si enim intendat hanc ꝓnitiam. homo est nõ bonus. ergo homo nõ est bonus. tũc cũ assumit alteram istaꝝ. hoiem esse bonũ. hoiem non esse bonũ cuilibet inesse falsum dicit: qꝛ iste nõ ꝗdicum. ¶ Et dicendũ ꝙ aristo. facit in lra ꝓnitiam suã in terminis predictis ꝑut cõiter cõparari pñt ad subam vl̃r
k sumptã vel non vl̃r: dũ tñ fiat ad idẽ subm in antecedẽte ⁊ ꝓnte. vñ seqtur in vlibus si vtrobiq̃ sumat signuz sic. Ois homo est nõ bonus. vel ois homo nõ est bonus. sil̃r ẽt seqtur in nõ vlibus: sicut pz. ¶ Ad id qõ opponit sua probatio est nulla: dicendũ ꝙ imo. cõparat enim ista ꝑdicata ꝗdictoria. esse bonũ: nõ esse bonũ. indifferẽter ad vnũquodq̃ subm: ⁊ pz ꝙ alteꝝ istoꝝ ex necessitate omni inest: siue sumat subm vl̃r siue non vl̃r ⁊ pro eodem. ¶ Adhuc vr̃ in terminis deficere ꝓnitia a predicato infinito ad predicatuz negatum sic. video non hoiem. ergo non video hominez. ¶ Et dicendum ꝙ ꝓnitia in eis cum verbo substantiuo intelligenda est ⁊ non cum adiectiuo.

Dubiuz l **Sed cõtra** sor. finit nõ iustus. ergo nõ finit iustus. si militer erit non albus. ergo non erit albus. ¶ Et dicẽdũ ꝙ ꝓnitia illa intelligẽda est cũ verbo substãtiuo de pñti ⁊ nõ cũ eodẽ de preterito vel futuro. ¶ Sz cõtra. nõ seqtur. est non duplũ. ergo nõ est duplum. est non equale. ergo non est equale. ¶ Et dicendũ ꝙ ꝓnitia in illis non tenet nisi accipiant termini dicẽtes formas absolutas cuius sunt albũ nigrum ⁊ cõsimilia. fit aũt dicta instantia in relatiuis. tenendum ergo firmiter ꝙ ad hoc ꝙ ex termino infinito seqtur terminus negatiuus opz ꝙ fiat cõsequẽtia cum verbo substantiuo: ⁊ h̃ de presenti ⁊ h̃ in terminis absolutis ⁊ non respectiuis siue relatiuis.

Dubiuz **Alterius** aũt dubitaret forte aliquis de eo qõ dicit istas duas negationes: non esse bonũ. nõ esse nõ bonũ. alicui eidẽ inesse. hoc enim nõ vr̃: qꝛ a quocũ q̃ remouet vnũ oppositoꝝ ꝗdictorie eidem inest reliquũ. ¶ Et dicendũ ꝙ eidẽ enti non insunt: sed eidẽ nõ enti: non enim est aliqõ ens cui nõ ꝓueniat non esse iustũ vel nõ esse non iustum: ⁊ nõ ambo simul: nõ enti tñ simul cõueniunt. vñ tñ iste due nõ esse lignũ albũ: nõ esse lignũ nõ albũ eidẽ inesse pñt existẽti sicut lapidi. ¶ Cõsequẽter dubitabit cuz
m determinat ꝓnitiã terminoꝝ finitoꝝ ⁊ infinitoꝝ: finitoꝝ ẽt priuatoꝝ ⁊ nõ determinat infinitoꝝ priuatoꝝ que fit habitudo eoꝝ. ¶ Et dicendũ ꝙ nõ ꝓuertunt terminus priuatiuus ⁊ infinitiuus: sed seqtur terminus infinitus ad priuatiuũ. terminus enim priuatiuus ponit potentiã ad formã sue aptitudinẽ: sed priuat formã. terminus aũt ifinitus neutrũ ponit: ⁊ ió seqt. si est iniustũ. ergo est nõ iustũ: sed nõ cõuertit. plus enim tollit ꝑ terminũ infinitũ q̃z ꝑ priuationẽ.

Dubiuz **De terminis** aũt finitis ⁊ priuatiuis: qꝛ tãgit hic arist. imorãdũ est vt discutiat eorũ nã. Principaliter aũt de infinitis disserendũ est: de qbus primo querit an aliqs terminus possit infinitari vel nõ. ⁊ vr̃ ꝙ non: sic perempta rei pfectione perimitur ipsa res: sed significatio pfectio dictionis est. ergo ipsa perẽpta interempta ⁊ dictio: ⁊ ꝓstat ꝙ si infinitat terminus pimit ei ꝗ significatio. q̃re vr̃ ꝙ nõ possit ifinitari. nã sic ⁊ ipsa dictio perimet ⁊ non maneret significatiua. ¶ Adhuc ꝙ non possit n
infinitari vr̃. Nomen eni ꝑmo significat formã secundario 2°
aggregatuz. sicut vult aristo. in meta^{ca}: sed perẽpta forma perimit aggregatũ: cuius forma erat pars. quare si interimeret forma significata ꝑ nomen perimit tota nois significatio cũ plus possit cã primaria q̃z secũdaria. quare si perimat illa non erit nomen significatiuũ: sed ꝓstat ꝙ infinitatio formã illã pimit si infinitet nomen: quare vr̃ ꝙ nõ infinitat nisi corrũpat ⁊ desinat esse nomẽ. ¶ Adhuc omne 3°
nomẽ signiat subam cũ qualitate. quare altera interẽpta illarũ vel vtraq̃z non erit nomẽ: sed infinitatio si fiat perimit alterã vel vtraq̃z. ergo ꝛc. ¶ Adhuc ꝙ verbũ manẽs verbum non infinitet vr̃ verbũ cõsignificat esse siue agere inclinatũ ad subam: sed si adueniat infinitatio destruit illud esse vel agere. quare cũ adueniat negatio infinitãs nõ manet verbũ. si ergo neq̃z nomen: neq̃z verbũ possit infinitari 4°
multo fortius neq̃z alia pars: ⁊ sic vr̃ ꝙ non põt alia dictio infinitari. ¶ Ad oppo^{m} sic dicit Boetius in parvo cõmento supra libũ periarmenias: ꝙ ois terminus circũscripte in opp^{m}
significatiõis põt fieri incircũscripte signãtiõis: ⁊ h̃ est: qꝛ o
ois terminus finite significationis põt fieri significationis infinite. quare cuz multe sint significatiões dictionis finite significationis: ⁊ multe fieri pñt significationis infinite: ⁊ ita pz ꝙ aliqua dictio põt esse infinita. ¶ Adhuc infinitatio nihil addit nisi destructionez cõpõnis q̃ est in significatione vnius dictionis: sed h̃ põt fieri adueniente negatione 2°
ad nomẽ vel ad verbũ. ergo tã nomẽ q̃z verbũ ifinitari pt. ¶ Adhuc Ari. testat tam hic q̃z in libro piarmenias. ꝙ dictio aliqua infinita est. quare vr̃ ꝙ h̃ vez sit sic. qõ ꝓcedẽdum est. ¶ Ad obm dõm. ad primũ sic. ꝙ perẽpta significatione dictiõis pimit dictio que prius erat: sed nihil ꝓhibet ꝑ illã interemptionẽ nouã significationẽ gñari ⁊ nouã 3°
fieri dictionẽ significatiuaz. sic aũt est in termino infinito. corrumpetur enim terminus finitus ⁊ eius significatio: ⁊ P
generat terminus infinitus ⁊ eius significatio. ¶ Simil̃r dicendũ ad 2^{m} ꝙ pempta forma que est in significatione dictionis pempta est tota significatio nois: qõ prius erat. s. nois finiti: sed noua qualitas ⁊ nouuz aggregatũ generat ⁊ nouũ nomen. ¶ Sil̃r dicendũ ad 3^{m} ꝙ pempta substantia vel qualitate nominis perimit nomen finitũ: sed generatur nomen infinitum subam ⁊ qualitatem significans.

Sed tũc est questio quid sit qualitas ⁊ qd substãtia Dubiuz
apud nomẽ infinitũ. ¶ Et dicendũ ꝙ priuatio qualitatis est ei ꝑ qualitate. ens aũt ꝑut cõiter se hz ad ens ꝓm nãm ⁊ ad ens ꝓz rõnẽ siue dictionẽ ⁊ opinionẽ est ei ꝑ substãtia siue aggregatũ ex tali ente ⁊ priuatiõe qualitatis in noie finito. ¶ Ad 4^{m} aũt pz rñsio ꝑ predicta: qꝛ cũ infinitat verbũ perimit agere vel esse prius significatuz: ⁊ ita perimit verbũ finitũ. generat aũt verbũ ifinitũ. ¶ Ad huc est hic questio cũ omne ꝛbũ significet agere vel pati: q̃o verbũ infinitũ nõ significet. ¶ Et dicẽdũ ꝙ actus iste qui est priuare agere vel esse est ei in significatione tanq̃z agere. priuare enim aliquo modo est agere. Q.

Hoc habito ꝗs est qõ. vtrum vnica negatio simul ⁊ semel plures terminos infinitare possit: vt cũ dr̃ sic. nõ albũ lignũ: ⁊ vr̃ ꝙ sic hac rõe cũ negatio vnica possit ad interimendũ maius cõpositũ: multo fortius ad interimendũ minus cõpositũ: sed vnica negatio põt interimere maius cõpositum: sicut ꝓpositionez ergo ⁊ minus cõpositũ: sicut illud cõpositũ qõ ex duobus nominibus vel duobus verbis vel aliqd tale. ¶ Adhuc cõpositio entis duplr̃ est. vno mõ ex principijs essentialibus: 2°
sicut ex materia ⁊ forma. alio mõ ex accidẽtalibus aliquo ⁊ subiecto: vt cũ dr̃ homo albus. Cũ igit prima cõpositio per vnã negationẽ infinitãtẽ perimat. vr̃ ꝙ eadem rõne ⁊ secũda: ⁊ ita vnica negatio ad duos terminos refertur ad
infinitandum. ¶ Adhuc est alia cõpositio ipsius esse: sicut 3°

A compositio verbi. alia aũt ipsius entis: sicut iam supra dictum est in significatione vnius nominis vel adiectiui cuz substantiuo: sed negatio vnica negans compositionẽ vnaz ipsius esse ex consequenti negare pót z aliam: z ita duas habet non eque primo: vt cum dicitur. non homo q currit mouet. ergo cũ in significatione noiz adiectiui negatio primo cadens supra subm infinitãs ipsuz ex ꝓnti cadere possit supeius adiectiuũ infinitãs ipsum. quare vnica negatio duas dictiones infinitare pót: quamuis non eque primo. ¶ Ad oppo^m sic. vnius cópositionis circa est diuisio: z ita cópositionis que est in signatione vnius dictionis vna oz esse negatio infinitans. quare pluribus hmói cópositionibus plures debent negationes. ¶ Adhuc dicit aristo. hic qõ seqtur. si est nõ albũ lignũ. ergo est albũ: sz si negatio infinitaret tam lignũ q̃z album nõ sequeretur. ergo vt vr ꝓz aristo. non infinitat negatio simul nisi tm̃ vnũ. ¶ Ad obiecta dicẽdũ ad primũ sic. q̃ ois negatio alicuius cópónis interempta est z nõ fit cópositio vna ipsius esse que est predicati ad subm: z alia ipsius entis que est adiectiuũ ad substantiuũ vtraqz pót negatióe vna interimi: ex hoc tm̃ nõ sequit q̃ negatio vna sit plures terminos infinitet: qz infinitatio est negatio illius cópónis que est in signatione vnius dictionis z nõ dictionũ adinuicẽ: z hec est quedam cópositio entis. ¶ Ad aliud dicẽdũ q̃ duplex est cópositio entis. vna ex partibus essentialibus. sicut ex mã z forma: z hec est prima z nõ subiacet ei aliqua alia cópositio: z ꝗ infinitari pót. alia est ex cópóne alicuius accidẽtalis ad subm: sicut est in cópóne adiectiui cũ substãtiuo: z hãc cópositionem p̃cedũt due priores in ipsis cópositis: huius aũt sedẽ cópositionis pót esse negatio sed nõ infinitatio: infinitationis enim particula semp cedit in eandẽ partẽ cũ eo qõ infinitat. ¶ Ad 3^m dõm q̃ non est sile de negatione ipsius esse z ipsius entis: qz tũc negat cópositio ipsius esse cũ cóponi
C tur negatio cũ verbo in eandẽ partem. z ideo pót vlterius tẽdere ex ꝓnti negando aliud: sed cũ negat cópositio entis p infinitationẽ particula negatiõis cũ ipso cóponit in partem eandem: z ideo nõ transit vlterius. ¶ Adhuc cũ negatio prima negat cópositionẽ vnã verbi z ꝓnter aliaz. 2ª est pars extremitatis alicuius cópónis prime z tanq̃z determinatio eius: vt cũ dr. nõ omne qõ currit mouet. signatio aũt adiectiui nõ est ita determinatio vnius extremitatis illius cópónis que est in subto: sed totius aggregati. z iõ q̃z uis negatio infinitãs neget cópositionẽ illã q̃ est in subto: nõ opz negare ꝓnter illam que est in signatione adiectiui.

Dubiuz **His habitis** ꝓnis est questio q̃ pars oronis infinitari pót. z vr q̃ nõ partes ideclinabiles. nihil enim infinitat nisi qõ finitũ est: sed partes in
2° declinabiles sunt indefinite in sua significatióe. ¶ Adhuc in significatione partis infinitãde oz esse aliqua cópositio
D circa quã fistat particula negationis: sed sic nõ est in signi-
3° ficatione indeclinabiliũ. ¶ Adhuc qõ p se simplr̃ non hz finitatẽ sine alterius adiũctióemec habebit negationẽ nisi p adiunctũ: huius aũt sunt dictiones indeclinabiles qõ cõcedendũ: relinqtur igit q̃ soluz partes declinabiles infinitentur: sed partes declinabiles dupliciter sunt: aut eniz casuales aut non casuales: cuius est verbum. primo ergo inquirit de diffinitióe casualiũ. z querit primo quot modis pars casualis possit infinitari: Et vr q̃ non pronomẽ hac róne in cuius signatione nulla cadit cópositio illud nõ infinitatur: sed in pronominis significatione nulla cadit compositio: cum significet substantiã terminatam. ergo ipsum non infinitat. ¶ Adhuc dr cõiter: q̃ si alia pars infinitet priuat signo speciali: z ponit eius cóe z formale: si ergo infinitatur pronomen ponetur aliqd supius ad signationem eius qõ est ei formale: z si hoc. ergo in signatione pronominis ante aduentum negationis fiet forma: qz omne supius est de signatione inferioris. quare nomen non solam subaz significat: sed qualitatẽ z formã. hoc aũt est falsum. ergo z primũ. ¶ Ad oppositũ sic arist. in libro periarmenias. vbi loqtur de noie cóprehendit sub nomine pronomen. quare cũ ibi ponat nomen infinitari non separando nomen a pnomine videtur pnomen infinitari. ¶ Adhuc hic z alias vbi loqtur de infinitis ostendit non hoc pro termino infinito. quare videt q̃ ꝗm ipsum infinitet pnomen. ¶ Adhuc omne qõ est circũscripte signationis fieri pót incircunscripte ꝗm Boetium: z ita si pnomen fit circũscripte signationis poterit infinitari. ¶ Adhuc pnomen ex demonstratione z relatione cõtrahit finitam qualitatem: sed qualitatis finite est infinitatio. ergo vr q̃ pronomẽ infinitetur. ¶ Et dicendum q̃ pronomen proprie non infinitatur ex prehabitis rónibus. ¶ Ad primũ obiectoꝝ dõm: q̃ ꝛz ari. nõ separet pnomen. s. a noie in lib° piarmenias: nõ tm̃ seqtur q̃ vtrunqz infinitari pót si nomẽ infinitetur. nam qõ infinitatur est nomen ppie accipiẽdo nomen: sicut patebit ꝓnter. ¶ Ad 2^m dicendũ q̃ pronomen signat subam cõem omni nomini: z ideo qñ loqtur de infinitis in cói dicit: nõ hoc ad
F intelligẽdũ id qõ vlr est cóe nomini infinitiuo: z non intendit per hoc pnomen infinitari. ¶ Ad 3^m dõm q̃ pronomẽ de vniuocis merã signat subam que ante aduentum equalitatis in ea infinita: z ita pronomen non est circunscripte signationis: z hoc est ꝗm magis incircũscripte. ¶ Ad 4^m dicendum q̃ infinitatio non est cuiuscunqz qualitatis: sed qualitatis signate per terminum. qualitas aũt quam ꝓbit pronomen ex demonstratione z relatione nõ est de signatione pronominis: z ideo gratia illius infinitari nõ potest.

Dubiuz **His habitis** vlterius forte dubitaret aliqs de infinitatione noiz. z primo an omne nomẽ infinitari possit: z vr q̃ sic. eo q̃ omne nomẽ signat subam cum qualitate: sed cõtra cópositionẽ qualitatis cuz
2° suba pót fieri negatio ifinitatis: vt vr. ¶ Adhuc omne nomen aut est substantiuũ aut adiectiuũ: sed substantiuuz in
G finitari pót: z qua róne vnũ z quodlibet: cum oium substãtiuoꝝ sit eadem natura inq̃ztum substantiua sunt. Similr adiectiuũ infinitari pót: z qua róne vnum z quodlibet: qz oium adiectiuoꝝ inq̃ztũ huiusmodi est eadez natura: z ita cum omne nomen sit substantiuũ vel adiectiuũ: omne nomen infinitari pót. ¶ Ad oppositũ sic. Nomen infinitũ vt dr cõiter ponit aliqd supius ad terminũ infinitantẽ: sed ente nihil est supius ergo si dicat non ens nihil poni pót: z si hoc ens infinitari nõ poterit vt vr: z loquitur de ente ꝓz q̃ nomen est ipsuz ens. ¶ Adhuc ois infinitatio est alicuius
2° cópositiõis peremptio. ergo noia circa que inq̃ztũ signant non est compositio: nec circa illa erit infinitatio. Hec autẽ sunt sicut deus: materia forma: z quedam noia accidentiũ vt albedo z ꝓsilia. quare hmõi noia nõ p̃t ifinitari. ¶ Ad-
3° huc qõ infinituz est nõ eget infinitatione: nec infinitari pót ppie: sed quedã sunt noia infinita vt qs qualis q̃ztus z cõsilia. ergo ꝗ proprie infinitari nõ debent. ¶ Adhuc infini-
H tatio non est nisi eius qõ prius finitũ erat: sed signa vñia vt
4° ois nullus: z alia que dicũt disponẽ subiecti inq̃ztũ hmõi: neqz signant qualitatem finite: neqz subam finite: qz nihil in eoꝝ signatione infinitandum est: z ita nec infinitari debent. ¶ Adhuc ppietas infinitatiõis est inuenire formaz
5° z ipsam priuare z dare intelligere forme priuationẽ. sicut pz in isto infinito non homo. sed quedam sunt noia priuationẽ signantia: vt nemo nihil z ꝓsimilia: qbus si aduenia negatio interimet negationẽ repertã: z non faciet intelligi forme priuationẽ: sed magis positionẽ: z dabit aliqd infinite intelligere qõ est ꝗ naturaz termini infiniti. quare vr q̃ hmõi nominibus negationẽ signantibus nõ fit addẽda negatio infinitans. Ex his ergo vr q̃ non oia noia infinitari pnt: qõ ꝓcedendũ est. Et dõm q̃ ad hoc q̃ nomen infinitetur duo exigunt. vnuz est q̃ signet ibi qualitas finita: z nõ opz eã substantiuari per qualitatẽ infinitã. Aliud est q̃ nõ

J sic nomē negatiuū: sed positionē signans. p primā ꝓdōnez est ꝙ noia infinita nō infinitant: nec ēt signa vlia. p 2m vero hmōi dictiones non infinitant nemo nihil ꝛc. Oia aūt alia ab his infinitari pñt. ex quo pz ꝙ noia priuatiua non pñt infinitari. ¶ Ad obiecta ergo dicendū. ad primū ꝙ nō oīs cōpositio qualitatis cū substātia pōt esse subm infinitationis. opz enim ꝙ sit qualitas finita priuata siue subalis siue accidētalis. ¶ Ad 2m ꝙ nomē adiectiuū qd nō infinitat pp hoc ꝙ adiectiuū est nō infinitat: nec substātiuum infinitat ꝓpter hoc ꝙ substātiuū est: sed pp naturaz subalem. s. propter qualitatē finitā significatā in suba: z ió nō omne adiectiuū: nec omne substātiuū infinitat. ¶ Ad hoc aūt qd opponit hic nomē ens nō posse infinitari. Dicēdū ꝙ pōt z nō est neče oē nomē ifinitū aliqd ponere fm rē sz fm rōnē. vñ cū infinitat ens qd simplr est derelinqt ens qd est cōe enti fm rem z fm rationez. sicut patebit in sequenti questione.

¶ Ad hoc aūt qd opponit in noibus simplicis signationis. Dicendum ꝙ nullum nomē accñtis signat rem ita simpli

k cem qn sit in ea cōpositio: vt res huius nois albedo cōpositionem hz ex luce z diaphanitate. sil'r nomē materie aut forme est sine quadam cōpositione: qz hoc nomē materia nō dicit solā subam mäet: sed ipsaz cū alia posita annexa. similiter hoc nomē forma non solum subam forme dicit: sed subam eius cū alia posita. sil'r hoc nomē deus: nō enim est nomē diuine essentie: sed alicuius ꝓprietatis p quā ipsum intelligimus. signat eni idē hebraice ꝙ timor latine vt dr. sil'r z de alijs noibus prime cāe attributis. nullū enim illorum diuinā essentiā purā signat: sed p aliquā proprietatez dat eam intelligere: z ita in omni tali noie aliqua est cōpositio ad quam referri pōt infinitatio. Ex his ergo manifestum est que nomina infinitari possunt z que non.

Dubiuz l His habitis forte dubitaret vlteri' aliqs de nomine infinito: vtrū aliqd ponat vel nō: z ꝙ sic. vr p dictū arist. in hoc capl'o vbi dicit: ꝙ ei qd

2° est nō equale subiaceat. s. inequale. ¶ Adhuc fm ipsuz eadem est ꝓnitia terminoꝝ finitoꝝ z priuatoꝝ que est finitoruz z infinitoꝝ: sed ad terminū priuatiuū sequtur terminus pure negatiuus z nō ecōuerso: z hoc propter id quod ponitur p terminū priuatiuū. quare cū sil'r ad terminuz infinituz sequatur terminus negatiuus: z nō ecōuerso. hoc erit:

3° qz terminus infinitus aliqd ponit. ¶ Adhuc si terminus infinitus nihil ponit hoc est p negationē: z si hoc nō differt

4° a pure negatiuo qd manifeste falsum est. ¶ Adhuc si terminus infinitus nihil ponat. ergo vbicunqz subijcitur terminus infinitus erit negatiua ꝓpō. sic enim est in oibus ꝙ vbicunqz ponit ad subm negatio simpl'r negans: ita ꝙ nihil ponitur manet ꝓpositio negatiua: sed manifeste falsuz est oēm ꝓpōnem negatiuā in qua subijcit terminus infinitus. ergo talis terminus aliqd ponit. ¶ Adhuc in oi ꝓpositione affirmatiua subm aliqd ponit qd est ens vel modū entis: sed ꝓpositio in qua subijcitur terminus infinitus est affirmatiua nisi adsit alia negatio. ergo p subm aliqd ponitur qd est ens vel aliqd p modū entis se hns. ergo vr ꝙ p

m nomē ifinitū aliqd ponit. ¶ Ad opposituz sic, dicit augu.

In opp^m ꝙ ab eadem forma imponit homo z non homo si hec propositionē illius forme nō homo: nec p eiusdē priuationem. quare sicut hoc nomē homo significatiuū est forme hois. sic hoc nomē nō homo signatiuū est priuationis illius forme. cū ergo sola priuatio nullius rei sit positiua: hoc nomē nō homo nullā rem ponit. z simil'r intelligit de omni tali.

2° ¶ Adhuc dicit Boetius in paruo cōmento sup libū piarmenias: ꝙ q dicit homo rē ꝓstituit. q dicit non homo rem qdem tulit: sed nihil addidit. quare non vr tale nomen aliquid ponere sed priuare solum. ¶ Adhuc in noie substan

3° tiuo suba z qualitas nō differunt essentialr: sed sicut quod est in quo est: qualitas enim forma est: suba aūt cōposituz. quare vr ꝙ si infinitetur tale nomen z priuet qualitas priuatur z suba: sed vtraqz priuata nihil manet qd sit de significatione nois. quare vr p talem terminū solam priuationem signari z nullius rei rōnez. ¶ Adhuc si oīs homo est aial: omne non aial est nō homo: sed lapis est nō aial. ergo lapis est nō homo: z si ḃ. ergo lapis est. quare a prio si oīs homo est aial lapis est istud nō sequitur. Sed nō vr argumētū suscipe impedimētū vbi p hoc ꝙ terminus infinitus nihil ponit. vr igitur ꝙ oporteat dici ipsum nihil ponere.

¶ Adhuc ens infinitat z nō pōt poni aliqd p eius ifinitationē cū ipsum sit cōmunissimū. quare nō est necesse nomē infinitum aliqd ponere. Et dicetur ꝙ ens ifinitari nō pōt. 4°

¶ Sed ꝗ. omne aial est ens. hoc fm Boetiū ꝓuertitur ꝗ positionem. quare dicet omne nō ens est nō aial: z ita opz ens ifinitari. Contra

¶ Adhuc nomē nō dr aliqd ponere nisi qd p ipsum signatur: sed p nomē infinitū: vt cum dico nō homo nō signat res aliqua. si enim signaret intellectus dicēs illā rem apprehenderet determinate: qd manifeste falsum est. nihil enim apprehēdit itellectus nisi rei priuationē. quare tale nomē nō ponit aliquā rē. ¶ Adhuc dicit Boetius: ꝙ 5° 6°

nomē ifinitū sil'r dr de quolibet qd est z qd nō est: sz enti z D nō enti nulla res cōis est. quare p nomē ifinitum nulla res ponit. ¶ Ad hoc soluēdū distinguēdū est nomē p substātiuū z adiectiuū. in noie aūt substātiuo suba z qualitas nō differūt p essentiā: sz tm̄ fz rōnē. sicut qd est z quo est. qualitas enim ipsa forma est p quaz signatio eius itellectu apprehēdit. suba aūt cum ipsa forma tota essentia aggregati est vel pars dignior: z ideo ipsa priuata priuat tota signatio talis nois. Un̄ si ifinitet nomē substātiuū tota signatio eius negat z nihil ponit. z dico nihil fm rem. s. qd sit in rerum nā: sed solum aliqd fm rōnē vel imaginationem: sicut priuatio rei vr aliqd fz dictionē. Et hoc dico ꝙ p hꝰ noia loqmur tāqz res veras signarēt. ¶ Dicēdum ꝙ nō homo

P est qualitas vel est ḃ in cuius vel aliqd hmōi: hmōi autez nomē derelinqt aliqd z sibi cōpatit: qz cū sit nō homo cōtingit ꝙ sit aliqd fz nām. sicut lignū vel lapis vel hmōi: sz hoc necesse nō est: imo pōt oino nihil esse: z ió hmōi ifinita noia dñr nihil ponere. Si aūt querat expositio. dico ꝙ exponit sic. Nō homo ens qd nō est homo: sz ḃ qd dico ens in hac expōne nō dicit aliqd ens fm nām: sz accipit cōiter ad ens fm nām z fz rōnē vel intell'm. z sic ponēdo ens nō ponit aliqd simpl'r: sicut iaz patebit. ergo manifestū est ꝙ nomē substātiuū ifinitatū nihil rei ponit. si āt ifinitet adiectiuū aut signat formā essentialem. sicut quedā noia differentiaꝝ vt rōnale z aiatū z hmōi: z est de his eadez ratio que est de substātiuis vt signat formā accidentalez sicut album: iustū: bonū: z ꝓsilia. in talib' aūt qualitas z suba differūt fm essentiam. signat ibi qualitas finita accidētalis. suba aūt infinita de cuius essentia nō est ipsa qualitas accidētalis: z ideo in talibus ponit aliqd. priuata enim qualitate ponit infinita suba sic. nō albū aliqua res q̄ non est alba. ¶ Ex his ergo pz solo ad duo ꝓma obiecta. loqt eniz hic Ari. tātūmodo de noibus ifinitis adiectiuis accidētalibus: talia aūt ponūt: vt dictū est. ¶ Ad 3m dōm ꝙ nomē infinitū substātiuū differt a noie pure negato: z hoc ꝙ no- Q

men pure negatū nihil ponit fm rē: neqz fm rōnē: neqz aliquid derelinquit: nec secum cōpatitur quātum de se eius. nomen aūt substātiuū infinitū q̄ꝗuis rem nullam ponit: tm̄ aliqd fm rationem ponit: sicut priuationez: z aliquid derelinquit aut secum cōpatitur qd est vere res: sed non ponitur illud. bene enim possibile est cum sit nō homo ꝙ sit lignum vel lapis vel aliquod tale: hoc tm̄ per terminum infinitum non ponitur: qz circa quod nihil fm rem sic quod est non homo. ¶ Ad 4m dicēdum ꝙ nomē infinitum substantiuuz: q̄ꝗuis nihil ponat: non tm̄ si subijciat facit propositionem negatiuā. ponit enim priuationem que se hz sicut subm z tanqz ens: put nos dicimus chimeram significare ens: priuationes eriā z negationes aliqd esse: nihil tm̄ fm

A rem ponit: ⁊ est simile de eo quod dicimus: q̃ videte tene/
bras nihil video: sic enim itelligendo nõ hominẽ nihil in
telligo: nec qd̃ signat nõ hominẽ aliqd simpl'r significat.
¶ Sed tunc obijciet aliquis si significans non hominem
nihil significat. ergo erit vox nõ significatiua sicut bu ba.
¶ Et dõm q̃ non. hoc enim dico bu ba intellectum nullo
mõ ꝓstituit. B autẽ qd̃ dico nõ homo aliquo modo ꝓstituit
ip̃m. facit enim itelligẽ q̃ homo nõ signatur. nullam tamẽ
rem in itellectu ꝓstituit q̃tum de se est: sed solam rei pua/
tionẽ. Vñ sic videndo tenebras aspicio vt videã aliqd: nõ
tamẽ aliquid video. Sil'r itelligo tm̃ infi^m circunspicio in/
tellectu vt rem aliquam apprehẽdat: sed non apprehendit
nisi priuationem rei: ⁊ illud dico de substantiuis infinitis.
¶ Ad 5^m p3 sol'o: q̃ cũ subijcit nomẽ ifinitũ ponit rei pua
tio tanq̃ aliquid ens: ⁊ B est rõne subtis: sed non ponit res
aliqua f̃m nãm. ¶ Rõnes autẽ posite ad scõam ptem qõ
nis ꝓcedẽde sunt. ostẽdunt enim q̃ nomẽ substãtiuum ifi/
B nitum nihil ponit: ⁊ q̃ ens infinitet quod cõcedẽdum est:
nec est neẽe q̃ ponat aliquid: sed puationẽ rei quod nihil
est nisi f̃m rõnem vel imaginationẽ: vel f̃m dictionẽ. Et B
notandum est q̃ nõ debet ꝓprie ifinitari ens nisi f̃m q̃ di/
cit simpliciter ens f̃m naturam ⁊ f̃m veritatem: ⁊ tunc p/
uat simpl'r ens ⁊ dereliquitur ens f̃m rationẽ vel f̃m opi/
nionẽ: istud tm̃ nõ ponitur p ip̃m. si autẽ accipiat ens ⁊ est
enti simpliciter ⁊ enti f̃m animã siue f̃m opinionẽ: ⁊ adda
tur ei negatio: puto q̃ sola negatio erit: q̃ nihil derelinq̃t
illa puatio cum puet ens tam f̃m rõnem q̃ ens f̃m rem. si
enim omnino puat ens sonat idẽ quod nullo modo ens:
ens autẽ in tali cõitate acceptus nõ est alicuius finite signi
ficationis: ⁊ ideo in tali acceptione non infinitatur: ⁊ B est
quod pus diximus tale nomẽ nõ ifinitari cuius nõ est ali/
qua finita significatio qualitatis. ¶ Et nota q̃ hoc totum
intelligendum est de nomine ifinito in se considerato: quia
ex comparatiõe eius ad alterum in oẽone aliquid videtur
C ponit: vt nõ hõ currit. Ex his ergo manifestum est q̃ nomẽ
infinitet. ⁊ q̃ nõ: ⁊ q̃ infinitum ponat aliquid: ⁊ q̃ non.

Dubius **Sed iuxta** hoc icidunt questiũcule. vna est in quo differũt nomẽ ifi^m apud grãmaticũ ⁊ no
mẽ ifi^m apud logicũ. ¶ Et dõm q̃ nomẽ ifi^m apud grãma/
ticum tã sbam q̃ q̃litatẽ signat: ⁊ p põnẽ sed ifinite. Nomẽ
autẽ ifinitum apud logicum signat cum puatione: ⁊ nõ si/
gnificat qualitatẽ veram: nec sbam veram: sed puationem
forme pro qualitate: ⁊ ens cõmune f̃m res ⁊ f̃m rõnẽ: pro
sba enim compositum ex tali ente ⁊ priuatione qualitatis.

Dubius **Alia questio** est. quare negõ aliquãdo in cõpõ/
ne cum noie facit tm̃ pure negati/
uum: vt nemo. aliquãdo autẽ ifinitat vt non homo. ¶ Et
dõm q̃ hoc est: q̃ cum dr̃ nemo: negatio in cõpõne illa ne
gat oia supposita respectu p̃dicati: ⁊ ideo puram negõnẽ
facit. terminus autẽ ifinitus ponit puationẽ qualitatis cũ
ente cõi cum ente f̃m nãm ⁊ f̃m rem. ⁊ ideo puram dant
D negõnem. ¶ Solet autem queri per quam naturã nomi/
ni ꝓiungitur negõ in compõne ad infinitãdum: quid etiam
significatum in noie infinito tanq̃ qualitas ⁊ quid tanq̃
substãtia: sed hec patẽt ex p̃dictis. Ex his ergo manifestũ
est de ifinitatione nominis quomodo se habet in se.

Hunc autem restat q̃rere de noie pri
uatiuo. ⁊ pmo quis ter/
minus puari possit: ⁊ videt q̃ oẽ nomẽ aliquẽ
habitũ signat: ⁊ cuiuslibet habitus est aliq̃ p/
uatio. quare significatiões cuiuslibet nois pua
re contigit. ¶ Adhuc oẽ nomẽ significatiuum per põnem
negatiue significare põt: sed oẽ nomẽ p impositus aliquid
per positionem significat vel semper vel frequenter: q̃ no
men vel semp vel vt frequentius puari poterit. ¶ Ad op/
positum fic. nomẽ puatiuum dicit puationẽ forme cus po
tentia ad eandem vel aptitudinem: ⁊ talis est maxime forma
accidẽtalis que cum puet habet potẽtiam vel aptitudinẽ: E
vt iterũ infit: q̃re nomẽ puatiuum in accũtalibus ꝓprie in
uenit: ⁊ hoc ꝓcedẽdum est. de talibus enim puatiuis loq̃t
hic Arist. ¶ Ad obta dõm q̃ oia habitus est aliq̃ puatio
sicut negõ. vñ signationẽ cuiuslibet nomis contigit peri/
mere p negõnẽ: nõ tamẽ qõlibet nomẽ põt fieri priuatiuus
f̃m q̃ loquit Arist. de puatiuis. ¶ Sed obijciet aliqs de
hꝰ noibus irrõnale inaiatum ⁊ cõsimilibus que puatiua
sunt: ⁊ tamẽ nõ dicũt aptitudinẽ sine põa ad formã. ¶ Et
dõm q̃ dupl'r puatio dr̃. vno modo f̃m totum. s. qñ puat
forma ⁊ põa siue aptitudo ad formam: ⁊ de talibus puati
uis nõ loquit hic Ari. Alio mõ f̃m ptẽ. s. qñ puat forma:
sed ponit potẽtia siue aptitudo ad formam: ⁊ sic est in hꝰ
puatiuis iniustũ ineq̃le ⁊ cõsimilibꝰ: de qbus loq̃t B Ari.
Patet igit q̃ nõ loquit B Arist. de terminis puatiuis: vbi
priuat fora accũtalis. ⁊ B notãdũ: q̃ multo plura possent
esse huius q̃ sunt: sed essent impositа apud vsum habita.

Consequens est qõ que fit dõia iter nomẽ priua Dubius
tiuũ ⁊ infinitum ⁊ pure negatiuũ. F
¶ Et dõm q̃ oia ꝓueniũt in hoc q̃ formã signant p termi
num priuatiuũ. differũt autẽ in hoc q̃ terminus negatiuꝰ
q̃tum de se est oino negat nihil ponẽdo: nec f̃m rẽ nec f̃m
rõnẽ. termin^ꝰ aũt priuatiuꝰ ⁊ ifinitus aliqd ponit f̃m res ⁊
rõnẽ: sed differenter. Terminus enim priuatiuꝰ priuat for
mã: sed ponit rem aliquã sicut aptitudinẽ ad formã. termi
nus autẽ ifinit^ꝰ si fuerit substãtiuum vel adiectiuum signi
ficãs dõiam sube priuat formam ⁊ põam ad formã ponẽ/
do aliqd f̃m rõnẽ. sed nihil f̃m rem. Si autẽ fuerit adiecti
uũ priuat tam q̃litatẽ finitã q̃ aptitudinẽ ad eã. Si aliqd
f̃m rẽ ponit fic sbam ifinitam. ⁊ eãdem eni sbam ponit ter
minus ifinitus. ¶ Adhuc notãdum q̃ nomẽ negatiuum Nõn^m
q̃tum de se est nihil reliquit neq̃ secum cõpatit. nomẽ au
tem ifinitũ ⁊ puatum id faciũt. ¶ Adhuc nomẽ ifinitum
iuenit tã in subalibus q̃ in accũtalibus terminis. nomen G
autẽ puatiuũ in accũtalibus tm̃. Ex his manifestũ est qũo
ifinitant casualia: ⁊ qũo nomẽ puat: ⁊ que fit diffõ nomis
negatiui ifinitiui ⁊ puatiui. ¶ De pticipijs autẽ sciẽdum
q̃ ifinitant: ⁊ est filus nã eius participiorũ ⁊ ifinitorum: ⁊
adiectiuorum ifinitorum significãtium formas accũtales.

Et quia vlterius forte dubitaret aliqs de ifinitatio/ Dubius
ne nõ casualis sicut ꝓbi. q̃rit pmo vtrũ om/
ne ꝓbum ifinitari possit vel nõ. ⁊ videt q̃ nõ. hac ratione
q̃ oẽ verbum ifinitiuum spãle agere puat: ⁊ cõe siue supe/
rius ponit: sed nõ est superius in verbis q̃ hoc ipsum est:
q̃re si dicat nõ est nõ poterit poni aliqd supius: ⁊ si hoc nõ
põt B verbum est ifinitari. ¶ Adhuc qd̃ simil'r est in quo/ 2°
libet qd̃ est: ⁊ quod nõ est nõ est ifi^m: ꝯ Arist. in libro piar/
meniae vult q̃ ista ꝓba. opinat. solet. contigit. ⁊ hꝰ sic se
hãt. g̃ ifinita sunt: ⁊ si hec ifinitari nõ pñt cõia ifinita sunt.
¶ Adhuc puationis non est puatio: sed hoc vbum puare D
⁊ negare puationẽ dicit: quare sup ip̃m nõ cadet alia pua/
tio infinitas. ¶ Adhuc vbum excepte actiõis semp diffi/ 3°
nit super determinatum suppositum: q̃re addita ei negõne
negat res verbi a supposito determinato ⁊ actuali: quare
erit pure negatiuum ⁊ nõ infinitum. ⁊ ideo vbum excepte
actionis semp ifinitari nõ põt: sed negari. ¶ Ad oppositũ In op^m
fic. simil'r est de ente quod est nomẽ q̃tum ad ifinitatiõem
sicut de esse qd̃ est vbum: sed ens qd̃ est nomẽ ifinitari po/
test: quare ⁊ esse quod est vbum: ⁊ ita hoc vbum est pote/
rit ifinitari. ¶ Adhuc oẽ vbum signans q̃cũq̃ actionem 2°
determinatum per modum põnis ⁊ non habito respectu
ad actuale suppositum ⁊ determinatum põt admittere ne
gationẽ que ifinitet illam. hoc enim solum reqrit in vbum
ad hoc q̃ ifinitari possit: sed oẽ verbum sic signat nisi for/
te verba excepte actionis: etiam hec vba negare puare an
nihilare ⁊ hꝰ: q̃re hec ⁊ alia infinitari pñt: ⁊ hoc est ꝓcedẽ
dum. sufficit eni vbo ad B q̃ ifinitetur ad aliquid determi

natum p pōnem figūrare: siue p modum pōnis: ⁊ nō respiciendo suppositū determinatū. ¶ Ad obta dōm ad ꝑmū sic: ꝙ nō est necesse verbum infinitū aliquid supius ponē: imo nihil ponit ꝑm rem: sed solum ꝑm rōnem sicut de aliq̄ noie infinito dictū est. Attēdendum tñ hic est ꝙ si ꝑ ⁊bum est dicat esse ꝑm rē si ꝑuat ⁊ infinitat relinquit esse ꝑm rōnē: ⁊ si nō ponat ipsum. Si autem ꝑ verbum est dicat esse cōe ad eē ꝑm rem ⁊ ꝑm rōnē sic nō figūat aliq̄ō esse determinatum neq̄ infinite: ⁊ ideo addita ei negatione erit infinitatio: imo magis pura negatio: cū priuet esse oino ⁊ nullum esse derelinquat. oium eni infinitorū est ꝑ ꝓprietas. ſ. vt aliqd derelinquat ⁊ aliquid comparat: q̄ꝫ nō ponāt aliqd. ¶ Ad 2m dōm ꝙ ista verba opinat. solet. contigit: ⁊ hꝫ similr sunt in q̄libet qd est ⁊ qd nō est differenter tanq̄ ⁊ba infinita. ⁊ba enim ifinita sic se hñt p particulas negōnis additā ⁊ p nām ꝑuatiōis in eis. Alia aūt ⁊ba ex sua significatiōe q̄ꝫ p pōnē figūat sic se hñt: ⁊ ideo non sequit ꝙ ifinita sunt. ¶ Ad 3m dōm ꝙ ls hꝫ verba ꝑuare negare et hꝫ significēt actum ꝑuandi ⁊ negādi: nō tamē p modū negationis aut ꝑuatiōis: sed p modum pōnis: ⁊ ideo ifinitari pñt: sic aūt nō fuit in oibus: ꝙ si dicā nemo nō solū figni-
k ficat negō: sed ⁊ p modum negōnis: ⁊ ideo nō infinitatur. ¶ Quarta rō ꝓcedit binc ꝙ omne ⁊bum infinitari possit ꝑter illud qd est excepte actionis. ¶ Deide queritur vtrum ⁊bum in omni dōia psone indifferenter ifinitari possit: ita ꝙ differat a ⁊bo pure negato. videt ꝙ nō. Dicit eni Boetius in paruo cōmēto sup libū piarmenias. ꝙ ⁊bum infinitum cum ponit in oīone nō differt a ⁊bo pure negato: sed ꝓma ⁊ scda psona ⁊bi itellecta plene oīonis habet: eo ꝙ in eis diffinite itelligat. q̄re si addatur eis negatio pura erit negatio: ⁊ nō infinitatio. ¶ Adhuc quādo actualiter remouet ꝑdicatum ab actuali supposito est oratio negatiua: sed sic est in additiōe negōnis ad ꝑmas ⁊ secundas
l psonas ⁊borum: sicut pz iuenti: quare negatio addita ꝑme vel scde psone ⁊bi non facit ⁊bum ifinitum: sed pure negatū: ⁊ hoc est cōcedēdum. ¶ Et notandum ꝙ similis pōt esse rō de ⁊bo excepte actiōis: ⁊ de ⁊bo in 3a psona qñ ei addit negatio ad ifinitandum. pure enim negatiuū tenebit: ⁊ non erit ꝓprie ifinitatio. ¶ Notandum tamen est ꝙ si aliquis velit dicere ꝙ ⁊bum ifinitū est omnis dictio cōposita ex negatione ⁊ verbo: sic contingit ifinitare verbū excepte actionis: ⁊ verbum ꝑme ⁊ secunde persone si componatur cum illis negatio: sed non est realis differentia talis verbi ad verbum pure negatum: vt dictum est.

Dubiuz **Alterius** queritur de ⁊bo tertie psone ifinito. vtrū cum sit extra oīonez aliquid differat a ⁊bo pure negatiuo vel nō. ⁊ videt ꝙ nō sic. hoc ⁊bum non currit cum sit ifinitum exponibile est. aut ꝑ sic exponit: est nō currēs: vel nō est currens. si ꝑ mō tunc magis infinitat ꝑticipiū q̄ꝫ ⁊bum. si 2o mō pure negatiuum est. ⁊ isto modo exponi opz: vel erit infinitatio participij: q̄re videtur ꝙ
m ⁊bum ifinitum nihil ponat. ¶ Adhuc ipm filr in quolibz qd est ⁊ qd nō est: sicut dicit Aris. in piarmenias: sed enti ⁊ non enti nihil cōmune est: quare ⁊bum infinitum nihil cōmune ponit: ⁊ ita pure est negatiuus. sed dicet aliquis ꝙ est actio vniuersalis ⁊ specialis: specialis autem actio priuatur per verbum ifinitum. generalis autem ponitur. verbi gratia nō currit idem est ꝙ agē aliquid q̄ꝫ currere. Sed istud inueniri non pōt in hoc verbo est. quare illud dictuz generale non est. ¶ Adhuc istud videtur falsum ꝙ nō ponitur per terminum nisi ꝙ per ipsum deꝑhenditur ab itellectu: sed p ipsum ⁊bum infinitum nō apꝓhēdit magis ens q̄ꝫ nō ens: ergo ipsum nō ponit ens. similr etiā necesse est eadē ratione. ¶ Ad oppositū sic. cum filr se hñt nomina ad ifinitationē sicut ⁊ba ⁊ eꝫ: cum quedā noia infinita aliquid ponāt: ⁊ q̄dā ⁊ba ifinita aliqd ponent. ¶ Adhuc oē qd est nota dicendi vnum de altero aliqd dicit ⁊ ponit alteri inesse. sed ⁊bum ifinitum est tale: sicut pz ꝑ Arist. in libo. periarmenias. q̄re ⁊bum ifinituz aliquid ponit: ⁊ dicit alteri inesse. ⁊ ita videt ꝙ verbum ifinitū aliqd ponat. n
¶ Et dōm est: sicut dcm̄ est de nomie infinito substantiuo: ꝙ verbum ifinitum nihil ponit ꝑm rem. ſ. ꝙ sit in rerū nā: aliquid tñ ponit ꝑm rōnē: sicut ꝑuationem actionis quaz actionē cōpatit etiam secū: sed nō ponit eam: imo derelinquit. filr eni pōt eē ꝙ nō currit ⁊ ꝙ sedeat: sed hic nō ponitur ꝑ currere ꝓtingit ꝙ nullā penit? agit actionē. vñ ponit eē qd est cōe ad eē in re: ⁊ ad esse in rōne. ⁊bum autē pure negatū q̄ꝫtum de se est nihil ponit ꝑm rē nec ꝑm rōnē nec aliqd derelingt vel compatit ꝑm ꝙ tale. ¶ Ad obta dōm ad ꝑmū sic. nō currit sic exponit nō est currēs: nō tñ est ⁊bum pure negatum: ⁊ rō eius ꝑuz dicta est. ¶ Ad 2m dōm ꝙ ꝑm rem nihil cōe est ei qd est: ⁊ quod non est. ideo nihil ꝑm rez ponit: q̄ nihil ꝑm rē cōe est ad ꝓtradictoria: aliqd tamē ponit ꝑm rōnē cōe eis. ſ. actiōis ꝑuatiōem. alia autē opposita cōcedēda sunt. ¶ Ad ea autē que opponunt ad 2m ptē qōnis dōm ad ꝑmū sic. ꝙ noia ifinita diuersaꝫ sunt nārū respectu ifinitatiōis: sed sic nō est de ⁊bis: ⁊ iō q̄ꝫ aliquod nomē ifinitum aliquid ponat: nō opz ꝙ aliquod o
⁊bum ifinitum aliquid ponat: ⁊ dico aliquid qd fit in rerum nā: ⁊ similr ens. ¶ Ad 2m dōm ꝙ ⁊bum ifinitum rōne ponit aliquid simplr negatum: ⁊ ita nō ponit aliqd: sed magis ꝑuat. ¶ Hoc habito ꝓñter queritur vtrū ⁊bum infinitum in oratione differat a verbo pure negato. ⁊ videt ꝙ nō: q̄ verbum figūat esse aliquātum ad ens: quare si ponitur illud ens in oratione statim adueniēte negatiōe remouet ab eo res verbi: sed cum ita fit fit pura negatio: quare videt ꝙ verbum ifinitum respiciens actuale suppositum pure negatiuum est. ¶ Adhuc si actuali cōpōni iter extrema actualiter entia supuenerit negatio: negat vnum extremuz ab alio faciēs negationē purā: ⁊ sic est: cum verbū infinitum in oīone ponit: quare si ibi ponat negatio est: et ꝑ cōcedēdum est: ⁊ ꝑ plane dicit Boetius in cōmēto piarmenias. ¶ Hoc tamē notādum ꝙ cum ⁊bum ifinitum in oratiōe pure negatum sit hoc nō habet de se: sed hoc ꝓbit p
ex terminis: quorū alterum nēcio ab altero remouet quādo actualr exprimit. ⁊bum autē pure negatum ex se hēt ꝙ actualiter neget aliquid ab aliquo: ⁊ de se hz ꝙ oratiōnē faciat negatiuam: cum verbū ifinitū a suis extremis habeat ꝑ. ⁊ sic pz quō se hñt adiuicē verbū ifinitum ⁊ ⁊bum pure negatum. Ex ꝑdictis igitur manifestum est que sit nā terminorum ifinitorum in gñali ⁊ in speciali tam casualiū q̄ꝫ non casualium: que sit etiam natura nominum ꝑuatiuorum ⁊ quo modo se habeant ad nomina infinita.

**Similiter autem quando sic se habent ⁊.a.⁊.b. vt simul quidem eidem non contingant: omni autem ex necessitate alterum: ⁊ rursum. c.d. similr seqt ad quod est. a. c. ⁊ non conuertatur: ⁊ id qd est a
b. sequitur. d. e. ⁊ non conuertitur: ⁊. a. quidē ⁊ d. cōtingant eidem. b. autē ⁊. c. nō contingent.**

In hac pte que est ō hñ esse huius capli q̄dā itroducit ad ꝑdictorū euidētiam: ⁊ diuidit in duas. in prima ponit quādam ꝓñtiam verificandā cuius ꝓñs q̄druplex est. in 2a ipsam ostendit cum dicit (Primum ergo.) consequētia verificāda talis est. si aliquid sequat ad aliqd ⁊ nō econuerso. ſ. si ad oppositum ꝓñtis sequit oppositum antecedētis: ⁊ nō ecōuerso. ſ. nō ad oppositū antecedentis sequitur oppositum cōsequentis: ⁊ compossibilia sunt cōsequens ⁊ oppositum antecedētis. similr incompossibilia sunt antecedēs ⁊ oppositum consequentis. ⁊ intelligendū est de oppositis contradictorie. p. c. p. b. oppositum contigentis: ⁊ ꝑ est (Similiter autem quando.)

Cap° de verbo

A ¶ Primũ ergo qm̃ ei qd̃ est.b.sequitur.d.hinc manifestũ est:qm̃ enim eorum q̃ sunt.c.d. alterum ex necessitate omni inest:cui aũt.c.nõ ꝓtingit.b.eo ꝙ simul ifert.a.a.aũt ⁊.b.nõ ꝓtingunt eidem. ¶ Manifestũ quoniã.d.segtur ad.b.rursum ei qd̃ est.a.nõ ꝓuertitur qd̃ est.c.omni.a. vel.c.vel.d.inest.cõtingit aũt.a.⁊.d.eidẽ inesse. b.aũt.⁊.d.eidem nõ contingit:eo ꝙ cõsequitur a.ei qd̃ est.c.si hoc contingat:accidit enim quid impossibile. ¶ Manifestuz igit qm̃ neqꝫ.b. ei qd̃ est.d.cõuertit:eo ꝙ cõtingit simul.a.⁊.d.ineẽ: accidit autẽ aliquotiẽs ⁊ huiusmodi terminorũ ordine falli:eo ꝙ opposita nõ sumãtur recte:
B quorum necesse eit omni alteruz inesse. vt si.a. ⁊.b.nõ contingunt simul eidem.necesse est autẽ inesse cui nõ alterum alteruz:⁊ rursus.c.⁊.d. Similiter cui aũt.c.omni segtur.a.accidet eniz cui.d.⁊.b.inesse ex necessitate:quod falsum est. Sumatur eni negatio eorum que sunt.a.⁊.b.vt ea que in quibus.f.rursus eorũ que sunt.c.⁊.d. in quibus.g.necesse est ergo omni inesse vel.a. vel.f.aut enim affirmationez aut negationẽ: ⁊ rursum aut.c.aut.g.affirmatio enim ⁊ negatio ⁊ cui.c.omni.a.positum est.quare cui.f.omni hoc qd̃ est.g. Rursus qm̃ eorum q̃ sunt.f.b.oi alterum:⁊ eorũ q̃ sunt.g.d.simil̃r: seq̃tur autez
C g.ei qd̃ est.f.⁊.b.ei qd̃ est.d.seq̃tur.hoc enim scimus. Si g̃.a.ei qd̃ est.c.⁊ ei qd̃.d.segtur.b. hoc autẽ falsum:econtrario enim erat in his q̃ sic se habẽt cõseq̃ntia:nõ enim necessarium fortasse omni inesse:aut.a.aut. f.neqꝫ.f.aut.b.nõ enim est negõ eius qd̃ est.a.hec q̃ est.f.nã boni nõ bonum negatio:non est autẽ idez hoc qm̃ est:neqꝫ bonum:neqꝫ nõ bonũ. Similiter autẽ ⁊ in.c.d. nam negatiões que sunt due sunt sumpte.

¶ Cõiter ꝛificat eã. ⁊ p̃ ostẽdit p̃mã ꝓnũiã sic.cuiqꝫ repugnãs añs eidẽ inest oppositũ añtis qd̃ alterũ illoꝫ de q̃libet ⁊ nõ ambo de eodẽ:sed añs repugnat opposito ꝓnũtis: qr vbicũqꝫ repugnat ꝓnũs eisdẽ repugnat añs.g̃ oppositũ añtis ꝓnũs est ei.f.opposito ꝓnũtis:⁊ ita patz si aliqd sequat
D ad aliud:ꝙ ad oppositum añtis:sequat oppositũ ꝓnũtis:⁊ h̃ est (Primum g̃ qm̃.) 2° verificat tertiã ꝓnũtiaz sic.cuicũqꝫ nõ inest añs eidẽ inest eius oppositũ:sed ꝓnũ nõ necessario inest añs:qr nõ cõuertunt.g̃ ei põt inesse oppositum añcedẽtis:q̃re cõpoña sunt ꝓnũs ⁊ oppositũ añtis:⁊ h̃ est (Rursum qm̃ ei.) Tertio ostẽdit q̃re tam ꝓnũtium sic deducens ad ipoñe:sed cõpossibilia sunt añs ⁊ oppositũ ꝓnũtis:⁊ qcqd est cõpoñe añti est cõpoñe ꝓnũti.g̃ oppositũ ꝓnũtis est cõpoñe:⁊ ita ꝑdictoria simul stabunt: qd̃ est ipoñe.relinquit igit ꝙ incõpoña sunt añs ⁊ oppositũ ꝓnũtis:⁊ h̃ est (B.aũt ꝛc.) Quarto ostẽdit scẽdam ꝓnũiã:⁊ h̃ facit vltimo: qr circa h̃ magis imorãdũ est.⁊ pcedit fic.p̃ ostẽdit ꝓnũam sic:si ad oppositũ añtis sequat oppositũ ꝓnũtis: ⁊ qcqd est compoñe añti est cõpoñe ꝓnũti:cũ ꝓnũs sit cõpoñe opposito añtis: vt p̃ ostẽsum est:⁊ ipm erit cõpoñe opposito ꝓnũtis:⁊ ita simul ꝑdictorie:qd̃ est ipoñe.relinqt g̃ ꝙ ad oppositũ añtis nõ sequit oppositũ ꝓnũtis nõ ꝓuertibilis:⁊ h̃ est (Manifestũ est igit.) 1° ꝗ eã opponit sophistice ⁊ soluit:⁊ diuidit in duas. In h̃° opponit.in 2° soluit cũ dic̃ (Hoc aũt falsum.) in opponẽdo sic pcedit.p̃ p̃parat ad oppositũ dicẽs:ꝙ si.a.⁊ b.ꝑdicãt:⁊.c.⁊.d.ꝑdicãt ⁊ ex.c.sequit.a.videbit ex.d.sequi.b.⁊ ita ad oppositũ añtis sequit opposituz ꝓnũtis:⁊ h̃ est (Accidit aũt aliquotiens.) 2° opponit oppositum sic:sit b.negõ eorum que sunt.a.b.sit.b.negõ eorũ que sunt.a.b. sit.b.negõ eorũ que sunt.c.d.erit g̃.f.negõ ipsius.a. ⁊ ad huc ipsius.b.sil̃r.b.erit negõ ipsius.c.⁊ simil̃r ipsius.d.arguunt g̃ sic:si ad.c.sequit.a.cum oppositũ ipsius.b.sit.f.⁊ b.oppositum ipsius.c.tũc p ꝓnũaz ẽ:nuper eni simul ad.f. sequit.b.sed oppositum ipsius.f.est. b. ⁊ oppositũ.b.ẽ.d. q̃re cũ ad.f.sequat.b.p ꝓnũtiam ẽ ad.a.sequit.b.⁊ ita ad oppositum añtis sequit oppositum ꝓnũtis vt videt:⁊ h̃ est (Sumat negõ.) Cõiter soluit ⁊ pcedit fic.p̃ interimit hãc vltimã ꝓnũtiam:⁊ h̃ est (Hoc autẽ falsum.) 2° rñdet ad rationẽ que videt eam pbare dicens: ꝙ non sunt ꝑdictoria.f.⁊ a.vel.f.⁊.b.f.enim nõ est negõ ipsius.a.nec ipsius.b.sz sũt
F due negões:vt si.a.sit bonum ⁊.b.nõ bonum.f.erit neqꝫ bonũ neqꝫ nõ bonum:sed istud nõ est negõ ipsius.a.cũ eni nõ sit idẽ ei qd̃ est.b.nõ eni sunt idem nõ bonũ ⁊ nõ bonuz in nõ bonum.sil̃r aũt dõm de.b.in eoꝫ q̃ sunt.c.d.⁊ ita pz qm̃ rñdẽdũ est opponẽti sophistice:⁊ h̃ ẽ (Nõ.n. fortasse.)

¶ In quot ergo figuris ⁊ per q̃les ⁊ quot propositiones ⁊ quãdo ⁊ quomodo fit syllogismꝰ Amplius autem ad q̃ perspiciẽdum construẽti ⁊ destruẽti:⁊ quomodo oporteat querere de proposito ꝟm vnãquãqꝫ artem. Amplius autem per quam sumamus viam que in singulis sunt principia iam pertransiuimus.

¶ Cõiter epilogat determiata in p̃ lib°. ⁊ p̃ epilogat determinata de gñone syll'oꝫ dicẽs:determiatũ esse in q̃t figur
G fiũt syllõ:⁊ h̃ dicit q̃ztũ ad nũm figuraꝫ.⁊ qñ:⁊ h̃ dic̃ q̃ztũ ad subam figurarũ:⁊ p q̃les ⁊ q̃t ppões:⁊ h̃ dicit q̃ztũ ad nũm ppõnũ syllõsticaꝫ.⁊ qũo:⁊ h̃ dic̃ q̃ztũ ad modos figuraꝫ:⁊ h̃ est (q̃t g̃.) 2° epilogat determiata de iuẽtiõe medij. ⁊ p̃° q̃ztũ ad acceptionẽ p̃n°. ppriorũ: de qbus ibidẽ dicta est via accipiẽdi vbi dixit ꝟm singularẽ eorũ:⁊ h̃ est (Amplius aũt per quã viã.) Et nota ꝙ non epilogat determiata de reductione eo ꝙ epilogus fit p syllogismũ memorie. determinata aũt de reductione nup: in primo autez illud capl'm differt autẽ nõ parũ:⁊ ideo nõ oportuit ea h̃ epilogare.aliter tñ exponunt alij illud vltimũ.amplius aũt per quã determinat ibi epilogat determinata de reductione.

Dubitabitur forte h̃ de ptinẽtia partis hui°:vi detur eni supfluere:in p̃cedentib° eni in eodẽ cap̃ iam oñdit ea que h̃ dicit.s.ꝙ ad opposituz ꝓnũtis sequit oppositũ añtis ⁊ nõ eꝫ.⁊ ꝙ añtia sunt incompossibilia.cõsequentia ꝛo compossibilia. ¶ Et dõm ꝙ superius ostensa sunt h̃ in materia speciali.s.in terminis finitis ⁊ infinitis.h̃ aũt ostẽdit eadem in vniuersali in cõmuni cõuersiõe que fit in omni materia:⁊ hoc facit ad predeterminatorum euidentiam:⁊ ita non superfluit hec pars. Dubiuz

Alterius forte dubitaret aliquis. vtrũ affirmatiõis ⁊ negatiõis possit esse negõ. Arist.autem dicit ꝙ nõ:videt tñ ꝙ sic. Qis eni ppõ siue cathegorica siue hypothetica p̃t vna negõne negari: fiat g̃ copulatio falsa ex ꝑdictorijs ⁊ negetur illa vna negatione sic. sor.erit.⁊ sor.nõ erit.igit pz ꝙ vna negõ erit affirmationis ⁊ negatiõis. ¶ Et dõm ꝙ ppõ pexñs componitur ex affirmatione ⁊ negatione si superuenerit negatio dist nguenduz est. aut enim referẽda est negatio ad actum exercitum:aut ad actum signatum.⁊ dico actum exercitum qui intelligitur per officium dictiõis copulatiue que significat simul esse. dico aũt actum signatũ qui exprimit per sermonẽ in alte/ Dubiuz

j ra parte copulatiue. si aũt referat negatio ad actũ exercitũ: tũc negat copulatiuã ꝓm q̃ copulatiuã. ⁊ nlla suarum partium videt negata. est enim sensus negatiue. ista nõ sũt simul vera: sortes currit. sor. nõ currit: ⁊ ita nõ negat affirmatio ⁊ negatio ex quibus fiebat copulatiua. si autẽ negatio referat ad actũ signatũ nõ transit vltra ꝓmã partem copulatiue: qꝛ vnius affirmatiõis est vna negatio. vñ sensus est. sor. nõ currit. ⁊ sor. non currit. ⁊ sic pz q̃ negõ apposita ad affirmationẽ ⁊ negationẽ nõ est vtriusq̃ negatio eadem manẽs. copulatiua enim inquãtum hmõi vna negõne negari põt: lz illa negõ nõ neget affirmationẽ ⁊ negationem.

Dubius Juxta ꝗ ãrit. vtrũ negõnis sit negõ. ⁊ videt q̃ sic qõ ꝗ dicit ꝗ eẽ duas negõnes: ex ꝗ eni seqt q̃ negõnis sit negõ. ¶ Adhuc ois affirmatiõis est alia negõ: lz ꝓpositio negã ãdã affirmatio est: qꝛ ois ꝓpõ est affirmãs sui dicti: ãre ipsa negari põt. ¶ Adhuc negõ supueniẽs negõni destruit negõnẽ iuẽtã: sed ꝗ nõ est nisi negãdo: ãre negõ negari põt. ¶ Sz ȝ. si negõ negari põt neget post. negõ 2ª iterũ negari põt eadem negõne. ⁊ ȝ adhuc: ⁊ sic deiceps. ãre erit ꝓcessus in negõnib⁹ in ifinitũ. hoc aũt est incõueniẽs.

k ¶ Adhuc negõ ꝑexñt affirmatiõis est: ãre si aliqd neget aũ aduentũ negõnis affirmatũ erit: sed negõ nõ est affirmatio: ãre negõnis nõ est negõ. ¶ Et dõm q̃ negõ negari pt: ⁊ ita negõnis est negõ. ꝗ tñ 2ª negõ ꝓm rem affirmatio est: ꝓm qd tñ: ⁊ vocem⁹ negõ negatio eni adueniẽs negõni destruit illã: ⁊ illa destructa ponit affirmationez: ꝓm qd igit est negõ ea que est negõnis negõ ⁊ ꝓm vocez. ⁊ ita negari põt negõ sicut ostẽdũt ꝓme rõnes. Ipsa tñ ꝓm rem affirmatio est: vnde si super illã adueniat tertia negõ ipsa ꝓm rem nõ est negõ negõnis: sed affirmatiõis: ⁊ ita nõ est infinitas in negõnib⁹. in vocis aũt appõne pticule negõnis bñ põt esse q̃dã infinitas: ꝗ ⁊ ostẽdũt rõnes ad scõam ptẽ iducte.

¶ Sed tunc restat dubitatio de hoc qõ dcm̃ est negõnem perimere aliã negationẽ que fit cã huius: cum simile non sit natum ad destructionẽ nãe similis ad sui corruptionez.

l ¶ Et dõm q̃ cã eius est q̃ de quolibet affirmatio ⁊ negõ. vñ si alicui negõnũ supuenerit negõ ꝏ hac scõa negõne vera erit affirmatio vel negõ: sed negõ nõ põt sicut pz: ãre de ea vera erit affirmatio. ¶ Ad objectũ dõm q̃ nõ equalit est in rebus nature ⁊ in rebus rõnis. In rebus nãe simile nõ perimit suũ simile nec idẽ seipsum. In rebus aũt rõnis potest hoc contingere propter necessitatez huiusmodi ꝓncipij. de quolibet affirmatio vel negatio.

¶ Explicit liber primus Priorum Analeticorum.

¶ Incipit secũdus liber Priorum Analeticorum Aristotelis: cum Commentarijs fratris Egidij Romani ordinis Eremitarum.

m

Quoniam aũt alij qdem sunt vniuersales: alij vero particulares. Vlles qdem oẽs semp plura syllogiçãt: particulariũ aũt ꝑdicatiui qdez plura: negatiui ꝯo ꝛclusionẽ solã: nam alie qdẽ ꝓpões cõuertuntur. ꝑuatiua ꝯo nõ ꝛuertit. Cõclusio ꝯo aliqd de aliquo est: quare alij quidem syllogismi plura syllogiçant: vt si. a. oñsum sit: omni aũt alicui ineẽ. b. ⁊ b. alicui. a. neciuz inesse ⁊ a. si nulli. b. a. ⁊ b. nulli. a. ꝗ aũt aliud a priore. Si autem alicui. b. nõ iest. a. nõ neẽe est ⁊ b. alicui. a. nõ inesse: cõtingit eni oi inesse: ꝗ ergo cõmunis oium causa ⁊ vniuersaliũ ⁊ pticulariuz.

n Ostq̃ in ꝓmo libro determinauit Arl. de syll'o oñsuo. in hoc 2º itẽdit de syll'o ex hypothesi vt soluat ꝓmissum in cap̃ de reductiõe vbi dixit (Que q̃ hoc dẽie.) vel sic. in ꝑ determiauit de syll'o ꝓm eiꝰ eẽ ⁊ fieri. In ꝗ 2º determiat de syll'o ꝓm eiꝰ posse. Disio aũt ⁊ sufficiẽtia huiꝰ scõi libri ꝓm ꝓmũ modũ sic accipit. diuidit autẽ liber iste scõs in duas partes. In ꝓma determinat de modis syll'oꝝ ex hypothesi. in scõa cũ dicit (In ꝓnº autẽ petere.) de quibusdã obliquitatibus icidẽtibus iuxta quosdã illoꝝ. ꝑ in duas. in ꝓma determiat de syll'o ex hypothesi in quo supponit aliqua ꝓpõ. in scõa cũ dicit (Est q̃ sic se hẽre.) de illo in quo supponit ꝓpetas alia termini vel propositiõis. ꝑ in duas. in ꝓma determinat syll'm ex hypothesi in quo supponit ꝓpositio cõicans cum ꝓncipali syll'o in vtroq̃ extremorũ. in scõa cuz dicit (Est aũt de vlibus.) de illo i quo supponit ꝓpõ cõicãs cuz ꝓncipali syll'o in altero extremorũ ibi aũt (Est q̃ sic se hẽre.) determinat de syll'o ex hypothesi in quo supponit alia proprietas termini vel ꝓpõnis: ⁊ diuidit: qꝛ ꝓmo determinat de illo in quo supponit proprietas absoluta sicut falsitas ⁊ est syll'us ex falsis. in scõa o cum dicit (Circulo autẽ ⁊c.) de illo in quo supponit ꝓpetas relata: ⁊ diuidit in duas. in ꝓma de syll'o in quo supponit ꝓprietas relata termini cuiusmodi est cõuertibilitas: ⁊ dicit circularis. in scõa cum dicit (Conuertẽ autẽ est.) de illo in quo supponit aliq̃ ꝓprietas relata que est ꝓpõnis cuiusmodi est oppõ. ⁊ diuidit: qꝛ aut attendet ꝓpositio ex pte ꝝnis aut ꝓnº. ⁊ ꝓmo determinat de illo in quo attẽditur oppõ ex parte ꝝnis. 2º cum dicit (In qua aũt figura est.) de illo in quo attẽdit oppõ ex pte ꝑmissaꝝ: ⁊ iste dr syll'us ex oppositis. ꝑ eni in duas. in ꝓmo det'minat ꝓuersiuũ syll'm in quo attendit oppõ ex parte ꝝnis actu ꝛcluse. 2º de syll'o per ipot'e in quo supponit oppõ ex pte ꝝnis cõcludẽde. ⁊ incipit ibi (Per impossibile aũt syll's.) sic ergo pz diuisio ⁊ sufficientia syll'oꝝ istorũ ꝓm q̃ ex hypothesi sunt. pz etiaz solutio ad hoc qõ solet queri: ãre iste scõs dr eẽ de syll'o, ex hypothesi. hoc eni est: qꝛ in oibus syll'is in ꝗ scõo determinatis supponit ꝓpõ vel ꝓprietas alia termini vel ꝓpositio p nis: sicut ex ꝑdicta diuisione pz. Scõs modus diuidendi ꝓm q̃ itẽdit ꝗ de ptãte syll'i gñati ⁊ ꝓstituti inesse ⁊ prosequit in declarãdo hãc sniam sic: iste scõs diuidit in duas. in ꝑ determinat de ptãte syll'i gñati. in 2º cum dicit (In ꝓncipio autẽ petere.) quasdaz obliquitates incidentes iuxta eã determinat. ꝓma in duas. in ꝑ determinat ptãtẽ syll'i q est ex cõpossibilibus. in scõa cũ dicit (In qua autẽ figura.) potestatẽ syll'i qui est ex incõpossibilibus siue ex oppositis. ꝓma in duas. in ꝓma determinat ptãtẽ syll'i penes premissas. in 2º cũ dicit (Circulo autẽ ⁊ ex se ⁊c.) ptãtẽ eius penes ꝝnẽ. ꝓma in duas. in ꝑ determinat ptãtem syll'i penes formã ꝑmissarũ. in 2º cum dicit (Est q̃ sic se hẽre.) penes mãneoꝝ. ⁊ ꝗ dico: qꝛ syll's ex falsis non põt in ꝝnez veram gr̃a formet: sed gratia materie terminorũ: sicut patebit ibidem. in ꝓma aũt attendit q̃ syll'i per disponẽ ⁊ formã ꝑmissarũ pñt in plures ꝝnes: ⁊ diuidit in duas. in ꝓma attendit qui syll'i pñt in plures ꝝnes cõicantes in vtroq̃ termino. in 2º cum dicit (Est autẽ de vlibus.) qui syll'i pñt in plures conclones cõicãtes tm̃ in altero termino. in ꝑ pte ostendit duas ꝝnes. quarũ ꝑ est: q̃ ois syll's vlis: ⁊ ois syll's particularis affirmatiuus ꝛcludit ꝝnẽ ⁊ eius ꝛuersam: ⁊ ita plures ꝝnes: quã ostẽdit sic. Ois syll's cuiꝰ ꝛcl'o ꝛuertit ꝛcludit ꝝnẽ ⁊ eius ꝛuersam. sed oẽs syll'i ꝛcludẽtes ꝝnẽ vl'em vel particularẽ affirmatiuã ꝛcl'o ꝛuertit. q̃ ois syll's talis cõcludit ꝝnem ⁊ eius cõuersam quam ostendit sic. nullus syll's cuius ꝝ non cõuertit ꝛcludit ꝝnem ⁊ eius ꝛuersam: sed syll'i cõcludentis particularẽ negatiuam ꝝ non cõuertit: q̃ talis syll's nõ ꝛcludit ꝝnẽ ⁊ eius conuersam. istas rõnes simul sigñat. ꝑ ponẽdo ꝝnes: ⁊ ꝗ est (Qm̃ alij autez.)

A scdo mediã: z h est (Nã alie qdẽ zc.) 3° qz dicet aliqs q̃ p positio ꝓuertit z nõ ꝓclusio remouet h dicẽs: z cõclusio significat aliqd de aliq: sicut z ppõ: z iõ cõuertit sicut illa: et ex hoc insunt quasi ꝓclusio: z h est (Conclusio ꝟo aliqd.) 4° manifestat media argumentorum ꝑmo dicens: q̃ nõ cõuertunt affirmatiue ꝗnes: z h est (Ut si. a. ostensum.) scdo de negatiuis dicit: q̃ vlis cõuertit (Si nulli. b.) z q̃ particularis negatiua nõ cõuertitur: z h est (Si autẽ alicui. b.)

Dubius **Hic dubitaret** forte aliqs de modis indirecte ꝓcludẽtibus: sed de illis sufficiẽter dictum est in p° huius vbi dat duos modos indirectos quos ponit Boetius vltimo in ꝑma figura. Sed videt q̃ instãtia fit circa hoc quod dicit. q̃ omnes vniuersales cõclusiões cõuertunt: sed instantia est de vniuersali negatiua de ꝓtingenti nõ necessario. ¶ Et dõm q̃ Arist. intẽdit vniuersalẽ ꝓclusionem ꝓuerti vt frequẽtius particularẽ negatiuã vt frequẽtius nõ ꝓuerti. vel q̃ loquit de oi materia in cõi z nõ in spãli. in oi enim mã. s. de iesse z de nẽcio z de cõtingenti est vniuersalis negatiua cõuertibilis z particularis nõ cõuertibilis: quare non vlr: qz in aliquo spãli contigenti est instantia: sed nõ in cõtingenti absolute loquendo.

B Dubius **Adhuc** dubitaret: quia hic dicit propositionẽ cõuersam diuersam esse a conuertente: sed inferius in capitulo de circulari syllogismo dicit ipsas easdem esse sub his verbis. nam eadez est propositio. b. nulli. a. c. z. a. nulli. b. c. ¶ Et dicendum q̃ conuertens z conuersa eadẽ propositio est ꝑm subiectum z ꝑm terminos: z hoc intendit inferius. sed diuersa propositio est ꝑm positum terminorum z situm: z hoc intendit h. s. q̃ diuersa est cõclusio ipsa ppositio cõuertẽs z eius ꝓuersa: z ita non dicit opposita.

Et aũt de vlibus aliter dicere: quecũq̃ enim sub medio aut sub conclusione sunt oium idem erit syllis: si hec quidẽ in medio: illa ꝟo in ꝓclone ponant: vt si. a. b. ꝓclo p. c. q̃cũq̃ sub. b. aut sub. c. sunt: neẽe est de oibus dici. a. nã si. d. in toto. b. z. b. in. a. z. e. inerit. a. silr z si priuatiu' fit syll's.

C **In ista** parte intẽdit determinare qui syllõ pñt in plures ꝗnes cõicantes in altero termino tm̃: z diuiditur in duas. in ꝑma determinat ptãtem illam in syllis vniuersalibus in 2° cum dicit (In particularibus autẽ.) In syllis particularibus. p° in duas. in ꝑma determinat istam ptãtẽ in syllis vlibus ꝑme figure. in scda cuz dicit (In scda autẽ figura.) in vniuersalibus secunde figure. in ꝑma sic p̃cedit. primo dicit vl'es syll'os concludere plura. puta ꝗnez z cõuersam eius: contingit eni syllogiçare maiorẽ extremitatẽ de his que cõtinent sub medio: z de his que continentur sub minori extremitate: sed illa que sũt sub medio subiciant medio: z illa que sunt sub minori extremitate: vel sic

D (Si h.) i. medium z minor extremitas ponant in media z illa. i. accepta sub medio z sub minori ponant minores extremitates: z hoc intellige in vlibus syllis ꝑme figure: z h est (Est aũt z de vlibus.) Et nota q̃ nõ dicit aliã cãm concludi plura esse in vlibus: qz velit eandẽ cãm cõcludere a syllis particularibus: sed qz primo subiunget de syllis vlibus: vel qz in particularib' nõ ꝓtingit syll'are maiorẽ nisi de his que sũt sub medio: cũ in vlibus h ꝓtigat tã de his que sub medio sunt: q̃ de his que sunt sub minori. 2° ppõnem iã dictã determinat. p° in affirmatiuo syll's dicẽs: q̃ syll'et. a. de. b. per. c. medium z accipiat. d. sub. b. syll'abitur maior extremitas de. d. sicut omne. b. est. a. omne. b. est. d. ergo omne. d. est. a. z maior huius syllogismi fuit ꝗ syllõ ꝑncipalis. b. si accipiatur. e. sub. c. medio syll'abitur d̃ ipso. a sicut oẽ. c. est. a. oẽ. e. est. a. z h est (Ut si. a. b.) scdo dicit similiter esse in negatiuo syll'o: z h est (Similiter aũt est si.)

¶ In secũda autẽ figura qd̃ sub cõclusione erit solum syllogiçare vt si. a. ifit nulli. b. z omni. c. conclusio qm̃ nulli. b. inest. c. siquidez. d. sub. c. est manifestum qm̃ nõ iest ei. b. ꝟis aũt que sub a. quoniã. b. nõ inest. Nam palaz est per syll'm: z si nõ inest ei quod est. e. si est. e. z sub. a. sed in esse quidẽ nulli. c. per syll'm ostensum est nõ in esse ꝟo. a. hoc qd̃ est. b. indemõstratuz sumptũ est: quare nõ p syllogismũ accidit. b. nõ ineẽ. a.

¶ Conter det'miat istã ptãtẽ in syll'o vlõ 2° fig': z pcedit sic. p° dic q̃ in syll'o vlõ 2° fig' est syll'are maiorẽ extremitatẽ de his q̃ sunt sub minori tm̃. z sic de his que sunt sub medio sic syll'ato sic. nullũ. b. est. a. q̃ nullũ. c. ẽ. b. si sub. c. accipiat. d. deinde syll'abit. b. in ꝗne dicti syllõ accepta pro maiore sic. nullũ. c. est. b. oẽ. c. est. d. q̃ nullũ. d. est. b. z h est (In 2° autez fig'.) 2° dic q̃ nõ est manifestuz p syll'm. b. maiorẽ extremitatẽ remoueri ab his q̃ ꝓtinent sub medio: q̃ꝫuis in ꝟitate ab eis remoueat: z dic q̃ ꝑn'' ꝗ. s. nullũ. c. est. b. oñsa est per syll'm: sed maior ppõ accipit indemõstrata: z iõ nõ sequit per syll'm ꝑus factũ vel iplicituz in altera ꝑmissa remotio maioris extremitatis a cõtentis sub medio: istud autẽ euidens erit in questionibus: z h est (Dis autem que sunt. a.)

¶ In particularibus autẽ in ꝟis quidẽ que sub cõclusiõe nõ erit necessariuz: nõ eni fit syll's qñ ea sumpta fuerit particulariter. Eorũz aũt que sunt sub medio erit in oibus verũ nõ per syll'z: vt si. a. oi. b. z. b. alicui. c. nam eius qd̃ est sub. c. positũ nõ erit syll's: eiuz ꝟo qd̃ sub. b. est erit: sz non propter eum qui est prius factus est. Silr autẽ z in alijs figuris: nã eius qdẽ qd̃ sub conclusione est non erit: alterius ꝟo erit verũ non per syllogismum: eo q̃ in vlibus ex indemonstrata propositione: que sunt sub medio ostendebantur quare si nec ibi erit: aut z in his.

¶ Conter det'miat istã ptãtẽ in syllis pticularib'. z p̃ in p° figura. 2° in alijs figuris. In p° dicens: q̃ in pticularib' syllis ibi nõ põt syll'ari maior extremitas de ꝓtẽtis cũ minore exñte: eo q̃ sic fiet pti'' ꝗ maior i p° fig' z pt syll'ari maior d̃ his que sunt sub medio: z non per syll'm ꝑus dcm̃: sed p syll'm implicitum in maiori. ppõne: z pz h inspiciẽti extra: z h est (In pticularibus aũt.) Deinde determinat idem in syllis pticularibus aliarum figurarũ dicens: q̃ silr est in illis sicẽ in syllis particularibus p° figure: qz ibi syll'abit maior extremitas de his q̃ sunt sub medio z nõ de his q̃ sũt sub minori. de his ãt q̃ sũt sub medio nõ syll'abit maior extremitas p syll'm ꝑus fcm̃: sed ex ppõne ideterminata fic fuit in

D syllis vlibus: in illis. n. oñdebat maior de his que sunt sub medio ex indemonstrata ꝓpõne: z h est (Silr ãt z i alijs.)

Dubitaret forte aliqs q̃re dic maiorem syll'ari de his que sunt sub medio: z de his q̃ sũt sub minori extremitate: z nõ dicit ea que sunt supra maiorẽ extremitatẽ posse syll'ari de medio vel de minori: sic eni cõtingit addẽ noia penes minorẽ z penes mediuz z sic z penes maiorẽ extremitatẽ: sic pz in terminis. si eni syll'et aial de risibilitate mediante hoie ꝓtingit de hoie vel de risibili syll'are corp' mediãte aiali. ¶ Et dõm q̃ in oi vlõ siue affirmatiua siue negatiua iplicat syll's. sensus eni hui' ꝓis hõ est aial. est iste: oẽ. i. aial: qd̃ est hõ. z signat maior ppõ p h qd̃ dico oẽ. i. aial: z minor per implicationez que est q̃ est hõ. silr est si dicat. nullus hõ est lapis. est enim sensus: nihil est lapis qd̃ est hõ: pz q̃ per virtutẽ syllõ impliciti in ma

J forte ponẽ q̃ maior syllat de oibus ꝓtẽtis sub sub̃to: ⁊ ita de ꝓtẽtis sub medio ⁊ de minore ⁊ de ꝓtẽtis sub ea: q̃ oia ꝑ sub medio ꝓtinent: sed vtute illius nõ syllat aliqd ꝓtẽtũ supra maiorẽ de medio vel de minori: q̃ g̃ oẽs ꝗnes q̃s intẽdit iferri debẽt vtute syllũ iplicitũ in maiori: sed ille nõ facit mẽtionẽ de his que sunt supra maiorẽ: ⁊ sed de his que sunt sub medio in minore: iõ nõ dicit Arist. aliqd superius ad maiorẽ extremitatẽ syllari de medio vel de minori: q̃ ꝗ/ uis ꝑ ꝓtigat ꝑm ꝗitatẽ: sed solũ dicit maiorẽ syllari de his que sunt sub medio ⁊ minore. ¶ Adhuc vt falsum qd̃ dic̃ maiorẽ extremitatẽ de oibus illis syllari eodẽ syllo: q̃ di uersi sunt syllũ in q̃bus diuerse sunt ꝓpones ⁊ ꝗnes. sic aũt est in syllis illis q̃rũ alter ꝓcludit maiorẽ de minore ⁊ alijs ꝓtentis sub minore: ⁊ ad ꝗ alius de contentis sub medio. ¶ Et dõm q̃ syllũ isti expliciti diuersi sunt sicut ostensuꝫ ẽ. sed Aristo. intẽdit q̃ sunt idem syllogismus radicalit. oẽs eni exeunt a syllo implicito in maiori propositione: sicut pa tet intuenti: ⁊ ita oẽs sunt idem syllogismus in radice. vel pot̃ bñ dici q̃ sunt idem syll's ꝑm formam ⁊ nõ ꝑm mãn.

Dubiuꝫ k **Deinde** forte dubitaret aliqs de his que dicit circa secõdam. ibi eniꝫ dicit q̃ nõ est syllare maiorẽ de cõtentis sub medio. Sed ꝓtra. Nullus lapis est aiatuꝫ. oẽ aial est aiatum: g̃ nullũ aial est lapis. accipit asinus sub aiato qd̃ est mediuꝫ: ⁊ ab eo remouebit maior extremitas per eũdem modum scde fig̃ sic: nullus lapis est aiatum: g̃ nullus asinus est lapis. ¶ Et dõm q̃ Aristo. dicit non esse manifestum ꝑ syll'm maiorẽ remoueri ab his que sunt sub medio: q̃ꝫ uis tñ vt videt̃ remoueat̃ ab eis: q̃ neqꝫ ꝑ syllo/ gismum pfectum neqꝫ ꝑ syll'm implicitum in aliq̃ ꝑmissa ꝑ est ꝗ manifestũ. nõ ꝑ syll'm pfectum: q̃ maior ꝓpo nõ ostẽ/ sa: que tñ deberet esse maior ad remouẽdum maiorem ex tremitatẽ de cõtẽtis sub medio: nec ꝑ syll'm implicitum: q̃ per maiorẽ scde fig̃ medium remoueri debꝫ a ꝓtentis sub maiori extremitate ⁊ non eꝫ: qd̃ opꝫ si dicat̃ nullum. b. est a. b. est maior extremitas: ⁊. a. medium: ⁊ signant. a. remo ueri a ꝓtẽtis sub. b. in ꝑuersa aut̃ maioris implicat̃ syll's vtute cuius maior extremitas remouet̃ a ꝓtentis sub me/ dio. ꝗ eni: nullum. a. est. b. signat remoueri a ꝓtẽtis sub. a.

l ⁊ ita signat maiorẽ extremitatẽ remoueri a ꝓtẽtis sub me/ dio. Cõstat aut̃ q̃ in minori ꝓpone nõ implicat̃ syll's vir tute cuius remouet̃ maior a cõtentis sub medio: ⁊ ita pꝫ q̃ nõ remouetur maior a cõtentis sub medio per syll'm ꝑ/ us factum: neqꝫ per syll'm implicitum in alia ꝑmissarũ: sed per syllogismum implicitum in conuersa maioris.

Dubiuꝫ **Ulterius** forte dubitabit de ꝗ qd̃ dicit ꝓiter maio/ rem ꝑ syllogismũ nõ remoueri a ꝓtẽtis sb medio: q̃ accipit̃ maior indemõstrata: eadẽ. n. rõne nõ syl/ logiçat̃ maior de his que sunt sub medio in ꝑ figura: quia ibi accipit̃ maior indemõstrata: ⁊ nõ ꝑ syll'um cũ dr. oẽ. c. est. b. g̃ oẽ. b. est. a. ⁊ postea sub. e. accipiat̃. e. ad syll'um de a. de ipso. ¶ Et dõm q̃ in ꝑ accipit̃ maior indemonstrata ꝓpo ad syll'andũ maiorẽ extremitatem de ꝓtentis sub me dio in scda: dicit tñ ꝗ in scda fig̃ ⁊ nõ in ꝑ: q̃ ꝓpo maior in

m ꝑma ꝓpinquius se habet ad ꝗnẽ talꝫ q̃ꝫ maiorem in 2ª. maior enim in ꝑ de se pot̃ in ꝗuem sine conuersione: maior aũt in 2ª nõ nisi per ꝑuersionẽ: ⁊ ita euidentius ⁊ immedia tius syllogiçat̃ maior extremitas de his que sunt sub me/ dio per maiorẽ ꝑme q̃ꝫ ꝑ maiorẽ scde: ⁊ ideo dicit in scda fi gura: q̃ ibi accipit̃ ꝓpo maior idemõstrata: ⁊ non dicit ꝗ in ꝑma. ¶ Adhuc forte dubitabit: quare nõ docet syll'are de cõtẽtis sub medio vel minore in scda figura maiore exi stente affirmatiua sicut ipsa existẽte negatiua. ¶ Et dõm q̃ similis est modus in vtroqꝫ mõ syll'andi maiorem de cõ tentis sub ꝗne: q̃ semp ibi oñdit ꝓpõnẽ ꝑtẽsam: sed cuꝫ est affirmatiua nõ est aliquid accipe sub medio de quo di cat̃ maior extremitas nisi accipiat̃ vtraqꝫ affir^{ma} i scda figu ra: sed bñ cõtingit accipe aliqd sub medio ꝑm dispõnem 2ª figure vbi maior est negatiua: ⁊ hac ratione nõ docet istã n partẽ maiore exñte affirmatiua sicut ipsa exñte negatiua.

Ultimo quere̊t̃ de hoc qd̃ dicit in particularib̃ ꝑme Dubiuꝫ maiorẽ cõcludi de ꝓtẽtis sub medio: non ta/ mẽ ꝑ syll'm. ꝗ eni appet falsum: eo q̃ in maiori ꝓpõne itel/ ligit̃ syll's virtute cuius ꝗ sequit̃. ⁊ pot̃ dici q̃ intẽdit mi norẽ nõ syll'ari de cõtẽtis sub medio: nõ tamẽ per syll'm: hoc eni appet falsum: eo q̃ in maiori ꝓpõne intelligit̃ syl/ logismus vtute cuius ꝗ sequit̃. ⁊ pot̃ dici q̃ intẽdit maio/ rẽ nõ syll'ari de ꝓtẽtis sub medio per syll'm ꝑus factũ: sed per syll'm iplicitũ in maiori: ⁊ ꝗ ꝑintendit in lra dicẽs (Sꝫ nõ per eũ qui ꝑus factus est.) De particularibus autẽ scde q̃ sic ad acceptionẽ sub medio id dõm: qd̃ ⁊ de syllis vñ/ bus scde dictum est: q̃ accipiũt ꝓpõnẽ maiorem indeter/ minate: sed per acceptionẽ ꝗnis que demonstrata syll'ant. ¶ Et qd̃ est de syllis tertie vbi maior aliqñ ꝑticularis est in ꝑ fig̃. ¶ Et dõm q̃ qñ maior est in tertia particularis nõ pot̃ ibi syll'ari maior extremitas de cõtentis sub medio cã ꝑdicta: sed nõ pot̃ qñ maior est vñis. ¶ Adhuc maiore exñte ꝑticulari. in tertia ꝓtingit syll'are maiorẽ extremita/ tẽ de cõtẽtis sub medio: sed in oibus accipit̃ ꝓpo: maior in demõstrata ⁊ nõ ꝓcludit ꝓpositionẽ per syll'm ꝑius fcm̃ ficut fuit syll's in vñibus ad ea que sunt sub medio ex inde monstrata ꝓpõne: ⁊ non ꝑ syll'm ꝑus factum. Et nota q̃ in syll'o particulari nullo cuiusq̃ figure concludi pot̃ maior extremitas de contẽtis sub mio̊re: ⁊ in oibus est eadẽ cau/ sa. s. q̃ maior non pot̃ esse particularis in prima figura.

Notandum aũt q̃ quidã dicunt hic Ari. vti oñ/ Dubiuꝫ siuo syll'o strictissime ⁊ syll'o ex hy/ pothesi cõmunissime: vocãs solum illũ syll'm ostẽsiuuꝫ cu ius ꝑmisse per syll'm oñse sunt: ⁊ omnẽ illum intellexit ex hypothesi vbi ꝑmisse nõ oñdunt̃: ⁊ ꝗ mõ syll's ille oñsiuꝫ est q̃ assumpto aliq̃ sub ꝗne syllũ ꝓcludit de illis maiorem extremitatẽ per ꝗnẽ positã pro maiore: procedit eni ex de/ mõstrata ꝓpõne: ille ꝗo q̃ assumit sub medio ad concludẽ dũ de illo maiorẽ ꝑexñtis syllũ q̃ꝫ demõstrata est: ⁊ iõ est ex hypothesi: ⁊ ꝗ est qd̃ totiens dicit Aristo. in lra. s. q̃ talis syll's ꝓcludit ex demr̃ata ꝓpõne. Scõm autẽ sic dicentes sunt syll'orũ ꝑsyllũ cõtinue vsqꝫ ad ꝑn^{a} ꝑma: ⁊ si alicubi fit status in ꝑsyllis anteqꝫ pueniat̃ ad ꝑn^{a} ꝑma syll'us vbi fit status est ex hypothesi: ⁊ indemr̃ata ꝓpõne ẽt ad ꝑn^{a} ꝑma adhuc erit ex hypothesi syll's donec ꝑn^{a} fuerunt explana/ ta. Et si q̃rat̃: q̃re tunc Aristo. dicit magis syll'm fieri in 2ª figura ad cõtẽtã sub medio ex indemõstrata ꝓpõne q̃ꝫ ꝑ/ ma. Dõm ꝑm eos q̃ ꝗ dicit: q̃ in maiori ꝑime figure ni hil deest nisi eius oñsio. in maiori autẽ scde oñsio ei^{us} ⁊ cõ/ uersio ad ꝗ q̃ fiat syll's oñsiuus: ⁊ ita vult ibi signare istũ syll'm magis eẽ ex hypothesi in scda figura q̃ꝫ in ꝑ^{a}. qñ er/ go dic̃ Arist. nõ fieri syll'm nisi accipiat̃ indemõstrata ꝓpo sitio: solũ intẽdit q̃ nõ fit syll's oñsiuus: eo q̃ ꝓcedit ex ꝓpo ne nõ oñsa. sic q̃ Arist. syll'm illuꝫ signat esse ex hypothesi q̃ꝫtũ ad ꝗ. Istud aũt subtilt̃ dictum est ⁊ forte vitatẽ hꝫ: q̃ multũ ꝓsonat lre. ¶ Adhuc restat qd̃ de duobus modis syll'orũ ꝑdeterminatis potẽtibus in plures ꝗnes qd vtili/ tatis hñt ⁊ ad vsum cuius artis ꝗ determinant̃. ¶ Et dꝫ q̃ ad vsum tam dyalectice q̃ꝫ sophistice multũ conferunt ꝓpter exercitationẽ. s. vt ex duabus ꝑmissis habitis plu res pertractentur cõclusiones vtilis est etiaꝫ ad demõstra tionẽ pro parte q̃ꝫtũ ad acceptionẽ sub minori extremita/ te: eo q̃ augentur demonstrationes in post assumendo.

St ergo sic se hẽre vt vere sint propo sitiones ex quib̃ ex syll's: est aũt vt fal se: est aũt vt hec qdẽ vera: illa aũt fal/ sa: ꝓcl'o aũt aut vera aut falsa ex neces sitate: ex veris ergo nõ est falsuꝫ syll'are. Ex fal/

A fis autē est verum: verũtamē nō ꝓpter qd: sed
qz nā eius qd̄ est ꝓpter qd nō est ex falsis syll'is:
ob quā autem causam in sequētib⁹ dicetur.

Determinata potestate syllō penes formā p̄mis
sarũ: h̄ itendit de ei⁹ ptāte penes
mām earũ intēdēs q̄ ꝓtingat syll'are verũ ex falsis: z h̄ nō
est nisi ꝑm mām eax sic patebit. z ꝓcedit sic. p̄ dic q̄ aliqñ
ꝓtingit ꝗ p̄missas ꝓpōnes esse veras: aliqñ aūt falsas z ali
qñ alterā verā z aliqñ alterā falsam. ꝗnē aūt qñq̄ veram
qñq̄ falsam: z h̄ est (Est ḡ sic se hꝛe.) 2° ꝓsequit ea que iten
dit in h̄ cap̄ z diuidit in duas. in p̄° ꝓponit duas ꝗnes itē
tas in h̄ cap̄. in 2° ipsas oñdit cum dicit (Primũ ḡ.) p̄° ꝗnũ
est. q̄ ex veris non syll'at falsum: z h̄ est (Ex veris ḡ.) 2° est
q̄ ex falsis syllogiçat verũ: sed non ꝓpter quid sed qz: hoc
est non q̄ p̄misse false sint causa veri: sed sic. s. q̄ vna extre
mitas alijs inest: z hec est (Ex falsis autem est verum.)

¶ Primũ ḡ qm̄ ex veris nō pole est falsuz syll'a
re hinc manifestũ. Si enī cū est. a. neče est eē. b.
B z cū. b. nō est: neče est. a. non eē. Si ḡ vex est. a.
neče est. b. vex eē: aut accidet idē fil eē z nō eē:
h̄ aūt ī pole: nō aūt qm̄ positũ est. a. vn⁹ t min⁹:
accipiat ꝓtigere vno aliq̄ exñte ex nečitate aliqd
accidere: nō enī pōt: nā qd̄ ꝓtigit ex nečitate ali
qd accidere ꝓclō est: p q̄ue aūt hec fit ad minus
erũt tres termini: duo aūt iterualla z ꝓpōnes.
Si ḡ verũ est cui inest. b. z. a. oī vel alicui: cui au
tez. c. z. b. z cui. c. neče est. a. iesse: z nō pōt h̄ fal
sum eē: simul enī idē erit z non erit. ḡ. a. vt posi
tũ est: due ꝓpōnes simul sumpte: silr se hꝫ in p̄
uatiuis: nō enim ex veris falsum ostēdere eit.

¶ Consequenter ostēdit eas: z ꝓmo ꝓmā: 2° scōam cuz dic.
(Ex falsis aūt.) Circa ꝓmā sic ꝓcedit. primo ostēdit ēā sic.
E si est añcedens neče est esse ꝗñs: z si nō est ꝗñs: neče est nō
esse añs. illud ostēsum est in fine ꝓmi huius: q̄re si añs est
verũ: ꝗñs aūt nō est vel est falsum: quod est idē: idem añs
erit: qd̄ est impossibile: z h̄ est (Primũ ergo.) 2° iuxta h̄ re
mouet dubitationē. ꝓmo dicit. z q̄uis. a. terminus vn⁹ ac
cipiat in hac oñsione pro añte: non tamē intelligēdũ q̄ ex
vno sequat aliqd: sed opz ad min⁹ accipere tres termios
z duas ꝓpōnes. vt si dicat. oē. b. est. a. oē. c. est. b. ḡ oē. c. ē
a. z cum premisse sint vere nečio z conclusio erit vera: vel
aliter idē añs simul erit z non erit: z nō est hoc tm̄ intelli
gendum in syllis affirmatiuis: sed etiā in negatiuis: nusq̄z
enī ex veris est ostēdere falsum: z h̄ est (Si ḡ verũ.) ¶ Du
bitat h̄ cū q̄druplex sit cōparatio veri z falsi: est enim cō
parare verum ad falsum: quare tm̄ Arist. oñdit falsuz ex
D vero nō sequi z verum est falso: z nō oñdit verũ seq ex ꝗo
z falsuz ex falso. ¶ Et dōm q̄ hoc est: qz ꝓtra hoc non est
difficultas: notum est enī vtrũq̄: sed alia duo de se nō sunt
manifesta: nō enī est manifestũ vtrũ verũ ex falsis seq pos
sit vel eꝫ. z ideo h̄ duo determinat alia duo omittens.

¶ Adhuc dupl'r de eo q̄ oñdit falsum nō sequi ex veris: h̄
enī apparet falsum fic. ꝓcludat ꝓclō falsa ex duab⁹ in to
to falsis in p̄° scōe. postea accipiant opposite p̄missax que
erũt simpl'r vere. ex eis syll'ari pōt eadē ꝗ falsa in 2° scōe. z
ita ex veris sequetur falsum: vt videtur. ¶ Et dōm q̄ pre
missis existētibus in toto falsis in primo scōe necesse est ex
trema disperata eē: z ita vnum ab altero vere poterit re
moueri vl'r. quare sic se h̄ntibus p̄missis necesse est ꝗnem
verā esse: z ita supponit falsum cum dicit: q̄ falsum potest
ibi syllogiçari ex vtrisq̄ in toto falsis: z hoc ostendit Ari
sto. in posterioribus capitulo de syllogismis ignorantie.

Ex falsis aūt est veruz syll'are z vtrisq̄ E
ꝓpōnib⁹ falsis z vna: hac aūt nō vtra
libet: sed scōa si tota sumat falsa non
tota aūt sumpta cōtigit vtralibet: ī sit
enī. a. oī. b. c. eorũ aūt q̄ sunt. b. nulli neq̄. b. ī sit
c. accidit autē h̄ vt nulli lapidi aīal: z lapis nulli
hoī. Si ḡ sumat. a. oī. b. z. b. oī. c. a. oī. c. inerit.
Quare ex vtrisq̄ falsis ꝗa ꝓclō: oīs enī hō ani
mal: sil'r aūt z in ꝑuatiuis. ī sit enī. c. nulli neq̄. a.
neq̄. b. a. aūt. b. oī: vt si eisdē terminis sumptis
mediũ ponat hō: lapidi tm̄ neq̄ hō neq̄ aīal:
nulli inest: hoī aūt oī inest aīal: q̄re sīqdez oī in
est nulli sumat inesse: cui ꝗo nō inest omni in
esse ex falsis vtrisq̄ vera erit ꝓclusio: simil'r aūt
ostēsum erit: z si in aliquo falso vtraq̄ sumat.

In hac pte ostendit scōam ꝓclusionē ꝑ̄ ꝓpōsitā. s. q̄ F
ex falsis est syll'are verũ: nō tamē ꝓpter qd.
sed qz: z diuidit in duas. in ꝓma ostendit ꝓmam partem. i
scōa cum dicit (Manifestum ergo qm̄ si fit cōclusio.) ostē
dit partē scōam. ꝓma in tres ꝑm q̄ ostendit qual'r syllogi
çat verũ ex falsis in tribus figuris. in p̄° ostēdit q̄uo fit hec
in ꝓma figura: z hoc ꝓmo in syllogismis vniuersalib⁹. se
cundo in particularibus cum dicit (In particularibus au
tē syllogismis.) in ꝓma sic ꝓcedit. primo ponit regulas ve
rificandas in syllis vl'bus dicens: q̄ cōtingit syll'are verũ
ex falsis vtraq̄ existēte falsa in toto siue in parte: z altera
tm̄ exñte falsa: z quocunq̄ modo hoc fiat non erit syll'are
verum nisi maior sit in toto falsa. z h̄ est (Ex falsis autē.)
2° ostēdit illud. z ꝓmo oñdit q̄uo syll'at verũ ex vtraq̄ fal
sa. 2° q̄uo ex altera tm̄ falsa cum dicit (Si autem altera po
nat.) p̄° in duas. in p̄° ostēdit q̄uo syll'at veruz ex vtrisq̄ in
toto falsis. 2° qual'r ex vtrisq̄ in parte falsis. in p̄° sic proce
dit. ꝓmo dicit q̄ ex vtrisq̄ totis falsis syll'ari pōt verum in
ꝓmo ꝓme: si sumat medium extraneum ipsis extremis et
extrema subalterna sint ita q̄ minus sub maiori sic. Oīs
lapis est aīal: oīs hō est lapis: ḡ oīs hō est aīal. (Insit enīz G
a.) 2° ostendit illud fieri in scōo mō si minor extremitas sit
extraneū alijs termis z sub maiore sic. Nullus hō est aīal:
oīs lapis est hō: z nullus lapis est aīal. z h̄ est (Sil'r aūt z
ꝑuatiuū.) Cōsequēter dicit sil'r esse si vtraq̄ accipiat falsa
in parte. z hoc pz si accipiatur pro medio terminus accñ
talis sic: oē album est aīal. oīs hō est alb⁹. z oīs hō ē aīal.
adhuc nullũ albũ est aīal. oīs lapis est alb⁹. z nullus lapis
est aīal: z h̄ est (Sil'r aūt oñdet.) Et nō q̄ h̄ omittit Aris.
duas obuiationes cū maior est tota falsa z minor in pte fal
sa: z cum fit econuerso: de quibus consequenter patebit.

¶ Si aūt altera ponat falsa ꝓma qdez tota falsa
vt. a. b. nō erit ꝓclō vera. b. c. aūt erit: dico autez H
totā falsam esse cōtrariā vere: vt si qd̄ nulli inest
sumptũ est omni inesse: aut si qd̄ nulli ieē sum
ptũ est: ī sit enī. a. nulli. b. b. aūt oī. c. si ergo. b. c.
ꝓpōnē sumo verā. a. b. autē totā falsam: z om
ni. b. inesse. a. impossibile. a. c. cōclusionē verazz
esse: nulli enim. a. inerat eorum que sunt. c. sīqdē cui inest. b. nulli ei inest. a. b. autez oī. c. Sil'r
aūt neq̄ si. a. oī. b. inest: z. b. oī. c. sumpta sit aū:
b. c. qdē vera ꝓpō. a. b. falsa tota z nulli cui. b. in
est. a. cōclusio falsa erit: omni enim. c. inerit. a. si
qdē cui. b. oī: z. a. b. aūt oī. c. Manifestũ igitur

qm̃ ꝑma tota falsa siue priuatiue siue affirmatiue sumpta: altera autē vera nō fit vera ꝛclusio.

¶ Conter ostēdit quō ē syll'are vex ex alta tm̃ falsa. ⁊ p̄ quō ex maiore fla. 2° quō ex miore fla cū dic̄ (Si āt. a. b. ꝑpō.) p̄ in duas. in p̄ ostēdit q̄ maiore exñte tota falsa ⁊ miore tota vera nō syll'at vex. 2° q̄ syll'are vex maiore exñte in pte falsa cū dic̄ (Nō tota aūt sumpta.) in p̄ fic ꝓcedit. p° oīē q̄ si maior fit in toto falsa ⁊ mior in toto ꝟa nō erit ꝛ ꝟa. ⁊ exponit qd est ꝑpōnē eē in toto falsam dicēs. q̄ vlis est in toto falsa cuius ꝛia est vera. si eni vnū ꝛdictoriū fit verus ⁊ reliquū nō fit in toto falsum accidit ꝛia simul esse vera: ⁊ h̄ est (Si autē altera.) 2° hoc manifestat ꝑmo in ꝑmo mō dicens: q̄ si maior vlis affirmatiua sit in toto falsa ⁊ mior vera: tūc ex ꝓtraria maioris que vera est: est minore ꝛia ꝛnis vera: q̄re ꝓclo nō poterit est vera in ꝑmo mō maiore exñte tota falsa ⁊ minore tota vera: ⁊ h̄ est (Insit eni aūt.) 2° manifestat idē in 2° mō dicens: q̄ hec maior vlis negatiua fit in toto falsa ⁊ mior ꝟa ex ꝛia maioris ⁊ maiore existētib' veris sequatur opposita ꝛnis ꝟa: quare fic se bñti
k bus termis nō erit ꝛ vera: ⁊ h̄ est (Similr autem neq̄.)

¶ Nō tota autem sumpta falsa erit. Naz si. a. c. quidem omni inest. b. autem alicui. a. b. autem omni. c. vt animal quidē cigno omni: si sumat. a. oi. b. ⁊ b. omni. c. ⁊ a. oi. c. erit vera: oīs eniz cignus aīal. Silr aūt ⁊ si priuatiua sit. a. b. potē est enim. a. b. alicui quidē iesse. c. vero nulli. b. autem omni. c. vt aīal alicui albo: niui ꝟo nulli: albū autē omni niui. Si ergo sumat. a. quidem nulli. b. b. autem omni. c. a. nulli. c. inerit.

¶ Consequenter ostēdit q̄ ex maiore in parte falsa ⁊ minore vera sequit ꝓclusio vera. ⁊ h̄ ponēdo terminos. primo in primo modo. ⁊ h̄ est (Non tota autem sumpta.) 2° in secundo modo: ⁊ h̄ est (Similiter autem ⁊ si priuatiua.)

¶ Si aūt. a. b. ꝑpositio tota sumat ꝟa. b. c. aūt
l tota falsa: erit syll's verus. nihil enim prohibet a. ⁊ b. ⁊ c. omni inesse. b. autem nulli. c. vt quecūq̄ eiusdem generis sunt spēs nō subalterne: nam aīal ⁊ hoī ⁊ equo inest: equus autem nulli hoī. Si ergo sumatur. a. omni. b. b. autē omni c. conclusio vera erit tota falsa. b. c. propōne. Similiter aūt ⁊ si priuatiua. a. b. ꝑpō: ꝓtingit eniz a. neq̄. a. neq̄. b. neq̄. c. nulli iesse: ⁊. b. nulli. c. vt ex alio genere spēbus genus: nam aīal neq̄ musice neq̄ medicine inest: neq̄ musica medicina: sumpta ergo gdez. a. nulli. b. b. aūt omni
m c. vera erit ꝓclusio: ⁊ si non tota falsa sit. b. c. sed in aliquo: ⁊ sic erit ꝓclusio vera: nihil enim prohibet. a. ⁊ b. ⁊ c. omni inesse. b. autē alicui. c. vt genus speciei ⁊ differentie: nam animal oi homini: ⁊ oi gressibili: hō āt alicui gressibili ⁊ nō omni. Si ergo. a. oi. b. ⁊ b. oi. c. sumat. a. oi. c. inerit qd̄ erit verū: silr aūt ⁊ cū ꝑuatiua est. a. b. ꝑpō: cōtingit enim neq̄. a. neq̄. b. neq̄. c. nulli ineē. b. ꝟo alicui. c. vt genꝰ ex alio genere spēi ⁊ differētie. Nā aīal neq̄ prudentie nulli inesse neq̄ cōtemplationi: prudentia vero alicui contemplationi inest. Si ergo. a. sumatur nulli. b. b. autem omni. c. c. nulli. a. hoc autē erat verū. n

¶ Conter ostēdit quō syll'at verū ex minore falsa. ⁊ p° quō ex minore tota falsa. 2° quō ex minore partim falsa: ex maiore vera ⁊ minore tota falsa syll'at verum in p° mō. si accipiat genꝰ pro maiori extremitate ⁊ due spēs posite sub eo altera pro medio: ⁊ altera pro miore extremitate fic̄ ps in lfa: ⁊ h̄ est (Si āt. b.) Idē aūt fiet in 2° mō si accipiant spēs opposite altera p medio ⁊ altera p minori: sumpto p maiori extremitate aliq̄ gñe eis extraneo vt lapis equus: ⁊ h̄ est (Silr autē ⁊ cū ꝑuatiua.) Deide manifestat quō syll'at verū ex minore in parte falsa ⁊ maiore vera: ⁊ ps qd̄ dicit per ꝑdicta. ⁊ ꝑmo h̄ in ꝑmo mō: ⁊ h̄ est (Si nō tota falsa.) scōa in scōo mō. ⁊ h̄ est (Similiter autē ⁊ cum priuatiua.)

¶ In particularibus autem syllis cōtingit ⁊ p̄ma ꝑpositione tota falsa: altera autem vera veram esse cōclusionez. Et in aliquo falsa prima: altera autem vera: ⁊ maiori quidem vera: particulari autem falsa ⁊ vtrisq̄ falsis.

¶ Dic ostēdit quō syll'at vex ex falsis in pticularib' syllis p̄ figure ⁊ procedit sic. ꝑmo ponit regulas ꝟificādas dicēs: q̄ vtraq̄ exñte falsa vel altera tm̃: ⁊ h̄ siue maiore siue minore: siue etiā in toto: siue in parte est syll'are verum in particularibus syllis ꝑme figure: ⁊ h̄ est (In particularibus.) D

¶ Nihil enim ꝓhibet. a. b. nulli quidē inesse. c. autē alicui ⁊. b. alicui. c. vt animal nulli niui: albo aūt alicui iest: ⁊ nix albo alicui. Si ergo medium ponatur nix: primū aūt animal: ⁊ sumat a. quidē omni. b. inesse. b. autē alicui. c. a. b. gdē tota falsa. b. c. aūt ꝟa ⁊ cōclusio vera. Similr ⁊ cū priuatiua est. a. b. ꝑpō: ꝓtingit enim. a. b. toti inesse. c. autē alicui nō inesse. b. ꝟo alicui. c. inesse: vt aīal gdem omni inest homini: albū aūt qōdā nō sequitur: hō ꝟo alicui albo inest: q̄re si medio posito hoīe sumat. a. nulli. b. inesse et p
b. alicui. c. vera erit ꝓclusio cum sit tota falsa. a. b. ꝑpō: ⁊ si in aliquo sit falsa. a. b. ꝑpō erit conclusio vera. Nihil eniz prohibet. a. ⁊. b. ⁊. c. alicui inesse. b. aūt alicui. c. vt aīal alicui pulchro ⁊ alicui magno: ⁊ pulchrum alicui magno inest. Si ergo sumat. a. oi. b. ⁊. b. c. alicui: ⁊. a. b. quidem ꝑpositio in aliquo falsa erit. b. c. autez vera ⁊ conclusio vera. Silr autem ⁊ cum priuatiua est. a. b. propositio: nam idem erunt ⁊ termini: ⁊ similis posita ad demonstrationem. a

¶ Scōo verificat eas. p° ostēdēs q̄ ex altera tm̃ falsa syll'at verū. 2° q̄ ex vtraq̄ cū dicit (Et vtrisq̄ quoq̄ falsis.) altera autē existente falsa. ꝑmo ostēdit quō syll'at verū ex maiori falsa. 2° quō ex minori cum dicit (Rursum si. a. b.) maiore aūt exñte falsa ꝑmo ostēdit quō syll'at verū ex maiore tota falsa ⁊ minore vera: ⁊ h̄ p° in 3° mō: ⁊ h̄ est (Nihil eni prohibet.) 2° in 4° modo: ⁊ h̄ est (Similiter autē ⁊ cum priuatiua.) postea ostēdit quō syll'at verus ex maiore partim falsa ⁊ minore vera. ⁊ h̄ p̄ in 3° mō: ⁊ h̄ est (Et si in aliquo sit falsa.) 2° in 4° modo: ⁊ h̄ est (Similiter autem ⁊c.)

¶ Rursum si. a. b. quidem vera. b. c. autez falsa: vera erit ꝓclusio: nihil eni ꝓhibet. a. gdem toti inesse. c. aūt alicui: ⁊. b. nulli. c. inesse: vt animal quidem cigno oi: nigro autē alicui: cignus ꝟo

nulli

A nulli nigro: q̃re si sumatur. a. omni. b. ⁊. b. c. alicui vera erit ꝯclusio cum sit falsa. b. c. silr autez ⁊ priuatiua sumpta. a. b. ppone: cõtingit enim a. b. qdẽ nulli. c. aũt alicui nõ inesse: ⁊. b. nulli. c. vt genus ex alio genere spẽi ⁊ accñti eius speciebus: nã aial numero qdẽ nulli inest: albo ãt alicui: numerus aũt nulli albo. Si ergo medium ponatur numerus ⁊ sumatur. a. quidem nulli b. b. autem alicui. c. a. quidez alicui. c. nõ inerit quod fuit iterum: ⁊. a. ⁊. b. quidem propositio vera. b. c. autem falsa: ⁊ si in aliquo sit falsa. a. b. falsa autem: ⁊. b. c. vera erit conclusio: nihil enim
B prohibet. a. alicui. b. ⁊ alicui. c. inesse. b. aũt nulli. c. vt si. b. sit contrarium. c. ⁊ ambo accidẽtia eidem generi: nam animal alicui albo ⁊ alicui nigro inest. album autem nulli nigro. Si ergo sumat. a. omni. b. ⁊. b. alicui. c. vera erit conclusio priuatiue sumpta. a. b. propositiones similiter. nam idem termini. ⁊ similiter ponuntur ad eandem demonstrationem.

¶ Cõsequenter postẽ ꝯ oñdit qũo syllogizat vex ex maiori falsa. oñdit 2° qũo ex minori falsa cũ dicit (Rursuz si. a. b.) ⁊ nõ cadit hic diuisio penes minorem quãtum ad falsitatẽ i toto ⁊ in parte: q̃ minor particularis est. primo ergo ostẽdit ꝗ in 3° modo: ⁊ hec est (Rursum si. a. b.) 2° in 4° ⁊ hec est (Similiter ⁊ priuatiua.)

C ¶ Et vtrisq̃ quoq̃ falsis erit ꝯclusio vera. possibile est eni. a. b. qdẽ nulli. c. aũt alicui inesse. b. ꝯo nulli. c. vt genus ex alio genere speciei ⁊ accidẽtij spẽbus eius aial eni numero qdem nulli. alicui autẽ albo inest: ⁊ numerus nulli albo. Si ergo sumat. a. oi. b. ⁊. b. alicui. c. ⁊ cõclusio quidem vera: ppositiones aũt ambe false. Similiter aũt ⁊ cum priuatiua est. a. b. nihil enim prohibet. a. b. quidez toti inesse. c. aũt alicui nõ inesse. ⁊. b. nulli. c. vt aial quidẽ cigno omni: cigno aũt alicui nõ inest: cignus ꝯo nulli nigro. Quare si sumat. a. b. nulli. b. b. autẽ alicui. c. a. alicui. c. non inest. ergo conclusio quidẽ vera: propositiones autem false.

D ¶ Consequẽter oñdit qũo vex syllogizat ex vtrisq̃ falsis. ⁊ ꝑmo maiore existente partim falsa tã in 3° mõ q̃ in 4°: ⁊ hec est (Et si in aliquo sit falsa) 2ª maiore existente tota falsa: ⁊ hec est (In vtrisq̃ falsis.) sententia in his oibus patet per se: q̃ Ar. ponit terminos in omnibus.

Dubiuz **Dubitaret** forte aliqs qũo ꝯrigit vex sequi ex falsis. videt eniz ꝙ hoc sit falsuz hac rõne cã ⁊ effect⁹ vnius nãe sunt ꝑm Ar. sed vex ⁊ falsuz nõ sũt vnius nãe. q̃ neutrũ illorũ est effect⁹ alteri⁹: sed ꝗ est effect⁹ ꝑncipiorũ. q̃re vex nõ erit ꝗ re" falsorũ syllorũ ⁊ ꝑmissaruz.

¶ Adhuc cuiuslibet entis est aliqõ ens cã: sed/vex/ẽ ens.
2° ꝯuertunt' eni vex/⁊ ens/⁊ vnũ/ꝑm Boetũ. ergo est aliqõ ens cã: sed falsum est nõ ens. q̃ falsuz nõ poterit eẽ cã veri: ⁊ ficidẽ qõ ꝑus. ¶ Adhuc vnũ oppositorũ nõ ẽ cã alteri⁹
3° vex ⁊ falsum sunt opposita. q̃ vnũ nõ ẽ cã alterius. quare neutrũ ex altero sequitur. ¶ Adhuc si vex sequitur ex fal
4° sis: aut ergo illa falsa sunt cã rei illate: ⁊ non pot esse ꝑpter incõueniẽtia predicta: aut illationis: ⁊ si hec: aut ergo sunt E
cã illationis quãtũ ad formã: vel quantũ ad materiã. tunc cũ illud qõ sequtur tm̃ gr̃a materie nõ sequat' simplr: sed vt nũc: nec vex ex falsis sequet' simplr: sed ⁊ vt nũc. si quãtuz ad formã ꝯtra. manente eadẽ forma ⁊ alijs terminis acceptis/erit ex falsis syllogizare falsum: q̃ si dico. oīs lapis est aial: oīs hõ est lapis. ergo oīs hõ est aial. ambe ꝑmisse sunt in toto false. ꝗ vera. sic aũt si dicat. Oīs lapis est aial. oẽ lignũ est lapis. ergo oẽ lignũ est aial. erũt ꝑmisse in toto false. ⁊ ꝗ vera: ⁊ tm̃ vtriusq̃ manet forma eadẽ. pz ergo ꝙ gratia forme premissarũ nõ inferatur ex falsis verũ: cũ nec etiam aliter possit vt videtur ex premissis. quare nullo mõ
videntur falsa inferre verũ. ¶ Et dõm ꝙ ꝑmisse pñt esse Ra°
cã rei conclusę vel illationis. si rei conclusę/sic falsa nõ causant verum. si illationis. hoc põt esse dupl'r. s. aut per se: aut per accidens. si ꝑ se: sic falsa non sunt causa illationis veri. nõ enim inquãtum falsa/causant veruz. si ꝑ accñs/sic sunt causa eius. s. ex parte mãe. sicut eniz duo numeri impares faciunt numerũ parẽ: nõ inquãtũ impares sunt: sed ꝑm ꝙ hñt in se medietates duas numeri paris: sic due premisse
F false/nõ inquãtũ tales sunt inferunt vex: sed inquantuz in se hñt terminos duos: q̃ sunt medietates vere ꝗnis. ¶ Ad p"igit dõm: ꝙ ꝑmisse false ⁊ ꝗ vera/sunt vni⁹ nãe/inquãtũ cõclusio vã efficit' ab eis ex ptãte mãe. s. termioꝝ: ⁊ hec. s. terminoꝝ extremorum. quoꝝ alterũ alteri cõuenit ⁊ in his terminis cõicant tam ꝯclo q̃z premisse false. ¶ Ad 2" dõm: ꝙ falsum nõ est cã veri ex parte illa q̃ falsum est: sed ex eo ꝙ aliqd bz in se qõ efficit vex: ⁊ ꝗ est per accñs quãtũ ad ꝑmissas falsas. ¶ Ad 3" pz solo ꝑ ꝗ idez. ¶ Ad 4" dõm: ꝙ ꝑmisse false sunt causa illationis veri nõ per se: sed per accñs. nõ quãtũ ad formã ⁊ disponẽ ꝑmissarũ: ꝗ quantũ ad mãm eoꝝ ⁊ terminos: sicut ꝑdictũ est. Et ad ꝗ qõ ponit/ꝙ tunc nõ sequit' vera ꝯclo simplr: sed vt nunc. dico ꝙ hoc vex est: ⁊ hoc magis patebit per sequẽtia.

Ad dictorum euidentiã ꝯñs est qõ. vtꝝ syll's ex falsis fit syll's vel nõ. ⁊ ꝗ est. vtrũ Dubiuz
inferat ex necessitate. ⁊ ꝑ videt' ꝙ nõ sic. syll's cũ sit qõdaz cõpositũ/debet' cõpositio a mã ⁊ forma. q̃rũ si deficiat altera syll's nõ erit. si ergo peccat in mã syllõ/nõ erit syll's: ꝗ
5
dz ꝙ syll's ex falsis peccat in mã: ⁊ hoc est vex. quare non est syll's. ¶ Adhuc non ꝯuenit ei diffinitio syllogismi. q̃re 2°
nõ est syll's. nõ eni insunt ex nẽcitate. probatio oīs rõcinatio ꝯcludẽs ex necessitate/ꝯcludit ex necessitate disponis formalis: ⁊ non ex ptãte mãli terminoꝝ: sed syll's ex falsis nõ ꝯcludit verũ per potestatẽ forme ⁊ disponis formalis: sed per potestatem terminoꝝ. sicut pz ex predictis. quare syll's ex falsis nõ ꝯcludit verum ex necessitate. ¶ Adhuc 3°
vbi ꝯtingit inuenire terminos omni inesse ⁊ nulli inesse/manẽte eadẽ disponẽ: nõ sequit' ex necessitate: sed in syll'is ex falsis manẽte eadẽ terminorum dispositione erit omni inesse. sicut anima/lapis/homo ⁊ nulli inesse: sicut animal/lapis/lignũ. q̃re nõ seq̃t ex necessitate vex ex falsis. ¶ Ad
huc oñdit Ar. in fine huius capl'i: ꝙ vi ꝙ syll's ex falsis 4°
nõ inferat ex necessitate: ⁊ ita est syll's. ¶ Ad oppositũ sic. ꝗcũq̃z due ppones disponunt ꝑm modum ⁊ figuram/necesse est ex eis aliquid sequi: sed in syll'o ex falsis disponuntur due ppones ꝑm modum ⁊ figuram: q̃re necesse est eis aliquid sequi. s. siue verum siue falsum. ¶ Adhuc cũ Ar. 2°
hic determinet modos diuersos syll'orũ: ⁊ hic determinet de syll'is ex falsis: appet ꝙ syll's ex falsis vẽ fit syll's: ⁊ inferat ꝗnem ex nẽcitate. ¶ Et ita dõm/ꝙ syll's ex falsis 2° est. vno mõ ꝑut respicit quãcũq̃z ꝗnẽ siue verã siue falsaz: ⁊ sic ex necessitate concludit: ⁊ vere syll's est. alio mõ ꝑut respicit ꝗnem veram tm̃ illatam ex falso vel ex falsis: ⁊ sic non insunt ex necessitate: neq̃z vere syll's est: ꝗ ꝑm quid tm̃. q̃re quãtum ad materiam ⁊ tales terminos: sicut ꝑñsum est: ⁊ adhuc qõ obijcit: ⁊ cum hic determinetur de ipso respe-

Egi. in prio. b

ctu ve ꝓnis: ⁊ hoc intēdit de his q̃ sunt ve syll'i: vt q̃ fit ve
J syll's re^a ve ꝓnis. ¶ Dom q̃ docet hic syll'are vex ex falsis
nō qr ex necitate vex ꝓcludat. h̄ eni falsuz est. sicut oñsum
est in fine capli. sed qr ex falsis possit syll'are tā vex q̃z fal/
suz ⁊ nō dubitat: qn ex eis accidat falsuz vt nō ignorēt ve/
rū ex eis accidere: ⁊ quot modis verū ex eis accidat. vnde
nō intēdit q̃ syll's ꝓcludēs vex ex falsis fit ve spēs syllī: sz
fm qd tm̄ ⁊ q̃ ad mām. ¶ Adhuc i h̄ 2° hz syll'are modos
syll'ox fm qd: ⁊ iō nō est incōueniēs syll'm ex falsis de quo
hic determinat esse syll'm fm qd. ¶ Ad p^m aūt oborū dom
q̃ syll'o simpl'r sunt p̄ncipia mālia que sunt due ꝓpōnes: ⁊
si h̄ fit defectus/nō erit syll's. syllī aūt oñsiui sunt due ꝓpō/
nes vere. quāuis q̃ syll's ex falsis deficiat in mā non deficit
in mā syllī simpl'r: sed in mā syllī oñsiui. ⁊ iō quāuis ex fal/
sis fit: nō tm̄ sequtur q̃ nō fit syll's: sz q̃ nō ostēsiuus simpl'r.
oia alia opposita ꝓcedēda sunt. ¶ Ex his pz solo qōnis q̃
solet queri: quō syll's ex falsis dicat qr respectu ꝓnis vere.
K ⁊ nō ꝓpter qd: qr cū demōstratio: qr aut fit per effectū p/
pinquū: aut remotū: aut per cām remotā. dubitatio ē quo
istorū modorum syll's ex falsis dicat qr: respectu ꝓnis ve.
Et dicit q̃ dicit qr penes cām accidentalem ⁊ remotam.
causa eni essentialis ⁊ prima necessarie ꝓnis est p̄missarū
debita dispositio: formalis causa accidentalis ⁊ valde re/
mota potestas mālis: siue terminorum. fm primam istarū
nō infert syll's ex falsis. 2^m aūt 2^m infert.

Dubiū. **Ulterius** forte dubitaret aliqs que sit vtilitas sylloo
gismi ex falsis: ⁊ ad vsuz cuius nō pertine
at. Syll's eni ex positis est nō solū. s. que disponunt: sz que
ab aia ponunt ⁊ qbus assentit aia. sed falsis fm q̃ hz non
ꝓsentit. q̃re aia non consentit his fm que procedit syll's ex
falsis. q̃re penitus inutilis est ad faciēdum cognitionē vel
2° fidē. ¶ Adhuc dialecticus argumētat ex probabilib^: so/
phista ex apparentibus: demōstrator ex veris: ⁊ nullus eo
rū ex falsis: fm q̃ hz. q̃re manifestum est: q̃ syll's ex falsis
ad nullā disputationē pertineat: ⁊ ita h̄ frustra determiat.
L Et dom q̃ syll's ex falsis hz vtilitatē tā ad vsuz dialectico
rum q̃z ad vsum sophisticorum. Et sciendū ad primū: q̃ lz
figura fm q̃ hz non ponat ab aia: nec eis ꝓsentiat aia: tm̄
ꝓsentit eis multotiens fm q̃ accipiunt super apparentiaz
vel pbabilitatē. ¶ Ad 2^m dom q̃ dialectic^ sepe argumēta
tur ex falsis pz q̃ pbabilitatē hnt: qd pz ex. 8° top. vbi vult
exp̄sse q̃ dialectic^ dz syll'are ex falsis: qr falsa sunt aliqn̄ p
babiliora qbusdam veris. sophista aūt arguit ex falsis: in/
quātū tm̄ apparētiā sumunt ab aliquo loco sophistico.

Dubiuz **Sed tūc** vlteri^ forte dubitabit aliqs. q̃re hic deter/
minat de syll'o ex falsis: non tm̄ in top. ¶ Et
dom q̃ hic determinat de ipso cōmuniter/prout est in po/
tētia falsum: ad probabilitatē: ⁊ ad apparentiā. sic eni per
tinet syll's ex falsis ad considerationem artificis priorum.
Cap. 10. in. 8° aūt top. determinatur de modis false orōnis: vt resol
uat vsq̃z ad probabilitatem in illa orone falsa/que syll'ata
est ex falsis. sicut patet ex ibidez dictis. vñ ibi determinat
de syllogismo ex falsis ex illo cap (Qm̄ āt hēmus.) inquā
M tum tm̄ illa falsa habent apparentiam per locum sophisti/
cū/hoc modo pertinet eius consideratio ad sophisticā. Ex
his igitur manifestum est q̃ syll's ex falsis pertinet taz ad
vsum dialectice q̃z ad vsuz sophistice ⁊ q̃z dinter pertineat
ad illox determinationē huius libri topicox ⁊ elencorum.

Dubiuz **Ulterius** aūt dubitaret aliqs de his q̃ sunt in lr̄a.
sunt. n. i vlib^. 8° ꝓiūgnes: aut eni ē vtraq̃z
falsa aut altera tm̄. si vtraq̃z: aut q̃ in toto: aut in parte: aut
maior in toto ⁊ minor in pte: aut e^z. si altera tm̄: aut ma/
ior: ⁊ h̄ dubitat. s. in toto vel in parte. sil'r si minor: aut in to
to vel in parte: ⁊ sex illax manifestat in lr̄a: duas aūt omit
tit. quarū altera habet maiorem totā falsam ⁊ minorez in
parte falsam. reliq̃ vo e^z. q̃re q̃ has duas omittit. ¶ Et
dom q̃ dat eas intelligere per illas duas vbi altera est in
toto falsa ⁊ altera vera. ⁊ hec sil'r faciet in alijs figuris. N
¶ Sed tunc dubitabitur. vtrū ille due cōbinationes quas
omittit vtiles sint respectu ꝓnis ve. ¶ Et dom q̃ illa que
hz minorē falsam in parte ⁊ minorem falsam in toto/pōt
in ꝓnem veram. vbi gra. in p̄ modo sic. Oē album est aial:
ois corvus est albus: ⁊ ois corvus est aial. In 2° modo sic.
Nullū nigrū est aial. ois nix est nigra: ⁊ nulla nix est aial.
Illa āt ꝓiugō q̃ hz maiorē totā falsam ⁊ minorem in parte
falsam non potest in ꝓnē verā. opz enim ꝑdictoriā ꝓnis ve
rā eē: qr ex ꝑia maioris/q̃ vera est ⁊ subalterna minoris q̃
sil'r va est sequitur ꝑdictoriā ꝓnis. ⁊ iō nō pōt ꝓcl'o esse ve
ra sic se habētibus premissis. s. q̃ maior sit tota falsa ⁊ mi
nor in parte falsa. ¶ Et dubitat tunc. quare maiore in to/
to falsa non pōt ꝓcl'o esse vera. minus enim de falsitate est
qñ tm̄ maior est in toto falsa q̃z qñ vtraq̃z: ⁊ ita magis po/
terit in ꝓnē verā. ¶ Et dom q̃ hec rō aliquo mō cogeret/
si p̄misse talis syllī dicerēt ꝓpter qd respectu ꝓnis ve: nūc
aūt nō est ita: qr ergo vtraq̃z exīte tota falsa pōt maior ex/ O
tremitas ꝓtinere minorē vel eē disperata ab ea. iō pōt vna
affirmari de alia vel ab ea remoueri: qr aūt tm̄ maiore exi
stente falsa in toto: opz maiorē extremitatē ꝓtinere minorē
fm totū vel fm prē. si eniz minor est va/ꝓtinet eā fm totū.
dico i affirmatiuo syllogismo. si aūt in pte ꝓtinet eā fz pte: ⁊
in negatiuo aūt syll'o/est maior extremitas dispata minore
fm totū vel fm pte: tm̄: ⁊ iō nō pōt maior extremitas ve
affirmari vel negari de tota minori exīte: iō nō erit ibi ꝓcl'o
va. ¶ Sed tunc q̃ritur. q̃re minore tota falsa/sequtur vex ⁊
non maiore tota falsa. q̃re ēt maiore in pte falsa ⁊ nō in to/
to sequtur vex. ¶ Et dom q̃ si minor est falsa tota: tunc me
diū ⁊ minor extremitas dispata sunt: ⁊ nihil p̄hibet vnum
⁊ idem disperatis inesse: qd figūat in syll'o affirmatiuo: vt
animal inest homini ⁊ equo: vel vnū ⁊ idē neuter dispato/
rū inesse: vt lapis: nec hoi nec equo: ⁊ iō in minore tota fal
sa potest ꝓ esse va. Si aūt maior fuerit in toto falsa: aut q̃ P
in syll'o affirmatiuo aut negatiuo. Si in affirmatiuo: aut q̃
minor est va. ⁊ tunc repugnat maior extremitas minori: ti
cut ⁊ medio: aut minor est in parte falsa. ⁊ tunc maior pro
parte repugnat minori ⁊ neutro istox modorum affirma/
ri pōt vere maior extremitas de minori vl'r si fuerit i syll'o
negatiuo: aut ergo minor est ✗a. ⁊ tunc maior extremitas
cōtinet sub se minorē: aut in pte falsa: ⁊ tunc in parte conti
net maior minorem: ⁊ iō neutro modo poterit remoueri
ve maior extremitas a minori vl'r: ⁊ ita maiore exīte tota
falsa/quōcūq̃z se hēat minor/nō poterit ꝓcl'o esse va. mino
re aūt exīte tota falsa hn̄ poterit. Adhuc maiore exīte in
parte falsa ꝓtingit maiorē extremitatē in tota minore vel
remoueri a tota minore: ⁊ iō hn̄ poterit ꝓ eē ✗a: ⁊ h̄ pz in/
tuēti. ¶ Adhuc dubitari posset de eo qd dic Ax. in qbus
dā exēplis cū tm̄ opp^ dicat in 6° top. cui^ ppri^ loc^ ibidē ē
⁊ ibidem determinari hz ⁊ nō h̄. ¶ De modis aūt particu
larib^ notādū q̃ qnq̃z sunt cōbinationes q̃s oēs ponit: aut Q
enim vtraq̃z est falsa aut altera. si vtraq̃z: aut q̃ maior est to
ta falsa: aut partim: ⁊ sic due. si altera: aut q̃ minor ⁊ iā sūt
tres: aut maior vt h̄: aut in toto aut in pte: ⁊ sic sunt qnq̃z. Dubiuz

Dubitatur āt cū modi pticulares ab vlib^ veniāt
⁊ de modis vlib^ maiore tota falsa nō
sequtur verum. qūo in particularibus syllis maiore tota fal
sa sequatur verum. ¶ Et dicendum q̃ cum maior est in to
to falsa. maior extremitas est disperata a minori fm par/
tem: qr minor particularis est vel continet minorē fm par
tem ⁊ non fm totum quantum est de virtute minoris: ⁊ iō
potest maior extremitas inesse minori fm partem: vel ab
ea remoueri fm partē. aliter āt est in modis vlibus: nec in
ꝓcl'one dz maior affirmari de tota minore vel remoueri a
tota minore: sicut ex p̄dictis palā est. ¶ Et ad rōnem dom
q̃ in descensu particularium ab vlibus ablata est cā. qua
re ꝓclusio pōt esse vera vlis: ⁊ iō in particularibus nihil q̃

hibet ꝯnem verã eẽ: quãuis maior sit in toto falsa.

A

A media aũt figura rursus ꝓtingit per falsa vex syllogizare: ⁊ vtriscꝫ ꝓpóni bus totis falsis sumptis: ⁊ in aliquo vtraꝫ ⁊ hac quidez vera: illa aũt tota falsa vtralibet falsa posita: ⁊ si vtreꝫ in aliquo false: ⁊ si hec qdẽ simpl'r sit vera: illa autẽ in aliquo falsa: ⁊ si hec qdẽ sit tota falsa: illa aũt in aliquo vera: ⁊ in vlibus ⁊ in particularib⁹ syllis. Si enim. a. b. qdẽ nulli inest. c. aũt oi: vt aial lapidi quidẽ nulli: equo aũt oi. Si ꝓtrarie ponantur ꝓpositiones: ⁊ sumat. a. b. quidez omni. c. aũt nulli. Ex falsis totis ꝓpositionibus erit cõclusio vera. Sil'r aũt ⁊ si. a. inest. b. quidem omni. c. autem nulli: nam idem syllogismus.

B

Hic ostẽdit quõ est syll'are vex ex falsis in 1° figura: ⁊ ꝓcedit sic. p̃ ponit regulas verificãdas in hac figura dicens: q̃ vtraꝫ exñte falsa ⁊ altera tm̃: siue in toto: siue in pte ⁊ q̃cunꝫ ista ꝓtingit alterã vel vtrãꝫ falsaz eẽ ꝓtingit in 2ª figura ex falsis vex syll'are: ⁊ h̃ est (In media autẽ.) 2° verificat eas. ⁊ p̃ in vlib⁹. 2° in pticularib⁹ cũ dicit (Manifestũ aũt ⁊ in particularib⁹.) p̃ma in tres. in p̃ma ostẽdit quõ syll'at vex ex vtriscꝫ in toto falsis. 2° quõ ex altera tm̃ falsa cũ dicit (Rursuz si altera qdẽ.) 3° vtraꝫ exñte falsa in pte cũ dicit (Et si vtreꝫ ꝓnes in aliq̃.) In p̃ma sic ꝓcedit. p̃ oñdit q̃ vtriscꝫ in toto falsis in 2° 2° est ꝯ vã: sic. ois lapis est aial. nullus equus est aial. ergo nullus equus est lapis: ⁊ hec est (Si enim. a.) 2° ostẽdit similiter esse in primo modo: qõ pz in eisdẽ terminis transpositis propositionibus: ⁊ h̃ est (Sil'r aũt.) qõ aũt dicit q̃ idem erit syll's. hoc intelligendum est quantum ad materiam: qz in eisdem terminis fieri potest.

C

Rursum si altera qdem tota falsa: altera ãt tota vera: nihil eni ꝓhibet. a. ⁊. b. ⁊. c. omni inesse. b. aũt nulli. c. vt gen⁹ nõ subalternis spẽbus. nã aial ⁊ equo oi ⁊ hoi inest: ⁊ nullus equus hõ. Si ergo sumat huic qdez oi: illi vo nulli ineẽ: hec qdẽ tota falsa: illa vo tota vera ⁊ ꝓcl'o vera ad qõlibet posito priuatiuo. Et si altera in aliquo falsa: altera aũt tota vera: pol'e eniz. a. b. alicui ineẽ. c. aũt oi: ⁊. b. nulli. c. vt aial albo quidez alicui: corno aũt oi. album aũt nulli corno. Si q̃ sumat. a. b. quidem nulli. c. aũt toti inesse. a. b. qdẽ ꝓpó in aliquo falsa. a. c. aũt tota vera ⁊ ꝓcl'o

D

vera ⁊ trãsposita priuatiua simpl'r. Nã p eosdẽ terminos ⁊ demonstratio: ⁊ si affirmatiua quidem ꝓpó in aliquo falsa: priuatiua autem tota vera. Nihil enim ꝓhibet. a. b. quidẽ alicui ineẽ c. aũt toti non inesse: ⁊. b. nulli. c. vt aial albo qdẽ alicui: pici ãt nulli: albũ vo nulli pici. Quare si sumat. a. toti. b. ineẽ. c: ãt nulli. a. b. qdẽ ꝓpó i aliq̃ falsa. a. c. ãt tota va ⁊ ꝓcl'o. Et si vtreꝫ ꝓpónes i aliquo false erit ꝓcl'o vera pol'e ẽ eni. a. ⁊. b ⁊. c. alicui iesse. b. ãt nulli. c. vt aial albo alicui: ⁊ nigro alicui: albũ ãt nulli nigro. Si ergo sumatur. a. b. qdẽ oi. c. aũt nulli: ambe qdẽ ꝓpónes

E

false in aliquo. ꝓcl'o aũt vera. Sil'r aũt transposita priuatiua per eosdem terminos.

C Loñter manifestat quõ ꝓcl'o põt eẽ va altera tm̃ exñte falsa: ⁊ diuidit in duas. in p̃° ostẽdit quõ altera exñte falsa in toto ꝓcl'o erit va: ⁊ h̃ est (Rursum si altera qdẽ tota falsa.) in 2° cũ dicit (Et si altera in aliquo.) quõ ꝓclusio erit vera altera exñte falsa in parte. Et nota q̃ in p̃ma pte duas intẽdit regulas sub eisdez vbis. q̃ vna est q̃ negatiua in toto falsa ⁊ affirmatiua vera erit ꝓcl'o vera. altera est ⁊ affirmatiua in toto falsa ⁊ negatiua va eẽt ꝓcl'o vera: ⁊ istas cõprehẽdit sub ista altera in toto falsa ⁊ altera va: seqtur ꝯ vera tm̃ aũt exẽplificat in lr̃a quõ negatiua exñte in toto falsa ⁊ affirmatiua/ va est ꝓcl'o vera: sic. ois homo est aial. nullus equus est aial. ⁊ nullus equus est hõ. trãspositis aũt ꝓpõnibus fiet idem in primo modo. Consequenter manifestat quõ altera exñte in parte falsa erit ꝓcl'o vera. ⁊ diuidit in duas. In p̃ma oñdit quõ negatiua exñte falsa in parte erit ꝓcl'o va: ⁊ h̃ p̃. in p̃ mõ sic. Nullũ albũ est aial. ois corno

F

est aial. ⁊ nullus corno est albus. 2° dicit simpl'r esse in 2° mõ trãspositis ꝓpõnibus: ⁊ h̃ est (Et altera in aliq̃.) Deinde ostẽdit quo affirmatiua exñte in parte falsa/ erit concl'o va: ⁊ h̃ est (Et si affirmatiua qdẽ.) ⁊ si vtreꝫ ꝓpónes in aliquo false erit ꝓcl'o va. Loñter ostẽdit q̃ vtraꝫ existente in pte falsa est ꝓcl'o va. ⁊ pz: ⁊ h̃ est (Et si vtreꝫ ꝓpónes.) Et nota q̃ hic omittit duas. ꝓtingit ex vtraꝫ falsa. s. illas que hũt alterã in toto falsam: ⁊ alterã in parte falsam.

C Mãifestũ ãt ⁊ i pticularib⁹ syllis. Nihil. n. ꝓhibet. a. b. qdẽ oi. c. ãt alicui ieẽ ⁊. b. alicui. c. nõ ineẽ: vt aial oi hoi: albo aũt alicui: hõ vo alicui albo nõ inerit. Si ergo ponat. a. b. qdẽ nulli ineẽ. c. ãt alicui ineẽ: vlis qdẽ ꝓpó tota falsa: pticularis ãt va ⁊ ꝓcl'o va. Sil'r ãt ⁊ affirmatiua sũpta. a. b. pol'e ẽ eni. a. b. qdẽ nulli. c. ãt alicui nõ ineẽ. ⁊. b. alicui. c. nõ ieẽ: vt aial nulli inaiato: al-

G

bo ãt alicui nõ: ⁊ inaiatũ ñ inerit alicui albo. Si ergo ponat. a. b. qdẽ oi. c. ãt alicui nõ ineẽ. a. b. vlis ꝓpó tota falsa. a. c. aũt vera ⁊ ꝓcl'o vera.

C Loñter manifestat quõ syll'at vex ex falsis in particularib⁹. ⁊ p̃ quõ altera tm̃ falsa. 1° cũ dicit (Manifestũ aũt q̃ ex.) quõ ex vtraꝫ falsa. p̃° in duas. In p̃° manifestat quõ ex maiore falsa syll'at vex. in 2° vo quõ ex minore falsa cuz dicit (Et vli qdem.) In p̃ma sic ꝓcedit. p̃ manifestat in 3° mõ q̃ maiore tota falsa ⁊ minore va/ poterit esse cõcl'o va sic: nullus hõ est aial. aliqd albũ est aial. ⁊ aliqõ albũ non est hõ: ⁊ h̃ est (Manifestũ aũt.) 2° manifestat idem in 4° mõ: ⁊ h̃ est (Sil'r aũt.) Et nota q̃ hic omittit vnam ꝯnem que est ex maiore partim falsa ⁊ minore vera.

D

C Et vli qdẽ tota vera posita ⁊ minori pticulari falsa. Nihil eni ꝓhibet. a. neꝫ. b. neꝫ. c. nullũ seq: ⁊. b. alicui. c. nõ ineẽ: vt aial nulli nũero: neꝫ inaiato: ⁊ nũer⁹ aliqõ inaiatũ nõ seqt. Si ergo ponat. a. b. qdẽ nulli. c. vo alicui ꝓcl'o qdez va erit: ⁊ vlis ꝓpó va: pticularis ãt falsa. Affirmatiua ãt vli posita sil'r: pol'e ẽ eni. a. ⁊. b. ⁊. c. toti ineẽ ⁊. b. c. aliqõ non seq: vt genus speciem ⁊ dñiaz. nã aial totũ hominẽ ⁊ gressibile totũ seqt hõ vo nõ oẽ gressibile. q̃re si sumat. a. b. qdẽ toti inesse. c. aũt alicui nõ inesse. vlis qdẽ ꝓpó vera: particularis aũt falsa: ꝓcl'o autem vera.

J ¶ Cõsequẽter manifestat qũo minore exñte falsa ⁊ maiore va/erit ꝓcl'o va: ⁊ b p̃ in 3° mõ: ⁊ b est (Uniuersali qdẽ.) 2° que in 4° mõ: ⁊ hec est (Et affirmatiua quidem.)

¶ Manifestũ aũt q̃ ex vtrisq̃ ꝓpõnibus falsis/ erit ꝓcl'o vera: siqdẽ ꝓtingit. a. ⁊. b. ⁊. c. huic. q/ dẽ oi: illi vo nulli inesse. b. vo aliqõ. c. nõ sequi nã sumpto. a. b. qdẽ nulli. c. aũt alicui inesse. p/ põnes quidem ambe false: ꝓcl'o aũt vera: silr ãt ⁊ cũ pdicatiua fuerit vniuersalis ꝓpositio: par/ ticularis aũt priuatiua: pole est. a. b. quidẽ nul lum. c. aũt omne sequi: ⁊. b. alicui. c. nõ inesse, vt aial disciplinã quidẽ nullã: hoiem autẽ oẽm se quit: ⁊ disciplina vo nõ oẽm hoiem. Si ergo

k sumat. a. b. qdẽ toti ineẽ. c. aũt quodã nõ sequi tur: ꝓpõnes quidẽ false: cõclusio aũt vera.

¶ Cõster mãifestat qũo ex vtraq̃ falsa syll'at vey. ⁊ p̃ in 3° mõ q̃ maiore falsa in toto ⁊ minore falsa erit ꝓcl'o va cum dicit (Manifestũ ãt q̃ ⁊.) Cõster manifestat idẽ in 4° mõ cũ diẽ (Silr ãt ⁊ cũ huatiua.) Et nõ q̃ hic omittit vnã cõ/ binationẽ hñtem maiorẽ in parte falsam ⁊ minorẽ veram.

Dubiũ. Dubitaret forte aliqs cũ in vlib' sint octo cõbina tiones: qr aut vtraq̃ falsa: ⁊ hec q̃dru/ pliciter. s. aut vtraq̃ i toto falsa: aut vtraq̃ i pte: aut maio/ re in toto ⁊ minore in pte: aut e ̄: aut tm̃ altera erit falsa: ⁊ b q̃drupl'r: aut eni maiore ⁊ b dupl'r: aut minore: ⁊ b etiam dupl'r. q̃re illas duas omittit vbi altera ꝓpõ est in toto fal sa ⁊ altera in parte. Et dõm q̃ b ẽ: qr satis intelligitur per illas in qbus altera est in toto falsa ⁊ altera vera.

Dubium 1. Sed tũc queretur an vtraq̃ exñte tota falsa possit in ꝓne verã. Et dõm q̃ sic. ⁊ vlr oẽs ꝓbinatio nes q̃ sunt in 2ª figura possunt in ꝓnẽ verã. ¶ Sed contra. 2ª figura nõ bz necitatẽ nisi a p̃° ⁊ a p̃ª pducit. quare sicut in p̃ª nõ pót eẽ vera ꝓ/ maiore exñte tota falsa ⁊ minore vera ⁊ falsa in parte: sic nec in 2ª vt videt. ¶ Adhuc fiat syll's in prima figura maiore tota falsa ⁊ nõ erit ꝓ va: ⁊ conuertat p̃ma maior: ⁊ erit syll's in 2ª figura: nec erit ꝓ va. sicut neq̃ in pria fuit. ¶ Ad p̃'''dõm q̃ in p̃' figura maiore tota falsa ⁊ minore va vel falsa in parte erit minor exñs sub maiori p̃m totũ vel p̃m ptẽ: ⁊ iõ nõ pót remoueri ab ea minor extremi tas vlr nisi falsa. In 2ª ãt figura erit minor extremitas dispa ta a maiore extremitate: ⁊ iõ vna remouet ab altera vlr. ⁊ iõ nõ sequit: q̃ lz sic se hñtibus terminis nõ fit ꝓcl'o va i p̃ª figura: q̃ nec i 2ª: eo q̃ diuersitas in situ medij respectu ex tremorũ cãt diuersitatẽ istã in p̃ª ⁊ 2ª figura. Ista eni diuersi

m tas situi diuerso debet tota. ¶ Ad 2''' aũt dõm: q̃ si ꝓuerta tur maior p̃ figure q̃ est in toto falsa: nõ est necẽ ei° ꝓuersã eẽ in toto falsa: vt hec est in toto falsa. Nullus hõ est aial. sua ꝓuersa nõ. s. nullũ aial est hõ: ⁊ vlr tã ꝓuertẽs q̃z ꝓuer/ sa falsa in toto: lz ꝓuertant terminis: ⁊ iõ poterit ꝓnẽ inferre verã. in 2ª figura maiore exñte tota falsa vel in pte qñ pos/

Contra. sit ita esse in p̃ª figura. ¶ Sz tũc videt q̃ in p̃ª figura erit ꝓ va sic se hñtibus terminis. eadẽ enim ꝓ ꝓcluditur in p̃ª 2ª ⁊ in 2ª p̃ª ⁊ nõ dñt nisi in ꝓuersione maioris. q̃re cum fit ꝓ va in p̃ 2ª maiore exñte tota falsa ⁊ minore va erit silr in 2° p̃ª

Re° maiore ꝓuersa. ¶ Et dõm q̃ cũ ꝓ fit va in p̃ 2ª ⁊ maiore in toto falsa ꝓuersa maiore/ erit syll's in p̃ª figura b erit maio/ re in pte falsa ⁊ minore in toto. sicut pz ex pdictis. ¶ Ad/ huc aũt in particularibus sunt qñq̃ cõbinationes: aut eni vtraq̃ falsa est. ⁊ tunc maior aut est falsa in toto: aut in pte si autẽ tm̃ altera: aut minor aut maior: ⁊ b aut in toto: aut in pte. ⁊ sic sunt quinq̃ combinationes. quarũ duas omit/ tit. s. hñtes maiorem falsam in parte ⁊ minorem veraz vel falsam. Et nota q̃ istas omittit: qr satis intelliguntur per istas quas ponit. Et nota q̃ omnes he cõbinationes vni/ uersales ⁊ particulares possunt in ꝓnem veram. n

Rit autẽ in postrema figura p falsas totas: ⁊ in aliquo vtraq̃: ⁊ altera qdẽ vera: altera aũt falsa: hac quidem in aliquo falsa. illa aũt tota vera: ⁊ econ/ uerso: ⁊ quotquot modis aliter contingit trans mutare ꝓpõnes. nihil eni phibet neq̃. a. neq̃ b. nulli. c. ineẽ. a. aũt alicui. b. inesse: vt neq̃ hõ neq̃ gressibile nullũ inaiatũ sequit hõ tm̃. a. ali/ cui gressibili inest. Si igit sumat. a. ⁊. b. oi. c. in eẽ ꝓpõnes qdez tote false: cõcl'o ãt vera. Silr aũt ⁊ cuz hoc est priuatiua. illa vo affirmatiua. o pole est eni. b. nulli qdẽ. c. inesse. a. aũt oi. c. ⁊. a. alicui. b. nõ ineẽ: vt nigrũ nulli cigno. aial autez oi ⁊ aial nõ oi cigno: quare si sumat. b. qdez oi c. a. aũt nulli. a. alicui. b. nõ inerit: ⁊ ꝓcl'o qdẽ ve ra: ꝓpõnes aũt false: ⁊ si in aliquo sit vtraq̃ fal/ sa erit cõclusio vera. Nihil eni phibet. a. ⁊. b. ali cui. c. ⁊. a. alicui. b. vt album ⁊ pulchrum alicui aiali inest: ⁊ albũ alicui pulchro. Si ergo pona tur. a. ⁊. b. oi. c. inesse ꝓpõnes quidẽ in aliquo false. ꝓcl'o aũt vera: ⁊ priuatiua. a. c. posita simi/ liter. Nihil eni phibet. a. qdem alicui. c. non in esse. b. vo alicui. c. inesse: ⁊. a. non oi. b. ineẽ: vt p pulchrũ alicui aiali nõ inest: albũ ãt alicui iest: ⁊ pulchrum non oi albo: quare si sumatur. a. qui dẽ nulli. c. b. aũt oi: vtreq̃ quidẽ ꝓpõnes in ali quo false: conclusio autem vera.

¶ Hic oñdit qũo ex syll'are verus ex falsis in 3ª figura. Et p̃ dat regulas verificãdas dicẽs: q̃ siue vtraq̃ sit falsa: ⁊ b in tota: siue in pte: siue altera tm̃: ⁊ b siue maior: siue minor: ⁊ b vt in toto siue i pte: ⁊ qũocũq̃ fiat cõbinatio oib' modis poterit va eẽ ꝓ. Scõo vificat eas. p̃ in vlib'. 1° in pticulari/ b' cũ dicit (Mãifestũ ãt ⁊ in pticularib'.) p̃° in duas. p̃ ostẽ dit qũo syll'at vey ex falsis vtrisq̃. 2° qũo ex altera tm̃ fal sa cũ dicit (Silr qdẽ ⁊c.) p̃ª in duas. p̃ oñdit qũo ex vtraq̃ in toto falsa syll'at vey. p̃ in p̃ mõ cũ dicit (Nihil eni prohi bet.) 2° in 2° mõ cũ diẽ (Silr ãt ⁊c.) in 2° manifestat idẽ vtra q̃ exñte falsa in pte: ⁊ b pmo in p̃ mõ cũ dicit (Et si i aliq.) 2° in scõo: vt b (Priuatiua ãt.) Nota q̃ hic omittit duas cõ binationes ex vtraq̃ falsa. s. que habent alteram totaz fal sam: ⁊ alteram in parte falsam. a

¶ Similiter qdẽ ⁊ hac tota falsa: illa vo tota ve ra sumpta. possibile est eniz ⁊. a. ⁊. b. oẽ. c. sequi ⁊. a. alicui. b. nõ ineẽ. c. albũ: ⁊ aial oẽ cignũ seq tur: ⁊ aial non oi inest albo: positis igitur term nis si sumat. b. qdez toti. c. inesse. a. vero toti nõ inest. b. c. qdẽ tota vera erit. a. c. tota falsa ⁊ con/ clusio vera. Silr aũt ⁊ si. b. c. qdẽ falsa. a. c. autẽ vera. nã idẽ termini ad demõstrationẽ nigruz: cignus: inaiatum: sed ⁊ si vtreq̃ sumant affir/ matiue. Nihil eni phibet. b. qdẽ oẽ. c. sequi. a. autez toti. c. non inest: ⁊. a. alicui. b. inesse ⁊ oi ci gno aial: nulli vero cigno nigrũ: ⁊ nigruz inest

alicui aiali: quare si sumat .a. et .b. oi .c. inesse .b. A
.c. quidē tota vera .a.c. aūt tota falsa et conclusio tota vera. Similiter autem et .a.c. sumpta vera: nam per eosdem terminos demonstratio.

¶ Coñter mãifestat qũo syll'at' vex ex altera tm̃ falsa et ℔ p̄ ex altera in toto falsa .2° ex altera in pte falsa cũ dicit (Rursuz hac qdem.) p' in duas. in p' manifestat qũo altera tota falsa .s. maiore erit ꝓcl'o va: et hic est (Sil'r qdē.) 2° qũo minore tota falsa et minore va/erit ꝓcl'o va/cũ dicit (Sil'r aūt et si .b.c.) Cõsequēter manifestat idē in p̄ mó. et p̄ qũo maiore tota falsa minore va: erit ꝑ vera cũ dicit (Hoc si vtreq;.) 2° quomodo ecõuerso cũ dicit (Similiter autem.)

¶ Rursum hac qdē tota vera: illa vo in aliquo falsa: pol'e eniz .b. qdem oi .c. inesse .a. aūt alicui .c. nó: et .a. alicui .b. vt bipes qdē oi hoi: pulchrũ vo non oi et pulchrũ alicui bipedi inest. Si ergo sumat .a. et .b. toti .c. inesse .b.c. quidē tota vera .a.c. aūt in aliquo falsa: ꝓcl'o autem vera: sil'r aūt .a.c. qdē vera .b.c. aūt sumpta: transpositis eni eisdē terminis erit demõstratio: et cũ hec quidē est priuatiua: illa vo affirmatiua: qm̃ enim euenit .b. qdem toti .c. ineē .a. aūt alicui .c. et qm̃ sic se hñt nō oi .b. inest .a. Si ergo sumat .b. oi .c. inesse .a. aūt nulli: priuatiua qdē in aliquo falsa: altera aūt tota vera et ꝓclusio. Rursum qz cũ ostēsum est .a. qdē nulli .c. inesse et .b. alicui euenit .a. alicui .b. non inesse. Manifestum qm̃ et cum .a.c. tota vera .b.c. aūt in aliquo falsa ꝓtingit cõclusionem esse veram. Si enim sumatur .a. quidez nulli .c. .b. autem omni .a.c. quidez tota vera .b.c. autem in aliquo falsa.

¶ Coñter manifestat qũo altera exñte falsa in parte et altera vera erit ꝑ vera: ℔ p̄ in p̄ mó. 2° in 2° mõ. in p̄ manifestat ꝑus q ꝑ erit vera maiore exñte in pte falsa et minore vera cũ dicit (Rursum hac qdē.) 2° q idē ꝓtingit eꝑ se hñtibus termis cuz dicit (Sil'r aūt.) in 2° mó manifestat ꝑus qũo ꝑ pōt eē vera maiori falsa i pte: et minori vera p hoc qd̄ qntus modus 3° figure infert. vñ ex maiori pticulari vera que fit vera pticulariter sumpta/si trãspositio in vl'em ꝓpositionē erit in parte falsa. Et modus scōs ifert vex ex maiori particulari falsa et minori vera cũ dicit (Cũ hec quidē est priuatiua.) ꝓñter manifestat q ꝑ potest eē vera maiore exñte partim falsa et minore vera per ℔ qō in 6° modo ꝓcludit verũ minore particulari exñte partim vera et partiz falsa. Si eniz illa minor particulariter sumpta est vera: et si trãsposita in vl'em erit minor partim vera et partim falsa: et erit primus modus: et ℔ est qō dicit (Rursuz qm̃ ℔ aūt.) D

¶ Manifestũ aūt et in particularibus syllis: qm̃ oino per falsa euenit vex. nã idē terminis sumendi: et qm̃ vl'es fuerūt propōnes: in cathegoricis quidē cathegorici: in priuatiuis autē priuatiui. Nihil eni dicit cũ nulli inest oi sumere inesse: et si alicui vl'r inerat alicui vl'r sumere ad terminorum positionē: sil'r autem et in priuatiuis.

¶ Cõsequēter determinat syll'os pticulares ꝓcludētes verũ ex falsis dicēs: q oi mó facta cõbinatiõe erit syllogizare vex p falsa in pticularib' syll'is: et ℔ pz p eosdē termios: q ꝑus accepti sunt i vlib' tã affirmatiuis q̃ negatiuis. idez .n. mod' ē accipiēdo ꝓpōnes i toto veras et in toto falsas affirmatiuas et negatiuas hic et i vlib' syll'is: et ℔ ē (Manifestũ ãt et in pticularib'.) cõbinationes igit' vl'es sunt octo vtiles. aut eni vtraq; falsa: aut tm̃ altera. si vtraq;: aut in toto: aut in pte: aut maiori in toto falsa: et minori in parte: aut eꝑ. si tm̃ altera: aut maior: aut minor: si maior: aut eni in toto: aut in pte. si minor sil'r: aut in toto: aut in pte: et ita octo sunt cõbinationes vl'es. ¶ Sed q̃rit: q̃re omittit duas habētes alterã in toto falsaz et alterã in pte. et rō huius est: qz satis p illas itelligunt q̄ hñt alterã in toto falsam. E

Sed tunc q̃rit. vtx vtraq; possit in ꝑnez verã. et pz fm Ax. q imo quocũq; mó se hēant ꝓpōnes poterit vera eē ꝑ. Sz oppōit' sic. p' figura ꝓuertione facit tertiã. q̃re maiori p' figure manet adhuc i 3°: sz vna tota falsa nó erit. q̄ vera i p' figura maiori exñte vera et partiz falsa. q̃re nec in 3°. ¶ Sz dōm q arg'm non valet. tria. n. fuerūt in cã in p' figura. q̃re nó erat ꝑ vera. vna est falsitas minoris fm totũ. aliō est acceptio ꝑnis vlis. 3'm est talis sit' medij ad extrema: qz minor sub medio accipit' zc. vñ quocũq; illoꝑ deficiēte poterit vera eē ꝑ. vñ in syllis pticularibus ꝓme sic se hñtib' ꝓpōnib' ꝑt eē vera ꝑ in vlib' et 2° figure et in syll'is tertie. De syll'is ãt pticularib' qnq; sunt cõiugōnes et oēs vtiles. aut. n. vtraq; falsa. et hoc dupl'r. s. vl'i ꝓpōne in toto falsa vel in pte: aut altera tm̃: et ℔ aut vl'i: aut pticulari. et ℔ dupl'r: aut in toto: aut in pte. ¶ Notādũ igit' q in oib' figuris apō vl'es syll'os sunt octo ꝓiugōnes. apō pticulares qnq;: et oēs general'r possūt i ꝑnē verã exceptis duab' ꝓiugationibus p' figure: vbi altera est maior in toto falsa: et altera. s. minor in pte falsa. ¶ Solet aūt opponi in oib' his figuris sic. falsitas est ꝑuatio veritatis. sicut negatio affirmatiõis: sed ex minore negatiua nó fit syll's in p' et in 3° figura: nec in aliq̄ ex vtraq; negatiua: q̄ nec ex minore falsa fiet syll's in p' et in 3°: nec in aliq̄ figura ex vtraq; falsa. ¶ Et dōm q ad syll'm p' et 2° figure sufficit minorem dictã eē per positionē: ita q affirmatiua sit per sermonez: et si nó fit sic in re sicut ponit' per sermonē. sil'r aūt est de oibus figuris q nó exigit'. sil'r altera ꝓpositio posita fm sermonem: sed sufficit q sit posita fm rem. B

Manifestũ igit' q si sit ꝓcl'o falsa neē ē ea ex qbus est oratio/falsa eē: aut oia: aut aliqua. Qm̃ aūt vera: non neē est vera esse: neq; qd: neq; oia: sed est cuz nullũ sit vex eoꝑ que sunt in syll'is/ꝓclonez sil'r esse verã: nó tm̃ ex necitate. Causa autē qm̃ dico sic se hñt adinuicē: vt cuz sit alteꝑ ex necessitate esse alteꝑ: hoc cum nó sit quidem: neq; alteruz erit: cum aūt sit: nō necesse est esse alterum.

¶ In isto capl'o est intētio Ax. oñdere duas ptes vnius cõclusionis vt p̄dictũ est: q̄ꝑ p' est: q ex falsis sequitur vex. 2° q nó ꝓpter qd sit: sed qz. ió ostēsa est p' pars huius ꝑnis. s. q ex falsis est syll'are vex per tres figuras. Nũc intēdit 2'm partē huius. s. q nó sequitur verũ ex falsis ꝓpter qd: sed qz. Et diuidit' in duas. In p' manifestat ꝑnes postēsas cũ cãis istoꝑ. In 2° cũ dicit (Idem aūt cum sit et nó sit.) ꝑnem intentã oñdit. Et nota q facit epilogationem vt ꝓtinuet postensa in ꝑnē oñsam quã interserit in epilogo. in ꝓma fic procedit. ꝓmo dicit q ex veris non sequitur nisi verũ: et hoc preostēsum est in hoc capl'o: et q ex falsis pōt sequi vex et ex altera falsa: et hoc est 2° ostensuz: et addit q nó sequit' veruz ex falsis ex necessitate: et hoc intēdit hic ostēdere: et hoc est idē qd̄ dixit talē syll'm nó dicere ꝓpter quid de ꝑne: sed tm̃ qz nó enim sunt cã ꝑnis simpl'r: sz fm qd et accñtal'r. sicut p̄determinatũ ē: et ℔ est (Manifestũ ergo.) 2° ponit causaz preostēsoꝑ dicēs: q qm̃ aliqd sequit' ad aliud cum non sit D

J ꝓñs necesse est añs non esse: ⁊ hoc in causa prime ostensuꝫ est ⁊ ꝶ est (Causa autem quoniam.)

¶ Idem aūt cuꝫ sit ⁊ nō sit impoſe est ex necessitate idem esse. dico aūt vt cum sit. a. album. b. ex necessitate esse. Qñ enim cū hoc sit. a. albū illud de necessitate est. b. eē magnum. Cum aūt sit. b. magnū. c. nō albū: necesse est si. a. sit albū. c. nō eē album. Et qñ duobus existētibus terminis/ cum alter sit neē est alter esse: hoc cum nō sit/ necesse est non eē. a. Cuꝫ ergo. b. nō sit magnū a. non pōt albuꝫ eē. cuꝫ vero. a. nō sit album: necesse est. b. magnū esse: accidit ex necessitate: cuꝫ b. magnuꝫ non sit idē. b. esse magnum: hoc ꝓt

k impossibile. Nam si. b. non est magnuꝫ. a. non erit album ex necessitate. Si igitur cum non sit hoc album. b. erit magnum/ accidit si. b. non est magnum. b. esse magnum tanq̄ꝫ per tria.

¶ Consequēter oñdit ꝗnē intētā quā nuppoſuit. ſ. ꝙ ver nō segtur ex falsis ex necitate sic: ad idē eē ⁊ nō eē nō segt aliqd de necessitate: sed ad añcedēs eē vel eē ver qō idē est/ segtur ex necitate ꝗñs eē vel eē ver. ꝗ ad añs nō eē vl eē falsuꝫ qō idē est nō segt ex necitate ꝗñs eē vel eē ver. Huius rōnis minor est preostēsa ⁊ primo repetita cum sua cā. ꝗ aūt in prima parte posita est: ⁊ iō solū maiorē ponit. ꝗ ergo ponit maiorē ⁊ exponit: ⁊ ꝶ est (Idem aūt cum sit.) sic exponit dicens: ꝙ cum ex necessitate segtur si. a. est albū. b est magnum non sequitur ex necessitate si. a. nō est album

l b. est magnū: ⁊ hec est (Dico aūt.) ꝓmo ostendit eam sic. si ad esse album. a. sequitur de necessitate. b. esse magnum. ꝗ a destructione ꝗñtis si. b. non est magnū. a. nō est albū: ſz sequitur ex hypothesi si. a. nō est albū. b. est magnū. ergo a primo ad vltimum sequitur si. b. est magnum. b. non est magnū: hoc autē impossibile. ergo impossibile est ad idem esse ⁊ non esse ex necessitate aliquid sequi iuxta hanc rōnē sic procedit. primo ne fiat cauillatio de hoc qō arguitur a primo ad vltimū in duobus terminis ponit argumētatio nē in tribus terminis. ſ. a. b. c. ⁊ pz qō dicit: ⁊ ꝶ est (Qñ. n. cum hoc sit albū.) 2° facit suam rationem a primo ad vltimum ad similitudinē precedētis rōnis facte in tribus terminis dicens: ꝙ adeo bene sequitur a primo ad vltimū in duobus terminis: sicut in tribus. ⁊ pz sua ratio: qr ponit eā plane cū dicit (Et qñ duobus.) Et iter manifestius resumit eam cum dicit (Nam si. b. non est.)

Dubiū. m **Dubitaret** forte aliqs de maiore ꝓpōne sue rōnis. videt enim ad idem esse vel nō esse / sequi idem: qr si tu sedes/ deus est. ⁊ si tu non sedes/ deus est: quia necessarium sequitur ex quolibet: adhuc si tu sedes/ alterum istorum est verū te sedere: te nō sedere: ⁊ si tu non

2° sedes/ alterum istor est ver. ¶ Adhuc disiunctiua sequit ad vtranq̄ sui partē: ⁊ hec nāli ꝗñtia. quare sequit si tu sedes/ tu sedes/ vel nō sedes: ⁊ ita nāli ꝗñtia segtur idem ad idē esse vel nō esse: ⁊ ita ex necessitate. ¶ Ad ꝓm dōm ꝙ duplex est ꝗñtia. ſ. essentialis vel nālis. ſ. qñ ꝗñs intelligitur in antecedēte: ⁊ est ꝗñtia accidentalis/ ꝓm quam dicimus: necessariū segtur ad qōlibet: ⁊ de tali nō est intelligendus sermo Ar. ¶ Ad 2m dōm ꝙ idem pōt sequi duplr: aut gra eiusdē in ipso: ⁊ sic nō pōt sequi idem ad idem affirmatum ⁊ negatum: ⁊ sic intēdit ꝶ Ar. aut gra diuersor in ipso: ⁊ sic pōt sequi idē ad idē affirmatū ⁊ negatū: ⁊ sic nō intēdit Ar. ⁊ sic pcedit oppositio ⁊ per ꝶ etiā soluit 3m: qr disiunctiua sequitur ad vtrāq̄ partē sui nō gra eiusdē in ea: sed gra diuersor. intelligit ergo Ar. ꝙ ad idē esse ⁊ non esse nō/ sequit ex necessitate aliqd nāli ꝗña ⁊ gra eiusdem.

N Dubium **Deinde** forte dubitabit de hoc qō concludit illud ꝙ incōueniēti. si. b. nō est magnū. b. est magnū hoc eni non vt incōueniens: cū vnū oppositor bene possit sequi ex alio sic. Si tu es asinus/ tu non es asinus: qr ex impossibili sequitur qōlibet: ⁊ necessarium sequit ad qōlibet. ¶ Et dōm ꝙ ꝗñtia duplex est. ſ. positiua siue accidētalis: ⁊ ibi nō est incōueniēs vnū oppositor sequi ex altero: sicut oñsum est: ⁊ est ꝗñtia nālis siue essentialis: ⁊ ibi nō segtur vnū oppositor ex alio: ⁊ sic intendit hic Ar. Aliter aūt dr ꝙ ex impossibili sequit ad qōlibet ꝑter suū oppositū: ⁊ necessariū sequitur ad qōlibet ꝑter ꝙ ad suū oppositū: de quo dubitat ꝗñter: ⁊ videt ꝶ eē ver per hāc rōnem nihil ponit ⁊ perimit idē. si aūt ponit suū ꝗñs. ergo nō perimit ipm: sed vnū oppositor perimit suū oppositū. ꝗ añcedit ad ipm: quare neutrum oppositorum segtur ad reliquū

O Contra ¶ Adhuc ꝗñs est de actuali intellectu añtis: sed vnū oppositor nō est de intellectu alterius. ergo ⁊c. ¶ Cōtra sic. si ad impoſe sequitur qōlibet: nō repugnās huic. te esse asinum non repugnat a te currere: sequitur si tu es asinus tu curris: ⁊ si necessarium sequitur ad qōlibet sibi non repugnans ⁊ te currere non repugnat ei qō est te nō esse asinū. sequitur si tu curris tu non es asinus. quare a ꝓmo ad vltimū si tu es asinus tu non es asinus: ⁊ ita in talibus ꝗñtijs vnū oppositor sequitur ad aliud: ⁊ istud ꝗcedendū est ꝓm Augustinū qui dicit. Si veritas nō est/ veritas est. Concedendū ergo ꝙ ex impossibili segtur iuū oppositū: ⁊ ꝙ necessariū sequit ad suū oppositū. ¶ Ad ꝓm obiectū dici posset ꝙ vnū oppositum simplr interimit sub ꝗditione: tñ ponit ipm: ⁊ ita iub cōditione sequit ad ipsum: sed illud non sufficit. quare sicut sub conditione ponit ipsum/ sub conditione interimit: qr fit ad eē vnius oppositor segtur nō eē alterius. ¶ D. dicendum ꝙ vnum oppositor alterū interimit ⁊ non ponit: ꝙ autem in talibus ꝗñtijs vnū oppositor segtur ad alterū nō est qr vnū oppositor ponit alterū: P sed ipsum ꝗñs ꝓpter necessitatem sui ponit: ⁊ non pp suuꝫ antecedēs. In ꝗñtijs ꝗ naturalibus antecedēs ponit suuꝫ ꝗñs. In ꝗsequentijs autē accidētalibus nō est hoc necesse. Per hoc pz Re° ad alterum solum in consequentijs naturalibus: opz ꝗñs actualiter intelligi in antecedente: ⁊ nō opz hoc in consequentijs accidentalibus.

Circulo aūt ⁊ ex se inuicē ostendere est per ꝗclusionē ⁊ ecōuerso ꝑdicationē alteram sumentem ꝓpōnem ꝗcludere reliquā quam sumpserat in altero syllogismo. vt si oportuit ostendere qm. a. inest oi. c. oñdat aūt per. b. ⁊ rursus si monstret: qm a. inest. b. sumens. a. quidē inesse. c. c. aūt. b. ⁊ a. inerit. b. prius aūt econuerso sumpsit. b. inesse a c. aut si: qm. b. inest. c. oportet ostēdere si sumatur. a. de. c. que fuit ꝗclusio. b. aūt de. a. eē: prius aūt sumptuꝫ est ecōuerso. a. de. b. aliter vero nō est ex se inuicē ostendere: siue enim aliud medium sumat nō circulo: nihil enim sumet eorūdē: siue hor qdē necesse est alter solum: nā si ambo/ eadē erit ꝗcl'o: aut oportet esse diuersam.

Postq̄ determinauit de ptāte syllī quātū ad sua principia siue ꝑmissas: hic intēdit de eius potestate penes ꝗnē: ⁊ diuiditur in duas. in ꝓ° determinat eius ptātē quātū ad ꝗnē in seipsa. in 2° quātū ad ꝗnē i suo oppositō cū dicit (Conuertere aūt ⁊c.) ꝓma est de syll'o circulari vbi oñdit ptās ꝗnis sup ꝑmissas: ⁊ ⁊ dividit in duas. in ꝓ° manifestat qd sit circulo oñdere. in 2° cū dicit (In his ergo que non ꝗuertunt.) de circulari ostensione determinat. in

prima parte sic pcedit. pmo dat diffinitionē siue descriptio
A nē circularis ofiionis dicens: q circularis ostēsio est que
ex ȝne z puersa aliqua premissarū pcludit reliquā pmissa
rū: z hec est (Circulo autē z ex se.) 2° manifestat diffinitionē
z pcedit. sic. pmo ofidit quō ex ȝne z puersa minore syllo-
gizat maior z fit pncipalis syll's. oē. b. est. a. oē. c. est. b. er-
go oē. c. est. a. circulariter ergo arguit sic. oē. c. est. a. oē. b.
est. c. ergo oē. b. est. a. z ℔ est (Ut si oporteat.) 2° manifestat
q ex ȝne z puersa maioris syll'at minor: sic. oē. a. est. b. q̄
est puersa maioris. oē. c. est. a. que fuit ȝ. ergo oē. c. est. b. z
℔ est (Et si qm̄.) 3° addit ad maiorē declarationē q impo'e
est aliter fieri ofiionē circularē. si enim acciperet terminus
extra tres terminos principalis syllō: vt cū ȝne sumeretur
alia pmissarū nō esset ostensio circularis: z ita terminaret
dem'ratio in eodē a quo exiuit. Si aūt accipit vna pmissa
rū cū sua puersa nō cum ȝne: sed cū reliqua pmissarū: tunc
accideret eadē ȝ q̄ in pncipali syll'o fuit: neq̄ ḡ sine ȝne fit
B ofiio: neq̄ p alia simpl'r a preexistentibus: z iō necesse est acci
pere ȝnē cū altera pmissarū alterata in suā puersaz: z ℔ di
ctū est in descriptione: z ℔ est (Alter vō non est.)

¶ In his ergo q̄ nō puertunt ex indemōstrata altera ppositione fit syllogismus': non enim est demonstrare per hos terminos: quoniam medio inest tertium/aut primo medium.

¶ Consequēter determinat de syll'o circulari: z diuidit in duas. in p' ofidit in qbus termis fiat. in 2ª cuz dicit (In his vō que puertunt.) ofidit quō fiat. z p'ª pars ad mām eius pinet. 2ª ad formā. in pma ofidit q syll's circularis fit tm̄ mō in terminis puertibilib? sic. in syll'o circulari debet ostē di quelibet ppositio per ȝnē/sed hoc nō puenit si fumant termini nō puertibiles: q̄re in syll'o circulari opz terminos
C esse puertibiles. Huius rōnis ponit solū medū z explanat z hoc est (In his ergo que nō.) explanat dicēs: q si termi ni accipiunt nō puertibiles altera ppōnū vel eius puersa manebit indemōstrata: z ita nō quelibet ppō ostēdetur: z hec est (Non enim est.) z per ℔ qd dicit tertium esse in me dio pōt intelligi minor ppositio. q̄re 3ᵐ est in medio: sicut subm in pdicato: vel inferius in superiori: vel potest intelli gi puersa minoris: in qua significatur terminū esse in me dio: sicut pdicatū in subiecto: eodē mō intelligi pōt de hoc qd dicit medū eē in pmo maior propositio.

¶ In his vō que puertunt/est omnia monstra re per se inuicē: vt si. a. z. b. z. c. conuertunt sibi inuicē: ofidatur enim. a. c. per medium. b. z. rur sus. a. b. per cōclusionē z per. b. c. conuersaz p positionē. Simliter aūt z. b. c. per cōclusionē: z per. a. b. conclusionem conuersam. Oportet aūt. b. c. z. b. a. propositione demōstrare: nam
D his indemonstratis vti sumus soluz. Si ergo sumatur. b. omni. c. inesse. z. c. omni. a. syllogis mus erit eius qd est. b. ad. a. rursus si sumat. c. omni. a. z. a. omni. b. necesse est inesse omni. b. In vtrisq̄ ergo syllogismis. a. c. ppositio sum pta est indemonstrata: nam alie probate erant. Quare si hanc ostenderimus/omnes erunt ap probate per se inuicē. Si ergo sumatur. c. omni. b. z. b. omni. a. inesse z vtreq̄ propositionē demonstrate sumentur: z. c. necesse est inesse. a. Manifestū qm̄ in solis his q̄ puertunt circulo z pro se inuicē ptingit fieri demōstrationes. In alijs vō quē admodū prius diximus. Accidit autē z in his eodē sumpto qd mōstratur vti ad demonstrationem. nā. c. de. b. z. b. de. a. mōstra tur sumpto. c. de. a. dici. c. autem de. a. per has ostenditur propositiones: quare cōclusione vti mur ad demonstrationem. E

¶ Cōsequēter determinat quō fit circularis syll's: z diuidit in duas. in p' determinat pncipale intētum. in 2° cum dicit (Manifestuz ergo qm̄ in p'.) pcludit quedam correlaria. p'ª diuidit in tres pm numer z ordinē trium figurarum. in p' determinat quō fit circularis syll's in pma figura. z hoc pmo in modis vl'ibus. 2° in particularib? cū dicit (In par ticularib? aūt syll'is.) p'ª in duas. in p'ª ostēdit quō in modo vl'i affirmatiuo. in 2° quō in mō vl'i negatiuo cum dicit (In puatiuis aūt syll'is.) p'ª in duas. in pma docet syll'are pnci palē ȝnem ex pmissis pncipalibus: z eȝ per ȝnem vtrāq̄ pmissarū: z q̄ prius hoc plane manifestauit breuiter tan git quo faciēdū fit. z pz: z ℔ est (In his vō que puertunt.) F
In 2° docet syllogizare puersas oiuz eaȝ: z pcedit sic. p̄ do cet syllogizare puersas sic. conuersa maioris syllogizat ex puersa ȝnis z minore sic. Oē. c. est. b. oē. a. est. c. ergo oē. a. est. b. puersa aūt minoris syllogizat ex puersa ȝnis z ma ioris sic. oē. a. est. c. oē. b. est. a. ergo omne. b. est. c. conuersa aūt ȝnis syllogizat ex puersa vtriusq̄ pmissaȝ sic. oē. b. ē c. omne. a. est. b. ḡ oē. a. est. c. pz igit cū ostēse sint premisse pncipales z ȝ eaȝ z oēs eaȝ puerse. oēs ppōnes iste ostē se sex sunt z nulla accipit indemōstrata: z ℔ est (Opz autē c. z. b.) 2° pcludit correlariū. s. q alr nō fit circularis syll's nisi in terminis puertibilibus z cā q in eis fiat est. quare termis existētibus puertibilibus ex puersis pmissarū syl logizat puersa ȝnis: z ecōuerso ex puersa ȝnis puersa pre missarū: z hec est (Manifestum ergo quoniam.)

¶ In priuatiuis aūt syllogismis/sic mōstratur ex se inuicē. Sit. b. quidem omni. c. inesse. a. aūt nulli. b. conclusio: qm̄. a. nulli. c. Si ergo rursū oporteat cōcludere: qm̄. a. nulli. b. quod prius sumptum erat: erit. a. quidem nulli. c. c. autem omni. b. fit enim ecōuerso propositio. Si autez qm̄. b. oi inest. c. oportet concludere iam non si militer conuertēdum. a. b. Nam eadē propositio. b. nulli. a. z. a. nulli. b. inesse: sed sumēdum cui. a. nulli inest huic. b. omni inesse: z fit. a. nul li. c. ineē quod fuit pclusio. Cui aūt. a. nulli. b. su matur omni inesse. Necesse est igitur. b. omni c. inesse. Quare cum sint tria/vnūquodq̄ cōclu sio est facta z circulo demōstrare: hoc aūt con clusionem sumentem: z e conuerso alteraz pro positionem/reliquam syllogizare. D

¶ Consequēter ostēdit quō fit syll's circularis in modo ne gatiuo vl'i: z pcedit sic. pmo ponit pncipalē syll'm sic. nul lū. b. est. a. omne. c. est. b. ergo nullum. c. est. a. z hec est (In priuatiua autē.) 2° ex conuersa minoris z conclusione syllo gizat maiorē sic. nullum. c. est. a. oē. b. est. c. ergo nulluz. b. est. a. z hec est (Si ergo rursum.) 3° dicit: q syllogizādo mi norem que affirmatiua est non est sumere conuersam ma ioris in se: q̄ est negatiua. sicut maior est affirmatiua non seq̄t ex negatiua: z iō opz puertere in affirmatiuā sic. Cui nulli inest. a. huic oi inest. b. ex hac āt z ȝne seq̄t maior sic. Cui nulli inest. a. illi. n. oi iest. b. c. nulli iest. a. ḡ. c. oi iest. b. z hec ē (Si āt qm̄. b.) De his pcludit q cū tres sint ppōnes ȝnumerādo ȝnē pz: q oēs ostēse sunt: q̄ ex ȝne z puersa

J vnius premissarꝝ oñdit altera: ⁊ h̄ ē (Quare cū sint tres.)
¶ In particularibus autē syllogismis/vniuersalem quidem propositionem nō est monstrare: per aliam aūt particularē est: qm̄ autem non demonstrare vniuersalem manifestū: nā vl'is monstratur per vniuersalē: conclusio aūt non est vl'is: oportet aūt ex ꝓclone ostendere ⁊ altera propositione. Amplius oino nō fit syllogismus conuersa propositione: naꝫ particulares fiunt vtreqꝫ propositiones: particularem autē est ostenditur enim.a. de aliquo.c. per.b. si ergo sumat.b. omni.a. ⁊ ꝓclusio manet.b. alicui.c. inerit. Fit enim prima figura ⁊.a. mediū. Si ergo fit priuatiuus syllogismus: vniuersalem q̄dē propositionem non est ostendendum: propter hoc quod dictum est prius: particularem aūt est si fit'r ꝓuertat.a.b. quēadmodum in vniuersalibus: vt cui.a. alicui nō inest: huic.b. alicui inest: nam aliter non fit syllogismus eo q̄ negatiua est propositio particularis.

¶ hic dicit qūo fit syllogismus circularis in particularib⁹ ꝑme figure. ⁊ ꝑmo in modo affirmatiuo. 2° in modo negatiuo. In affirmatiuo ꝑmo ponit duas cōclusiones. quarum vna est: q̄ non syllogizatur vl'is propositio. secunda q̄ particularis syllogizat: ⁊ hec est (In particularib⁹ āt.) 2° ostendit eas. ⁊ primo primā duplici rōne fic: qꝛ ad oñsionem propositionis premisse accipienda est conclusio. s. illa que est particularis: ⁊ ideo ex illa nō sequit' vl'is: qꝛ oportet accipere ꝓuersam vnius premisse cum ꝑne: sed illa conuersa est particularis. quare si assumeret' sic oratio nō esset syllogismus: eo q̄ ex particularibus nihil sequitur: ⁊ hec
L est (Qm̄ aūt non est.) 2° ostendit 2ᵐ conclusionem concludens minorem ex conclusione ⁊ conuersa maiore fic. si syllogizatur q̄ aliquod.c. sit.a. per hoc q̄ omne.b. est.a. ⁊ aliquod.c. est.b. cōuersa maiore ⁊ ꝑne syllogizat' minor fic. Omne.a. est.b. aliquod.c. est.a. ergo aliquod.c. ē.b. ⁊ hec est (Particulare autē.) Consequēter determinat circularē syll'm circa modum necessariū particularē: ⁊ procedit fic. primo dicit q̄ non est syllogizare ꝓpositionem vl'em propter cām prius dictā primo: ⁊ hec est (Si aūt fit ꝓuatio.) 2° dicit q̄ particularis syll's potest syll'ari si conuertat' maior in affirmatiua eo modo quo dictum est in syllogismis vl'ibus fic. Cui alicui non inest.a. illi alicui inest.b. ⁊ est syllogismus talis. Cui alicui non inest.a. illi alicui inest.b.c. alicui non inest.b.a. ergo.c. alicui inest.b. quomodo autem fieri dēat pricipal' syll's pz: ⁊ hec ē (Particulare autem.)

Dubitaret forte aliqs hic ꝑmo de circulari syllogismo in cōmuni. ⁊ ꝑmo videtur q̄ nō
Dubiū. M fit possibilis apud artem: qꝛ impossibile est apud artem idē esse prius ⁊ posterius seipso: sed si concludatur aliquid circulariter/erit idē prius ⁊ posterius seipso ⁊ notius ⁊ ignotius. quare non est possibile apud artem circulo ostendere. probatio minoris. Id quod est ostendēs/est prius ⁊ notius: ⁊ id quod est ostensum est posterius ⁊ ignotius sed in syllogismo circulari ponitur idem ostendens ⁊ ostensum respectu suiipsius. quare si.a. erit.b. ⁊.b. erit.a. ⁊ sic.a. prius ⁊ notius erit seipso. huiusmodi est ꝓcessus circularis. ¶ Et dōm q̄ idem esse prius ⁊ posterius: notius ⁊ ignotius seipso/ꝑm rationem eandem impossibile est: idem tamen sub diuersis rationibus bene potest ⁊ sic ostendens prius est q̄z ostensa: ⁊ ostensa posterior est ꝑm rationem hanc: ⁊ hoc patebit cito post. N

Cōsequēter forte dubitabit aliquis: vtrum sit syllogismus: nec ne. ⁊ videt' q̄ non est: Dubius
cum syllogismus fit decursus ab vniuersali ad particulare in circulari ostensione a pari in par: qꝛ conuertantur ibi omnia. ¶ Et dicēdum ad hoc q̄ sicut ꝓpositio cōstitui potest ex conuertibilibus: ⁊ tñ subiectum est in ratione partis: predicatum in rōne superioris vel totius sic syll's ex oib̄ conuertibilibus fieri pōt: nihilominus tñ cōcl'o est in ratione particularis: maior aūt in rōne vl'is. ¶ Ad rōnes dōm est q̄ non est necesse in syllogismo ꝓcedi ꝑm rem ab vniuersali ad particulare: sed ꝑm rem vel rōnem.

Alterius forte dubitaret aliqs: que sit vtilitas talis Dubius
syllogismi: ⁊ cuius artis sit instrumentum. videt' enim q̄ careat vtilitate sic ⁊ bono fine carebit. nam oīs syllogismus cōpetit ad vsum syllogizandi vel dialecti ci vel demōstratoris: sed circularis ad nullū istorꝫ pertinet neqꝫ sophistice: qꝛ syll's suus deficit in forma aut i mā aut
O in vtroqꝫ. circularis autem in syll'o non est deficiens: nec i materia. ergo ad ipsum non pertinet q̄ aūt nō ad demonstratorem videtur per hoc qō ostēdit in libro posteriorum: q̄ non est circulo demonstrare: ⁊ fic. vt videtur ad ipsum non pertinet. ¶ Item in demonstratione non petitur prin- 2°
cipium ꝑm rem neqꝫ ꝑm rōnem: sed in circulari syllogismo petitur idē ꝑm rem. quare nō pertinet ad demonstratorem: ꝓbatio minoris. inferius ostēdetur q̄ petitio principij est ꝑm rem: qm̄ maior est eque dubia ꝑni: ⁊ termini alterius ꝓpōnis conuertuntur. Et dō q̄ hoc est: qꝛ ex ꝑne ⁊ conuersa alterius premissarū cōtingit cōcludere reliquā: sicut ecōuerso: sed illud ꝓtingit in syllogismo circulari: sicut pz per se. quare videtur q̄ in syllogismo circulari fit peccatum: qō est petitio ꝑm rem: ⁊ ita non pertinebit ad demonstra-
P torem. Q̄ autē nō pertineret ad dialecticum videtur: quia ibi est petitio principij: qō ē peccatū in dialectica. fic pz q̄ ad dialecticū nō pertinet. ¶ Ad oppositū fic. causa imme- In opp.
diata ⁊ effectus ipsius cū ipsa conuertitur: sed demonstrator concludit effectum per causam imediatā: ⁊ econuerso per effectum imediatum causam imediatā: sicut ostendit in posteriorib̄us. ergo cum in tali ꝓcessu fit ostensio circularis videtur q̄ ostensio circularis ad demonstratorem pertineat. ¶ Adhuc videt' q̄ ꝑtineat ad dialecticum: qꝛ dialecticus syllogizat diffinitionem per diffinitum: ⁊ econuerso: ⁊ talis ostēsio est circularis. quare videtur q̄ ꝑtineat tā ad dialecticum q̄z ad demōstratorē: quod cōcedēdum est. Sciendū tamē q̄ primo ⁊ precipue ad demōstratorem pertinet: ⁊ propter hoc hic determinatur de syllogismo particulari: minus aūt proprie ꝑtinet ad dialecticum. ¶ Ad ꝑm dicēdum q̄ Aristo. in posteriorib̄us non intendit simpliciter destruere demonstrationem circularē: sed quidam posuerant q̄ contingit omnia scire ⁊ omnia ex se inuicem demonstrare: ⁊ hoc per causam ⁊ eodem modo demonstrandi: ⁊ hoc remouet Ari. ibi ⁊ nō intēdit quin fiat circularis a
demonstratio: ita q̄ causa demonstret effectum ⁊ econuerso: ſz non est idē modus demonstrandi. vna enim demonstratio est propter quid: alia est quia. ¶ Ad 2ᵐ dicendum q̄ petitio ꝑncipij ꝑm veritatem est sicut infra determinatur: qm̄ qō nō est natū ostendi per se: ostendet' per se. Si ergo in syllogismo circulari accipiat' ꝓpō per se nota: ⁊ que est per se nata ostendi/que sibi fidē facit sicut vult Ari. ⁊ Boetius in multis locis q̄ ipsa est ꝓpositio imediata ⁊ ꝑnᵐ de ipsa non fiet petitio principij: vt si.a. natus fit per se ostēdi: ⁊ per ipsum ostendat' ꝓprius effect⁹ eius. s. b. ⁊ deinde per b. ostendatur.a. ⁊ econuerso ⁊ ostendatur.a. per.a. h̄ non facit petitionem principij: cum.a. sit natum per se ostendi. Si autem accipiatur propositio mediata: ⁊ non per se nota: nec per se nata ostendi: erit petitio ꝑm veritatem. vt si a. nata sit ostendi per.a. ex ipsa.a. ostenditur.b. ⁊ econ-

A uersō. sequitur q̃. a. demonstret. a. ⁊ est petitio eius qd̄ est in ꝓncipio. Dōm igit q̃ petitio ꝓncipij ꝑm veritatem est/ quādo petit ꝓpositio nō per se nota. pz ergo q̃ in syllogis/ mo circulari quādoqz petit q̃ est in ꝓncipio ꝑm veritatē: ⁊ est quādo petit ꝓpositio eque dubia ꝯclusioni: ⁊ termi/ ni inter se ꝯuertunt. hoc aūt nō ꝯtingit/ quādo petit ꝓpo/ sitio per se nota. pz ergo q̃ in syllogismo circulari quādo/ qz petit quod est in ꝓncipio ꝑm veritatē sic nō pertinet ad demonstratorē. ¶ Ad tertiū dōm q̃ petitio eius quod di/ cit in ꝓncipio duplex est. s. ꝑm veritatē ⁊ ꝑm opinionē. ꝑm veritatem/ quādo per se natum ostendi ostendit per se. ꝑm opinionē quādo petit aliquid dubium: vel aliquid quod probari deberet ꝑm opinionē eius cum quo disputat: quā uis nō sit ita ꝑm veritatē. ꝓmus modus petēdi considera/
B tur a demonstratore tāqz fugiendus. scōs aūt a dialectico vnde quāuis in argumēto petatur ꝓncipiū ꝑm veritatez. contingit tamē esse dialecticū bonū. Si ergo per ꝓmissas ostendatur conclusio: ⁊ ecōuerso per conclusionē ꝓmiss/ sa. dūmodo sub diuersis rationib⁹ ꝓmissa sit notior con/ clusione: ⁊ cōclusio notior ꝓmissa apud illū: tamē cōclu/ sio disputat vel subiectū apud diuersos: quāuis ꝑm veri/ tatem sit eque dubia vtraqz ostēsio bona est dialectico: vel alterū non erit dialectice syllogiçare diffinitionē per diffi/ nitū ⁊ ecōuerso. ergo q̃ in syllogismo circulari peti potest quod est in ꝓncipio ꝑm opinionē: ⁊ sic non ꝑtinet ad dia/ lecticū. vel potest nō peti: ⁊ sic pertinet ad ipsum. nō tamē ꝑm q̃ pertinet ad ipsum petit id qd̄ est in ꝓncipio ꝑm veri tatē. ¶ Ad vltimū pz respōsio: qz circularis syllogismus dialectico cōpetit: sed nō est sic ex notioribus dialectico sim/ plr: sed ex notioribus est: quāuis ꝑm veritatē eque ignota.
C ex his apparet q̃ syllogismus circularis vtilitatez habet tam ad vsum dialectici qz demōstratoris: ⁊ q̃ diuersimo/ de fit petitio ꝓncipij apud dialecticū ⁊ apud demonstrato rem: ⁊ q̃ sepe fit petitio ꝑm demōstratorē: vbi nō fit ꝓz dia lecticū: qz dialecticus cōmuniter. ⁊ ꝑm opinionē conside/ rat: demōstrator ꝑm veritatē magis inspicit.

Dubiuz **Adhuc** aūt dubitaret forte aliqs que sit differētia syl logismi circularis hic determinati ad demō/ strationē circularē quā docet Ar. in 2° posterior in capl'o de causis. ¶ Et dōm q̃ hic determinat ꝑm q̃ abstrahit a terminis causalibus ⁊ nō causalibus. vt pz ex iam dictis. Jbi vo ꝑm q̃ fit in terminis causalib⁹ tm̄ vt nubes est cau sa pluuie: ⁊ pluuia vapor: iterū vapor causa pluuie: ⁊ sic
De p deinceps ꝑm circulū. ¶ Ulteri⁹ queritur de his que dicit in fa de diffinitione circularis syllō. vī eni esse oñio diminu/ ta: qz aliqua circularis ostēsio fit per cōuersam ꝯclusionis ⁊ per alterā ꝓpositionē ad syllogiçandū ꝯuersaz alteri⁹ propositionis: diffinitio dici tantū modo q̃ accipit tantuz conclusionē: ⁊ ꝯuersam alterius ꝓpositionis ad syllogiçā dum reliquam. nūc aūt contingit sic: ⁊ aliter. quare sua dif
D finitio nō omni ostēsioni circulari ꝯuenit. ¶ Queritur ēt
De 2° quare magis dicit ipsam fieri ex ꝯuersa alterius premisse qz per conclusionē: ⁊ alterā premissaz vel per ꝯuersionem vtriusqz. ¶ Ad ꝑm dōm q̃ in ꝓmo modo ꝓme figure sunt due ostēsiones circulares. vna est que per ꝓncipales pre/ missas ostendit conclusionē: ⁊ ecōuerso. per conclusionez premissas: ⁊ hec ꝓculdubio sumit ꝯclusionē cum conuer/ sa alterius ꝓmissarum ꝑm q̃ significat diffinitio. Alia est que per ꝯuersas ꝓmissarū ꝓncipalium concludit ꝯuersam ꝓncipalis ꝯclusionis: ⁊ ecōuerso per eius cōuersam ꝯuer/ sas premissarū ꝓncipalium. Jn hac autē circulatione scōa est tanqz ꝓncipiū syllogismi qui ꝯcludit ꝯuersam conclu/ sionis ꝓncipalis ex ꝯuersis premissarū ꝓncipaliū: ⁊ hꝯ cō clusio cum ꝯuersa vnius ꝓmissarū eius accipit in syllogis/ mo reflexo circulariter. ē eni huic syll'o ꝯclusio ꝯuersa ꝓn/ cipalis ꝯclusionis: ⁊ premissa ꝯuersa ꝓncipalis premisse: ⁊ conuersa premisse eius est ꝓncipalis premissa. Patet ergo q̃ sicut in ꝓma circulatione syllogiçat vna propositio
E ex ꝯclusione: ⁊ ꝯuersa alterius ꝓpositionis: sic ⁊ in circu/ latione scōa. ⁊ sic respiciēdo ad vnāquāqz circularē osten/ sionē ꝑm se cōuenit cuilibet diffinitio ꝑdicta. ⁊ q̃ dicit i dif finitione q̃ ex ꝯne ⁊ ꝯuersa vnius premisse syll'are reliquā nō solū referēdum est ad ꝓncipalē syllogismū: sed vniuer/ sal'r ad oēm in quo fit circulatio. ¶ Ad 2ᵐ dōm q̃ conclu/ sio cū vna premissaruz vel conuersa vtriusqz facit dispoſi/ tionē secunde figure aut tertie: sicut pz intuenti: sed tertia nō concludit vniuersalem. secūda vo nō concludit vniuer/ salem affirmatiuā: ⁊ ideo necesse est in syllogismo circula ri ad ostendēdam vniuersalē affirmatiuā precipue accipe/ re premissas in dispositione prime figure. sic autem se ha/ bent conclusio ⁊ conuersa vnius ꝓmissarum: ⁊ ideo ma/ gis dicit circularē ostēsionem fieri ex conclusione ⁊ ꝯuer/ sa vnius premissarū vel ex vtraqz conuersa. ¶ Ex iam di/ ctis pz solutio eius qd̄ solet queri. s. cū talis syllogism⁹ fit circularis an vnusquisqz syllogismoꝝ factoꝝ fit circularis
F an. s. oēs syllogismi insimul sint vnus circulus siue faciāt vnum circularem syllogismū. videt q̃ neqz sic neqz sic: qz nō fit exitus ab aliquo eodez in ratione. ¶ Et dōm q̃ hoc verum est q̃ sex syllogismi iuxta primum modum/ duos faciunt circulos ꝑm q̃ prius ostensuz est.

Dubiuz **Cōsequēter** queritur de syllogismo circulari nega/ tiuo. ⁊ ꝓmo queritur: quare non con tingit fieri sex combinationes: sicut iuxta syllogismū affir/ matiuū. syllogiçat eni ꝓmissas ⁊ ꝯclusionē: sed conuersas eoꝝ nō syllogiçat. ¶ Et dōm qz nō fit ibi nisi vna circula/ tio: cum tamē iuxta ꝓmū moduz fierent due: ex conuersis enim premissarum nō ostendit cōuersa ꝯclusionis: nec ex conuersa ꝯclusionis: ⁊ minore ostēdit ꝯuersa maioris: eo q̃ vtrobiqz accipitur minore negatiua in ꝓma figura: nec ex ꝯuersa cōclusionis ⁊ maiore syllogiçat ꝯuersa minoris: qz vtraqz negatiua est ex qbus non syllogiçatur. ¶ Sed
G queret aliqs: quare nō transponit illas negatiuas in affir/ matiuis: ⁊ sic doceat syllogiçare conuersas: sicut non facit ad syllogiçandam principalem conclusionem. Dicendum q̃ transpositio talis in illis conuersis frustra esset: ⁊ nō ad propositū: quod pz sic. fit syllogismus ꝓncipalis. Nullum b. est. a. omne. c. est. b. ergo nullum. c. est. a. si debeat osten/ di conuersa conclusionis. s. nullum. a. est. c. per conuersas premissarum accipiatur conuersa minoris. s. omne. b. est c. ⁊ deinde conuersa minoris transponatur in affirmati/ uam sic: cui nulli inest. a. omni illi inest. b. ⁊ patet q̃ hoc ni hil ad propositum. ex his omne. b. est. c. cui nulli inest. a. illi omni inest. b. q̃ nunqz syllogiçatur q̃. c. nulli. a. inſit si/ militer autē est ⁊ in alijs conuersis concludendis. quidaz tamē non prospicientes veritatem interiorem/ concedunt q̃ conuerse predicte syllogiçari possunt per transpositionē negatiue in affirmatiuam: sed hoc nihil est.

Dubiuz **Alterius** forte dubitaret aliquis de ꝯuersione quā facit negatiue in affirmatiuam. videt eni D nulla talis esse nisi in ꝯtingenti materia. Jtē si esset cōuer/ sio inter cōuersiones in ꝓmo deberet poni. non autē posi/ ta fuit ibi: ergo nō est conuersio. ¶ Adhuc ꝯuersa quā ac
2° cipi videt esse falsa: q̃re videt peccare in ꝯuersione. si eniz dicam. nullus homo est asinus: ⁊ ꝯuertā sic. Cui nulli in/ est asinus: illi omni inest homo. hec est falsa: qz ligno nul/ li inest asinus: nec tamē oi ligno inest hō. ¶ Ad ꝑm dōm q̃ nō est ꝓpie ꝯuersio quā facit: sed est translatio ꝯuertēdo maiorē affirmatiuam. vnde primo conuersa est maior: ⁊ deinde transumēda est h̄. Nullū. a. est. b. ꝯuertit in hanc cui nulli inest. a. illi omni inest. b. ⁊ qz ꝯuersio non est: sed magis quedam hypothetica trāslatio ꝓpōnū: ideo nō nu meratur in ꝓmo inter cōuersiones. ¶ Ad 2ᵐ dōm q̃ sicut in affirmatiua ꝓpositione termini ꝯuertibiles sūt in nega tiua debent termini inquātū possunt accidere ad ꝯuertibi

lem ꝓm q̃ ſũt ꝓtradicẽtes in genere ⁊ imediate: ita q̃ ne-
cesse ſit alterũ ineſſe nec̃io: vt cũ dr. nullũ iequale eſt eq̃le:
ſed ſi debeat talis intelligi de ꝓuertibilitate circa maiorẽ:
p3 q̃ affirmatiua in qua transmutat̃ vera ſit: cui nulli in-
eſt inequale illi oi ineſt equale. vel pót dici melius nó coar-
tãdo minorẽ ad terminos. ſ. q̃ per hoc qd̃ dicit cui: intelli-
gendũ eſt particulare aliqd̃ a quo vniuerſalr remouet̃. a.
⁊ cui inſit. b. cum illud op3 neceſſario eſſe. c. q̃ ſicut dictũ
eſt in ꝓncipio capituli fere nó debet in circulari oſtenſione
ſumi terminus nouus extra p̃electos. ſic eni nó erit circu-
laris oſtenſio: quare p hoc ipſuz per virtutẽ oſtẽſionis cir-
cularis op3 intelligere. c. ⁊ ſic eſt propoſitio vera. ſ. alicui
ſicut. c. cui nulli ineſt. a. illi omni ineſt. b.

Dubiuz **Cõſequẽter** forte dubitabit̃ de ſyllogiſmo quem
facit. ſ. cui nulli ineſt. a. illi omni ineſt
b. c. nulli ineſt. a. ergo. c. omni ineſt. b. videt̃ enim q̃ nó ſit
ſyllogiſmus: tũ q̃ maior eſt ꝑticularis cũ hoc ip̃m cui ſup
ponat pro. c. tũ q̃ minor eſt negatiua: ⁊ in vtroq̃z illorum
peccat̃ ꝓtra ſyllogiſmũ p̃me figure. ¶ Etiã querit̃ in quo
modo fiat. ⁊ nó eſt aſſignare vt videt̃: ſed aliqs dicit q̃ ſyl-
k logiſmus fit in tertia figura ꝓpter quoſdã: qd̃ dicet Ar. in
fine huius capl̃i. Sed hoc mbil eſt. ſi eni eſſet cõtingere cõ
cluſionẽ ꝓuertere ſicut maiorẽ: q̃ ꝓtradicit hic Ar. dicẽs:
q̃ ſyllogiçat̃ ex ꝗne ⁊ vna p̃miſſarũ adhuc in tertia figu-
ra/nó ſyll'at̃ vniuerſalis: ſed per illũ ſyllogiſmũ ſyll'at̃ vni
uerſalis. ¶ Et dõm: q̃ ſyll's ille fit in p̃ma figura: nõ tamẽ
in aliquo modo: quia nõ inſunt per virtutez qd̃ eſt dici de
omni ⁊ de nullo: ſed per virtutẽ maioris ꝓpoſitionis in q̃
implicat̃ talis cauſa: vt vno remoto ab alio eidem inſit re-
liquũ: ⁊ habet illa maior quaſi virtutẽ cõditionalis. vnde
tot' ſyllogiſmus hypotheticus eſt inferẽs a poſitione an-
tecedẽtis. Patet igit̃ ſolutio ad oia obiecta. fit eni ſyll's p
p̃mam figuram: ſed nó per aliquẽ modũ eius: q̃ ſyllogi-
ſmus hypotheticus nó ẽ: nec ꝓcedit per dici de omni aut
de nullo. maior etiã non eſt particularis reſpectu conclu-
ſionis: ſed magis ineque ei: eo q̃ ipſum cui pro. c. ſuppo-
nit q̃ quid. c. in ꝓcluſione ſubijcitur: nec eſt etiam inconue
niens inferre per ſyllogiſmũ hypotheticuz a poſitione an-
l tecedẽtis ex minore negatiua: q̃ negatio non cadit ſuper
totum medium: imo quaſi eius pars eſt: nec etiã eſt incon
ueniens ſic inferre affirmatiuã ex negatiua.

Dubiuz **Alterius** forte querit̃ de particularib'. ⁊ p̃mo que
rit̃: quare in quarto modo non ſyllogiçat̃
maior nec ꝓuerſa maioris nec ꝓuerſa minoris aut ꝓcluſio
nis. nam nullũ iſtorũ oſtendere docet. ¶ Et dõm q̃ maior
nó ſyllogiçat̃ propter cauſam quã ponit in litera. propter
eni ſimilem cauſam nó ſyllogiçat̃ ſua ꝓuerſa: q̃ ex ꝓcluſio
ne que eſt particularis conuerſa minoris: q̃ particularis
eſt nihil ſyllogiçat̃: ꝓuerſa etiã minoris aut ꝓcluſionis nõ
ſyllogiçat̃: eo q̃ accipit̃ maior particularis in prima figu-
ra. ſ. aut ꝓuerſa minoris aut ꝓcluſionis: quarũ vtraq̃z par
ticularis eſt. ſyllogiſmus aũt eſt qũo circa modũ particu-
lare negatiuũ. Ex his ergo p3 q̃ nó eſt cõpleta circulatio
m in his modis ſicut in vniuerſalib': nec ẽt in modo negati-
uo vniuerſali adeo cõpleta/ſicut in affirmatiuo modo. In
modo eni affirmatiuo duo ſũt circuli. in negatiuo vo vn'
eſt circulus tm̃ in particularibus a minore circulus.

Dubiuz **Cõſequẽter** dubitabit aliquis de modo particu-
lari negatiuo. videt̃ eni nó facere ſyl
logiſmũ: q̃ ex particularibus ſyllogiçat̃ ſic: cui alicui non
ineſt. a. illi alicui ineſt. b. c. alicui nó ineſt. b. c. alicui nõ in-
eſt. a. ergo. c. alicui ineſt. b. adhuc ꝓuerſa maiore quaz ſu-
mit videt̃ falſa: q̃ ſi dicã ſic: nullus hõ eſt aſinus: ⁊ deinde
ꝓuertat̃ ſic: cui alicui nõ ineſt aſinus illi alicui ineſt hõ. erit
ꝓpoſitio falſa: q̃ ligno alicui nõ ineſt aſinus: nec tamẽ li-
gno alicui ineſt homo. ¶ Dõm q̃ ſyll's catbegoricus eſt q̃
n ꝓcedit per virtutẽ eius qd̃ eſt dici de omni ⁊ de nullo. ſed
in dicto ſyllogiſmo maior propoſitio hypothetica eſt vir- n
tualr. vnde in maiori ꝗplicita eſt tota virtus inferẽdi: ⁊ in-
ſunt a parte antecedẽtis: ⁊ ſic p3 p̃mũ. ¶ Si autẽ querat̃ Dubiũ.
quare alr hic tranſumpta eſt maior in affirmatiuã q̃z in ſyl
logiſmis vniuerſalib': q̃ ibi tranſumpta eſt in termis ſũ-
ptis vniuerſaliter. hic autẽ in terminos ſumptos particu-
lariter. Dõm q̃ ſyllogiſmus talis hypotheticus eſt infe-
rens p̃m diſpoſitionẽ preaſſignatam in maiori. vnde q̃ in
vniuerſalibus inferẽda vniuerſalis ꝓcluſio: ⁊ in particula
ribus particularis/debet in vniuerſalib' trãſponi vniuer-
ſaliter. in particularibus debet ſumi in terminis non vni-
uerſaliter. ¶ Ad tertiũ dõm q̃ in affirmatiua tranſpoſita
eſt ꝓuerſa maior hoc ipſum cui ſupponit pro. c. q̃ ex neceſ
ſitate ſyllogiſmi circularis eſt q̃ nullus terminus extra ſu
mit̃. ſi enim ſumeret̃ nó eſſet circularis oſtẽſio/ſicut dicit i
litera: ⁊ ita illa ꝓpoſitio eſt intelligẽda ſub hoc ſenſu. cui
alicui ſic̃. c. nó ineſt. a. illi alicui ineſt. b. ſed. c. alicui non in-
eſt. a. ergo. c. alicui ineſt. b. ¶ Querit̃ vltio quomodo iſte Dubiũ.
ſyllogiſmus qui fit iuxta p̃muz modum: ⁊ ille qui fit iuxta
qntũ modum poſſit reduci in ſyllogiſmũ ſimplicẽ ⁊ catbe
goricũ. Et dicit q̃ ille modus qui fit iuxta moduz reducit̃
ſic. Omne. c. nó ens. a. eſt. b. omne. c. eſt. c. non ens. a. ergo
o omne. c. eſt. b. qui fit iuxta vltimũ modum ſic. Omne. c. nó
ens. a. eſt. b. quoddam. c. nó ens. a. eſt. c. ergo quoddaz. c.
eſt. b. q̃ cum concluſio affirmatiua fit: oportet taz conuer-
ſam maioris q̃z concluſionez tranſponere in affirmatiuã:
quia vtraq̃z eſt affirmatiua. ⁊ oportet maiorem ſimul eſſe
vniuerſalem propter formam prime figure.

A ſecunda autez figura/affirmatiuã
quidez non eſt oſtendere hoc modo:
priuatiuam autem eſt: ergo predicati
ua quidem non oſtenditur: eo q̃ non
vtreq̃z propoſitiones ſint affirmatiue: nam cõ-
cluſio priuatiua eſt: predicatiua autem ex vtriſ-
q̃z oſtendebatur affirmatiuis: priuatiua vo ſic
oſtenditur. Inſit enim. a. omni. b. nulli autem
c. concluſio: quoniã. b. nulli. c. Si ergo ſuma-
tur. b. omni. a. ineſſe: ⁊ nulli. c. neceſſe eſt. a. nul
p li. c. ineſſe: fit enim ſecunda figura ⁊ medium
b. Si autem. a. b. priuatiua ſit: altera vo predi-
catiua prima erit figura: nam. c. quidem omni
a. b. aũt nulli. c. quare. b. nulli. a. ergo neq̃z. a. b.
ergo per ꝓcluſionẽ quidẽ ⁊ vnã ꝓpoſitionẽ nó
fit ſyllogiſmus: aſſumpta aũt altera erit.

Hic docet qũo fit circularis ſyllogiſm' in 2ª figu-
ra. ⁊ p̃ ponit duas ꝗnes hic oſtẽſas. ſ. q̃
affirmatiua ꝓpo nó ſyll'at̃ in 2ª figura circulariter: ⁊ q̃ ne
gatiua ſyll'ari pót: ⁊ h̃ eſt (In 2ª aũt.) 2° eas oſtẽdit: ⁊ p̃mo
p̃mã dicẽs: q̃ in oñſione circulari oz accipi ꝗ p̃miſſa: ſz
ꝗ h̃ ſit'r negatiua: ſz affirmatiua ꝓpo ſyll'ari non pót niſi ex
duab' affirmatiuis: ⁊ ió nó pót h̃ circulo oñdi affirmatiua
ꝓpo: ⁊ h̃ eſt (Ergo p̃dicatiua ⁊c.) 2° oñdit ſcõdam: ⁊ h̃ p̃ in
vtib' ſyllis. 2° in ꝑticularib' cũ dicit (Si aũt non vtes.) In
vtib' p̃ docet ſyll'are ꝓpõnẽ negatiuã in 2° ſcõe ex ꝗne: ⁊ cõ
uerſa maioris vt ſi fit ſyll's ꝑncipalis: oẽ. b. eſt. a. nullũ. c. ẽ
a. q̃ nullũ. c. eſt. b. minor aſſũpta ꝗne cũ ꝓuerſa maioris ſic
oẽ. a. eſt. b. nullũ. c. eſt. b. q̃ nullũ. c. eſt. a. ⁊ fit ſyll's in eodẽ
mó: ⁊ h̃ eſt (Priuatiua ſic oñdit.) 2° docet ſyll'are negatiuã
p̃mi modi: vt ſi fit ſyll's ꝑncipalis nullũ. b. eſt. a. oẽ. c. eſt. a.
q̃ nullũ. c. eſt. b. ex ꝓuerſa minoris: ⁊ ꝗne ſyll'at̃ p p̃maz fi-
gurã ꝓuerſa maioris ſic. nullũ. c. eſt. b. oẽ. a. ẽ. c. q̃ nullũ. a.
eſt. b. ex hac ſeqũt̃ maior p ꝓuerſionez: ſed nó ꝓtingit ſyllo-

A gismus ad maiorem: ⁊ ideo concludit ꝙ non fit hic circulus tantũ ex conclusione ⁊ cõuersa minoris: sed ex his cõuersa maiore: ⁊ hec est (Si autem. a. b.)

¶ Si autem non vniuersalis fit syllogismus/ que in toto quidem est propositio / non ostenditur propter eandem causam quam prius diximus. Que autem in parte ostenditur: quando vniuersalis est predicatiua: insit enim. a. omni. b. c. autem non omni: conclusio. b. c. si ergo sumatur. b. omni. a. c. autem nõ omni. a. alicui c. non inesse: medium. b. Si autem est vniuersalis ⁊ priuatiua non ostenditur. a. c. propositio
B conuersa. a. b. accidit enim aut vtrisq: aut alteram propositionem fieri negatiuam. Quare nõ erit syllogismus: sed similiter ostendetur quẽadmodum in vniuersalibus: si sumat cui. b. alicui non inest hec alicui. a. inesse.

¶ Consequẽter docet quõ fit in syllis ꝑticularib⁹: ⁊ ꝑ in 4° mõ dicẽs. ꝙ vlis non syll'at circulo: sicut nec vlis in ꝑticularib⁹ pme figure: sed ꝑticularis syll'at vt sit ꝑncipalis syllogismus. oẽ. b. est. a. aliqõ. c. nõ est. a. ergo aliqõ. c. nõ est b. ex ꝛne tñ ꝛuersa maioris syll'at minor in eodem mõ sic. Omne. a. est. b. aliqõ. c. nõ est. b. q̃ aliqõ. c. nõ est. a. ⁊ h̃ est (Si aũt nõ vlis.) ⁊ docet quõ ostẽdit in tertio mõ dicens: ꝙ non syll'at minor circulariter ex ꝛuersa maioris ⁊ ꝛne. ibi enim accipit: aut vtraq; ꝓpõ: aut altera negatiua tã ꝛcl'o q̃ ꝛuersa maioris negatiua est: cuꝫ tamẽ minor que ꝛcludẽda est fit affirmatiua: ⁊ addit ꝙ ꝓtingit minorẽ syll'are: sicut determinatũ est in pma figura si transponat maior i affirmatiuã sicut cui alicui nõ inest. b. illi alicui nõ inest. a.
c. alicui nõ inest. b. q̃. c. alicui inest. a. ⁊ h̃ est (Si aũt est vniuersalis.) ¶ Dubitaret forte aliqs h̃ de hoc ꝙ primo dicit hic affirmatiuã ꝓpositionẽ nõ posse syll'ari circulo. ⁊ in fine partis docet syll'are affirmatiuã tertij modi. sic enim videtur dicere repugnãtia. ¶ Adhuc videt cãm quã assignat falsam esse. dicit enim Ar. ꝙ nõ syll'at h̃ affirmatiua: q̃ cõclusio negatiua est: q̃re opꝫ accipere ꝑmissam ad syll'andũ affirmatiuã h̃ nõ syll'at nisi ex vtraq affirmatiua: sed ꝓtra eadẽ rõne nõ syll'at affirmatiua in modis negatiuis pme figure: qõ est manifeste falsum. ¶ Adhuc vt̃ falsiꝫ esse qõ dicit: q̃ in pmo modo syll'at vlis affirmatiua ex maiori negatiua transposita in affirmatiuã ⁊ ꝛnez cui nulli inest. b. illi omni inest. a. c. nulli inest. b. ergo. c. omni inest. a. similiꝛ in scõo mõ syllogizat affirmatiua ex ꝛuersa ꝛnis ⁊ minore transposita sic. Cui nulli inest. c. illi omni inest. a. b. nulli inest. c. ergo. b. nulli inest. c. a. ⁊ ita videt ꝙ syllogizat affirmatiua sicut negatiua ꝑm circulum. ¶ Et dõm ad pmuꝫ
D ꝙ nõ dicit repugnãtia: q̃ nõ fit circularis ostensio/ nisi vbi accipit ꝛcl'o ꝛuersa vnius ꝑmissarũ sicut pꝫ per diffinitionẽ eius datã ꝑus. sic aũt non syllogizat affirmatiua ꝑꝫ circulũ: ⁊ hoc dicit in ꝑncipio huius partis. si enim assumeret ꝛuersa ꝑmisse negatiue trãsposita in affirmatiuã cum ꝛne ad syll'andũ ꝓpõnez affirmatiuã/ illa esset penitus impertinens ad hoc faciẽdũ. sicut pꝫ ꝛsideranti. In tertio aũt modo syll'at affirmatiua nõ ex ꝛne ⁊ ꝛuersa maioris trãsposita in affirmatiuas: sed ex ipsa maior fit trãspositata. ſz sic syllogizare nõ est circulo ostẽdere. sicut pꝫ per diffinitionem circularis ostẽsionis. Per hoc ẽt pꝫ rñsio ad vltimũ: quia ſz syllogizat affirmatiua syll'oꝝ vliuꝫ: non tamẽ per circulũ. eo ꝙ nõ sumit ibi ꝛcl'o cũ ꝛuersa vnius ꝑmissarũ ad syllogizandũ eam: q̃ sic sumeret illa ꝛuersa transpositata in affirmatiuã: ⁊ nõ esset ad ꝓpositũ si sumat ꝓpositio transpositata cum ꝛne vel ꝛuersa ꝛcl'onis. ¶ Ad 3ᵐ dicit ꝙ aliud ẽ de negatiuis pme figure: ⁊ de negatiuis scõe. In pma enim E
figura ex ꝛclusione ⁊ conuersa ꝑmisse syllogizent reliqua ꝑmissa: sed in secũda non sunt ad propositũ ꝛclusio ⁊ conuersa negatiue: ⁊ hoc respicit Aristo. quãdo dicit ꝙ ex cõclusione negatiua non syllogizat affirmatiua. hec igit cause: q̃ hic nõ syllogizat affirmatiua est: q̃ non fit circularis ostensio nisi cum ꝛclusione: ⁊ altera propositione cõuersa: sed ex ꝛclusione ⁊ conuersa alterius nõ fit hic syllogismus ad ꝓpositũ. Similis solutio est ⁊ oppositio circa causam illam quã assignat in tertio modo: quare non syllogizatur particularis affirmatiua. ¶ Cõsequẽter forte quereꝫ: quare negatiua propositio secũdi modi syllogizat circulariter Dubiuꝫ
per figuram eãdem: ⁊ nõ sic negatiua ꝑmi modi: sed per figuram ꝑmam. Et sciẽdum ꝙ h̃ est: q̃ ex conclusione ⁊ cõuersa maiori secũde figure: similiꝛ disponit secũda sicut pꝫ intuenti. ex cõuersa aũt secunde similiꝛ figura ꝑma disponitur: q̃ igit in secũdo modo ostendit negatiua propositio ex conclusione ⁊ cõuersa maiore vbi fit ita circulus ꝑ secũdam figuram: ⁊ quia in ꝑmo modo ostendit negatiua ex F
conclusione ⁊ ꝛuersa minoris: ideo fit ibi circulatio ꝑ ꝑmã figurã. ¶ De tertio aũt modo opponi posset de trãspositione negatiue in affirmatiuã sicut opponit de quarto primo: ⁊ eodẽ modo soluit ⁊ pertranseundum est.

In tertia aũt figura. Quãdo vtreq; q̃dem ꝓpõnes vniuersaliter sumunt/ nõ ꝓtingit ostẽdere per se inuicẽ: naꝫ vlis q̃dẽ ostẽdit per vlia: que autẽ in hac ꝛclusio est/ semp est ꝑticularis. Quare manifestum q̃ omnino non contingit ostendere per hanc figurã vniuersalem propositionẽ. Si aũt hec q̃dez vniuersalis fit: illa aũt particularis: q̃ q̃ q̃dẽ erit: quãdoq; aũt nõ erit: quan S
do vtreq; affirmatiue sumunt: ⁊ vlẽ fit ad minorem extremitatẽ erit. quãdo aũt ad alterã nõ erit. Insit enim. a. omni. c. b. aũt alicui: conclusio aũt. a. b. Si ergo sumat. c. omni. a. inesse. b. aũt alicui. a. c. quidẽ ostensa est alicui. b. iesse. b. aũt alicui. c. nõ est ostẽsa: quãuis si neẽe est: si. c. alicui. b. ⁊ b. alicui. c. inesse: sed nõ idem est hoc huic: ⁊ illud illi inesse: ſz assumenduꝫ si hoc alicui illi: ⁊ alterũ alicui huic: hoc aũt sumpto nõ iam fit ex ꝛcl'one: ⁊ altera ꝓpõne syll's. Si autẽ b. oi. c. a. ãt alicui. c. erit ostẽdere. a. c. q̃ sumit c. q̃dẽ oi. b. inesse. a. a. ãt alicui. b. nã si. c. oi. b. a. aũt alicui. b. neẽe est. a. alicui. c. inesse mediũ. b.

Hic docet quomodo fit circularis syll's in tertia figura ⁊ ꝑmo ostendit ꝙ in vniuersalib⁹ syllogismis huius figure/ nõ ostendit aliq̃ ꝓpositionũ circulariter: eo ꝙ ꝓpositiones vniuersales nõ sunt: ⁊ vniuersalis nõ concludit nisi ex vniuersalib⁹. ꝛclusio aũt que assumẽda est pro ꝑmissa est particularis: ⁊ h̃ est (In tertia ãt figura.) ⁊ ostẽdit quõ fit in particularib⁹ sic ꝓcedẽs. ꝑ dicit ꝙ altera ꝓpositio est vlis ⁊ altera particularis. quãdoq; eni oñdit ꝑm circulũ ꝓpõ ꝑticularis: q̃ q̃ nõ. q̃ enim minor est vniuersalis ostẽdit. q̃ aũt maior est vlis nõ ostẽdit: ⁊ hoc dicit: q̃ non fit ibi circulus completus in se ad ostendẽdum particularẽ ꝓpositionẽ nisi aliquo mõ transumpto sicut patebit statiꝫ: ⁊ h̃ est (Si aũt hec quidẽ ⁊c.) Scõo hoc manifestat: ⁊ ꝑmo ostendit ꝙ nõ fit completus circulus ad ostẽdendum particularem ꝓpõnẽ iuxta q̃rtũ

modū. fit eni ꝑncipalis syll's. Omne. c. est. a. aliqd. c. est. b: ergo aliqd. b. est. a. ex ꝓne ⁊ cōuersa maior syll'at per ꝑmā figurā ꝓuersa minore: sed nō minor sic. Omne. a. est. c. aliquod. b. est. a. ergo aliqd. b. est. c. ex hac autē per ꝓuersionem minoris sequit aliqd. c. est. b. sed syll's sic factus non attingit ad hoc: ⁊ ideo nō est cōpletus circulus per syllogismum: ⁊ hec est (Insit eni. a. omni.) 2° manifestat ꝙ circulo ostendi pōt ꝓpositio particularis in tertio mō vbi minor est particularis. aliquod. c. est. a. omne. c. est. b. ergo. b. est. a. ex conuersa minoris: ⁊ ꝓne syllogiçat maior in quarto modo sic. Aliquod. b. est. a. omne. b. est. c. ergo aliquod. c. est. a. ⁊ h̄ est (Si autem. a. b. omni. c.)

¶ Et cū fiunt hec qdē ꝑdicatiua: illa ꝯo priuatiua: vl'is autē predicatiua oñdet altera. Insit enim. b. omni. c. a. aūt alicui non insit: cōclusio qm̄. a. alicui. b. nō inest. Si ergo sumatur. c. oi b. inesse: inerat autē ⁊ a. nō omni. b. necesse est a. alicui. c. non inesse mediū. b. Cum aūt priuatiua fit vl'is/nō ostendet altera/nisi sicut in prioribus. Si sumat cui hoc alicui nō inest/alteruz alicui inest: vt si. a. quidem nulli. c. b. autem alicui conclusio: qm̄. a. alicui. b. nō inest. Si ergo sumatur cui alicui. a. nō inest. c. alicui inesse necesse est. c. alicui. b. inesse: aliter autē non est conuertentē vniuersalē propositionem ostendere alteram: nullo eni modo erit syllogismus.

¶ Consequēter oñdit qūo circulo oñdit' ꝑticularis in modis negatiuis. ⁊ p̄ in qnto mō fit sic ꝑncipalis syll's aliqd. c. nō est. a. oē. c. est. b. ergo aliqd. b. nō est. a. ex ꝓne ⁊ ꝓuersa minore syllogiçat maior in eodē sic: aliqd. b. nō est. a. oē b. est. c. ergo aliqd. c. nō est. a. ⁊ h̄ est (Et cū fiunt hec qdē.) 2° dicit ꝙ in eodē mō particularis syllogiçari nō pōt nisi p̄ us fiat trāspositio negatiue in affirmatiuā: sic eni fit syllogismus ꝑncipalis. Nullū. c. est. a. aliqd. c. est. b. ergo aliqd. b. nō est. a. ex ꝓuersa maioris transposita in affirmatiuā: ⁊ ꝓclusione syllogiçat conuersa minoris: sed nō attingit syllogismus ad minorē sic. Cui alicui nō inest. a. illi alicui inest. c. sed. b. alicui nō inest. a. ergo. b. alicui nō inest. c. Ex q̄ sequit' per ꝓuersionem aliquod. b. c. esse. b. qd̄ erat minor: ⁊ ita nō est syllogismus cōpletus circularis: ⁊ hec est (Luz autē ꝑuatiua vl'is.) ¶ Dubitabit' h̄ forte de eo qd̄ dicit in vniuersalib⁹ modis nō posse ostēdi circulariter. hoc enim videt falsum: tum qz ex conuertibilib⁹ ꝓtingit syllogiçare ꝓclusionē vl'em in tertia figura. tuz qz ꝑpter ꝓuertibilitatem terminoꝝ pōt ꝓclusio que est particularis transponi in vl'em: ex qua ⁊ ꝓuersa cum altera premissarū sequit' requa ꝑmissarū: ⁊ dicit ꝙ particularis nō pōt nec oz ꝓuerti in vl'em: cuius oppositū videt' eadem rōne qua ꝓuertitur vl'is affirmatiua in terminis simpl'r ꝑpter terminoꝝ ꝓuertibilitatē pōt particularis ꝓuerti vniuersalē. ¶ Dōz ad h: ꝙ lz termini vl'is ꝓpositionis ꝓuertibiles sint: nō tm̄ particulares: ⁊ ideo poterit vti tali trāspositione particularis in vl'em. Pōt dici forte melius ꝙ syll's circularis formā syllogismi nō seruat. vnde cū de forma syllō fit/ꝙ vl'is non ꝓcludit' nisi ex vniuersalib⁹: ⁊ de forma syllō tertie figure fit/ꝙ possit in ꝓclusionez particularē: nō oz syll's circularis alterā ꝓcludere vl'em ex altera particulari: nec in tertia figura vl'em. nihil eni supponi oz in syll'o circulari opposituz forme syllogistice: supponi tm̄ pōt aliquid qd̄ est extra formā syllō. ⁊ talis est ꝓuersio simplex vl'is affirmatiue: ⁊ ita quālis termini ꝓuertant: nō tamē oz ꝓcludere vl'em in 3ª figura. ¶ Sed tūc dicet ꝙ pōt supponere ꝓuersionē particularis in affirmatiuā sicut supponit ꝓuersionez simpl'r. Dōm ꝙ ad hoc ꝙ fiat suppositio alicuius ꝓuersionis opz ꝙ tantū dicat' per ꝑmā quātū per tertiā. vel amplius. hoc autez in omni ꝓuersione seruandū: vt tantū ponat' per ꝓuertibilitatē quātū per ꝓuersam. vel amplius: sic aūt est in vl'i affirmatiua ꝓuersa simpl'r: tantū eni pōt ꝓuertēs quātū pōt cōuersa. sed sic nō esset si transponeret' particularis in vniuersalē. plus eni ponit' per vl'em q̄z per particularem: ⁊ iō quāuis vtraq̄z istarū transponat' extra formaz syllogismi: sic tm̄ alterā: lz supponere. s. transpositionē vl'is in vl'em affirmatiuā per ꝓuersionē. alterā aūt nō lz supponere. s. trāspositionē particularis in vl'em. ¶ Sed opponit' ꝙ rōne hac nō debeat ab Ax. supponere illā trāspositionē que est negatiue in affirmatiuā: qz plus ponit' per tertiā q̄z per ꝑmā. ¶ Et dōm ꝙ nō plus ponit' per secōdam q̄z per ꝑmā: lz eni vere de se simpl'r constantiā terminorū non requirat: tm̄ put est in syllogismo circulari reqrit quādam constātiam terminoꝝ. cōmunicat eniz cum affirmatiua propositione: cuius termini habent cōstantiam in altero termino. vnde idem dicit' per istā. Nullū. a. est. b. ⁊ per istam. Cui nulli i/est. a. omni. b. ꝑm ꝙ in circulo accipit'. Alio autē mō dicit' per vnam ⁊ per aliam. De alijs autē posset opponi: sed satis patent per ea que dicta sunt circa ꝑmaz figuram ⁊ per ea que dicta sunt in expositione textus.

Manifestum igitur/qm̄ in prima qdez figura/per se inuicē ostēsio: ⁊ per tertiam ⁊ per primam fit figuram: nam cum predicatiua quidem est ꝓclusio per primā: cum aūt priuatiua per tertiā: sumit' enim cum hoc nulli alterū omni inesse. In media aūt figura/cuz vniuersalis est syllogismus: ⁊ per ipsam figuram ⁊ per primam: cum autē particularis/⁊ per ipsam ⁊ postremam. In tertia ꝯo per ipsam omnes. Manifestum ⁊ qm̄ ⁊ in tertia ⁊ in media/qui non per ipsos ostenduntur syllogismi: aut non sunt ꝑm eā/que circuli est ostensionem: aut imperfecti.

Postq̄z determinauit quomodo fit ostensio circularis per omnes figuras. hic cōcludit quedā correlaria ex determinatis manifesta. ⁊ diuidit' in duas. In ꝑma ꝓcludit quoddā qd̄ sigillatim figuras respicit. in secō cū dicit (Manifestū ⁊ qm̄.) concludit qōdam pertinens simul ad secūdam ⁊ tertiā figurā. In ꝑma sic ꝓcedit. ꝑmo concludit quoddā pertinēs ad figurā primā dicens. ꝙ ꝓclusio circularis in ꝑma figura: aut fit per ꝑmaz figuram: aut per tertiā. In modis aūt affirmatiuis fit per primam figurā. Itē in modis negatiuis ad ꝓcludēdum propositionem negatiuam fit per ꝑmā. ad ꝓcludēdum autem affirmatiuam propositionez in modis negatiuis fit circularis syllogismus per tertiā figuram: ⁊ h̄ est (Manifestuz est igitur.) secundo concludit quoddam pertinens ad secundam figuram dicens: ꝙ in modis vniuersalibus secūde figure: aliquādo fit/per primam: aliquando per secundam: aliquādo per tertiā quod sic intelligēdum est. per ꝑmam figurā fit ostensio ad concludēdum propositionem negatiuam in ꝑmo modo. per secūdam ad concludēdum negatiuam propositionez iuxta secūdum modum. per tertiam ad concludēdum affirmatiuam propositionem iuxta vtrūq̄z modum. In modis autem secunde figure particularibus fit per secundaz aut per tertiam figuram. per secundam ad concludendum particularem propositionem quarti modi. per tertiam ad concludendum particularem propositionem tertij modi: ⁊ h̄ est (In media autez figura.) Consequenter autem concludit quoddam perti-

A nene ad tertiam figuram.ſ.q̃ quando fit circulatio in ſe-
cunda ⁊ in tertia figura ⁊ non per figuram eandez:aut nõ
erit tunc oſtenſio circularis:aut ſi ſic illa erit impfecta cir-
Dubiuz culatio:⁊ hec eſt(Manifeſtũ ⁊c.)

Dubitabitur de hoc qõ dicit ſyll'm circulare in
ſcõa.p̃mo ad ꝯcludẽdũ vniuerſa-
le ꝓpoſitionẽ eſſe p tertiã figurã. hoc eni videt falſum eo
q̃ ibi ꝯcludit vniuerſalis que nõ pót ꝯcludi in tertia figu-
ra.Dõm q̃ nõ oſtendit Ay. cum concluſio illa ꝯcludit ⁊
in tertia figura.ſed q̃ oſtẽſio eius ꝯcluſionis fit per virtu-
tem tertie:oſtẽdit enim quaſi hypothetice per virtutẽ di-
ſpoſitionis implicite in maiori ꝓpoſitione:in qua qdez fit
diſpoſitio tertie figure: qr cum dicit(Cui nulli ineſt. a.illi
omni ineſt.b.)ſignificat in hac ꝓpoſitione diſpoſitio tertie
figure:⁊ virtute illius diſpõnis fit oſtẽſio quaſi a poſitio-
B ne antecedẽtis:⁊ hoc eſt qõ hic ſubiungit in litera:p̃ cau-
ſa dicti ſumit hoc(Cui nulli alterũ oi ineſſe) Similis autẽ
eſt oppoſitio de omnib⁹ prebabitis diſpoſitionib⁹:vbi fit
Dubiuz translatio quedã negatiue in affirmatiuam.

Sed dubitatur de eo qõ ibi dicit oẽs circula-
tiones factas in tertia figura
fieri p eãdẽ figurã.hoc eni apparet falſuz p quartũ modũ
vbi ꝯcludit ꝓpoſitio circulariter p p̃mã figurã. ¶ Et dõz
q̃ ille ſyll's ſimpl'r/circularis nõ eſt:ſed incõplete.cõcludit
eni ꝯuerſam ꝓpõnis quã ꝯcludere dz.Intentio aũt Ay.ẽ
q̃ oſtenſiones circulares cõplete ẽt fiunt in tertia p eandẽ
figuram:talẽ oſtenſionem vocat circularem.
Dubiuz

Deinde forte dubitabit que ſũt oſtenſiones in
ſcõa ⁊ in tertia figura non ꝯcludẽ-
tes in figura ꝓpria/que circulares nõ ſunt:⁊ que ſunt ille
que circulares ſũt:ſz incõplete. ¶ Et dõm q̃ ille que nõ fi-
unt ſ̃m diſpoſitionẽ oſtenſiuã circularis ex ꝯcluſione ⁊ cõ-
uerſa vnius p̃miſſay/nõ ſũt circulares:qr nõ ꝯtingit eis di
C ſtinctio circularis.hẹ eni ſunt oẽs oſtẽſiones ſcõe figure/
ꝯcludẽtes ꝓpoſitiones affirmatiuas:vt breuiter pz ex p̃-
dictis:⁊ ſũt oẽs per tertiã figurã ſ̃m q̃ nuper dcm̃ eſt. ille
aũt oſtenſiones que ex ꝯcluſione ⁊ ꝯuerſa vnius p̃miſſay
p̃nt ſolum in ꝯuerſaz ꝓpoſitionis oſtẽdere:⁊ nõ in ipſam
propoſitionem oſtẽdendam niſi per conuerſionẽ:circula-
res ſunt aliquo modo:ſed incomplete: quia non de ſe at-
tingunt in redeundo ad idez a quo fiebat exitus. hmõi au-
tem oſtenſiones facte in quarto modo ⁊ ſexto tertie: ⁊ in
primo ſecũde ad concludenduz negatiuam: ⁊ ſic patet in-
tentio per vltimum concluſum.

Conuertere autem eſt trãſponentem
concluſionem facere ſyllogiſmum:
qm̃ vel primũ medio non inerit: vel
hoc poſtremo:neceſſe enim ꝯcluſio-
D ne ꝯuerſa ⁊ altera manente ꝓpõne/interimi re
liquam:nam ſi erit/⁊ ꝯcluſio erit:differt autem
oppoſite aut contrarie ꝯuertere ꝯcluſionẽ: nõ
enim fit idem ſyllogiſmus vtroqz modo con-
uerſa.palam aũt hoc erit per conſequentia. Di
co autem opponi contrarie:omni/nulli: alicui
⁊ non alicui ineſſe:⁊ oppoſite quidem omni in
eſſe:nõ omni ineſſe:⁊ alicui ⁊ nulli.

Poſtq̃ determinauit poteſtatẽ ſylligiſmi quãtũ ad
ꝯnez in ſeipſa.hic intendit de eius poteſtate
quãtuz ad oppoſitũ ꝯcl'onis:⁊ diuidit in duas.in p̃ma de
terminat de poteſtate eius quãtũ ad oppoſitũ ꝯnis ſyllo-
giſtice.2° cũ dicit(Per ipoſe aũt ſyll's.)de poteſtate ei⁹ qz-
tum ad oppoſitũ ꝯnis nõ ſyllogiſtice.In p' parte determi
nat de ſyllogiſmo ꝯuerſiuo in quo ſupponendo ſyll'm pſe-
tum ex oppoſito ꝯcl'onis:⁊ vna premiſſarũ in termis ſyl- E
logiçatur.⁊ diuidit in duas.in p̃ma manifeſtat quid ſit cõ
uerſiue ſyllogiçare:ex quo pz diffinitio ſyllogiſmi ꝯuerſi-
ui.in ſcõa cum dicit(Sit eni oſtenſuz.)determinat qũo fit
ſyll's conuerſiuus.In p̃ma ſic procedit. p̃mo deſcribit cõ-
uerſiue ſyll'are dicẽs: q̃ hoc eſt ex oppoſito ꝯcluſionis: ⁊
altera p̃miſſarũ reliquã interimere:⁊ h̃ eſt(Cõuertere au-
tem.)2° deſcriptionẽ declarat.⁊ p̃ quaſi verificat eaz dicẽs
q̃ ex oppoſito ꝯnis cũ altera p̃miſſarũ ſequit oppoſitũ al-
terius premiſſe:qr ex vna p̃miſſa ordinata cum alia ſequit
ꝯcluſio ⁊ eſt virtus bui⁹ maxie ab illa maxia:deſtructo cõ
ſequẽte deſtruit antecedẽs:⁊ hec eſt(Non eni.)Secundo
ne putet q̃ ſimil'r eodẽ modo accipiẽdum ſit oppoſitum
ꝯcluſionis dicit q̃ nõ:multum eni differunt accipere con-
trariũ eius ⁊ ꝯtradictoriã accipere:nõ enim vbicq̃ fit ſyllo
giſmus interimẽdum premiſſas quocũq̃ accipiendo op-
poſito:qõ manifeſtabit in ſequẽtibus:⁊ gratia huius op-
poſitiones diſtinguit dicẽs oppoſitas eſſe affirmatiuaz ⁊ F
negatiuam vniuerſalẽ ⁊ particularem:⁊ fuerit oppoſituz
per cõtradictionẽ in qua p̃mo ⁊ maxime inuenit oppoſi-
tio.Contrarias autẽ dicit/vniuerſalẽ affirmatiuam ⁊ vni
uerſalẽ negatiuã:vel particularem affirmatiuã:vel parti-
cularẽ affirmationẽ ⁊ negationẽ:vñ extẽdit h̃ nomẽ/ꝯnie-
tatis/ad vere ꝯnia ⁊ ſubcõtraria:⁊ h̃ eſt.Differũt aũt op⁹.

¶ Sit eni oſtẽſum.a.de.c.per mediũ.b.Si igit
a.ſumat nullu.c.ineſſe:oi aũt.b. nulli.c.ierit.b.
Et ſi.a.qdẽ nulli.c.b.aũt oi.c.a.nõ oi.b.⁊ non
oino nulli:nõ eni oſtendebat vl'e p poſtremã.
Omnino aũt eã que eſt ad maiorẽ extremitatẽ
ꝓpoſitionẽ/nõ eſt deſtruere vl'e per conuerſio-
nẽ.Semper eni interimit per tertiã figurã:ne-
ceſſe eſt eni ad poſtremã extremitatẽ/vtraſqz ſu G
mere ꝓpoſitiones:⁊ ſi p̃uatiu⁹ fit ſyllogiſmus
ſil'r.Si eni oñſuz fit.a.nulli.c.ieſſe p.b.mediũ:
q̃ ſi ſumat.a.oi.c.ineſſe:nulli aũt.b.nulli.c.ierit
b.⁊ ſi.a.⁊.b.oi.c.a.alicui.b.ſed nulli inerat.

¶ Conſequẽter determinat quomodo fiat ſyllogiſmus con
uerſiuus:⁊ diuidit in duas. In p̃ma oſtendit intentuz per
omnes figuras. In ſecũda cum dicit(Manifeſtuz ergo ex
his.)quedã correlaria ex p̃dictis manifeſta ꝯcludit. p̃ma
in tres ſ̃m tres figuras. In p̃mã earũ docet ſyllogiçare in
p̃ma figura ⁊ in modis vniuerſalib⁹. ſcõo in particulari-
bus cũ dicit(In particularibus aũt ſyllogiſmis.) ¶ Ad-
huc vniuerſalibus p̃mo ſupponẽdo contrariã concluſio-
nis.ſecũdo contradictoriã cum dicit.Si autem oppoſite.
¶ Adhuc ſuppponẽdo cõtrariam p̃mo docet ſyllogiçare
conuerſiue iuxta p̃mũ modum.ſecũdo iuxta ſcõm. Juxta
p̃muz ſic fit ſyllogiſmus p̃ncipalis factus:omne.b.eſt.a.⁊
omne.c.eſt.b.ergo omne.c.eſt.a.accepta ergo ꝯraria cõ-
cluſionis cum maiore ſyllogiçat per ſecũdam figuram cõ
traria minoris ſic.Omne.b.eſt.a. nullũ.c.eſt.a. ergo nul- D
lum.c.eſt.b. Jterum accepta contraria concluſionis cum
minore poteſt ſyllogiçari per tertiã contraria maioris ſic.
nullũ.c.eſt.a.omne.b.eſt.c.ergo aliquod.b.nõ ẽ.a. ⁊ hec
eſt(Sit enim oſtẽſum.)Juxta ſecũdum modum ſyllogiça
tur conuerſiue:vt ſi perfecto illo ſyllogiſmo nullũ.b.eſt.a.
omne.c.eſt.b.ergo nullum.c.eſt.a.accipiat contraria con
uerſi cũ maiore ad ſyllogiçandum contraria minoris per
ſecundã figuram ſic.nullũ.b.eſt.a.omne.c.eſt.a.ergo nul
lum.c.eſt.b. vel accipiat eadem cum minore ad ſyllogiçã
dum per tertiam figurã contradictoriã maioris ſic. omne
c.eſt.a.omne.c.eſt.b.ergo aliqõ.b.eſt.a.⁊ hec eſt. Et ſi in
p̃uatiuis. Nota igit q̃ non interimitur h̃ maior propoſi-

j tio nisi p ꝑdictoriã suã/de q̃ solet q̃ri cã ſz frustra:qꝛ Ar. exprimit tñ in lr̃a:maioꝛ eni vl̃is est ⁊ iterimit ſilr̃ p tertiã figurã:in qua nũq̃z ꝓcludit nisi particularis:⁊ iõ non ꝓcludit in ꝓuersiuo ꝗ̃ia maioris:sed contradictoria.

¶ Si aũt opposite conuertatur ꝓclusio/syllogismi oppositi ⁊ nõ vniuersales erunt:fit eni altera ꝓpositio ꝓticularis:quare ⁊ ꝓclusio erit particularis. Sit eni predicatiu⁹ syllogismus:⁊ cõuertat̃ sic:ergo si.a. nõ omni.c.b.autem omni b.nõ omni.c.⁊ sit.a.quidẽ nõ omni.c.b.autem omni.c.a.nõ omni.b. Similr̃ autem ⁊ si priuatiuus sit syllogismus:naz si.a.alicui.c. inest.b. aũt nulli.b.alicui.c.nõ inerit nõ simplr̃ nulli.⁊ si.a.quidẽ alicui.c.b.aũt omni.quẽadmodũ in ꝑncipio sumptũ est.a.alicui.b.inerit.

¶ Cõsequẽter docet ꝓuersiue syllr̃are supponẽdo ꝑdictoriã
k ꝗ̃nis in modis vl̃ib⁹.⁊ ꝑmo in ꝑ mõ.scõdo in 2°. In ꝑ sic:accepta ꝑdictione cũ maioꝛe syllogiçat̃ cõtradictoria minoris p scõdam figurã sic.oẽ.b.est.a.aliq̃ũ.c.nõ est.a. ꝗ aliq̃ũ c.nõ est.b. ¶ Adhuc eadẽ accepta cuz minoꝛe syllogiçat̃ ꝑdictoria maioris p tertiã figurã sic.aliq̃ũ.c.nõ est.a.oẽ.c. est.b.ergo aliq̃ũ.b.nõ est.a.⁊ hec est(Si aũt opposite cõuertant.)Deinde docet idẽ in scõdo modo accepta eni ꝓtradictoria ꝗ̃nis cum maioꝛe syllogiçat̃ cõtradictoria minoris per scõdam figurã sic. Nullũ.b.est.a.aliq̃ũ.c.est.a.ergo aliq̃ũ.c.nõ est.b. ¶ Adhuc eadẽ accepta cum minoꝛe syllogiçat̃ cõtradictio maioris per tertiã figurã sic:quoddaz c.est.a.omne.c.est.b.ergo q omne.b.nõ est.a.⁊ hec ẽ(Similr̃ aũt ⁊ puatiuus.) Nota igit̃ q in syllogismis vniuersalibus cõuersiuis/neutra ꝑmissarũ interimit̃ nisi p contradictoriã suam:si accipit̃ cõclusionis cõtradictoria:de quo solet queri causa sed frustra:qꝛ assignat eaz Ar. in lr̃a: qꝛ eni vtraq̃z premissarũ vniuersalis cõtradictoria ꝓclusionis est particularis ⁊ vniuersalis/nõ sequit̃ nisi ex vniuer
l salib⁹:ideo ex contradictione ꝓclusionis que particularis nõ syllogiçat̃ contraria alicuius ꝑmisse/que est vniuersalis:sed solũ contradictoria que est particularis.

¶ In particularibus ãt syllogismis/quãdo opposite conuertit̃ conclusio:interimunt̃ vtreq̃z ꝓpositiones:quãdo ꝯo contrarie neutra:non eni iam accidit/quẽadmodũ in vniuersalib⁹ syllogismis iterimere deficiente ꝓclusione ꝑm cõuersionẽ:sed nec oino interimere. Sit eni ostẽsum.a.de aliquo.c.ergo si sumat̃.a. nulli.c.inesse.b.aũt alicui.a.alicui.b.nõ inerit. Et si.a.nulli.c.b.aũt oi nulli.c.inerit.b. Quare iterimunt̃ vtreq̃z. Si aũt contrarie/conuertit̃ neutra. Naz
m si.a.alicui.c.non inest.b.autẽ omni.b.alicui.c. nõ inerit:sed nõduz interimit̃ qõ ex principio: contingit enim alicui inesse ⁊ alicui non inesse. vniuersalr̃ autem.a.b.oino non fit syllogism⁹. Si enim.a.quidem alicui.c. nõ inest.b. autem alicui inest neutra ꝓpositionũ vniuersalis. Similiter autem ⁊ si priuatiuus sit syllr̃s. Si enim sumat̃.a.omni.c.inesse interimunt̃ vtreq̃z. Si aũt alicui neutra:demõstratio autẽ eadem.

¶ Hic docet syllogiçare conuersiue iuxta particulares syllogismos ꝑme figure.⁊ ꝓcedit sic.ꝑmo ponit duas cõclusiones quasi regulas.quarum ꝑma est q in particularib⁹ syllogismis accepta contradictoria cõclusionis/interimitur vtraq̃z ꝑmissarum.scõda est accepta contraria eius neutra interimitur.⁊ hec est(In particularibus.)Secũdo oñdit eas.ꝑmo in tertio ꝑme.scõdo dicit similr̃ esse in quarto. In tertio modo ꝑmo verificat ꝑmam regulam. secundo secundam.ꝑmã verificat sic perfecto syllr̃o.omne.b.est.a.aliq̃ũ.c.est.b.ergo aliq̃ũ.c.est.a.si sumat̃ ꝓtradictoria ꝗ̃nis cum maioꝛe syllogiçat̃ in scõda figura ꝓtradictoria minoris sic.Omne.b.est.a.nullũ.c.est.a.ergo nulluz.c.est.b.accepta aũt eadẽ cũ minoꝛe syllr̃at̃ in tertio ꝑdictoria maioris sic. Nullum.c.est.a.aliq̃ũ.c.est.b.ergo aliquod.b.non est.a. Ostendat̃ enim.a.deinde verificat scõdam regulaz dicens:q accepta ꝗ̃nis ꝓtraria cũ maioꝛe fit syllr̃s:sed nõ iterimit minoꝛẽ:q̃ũ ꝓcludit sub ꝗ̃ia minoris:⁊ hoc p se pz. Si aũt ꝗ̃ia ꝗ̃nis accipiat̃ cũ minoꝛe oino nõ erit syllr̃s:qꝛ vtraq̃z particularis est:⁊ ita accepta ꝗ̃ia ꝗ̃nis neutra premissarũ interimit̃:⁊ h̃ est(Si aũt ꝓtrarie.) Cõsequẽter dicit ſilr̃ esse in quarto mõ.s.q accepta ꝑdictoria ꝗ̃nis interimit̃ vtraq̃z premissarũ.accepta vo ꝗ̃ia neutra iterimit:⁊ h̃ est(Silr̃ aũt ⁊ si puatiu⁹.) Nota ergo q generalr̃ in ꝑma figura ꝓuersiue syllogiçãdo interimit̃ maioꝛ p tertiaz figurã.minoꝛ aũt p scõdam.⁊ sic accipit̃ oppositũ ꝗ̃nis loco ꝓpõnis interimẽde.⁊ hoc dicit Ar. in fine capl̃i:⁊ ibi dicetur ei⁹ cã. Notandũ q̃ q duodecim sunt hic syllr̃ conuersiui qui sic sumunt̃ ad syllogiçãdũ ꝓuersiue iuxta ꝑmã figuram:aut accipit̃ ꝗ̃ia ꝗ̃nis:aut ꝑdictoria eius.si cõtraria: aut ergo syllr̃s pfectus est vl̃is:aut ꝓticularis.si particularis/sic nõ interimit̃ aliq̃ ꝑmissarũ:cuius cã solet queri.sed frustra:qꝛ Ar. assignat cãm in lr̃a.si fit vl̃is:aut ꝑmus modus:aut scõs. Si ꝑm⁹.sic sunt duo syllr̃ ꝓuersiui. vnus ad interimẽdum maioꝛẽ:⁊ alius ad interimendũ minoꝛẽ.si fit modus scõs:ſilr̃ sunt duo qua accepta ꝗ̃ia cõclusionis q̃tuoꝛ sunt ꝓuersiui syllr̃.si aũt supponat̃ ꝓtradictoria:aut q̃ syllr̃s perfectus syllr̃s est vl̃is aut ꝓticularis. Si vl̃is aut ꝑm⁹ modus aut scõs.si ꝑm⁹ modus sic sunt duo syllr̃ ꝓuersiui.si scõs sic iterũ duo.si syllr̃s pfect⁹ fuerit particularis: aut q̃ terti⁹ modus iuxta ipm sũt iterũ duo:⁊ ita octo sunt ꝓuersiui syllr̃ supposita ꝓtradictione ꝗ̃nis.⁊ supposita cõtraria sunt q̃tuoꝛ:⁊ ita in vniuerso sũt duodecim.

Dubitaret hic forte aliquis de syllr̃o ꝓuersiuo:vt ꝑ possit esse instrumẽtũ ad artẽ ꝑtinens. Qõ nõ videt̃.ars eni imitat̃ nãm ꝑm Ar. in 2° ꝑhicoꝛ:ſz nã nihil agit vt idẽ iterimat:q̃ neq̃z ars:sed syllr̃s ꝓuersiu⁹ ꝗ̃nez constituit:deinde interimit eadem per oppositũ eius suppositũ:ꝓstituit et ꝑmissam:⁊ ipsam perimit p eius oppositũ cõcludẽs:q̃ syllr̃s conuersiu⁹ nõ videt̃ instrm̃ ad artẽ pertinẽs. ¶ Et dõm q syllr̃s cõuersiu⁹ neq̃z est ꝑ modus artis neq̃z cõtra modũ nãe.sic eni est in nã q posito antecedẽte/ponit̃ cõsequẽs:⁊ destructo cõsequẽte destruit̃ aũs: sic et est in arte:⁊ hec supponẽdo ꝓut syllr̃s cõuersiu⁹:syllogism⁹ ergo talis nõ supponit oppositũ ꝑme ꝗ̃nis:vt stet in perẽptione illius:nec cõcludit oppositũ ꝑmisse:vt stet i pemptione illi⁹:ſz vt qꝛ destructo cõsequẽte destruit̃ antecedens/ostendat̃ cõsequẽtia esse necessaria cõsequẽtis ad antecedẽs:⁊ h̃ est(Consequẽs ad premissas.)

Dubitabit forte aliquis cõsequẽter de ei⁹ dõia ad syllm̃ ex falsis.vz eni syllr̃are sub eo:qꝛ accipit p ꝑmissa oppositũ ꝗ̃nis vere ꝑ cõclusẽ. ¶ Et dõm q nõ cõtinet̃ sub syllr̃o ex falsis.syllr̃s eni ex falsis semp accipit falsum vel falsa:sed sic nõ facit cõuersiu⁹. cõtingit.n. syllm̃ pfectũ concludere falsum:⁊ tũc syllr̃s conuersiu⁹ supponẽs ei⁹ oppositũ supponit verũ ⁊ ꝓcedit ex veris.

Ulterius dubitabit̃ forte ad quẽ pertineat syllr̃s cõuersiuus ⁊ que sit eius vtilitas. ¶ Et dicendum q eius vtilitas est:si negẽt̃ aliq̃ rõ oñdere ipsam eẽ necessariã.si enim oñdat̃ q ex opposito ꝗ̃tis seqt̃ op-

R
Nota
Dubiũ
2° physi. 86.⁊.22. ⁊.79.
Q
Dubiuz
Dubiuz

A positū aūtis:ostēsum est ꝓsequēs sequi ad aūs necessario: ⁊ hoc sylloꝝ vsus est Aꝝ. in ꝑmo libro ad ꝓbandū necessitatē sylloꝝ:ꝑtinet aūt ad sophistam ⁊ dialecticū ⁊ ad demōstratorē ⁊ ad sophistam nō quocūq; modo:sz ꝓut vtit sylloꝝ peccante in materia ⁊ non in forma. premissis aūt cōcessis pōt ostēdere ex necessitate sequi ꝑ sylloꝝ ꝓuersiuū: eo ꝙ sylloꝝ ꝓuersiuꝰ ante se supponit syllogismū. ꝑm vo ꝙ sophista vtit sylloꝝ apparente qui peccat in forma inutilis est ei syllogismꝰ ꝓuersiuꝰ. nō est eni sylloꝝ ꝑfectus:sz apparens tm. ad demōstratorem vo non ꝑtinet semp. disputando eni cū discipulo ad ipsum nō ꝑtinet quare opz discētez credere:nec opz discentē demonstrare:sz supponere:disputando tamē cauillatorie qui resistit tam ꝓpōi q̃z ꝗni:opz illū vti sylloꝝ ꝓuersiuo. Ad dialecticū aūt maxime ꝑtinet: ⁊ qz dialectica obuiatiua ⁊ excitatiua est: vt significat Aꝝ. B versus finē topicoꝝ. vbi dicit ꝙ opz dialecticū excitatum Dubiuz esse in ꝓuersiuis ꝓcl'onibus ad meditationē ⁊ excitationē. ibi enim diffinit syll'm. ¶ Sed tūc q̃rit si ibi diffinit: ⁊ hic q̃uo differenter: ⁊ que sit differētia datarū ꝗnū hic ⁊ ibi. ⁊ q̃re ibi nō determinat de sylloꝝ ꝓuersiuo: cū maxie ad dialecticū ꝑtinet. Dōm ꝙ hic diffinit sylloꝝ ꝓuersiuꝰ ꝑm ꝙ cōmuniter se hz ad oēm materiā. s. ꝓbabilē ⁊ necessariā: qō pz per diffinitionē que est conuersio. est syllogismꝰ interimēs ꝑmū idē medio vel mediū postremo. hoc eni est quātum ad oēm ꝓnitā ⁊ mām. In fine aūt topicoꝝ diffinit ꝑm ꝙ ꝓtrahit ad materiā ꝓbabilē: quod pz per diffinitionez ibi datam que est ꝙ ꝓuertere est transponere ꝓcl'onē cum reliquis interrogationibus interimere vnū eoꝝ que data sunt. Interrogationes eni ꝓꝓrie in dialecticis fūt: ⁊ in materia probabili. ibidē enim opz dari premissas: ⁊ respicitur ad earuz dationē. nō aūt ita est in disciplinis. Patet igitur C differētia diffinitionū hic date de syllogismo conuersiuo ⁊ ibi date. patet ēt quare ibi de eo determinatur potiꝰ q̃z alibi. In hoc enim libro determinari habēt rationes cōmunes dialectico ⁊ demonstratori: ⁊ sic determinatur hic Dubiuz syllogismus cōuersiuus. ¶ Cōsequēter dubitabit aliquis de diffinitione hic posita. ⁊ primo querit quare diffinit cōuertere ⁊ non syllogismū conuersiuū: cum conuertere actus eius sit. Ad qō dicēdum ꝙ syllogismus ꝓuersiuus/nō differt in essentia a syllogismo perfecto ostensiuo. fiunt eni in eisdem terminis: sed plane differt quo ad hūc actum q̃ est ꝓuersio siue conuertere: qz quod cōcluditur per ostensiuū/supponitur nō esse in conuertēdo: ⁊ ideo magis diffinit conuertere q̃z syllogismū conuersiuū: quia per hoc magis pz differētia conuersiui ⁊ ostensiui perfecti: sed ex diffinitione eius qō est conuertere/reliquit diffinitionem cōuersiui syllogismi manifestam. Eadez enim oppositio posset esse circularis ostensiōis: ⁊ eadē est solutio. ¶ Adhuc Dubiuz dubitabit: quia videt diffinitio diminuta: eo ꝙ nō extendit se nisi ad conuersionē factam in ꝑma figura. dicit enim D ꝙ tunc est conuertere/quādo per oppositum ꝓclusionis interimit ꝑmum inesse medio vel medium postremo. sic autem ꝓuertere nō est nisi in ꝑma. In secūda enim interimitur medium inesse primo vel postremo. In tertia autē ꝑmum vel postremū medio. ¶ Adhuc hec diffinitio nō cōtingit nisi conuersioni facte circa syllogismū affirmatiuū. ad interimēdum enim maiorē syllogismi negatiui opz ostēdere ꝑmum inesse medio. in affirmatiua autem oportet ostendere ꝑmū ei non inesse. ¶ Ad hoc dicēdum ꝙ si aliqua proprietas debeat diffiniri/debet diffiniri ꝑm illum modum quo contingit ei cui primo inest. ibi enim est esse eius excellētissimum ⁊ ꝑmuz. sic enim in omnibꝰ alijs rebus diffiniendis ꝙ in statu suo nobilissimo debent diffiniri: sed conuersio ꝑmo ⁊ excellētissime inuenitur in ꝑma figura ⁊ in modis affirmatiuis: ⁊ ideo hic diffinitur ꝑm eiꝰ talem statum. Per illam autē diffinitionem datur satis in Dubiuz telligi ꝓuersio in alijs figuris ⁊ modis. ¶ Consequenter quari potest de oppositionibus quas ipse enumerat: sed E alibi habet locum proprium. vnde solum notandum est ꝙ hoc sub ꝓtrarietatē cōprehēdit sub ipsa ꝓtrarietate. vnde tres sunt oppositiones quas enumerat hic: ⁊ sumūtur sic. omnis oppositio aut est affirmationis ad negationez: aut ecōuerso: aut ergo in vtraq; accipit subm vniuersalr ⁊ est ꝓtrarietas. aut particulr: ⁊ sic est sub ꝓtrarietas: aut in altera vlr ⁊ in reliqua particulr: ⁊ sic est ꝓtradictio. ¶ Ultimo forte dubitabit de eo qō docet syllogiçare per contrariam ꝓcl'onis: sicut supponēdo ꝓtradictoriam eius: videt eni nō debere syllogiçare: ⁊ supponēdo ꝓtrariam: quāuis eni neget ꝓclusio precedētis syllogismi nō est accipienda eius ꝓtraria ꝓut vera: qz nō sequit si vna ꝓtrariarū est falsa ꝙ reliqua sit vera. Dōm ꝙ syllogismus ꝓuersiuus solum inuit ꝓbare ꝓnitiaz: ⁊ ideo nihil ad ipsum de veritate ꝓcl'onis vel falsitate: siue eni sit vera/siue sit falsa. Si oppositū ꝓcl'onis interimit ꝑmā ex aliq̃ ꝑmissa/sequit ꝓclusio. ⁊ h̄ siue oppositū ꝓtrariū sit/siue ꝓtradictoriū: qz neq; cōF traria neq; contradictoria simul stant cuz eodem. de alijs autem que queri possent circa litterā/reddit Aꝝ. adhuc causam in littera: sicut pz in sententia.

In secūda aūt figura/eadez quidē que est ad maiorē extremitatē ꝓpōnē: nō est iterimere ꝓtrarie quolz mō cōuersione facta: semp eni ꝓcl'o in tertia figura: vlis aūt nō fuit in hac syll'o. Alteram aūt silr iterimem ꝓuersioni: dico aūt silr/si ꝓtrarie ꝓuertit ꝓtrarie. Si ā̄t opposite/opposite. In fit eni. a. oi. b. c. ā̄t nulli: ꝓcl'o. b. c. Si g̃ sumat. b. oi. c. iesse: ⁊. a. b. maneat. a. oi. c. inerit: fit eni prima figura. Si aūt. b. omni. c. a. aūt nulli. c. a. nō omni. b. figura postrema. Si aūt opposite conuertat. b. c. a. b. gdem. Silr ostendit. a. c. autez opposite. Nam si. a. alicui. c. a. aūt nulli. c. a. alicui. b. non inerit. Rursum si. b. alicui. c. aūt oi b. a. alicui. c. q̃re oppositus fit syll'o. Silr autez ostendet: ⁊ si econuerso se habeant ꝓpōnes.

Hic docet qūo fit syll'o conuersiuꝰ in scōa figura. ⁊ ꝑmo ponit duas regulas obseruādas in hac ꝓuersione scōo ostēdit eas determinādo syllogismū in hac figura. ꝑma istarū est h̄. Per ꝓuersiuū syll'm. Juxta scōam figurā nō ꝓcludit ꝓtraria maioris quocūq; mō oppositum ꝓcl'onis sumat/cuius cā est/vt dicit/ꝙ maior iterimit figurā/in qua nō ꝓcludit vlis: ꝓtraria aūt maioris i scōa figura vlis est: ⁊ h̄ est (In secūda autē figura.) Secūda regula hec est. si supponit ꝓtradictoria ꝓcl'onis ꝓcludit ꝓtradictoria minoris: si ꝓtraria ꝗria: quia eodē modo interimit minoz qūo supponit oppositum ꝓcl'onis: ⁊ h̄ est (Alter aūt similr.) Et nota ꝙ iste regule sunt tam in ꝑma H q̃z in scōa figura. ꝓnter ostēdit eas determinās syll'm conuersiuū in scōa figura. ⁊ ꝑmo in modis vniuersalib⁹. scōo in particularib⁹ cū dicit (Si aūt in ꝑte.) Adhuc in vlibus ꝑmo in scōo modo. Scōo dicit silr esse in ꝑmo mō. ꝑma in duas. in ꝑma docet ꝓuertere syllogistice. in scōo mō supponendo ꝗriā ꝗnis. in 2° supponēdo ꝗdictoriaz. Dicit igit ꝙ supponēdo ꝓtrariā ꝓcl'onis cū maiore ꝓcludet ꝑ ꝑmaz figurā ꝓtraria minoris vt ꝑfato syll'o. omne. b. est. a. nullū c. est. a. g̃ nullū. c. est. b. per ꝓtrariā ꝗnis ⁊ maiorē syll'atur ꝓtraria minoris sic. oē. b. est. a. oē. c. est. b. g̃ oē. c. est. a. eadem sumpta cū minore syll'at ꝓtraria maioris per tertiaz figuram sic. nullū. c. est. a. oē. c. est. b. g̃ quoddā. b. nō est. a. ⁊ h̄ est (Insit enim. a. oi. b.) Consequēter docet conuersiue

syllogiçare in eodē mō ꝓtradictoria ꝓnis accepta. si enim accipiat ꝓtradictoria ꝓnis cum maiore syll'at per pmā figuram ꝓtradictoria minoris sic. oē.b.est.a. aliqō.c.est.b. g̃ aliqō.c.est.a. eadem aūt cū minore syll'at in tertia figura ꝓtradictoria maioris sic. nullum.c.est.a. aliquod.c. est b. ergo aliquod.b. non est.a. ⁊ h̄ est (Si autem opposite.) Consequenter docet similiter esse circa modum primum secunde: ⁊ h̄ est (Similiter ostendetur.)

¶ Si aūt in parte est syll's gdez ꝓtrarie conuersa ꝓcl'one/ neutra ꝓpōnū interimit: quēadmodū in prima figura: opposite aūt vtreq̃. ponatur enim.a.b. gdē nulli inesse.c. autē alicui ꝓcl'o b.c. si ergo ponatur.b. alicui.c. iesse: ⁊.a.b. maneat ꝓcl'o erit: qm̄.a. alicui nō inest: sed nō interimitur qō ex principio: ꝓtingit eni alicui inesse ⁊ nō inesse: rursum si.b. alicui.c. ⁊.a. alicui.c. nō inerit syll's. Neutrū.n. vl'e eoꝝ que sumpta sūt: quasi nō interimit.a.b. Si aūt opposite cōuertatur/ interimunt vtreq̃.naz si.b. omni.c.a. ēt nulli.b. nulli.c.a. aūt inerat alicui. Rursuz si.b. oi.c.a. aūt alicui.c. alicui.b.a. Eadem autem demonstratio ⁊ si vl'is fit predicatiua.

¶ Consequēter docet syll'are ꝓuersiue in particularib⁹ modis. ⁊ pmo ponit duas regulas verificandas. quaruz vna est. q̃ accepta ꝓtraria ꝓnis/ neutra premissarū interimit. Alia est. q̃ accepta cōtradictoria eius / interimit vtraq̃: ⁊ h̄ est (Si aūt in parte.) 2° ostēdit eas p̄ in 3° mō. secō dicit sil'r esse in 4°. ¶ Adhuc in 4°. p̄ verificat pmā. 2° secām. pmā sic. perfecto isto syll'o nullū.b. est.a. aliqō.c. est.a. ergo aliqō.c. nō est.b. Si aūt accipiat ꝓtraria ꝓnis cum maiore fiet syll's. sed ille nō interimit minorē. Si autē accipitur cum minore vtraq̃ erit particularis: quare oino non erit syll's: ⁊ h̄ est (Ponit enim.a.) secām ostendit sic. Si ēt accipit ꝓtradictoria ꝓcl'onis cū maiore syll'atur per pmaz ꝓtradictoriā minoris. Si autē accipit cū minore syll'atur per tertiā figuram ꝓtradictoria maioris ⁊ per habita: ⁊ h̄ est (Si aūt opposite.) Cōsequēter dicit sil'r esse circa quartum modū: ⁊ est idē modus manifestandi vtrāq̃ regulaz iuxta ipsum ⁊ iuxta modū p̄cedentē: ⁊ h̄ est (Eadē aūt demonstratio est.) Nota ergo q̃ h̄ simpl'r interimit maior ꝓpositio per tertiā figurā: minor simpl'r per pmam. ⁊ vbiq̃ ponēdū oppositū ꝓcl'onis pro minore. Nota ēt q̃ hic sunt duodecim syll'i ꝓuersiui/ qui sic accipiunt: aut sumit ꝓtraria ꝓcl'onis: aut ꝓtradictoria. si ꝓtraria. aut g̃ syll's perfectus est ⁊ vl'is: aut particularis. si particularis/ in vtraq̃ premissa interimit: ⁊ cām hui⁹ assignat in lr'a. Si vl'is autē modus. sic sūt duo. si secō modus/ alij duo: ⁊ ita sūpta contraria ꝓcl'onis quatuor sūt ꝓuersiui syll'i. si supplet ꝓtradictoria: aut ergo syll's perfectus est vl'is aut particularis. si vl'is aut pmus modus. ⁊ sic sunt duo modi: aut secūdus: ⁊ sic sunt alij duo. Si particularis: aut tertius modus: ⁊ sic sūt duo: aut q̃rtus: ⁊ sic sunt alij duo: ⁊ ita supponēdo cōtradictoriā erunt hic q̃tuor syll'i ꝓuersiui: ⁊ ita in vniuerso sūt h̄ duodecim: sicut in prima figura.

A tertia autem figura / quando contrarie quidem cōuertitur ꝓclusio/ neutra propositionuz interimit / p̄m nullum syllogismoꝝ. Quando autē opposite vtreq̃/ ⁊ in omnibus.

Hic docet quō fit syll's ꝓuersiuus in tertia figura. ⁊ pmo ponit duas regulas oñendas: quarū prima est: accepta ꝓtraria ꝓclusionis cum vna premissarū in tertia figura/ nunq̃ interimit altera premissaꝝ. Secōa est: accepta ꝓtradictoria eius/ erit syll's ad interimēdū vtrāq̃ premissarū: ⁊ h̄ est (In 3ª aūt figura.)

¶ Sit eni oñsum.a. alicui.b. medium aūt sumptuz sit.c. ⁊ sint vl'es ppōnes. Si ergo sumat a. alicui.b. nō inesse.b. aūt oi.c. nō fit syll's eius qō est.a. ⁊.c. neq̃ si.a.b. gdem alicui non inest c. aūt oi: non erit eius qō est.b. ⁊.c. syll's. Sil'r aūt ostendet: ⁊ si nō vl'es sint ppōnes: aut eniz vtrasq̃ neçe est pticulares esse: per ꝓuersionem aūt vl'em ad minorē extremitatē fieri: sic autez nō fuit syll's: neq̃ in prima: neq̃ in media.

¶ Secō eos ostēdit in modis affirmatiuis p̄. 2° in negatiuis cū dicit (Simil'r aūt ⁊ si p̄uatiuus.) Adhuc in affirmatiuis pmo ostēdit regulā pmā. 2° 2ᵐᵒ cū dicit (Si autē opposite.) pmā regulā pmo manifestat in vl'i affirmatiuo dicens: q̃ facto isto syll'o. oē.c.est.a. oē.c.est.b. igit aliqō.b. est.a. ex ꝓtia ꝓnis cū minore erit dispositio pme figure maiore particulari: ⁊ ita nō sic iterimit maior. Si aūt accipit ꝓtia ꝓnis cū maiore: aut illa erit maior: ⁊ fit secūda figura maiore particulari: aut minor: ⁊ sic erit syll's: sed nō interimet minorē: ꝛz eius ꝓuersam. sic eni ꝓcludet. oē.c.est.a. aliqō.b. nō est.a. igit aliqō.b. nō est.c. que nō ē opposita minori ꝛz cōuerse eius: ⁊ h̄ est (Sit eni ostēsum.) 2° manifestat eandē regulā in particularib⁹ modis affirmatiuis. Si in 3° mō accipit ꝓtia ꝓnis cū maiore ambe erūt particulares: si cū minore erit p̄ª figura ⁊ maior pticularis. Si accipiat in 4° mō ꝓtia ꝓnis cū minore erūt ambe pticulares. si aūt cū maiore aut igit ꝓtia ꝓnis fiet maior: ⁊ sic erit 2ª figura maiore pticulari: aut fiet minor ⁊ erit syll's nō iterimēs minorē: ⁊ ita in syll'is pticularib⁹ affirmatiuis nūq̃ interimit aliq̃ pmissarū p ꝓtiā ꝓnis: ⁊ h̄ est (Sil'r aūt oñdet.)

¶ Si aūt opposite ꝓuertant ppōnes/ iterimuntur vtreq̃.naz si.a. nulli.b. b. aūt omni.c.a. nulli.c. Rursum si.a.b. gdē nulli.c. aūt oi.b. nulli c. ⁊ si altera nō fit vl'is sil'r. Si enim.a. nulli.b.b. aūt alicui.c.a. alicui.c. non inerit. Si autez.a.b. quidem nulli.c. autē omni nulli.c.b.

¶ Consequēter ostēdit secām regulaz in modis affirmatiuis. ⁊ pmo in mō vl'i dicens: q̃ accepta ꝓtradictoria ꝓnis cū maiore syllogiçat oppositū maioris per secām figurā p̄ suppositio h̄ syll'o. Oē.c.est.a. oē.c.est.b. ergo aliqō.b. est a. fiet ꝓuersiuus syll's sic. nullū.b. est.a. oē.c.est.a. g̃ nullū c.est.b. que est ꝓtia minoris. Si aūt accipit ꝓdictoria conclusionis cū minore ꝓcludet ꝓtia maioris p pmā figuram sic. Nullū.b.est.a. oē.c.est.b. g̃ nullū.c.est.a. ⁊ h̄ est (Si ēt opposite.) 2° manifestat eādē regulaz in mō particulari affirmatiuo. s. in 4°. p̄ suppositio eni h̄ syll'o. oē.c.est.a. aliqō c.est.b. ergo aliqō.b.est.a. ex ꝓdictoria ꝓnis ⁊ maiore syllogiçat ꝓdictoria minoris per secām figurā sic. nullū. b. ē a. oē.c.est.a. ergo nullū.c.est.b. ex ꝓdictione vo ꝓnis ⁊ minore syll'at per pmā figurā ꝓdictoria maioris sic. nullū.b. est.a. aliqō.c.est.b. g̃ aliqō.c. nō est.a. ⁊ intellige q̃ sil'r est de 3° mō. hoc tñ tacet. qz per se pz: ⁊ h̄ est (Et si altera.)

¶ Sil'r ⁊ si priuatiuus sit syll's. si enim ostēsum a. alicui.b. nō iesse: sit aūt.b.c. predicatiua. a.c. aūt negatiua: sic enim fiebat syll's. Qñ ergo cōtrarium sumit ꝓclusioni/ non erit syll's. Naz si a. alicui.b.b. aūt oi.c. nō fit syll's eius qō est.a. ⁊.c. neq̃ si.a. alicui.b. nulli aūt.c. non fuit eius qō est.c. ⁊.b. syll's: q̃re non iterimunt ppōnes.

Quādo

Quãdo vo oppositũ interimunt. Naz si.a.oi b.z.b.c.a.oi.c.sz.a.nulli.c.inerat. Rursuz si.a. oi.b.nulli aũt.c.b.nulli.c.sed.b.oi.c.inerat.

¶ Cõsequẽter regulas premissas ostẽdit in modis negatiuis.z p in vli.2° in particulari cũ dicit (Sil'r móstrat.) In mó vli pmo ostẽdit pmã regulã dicens: q psupposito isto syll'o.nullũ.c.est.a.oẽ.c.est.b.g aliqõ.b.non est.a.z accepta ỏdia ỏnis cum maiore si illa fiet maior erit 2ª figura: z maior particularis si fiat minor erit syll's. sed nõ ad iterimendũ minorẽ sed eius cõuersam. Si aũt accipit cũ minore vtraqz particularis erit: z h est (Simil'r aũt z si pua tiuus.) Et sic pz q nõ erit ibi syll's ad destruẽdum aliquã pmissarũ ex ỏdia ỏnis.2° manifestat regulã secũdã in modo eodẽ dicens: q accepta contradictoria ỏnis cũ minore syllogiçatur per pmam figuram contraria maioris sic. Omne.b.est.a.omne.c.est.b.ergo nullum.c.est.a.ipsa vo accepta cum maiore syllogiçatur per secũdam contraria minoris sic.omne.b.est.a.nullum.c.est.a.ergo nullum.c. est.b.z h est (Quando vo oppositum.)

¶ Simil'r aũt móstrat z si nõ vl'es sint ppositiones: fit enim.a.c.vl'is z priuatiua: altera autem particularis z priuatiua: ergo si.a. qdem oi.b. b.aũt alicui.c.a. vo alicui.a.accidit: sed.a.nulli c.inerat. Rursum si.a.omni.b.nulli autem.c. b.nulli.c. Si autez.a.alicui.b.z.b.alicui.c.si fit nõ fit syll's: neqz si.a.alicui.b.nulli.c.nec sic: q̃re illo quidem modo interimuntur: sic autẽ nõ interimuntur propositiones.

¶ Cõsequẽter ostẽdit p̃dictas regulas in mõ particulari.s. in 6°.simil'r oans itelligere de 5°.z pmo manifestat scõam regulã.2° pmã.dicit igit q p̃supposito illo syll'o.nulluz.c. est.a.aliqõ.c.est.b.ergo aliqõ.b.nõ est.a.ex ỏdictione cõclusionis z minore syllogiçat per pmã figurã ỏdictio maioris sic.omne.b.est.a. aliqõ.c.est.b. ergo aliqõ.c.est.a. Ex eadem aũt ỏdictione cum minore syllogiçat ỏdictoria maioris per 2ᵃᵐ figurã sic. Omne.b.est.a.nullũ.c.est.a.ergo nullũ.c.est.b.z h est (Sil'r aũt.) Deinde dicit q si accipitur cõtraria ỏnis nõ iterimit aliqua premissarz que fuit pma regula. Si enim accipitur cõtraria ỏnis cum minore vtraqz erit particularis. si cuz maiore: aut illa ỏtraria erit maior: aut minor. si maior erit 2ª figura: z maior particularis. si minor erit syllogismus: sed nõ interimet minorez. z ita pz in oibus q accepta ỏdia cõclusionis nunq̃z interimit aliq̃ premissarz: sed accepta cõtradictoria vbiqz interimit vtraqz. z causa tota pz in littera: z h est (Si aũt alicui.b.) Nota igit q in hac figura sil'r interimit maior per primã figurã: z minor per scõam: z oppositũ ỏnis simil'r ponit pro maiore. Nota etiam q h sunt duodecim syllogismi sicut in scõa z pma figura: quorz sufficiẽtia sic accipit: aut supponit cõtraria ỏnis: z sic nunq̃z erit syll's conuersiuus/cuius causa dicta est: aut contradictoria: z si sic aut ỏnis affirmatiue aut negatiue aut vl'is modi: z sic sũt duo syllogismi cõuersiui facti iuxta pᵐ modũ: aut particularis modi. z hoc oz: q: aut ỏdictoria particularis affirmatiue z cõclusę per 3ᵐ modũ: z sic sunt duo: aut particularis affirmatiue cõclusę per 4ᵐ modũ: z sic iteruz duo: z sic iuxta affirmatiuas sunt sex. Si aũt sumat cõtradictoria cõclusionis negatiue: aut vl'is: aut particularis modi: si modi vl'is. sic sunt duo iuxta 2ᵐ modum: si modi particularis: aut qnti: aut sexti z vtrobiqz sũt duo: z sic iuxta modos sunt sex conuersiui syllogismi in omni figura.

¶ Manifestuz igitur ex his que dicta sunt/quõ cõuersa ỏclusione in vnaquaqz figura/fit syll's: z qñ cõtrarius ppõni: z quando oppositus: z qñ in prima figura per mediã z postremã fiũt syll'i: z que qdem ad minorẽ extremitatẽ/semper per mediam interimit. Que vo ad maiorem/ per postremã: in secũda aũt per primã z postremam. Que qdem ad minorem extremitatem semper per primã figuram: que vo ad maiorẽ per postremam: in tertia vo per primam z per mediam. Et que quidem ad maiorem extremitatem per primam semp: que vo ad minorem per mediam. Quid ergo est cõuertere z quõ in vnaquaqz figura: z qs sit syll's manifestum.

¶ Hic ỏcludit tria notabilia mãifesta p̃m singulas figuras. quorz pᵐ ptinet ad ỏuersiuũ iuxta pmã figuram: z est q ex dictis pz q fit syll's ỏuersiuus ad iterimẽdũ maiorẽ in pª figura pz 3ᵃᵐ figurã: ad iterimẽdũ vo minorem pz 2ᵃᵐ. Dictũ pponit qõdã ptinens ad oẽs figuras p̃m q manifestũ est qñ fit syll's ỏuersiuus in oi figura ad iterimẽdũ aliquã ppõnẽ: z qñ ppositio iterimit p suã ỏdiã: z qñ p suã ỏdictoriã: z h est (Manifestũ ergo.) 2ᵐ notabile ptinet ad syll'm ỏuersiuũ iuxta 2ᵃᵐ figurã: z h est. q ibi fit syll's ỏuersiuus ad iterimẽdũ minorẽ p pmã figurã ad iterimẽdũ aũt maiorẽ p tertiã: z h est (Quid ergo est ỏuertere.) ¶ Sed hic forte q̃rit cã. q̃re in pª destruit maior p tertiã figurã: z minor per 2ᵃᵐ. z dicẽdũ q hoc est: qz oppositũ ỏnis z minor cõicant in subto cuius cõicatio tanq̃z termini medij facit tertiã figurã. Oppositũ aũt ỏnis z maior cõicant in p̃dicato: q̃lis cõicatio facit scõaz figurã. ¶ Ulterius querit. q̃re in 2ª non interimit maior p tertiã figurã z minor per primã. ¶ Et dõm q hoc est: qz minor z oppositus predicati faciunt dispõnez pme figure sicut pz intuẽti. ¶ Queritur etiã quare maior in tertia interimit per pmã z minor per scõaz. ¶ Et dõm q hoc est: qz oppositũ ỏnis z minor faciunt dispõnem pme figure. Oppositus aũt ỏnis z maior in predicato cõmunicant: z ideo faciunt figurã secundaz. ¶ Queret forte adhuc. q̃re oppositũ in pª figura sumitur in syll'o cõuersiuo loco ppõnis interimẽde. in 2ª vo simil'r loco minoris. in 3ª vo sil'r loco maioris. ¶ Et dõm q hoc est: qz si aliter ordinaret: aut nõ fieret syll's: aut si fieret ppositio conclusa ad interimẽdũ premissam nõ cõicaret cũ illa premissa in vtroqz termino ad eundem ordinẽ: sed ad ordinẽ cõuertit: z ita ista cõclusa non esset opposita ppositioni interimende: qõ non esset incõueniens.

Dubiuz

Dubiuz

Dubiuz

Dubiuz

Nota.

Er impossibile aũt syll's ostẽditur qdem/qñ ỏtradictio ponitur cõclusionis: z assumit alia ppositio: fit aũt in oib° figuris. Simile eni est ỏuersionem vez: differt tamen/qñ conuertit qdem facto syll'o: z sumptis vtrisqz ppõnibus. Deducit aũt ad impoſe/non precõcesso opposito prius: qõ positum est prius: sed manifesto qñ veruz. Termini sil'r se hñt in vtrisqz z eadez sumptio vtrorũqz: vt si.a.inest oi.b.medium autem.c.si supponatur vel non oi vel nulli.b.inesse.c. vo oi quod fuit veruz necesse est.c.b.aut nulli aut non oi inesse: hoc aũt impossibile: quare falsuz qõ suppositum est: vez ergo oppositum. Sil'r aũt z in alijs figuris: quecũqz enim cõuersionẽ suscipiunt z per impossibile syllogismum.

j Postq̃ aũt determinauit ptãtẽ sylli ponens oppo/
sitũ ꝓnis syllogiçãde: hic innuit de ei⁹ ptãte
ponẽs oppositũ ꝓnis nõ syllogiçate: que qdem ptãs cõsi/
stit apud nãm sylli per impoſſe. ⁊ ideo hic determinat de
sylloꝓ impoſſe: ⁊ diuidit in ptes duas. in ꝑ determinat de
sylloꝓ impoſſe ꝓm se. in 2ª cũ dicit (Differt aũt que ad im/
poſſe.) in cõparatione ad sylli ostẽsiuũ. ꝑ in duas. in ꝑ
ostẽdit qd sit sylloꝓ impoſſe: ⁊ gra huius manifestat quo
se hẽat ad sylli cõuersiuũ. in 2ª cũ dicit (Ergo alie qdem
ꝓpõnes oẽs.) determinat quo fit hꝰ sylloꝓ. In ꝑ sic ꝓcedit.
ꝓmo determinat qd sit hꝰ sylloꝓ dãdo quandã diffõnẽ di/
cens: ꝙ tũc fit sylloꝓ impoſſe qñ supponit ꝓdictoria ꝓnis
⁊ assumit alia ꝓpositio ad syllogiçãdũ: ⁊ hoc fit in oi figu
ra: qꝛ silis est iste sylloꝓ ꝓuersiuo sylloꝓ: ⁊ h̃ est (Per impoſſe
aũt.) 2° gra huius cõparat sylli ꝓ impoſſe ad ꝓuersiuũ. ⁊
ꝑ ꝓm oẽiaꝫ dicens: ꝙ in hoc differũt ꝙ sylloꝓ ꝓuersiuus fit
ꝓesyllogiçato oppositio ꝓnis: ⁊ sumit vtranq̃ ꝓpõnẽ da/
tam a rñdente. sylloꝓ aũt ꝓ impoſſe fit nõ ꝓesylloꝓato opposito hypothesis: nec sumpta vtraq̃ ꝓpõne data a rñdẽte: ſz
altera sumpta a rñdẽte: ⁊ altera extrinsecus manifeste ve/
ra: ⁊ h̃ est (Verũ differt.) 2° cõparat eos ꝓm ꝓueniẽtiã di/
cens: ꝙ termini sil'r dispositi sunt in vtroq̃: ⁊ sil'r sumit in
vtroq̃ oppositũ ꝓnis: vt si sylloꝓato in ꝑ figura. oẽ. b. est. a.
per. c. mediũ supponit opposito ꝓnis ꝓdictorie vl' ꝓdictorie cũ
maiore ꝓpõne q̃ vera est: sylloꝓat ꝓdictoria minoꝛis vel ꝓdictoria
ꝑ 2ª figurã: q̃ cũ sit manifeste falsa ꝯ hypothesim eẽ fal/
saꝫ: ⁊ ita ꝓpoⁿ eẽ verꝫ: ⁊ illud exẽplũ deseruit taꝫ sylloꝓ cõ/
uersiuo q̃ sylloꝓ ꝓ impoſſe oñdẽs eoꝝ ꝓueniẽtiã. eodẽ ãt mõ
⁊ in alijs figuris. In q̃cunq̃ enim figura sylloꝓat ꝓuersiue ⁊
per impossibile demõstrat: ⁊ h̃ est (Termini vo similiter.)

¶ Ergo alie qdem ꝓpõnes oẽs ostendunt per
impossibile in oibus figuris: vlis autem ꝓedi
catiua in media ⁊ in tertia mõstratur. in ꝓima
autem non monstratur. Supponatur enim. a.
l non omni. b. aut nulli inesse: ⁊ assumatur alia
ꝓpositio vndecũq̃ siue omni. a. inesse. c. siue
b. omni. d. sic enim erit ꝓima figura. Si ergo
positũ sit non oi. b. inesse. a. non fit sylloꝓ/quoli/
bet modo ꝓpõne sumpta. Si aũt. a. nulli si. b.
qdem. d. assumat: sylloꝓ qdem erit falsi: nõ autẽ
ostenditur ꝓpositum: nam si. a. b. nulli. b. b.
omni. d. a. nulli. d. hoc autẽ sit impossibile: fal/
suꝫ est igitur nulli. b. inesse. a. sed nõ si nulli fal/
sum omni verum. Si aũt. c. a. assumatur non
fit sylloꝓ: nec qñ supponitur non oi. b. inesse. a.
quare manifestum: qm̃ oi inesse/non ostẽditur
in ꝓima figura per impossibile.

m ¶ Cõsequẽter determinat quo demõstrat ꝑ impoſſe: ⁊ ꝓce
dit sic. ꝑ ponit intẽtũ dicẽs: ꝙ in ꝑ figura ostẽdunt ꝑ im/
poſſe alie ꝓnes ab vli affirmatiua: ſz nõ ipsa. In alijs autẽ
figuris oẽs: ⁊ h̃ est (Ergo oẽs alie.) 2° hoc declarat ꝑ in ꝑ
figura. 2° in 2ª. 3° in 3ª. ꝑ in duas. ꝑ ostẽdit ꝙ nõ demon/
strat vlis affirmatiua in ꝑ figura ꝑ impoſſe. in 2ª cuꝫ dicit
(alicui aũt ⁊ nulli.) ostẽdit quo demõstrant alie. In ꝓma
innuit talẽ rõnẽ. si ostendat vlis affirmatiua in ꝑ figura ꝑ
impossibile: oporteret aũt accipere ꝓpõnes alterã sub hy/
pothesi vel supra eam: sed quocũq̃ mõ accipit: vel supra
hypothesim: aut sub hypothesi: aut nõ erit sylloꝓ: aut non
ad ꝓpositũ. ergo nõ ostendet vlis affirmatiua ꝑ impossi/
bile. Nam dicẽdo. oẽ. b. est. a. aut supponit ꝓ hypothesi
eius: aut cõtraria: aut ꝓdictoria. si ꝓdictoria non erit sylloꝓ
omnino. aut enim accipit altera ꝓpositio supra ꝓdicatuꝫ
hypothesis: aut sub subiecto eius. si ꝓmo mõ: aut sumitur
ꝓpositio vlis: aut particularis affirmatiua vel negatiua:
ſz nullo mõ erit syllogismus: eo ꝙ hypothesis minoꝛ erit:
sed ipsa negatiua est: ⁊ in ꝓma figura nõ debet minoꝛ esse n
negatiua. Si aũt sub subiecto: hoc cõtingit q̃tuoꝛ modis
sed semp erit hypothesis que particularis est maioꝛ que
repugnat ꝑ figure: ⁊ ita nõ erit syllogismus. si ꝓ hypo/
thesi supponit ꝓtradictio ꝓnis intente: ⁊ h̃ est (Supponit
enim. a.) Si aũt supponit eius ꝓtraria: aut accipit altera
ꝓpositio sub sbto hypothesis: aut supra ꝑdicatum eius. si
sub subiecto: aut accipit negatiua ꝓpositio: ⁊ tunc nõ erit
syllogismus: qꝛ minoꝛ nõ est negatiua in ꝓma figura: aut
affirmatiua vlis: aut particularis: ⁊ poterit tũc esse sylloꝓ
in 2° vel in 4° mõ ad cõcludẽdũ falsum: sed nõ ꝓpter hoc
ostendit ꝓpositũ. q̃juis enim ostẽdit hypothesis nõ sequtur
ꝓpositũ esse verũ: qꝛ q̃juis vnũ contrarioꝝ sit falsum: nõ
opꝫ reliquũ esse verũ: qꝛ ꝓtraria possunt esse simul falsa.
Si aũt accipit altera ꝓpositio supra ꝑdicatum hypothe/
sis hec ꝓtingit q̃dupliꝛ sed nõ erit syllogismus: qꝛ hypo/
thesis q̃ ponit eẽ minoꝛ est nega^ua: ⁊ h̃ est (Si ãt. a. nulli.)
Sic g̃ manifestuꝫ est ꝙ q̃ũcunq̃ accipit altera ꝓpositio
ad hypothesim nõ fiet syllogismus ad ꝓstituendũ vniuer
salẽ affirmatiuaꝫ ꝑ ipossibile in ꝑ figura: ⁊ hec est minoꝛ
rõnis. deinde infert ꝓnem: ⁊ h̃ est (Quare manifestum.)

¶ Alicui aũt ⁊ nulli ⁊ nõ omni ostẽdet. Suppo/
natur enim. a. nulli. b. inesse. b. aũt sumptum fit
omni aut alicui. c. ergo necesse ẽ. a. nulli: aut nõ
oi inesse. c. hoc aũt impoſſe. Sit enim verũ ⁊ ma/
nifestũ: qm̃ omni. c. inest. a. quare si hoc falsum
necesse est. a. alicui. b. inesse. Si aũt ad. a. sumat
altera ꝓpositio/non erit sylloꝓ: neq̃ qñ ꝓtrariuꝫ
cõclusioni supponit: vt alicui non inesse. mani/
festum ergo/qm̃ oppositũ supponendũ. Rur/ p
suꝫ supponat. a. alicui. b. inesse. fit aũt sumptũ
c. omni. a. necesse est ergo. c. alicui. b. iesse: hoc
aũt impoſſe: q̃re falsum qõ suppositum est. Si
aũt sic verꝫ est. a. nulli. b. inesse: sil'r aũt ⁊ si priua
tiua fit sumpta. a. c. Si aũt ad. b. sumpta fit ꝑ/
positio/nõ erit sylloꝓ. Si ergo ꝓtrariũ qdeꝫ sup/
ponat/sylloꝓ qdem erit ⁊ impossibile: nõ tamẽ
ostendit qõ est ꝓpositum. Supponat enim. a.
omni. b. ⁊ c. sumptũ fit oi. a. ergo necesse est. c.
omni. b. inesse. a. sed nõdum necessariuꝫ: si non
oi nulli inesse. Sil'r aũt ⁊ si ad. b. sumat ꝓpositio altera: nam sylloꝓ qdem erit/non tũ iterimit
hypothesis: quare oppositum sumẽdum. Ad
ostẽdenduꝫ aũt nõ oi. b. inesse. a. supponẽduꝫ
omni inesse: nam si. a. omni. b. ⁊ c. omni. a. ⁊ c.
omni. b. q̃re si hoc impoſſe: falsuꝫ quod suppo/
sitũ est. Sil'r autẽ si ad. b. sumat altera ꝓpositio
⁊ si priuatiua fit. a. c. similiꝛ: naꝫ ⁊ sic fit sylloꝓ. Si
aũt ad. b. fit priuatiua nihil ostendet. Si autem
nõ omni sed alicui supponat inesse non osten/
detur qm̃ nõ omni: sed qm̃ nulli. Si enim. a. ali/
cui. b. c. aũt oi. a. b. inerit. c. Si ergo hoc impos/
sibile falsum est alicui. b. inesse. a. quare verꝫ nul
li: hoc aũt ostenso/cointerimit verꝫ. Naꝫ. a. ali-

A cui.b.qdem inerat: alicui vo non inerat. Amplius non per hypothesim accidit impole: falsa enim erit fiqdem ex veris/non est falsum syllogiçare: nunc autē est vera. Inest enim.a.alicui.b.quare non supponendum alicui inesse ꝫ omni. Sil'r aūt ⁊ si alicui.b.non inest.a.ostenderimus. Si enim idem est alicui non inesse ⁊ nō omni inesse eadem vtriscꝫ demonstratio.

¶ Cōsequēter determinat qūo alie ꝓnes ostendunt in hac figura p impossibile. s. particularis affirmatiua ⁊ vlis ⁊ particularis negatiue: ⁊ pcedit sic. p̄ dicit q ostēdi pñit p aliquē terminū extra acceptū cuiusmodi est.c. ⁊ h̄ est (alicui aūt ⁊ nulli.) 2° hoc declarat ⁊ diuiditur in tres p̄m q sunt tres ꝓnes ostendēde. in p̄° ostēdit qūo ostēdit particularis affirmatiua: ⁊ pcedit sic. p̄ dicit q assumpta eius ꝑdictio-
B ne. s. nullus.b. est.a. ⁊ altera ppōne accepta sub sbto affirmatiue: siue vl'r siue particulariter erit syll's ad ppositū. s. si sumat vlis affirmatiua per 2ᵐ modū: si particularis per 3ᵐ: ⁊ h̄ ꝑ per se. sil'r itellige q si accipit negatiua sub hypothesi nō erit syll's: tum q̄ vtraqꝫ eēt negatiua: tum quia minor in p̄° figura: ⁊ h̄ est (Supponit.a.nulli.b.) 2° docet q nō erit syll's si accipit altera ppositio supra p̄dicatū hypothesis: cui? cā est: q̄ illa hypothesis nō pōt esse maior: q̄ particularis est. neqꝫ minor: q̄ negatiua: adhuc illa compossibilis est ꝓni intēte: ⁊ h̄ est (Si aūt ad.a.) 3° infert q est supponēda ꝑdictio particularis affirmatiue ad ostēdēdū eā p impole: ⁊ h̄ est (Manifestū ḡ.) Consequēter ostēdit qūo ostēdit vlis negatiua p impole. ⁊ p̄ manifestat ostēdi supponēdo ꝑdictoriā. 2° ipsam nō ostēdi supponēdo ei? ꝑriaꝫ. In p̄° sic pcedit. p̄mo dicit q supposita ꝑdictione huius. nullū.b. est.a. ⁊ accepta aliq̄ ppōne supra p̄dicatū hypothesis siue affirmatiua siue nega^tiua dūmō vlis: sic erit syll's
C ad ppositū ⁊ erit in 3° vel in 4° mō. sed si supra eaꝫ accipit particularis nō erit syll's: tum q̄ vtraqꝫ erit sic particularis: tum q̄ maior particularis est: ⁊ h̄ est (Rursum si ponat.) 2° dicit q accepta altera ppōne sub sbto hypothesis nō erit syll's: cuius causa est: q̄ sic erit maior particularis: ⁊ h̄ est (Si aūt ad.b.) Et intellige p.b. sbm hypothesis: per.a. ꝓ ei? p̄dicatū. Cōsequēter manifestat q nō ostēdit vlis negatiua supponēdo ei? ꝑriā dicēs: q siue accipit ppositio supra predicatuꝫ hypothesis: siue ppositio affirmatiua sub sbto eius poterit eē syll's cōcludens manifeste falsum: sed ppter h̄ nō ostēdit ppositū: q̄ nō sequtur: si vnū ꝑrior est falsum q reliquū sit verū. ⁊ ꝑ qd̄ dicit: ⁊ h̄ est (Si aūt cōtrariū.) Cōsequēter manifestat qūo ostēdit in hac figura p impole particularis negatiua. ⁊ p̄ declarat q ipsa ostēdit supponēdo ꝑdictoriā. 2° q ipsa nō ostēdit ꝓuenīēter supponēdo ei? ꝑriā. dicit igit q ad ostēdēdū aliq̄d. b. nō eē. a. si supponit ꝑdictoria. s. oē. b. est. a. ⁊ accipiat sub̄ hypothesim. altera ppositio vlis siue affirmatiua siue negatiua: vl'
D accipiat sub hypothesi ppositio affirmatiua vlis vel particularis erit syll's ad ppositū. ⁊ h̄ tum p p̄°: tum p 2ᵐ: tum per 3ᵐ. Si aūt accipit supra hypothesim ppositio particularis vel sub hypothesi negatiua nō erit syll's: q̄ in p̄° figura: nec maior est particularis: nec minor negatiua: ⁊ hec est (Ad ostēdendū aūt.) Consequēter dicit q per subcontrariam eius nō ostēdit ꝓuenīēter ppositū: ⁊ hoc est p ouas rōnes. quar p̄° talis est. Ois syll's demōstratiuus p ipole interimit falsum: ꝫ syll's in quo supponit subcōtraria particularis negatiue interimit verum. ergo talis nō est ppie demōstrabilis per impole. huius rōnis p̄mo declarat minorem in lr̄a dicēs: q si supponit per hypothesim aliq̄d. b. est. a. que est subcōtraria huius. aliq̄d. b. nō esse. a. accipit altera ppositio ex qbus syllogiçat falsum ⁊ interimetur hec hypothesis. aliq̄d. b. esse. a. ⁊ ostēditur nullū. b. esse. a. que interimit vera est cū p̄ncipali ꝓne. aliq̄d. b. nō est. a. simul enim stant subcōtrarie: ⁊ h̄ est (Si aūt non.) Secēda regula talis est: in syll'o ad impole debet falsum accidere ꝓpter hypothesim falsaꝫ: sed sic nō accidit si supponit subcōtraria hypothesis particularis negatiue. ḡ ex tali supponē nō fiet syll's ad impole. huius etiā rōnis minorē declarat dicēs: q hypothesis vera est cū p̄ncipali ꝓne: q̄ sūt cōpossibiles inter se subcōtrarie: ⁊ ideo ex ipsa nō accidit falsum: ꝫ magis ex eo assumpto. opꝫ enim ipsam falsam esse si ex ea accidat falsum: ⁊ h̄ est (Amplius aūt nō.) Deinde ex his ꝓcludit q opꝫ supponere ꝑdictoriā eius: ⁊ hec est (Quare nō supponēdum.) Addit etiaꝫ q filis est modus demōstrādi particularē negatiuā acceptam cum signo particulari sequēte negatione: ⁊ cū signo vlī precedente negatione. Idem enim est dicere non omni inesse ⁊ alicui non inesse: ⁊ hec est (Similiter autem.)

¶ Manifestum ergo quoniā non cōtrariū/sed oppositū/ponēdum in omnibus syllis. Sic. n. necessariū erit axioma ꝓbabile. nā si de omni affirmatio vel negatio/ostenso quoniā non negatio: necesse est affirmationē veram esse. Rursum si non ponit veram esse affirmationē/probabile est putare negationē: ꝓtrariū vo neutro modo contingit probare: neqꝫ enim necessariū/ si nulli falsum omni verū neqꝫ probabile: vt si alterꝫ falsum alterꝫ verū. Manifestū ergo: quoniam in prima figura alie qdem ppōnes oēs ostenduntur per impossibile: vniuersalis autē affirmatiua non ostenditur. F

¶ In fine ꝓcludit duo correlaria ex dictis manifesta. quorꝫ p̄° est: q vlis ostēditur p impossibile ⁊ ꝑdictorium ꝓnis ⁊ non p ꝑrium. cuius cām assignat dicēs: q syll's p impossibile tenet p hanc maximā de quolibet affirmatio vel negatio: que nō est vera de ꝑriis: sed de ꝑdictoriis tm̄: ⁊ hec est (Manifestū ergo qm̄.) Nota igit q syll's ad ipole ad demōstrādū aliqd per impossibile in p̄° figura semp accipit alterā ppōnem sub hypothesi aut supra hypothesim. ⁊ cā huius est: q̄ aliter non fit dispositio p̄nie figure. semp enim exigit ipsa vt vna ppōnuꝫ sit vt pars alterius. Nota etiā q octo sunt hꝫ syll'i in p̄° figura. duo ad demōstrandū particularē affirmatiuā. duo ad demonstrādū vniuersalē negatiuā. ⁊ quattuor ad particularem negatiuā. quorum sufficiētia sic pōt sumi. si per p̄mā figurā ostendi debeat p impossibile: aut ergo ꝓ affirmatiua: aut negatiua. si affirmatiua: aut particularis: aut vlis. si affirmatiua vniuersalis: aut penitus non erit syll's: aut si fic/nō erit ad ppositū: cuius causa exp̄ssa est in lr̄e expōne. Si autē particularis affirmatiua supponēda est eius ꝑdictoria. s. vniuersalis ne- Nōn^m
Nōn^m
D gatiua: ⁊ tūc reliqua ppositio: aut accipit supra hypothesim: aut sub ea. si supra eam: aut vniuersalis: aut particularis: ⁊ hoc aut affirmatiua: aut negatiua: sed nullo mō erit syll's: q̄ hypothesis/cū sit negatiua/nō poterit eē minor. Si aūt accipit vere ppositio sub hypothesi: aut vniuersalis: aut particularis. si vlis affirmatiua/syll's erit ad ppositū in 2° p̄°. si negatiua/nō erit syll's: sicut pꝫ: si sumat particularis sub ea: aut affirmatiua: ⁊ erit syll's ad ppo^m in 4° p̄°: aut negatiua ⁊ nō erit syll's: ⁊ ita octo sunt ibi cōbinationes: sed tm̄ due vtiles ad ꝓstruēdū particularē affirmatiuā p p̄rimā figurā. si aūt ꝓ ostēdēda sit negatiua: aut vlis: aut particularis. Si vlis supponēda est. s. ꝑdictio. s. particularis affirmatiua sub qua/si accipit alia ppositio: siue vlis: siue particularis: siue affirmatiua: siue negatiua: nll'o mō erit syll's: q̄ maior est particularis. si aūt supra eā accipit: aut ḡ vlis:

aut particularis. si vlis: aut affirmatiua: aut negatiua ⁊ vtroq; mó erit sylls ad ꝓpositū in 3° ⁊ in 4° mó. Si particularis: aut affirmatiua aut negatiua: sed non erit sylls: q̃ ex pticularibus nihil seqtur. hinc sunt octo cõbinationes: sed tm̃ due vtiles. Si aūt ostẽdẽda sit particularis negatiua ei⁹ ꝑdictio supponẽda erit vlis affirmatiua/supra quã si accipit: aut accipit vlis: aut particularis. Si vlis: aut affirmatiua. ⁊ tunc erit sylls in p̃ mó: aut negatiua: ⁊ tunc erit 2° mó. si pticularis: tunc nó erit sylls sicut pz: qa maior erit particularis. Si aūt accipit sub hypothesi: aut pticularis aut vlis. Si vlis: ⁊ affirmatiua erit sylls per p̃m modũ. Si vniuersalis ⁊ negatiua nó erit sylls. Si pticularis ⁊ affirmatiua erit per 3m modũ sylls. Si particularis ⁊ negatiua non erit sylls: ⁊ sic sunt ibi octo cõbinationes: sed tm̃ q̃ttuor vtiles. sic igit manifestum est: ꝙ supponẽdo ꝑdictionẽ/erunt coniugationes in ꝑma figura terria ⁊ secũda: ⁊ sic sunt cõbinationes: ⁊ sunt octo vtiles ad demonstrandũ in p̃° figura per impoſe: due. ſ. ad demonstrãdum particularem affirmatiuã: ⁊ due ad demonstrandum negatiuam vlem: ⁊ quattuor in particularem negatiuam.

Dubiuz **Dubitaret** forte aliqs p̃. ad quẽ ꝑtineat sylls per impoſe. ꝙ nó ad ſophistã patet. ꝙ nó ad dialecticũ videt qr dicit in 8° top̃. ꝙ nihil differt quo ad demonstratorẽ sylo vti ad impoſe ⁊ sylo ostensiuo: quo ad dialecticũ multũ differt: qr non debet vti nisi ostẽsiuo: quo ad demonstratorẽ non videt: qr ipse ꝓcedit ex veris ⁊ imediate: ſz sylls ad impoſe ex falsis est. ¶ Sed cõtra dialecticus obuiator est alteri: ⁊ tunc nitit ducere socium suũ ꝓtertum ad aliqd̃ incõueniẽs. hoc aūt maxime fit ꝑ sylm ducẽtẽ ad impoſe: q̃re ꝑm ꝙ obuiatiuus est vtetur ipso. ¶ Adhuc demonstrator vtitur omni ꝑdia demõstrationis: sed demonstratio ꝑ impoſe est vna eius ꝑdia. quare demonstrator vtetur eo. ¶ Adhuc demõstrator alij disputat cum cauillatione: qui forte negaret manifesta ꝑncipia: sed illa non pót demõstrator ex causis ⁊ prioriby ꝓbare: q̃re ꝓbabit ea ex posteriorib⁹ ⁊ ab effectu: hoc autem erit deducẽdo ad impoſe: q̃re demonstrator vtet sylo ad impossibile ad minus ꝓpter principiorum verificationem. ¶ Adhuc sicut vult Arist. ois phs vtit hoc ꝑn°. de quolibet affirmatio vel negatio: sed demõstratio ꝑ impossibile ocurrit ꝑ hoc ꝑn°: sicut habet in p̃ poste. ergo phs vtet tali sylo. ⁊ nó solũ demonstrator: sed ⁊ dialecticus: quod ꝓcedẽdum est. Sciẽdum tm̃ ꝙ pertinet ad demonstratorẽ ꝓpter sua ꝑncipia ostendenda sicut dictũ est ⁊ ꝓpter effectus demonstrãdos: quoꝝ cã difficilis est ad vidẽdum ⁊ non nota: qr enim ita est opz ex hypothesi ad incõueniens deducere: ñter aūt ⁊ minus excellẽter ꝓuenit vsui dialectici ad obuiãdum. ¶ Ad p̃m obiectuz dõm ꝙ Aristo. in 8° top̃. nó separat simplr talem ab vsu dialecticis: sed quando per ipm nó deducit ad manifestũ incõueniens. ⁊ causa huius est sicut ibi dicit ꝙ sylato falso ad interimẽdũ hypothesim. ſ. vbi fuerit manifeste falsum resistet obuiator annuens illud esse verũ: ⁊ ita ꝓtingit dialecticũ impediri vbi deducat ad valde manifeste falsum. qñ ergo deducit ad manifeste falsum/vtit eo dialecticus. ¶ Ad 2m dõm ꝙ demõstratio potissima tm̃ ex veris est: demõstratio aūt ꝑ ipoſe nó est potissima: ⁊ ideo pót ex falsis ꝓcedere. ¶ Vel pót dici ex ꝙ parte qua demõstrat intrẽtum ex veris proceditur sicut pz: quo ad scõam ꝓnem. ¶ Ulterius aūt dubitaret forte aliqs: q̃re nó diffinit hic actũ sylli per impoſe: sed ipm sylm: cum in ꝓcedentibus nó diffiniuit sylm circulare ⁊ cõuersiuũ: sed actũ illoꝝ. Dicẽdum ꝙ tam sylls circularis q̃z cõuersiuus/habet sylm ꝓfectũ ad quẽ bz ꝑdia que non est adeo manifesta ex substantia eoꝝ: ex qbus est circularis: ⁊ cõuersiuus syllogismus sicut ex actib⁹ ipsoꝝ: quia ergo per diffinitiones eoꝝ patere debent eoꝝ differẽtie ad ꝓfectos syllogismos: ideo diffinitur sub suis actibus ⁊ non in se. Syllogismus aūt per impossibile/nó requirit ꝓfectũ sylm ad quẽ notãda sit eius differentia: ⁊ ide in se diffinitur: ⁊ non diffinitur eius actus.

Dubiuz **Sed tunc** vlterius dubitabit de eius diffõne: qr cũ ꝓclo in sylo ostẽdat: ⁊ nó sylls incõpetenter dr: ꝙ sylls ostẽdit. ¶ Adhuc cuz/qñ/denotet ipsa qd̃ qdem non est de eẽntia syllogismi/videt male diffinitio dari per/quãdo. ¶ Adhuc ꝓclusio nó est anteq̃z ꝓcludat: sed ante sylm ꝑ impoſe/nihil ꝓcludit: q̃re ante ipm non est ꝓclusio. q̃re nó bene dicit ꝙ accipiẽda est oppositio ꝓnis. ¶ Adhuc ꝓpositio ois/est de alio syllogismo: ſz adhuc nó est sylls/qñ incipit ostẽdi per impoſe: q̃re nondum est ꝓpositio: quare male dicit/ꝙ accipiẽda est altera ꝓpositio. ¶ Adhuc nó sufficit vnã ꝓpõnem accipere: sed opz eam esse notã. ¶ Adhuc opz ꝙ cõicet cum hypothesi in vno terminoꝝ: qr alr ex eis nõ esset sylls: ⁊ sic diminuta est eius diffinitio. ¶ Ad p̃m dõm ꝙ cum dicit: ꝙ sylls ꝑ impoſe/ostendit: sensus est talis: per sylm ad impoſe fit ostẽsio: ⁊ ita nó est incõueniẽs qd̃ dicit. ¶ Ad 2m ꝙ tẽpus est ꝓꝑia mensura motus ⁊ actionis: ⁊ ideo cõpetenter dr ꝙ sylls per impoſe/fit quãdo supponit cõtradictio ⁊c. vñ hoc qd̃ dicit/quãdo/specificatio eius est qd̃ dicit/ostẽdit. non ergo ponit/quãdo/tanq̃z significãs aliqd de essentia syllogismi per impoſe: sed mó predicto. ¶ Ad 3m dõm: ꝙ cõclusio est actualr ꝓcludẽda/vel habitualr: oppositũ aūt ꝓcedit de ꝓclusione actu ꝓclusa: sed in sylo per impossibile supponit ꝑdictio ꝓnis habitualr conclusa ⁊ ꝑncipaliter intẽte. ¶ Ad 4m dõm: ꝙ est dicere ꝓpõnem que iam sumpta est in syllogismo/vel que sumpta est in seipsa. hic autẽ sumit altera ꝓpositio/nó syllogismi p̃cedentis: sed altera ꝓpositio ꝑm seipsam. ¶ Ad 5m dõm: ꝙ per hoc qd̃ dicit assumit: satis intelligit ꝓpõnem assumi debere verã: quia nisi manifeste vera esset non cõtingeret eam vere sumere/sine impediměto: q̃re si assumi debet ex se/sine dono respõdentis: opz ꝙ manifeste vera sit. ¶ Ad vltimũ patet rñsio per idẽ: qr assumptio est ꝓpositio alteri copulata ꝑm mediũ ad syllogiçandũ. ⁊ ideo dicit assumit/ꝑm ꝙ significat p̃ꝓpõnes copulatas esse ad medium vnum.

Dubiuz **Adhuc** forte dubitaret vlterius aliqs/que sit differẽtia syllogismi ꝑ impoſe ⁊ ꝓuersiui: cũ in oib⁹ figuris siles sint. ¶ Et dõm ꝙ ꝑdia multiplex est. p̃° est: qr sylls ꝓuersiuus fit ꝑ syllogiçato opposito hypothesis. sylls aūt per impoſe nó ꝑ syllogiçato opposito ꝓnis. ex quo pz: ꝙ ꝓuersiuus ꝓ hypothesi accipit oppositũ conclusi: ⁊ sylls per impoſe oppositũ concludẽdi. ¶ Alia est differẽtia/ꝙ ꝓuersiuus fit/tam supponẽdo ꝓniam q̃z ꝑdictoriam. sylls aūt per impoſe fit tm̃ supponẽdo ꝑdictoriã. ¶ Tertia est ꝙ sylls cõuersiuus ostẽdit ꝓntiam: sed sylls per impoſe ostẽdit ꝓpositum. ¶ Quarta est ꝙ illud idez supponit in syllogismo ꝓuersiuo: cuius oppositũ cõcludit in sylo ad impossibile ⁊ ecõuerso. illud supponit in syllogismo ad impoſe. cuius oppositũ cõcludit in sylo cõuersiuo. ¶ Quinta est/ꝙ sylls cõuersiuus supponit ⁊ concludit verũ vel falsuz indifferẽter. sylls aūt ad impoſe supponit ⁊ cõcludit solum falsum: ⁊ hoc patet inspicienti.

Dubiuz **Sed tunc** querit: cũ iste sylls sit filis cõuersiuo: vt dr in lra: q̃re nõ ꝓcedit supponẽdo contrariã: sed tm̃ contradictoriam: cum cõuersiuus supponat vtranq̃z. ¶ Et dicẽdum ꝙ conuersiuus supponit vtranq̃z. ¶ Et dõm ꝙ ꝓuersiuus ostẽdit ꝓntiã decurrendo ꝑm hãc maximã sic. destructo ꝓnte/destruit antecedens. ergo posito antecedẽte/ponit ⁊ ꝓns. vnde aūt ꝓns destruit/tam ꝑ suppõnem sui ꝓtij q̃z per suppõnem sui cõtradictorij/neq̃z simul stant ꝓtia in veritate: neq̃z cõtradictoria: ideo syllogismus conuersiuus ꝓcedit supponẽdo tam cõtrariaz q̃z ꝑdictoriam. demõstratio aūt per impossibile/decurrit ꝑm hoc ꝑncipium. de quolibet affirmatio vel negatio: sicut

A dicit in posteriorib?. ⁊ sicut hic dicit in textu: sed hoc ꝓm non est verũ: nisi de affirmatione ⁊ negatione que sibi cõtradicunt: ⁊ ideo nõ sufficit supponere ꝑdictoriã. Quãuis ergo sillis sit iste syllogismus ꝓuersiuo syllogismo in hoc/ q̃ quodãmodo ꝓuersiue ꝓcedit: non tñ debet supponere contrariam ꝓpositi ꝓ hypothesi: sicut conuersiuus.

Contra ¶ Sed opponit hic: sicut dr in littera sumpta ꝓtraria ꝑ/ ponis vniuersalis fit syll's cócludens impossibile: q̃re cuz impossibile nõ sequat nisi ex impoli/ erit hypothesis impossibilis: sed sequtur. q̃ si vna ꝓtraria est impolis: ⁊ altera necessaria est: qz in tali materia: neqz possunt ꝑtia simul eẽ vera neqz simul falsa: sicut nec ꝑdictoria. quare videt/ q̃ cum fiat syllogismus cócludens impole supponẽdo contrariam: q̃ ꝓtingit supponẽdo ꝑtiam demonstrare ꝑ impossibile: sicut ⁊ ꝓtingit syllogizare cõuersiue supponẽdo cõtrariã. ¶ Dõm q̃ cum dicit Aristo. cõcludi impole cuz supponit contraria/ non est intelligẽdum q̃ semp ꝓcludit

B impossibile: sed ꝑ impossibile intellectũ falsum notũ ⁊ manifestum: ⁊ ita non pót per illud concludi hypothesis esse impossibilis: sed solum falsa: ⁊ ideo nõ ostendit ꝓpositum verũ esse. vel si dicat aliqs q̃ sil'r debet cõcludi tale falsuz q̃ sit impossibile/ quod nõ est verũ: tũc opz dicere q̃ semp ꝓm rem ostendit oppositũ/ cum sumit ꝓtraria vlis: sed forma arguẽdi non valet. si vnum cõtrarioꝝ est falsum ⁊ reliquum est verũ: quia hoc ꝓncipium. de quolibet affirmatio vel negatio: ꝓm q̃ determinat syllogismus ꝑ impole/ non est necessariũ nisi in oppositis contradictorie.

Dubiuz **Consequenter** forte dubitabit aliqs circa syllogismum cõuersiuũ cũ ꝓcessit determinãdo ipm ꝓm modos diuersos figurarꝝ per ordinem. q̃re non sic ꝓcessit circa syllogismuz ad impossibile:

Rñ° sed ꝓcedit ꝓm ordinem ꝑtium in figuris. ¶ Et dõm q̃ hꝑ ratio est: qz syll's cõuersiuus respicit syll'm pfectum. vnde

C ꝓm ordinẽ syllogismoꝝ perfectoꝝ/ ꝓius in modis diuersis ꝓcedit determinãdo syll'm cõuersiuũ: qz iuxta modos pfectos fit syll's ꝓuersiuus. demonstratio aũt per impole non recipit syll'm pfectũ: sed solum ꝑtem demonstrando: ⁊ ideo determinat de ipso ꝓcedendo ꝓm ordinem ꝑtium: ⁊ non ꝓm ordinem modorum in figuris.

Dubiuz **Alterius** dubitabit. q̃re vlis affirmatiua/ non ostẽditur per impole in ꝓima figura: sed in

2° alijs. hoc enim videt falsum: cum vlis affirmatiua nõ cõcludat in scõa figura: nec in tertia: sed solũ in ꝓma. Idem etiam videt per hoc q̃ syllogismus cõuersiuus ad affirmatiuã vniuersalem ostendendã fit in ꝓima figura: ⁊ demonstratio per impossibile fillis est cõuersiuo syllogismo vt dicit. ¶ Et dõm q̃ vlis affirmatiua/ non demonstratur per impossibile in ꝑ° figura: qz supponẽda est eius oppofita. sic autẽ non oino erit syll's. ¶ Ad ꝑ° obiectum dõm q̃ cõclusio demonstratiua per impossibile/ nõ demonstratur vel syllogizat. vlis ergo affirmatiua demonstrata per

D impole/ non est syllogizata: sed ex opposito syllogizatur falsum aliqd/ mediãte quo habet ꝓpositum in 2° ⁊ 3°. Si aũt ipsa vlis cõcludit/ syllogizatur solũ in ꝓma figura. nã in scõa aut tertia nõ concluderet. ¶ Ad 2m dõm/ q̃ si demonstretur vlis affirmatiua per ꝓmã figuram. ⁊ deinde fiat conuersio/ syll's conuersiuus erit per aliã figuram q̃z per ꝓmam figuram: ⁊ simil'r est in demonstratione ꝑ impossibile ad ostendẽdum vniuersalem affirmatiuã q̃ syllogismus cõcludens falsum fit in alia figura a ꝓma. vnde similes sunt in hoc. simil'r tñ vbi syllogizatur tñ affirmatiua vlis/ fit syllogismus per primam figuram.

Dubiuz **Consequẽter** forte dubitat de itellectu quorũdam dictoꝝ in lr'a. ꝓmo de eo qd dicit q̃ syll's ad impossibile ꝓcedit nõ ꝓsyllogizato opposito hypothesis: sz ipso existẽte manifeste vero. Si enim cõclusio intẽta est manifeste vera ⁊ eius opposita est manifeste falsa: sed oppositum ꝑtis scõe q̃ si qs dederit non opz ipsum ad maius incõueniens ducere: ⁊ ita nõ opz ibi syllogizare aliqd incõueniens. ¶ Adhuc dicunt aliqui q̃ nõ est intentio/ ꝑtẽ principalem esse manifeste falsam: sed oppositũ false ꝑtis: sed ꝑ nõ pretendit lr'a: imo oppositum. ¶ Solutio dici pót/ q̃ lz ꝓclusio intẽta sit manifeste vera ex natura rei: tñ quo ad nos pót esse ꝓmanifesta: ⁊ ideo sepe negari pót: ⁊ eius oppositũ ꝓcedi: ⁊ tunc necesse est ducere ad tale falsum/ qd fit medium: qz aliter non ꝓcederet hypothesis esse falsam: ⁊ illud planũ est ex dictis. dictum est enim/ q̃ syll's per impossibile primo cõpetit demõstratori ꝓpter suoꝝ ꝓncipioꝝ ostensionem: si forte negent: sed talia ꝓncipia quãtuz ad naturã rei manifesta sunt ⁊ vera: possunt tñ alicui ignorãti significatione ignota esse ⁊ ab eo negari: vel forte cauillator/ volens oino resistere/ negabit aliqñ ꝓncipia/ q̃ruis in veritate sint nota. ¶ Deinde q̃ Dubiuz retur forte de eo qd dicit. vbi ostẽdit vniuersalem negatiuam nõ demõstrari per impole supposita eius ꝑtia sinterimitur hypothesis: qd est manifeste falsum: cuz ex hypothesi sequat oppositam falsaz esse. ¶ Et dõm q̃ hoc vez est: sed intentio est q̃ nõ interimit hypothesis ex ꝑtia: ita q̃ per eius interemptionem ostendatur oppositum.

Itez dubitat de hoc qd dicit: particularẽ negatiuã nõ Dubiuz posse per impole demõstrari/ sumpta eius subcõtraria. hoc enim videt falsum eo q̃ sumpta eius opposita particulari affirmatiua/ ostendet nullũ. b. esse. a. sic. oẽ a. est. c. aliqd. b. est. a. ergo aliqd. b. est. c. sed hoc est falsuz ergo hypothesis falsa: q̃re eius oppositũ verũ. nullũ. b. est a. sed sequtur si nullũ. b. est. a. aliqd. a. b. nõ est. a. q̃re ostendetur per impossibile particularis negatiua supposita ꝓ hypothesi eius subcõtraria. Dicẽdum q̃ Arist. nõ phibet quin possit sic demõstrari particularis negatiua: sed q̃ nõ cõuenienter: quare nõ seruantur in tali demõstratione cõditiones demõstrationis per impossibile: non enim supponit falsum: ⁊ incõpossibile ꝓpposito: sed verũ ⁊ ei cõpossibile: nec cõcludit falsum ꝓpter hypothesim. quoꝝ tamẽ vtrũqz exigitur ad demõstrationem per impossibile.

A media autez figura ⁊ postrema ⁊ hoc ostenditur. ponatur enim. a. nõ oi b. inesse. Sumptum si autẽ omni. c. inesse. a. igitur si. b. quidem nõ omni c. autem omni. a. non omni. b. inerit. c. hoc aũt impossibile. Sit enim manifestum quoniam omni. b. inest. c. quare falsum est qd est suppositum. verũ ergo omni inesse. Si autem cõtrarium supponatur/ syllogismus quidem erit ⁊ impossibile: non tamen ostendit quod positum est. Si enim. a. nulli. b. a. autem omni. c. nulli. b. c. hoc aũt impossibile: quare falsuz est nulli inesse: sed non si hoc falsuz: omni verum. Quando autem alicui. b. inest. a. ponatur. a. nulli. b. inesse. c. autez omni insit: necesse est ergo. c. nulli b. inesse. q̃re si hoc impossibile necesse est. a. alicui. b. inesse. Si autem supponat alicui non inesse eadem erunt que in prima figura.

Hic determinat qũo demõstrat in scõa figura per impossibile: ⁊ diuidit in duas. In ꝑ° ostendit qũo demõstrantur ꝑtes affirmatiue. in 2ª cuz dicit (Rursum ponatur.) qũo demonstrant negatiue. affirmatiuarũ primo docet demonstrare vl'em affirmatiuaz per impole in scõa figura supponendo eius ꝑdictoꝝ iam ⁊ accipiẽdo vnũ ex-

J trinsecum sub ꝑdicato hypothesis ⁊ fiet syllogismus ad impossibile in 4° scde. Verbi grã. si debet demonstrari. oē b. esse. a. supponit aliqd. b. non esse. a. ⁊ assumatur verum sic. Omne. c. est. a. ⁊ syllogiçat sic. Omne. c. est. a. aliqd. b. nō est. a. ergo. b. aliqd nō est. c. sed hoc est falsum. ergo hypothesis falsa. q̃re oppositu3 verum. s. oē. b. est. a. ⁊ hec est (In media aūt ⁊ postrema.) Ideo manifestat ꝙ supponēdo ꝓriam pro hypothesi fiet syll's ducens ad manifeste falsum: sed nō ꝓpter hoc ostendit ꝓpositū: sicut ⁊ fuit in ꝑma figura. ⁊ hoc qd dicit facit syllogismum ad impossibile in 2° 2ᵃ: ⁊ ꝗ est (Si autem ꝓrium.) ¶ Consequēter docet qūo demonstratur per impossibile in scda figura particularis affirmatiua: ⁊ procedit sic. ꝑmo supponēdo eius contradictoriam ostendit eam sic. supponatur nullum. b. esse. a. ⁊ accipiatur extrinsecus verū. omne. c. esse. a. ⁊ fiat syllogismus ad impossibile in scdo scde. ⁊ patet processus: ⁊ hec est (Quoniam autem aliter.) 2° dicit ꝙ supponendo eius

K contrariam non ostenditur propositum cōpetenter. cōtingit enim idem quod dictū est in ꝑma figura in suppositione vniuersalis hypothesis. s. ꝙ non supponit falsum. Item Impossibile proposito nec accidit falsum propter hypothesim. ⁊ hoc patet intuenti ⁊ per predicta circa figuram primam: ⁊ hec est (Si autem ponatur.)

¶ Rursu3 supponatur. a. alicui. b. inesse. c. aūt nulli insit/necesse est. ergo. c. alicui. b. nō inesse: sed omni inerat: quare falsu3 qd suppositū est: nulli ergo. b. inerit. a. qm̄ aūt non omni. b. inest a. ponat enim inesse. c. aūt nulli. necesse est igitur. c. nulli. b. inesse: hoc aūt impossibile: quare verꝫ est non oi inesse. Manifestū ergo quoniam oēs syllogismi fiunt per mediam figuram.

L ¶ Consequēter docet demōstrare per impoſe ꝗnes negatiuas. ⁊ p̄ vniuersale3 p̄ suppōnem ꝓdictionis sic. supponat aliqd. b. esse. a. ⁊ sumat extrinsecus nullū. c. esse. a. ⁊ syll'at in tertio modo sic. nullū. c. est. a. aliqd. b. est. a. ergo aliqd b. nō est. c. sed ꝗ est falsum ⁊c. ⁊ ꝗ est (Rursum ponatur.) Scdo docet demōstrare particulare negatiuā supponēdo eius ꝓdictoriā ⁊ assumēdo veru3 extrinsecus negatiue tm̄ ex qbus syllogiçat in ꝑmo 2ᵃ sic. nullū. c. est. a. omne. b. est a. ergo nullū. b. est. c. ⁊ hoc est falsum ⁊c. ⁊ ꝗ est (Quoniā aūt nō.) In fine aūt ex his ꝯcludit ꝙ ois cōclusio demon-

Dubiu3 stratiua per impoſe est in 2ª figura: ⁊ ꝗ est (Manifestū g̃.) ¶ Dubitaret forte aliqs hic q̃re demōstrando per impossibile in 2ª figura semp accipit extrinsecus vnum sub subiecto hypothesis. ¶ Et dicēdum ꝙ hoc est: qꝛ ꝓpōnes dispositē p̄m figurā ꝑmā cōicant in predicato: ⁊ sic se debent habere hypothesis: ⁊ verū assumptū: ⁊ ideo in predicato

Dubiu3 cōicant: ⁊ ideo opꝫ assumi sub predicato hypothesis.

Rſi° M **Ulterius** dubitaret: q̃re non docet ꝓrias negatiuarum ꝗnum demōstrandaꝫ sicut affirmatiuaꝫ. ¶ Et dōm ꝙ hoc est: qꝛ eadem est rō de suppōne ꝓrij ad ostendēdum negatiuas ꝗnes: que est ad ostendendum affirmatiuas. ⁊ hec satis per ꝑdicta pꝫ: ⁊ ꝛō ꝗ omisit.

Nōnᵐ ¶ Notādu3 aūt ꝙ octo ꝑsit ꝗ fieri syllꝗ per impoſe: quod patet sic. si demōstrat conclusio per impoſe in scda figura. aut ergo affirmatiua: aut negatiua ꝯclusio. si affirmatiua: aut vlis: aut particularis. si vlis/supponit eius ꝓdictoria que est pticularis negatiua/sub eiꝰ cui° ꝑdicato/opꝫ verꝫ assumere: sicut ꝑdictū est. Sed tūc aliā contingit accipere vl'em: aut particulare. si particulare: aut ergo affirmatiuā aut negatiuā: ⁊ aut fiet maior: aut minor: sed nullo modo fiet syll's: eo ꝙ ex particularibus nihil seqtur. si vl'em: aut affirmatiuā: aut negatiua3. si negatiuam: siue illa fiat maior: aut minor/non erit syll's: qꝛ ex negatiuis nihil sequit.

Si affirmatiuā: aut illa fiet minor ⁊ hypothesis maior: ⁊ N
sic nō erit syll's: qꝛ maior debet esse vlis in scda figura. Si aūt vlis affirmatiua fiat maior ⁊ hypothesis / minor erit syll's in 4° mō. ergo octo sunt hic cōbinationes: sed vnica vtilis est ad demōstrādū vl'em affirmatiuā. Si aūt debeat demōstrari particularis affirmatiua/cōcl'o supponit vlis negatiua ꝓdictoria: ⁊ accipiet alia vl'r: vel particulariter. si vl'r ⁊ negatiue: sunt due cōbinationes inutiles: qꝛ ex negatiuis nihil. Si aūt vl'r ⁊ affirmatiue: aut ergo hypothesis erit maior ⁊ reliqua ꝓpositio minor: ⁊ erit syll's ad ꝓpositū in ꝑmo scde: aut ecōuerso: ⁊ erit syll's ad ꝓpositū in 2° 2ᵃ. Si aūt illa alia accipit particularis ⁊ negatiua/erūt due cōbinationes inutiles sicut ꝑius. Si particularis affirmatiua: aut ergo hypothesis erit minor: ⁊ pticularis affirmatiua maior ⁊ non erit syll's: qꝛ maior particularis: aut ecōuerso: ⁊ erit syll's ad ꝓpositū in 3° 2ᵃ. Igit octo sunt cōbinationes hic: sed tm̄ tres ad ꝓpositū. Si aūt ꝯcl'o demōstranda sit negatiua: aut vlis: aut pticularis. si vlis/supponit ꝓdictoria. s. pticularis affirmatiua: ⁊ assumet alia propositio vlis: aut particularis. si particularia nullo mō erit syll's. Si vlis affirmatiua/nō erit syll's: qꝛ ex ambabꝰ affirmatiuis nihil seqtur in scda figura. Si vlis negatiua/erit syll's: si ipsa sit maior ⁊ hypothesis minor: ⁊ erit tertiꝰ modus: ⁊ ita erūt octo hic cōbinationes: sed oēs inutiles preter vnam. Si aūt debeat demōstrari particularis negatiua/supponit vlis affirmatiua: ⁊ assumet alia ꝓpositio vlis: aut particularis. si vlis ⁊ affirmatiua/sunt due cōbinationes inutiles. Si negatiua/sunt due vtiles sil'r iuxta ꝑm ⁊ 2ᵐ modū. si assumāt pticularis ⁊ affirmatiua sūt due inutiles. si negatiua/erit vtilis/maior existente vl'i: ⁊ non aliter. ⁊ ita sunt hic octo cōbinationes: sed tm̄ tres vtiles. Sic ergo in sūma sunt. 32. cōbinationes oēs inutiles ꝑter octo. quaꝫ vna demonstrat vl'em affirmatiuā: ⁊ tres particularem affirmatiuam. vna etiam vniuersalem negatiuam: ⁊ tres particularem negatiuam. P

Similiter autem ⁊ per vltimam. ponatur enim. a. alicui. b. nō inesse. c. aūt oi. ergo. a. alicui. c. non inest. Si ergo hoc ꝗpossibile/falsum alicui nō inee: quare verꝫ oi inesse. Si ꝛo supponat nulli inesse: erit qdem syll's. non tamen ostenditur qd propositum est. Si enim contrariu3 supponatur/eadem erunt que in prioribus.

Hic docet per impoſe demōstrare in 3ª figura. ⁊ p̄ ꝗnes affirmatiuas. 2° negatiuas. ⁊ affirmatiuaꝫ primo vl'em. 2° pticulare cū dicit (Sed ad ostēdēdū.) circa vl'em sic ꝓcedit. ꝑmo docet demōstrare eam supponēdo ꝓdictoriā ⁊ assumēdo aliqd supra sbm eiꝰ: vt si demōstrari ōbeat oē. b. eē. a. supponit aliqd. b. nō eē. a. ⁊ assumat oē. b. eē. c. ⁊ fiet syll's in 5° tertie sic. aliqd. b. nō est. a. oē. b. est. c. ergo aliqd. c. nō est. a. sed hoc est falsum ⁊c. ⁊ ꝗ est. (Sil'r aūt.) 2° dicit ꝙ si supponit eius ꝓria erit syll's ad falsum ꝯcludēdum: sed non ostēditur ꝓpositum: qꝛ non seqtur si vnum contrariorum sit falsum ꝙ reliquum sit verum: sicut prius habitum est: ⁊ hoc est (Si ꝛo supponitur.) a

¶ Sed ad ostendendum alicui inesse hec sumēda hypothesis. nam si. a. nulli. b. c. autem alicui b. a. non oi. c. si ergo hoc falsum: verū est. a. alicui. b. inesse. Qm̄ autē nulli. b. inesse. a. supponatur aticui. b. inesse. Sumptu3 sit autē ⁊. c. oi b. inesse: ergo necesse est. a. alicui. c. iesse: ꝛ nulli inerat: quare falsum est alicui. b. iuesse. a. Si

A vo supponatur oi.b.inesse.a.non ostendit p/ positum. Sed ad.a.b.non oi inesse: hec est su/ menda hypothesis: nam si.a.oi.b.z.c.oi.b.a. inest alicui.c.hoc aūt non fuit: quare falsuz est oi inesse: si autem sit vez est nō oi. Si autē sup/ ponat alicui inesse/eadez erit que est in his que dicta sunt prius. Manifestum ergo qm̄ in oib⁹ per impossibile syllogismis/oppositum sup/ ponendum. Palam autem z quoniam in me dia figura/ostenditur quodāmodo affirmati/ ua z vniuersalis z in postrema.

¶ Consequenter docet ostēdere per impo'e in tertia figu/ ra particularē affirmatiuā supponēdo ꝑdictoriam eius.s. nullum.b.esse.a.z assumēdo vnaz particularē.s.aliqō.b.
B esse.c.z fit syll's ad impo'e iuxta sextū modū: z ħ est. (Sz ad ostendēdum.) Et nota q assumpta pro hypothesi eius subcōtraria non accidet falsum ꝓpter hypothesim: qz hy/ pothesis est incōpossibilis ꝓncipali intento: sed hoc nō di/ cit Aristo. qz relinqt notum ex sepe dictis. ¶ Consequen/ ter docet ostēdere per impossibile in tertia figura ꝗnes ve ras. z ꝓmo vl'em. 2° particularem. Circa vl'em sic ꝓcedit. ꝓmo supposita ꝑdictione ostendit eam fic. supponit aliqō b.eē.a.z sumat vez extrinsecus.omne.b.est.c.z syllogiça tur in tertio mō: z patet ꝓcessus: z hoc est (Quoniā autez vlis.) Scōo dicit q sumpta eius ꝑdictoria non ostenditur ꝓpositum sicut sepe dictum est: z hec est (Si aūt supponi/ tur.) ¶ Consequēter docet ostendere particularem nega/ tiuam: z ꝓcedit fic. ꝓmo ostendit eam supponendo cōtra/ dictoriam fic. supponit omne.b.esse.a.z assumatur omne b.esse.c.z ostendat ꝓpositū in ꝓmo tertie syllogiçando: z
C hec est (Si aūt nō oi.) 2° dicit q si supponit subcontraria idem esset qō prius. s. q non demonstrabit ꝓpositū ꝓpter falsitatē hypothesis: cum nō opz hypothesim falsam esse proposito existēte vero: z ħ est. (Si autez supponitur.) In fine aūt duo correlaria cōcludit prius habita. quoz ꝓmū est q ad demōstrandū per impossibile vtiqz z similr sup/ plenda est contradictoria hypothesis: z ħ est (Manifestū ergo.) 2m est q vlis affirmatiua que non demonstratur in ꝓma quodāmodo in scda z tertia figura demonstratur: z dicit quodāmodo: qz vlis affirmatiua non cōcluditur per syllogismum secūde vel tertie figure: sed mediante syllo/ gismo ad impossibile ibi facto peruenitur ad vniuersalez affirmatiuam: z hec est (Palam autem zē.)

Dubiuz **Dubitaret** forte aliqs hic. quare filr assumitur in tertia figura verū extrinsecus z supra sbm hypothesis. ¶ Et dōm q ħ est: qz ꝓpōnes ꝓstituētes tertiam figuram debent ꝓuenire in subiecto: z ideo opoz/ ter idē subijci in hypothesi: z in vero extrinsecus sumpto.
D ¶ Alia etiā queri possent/que patēt per predeterminata:
Nōm ¶ Notādum q hic sunt duodecim syllī qō sic pz: si debet demōstrari ꝓclusio vlis affirmatiua/supponit ꝑdictoria q̄ est ꝓticularis negatiua: z cū illa sumet/verū extrinsecus: aut vl'e: aut particulare. si particulare hoc cōtingit q̄ttuor modis: sed nullo mō erit syll's. si vl'e z negatiuum/duob⁹ modis ꝓtingit: sed nō est syll's. Si vl'e z affirmatiuuz/erit syll's ad ꝓpositū. Si minoz fit affirmatiua: z non aliter z ita vnicus est syll's ad demonstrādū vl'em affirmatiuam. Si vo debeat demōstrari ꝓticularis affirmatiua/suppo/ netur contradictoria que est vniuersalis negatiua. propo/ sitio autem assumpta: vel erit vlis: vel particularis. si vlis z negatiua sic sunt inutiles combinationes. si affirmatiua erit vtilis. si minoz fit affirmatiua z non aliter. Si assuma tur particularis omnino similiter erit. vnde hic sunt duo syllogismi. Similr autē debet demonstrari vlis negatiua supponetur particularis affirmatiua: cum qua si sumatur particularis/nullo mō erit syll's. Si vlis: aut affirmatiua: aut negatiua: si affirmatiua aut maioz: z sic erit quartus modus: aut minoz z sic erit tertius: z ambo ad ꝓpositū. Si assumat vlis negatiua: z erit syll's ad propositum mi/ noze existente affirmatiua: z ita sunt hic tres syllogismi. Si debet demonstrari particularis negatiua/supponetur vlis affirmatiua: z oibus modis erit syll's ad ꝓpositū nisi duobus modis. s. qm̄ minoz est negatiua vlis: aut particu/ laris: sicut pz intuēti: z ita sunt hic sex vtiles cōbinatiōes. pz igit q. 32. sint cōbinationes: sed tm̄ duodecim vtiles. s. vna ad demonstranduz vl'em affirmatiuam: z due ad de/ monstrandum particularem affirmatiuaz: z tres ad vl'ez negatiuam: z sex ad particularem negatiuam.

Iffert aūt que ad impossibile demō/ stratio ab ostensiua: in eo qō ponat q vult interimere/deducens ad con cessum falsum: ostensiua aūt incipit E
a cōcessis veris ꝓpōnibus. Sumunt g̃ vtreqz ꝓpōnes duas z cōcessa: sed hec qdem ex qbus est syllogismus: illa vo hanc qdem haz. alteꝛ vo contradictionem cōclusionis z huic qdem non necesse est notam esse ꝓclonem: nec prius opinari/quoniam est aut non est. Illic vo ne/ cesse est/quoniam non est.

Postqz determinauit de demōstratione p impossibi le in se. hic determinat de ea in cōparatione ad ostēsionem: z diuidit in duas. In ꝑ comparat syll'm ad impossibile z ostēsiuā ꝓm dziam. In 2° cum dicit (Differt aūt nihil.) comparat demonstrationez p impossibile: z syl/ logismū ostensiuū ꝓm conuenientiam. In ꝓma ponit duas dzias. quaꝛ ꝓma sumit ex pte propōnum: alia vo ex parte cōclusionū. Circa ꝓmā sic ꝓcedit. ꝓmo dat eam dicens: q syll's ad impo'e z ostēsiuus differūt in hoc q syll's ad im possibile supponit ad interimendū z concludit manifeste falsum. Ostensiuus aūt ꝓstat ex duab⁹ ꝓpōnib⁹ notis ve/ ris: z ħ est (Differt aūt.) 2° ex hoc cōcludit q vtercqz illorū sumit duas ꝓpōnes indubitabiles z notas: sed ostensiu⁹ sumit istas notas ex qbus fit syll's cōcludens propositū. syll's aūt ad impossibile sumit alterā illaꝛ que est manife/ ste vera z oppositū ꝗnis vere que est manifeste falsa: z hec est (Sumūt ergo.) Deinde ponit differentiam eoꝛ ex pte ꝗnum dicens. in syllogismo ostensiuo non opz opinari ꝗ/ nem esse veram vel falsaz anteqz syllogiçet. In syllogismo aūt ad impossibile semper opz opinari ꝗnem esse falsam z anteqz syllogiçet: z hec est (Huic autem.)

¶ Differt aūt nihil affirmatiuā vel negatiuam esse ꝓclonez. Sed filr se habet in vtrisqz: omne D
aūt qō ostensiue ꝓcludit z per impossibile mō/ strat: z quod per impo'e ostensiue per eosdem terminos. Nā quādo per impossibile fit syllo/ gismus in prima figura/qō verum est in media erit: aut postrema: priuatiuaz qdem in media: predicatiuam autem in postrema. Quando au tem in media fit syllogismus: quod verum est in prima/erit in oibus problematibus. Quan/ do vo in postrema est syllogismus/qō verum est/erit in prima z in media: affirmatiua quidē in prima: priuatiua autem in media.

¶ Consequēter comparat demōstrationem per impo'e ad syll'm ostēsiuum ꝓm cōuenientiam: z ꝓcedit fic. ꝓmo dicit

j q̃ tam affirmatiua q̃z negatiua ꝛclusio demõstrat per impossibile: z syllogiçat ostensiue: qꝛ oē qd̃ demonstrat per impossibile syllogiçari põt ostẽsiue z ecõuerso in eisdẽ terminis: z hec est (Differt aũt vlis.) 2° hoc ostẽdit sic. Omne demõstratiuũ per impossibile in p̃' figura syllogiçat ostẽsiue per sc̃ãm aut tertiã. Et omne demõstratiuuz per impossibile in 2ª syllogiçatur ostensiue per p̃mam. Et omne demõstratiuũ per impossibile in figura tertia syllogiçatur ostensiue per p̃mam vel sc̃ãm. ergo omne demõstratiuũ per impossibile in aliqua figura syllogiçatur in alia figura ostensiue: z supponit q̃ sil'r fit ecõuerso. qd̃ pz ex his. ponit aũt p̃mo p̃missam huius rõnis. 2° eius ostensionem ibi (Sit enim ostẽsum.) tertio cõcludit ꝗnem ibi (Manifestum ergo qm̃ per eosdẽ.) Premissa aũt constat ex tribus ꝓpõnibus. z p̃mo ponit p̃mam dicens: q̃ demõstratiuum per impossibile in p̃ma syllogiçat ostensiue per secundaz z tertiã figurã: ita q̃ affirmatiua ꝛclusio syllogiçatur ostẽsiue per tertiã: negatiua vo per sc̃ãm: z h̃ est (Nam qm̃ q̃
k impossibile.) 2° ponit sc̃ãm z pz: z hec est (Quãdo autẽ in media.) 3° ponit tertiã dicens: q̃ demonstratiuũ p̃ impossibile in figura tertia ostensiue syllogiçatur per p̃mam vel sc̃ãm: ita q̃ affirmatiua conclusio per p̃mã: negatiua per sc̃ãm: z hec est (Quando vo in postrema.)

¶ Sit enim ostensum. a. nulli: aut non omni. b. per primam figuram: ergo hypothesis qdem erat alicui. b. inesse. a. c. autem sumebatur. a. qdem inesse omni. b. aut nulli: sic enim fiebat syllogismus: z per impole: hoc autem in media figura. Si. c. a. quidem omni. b. autem nulli inest: manifestum est quoniam nulli. b. inest. a. Similiter autem z si. a. non omni. b. ostensum fit inesse. nam hypothesis quidem est omni in-
l esse. c. assumebatur. a. quidem omni. b. vo nõ omni: z si priuatiua sit sumpta. a. c. similiter: z sic fit media figura.

¶ Consequẽter illas ꝓpõnes ostẽdit. z p̃mo p̃mã. secundo secũdã cũ dicit (Rursum in media.) tertio tertiã cum dicit (Rursum in tertia.) Circa p̃m sic ꝓcedit. p̃ ostẽdit primam eius partẽ. s. q̃ negatiua per impossibile demõstrata in p̃ma figura ostensiue syllogiçat per sc̃ãm. 2° ostendit eius partẽ sc̃ãm. s. q̃ affirmatiua per impole demõstrata in p̃ma ostensiue syllogiçat per tertiam cuz dicit (Rursum fit ostensum.) In p̃' p̃mo ostẽdit intẽtuz de vli negatiua, sc̃o de particulari negatiua. In p̃mis igitur manifestat q̃ negatiua vlis per impole demõstrata in p̃ma figura ostensiue syll'az per sc̃ãm. ex hypothesi enim z vero assumpto supra ipsaz fit syll's ad impole in tertio p̃me sic. Omne. a. est. c. aliqd̃. b. est. a. ergo aliqd̃. b. est. c. ergo aliqd̃. b. est. c. sed hoc falsum: quare oppositũ hypothesis verũ. s. nulluz
m b. est. a. deinde ex opposito false ꝗnis: z vero p̃us sumpto syll'az ostẽsiue ꝓpositũ in p̃mo p̃me sic. Omne. a. est. c. ergo nullũ. b. est. a. z h̃ est (Sic eniz ostẽsuz.) Et nota hic ad euidẽtiam lr̃e q̃ syll's ad impole fit ex hypothesi z vero assumpto z cõcludit falsum. syll's aũt ostẽsiuus ad eãdem ꝗnem fit ex eodez vero p̃assumpto z opposito false ꝗnis: z ita tres ꝓpõnes sunt materia hoꝝ duoꝝ syll'oꝝ q̃s tm̃ in lr̃a ponit absq̃ ꝗne. z hoc ordine p̃mo ponit hypothesim falsam. sc̃o verũ assumptũ. tertio oppositũ false ꝗnis que sequit' ad illam ad demonstrandũ q̃ syll's ad impole fit ex p̃ma z secũda. syll's aũt ostẽsiuus ex secũda z tertia: z illud prompte teneat' ad totã expõnẽ sequẽtis lr̃e. Consequẽter manifestat q̃ particularis negatiua demõstrata per impole in p̃ma/syll'az ostẽsiue per secũdã. supponit. n. hypothesis ꝑdictionem: z accepto vero extrinsecus supra eam affirmatiue fiet syll's ad impole per p̃muz prime sic. Omne. a. est. c. omne. b. est. a. ergo oē. b. est. c. qd̃ est manifeste falsum. deinde exponẽdo sic. z vero assumpto ostendetur propositum in quarto secunde sic. Omne. a. est. c. quoddam. b. non est. c. ergo quoddaz. b. non est. a. si autẽ veruz extrinsecus supra hypothesim accipiatur negatiuũ fiet syllogismus ad impossibile in primo prime: z syllogismus ostensiuus in tertio prime ad eandem conclusionez. z h̃ est (Similiter autem z si modi.) n

¶ Rursum fit ostensum alicui. b. inesse. a. ergo hypothesis quidem nulli inesse. b. autẽ sumebatur. c. omni inesse z. a. omni vel alicui. c. sic enim erit impossibile: hoc autez in postrema figura: si. a. z. b. oi. c. Et manifestum est ex his/ qm̃ necesse est. a. alicui. b. inesse. Similiter autẽ z si sumatur alicui. c. inesse. a. vel. b. o

¶ Consequẽter ostẽdit q̃ affirmatiua demõstrata per impole in p̃ma ostensiue syllogiçat in tertia. s. particularis affirmatiua: qꝛ vlis nõ demõstrat in p̃ma. supponit enim ꝑdictoriã: z assumpto vero extra ex hypothesi affirmatiue: z vli erit syll's ad impole in secũdo prime. s. nullum. b. est. a. omne. c. est. b. ergo nullum. c. est. a. sed hoc falsum. ex opposito aũt false ꝗnis: z eodem non syllogiçatur propositũ ostensiue in tertio tertie sic. Aliqd̃. c. est. a. omne. c. est. b. q̃ aliqd̃. b. est. a. Si autẽ verũ acceptum sub hypothesi fit pticulare z affirmatiuũ erit syll's ad impole in quarto prime: z ostẽsiuus in quarto tertie: sicut patet p̃ se. sicut enim si tam. a. q̃z. b. insit. c. vl'r sequit' per primũ tertie q̃. a. insit alicui. b. simil'r z si alterum insit vl'r ei z reliquum particulariter sequetur idem per tertium vel quartum eiusdem. z h̃ est (Rursum fit ostensum.)

¶ Rursum in media figura ostẽsuz fit. a. omni p
b. inesse: ergo hypothesis qdez fuit non omni b. inesse. a. sumptũ est autẽ. a. omni. c. z. c. oi. b. sic enim erit impossibile: hoc autez in prima figura. si. a. omni. c. z. c. omni. b. Similiter autez z si alicui ostensum fit inesse: nam hypothesis qdem fuit nulli. b. inesse. a. sumptũ est autez. a. omni. c. z. c. alicui. b. Si aũt priuatiuus fit syllogismus: hypothesis qdem. a. alicui. b. sumptum autez. a. nulli. c. z. c. oi. b. quare fit prima figura: z si non vlis fit syll's. Sed. a. alicui. b. ostensum fit non inesse similiter. Nam hypothesis omni. b. inest. a. sumptum est autem. a. nulli. c. z. c. alicui. b. fit enim prima figura.

¶ Consequẽter ostẽdit ꝓpõnẽ sc̃ãm p̃ius positaz. z p̃mo ostẽdit eam quo ad affirmatiuas ꝗnes. sc̃o quo ad negatiuas. z quo ad affirmatiuas. p̃mo ostendit intẽtum quo ad vl'em. sc̃o quo ad particularẽ. Primo ergo ostẽdit q̃ vlis affirmatiua demõstrata per impole in secũda in quarto modo ostensiue syllogiçat in primo p̃me: z intelligitur idem processus qui z in predictis. z h̃ est (Rursum in media.) secundo ostendit q̃ particularis demonstrata per impossibile in tertia ostẽsiue syllogiçatur in prima ex hypothesi: z vero assumpto si hypothesis sit minor erit syllogismus ad impossibile in primo prime. ex opposito aũt false ꝛclusionis z eodem vero erit syllogismus ostẽsiuus in tertio prime: z hoc per se patet. z h̃ est (Similiter autez si alicui.) Consequẽter ostẽdit idem de cõclusionibus negatiuis: z p̃us de vli negatiua: qꝛ ex opposito eius: z vero negatiuo assumpto pro maiore syllogiçabitur falsum in-

A 3ª 2ª. ex opposito ãt ẑnis: ⁊ eodẽ ẑo syllogiçat ꝓpositũ in p̃ p̃: ⁊ pz. ⁊ h̃ est. (Si ãt priuatiuus). scdo oñdit idẽ de particulari negatiua: qz ex hypothesi que est eiꝰ oppositũ: ⁊ ex ẑo negatiuo fctõ mãifesto syllogiçat ſſm p pmũ p̃. ex opposito ãt illiꝰ falsi: ⁊ eodẽ ẑo syllogiçat ostensiue ꝓpositus in q̃rto pme: ⁊ hoc pz. ⁊ h̃ est (Et si non vniuersalis).

¶ Rursum in tertia figura/ostẽsum fit. a. omni inesse. b. ergo hypothesis qdem non omni. b. inest. a. sumptum est autẽ. c. omni. b. ⁊ a. oi. c. sic enim erit impossibile: hec autem prima figura. Similiter autem ⁊ si in aliquo fit demonstratio: nam hypothesis qdem nulli. b. iesse. a. sumptũ est autem. c. alicui. b. ⁊ a. oi. c. Si autem priuatiuus fit syllogismus hypothesis qdem. a. alicui b. inesse sumptum: est aũt. c. qdem nulli. a. b. ãt
B omni: hec aũt media figura. Similiter autem ⁊ si non vniuersaliter fit demonstratio. naz hypothesis quidem erit omni. b. inesse. a. sumptum est autem. c. a. quidem nulli. b. autem alicui: hec autem media figura.

¶ Consequenter oñdit tertiã ꝓpõẽ supius positã. ⁊ p̃ pmã s. q̃ affirmatiua demſratiua per impoſe in 3ª figura oñsiue syll'at per pmã ptẽ. scdo scdam. s. q̃ negatiua demonstrata per impoſe in 3ª ostẽsiue syllogiçat per scdam. In p̃ parte p̃ ostendit ꝓpositũ de vli affirmatiua. 1º de particulari affirmatiua. p̃ igr̃ ostendit q̃ vlis affirmatiua demſrata p ipossibile in 3ª ostensiue syll'at per pmã. In p̃ parte pmo ostẽdit qz ex hypothesi ⁊ nõ assumpto circa subm hypothesis syllogiçat falsum in qnto tertie: ex opposito ãt ẑnis false ⁊ eodem non ostensiue syll'at ꝓpositũ in pmo pme. ⁊ h̃ est (Rur
C sum in tertia). Deide oñdit idẽ de pticulari affirmatiua: qz ex eiꝰ opposito ⁊ nõ assumpto ꝯcludit falsus in sexto tertie: ex opposito aũt illius falsi: ⁊ eodẽ vero oñdit ꝓpositum in tertio pme. ⁊ h̃ est. (Similiter ⁊ si in aliq). Et nota q̃ hucusq̃ in ponendo tres ꝓpões que sunt p̃misse duoꝝ syll'oꝝ similiter posuerat pmo hypothesim: ⁊ scdo veꝝ assumptũ: ⁊ tertio oppositũ ẑnis false: decetero autẽ mutabit ordinẽ: qz pmo ponet hypothesim scdo oppositũ false ẑnis. ⁊ tertio veꝝ assumptum. ¶ Consequẽter ostendit q̃ negatiua demſrata per impoſe in pma ostensione syll'at in pma. ⁊ primo ostendit h̃ de vli negatiua. scdo de pticulari negatiua. Innuit igr̃ q̃ supposita ẑdictione vlis negatiue cũ vero extrinsecus facto mãifeste erit syll's in 4º tertie fic. Omne. b. est. c. aliqd̃. b. est. a. ergo aliqd̃. a. ẽ. c. sed hoc falsum. Ex opposito aũt ẑnis false ⁊ vere eadẽ ostensiue syll'at ꝓpositum in pmo pme fic. nullũ. a. est. c. oẽ. b. est. c. ẑ nullũ. b. est. a. ⁊ h̃ est (Si aũt priuatiuus). Deinde ostendit idẽ de pticulari
D negatiua: qz ex hypothesi ⁊ nõ assumpto syllogiçat falsum in 3º tertie fic. Aliqd̃. b. est. c. oẽ. b. est. a. ẑ aliqd̃. a. est. c. qd̃ est falsum. Deinde ex opposito ẑnis false: ⁊ eadẽ vera ostẽsiue syllogiçatur ꝓpositum in tertio tertie fic. nullum. a. est c. aliquod. b. est. c. ergo. b. non est. a. ⁊ hec est. (Similiter autem ⁊ si non vniuersaliter).

¶ Manifestũ ergo qm̃ per eosdem terminos ⁊ per ipossibile ⁊ ostẽsiue est demõstrare vnãquã q̃ ꝓpõẽ. Silr autẽ erit ⁊ cũ ostensiui sint syll'i ⁊ ad ipossibile deducere. In sumptis terminis/ qm̃ opposita ꝓpositio conclusioni sumpta est. Nam fiunt syllogismi idem his qui sunt p conuersionez: q̃re stati hẽmus figuras/ p quas vnũ quodq̃ erit. Palam ẑ qm̃ omnis propositio ostendit̃ per vtrosq̃ modos per impossibile ⁊ ostensiue: ⁊ non contingit separari alterum. E

¶ Et qz iam oñse sunt tres ꝓpões supius posite que sunt p̃ misse rõnis eiꝰ. Cõsequẽter ꝯcludit rõnem suam. s. q̃ oẽ demonstratũ per ipoſe ostensiue syll'at in eisdem terminis ⁊ ecõuerso. s. oẽ oñsiue syll'atum per impoſe demſrari potest si supponat ẑdictio ẑnis. ⁊ addit ad hmõi ꝓfirmationez q̃ hmõi syll'i similes sunt ꝯuersiuis. ⁊ h̃ est (Manifestũ ẑ qm̃ per eosdẽ). In fine ãt ex qua ẑne correlarie ꝯcludit q̃ omnis ꝓpositio demonstrari põt vtroq̃ mõ. s. ostensiue ⁊ per impossibile. ⁊ h̃ est. (Palam ergo).

Hic forte dubitaret aliqs: quare non prius cõparauit syll'm circularẽ ⁊ ꝯuersiuũ ad ostẽsiuũ sicut hic facit de syll'o p ipossibile cum tñ qlibet illoꝝ sit ex hypothesi: ⁊ syll's ex hypothesi opponit̃ oñsiuo. ¶ Et dici potest q̃ ex diffõne ꝯuersionis ⁊ circulationis pz ẑia syllogismi ostensiui ad circularẽ: ⁊ ad oñsiuũ sicut ex p̃determinatis pz: ſz ex diffinitione demſrationis p ipossibile supius data nõ pz eius ẑia: aut habitudo quã hz ad ostẽsiuũ: ⁊ ideo magis cõparat ipsum ad ostensiuũ q̃z ad alios. Dubius F

Sed nunc q̃rit̃ q̃re ꝓparat syll'm p ipossibile ad oñsiuũ p̃m ẑiam: nõ ãt p̃m ꝯuenientiã demſrationẽ aũt per ipoſe ꝓpat ad oñsiuum p̃m ꝯuenientiaz ⁊ nõ p̃m ẑiam. ¶ Et dõm/ q̃ in arte ponẽda est eorũ ẑia que multũ ꝯueniũt ⁊ nõ ꝯuenientia: ſz ꝯuenientia ponẽda est eoꝝ que multũ differũt: ⁊ hoc dicit Ari. in fine p̃mi topicoꝝ. qz igit̃ syll's ad ipoſe ⁊ syll's oñsiuus multũ ꝯueniũt: eo q̃ vterq̃ syllogiçat suã ẑnẽ: non oportuit eoꝝ ponere cõuenientiã: sed ẑiam: qz ẽt demſratio per ipossibile multum differt ab ostensiuo: qz ostensiuus ẑnem syllogiçat. demſratio aũt per ipoſe suam ẑnẽ nõ syll'at: sed fiunt ex hypothesi. iõ nõ oportuit eoꝝ ponere ẑiam sed ꝯuenientiam. Dubius

Demũ dubitabit̃ de h̃ qd̃ dicit oñsiuum syll'm sumere ꝓpões veras ⁊ idubitabiles. ꝯtingit enim vt vi oñsiue syll'are ex veris ꝓpõibus: ⁊ si nõ indubitabiles in veritate. ¶ Ad qd̃ dici põt q̃ syll's oñsiuus/ nõ est/ nisi premisse ẑnem notificent. alr. n. nõ oñdunt: ſz ẑnẽ nõ notificãt nisi fuerint note ⁊ notiores ẑne. qd̃ ergo dicẽ ẑnem oñdi ex veris indubitabilib̃ hoc est ex veris notioribus ẑne. Vel põt melius dici q̃ diffinit h̃ oñsiuum syll'm in esse eiꝰ pmo ⁊ potissimo: ⁊ sic cadit in vsu demſratoris: sic̃. n. syll's p ipossibile ꝯncipalr spectat ad demſratorẽ: vt dcm̃ ẽ: ita ei oppositꝰ ſz h̃ ꝓpat eos sic ꝯsideratos: ⁊ sic pz q̃ h̃ diffinit̃ oñsiuꝰ vt cõpetit demſratori: ſz sic ꝯstat ex veris idubitabilibus. Dubius G

Consequẽter forte q̃ret aliqs q̃re demõstratiuũ per ipoſe in vna figura nõ põt per eosdẽ terminos in eadẽ figura oñsiue syll'ari: sed in alia sic̃ pz in lr̃a. ¶ Et dõm/ q̃ est: qz syll's oñsiuus silr fit ex opposito ẑnis syllogismi ad ipoſe ⁊ vna p̃missaꝝ: sed sic̃ ꝯus de terminatũ est ex opposito ẑnis: ⁊ vna p̃missaꝝ in aliq̃ figura nõ põt fieri eadẽ figura: ⁊ iõ syll's p ipoſe ⁊ ostensiuꝰ ad eadem ẑnem sunt in eisdẽ terminis ⁊ nõ fiũt in eadem figura. Si. n. syll's ad ipoſe fiat in pma ostẽsiuꝰ fiet ex opposito ẑnis eius ⁊ vna p̃missaꝝ. ſz ꝯcl'o cũ minore facit tertiam figuram: cũ maiore ẑo scdam. silr facto syllogismo ad hypothesim in 2ª ex opposito ẑnis eius ⁊ minore fiet figura tertia. ex eodẽ aũt ⁊ maiore fiet figura pma. silr facto syll'o ad ipoſe in tertia ex opposito ẑnis ⁊ minore fiet pma. ex opposito aũt ẑnis cũ maiore scda: ⁊ sic pz ad dubium. Dubius D

Alterius forte dubitaret aliqs. vtrum negatiua demonstrata per impossibile in pma figura nõ possit aliter syllogiçari oñsiue q̃z in pma. ¶ Et dõm/ q̃ vniuersalis negatiua demonstrata p ipossibile in pma p secundã oñsiue syllogiçat. pticularis ãt negatiua cum p secũdam demſrat̃ p ipoſe syllogiçat̃ oñsiue p 3ᵐ: cuiꝰ 2ª cã est. vna q̃ vlis nõ ꝯcludit̃ p 3ᵐ: ſz pticularis. alia ãt ⁊ propin- Dubius

J gor est inspiciẽdo ad hypothesim in demſrando q̃cunq̃ ꝯ/
nẽ.si.n. oñdat p ipoſe vlis in p' hypothesis erit pticular]:
⁊ ita vez assumptũ erit maior ppo: ex q̃ ⁊ opp^to ꝯnis fit ſil'r
2ª figura. Si ãt oñdat pticularis negatia p ipoſe hypothe
sis erit tam maior q̃z minor: ⁊ ſil'r vez assumptũ. ⁊ iõ opp^m
ꝯnis cũ illo vere aliqñ ꝯstituit 2^am aliquando 3^am.

Dubiuz **Ulterius** forte q̃ret ẽt de pticulari affir^ma demſrata p
impoſe in p^a an al'r q̃z in 3ª possit syll'lari oñ
siue in eisdẽ termis. ¶ Et dõm q̃ nõ: tũ qr p p^m nõ ꝯcludit
affir^ma: tũ qr ad oñendũ pticularẽ affirmatiuã hypothesis
est vlis neg^ua que solũ maior erit in p': ⁊ ita vnũ assumptuz
erit ſil'r ibi minor ex q̃ ⁊ ꝯne solũ 3ª figura ꝯstituit. ¶ Que
Dubiuz ret ẽt forte q̃re prius oñdit intentũ in ꝯnib^o negatiuis demõ
stratis in p^a figura q̃z in affirmatiuis cum eꝯ faciat in illis
que demſrant per tertiã figuram ⁊ scõam. Et põt dici q̃ ꝯ
est: qr vlis negatiua demonstratur p ipoſe in p^a: sed nõ vlis
affirmatiua: vñ qr vle est aut pticulare/ꝑ ꝯ oñdit intentuz
in vli negatiua: deinde in pticulari negatiua pp affinitatem
eoꝯ. vltimo ãt in affirmatia pticulari. eꝯ aũt pcedit in alijs
K figuris: qr ibi oñditur ẽt vlis affir^ma p ipossibile adhuc ne/
gatiue demſrate p ipoſe in p^a oñsiue syll'lari in 2^a: ⁊ pticular]
affirmatiua in p^a demonstrata p ipossibile oñdit in 3^a. sed 2^a
figura p̃cedit tertiaz. ⁊ hac rõne põt sic pcedere Ari.

Dubiuz **Adhuc** queret aliqs. vtꝯ per ꝑmã tm̃ ostensiue syllo/
giçant ꝯnes demõstrate per ipossibile in scõa.
¶ Et dõm/ q̃ vlis demſrata p ipossibile in ꝑpa tm̃ in ꝑma
syll'lat ostẽ siue in eisdẽ terminis pticularis ãt põt in ꝑma ⁊
in 3^a. ⁊ h̃ pz intuẽti ſm p̃dictas duas causas. s. qr tm̃ ptic/
laris syll'lat per tertiam: ⁊ qr oppositũ pticularis ꝯnis vlis
est/ que põt esse tam maior q̃z minor in 2^a. opp^m ãt ꝯnis vni
uersalis est pticularis/ q̃ nõ est nisi minor in 2ª figura.

Dubiuz **Adhuc** forte queret idẽ de ꝯnibus p ipossibile demſra
tis in 3^a. s. vtꝯ affirmatiue tm̃ per ꝑmã ostensi
ue syll'lat: ⁊ negatiue tm̃ per scõam. ¶ Et dõm q̃ affirmati
ua demonstrata p impossibile in tertia solum in ꝑma osten
siue syll'lat: qõ pz intuenti ſm modũ p̃determinatũ: ſz nega
tiua demſrata per impossibile in 3ª põt ostensiue syll'lari tam
L in prima q̃z in scõa: sicut pz intuenti.

Dubiuz **Adhuc** quer^et. vtꝯ idẽ fit demſrare p ipossibile prius
ostẽsiue syllogiçatũ ⁊ ꝯuersiue syllogiçare. ⁊
vt q̃ fic: eo q̃ syll's ad ipossibile accipit opp^m ꝯnis syllogis
mi oñsiui cũ vna p̃missa ꝯ ei^o/ ad interimẽdũ regulã: ⁊ ſil'r
fit in syllogismo ꝯuersiuo. ¶ Opp^m ãt vt: qr syllogism^o cõ
In op^m uersiu^o/ ꝓtẽtus est ꝯne vna. demſratio ꝓo ad ipossibile/ plu
res hz ꝯnes. ⁊ adhuc ꝯuersiu^o accipit pro hypothesi/ tum
vez tum ſlm: ſz demſratio p ipossibile tm̃ falsuz. ¶ Adhuc
2° ꝯuersiuus aliqñ interimit vez ⁊ aliqñ falsum: sed syllogis/
mus p ipossibile tm̃ falsum. Et h̃ ꝯcedendũ est. differt. n. ⁊
in plus ⁊ ꝯuersiue syllogiçare q̃z demonstrare p ipossibile
prius ostensiue syllogiçatũ. sequit. n. ad ipsum ⁊ non ꝯuer
titur: sicut pz ex p̃dictis in opponendo. ¶ Ad oppositum
Ad ar^m ãt pz responsio. iam qr se h̃ñt sicut superius ⁊ inferius.

M A qua ãt figura est ex oppositis ppo/
sitionibus syllogiçare ⁊ in qua nõ est:
sic erit mãifestũ. Dico ãt oppositas es
se ꝑpõnes ſm locutionẽ gdez q̃tuor:
vt omni nulli/ omni ⁊ non omni. ⁊ alicui nulli ⁊
alicui ⁊ non alicui inesse: ſm veritatem ãt tres:
nã alicui ⁊ nõ alicui h̃z locutionẽ opponunt solum. Hez ãt ꝯrias gdem vniuersales vt oi nul
li inesse: vt oẽm disciplinã esse studiosam ⁊ gdez
nullam esse studiosam. Alias vero oppositas.

Postq̃ determinauit ptãtẽ syllogismi q̃ est ex ꝯpos/
sibilib^o: hic determinat ptãtẽ eius qui est ex
icõpossibilib^o. ⁊ dz iste syllogism^o ex oppositis de quo de/ N
terminat in pñti parte. Et diuidit p̃ in ptem ꝑncipalẽ ⁊ cor
relariã que incipit ibi. (Palaz etiã). ps ꝑncipalis in duas.
in p^a determinat de syllogismo ex oppositis ſm se. in 2ª cuz
dicit. (Manifestũ etiã qm̃ ex falsis). in compatione ad syl/
logismũ ex falsis. ꝑma in duas. in ꝑma ãterminat q̃uo ⁊ in
qua figura fiat syllogism^o ex oppositis ⁊ in q̃ non. in 2ª cuz
dicit. (Sunt ãt vlibus qdẽ terminis). q̃dã notabilia iuxta
gñonẽ huius syllogismi assignat. ꝑma diuidit in ꝑbemiũ ⁊
tractatũ. in ꝑbemio sic pcedit. p̃ dat intẽtionẽ dicens se esse
dicturũ in qua figura syllogiçat ex ꝑpõnibus oppositis ⁊
in qua nõ: ⁊ h̃ est. (In qua aũt). 2° aũt gratia hui^o distiguit
quot modis sint oppõnes: ⁊ quot modis ꝑpõnes opposi/
te dicens: q̃ ꝑpõnes ſm modũ enũtiandi per affirmationẽ
⁊ negationẽ q̃tuor modis opposite sunt. vno mõ sic. Omni
inesse: nulli inesse. 2° mõ oi inesse nõ oi inesse. 3° mõ alicui i/
esse nulli inesse. 4° mõ alicui inesse alicui nõ inesse. sed ſm
veritatem vltime ꝑpõnes nõ opponunt: sed ſm moduz lo/ O
quendi tm̃. alijs tribus modis vere opposite sunt ꝑpõnes.
sed in illis tm̃ due sunt oppositiones vniuersales. s. affirma
tiua ⁊ negatiua ꝯrie sunt. vniuersalis aũt ⁊ particularis cõ
tradictorie. ⁊ h̃ est. (Dico ãt oppositas).

¶ Ergo in ꝑma gdem figura/ non est ex opposi
tis syllogism^o: nec affirmatiuus: nec negatiu^o.
Affirmatiuus gdem/ qm̃ vtrasq̃ opz esse ꝑpoſi
tiones: opposite autem affirmatio ⁊ negatio. p̃/
uatiuus autem/ quoniam opposite gdem idez
de eodem predicant ⁊ denegant. In prima aũt
medium non dicitur de vtrisq̃: sed de alio/ aliõ
quidem negatur. idem autem de alio predicat:
he autem non opponuntur.

¶ Cõsequẽter ꝑsequit q̃ intendit. ⁊ diuidit in tres. In pri/
ma ostẽdit syllogismũ ex oppositis nõ fieri in p^a figura. i 2^a P
q̃uo fiat in 2ª ibi 2^a. (In media aũt figura). In 3^a q̃uo fiat in
3ª figura. ibi 3^a. (In 3ª aũt figura). In ꝑma pte sic pcedit. p̃
ponit ꝯnem intentã dicens: q̃ syllogismus ex oppositis nõ
fit in p' figura in affirmatiuis neq̃ in negatiuis. ⁊ h̃ est (Er
go in ꝑma). 2° ostendit eam. ⁊ ꝑmo ꝑmã partẽ sic: syllogis/
mus affirmatiuus in p^a figura fit ex ꝑpõnibus ambabus
affirmatiuis: sed in oppositis nõ sunt ambe ꝑpõnes affir/
mative. q̃ ex oppositis non fit in ea syllogismus affirmati/
uus. ⁊ h̃ est. (Affirmatiuus gdem). scõo scõam partem sic
ostendit: in oppositis idem affirmat ⁊ negatur de eodem:
sed in syllogismo ꝑme figure non idem affirmat ⁊ negatur
de eodem sicut pz: ergo non fit negatiuus syllogism^o ex op
positis in prima figura. ⁊ h̃ est. (Priuatiuus autem).

¶ In media aũt figura ⁊ ex oppositis ⁊ ex cõtra/
rijs contingit fieri syll'm. Sit enim bonũ i quo. a. a
disciplina autem in quo. b. ⁊. c. Si ergo omnem
disciplinam studiosam sumpsit ⁊ nullã. a. inest
omni. b. ⁊ nulli. c. q̃re. b. nulli. c. nulla ergo disci
plina disciplina est. Similr aũt ⁊ si oẽm disciplinam sumens studiosam: medicinã non studio
sam sumpserit. Nam. a. b. quidem omni. c. autẽ
nulli: quare quedã disciplina non est disciplina.
Et si. a. c. gdẽ omni. b. aũt nulli. est aũt. b. gdem
disciplina. c. aũt medicina. a. ꝯo opinio: nullam
ꝯo disciplinã opinionẽ sumens/ sumpsit quan/
dam disciplinã opinionem esse: differt ãt a prio
ri in eo q̃ in terminis ꝯuerti: nam prius gdem

ad.b.nunc aūt ad.c.affirmatiuaz:⁊ si sit nō vlis altera ppō. Semp enim filr medium est: qđ de altero qdē affirmatiue: de altero ꝯo dz negatiue: quare ꝯtingit per opposita ꝯcludi: non tamē semp nec oino. Sed cū sic se habeāt: que sūt sub medio: vt vel eadem sint vel totum ad partem: aliter autem impossibile: non enim erunt ppōnes vllo modo/neqz contrarie neqz opposite.

¶ Cōsequēter oñdit quō fit syll's ex oppositis in 2ª figura. ⁊ p̄ in vlibus. 2° in pticularib⁹. ⁊ in vlibus p̄ iuxta 2ᵐ modum. deinde iuxta p̄ᵐ modū. ⁊ adhuc in 2° modo p̄ in ꝯtijs p se sic. Ois disciplina est studiosa. nulla disciplina ē studiosa: g̃ nulla disciplina est disciplina. ⁊ h̄ est. (In media āt). 2° in ꝯtijs p accēs sic. Ois disciplina est studiosa. nulla medicina est studiosa. g̃ nulla medicina est disciplina. ex hoc seqtur p.4ᵐ p' cum aliq̄ disciplina erit medicina: ⁊ aliq̄ medicina nō fit medicina. ⁊ h̄ est. (Silr ⁊ si oēs). ¶ Consequenter docet syll'are ex oppositis in p̄ scđe: ⁊ h̄ in ꝯtijs per accidens sic. nulla disciplina est opinio. ois medicina est opinio. g̃ nulla medicina est disciplina. ex hoc seqtur cuz aliq̄ disciplina sit medicina ⁊ aliq̄ disciplina nō fit disciplina. ⁊ h̄ est. (Et si. a.c. qdē). Addit ēt dziam hmōi ad precedētem dicēs: ⁊ differt in hoc qz poz modus hz maiorem affirmatiuā. ille āt vltimo dictus maiorē negatiuā: ⁊ hec est. (Differt āt a pmo). ¶ Consequēter docet qual'r fiet iste syll's i modis particularibus scđe figure dicens. ⁊ eodem modo quo ⁊ in predictis; ⁊ pz p se vnde ꝯtingit p opposita syll'are in pticularibus sicut in vlibus: sz nō oi modo se hñtibus ppōnibus: sz si sic se hēant extremitates: vt eadem sint vel minor extremitas sit sub maiori extremitate aliter aūt non erunt opposite ppōnes. ⁊ primo mō erūt per se opposite. scđo autem mō per accidens sicut pz ex p̄determinatis. ⁊ h̄ est. (Et si sit nō vlis altera.

¶ In tertia aūt figura/affirmatiuus qdem syll's nullo mō erit ex oppositis ppōnibus/propter dictam cām ⁊ in pma figura. Negatiuus autez erit ex vlibus terminis ⁊ non vlibus exñtibus. Sit enim disciplina in quo.b.⁊.c. medicina in q̄ a. si igr sumat omnem disciplinam medicinaz: ⁊ nullam medicinam disciplinā.b. aūt omni.a. sumpsit. ⁊.c. nulli.a. quare erit quedā disciplina non disciplina. Silr āt ⁊ si nō vlr sumpta sit.a.b ppō. nam si est q̄daz medicina disciplina: ⁊ rursus nulla medicina disciplina: accidit disciplinā quandam non esse disciplinam.

¶ Consequēter oñdit quō fit syll's ex oppositis in 3ª figura. ⁊ pcedit sic. p̄ dicit ⁊ nō est in ea syll's affirmatiuus ex oppositis eadē de cā qua nō fiebat in p': qz in oppositis nō est vtraqz ppō affirmatiua. ⁊ h̄ est (In 3ª ꝯo). 2° māifestat quō fit syll's negatiuus. ⁊ p̄ in mō vlī sic. Nulla medicina est disciplina. ois medicina est disciplina. ergo aliq̄ disciplina nō est disciplina. ⁊ h̄ est. (Negatiuus āt). 2° in mō particulari s. in 3° ⁊ 4° idest dans itelligere de mō hoc. ⁊ ergo sic. nulla medicina est disciplina: ⁊ aliq̄ medicina est disciplina. g̃ aliq̄ disciplina nō est disciplina. ⁊ h̄ est (Silr āt ⁊ si nō).

¶ Sunt aūt vlibus qdē terminis sumptis/ꝯtrarie ppōnes. si āt pticularis sit altera ppositio/opposite. Qpz āt scire: qm̄ ꝯtigit opposita sumere/vt diximus: qm̄ oēm disciplinam studiosam eē ⁊ rursus nullā aut aliquam esse studiosaz: quod nō solet latere. Est aūt ⁊ per alias interrogationes syll'are alterz: aut quēadmodū dcm̄ est in topicis/sumere. Qm̄ aūt affirmationum oppositiones sunt tres spēs: sexies accidit opposita sumere/aut omni aut nulli: aut omni ⁊ nō omni: aut alicui ⁊ nulli: ⁊ hoc conuerti in terminis vt a.omni.b. ⁊ nulli.c. aut oi.c. ⁊ nulli.b. aut huic quidem omni: illi vero non oi: ⁊ rursus hoc cōuerti per terminos: filr autem ⁊ in tertia figura. Quare manifestū est quotiens ⁊ in qb⁹ figuris contingit per oppositas ppōnes fieri syll'm.

¶ Conseqnter determinat q̄dā notabilia iuxta gñonem p̄dictā obseruanda ⁊ sunt tria. p̄ᵐ tale. in tota gñone syll'i ex oppositis fiunt vl'es syll'i ex ꝯtijs. particulares autem ex ꝯdictoꝯtijs. ⁊ h̄ est (Sunt aūt vlibus qdem terminis). Scđo dicit ꝑm quot modos oppōnum fiat syll's ex oppositis qz ꝑm duos. s. ꝑm ꝯtietatem ⁊ ꝑm ꝯdictionem ita ⁊ concesso vno oppositoꝯ ex qbus syllogiçari dz accipiat reliquuz p syll'm. Et ēt per ppōnes p̄ter nēcias eo mō quo determinatum est in topicis. ⁊ h̄ est (Opz autem scire). Tertio notabile, ad multiplicationē ⁊ sufficientiā syll'oꝯ ex oppositis p̄tinet: ⁊ est. ⁊ tribus modis sint ppōnes opposite. s. oi nulli oi nō oi. alicui nulli. ⁊ sex modis ꝯsequēter combinare ppōnes ad ꝯstituendū syll'm ex oppositis. ⁊ hoc tam in prima q̄z in 3ª figura: qz cum opposite ppōnes sint affirmatiue ⁊ negatiue: aut affirmatio erit maior ⁊ negatio minor: aut ecōuerso. ⁊ ita q̄uocunqz sint opposite ppōnes due sūt combinationes. ⁊ h̄ est. (Qm̄ āt affirmationū). consequenter epilogat. ⁊ h̄ est. (Quare manifestum).

¶ Manifestū etiā qm̄ ex falsis qdem est verum syllogiçare quēadmodū dictū est prius: ex oppositis aūt nō est. Semp enim syll's ꝯtrarius ē rei: vt si est bonum/non esse bonū: vel si est aial/non esse animal: eo ⁊ ex contradictione est syllogismus ⁊ subiecti termini: aut idez sunt: aut hic qdem totum: ille autem pars.

¶ Conseqnter comparat syll'm ex oppositis ad syll'm ex falsis: ⁊ qz ꝯueniunt multū: eo ⁊ vterqz falsum sumit: ⁊ ō tm̄ dat eoꝯ dziam. In syll'is ex falsis ꝯtingit veꝯ ex falsis syllogiçare: sz in syll'o ex oppositis nō ꝯtingit veꝯ syll'are ex assumptis. g̃ differūt. Dui⁹ rōnis pmo ponit maiorem ⁊ hec est (Manifestū ēt). 2° minorem: ⁊ h̄ est (Ex oppositis aūt). 3° declarat minorē sic. In syll'o ex oppositis semp se hz cōclusio ꝯtie ipsi rei: ibi. n. filr remouetur vna extremitas ab alia: sed extremitates ita se habent ⁊ sunt idem: aut minor extremitas ꝯtenta sub maiori ⁊ vtroqz modo erit ppō negatiua falsa. ⁊ hec est (Semper enim syll's).

¶ Palā ēt in palogismis qm̄ ꝯtingit hypotheseos fieri ꝯtradictionē: vt si est impar/nō esse impar: nam ex oppositis ppōnibus ꝯtrarijs rei fit syllogism⁹. Si g̃ sumpserit hmōi erit hypotheseos ꝯtradictio. Qpz aūt ꝯsiderare qm̄ sic qdez nō est ꝯtraria ꝯcludere ex syll'o vno/vt vna fit cōclusio. Qm̄ qdem non est bonū: bonū aūt aliud qd tale/nisi statim hmōi ppositio sumat: vt omne animal esse albū ⁊ vt nō albū: hominem autē animal: sz assumere opz ⁊ ꝯtradictionez: vt qm̄ omnis disciplina opinio ⁊ nō opinio. Deinde sumere/qm̄ medicina disciplina qdem est: nulla

3 aũt opinio/quẽadmodũ elenchi fiũt:aut ex duo
bus syllis. Quare esse qdem contraria ꝓm veri
tatem/que sumpta sunt/non est alio modo q̃z
hec/quẽadmodum dictum est prius.

¶ Sequit̃ ꝑs correlaria totiꝰ capli:ꝛ ꝓcedit sic.ꝑ correlari/
um ꝓcludit.2° icidẽter qdem adiũgit correlariũ tale:qꝛ de
syll'o ex oppositis determinatũ est in quo accipiunt̃ oppo/
sita:ꝛ posset videri aliqd nõ esse mãifestiꝰ incoueniẽs ꝓces/
sione oppositoꝝ:ꝛ ita posset videri ꝙ nõ esset vlteriꝰ ex eis
ꝓcludendũ.ꝓcludit mãifestũ esse ꝙ in syll'o ex oppositis ni
hil,phibet fieri syll'm hypothesis.q.d.cũ ibi supponant̃op
posita nihil,phibet iterimere illam suppositionem.qñcũqz
enĩ ꝓcludit̃ mãifestius incõueniẽs hypothesi per ipsum est
ĩterimere hypothesim:sz negõ elsdẽ a se est mãifestius inco
ueniens q̃z acceptio oppositoꝝ: ꝛ ita in syll'o ex oppositis
ex incõuenienti mãifestiori ꝓtingit hypothesim ĩterimere.
k ꝛ ꝑ est (Palam ẽt). Et nota ꝙ in ꝑ correlario signat vtilita
tem huiꝰ syllõ.s.cũ ꝓcessa sint opposita siue iplicite siue ex/
plicite ex illis ꝓtigit ꝓcludere remotionem eiusdẽ a se:qõ
est mãifestissimũ incõueniens:ꝛ exinde iterimere hypothe
sim. Et nota ꝙ ꝑ vocat syll'm ex oppositis palogismum:qꝛ
in eo accipiunt̃ opposita sic̃ ꝓtingit aliqñ in sophisticis. Sz
melius dici ꝑt ꝙ iste syllogismus maxie pertinet ad demõ/
stratorẽ cũ disputat cum cauillatore. Unde fit iste syll's pri
mo in disciplinis ꝛ ex ꝓprijs.sed syll's qui est ex ꝓprijs con
cludens falsum ꝛ ex falso:vel falsis dr paralogismus disci/
pline:q̃re syll's ex oppositis cũ fit hmõi paralogismus di/
scipline est:ꝛ iõ vocat eum paralogismuz.

¶ Opz aũt ꝓsiderare/qm̃ sic qdẽ nõ est ꝓna ꝓclu
dere ex syll'o vno/vt vna sit ꝓclusio. Qm̃ qdẽ nõ
est bonũ:bonũ aut aliud qd tale.nisi statiz hmõi
l ppositio sumat̃.vt oẽ aial eẽ albũ ꝛ vt nõ albũ:
hoiem aũt aial:sed assumere opz ꝛ ꝑdictionẽ:
vt qm̃ ois disciplina opinio ꝛ non opinio. De/
inde sumere/qm̃ medicina disciplina quidẽ est:
nulla ãt opinio/quẽadmodum elenchi fiũt:aut
ex duobus syllogismis:quare esse qdem cõtra/
ria ꝓm veritatem/que sumpta sunt non est alio
modo/q̃z hec.quẽadmodum dictum est prius.

¶ Cõseq̃nter qꝛ dixerat ꝙ est accipe opposita ex qbꝰ ẽ syll'a
re p syll'm:determinat quot modis opposita pñt sumi per
syll'm:ꝛ ꝓcedit sic. ꝑ dicit ꝙ p syll'm vnũ nõ ꝓtingit accipe
opposita nisi ita ꝙ vnũ oppositoꝝ fit alteri copulatũ in ma
iori extremitate sic. Omne aial est albũ ꝛ non albũ:ois hõ
est aial.q̃ ois hõ est albꝰ ꝛ non albus.ꝛ ꝑ est. (Opz ãt ꝓsi/
derare). Scõo dic̃ ꝙ si non accipiunt̃ opposita per syll'm
m vnũ:aut opz sumere illa:ita ꝙ vnũ supponat̃ ꝛ falsuz syllo/
gizetur:vt si supposito ꝙ ois disciplina sit opio syll'aret̃ per
ꝑm tertie ꝙ aliq̃ disciplina nõ sit opio sic.nulla medicina est
opinio.ois medicina est disciplina. ergo aliq̃ disciplina nõ
est opinio.aut opz ea sumere p diuersos syll'os:ita ꝙ vnuz
oppositoꝝ syll'et̃ p syll'm vnũ ꝛ aliud p alium:sicut fiunt re
dargutiones.ꝛ ꝑ est. (Sed assumere opz ꝛ ꝑdictionez).in
fine ãt ꝓcludit ꝙ plurib̃ modis non ꝓtingit opposita per
syll'm sumi.ꝛ ꝑ est. (Quare esse qdem ꝓna).

Dubiuz **Dubitatur** ꝑ de syll'o ex oppositis an sit syll's.ꝛ vi
det̃ ꝙ nõ:qꝛ syll's est ex oppositis: sed
opposita nõ est sil' ponere.aia.n.non ꝓsentit in opposita si/
2° mul/nec ponit ea. ¶ Adhuc syll's est ex trib̃ terminis:sed
Ꝓ° hic sũt tm̃ duo. ¶ Sed dicet ꝙ hic sũt tm̃ duo ꝓm subam:ꝛ
Contra tres ꝓm rõnem. ¶ Sed ꝓtrariẽ q̃ vnꝰ termiñ est duo
qꝛ bis subijcit̃:ꝛ reliquꝰ erit duo:qꝛ bis ꝑdicatur.ꝛ ita vel
erũt ꝑ tm̃ duo termini ꝓm rõnẽ ꝛ ꝓm subam.vel q̃tuoꝛ sunt n
termini ꝓm rõnẽ:ꝛ ita adhuc non erit syll's. ¶ Adhuc si ex 3°
duobꝰ terminis fieret syll's:qꝛ vnus illoꝝ multiplicatꝰ est
ꝓm rõnem:tũc ex vnico termino sic multiplicato/fieret syl/
logismꝰ sic.nullus hõ est hõ:ois homo est homo.q̃ nullus
hõ est hõ:sz ꝑ nõ est verꝝ. ¶ Ad ꝑm dici ꝑt ꝙ ad ꝑ ꝙ fit syl/
logismꝰ/nõ opz ꝙ termini p se supponant̃ ab aia ꝓm ꝓsen/
sum:sed ꝙ disponant̃ ꝓm figurã ꝛ modũ:ꝛ hoc intendit di
stinctio qñ dr/ꝙ syll's est ex oppositis. Vel ꝑt dici ꝙ ꝑmis
se ponũt̃ ab aia:sed ꝑ ꝓtigit 2r.aut absolute ꝓsiderãdo eoꝝ:
aut in comparatione ad aliqd 3m eliciẽdũ ex eis. ꝑ° nõ ponũt̃
opposita in syll'o ex hypothesi.Sed ponit oia opposita sil'
pp mãifestius incõueniẽs ꝓndũ:ꝛ ꝑ dico de oino oppositꝰ.
opposita ãt aia sil' opinat̃:sed ꝑ est tm̃ qñ decepta est ꝛ nõ
ꝑcipit esse opposita. ¶ Ad 2m rñdet̃ sic̃ dictũ est:ꝛ ad obm
Rn.co ꝙ sicut pũctus ꝓtinuãs duas lineas est vniẽs duo di
uersa:manẽs tm̃ vnus ꝓm subam ꝛ rõnem ꝛ nõ multiplica/
tus.sic terminꝰ medi/q nõ igredit̃ ꝓnem est vnꝰ nõ multi
plicatus:neqz ꝓm subam:neqz ꝓm rõnem vniens extrema
diuersa.ille ãt terminꝰ q est loco extremitatũ/multiplicat̃
ꝓm rõnem:sz non ꝓm subam:ꝛ ita non sequit̃ ꝙ sint q̃tuoꝛ/
nisi ꝓm rõnẽ. ¶ Ad vltimũ dõm/ꝙ ex vno termino non fit
syll's:q̃uis fiat ex duobꝰ:eo ꝙ in syll'o opz ꝓnem esse alte/
ram ab vtraqz ꝑmissaꝝ:qꝛ opz aliud accidere:eo ꝙ ꝑ sũt:
sz ꝑ nõ ꝓtingit si tm̃ vnꝰ sumat termiñ sic̃ ẽt in duobus.

Ulterius forte q̃ret̃ de cui̇ ꝓsideratiõe fit:ꝛ ad quẽ Dubiuz
ꝑtineat sic̃ instr̃m.ꝛ vr̃ ꝙ ad nullũ:ꝛ ita erit
iutilis.nõ.n.vr̃ ꝑtinere ad dialecticũ:cũ p ipm nõ fiat fidez.
neqz ad demõstratorẽ:cũ p ipm nõ fiat scia.neqz ad sophistã:
cũ ꝓcludat ex necitate. ¶ Et dõm/ꝙ aliqd ꝑtinet ad vsum
alicui̇ 2r.s.aut directe aut indirecte.ꝑ ãt mõ non ꝑtinet ad
aliquẽ syll's ex oppositis/sicut ofisum est.scẽdo ãt mõ facit
dialectic̃:aut cũ obm̃ disputat cũ ꝓterno hz ex datis redu
cere fidentẽ ad mãifestũ inconueniẽs:vt p ꝑ redeat rñdẽs
ad statum debitum disputãdi.ꝑ aũt maxie põt/si opposita
iplicite ꝓtigat dari:ꝛ tũc vtet̃ dialecticus syllogismo ex op p
positis ad concludendũ negõnem eiusdẽ a se:qõ est incon/
ueniẽs manifestissimũ. Sil'r aũt ꝑtinet ad demõstratorẽ. cum
enim disputat cũ cauillatore ꝓtingit ipm cauillatorẽ igno/
rantẽ dare iplicite opposita vel dare oppositũ veri:ꝛ tunc
opz syll'are illud verꝝ:ꝛ deinde ex illis syll'are inconueniẽs
mãifestissimũ vt prius:vt ita remoueat ignorantiã cauilla/
toris.sic q̃ ꝑtinet tã ad dialecticum q̃z ad demõstratorẽ nõ di/
recte:qꝛ faciat p se fidem vel sciam.sic̃ prius dictuz est.ꝑ tm̃
sciendũ ꝙ maxie:ꝛ ꝓmo ꝑtinet ad demonstratorẽ:ꝛ sic hic
de ipso tradit̃ cognitio:ꝛ iõ significauit Ari.in tex.in corre
lario ꝓsus finẽ capli sic̃ pz in expõne lr̃e. ¶ Consequenter Dubiuz
querit̃ de dictis in lr̃a.ꝛ ꝓmo q̃re cũ alijs oppõnibus ꝓnu
merauit in lr̃a oppõnẽ priuatiuã ꝛ relatiuã. Sed ꝑ pz.s.de
ꝓplexis:ꝛ de oppõne forali complexoꝝ que est penes affir
mationẽ ꝛ negõnẽ:sed oppõ priuatiuoꝝ ꝛ relatiuoꝝ est in
complexis:ꝛ si fuerit translata ad oõnes:vt ꝑ sor. videns
sor. cecus est non erit ita opposita formal'r: sz mãliter tm̃: Q.
qꝛ ꝓm terminos. ¶ Deinde q̃rit̃ qño verum sit ꝙ dic̃ tres
oppõnes esse ꝓm veritatem/cũ nõ sint nisi due.s.ꝓrietas ꝛ
ꝑdictio. ¶ Et dõm/ꝙ est considerare oppõnẽ 2r.s.in se nõ
ꝓhendo ad mãm vt ad ꝓpõnes oppositas: ꝛ sic est tm̃ du/
plex oppõ.s.ꝓrietas ꝛ ꝑdictio.ꝛ ꝓhendo ad mãm:ꝛ sic sũt
tres oppositiones.qꝛ tripl'r sunt ꝓpõnes opposite.vno mo
do ꝓrie.ꝛ duobus modis contradictorie.

Ulterius forte dubitabit aliqs de ꝑ ꝙ dicit non fie/
ri syll'm negatiũ ex oppositis in ꝓma figu Dubiuz
ra.ꝛ vr̃ ꝙ sic: cum syll's ꝓmo ꝛ ꝓncipal'r sit in ꝑa figura in
quã reducit̃ syllogismus aliaꝝ figuraꝝ:cũ fiat syll's ex op
positis in ꝓma ꝛ in 3a vr̃ fieri in ꝓma. ¶ Adhuc facto syllo
gismo ex oppositis in ꝑa ꝑ ꝓuersa maiore erit in ꝓmo ꝓme 2°
ꝛ erũt opposite ꝑmisse:qꝛ sic dictum nullum risibile est hõ

A z nullus hō est risibilis. ḡ nullus hō est homo: erūt pmisse incompossibiles z opposite. Si ãt dicat cum Ari. q̃ in tali syll'o non affirmat' idē, de eodē in pmissis: q̃ tñ opz ad oppositum ꝓtijs oppositis ꝓtie pm accidēs nō affirmatur idē de eodē. vt si dicam: omnis disciplina est opinio: nulla medicina est opinio: qz nō subijcit' idē vtriq̃. Et tamē Ari. docet ex sic oppositis syll'are: quare, vz q̃ possit syll'ari ex oppositis in pma figura. ¶ Et dōm/q̃ oppō potest accipi cōiter. vt ꝓtrehēdat incōpossibilitatē z repugnantiã: z sic accipiendo nō pt ex oppositis syll'ari in pma figura. sic nō loquitur Aris. de oppositis hui⁹. Vel pt accipi ppie: vel sic opponunt' vbi idē subijcitur z pdicat' in affirmatiua z negatiua: sz B ꝓtingit dupl'r. vno mō vt idē vtrobiq̃ subijciatur pm rem z vocē: idē vtrobiq̃ predicet' pm rem z vocē: z sic sunt opposite p se. alio mō vt idē pm rem z vocē subijciatur vtrobiq̃: z idē pm rem diuersum pm rōnē predicet' sicut inferius z supius se hñt z ecōuerso: z sic sūt opposita p accidēs: z sic erit syll's ex oppositis in p⁹ figura. ¶ Dōm igitur ad pmum/q̃ lz syll's p̄ fiat in pma figura z ꝓter in alijs nihil pbibet syll'm ex oppositis fieri in alijs figuris z nō in pma. ¶ Ad 2ᵐ pz rñsio per pdicta. similiter ad 3ᵐ pz: qz ꝓtie: aut opposite pm accñs nō faciunt disponē pme figure sicut scde vel tertie: vt pz ex pdictis z ió ex oppositis nō syll'atur in pma: sz tm̄ ex repugnantibus.

Dubius **Consequēter** q̃ritur de dispōne syll'ī ex pmissis: qz cū idem subijciat' vtrobiq̃ erit syll's in tertia figura. ¶ Adhuc cū pdicet' vtrobiq̃ erit syll's in 2ª: z ita ois syll's ex oppositis indifferēter spectat ad 2ᵐ z 3ᵐ figuram: qd est incōueniēs vt vz. ¶ Queritur ḡ quo cognoscit sic gñaliter qñ fit iste syllogismus in 2ª z qñ in 3ª z qual'r. ¶ Et dōm q̃ ꝓsiderādo premissas ante ꝓnis ptractationē/est mã syll'ī scde figure vel tertie indifferēter. sz p voluntate ptractãtis est vt ꝓcludatur in prima vel in 3ª. ꝓclusio aūt iam pz vbi fit syll's: qz si ꝓcludat' subm de subto fit syll's in 2ª figura. si pdicatum de pdicato figure tertie erit syll's: eo q̃ sil'r ꝓcluditur extremitas de extremitate z mediū nō igredit ꝓnem. ¶ Cōsequēter forte quer et' de tertia notabilitate quã ponit de multiplicatiōe syllogismi ex oppositis. dicit enim q̃ sex sunt combinationes ex oppositis in scda figura z sex in tertia: qd vz falsum: qz non fit syllogismus in prima maiore existēte particulari/ nec i tertia minore exñte negatiua. Et dōm q̃ sex sunt vtrobiq̃ cōbinationes: sed nō tot syllogismi. sunt enim quedam combinationes vtiles/quedã inutiles. Sed tunc q̃ritur numerus z sufficiētia vtilium. z dōm q̃ omni ineē z nulli ineē/faciūt duas. aut enim est maior affirmatiua z minor negatiua. z ita est se. ūdus modus secūde figure: aut ecōuerso z est primus modus eiusdē. ¶ Adhuc omni ineē/nō omni ineē/faciunt duas. aut eni est maior vl'is z minor pticularis: z tūc est quartus scde: aut ecōuerso. z est inutilis in pma figura. ¶ Adhuc nulli ineē z alicui ineē faciunt duas: q̃ ꝓ illa facit 3ᵐ scde/q̃ bz maiorē vl'em z minorē pticularē. illa aūt que ecōuerso inutilis est: z ita in pma figura sunt q̃tuor syllogismi ex oppositis. in 3ª ãt figura sunt sex cōbinationes: sz tm̄ tres vtiles: scz q̃ hñt minorē affirmatiuã: sicut pz intuēti. z ita in vniuerso nō sunt nisi septem syllogismi ex oppositis.

Dubius ¶ Deinde q̃rit de ꝓparatiōe syllogismi ex oppositis ad syllogismi ex falsis. vz. n. cōtineri sub eo: z ita deberet vt vz superius determinari de syllogismo ex falsis. ¶ Et dōm/q̃ accipiendo syllogismuz ex falsis put pōt in ꝓnē verã z falsam cōmuniter ꝓtrehēdit sub eo syllogismū ex oppositis: sz sic nō determinabat' superi⁹ syllogism⁹ ex falsis. z ideo ibi non determinabat' syllogismus ex oppositis. accipiēdo ãt syll'm ex falsis vt tm̄ cōcludit vez sic nō cōprehendit syllogismū ex oppositis sic hic dicit. Sed sic accipiebat' syll's

Dubius superius ex falsis. ¶ Deinde q̃rit de hoc q̃ dicit opposita posse ꝓcludi p vnū syllogismū. B. n. vz falsuz. si eni copulentur opposita in pdicato vni⁹ ppōnis/illa ppō erit plures: qz bz plura pdicata/ex qbus nō fit vnū: vt cum dr. aial est album z nō album. sz ex talibus ppōnibus nō syll'at': q̃re nō syll'atur opposita p syll'm vnum sic ipse dicit. ¶ Et dōz/q̃ non ois pluralitas impedit syll'm. accepta autē ppōneque plures sit/p copulationē fieri pōt syll's: non tamē vere vnus: sz talis syll's in duos resolubilis est/eo mō quo ppō accepta in tres ppōnes: sic eo mō q̃ ppositio est vna z syllogismus erit vnus.

A pncipio aūt petere z accipere ē quidem/vt in genere est sumere/in eo q̃ ē non demonstrare propositum.

Postq̃ Ari. determinauit modos syll'oꝝ ex hypothesi: siue ptātē syll'ī. hic intēdit de qbusdaz obliqtatibus siue erroribꝰ circa pdicta incidētibus z sunt tres. quoꝝ primꝰ est petitio eiꝰ qd est in pn°: qui icidit circa syll'm circularē. aliꝰ est falsum nō pp hypothesim accidere q̃ icidit iuxta syll'm p ipossibile. tertiꝰ ē fallīa cōpōnis q̃ icidit iuxta syll'm ex oppositis. De his tribꝰ ḡ in pte ista determinat. p̄ de p̄. 2° de 2° cū dicit (Nō pp hoc ãt). 3° de 3° cū dicit (Accidit ãt). p̄ª in duas. in pª determinat qd sit petere quod est in pn° z quot modis z qūo fiat. in 2ª cū dicit (Est aūt in pn°). determinat qūo hic determinat' petitio eiꝰ qd est in pn°. p̄ª in duas. in pma determinat qd fit z quot modis. in 2ª cū dicit (Si ḡ aliqs). qūo fiat. p̄ª in duas. in pma ostēdit qd fit. in 2ª cum dicit. (Hoc ãt accidit). quot modis fit. in pma inqrit diffōnē petitiōis z pcedit sic. pmo supponit genꝰ eiꝰ dicēs: q̃ petere qd ē in pn° vt in gñe dicatur est nō demr̄are ppositum. z B est (In pn° autem).

¶ Hoc ãt accidit multipl'r. nã z si oino non syllogiçent z si p ignotiora aut sil'r ignota: z si per posteriora qd prius est. Demōstratio eni ex prioribus z notioribꝰ est: hoꝝ ḡ nullū est petere qd ex pncipio est. Sz qz hec qdem p se nata sūt cognosci: illa vo p alia. nã pncipia qdem p se: q̃ ãt sūt sub pncipijs p alia: qñ qd nō p se notū est p se/aliqs conat' oñdere: tūc petit qd ex principio. hoc ãt ē quidem sic facere vt statim pbet qd ppositū ē. Cōtingit ãt z trāsferētes in alia que nata sunt p illud oñdi: p hec demr̄are quod ex pncipio vt si. a. oñdatur p. b. z. b. p. c. c. ãt natuz sit oñdi p. a. accidit eni idem. a. monstrare eos p se qui sic syllogiçãt: qd faciūt q̃ palellas arbitrant' scribere. latēt eni idē seipsos talia sumētes que nō valeāt demr̄are/cum nō sint palelle. Quare sic accidit syll'antibꝰ singulū esse dicere/si est singulū: sic ãt oñdens/erit p se notū: qd ē impoſe.

¶ Inuestigat differētiam cōpletam diffinitiōis z diuiditur. quare primo diuidit genus acceptum per tres dīias quarum nulla est ad ppositū dicēs: q̃ nō demōstrare ppositū tripl'r est. vno mō si omnino nō syllogiçat'. alio mō si syllogiçet' p ignotiora aut per eque ignota. tertio mō si prij⁹ syllogiçetur per posteriora. si nullo istoꝝ modoꝝ petit' qd est in pn°. z B est (Hoc ãt accidit multipl'r). 2° ponit diuisionē aliam a qua sumitur dīia complens diffinitionem z cōcludit diffinitionem sic. q̃dam nata sunt per se cognosci vt principia prima. quedam autem per alia vt conclusiones per principia. q̃ igit' nō per se natum cognosci vel aliquis per se ostendere petit' qd est in pncipio. petere ergo id quod est in pn° est nō demr̄are ppositum eo q̃ nō per se notum per se conat' aliquis ostendere. z hec est diffinitio eius. z B est.

j (Sz qz hec qdē). Cōsequēter determinat quot sint in gnali dans duos modos ei⁹. quorꝝ ꝓmus est. qñ idē noie z re ad sui ꝓbationē accipit: qd nō est natū ꝑse: z pz ꝑse. z iō nō exemplificat. z ꝗ est (Hoc aūt ē). scdꝰ est qñ aliqd oñdi dz: z fit digressio ad aliqd aliud qd est natū oñdi ꝑipm z assumit tūc aliqd qd natū est oñdi ꝑpositū ad ostendendū ꝓpositum. z ꝓcedit sic. ꝑ ponit istū modū. z ꝗ est (Cōtingit aūt). 2° explanat eum ꝑ exēplū. z ꝑ ponit exēplum transcendēs tale. c. natum sit ostēdi ꝑ. a. z demonstret. a. per. b. z. b. per c. sic eni ostēdit. a. ꝑ. c. c. natum est ostēdi ꝑ. a. q̄re. a. ꝑ seipz ostēditur: qz cū. c. ostēdatur ꝑ. a. z. a. ꝑ. c. a. ostēditur per. a. z fit petitio eius qd est in ꝓn° si. a. nō sit ꝑ se natum ostēdi. z ꝗ est (Ubi si. a. oñdat). ꝑ ponit exēplum spāle mathematicum dicens: cum lineas nō ꝯcurrere sit ꝓpter ꝗ q̄ sunt eq̄ distantes: z nō eꝯ. cōstat q̄ lineas nō ꝯcurrere natū est ostēdi per ꝗ q̄ eque distant z nō eꝯ. q̄re si e conuerso ostēdant linee eque distantes esse ꝑ hoc non ꝯcurrunt petitur quod
k est in ꝓncipio. ostendetur. n. idem sic circulariter ꝑ seipsum qd non est natum ꝑ se cognosci: z ita sic demonstrantes nō demonstrant. z ꝗ est. (Qd faciunt qui paralellas).

¶ Si ergo aliquis in manifesto exñte qm̄. a. inest c. filr aūt qm̄ z. b. petit. a. inesse. b. nondum manifestum si quod est i ꝓncipio petat: sed qm̄ nō demonstrauit manifestum. Non enim est principium demonstrationis/qd similiter est incertum. si āt. b. ad. c. sic se hz vt idem sit: aut si videlicet palam qm̄ conuertuntur: aut inest alterum alteri quod i ꝓncipio ē petit: nā z qm̄. a. iest. b. ꝑ illa monstrabit si conuertant: nunc autem hoc prohibet sed non modus. si autem facit hoc qd dcm̄ est vtiqz faciet z ꝯuertet ꝑ tres terminos.

l ¶ Cōsequēter ostendit qūo facit petitio eius qd est in ꝓncipio in specialibus modis z figuris. z diuiditur in duas. in prima ostendit qūo fiat in modis affirmatiuis. in scda cum dicit (Qñ autem negatiue). qūo fiat in modis negatiuis. prima in duas. In ꝓma ostēdit qūo fiat in prima figura. in secunda cum dicit. (Si ergo est ex ꝓn°). ostendit q̄ similr fit in alijs figuris. ꝓma in duas. in ꝓma ostēdit qūo fit petitio in maiori ꝓpōne. in scda dicit. (Silr autem z si. b). qūo in minori. In ꝓma sic ꝓcedit. ꝓmo dicit q̄ si hec ꝯclusio. oē c. est. a. sit dubia. z hec maior. omne. b. est. a. filr. z syllatur sic oē. b. est. a. oē. c. est. b. g̃ oē. c. est. a. nōdū manifestū est an petat qd est in ꝓn°. Sed manifestū est q̄ nō demrat ꝓpositum: qz ꝓpō eque icerta ꝗni nō est ꝓn^m demrationis. z ꝗ est (Si g̃ aliqs). 2° q̄ si termini minoris ꝯuertant z maior sit eque dubia ꝗ erit petitio eius qd est in ꝓn°. z ꝗ est. (Si aūt b. ad. c.) 3° dat rōnē huius. z est qz maior pōt ostēdi ꝑ ꝗnez
m z ꝯuersaz minoris eq̄liter fit ꝗ per ꝓmissas: z ita sequetur idem oñdi per seipm qd non est per se notū. pz igitur q̄ cōuertibilitas terminoꝝ minoris ꝓhibet petitionem eius qd est in ꝓn° sed non ꝑdictus modus sumēdi maiorem eq̄ dubiam ꝗnē z terminos minoris cōuertibiles: qz si sic fiat petetur quod est in ꝓncipio z erit conuertere ostensionem in eisdē terminis. z ꝗ est. (Nam z quoniam. a).

¶ Similr aūt z si. b. sumpserit inesse. c. cū filr sit incertum. z si. a. ipsi. c. nōdum qd ex principio: sed non demonstrat. Si autem idem sit. a. z. b. aut in eo qd conuertunt: aut in eo qd sequtur ei qd est. b. quod est ex principio petit propter eandem causam. Nam valet quod ex ꝓncipio dcm̄ ē nobis/qñ ꝑ se mōstrat/qd nō ē manifestū ꝑ se.

n ¶ Cōsequēter docet qūo fit petitio eius qd est in ꝓn° in minore dicēs: q̄ si hec minor. oē. c. est. b. sit eque dubia huic ꝗni. oē. c. est. a. z sumat ad eius ꝓbationē nōdū erit petitio iz manifestū est q̄ nō demrat. si āt minor sit dubia z termini maioris cōuertant erit petitio: qz ex ꝗne z conuersa maioris syllogiçabitur minor: z ita idē oñdet seipsum cum non sit natum ostendi. z ꝗ est. (Similiter autem z si. b.)

¶ Si ergo est in principio petere/ꝑ se monstrare quod non ꝑ se manifestū. Hoc aūt est non ostendere/qm̄ similr dubia sunt/quod monstratur z per quod monstrat: vel in eo q̄ eadem eidem: vel in eo q̄ eisdē idē inesse sumitur. In media q̄dem figura z tertia vtroqz mō cōtinget/q̄ est ex
o ꝓncipio petere: in predicatiuo autē syllogismo z in tertia z in prima figura.

¶ Cōsequēter oñdit q̄ petitio eiꝰ qd est in ꝓn° filr pōt fieri in 2ª z 3ª figura sic. petitio est qñ nō ꝑ se notum ꝑ se ostēditur: quando vna ꝓpōnum est eque dubia ꝗni: z termini alterius ꝯuertunt: iz sic se hze ꝓpōnes cōtingit tam in 2ª q̄z in 3ª figura. g̃ petitio fit tam in ꝑ° q̄z in 3ª. huius rōnis primo ponit maiorē. z ꝗ est (Si g̃ ex ꝓn°). 2° cōcludit ꝗnē. z ꝗ est. (In media aūt figura). 3° remouet dubitationē: qz nō manifestauit in ꝓn° qūo fit petitio in affirmatiuis modis ꝓme figure. z ꝯnter ꝓbat eadē fieri in alijs figuris: ne ꝓꝗ putet aliquis ipsum velle affirmatiuū fieri syll'm in ꝓma figura cum petitiōe: remouet ꝗ dicēs: q̄ petitio eius qd ē in ꝓncipio fit in syll'o affirmatiuo in ꝓma figura z 3ª z non in 2ª. z ꝗ est. (In ꝑdicatiuo āt syll'o). ¶ Ad intellectum maioris notandū q̄ ꝑ hoc qd dicit (Vel in eo q̄ eadē z c.) intelligit terminos alterius ꝓpōnis ꝯuerti. ꝑ ꝗ enim quod dic (eadē siue ineē eidē). itelligit terminos maiores ꝯuertibiles esse.
p In ꝓma. n. figura sumitur tam maior extremitas q̄z mediū ineē minori exñti q̄ si sint eadē termini maioris ꝯuertunt. maior. n. fit ex medio z maiore exñte. ꝑ hoc autem q̄ dicit (Idē siue ineē eisdē). intelligit terminos minoris ꝯuerti. in ꝓma. n. fignra sumitur maior ineē medio z postremo q̄ si sint eadē termini minoris ꝯuertuntur. fit enim minor ꝓpositio ex medio z postremo. quod ēt nō dictum est in prima figura cōmune ē ad 2^m z ad 3^m si sumatur ineē cōmunitē ad modum quo ꝑdicatum inest subto z quo subm iest ꝑdicato sicut pz ituēti. vñ nihil aliud itelligi dz ꝑ illum ꝓmonē q̄z q̄ termini maioris ꝯuertuntur vel termini minoris.

¶ Qñ aūt negatiue/qñ eadē ab eodē: z non filr vtreqz ꝓpōnes: filr aūt z in media: eo q̄ non cōuertunt termini ꝓm negatiuos syll'os.

q ¶ Consequēter oñdit qūo petit quod ē in ꝓn° in modis negatiuis breuiter expediēs se. z ꝓmo dicit q̄ in modis negatiuis petit quod est in ꝓn° qñ eadē remouētur ab eodē: z ꝑ ꝗ coitellige ꝯuersam hui⁹. s. petitionē fieri qñ idē remouetur ab eisdē: z hic itelligit petitionē q̄ fit in petēdo negatiuam cum termini affirmatiue ꝓpōnis ꝯuertantur. ꝑ hoc g̃ q̄ dicit eadē remoueri ab eodē intelligitur petitio que fit i mō negatiuo vbi maior est affirmatiua z termini eiusdem ꝯuertibiles: sic in 2° z 4°. 2° ꝑ ꝗ āt q̄ coitelligit. s. idē remoueri ab eisdē itelligit petitio q̄ fit in mō negatiuo vbi mior est affirmatiua z termini eiꝰ ꝯuertibiles sic in ꝑ ꝓme z in ꝑ scde: qz eadē remoueri ab eodē ꝯtingit in ꝑ° figura vbi maior ē affirmatiua si termini maioris conuertantur. subti. n. remouet tam me^m q̄z maior extrēitas a minori extremitate: q̄ si conuertantur cōuertuntur termini maioris. Idē autem remoueri ab eisdē contingit: vbi maior est negatiua: si termini maioris conuertantur. ibi enim remouet ꝓmū taz a medio q̄z a minori extremitate: qz si conuertantur termini minoris ꝯuertunt. z ꝗ est (Qñ aūt negatiue). Conse/

A quenter dicit ꝙ non similiter petitur vtrauis ppō in sylloo negatiuo. ppō.n. negatiua pōt ibi peti si termini affirmatiue conuertātur: ⁊ est euidens petitio: ſz nō ſil'r: nec ita euidenter petit affirmatiua: qz termini negatiue non conuertuntur ſicut termini affirmatiue. hīt.n. oppōnē termini negatiue, ppōnis. ⁊ hec est (Et non ſil'r vtreqz). 3ª q̄ſi remouet dubitationē. qz.n. predixit petitionem fieri in ſyll'o affirmatiuo ſolum in ꝑma figura ⁊ tertia ⁊ ſtatim ſubiūxit qūo fit petitio in mō negatiuo ne puteť ꝙ petitio in mō negatiuo tm̄ fiat in eisdem terminis: dicit ꝙ imo ſimiliter fit petitio in mō negatiuo in media figura ſicut in alijs. ⁊ h̄ est (Similiter āt ⁊ in media). Et nota ꝙ litera ſubſequens eo ꝙ non conuertitur inter: contrahenda est cum precedente ſcilicet non ſunt vtreqz propositiones.

¶ Est autem in principio petere in demōſtrationibus/que ꝑm veritatem ſic ſe habent. In dialecticis autem/que ꝑm opinionem.

B ¶ Deinde in fine manifeſtat qūo hic ōmonſtrauit de petitione: ⁊ qūo alias dicens: ꝙ petitio ꝑm veritatem que ſic ſe hz vt nunc dcm̄ est/contigit in demonſtratis: petitio autem ꝑz opinionem de qua determinatur in 8° topicoꝝ contingit in dialecticis. ⁊ h̄ est (Est autem). Dubiuz

Hic forte dubitaret aliqs ad qd hic determinatur de petitione: cum alias determinet de ea: ſicut i topicis ⁊ elenchis. Et dōm ꝙ diuerſimode determinatur in his locis. In elenchis.n. determinat petitio eius qd est in ꝑn° ſicut ꝑn'm illius doctrine. hic autē ⁊ in topicis tanq̄z vitium: ⁊ ꝙ cauendū est: ſz differunt. Hic.n. determinatur de petitione ꝑm veritatē que cadit in demōſtratiuis. In topicis aūt ꝑm opinionem: qz ſic accidit in dialecticis. ⁊ ſic pz ꝙ nunq̄z ſupfluit eius determinatio.

C Dubiuz 2° Sed tunc queritur. que ſit dzia petitionis que est ꝑz veritatē ⁊ que ē ꝑm opinionē. ¶ Adhuc cum petitio que est ꝑm veritatē/ſit in demſtratiuis: ſic petitio ꝑm opinionē in dialecticis determinatur: vz ꝙ petitio ꝑm veritatē determinari debeat in posteriozibus. ¶ Adhuc cū in topicis determinetur de petitione ꝑm opinionē: ⁊ hic de petitione ꝑm veritatem: queritur vbi determinet de petitione ꝑm cōitatem ad vtrāq̄z: qz ſicut determinat in hoc libro ſyll's in cōi: ſic vt ꝙ debeat determinari petitio i cōmuni. ¶ Ad p'm pz rn̄ſio per predicta de circulari ſyll'o: qz petitio ꝑm veritatē est/qn̄ non per ſe notum/per ſe oſtēditur. petitio aūt ꝑm opinionē/qn̄ aſſumitur ppō in geneť/ſiue aliquid qd pbari dz ꝑm opinionem eius cū quo diſputatur: q̄z uis nō ita fit ꝑm veritatem. ¶ Ad 2'm dōm/ꝙ circularis ſyll's est modus decipiens ꝑmo ptinens ad demonſtratorē: ⁊ in hac ſcia determinari hīt modi arguendi pri- D nētes ad demonſtratorē ⁊ ad dialecticum: ⁊ iō in hac ſciētia hz determinari ſyll's circularis: ſz petitio ꝑm veritatez cadit in ſyll'o circulari: ⁊ iō in h̄ libro determinatur de petitione ꝑm veritatē: ⁊ nō in posteriozib'. ¶ Ad oōm igitur pz rn̄ſio: qz ſz petitio ꝑm opinionē in dialecticis determinetur: non tm̄ dz petitio ꝑm veritatem in posteriozibus determinari: ſed in hoc libro. ¶ Ad 3'm dōm/ꝙ cū cognitio tradatur hic ⁊ in topicis de duplici petitione/que imediate diuidit ipſam: non opz de ipſa in cōi ōterminari: qz ipſa nihil est niſi in ſuis differētijs: niſi ꝑm intentionē: ⁊ non est ſimile de ſyll'o ⁊ de petitione: qz ſyllogiſmus est res alia formaliter ꝓſtituta ⁊ diuiſa deinde p ſuas dzias: ſed petitio eius quod est in pncipio indiuiduū qdam est iuxta dzias illas repertas. Igitur ex his manifeſtuz est qūo hic determinat de petitione: ⁊ qūo non. Sed dicūt aliqui ꝙ hic determinatur de petitione in cōi ꝑm ꝙ cōiter ſe hz ad petitionē ꝑm opinionē: ⁊ ꝑm veritatē: qd nō vz. Tm̄ pp hoc qd dicit in vltimo verbo dixiſſe in analecticis de petitioē ꝑm ꝓitatem: ⁊ ꝓſtat ꝙ non alibi q̄z hic tm̄: qz ſi hic determinaretur petitio in cōi ⁊ in topicis ꝑm opinionem opz adhuc ⁊ in posteriozibus determinare de petitione ꝑm veritatē. ſed hoc nō facit: quare vz ꝙ fit melius dicere ꝑmo modo. E

Alterius forte queret de his que dicit in lra. ⁊ ꝑmo de hoc qd dicit ꝙ in petitione nō demſtat ppositū: qd vz falſum: cū ex nēcitate ꝓcludat in petitione. ¶ Et dōm/ꝙ non ſemp demſtatur ppositū/qn̄ ex neceſſitate ſegtur ꝓcluſio. ſz oz ꝙ fiat oñſio ꝝnis ⁊ notificatio: ⁊ ad huc exigit vt ꝑmiſſe ſint nate oſidere ꝝnē ⁊ notificare. h̄ āt deficit qn̄ fit petitio. Hec rn̄ſio ſupponit ꝙ accipiat demōſtratio cōiter p oñſione notificāte. ꝑt āt dici ꝙ h̄ accipit de monſtratio ppzie: qd pz p diuiſionē q̄ ſubſequit. ⁊ manifeſtum est ꝙ ꝑ illam peccat petitio eius/qd est in principio. Dubiu

Conſequenter dubitatur de eo qd dicit nō demonſtrari ppositū/eo ꝙ id qd ꝑus est/p posterioza oſtendit. h̄.n. vz falſum: cum cōtingat demōſtrare cām p effectū. ¶ Et dōm ꝙ contigit demſtare ſimpl'r vel alicui. cā āt non demonſtrat ſimpl'r p effectum. ⁊ ſic intēdit h̄ de demonſtratioē vera ⁊ notabili: que est ex ꝑoribus ſimpl'r. alicui aūt demonſtrari ꝑt cā per effectum ſicut illi cui notior est effectus q̄z cauſa. F Dubiu

Adhuc dubitat ꝓiter ꝙ non fit petitio qn̄ per ignota arguit ad eque ignota. oſiditur ei' oppo'm vt vz in 8° topicoꝝ ⁊ ex his dictis: qn̄.n. idem oſtendit ſe qd nō est notū per ſe tūc fit petitio: ſz tunc oſtēditur p eq̄ ignotum. ¶ Et dōm/ꝙ ipſe itēdit hic de petitione ꝑm veritatē. ⁊ h̄ ita per ſe eque intelligat ꝑmo eius. qn̄.n. non per ſe notum per ſe oſtenditur per eque notū: non tm̄ dz petitio principij ꝑm veritatē: ꝓpter hoc ꝙ eque ignotū vz magis ignotum/oſtenditur petitio eius ꝑm opinionem est illō ignotū per ſe loquendo. intendit igitur ꝙ petitio ꝑm veritatem nō est p ſe ex h̄ ꝙ p eque ignotum oñditur ſic pz. ſed non excluditur quin hc fuerit petitio ꝑm opinionem. Dubiuz Cap. 2°.

G Conſequenter forte dubitat de hoc ꝑn' eē nota p ſe. hoc.n. vz falſum: tum qz ipſa cognoſcimus inq̄ztum terminos cognoſcimus: ⁊ ita cognoſcūtur p alia ſimplicioza: tum qz inductio est ſyll's i/mediate, ppōnis ſic dicet inferius: ⁊ ita ꝑn'm oſtēdit p aliō. ¶ Adhuc ſi ꝑn'm oſtēdit ſeipm erit ſeipſo prius ⁊ posteri': ⁊ notius ⁊ ignotius: qz oñdēs est prius ⁊ notius oſtēſo ꝑz ꝙ hō. ¶ Et dōm/ꝙ ꝑn' ꝑm ſe cognita ſunt: qz p ſuam cām mālem cognita. ſ. per terminos. dicit.n. Ari. in. 5. meta'. ꝙ tot modis dz p ſe/quot modis dz ⁊ cā. vnde ſz cognoſcant ꝑn' terminis cognitis: nō tm̄ oſiduntur p alia: ſed p ſe: ⁊ ſic pz ſol'o primi. ¶ Ad 2'm dōm/ꝙ inductio est ⁊ ꝑn': ſed h̄ nō est alia ab inductioē in ſenſu p quā ſignificationes terminorum note fiunt. vnde cognitio terminoꝝ ꝓncipioꝝ p terminos ⁊ p iductionē nō est alia ⁊ alia. ⁊ ideo ſz adhuc cognoſcantur inductioē per ſe nota ſunt ⁊ non per aliud. Vel potest dici ꝙ ꝓncipia de ſe nota ſūt non egētia exteriozi diſcurſu: ⁊ iō lumine diſpoſito ꝑm itellectū nō dz ea oſtendere: qz p ſe ſūt nota ei. alteri autem ignota indiget oſtenſione alia ⁊ nō demonſtratione: ſed inductioē. ꝓncipia ergo quātum de ſe ſunt in compatione ad hn̄ diſpoſitos p ſe nota ſunt nō egētia inductioē. apud autem male diſpoſitos ꝑm itellectū egēt inductione. ¶ Ad 3'm dōm/ꝙ idem eē ſeipſo prius ⁊ posterius notius ⁊ ignotius ſub diuerſis rationibus nō est inconueniens: ⁊ ſic principia in ſuis partibus mālibus cōſiderata: ⁊ nō ſeipſis in eē completo ſignificatis: qz per ſua ꝓncipia mālia cognoſcunt. vel pōt dici ꝙ ꝓncipia cognoſcuntur p ſe: nō qz ipſa oſtēdant ſeſe ⁊ pbentur p ſe: ſed qz in ſe hīt illud quo ſtatim in intellectu ꝓcipiuntur. 5° me. t. com. 25. H

Alterius aūt forte dubitaret aliquis de diffōne petitionis. vz enim ꝙ fruſtra apponitur qd dicit: nō per ſe notum. ſufficit enim dicere/ꝙ aliqd per ſe oſtēditur/ad h̄ ꝙ petatur. vt vz. ¶ Et dōm/ꝙ hoc apponit ad excludēdū ꝑn'm per ſe. nō.n. est petitio/ſi ſumatur ꝓncipiuz Dubiuz

j ad sui ostensionē: sed si ppō mediata sumat' ad sui ostensionē erit petitio: qz talis ppō/nō est per se nota: nec per se nata ostendi. ¶ Deinde forte queri' de 2° mō petitionis: qz dicit q̄ tunc petit'/qñ ad ostendendū ppōnē assumetur aliquid eorz que sunt nata ostendi per ipsum. sic enim vī q̄ in demōstratione potissima erit petitio: qz demōstratur effectus p cām: z eadem cā per eundem effectum nata est demonstrari. ¶ Et dōm q̄ non est ibi nata eadē cā demonstrari p effectū: sed econuerso. Et ideo soluitur per interemptionem.

Dubium **Deinde** querit' de mō petēdi qd̄ est in p̄n°. vī. n. q̄ in oi syll'o circulari petitur qd̄ est in p̄n°: qz ibi sic se hñt termini z ppōnes: qz vna est eque dubia conclusioni: z cā alterius ꝓñtie: ꝫ sic fit petitio sicut dicit. ¶ Et dicendū q̄ si in syll'o circulari sumat' ppō imediata: z per se nota ad ostendendū effectū z conuertatur / erit circularis ostensio: sed nō erit petitio: tū qz accipitur ppō eque dubia

k p̄m veritatem: tum qz idem ostenderet se/qd̄ est notum per se. pz igr q̄ nō vbicz in circulari demonstratione erat petitio: sed qñ fil'r se hz/q̄ nō per se notū/ostenditur per se.

Dubium **Consequēter** forte q̄rit' cum sint tres figure z vnuquecz syll'at': z sint syll'i vl'es z pticulares adhuc affirmatiui z negatiui. vtz in oibus cōtingit idifferenter petere qd̄ est in p̄n°. ¶ Et dōm q̄ in oi figura est petere qd̄ est in p̄n°: z tam in syll'is vl'ibus ꝓtingit hoc q̄z in pticularibus: z tam in affirmatiuis q̄z in negatiuis: nō quocūcz mō: sed differenter. ¶ Et ad hoc sciendum

Notandum. notādū q̄ in oib' modis qbus ꝓtingit circulariter syllogizare in oi figura/contīgit petere qd̄ est in p̄n° si ostendatur per se q̄ non est notum per se. Sed ꝑ dicit Arz. in hoc cap̄ circa finem. q̄ non fil'r petunt' vtrecz ppōnes in syll'o negatiuo petēdo negatiuū/si termini affirmatiue ꝓuertant' z q̄ non econuerso: z h̄ ꝓcedūt aliqui. ¶ Sz opponit' sic. in oi syll'o circulari oñditur aliqd per seipsum: z oñdit illud nō esse per se notū: ꝫ qñ idem oñdit seipm/qd̄ nō est per se no

l tum petit' qd̄ est in p̄ncipio. ergo quot modis circulariter ostendit' qd̄ est in principio petit'. z sic pz q̄ in syll'o negatiuo: petit' qd̄ est in p̄n°. In affirmatiuo ergo idem qd̄ est in p̄n° petitur: z sic pz q̄ in syll'o negatiuo petitur qd̄ est i p̄n° in affirmatiuo hui' termini negatiui/non ꝓuertunt' qd̄ pto esse vez. ¶ Ad oppositū dōm / q̄ sicut circularis syll's fit euidenter z nō euidenter/sic z petitio: fit aūt ostensio circularis euidens qñ ex ꝓuersa ꝓnis z altera p̄missa z abscz aliquo mō syll'at' conuersa reliq̄ p̄missa z: non euidens aūt est qñ indiget alio mō/sicut trāsponē. negatiue in affirmatiuā: z eo mō quo sic fit circulatio dupl'r: z dupl'r fit petitio. s. euidens z nō euidens. Qñ igitur dicit Arz. q̄ in negatiuo syll'o nō fil'r petit' vtracz ppō: non. n. sic intelligendum/ q̄ altera petat' z reliqua nō: ꝫ q̄ negatiua petitur euidenter/si termini affirmatiue ꝓuertantur: sed affirmatiua minus euidenter: qz ad ꝓuersum syll'andū ibidem opz negatiuam trāsponi in affirmatiuā. sic igitur pz qūo petitur qd̄ ē

m in p̄ncipio in oi figura z mō: qz eo modo quo z circularit'

Dubium syll'atur. ¶ Sed tunc querit' quot modi in oi figura petit' q̄ est in p̄ncipio. ¶ Et dōm q̄ in p̄ma figura z p̄mo modo dupl'r petitur: z h̄ euidenter: qz tā maior q̄z minor in secundo modo simpl'r petitur bis: sed maior petit' euidenter minor aūt nō euidenter p̄m q̄ p̄dictū est. in 3° āt semel tm̄. ibi enim petit' minor/si termini maioris conuertant'. fil'r z in 4° modo semel petitur: ꝫ euidenter. s. in minore ppōne. sic igitur in p̄° figura sexies fit petitio: ꝫ q̄ttuor modis euidenter z duob' ineuidēter: sic ibidez fiebat circulatio. In scēa aūt figura tripl'r fit petitio/sicut z circulatio: sed in 2° z 4° modo euidēter: in p̄mo aūt mō ineuidenter. In tertia autē figura fit q̄drupl'r z in tertio z in qnto euidēter. in quarto aūt z sexto ineuidenter: z h̄ sp ponendo pticularē ppositionem. Ex his manifestū est q̄ tot modis petit' qd̄ est in p̄n° quot modis circulariter oñdit'. pz etiā q̄ in modis vl'ibus

n negatiuis fit aliqñ petitio in vtracz ppōne sicut z in vl'ibus affirmatiuis. pz etiā q̄ in modis pticularibus fit petitio petendo ppōnem vl'em: sed petendo pticularem cuius causa est/q̄ vl'is nō syllogizatur ex pticularibus ppositionibus. pz etiam q̄ in vl'ibus modis tertie non petitur qd̄ est in p̄ncipio/sed nec circulariter ostenditur.

On propter hoc aūt accidere falsum/ qd̄ semp in disputationibus solemus dicere. primū qdem est in ad impossibile syllogismis / qñ ad ꝓtradictionez fit huius qd̄ demōstrat ea que est ad impossibile. Nam necz qui non contradicit / dicit non pp hoc est: sed quoniam falsum aliquod positum est eorum que prius.

o

In hac pte determinat pctm̄ incidens iuxta demōstrationē per ipol'e z est ffm non accidere ppter hypothesim: z diuidit' in ptem p̄ncipalem z incidentalem ibi (Falsa aūt ozo). p̄° in duas. In p̄° determinat mām eius que est non pp h̄ accidere falsum. in 2° cū dicit. (Sed oz ad eos). gra huius determinauit qūo ppter hypothesim accidit falsum. p̄° in duas. In p̄° ostendit qd fit falsum propter h̄ accidere. in 2° cū dicit (Ergo manifesti?) quot modis fiat. pars aūt p̄° ptinet ad diffinitionē eius. 2° ad diuisionem: z qz multū ꝓfert ad cognoscendum qd fit scire in quo mō arguendi ꝓtingit z in quo nō. ideo h̄ in p̄° pte determinat z p̄ter h̄ diuidit' in duas. in p̄° manifestat in quo mō arguendi accidit hoc pctm̄ z in quo modo non. in 2° cum dicit (Manifestum ergo). ꝓcludit diffinitionem eius qd̄ est nō ppter hoc accidere falsum. p̄° in duas. in p̄° ostendit q̄ hoc pctm̄ accidit in syll'is ad ipossibile. in 2° cū dicit (Neqz in ea que ostendit in ostensiuis). p̄m ostendit sic: falsum non ppter h̄ accidere cōtingit in syll'is vbi falsum oz seq ppter aliquaz determinatā hypothesim determinandā. determinatam q̄ solum in illis contingit falsum non ppter h̄ accidere. hui' rōnis p̄mo ponit conclusionem: z h̄ est (Non ppter h̄ aūt). 2° innuit maiorē cum dicit. (Qñ ad ꝑdictionem). z confirmatur sic: qñ ea oratio. s. que ad ipossibile ad contradictionem huius quod demonstrat'. i. ad interemptionem hypothesis assignate z demonstrate. 3° ostendit minorē siue medium sic: qui intendit ꝑdicere alicui hypothesi determinate. nō opz vt falsum accidere ppter aliqd̄ determinatum: sed ideterminate ppter aliquam p̄missaz. ergo ad destructionem ꝓñtis que dicit falsum accidere pp aliqd̄ determinatū intendit interimere aliqd̄ suppositū determinatū: z h̄ ꝓtingit in syll'o ad ipossibile. hui' rōnis p̄ ponit maiorē z totā ptractationem omittit: z h̄ est (Nā neqz qui ꝑdicit). i. intendit ꝑdicere alicui hypothesi determinate: z intellige q̄ superfluit ibi vna negatio cum dicit (ppter hoc). z intellige per hoc verum hoc est hypothesim determinatam.

p

q

a

¶ **Neqz in ea que ostendit non enim ponit quod contradicit. Amplius qñ interimit' aliqd̄ ostensiue per. a. b. c. nō est dicere q̄ nō ppter hoc qd̄ positū est factus est syll's: nam non pp hoc fieri: tūc dicimus qñ iterempte hoc nihil minus concludit' syllogismus/qd̄ non est in oñsiuis. interempta enim positionem/neqz ad hāc erit syll's.**

¶ Consequenter ostendit ppter hoc falsum accidere nō accidit in syll'is: ostendens per duas rōnes. p̄° talis. in syllogismo ostensiuo non supponit' interimendum. ergo falsuz non propter hypothesim accidere nō ꝓtingit in syll'o ostēsiuo. hui' rōnis p̄ ponit ꝓclusionē: z hec ibi (Neqz in ea). 2° mediū: z hec est (nō. n. ponit). 2° rō talis: falsum non accidit in syllogismis ostensiuis eo q̄z fil'is ostensiuis nō oz

falsum

falsum accidere nõ ꝓpter hypothesim. huius rõnis ꝑ ponit ꝓnẽt: ⁊ h̃ est (Amplius qm̃.) 2° maiorẽ (Nam nõ ꝓpter
A hoc.) 3° minorẽ cũ sua oñsione: ⁊ h̃ est (Qd̃ nõ est ⁊c.)

¶ Manifestum igit̃ qm̃ in his que ad impoſſe sunt dõ non ꝓpter hoc: ⁊ qñ sic se habet ad impoſſe que ex ꝓncipio est hypothesis: vt ⁊ cũ fit ⁊ cũ nõ fit hoc nihil minus accidit impoſſe.

¶ Cõsequẽter infert eius diffinitionẽ: ⁊ hoc est falsum non ꝓpter hypothesim accidere. manifestum est ꝙ accidit ipz in syllogismo ad impossibile quãdo in post sic se habet ad hypothesim ꝙ ipsa dempta ⁊ ipsa posita nihilominus accidit impossibile: ⁊ hec est (Manifestuz ergo.)

¶ Ergo manifestissimus qdez modus nõ propter positionẽ esse falsum qñ ad hypothesim i ꝙuictus ẽ a medijs ad ipoſſe syll'is qd̃ dcm̃ est ⁊ in topicis. Qd̃ enĩ causa nõ est vt cãm ponere/
B hoc est si volẽs oñdere: qm̃ assimeter est diameter/conet̃ zenonis rõne qm̃ nõ ẽ moueri ⁊ ad h̃ indicat impoſſe: nullo enĩ modo nunq̃z continuũ est falsum locutioni que ex ꝓncipio est.

¶ Determinat quot modis non ꝓpter hypothesim accidit falsum: ⁊ diuidit in duas. in ꝑ° ponit mediũ magis manifestũ. 2° modos minus manifestos cũ dicit (Alios autẽ.) In ꝑ° sic ꝓcedit: qui modus eius manifestissimus ibi qñ syll's ad ipossibile nõ cõicat in aliquo termino cũ hypothesi: vt dõ in elenchis. manifestum esse de hoc peccato: qz est idez cum eo ꝙ est nõ causam ens: vt causam ponere: ⁊ h̃ est (Ergo manifestissimus.) 2° exẽplificat: dicit ꝙ hoc contingit si
C debeat ostẽdi ꝙ diameter sit incõmẽsurabilis coste: ⁊ supponi eius oppositum: ⁊ deinde ducat̃ ad impossibile p rõnem Zenonis sic: nõ contingit ptrãsire infinita: in quolibet spatio sunt infinita. ergo manifestum spatiũ ꝓtingit pertrãsire. iste enim syllogismus ꝓcludit in post: sed ponit̃ ꝓiunctus esse hypothesi: ⁊ hec est (Ut volens ostẽdere.)

¶ Alius aũt modus si cõtinuũ qdẽ sit impossibile hypothesi: nõ tamẽ ꝓpter illaz accidit impossibile: hoc enĩ possibile est fieri ⁊ in superius ⁊ inferius sumenti ꝓtinuum: vt si. a. ponat̃ iesse b. b. autẽ. c. c. vo. d. hoc aũt sit falsuz. b. ineẽ. d. nam si ablato. a. nihil minus insit. b. c. ⁊. c. d. nõ erit falsum propter priorem. a. b. hypothesiz. Aut rursuz si quid in superiori sumat ꝓtinuũ: vt si. a. qdem. b. e. aũt. a. f. vo. e. falsuz fit aũt. f. inesse. a. nam ⁊ sic nihil minus impoſſe erit inte/
D rempta que ex ꝓncipio. a. b. hypothesi.

¶ Consequẽter determinat modus min° manifestos: ⁊ pcedit sic. ꝑ dicit ꝙ ali° est modus a ꝑdicato quo accidit falsũ nõ ꝓp hypothesim. s. qd̃ in post cõicat terminũ ad quez est hypothesiz: ⁊ hoc ꝓtingit dupl'r. vno mõ accipiẽdo terminũ ꝓtinue supra ꝑdicatũ hypothesis: ⁊ alio mõ accipiẽdo ꝓtinue sub subto ei°: ⁊ hec est (Alius aũt modus.) 2° declarat. ⁊ ꝑ accipiẽdo terminũ sub subto sic: sit hypothesis. oẽ b. eẽ. a. deinde sub. b. sumat̃. c. a. ⁊ syll'et̃ sic. oẽ. c. est. b. oẽ d. est. b. sic̃ h̃ ipoſſe: ⁊ hoc nõ accidit ꝓp hypothesim: qz ipsa posita: vel ipsa remota nihilomin° accidit ipoſſe: ⁊ h̃ est (Si. a. ponat̃.) 2° manifestat h̃ accipiẽdo terminũ cõem supra ꝑdicatũ hypothesis sicut supra. sumat̃. f. ⁊ syll'et̃ sic. Oẽ c. eẽ. f. oẽ. a. est. c. ergo oẽ. a. est. f. sit h̃ in post: sed nõ accidit ꝓpter hypothesim: qz ipsa posita: vel ipsa remota nihilominus impossile accidit: ⁊ hec est (Aut rursum.)

Sed opz ad eos qui ex ꝓncipio sũt terminos copulare impossibile sic erit ꝓpter hypothesim: vt inferiori quidem sumẽti continuũ ad predicatuz terminum. nam si impossibile est. a. inesse. b. interẽpto. a. nõ amplius erit falsum. In superiori autem de quo predicat̃: nam si. f. nõ possibile est inesse. b. interẽpto. b. nõ amplius erit impossibile: similr autez ⁊ cuz priuatiui sint syllĩ. Manifestum ergo qm̃ cum ipossibile non ad eos qui sunt ex ꝓncipio terminos est non propter positionem accidit falsum.

Postq̃z determiauit nãz ei° qd̃ est falsuz nõ ꝓp h̃ accidẽ. hic determinat gr'a ei° vel qũo qm̃ falsum accidit ꝓp hypothesiz. ⁊ diuidit in duas. in ꝑ° ondit intẽtũ. in 2° cũ dicit (Aut nec si semper.) ponit ꝑ h̃ oppõnẽ sophisticaz ⁊ soluit. in ꝑ° pte sic ꝓcedit. ꝑ dicit ꝙ adhuc flint accidit ꝓp hypothesim opz ipoſſe copulare ad termios hypothesis sic aũt nec̃e ẽ accidere ꝓp hypothesiz: ⁊ h̃ est (Sz opz.) 2° h̃ declarat. ⁊ ꝑ ponẽdo terminos inferi° sub subto sic. sub. b. subto sumit̃. c. ⁊ sil'r. c. d. ⁊ ꝓcludit̃ oẽ impoſſe. oẽ d. est. a. sicut oẽ. c. est. b. oẽ. d. est. c. ergo oẽ. d. ẽ. b. sic oẽ. d. est. b. ⁊ oẽ. b. est. a. oẽ. d. est. a. ⁊ hoc ẽ falsuz: qz demõstrat̃ hypothesis nõ accidere impoſſe: ⁊ hec est (Ut ẽt iferiori.) 2° declarat hic ponẽdo terminos supius supra ꝑdicatũ hypothesis sic supra sumet̃ eniz supra. e. f. ⁊ ꝓcludit̃ oẽ. a. est f. sic oẽ. e. est. f. omne. a. est. e. ergo oẽ. a. est. f. ⁊ si hic oẽ. b. ẽ a. ergo omne. b. est. f. qd̃ est ipoſſe: ⁊ hoc accidit ꝓpter hypothesim. ergo ipsa dempta non accidit impoſſe: ⁊ hec est (Superiori aũt.) Deinde ex hoc ꝓcludit cũ post nõ copulat̃ ad termios hypothesis nõ accidit ꝓpter hypothesiz: ⁊ qz solũ exemplificat in affirmatiuis dicit similr esse i negatiuis: ⁊ h̃ est (Manifestum igitur.)

¶ Aut nec si semper ꝓpter hypothesim accidit falsum: eteni si nõ inest ei qd̃ est. b. sed. r. positũ est inesse. a. r. aũt. c. ⁊ hoc. d. ⁊ si sic erat impossibile: ⁊ sic manet impoſſe. Similr ⁊ si in sursum sumẽti terminos: quare qm̃ cũ est ⁊ cum nõ est hoc accidit impoſſe nõ erit ꝓpter positionem: aut cũ non est hoc nihil minus fieri falsum: nõ sic sumẽdum: vt aliquo posito accidat impoſſe: sed quando ablato hoc p reliquas ꝓpositiones idem clauditur impossibile eo ꝙ idem falsum accidere per plures hypotheses nihil fortasse inconuenienz vt paralellas concidere: ⁊ si maior est qui exterius eo qui interius: ⁊ si triangulus habet plures rectos duobus.

¶ Consequẽter circa ꝑdicta ponit opionẽ sophisticaz ⁊ soluit. opinio talis est: cũ hypothesis fit oẽ. b. est. a. sumat̃. oẽ r. est. a. ⁊ sub. b. sumat̃. c. sub quo. d. ⁊ ꝓcludit̃. oẽ. d. est. a. qd̃ est impoſſe: sed nõ sequit̃ ꝓpter hypothesim. ipsa enim posita ⁊ ipsa remota nihilomin° accidit impoſſe: qz nõ accidit hanc. oẽ. b. est. a. sicut ꝑ se pz: ⁊ ita pz quãuis in post copulet̃ ad terminos hypothesis: nõ tñ accidit ꝓpter hypothesim: ⁊ h̃ est (Aut nec si semp.) Deinde soluit dicens ꝙ ostẽdit̃ falsum nõ ꝓpter hypothesim accidere: nõ dicit: sed qz hypothesi dempta: ⁊ alia loco ei° posita nõ accidit impoſſe: qz nihil ꝓhibet idẽ incõueniens sequi ex diuersis hypothesibus: imo h̃ dõ ꝙ dempta hypothesi: ⁊ nullo alio

3 posito loco eius accidit ipole ex residuis ppōnib⁹. q aūt idē incōueniēs accidere possit ex diuersis hypothesib⁹ ostendit dicēs q paralellas ocurrere seqt. ⁊ q ponit angulus intrinsecus maiorē esse angulū extrinseco opposito: ⁊ adhuc ex hoc q ponit triangulus itrinsecus maiorē esse angulū extrinseco opposito: ⁊ adhuc ex hoc q ponit triāgulus hāe plures q̄z duos rectos: ⁊ h̄ est (Aut cū non est h̄.) Ad intelligētiam exēpli. ptrahant due linee eque distantes ⁊ cadat sup illas faciens angulos cū eis figura angulus est maior angulo extrinseco opposito cū angulus extrinsecus cū angulo oiuncto sibi in 3° valet duos rectos: ⁊ si hoc anguli itinseci ex alia pte valeāt minus q̄z duos rectos: q̄ oēs q̄tuor causant nō valēt nisi quatuor rectos: q̄ neēe est lineas illas in pte illa oiunctiz ire p q̄rtā petitionē in p̄n° Euclidis: q̄re si angulus extrinsecus est minor intrinseco angulo opposito: p̄z q linee ocurrāt. ¶ Adhuc si plures anguli sint q̄z duo recti protrahat basis angulorū facient angulū: sed angulus extrinsecus cū intrinseco sibi oiūcto valet deinde duos rectos: q̄re angulus extrinsec⁹ minor est duob⁹ oppositis intrinsecis. deinde ab angulo extrinseco ducat linea eque distans opposita lateri trianguli diuidēs angulum extrinsecū in duas. hec aūt linea facit vnum angulū cū latere trianguli ad basim ōtinuuz ptrahat q de necitate eēlis erit angulo ōstituto i sumitate triāguli coalterni eiusdē linee cadētis supra lineas eque distātes. ex his sequit angulum extrinsecum cōstitutū extra dictam lineam ⁊ basim trianguli practicam minorē angulo trianguli extrinsecus posito. sed isti duo anguli sunt anguli intra ⁊ extra positi iuxta lineas eque distantes: q̄ basis triāguli est linea recta cadēs supra lineas distātes ad quā ōstituuntur isti duo anguli: quod p̄z q angulus intrinsecus ōstitutus est maior angulo extrinseco sibi opposito: ⁊ ex hoc vlterius segtur: fiē pus lineas eque distantes ocurrere: q̄re sequit si triāgulus hēat plus q̄z duos rectos parallelos ocurrāt: ⁊ sic pōt patere exemplum authoris.

Dubiuz 1 **Dubitabitur** forte de ptinētia hui⁹ ptis ⁊ aliarū dictarum in hac. q̄re eniz cū Ar. determinet peccata ōtingentia iuxta circularē ⁊ p ipole. ⁊ ex oppositis q̄re nō seqt similr vt determinet peccata iuxta alios modos syllorū in hac scēa determinatorū. ¶ Et dici pōt q hoc est: q̄ alia peccata i sunt iuxta illos nisi peccata syllogismorū apparētiū ⁊ sophisticorū de qbus in elēchis determinat. sed iuxta tres syllogismos p̄dictos sunt semper alia peccata que hic determinantur.

Dubiuz **Adhuc** dubitat de peritia hui⁹ partis cū plures sint loci sophistici q̄z petitio ei⁹ q erit in pncipio ⁊ nō causa vt causa: q̄re isti duo nō determinant hic ⁊ non alij. ¶ Et rō huius pmo est q isti duo non peccant contra syllogismū sicut loci alijs: sed peccāt eo q nō ostendunt p positū sicut dicit Ar. in elenchis de nō causa vt cā. ¶ Adhuc dubitat cū hic determinet de petitiōe: ⁊ de nō causa vt causa: ⁊ in elenchis similr: q̄re in top. soluz de petitione ⁊ de nō causa. ¶ Et dōm q hoc est: q̄ syll's per ipole nō pertinet ad dialecticū nisi per accās: sed nō q̄ ipole oclusum est manifeste falsum demratorū per se ptinet: sed non causa vt cā est peccatū cadēs in syllis ad ipole: ⁊ iō hic determinat ⁊ nō in top. in elenchis autē determinat: eo q pncipiū istius artis est. ¶ Deinde forte queret an sit dōia inter nō causam vt cām: ⁊ falsum: ⁊ nō ppter hypothesim accidere: q̄ hic nō noiat cām nō cām vt cām nisi in demratione. ergo videt q sint idē per hoc qō dicit in textu hoc pcm̄ eē in demōstratione: q̄re idē est cum non cā vt causa. Deinde q sunt idem sicut superius ⁊ inferius: q̄ falsum nō ppter hypothesim accidere est in plus q̄z nō causa. est eni idez q non causa. cum enim falsum accidat nō ppter hypothesiz illa hypothesis est nō causa falsi: sed nō opz q sit nō causa. ¶ Cōsequēter forte adhuc querit: quare magis phat falsum non ppter hypothesim accidere in syll'o per ipole q̄z oñdit per petitionē accidere in syllis ostēsiuis. eadē ratione debuit hic ostēdere de petitione quā oñdit de eo q est falsum nō ppter hypothesiz accidere. ¶ Et potest dici q hoc est planū ex diffōne petitionis que dicit q petitio est qñ nō per se notū per se oñdit sic; cū signū solum accidere petitionē in syll'o oñsiuo: ⁊ ideo nō oportuit hic probare. ¶ Cōter adhuc querit: vtrū ocm̄ pcm̄ ōtingit in syllis ostēsiuis: ⁊ videt q sic cū ibi ōtingat p̄missas nō esse cām ōnis: sicut p̄z si fiat aliquis syll's apparens. ¶ Et dōm q aliqd pōt esse nō cā dupl'r. vno mō: q̄ nō infert de necessitate ōsiam: sicut autē sunt p̄misse nō cā ōnis in oi syllogismo apparēte: sed de tali nō causa nō loquit hic Ar. talis aūt fit iuxta syll'm ostēsiuū. alio modo dr nō cā ppositio q̄ apparet esse cā ōnis ⁊ nō est causa. ex residuis eni ppōnibus de necitate sequit. oclo: ⁊ sic itēdit h̄ de nō cā ⁊ sic nō cadit in oñsiuo syll'o cuius cā duplex est. vna q̄ illud non intēdit interimi per hoc: q̄ ex eo seqt falsuz illud: q̄ syll's ostēsiuus ōstat ex tribus terminis tm̄ ⁊ duabus ppōnib⁹ inter quas nō ōtingit aliqd accidere q fit nō causa conclusionis nisi statim appareat esse non causam.

Dubiuz **Cōsequēter** queritur de modis eius q est nō ppter hoc accidere falsum. querit eni quare non determinat ipsum p̄m figuras diuersas ⁊ modos diuersos sed tm̄ in mō affirmatiuo p̄me figure dicens fil'r eē in modo negatiuo cū tñ determinat de modis diuersis ⁊ figuris de petitione. ¶ Et dici pōt q nō determinauit modū petendi qō est in pncipio totū nisi in mō affirmatiuo p̄' figure dicēs fil'r esse in alijs. fil'r facit hic de eo q est nō ppter hypothesim accidere falsum. ⁊ hoc sufficit: q̄ sicut a syll'o pmo descendit syll's in alios syll'os vl'es: vt statim p̄z qūo ōtingat in alijs. ¶ Adhuc cū hic determinet modos ei⁹ q est nō causa: ⁊ nō cā dicat q̄tuor modis sicut ⁊ cā videt q q̄tuor modi non cause debēt esse. ¶ Et dōm q cā eo modo quo hic sumit: cū dicit p̄missa esse cā ōnis nō est solū nisi duob⁹ modis. s. in gñe cause mālis: ⁊ in genere cause efficientis: ⁊ duobus modis accipit hic cā. vno mō q̄ nō est cā ōnis in genere cause efficiētis: q̄ ex ea non sequit oclusio: ⁊ appareat sequi: ⁊ sic sunt alij nō modi vt cause: ⁊ sic p̄z q nō debet de quatuor modis non propter hoc accidere falsum: sed tm̄: q̄ q̄tuor modis dr causa in cōmuni ⁊ totius: deinde in modis nō cā in cōi. ¶ Adhuc forte dubitabit aliqs quō accipiunt termini quos determiat. ¶ Et dōm q si accidat impole: aut ipsum aliquem terminum cum hypothesi: aut nullū. si nullum sic est pmus modus: si aliquez aut vtraq̄z aut tm̄ altez vtrūq̄z cōmunicat: aut cum vtroq̄z copulatū est: ⁊ cū neēe est falsum accidere ppter hypothesim. si aūt cōicat tm̄ impole. deinde cū vno termino hypothesis: aut ergo i subiecto hypothesis: ⁊ sic est scōs modus: aut in predicato ⁊ sic est tertius.

Falsa aūt oratio fit ppter primum falsuz: aut eni ex duabus ppōnib⁹: aut ex plurib⁹ est ois syll's. ergo si ex duabus gdem hāz necesse est esse alterā: aut etiam vtrasq̄z esse falsas: nā ex veris nō erit syll's falsus. Si vo ex plurib⁹: vt. c. qdē per. a. b. hoc aūt p. d. e. f. g. hoz erit aliqd supioz falsuz: ⁊ pp hoc ozo. nā ⁊. a. ⁊. b. per illas oclud̄tur: q̄re p illoz aliqd accidit oclusio ⁊ falsum.

Ponitur pars incidentalis circa p̄dicta ⁊ diuidit: q̄ pmo remouet quādā dubitationē iuxta pmā partē capl'i in qua determinat de eo q est falsum nō ppter hypothesim accidere. 2° cum dicit (Ut autē non syll'et.) iuxta scōam ptez ⁊ determinat qūo falsum accidit

ppter hypothesim. In pma parte remouet dubitationē q̄
A sic incidit: qz determinauit q̄ falsum aliquādo accidit non
propter hypothesim: aliquādo cum hypothesi: aut nō fre
quētius verū ad syllogiçādum posset aliquis putare fal
sum sequi ex veris qō remouet dicēs q̄ falsum nō sequit
nisi ppter aliquod falsum pceptū: z hoc ostendit sic. Oīs
syllogismus aut tm̄ est ex duab⁹ ppositionib⁹ aut ex pluri
bus. si ex duabus tm̄ fit syllogismus simplr̄ vnus in quo si
fuit pclusio falsa neçe est vtrāq̄ vel alterā esse falsam pmis
sam: sicut pz ex predeterminatis: ex pluribus aūt q̄z dua
bus est syllogismus pstitutus ex pncipali syll'o z psyllis
in quo aliqua pmissarū sit falsa necesse est aliquā pmissa
rū psyllogismi esse falsam: z ita pz q̄ nunq̄z sequit falsum
nisi passumat aliqō falsum: z hoc est (Falsa aūt oratio.)

¶ Ut aūt nō syllogizet obseruādum qm̄ sine cō
clusionibus interrogat sic ne oīonē det bis idez
in ppōnib⁹ eo q̄ scimus: qm̄ sine medio syll's
B nō fit: medium aūt qō pluries dicimus. Quō
aūt opz ad vnāquāq̄z pclusionē obseruare me
dium: manifestū ex hoc qō scitur quale in vna
quaq̄z figura ostendit: hoc aūt nos non latebit
eo q̄ vidimus quō habemus orationem.

¶ Consequēter determinat quedā incidēter ppter partem
illam in qua manifestat quō falsum accidit ppter hypo
thesim. qz eniz manifestauit q̄ falsum ppter hypothesim
aliqm̄. Rndens aūt semper hz iterimere: vt ppter eius hy
pothesim nō accidat falsum aut ȝdictio: ideo pp hoc intē
dit docere respōdentē quō cauebit ne fiat ei falsum: vel elē
chus ppter hypothesim: z diuidit in duas. in p̄ docet vi
C tare ne fiat falsum ppter hypothesim. in 2ª ne fiat pp eam
elenchus ibi (Qm̄ aūt habem⁹ qm̄.) Prima in pncipale z
incidēs qō ibi icipit (Opz aūt custodire.) In pma dat duo
documēta. quoz pmū instruit rndentē qm̄ ignorat ȝnē op
ponētis. 2° instruit eū qm̄ illa pcl'o est ei nota. pmuz tale vt
mō subto syll'at falsum ex hypothesi data cauendū est: nō
nota est pcl'o intēta ne det rndens duas ppōnes vno ter
mino cōicantes: nō eni fit syll's ex talib⁹ duab⁹ que nō cōi
cant in aliquo termino: z hec est qm̄ non tota syll'at. 2ᵐ do
cumētū est si fiat nota rndēti pclusio oppositis cauendum
ne det simul tales duas ppōnes ex qbus sequit illa pcl'o.
ex qbus aūt ppōnibus ipsa sequit manifestat per ea que
determinata sunt. s. que ppōnes z quō se hntes in quam
pnt ȝnē vt. s. pcl'o fit intēta ab opposite vt si vlis affirma
tiua: z vitandū est rndenti ne det duas ppōnes vl'es affir
matiuas medio cōicantes. alias aūt ppōnes simul conce
dere pōt: siue pro incōtingēti: z h̄ est (Quō aūt opz.)

¶ Oportet aūt custodire q̄ annuntiem⁹ rndēn
tes eosdē conantes latere: hoc aūt erit primū q
D dem si pclusiones nō prius syllogizent: sz sum
ptis necessarijs nō manifeste fint. Amplius si
nō ppinqua interrogent: sed qm̄ maxime lon
ge media: vt sit opportunū pcludere. a. de. f. me
dia. b. c. d. e. non opz ergo ingrere si. a. b. z rur
sum si. b. c. Sed si. d. e. z deinde si. b. c. z sic reli
qua: z si per vnū medium fit syll's. a. b. medio
incipere: maxime enim sic latebit rndentem.

¶ Sequit incidens. qz eniz instruxit rndentem: iō breuiter
hic intēdit instruere opponētē dicēs q̄ opponēs debet ob
seruare ȝria rndenti latēter vt possit ad ppositū subito p
uenire: sed hoc faciet duplr̄. vno mō celando pcl'ones oste
dendas. alio mō cū nō celat: sed tūc aut sunt ȝnum multa
media aut vnū tm̄. si aūt multa incipiendus est a remotis
simo eoz z descendēdū ad ppinquioza quousq̄z tandē p
ueniat in ȝnem: si vnū tm̄ incipiendū est a minoze ppōsi
tione: z nō a maioze. Dis eni modis maxime latebunt op
positiones: z hec est (Opz autem custodire.) E

¶ Quoniam autē habemus: qm̄ z quō se hntibus termis fit syll's: manifestuz z qm̄ erit z qm̄
nō erit elenchus. Nā oibus pcessis vel cōmuta
tim positis rnsionibus: vt hec qdem negatiua:
illa vo affirmatiua ptingit fieri elenchum: erit
eni syll's sic z illo modo se hntibus terminis:
quare si id qō positum est sit ptrariuz pclusioni
necesse est fieri elēchuz: nā elenchus ptradictio
nis syll's. Si vo nihil sit pcessum affirmatiue i
possibile est fieri elenchum: nō eni erit syll's cū
oēs termini erūt puatiui: q̄re nec elenchus: nā
si elenchus: neçe est syll'm esse: cuz aūt est syll's F
nō necesse est elenchum eē. Silr̄ z si nihil posi
tum sit p̄m rnsionem vniuersalr̄: nam eadē erit
determinatio syllogismi z elenchi.

¶ Consequenter docet vitare ne propter hypothesim fiat elenchus. Et pcedit sic. pmo dicit q̄ in precedētibus ha
bemus quō z ex quibus fit syll's. habemus similr̄ de elen
cho quō oīs elenchus est syll's: z sicut syll's habet vtrāq̄z
ppositionem affirmatiuā: vel alterā affirmatiuā: z alterā
negatiuam sic ēt elenchus: z hec est (Qm̄ aūt habemus.)
2° ponit documētum dicens q̄ si nō admittat propositio
affirmatiua non est possibile elenchum fieri: quare nec syl
logismū. similr̄ si etiā non admittat vlis ppositio nec elen
chus nec syll's fieri pōt: qz nō est sine affirmatiua ppositio
ne z vniuersali: z hec est (Si vo nihil sit concessum.) 5

Hic querit forte quō hic determinat de oīone: cū de illa determinatū sit in pncipio scōi Dubiuz
huius. silr̄ ēt z in octauo top̄. aut enim alicubi superfluit:
aut opz assignare modū diuersum sue determinationis in
his locis. ¶ Et dōm q̄ in pncipio scōi huius determina
tur de falsa ostensione que pcludit verum ex falsis. h̄ autē
de illa que pcludit falsum ex falsis: z hoc idē qō h̄ dicitur
ibidem ostendit: sed ibi determinat in pncipali intentio
ne: hic aūt ex incidēti. ¶ Adhuc in 8° top̄. determinat de
falsa oīone cōius q̄z hic. qz hic dō oratio falsa que syllogi capl'o. 8.
çat falsum ex falso. ibi aūt siue syll'at siue nō. z si sic siue ad
ppositū siue nō. z hoc siue ex veris siue ex falsis ȝnib⁹ cir
ca ppria. ¶ Adhuc videt q̄ ex veris sequit falsum: quia
ex duobus possibilib⁹ que aliquādo fūt vere sequit ipol'e
qō nūq̄z erit veruz. Ex istis eni oīs hō est alb⁹. nullus hō
est albus: sequit q̄ nullus hō est hō: z tm̄ pmisse fūt pol'es D
z pcl'o ipolis. ¶ Et dōm q̄ intelligēdus est sermo Az. de
duob⁹ cōpossibilib⁹ veris. quāuis eni vtraq̄z in se sit possi
bilis ex earū incōpositate sequit impol'e: sed nunq̄z sequit
falsum ex veris z cōpossibilibus. ¶ Cōsequēter forte que
retur: q̄re docet hic instruere opponētem cū hoc sufficien Qō
ter faciat in 8° top̄. ¶ Et dōm q̄ ibi determinatur ars op 8° top̄.
ponēdi z rndēdi plene z ex intētione pncipali. hic aūt bre capl'o. 8.
uiter z icidēter. ¶ Et nota q̄ cū hec sit scia cōis nō est icō
ueniēs modū opponēdi z pcludēdi in cōi in hac scia deter
minare. ¶ Adhuc forte queret de elencho ad quē ptinet.
¶ Et dōm q̄ tā ad dialecticū q̄z ad demōstratorē: sed dif
ferēter. qz ad dialecticū obuiatiuuz ptinet. z hoc p̄m q̄ est
syll's ȝdictionis. ad demōstratorē āt ptinet cū disputat cū
cauillatore. dato eni aliquo falso cōi eius oppositionē de
mōstraret z vtit solū z p̄m q̄ est vn⁹ syll's cū ȝdictione ȝ

J nis: qz sicut dicit Ar. i p̃ posterior. demõstrator vo syll'at
oppositā: z cā hui⁹ est. qz pcedit ex nec̃ijs que nõ ordinan
Q.ō tur ad opposita. ¶ Deinde adhuc forte dubitabit aliqs: q̃
re nõ determinat alibi in libro de elencho: cũ tñ sit cõe in-
strumẽtũ dialectico z demõstrati. ¶ Et pót dici q̃ B est: qz
ex his z ex determinatis in libro. piar⁹ manifestũ est quo
fiat elẽchus: qz hic oñsuz est quo fit ois syll's. in libro aũt
piar⁹ quo sumẽda est ꝓria ex his cõplet elẽchus. vel pót
dici q̃ in B libro determinat de elẽcho. determinat eni de
syll'o istãtiuo q̃ est idẽ ꝑm rem cũ elẽcho. differẽter aũt ꝑz
modũ solũ: qz elẽchus dr in cõparatione ad opponentez.
qñ aũt opponẽs syll'at oppositũ pr̃esyll'ati vel ꝓcessi a rñ-
dẽte est elenchus. qñ aũt z rñdens syll'at oppositũ syll'ati
Q.ō vel ꝓpositi ab opponẽte instãtia est. ¶ Ulterius aũt forte
q̃ret aliqs an sit eadez diffinitio syllo z elenchi. dr enim q̃
eor eadẽ est diffinitio. quare vident eẽ eadẽ. ¶ Sz cõtra
K cõis z ꝑticularis nõ est eadẽ diffinitio: ꝛz syll's prior z cõi-
or ẽ ad elẽchum q̃re nõ hñt eandẽ diffinitionẽ. ¶ Adhuc
de oi syll'o pót fieri elẽchus p suppõnẽ opposite ꝓnis: q̃re
hic accidit syll's. qz elẽchus dr qdẽ aggregatuz ex syll'o z
accidente eius qui ẽ ꝓdictio ꝓnis: ꝛz nõ est eadẽ diffinitio
subti p se z subti sũpti cũ accñte: q̃re syll' z elẽchi nõ erit ea
dẽ diffinitio. ¶ Dõm q̃ ꝓsiderãdo sũbam vtriusq̃ idẽ sũt
elẽchus z syll's: z sic eor eadẽ est diffinitio: sic dicit: ꝓside-
rãdo tñ accñs cõgregatũ ad syll'm in cõbinatione elẽchi.
sic differũt: z hñt rõnes diuersas: vt postẽ sum est.

Accidit aũt qñq̃ quẽadmodũ in posi
tione terminor fallebamur z ꝑz opi
nionẽ fieri fallaciam: vt si contingit
idem p̃ncipaliter pluribus inesse: z
hoc quidem latere aliquem z putare nulli ineẽ
illud aũt scire: vt si insit. a. b. c. per se: z hoc oi. d.
Sil'r ergo si. b. quidem oi putat. a. inesse: z hoc
d. c. autẽ nulli. a. z hoc oi. d. eiusdem ꝑm idem
L habebit disciplinam z ignorantiam. Rursum
si quis fallat circa ea que sunt ex eadem ꝓniga-
tione: vt si. a. inest. b. hoc autez. c. z. c. d. opinet
autẽ. a. inesse oi. b. z rursum nulli. c. Simul eni
sciet z nõ opinabit inesse: ergo nihil aliud pu-
tat ex his q̃z q̃ scit hoc nõ opinari. scit enim ali
quo mõ qm̃. a. inest. c. per. b. velut i vl'i hoc qõ
est particulare: quare qõ aliquo modo scit hoc
oino ꝓbat nõ opinari: qõ est impossibile.

In hac parte intẽdit de falsa oratione oppositionis q̃
dr ꝓne deceptionis q̃ est pctm̃ incidẽs iuxta
syll'm ex oppositis. in syll'o aũt ex oppositis supponuntur
M opposita z aliquãdo opinant. ꝛz opinari opposita aliquo
mõ ẽ ꝓueniẽs z aliquo mõ non. z iõ hic itẽdit Ar. deter-
minare. z diuidit in duas. in p̃ª determinat de oppõne cõ-
trarior q̃ sunt ꝓria ꝑm formã z p se. In 2ª cũ dicit (Qui au
tẽ opinant.) de oppõne ꝓtrarior q̃ sũt ꝓria ꝑm nãm: z per
accñs. ꝑma in duas. in ꝑma ostẽdit q̃ ꝓtingit falli in opi-
nando ꝓria p se z ꝑm formã. In scõa cũ dicit (In eo aũt qõ
ꝑus est dctm̃.) oñdit quo ꝓtingit opinari ꝓria hui⁹ sine in-
cõueniẽti z quo nõ. In ꝑma sic pcedit. In p̃ª ponit intẽtuz
dicens q̃ ꝓtingit falli in opinione terminor: z hoc pót in-
telligi oupl'r. vno mõ sicut quẽadmodũ ꝓtingit falli in syl
logismo p ipol'e: eo q̃ ꝓpter hoc accidit falsum ibi erit fal
lacia. ex hoc eni q̃ termini sunt recte ad interimẽdum hy-
pothesim: qz nõ videt interimere eã. alio mõ sic quẽadmo
dum ꝓtingit falli in petitione eius qõ est in p̃ncipio: qz ibi
nõ recte ponunt termini cũ idẽ ponat ad sui ostẽsionem:
z hec est (Accidit autẽ.) scõo hoc ostẽdit z ꝑmo in medijs N
subalternis siue que non sunt ex eadez ꝓcl'one: qõ idẽ est.
scõo in medijs nõ subalternis q̃ sũt ex eadẽ ꝓcl'one. Dicit
g̃ q̃ si. a. insit. b. z. c. z hoc ita q̃ neuter mediante reliquo
z. b. z. c. insint. d. si opinet. b. eẽ. a. vt oẽ. d. ẽ. b. Adhuc nul
lũ. c. est. d. z oẽ. d. eẽ. c. eius ꝑm idẽ hẽbit sciam z ignoran-
tiã z opinabit ꝓria. s. oẽ. d. eẽ. a. z nullũ. d. eẽ. a. sicut per se
pz per exẽplũ in terminis subalib⁹. pót eẽ q̃ corpus inest
aiali z sensibili. quor neutrũ est sub altero ꝛz ꝓuertunt. ꝛz
tam aial q̃z sensibile hoi inest. Si ergo opinet: oẽ aial esse
corpus: z nullũ sensibile eẽ corpus: z oẽm hoiem eẽ aial:
z oẽ sensibile simul opinabit oẽm hoiem eẽ corpus z nul
lũ hoiem eẽ corpus. exẽplũ aũt in terminis accñtalib⁹ pz:
qz color inest tam albo q̃z aiali: z vtrũq̃z cigno. si ergo opi
net nullũ cignũ colorãtũ. z oẽ aial eẽ colorãtũ: z sil'r oẽ ci
gnum eẽ albũ z aial simul opinabit ꝓria: qõ ẽ inconueni-
ens. z h̃ est (Ut si ꝓtingit.) Scõo docet idẽ in medijs que
ex eadẽ ꝓiugatione dicẽs q̃ si. b. isit sub. a. z. c. sub. b. z. d. O
sub. c. z. a. z. c. opinent omne. b. eẽ. d. z nullũ. c. eẽ. a. simul
idẽ sciret aliquo modo z ignorabit simil'r qõ est inconue-
niens: qz cum opinat omne. b. eẽ. a. opinat in vl'i oẽ. c. esse
a. q̃re q̃ aliquo modo scit simpl'r ignorat vl' opinat nõ eẽt
z hoc est incõueniens. z h̃ est (Rursum si qs fallat.)

¶ In eo aũt qõ dctm̃ est prius si nõ ex eadez ꝓiu-
gatione fit medium ꝑm vtrãq̃z qdẽm termino
rũ medior ambas ꝑpõnes nõ ꝓtigit opinari:
vt. a. b. qdẽ oi. c. aũt nulli: hec aũt vtraq̃z oi. d.
accidit eni aut simpl'r: aut in aliquo tñ ꝓtrariã
sumere ꝑpõnẽ ꝑmã. Si eni cui. b. iest oi. a. opi
nat iesse. b. aũt oi. d. nouit: z qm̃. a. d. nouit: q̃re P
si rursum cui. c. nulli putat. a. iesse cui. b. alicui i
esse huic nõ putat. a. iesse: q̃ aũt oi putat cui. b.
Rursuz alicui nõ putare cui. b. aut simpl'r: aut
in aliquo ꝓtrariũ ẽ. sic ergo nõ ꝓtingit opinari.

¶ Consequẽter determinat quo ꝓtingit opinari ꝓtraria si-
ne incõuenienti z quo nõ: z hoc vt videtur tñ in his que
sunt ex diuersa ꝓcl'one. z diuidit in duas. i ꝑma oñdit quo
nõ ꝓtingit opinari sine incõuenienti. in scõa cum dicit (Ꝑm
vtrũq̃z qdem.) quo cõtingit opinari sine incõuenienti. In
ꝑma sic pcedit. ꝑmo ponit ꝑpositionez intentam. s. in his
que sunt ex diuersa ꝓcl'one nõ ꝓtingit opinari ꝓuenienter
oẽs q̃tuor ꝑpõnes simul. s. oẽ. b. est. a. z oẽ. d. est. b. Iteruz
nullum. c. esse. a. z oẽ. d. eẽ. c. z hec est (In eo aũt qõ ꝑus.)
scõo ostẽdit eam dicẽs q̃ si oẽs quatuor opposite sint opi-
net simul cũ ꝑpositione ꝑma eius ꝓria vel ꝓtradictoria ei⁹
si enim opinet omne. b. esse. a. z omne. d. esse. b. opinabit
oẽ. d. esse. a. ¶ Adhuc si opinet nullũ. c. eẽ. a. z oẽ. d. eẽ. c. A
opinabit nullũ. d. esse. a. sed ex ꝓcl'one z minore syllo ꝓris
sequit ꝓtradictio ꝑme p 2ᵐ terte sic. nullũ. d. est. a. oẽ. d. est
b. ergo aliqõ. b. nõ est. a. z ita simul accidit opinari ꝑmã p
positionẽ. s. oẽ. b. esse. a. z eius ꝓtraditoria. si aũt. b. z. d. cõ
uertant z cũ opinabit ꝓria ei⁹ sic. nullũ. d. esse. a. oẽ. b. ẽ. d.
ergo nullũ. d. est. a. sic igit manifestũ est q̃ nõ ꝓtingit simul
opinari oẽs quatuor ꝑpõnes que sunt ex diuersa ꝓne sine
incõuenienti. accidit aũt opinari simul ꝓria: aut ꝓdictoria
qõ est incõueniens: z hec est (Accidit aũt simpl'r.)

¶ Scõm vtrũq̃z autem vnam aut ꝑm alterum
vtrasq̃z nihil ꝑhibet: vt. a. oi. b. z. b. d. z rursuz
a. nulli. c. nam similis huiusmodi fallacia: z vt
fallamur circa particulares: vt si. a. oi. b. b. autẽ
oi. c. a. omni. c. inerit. Si ergo aliqs nouit: qm̃
a. cui. b. inest oi nouit z quoniã cui. c. Sed nihil

prohibet ignorare.c.quoniã est:vt si.a. quidez
A duo recti in quo.a.b.triangulus:in quo autẽ.c.
sensibilis triangulus:opinabit enim aliquis.a.
nõ inesse.c.sciens:qm̃ omnis triãgulus habet
tres angulos duobus rectis:quare simul sciet
z ignorabit idem. Nam scire omnẽ triangulũ
quoniã duobus nõ simpler est. Et in hoc qui-
dem in eo q vl'em habet disciplinã:illud vo in
eo q singularem. Sic ergo vniuersali nouit.c.
qm̃ duobus rectis:singulariter autem non no
uit:quare non habebit contrarias.

¶ Cõsequẽter oñdit qũo ꝓtingit opinari in p̃dictis sine icõ
ueniẽti z pcedit sic.p ponit ppõnẽ intẽtã dicẽs:q ꝓtingit
simul opinari ꝑm vtrũq; modũ vnã ppõnẽ:aut maiorem
vtriusq; absq; minorẽ:aut ꝑm vnũ mediũ vtrãq; ppõnẽ.s.
maiorẽ z minorẽ:z h̃ est(ꝑm vtrũq; aũt.) Scõo oñdit eãt
z diuidit in duas.in p̃ oñdit eã in 2ã cũ dicit(Quare ma-
B nifestũ qm̃.)ꝓcludit eã oñsaz z subiungit icidẽs. p̃ in du-
as.in p̃ ostẽdit ꝑmã ptẽ ppõnis intẽte. in 2ã cũ dicit(Nec
que ꝑm vtrũq;.)oñdit scõaz ptem ppõnis intente.ꝑmam
sic ostendit.deceptio que fit opinando ꝑm vtrũq; mediuz
vnam ppositionem : aut maiorẽ vtriusq; siue minorem fit
sciendo aliqd in vniuersali z ignorando in particulari:sed
hoc est possibile:z nõ incõueniens.ergo zc.huius rõnis p
mo ostẽdit maiorẽ:z h̃ est(Nam similis h̃z.)2o ostẽdit mi
norẽ:z hec ꝑmo in exẽplo.scõo in simili cuz dicit(Similr
aũt z que.)z in exẽplo ꝑmo in exẽplo transcẽdenti dicẽs:
q si.a.inest oi.b.z.b.oi.c.neẽe est.a.inesse.c. si ergo aliqs
nouit.a.inesse oi.b.nouit in vli.a.inesse.c.sed nihil prohi-
bet ipsum ignorare.c.esse.a. q̃re in pticulari ignorabit.a.
inesse.c.sed hoc nõ est incõueniens : z h̃ est(Ut si.a.oi.b.)
scõo ostẽdit idem in exẽplo speciali dicens:q ois triangu
C lus habet tres angulos equales duabus rectis.z sensibi-
lis triangulus est triangulus sensibilis habet tres:z cũ ni
hil ꝓhibet:tũc aliquẽ q ois triangulus hz tres ignorare
sensibilem triangulũ habere tres:q̃re idem sciet z ignora-
bit:z cũ sciet in vli z ignorabit in particulari:q̃re dupl'r cõ
tingit scire de sensibili q hz tres.s.in vli z pticulari:sz non
est incõueniẽs sic scire z ignorare idẽ vt sciet in vli z igno-
rabit in particulari z h̃ est(Ut si.a.qdẽ duo recti.)sic ergo
manifesta est minor per exẽplũ:q nõ est incõueniens scire
aliqd in vli z ignorare idẽ in particulari.

¶ Sil'r aũt z que in Menone est oẽo:qm̃ disci-
plina rememoratio:nũq; enim accidit p̃scire qõ
singulare:sz simul cũ iductione sumere particu
lariũ disciplinã velut recognoscẽtes.nã quedã
D statim scimus:vt qm̃ duob' rectis si scim' z qm̃
triangulus:sil'r aũt z in alijs:ergo in vniuersa
li quidẽ scia particularia speculamur:sz ea que
ppria est nõ scimus:quare contingit falli circa
ea:verũ nõ ꝓtrarie:sed habere quidẽ vniuersa-
lẽ:decipi aũt in ea que particularis est.

¶ Cõsequẽter ostẽdit eam in simili:z diuidit in duas. in p̃
ma ponit sil'e.in 2ã cum dicit(Sil'r ergo aut in p̃dictis.)ad
aptat sil'e ad ppositum. In p̃ parte sic pcedit. ꝑmo dicit
q syll's est deceptio iã dicta in oẽone Menonis.i. Plato-
nis in libro intitulato sub noie Menonis.argutũ est enim
ibi q scia nihil est nisi reminiscẽtia:q cum adiscit qõ ꝑus
sciebat reminiscit:sz oẽ qõ adiscit:adiscit q ꝑus sciebat.s.
sic ipse ꝓbat p hoc q alr apprehẽdẽdo ab intellu nõ app-
dit qõ nullo mõ notũ est:q̃re oẽ qõ adiscit reminiscit. Sz
solutio hui' rõnis est q illud qõ adiscit ꝑus sciebat in vli E
sed in pticulari nõ:z sil'r singulariter nusq; simpl'r scit ante
iductionẽ ei' in sensuz. ꝑus enim cognoscit in suo vli aliquo
mõ:postea vo simpl'r cognoscit z postea q̃si iterũ cogno-
scit in se:cũ inducit in sensum.scientes enim vl'r oẽm triãgu
lum hze tres:scimus sensibilem triangulũ hze tres qm̃ sen
sibilis triãgulus est:z sil'r in alijs sensibilib':z h̃ est(Nam
q̃dazz statim.)2o ex hoc ꝓcludit q speculamur singularia se
pe in suo vli z ignoramus ea ppria disciplina:quare ꝓtin-
git falli circa particularia:q ꝓtingit ea scire z ignorare:sz
nõ ꝓtrarie:q scia est in vli ignorãtia in particulari:qõ nõ
est incõueniens:z h̃ est(Ergo vli quidẽ scia.)

¶ Similr autem z in predictis.non enim est cõ
traria que est ꝑm medium fallacia ei que est ꝑz
syllogismum discipline.

¶ Posito sil' ꝓsir adaptat eã ad ppositũ dicens:q sicut est
in his de qbus erat dubitatio Menonis similr est in p̃di-
ctis.s.ex his que nõ sũt eadẽ ꝓiugatione : siue in his q̃ sci-
unt in vli:vel in pticulari:q ignorãtia alicui' in pticulari F
nõ est ꝓria scie que est in vli:z h̃ est(Sil'r g̃ in p̃dictis.) Et
nota q per fallaciã que est p mediũ itellectũ intelligẽdum
est ignorãtia pticularis:siue alicui' in pticulari que ꝓtigit
ex hoc q singulare nõ oñdit sine sensu per mediũ syllogi-
zatũ:z per disciplinã que est per syll'm itelligẽdum in vli:
q vlis ppositio totã virtutẽ syllogismi continet.

¶ Nec que ꝑm vtrũq; medioz est opinio. Ni-
hil enim ꝓhibet scientẽ qm̃.a.toti.b.inesse:z rur
sum hoc.c.putare nõ inesse.a.c.vt qm̃ ois mu-
la sterilis:z hec mula putare in vtero hẽre hãc:
non enim scit quoniam.a.c.non simul conside
rans quod est ꝑm vtrunq;.

¶ Consequẽter oñdit q ꝓtingit opinari simul ꝑm vnũ me-
dium duas ppositiones in his que nõ sũt ex eadẽ ꝓcl'one
scõa pars ppõnis intẽte:z pcedit sic.ꝑmo dicit q ignorã-
tia que est ꝑm alteruz medioz nõ est ꝓtraria scie ꝑm idem E
mediũ hoc modo:q nihil ꝓhibet aliquẽ scire oẽ.b.esse.a.
z.c.esse.b.nõ putare tamẽ.c.esse.a.z hec est(Nec que ꝑm
vtrũq;.)2o specificat exẽpluz dicẽs:q nihil ꝓhibet aliquẽ
scire omnem mulã esse sterilem:scire etiã hanc esse mulã:
nõ putare tamẽ hanc esse sterilẽ:nõ enim sciet hanc eẽ ste-
rilem nisi pertractet maiorẽ z minorẽ ad actũ consideran
do ꝓcl'onẽ dico nõ sciet in actuali confirmatione:z hec est
(Qm̃ ois mula.)Sic igit patet q cõtingit scire ꝑm vnum
mediũ ambas ppositiones:z tunc scit aliquo modo ꝓclu
sio.ꝓtingit tamẽ ignorare ꝓcl'onẽ in eo q actu ꝓsiderat sic
ẽt scire z ignorare idẽ non est incõueniens:q hec scientia il
li ignorãtie nõ cõtrariat.vnde ex his iam ostensa est ppo-
sitio posita in ꝓncipio huius partis.

¶ Quare manifestum:quoniam z si hoc quidẽ
nouit:illud vo non nouit falleẽ q habuit vl'es D
ad particulares disciplinas. Nullum enim sensi-
bilium cũ extra sensum fit scimus : nec si scien-
tes fuerimus nisi in vli:z in eo qõ habet ppriã
disciplinam:sed non vt in eo quod agit.

¶ Consequenter ꝓcludit eam ostẽsam z adiungit icidens:
z ꝑm hoc diuidit ista pars in duas.in ꝑma ꝓcludit eam in
scõa adiungit incidens cum dicit(Naz scire dz tripl'r.)In
ꝑma sic pcedit.ꝓcludit ꝑmã partẽ eius dicẽs manifestum
esse q si aliquis nouit maiorẽ:z ignorauit minorẽ sic si no
uit oẽm mulã sterilẽ esse:z ignorauit hanc esse mulam fal
leẽ in eo quo fallit sciens aliqd in vli ignorans idez in par
ticulari:sic enim ignorabit aliqd in particulari:q nullum
sensibile simpl'r cum extra sensibile sic.z h̃ est(Quare ma

3 nifestũ.) 2° adiungit partẽ scdam dicẽs q̃ quãuis sciamus
oẽs mulã eẽ sterilẽ: ⁊ hãc esse mulã semp: nos tñ nõ scim⁹
hãc esse sterilẽ nisi in vli ⁊ pticulari: ſz nõ scimus eas in eo
q̃ actu ꝓsideramus: ⁊ hec est (Nec si sentientes.)

¶ Nam scire dr̃ tripl'r: aut vt in vli: aut vt pro-
pria: aut vt agere: quare ⁊ decipi dr̃ totidez mo
dis: nihil ergo prohibet ⁊ scire ⁊ deceptum eẽ
circa eadem: verum non contrarie sicut accidit
⁊ ei qui ſm vtrãq; scit ꝓpositionẽ ⁊ nõ pertra-
ctauit prius. nam opinãs in vtero habere mu-
lam non habet ſm actum disciplinam neq; p-
pter opinionem ꝓtrariam fallaciaz disciplinę.
k Syllogismus enim fallacia contraria vli.

¶ Consequenter gratia huius determinat quot modis cõ-
tingit scire ⁊ ignorare: ⁊ manifestat quomodo scire aliqd
⁊ ignorare idem opponunt ⁊ quo nõ: dicẽs q̃ est scire tri-
pl'r ⁊ totidẽ modis ignorare: est scire in vli ⁊ scire in pricu-
lari ⁊ in quo qui actu considerat cum pertractatione. sci-
re aũt ⁊ ignorare idẽ non est incõueniens nisi hoc fiat mõ
ꝛio q̃ quãuis sciat q̃ ois mula sit sterilis ⁊ q̃ hec sit mu
la: nõ tamẽ incõueniẽs est hãc nõ esse sterilem opinari: scit
eni in vli ⁊ particulari: sed ignorat in eo q̃ nõ actu ꝓside-
rat. sed hec sciẽtia nõ est illi ignorantie ꝓria: ſz scie in vli est
ꝓriuz ignorãtia in vli: ⁊ sil'r intelligere sciam in particulari
esse ꝓtrariã ignorãtie in pticulari: ⁊ scia in eo qui actu cõ-
siderat est ꝓtraria ignorantie in eo qui actu non ꝓsiderat:
⁊ hec est (Nã scire tripl'r est.) Ultimum verbũ sic ꝓstruet
fallacia. s. sylli. i. ignorantia in vli que dr̃ esse p syll'm sicut
ꝓdictũ est. est aũt ꝓtraria vli supple scientie.

¶ Qui aũt opinatur bonũ ⁊ malum esse idem
opinabit qd̃ bonum est ⁊ malũ esse. Sit eni bo
l num qdem in quo. a. malum aũt in quo. b. rur
sum bonũ in quo. c. qm̃ ergo idẽ opinat. b. ⁊. c.
⁊ eẽ. c. b. opinabit: ⁊ rursum. b. eẽ. a. sil'r: q̃re ⁊
c. a. Nam ⁊ quẽadmodũ si sit verũ de quo. c. b.
⁊ de quo. b. a. ⁊ de. c. a. verũ erit sic opinari. sil'r
aũt in eo qd̃ est eẽ: nam cũ idem sic. c. ⁊. b. ⁊ rur
sum sit. b. ⁊. a. ⁊. c. ⁊. a. idẽ: q̃re ⁊ opinari sil'r.

¶ Hic intendit de opinione ꝓrioꝝ que sũt ꝓtraria ſm mate-
riam ⁊ ſm accidẽs: vt ſm terminos ⁊ nõ ſm opinionẽ af-
firmatiuã ⁊ negatiuam: ⁊ diuiditur. q̃ ꝑmo determinat q̃
contingit ſm ꝓtraria opinari. scdo q̃o hoc ꝓtingit sine in
cõuenienti ⁊ q̃o non. ibi 2ª. (Ergo hoc qdez necessariũ.)
in ꝑmo sic ꝓcedit. ꝑmo dicit q̃ si aliqs opinatur bonuz: ⁊
m non bonum: q̃ malum: ipse opinat aliqd idem esse bonuz
⁊ idem esse malũ: ⁊ sic opinabit bonũ esse bonũ ⁊ bonum
esse malum simul: que sunt ꝓtraria: ⁊ hoc est (Qui aũt opi
natur.) Scdo hoc ostendit dicens: q̃ si aliquis opinet idẽ
esse bonũ ⁊ malũ simil'r bonũ. a. malũ. b. adhuc bonuz. c.
cum idem opinat circa. b. q̃. a. ⁊. a. q̃. b. q̃ opinat idẽ eẽ
bonũ qd̃ malum ⁊ malũ qd̃ bonũ. pz per ꝑmã figurã cum
opinio opinat. b. esse. a. ⁊. c. esse. b. qd̃ opinat. c. esse. a. qua
re cum in ꝑmissis opinat bonũ esse malũ in ꝓcl'one opinat
bonũ esse bonũ: ⁊ ita simul opinãt ꝓtraria. ꝑmo ergo po-
nit hãc ostẽsionem: ⁊ hec est (Sit enim bonum.) 2° eam cõ
firmat sic quẽadmodum sequitur si verũ est. a. de. b. ⁊. b.
de. c. verũ est. a. de. c. ⁊ eodẽ modo si. b. est. a. ⁊. c. est. b. er-
go. c. est. a. sic sequit in opinione si opinat. b. esse. a. ⁊. c. eẽ
b. opinat. c. esse. a. ⁊ ꝑ est (Quẽadmodũ si sit.)

¶ Ergo hoc qdẽ necessariũ figs det ꝑmũ: ſz fo-
r tesse illud falsum opinari q̃ malũ est bonũ esse

nisi ſm accidẽs. multipl'r eni potest esse hoc opi- n
nari perspiciendum ergo hoc melius.

¶ Cõsequẽter determinat q̃o ꝓtingit opinari sine icõueniẽ-
ti sil'ista ꝓria ⁊ q̃o nõ dicens: q̃ de necitate opinabit quo
bonũ esse bonũ si det ꝑm. s. idẽ eẽ bonũ ⁊ malũ: sed incõue
niens est opinari hoc p se bonũ inquãtũ bonuz est malũ: ⁊
idẽ inquãtũ bonũ est bonũ: opinari aũt p accñs nõ est incõ
ueniẽs. opinari eni bonũ eẽ bonũ: ⁊ simul cum ꝑ opinari
idẽ qd̃ est bonũ eẽ malũ: ⁊ hoc ſm tps: vel ſm locũ vl' ali-
quo tali mõ nõ est incõueniẽs: ⁊ dicit q̃ ꝓtingit opinari p
se: vel p accñs: q̃ multipl'r ꝓtingit opinari: ⁊ hoc valde p-
spiciẽdum est. sic igit intẽdit Aꝝ. q̃ hꝫ ꝓtraria ſm accñs
nõ est incõueniens opinari. per se aũt est incõueniẽs: ⁊ hec
est (ergo hoc quidem necessarium.)

Dubitabit hic aliquis q̃o pcñ hic determinatũ Dubiuz
cadit iuxta syllogismũ ex oppositis. Et
dicendum q̃ non ex parte ꝓcl'onis: sed ex parte ꝑncipioꝝ:
q̃ ibi supponunt opposita ⁊ aliquãdo opposita sunt ⁊ opi o
nari opposita vno modo est incõueniẽs: ⁊ alio modo non
sicut in hoc capl'o determinatum est. ⁊ propterea fuit itro-
ductum hoc capitulum sicut prius dictũ est.

Deinde querit: quare hoc pcñ nomiat fallacia opi Dubiuz
nionis. si enim fit fallacia: aut erit in dictio-
ne: aut extra dictionẽ: ⁊ si hoc in elẽchis debet determina-
ri. ¶ Itẽ querit q̃re magis noiat fallacia opinionis q̃z sen
sus ⁊ intellectus: cum tamẽ in itellectu fiat hec fallacia in 2°
opponẽdo aliqd̃ falsum. ¶ Ad ꝑm dicit q̃ hec fallacia nõ
est in dictione nec extra dictionem istam: tamẽ bene potest
ꝓcedere fallaciam in dictione vel tanq̃z a qua causat cre-
dulitas falsi. ¶ Ad aliud dr̃m q̃ deceptio ista cõtingit in-
ter incorporea: sed sola corporea a sensu percipiunt: ⁊ ita
nõ est fallacia ꝓprie sensus. ¶ Adhuc nõ dicitur fallacia i
tellectus: sed opinionis: eo q̃ opinionis habitus icert⁹ est
⁊ iuariabilis. simil'r cũ opposita sint ꝓria ⁊ habit⁹ iste nõ p
põt esse certus sed est incert⁹ ⁊ variabilis: ⁊ ita vere actus
attribuitur: sed deceptio opinionum.

Deinde fere dubitabit aliquis de his que dicit in lit Dubiuz
tera. ⁊ ꝑmo de hoc qd̃ dicit: q̃ si aliquis opi
net oẽs quatuor ꝓpositiones que sunt ex diuersa coniuga
tione idẽ ⁊ ſm idem sciet ⁊ ignorabit, hoc enim videt fal
sum: tamẽ q̃ nõ ꝓtingit se scire ⁊ ignorare: tum q̃ diuersa
media sciet ⁊ ignorabit: ⁊ ita non ſm idem. ¶ Et dr̃m q̃
ibi accipit scire cõiter pro scire ⁊ opinari. ⁊ simil'r vbiq; in
hoc capl'o. simil'r idẽ ꝓtingit opinari ⁊ ignorare. ¶ Ad 2ᵐ
cum dicit q̃ idem habebit sciẽtiã ⁊ ignorantiam intelligit
q̃ idem predicatum ſm idem subiectũ scietur ⁊ ignorabi-
tur: ⁊ nõ ſm idem medium in specie. s. ⁊ ꝑ nõ ſm idem in
numero: tamẽ melius dicetur sicut prius.

Cõsequẽter dubitabit de his que sunt ex diuer- Dubiuz
sa coniugatione: vtruz. s. ꝓtingit opi
nari simul ibi oẽs quatuor ꝓpositiones. videtur enim q̃
sic per hoc qd̃ est in ꝑncipio capituli. supponit aliquam si- Q
mul oẽs quatuor ꝓpositiones opinari: ⁊ ex hoc infert q̃ 2°
ſm idem sciet ⁊ ignorabit. ¶ Adhuc sicut dicit iferius in
illo capl'o contingit scire ꝑmissas: nõ tamẽ scire ꝓcl'onem:
quare ꝓtingit scire oẽ. b. esse. a. ⁊. d. esse. b. nõ tamẽ scire oẽ
d. esse. a. ¶ Adhuc ꝓtingit simul opinari nullũ. c. esse. a. ⁊ 3°
oẽ. d. esse. c. nõ tamẽ opinari q̃ ex eis sequit. quare ſm ip-
sum ꝓtingit opinari oẽs quatuor ꝓpositiones ꝑter ꝏnes
conuertẽtes ex eis: sed hoc nõ est incõueniens: quare vide
tur q̃ ꝓtingit opinari inconueniens ſm vtrũq; medium.
¶ Sed contra. si ꝓtingit q̃ oẽs quatuor sunt opposite tũc Contra.
ꝓpositę erunt contrarie ꝏnes: ⁊ adhuc ꝓria: vel ꝏdicto-
ria ꝑme ꝓpositiones vt dicit in litera. sed incõueniens est
simul opinari opposita: q̃re incõueniens est simul opinari
oẽs ꝓpositiones sicut ꝑus ostensum est: ⁊ sicut suppo-

Ar. sed hoc nō erit sine incōuenienti.

A Dubiuz **Sed tunc** dubitat vtrum sit verū: vel non. videtur enim q̄ sine incōuenienti cōtingit omnes quatuor ꝓpositiones opinari. est enim opinari oē. b. eē. a. ⁊ oē. d. c. b. nō opinādo ꝗnē sicut ꝑ per ea que oñdit in litera: quare ꝓtingit simul opinari ꝑmissas oēs nō opinādo ꝗnē: ⁊ si hoc nō erit incōueniēs: quare oēs quatuor ꝓtigit simul opinari sine incōuenienti. ¶ Juxta hoc forte querit
2° de quadaz ꝓtrarietate que apparet in litera eius. dicit enī q̄ si oē. b. esse. a. opinat ⁊ oē. d. esse. b. necessario opinatur oē. d. esse. a. sed postea dicit q̄ ꝓtingit opinari oē. b. esse. a. ⁊ c. esse. b. ⁊ tamē nō opinari oē. c. a. ista apparent opposita. ¶ Ad ꝑm dōm q̄ oēs quatuor ꝓpositiones opinari sine additione esset incōueniēs: quia oppositis ꝑmissis opz opinari ꝓclusionē. ¶ Ad 2m dōm q̄ si aliquis opinet premissas opinat necessario ꝓclusionē si fiat pertractatio premissaꝝ ad ꝗnē actu iterimēdam: ⁊ hoc est qō ꝑmo dicit. si aūt opinat premissas: sed nō pertractationē ꝑmissaꝝ ad ꝗnē nihil ꝓhibet nō opinari ꝗnez: ⁊ hoc itēdit postea.

Dubiuz **Deinde** forte querit: vtrum ꝓtingit simul opinari oē d. esse. a. ⁊ nullum. d. esse. a. quare iam suppositum est: qz nō videtur: qz sicut ꝓtingit opinari vt dicit
B oē. b. esse. a. ⁊ oē. c. esse. b. ⁊ tamē opinari. c. nō eē. a. sed cū opinabitur oē. b. esse. a. opinabit in vli. c. esse. a. quare eadem rōne simul contingit opinari omne. d. esse. a. nullum
2° d. esse. a. ¶ Adhuc dicit Ar. in lra q̄ cōtigit opinari oē. b. esse. a. ignorādo tamē. c. esse. a. qz ꝓtingit aliqd scire in vniuersali: ⁊ ignorare in particulari: ⁊ ita scire omne. c. esse. a. ⁊ opinabitur nullum. c. esse. a. ⁊ sequitur tunc eadem rōne q̄ simul opinat. omne. d. esse. a. ⁊ nullum. d. esse. a. ⁊ ita nō erit incōueniēs simul opinari eas. ¶ Ad ꝑmuz dōm: q̄ sicut idem eodem modo opinatum sit ⁊ ignotū: ⁊ hoc est in
C cōueniēs: quare hic opinat in vniuersali omne. c. esse. a. ⁊ ignoratur in particulari q̄. c. esse. a. nō est incōueniens. si omne. d. esse. a. ⁊ nullum. d. esse. a. est incōueniēs simul opinari: qz eodem modo simul opinate sūt. Vel potest dici forte ⁊ melius q̄ quādo Ar. dicit q̄ contingit opinari omne
C b. esse. a. ⁊ c. esse. b. nō dicit q̄ cōtingit simul opinari. c. nō esse. a. quod est oppositum ꝓclōnis: sed nō cōtingit opinari. c. esse. a. sed nō sequitur: si nō putetur. c. esse. a. ergo putatur. c. nō esse. a. ⁊ ideo nō dādum adhuc q̄ simul opinat. c. esse. a. ⁊ nullum. c. esse. a. ¶ Ad 2m dicēdum q̄ quādo dicit Ar. q̄ contingit scire in vniuersali ⁊ in particulari: vt si sciatur omne. b. esse. a. scitur. c. esse. a. in vniuersali accipitur. c. sub. b. ⁊ nō eodez modo opinabit oē. d. esse. a. ⁊ nullum. d. esse. a. ⁊ hoc est incōueniens.

Dubiuz **Ulterius** forte dubitaret aliqs: vtrū ꝓtingat vnam propositionē opinari ꝑm vtrūq̄ medium sicut maiores. Si nullum. c. esse. a. ⁊ oē. b. esse. a. ⁊ hoc dico sine incōuenienti. ⁊ videt q̄ nō: quia sciēdo. oē. b. esse. a. sciet ⁊ omne. d. esse. a. dico in vli: ⁊ sciēdo nullum. c. esse. a. sciet nullum. d. esse. a. dico in vli: quare idem ⁊ eodem mo
D do sciet ⁊ ignorabit: qō est incōueniēs: sicut dicit versus finem capli. si enī opposita sūt ꝓtraria ⁊ ꝓtrarie: quia in vniuersali. Et dici potest: qz possunt opinari ꝓtraria vt cōtraria: ⁊ sic est incōueniēs: ⁊ hoc est quod dicit versus finē capli. aliter autē ꝓtingit opinari ꝓtraria: ita. s. q̄ opinatis nō possunt sine additione vlterius pertractari incōueniēs: ⁊ sic opinari nō est incōueniēs. si autem opinat ꝓtraria in vniuersalibus: quare opposite sūt maiores duoꝝ mediorum sine minore ⁊ sic nō habet incōueniens: ⁊ ideo ex oppositis nō pertractat incōueniēs sine additione numeroꝝ. ¶ Aliter autē dici potest: qz ꝓclusiones iste. s. nulluz. d. eē a. ⁊ omne. d. esse. a. quāuis in vniuersali opposite sūt tamē ignote sūt i particulari. vnde sciūtur quidē simpl'r ⁊ ignorātur: sed magis vnūqōq̄ denomiari ab eo quod simpl'r ē i eo q̄ ab eo qō ē ꝑm qd. dicte ꝗnes magis debēt dicit simpliciter ignorate q̄z scite. vnde nō vere dicere q̄ ibi sciātur opposita: sed magis ignorātur: ⁊ ita nō accidit incōueniēs ex oppositione duoꝝ mediorum simul. E

Dubiuz **Adhuc** forte queret qūo pōt simul opinari duas propositiones ꝑm idē mediū nō tamē opinādo ꝗnem. si enī opposita sit cā maioris q̄z minoris opposita est ꝓclusio i vli ⁊ particulari sicut dicit i hoc capl'o. quare scitis ꝑmissis simpl'r ꝓclusio scit. ¶ Ad hoc dici potest q̄ si scit i vli scitur i particulari cū pertractatōe maioris ad minorē simpl'r scitur ⁊ hoc est qō est ꝑus dictū i capitulo presenti: si tamē sciat i vli ⁊ particulari: sed sine pertractatiōe nō debet in eo qui est actu ꝓsiderare: sed hoc qō postea dicit: vel pōt dici q̄ scire i particulari est dupl'r. vno mō apprehēdēdo particulare esse sub vli: ⁊ ita habitualis apprehēsio est passiōis de illo particulari: ⁊ sic scire contingit in particulari ignorādo ꝓclusionē i eo qō est in actu ꝓsiderare. alio modo apprehēdēdo particulare ꝑm actualem ibe rētiā passionis in ꝑticulari: ⁊ sic est ignorare ī ꝑticulari ⁊ B facit simpliciter cognitionem: ⁊ sicut scitur i vli ⁊ i particulari est simpl'r scituz ⁊ nō ꝑmo modo. F

Dubiuz **Ulterius** aūt forte dubitabit aliquis de triplici modo sciēdi quē assignat qm̄ tripl'r est. ¶ Et dōm q̄ vel scitur in vli passio vel i particulari: i vniuersali scitur per maiorē ꝓpōnē qñ scit de subto vli ad subm: aut scit per ꝗnē: ⁊ hoc est scire per ꝗnem i eo qō actu ꝓsiderat ⁊ sic est scire tripl'r ⁊ totidē modis per oppōnez ignorare. ¶ Deinde querit quid scire cui ignorare opponit. ¶ Et Dubiuz dōm q̄ scire i vniuersali: ⁊ ignorare in vli opponūtur. Ad huc scire i particulari ⁊ ignorare i particulari opponitur. Adhuc scire i eo quod actu ꝓsiderat ⁊ ignorare i eo quod actu nō ꝓsiderat. Adhuc qz scire i particulari supponit afi se scire i vli: ⁊ scire i eo quod actu ꝓsiderat supponit afi se vtrūq̄ illorum ⁊ aliquid addit: ⁊ ideo opposita sūt icompossibilia scire i particulari ⁊ ignorare i vli. simil'r scire in eo quod actu ꝓsiderat ⁊ ignorare i vli ⁊ particulari compossibilia. sūt autem scire i vli ⁊ ignorare i particulari. simil'r scire i vli ⁊ particulari ⁊ ignorare i eo quod actu cōsiderat: ⁊ vtrūq̄ istorum ostēdit author i littera. Ex his ergo ꝑz qūo ꝓtigit opinari sine icōueniēti: ⁊ qūo nō i his q̄ G sūt nō ex eadem ꝓiugatiōe. ¶ Consequēter forte queretur Dubiuz quomodo ꝓtigit i his opinari. qz si vnuz medium poſ'e fit ambas ꝓpositiōes simul opinari: q̄rit an ꝓtigit vnam opinari ꝑm vtrūq̄ mediū: vt mānifeste maior. ⁊ minor. an. s. cōtigit sine icōueniēti opinari oē. b. esse. a. ⁊ nullū. c. esse. a. cū c. sit sub. b. Et dicūt qdam q̄ sic. Pro qbus pōt talis ratio induci. Ari. i hoc capō dicit q̄ ꝓtigit opinari oē. b. eē. a. ⁊ oē c. esse. b. ⁊ tamē opinari. c. nō esse. a. qō est oppositū ꝗnis. Cū ergo ꝑm Ar. ꝓtigit opinari ambas premissas ⁊ simul cū his oppositū ꝗnis. ergo multo fortius cū maiori ꝓpōne ꝓtigit opinari oppositū ꝓclōnis. q̄re seqt. si oē. b. est. a. ⁊ oē. c. est. b. q̄ oē. c. est. a. simul opinari ꝓtigit oē. b. eē. a. ⁊ nullū. c. esse. a. ¶ Ad oppm i ꝑn° capituli vbi Ar. exēplificat i his que sūt ex ꝗne eadē. dicit q̄ qui simul opinātur D oē. b. esse. a. ⁊ nullū. c. esse. a. nihil aliud opinātur q̄z q̄ aliquo modo oi modo ignorare. hoc autē est icōueniēs: ⁊ impossibile sicut dicit idē: quare videt q̄ ꝑm Ar. nō ꝓtigit simul opinari eos sine icōueniēti. ¶ Adhuc qui opinatur oē. b. esse. a. cum. c. sub. b. sit nouit i vniuersali. c. nō esse. a. sed eo modo quo scit oē. c. esse. a. sciatur i vli. ⁊ nullum. c. esse. a. ⁊ ignoret i vli. sed idē scit i particulari ex hypothesi: qz simul ⁊ opinātur oē. b. esse. a. ⁊ nullū. c. esse. a. quare sequit q̄ idē sciat i particulari ⁊ ignoret in vli: quod est icōueniēs: sicut ꝑz ex predictis. Ex his igit videt q̄ in his que sūt ex eadem ꝓclōne sine incōueniēti nō cōtingit per vtrūq̄ medium opinari vnaz ꝓpōnē: qō ꝓcedi pōt. ¶ Ad obiectuz dōm q̄ nō dicit Ar. q̄ ꝓtingit scire oē. b. esse. a. ⁊ c. esse. b. ⁊ tamē scire vel opinari. c. nō eē. a. sed simul cū

J pmissis ꝓtingit nõ putare ꝓclonẽ ⁊ nõ seqt.si ꝗ nõ opponi tur.ꝗ ꝓclusio putat nõ esse:sed eꝗ.sz quõ ꝗ fit verum:pz p lram ei? si quis ispiciat:⁊ ita nõ simul ꝓtingit simplr opina ri maiorẽ ⁊ oppositũ ꝗnis sine icõueniẽti. ¶ Deinde dubi tabit adhuc forte aliquis cum alr se habeat oppositio in bis que sũt ex eadem ꝓiugatione q̃z in bis que non sũt ex eadem ꝓiugatione.q̃re nõ determinauit. Et põt dici q ꝗ est per modũ opinãdi ꝓuenientẽ in bis que nõ sunt ex ea dem ꝓclusione:⁊ qz cã per se pz:qz opinat omne.c.esse.a. ⁊ nullũ.c.eẽ.a.qõ est icõueniẽs. Eodẽ aũt modo quo opi nabit maior vtriusq medij. Sed dicet aliqs q nõ est incõ ueniens opinari oẽ.c.esse.a.⁊ nullum.c.esse.a.qz omne.c. est.a.opinat in vli ⁊ ignorat in particulari in eo qõ est nul lũ.c.est.a. ¶ Et dõm q scire pro opinari in vli ⁊ ignorare in particulari nullũ.c.esse.a.est icõueniẽs. ⁊ hoc est quod ꝗdeterminatũ est. ¶ Ultimo forte dubitabit aliqs de mo do ostẽdendi q ꝓtingit simul opinari bonũ esse malum ⁊ malũ esse bonum.videt eni q sua ostẽsio fit sine vli propo sitione cum dicit.si.b.est.a.⁊.c.est.b.ergo.c.est.a.⁊ si opi natur malũ esse:⁊ similr bonũ esse malũ oppositũ bonum eẽ bonũ.sed dõm q in ꝓpõib? per se veris aut falsis nõ differũt ꝑm rem vlis ⁊ indefinita ꝓpositio:⁊ particularis. ⁊ q in dicto exẽplo accipiãtur ꝓpositiones per se. ¶ Sed ꝓtra acceptis pmissis per accñs:sic pmisse ꝓtingentes seq tur ꝓclo sic.si opinat hoc q est malũ esse bonuz. ⁊ hoc est bonũ eẽ malũ opinat bonũ eẽ bonum. ¶ Et dõm q nõ se quit ex necessitate sine vniuersali ꝓpositione:sicut pz intu enti:sed exẽplum earum cõmune est ⁊ transcẽdens potẽs intelligi cum vniuersali vel sine.

Quando autem conuertũtur extremi tates necesse est ⁊ mediũ ad vtrãq cõ uerti: vt si.a.de.c.per.b.est.Si cõuer titur ⁊ inest alicui.a.oi.c.⁊.b.a.conuer titur:⁊ inest cui.a.omni.b.per medium.c.⁊.c. b.per medium conuertitur.a.⁊ non inesse simi militer.vt si.b.inest.c.a. vero non inest neq.a. inerit.c.Si ergo.b.conuertitur.a.⁊.c.ad.a. cõ uertitur:sit enim.b.quidem nulli inesse.a.ergo neq.c.a.omni eni.c.inerat. b.⁊ si.b. conuerti tur.c.⁊.a.conuertitur.c.nam de quo omni.b.⁊ c.⁊ si.c.ad.a.conuertitur ⁊.b.conuertetur ad.a. cui.b.inest.c.cui autem.c.a.non inest: ⁊ solum hoc a conclusione incepit:alia vero non simili ter:vt in predicatiuo syllogismo.

Postq̃ Aristo.determinauit de sylloo hic determi nat de qbusdam rõnibus sylloo annexis ⁊ in sylloim reducibilibus.⁊ diuidit in duas. In pma determiat q̃dam accidẽtia ad reductionẽ eoꝝ in syllogismũ.in secũ da cum dicit (Quoniã aũt nõ solum ⁊c.) determiat de eis ⁊ de reductione eoꝝ.pma in duas. In pma determinat qn q̃z regulas siue ꝓueniẽtias pertinẽtes ad terminorum con uersionẽ. In secũda incidẽter adiungit sextam de electio ne ⁊ figa ꝓtrarioꝝ cum dicit. (Quãdo autẽ duo fierint.) Pars pma ꝓtinet qnq̃z regulas siue conueniẽtias: quarũ pma talis est:quãdo extremitates ꝓuertunt necesse ẽ me dium ostẽdi ꝓuersiue ad vtrãq extremitatẽ.pmo ergo po nit eam.⁊ ꝗ est (Quãdo ꝓuertunt.) Secũdo eaz declarat. ⁊ pmo in modo affirmatiuo.scõo i modo negatiuo. In af firmatiuo sic procedit.pmo ex ꝓuersione ꝓclonis ostendit medium ꝓuersum ad maiorẽ extremitatẽ sic:si in pncipio q̃z syllogismus fit oẽ.b.est.a.omne.c.est.b. ergo oẽ.c.ẽ.a. ex ꝓuersa conclusionis ⁊ mioze sequit ꝓuersa maioris sic oẽ.c.est.b.oẽ.a.est.c.⁊ ꝗ ẽ (Si eni.a.de.c.) scõo inuit silr ostẽdit ꝓuersam minoris ex ꝓuersa ꝗnis ⁊ maioris sic. oẽ a.est.c.omne.b.est.a.ergo omne.b.est.c.⁊ ꝗ est (B.c.con uertuntur.) Consequẽter ostendit idez in syllogismo nega tiuo ⁊ diuidit in duas. In prima ostdendit q si mediuz cõ uertatur cum extremis ⁊ extrema in secunda huius con uersam. In pma sic procedit.pmo disponit syllogismuz ne gatiuum.in secũdo prime sic. nullum.b.est.a.omne. c.est b.ergo nullum.c.est.a.⁊ ꝗ est (Non in eius.) secũdo ex cõ uersa maioris ⁊ minoris syllogiçat cõuersam ꝓclusionis i secũdo secũde sic.omne.c.est.b.nullum.a.est.b.ergo nul lum.a.est.c.quare cum.b.⁊.c.cõuertunt a quocũq remo uet vnum ⁊ reliquum.⁊ hoc est (Si.b.conuertatur.) Et his patet q si medium conuertatur cum extremis ⁊ extre ma conuertuntur. ¶ Consequẽter ostendit huius cõuer sam.s.q si extrema conuertantur ⁊ medium conuertetur cum extremis.⁊ ostẽdit tm̃ ex cõuersa ꝓclusionis ⁊ mino re.sequi ꝓuersa maioris in secũdo secũde sic. omne.b.ẽ.c. nullũ.a.est.c.ergo.nullũ a.est.b.⁊ ꝗ ẽ (Et sic ad.a.) Et qz in sylloo affirmatiuo tm̃ ostẽdit q si extrema conuertant ⁊ mediũ cum extremis cõuertat:ꝗ cum extrema cõuertant ideo adiungit q solũ vltima ratio facta iuxta sylloim nega tiuũ incepit a ꝗne ⁊ terminabit ad pmissas.sic fuit in syl logismo affirmatiuo si alie rõnes facit iuxta ipsum nõ simi liter ꝓcesserunt:⁊ hoc est (Et solum hec a ꝗne.)

¶ Rursum si.a.⁊.b.ꝓuertunt:⁊.c.⁊.d. silr:oi aũt necesse est.a.aut.c.esse:⁊.b.⁊.d.sic se habe bunt vt omni alterũ insit:qm̃ eni cui.a.b.⁊ cui c.d.omni aũt.a.aut.c.⁊ nõ simul: manifestum qm̃ ⁊.b.aut.d.omni ⁊ nõ simul: vt si genitum corruptibile incorruptibile ingenitum necesse est quod factuz est corruptibile ⁊ corruptibile factum esse:duo enim syllogismi cõstituti sunt.

¶ Secũda regula siue ꝓueniẽtia quã ostẽdit est ista. Si.a. ⁊.b.cõuertant ⁊.c.⁊.d.cõuertant ⁊.a.vel.d.de quolibet ⁊ nõ ambo de eodem.pmo ergo ponit eam ⁊ ꝗ est (Rursuz si.a.) 2° resumit eam sub verbis euidẽtibus:⁊ addit exem plum:⁊ pz.⁊ ꝗ est (Qm̃ eni cui.) 3° signat ostensionem ei? dicẽs:q duo sylli ꝓstituti sunt ad hec.⁊ hoc sic intellige q pma ꝓnitia ostẽdit vno sylloo sic.oẽ qõ est.a. vel.c.est.b.vl d.sed oẽ qõ est.a.vel.c.sed nihil idẽ est.a.vel.c.ergo nihil idẽ est.c.vel.d.pmisse eoꝝ patent:qz sumunt ex hypothe si:⁊ ita ꝓnitia tota ofisa est.⁊ ꝗ est (Duo.n.sylli.)

¶ Rursum si oi qdem.a.vel.b.⁊.c.vel.d.simul aũt non insunt.Si conuertit.a.⁊.c.⁊.b.⁊.d. cõ uertet:nam si alicui nõ inesse.b.cui.d. palam qm̃.a.inest.Si aũt.a.⁊.c.ꝓuertunt eni:quare si mul ⁊.c.⁊.d.hoc autem ipossibile.

¶ Tertia regula siue cõueniẽtia talis est ⁊ q̃si cõuersa pre cedentis.si.a.vel qbus inest.c.siue ambo eidẽ similr.c.vel d.cuilibet:sed ẽt nõ ambo:silr ⁊.a.⁊.c.cõuertant necesse ẽ b.⁊.a.conuerti.pmo,ponit eam.⁊ ꝗ est (Rursuz si omni.) Secũdo ostẽdit eam per ipossibile sic.si.b.⁊.d.nõ conuer tuntur:ergo alterũ est in plus reliquo. sit ergo.d. in plus: dicit ergo.d.de aliquo de quo nõ dicit.b.sed si de illo non dicit.b.tũc dicitur de illo.a.ex hypothesi.⁊ si.a.⁊.c.quia conuertunt:quare.c.dicitur de aliquo de quo.d.quod est cõtra hypothesim.⁊ ꝗ est (Nam si alicui.)

¶ Qm̃ autẽ.a.oi inest.b.⁊.c.⁊.a.de nullo subie cto alio ꝑdicat:inest aũt ⁊.b.oi.c. necesse est.a. ⁊.b.ꝓuerti.Qm̃ enim de solis.b.c.dicit.a.ꝑdi catur aũt ⁊.b.⁊ idem de se ⁊ de.c. manifestum qm̃ de quibus.a.⁊.b.dicetur de oibus.

A ¶ Quarta regula talis est. Si.a.predicat de.a,z de.b.z.c. subis z solū de bis z vnū subtoꝝ de altero dr vlr sicut.b.z c.neče est ꝑdicatū ꝓuerti cū illo vt.a.cuz eo qō est.b.ꝑmo ergo ponit istā.z ħ est(Qñ aūt.a.)2°ostendit sic.a.dr de solo.b.z.c.si.b.de ipso ꝓstat:z etiā de.c.per hypothesiz:z solū de bis sicut pz:qr si.b.de alijs demr̃atur z.a. sil'r qñ.a. dr de omni.b.quare pz ꝙ de eisdē demr̃atur.a.z.b.cū conuertuntur.z ħ est(Qm̄ enim de solis.)

¶ Rursum quando.a.z.b.toti.c.inest conuertitur autez:c.b.necesse est.a.omni.b.inesse:quoniaz eniz omni.c.inest.a.c.autem.b.eo ꝙ conuertuntur:z.a.omni.b.inerit.

¶ Quinta regula talis est.Si.a.z.b.dicunt ꝑdicata vlr de subto.c.z vnū ꝑdictoꝝ cū subto cōuertatur sicut.b.cuz eo q est.c.necesse reliquū predictoꝝ de eadem dici vlr sicut.a de.c.z ħ ostendit per syllogismum factuz in ꝑmo ꝑme sic. omne.c.est.a.z omne.b.est.c.qr ꝓuertunt:quare omne.b. B est.a.z ħ est(Rursum quando.a.)

Uando aūt cū duo fuerint opposita vt.a.eligēdū magis q̄z.b.z.d.z.c.similr si magis eligēda sunt.a.c.q̄z.b. d.a.magis eligēdū q̄z.d.sil'r enim se quēdū.a.z fugiēdū.b.opposita eni z.c.ei qd ē d.nā hec opponunt.Si ergo.a.ei qd est.d.sil'r eligendū:z ei qd est.c.b. similiter fugiendum: vtrūq; eni vtriq; sil'r fugiendū z sequēdū: quare z ħ ambo.a.c.z.b.d.Qñ autez magis non possibile est sil'r:nam z.b.d.sil'r erant.Si autez d.magis eligēdū q̄z.a.z.b.q̄z.c.minus fugiēdū:nā qd minus est minori opponetur:magis aūt eligendum est maius bonum:z.b. minus C malum q̄z.a.minus bonū:z.c.maius malum vniuersuz ergo.b.d.magis eligendum q̄z.a.c. nunc aūt nō est:ergo.a. magis eligendū q̄z.d. z.c.ergo minus fugiendū q̄z.b.

Sexta regula est supra ꝓria q̄si incidētaliter addita de eligēdo z fugiēdo:z est talis.s.a.z.b.sint opposita:z.a.sit eligēdum:z.b.fugiendū. Et adhuc.c.d.sint opposita z.d.sit eligēdū z.c.fugiēdū. Et adhuc magis sit eligēdū.a.c.aggregata q̄z.b.d.z tūc magis est eligēdū.a.q̄z d.ꝑmo g̃ ponit eā.z ħ est(Quādo duo fuerint.)scdo eam ostēdit z diuidit.qr ꝑmo ostendit eā p rōnē.2°per exēpluz cū dicit(Si g̃ eligat.)p rōnē āt ostēdit eā ducēdo ad ipoſe innuēs oppm̄ ꝓnis sic.si.a.nō est magis eligendū q̄z.d.sz cū hec pōt eē vera duplici de cā.s.vel qr.a.z.d.sunt eque eligēda:vel qr.a.sit minus eligēdū q̄z.d.ꝑmo ducit ad oppo D sitū hypothesis supponēdo sensuz ꝑpriū.scdo scdm.de prima parte supponit ꝙ.a.z.d.sint eque eligenda : z assumit istā.eq̃liter eligēdo opponit eq̃liter fugiēdū. Ex quibus sequit ꝙ.b.z.c.sil'r fugienda sunt:q̄re aggregatum ex.a.c. erit sil'r eligēdū sicut aggregatū ex.b.d.Cuius oppositum suppositū est:ꝙ aggregatū ex.a.c.sit magis eligendum q̄z aggregatū ex.b.d.z ħ est(Sil'r eni sequēdū.)Cōsequēter supponit alterum sensum z ducit ad incōueniens sicut ꝑus sic. Si.a.sit minus eligendum q̄z.d.cum minus eligendo opponatur minus fugiendum:sequitur ꝙ cum.a.sit minꝰ eligendum.b.erit minus fugiendum:sed magis eligendū est aggregatū est magis eligendo z minus fugiendo q̄z aggregatum ex minus eligendo z magis fugiendo. ħ per se notum est:quare aggregatum ex.b.z.d.magis eligenduz est q̄z aggregatum ex.a.z.c.z.ħ est cōtra hypothesim:z ħ est(Si aūt.d.magis.) Consequenter infert principalē ꝓnē E qr cum.a.non est magis eligendum q̄z.d.z ħ est(Ergo.a. magis.) Ex hoc infert in.ident aliter ꝙ.b.est fugiendum magis q̄z.c.z ħ est(Et.c.ergo.

¶ Si ergo eligat omnis amans ꝑm amorez.a. sic se habere:vt concedere z non concedere:in quo.c.aut concedere in quo.d.z nō talem esse: vt concedere in quo.b. Manifestum quoniaz a.huiusmodi esse magis eligendum est q̄z ꝓcedere:ergo diligere magis q̄z coitus eligenduz ꝑm amorem magis:ergo amor dilectionis est q̄z eius qd est coeundi. Si autē huius maxime z finis qd est coire:aut non est oīno: aut gratia diligendi:nam z alie concupiscentie z alie virtutes sic fiunt. Qūo ergo se habēt termini ꝑm cō- F uersionē:z in eo ꝙ magis eligendi vel magis fugiendum manifestum est.

¶ Cōsequenter oñdit dictā ꝓnitiā in exēplo.z ꝑ ponit exemplū.2°ex illo ꝓcludit corelariū.exēplū tale fit.velle ꝓcedere.b.nolle ꝓcedere.c.z itelligit ꝑ ꝓcedere agere simplr in bonis z hōestis.s.g̃ magis est eligēdū ab amico vt amicꝰ vellet agere z si nō agat q̄z nolle agē:cū tū agat.pz ꝙ magis est eligēda bona voluntas sine actione q̄z actio sine illa volūtate:z ita magis eligendum est simplr z ꝑse nolle agere q̄z agere.z ħ est.(Si ergo eligat.) Cōsequēter ex ħ ifert corelariū sic.si bōa volūtas ē magis eligēda q̄z actio corpalis.dilectio āt fit ꝑm bonā volūtatē z coitus ꝑm actū corpalē.g̃ magis eligēda est dilectio ꝑm amorē q̄z coitꝰ.z ex ħ ifert ꝙ dilectio est magis finis amoris q̄z coitꝰ.z ħ ē (Ergo diligere.) Et ex ħ tūc ifert ꝙ amor non est oīno ꝑp coitū:sz ꝑp dilectionē ꝓcupiscibilis:z ió ħ ē optimū ꝑp ħ ꝙ est finis eiꝰ.z ħ ē(Si āt maxie coire.) Et nō ꝙ dria est iter amorē z dilectionē. Amor.n.est cū accipit aliqd z amat ꝑ se z in se cū fit sine collatione ad alteꝝ respectu cuiꝰ eligit:z ħ dicit nominis interptatio.est eni idē ꝙ diuersoꝝ electio. est igitur amor ꝑp dilectionē.ꝑp ħ eni tollit aliqd vt ꝓferatur ad alterū respectu cuiꝰ fit eligētia si meliꝰ fit. ¶ Cōsequēter epilogat dicēs ꝙ manifestū ē quō termini se hñt ꝑm ꝓuersiones:z ħ dicit quātū ad 5ᵃᵉ regulas ꝑmas.z vlr manifestuz est quō se habet ꝑm eligendum z fugiendū.z ħ dicit quātum ad vltimā:z ħ est(Qūo ergo se habent.)

Dubitatur in ꝑnᵒ ad qd itroducunt ħ iste regule z pro qua necessitate : z quō sumuntur. Dubiū.

¶ Et dōm ꝙ qr intēdit ħ reducere q̄sdam rōnes in poᵃ ad syll'm.propterea ad euidētiam reductionis eoꝝ ꝑdeterminat quasdam regulas ptinētes ad eoꝝ reductionē:qr reductio nō est sine ꝓuersiōe:ō quasdā regulas ad terminoruz ꝓuersionē ptinētes determinat.s.5ᵃᵉ pōres:sed vo q̄si incidēter itroducunt vt dcm̄ est. Si eni sunt 5ᵃᵉ ꝑᵃ regule vtiles D .s.tres ꝑp terminoꝝ ꝓuersionē ad reductionem orationuz simplr.due āt vltime ad reductionē orationū q̄rūdam spāliū. ¶ Adhuc ꝑmarū triū ꝑᵃ determinat ꝑp reductionem vnius oronis syll'ate in aliā oronē syll'atā.2ᵃ vo z 3ᵃ ꝑp euidentiā oronis nō syll'ate:sz syll'ande : sed oro syll'anda vel affirmatiua vl negatiua.2ᵃ rl'a determiat ꝑp ꝓuersionē terminoꝝ cōuertibiliū.sic g̃ pz quō z ad qd sint tres priores ꝑᵃ.4ᵃ z 5ᵃ ponunt ꝑp quasdā orones reducēdas : quas i sequētib' determinabit.4ᵃ est ꝑp enthimema: z ꝑp ordinem signi z ꝑdigij in syll'o.5ᵃ āt ꝑp iductionē z eius reductionē in syll'm.sic igit pz vtilitas z acceptio dictarū 5ᵃᵉ regulaꝝ. ¶ Sed dicet aliquis ꝙ dz eē alia regula docens reductionē exēpli z deductionis z instantie. ¶ Et dōm ꝙ istātia z

J deductio vere syll'are sunt. ⁊ ió vere nó indiget reductione in syll'm. sic enthimema ⁊ inductio. Exēplum aūt nó est reducibile in syll'm: qz ꝓstat ex q̄tuor terminis: nec ēt syll's ē de se necessarius: sicut patebit ifra. ⁊ ió nó determinauit regulas docētes reductionē exēpli deductiōis ⁊ instātie sic ĩductiōis ⁊ enthimematis. Ex his g̃ manifestū est ꝙ solet q̄ri de inductiōe p' oñtie. videt' eni ꝙ supfluat cū in p̄ceden tibus circa syll'm circulare appeat idez determinari: ⁊ pz iā ꝙ nó inducetur supflue. pz ēt cā iductiōis ⁊ exēpli ex p̄ dictis. ¶ Adhuc forte dubitabit de ꝑma ꝓuenientia quid itēdit p ꝗ ꝙ dicit ꝓuerti. aut. n. intēdit ꝓuersionē aut cōuertibilitatē. si itēdit ꝓuersionē. ꝗ. g̃ pticularis affir^ua ꝓuersionē nó hz: ⁊ nó ꝙtigit in syll'o: vbi ꝓcludit' pticularis affir^ua oñdere mediū ꝓuerti ad vtrāq extremitatē p ꝓuersionē extremoꝝ. ¶ Adhuc vlis affir^ua nó hz ꝓuersionē in vl'em ꝑ pōnē: sed ipse vtit' in oñsione sua tali ꝓuersione: q̄re non vz ꝙ intēdit loq de ꝓuersione quā in ꝑn^o huius libri determinauit. Si aūt itēdat de ꝓuertibilitate. ꝗ. ois hó est asinus. oē risibile est hó. g̃ oē risibile est asin^9. ꝗ ꝓuertunt' extrema ⁊ tñ mediū nó ꝓuertit' cū extremis. ¶ Adhuc ipse oñdit regulā ei^9 in syll'o neg^uo vbi extrema ei^9 ꝓuertunt' nó hñt conuertibilitatē: q̄re nó intēdit loq de ꝓuertibilitate terminorū. ¶ Et dōm ꝙ itēdit de ꝓuersione simplici in termis: ita .s. ꝙ p̄dicatū fiat subm: ⁊ e⁹ manēte sp eadē quātitate: ⁊ ió vl'e in vl'em. ¶ Adhuc nó extēdit se eius regula ad modos particulares: sed tm̄ ad vl'es quātū ad hoc qō dicit mediū ꝓuerti ad vtrāq extremitatē. ꝗ. n. nó ꝙtigit in modis pticularib^9 ꝙ extrēa ꝓuertunt'. p ꝗ pz rñsio ad obia. ¶ Adhuc q̄rit' q̄re magis oñdit in syll'o negatiuo ꝙ si mediū ꝓuertatur cū extremis ꝙ extrema cōuertant' q̄z in syll'o affirmatiuo. Et dici pōt ꝙ in syll'o affirmatiuo nō idiget ista oñsiōe si. n. mediū in syll'm affirmatiuū ꝓuertat cū extremis: cum quecūq vni ⁊ eidē ꝓuertunt' sibi inuicē ꝓuertant'. pz ꝙ extrema ꝓuertunt'. sic autē nō est in syll'o negatiuo: qz ibi hñt aliq termini opp^m. qz igit' manifestuz erat in syll'o affir^uo ⁊ nō sic in neg^uo: ió oñdit in syll'o neg^uo ⁊ nó in affir^uo. ¶ Adhuc forte dubitat de eo ꝙ dicit in syll'o neg^uo ex ꝓuersa mi. ⁊ ma. ꝓcludi ꝓuersaz ꝗnis. si. n. sic fiat erit dispō tertie figure minore exñte neg^ua ⁊ ꝗne vl: q̄ꝙ vtrūq est incōueniens. Si āt accipiat' ꝓuersa mi. cū ꝓuersa minore fiet p^a fig^a ⁊ mior neg^ua ⁊ ꝗ est icōueniēs. ꝗ āt pz si fiat syll's in 2° p'. Et deinde ordinent' adiuicē ꝓuersa minore ⁊ maiore aut ꝓuersa maiore ⁊ minore. ¶ Adhuc dōm ꝙ seqt' ꝓuersa ꝗnis siue accipiat' maior siue ei^9 cōuersa. nō tū p formā syll'icā: sed virtute terminorū cōuertibiliū mi. qz cuz. b. ⁊. c. cōuertantur qc qd remouetur ab vno remouetur ab altero a q̄ remouet: vñ ⁊ reliquū. ¶ Adhuc forte dubitabit aliqs de eo quod vult oñdere oñtiā ma. p oñtiaz ꝗnis ⁊ mi. minore neg^u in ꝑma figura sic. oē. c. est. b. nullū. a. est. c. ¶ Ad qō dicūt aliq: ꝙ oz ĩtelligere neg^ua^m in terminis imediate oppositis aliq̄ g̃ne: sicut par ⁊ ipar opponunt' circa nūerꝝ ⁊ rectū: ⁊ curuū circa lineā: ⁊ opz tūc cōuersaz ꝗnis in affir^ua^m trāsponere. sic. oē. c. est. b. oē nō ens. a. est. b. q̄re nullū. a. est. a. ⁊ erit ꝑpō vera ⁊ affir^ua inquātū trāsponit' neg^ua: sicut iste sunt vere nullū par in nūero ipar. oē nō ens par nūerus est ipar ⁊ ꝗ est ꝓp cōuertibilitatē ⁊ imediationē terminorꝝ. ¶ Uel pōt melius dici: sicut ꝙ ꝑtēdit lr̃a ꝙ oz sumi cōuersa ꝗnis ⁊ cōuersa mi. ad cōcludēdum cōuersaz maiorē. in 2° 2^e: ⁊ ꝗ pz in expōne lr̃e. Et dicūt qdā q̄ tā ꝗ q̄z maior ⁊ eadē conuersa neg^ua sunt ex qb^9 nó affir^ua ⁊ cōuersa mi. affir^ua sed regula quā oñdit ꝗ ē. qm̄ cōuertuntur extremitates neēe est mediū cōuerti ad vtrāq extremitatē. ⁊ si ꝗ tūc oz conuerti minor extremitas: q̄re vel regula est falsa: vel opz ꝙ possit oñdi cōuersa minore. Sz dicet ꝙ regula nó extēdit se ꝑm totū ad syll'os neg^uo^s: sz solū ad vl'es affir^uo^s. Sz ꝗ. cōuersa ꝗnis trāsponit' in affir^ua^m ⁊ minorē. sil'r ꝑm qd factū est in syll'o circulari oñdit' minor sic. cui oi inest. a. ei nulli inest. c. b. nulli inest. a. g̃. b. oi iest. c. ⁊ ita oē. b. ē. c. Pōt āt idē cōcedi. s. ꝙ sic cōtingit oñdere cōuersaz minorē: qz ex p̄determinatis pz. ió subtricuit. ꝗ ē icōueniēs modus oñsionis: vel pōt dici sic ꝑ hus dcm̄ est ꝙ nō tota rl'a eius extendit se ad syll'os neg^uo^s: ⁊ ita nō ꝑt ꝗ oñdi cōuersa mi. ¶ Ad obm dōz ꝙ nō lz ꝗ vti hꝗ trāspōne fuit pp nām circularis oñsiōis in qua nō accipit' termin^9 aliqs extra: ⁊ ió manet affir^ua in q̄ fit sic ⁊ neg^ua trāspōsita. ꝗ āt nō licet vti trāspōne: qz nō est ꝗ aliqd respiciēdo ad nāz circulariū nisi p accñs. nō. n. oñditur ꝓuersa ꝑmisse p cōuersam ꝗnis: qz dēat fieri oñsio circulariū ei qō dz oñdi terminorꝝ conuersio. ¶ Adhuc forte dubitabit aliqs de vltima regula quā oñdit. vz eni ꝙ nō dēat terminari cū ꝑtineat ad moralē mām ꝓpe. hic āt nō intēdit de aliq̄ mā spāl'r cōsiderata. ¶ Et dōm ꝙ cū hec sciētia sit gñalis ⁊ rectificatiua in materijs spālib^9 nō est icōueniens ꝙ i vl'i determinet' alia regula respiciēs magis māz moralē q̄z aliā. ¶ Sz tūc q̄rit' cū sit sciētia moralis/rōnalis ⁊ nālis: ⁊ ipse determinat hic regulas ꝑtinētes ad mām rōnalē ⁊ aliā ꝑticularē. ⁊ ad māz moralē: q̄re nō determinat aliq̄z ꝑticularē ad nālē. ¶ Et dici pōt ꝙ cū in scia nāli intēdim^9 rōnez absolute sine cōpatione ad aliud nō opz alias spāles regulas dare de mō iuestigādi vel sciēdi in nālib^9 q̄z q̄ dantur in rōnalibus. in moralibus āt opz aliqd addere vt nouā rōnē determinare ꝑticularē p cōpationē ad aliud qō est eligēdū vel fugiēdū. ¶ Ulteri^9 forte dubitabit aliqd de ꝗ qō supponit in lr̃a. s. ꝙ magis eligēdū magis fugiēdū opponunt' ⁊ min^9 eligēdū ⁊ min^9 fugiēdo ⁊ eque eligendū ⁊ eque fugiēdo. vz eni instātia: qz bñ viuere magis eligendū q̄z viuere. ⁊ tñ nó bñ viuere nō est magis fugiēdū q̄z nó viuere imo min^9. ¶ Adhuc oē pfectū bonū magis est eligēdū q̄z esse bonū: ⁊ tñ eē iperfectū bonū est minus fugiendū dū q̄z eē bonū. ¶ Et dōm ꝙ ꝓpō Ari. intelligēda est in talibus vbi vnū eligēdorū nō est in altero vel pars alteri^9. v. g. virtus ⁊ scia. vtus eni magis eligēda q̄z scia. g̃ vitium est magis fugiendū q̄z ignorātia. ¶ Ultimo forte dubitabit aliqs de exēplo ei^9. vtꝝ. s. hec ꝓpositio generaliter vera est velle agere magis eligendū est q̄z ipm agere: ⁊ vz ꝙ vā: qz velle agere sine actione aliquādo meritoriū est. cū tñ actio sine illa volūtate non esset meritoria. ¶ Sed contra in aliqbus est aliqñ meritoriū velle agere quāuis nō agat: cum tñ agere sine sua volūtate fit demeritoriū: ⁊ ita aliqñ est minus eligēdū velle agere q̄z agere. ¶ Et dōm ꝙ hoc verū est: ꝓpō tñ tñ habet veritatem in his que appetunt' ꝑm rōnē: quoꝝ apud quosdam est velle: ⁊ apud quosdam nolle. ⁊ ꝗ dico pp oppositū qō fieri posset: qz velle scire est magis eligendum q̄z scire: cū tñ scientia sit appetibilis ꝓpter rationem. Dicendum enim quod est scire non est tale cuius apud alios sit velle: ⁊ apud alios nolle: qz huiusmodi velle apud omnes homines est eo ꝙ omnes homines natura scire desiderant sicut patet.

Quoniam aūt nō solū dialectici ⁊ demōstratiui syllogismi per predictas figuras fiūt: sed ēt rethoricī: ⁊ simpliciter q̄cūq fides est ⁊ ꝑm vnāquāq artez tunc erit dōm: oia eniz credimus aut per syllogismū aut ex inductione: ergo inductio q̄ dē est: ⁊ ex inductione syll's per alterā extrēitatē alteraz de medio syllogizare: vt si eorūz que sunt. a. c. fit mediū. b. per. c. ostenditur. a. inesse b. sic eniz facimus inductiones vt sit. a. longeuuz: in quo autez. b. choleram non habere: in quo vero. c. singulare longeuū vt hō: equus ⁊ mulus: ergo totū. b. inest. a. omne eni qō sine

A cholera est lōgeuum est. Sed ⁊.b.non habere cholerā oi inest.c. Si ergo cōuertat.c.ei qō est b.⁊ non transcendat mediū necesse est.a.inesse b.ostēsuz est enim prius q̄ si duo aliqua insunt eidem ⁊ ad alterū eoꝝ ꝓuertat extremum. Qm̄ conuertenti ⁊ alterū inerit predicatoꝝ: oportet aūt intelligere.c.ex omnibus singularibus cō/positum:nam inductio per omnia.

In hac parte intēdit de qbusdā rōnibus incōpletis i syll'm reducēdis. Et diuidit pars ista in duas. In ꝑma determinat de inductione ⁊ gra eius de qbusdam alijs.in scōa cū dicit(Ichos āt est signū.)intēdit de entime mate:⁊ qr iductio est modus arguēdi ꝓncipalis:mō āt enti memaiō sic ordinant ptes p̄'in duas.in p̄' determinat ō in ductiōe ⁊ exēplo qō annexū est in scōa cū dicit(Deductio āt est qñ.)De qbusdā oppositionib⁹ iductioni ⁊ exemplo.

B prima in duas.in ꝑma determinat de inductione. In scōa de exēplo cū dicit(Exēplū aūt est.)In ꝑma sic ꝓcedit.pri/mo dat intētionē totius partis cū sua cā sic.in hoc libro in tēdimus de modis arguēdi perfectis ꝓpdictas figuras.p illas aūt fiūt nō solū dialectici ⁊ demōstratiui syll'i:sed ēt re thorici:⁊ ois modus argumētationis faciēs fidē ꝓpterea opz cū determinatū est de syllis per p̄dictas figuras deter minare nūc de alijs:⁊ iō B cōfirmat dicens.q̄ oē qō credi mus aut per syll'm aut per inductionē credim⁹:⁊ sub his cōprehēdit tam exēplū q̄z entbimema.⁊ h̄ est(Omnia eni credimus.)scōo ꝓsequit de inductione:⁊ diuidit in duas In prima determinat de inductione ꝑm se.in scōa in cōpara tione cū dicit(Est aūt hmōi.)In ꝑma parte intēdit istā cō/clusionē q̄ ois inductio in syll'm reducit:⁊ procedit sic.pri mo diffinit inductionē dicēs q̄ inductio est per alterā extre mitatē de medio syll'are reliquā. ⁊ h̄ est(Ergo inductio.) Scōo explanat diffinitionē.⁊ ꝑmo per exēplū trāscendēs

C sic:si fit primū.a.c.vltimū siue tertiū ⁊.b.mediū erit indu/ctio siue syll's iducēs si ostēdat.a.de.b.per.c.tertiū.⁊ h̄ est (Ut si eoꝝ.)scōo per exēplū spāle in quo ꝑmo instituit ter minos:⁊ docet syll'are ꝑmū esse de medio in quo ꝑz redu/ctio eius in syll'm sic.sit primuz longeuū mediū nō habens cholerā ⁊ singularia non habentia cholerā.cū ergo oē nō habens cholerā ⁊ ꝓuertat cū singularibus nō habēnib⁹ cho lerā pz q̄ lōgeuū dr de nō hntib⁹ cholerā:⁊ fit tūc ita syll's q̄ oē qō equ⁹ est vel mulus est:⁊ sic de singulis est lōgeuū. sed oē nō habēs cholerā est equ⁹ vel mulus:⁊ sic de singu lis.ergo oē nō habēs cholerā est lōgeuū.⁊ h̄ est(Ut si.a.lō geuū.)scōo ostēdit istā reductionē necessariā per quandaz ꝓpōnē siue regulā determinatā in p̄cedēti capl'o dicens q̄ si tam primū q̄z medium dr de tertio:⁊ mediū ⁊ tertiū con

D uertant necesse est primū de medio ꝓuerti vl'r qō ostendit q̄ si duo predicata dicant de eodem subiecto ⁊ vnū predi/camentoꝝ cū illo ꝓuertat tūc reliquū dicitur vl'r de predi/camento q̄ cum subiecto cōuertit.⁊ h̄ est(Ostēdens eni.) ⁊ addit q̄ intelligendum est esse tertium dicens q̄ tertiuz est ex omnibus singularibus ipsius medij aggregatum. ⁊ h̄ est)Opz autē intelligere.)Ex his patet quid sit indu/ctio ⁊ quo modo in syllogismū reducitur.

¶ Est autem huiusmodi syllogismus prime ⁊ immediate propositionis. Quarum emm me dium est per medium est syllogismus:quaruz vo non est per inductionem:⁊ quodammodo opponitur inductio syllogismo.nā hoc quidē per mediū extremū tertio ostendit:illa autē per tertium extremum medio:ergo natura prior ⁊ euidentior syllogismus per mediū: nobis aūt manifestior qui per inductionem. E

¶ Consequēter determinat de ipsa cōparatiōe ad syll'm pe/nes duas dīias.quarū prima est quo ad ꝓnes:qr inductio propōnis immediate.⁊ h̄ est)Est āt hmōi.)Scōa dīia est quātū ad p̄missas.s.q̄ inductio ostēdit primū de medio q̄ tertiū:sed syll's ostendit ꝑmū de tertio per medium. ergo primo ponit dīiam eoꝝ. ⁊ h̄ est(Et quodāmō.)Secundo ex ista concludit aliā corelariē:⁊ est q̄ syll's est prior ⁊ eui dentior ex prioribus ⁊ notioribus simpl'r: qr ostendit per medium: sed syll's inductionis est ex nobis notioribus ⁊ prioribus.⁊ h̄ est(Ergo natura ⁊c.)

Primo dubitat ad quid determinat hic de inductio ne cum in topicis de illa determinet. Et pōt dici q̄ ibi determinat ꝑm q̄ cōpetit dialectico tm̄.hic autē ꝑm q̄ cōpetit demōstratori:vel put cōiter se hz ad dialecticū ⁊ demōstratorē:⁊ iō nō est incōueniens q̄ vtrobiq̄ determi/netur. Dubiū.

¶ Adhuc cū prime spēs sint opposite sicut syll's ⁊ inductio:q̄re non determinat inductio in sciētia separata a sciētia syll'i:sta q̄ vna esset doctrina de syll'o ⁊ alia de in/ductione. F

¶ Et dōm q̄ h̄ est:qr inductio nō hz aliquā ne/cessitatem nisi a syll'o:⁊ iō opz q̄ in eadē doctrina deterini netur cum syll'o. ¶ Sed tunc forte queretur quare non de terminat sic artē faciēdi inductionem sicut superius dedit artē faciendi syll'm. ¶ Ad h̄ pōt dici q̄ ex diffōne eius qō assignat cū eius declaratione pz sufficiēter modus faciēdi inductionē:⁊ iō nō oportuit tradere artem.

Consequēter forte queret aliqs qūo inductio i syll'm reducit cuz adinuicē oppo nant. Dubiuz.

¶ Ad hoc dōm dupliciter ꝑm q̄ dupl'r exponēda ē diffinitio syll'i.vno mō excludit inductio a diffinitione syl/logismi simpl'r:⁊ alio modo nō.si autē excludatur tunc in/ductio habet oppositionē ad syll'm.dico ꝑm formaz vnde dōm q̄ inductio reducitur in syll'm mālitē:non qr forma inductionis trāsmutetur in formā syllogismi.sed qr mate/ria nūc existēs sub forma inductionis reducit ad acceptio nē forme syllogistice.si aūt nō excludatur inductio a diffi/nitione generali ipsi⁹ syll'i. ¶ Et dōm q̄ syll's dicit dupl'r .s.cōiter dictus ⁊ ꝓprie.syll'o autē cōiter dicto nō opponit iductio:imo sic sumēdo syll'm vez est dicere q̄ inductio ē syll's.syll'o autē proprie dicto opponitur.syll's autē ꝓprie dr vbi saluat vera natura syll'i.s.q̄ ꝓbat ꝑmū de tertio p mediū.⁊ huic opponit inductio.Cum ergo vno modo op ponat inductio syll'o ⁊ alio mō non:inductio nō reducitur in syll'm ad quē hz oppōnē:sed in syll'm cōmuniter dictuz. G

¶ Sed ꝓtra hoc opponit.Inductio eniz reducit in syll'm ꝑmuz prime figure:sed talis simpl'r ⁊ ꝓprijssime est syll's. quare reducitur inductio in syll'm ꝓprijssime dictū. Contra

¶ Ad h̄ dicit Ari.q̄ inductio est syll's ꝓpōnis immediate:quare videtur q̄ verus syll's sit ⁊ in vez reducitur ⁊ ꝓprie dictū. ¶ Ad ꝑ'dōm q̄ syll's primus ꝑme figure perficitur ⁊ est nobilissimus quātū ad modum:non tamen in eo semp saluatur natura syll'i proprie dicti: sicut pz ex predictis: ⁊ iō cum reducitur inductio in ipsum modum reducitur in syl logismū talē in quo non saluatur ꝓpria natura nisi ꝑm mo dū:sed nō ꝑm q̄ est ostēdere primū de tertio per medium. H

¶ Ad aliud dōm q̄ non sequitur si sit syll's immediate p/positionis q̄ sit simpliciter syll's ⁊ proprie:sed magis seq/tur oppositum:qr omnis syll's proprie dictus est imediate propositionis:quia ostendit per medium cui in dubio ostē dat per extremum.

Cōsequēter queritur quomodo sumēda sunt sin gula in ratione vnius termini in hac reductione:aut sub copulatione:aut sub disiūctione.si sub copulatione contra. eodem modo debent singularia su/mi sub termino vno quo modo ipsa adunantur in medio: sed ibi adunata sunt sub disiunctione:quare ⁊ inuicem sub disiūctiōe sumi debēt. ¶ Adhuc eodē mō debēt facere ter Dubiuz

J minũ quõ terminus ẽst vnus qõ supra se põt recipere distributionẽ: ⁊ talis terminus sub disiũctione stat ꝑ multis ḡre sub disiũctiõe dicunt itelligi singula. ¶ Adhuc collectiuũ ex oibus singularib⁹ oz ꝑdicari in minori ꝓpõne ḡre illud collectiuũ oz eodẽ mõ vnũ eẽ sub disiũctione multorũ: ḡre ⁊c. ¶ Et h̃ ꝓcedẽdũ est. aut. n. singularia sub disiũctiõe aggregari sic: oẽ qõ est iste vel ille ⁊ sic de singulis est animal. sed oĩs hõ est iste hõ vel ille ⁊c. g̃ oĩs hõ est aial. ⁊
Dubiuz eodẽ mõ itellige de inductione negatiua. ¶ Deinde forte q̃ret aliqs de iductiõe vtꝝ inductio reducat in syll'm cuiusc̃ũq̃z figure. ¶ Et dõz ꝙ i tertia figura nõ reducunt: qꝛ ibi ꝓcludunt sola ꝑticularia: nec põt reduci in scõz, ſz oĩs iductio affirmatiua in syll'm ꝑmum ꝑme figure reducit. ⁊ oĩs iductio negatiua ꝑme reducit in 2ᵐ syllogismũ ꝑme: deide põt trãsferri ad figurã secũdã ꝑ ꝓuersionẽ maiorĩs, ſz nõ fit
Dubiuz in ꝑmo. ¶ Cõsequẽter dubitabit de his q̃ dicit ꝑbs in lr̃a. ⁊ p̃ de hoc ꝙ dicit aliquos modos arguendi a syllogismo fieri per p̃dictas figuras: qꝛ si ita esset nõ oporteret ita re-
k duci in figuras predictas. ¶ Et dõm ꝙ virtualiter ⁊ radicaliter fiũt oẽs per p̃dictas figuras: quare nõ habẽt necessitatem nisi ab eis: ⁊ ita ꝑma se habẽt ad illas vt radicant in eas: nõ aũt fiũt actualiter per figuras ꝑmo ⁊ per se: sed
Dubiuz ex reductione. ¶ Deinde querit de inductionis diffinitione: qꝛ eni vnius rei vna fit diffinitio. si enim est vnica essentia ⁊ diffinit inductio: ⁊ in topicis similiter altera diffinitio num frustrari videtur. ¶ Et dõm ꝙ in topicis diffinit inductio nõ figurata vel mediata: quare dicitur processus a particularibus ⁊c. h̃ autẽ diffinitio ꝑm ꝙ figurata est ⁊ mediata: quod patet: qꝛ ponitur in diffinitione actus syllogizandi. ⁊ forte ꝑm ꝙ nõ figurata ⁊ sic pertinet ad dialecticũ ꝑm ꝙ figurata ad demonstratorem. Boetius in topicis sic is dicit: ꝙ fit sumptio multorũ collecta: vnde aliquod particulare ostenditur. ⁊ dicit tunc esse inductionẽ. sed diffinitio hic data non vult ꝙ inductio ostendat particulare: quare videtur frustrari dictum Ari. vel Boetij. ¶ Et dicendũ
L ꝙ Boetius distinguit inductionem completam ⁊ diminutam dicens/completam vbi omnia singularia ostendunt vniuersalem. diminutam vbi multa particularia concludunt vnum particulare. De prima inductione loquitur tm̃ Ari. sermo. Sermo autem Boetij de diminuta inductione ⁊ ita nõ est oppositio. ¶ Adhuc illud de quo ostẽditur ꝙ est tm̃ in argõne. ⁊ illud per quod medium. quare si inductio primũ ostendat de medio per terminum in inductione tm̃ erit medium ⁊ ecõuerso. ¶ Ad qõ dõm ꝙ medium dupliciter dicitur. vno modo quando illud qõ est mediuz ꝑm dispositionem sermonis ad illud inferendum: ⁊ sic per medium ostendit inductio. alio modo: qꝛ ꝑm rem ⁊ naturam est medium: ⁊ sic non ostendit per medium. quando ergo dicit ꝙ Ari. inductio ostendit primum de tertio intelligendum est medium per rem ⁊ naturam ⁊ terminum similiter ꝑm rem ⁊ naturam: qꝛ de eo ꝙ ꝑm rem ⁊ naturam in tertia est: ⁊ ostendit primũ medium per id quod in veri
M tate tertium est ⁊ illud tertium fit medium ꝑm dispositio-
Qõ nem sermonis. ¶ Deinde queritur de hoc quod dicit: ꝙ omnia singularia aggregantur in tertia. h̃ enim non apparet: quod tamen qꝛ infinita sunt. tamen qꝛ dicitur in primo topicorum: ꝙ medium fit in aliquibus singularibus dũmodo non appareat in alijs instantia inferendũ est vniuersale. ¶ Et dõm ꝙ cũ vnũ soluz debeat ꝑbari. sufficit eniz ex aliquibus inferre sicut opponitur. sed incompleta est tunc inductio: ⁊ non loquitur hic Ari. de tali. Si autez debet esse necessaria oꝛ ꝙ omnia simul aggregentur: cũ tm̃ ita ꝙ sigillatim diuidant: ſz ita ꝙ colligant in vna summa breuiter dicendo sic de singulis vel sic de alijs vel hmõi.
Qõ ¶ Deinde queri posset de eo ꝙ ipse dicit inductionẽ syll'm esse ꝓpõnũ imediataꝝ: h̃ eniz nõ videtur cũ ꝓpõnes imediate per se note sunt. Sed de hoc dictũ est superius in capitulo de petitione eius ꝙ est in ꝑncipio. Si autez quera[t] ad quẽ pertineat inductio: satis pz ex predictis. N

Exemplum autez est quando medio extremuz inesse ostenditur per id qõ est simile tertio. oꝛ eniz mediuz tertio ⁊ primũ simili euidẽtius inesse: vt fit. a. malum. b. autez contra confines inferre belluz: in quo aũt. c. athenienses contra thebanos: in quo ãt. d. thebanos ꝓtra phocẽses. Si ergo volumus ostẽdere qm̃ thebanis pugnare est malũ: sumenduz qm̃ contra confines pugnare est maluz: huiusmodi aũt fides ex similibus: vt qm̃ thebanos cõtra phocẽses: qm̃ ergo contra confines pugnare maluz: contra thebanos autez contra confines est. manifestuz quoniã contra thebanos pugnare maluz. Quoniã ergo. b. c. ⁊. d. inest manifestuz: vtrũq̃z enim est contra confines inferre belluz: ⁊ quoniaz. a. d. O
thebanis eniz non contulit inferre contra phocenses bellum: qm̃ autem. a. inest. b. per. d. ostẽditur: eodem aũt modo ⁊ si per plura similia fides sit medꝝ ad extremum.

Hic intẽdit de exẽplo qõ est annexũ iductioni. ⁊ p̃ determinat de eo in se. 2° in cõparatione cũ dicit (Manifestuz g̃ qm̃.) In p̃ p̃ dat diffinitionẽ. 2° explanat eam in dando diffinitionẽ. p̃ dicit ꝙ exẽplũ est cũ ostẽditur ꝑmũ de medio per simile 3°. ⁊ h̃ est (Quõ ãt.) 2° cõplet diffinitionez. d. ꝙ oꝛ inesse medium tertio ⁊ primũ simile 3° euidentius q̃z ipsi 3° ⁊ per h̃ ostendit ꝙ primũ ostẽdatur de 3° per mediũ: sicut de medio per simile 3°. ⁊ h̃ est (Oꝛ aũt.) Cõsequẽter explanat diffinitionez ⁊ ꝓcedit sic. primo ponit terminos. d. sic. primũ maluz mediũ affines pugnare ꝓtra affines: 3ᵐ athenienses pugnare contra thebanos. simile 3° thebanos contra phocenses. ⁊ h̃ est (Sit. a. malũ.) 2° docet exẽplũ facere in his terminis i hoc primo in generali. d. ꝙ si volumus ostẽdere ꝑmũ de 3° ostẽdimus per mediũ: ⁊ p̃ᵐ de medio per similem 3° ostẽdim⁹: P
⁊ hec est (Si ergo volumus.) 2° in speciali: ⁊ procedit sic. p̃ ostẽdit primuz de 3° per medium sic. confines pugnare cõtra cõfines est maluz: sed athenienses pugnare cõtra thebanos est affines pugnare cõtra affines: ergo athenienses pugnare contra thebanos est malum: ⁊ hec est (Qm̃ autẽ contra affines.) Scõo ostẽdit primũ de medio per similez 3° sic. thebanos pugnare contra phocẽses est malum: sed thebanos pugnare cõtra phocẽses est cõfines pugnare cõtra cõfines. ergo ꝓfines pugnare ꝓtra ꝓfines est maluz: ⁊ oꝛ ꝑmũ euidentius inesse simile tertio quantũ ipsi tertio qꝛ ad ostendendum ꝑmũ de tertio supponitur ꝑmũ inesse tertio sit̃ similiter. ⁊ h̃ est (Qm̃ ergo. b. c. d.) ⁊ addit ꝙ eodem mõ erit si ꝑmũ de medio ostendat̃ ꝑ plura sit̃lia 3° tm̃ si ostẽdatur per nõ oia. ⁊ h̃ est (Eodẽ autẽ modo.) a

¶ Manifestuz est autez qm̃ exẽpluz est neqꝝ vt pars ad totuz: neqꝝ vt totuz ad partem: sed vt pars ad partẽ: qm̃ ambo quidez insunt sub eodez: euidens autez alteruz. Et differt ab inductione: qm̃ hec quidez ex oibus indiuiduis extremũ ostendebat inesse medio: ⁊ ad extremuz non copulabat syllogismuz: hoc autez ⁊ copulat ⁊ non ex omnibus ostendit.

A ¶ Cõsequẽter aũt de exemplo determinat in cõparatione. ⁊ p̃ ponit dõiaꝫ eius ad syll'm dicẽs ꝙ exẽplũ nõ se habet sicut ps ad totũ neqꝫ sicut totũ ad partẽ. q̃re ꝑma ꝓpositio pticularis est: ⁊ vltimo cõclusa fil'r: ⁊ in hoc differt a syll'o: qꝛ nõ se hꝫ sicut totũ ad partẽ. ⁊ h̃ est (Manifestũ g̃ qm̃.) Se cũdo ponit eius dõiam ad inductionẽ: ⁊ est: ꝙ inductio oñ dit ꝑmũ de medio p oia pticularia medij ⁊ nõ cõcludit pri mũ de postremo. Exemplũ aũt cõcludit ꝑmum de tertio p medium ⁊ non p omnia particularia: sed per aliquod vel alia. ⁊ h̃ est (Et differt inductione.)

Dubiuꝫ **Dubitaꝫ** hic p̃ de diffõne exẽpli. dicit eni exẽplũ ee qñ p'm de medio oñdit p fil'e 3°. sed ꝓtra. exẽ plũ ꝑm Boetium in 2° topicoꝝ. est qñ pticulare p pticulare ostẽdit: sꝫ pticulare nõ est mediũ: ⁊ ita pꝫ ꝙ falsuꝫ qõ osten dit de pticulari nõ oñdit de medio. ꝙ aũt pticulare non sit mediũ: pꝫ in p̃n° capituli de iuẽtione medij. ¶ Adhuc fil'e 3° se hꝫ ad mediũ sicut pticulare ad vl'e: quare si exẽplum ostẽdit p'm de medio p 3'm: exẽplũ erit sicut pars ad totuꝫ. sꝫ dixit Ari. in hoc cap̃ ꝙ ee p'm est sicut pars ad partẽ: q̃re nõ

B erit exẽplũ qñ p'm de medio p fil'e 3° oñdit. ¶ Et dõm ꝙ nõ cõplet in h̃ diffõ exẽpli ꝙ p'm oñdit de medio p fil'e 3°. sꝫ me diũ oꝫ iesse 3° euidẽtius q̃ꝫ p̃. vñ dõm ꝙ exẽplũ ꝓpe ꝓstit in cõparatiõe p' ꝑmisse ad ꝑnẽ vltimã: ⁊ h̃ est ꝙ dicit Boe tius in topicis. ⁊ ꝙ dicit Ari. exẽplũ ee sicut ps ad ptez. p' eni ꝑmissa est pticularis: ⁊ vltima ꝓcl'o fil'r pticularis. vñ ꝓcessiones ꝓcesserũt di'' arg'o ex diffinitione exẽpli.

Dubiũ. **Cõsequẽter** forte querit de reductione eius in syl logismũ. si. n. oꝫ argumẽtatio icõple ta in syll'm reducit opꝫ in ipsum reduci exẽplum: sꝫ non re ducit. ꝓbatio. rõ ostẽdens ꝑmũ de medio per simile 3° est si cut pars ad totũ: sed exẽplũ est sicut ps ad partem. quare ostẽdens ꝑmũ de medio p simile 3° nõ est exemplũ. ¶ Ad huc nõ ostendens ꝑmũ de 3° p medium non est exemplum qõ est sicut totũ ad partẽ: q̃re neutrũ exẽplũ ⁊ ita vl exem plũ reduci in syll'm. ¶ Adhuc ex duobus terminis nõ fit

C syll's vnus cum sint ibi q̃tuꝫ termini vt pꝫ. cũ ergo exem plũ cõpletũ fit ex q̃tuꝫ terminis nullum exẽplũ cõpletum in syll'm põt reduci. ⁊ h̃ ꝓcedendũ est. reducit enim in duꝫ syll'os: quoꝝ vnus est ꝑncipalis ostendens ꝑmũ de 3° p medium: sicut cõfines pugnare ꝓtra confines est malum sꝫ athenienses pugnare ꝓtra the'' est confines pugnare cõ tra ꝓfines. g̃ atheniẽses pugnare contra the'' est malum. alius aũt sicut est ꝓ syll's maiꝫ ostẽdẽs ꝑmũ de medio p fil'e 3°: sic: ⁊ the'' pugnare ꝓtra phoceñ. est malum: sed the'' pugnare ꝓtra phoceñ. est ꝓfines pugnare ꝓtra confines. g̃ ꝓfines pugnare ꝓtra ꝓfines est malũ. ⁊ est exemplũ in se ex cõparatione fil'is 3° ad 3'm sic. thebanos pugnare ꝗ phoceñ. est malũ. ergo atheniẽses pugnare ꝓtra thebanos est ma lum. ⁊ est notius ꝑmum inesse simili 3° q̃ꝫ 3°.

Dubiuꝫ **Sed nunc** dubitabit de reductiõe illoꝝ in duos syl logismos. querit vtrũ p'm ꝓcludit de me

D dio vl'r sumpto vel indefinite. si vl'r erit ꝓfis in p̃ argumẽ to. s. vbi ostenditur ꝑmũ de medio per fil'e tertio: qꝛ ex par ticulari nõ seqt vl'e sꝫ infinito: tũc 2'm argumẽtũ nõ tenet cũ sit sine vll ꝓpõne: sicut pꝫ quo est. ¶ Et dõm ꝙ ostenditur de medio vniuersaliter sumpto per simile 3°: sed nõ sequit ex necessitate nisi pro concessione: vt. s. ꝓcedatur esse fil'r in vno ⁊ in oib': vt the'' pugnare cõtra pho'' est malũ ⁊ oẽs cõfi'' pugnare ꝓtra ꝓfi'' est malũ: ⁊ ita cũ reducit in duos syll'os. secũdus de se necessarius est. ꝑmus ãt q est ꝓ syll's est ꝓbabilis: nõ tñ ex se sꝫ ex p̃cõcessione.

Conter q̃ritur de reductiõe exẽpli in inductionẽ qũo fiat. ꝙ nõ vl. exẽplũ eni sp ꝓcludit ꝗnem pti culare inductio de necessitate absq̃ꝫ hypothesi exẽplũ nõ. q̃re ⁊c. ¶ Et dõm ꝙ multa exẽpla vnã faciũt inductionẽ: ꝓcludũt enizꝫ multa pticularia ex qbus aggregatis fit vnũ vl'e qõ est ꝓclusum in iductiõe. supponit eni multa pticula

E ria ex quibus si simul adunẽtur faciũt iductionem. ⁊ hoc modo itelligendum est quod dicit ꝙ exemplũ reducit ad iductionem. multa exempla faciũt vnam iductionẽ ꝑm p̃ dictũ modum: sed nõ reducit vnũ exemplũ in iductionez: sꝫ in syll'os duos sicut dictũ est. ¶ Sed tũc opponet aliqs si multa exẽpla reducunt in vnã iductionẽ: ⁊ inductio vna in syll'm vnũ. g̃ multa exempla in syllogismũ vnum. quare multo fortius exẽplũ vnũ in syll'm vnũ reducit. ¶ Et dõꝫ ꝙ vnũ exemplũ eodẽ modo quo in syllogismũ reducit q̃ tuꝫ hꝫ terminos: ⁊ iõ nõ reducunt in syll'm vnũ. eo ãt mo do quo multa exẽpla reducunt in inductione auferẽ me diũ in eis: qꝛ omnia similia tertio fil'i accepta equipollent medio cũ sint pticularia eius: ⁊ iõ remanẽt tres termini. s. p'm ⁊ 3'm ⁊ simile tertio. multa autẽ tertia in vnũ 3'm aggregã tur. ⁊ similiter multa similia tertio. ⁊ iõ multa exempla eo modo quo vnã iductionẽ faciũt mediãte inductione in syl logismũ: vnde reduci possunt imediate. tñ ⁊ terminis q̃tu

F oꝫ mãlibus nõ põt in syllogismũ vnuꝫ reduci. h̃ patẽt q̃qs cõferat adinuicẽ multa exẽpla eiusdem generis ad facien dũ vnã iductionem. ¶ Consequẽter querit forte ad quez ptineat exemplum. ⁊ videtur ꝙ neqꝫ ad dialecticum neqꝫ ad demõstratorẽ cum nõ probet ex necessitate quãtũ de se est. ¶ Et dõm ꝙ ꝑmo pertinet ad rethoricum tam exem plũ q̃ꝫ enthimema sicut dicit Ari. expresse in p̃n° posterioꝝ exemplũ tñ ponitur tãq̃ꝫ adituꝫ: qꝛ per precõcessionẽ quã dam hꝫ necessitatẽ: sed non ex se.

Eductio autem est quando medio primũ palam est inesse: postremo au tem medium dubium quidem. simi liter autem credibile aut magis con clusione. Amplius autem si paucioꝛa sint me dia postremo ⁊ medio: omnino enim propin quius esse scientie accidit.

G **Hic** itẽdit de qbusdã modis arg'i qui qdẽ quãdã habẽt oppõnẽ ad exẽplũ ⁊ ad iductionẽ ⁊ gratia illius op positionis h̃ itroducũtur ⁊ nõ alibi. habet autez deductio quãdam oppositionem ad inductionem: qꝛ in iductione medium est posterius ꝑm naturam ⁊ remotius a sciẽtia q̃ꝫ id quod ostenditur. in deductione autem est medium ꝑus ꝑm naturam ⁊ propinquius sciẽtie q̃ꝫ id quod ostẽditur: ⁊ ideo hic determinatur de deductione. instãtia siue syllo gismus in sciẽtijs quãdam habet oppositionem ad exem plũ. exẽplũ. n. ꝓstat ex q̃tuꝫ terminis: quoꝝ qlibet est fil'e tertio. i istãtiuo vo syll'o sunt q̃tuꝫ termini ad min' ꝑm rõ nẽ: quoꝝ q̃tuꝫ ⁊ tres hñt oppõnis rõnẽ. vnũ eni sub affir matiuo sumit. alteꝝ vo sub negatiuo. sunt tñ idẽ tñ ⁊ quã tũ circũscribẽdo affirmationẽ ⁊ negationẽ: h̃ patẽt p cõia. itẽdit hic igit p̃ de deductiõe. scõo de istãtia: ⁊ pꝫ ordo. p'i duas. In p' dat duos modos deductiõis. in 2° cũ dicit (Ut si. a.) explanat eos. i p' ꝑmo dat vnuꝫ modũ. d. ꝙ si maiꝫ

D fuerit p se nota ⁊ minꝫ dubia. sed eque credibilis aut ma gis ꝗnẽ tũc fit deductio. ⁊ h̃ est (Deductio.) Scõo dat aliũ moduꝫ. d. ꝙ si minꝫ fuerit minus nota ꝗnẽ adhuc erit de ductio. ⁊ h̃ est (Amplius.) tertio assignat cãm. q̃re dedu ctio ducitur. d. ꝙ sic se habẽtibus terminis accidit mediũ propinquius esse scientie q̃ꝫ conclusum: ⁊ ideo facit dedu ctionem quãdam ad scientiam: quãuis non sciẽtiaꝫ cõple tam. ⁊ h̃ est. (Omnino autem.)

¶ Ut fit. a. docile in quo. b. disciplina. c. iustitia: ergo disciplina qm̃ docibilis manifestum. vir tus autem disciplina dubiuꝫ. Si ergo similiter aut magis credibile fit. b. c. qdẽ. a. c. deductio ne: propinquius enim scientie eo ꝙ assumpse

rint.a.c.disciplinam prius nõ hñtes. Aut rursum si paucioza sint media.b.c.nã ⁊ sic propinquius est sciẽtie: vt si.d.sit quadrãgulare: i quo autem.e.recta figura: in quo autem.f.circulus. Si ergo eius quod est.e.f.vnum solum sit medium lunaribus figuris equalem fieri recte figure circulum propinquius est scientie. Quando autem neqꝫ credibilius est.b.c.q̃ꝫ.a.c. neqꝫ pauca media nõ dico deductionez: nec qñ ime/diata est.b.c.disciplina enim qõ hmõi est.

¶ Cõsequenter explanat istos modos.⁊ primo p̃m per hoc exemplum. Omnis disciplina est docibilis. virtus est disciplina. ergo virtus est docibilis. Pria ergo ꝓpositio per se nota est. minoz aũt dubia que si fuerit eque credibilis ẽni aut magis esset deductio. mediũ enim est propinquius scientie q̃ꝫ ꝛclusum. facit enim cognitionẽ ẽnis nescire prius quãuis non faciat plenã scientiã. ⁊ h̃ est (Ut si.a.) Scõo explanat istos modos per hoc exẽplũ. Oẽ equale recte linee põt quadrari. omnis circulus est equalis recte linee. ergo omnis circulus quadrari potest. Si ergo minoz ꝓpositio vnũ habeat medium: vt si ostendatur per proportiones lineares circũstãtie que sunt equales rectis lineis circulus esse equale recte linee est cuꝫ quo plura habeat media erit deductio: qꝛ minoz est propinquioz scientie q̃ꝫ conclusioz ⁊ h̃ est (Aut rursum si paucioza.) pꝫ maioz autẽ exẽplũ huius. ⁊ ostẽditur minoz quã inuit: ꝓcedit ex suppõne ista. s. q̃ linea curua equalis sit recte linee. Q.n. omnis recta linea quadrari possit pꝫ per añpenultimam primi: q̃re si recta linea ⁊ curua supponantur equales sequitur q̃ omnis recta linea quadrari possit: ⁊ per eandem suppõnem pꝫ q̃ oĩs circulus est equalis recte linee. ꝓportiones eius linea res fiẽt rectis lineis eq̃les sunt. in fine ãt addit q̃ si neutrũ p̃dictoꝝ modoꝝ fiat non erit deductio. si maioz fit per se nota: ⁊ minoz nõ fit equaliter credibilis ẽni aut magis aut cũ sit dubia neqꝫ ẽt si minus manifeste eadẽ ꝛclusione si fit imediata nõ erit deductio: sed magis demr̃atio: qꝛ ex imediatis ⁊ notis. ⁊ h̃ est (Q.ñ autem valet.)

Dubiuꝫ Hic forte dubitabit aliquis de introductione deductionis: qꝛ cũ sit vnus syll'ꝰ completus vt q̃ supius in hoc libro determinari hẽat. Sed ad hec pꝫ responsio propter dicta. introducitur enim hic ⁊ non alibi ꝓpter oppositionem eius ad inductionez. ¶ Adhuc dubitabit: qꝛ videt q̃ in inductione fit petitio eius quod est in p̃ncipio cũ minoz sit dubia. ¶ Et dõm q̃ nõ erit petitio ꝓ minoz sit dubia nisi sit ignota respectu ẽnis: h̃ autem est eque credibilis ẽni vel magis ⁊ propinquioz scientie: ⁊ iõ non est petitio p̃ncipij. ¶ Adhuc cum minoz sit dubia opꝫ terminos maioz ꝛuerti. sic fit vere petitio sic aũt non est hic. ¶ Adhuc q̃ret ad quẽ ptineat deductio. ¶ Et dõm q̃ tã ad dialecticum q̃ꝫ ad demr̃atorem. est tñ rõ eius dialectica valde excellens demr̃ativa aut dialectica: cuius rõ pꝫ inuenti nãm deductionis. ¶ Adhuc forte q̃ret an fieri possit in alijs figuris deductio a p̃ma. solũ enim docet eã Ari. in p̃ma sicut per se nota. rethoꝛica aũt dubia: vel minus mediata ẽne sicut determinata est deductio in prima figura. ¶ Adhuc q̃ret q̃re nõ diffinit deductionẽ sicut diuidit. Et dici põt q̃ hoc est: qꝛ diffinitio siue notificatio potest sufficiẽter colligi ex modis quos ponit. ¶ Sed tũc dubitabit circa modos eius. ⁊ p̃ q̃re nõ est deductio vel arg̃ aliq̃ h̃ꝫ maiorem dubiam ⁊ minorẽ per se notã sicut eẽ. ¶ Adhuc videt scõs modus õdicere vere deductioni sic. si.n. paucioza sunt media minoz est certitudo minoris q̃ꝫ ẽnis ex quo cog̃ ⁊ certitudo fit p mediũ: manifestũ ẽ q̃ minoris erit minus nota ⁊ icertioz ẽne: qõ ẽ ẽ nãm deductiõis. ¶ Ad p̃m dõm q̃ maioz ꝓpõ totaꝫ vim syll'ꝰ obtinet ⁊ eius pe est ẽ. vñ ipsa exñte ignota neẽe est ẽnẽ ignotã eẽ: qꝛ ptinet totaꝫ ẽneꝫ ⁊ amplioꝝ: ⁊ iõ nõ est aliqs modus argꝰ vbi maioz sit dubia ⁊ minoz manifesta. ¶ Ad 2m dõm per intercẽptionẽ. nõ enim seqt quãuis fit certitudo p mediũ q̃ quãto paucioza sunt media tãto incertioz est ꝓpõ. põt enim certitudo fieri per mediũ ⁊ sine medio. p̃nꝰ enim nõ est mediũ. est tñ eorum certissima cognitio: vñ quãto paucioza sũt media tãto magis accedit ad imediationẽ: ⁊ iõ quãto paucioza sunt media tãto magis accedunt ad cogñẽ ⁊ certitudinem.

Instantia autẽ est propositio propositioni contraria. Differt autem a propositione: qñ instantiã contingit esse in parte: ꝓpõ aũt oino non contingit aut non in vniuersalibus syllogismis.

Hic intẽdit de instãtia siue õ istãtiuo syll'o pp oppõnem eius quã hꝫ ad exẽplũ sicut p̃determinatũ ẽ: ⁊ diuidit in duas. in p̃ma determinat de istãtia in suo eẽ nobilissimo in 2ª cũ dicit (Perspiciendũ est aũt.) p̃m extẽsionẽ nois p̃ma diuidit in duas. in p̃ma diffinit instãtiã ⁊ dat eiꝰ dẽriaꝫ ad ꝓpõnẽ. in 2ª cũ dicit (Ferẽ aũt instãtia.) determinat qũo fiat ⁊ in q̃bus figuris. In p̃ma sic ꝓcedit. p̃ diffinit instãtiã dicens: q̃ est ꝓpõ ꝓpõni ẽria. ⁊ intellige per cõtrariã etiaꝫ ꝛtradictoriã ⁊ ꝛtrariã ꝓprie dictã. ⁊ h̃ est (Est aũt ꝓpõ.) 2º ad huiꝰ euidẽtiã dẽriaꝫ eius dat ad ꝓpõnẽ. d. q̃ instantia p̃t esse vñs vel particularis. ꝓpõ aũt ꝛtra quã fit instãtia aut oino nõ fit particularis: aut minus in syllis vñibus non est particularis: ⁊ h̃ est (Differt autem a positione.)

¶ Fertur autez instantia duobus modis ⁊ per duas figuras duobus quidem modis: quoniã aut vniuersalis aut particularis oĩs instantia. Ex duabus aũt figuris: qñ opposita feruntur propositioni: opposita autẽ in prima ⁊ tertia figura ꝛcludunt solum: qñ enim ꝓbant omni inesse: instamus qñ nulli aut qñ alicui nõ inesse. hoꝝ autẽ nulli quidem ex prima figura: alicui aũt nõ ex postrema. vt si sit.a. vnam eẽ disciplinaꝫ in quo.b. ꝛtraria ꝓponente: ergo vnã esse ꝛtrarioꝝ disciplinã: aut qñ oino non eadem est oppositoꝝ instant: ꝛtraria autem opposita: q̃re fit prima figura: aut qñ noti vel ignoti nõ vna: hec aũt tertia: nã p̃m tertiã notũ ⁊ ignotuꝫ contraria quidẽ esse: verũ vnam aũt eorum disciplinam esse falsum. Rursum in priuatiua ꝓpõne fiẽt. probante enim ꝛtrarioꝝ non esse vnã disciplinam: aut qñ oium oppositorum: aut qñ aliquoꝝ ꝛtrarioꝝ est eadẽ disciplina dicimus: vt egrotatiui ⁊ fanatiui: ergo oium quidem ex prima: aliquorum vero ex tertia.

¶ Cõsequẽter determinat qũo fit instãtia ⁊ in q̃bus figuris. ⁊ diuidit in p̃ncipale ⁊ incidẽs qõ incipit (Nã ex quibus est syllogizare.) p̃ma in duas. in pria determinat qũo ⁊ in q̃bus figuris fiat istãtia. in 2ª cũ dicit (Simplr enim i oib?.) artẽ gñalẽ instãdi assignat. In p̃ma sic ꝓcedit. p̃mo determinat quot modis fit instãtia: qꝛ duplr. s. vlr ⁊ particularitẽr ⁊ ẽt per duas figuras. ⁊ h̃ est (Fertur autez modus.) Scõo determinat in q̃bus figuris ⁊ qũo fiat: ⁊ diuiditur in duas. qꝛ p̃mo ostẽdit q̃ solũ fit instantia in p̃ª ⁊ 3ª figura. 2º qũo fiat in illis. p̃m ostendit sic. Omnis instantia ferẽt op/

A posite ppōni. sed oppō ppōnū in qbus fit instātia sufficiē/ter solū ꝓcludit per pmā ⁊ tertiā figurā: q̄re instātia fertur per has figuras solū. huius rōnis p̄ ponit ꝓnē ⁊ h̄ est (Ex duab⁹ aūt.) 2° maiorē. ⁊ h̄ ē (Qm̄ opposita.) 3° oñdit minorem. ⁊ h̄ ē (Opposita aūt.) 4° declarat minorem dicēs q̄ ꝗ vl'es affirmatiuas instare ꝓtingit per vniuersalē negatiuā. Sed vl'is negatiua per pmā figurā ꝓcluditur. particularis aūt per tertiā. ⁊ h̄ est (Qñ enim oi inesse ⁊c.) Cōsequenter oñdit quō ꝓtingit instare ppōnē vl'em affirmatiuā. 2° quō ꝓtingit negatiuam. dicit ergo q̄ ppō oium oppositorū eadem fit disciplina instari potest per vniuersalē negatiuā: ⁊ ꝓcludi in prima figura sic. nullorꝫ oppositorꝫ eadē est disciplina. oia ꝗria sunt opposita. ergo nullorꝫ ꝗriorꝫ eadez est disciplina. ¶ Adhuc instari pōt per particularē negatiuā cōclusam in 3ª figura sic. noti ⁊ ignoti nō est eadē disciplina. sed notū ⁊ ignotum sunt ꝗria. ergo aliquorꝫ ꝗriorꝫ non
B est eadē disciplina. ⁊ h̄ est (Ut si. a.) Cōsequēter docet quō fit instantia cōtra vniuersalem negatiuam. d. q̄ contingit instare per vniuersalē affirmatiuā ꝓclusam in pma figura vt ꝓtra istam nullorꝫ ꝗriorꝫ est eadem disciplina: si fit instātia: oium oppositorꝫ eadem est disciplina oia cōtraria sunt opposita. ergo oium ꝗriorꝫ eadem est disciplina. ⁊ eodem modo instare cōtingit per particularē affirmatiuam cōclusam in tertia sic. Sani ⁊ egri eadem est disciplina. sanum ⁊ egrū sunt cōtraria. ergo cōtrariorū aliquorū est eadem disciplina. ⁊ h̄ est (Rursum in prima.)

¶ Simplr̄ enim in oibus vl'r quidem instantibus necesse est procedenti ad vniuersalia ppositorū ꝓtradictionē dicere: vt si nō eandē ꝓhibet ꝓtrariorꝫ oiuz dicere oppositorꝫ vnā. Sic autez
C necesse est primā esse figurā: medium enim fit vniuersale ad hoc qō ex principio. pticulariter āt ad hoc cui est vl'e de quo dicitur ppositio: vt noti ⁊ ignoti non eandem: nā ꝓtraria vniuersaliter ad hec ⁊ fit tertia figura. ¶ Medium eni particularitēr sumptum: vt notum ⁊ ignotum.

¶ Cōsequēter dat generalē artē euidēter instandi dicens q̄ qui vult instare vl'r debet sumere mediū ad syllogizandū supra subm ppōnis circa quā facienda est instantia sub p̄dicato eius: ⁊ tunc fit syll's in pma. v̄. g. qui vult vl'r instare ꝗ istam: oium ꝗriorꝫ ⁊c. dz sumere opposita p medio q̄ quidem opposita cōtinent ꝗria fm q̄ pz in exēplis p̄habitis. qui aūt vult instare particularitēr dz sumere medium ad syllogizandū sub subiecto ppōnis circa quam facienda ē instantia: ⁊ fiet syll's in tertia figura. v̄bi gra. qui vult instare ad istam. omnium contrariorꝫ ⁊c. debet sumere p medio notum ⁊ ignotum que sunt particularia contraria.
D ⁊ h̄ est. (Simpliciter autem in omnibus.)

¶ Nam ex quibus est syllogizare contrariuz ex his ⁊ instantias conamur dicere: quare ⁊ in his solis figuris ferimus: nam ⁊ in his solum syllogismi oppositi: per mediam enim non fuit affirmantem. Amplius autem ⁊ si oratione indigeat plurima que est per mediam figuraz: vt si non concedat. a. inesse. b. eo q̄ non sequitur huic. c. hec enim per alias propositiones manifestum. non oportet autem instantias ad alia conuerti: sed statim manifestum habere alterā propositionem: quapropter ⁊ signum ex sola hac figura non est.

¶ Deinde sequitur pars incidens: q: enim iam determinauit q̄ instantia fit per primā figuram ⁊ tertiam: cuz posset E
aliquis dubitare an fiat per scōam. Intendit hanc dubitationem remouere ⁊ pcedit sic. primo resumit rationez prius positam ad ostendendum q̄ solum fit instantia per primam ⁊ tertiam figuram. scōo respondet ad dubitationem factaz de scōo. 3° cōcludit correlariū. primo ergo arguit sic per illas figuras fit instantia per quas cōtingit sufficiēter concludere opposita ppōnum vniuersalium in quibus fit instantia. sed hoc cōtingit solum per primā ⁊ tertiā figurā. In secunda autem figura nō cōcluditur oppositum negatiue ppōnis fm affirmationē tm̄: quare per solā primam ⁊ tertiam feruntur instantie. huius rōnis primo ponit maiorē. ⁊ h̄ est (Nam ex quibus.) 2° ꝓnez. ⁊ h̄ est (Quare ⁊ in his.) 3° minorē cū sua rōne. ⁊ h̄ est (Nam ⁊ in his solum.) Cōsequenter tangit dubiū de secūda figura ⁊ remouet. diceret enim aliquis q̄ per scōam figuram contingit instare circa affirmatiuā: vt circa istam oē. b. est. a. sic. nullum. a. ē c. oē. b. est. c. q̄ nullum. b. est. a. ⁊ fit syll's per scōam figurā: F
⁊ h̄ remouet. d. q̄ ꝗz sic fiat instantia: tamē ipsa indiget cōuersione ma. ma. ēniz nō opponitur euidenter ppōni ꝓtra quā fit instantia: sed eius cōuersa: sed opz instantiam: siue ppōnē euidenter cōtradicentē ppōni ppōsite accipere. ⁊ h̄ est intentio Ar̄. q̄ fit instantia: sed nō euidens. ⁊ h̄ ē (Amplius aūt.) Cōsequenter ex hoc q̄ dicit per scōam figuraz nō syllogizari affirmatiue cōcludit correlarie q̄ argumentū a signo per hanc scōam figurā nunq̄z fit. per argumētū a signo affirmatiue cōcludit ⁊ nō ostenditur affirmatiue p scōam figurā. ⁊ h̄ est (Quapropter ⁊ signum.)

¶ Perspiciendum autem ⁊ de alijs instantijs vt de his que sunt ex contrario ⁊ sili fm opinionē: ⁊ si particularem ex prima vel priuatiua ex media possibile est sumere.

¶ Ducuscz determinauit Ar̄. de euidēti ⁊ positiua instātia hic intendit de instantia fm extra sumptionē. qz nō solum docuit instare p syllogismū oñsiuū. ⁊ h̄ in pma figura vl'r G
⁊ in 3ª pticularitēr ⁊ nō in 2ª figura. iam dicit perspiciendū esse vt ꝫ fiat instantia p syllogismū ex hypothesi: vel per locum ab oppositis: vel p locum a simili ⁊ ab authoritate: ⁊ vt ꝫ particularis instantia fiat p primā figurā ⁊ negatiua p secūdā ⁊ intendit de oibus his modis ex quibus fit instātia non euidenter sicut prius. ⁊ h̄ est (Perspiciendum autē est ad ea.) Et nota q̄ per locū ab oppositis fit instantia vt si quis dicat q̄ oē gaudium est bonum. ⁊ que facit ex hoc q̄ ois tristitia est mala: qō est manifeste falsum: quare ⁊ primū p locuz a simili: ⁊ ita fit instantia vt si dicā q̄ punctus est pars linee. sic instatur. sicut se hēt punctus ad lineaz sic se habet linea ad supficiez: sed linea non est pars supficiei: quare nec punctus linee. ex oppōne sic dico q̄ aia fit mortalis. Dicēduz q̄ pbi dicunt q̄ est imortalis: qz ipsa non ē mortalis ⁊ fit per instantiam p primā figurā. sic dico q̄ oium ꝗriorū fit eadez disciplina. dicatur q̄ nullorū oppositorum eadez est disciplina. quedam cōtrariorū sunt opposita. ergo quorūdam contrariorum non est idem disciplina qualiter autem fiat instantia negatiua per secundam figuram: patet ex predictis. D

Dubitatur hic a quibusdaz pp hoc qō h̄ iā determinat de instantia. sed ratio huius patet ex predictis. determinat enim hic de ea ppter oppōnē quā habet ad exēplū: sicut pz p p̄dicta ad exēplū. ¶ Sed queri pt cum elenchus concludit ꝗdictionem ꝗnis ⁊ instātia similiter quō differunt. ¶ Et dōm q̄ non differunt subiecto: sed solū rōne. h̄ enim idē est. q̄ elenchus respectu rñdentis est instantia respectu opponentis inquantuz opponens syllogizat oppōnituz syllogizati vel pre concessi a rñdente est elenchus: quare ad respondens syllogizat oppōnē ppositi ab opponente instantia est. Dubiuz

j Dubiuz Deinde dubitabit forte aliqs ad quē ptineat instantia. ¶ Et dōm q ptinet taz ad dialecticū q̄z ad demōstratorē. sed differēter ptinet instantia vlis ad demōstratorē tm̄ sicut habet in principio posteriorū. Ad dialecticū aūt tam vlis q̄z particularis: sed intellige q cū demōstrator pcedit ex necessarijs solū pōt instare/cauillarie ponēti falsum aliqd. ¶ Cōsequēter q̄ritur: quare magis diffinit instantiam q̄z instantiuum syll'm: z quare dicit q instātia est ppō: cuz tamē ꝯsequēter doceat facere syll'm per instantiam. Et potest dici q instantia dicitur dupl'r. vno mō ppō instans absolute ꝯsiderata. alio mō rō ipsa instantia vt diffinitio ergo sua cōis sit instantie vtroq̄z mō dicte non diffiniuit instantiuum syll'm. sed in instantia que est vtroq̄z mō cōis. ¶ Adhuc cū dicitur instantia est ppō: nō est intelligendum q sit ppō absolute cōsideratā: sed etiam q sit p positio cōclusa fm eius ordinem ad sua principia: ita q nomē ppōnis importet quodāmō totam substātiam ppōnis rōnis instantie: z ita pz q bene diffinit sub hoc nomine instantia z q bene dicit ppō sic eam cōprehēdit instantiam vtroq̄z modo dictam fm q est eius intentio.

Dubiuz k Deinde forte adhuc dubitabit aliqs de h̄ q dicit instantiā esse particularē. dicit enim Ar. in libro pōr q eadē est ppositio z instantia: siue ex eisdem est syll'ls: z ita sequtur q syll'ls sicut dicit ibi est ex vlibus soluz.

2° ¶ Adhuc ppositio est vlis oīo cū q̄dam sit particularis. ¶ Et dōm ad p'm q loqtur Ar. ibi tm̄ de instantia que cadit in demōstratiuis. z h̄ solum vlis est. ppositiones enim omnes vniuersales sunt fm rem in demonstratiuis. z ideo instantia est propositio. ¶ Ad aliud q̄d dicit propositionē vniuersalez est intentio eius de ppōne cui fit instantia que sola vniuersalis est. z potest dici q loquitur de propositione anthonomatice vocando solam ppōnem vniuersalem: qr pro alio ponit. potest etiam aliud inferre: z ideo dicit q oratio est propō vlis. s. anthonomatice dicta. z addit z p/

Qō pō vniuersalis in syllogismo vlis est. ¶ Deinde forte quēretur de hoc q̄d dicit q opposita ꝯcluduntur per scōam figurā z tertiā. hoc enim videtur falsum. tum qr in tertia figura nō ꝯcludunt opposita. tū qr in scōa figura ꝯcludunt affirmatiue ppōnes: z ita per scōam figuram est instare. ¶ Adhuc dōm q Ar. loqtur de mō instandi euidenter q

l non per scōam figuram: sed solum per tertiam z primam. ¶ Adhuc nō sumit opposita p ppōnibus oppositis adinuicem cum dicit q opposita concluduntur per primam z tertiam figuram sub ppōnibus que opponuntur eis qbus potest fieri instantia hoc est per oppolita vniuersalium p/pōnuz. Sed sicut possunt opposita cōcludi per 3am dico opposita particulariter. ibi enim cōcludit tam oppositum p pōnis vlis affirmatiue q̄z negatiue: nō tm̄ vniuersaliter: sed particulariter. ¶ Sed queritur: quare nō est instantia euidens in 2a figura. ¶ Et dōm q hoc soluit Ar. dicit enim q in euidenti instantia oprz sumi ppōnez que euidenter repugnat ppositioni cui fit instantia. sed in 2a figura: non est ita. cōuersa enim z ppōnis assumpte euidenter ꝯdicit propositioni cui fit instantia: sed non propter ipsam assumptam.

m Verbi grā. hec oē. b. est. a. ptingit instare per 2am figuram sic. nullū. a. est. c. oē. b. est. c. ergo nullū. b. est. a. sed pma nō euidēter repugnat hec. oē. b. est. a. sed eius ꝯuersa. s. nullū c. est. a. in hac enim z reliqua idem affirmatur z negatur. sed in hac. nullū. a. est. c. non idem negatur in p̄dicato z affirmatur in p̄dicato huius. oē. b. est. a. sed sicut cōuersim se habet nullū. a. est. c. z ideo non est euidēs in 2a figura. non enim est manifesta termino per eius conuersam.

Chos aūt z signū non est idē: ichos quidem ppō est pbabilis. Qō enim vt in pluribus sciunt sic factuz vel nō factum: aut esse aut non esse: hoc est ichos: vt odire inuidentes vel diligere amantes. Signū aūt vult esse ppositio demonstratiua vel necessaria vel pbabilis. nam quo existente vel quo facto prius vel posterius in futuro ē res: signum est vel fuisse vel esse vel qm̄ erit. n

Postq̄z phs determinauit de inductione z de alijs gra eius: in hac parte intēdit de entimemate: z diuidit in duas. in p̄a parte determinat de ea fm substantiā eius. in 2a cū dicit (Naturas aūt.) determinat inuētionē signi q̄d est mediū in entimemate. p̄o in duas. in p̄ma determinat de entimemate fm se. in 2a cōparatione cum dicit (Ergo si vna z̄c.) p̄ma in duas. in p̄a determinat qd fit. in 2a quot modis fit cū dicit (Accipit aūt signum.) in p̄ma p̄mo p̄mittit quedā preambula ad diffinitionē entimematis. 2o diffinitionē ꝯcludit cum dicit (Entimema ergo.) In p̄o sic pcedit. p̄mo dicit q non est idē signum quod ichos: qr hec duo intendit diffinire ppter diffinitionem entimematis habendam. ideo hic ostendit diffiniendo vtrunq̄z z ponēdo ichoten z signū. Ichoten āt siue ichon sic diffinit. Ichos est ppō pbabilis: z h̄ ē (Sed ichos.) 2o ostendit hec p

o diffinitionē pbabilis sic q in pluribus scitur sic esse factū vel nō factū eē est pbabile. sed ichos est ppositio que scit sic esse factum z̄c. ergo ichos est ppositio pbabilis: tm̄ ponit medium huius rōnis z exēplificat: z h̄ est (Qō enim in pluribus.) Et nota q ichos idē est q imago affimilat rei ex incertiori. figura quāuis nō repzesentet ipsam fm figurā interiorē: sed pbabilem repzesentet ipsam fm figurā exteriorem. ¶ Consequēter diffinit signum sic. Signum est ppositio demonstratiua necessaria vel pbabilis z procedit sic. primo ponit cām: z hoc est (Signū aūt.) Secūdo ostendit eam sic. illud quo existente existit z quo facto factuz est aliud z quo finito finitur aliud est propositio necessaria vel probabilis: sed signum est huiusmodi quo existente existit ex necessitate aliud. z ergo signum est propositio necessaria demonstratiua vel probabilis. huius rōnis ponit solum mediū: z hoc est (Nam quo existente.)

¶ Entimema ergo est syllogismus ex ichotib' aut signis. p

¶ Data significatione ichotis z signi ex eis concludit diffinitionē entimematis sic: cum entimema sit ex propositionibus pbabilibus vel necessarijs. z pz p diffinitionē ichotis z signi q sunt ex ppōnibus pbabilibus vel necessarijs sequitur q entimema est syllogismus ex ichotibus z a signis: z hoc est (Entimema ergo est.)

¶ Accipitur autem signum tripl'r. quotiens mediū in figuris. aut enim vt in prima: aut in media: aut vt in tertia: vt ostendere quidem parietem eo q lac habeat ex prima figura: medium enim lac habere in quo. a. parere. b. lac habere mulier in quo. c. illud autem quod sapiētes studiosi. nam psitacus studiosus per postremam in quo. a. studiosum: in quo. b. sapiens: in quo a

c. psitacus. verum ergo z. a. z. b. de. c. predicari: sed hoc quidem non dicunt eo quod palam sit: illud vero sumunt: peperisse autem quoniam pallida per mediam figuram vult inesse. Quoniam enim sequitur pariens pallor. Sequitur autem z hanc ostensuz esse arbitramur: quoniaz peperit pallor in quo. a. parere in quo b. mulier in quo. c.

¶ Loster

A ¶ Cõsequẽter determinat quot modis fiat entimema. ⁊ p/cedit sic dicẽs q̃ medium in entimemate tripl'r sumit' ⁊ in tribus figuris. ⁊ p hoc itellige entimema fieri in tribus figuris: ⁊ hoc est (Accipit' eni signũ.) Scõdo hic manifestat per exẽplum. ⁊ pmo quo fit in p̃ª figura vbi mediũ siue signũ est ꝓuertibile sic. Oꝰ mulier hñs lac pepit hec mulier hz lac. g̃ hec mulier pepit: ⁊ B̃ est (Aut enim nõ in p̃ª.) 2° qm̃ fit signũ in tertia figura p qõ est in minus sic. psitacus est studiosus psitacus est sapiẽs. g̃ sciẽtes sũt studiosi. ⁊ intellige q̃ cũ in entimemate arguunt in his nõ exprimũt: ⁊ cãm subticẽt q̃ manifesta est: ⁊ B̃ est (Qm̃ aũt.) 3° ostẽdit quo fit p signũ sumptũ in 2ª figura: qõ qdẽ est in plus sic. quecũq̃ pepit pallida est. hec est pallida. g̃ peperit hec ⁊ dicit q̃ illud vult esse per figuram scõdam: q̃ concedit syl/logismũ scõe figure apparent'. sed nõ est sic cum fit ex affirmatiuis: ⁊ hoc est (Peperisse autẽ quoniã.)

¶ Ergo si vna quedam dicat ꝓpositio quidem fit tm̃. Si aũt ⁊ altera assumatur syllogismus: vt quoniã psitacus liberalis. nam ambitiosi liberales: psitacus autem ambitiosus: aut rursum quoniam sapientes boni: psitacus autem bonus: sed ⁊ sapiens. Sic ergo fiũt syllogismi: verum qui per primam quidem figurã insolubilis. si veri sit vniuersalis enim est. Qui autem per postremam est solubilis: ⁊ si vera sit cõclusio eo q̃ non est vniuersalis. In tertia autez: q̃ non est vniuersalis neq̃ ad rem syllogismus: nõ eni si psitacus studiosus propter hoc alios necesse est eẽ sapientes. Qui vo per mediã figuram semper ⁊ omnino solubilis. nunq̃ eni fit syllogismus sic se habentibus terminis: non enim siqua peperit pallida: pallida autez ⁊ hic parere necesse est ⁊ hanc: ergo verum quidem in oibus erit figuris. differentias autem taz dictas habent. aut sic ergo diuidendum signuz. horum autem medium prodigium dicenduz. nam prodigiũ dicunt eẽ qõ scire facit. Tale autem maxime medium: aut que quidez ex extremitatibus signa dicendum. Q̃ autez ex medio enim: probabilissimum autem ⁊ maxime verũ est quod est per primam figuram.

D ¶ Deinde determinat de entimemate in cõparatione. ⁊ p̃/mo cõparat entimema ad syll'm. 2° vnũ entimema ad aliũ. tertio vnũ signum ad aliud: qõ signum est mediuz in entimemate. dat ergo pmo differẽtiam entimematis ad syll'm dicens: q̃ si exprimat' tm̃ altera ꝓpositio entimema est: si vtraq̃ syll's. ⁊ hoc explanat per exẽplum taz in pma q̃z in 3ª figura. ⁊ hoc est (Ergo ⁊ si vna.) Deinde cõparat vnuz entimema ad aliud dicẽs: q̃ entimema per signũ in pma figura si fuerit ex veris necessitatẽ hz: qõ pcedit ex vli ꝓpõ/ne: ent mema aũt p signũ in 3ª figura: quãuis ꝓcludit vnũ soluz tamẽ est: q̃ nõ accipit' vniuersalis ꝓpositio sicut pz. ⁊ etiam: q̃ nõ est syllogismus ad rem. i. ꝓcludens vnã extremitatẽ de alia. ergo assumptis p̃missis singulariter concludit' ꝓclusio plural'r: ⁊ hoc pz cum dicit'. psitacus est studiosus. psitacus est sapiens. ergo scientes sunt studiosi. nõ enim sequit' alios sapiẽtes a psitaco eẽ studiosos. Entimema aũt per signũ in scõa figura neq̃ necessitatẽ habet. neq̃ ꝑbabilitatẽ. sed solum apparẽtiam. semper enim fallit: q̃ ex affirmatiuis est ⁊ ex his ꝓcludit q̃ vnum in oi figura concludi põt de entimemate: sed indifferẽter pm iam dictum modum: ⁊ hoc est (Verum qui p pmã figuram.) Deinde cõparat signa adinuicẽ dicens q̃ illud signum quod habet rõnẽ medij. s. signum in pma figura dicit' pdigium: q̃ facit scire. est enim pdigiuz: quasi predigitis ostẽdens. signa vo que habent rõnẽ medij: sed experimentũ. s. signũ in scõa ⁊ tertia figura: similiter signa dicuntur: sed non pdigia: ⁊ hoc est (Sic diuiditur signum.) E

Dubitabit hic aliq̃s de particularia huius partis: q̃ cum entimema sit ratio ꝓtracta ad naturã. pertinet eni ad rhetoricũ pm Aꝝ. in posterioribus. nõ debet hic determinari nisi determinetur de syllogismo simpl'r ⁊ in cõmuni: ⁊ cum querit' cui pertineat entimema. ¶ Et dõm q̃ entimema pfitet' medium quod est signũ quãdo subticet' vna ꝓpositio manifesta sicut intendit hic Aꝝ. de entimemate. sed signum est dupl'r. quia aut absolute dcm̃ sicut in secũda ⁊ tertia figura videt' signum qõ est prodigium. Signum aũt pmo modo dictum ptinet ad rhetoricum pmo: ⁊ entimema pm ipsum: ⁊ hoc intẽdit in pmo posterioꝝ. signum aũt scõo modo dictuz ⁊ entimema pm ipsum ad dialecticum ptinet ⁊ ad demõstratorem: ⁊ ita entimema est cõmune genus arguẽdi ptinẽs ad dialecticum ⁊ demõstratorẽ ⁊ rhetoricum: ⁊ ideo hic determinatur: ⁊ sic patẽt quesita. ¶ Deinde forte queret' de reductione entimematis in syllogismũ. s. que fit ars generalis reducendi quodlibet entimema cuiuslibet figure in syllogismum. ¶ Et dõm q̃ cũ entimema tm̃ exprimat vnam ꝓpositionem cũ ꝓclusione. ⁊ fit ex tribus terminis tm̃: aut cõmunicãt ꝓpositio ⁊ ꝓclusio in p̃dicato aut in subiecto: aut subijcit' in vna ⁊ p̃dicatur in reliqua. si aũt cõmunicat in p̃dicato illud entimema vel fit in pma figura: vel tertia ex maiore ⁊ ꝓcl'one. quare addita minore erit syll's. vtruz aũt reduci debeat in syllogismuz pme vel tertie figure: pz ex positione terminoꝝ pm q̃ põt facere minorez veram. si aũt cõmunicant in subto erit entimema pme figure vel secũde ex minore ⁊ ꝓne fiet syll's per additionem maioris q̃ statim pz quo addi debet pm possibilitatẽ terminoꝝ ⁊ inherẽtiam. si aũt subijciat' in vna ⁊ predicet' in altera. aut ergo qõ subijcit' in p̃missa predicat' in ꝓclusione: aut ecõuerso. si pmo modo erit entimema in scõa figura ex maiore ⁊ ꝓclusione: ⁊ fiet syllogismus addẽdo maiorẽ. si secũdo modo erit entimema in tertia figura ex minore ⁊ cõclusione: ⁊ erit syllogismus addẽdo maiorez. Dubiuz

Deinde adhuc forte dubitabit aliq̃s que sit differentia ichotis ⁊ signi. ⁊ simil'r hic querit' de diffinitione signi. dicit eni q̃ signum est ꝓpositio demonstratiua necessaria vel ꝑbabilis: cum tamẽ ꝑbabile nõ pertineat ad demõstratorem. Et põt dupl'r assignari eoꝝ differẽtia. Aut eni diffinitur signum in tota sua cõmunitate vl signum anthonomatice dcm̃. s. pdigium. Si pmo modo tũc differunt signum ⁊ ichos sicut cõmune ⁊ particulare. signum in omni figura est ichos: aut in scõa vel 3ª tm̃. ⁊ accipiẽdum est ꝑbabile in diffinitione ichotis pro eo qõ est vere ꝑbabile. ⁊ pro eo qõ apparet eẽ tale: tunc aut intelligẽda est diffinitio signi sic. Signum est ꝓpositio necessaria pro signo quod est in pma figura. s. pdigio. vel pro eo signo qõ est ichos. ⁊ quia neutro istoꝝ modoꝝ est vera ꝓpositio demõstratiua. dicit q̃ signum vult esse ⁊c. q. d. pretendit demonstrare quãuis nõ faciat ⁊ accipitur in demõstratiua. ¶ Consequenter pro eo q̃ est ostẽtiuum signum aut nõ semper ostendit quãuis videtur ostẽdere. Si autẽ diffinitiue anthonomatice dictũ. tunc signum solum dicit' pdigium ⁊ ichos sicut pus signum in scõa ⁊ tertia figura ⁊ accipiat' cõmuniter demõstrata in diffinitione signuz vt dcm̃ est. Sed quia cadit in syllogismo demõstratiuo cum indifferẽtia est que est necessaria vel ꝑbabilis. vnde hic ẽ sensus diffinitionis. signum est ꝓpositio ostensa alicuius

de aliquo in ꝑma figura accepta in ſyllogiſmo demõſtra-
j qõ tiuo vel dialectico. ex his patẽt queſita. ¶ Deinde quereꝯ
forte de diffinitione entimematis ꝑm q̃ dicit eſſe ſyllogiſ-
mus. qõ nõ videt cũ ſint modi diuerſi arguendi: ⁊ ſyll's ex
primat duas ꝓpoſitiones: entimema aũt vnaz. ¶ Et dõm
q̃ ſubſtãtialr idem eſt ſyllogiſmus ⁊ entimema: quãuis
nõ ſit in entimemate expreſſus ſenſus vtriuſq̃ ꝓpoſitionis
intelligit ex entimemate vna: vnde ꝑm rẽ ⁊ decurſus ipſi⁹
rõnis due ſunt propoſiti modi arguẽdi: ſed vnũ in alterũ re
ducibile. ¶ Adhuc ſi entimema ſit ex ichotibus ⁊ ſignis:
tunc in vniuerſalibus exigunt plura ſigna: ⁊ plures icho-
tes. Sed circa omne entimema põt fieri ex vno ſigno vel
ichote. ¶ Et dõm q̃ nõ accipit entimema pro aliquo par
ticulari entimemate: ſed pro entimemate ꝑm ſpeciẽ. ſic eni
habet diffinitionem: ⁊ hoc fit aliquãdo ex ichote aliquan
do ex ſigno: ⁊ ideo dicit q̃ ſic ex ichotibus ⁊c. ¶ Dic con-
ſequẽter queri põtan ex vno poſſit ſequi aliquid ex neceſ
ſitate. ſed ſuperius dictũ eſt. alia ẽt poſſunt queri circa lit-
teram: que patent per eius expoſitionem.

k Naturas autem rerũ cognoſcere poſ
ſibile eſt ſiquis concedat ſimul tran-
ſmutare corpus ⁊ aiam quecũq̃ na-
turales ſunt paſſiones. Dicens eniz
aliquis fortaſſe muſicam tranſmutauit ꝑm qd
animam: ſed non eorũz que naturaliter nobis
hec eſt paſſio: ſed vt ire ⁊ concupiſcentie ⁊ natu
ralium motuum. ſi igitur ⁊ hoc detur ⁊ vnum
vnius ſpeciei ſignum eſſe: ⁊ poterimus ſume-
re propriam vniuſcuiuſq̃ generis paſſionẽ: ⁊
ſignum poterimus naturam cognoſcere.

l Hic docet inuenire ſignũ qõ eſt mediuz in entimemate.
hoc dico tm̃ de ſigno qõ eſt ꝓdigium. Et diuidit in
duas. qz ꝑmo docet ipſum inuenire. 2° intẽdit ordinare ad
demõſtrãdum paſſionem de ſubto per ipſum cũ dicit. (Eſt
ergo.) Prima in duas. in ꝑma ponit duas ſuppoſitiones
ſup quas fundat ſua ars. In ſcõa dat artem ſuã cum dicit
(Si eni eſt ſpecialr.) Prima ſuppoſitionẽ eſt q̃ paſſio na-
turalis vel ſignum habet eſſe in ſubiecto cuius eſt. ſcõa q̃
vnius paſſionis ſit vnum ſignũ. ¶ Circa ꝑmã ſic ꝓcedit. ꝑ
mo ponit eam dicens q̃ ſi ꝓcedamus naturales paſſiones
tranſire ſimul corpus ⁊ aiam. ſ. ſignum ⁊ veſtigium ſuũ in
cõpoſito: poſſibile eſt nos per illud ſinum nãles paſſiones
cognoſcere: ⁊ hoc totum nõ eſt aliud q̃z q̃ concedẽdu⁊ eſt
paſſionem naturalem habere ſignum in ſubſtantia: ⁊ hoc
eſt (Naturas aũt.) 2° explanat eam per exẽplum. ⁊ ꝑmo p
exemplum in oppoſito dicens: q̃ qui addiſcit muſicam ꝑz
quid tranſmutat: qz ꝑm animã ⁊ non ꝑm totum cõmuni-
cet: ⁊ hoc eſt (Dicens eni.) ſcõo ponit exẽplum in ꝓpoſito
m dicens: q̃ ira ⁊ cõcupiſcentia ſũt paſſiones naturales qua
tenus cõiuncti ſunt: ⁊ hoc eſt (Sed vt ire.) ¶ Conſequen-
ter ponit ſcõam ſuppoſitionem. ſ. qz vnius paſſionis vnuz
eſt ſignum: ⁊ hoc eſt (Si igitur ⁊ hoc det.)

¶ Si eni eſt ſpecialiter alicui generi indiuiduo
exiſtens paſſio: vt leonib⁹ fortitudo: neceſſe eſt
⁊ ſignum eſſe aliquod: cõpati eni ſibi inuicem
ſuppoſitũ ẽ: ⁊ ſi hoc ſit magnas ſũmitates hẑe
qõ ⁊ in alijs nõ totis generib⁹ nõ cõtingit. Nã
ſignũ ſic propriũ eſt: quoniã totius generis paſ
ſio eſt ꝓpria ⁊ nõ ſolius propriũ ſicut ſolemus
proprium dicere. erit ergo ⁊ in alio genere hoc
n ⁊ erit fortis homo ⁊ aliud aliquod aial: habe-
bit ergo ſignum: vnũ eniz vnius fuit. Si ergo
ſunt hec ⁊ poterimus talia ſigna colligere i his
animalibus que tm̃ vnam paſſionem habent
aliquam propriam. vnũquodq̃ autem habet
ſignum: quoniam vnum habere neceſſe eſt. ⁊
poterimus naturas cognoſcere.

¶ Datis ſuppoſitionib⁹ ponit artem ſuam ad ſignum inue-
niendum ⁊ diuiditur in duas. In ꝑma docet iuenire ſignũ
vbi vnica eſt paſſio. in ſecũda vbi plures cum dicit (Si vo
duo.) In ꝑma intendit talem artem. Si aliqua paſſio inſit
ſubiecto alicui totalr ⁊ alicui non totalr ad inueniendum
ſignum eius in ſubiecto cui totaliter ineſt. Verbi gratia.
fortitudo ineſt leoni vniuerſalr: homini autez ⁊ equo par
ticularitet. ad inueniendu⁊ ergo ſignũ fortitudinis in leo-
ne ꝓſiderandum quid conſequit fortitudinem in alijs ani-
o malibus fortibus. ⁊ ſi hoc ſit habere magnas extremita
tes: tunc erit ſignum fortitudis in leone in dando hanc ar-
tem ſic procedit. ꝑmo dicit q̃ ſi aliqua ꝓpria paſſio ſit ali
cui ſubiecto ſpecialiter vt leoni fortitudo: neceſſe eſt aliquod
eius eſſe ſignum in ſubiecto: hoc autem dictum eſt in ſup-
poſitione ꝑmo: ⁊ hoc eſt (Si eni eſt ſpecialr.) ſcõo adiun-
git q̃ hoc põt eſſe magnas extremitates habere: quod q-
dem ineſt alijs omnibus animalibus a leone. quãuis non
vniuerſalr. ⁊ ad remouẽdum cauillationem dicit q̃ ſignũ
ſit ꝓpriũm dicit: ⁊ ſimilr eius paſſio ꝓut ſolet dici ꝓpriu⁊
ꝓut ꝓuenit alicui vniuerſalr: ſed nõ ſoli: ⁊ hoc eſt (Et ſi b.)
3° ex b ꝓcludit q̃ hec paſſio fortitudo alijs ieſt a leone: ſic
hoi alicui ⁊ eq̃: ⁊ bẽbit ibi ſignũ cũ ſit paſſio vna: ⁊ cũ ita
ſit: poterim⁹ paſſionẽ de ſubto cognoſcẽ: ⁊ hoc ẽ (Erit g.) p

¶ Si vo duo habet propria totũ genus vt leo
forte ⁊ cõmunicatiuũ quomodo cognoſcem⁹
vtrum verius ſignum ſit eorũ ſignoꝝ que ſpe-
cialiter ſequunt. An ſi alicui nõ toti alij ambo
⁊ in quib⁹ nõ totis vtrũq̃ quãdo hoc quidẽ hz:
illud aũt non. ſi eni fortis quidẽ: liberalis autẽ
non. Habet aũt hoc palam: quoniam ⁊ duoꝝ
in leone fuit hoc ſignum fortitudinis.

¶ Conſequenter docet inuenire ſignum paſſionis vbi plu-
res ſunt paſſiones: ⁊ ꝓcedit ſic. ꝑmo querit cũ aliquod ge
nus ſub̃m habeat duas paſſiones naturales: ſic̃ homo ha
bet fortitudinem ⁊ liberalitatem: ⁊ habet eorũ ſigna duo:
quomodo cognoſcemus quod ſignum hui⁹ paſſionis ſit:
⁊ hoc eſt (Si vero duo habeat.) Secundo ſic ſoluit. ſi duo
ſint ⁊ duo ſint ſigna cõſiderãdum eſt in quo ſubiecto vna
a paſſio ſeparatur ab altera: ita q̃ eius inſit vna paſſio: ⁊ nõ
altera: ⁊ vide quod ſignoꝝ cõmunicatur eque in illo ſub
iecto: ⁊ illud habet poni ꝓ eius ſubiecto primo cui ambe
paſſiones inſunt. Verbi gratia. ineſſe fortitudo ⁊ liberali-
tas ſignum vnum eſt habere magnas extremitates: reli-
quum autẽ non nominatur hic. conſiderandũ ergo ad ho
minem ⁊ ad equum ⁊ ad hȝ. in equo inuenitur fortitudo:
ſed nõ liberalitas: ⁊ videntur ſimilr habere magnas extre
mitates cum cõmuniter ibi in fortitudine: que ſi ſit in leo-
ne: dicẽdum eſt magnas extremitates habere eſſe ſignum
fortitudis: ⁊ hoc ẽ (Si alicui ſit cõmune.) niſi ſit alicui alij
ſcz a proprio ſubiecto. non toti ambo. i. non ambo vniuer
ſaliter inſũt dicens enim negatio cadere ſuper vtrũq̃. ſ. ſu
per totum ⁊ ſuper ambo ⁊ hoc exponit dicẽs ⁊ pro. i. vbi
vtrũq̃. i. vtraq̃ paſſio. i. diuiſim inſit quibuſdam. i. aliqui
bus. non totis. i. nõ vniuerſalr. ſ. (Quãdo ſyllogiſmuz ha
bet hoc.) id eſt vnam paſſionum. illud autem nõ. i. non re.

nem ambo sit fortis liberalis: aut nō habet hoc aut hoc. s. signum habere magnas extremitates de numero signor: z hoc est (Palam quoniam zc.)

¶ Est ergo naturas cognoscere in prima qdez figura medii prime extremitati puerti. Tertiā aūt transcendere z nō puerti: vt fortitudo sit. a. sūmitates magnas in quo. b. c. āt leo: ergo cui b. c. oi. Sed z in alijs. cui autem. b. a. oi z non plurib': sed cōuertitur. Si aūt nō puertitur nō erit verum vnum vnius signum.

¶ Consequēter docet ostēdere passionē de subiecto per signum inuētum in pma figura dicens q medium z pmuz puertuntur: sed mediuz est plus in minori extremitate. qō pz: quia forte z magnam extremitatem habere cōuertuntur. s. habere magnam extremitatem cōmunius est leone. Si autē aliquis dicat q medium z pmum nō puertentur: tunc nō erit verum esse vnum signum vnius passionis qō est cōtra psupposita: z pz hoc psequētia per minorē puersam determinatam superius in illo capto (Quādo puertūtur.) Si autē. a. dicatur de solo. b. z. b. de omni. a. tunc. a. z. b. cōuertuntur: z per. a. intellige (Fortē.) z per. b. (Magnam extremitatē.) Extremitates p. c. leonē: z sic pz inuētio medij in pma figura z eius cōuertibilitas cuz passione ppter dictam cōsequentiam: z hoc est (Est ergo naturas.) Dic forte dubitaret aliquis cū Ar. doceat iuenire mediū syllogisticum. z ēt medium simil'r entimematis. quare nō docet inuenire medium in inductione z exēplo. videt eniz q debet: cum omnes quatuor sint modi argumētationis. ¶ Et dicēdum q tam exēplum qz inductio inferunt per illud qō est particulare z vltimū per naturā hō: aut non est medium simpl'r: sicut pz in capto de inuētione medij: imo magis hō sunt nota ad sensum: z ideo circa inductionem nō est ars neqz difficultas. medium autē syllogismi z entimematis est vere medium z cōmune: z ideo circa hec est ars. ¶ Adhuc cum doceat inuenire signum quod est medium in entimemate: quare nō docet inuenire omne signū: sed solum prodigium. ¶ Et dicēdum q hoc est: qz tale signum necessitatē habet z facit scire.

Dubiuz **Consequēter** forte dubitabit ad quē ptineat huius signi inuētio vel ad dialecticū vel ad demonstratorē vel ad logicum simpl'r. Si ad demōstratorē vel dialecticum dicēdum in topicis vel in posterioribus determinari: si ad logicū simil'r. Cōsequēter logicus considerat inuētionē rerum z nō ipsas naturas neqz res naturales: sed hoc debet considerari in rebus naturalibus. Et dici pōt q ad logicum ptinet simpl'r: qz aliquādo vtitur eo demonstratore: z aliquādo dialecticus. ¶ Et ad obiectum dicēdum q logicus sub itētione cōmuni potest considerare res naturales: nō tamē considerat eas sz veras naturas earū nec naturalia sm q hō. sic enim cōsiderat hec in ratione cōmuni de passionibus naturalibus: z nō sm q naturales sūt: siue existētes a pncipijs naturalibus. ¶ Sed tūc accidit dubitatio. Cū eni hec ars ad logicum ptineat videt q hec sufficiētia debeat hic determinari. est eni passio dupl'r. s. cōuertibilis cū subiecto vel nō cōuertibilis. sed alijs particulariter cōueniēs z vtrūqz signum habet. queritur ergo: quare nō docet inuenire signuz passionis pmo modo dicte. ¶ Adhuc est passio naturalis z rōnalis z moralis z vniuscuiusqz est aliqō signū: non tū docet sumē signū nisi passionis nālis. ¶ Adhuc passio naturalis cōsequēter dicta vel est metaphisica vel matematica. naturalis ppzie dicta per se autē docet inuenire signū passionis naturalis ppzie dicte. ¶ Adhuc passio naturalis ppzie dicta: aut est alicuius aiati aut inanimati. ppzie aūt solum docet inuenire signuz passionis naturalis in rebus animatis: sicut pz ex arte sua. igitur videt ars sua diminuta eē de inuētione signorum z pdigiorum. Et dici potest q nō est logici cōsiderare signi inuētionē hic in ratione cōmuni: z ideo forte nō ptinebit huic cōsiderare siue determinare inuētionē signi cuiuslibet passionis special'r: z ideo quādam artē cōmunē assignat que forte applicabilis est ad inueniēdum medium cuiuslibet passionis siue signū z aliter nō debuit hic de inuētione signi determinare.

Dubiuz **Ulterius** forte dubitabit aliquis de hoc q supponit naturales passiones transmutare animā: hoc falsum est. cum aia impassibilis sit z imaterialis. ¶ Et dicēdum q aia trāsmutat sm eē: siue p accidēs: sed nō sm substātiam. p passiones enim naturales piuncti trāsmutantes se aliquādo corpus peius z aliquādo melius. z anima sm corpus accipit aliquam dispositionē: anima tamē in substātia sua nō transmutatur.

Dubiuz **Adhuc** dubitabit cum debeat ostēdere habitū magnarum extremitatum signum eē fortitudinis hic supponit. ¶ Et dicēduz q illud ostēditur eē signū fortitudinis i aliquo aiali: cui nō iest fortitudo vniuersal'r. ¶ Sed tūc dubitatur: qz vī q eadē ratiōe posset ostēdi habitus magnarum extremitatum signum eē fortitudinis in leones: qua ratione cōuerso modo ostēdi pōt. ¶ Et dicēdum q in leone vniuersal'r iest tam fortitudo qz habit' magnarum extremitatum: homini autē nō omni iest. z ideo p differētiam eor qui habēt magnas extremitates: ad illos qui nō habēt in eodē genere. argui pōt in leone illud eē signuz fortitudinis: sicut aliud nō se habet ecōverso. ¶ Adhuc videtur q sua ars nulla sit. ostēdit eniz vt videtur idē pseipsuz. ¶ Et dicēdum q ostēdit signum p passionem z ecōverso: sed nō in eodē genere: nec in eodē modo. z ideo nō est incōueniēs. ostendit enim signum p passionem i subiecto in proprio. ¶ Adhuc diuersimode fit hec ostēsio: qre signum ostēditur p assignationez p viam sensus. passio autem per viam syllogismi. z ita in diuersis z diuersimode: sed hec ostēsio: z illa nō est icōueniēs.

¶ Explicium cōmentaria fratris Egidij Romani ordinis heremitarū Sancti Augustini in libros Priorum Analeticor Ar. reuisa per me fratrem Augustinū montifalconium sacre Theo. magistrū: maxima cura z diligētia.

Egi. in prio. l 2

3 ¶ Questio Auerrois in libros priorum tradu/cta per Heliam hebreum. Et primo de propositio/ne inuenta in actu & absoluta.

Intentio in B ser/mone/ē inuestigare de propone/que vocat inuenta in actu: & ab/soluta/que propositio sit il/la: & qd opinio Ar. de B. Nā expositores diuersifi/cati sūt in hoc. Dicamus p illud qō puenit ad nos in hoc ex expositorib⁹/vt inuenimus in libro Them/istij. Et sic narrauit Al/farabius/sūt due opinio/nes. Una earum est opinio

k Themistij & Themistij/& Theophrasti. Secūda est opio

Prima opinio Alexādri: & posterior exposito post ipsum/sic narrauit Themistius. Sed est opinio Theophrasti. q propō absolu/ta & inuenta est illa in qua deficit exprsse modus necessita/tis: & modus possibilitatis: & nullus eorum declarat de ea. mā aūt est necessaria vel possibilis. Propositio igit inuē/ta/seu deesse/fm istos: est propositio nō modalis: & quasi ē genus necessarie: & possibilis/post quā ipsa est apta seu di/spōsita: vt addat sup ipsam vnus istorum duorum modorum: & hoc scōm mām. hec est opinio peripatetico de absoluta.

2ª Alexāder aūt & posteriores expositores/pter Themistiū/existimāt. q propositio inuenta/seu deesse/est propositio possi/bilis. i. quū inuenit actu positum eius in suo subto in tēpo/re prsenti. Quelibet aūt harū opinionū credidit suam opi/nionē esse opinionē Ar. & quelibet harum opinionū rōci/nat ex parte rei: & ex verbis Ar. Et fortior rō in qua sub/stētat tenēs opionē theophrasti ex pte rei est hec. nā propō inuēta fm opionē Alexādri/difficile est ipsam esse vtem: &

l quū inuenit vtis: ipsa inuenit p accidēs: & in pauco tpe. Et sic es propōnes nō facit ars agricole & a fortiori ars topica/vel ars demōstrativa. Rōcinario āt eorum ex verbis Ar. et nā ipse iussit apud mistionē potis. Absolute. s. q cū fuerit absoluta maior nō debēt fieri in B tales absolute inuēta. s. q̄ sūt vere in aliquo tpe demōstrato: & raro. Et sic cū ipe pu/tauit q hec spēs mistionis iā concludit falsū. Ex his q̄ vi q debēt remoueri tales absolute: & facē absolutā q̄ nō ē con/ditionata seu scōm qd. & verba Ar. sūt ista/inqt. Et propō/nes inuēte debēt eē in oi/nō in tpe determinato/vt nūc/vel aliqd tēpus demōstratū: sz absolutū: nā ex talib⁹ propōnib⁹ fiunt sylli. Si enim acciperent propōnes inuēte in tēpore de/terminato/nō erit sylls. Et qm posuit hūc sermonē/addu/cit terminos qb⁹ concludit in hac mistione verū: & terminos ex qb⁹ concludit falsum. Exēplum illius ex quo concludit fal/sum. omis hō pōt moueri & oē qd mouet nūc est equus: sequt

m ex hoc: q omis hō sit equus. & est falsum. & exēplū illius ex quo concludit verū: omis hō pōt moueri. & oē qd mouet nūc est aial/quū acciderit q non moueat aliqd nisi aial: q̄ omis hō est aial: & hoc est verū. De sūt fortiores rōnes qbus isti rōcinant ex hoc de verbis Ar. ex re ipsa. Secta aūt scōa ēt rōcinat ex re ipsa & ex verbis Ar. Ex ipsa aūt re: nā ip/si putauerūt: q intētio est hic. s. in libro Por/log de modis propōnū fm q ipse sūt absolute in eē/extra itellectum/non fm q sunt in itellectu tm. Absolute aūt fm opinionē pri/me secte. s. Theophrasti/nō habēt eē nisi in itellu: ipsa er/go est respectu modaliū: quū attribuit eis: sic in definita i habētib⁹ determinationē seu clausurā: quum refertur ad eas: & sicut indefinita dicit ibidē de ea. q virtus eius ē vir/tus pticularis: ita esset hic necessarium dicere/q absoluta: vtus eius eēt virtus potis: & nō facere de eā sermonē pprium.

Exēplū huius: q negatiua absoluta debem⁹ dicere de ea: n
sic q ipsa nō puertit: & si fit necessaria puertitur esset ergo necessariū dicere de hac: q ipsa nō puertit: sicut dicitur de syllogismo ex duabus indefinitis/q ipse nō concludit/sic est dispositio syllogismi ex duab⁹ pticularib⁹. Et ēt fm hoc re/manset aliqs modus ex modis eē: cuius modū in concludē/do nō dixit Ar. & est inuētum/qō est extra animā: hec sūt fortiora/ex qbus rōcinant isti ex ipsa re. ¶ Ex verbis aūt Ar. est hoc: nam Ar. multum transducit in declaratione ducēte ad ipossibile per propositionē possibilē ad inuētam. & hoc significat q ipsa est illa que est inuēta in actu: & etiā exēpla eius que fecit in mixtis ex inuēta & possibilibus: & mixta est illa que inuenit in actu in toto subiecto in aliquo tēpore possibili: & ecōtrario/oppositū exēpli qō fecit in in/uenta totalr: nam mās illius posuit illas mās necessarij: & ex hoc ēt ratiocinat alia secta. Sed Alfarabius tenet opi/nionē Alexādri. Auicēna aūt habet aliam opinionē de B quā dicemus postea. ¶ Et postq declarate sunt he dubi/tationes/dicamus nos/q notū est p se: q propositio vniuer/salis est illa/cuius pdicatū inest toti subto: & qō hec est du/plex: vna earum q pdicatum inest toti subto in actu. & scōa q nō inuenit toti subto in actu sz fm possibilitatē. s. in tpe futu/ro. & in illa in qua inuenit pdicatū in ipsa de toto subto in actu: quedā est in q̄ pdicatū inest semp: & est necessaria: & q̄ dā est/qō est nō semp: & est inuentū. Et illud qō nō est semp est fm duas spēs: vna earū in qua inuenit pdicatū toti sub/iecto in maiori parte tēporis: & est illa cuius subiectū nō re/cipit fm suam nām: nisi vnum contrariorum: sed inuenit re/liquū p accidens. sicut oē habēs oculum videt: & iam di/xit Arist. hanc spēm propositionum in libro periermenias. Alia aūt nō inuenit in maiori parte/sed in minori. vel aq/liter: & hec est cuius subiectū recipit opposita equalr: vt so/mnū & vigiliā animali. Inuenta ergo fm hoc/habet tres spēs: vt in pluribus & in pauciorib⁹: & media inter has duas: & hoc est. sicut dispositio possibilis. s. q inuenit i ea: vt in multū & i pauco & equalr. Sed iste dicie tres accidūt possibili propter subiectū. s. pdicatio fm paucum & secūdum multum: & accidunt inuēte propter tēpus & mām q inuen/ta fm multū. i. que est in maiori parte tēporis ipsa est pos/sibilis in minori parte tēporis. & hoc in hora in qua nō in/uenit pdicatum in ea in actu: & in toto subiecto & est pau/cum tēpus: & per accidēs. Sed inuēta fm paucum. i. cui⁹ predicatum inuenit toto subiecto in pauco tēpore. manifestum est q ipsa est possibilis in aliqua parte tēporis. i. que nō inuenitur predicatū eius toto subiecto in actu: in maiori parte tēporis. Et ipsa ē possibilis/que traducit/seu trās/mutatur ad inuētam est inuenta fm paucum & illa nō vtit in scientijs. Sed illa que est possibilis in pauco tēpore & i uenta in maiori parte tēporis. s. cuius predicatum inest to/to subiecto vt plurimū: manifestū est q illa vtit in sciētijs. Et iam declarauit Alfarabius in suo libro posteriorum. q quū dicimus nō necessarium est fm duas spēs/vel inuen/tum in maiori parte tēporis/vel inuentum in maiori parte subiecti/vel ambe he intētiones simul/vel inuēta fm pau/cū & equalr: naz he due diuisiones tantū sunt de qbus nō consideratur scie: sz due alie diuisiones consideratur de eis. Et i hac spē propōnū ingrediunt propositiones sic es necessarijs/q̄ nō sunt necēie. sicut omis corpus est niger: & omis nix est alba. Et sic propositiones de qbus dicit Alfarabius de eis q sūt p pinque veritati perfectione: & sunt ille de quibus non inue/nitur aliquis sensus contradicens eis: naz propositiones ne/cessarie fm veritatem/sunt ille de quib⁹ intellectus intel/ligit/seu apprehēdit in eis hāc essentialitatē seu pseitatē: q̄ est inter subiectū & predicatum: quū aūt nō apprehēdit in tellectus hāc habitudinē: tūc ingredit in eis possibilitas: & quū ingredit in eis possibilitas: sūt inuēte nō necessarie. Et iste propositiones multū ēt ingrediuntur in sciētijs. imo

Opinio propria

D

3

P

D

a

A maior pars syllogismor: sicut dicit Ar. fit ex istis: sed dixit hoc: qr essentiales sunt rare. i. pauce inueniunt. Propter hanc intentionem dixit Ar. in libro posteriorum: q omne necessarium est per se. ex quo illud qd nō est per se/ē inuētus quū fit possibile: vt nō inueniat pdicatū in subto in aliq hora. Et cū fit: ita/nō est inuenta quā voluit Ar. illa que est fm paucū: sicut itellexerūt homes ex doctrina Alexādri: sz voluit Ar. vel illā que est fm plurimū. vel ambas simul: nisi q ipse intēdit illam. que est fm plurimū pmaria intentione: alias aūt secūdaria. fm q ipse adiuuat in aliquibus locis: sicut adiuuat in syllogismo ducente ad impossibile: quādo traducit/seu transmutat possibilis in maiori tēpore ad ipsam. Et Ar. iam fecit hanc que est fm paucum in tēpore traductionis: seu mutationis. nam nulla est differē
B tia inter has scōas in ꝓcludendo in hoc loco: r inter illas que est fm plurimū. r hoc quus fuerit ppositio: que associat ei in his locis: nō possibilis: r cauet ab ipsa cum associat compossibili: sicut quū fuerit minor possibilis. nas nō componit ex duobus: tunc spēs concludens. Aristoteles ergo conclusit intētionem de spēbus absolute/sicut comprehēdit intētionem in specieb? possibilis: q ipse nō distinxit in hoc libro: illa que fm plurimū/ab alia que est secundum paucum: r iam diximus cām huius in declaratione nostra de hoc libro. Et manifestum est: q secūde spēs ppositionū. s. inuēte fm plurimum r inuēte fm paucum/traducūtur/seu mutantur/a possibili. Sed inuēta secūdū plurimū/traducitur ab illa/que est possibilis in maiori parte tēporis. Hoc ergo/vel fuit occultum Alexandro/vel fuit occultū hominib? ex sermone Alexandri. Et errauerūt in hoc r putauerunt q ipse voluit hanc inuētam fm paucū. Ex quo nō itelligūt homines aliud ab hoc. Et quomodo/
C cūq fit hoc: hoc est in quo debemus sustētare r declarare fm hoc intētionē Ar. de absoluto. nam hec est intentio a qua remouent omnes dubitationes pcedētes: que sequebant ambas sectas: cuz hoc q est res vera in se: r nota: fiē quasi fūt notata pncipia. Et vos videte quātū opinio Ar. est valde ꝓsentiens veritati. Et quātum remoti sunt homines ab intelligendo ipsum in multis rebus per se notis: r maxime in reb? ignotis: sed deus eligit: r dignificat quez vult. Et pōt esse apud me q Ar. intellexit per absolutam illam: quē ꝓtinet necessariā: r inuētam in actu: r est ppositio inuēta fm hoc. vnde cōditionauit de ipsa. nisi esse in actu absq hoc qd accipiat scōm tēpus. Nam hec fm veritatē: notum est de dispositione eius/q est tpalis: vel necessaria. r multoriēs componit syll's ex ꝓiunctione harum ppositionū. Et Ar. exēplificauit in inuētis tēporalib? in mistione necessarij: r absoluti. nam virt? ei? est virt? istius: sicut indefinite virtus/ est vtus particularis. Quū āt dixit cauere ppōnē inuētam fm paucū in mistione possibilis inuēti/fecit hoc: vt nō ponat qs illud qd ꝓtinet hec species de inuētis fm paucum: sz debent poni ille que ꝓtinent
D necia: r inuētā fm plurimū. Et iā declarauimus hoc pfecte in expositione dicti Ar. in hoc loco. Nas gratia dei cōpletus est sermo de maiori parte eor. Et q vult stare super hoc/pfecte ꝓsideret in illo libro. ¶ Auic. āt errauit in hoc
3 Auic. errore magno: r declarauit illud qd dixit in hoc loco/q p̄dicatio necia apud ipsum in ppositionib?/est fm qnqz modos. Unus eorum est/q pdicatū insit subto semp r necessario: r absolute. i. qd nūqz deficit/neqz deficiet/sicut dicimus deū esse viuū: r celum moueri circulariter fm opinionem dicētis eum esse eternū. Et scōs est/q fit pdicatus de necessitate in toto subto/quādocūqz ꝓtinuat essentia subti esse. sicut dicēdo: omis homo est aial de necessitate. Et terti? qd fit pdicatū inuētum in subto de necessitate/dum subm est appropriatū p ipsum. sicut dicēdo. omis color albus est color de necessitate: dum cōtinuat subm/q hoc attribuat ei. Quart?/q fit pdicatū de necessitate in subto in aliqua hora r hoc vel in nō determinata: sicut dicēdo. omis homo E
moriet. Uel in determinata: sicut dicendo. luna eclipsabit cras. Quint? q fit pdicatū in subto: dum pdicatum continuat esse in ipso inquit. Et quidā homes fūt: qui dicunt: q absoluta est illa: in qua nō ponit modus omno/neqz necessarius/neqz possibilis: r iā vna istarū qnqz est necessaria. r iam est polis inquit. Et quidā fūt. qui dicunt: q absoluta est: tres vltime pter duas pmas: r necessaria est due pme. significat: vt puto Alexādrum r dicētes sicut ipse dixit: nam multi fūt phi sequētes opinionē Alexādri i hoc: sicut accidit hoc in multis questis. Deus eni gloriosus direxit ad veritatē illum quē voluit: r ideo verificantes ꝓsiderāt. de quo hoie debēt sustētari in sciētijs: r sequunt opiniones eius sine inclinatione: neqz in dexteraz neqz in finistram. inqt. Sed qui dicit qd absoluta. s. inuēta/est illa cuius pdicatum inest subto cuz aliqua determinatione. s. dū ꝓtinuat pdicatū esse: est opinio falsa. ita dixit in libro Alsafa: r est abbreuiatio eius de omibus sciētijs in quo magis p longanit qz in suo libro alnaga. Sz in libro alnaga posuit absolutā dici fm quatuor modos. i. tres vltimos quos dixit hic: r super hāc intētionem. quā hic declarauit: r attribuit hāc opionē Alexādro. Et hoc totum est error r confusio. Nas hō est aial de necessitate: r semp. nam vlia sunt in generabilia r incorruptibilia. i. ex quibus cōponit propositio vlis: r hoc est qd fuit occultū illi qui putauit: q nō habet cognitio necessaria de reb? generabilibus/r corruptibilibus. Et similr non est differētia in pdicatione necessarij in dicēdo/hō est aial de necessitate: r dicēdo/albū de necessitate: neqz indiget in hac ppositione cōditione quaz posuit/nisi quum accipit ppositio indiuidualis. Sed qd dixit de necessaria tēporali est veruz: sed est spēs de specie bus necessarij. Et si loco huius ponet/accidit ei in pdicatione r ꝓuersione: illud qd accidit necessario: r huic acci- F
dit in pdicatione: r ꝓuersione: illud qd accidit necessario. Non igit pōt quis dicere/q hoc voluit Alexāder p absolutam: ex quo Alexāder voluit p absolutam/tertium ꝓis nō necessariū: neqz possibile. Sed decepit hoiem vt puto i illo/qd putauit de his definitionibus: nas hoies definiūt necessariū: qd est illud/qd nō defecit neqz deficiet. r dixerunt qd absolutū est illud: qd inuenit in subiecto dū ipsuz est/vl p se: si est fine subto: vel in subiecto si ei? eē est in subiecto. r dixerūt qd nomē necessarij dicit equiuoce de hac intētione r absolute: r putauit iste homo: q illud qd dicit in differētijs entis simplr/q sunt differētie in ppositionibus vniuersalibus necessarijs. Et posuit pmā definitionē necessarij de his: que sūt semp fm indiuiduū: r hec definitio ꝓtinet spēs necessarij: que iueniunt in oi tēpore/siue sit necessaria fm indiuiduū: siue fm/q est vle. Definitio/ergo nature necessarij r absoluti r possibilis/est definitio p positionis necessarie nō vniuersalis: r filr definitio ppositionis absolute: r similr ppōnis vniuersalis possibilis: r ex hoc puto: q accidit error huic hoi: r deus scit.

¶ Questio 2ª Auerrois de conuersione ppōnum. D

Auicēna dubitat cōtra sapiētem quum dixit/q particularis affirmatiua possibilis/ꝓuertitur possibilis. Et similr quū dixit: q necessaria particularis affirmatiua/ꝓuertit in necessariā: r quū dixit/q vniuersalis possibilis/conuertit particularis: r similr quum dixit/qd negatiua absoluta/cōuertit vniuersalis: r reprobat dictum eius ex materijs: nas ipse dixit: qd quū nos dicimus: aliquis homo scribit: est possibilis: r nō conuertit nisi necessaria: nam hec/aliquod scribēs est homo/est necessaria: r isto modo declarat. qd necessaria nō conuertit in necessariam: neqz vniuersalis possibilis particularis: r similr reprobat illud: qd dicit de vniuersali absoluta. quū intellexerimus de absoluto illud qd credidit Alexāder: r

J est qd affirmatur pdicatū vel negatur a toto subiecto ī alī quo tēpore:nā verum est dicere:nullus homo est ridēs cū acciderit in aliqua hora:q nullus hō fit ridēs:z nō verificatur in illa hora ꝓuersa illius.s.nullū ridens est hō. Et iā respōdit Alpharabius in possibili respōsionē:quā refutat Auic.z hoc est:qd vult vtputo in qbusdam exemplis. Et nos respōdemus ei fm qd videt nobis:qd fit magis propinquū in remotione ꝓuisionum:z postea dicemus respōsionē Alpharabij z argumenta eius ꝓtra ipsum. Dicam? igit/qd quū dicimus:aliqs hō possibilis est scribere: vel intelligunt ex hoc:qd aliqs homo fm qd hō absolute.s.secūdum quāqz dispositionē disponat/possibile est scribere: aut secūdum/qd est homo puatus ab habitu scribēdi:vel ab operatione eius. Si voluerimus pscribere actū:nō habitū:nam possibile est vt intelligant ex hoc due intētiones simul. Et manifestū est:qd nō est possibilitas scriptionis i hoīe secūdum qd homo absolute:si.n.hoc esset/ita eēt scri
K benti in actu possibilitas:quod fit scribens:z ipossibile est dicere: quod fit possibile scribere fm / quod ipse est scribens in actu:nam possibilitas iam inest in re/ꝓpter potētiā suprem possibilē. Quū igit intētio sit:quū dicim?/oīs homo possibilis est scribere.s.fm qd ipse est puatus a scriptione:manifestū est:qd verū est:qd qdaz scribens potest esse homo puatus scriptione/aut in tēpore pueritie:si voluerimus/perscriptionē habitū:aut qd nō operat opatione scribēdi.si voluerimus pscriptionē actū.z sil'r affirmatiua particularis necessaria dicēs:qd aliqs scribens ē hō/necessario intētio eius est:q aliqs cui attribuit scriptio in potētia vel in actu/est hō de nēcitate:z qr ipsuz esse appropriatū pscriptionē in actu de nēcitate est:qr ipse est appropriat? in potētia:est manifestū:q vtus ppōnis est : qd oīs scribēs in potētia/est hō de necessitate.p hoc est ita:qr ipossibile est pdicari aliqd de necessitate de aliquo:qr ipsum ē
L appropriatū illi rei p ꝓprietatē seu dispōnē possibilē:nisi p accidens:z manifestū est:qd quū itelligit ex hac ꝓpositione hoc q cōuersio eius/aliqs hō est scribens in potentia/de necessitate est sicut diximus in necessaria:z sil'r quuz dicimus.nullus hō nunc est ridēs in actu:ꝓuertit.nullum ridēs nūc est hō:fm quod est ridens in actu:sed ꝓuersio est falsa fm q inuenit in potētia. Et applica hoc:z est multū manifestū z deus scit. Alfarabius aūt respōdet de B quuz dixit/quod dicēdo/oē aial pōt esse dormiens/intētio eius est/q oē animal pōt esse dormiēs/fm qd ipm est dormiēs quū hoc fit ita/aliquid dormiens fm qd dormiēs/pōt esse animal:nam aialitas eius non inest ei fm q est dormiens de necessitate. Et Auicēna reprobat hanc sermonez:nam ipse dicit qd sermo dicentis in hac ꝓpositione:oē animal est dormiens/seu dormit/fm qd ipsum est dormiens : hec cōditio de necessitate/vel est pars pdicati:vel pars subiecti. Et si esset pars predicati/opz q in conuersione fit pars subiecti:z cum posuerimus hoc esse partē subiecti/esset B qd dicimus:omne aial in eo qd dormiens/possibile ē dor
M mire:z hec ꝓpō possibilis/est alia a ppōne in qua non est hec cōditio/z est illa in qua dicimus oē animal pōt eē dormiens:z si cōcesserimus ei ꝓuersionē in illa ꝓpositione in qua est hec cōditio/nō sequit ex hoc/vt ꝓuertat hec ī qua nō est cōditio. Intētio aūt est declaratio huius:z sil'r dicit/q si poneret hec cōditio pars subiecti/q ppō tūc esset possibilis alia a possibili in qua nō est hec cōditio:z si non est pars predicati neqz subiecti/dixit q nō verificabit ei B/nisi esset declaratū ei/q nō est differētia inter duo significata i ppōne:z q sūt vna ꝓpō/que dicit duob? modis. Et nihil est cogens nos ad hoc.nam nos scimus:q ppōnes sūt diuerse numero:nam vna est absoluta/et reliqua cōditionata:dixit ergo q veritas est quā ille dicit:z falsuz illud qd dicit ꝓtra hoc. Nos aūt dicamus:qd quū dicimus oē aial est dormiēs possibil'r fm q dormiens/est sermo verus:z est illud qd significat absoluta:nam aial pōt esse dormiēs N fm q est dormiens:nō secūdum qd est equus vel asinus/vel aliud ex differētijs inuētis dormiēti:z quum B fit ita/hec cōditio est occulta/seu in potētia:siue dicatur expresse siue nō.z due ꝓpōnes sunt vnamet.i.illa in qua ponitur hec cōditio:z illa in qua nō ponitur hec cōditio.z q hec cōditio fit pars predicati:manifestū est per se:nam animal nō est possibile:q sit dormiens fm q ipsum est dormiens in actu.sed si est:hoc est in potētia:z quum hoc fit ita.dormiens igitur in eo q est dormiēs possibile ē vt fit animal. Sed accidit ei/vt fit aial de necessitate/seu necessario:qa dormiens in potētia est aial de necessitate:hec ergo ꝓpō ē necessaria per accidēs/possibilis per se. Et quū dixerim? oē dormiens est aial:z intellexerim? ex ipsa/oē dormiens in potētia est necessaria per se. Sed quuz intellexerim? ex illa/oē dormiens in actu est necessaria per accidēs z possibilis per se:z qr hoc qd dicimus:oē animal pōt dormire: intētio eius est/q pōt esse dormiens in actu nō in potētia. O Si intellexerimus per dormiens in potētia/esset ꝓpositio necessaria nō possibilis.z de necessitate opz vt itelligatur in cōuersione possibilis/dormiens in actu.z in cōuersione necessarie/dormiens in potētia:z iste sermo est verus z ē ꝓiunctus cum solutione dubitationis adducte in ꝓuersione necessarie ad necessariam z in ꝓuersione possibilis ad possibilem:quāuis Alpharabius nō declarauit hoc in solutione dubitationis adducte in necessaria. Et est/qd diximus nos in solutione dubitationis adducte in cōuersione necessarie ad necessariam. Sed illud qd nos diximus i cōuersione possibilis ad possibilem/est solutio magis manifesta ista:z ideo dictum nostruz de hoc est verum:nā multis videtur difficile q aliqua res sit necessaria fm vnū modum/possibilis fm alium:nam necessarium iam definituz
P est/q est illud quod inuenitur semper:z possibile est illud qd potest esse z nō esse.possibilitas igitur que est in cōuersione secūdum solutionē Alpharabij de hac dubitatione/diceretur equiuoce cum possibili accepto in ꝓpositione: ex quo homo potest esse dormiens z non dormiens:nō autem dormiens potest esse homo in aliqua hora z nō fit in alia. Sed secūdum solutionem nostrā:que est propter cōditionem puationis somni in homine:dormiens potest esse homo priuatus a somno.z potest nō esse.sicut homo puatus a somno potest esse dormiens:z non esse. Declarata est.igitur ꝓpter hoc differentia inter has duas solutiones dubitationis adducte in ꝓpositione possibili. Sed dubitatio adducta in necessaria:solutio itelligitur ex illo/qd dixit Alpharabius in possibili : de hac ergo dubitatione oportet facere sermonem separatum:quia dubitauit Auicēna de hoc sed relique dubitationes : que dicte sunt:sunt leues:z iam perfectus est sermo in solutione illarum:loq sutem de illo qd iam cōpletum est:est superfluum.

Q ¶ Inquit Helias:quāuis hec respōsio bona/sit z valde subtilis:tñ credo q responsio vera in hoc sit/q ꝓpositionem necessariam in hoc intelligit Ar.propositionez cuius termini sunt necessarij.s.subiectum z predicatum/inter quos terminos est habitudo necessaria.vel vnus necessario remouet ab alio. Et per inuentā/cuius termini/vel termin? est inuētus.s.de natura possibili.que iam exiuit in actu fz doctrinam Auerrois in questionibus de mistione.de speciebus inuētarū.intelligendo aūt sic dictū Ar. manifestū est.q si vna est necessaria/ēt sua conuersa est necessaria. z si vna est inuēta:ēt sua conuersa est inuenta.z huic multuz bñ est applicabilis ꝓbatio vlis:quā facit Ar.i hoc/secūdum doctrinam cōmētatoris:z per hoc cessant omnes cauillationes Auic.sic.n.hec ē inuēta:aliqs hō scribit.ita hec ē inuēta/aliqd scribēs est hō:nā li.scribēs ēquis ꝓtineat i se terminū/seu rē nēciaz:tñ pncipal'r dicit actual'r scribere:z iō est termin? inuēt?.seu significās nām inuentam.

A Q ō tertia qd sit dici de omni quod est diffinitus in libro priorum. Capitulum scōm.

Attentio in hoc sermone/est inuestigare qd est dici de omni/qd̄ definiuit Ar. in ꝓncipio ſui libri prior: ⁊ posuit ipsum fundamētū per qd̄ cognoscit sermo cōcludēs a nō concludēte. nam expositores multū diuersificati sūt in hoc. postea inuestigabimus ēt de propositionibus de esse. quas fecit Ar. in suo libro: que ꝓpō sit illa. nā expositores multū diuersificati sūt/de h̄ ēt. Jtez tertio inuestigabim⁹ de modis ꝓuersionū syllogismoꝝ primo: nam quidā hoies in hoc ꝓtradixerunt Ar. incepit ⁊ dixit in definitione dici de oi: sed dicit/ꝙ res dicit de oi/cum nō inuenit in toto subiecto res: que nō dicit de ea h̄: B similr ꝙ nō dicit de aliquo ex eo in ꝓpositione negatiua. Et nō vult per hoc illud cui subiectū attribuit/seu qd̄ denominat per subm: vt putauit Alfarabius. ſm ꝙ declaratū fuit in sermone nostro. nā hec significatio ē significatio scēa: ⁊ illa significatio est significatio ꝓma ⁊ ē significatio p̄dicationis definitionis de illo: ꝙ nomē significat. nā definitio p̄dicati de eo/qd̄ nomē definitū significat/significatio ꝓma nō de eo: qd̄ significat significatione scēa: ⁊ hoc ē oē illud qd̄ ipsum significat nomē definitus significatione vlt. ergo necesse est cum dicit p̄dicatū de toto subiecto/dici de oibus eius partib⁹. ⁊ sicr quū negat a toto subiecto/necesse est vt neget ab oibus eius partib⁹: ⁊ si nō. nō esset negatū a toto. nam cū dicit de toto subiecto/intēdit partē: ⁊ debet intelligi in hoc loco de parte: que est ſm quātitatē: ⁊ que est ſm qualitatē. ſ. spēs que ingrediunt sub genere. ſ. quas ꝓtinet. ⁊ sicr est de idiuiduis: in qbus diuiditur spēs: ⁊ quū hoc fit ita: manifestū est ꝙ illud qd̄ dicit de oi seu dici de omni/ꝓtinet duas ꝓpositiones: vnā earū in ac- C tu: ⁊ est vlis. scēa aūt in potētia: ⁊ est particularis. ⁊ iō dixit qd̄ nō fit syllogismus ꝓcludēs: nisi his duab⁹ ꝓpositionibus q̄rum habitudo vnius ad alterā est habitudo totius ad partē: ⁊ erit tantū dubitatio minor affirmatiua: ⁊ si nō: nō esset ꝓportio seu habitudo eius ad maiorē/habitudo totius ad partē: ⁊ maior sine dubio erit vlis: ergo nō ē differentia iter dici de omni ⁊ iter ꝓpositionē vniuersalē/nisi qd̄ inuitur in maiori ꝓpositione esse minoris ꝓpositionis affirmatiue ꝓsistens in ea in potētia: seu depēdet ab ea. Et quū hoc fit: ita illud qd̄ dixit Alfarabius de intētione dici de oi nō est verū: nec illud qd̄ intellexit ex hoc ab Alexandro: ⁊ ꝙ reliqui expositores antiq. defecit ab eis intētio dici de oi: ⁊ iō nō ꝓueniūt cū Ar. i hoc qd̄ dixit in modis cōuersionū syllogismoꝝ istoꝝ. Et ēt illud qd̄ dicit Alfarabi⁹ in intētione dici de oi. ſ. ꝙ intelligit ex eo intētio addita su p illud qd̄ intelligit ex ꝓpōe vlī: ⁊ ꝙ differētia inter hoc ⁊ ꝓpōnem vlem est qd̄ ꝓpō vlis est illa in qua affirmatiue p̄dicatū vel negat ab oibus partib⁹ subri absq̄ hoc ꝙ ꝓsideremus in hoc p̄dicationē p̄dicati de toto eo ꝙ ē subiecti: vel ingredit sub eo: sed dici de oi/intētio ei⁹ est: ꝙ fit D p̄dicatū affirmatū seu negatū a quolibet qd̄ est pars subiecti: aut ꝙ denominat per subm: seu cui attribuit subiectuz vel in actu: vt intellexit ipse ex Alexandro: vel qd̄libet qd̄ denominat a subiecto seu per illud subm in potētia: ⁊ actu simul/vt ipse putauit. ⁊ dicit ꝙ per hāc cōditionē sunt syllogismoꝝ mixtoꝝ modi ꝓuersionū eoꝝ sequentes moduz maioris ꝓpositionis: ⁊ ꝙ per hāc cōditionē sunt syllogismi cōpositi ex accidētalibus ꝓcludentes tantū: ꝙ putauit Alfarabius ꝙ inuenit ſm intētionē dici de oi/syllogism⁹ ꝓcludēs ex duabus negatiuis: ⁊ ex negatiua minori ⁊ affirmatiua maiori: vt dicēdo: ꝙ nō est aial: nō est hō: postea adiungat huic/statua nō est aial: ꝓcludit ꝙ statua non est hō: ⁊ ēt illud qd̄ nō est aial est nō sentiēs. statua nō est aial. Et si hoc esset ita/ipse est qui augmētauit dubitationē supra Ar. ſ. quare ipse dixit ꝙ nō ꝓcludit ex duabus negatiuis in aliqua figura: ⁊ q̄re posuit ꝙ oportz minorē ꝓpōnez E esse affirmatiuā: in ꝓma figura. Sz quuz ꝓsideraui⁹ in h̄ ꝓsideratione vera/videret/ꝙ illud qd̄ putauit Alfarabi⁹ de intētione dici de oi/est de itētione seu dispōne dici de oi qd̄ est ꝓtradicto in ꝓcludēdo syllō p se: absq̄ hoc ꝙ adiungat ad ꝓpōnes acceptas in ipso aliud p̄ter ipsas. naz quū dicimus. a. est in oi. b. est vna propō predicatiua seu categorica in qua ꝓsistunt ꝓpōnes p̄ticulares categorice multe affirmatiue. ⁊ cū adiūcta fuerit vna earū ad hāc ꝓpōnē/ꝓcludit ex sermone ex his aggregato p̄ ⁊ p se ꝓuersio absq̄ idigētia: ꝙ fit additū in ipso: nec in sermōe: nec in signo res addita ad h̄ ꝙ fit ꝓcludēs. Sed dicēdo/oē qd̄ est. b. est. a. est vna ꝓpō cōditionalis: ⁊ ipsa vō est cōposita ex duabus categoricis. Erit ergo iste sermo cōpositus ex trib⁹ ꝓpōnibus: ⁊ iā declaratū est ꝙ syllogismus categoricus est cōpositus ex duabus ꝓpōnib⁹ tantū. Et iā apparet ibi differētia inter hoc: ⁊ in syll'm categoricū. Nā syllogism⁹ categoricus ꝓcludit in ipso p̄dicatio maioris extremitatis su- F p minorē: vel negatio ei⁹ ab ipsa: ꝓpterea q: ipsa affirmatur de medio: vel negat ab ipso. Sed quū tu dicis/oē qd̄ est. b. est. a. ⁊ posuisti. ꝙ aliqd ex eis ē. b. sequt ꝙ hoc fit. a. absq̄ hoc ꝙ accipiat p̄dicatio. a. qd̄ est maior extremitas de. b. qd̄ est mediū: ⁊ hoc est oppositū illius qd̄ inuenit in syll'o: ex quo ꝓcludit ꝓclusio per se ex duab⁹ ꝓpositionib⁹ maiori ⁊ minori. i. qd̄ in ipso ꝓcludit esse maioris extremitatis in minori ꝓ illius ē in medio. Et ex h̄ errauit Auic. ⁊ putauit qd̄ hi syllō sūt alij a syllis categoricis ⁊ hypothetic is seu cōditionalib⁹ ⁊ vocauit eos cōpositiuos seu cōpōnes: ⁊ posuit nūeꝝ eoꝝ ſm numerū categoricoꝝ vel ꝓpe. nā ipse ꝓsideraui⁹ ꝓpōnes categoricas ⁊ extraxit eas ſm modū cōditionaliū ⁊ cōposuit ex eis sermōes cōpōne triū figuraꝝ. ⁊ imiscuit ēt categoricas in h̄. ſ. cū cōditionalib⁹ ⁊ cōposuit illa met cōpōne. ⁊ putauit ipse ⁊ sequētes ipz/ꝙ G adiunxit sup Ar. species multas syllogismoꝝ. ⁊ istos syllogismos nō inuenit Auicē. sed inueniunt a qbusdā philosophātib⁹ ex christianis/nō alicui ex peripateticis terminis possibilib⁹. Sed necessarij ꝓpinqui sūt absolute. nam ipsi ex vno mō in ordine terminoꝝ qui sūt in ꝓpōnib⁹ necessarijs ⁊ absolutis siue fuerit syllogismus siue nō: ⁊ differētia inter eas est: ꝙ in necessarijs addit nomē necessarij su per terminos: sed absolute seu inuēte dicunt sine additione. Et respōsio seu reductio negatiuaꝝ cū ꝓpositionib⁹ necessarijs est: sicut rūsio earū in negatiuis absolutis ⁊ vna definitione definit in eis dici de oi ⁊ de nullo. Hec est magnitudo sermonis Ar. de differētia inter has tres ꝓpōnes. Et dicamus nos: ꝙ q: vocauit ipsam absolutam/putat ꝙ magis apparet ex hoc qd̄ sermo dicētis. ꝙ ipse vult p absolutā seu inuētā illud qd̄ ꝓtinet tres modos ex modis essendi vel duos modos tm. ſ. ꝙ ꝓtinet nēciuz ⁊ inuētū in actu. Sed Alexāder/vt finxit vel itellexit ex ipso Alfarabius/dicit ꝙ voluit p absolutā hic absolutū indictione: ⁊ nō in signo vt dicit Alfarabius posuit defectū modi signāre sup modū. Et forte hoc fuit famosuz in idiomatib⁹ eoꝝ H ſm ꝙ videt ex verbis/ꝙ intētio sua hec est in diuidēdo propositiones ad has tres partes/est ſm diuisionē nāe earuz ad has tres partes/nō ꝙ sint quedaz earū ſm ꝓsideratio- nem ⁊ cogitationem. ſ. ſm ꝙ inuenit in anima: ⁊ ideo dixit ꝙ multe res inueniunt in esse. seu in modo sine necessitate. Et videt ex hoc ꝙ ipse voluit per inuētā illā q̄ est determinari possibilis. Et ideo dicit Alexāder: ꝙ ipse voluit in hoc ꝓpōnes vniuersales determinatas in eē in aliq̄ hora: sicut dicēdo: oīs hō inuenit nūc ambulās: nā nō inuenit hic vniuersales ꝓpōnes inuēte de nā possibilis nisi iste ꝓpōnes. Et postquā narrauit: ꝙ nō sunt hic ꝓpōnes vniuersales inuēte/nisi hec species propositionum/declaraui⁹: quare vocat eas absolutas declaratione que p̄cessit. Jpse enim putauit/ꝙ oē inuētum/vel est vt i plurimū: vel

Als cognitionē

3 in paucioribus vel eqlr & qlibet istorꝫ videt de disponē
eorum: qd nō inueniunt in eis ppōnes vniuersales inuen-
te: qd quū dicimus/omne tale inuenit fic: nō est dubium qd
dicitur hoc vel vt in pluribus vel equalr vel in paucioribus
& hoc vel ꝑm subiecta vel ꝑ tēpus: omne enī tale nu-
merat cum inuentis coarctatis/nō cū vniuersalibus inuē-
tis. Sed ipse hic loquit de vniuersalibus inuētis. Nos āt
dicamus ꝙ illi qui preterierūt nō intellexerunt qd voluit
per ppositiones inuētas. Et sunt ille in quibus affirmat p̄
dicatum de subiecto semper in mā possibili omnino in mā
necessaria. i. que est necesse esse: & hoc est quod dicit quod
termini eorꝫ non sunt iidem met. Sed syllogismus neces-
sarius est ex terminis necessarijs & inuētus ex terminis in-
uentis seu absolutis: & possibilis ex terminis possibilib⁹:
nā ppō necessaria/est illa in qua inuenit subiectū in p̄dica-
to de necessitate in quolibet tēpore: & causa in hoc ē quod
duo termini nō variantur/ita ꝙ sint in vna hora ꝑm vnam
R dispositionem: & in alia secundum aliam: & qr hec est dispo-
sitio propositionis necessarie: & in eo qd ipsa est necessaria
necesse est vt sit definitio propositionum inuētarum abso-
lutarum: ꝙ sunt ille/quibus inuenitur predicatum in sub-
iecto: nō semper. Sed quū inuenit illud subiectum inuenit
illud predicatū nō semper: sed quum inuenitur tantum: &
hec est intētio absolutionis in eis & hoc inuenit in eis: vel
in tēpore sensibili. Et hoc putauit Alexāder. ꝙ est inuēta/
quam fic voluit Arꝫ. tātum: vel ꝙ sit affirmatio seu neces-
sitas in eis inter predicatum & subiectum semper dum po-
nitur ꝙ subiectū in ipsa inuenit: vt dicēdo: omne ambulās
mouet: nam cū ponit ambulans/oportet ꝙ moueat/sed non
semper. s. in toto tēpore est predicatio necessaria. nā iā va-
riatū est & est ambulās in potētia: & he ppōnes inuēte sūt
que fiunt in syllo: sed ꝑma spēs mixte/nō fiūt ex eis sylli i
L arte demōstratiua: nec ꝛcludit cū ppōnib⁹ possibilib⁹ ali-
quid: vt hoc apparet ex verbis Arꝫ. super hoc: vbi loquit
de mistione necessariarū cū possibilibus & inuētis vt dice-
mus: quū dicemus verba eiꝰ met: quādo declarabimꝰ illō
qd dicit in hac mistione: & signat ꝙ hoc significatione ma-
nifesta. nā Arꝫ. declarat. ꝙ quū sint hic due res p̄ītes/si p̄
ma inuenit: scēda inuenietur: & si ꝑma est necessaria. scēda ē ne-
cessaria: & si est possis: scēda est possis: & hec est dispō ppōnū
necessariarū & absolutarꝫ: & ideo ppō cōditionalis ꝛtinua
est de nā inuēte. Et qd fecit homines errare est: ꝙ ipsi putaue-
runt: ꝙ tales ppōnes sūt necessarie/qr p̄dicatū i eis de ne-
cessitate inest subiecto in quolibet tēpore: in quo inuenitur
subiectū: & ipsi nō ꝛsiderāt/ꝙ quāuis hec affirmatio sit ne-
cessaria/nō inuenit semp: & hec est intētio sermonis Aris.
vbi dicit: & dīia inter has duas est: ꝙ nēcie addit in eis no-
mē necessitatis sup terminos: sed absoluta sūt in ea termi-
ni sine aliq additione. & quū (qd magis mirū est) in hac qd
ne est quō defecerūt ab ea oēs peripatetici. quorꝫ verba p
M uenerunt ad nos in his ppōnibus: quū hoc: ꝙ intētio est
clara ex verbis Arꝫ. in tantū ꝙ fuerunt causa occultari ꝑ
nobis & habere dubitationes: quas dubitauerūt sup ipsꝫ.
Et ex hoc modo ꝛtigit: ꝙ ꝑmū in istis sit cā ambiguitatis
in posterioribus nō sensibilis: & non causa in correctionis
eius. Sed hoc per accidēs. & dispositio ꝑoris respectu po-
sterioris est: ꝙ sit causa ad inueniendum veritatem & co-
gnoscendum ipsam.

¶ Capitulum tertium.

Ostq̄ declaratum est: qd est dici de oi
& que sūt ppositiones inuēte & ne-
cessarie: debemus inuestigare in hoc: qd dicit
Arꝫ. in mistione harū ppositionū. inqt. & iam
accidit. vt fit conclusio necessaria aliquādo:
quū fuerit vna duarum ppositionū necessaria: nisi qd non
quecūq earum acciderit ita esse: sed maior: sicut dicēdo:

qd. a. est de nēcitate in. b. vel nō est. b. est in. c. & quū acce-
pte fuerint sic propositiōes erit. a. de necessitate i. c. vel nō
est in ipso: quum nāq. a. de necessitate sit in oi. b. vel nō est
in aliquid eius: & c. est de. b. manifestum: qd. a. dicitur de
necessitate de omni. c. vel nō dicitur.

¶ Commentum.

¶ Debes: scire: qd ppositiones inuente sunt ille/que sūt ex
terminis inuētis possibilibus: necessarie aūt ex terminis
necessarijs: & dispō seu intētio terminorꝫ necessariorꝫ est/
quod sit terminus per se vnus: & iste sunt que sūt cōposite
ex subiecto & ex predicato essentiali subiecto. vel subiectū
est accidēs inseparabile necessariū subiecto/seu ꝛsequens
subiectum. sed que sūt ex terminis inuētis/sūt ille que sūt
cōposite ex dispositionibus/que aliquando inueniunt di-
spōite per eas: aliquādo aūt non: sed quum inuenit que-
dam earum dispōnum: in subiecto: oportet quod sit quedā di-
spositio ꝛsequēs ipsum de necessitatem: & illud est predica-
tum. vt quum dicimꝰ: omne ambulās mouetur: quū. n. in
uenit ambulās in actu: oportet de necessitate vt moueatur. &
quum remouetur ab ipso ambulatio/remouet motus. iste
sunt ppositiones inuēte simplices que sunt non in tēpore
sensibili: & iste sunt de quibus inuenit ꝑmo loqui in hoc li-
bro: & subiectum in eis est vnū per accidēs: & similr predi-
catū. Est aūt alia species ppositionum/que aliquo modo
est inuēta: aliquo autem necessaria. & est/vt sit subiectū cō-
positū ex substantia & dispōne diuersa: & affirmat in ea p̄di-
catum cōpositum ex subiecto dispōnis & dispōne essentiali
ei: & erit subiectum in eis vnū per accidēs: & predicatū vnū
per se: vt dicēdo: omne ambulans est aial: & hec est inuēta
propter dispositionem subiecti: necessaria ppter subiectum
dispōnis: & ambulans quum inuenit significat sup animal
significando nō semper: sed in hora in qua inuenit ei am-
bulatio. subiectum aūt ambulationis affirmat de necessi-
tate esse animalis semper: nam subiectum ambulationis.
& qd per eam disponit/est aial de necessitate: & hec ppositi-
o, est necessaria ꝑm aliquid/est necessaria aliquo mō/in-
uēta aliquo mō: ipsa enī est inuēta p se necessario p accēs/
sed ppō huic opposita: & est in qua subiectum est necessa-
riū & predicatū de mā inuenti/ipsa est totalr inuēta & non
accidit ei esse necessaria per accēs. Inuēta aūt tēporalis. s.
in qua subm affirmat p̄dicatū in aliqua hora sensibili non
inuenit in ea de dispōne/seu de intētione nēcitatis/nisi affir-
matio p̄dicati de subiecto in hac hora tm̄. Et hoc manifes-
tū est de dispōne eius: nā p̄dicatū nō inest in ea subiecto in
quolibet tēpore/in quo nō inuenit subm/sed in tēpore sen-
sibili seu determinato tm̄. Et ideo dicit Arꝫ. ꝙ hec inuēta
nō fuerit ex ipsa syllogismus in artibus: & nullo modo cō-
ponit ex ea cōpossibili syllogismus: & quū hoc fit ita/inuē-
ta totalr/que nō est in tēpore sensibili ipsa existēte minoris
seu maioris nō cōponit ex cōpositione necessaria. & cuꝫ hoc
fit ita: nō remanet vt cōponat/cū necessaria maioris nisi in-
uenta p se & necessaria p accidens/ & ex his de necessitate
oportet vt fit virtus ꝛclusionū/que ex eis ꝛcludunt in mā ne-
cessaria p accidens/ꝑterea qr inuenit in eis dici de omni
necessarium per accidens: sed oportet vt sit minor ppositio in
qua consistit/seu circa quam dicit dici de omni necessariū
necessaria: nam predicatum in ea inest de necessitate omni
bus partibus subiecti & omnes partes subiecti sunt termi
ni necessarij: & quum posita sit aliqua pars ex partibus p
pōnis necessarie. s. aliqua pars ex partibus subiecti nō ne
cessaria/nō erit necessitas inuenta in omnibus. & quū fue-
rit: ppositio minor contēta sub maiori necessaria aliq mo-
do necessitatis/ꝛclusio erit necessaria/nisi ꝙ quādo fuerit
minor necessaria per accidēs: ꝛclusio erit necessaria p ac-
cidens: & quum fuerit minor necessaria per se/erit ꝛclusio
necessaria per se: & hec est differētia inter ꝛclusionem que
est ex duabus necessarijs p se: & illā que ē ex maiori necess-

saria p se/z minori necessaria p accidēs inuēta p se.z ideo
posuit hāc ꝯditionē in demōstrationib⁹.s.vt sint ex duab⁹
propōnibus necessarijs.z ꝯcl'o nēcia que ꝯcludit ex mino
ri inuenta z maiori nēcia.est nēcia p accnīs inuenta p se.sic
dz intelligi sermo Aristotelis.s.qō ꝯcl'o est nēcia cum hac
specie inuēte.Et iō dixit quū adiūgit sup inuētaz dici de oi
in eis/nā.c.est.de.b.oñdit ibi verbi gra/q spēs scribētis
est de hoie.vt dicēdo/ois scribēs est hō z ois hō est aial z
fil'em hȝ positiōis/nā ppriū est huic ppōni inuēte/q subm
in ea est idē q pdicatū/nā hō scribēs est ipsemet hō.Et iō
enumerauit Aristoteles hāc spēm ppōnū in ppōnib⁹ in q
bus dr q subm est ipsum pdicatū p accidēs vt declaratuz
est in metaphysica.Sed quū adiūgit ppōni nēcie maiori/
inuēta in tpe sensibili seu determinato hec cōpositio aliqñ
ꝯcludit nēciū/aliqñ aūt nō nēciū/nā nō inuenit in eis intē
tio dici de omni/exēplū illius qō ꝯcludit nēciū dicēdo/oē
albū nūc est aial z omne aial est corpus/ꝯcludit albū esse
corpus.z est nēciū de spē nēcij p accnīs.Exēplū illi⁹ qō cō
B cludit pol'em.dicēdo/oē albū nūc est hō/z ois hō est sensi
tiuus:ꝯcludit oē albū est sensitiuū seu sentit/z h nō est ne/
cessariū nisi in tpe in quo nō inuenit albū nisi hō.Et iō de/
bemus intelligere ex sermone Aristotelis/quū dicit z iaz
accidit/q ꝯ fit aliqñ nēcia de hac spē q cōponit z nēcia.z
ex hac inuēta nō de oibus spēbus in qb⁹ est maior nēcia/z
alia inuēta q cūcqz inuēta fuerit ex trib⁹ inuētis.Et isti nūcqz
separant a difficultatib⁹ in sermone Aristotelis/nec illud/
qō itelligit ex dictis eius esset ꝯueniēs fundamētuz eius/
sicz quū dixit/qō inuēta est ex teris iuētis z nēcia ex teris
nēcijs.Sed ille q intellexit ex sermone eius.qō ipse dicit/
q ppō quū admisceat cū q cūcqz inuēta fuerit/ꝯcludit nēciā:
differt a fundamētis Aristo.z ab ipsamet vitate.A funda
mētis aūt/nā ipse dixit/q cā in cōpōne seu mistione harū
ppōnū est cōpositio nāe terior/z qō dici de oi in ppōne
nēcia nūqz erit nisi sit minor q ꝯsistit in maiori seu depēdet
ab ipsa de gñe maioris/z si nō/minor nō esset in potētia in
minori/nec esset habitudo vnius ea ad alterā/habitudo
totius ad ptē/nā totū seu de oi/qō est nēciū/ptes eius sunt
C nēcie sine dubio.Sz accidit in ppōnibus q sunt in esse seu
inuēte p se nēcie/p accnīs vt sint/seu ptineant sub nēcio/eo
mō quo pars in toto.z dicim⁹ q ꝯ est nēcia/q̃ quis nēcia p
accnīs/inuēta p se.nā nō inuenit in ea intentio dici de omni
scōm q est inuēta z ista semp sunt pdicata nō scōm cursuz
nālem.Et qō hoc fit ꝯriū sermoni dicētis supra Aristote/
lem/q opinio sua est qō qñ adiūgit seu cōponit ppō vlis
nēcia cū minori inuēta/q cūcqz inuēta fuerit/ꝯcludit nēciū.
manifestū est.Exēplū hui⁹.vt quū dicimus/oē albuz nūc
est hō z ois hō est aial:ꝯcludit/q omne albū nūc est aial/
z h nō est nēciū.Et p hoc voluit Themistius ꝯdicere Ari
stoteli/imaginādo qō opinio Aristotelis ē/q maior ppō
cū fuerit nēcia in hac mistione/qō ꝯ fit nēcia/q̃ quis minor
sit fālis his ppōnibus inuētis/z qr ēt putabat q nēcia est
illa in qua affirmat de nēcitate predicatū de subiecto sem
per/q̃ quis fit de nā pol'is/z iō ꝯdicit ei dicēdo/qō syll's q
D cōponit ex ppōne inuēta tpali z nēcia de terminis pol'ib⁹/
ipsa nō ꝯcludit nēciū.vt dicēdo/ois homo nunc est ambu
lans/z oē ambulans mouet/ꝯcludit pol'em/z est/ois hō
pol'e est moueri:seu ois hō mouet nūc.Et nos nō inueni/
mus hoc exēplū ex mistiōe inuēta tpali cū nēcia ꝯcludere
ꝯclusionē inuētā semp.imo aliqñ ꝯcludit nēciā.vt dicēdo
omne album nūc est homo z omnis homo est corpus/cō
cludit q omne albū est corpus.z hec est necessaria.q̃ quis
Alph. sit necessaria per accidens.Alpharabius autem qr credi
dit de necessarijs z inuentis hanc opinionem z inuenit di
spositionem in materijs opposito modo illius qō opina/
tus est super Aristotelem in hac mistione/excusauit ipsuz
in hoc dicens q Aristoteles habet hanc opinionez in ma
terijs in quibus verificatur intentio dici de omni:secundū
q ipse declarauit z est vt sit.a.verbi gratia predicatuz de E
necessitate de omni quod est in potentia/vel in actu.z iam
dictū est in sermone nostro/q non est secundū verba eius
intentio dici de omni.z etiaz similes his propositionibus
enumerantur in necessarijs per Accidens.Alexāder aūt
nescio qūo declarabat hoc secundū q attribuitur ei in sua
opinione de inuentis/z secundū q fingitur/seu intelligit Alex.
de ipso/q dispositio dici de omni est vt sit maior extremi/
tas predicata de medio/secundum q inuenitur in actu ab
solute/z nō in aliqua hora.i.q quum inuenta apud ipsuz
est illa que est tpalis/qūo potest dicere/q cōditio dici de
omni in ppositione necessaria.vt.a.de necessitate in omne
illud quod est in actu.b.nam hoc apud ipsum non inueni
tur nisi in aliqua hora.Sed hoc accidit ei qr non habuit
intentionem Aristotelis de inuenta absoluta.sermo autez
eius in hac mistione/quū fuerit maior inuenta hec inquit
Aristoteles.z si nō fuerit propositio.a.b.necessaria.Sed
propositio.b.c.conclusio non erit necessaria.Si enim hoc
esset ita accideret/vt sit.a.in maiori.b.de necessitate:z hoc F
declaratur in prima figura z tertia/hoc autem est falsum
nam iam potest esse.b.de rebus de quibus contingit vt
non sit.a.de aliqua earum/z etiam manifestum est ex ter/
minis q conclusio non est necessaria/vt si.a.sit motum.
z.b.animal/ z.c.homo/nam omnis homo est animal de
necessitate z est motum/seu mouetur non de necessitate/
non igitur homo mouetur de necessitate.Ita etiam acci/
dit/si propositio.a.b.fuerit negatiua z demonstratio de
hoc est eadem demonstratio.

Commentum primum.

¶ Debes scire q non inuenit in hac figura syll's cuius ma/
ior sit inuenta/pp duos eius terminos/ambo.s.predicatū
z subiectū/vt dicēdo/omne ambulans mouet de necessi/
tate/sed non semp/naz quū fuerit minor necessaria/termi
nus medius non erit necessarius in se:z nō cōtingit misce
ri seu adiungi:hec species ex inuentis cū necessaria:ita q
minor sit necessaria z maior inuenta:neqz cōponitur in ea
etiā inuenta que est nēcia p accidens:nā subiectum qō est
terminus medius in eis non est de natura necessarij:ergo
ppositio inuenta que adiungit in ppōne necessaria mino 5
ri est necessaria secundū subiectū/inuenta secundū predi/
catuz:z ideo vir voluit dicere:q modus cōclusionis fit in
uēta:z dixit hoc q nō est nēcia:z hoc manifestū est ppter
nām ppōnis:de cuius ꝯsuetudine est vt sit inuēta z maior
cū minori nēcia:sed declinauit ad declarādū syll'm ducētē
ad oppositū:nā dicit de omni non est in hac cōpōne nisi p
accidēs:nā inuēta huius spēi ꝯtinet ppōnē necessariā mi
norē p accidēs:nā predicatū affirmat de subiecto affirma
tione nēcia:quū accipit subm in eis scōz dispōnē inuēti nō
necessarij:vel ponit in eis tpe determinatū sensatuz:z hec
ꝯditio nō inuenit in ppōne inuēta pmo z p se.sed si est/est
p accidēs.sed syll's ducens ad oppositū q factus est ad de
clarandū q ꝯuersio in hac mistione nō est nēcia p se.nam
quū nos posuerimus ꝯuersionē necessariam.s.ex teris ne
cessarijs seqt vt terminus maior in ppōne sit necessari⁹:z
fil'r terminus minoris ppōnis ꝯuersam ꝯuersionis cū p/ D
positione minori nēcia/adduxit syll'm in prima figura ex
duabus nēcijs z ꝯclusit q.a.qua est maior extremitas est
de nēcitate in.b.s.de nēcitate semp nō scōz aliquā dispōnē
neqz in aliqua hora.Et fil'r seqt in tertia figura quū acce
pimus ꝯuersionē z adiūximus ei minorē ppōnē.Sz exē
plum qō fecit in hoc pol'e.est intelligi q in ipsa sit inuēta
tpalis:z pol'e est itelligi q fit nēcia in tpe nō deteriato:seu
q dicat de ea predicatū de nēcitate nō in tpe determinato.
nam possibile est adiungi ad hoc qō dicit:z ois homo est
aial.hoc qō dicimus z omne animal est nūc ambulās:si
hoc accidit in aliqua hora:z cōcludit q ois homo ambu
lat.Et pol'e est intelligi hoc qō dicimus/omne aial ambu

lat de necitate in aliqua hora/vel aptū est ambulare.⁊ iō
dubitauit Alpharabius in B exēplo.nā ipse putauit ꝙ cū
dicimus omne aial est aptū ambulare/est de ꝓpōnibus ne
cessarijs/sed ipsa est ex ꝓpōnibus inuētis.Et quū B sit ita
in mistione/q̄ fit ex duab⁹ vūbus/sic ꝛ intelligi hec itētio
apud ipsum in specieb⁹ que cōponunt in hac mistione/ꝙ
ꝓclusio erit necia/⁊ scōz ꝙ ocm̄ est/cū maior fuerit necia/
nō cū quacūqz inuēta fuerit/sed inuēta in qua terius subie
ctus in ea est in nia inuēta poli ⁊ medius terminus ex nā
necia.Et sic ꝛ intelligi ex ipso intētio seu dispō quū fuerit
maior inuēta/ꝙ ꝓclusio non est necia inuēta/que est apta
adiūgi minori necessarie/⁊ est illa cuius predicatuz est de
nā inuēta possibili/⁊ subm de nā necessarij.Et illud qō di
xit ēt in secūda figura in hac mistione iudiciū eiusdē redit
apud reductionē ipsius ad primā figurā in iudiciū prime
figure/scōm qō declarauimus hoc in hacmet figura/nisi
qō ipse dixit in cōpōne/q̄ fit in hac figura ex ꝓpōne parti
cularī negatiua necia minori.⁊ ex ꝓpōne inuenta maiori/
ꝙ nō ꝓcludit necessariū semp/ſz aliquādo ꝓcludit iuētā:⁊
k exēplificauit in hoc vbi est necia cōposita cū ꝓpōne tpali.
Sed pōt aliqs querere in B/⁊ dicere cur abbreuiauit/seu
huius declaratio fuit ei sufficiens in hac figura/⁊ scōm ꝙ
tu dixisti/est intētio cōis cuilibet/q cōponit ex ꝓpōnibus
maioribus necessarijs cū inuentis tpalibus.ſ.ꝙ ipse ꝓclu
dit/aliqñ iuētā/⁊ aliqñ necessariā.Et cur tacuit de B illic/
⁊ loquutus est de eo hic.Et nō tacuit hic de specie que de
clarat scōm positionē in tertia figura/que ꝓcludit necia z/
⁊ est illa que cōponit cū ꝓpōne inuenta pp predicatū tm̄.
Et dicamus ꝙ hoc qō tacuit de eis manifestū est.ſ.ꝙ non
ꝓcludit necessariā semp/cū ꝓpōne inuēta tpali/nā manife
stuz est ꝙ nō est in ipsis intētio/seu dispositio dici de omni.
⁊ mouit nos ad hoc illic quum dixit aliquādo/sed in hac
specie.ſ.incōposita in scōa figura est particulari minori ne
gatiua necessaria ⁊ maiori inuēta/ꝓpter ea:qz nō est in eis
hec dispositio manifesta/qz hec spēs declarat ꝙ ipsa ꝓclu
dit per syll'm ducentē ad impoſ:vel scōm positionē opor
l tuit declarare hec ꝓpter materias seu ꝑ materias.Sz Al
pharabius scōz declarationē eius de Aristotele/ꝙ cū fue
rit maior necessaria in potētia in scōa figura/⁊ tertia.ſ.ꝙ
quum reducit ad primā/ꝓclusio est necessaria/fuit iste ser
mo apud ipsuz ꝗdicens iam dicto/⁊ ideo dixit ꝙ est error
accidēs in textu q est de fundamēto primi/⁊ hoc totū acci
dit eis pp ignorantiā in nā ꝓpōnū inuentarū/⁊ nā necessa
riarū.Et est manifestū/ꝙ quuz aliqō.c.nō est.b.de necita
te.⁊ omne.a.nūc est.b.ꝙ necessariū est scōm positionē/vt
ꝙ aliqō.c.non sit.a.nisi ꝙ hoc particulare/seu hoc aliqō
aliqñ cōtingit ꝙ non sit.a.in hora in qua est oē.a.b.⁊ erit
ꝓuersio negatiua inuēta possibilis ⁊ pōt reduci affirmati/
ua/⁊ aliqñ ꝓingit ꝙ fit ab hoc aliqō negatum.a.semper
exemplum huius ex materijs/aliqō aial non est homo ⁊
omne albuz nūc est homo.cū.n.acceperimus ꝑ hoc aliqō
aial/qō diximus columbā/verificat de ea in hora.in qua
m omne albuz est homo/ꝙ nulla colūba est alba/⁊ poſ:e est
esse alba/cū variatū sit hoc qō dicimus/omne albū est ho
mo.Et si acceperimus ꝑ ꝙ diximus/aliqō aial cornuz/
esset ocm̄ nostrū aliqō aial nō est albū/vez de necessitate.
Sed in tertia figura modus ꝓuersionis in ea seqtur maio
rem ꝓpōnē quocūqz mō fuerit ex modis inuentaꝝ.nā ma
ior non ꝓuertit in hac figura/sed cōuertit minor/⁊ si inuē
ta fuerit tpalis esse.quū ꝓuertit inuenta/nō tpalis.ſ.in tpe
nō terminato/⁊ ꝓcludit de necessitate/quū fuerit ꝓpositio
maior necessaria ꝓuersionē necessariā/⁊ si fuerit inuēta ma
ior ꝓcludit ꝓuersionē inuētā.Et nō diuersificat in hac figu
ra inuenta tpalis a non tpali.Et ideo cū cōposuit Aristote
les speciez que declarat in hac figura scōm positionē/seu
ꝑ positionē/non dixit in ea ꝙ ipsa non cōcludit cōuersionē
necessariā semp ficut fecit in specie/que declarat ꝑ positio
nem in secūda figura/sed adduxit in hoc exēplum ex pro/ n
positione necessaria negatiua particulari maiori ⁊ inuēta
tpali/⁊ apparet ꝙ hec ꝓcludit ꝓuersionē necessariā.Exē/
plum huius dicēdo/omne aial nunc mouet/aliquod aial
non est bipes.nam cū cōuertit hoc ꝙ diximus/omne ani
mal nunc mouet/habebimus ꝙ aliqō qō mouet est aial/
⁊ hec inuenta non est tpalis.Et cuz acceptū fuit ex aiali ꝑ
positionē illud qō nō est bipes.verbi gratia/quadrupes/
erit ꝓuersio aliquando/motū non est bipes.⁊ est semp ve
ra/⁊ cuz ponatur syll's sic/aliqō quod mouet est quadru
pes/⁊ nullum quadrupes est bipes tm̄/erit conuersio/ali
quod motū nō est bipes/sic ꝛ intelligi illud qō dixit Ari
stoteles in hac mistione/naz hoc est vez in se.⁊ pōt intelli
gi ex suis verbis/sed verba eius in hoc magis sunt euidē
tia q̄z secundū illud qō intellexit/cuius expositio peruenit
ad me in hoc loco.Sed homines errauerūt in sua opinio
ne/qz non cognouerunt species inuentarū absolutarū nec
qd sunt/⁊ a fortiori species earū.nec etiā peruenit ad eos/
quid sit propositio necessaria.Et nūc ꝓsideramus de hoc o
qō dicit in mistione necessarie cōpossibili/⁊ inuēti cōpossi
bili/⁊ dicamus ꝙ ipse dicit ꝙ syll's qui cōponitur ex pro/
positione possibili/⁊ inuenta vel possibili/⁊ necessaria/ꝙ
cū maior est possibilis/syllogismi in hac specie mistionis
erūt perfecti/⁊ erit modus cōuersionis in eis ipse idē mo
dus maioris ꝓpositionis/⁊ cā huius manifesta est/nam
maior propositio possibilis inuenitur in ea intentio dici de
omni.naz oēs ꝓpositiones minores diuersoꝝ modoꝝ cō
sistunt in ea seu depēdent.Et erit habitudo eius ad quāli
bet illarū/habitudo totius ad partē.exempluz hic quum
fuerit verū dicere.a.de.b.possibiliter/esset vez hoc de ne/
cessitate sup speciebus.b.⁊.b.sup qualibet partē.b.que in
uenitur possibiliter vel in actu/seu inuente vel necessarie/
vt dicēdo/omne sperma pōt ex eo esse aial de specie illius
a quo est sperma.nā hec ꝓpositio verificatur de quolibet
spermate in potētia/⁊ de quolibet qō est sperma in actu/
⁊ ēt si esset de necessitate.nā hec est dispositio huius ⁊ hoc
p de omnibus partibus eius/que sunt in scōm qualitatem
vel quantitatē.Sed maior necessaria non inuenitur in ea
intētio dici de omni cū possibili.nā predicatū necessarium
inuenit subiecto necessario non possibili/nisi esset necessa
ria ꝑ accidēs/vt dicēdo/omne ambulans est aial.Et syll's
est dispositio in ꝓpositionibus cuius maior est inuenta cū
possibili/⁊ hoc totū est ꝗziū ꝓpōni possibili.nam nō est di
cendum/ꝙ terminus q est in eis predicatuz/est de natura
possibilis.sed subm aliquādo est de natura possibili/⁊ ali
quando de natura nō possibili/⁊ ideo cū fuerit maior pos/
sibilis/ꝓcludit possibilitatē.⁊ nō est ita cū maior fuerit ne
cessaria vel inuenta.nam necessaria impoſ:e est ꝙ fit subm
in ea.nisi necariū/⁊ inuēta nisi inuētū.Et iō dixit Aristote
les in his ꝙ sunt syll'i iperfecti.nam pfecti syll'i apud ipsuz
sunt illi in quibus est intentio dici de omni/⁊ dicit ꝙ isti cō
cludūt conuersionē indirectā/nam tales syll'i declarāt cō/
uersiones eoꝝ ꝑ syll'm ducentē ad ipossibile/⁊ cum cōside
rauit eas hoc mō inuenit syll's cōponi ex propōne minori a
possibili affirmatiua/⁊ ex ꝓpositione affirmatiua inuēta/
ꝓcludit sine dubio affirmatiuā.Sz i syll'o ducēte ad ipos/
sibile.ſ.ipsuz ipossibile seqtur expositiōe ꝓuersiōis negati/
ue seu ponēdo conuersionē esse negatiuā.Manifestū ē er
go ꝙ ipsa ē affirmatiua/⁊ cū affirmatiua verificat de tri/
bus modis seqtur/vt fit ꝓuersio ei? indirecta.aliqñ.n.cō/
cludit affirmatiuā necīam/aliquādo possibilem/aliqñ in/
uentā.Quomodo aūt componitur syll's ducens ad ipossi
bile ex quo seqtur hoc/dictū est ab Aristotele i suo libro.
Et declarauit illō Alpharabi? i expositiōe libri prioꝝ.Et
nos declarauim? hoc in expositiōe hui? libri.Quū aūt sit
hec cōpositio etiā ex propositiōe possibili ⁊ negatiua inuē
ta declarabit ei etiā ꝙ ipsa nō ꝓcludit affirmatiuā.nā quā

A posita fuerit cõuersio affirmatiua/erit syll's ducens ad im possibile/ponẽdo ipsam affirmatiuã. Declaratũ est ḡ ei ex dispõne hui⁹ cõpõnis/q̃ ipsa ꝛcludit sp vl'z negatiuã. Et q̃ fuit negatiua vl'is duaꝯ spẽꝯ:aut negatiua absoluta.s. inuẽta nõ tpalis aut negatiua necessaria:seq̃t q̃ sine dubio ꝛcludit vnã istaꝯ duaꝯ cõuersionũ:aut negatiuã absolutã s.inuẽtã:aut negatiuã necessariã.nã negatiua possibilis/ virt⁹ ei⁹ est virt⁹ affirmatiue:ꝛ cũ hec spẽs mistionis nõ cõ cludit cũ inuẽta:q̃ est in tpe determinato / mouit nos ad B cũ dixit/q̃ tales ꝓpõnes/vult dicere inuẽte tpales/nõ fue rint in eis syllꝰ:ꝛ duxit mãm in qbus falsificatur hec cõpo sitio cũ inuẽtis tpalib⁹:vt dicẽdo/ois hõ pol'is est ambula re:ꝛ oẽ ambulãs nũc est elephas.seq̃t.n.ex hoc q̃ ois hõ est elephas:ꝛ ẽ falsum:ꝛ dixit q̃ inuẽte q̃ fuerint in hac spẽ mistionis sunt inuẽte/quaꝯ spẽs iã enumerauimus. Item narrauit ꝛ mãs ex qbus apparet q̃ isti ꝛcludũt aliqñ ne gatiuã necessariã:aliqñ negatiuã inuẽtã:ꝛ dixit exẽplũ il lius qõ ꝛcludit negatiuã necessariã dicẽdo / ois hõ pol'is B est cogitare:ꝛ nullũ cogitãs siue rõcinãs ẽ cozuus:B.n.cõ cludit/nullus hõ est cozuus:ꝛ B est necessariũ in quolibet tpe:nõ in tpe aliquo fic:ꝛ aliquo.nõ. Et q̃ apud Alphara biũ ꝓpõ dicẽs nullũ cogitãs siue rõcinãs est cozu⁹/negati ua nẽcia nõ inuẽta:ꝛ fuit apud ipm inuẽta illa:q̃ est in tpe de terminato.fuit ei iste locus dubi⁹. Et dixit/forte voluit hic p cogitationẽ:imaginationẽ:sed termini quos ducit ad cõ cludendũ inuẽtã:sunt isti:dicendo/ois hõ pol'is est scire:ꝛ nullũ sciens mouet.vult dicere in hora sciẽtie eius.nã hoc ꝛcludit:nullus hõ mouet in hora:in q̃ scit.ꝯ hic est necessa ria cũ ꝛditione:ꝛ est illa:quã diximus:q̃ est absoluta va: vel aliqua ex spẽbus absolutaꝯ:ex qbus fiũt syll'i in scien tijs ꝛ in topicis. Jã ḡ declarata est ex hoc intẽtio huius vi ri:ꝛ absolute sunt dubitationes:q̃ remãserũt sup ipm vsq̃ ad hoc nfm tpe. Et hec est cõsuetudo huius viri cum eo:q̃ sup ipm dubitat.s.q̃ tpe est tãquã fideiussor solui oẽs du bitationes q̃s dubitãt sup ipm. Et iõ nullus est debilioris speculationis ex hoibus:vel minoris gradus in gradu sci entie:q̃z ille q̃ firmat dubitationẽ sup ipm dicẽs in suo ser mone illud:qõ ei vĩ:ꝛ maxime quũ illud non videt alicui C antiquoꝯ.vt inuenimus Auicẽnã fecisse B.oẽs eni libri ei⁹:ꝛ q̃si sunt dubitationes sup istũ viꝯ: ꝛ maxime in qõnibus magicis:ꝛ peius est quũ declinauit aliquis a doctrina ei⁹:ꝛ ꝛ pcessit alia via/a via eius:vt accidit Alpharabio in suis libris logicalibus:ꝛ Auicenna in scientijs naturalibus ꝛ diuinis. Et iam completus est sermo de eo cuius declara tionem intẽdimus. Etsi est breuis dirigit ad rectitudinem.

¶ Sed iã q̃ret aliq̃s dicẽs quõ dixit Arist.in syll'is mistis i qbus maior ẽ negatiua absoluta:ꝛ minor affirmatiua pos sibilis:ꝛ sunt ꝛuersiões nõ pfecte in hac mistione:q̃ ipsi cõ cludũt duas ꝛuersiões/vnã eaꝯ negatiuã pol'em:ꝛ scõaꝯ negatiuã necessariã:aut q̃ ipi ꝛcludũt cũ negatiua pol'i ne gatiuã necessariã:ꝛ tacuit de cõuersiõe inuẽta.ipsi.n.iã con cludũt ipsaꝯ:ꝛ in demõstratiõe:in syll'o ducẽte ad ipol'e(quã fact i Arist.ad declarãdũ:q̃ ipse ꝛcludit negatiuã necessa riã:ꝛ pol'em)determinat:q̃ cõcludit absolutã:ꝛ vl'em ne D gatiuã possibilẽ equoce.s.pol'e qõ dr de tribus modis. Et qũo dixit in syll'is:quoꝯ maior est negatiua nẽcia:ꝛ minor affirmatiua pol'is/q̃ cõuersio est ipfecta/seu icõpleta i hac mistione:qõ ipsi ꝛcludũt ẽt duas cõuersiões.vna eaꝯ nega tiua absoluta:ꝛ alia negatiua pol'is. Et dixit:q̃ nõ inuenit in hac spẽ demõstratio:qõ ipsa cõclusit negatiuã necessariaꝯ. Et iã declaratũ est ex dispõne ei⁹:q̃ ipsa cõcludit necessa riã:ꝛ demõstratio duceret ad ipol'e:quã fecit in declaratio ne:qõ ipse ꝛcludit negatiuã pol'em ꝛ negatiuã absolutam signãt possibilitatẽ hui⁹. Est ne in hoc toto dr̃ia iter affir matiuas:ꝛ negatiuas in hac mistione quã vocauit iperfe ctã seu incõpletã:ꝛ illa est in qua maior nõ ẽ pol'is. nã illõ qõ intellexerũt ex B expositores:quoꝯ vba peruenerũt ad nos:eẽ cõpõnes affirmatiue i his duab⁹ spẽb⁹ mistionis:ꝛ E oppositõ mõ negatiui:ꝛ affirmatiui ex eis cõcludũt veras pol'es:ꝛ B qõ expositores dixerũt significat manifestatio nẽ vboꝯ eius:vel nõ est in hoc dr̃ia iter affirmatiuas ꝛ ne gatiuas.sed due spẽs cõcludũt ꝯnes pol'es equoce:vt ap paret ex B:qõ signãt demõstratio ducẽs ad ipol'e facta in B: ꝛ vt vĩ ex opione Alpharabij in expõne eius i B loco. Et dicamus nos nũc/qõ cõclusio vl'r:vel ẽ p cãm vniuersalita tis:vel per cãm ꝛtinuationis:ꝛ itelligo p vl'itatẽ/qua dici de oi cõtinet modũ ꝓpõnis minoris:ꝛ ingredit sub p̃dica tione maioris termini sup minorẽ. Et itelligo p continua tionẽ q̃ dici de oi est:vt sit terminus medius p̃dicatus af firmatiue super minorẽ tm̃/sine hoc q̃ continet modũ scili cet modũ minoris ꝓpõnis:ꝛ ꝛtinet genus eius:ꝛ est affir matio tm̃:ꝛ cõtinuatio q̃dã est pfecta:ꝛ est vt sint due pro põnes affirmatiue:ꝛ quedã est non perfecta:ꝛ est quũ ma ior sit vniuersalis negatiua: ꝛ minor affirmatiua tm̃. Et Aristoteles quũ ꝛsiderauit in istis mistis/inuenit de eis q̃ F cõcludunt scõm vl'em semp ꝛ in qualibet materia.s.q̃ ma ior ꝓpõ in ipso continet modũ ꝛuersionis. Et iudicauit in his iudiciũ determinatiuũ/q̃ modus ꝯnis sequtur maiorẽ ꝓpositionem:ꝛ hoc in mixtione inuente: ꝛ necessarie:ꝛ in mixtione possibilis cũ necessaria:ꝛ cũ inuenta in specie p fecta ipsius.s.q̃ maior fuerit possibilis. naꝯ vniuersalitas seu ꝛtinẽtia inuenitur in his mixtionibus: vt declaratum est in sermone nostro. Et quũ cõsiderauit in spẽ mixtionis possibilis cũ necessaria ꝛ inuenta:ꝛ nẽcie / quarũ ꝓpõnes minores in eis sunt/possibiles/inuenit in eis vl'itatẽ parti cularẽ.s.in qbusdã materijs:ꝛ dimisit ꝛuersionẽ:que est in hac mixtione pp vl'itatẽ ꝛ redijt ad declarãdũ cõuersionẽ que fit in istis propter cõtinuationẽ ex quo hoc est:vt sem per ꝛ dispõ sempiternitatis eius est q̃ quũ remouet ꝯ illi⁹ a syll'o/nõ erit postea syll'ꝰ:ꝛ sequitur ex ipso oppositũ/seu ductio ad impol'e:ꝛ fecit hoc in duabus spẽbus ꝛtinuatio nis simul.s.perfecta:ꝛ est spẽs affirmatiui:ꝛ diminuta / ꝛ est spẽs negatiui. Et sciuit illud qõ sequtur ex quolibet eoꝯ G de cõuersionibus ex parte cõtinuitatis:ꝛ illud qõ nõ seq tur:ꝛ qõ affirmatiuus est in hoc oppositõ mõ ꝛ incepit ꝛ declarauit in affirmatiuo qui cõponitur ex maiori inuenta ꝛ minori possibili:q̃ ꝛuersio scõm continẽtẽ:oꝯ q̃ sit pos sibilis vera:ꝛ q̃ impossibile est eẽ aliomõ:ex quo ꝛuersio in hac spẽ est ex parte ꝛtinuationis:ꝛ hoc quũ declarau mus q̃ ponẽdo ꝛuersionẽ syll'ũ in hoc negatiuã necessariã vniuersalẽ:qõ accidit ex hoc falsum/quũ fuerit falsa nega tiua vl'is necessaria/pol'e ẽ:vt sit va affirmatiua pol'is vni uersalis:ꝛ affirmatiua absoluta ꝛ necessaria. Et dimisit ab solutã:q̃ ipsa est scõm vl'itatẽ ꝛ cecidit necessaria:q̃ conti nuatio est pfecta. Et quũ est in duabus ꝓpõnibus modus necessitatis:ꝛ remãsit vt sit possibilis va. Et nõ dr̃ intelli gi iste locus vl'r vt vĩ ex manifestatione sue demõstratiõis nã ipse quũ accepit ꝯdictionẽ ꝛuersiõis pol'is:ꝛ ipa ẽ ipos sibilis:ꝛ sequtur ex ipsa necessarium negatiue:ꝛ declarauit falsitatẽ negatiue:ꝛ quũ õclarauit falsitatẽ negatiue ꝛ fal D sificauit illud:ex quo sequtur negatiua nẽcia: ꝛ ẽ nõ pol'e:ꝛ quũ falsificauit nõ pol'e/vificat pol'e cõe:ꝛ erit cõuersio se cũdũ hoc pol'is equoce.nã quũ.a.p̃dicat de toto.b.abso lute:ꝛ.b.p̃dicat de toto.c.pol'iter dico:qõ ipol'e ẽ p̃dicari a.de toto.c.de nẽcitate:nã si eẽt i hac p̃dicatiõe vl'itas/tũc a.eẽt in.c.de nẽcitate ꝛ absolute sil:ꝛ B est falsũ:nã absolu tũ ẽ de nã pol'is:vt declaratũ ẽ:ꝛ si nõ sit in eo nisi dispõ cõ tinuationis:manifestũ est ẽr:q̃ nõ inuenit in.c.pol'iter:nã quũ.a.inuenit toto.b.i actu:ꝛ.b.i toto.c.pol'iter.a.de neci tate inuenit i toto.c.pol'iter nõ nẽcio:nã ipm inuenit in.c.me diãte eẽ.b.i ipo ꝛ.b.inuenit i ipo pol'iter.a.igit ꝯ nẽcitate i uenit pol'iter.nã si inueniret nẽcio in.c.pp cõcationem:ei⁹ cũ.b.sequeretur:q̃.b.necessario insit.c.ꝛ iã positum est eẽ in ipso pol'iter:hoc igitur est oppositum. Et similiter decla

rabimus: qd nõ ꝯcludit absolutã pp ꝯtinuationẽ nã ꝗ ẽ spe
quũ ꝯcludit scõm ꝯtinuationẽ pfectã seqt viliorẽ seu debi
liorẽ duaꝝ ꝓpõnũ nã nõ erit habitudo q̃ est iter terminũ mi
norẽ ⁊ mediũ: habitudo totius ad ptes. Manifestũ est: ꝙ
quũ p̃dicatur aliqd de toto p̃dicatione diuersa mõ predi
cationis totius de parte: si hec predicatio est magis di
minuta modo predicationis totius de parte: ꝙ ipsum pre
dicatur de parte/modo quo predicatur de toto: ⁊ si esset
p̃dicatio toti de parte magis diminuta mõ p̃dicatiõis illi⁹
de toto: hec res p̃dicat de pte p̃dicatiõis toti⁹ de pte: ⁊ ꝗ ẽ
qd vi. Eudemo ⁊ theophrasto ex antiqs peripateticoꝝ/ꝙ
ꝗ sp in mistis seqt viliorẽ seu debiliorẽ duaꝝ ꝓpõnũ: ⁊ hoc
ꝙ dicũt veꝝ est de ꝗne q̃ fit ꝑm ꝯtinuationẽ. s. pfectaꝫ non
ꝑm vltatẽ ⁊ hoc est: ꝙ igrauerũt qdã hoies. Declaratum
est igitur ex hoc: ꝙ hec mistio nõ ꝯcludit aliq̃ mõ ꝗnẽ ne
cessariã nec absolutã ex pte ꝯtinuatiõis qd Arist. itẽdebat
declarare: ex quo hoc est pticulare: ⁊ in qbusdã materijs:
q̃si est scõm spẽm p accñs: ex quo ꝗ est pp vltatẽ. ⁊ vltas
nõ hꝫ itroitũ in hac cõpõne. Et sil'r declarat qd mistio q̃ fit
ex maiori necessaria affirmatiua ⁊ ex minori possibili affir
k matiua: ꝙ ꝗ erit ẽt p ꝯtinuationẽ possibilis va i hac spẽ de
mõstrationis ducẽtis ad ipo'e ⁊ dimisit necessariã: qz est p
accñs in hac mistione. Sed absoluta ipo'e est inueniri in
ipso/ex quo nõ iuenit in aliquo duoꝝ modoꝝ ꝓpõnum ⁊
ꝯtinuatio est pfecta. Illud ergo qd itellexerũt expositores
pipatici in hoc ꝙ ꝗ in his mistis est po'is va/est vitas. Sꝫ
sylli negatiui in hac spẽ mistionis: ⁊ sunt in qbus ꝯtinua
tio est iperfecta/qz maiorꝫ ipositio est negatiua ⁊ negatiua
est remotio ꝯtinuatiõis Arist. ꝓsiderauit ẽt in modis ꝗnis
eoꝝ pp ꝯtinuationẽ/nõ pp vltatẽ ex quo fuit ꝗ q̃ accidit in
hac spẽ mistionis aliqñ possibilis va. s. negatiua: ⁊ aliqñ
necessaria negatiua: ⁊ ꝗ quũ declarauit: ꝙ quũ posita fue
rit ꝗ huius figure affir^ma^ pticularis necessaria ꝙ accidit: ꝗ
falsuꝫ: ⁊ quũ fuerit falsa affirmatiua pticularis nẽcia po'e
est qd fit va negatiua nẽcia: ⁊ po'e ẽ qd fit va negatiua pos
sibilis/vel negatiua absoluta: ⁊ ꝗ accidit huic mistioni pp
l defectũ ꝯtinuatõis. s. ꝙ ipa ꝯcludit modũ: q nõ ẽ ex modis
ꝓpõnũ acceptaꝝ ĩ ipso sylli'o; nã nõ ẽ ipo'e vt fit aliqd vnũ
negatũ a duab⁹ rebus: ab vna eaꝝ de necessitate ⁊ ab alia
absolute: ⁊ vnũ duaꝝ reꝝ iuenit altero po'iter: quũ nõ iue
nit in ipsis vltas. sicut quũ erit. a. nõ iuẽtũ i. c. necessario/
seu negatur. a. de. c. de necessitate. ⁊ in. b. absolute: ⁊. b. est
in. c. possibiliter: ⁊ tacuit hic de negatiua absoluta: nã ipsa
seqt ex vltate. Sꝫ mistio q̃ fit ex negatiua maiori necessa
ria ⁊ affirmatiua possibili: ipse ẽt ẽ locutus de hac scõꝫ cõ
tinuationẽ ipfectã/ꝙ ipsa ꝯcludit negatiuã absolutã ⁊ ne
gatiuã po'eꝫ: nã declarauit: qd quũ fuerit posita in hac fi
gura affirmatiua pticularis nẽcia: seqt ex ipsa falsuꝫ: ⁊ de
clarauit: qd quũ fuerit falsa pticularis affirmatiua nẽcia:
qd po'e est eẽ vera negatiua absoluta ⁊ negatiua po'is: ⁊
negatiua necessaria: sed ipse dimisit negatiuã necessariã: ex
quo ipsa ꝯcludit vliter ⁊ hec est pticularis: ⁊ ió dixit qd nõ
iuenitur sylli's i quo declarat: qd hec mistio ꝯcludit nega
tiuũ necessariã. s. sp/sicut declarat/ꝙ iuenit negatiua possi
m bilis semp quũ affirmat: vltas sp. s. in spẽ pfecta huius mi
stionis. Et nõ est intẽtio in hac declaratione quã fecit Ari.
qd quũ fuerit falsa affirmatiua particularis nẽcia vificat
negatiua possibilis: nã hoc nõ est veꝝ: ⁊ iã declarauit hoc
Arist. quũ iuestigauit de ꝯuersiõe negatiue. Cõcludẽs igi
tur ꝓpter ꝯtinuationẽ diminutã ꝓpriũ est ei vt ipse conclu
dit duas ꝗnes: vna eaꝝ scõm ꝓpõnẽ magis diminutam: ⁊
aliã extrinsecã. s. scõm modũ nõ ꝯuenientẽ alicui duoꝝ mo
doꝝ ꝓpõnũ acceptaꝝ in sylli'o. Et in sũma modus istaꝝ ꝓ
põnũ scõm opinionẽ Arist. sic est nã mistio de necessitate/
vel inuenitur in ea intẽtio vltatis sp. vel nõ inuenitur in ea
sp. ⁊ si inuenitur in ea semper/modus ꝯuersionis: sequitur
modũ maioris ꝓpõnis: ⁊ hoc semper: ⁊ si non inuenitur in

ipsa intẽtio vltatis semper: sed inuenitur in ipsa intẽtio cõ n
tinuationis: tunc dispõ continuationis sequitur/apud ipsũ
iudiciũ continuationis/non iudicium vniuersalitatis: ⁊ si
ꝯtinuatio sit perfecta/modus ꝯuersionis seqtur modũ ma
gis diminute duaꝝ ꝓpõnũ: ⁊ si fuit impfecta seu diminu
tio modus ꝯuersiõis: tũc aliqñ est ꝯuersionis mõ diminu
te ꝓpõnis duaꝝ ꝓpõnũ sylli: ⁊ aliquãdo est extrinseca. s. ꝙ
modus eius nõ est ꝯueniẽs alicui duoꝝ modoꝝ duaꝝ ꝓ
positionũ sylli: sic dꝫ itelligi itẽtio Arist. in his ꝯuersioni
bus. Et puto ꝙ intẽtio huius declaratiõis occulta fuit oi
bus ex posteriorib⁹: nisi forte Alexãdro: nã verba ei⁹ de
bis nõ ꝯuenerunt ad nos: ⁊ ille vir est magne dignitatis ⁊
gradus valde. Sed Themistiũ inuenimus ipsuꝫ ignorare
hoc: sicut ignotũ fuit antiqs peripatheticis. Et sil'r videt:
ꝙ hec intẽtio fuit ignota Alpharabio: ⁊ hoc manifestum
est ex expositione eius in hoc loco: ⁊ q̃ꝫ mirabilis est dispõ Laudat Aristo.
h⁹ viri: ⁊ quã fortis diuersitas creatiõis ei⁹ a reliqs creatio
nibus humanis: ita ꝙ quasi ipm ꝓduxit sollicitudo diua
ad ꝓducendũ nos genus hominũ in esse vltime pfectiõis i
spẽ humana sensibilẽ ⁊ demõstratũ seu sensibili ⁊ demon o
strata in eo ꝙ hõ: ⁊ iõ antiqui vocabãt ipm diuinũ. Et nos
in expõne nostra in his locis iã ꝓus dixim⁹ sermonẽ in eis
scõm ꝙ apparet ex huius verbis in ꝓncipio cogitationis:
⁊ hoc duxit nos iuenire viã soluẽdi difficultates: que acci
dũt eis: donec apparuit nobis in hoc iste sermo. Et si quis
vult remouere seu variare illud: qd scriptũ est: vt non acci
dat ei difficultas: faciat: ⁊ si deus prolõgauerit vitã nostrã/
exponemus verba eius in ꝗ loco de verbo in verbo. nam
iste locus vsqꝫ nũc vt puto nõ declaratus fuit declaratione
pfecta. Aristoteles credidit: ꝙ ipossibile est declarari que
sitũ ignotum primũ per sylli'm ꝯditionalẽ ꝯtinuũ siue diui
sum: ⁊ volo p quesitũ p^m^ illud qd declaratur i se p̃ ex p̃mis
ꝓpõnibus/nõ qd declaratur mediante declaratione alte
rius q̃siti. Et cã in hoc apud ipsum est. nam quilibet sylli's
ꝯditionalis/cũ volumus declarare per ipm ignotũ nãliter
opꝫ ꝙ sit illud: qd ex ipso replicauit declaratum per sylli'm
cathegoricũ: vel ꝯtinuatio seu cõsecutio in sylli'o continuo p
Illud q̃. qd declaratur per sylli'm conditionalẽ/est scõm q̃si
tũ de necessitate. Sed in hoc est dubiũ nõ paruũ. nã iã pu
tatur quod defectio sylli absoluti ꝯtinet duos sylli'os simil'
. s. cathegoricũ ⁊ conditionalẽ. nã sicut ponũtur in sylli'o ca
thegorico: due ꝓpõnes: ⁊ sequitur ex eis aliud ex necessi
tate. Ita ponuntur in sylli'o conditionali due ꝓpõnes. est
vna eaꝝ conditionalis: ⁊ alia q̃ replicatur: ⁊ ẽ cathegori
ca. Et q̃ iã inueniuntur in sciẽtijs multa q̃sita: q̃ declarant
per sylli'm conditionalem puꝝ. Et ió dicit Alpharabius ꝙ
illud qd cõponitur ex demõstrationib⁹ ꝯditionalibus/ha
bitudines partiũ eoꝝ sunt habitudines partiũ: q̃ compo
nuntur ex eis in cathegoricis: ⁊ dicit in libro resolutionis
qd sylli: qui componũtur in loco ꝓsecutoꝝ sunt cõditiona
les: ⁊ declarauit ꝙ hec loca sunt demõstratiua: ⁊ ipsa dant
vl'r in sylli'o cõuersiones quarũ q̃dam sunt prima q̃sita: ⁊ si
militer reliqui loci in qbus cõponuntur syllogismi condi
tionales. hoc totũ est qd facit dubitare in hoc loco: ⁊ Al o
pharabius: ⁊ Auicẽna vi de intẽtione eoꝝ: quod ipsi ad
mittũt quod definitio syllogismi absoluti: continet hos du
os syllogismos: ⁊ quũ hoc fit ita possibile: per quẽlibet eo
rũ declarari quesitũ primum. Nos aũt dicamus: ꝙ si esset
syllogismus ꝯditionalis de genere sylli'oꝝ aliud/a genere
syllogismoꝝ cathegoricorum/opꝫ de necessitate vt sint syl
gismi conditionales huius dispositionis non syllogismi
cathegorici in virtute seu in potẽtia. Nã quilibet syllogis
mus ꝯditionalis: q po'e est reduci ad sylli'm cathegoricuꝫ
absqꝫ hoc ꝙ variatur eius significatũ: ⁊ hoc per variatio
nẽ: seu per mutationẽ ordinis eius: ⁊ per additionẽ in ipso
aut diminutionẽ. Iste est sylli's cathegoricus induct⁹ in fo
rma conditionalis figure. licet illius forma est figura cõtra

A ditionalis. Et opatio sua: seu actio est opatio sylli cathego
rici. Qd autē est hz dispōnis: est cathegoricus. nā idicium
est actiōis: z ió cathegoricus est ille: cui inest opatio cathe
gorici: quāuis aliquādo nō hz figurā cathegorici in actu:
sicut sermo ꝓcludēs nō ordinatus ordinatione artificiali.
nā sermones tales sunt syllogismi cathegorici/quāuis ip
si nō hnt formā cathegorici in actu. nā actio eoꝝ est actio
cathegorica: ex quo forma eoꝝ est cathegorica in potētia.
Et cū verificatū sit nobis qd qlibet sermo habēs actionez
cathegorici. ppea q ipse hz in potētia figurā cathegoricā
est cathegoricus. Et multi syllogoꝝ ꝯditionaliū sunt in potē
tia syllogismi cathegorici: manifestum est: q isti sunt syllo
gismi cathegorici/quāuis nō hnt in actu figurā cathegori
cā: z q ipsi nō sunt ꝓcludētes per dispōnē cōditionalis. pri
mo z per se: sed sunt ꝓcludentes in eo q in eis est de poten
tia seu virtute figurarū cathegorice. Et isti syllogismi vlr
sunt in qbus añs resoluit in tres terminos in potētia: sed
conditionales veri sunt illi in qbus resoluitur añs in eis in
B duos terminos tm. Propter hc g debemus inuestigare de
spēbus syllogismoꝝ conditionaliū: z sunt illi q nō sunt syl
logismi cathegorici in potētia: z sunt illi q ipossibile est re
solui añs in eis in tres terminos: in quos resoluuntur sylli
cathegorici: vt dicit Arist. Necessariū est: igitur vt ppie/
tas syllogismoꝝ ꝯditionaliū veroꝝ sit hec ppietas: si sit
igitur syll's conditionalis diuersus in genere a syllis cathe
goricis. Et dicamus q qlibet syll's conditionalis copula/
tiuus: seu cōtinuus/scōm q ipse cōponitur ex duabus pro
positionibus cathegoricis non fugit aliquē. s. modoꝝ vel
qd nō cōicāt due ppōnes in eo in aliquo termino ex termi
nis eoꝝ: vt dicendo. si sol ascendit dies est: vel qd cōicant
in vno termino: z isti sunt quadruplices. Nā aut predica/
tū in antecedente seu in prima parte est subiectū in secūda:
vt dicendo / si hō est aial aliqd aial est rōnale. Aut qd sit
subiectū in duabus simul: vt dicēdo: si hō qd videtur ē ho
mo illud est animal. Aut q sit predicatū in ambabus sil/
vt dicendo: si luna sit sperice figure/sol est sperice figure.
¶ Aut q sit subiectū in antecedēte seu in prima parte an/
tecedentis est predicatū in ꝓsequente: vt dicēdo: si rōnale
C est illud q cognoscit/entia secūdū qd ipsa sunt. Angelus
est rationalis. z quū hoc sit ita/manifestum est q syll's con
ditionalis in quo non cōicatur prima pars antecedētis: z
consequens in aliquo termino ex illis terminis oīno q ip
se non est in potētia syll's: seu in virtute syll's cathegoricus
z hoc manifestum est ex dictis in libro prioꝝ. Sz illud i q
subiectū est vnū: z idē manente seu in ꝑma pte anteceden/
tis: z in consequente inuenitur in ipso illud / cuius virtus
est virtus vnius propositionis. s. virtus consequētis. Et iā
inuenitur in ipso aliquando illud cuius virtus est virt? syl
logismi cathegorici cōpositi. illud autē cuius virtus ē vir/
tus vni? ppōnis est sermo dicētis / quum sint duo trian/
guli continui/ipsi sunt equales. illud autē cuius virtus est
virtus syllogismi cathegorici compositi est sermo dicētis
si homo sit aiatū ipsum est aial: z hoc cū fuerit ex syllis:
in qbus replicatur antecedens met: z quū concluditur ip
D summet cōsequēs. Et manifestū est qd ipse est syll's cathe
goricus in prima figura/a quo deficit maior sua ppō: vt
dicēdo: si iste homo sit anhelans ipse viuit: sed homo iste
est anhelans. ergo hō iste viuit. Nā virt? hui? sermonis ē:
q iste hō est anhelans: z omne anhelans viuit. g iste hō vi
uit. Illud g qd inuenitur in talibus syllis conditionalibus
antecedens est ppō minor: z qd iuenit consequens est con
clusio: z quū hoc fit ita: syll's iste conditionalis non est syl
logismus conditionalis vere: ex quo ipse resoluitur ad ter
minos cathegorici seu predicatiui. Ille aūt ex quo replica
tur in ista specie oppositum consequentis: z concluditur
oppositū antecedētis. dicendo/si hoc quod videtur sit hō
illud est aial: sed ipsum nō est aial. igitur nō est hō: virt? ei?
est virt? syll'i scōm viā syllī ducētis ad ipoll'e. Nā virt? hu/ E
ius sermonis est/si hoc qd videt sit hō ipm ē aial: z sequit
ex ipso: q hoc qd vr est aial: z hoc est falsum: igit ipsum nō
est aial: z quū ipsuz nō est aial ipm nō est homo: nā quum
fuerit falsa z/est falsa ppō ex qua sequitur: z hec consecu/
tio est hic p se est manifesta: z nō idiget vt declaretur hoc/
sicut declaratur in declaratione syllī ducentis ad ipoll'e: in
quo falsuz segtur a ppōne dubia in ipso nō vera: ppter ea
q z falsa posita est ꝓsequi in hoc syll'o ex ppōne cuius de
structio intēditur: z hoc declaratur in ipso in syll'o cathe/
gorico: z quū remouet z/remouetur ppositio absqz hoc
quod declaratur hoc per ppositionem verazz notā. Decla/
ratio aūt huius in ppōne maiori vera idiget: vt declaretur
per viā syllogismi ducētis ad impoll'e z dicere: q hec con/
clusio est falsa: z falsum segtur ex propōne in q dubitatur
non ex vera. Hec igitur species syllogismoꝝ conditionaliū
sine dubio: virtus eius est virt? syllī cathegorici ducēs ad F
ipossibile: z ipse est cathegoricus qui fit in syll'o ducēte ad
impossibile. Vel dicamus q virtus eius est virtus syll'i du
centis ad impossibile scōm suā totalitatem seu totaliter: z
tunc erit syll's compositus ex duobus syllis cathegorico z
ꝓditionali: vt declaratū est de dispōne syllī ducētis ad ipos
sibile totaliter: z scōm veritatē virtus eius est virtus syllo
gismi in secunda figura: sic hoc qd videtur non est animal
z homo est animal. ergo non est hō. Sed illud qd ex hac
spē est: cuius virt? est virt? vni? ppōnis ipsa ē ppōnis ꝓdi
tionalis simplex: z nō resoluit: z ē syll's ꝓditionalis vē. Il/
le aūt de eis: q virt? ē virt? syllī cathegorici: nō sunt ꝓditio
nales veri neqz vere: z ipoll'e ē dicere Arist. de talibus: q
i ipsis nō ꝓcludit q sitū p": ex quo ipsi igrediunt sub syll'o
absoluto: quū ipsi resoluūtur ad duas ppōnes: z tres ter/
minos. Sz illō ex hac spē qd cōicat i pdicato ipsuz eē: quū
ꝓsiderabit dispō ei? appet q sunt spēs. Scōm aūt pdicatū i
eis ē h nomē ens/seu ē z sunt qōnes absolute: vt dicēdo/si
hō sit ens/seu si hō sit aial ē vr ō dispōne eaꝝ q sint ꝓdōna G
les vi: ex q nō resoluūt i duas ppōnes z tres terminos: sz
nō resoluunt ipsi: nā i eis ē vt? vni? ppōnis cathegorice: nā
vt? illi? qd dicim? / si hō sit aial sit: ē q ois hō ē aial: sz ille i
qb? pdicatū ē aliō ab hac dictione ens: z sunt qōnes ꝓpo/
site/iuenit in eis vt? / cuius vt? ē vt? filitudinis seu enthy/
mematis. Ut dicēdo: si luna ē sperice figure: sol ē sperice fi
gure: nā vt? hui? ppōnis ē vtus filitudinis: z vlr ipse ē ser
mo filitudinarius seu enthymematicus. platus mō ꝓditio
nalis: z ió resoluit ad illud ad qd resoluit filitudo seu en/
thymema. Et iā declaratū est: q enthymema resoluit i du
os syll'os cathegoricos: z nō ē ꝓditionalis vt?. Sz hz ex
ꝓditionali figurā tm. z iā iuenit i hac spē illud cui? vt? est
virt? ppōnis ꝓditionalis: vt dicēdo si rex bon? sit ciuitas
est nobilis. Sz spēs ꝓditionalis in q pdicatū in ipsa in an/
tecedēte: sit subm in ꝓuteriā iuenit in ipsa illō: cui? vtus sit
virt? huiusce figure: vt dicēdo/si hō sit aial: aliqd aial ē rō
nale: z si angelus est rationalis/aliqd rationale non est hō H
isti sunt syllī cathegorici in tertia figura i qbus declaratur
vna ppō z z: z ideo z eoꝝ non vificatur nisi particularis:
nā quo dicimus si homo sit aial: aliqd aial est rōnale virt?
eius est. ac si diceremus hō est aial: z hō ē rōnalis. igit ali
qd aial est rationale: z hec compositio manifestū est de di/
spōne eius: qd est in tertia figura. Hec spēs igitur syll'oruz
non est conditionalis vera: ex quo resoluitur in duas ppō
nes z tres terminos: z iā inuenitur in ipso id cuius virtus
est virtus ppōnis ꝓditionalis simpl'r z est illa in qua non
resoluitur in ipsa añs ad duos terminos: vt dicendo/si sit
ois homo aial/illud qd nō est aial non est homo: z est illō
quod notificatur per oppositum contradictorij. sz illud in
quo subiectū in antecedēte sit pdicatum in consequente iā
inuenitur in ipso id cuius virtus est virtus secunde figure:
vt dicendo / si propheta sit ille in quo est sollicitudo seu

j puidentia: mahumet est ppheta: virtus ei⁹ est virt⁹ syllo/
gismi in secūda figura ex duab⁹ ppōnib⁹ affirmatiuis: qui
sic cōponit Mahumet hz sollicitudinē, z ppbete est solli/
citudo. igit mahumet est ppheta. Et cū fuerit ꝯ i talib⁹ ne
gatiua/syll's est necessari⁹: vt dicēdo: si ppheta est in q̄ iue
nit puidētia: mesulaman nō est ppheta. Et cū affirmatiua
fuerit in ipso: cōuertibilis est syll's. z est ille de quo hr solli
citudo est ppheta. q̄uis ꝯ sit affirmatiua: z nō est remotū
vt iueniat de his spēb⁹ illō in quo ꝯtinuatio seu ꝯsecutio i
ipso sit nota p se vel ignota idigēs syll'o: per quē pficiūtur
oēs partes z isti ꝯditionales sunt enumerati i simplicib⁹.
Et iaz iuenit illō cui⁹ virt⁹ est virt⁹ ppōnis ꝯditionalis. vt
dicēdo: si sit nullus hō lapis nullus lapis est hō: z est ꝯuer
sa negatiue: z vlr b gen⁹ igredit in ipso cōuersiōe ppōnū.
Jā igit declaratū est ex b: q̄ nō est ex his specieb⁹ nisi q̄ nō
possibiles sunt in ipso due itentiones simul / nisi spēs q̄ nō
cōicant eius ppōnes in aliquo terminoꝯ oino. Sed cōdi
tionales diuise apparēt de dispōne eaꝯ: q̄ ipse nō resoluun
tur ad duas ppōnes z tres terminos. oēs igit isti sunt syl/
k logismi cōditionales veri. Sed q̄ hec spēs q̄ nō resoluitur
nō igredit sub definitiōe syllū absoluti manifestū est/quia
syll's resoluit ad duas ppōnes: z iste resoluit ad vnā ppo
sitionem vel ad duas nō cōicantes in vno termino. Et se/
cūdū veritatē iste nō resoluit in duas ppōnes. nā secūda est
ipsa ꝯ. Qui igit vtitur hꝯ syllis: ponit vnam ppōnē in suo
syll'o: z illō q̄ sequt ex ipsa z cōcludit b idēmet q̄ sequt. nā
ipse pōit illō. sequt p z postea pōit scōz ppōnē ex q̄ sequt illō
q̄ sequt vnā ppōnē. Jn isto igr sermone non sequtur ex ipso
aliquod/nisi q̄ scōm q̄ presupponit in ipso cōsecutio z ē
in cōtrario dispōnis syllogismi cathegorici: nā ꝯsecutio in
ipso est post syll'm/nō id q̄ ponit in syll'o. Et iō dicit Ari.
q̄ syllogismi cōditionales sunt magis ppzie in libro topi/
coꝯ z vocat eos positiuos. nā in eis ponit consecutiomet.
z si tales essent syllogismi enumerarēt q̄liber. ex quo ali/
l quid sequit syllogismus: z iā dictū est q̄ nō oē q̄ sequt se
qtur p viā syllogisticā. z si hoc esset ita. conuersio ppoſi/
tionis que conuertit esset syllogismus: z esset necessarium
vt sit syllogismus ex vna ppōne. vt qn dicimus/sol ascen/
dit. ergo dies est. z hoc maxime declarabitur: quū erit de/
claratum de dispositione horum syllogismorum: q̄ ipsi
nō concludunt quesitum primū. z hoc apparet ex hoc q̄
dicam: naz operatio syllogismi in eo q̄ syllogismus est vt
cognoscatur per ipsum ignotum naturaliter z illa q̄ sunt
nota naturaliter in syllogismis sunt ppositiones z ignotū
naturaliter est cōclusio: sequitur de necessitate: vt congre/
gentur in animo vnius hoismet cognitio in propōnibus: z
ignorātia in conclusione: z si non ꝯnes essent ex primis no/
tis: z nō esset illic ignotum primū naturaliter: z quum hoc
sit ita: manifestum est de dispōne syllogismi: vt declarauit
hoc Arist. in libro priorum. quod iam est possibile nos ha
bere de eodē simul ignorantiam in ꝯuersione: z sciētiā seu
m cognitionē in ppōnibus: z b secūdū q̄ iuenit cognitio de
eis nō ordinata ordine ex quo sequt ꝯuersio: sed cū fuerint
ppōnes apud nos note: z note q̄ habēt ordinē: z illa figu
ra fuerit per se nota. cōcludere impossibile est in aia vnius
hominis: tūc simul cognitio in ppōnibus: z ignorantia in
cōuersione. syllog. smus igit manifesta est eius dispō ex b
nō q̄ ipse ex quo ducimur ex notis nāliter ad ignotū natu
raliter: sed isti syllogismi ꝯditionales. s. veri quib⁹ nō resol
uit antecedēs in eis ad duas ppōnes: sed vnā ad ppositio
nem iam apparet de dispōne eoꝯ q̄ ipossibile est: vt sit syl
logismus in eis notus nāliter: z ignota naturaliter: nā id
q̄ ponit seu supponit in ipsis est cōsecutio z vna ppō ex
qua est cōsecutio: z similiter remotio: seu ꝯdictio: z ppoſi/
tio ex qua est seu fit remotio. Et manifestum est q̄ cum fue
rit apud nos ppō nota nāliter: z illud ēt q̄ sequt ex ipsa fit
ēt notū nāliter q̄ impossibile est ꝯgregari in anima cū hoc
cognitio z ignorātia in cōsequēte. nā ꝯnes est de relatiuis. n
Exemplum hic: si ascensio solis esset per se nota z q̄ dies
consequitur: z q̄ dies consequitur ex ascensione eius:
sit etiam per notum per se esse diei apud nos. erit sine
dubio notum per se. Ex quo impossibile est q̄ sit esse dici:
ignotum apud nos. nam cum consecutio sit nota: z vnam
duoꝯ consequentiū notū cōsequēs aliud erit notum. nam
duo cōsequētia sunt de relatiuis. Et silr si apud nos sit hec
consecutio: nota erunt cause ascēsiōis solis ēt p se note: quā
uis nō sit remotū in multis reb⁹ q̄ vnū duoꝯ consequuto
rū sit notius reliquo. Sed iste excessus: q̄ est inter hec duo
in cognitione non est tanta: vt sit vnū eoꝯ magis notum: z
reliquū ignotum naturaliter: sicut accidit hoc in syllogis/
mo cathegorico inter ppōnē: z conuersionē: sz mod⁹ decla
ratiōis hꝯ ē mod⁹ declaratiōis vlis p ptticularia seu pticu/
lares: z toti⁹ p ptes: z p hūc modū declarationis: z veniūt
nobis multa prima cognita: sicut cognitio in dispōne aie:
z nature. ¶ Nā nobis iā vificatū est apud nos eē istoꝯ p
opationes istoꝯ: ex quo ipse sunt magis note apud nos il/
lis. z p hūc modū puenimus ad cognoscēdū. q̄ multe res
nō habēt aiam ex quo nō inueniūtur in eis opationes aie: o
z dispō in conditionali diuisa est scōm hāc dispositionē: z
illud ex quo declaratū est pfecte/ē q̄ ipsa est declarari q̄si
tū ignotū p vnā ppōnē: quāuis q̄ sequt ex ipso sit p se no/
tū: nā sermo in declaratiōe hui⁹ est in libro poꝯ. Et cū hoc
sit ita manifestū ē: q̄ syll's cathegoricus vlr est ipse q̄ com
ponunt ex duab⁹ ppōnib⁹ in actu absq̄ b: q̄ sunt in poten/
tia vna ppō p se nota. nā cū fuerit virt⁹ duaꝯ ppōnū: que
sunt i ipso. virt⁹ vni⁹ ppōnis note nō declarat p ipm oino
q̄sitū ignotū. Et si xtus istoꝯ est plus isto: est syll's in quo
est vna duarū manifeste posita ppōnū: z ꝯ. Et manifestū ē
ex hoc: q̄ diximus q̄ ipse est declarari p hāc spēm syllo
gismi q̄si: ū ignotū pmū/nec q̄sitū ignotū nō pmū. nisi cum
declarabit p syll'm cathegoricū illō: q̄ replicat i hac spe/
cie syllū: z ꝯtinuationē seu ꝯsecutionem in syll'o ꝯtinuo: vel
diuisionē in syll'o diuiso. s. q̄ sit pse fieri in iuētione qua
rūdāreꝯ p se notarū p paucitatē manifestationis eorū z se
cūdū modū: quo fit inductio: z diuisio: z exēplificat in eis
b ē manifestū in se. Et Arist. multotiēs fecit hoc: z q̄situm p
secūdū q̄ declarat p hūc syll'm nō est declaratū vere. nā
z q̄situm scōm q̄ declarat p hūc syll'm nō est scōm q̄situm
vere. scōm q̄ ꝯcluditur a p̄ est alius a primis ppōnib⁹. i.
q̄ pmū erit notū apō aliquē vnū eūdē hoiez: z scōm igno
tū: sed hoc ipossibile est: vt sint ppōnes note z quesitū pri/
mū ignotū. Et oē q̄situm vel est pmū vel post primū: z cū
fit syllogismus conditionalis in aliquo q̄sito: iā fit signifi/
catio cathegorica: z ꝯditionalis in illo i cuius nā est decla
rata p cathegoricū tm vnū vel plus, vno: z cū hō fit. ita fa
ctio syllogismi ꝯditionalis i demōstratiōe accidit ei defectus
talis/q̄lis accidit illi q̄ declarauit illō cuius nā est declara
ri p vnū syll'm p duos syllogismos vel plures. s. q̄ vtēs b
accidit ei vti i demōstratione: z superflua: z ppea piecit illud
Aristoteles: z nō posuit illō in libro prioꝯ. Ex quo fuit in/
tētio eius pma in libro poꝯ dicere syll'os q̄ iuuāt in demō
stratione. Declaratū est igit ex b sermone spēs syll'orum
veroꝯ: z quod isti non sunt syllogismi nisi equoce: z mālse o
stauimus id q̄ dixit Arist. q̄ ipsi non declaratur in eis q̄/
situm: z q̄ ipsi sunt ppzij in li. topicoꝯ. Et expositores cō/
ueniūt in hoc q̄ declarauerūt dicta eorum in responsione
cur dimisit syllogismos conditionales in libro priorū: z di
xerūt q̄ nō ꝯcludit p ipsos pmū q̄sitū: z q̄ ipsi sunt ppzij
in topicis. Et videt q̄ ipsi non cognouerunt hanc dispoſi/
tionem a dispositione conditionalium verorum. Et nos
iuenimus Alpharabiū dicere in libro posteriorum. Et illud
q̄ componit ex demōstrationibus per conditionale/habitu
do partiū eoꝯ sunt habitudo illius: q̄ componitur ex eis
in cathegoricis: z cāe in conditionalibus illud quod re/

A plicat ex ꝓpõnibus eius: ⁊ isti nõ sunt ꝓditionales veri: ſz
sunt cõditionales equoce: ⁊ ió cum nõ distinguit intẽtio in
eis nõ separat ab hac difficultate. Sed Themistius iã nos
inuenimus ipsum sequi sapiẽtẽ in hoc ꝓsecutione absq; B
qõ dubitat super ipsum: nisi in ipso in quo nõ ẽ facile dubi
tare. sed Alpharabius nos inuenimus ipsum tenere in B
qõ nota ꝓditionalis determinat ꝑ se dubitationez in id qõ
replicat: ⁊ B valde manifestũ est in dictione/si. ⁊ alijs qbus
dã dictiõib⁹ in arabico i qbusdã ãt B nõ ẽ manifestũ i eis.
¶ Inquit ⁊ cũ fuerint syllogismi cõditiõales nõ adiuuãt
ꝑ se ita ꝙ in eis fit aliqd notũ: nisi ꝓtinuatio seu ꝓsecutio in
syllogismos ꝓtinuos seu cõiunctos: vel ꝑditio in syllogis-
mos diuisos: igitur qcũq; sermo q exit exitu cõditionalis:
⁊ illud qõ replicatur in ipso est notũ ꝑ se: ⁊ ꝑiũctio: ⁊ ꝑdi-
ctio seu diuisio est notũ ꝑ se illa ꝓpõ q exit exitu syllogismi
cõditionalis est: nota per se. Et hoc qõ dixit vez est: ſz opz
distinguere hãc minorẽ seu dispõnẽ de hoc in omnibus ser
monibus: q exeũt seu deducunt exitu cõditionali. nã qdaz
B est sermonibus q exeũt exitu conditionali: ⁊ ipsi vere sunt
syllogismi cathegorici ⁊ qdã: q exeũt exitu conditionali: ⁊
ipsi vere sunt note ꝓpõnes ꝑse: qdam aũt eorum exeũt exi
tu ꝓditionalis: ⁊ ipsi vere currũt cursu declarationũ: q fiũt
in rebus: q̃ sunt minus occulte ignote nãliter: sicut species
declarationis: q̃ vocatur inductio: ⁊ q̃ vocatur diuisio. Et
ex eis sunt sermones. q exeũt exitu cõditionali: ⁊ ipsi sunt
vere syllogismi cõditionales: ⁊ sunt illi in qbus id qõ itera
tur seu replicatur est ignotum: sequit cõsecutio seu ꝓtinua
tio: ⁊ segtur Alpharabium secũdũ hũc suũ sermonem qõ
nõ fit syllogismus cõditionalis ille: in quo id qõ iteratur/
fit per se notum: ⁊ cõtinuatio per syllogismũ. Et iam decla
rauimus qõ est cõditionalis verus ex quo nõ fuit q̃situm
ignotum. sed notum primum. Sed Auicenna ipse conue/
nit in hac intentione: sed ipse noluit hanc declarationẽ Al/
pharabij: ⁊ tenuit ipse in hoc ꝙ quum fuerit cõtinuatio:
verbi gratia. seu cõsecutio per se nota. ⁊ qõ iteratur fit per
se notuz: tũc in syllogismis cõtinuis in quibus faciliter co
gitat id qõ iteratur: nõ opz iterum reiterare ipsum reitera
tio. igit cõtinetur a significatione ꝓtinuationis cum reitera
C tũ fuerit per se notũ: ⁊ ecõtrario huius: cũ nõ fuerit per se
notum. Et si voluit qõ significatũ intentiones. seu cõtinua
tionis cõditionalis dat significatum reiterate. prima signi
catione: ⁊ per se hoc ẽ error. nã eẽ nã cõditionalis. est alia
a dispõne significatiõis in esse rei in q̃ accidit cõtinuatio. Et
si voluit: ꝙ cũ cognoscit cõtinuatio in intellectu in actu co
gnoscit reiteratio ẽt in ipso in actu secũdũ modũ cõsecutio
nis: tũc cõtinuatio apõ ipm erit magis nota: quã esse rei:
cui inest cõtinuatio: ⁊ esse rei cui inest cõtinuatio magis no
ta esse cõtinuati. Et secũdũ hoc relatio esset nota esse duo/
rũ relatiuoꝝ: ⁊ hoc est absurdũ: ⁊ remotũ: ⁊ ẽt si posueri/
mus ꝙ per B: ꝙ cõtinuatio fit per se notior. dat ꝑse eẽ cõti
nuari in ipso per se notũ seq̃ret ex B: vt nõ fit ꝓtinuatio no
ta per se in aliquo loco: ⁊ id qõ iterat ignotũ esse. idest cui
inuenit cõtinuatio. Et si putauit ꝙ cõtinuatio facit B: quũ
fuerit id qõ iterat per se notũ: ⁊ ió dat ipm. i. iteratũ ꝑ acci
dẽs: tũc B nõ eẽt res: q̃ oz poni rõ in hoc ꝙ cũ fuerit eẽ rei
iterati: ⁊ cõsecutio seu cõtinuatio est per se nota. ꝙ ipse nõ ẽ
D syllogismus. Hoc igit totũ est sermo sophisticus. Et qõ di/
xit Alpharabius est melius. sed idiget distinctione quam
posuimus: ⁊ Auic. qz putauit de hac declaratione: iã ẽ pos
sibile apud ipm: vt fit res cuius esse fit notũ: ⁊ cõiũctio ei⁹
cũ alia re ẽt fit nota: ⁊ cõiũctũ seu cõtinuatũ fit ignotũ: ⁊ B
est in fine abominationis: nam cũ q̃rit vnũ ꝓiũctoꝝ seu cõ
tinuatoꝝ notũ. reliquũ ẽ notũ: ex quo hec ambo st de rela
tiuis: sed ipse in hoc fecit syllogismũ fallificũ: seu sophisti/
cũ. nam ipse dicit: si esset oẽ ꝓiũctũ in re notũ esse: ⁊ nota cõ
tinuationis manifesta per se: nõ esset hic aliqd ignotũ nãli
ter. Ipse. n. putauit ꝙ hec est dispõ syllogismi cathegorici
cũ cõuersione: ⁊ maxime in prima figura. nam ꝓpõnes ei⁹ E
sunt per se note. Et cõsecutio seu cõtinuatio ꝑnis: ⁊ conclu
sio est ignota. ¶ Et nos dicamus ei verũ ẽ qõ ꝓpõnes sũt Ad
note per se: ⁊ cõclusio ignota: sed B est quũ nõ fit cognita Auic.
seu cogitata cõtinuatio seu ꝓsecutio in eis. Sed quũ fuerit
cogitata cõsecutio impossibile est vt sit ꝑ ignota. Et hoc in
hora in q̃ cõponimus ꝓpõnes cõpositione syllogistica: ⁊
differentia inter ista est/ꝙ cõtinuatio seu cõsecutio in syllo
gismo cathegorico est operatio syllogismi cathegorici ⁊
concludẽtis ex ꝓpõnibus nãliter notis. ipsa igit ⁊ ꝑ sunt
in vno gradu ignoratie in ipsis. In syllogismo aũt cõditio
nali hoc est vnũ: ꝙ super in ipso tanq̃ ꝓpõ: ⁊ ió opz ꝙ fit
ꝑ per se nota: quũ fuerit cõtinuatio ⁊ res cui inest cõtinua
tio nota per se ⁊ isti errores fecerũt ipm errare. Vel error
eius fuit quũ dixit ⁊ continuatio: seu consecutio in ꝓpõni
bus per se nota: ipsa accepit hũc sermonẽ absolute ⁊ non
est absolutus: nam cõtinuatio in ꝓpõnibus ⁊ consecutio
eius ex ipsis est per se notum ex ꝓpõnibus: non notũ per
se absolute: ⁊ hoc ẽt in prima figura. Sed cõtinuatio in cõ F
ditionalibus est per se nota absolute: ⁊ maior pars libri
tertij intitulati: alsafa est cõpositus ex talibus obliquis ser
monibus in logicalibus. Et in non logicalibus. Sed opz
fugere suos libros volẽs icipere in his artibus: nam ipsi
magis faciũt homines mirari ⁊ declinare a via recta quã
ipm corrigere ⁊ dirigere ad veritatẽ. Et postquã declara
tũ est B de ꝓpõnibus ꝓditionalibus. s. qõ de eis: q̃dã sunt
simplices ⁊ sunt ille q̃rũ virt⁹ nõ est virt⁹ cathegoricaꝝ: ⁊
q̃dam nõ simplices: ⁊ sunt ille: q̃rũ virt⁹ est virt⁹ sylli cathe
gorici ꝓpinquũ/seu facile est itelligere: ꝙ ille qõ vt Auicẽ
ne/ꝙ hec sit tertia spẽs syllogismoꝝ: alia a cathegoricis ⁊
conditionalibus est sermo nõ ver⁹. nã ipse dicit ꝙ syllogis
mi cõpositiui sunt duarũ specieꝝ/cathegorici ⁊ conditio/
nalis/habẽtes reiterationem: ⁊ cathegorici sunt q cõpo/
nũtur ex ꝓpõnibus cathegoricis: ⁊ concludũt q̃sita seu cõ
clusiones cathegoricas: ⁊ conditionales est q cõponit ex
ꝓpõnibus ꝓditionalibus: ⁊ concludit q̃sita conditionalia
⁊ qõ isti duo syllogismi differãt specie. nam id qõ conclu/ G
dit vnus/est aliud ab eo qõ concludit ab alio. Sicut enim
q̃runt in sciẽtijs: q̃sita cathegorica/ita q̃runt i eis q̃sita cõ
ditionalia: ⁊ reducũtur ad species syllogismorum primo/
rũ que componũtur ex ꝓpõnibus cathegoricis. Idest ꝙ
sicut isti sunt i figura cathegorica: tres ita figure conditio/
nales: quas quum fuerit ꝓsequẽs in prima ꝓpõne condi/
tionali/antecedẽs in secunda erit in hac ꝓpõne figura pri/
ma. Et si fuerit ꝓsequẽs in prima/ꝓsequens in secũda/erit
in secũda figura: ⁊ si antecedẽs in prima/antecedẽs in secũ
da/erit in figura tertia. ⁊ vt ei ꝙ species geneꝝ accidentiũ
in q̃libet figura ex his figuris est ex numero ꝓpõnum/ex
qbus componũtur ex quãtitate ⁊ ex q̃litate. sicut est dispõ
in speciebus generũ q̃ accidũt in figura cathegorica: ⁊ si/
militer dicit. ꝙ ex ꝓpõnibus conditionalibus sunt affirma
tiue ⁊ negatiue: ⁊ vniuersales ⁊ particulares: ⁊ addit spe/
cies hui⁹ compositionis sup spẽs cathegorici. nã ipsi com
ponunt ex ꝓpositionib⁹ cathegoricis tm̃: ⁊ cathegorici D
non diuidũtur in specie ſz conditionales. qz sunt multaruz
spẽꝝ: seq̃t vt multiplicent spẽs q̃ sunt in his figuris: quuz
ꝓpositiones conditionales sunt species. quedam enim ea
rum componũtur ex duab⁹ ꝓtinuis: ⁊ ex duabus ꝓtradi/
ctoriis ⁊ ex contradictoria ⁊ ꝓtinua: quãuis videt qõ con
uersiue non imaginãtur in ipsis tres figure. nam non est in
eis prius nãliter/seu ãcedẽs: neq; aliud sequens: ⁊ queli/
bet harum duaꝝ specieꝝ: vel contradictoria/seu diuisa in
ꝓtradictoria/est maior. ⁊ continua minor: vel eqꝝrior: ⁊ simi
liter etiam componũtur cathegorice apud ipm secũdum
has compositiones: seu in his compositionibus qualibet
conditionaliũ: ⁊ iste ẽt sunt duaꝝ specierum. scilicet vel ca
thegorica sit maior. ⁊ conditionalis minor. vl eqꝝio multũ

plicant igitur iste que sunt in categoricis p has sex: ⁊ erũt duplicate sex vices. ſ. illud qõ concluditur ex eis ⁊ qõ non concludit: ⁊ ipse vniuersaliter inuestigat adducere in propositionibus conditionalibus secundum esse/differentias q̃ inueniũtur in ppõnibus cathegoricis/de eq̃litate/⁊ simplicitate/⁊ priuatione/⁊ oppositione/⁊ ꝓsecutione in veritate ⁊ falsitate ⁊ ꝑuersione ⁊ reliquis: quarum ppietates enumerate sunt in libro ppõnũ. ſ. peribermenias: ⁊ ꝓcedit cum hac sua positione: ꝙ hec species figurarum est alia a specie cathegorica: ⁊ ppietas secundum quas sunt cõcludentes in ipso: ⁊ nõ ꝓcludentes sunt ppietates ꝓcludẽtiũ: ⁊ nõ ꝓcludentium in cathegoricis. Et postquam posita sit ordinate sua opinio vniuersaliter in his syllogismis/quos vocat compositiuos ꝓditionales/debemus nos ꝓsiderare de hoc ⁊ ponere ꝓsiderationes nostras in hac primo de cõpositiuo secundum quod vocat ipsum primam figuram in hac specie syllogismorum: nam quum fuerit in ipso hec dispõ declarata/magis debet esse clara dispõ in hoc de compositiuis quos vocat in hac specie secundã figurã ⁊ tertiã: vel in maiori parte huius. Sed dicamus ꝙ si sint due ppositiones cõditionales/que cõponuntur in prima figura cõtinue de ipso: in hoc nõ potest esse nisi secundum quinque dispositiones: vel quod sint ex ppositionibus ꝓditionalibus nõ simplices: ⁊ sunt ille que resoluuntur in duas propositiones ⁊ tres terminos: vel sunt ex ꝓditionalibus simplicibus: ⁊ hoc nõ potest esse: nisi aliquo quatuor modorũ: vnus eorum vt sint note in cõtinuatione ⁊ note in esse: vel vt sint note cõtinuationis: ignote in esse: vel ignote ꝓtinuationis/note in eẽ vel ignote secundum duas has intentiones simul. Itẽ de necessitate/vel in eis queritur quesitũ cathegoricũ/vel cõditionale: vel si sint ex ppõnib⁹ nõ simplicibus: vt dicendo: si hoc qõ apparet est hõ: est animal: ⁊ si ipsuz est animal/ipsum est sentiens: seu sensitiuum. Sermoeni qui componitur ex similibus harum duarum ppõnũ: virtus eius est virtus duorum syllogismorũ cathegoricorũ ex quo iã declaratũ est: ꝙ quelibet talium ꝓditionaliũ est syllogismus cathegoricus: in quo ponit expresse minor propositio ⁊ ꝓclusio ⁊ inuitur in ipso maior. nã ꝓclusio est ꝙ hoc qõ videtur est sensitiuũ: ⁊ quesitũ in hoc loco ẽ cathegoricum: quãuis sit dictũ seu positũ secũdũ dispõnem conditionalis: ⁊ hoc est cõe omnibus his compositionibus q̃ fiũt ex talibus ppõnibus: ⁊ igitur hec cõpositio est syllogismus compositus ex cathegoricis: nõ oz ergo poni alia spẽs a specie cathegorica. Sed si sint due ppõnes/ex q̃bus componit syllogismus/ex ꝓditionali simplici: ⁊ quesitũ fuerit cathegoricũ. tũc si ipse sint note ꝓtinuatiõis/ignote in esse: vel econuerso. tunc sermo cõpositus ex eis/est ex syllogismo duarum cõditionalium: ⁊ iam cõponitur cõditionalis sicut est dispõ in syllogismo cathegorico. exẽpluz huius: si sol ascẽdit/dies est: ⁊ si dies est: stelle nõ apparent nã iste positũ est in ipso: ꝙ sol ascẽdit: ⁊ ꝓcludit quod dies est. Item ponitur qõ est dies: ⁊ cõcluditur quod stelle non apparent. Item componitur cathegoricus sic si sol ascẽdit est dies. Sed dies est: stelle non apparẽt. Et cum hec compositio sit composita ex syllogismo compositio ꝓditionali: ⁊ cathegorico: qũo ergo põt dicere de ipso ꝙ est spẽs alia a specie conditionali: ⁊ similiter si continua: fit ignota: ⁊ esse notum: que est alia species: quia iam declaratuz est ex sermone nostro qõ isti ambo sunt species syllogismi conditionalis: ⁊ similiter si sint ignote he due dispõnes simul. nã iã aliquãdo est ex syllogismis cõditionalibus id quod est huiusmodi: sed si fuerint due ppõnes conditionales note esse: ⁊ note cõtinuationis: tunc ille due ppõnes sunt cathegorice: in quibus variat oratio a cathegorica ⁊ conditionali: ⁊ illud est quesitum ꝓditionale: vt quãdo dicimus, quũ fuerint duo latera trianguli equalia duobus laterib⁹ alterius trangulí: ⁊ angulus quẽ ꝓtinẽt duo latera seu circũdare vnius illoꝝ duoꝝ est equalis angulo quẽ circũdãt duo latera alterius triãguli. tũc isti duo triãguli sunt eq̃les demõstratio eius. nã quũ fuerint duo triãguli secũduz hãc dispõnẽ/ipsi sunt ꝓiuncti. seu ꝓtinui equales: ⁊ cuz fuerint duo trianguli huiusmodi/ipsi sunt equales. nam non est differentia inter hãc orationẽ: ⁊ interdicere: omnes duo trianguli huiusmodi sunt cõtinui: ⁊ oẽs ꝓtinui sunt eq̃les. q̃ oẽs duo triãguli huiusmodi sunt equales: ⁊ cũ hoc fuerit ipsemet est syllogismus cathegoricus sine additione: vel diminutiõe: nisi in declinatione oratiõis: qũo q̃ pt dicere/ꝙ hec spẽs sit alia a specie cathegorici: ℔ enim seqt̃ de necessitate inquesitis: q̃ q̃runtur prima. non p alia ab eis: ⁊ ipse sunt q̃sita cathegorica. nã q̃libet q̃situm illud: qõ intẽditur de ipso est q̃stio cathegorica: nã syll's ꝓditiõalis: ⁊ cathegoricus ꝓcludunt q̃sita cathegorica: ⁊ cum ℔ sit ita q̃sita: q̃ sunt secundum primam intentionem: sunt cathegorica: sed q̃sita ꝓditionalia/iam possunt q̃ri ꝑpter cathegorica: vt accidit duobus terminis ꝙ sit vnus eorum ignote ꝓtinuatiõis in secundo: ⁊ ponitur vnus eorum antecedens ⁊ alter ꝓsequens: ⁊ ꝓcluditur ex ℔ ꝯ cathegorica. hec cõtinuatio seu ꝓsecutio/possibile est declarari esse eius per syllogismum cathegoricuz. Et erit oratio in ppõnibus eius/oratio cathegorica vere predicatio eius est manifesta quũ fuerint duo ꝓditiones/note ꝓtinuationis/note esse: vt quũ querimus hanc. si inuenitur. a. inuenitur. c. ⁊ dicamus ꝙ si a. inuenit. b. inuenitur: ⁊ cum. b. est. c. est. ꝓcludit qõ quuz inuenitur. a. inuenitur. c. ⁊ videtur posse dici ꝙ tales ppõnes/nõ est virtus earum virtus ppositionum cathegoricarum/neq̃ sunt cathegorice: nisi qõ ipse sunt in oratione cõditionales. Et similiter quesitum qõ seqtur ex eis. nam ℔ verificabitur quãdo cõtinuatio in eis ⁊ esse/sunt nota vel p̃ se vel per syllogismum. idest qõ possibile est proferre orationes de eis p has duas orationes. Sz quũ eẽ fuerit ignotũ ⁊ ꝓtinuatio/nota: qũo est possibile idicare de vno eorũ super secundum. Secundum modum predicatiõis seu cathegorice. nam indicatur p vnã rẽ super aliã postquã fuerit cognitũ inesse absolute duorum: vt quũ dicimus. si chimera sit/ipsa est aial cõpositũ ex duobus animalibus. naz impossibile est qũo posuerimus hanc ꝓtinuationez in his duobus terminis notam: ⁊ esse eorum ignotuz/dicere. oẽs chimera ẽ aial cõpositũ ex duobus aialibus: sicut hoc verificatur nobis: cũ fuerint due dispõnes note. ſ. ꝓtinuatio ⁊ esse duorum terminorum: vt dicendo si hõ sit: animal est nam virtus hec est virtus illius qõ dicimus: omnis hõ est aial/pt aliquis dicere in talibus ppõnibus: ⁊ ꝯnibus qõ ipse non sunt in virtute cathegorice. ⁊ quum sunt ꝯnes syllogismorum cathegoricorum: ⁊ conditionalium cathegorice ipsi syllogismi non sunt cathegorici neq̃ ꝓditionales ⁊ etiam quum non fuerint in actu neq̃ in potentia cathegorici. ⁊ syllogismus cathegoricus declarat ppõnes cathegoricas in potẽtia vel in actu necessario. igitur est: vt sit syllogismus compositus ex his alius a syllogismo cathegorico. Et similiter oz qõ fit alius a ꝓditionali. nam ꝯnes ꝓditionalis sunt cathegorice. Sed videtur sicut diximus qõ non sint talia q̃sita primaria intentione. Sed ille q ꝓcedit: qõ q̃libet ppõ ꝓditionalis possibile est reduci seu fieri cathegorica. non poterit dicere ꝙ hic est syllogismus. q ponitur ex ppositionibus ꝓditionalibus. alius a syllo cathegorico in specie. nam non est illic diuersitas: neq̃ in materia neq̃ in forma. ſz in forma neq̃ in potẽtia: neq̃ i actu: sed in materia erit in actu: non in potẽtia. Et miꝝ ẽ de Auicẽna qõ ipse ponit has duas itẽtiones. ſ. ꝙ ipse ꝓcedit. qõ omnis ppõ ꝓditionalis possibile est reduci: seu fieri cathegorica. Et similiter qõlibet quesitum ꝓditionale possibile est reduci ad cathegoricum. Item ponit: ꝙ syllogismi qui ꝑponuntur ex ꝓditionalibus sunt alij a syllogismis q̃ sunt cathegorici. Et quum ꝓsiderabitur dispõ harum ppositionũ/

Opio p pz.a.

A tionum/vt quod impoſſe eſt reduci ad predictas ſeu ad ca
tegoricas/niſi quũ exiſtimat/ſeu quuz cognoſcitur eſſe in
eis vt cũ dicimus/chimera quũ imaginat eſſe/ipſa eſt ani
mal cõpoſitũ ex duobus aialibus/z cũ hoc ſit ita:vel opz
verificare ſermonem dicẽtem qõ quelibet propoſitio cõdi
tionalis hz duas orationes.ſeu duos modos/ꝓditionalẽ
z categoricũ z nõ ſequitur/vt ſint hi ſyllogiſmi.alij a cate/
goricis.nam res que cõueniũt in ſuis materijs z formis:
ſunt idem.ſed ſi hoc nõ ponat poſſumus ne dicere qõ non
ſit h̃ alius ſyllogiſmus a ſyllogiſmis cathegoricis in eorũ
figura locũ hz dubitatiõis.nã diſpoſitio ſit in ſyllogiſmo/
ſicut eſt diſpoſitio in entibus naturalib?/tũc nõ poſſumus
dicere hoc. Nam ſpecies naturales differũt per ſuas for/
mas.z per ſuas materias. Et iſti ſyllogiſmi differũt in ma
terijs.nõ in formis. Et ideo ſyllõ ꝓdõnales ꝓſequunt cate/
goricos z proprietates eorum in ꝓcludẽdo/z nõ cõcluden
do ſunt proprietates iſtorum/ſi diſpoſitio in eis ſit ſecũdũ
q̃ eſt diſpoſitio in rebus artificialibus/ſcilicet q̃ ipſi diffe
runt in materijs z cõueniũt in formis:z differentia eorum
B ſunt a materijs poſſibile erit dicere q̃ cõpoſitiões ꝓditio/
nales ſunt alie a categoricis/ſed ſi cõſideratio in libro prio
rum eſt in forma/ſcilicet in forma ſyllogiſmi/ſequtur.vt nõ
tractamus hic de hac ſpecie ſyllogiſmorum/z maxime ſi
differentia eorum/que ſunt a materijs nõ cõſiderantur in
operatiõe ſyllogiſmi in eo quod eſt ſyllogiſmus ſcilicet in
cõcludẽdo/z in non cõcludendo/z differẽtie ſecũdũ quas
oportet diuidere in arte logice in libro prior.que ſunt dif/
ferentie electe in operatione ſyllogiſmi que eſt cõcludere/
nõ differẽtie non electe in hoc z ſi ſint ſyllogiſmi cõpoſiti/
ui diuiſi per propoſitiones cõditionales.z categoricas/z
hec diuerſitas nõ eligitur/ſeu nõ cõſideratur in ꝓcludẽdo/
nõ oportet tractare ſeu occupare hic in hac diuiſione ſyllo
Auicẽ. giſmi z prolongare in ipſo vt fecit Auicẽna.z hoc totum
C poſtq̃ fuerit admiſſum.q̃ hic ſunt ſpecies propoſitionum
cõditionalium.que impoſſibile eſt reduci ſeu fieri catego/
ricas.z etiam ſi fuerit hoc totũ admiſſuz/tales propoſitio
nes.qz valde raro inueniũtur z raro fiũt in ſciẽtijs/fuerũt
diuiſe ſcilicet quum nõ cõſideratur de eis.i.propoſitionis
ignote in eſſe note in cõtinuatione.nã ordines z regule da
re in hac arte ſunt vt plurimum entibus z omnibus decla
ratum eſt/igitur ex hoc ſermone/q̃ illud/qõ fecit Ariſto/
teles/declinauit ex hac ſpecie ſyllogiſmi/z ponere ipſuz ſe
cundum ſpeciem ſyllogiſmi categorici/eſt de operatione il
lius.qui ſciuit hoc quod diximus/nõ de operatione illius
qui leuiter in hoc cõſiderat. Et primo aſpectu apparet/ſed
Ariſtoteles multotiẽs fecit in libris eius ꝓpoſitiões cate/
goricas in artibus z ꝓditionales/z hoc notum eſt illi/qui
Auicẽ. ꝓſiderauit verba eius/ſed tacuit ex hac ſpecie/naz virtus
operationis nõ eſt alia.z Auicẽna iam dixit ipſum confu/
D ſio in hoc loco/quod ipſe adducit h̃ ſyllogiſmos extra na/
turam quos non fecit cogitatio humana naturaliter/ſicut
fecit categoricos/z ita enumerat iſte homo in ſpeciebus
cõditionalium cõtinuarum propoſitiones extra naturam
quas vocat accidentales ſeu caſuales/vt quãdo dicimus/
quum homo ſit/equus eſt/z dicit/quod iſte ſunt vere acci
Contra dentaliter ſeu caſualiter. ¶ Et mirũ eſt de iſto homine im/
plere librum eius de talibus propoſitionibus z cõcedere/
q̃ veritas in eis eſt a caſu z ipſe audiuit in quolibet loco/
quod illud quod eſt a caſu eſt infinitum/z iõ nulla ars cõ/
ſiderat de eo.z ſimiliter vt puto enumerat in propoſitioni
bus cõtradictorijs ſeu diuiſiuis/tales propoſitiões/vt vel
eſt homo vel vacuum. ¶ Declaratum eſt igitur ex hoc ſer
mone.quod quilibet ſyllogiſmus z quilibet ſermo ſyllo/
giſticus/eſt/vel cõditiõalis vel categoricus/vel cõpoſitus
ex duobus iſtis/z iſte q̃ vocat ducẽs ad impoſſibile/vt di
rit ari.in analytica p̃ma/z h̃ eſt qõ intẽdebam?declarare.
Tbe. ¶ Themiſtius contradicit ſapienti in ſyllogiſmis poſſibili
bus totaliter in duobus locis/vnum eorum in hoc q̃ ipſe E
credidit/q̃ cõcludentes ex eis in prima figura ſit duplum
cõcludẽtium in abſolutis z in neceſſarijs/propterea quia
negatiue eorum cõuertũtur ad affirmatiuos z vocat iſtos
nõ perfectos. Ex quo non cõcludũt niſi quando cõuertun
tur. Et ſecundus locus eſt in hoc q̃ credidit/q̃ hec mate/
ria nõ cõcludit in ſecũda figura/ſed cum primum locuz cõ
tradicit ei/nam poſſibile vt plurimum eſt illud quod fit in
ſciẽtijs nõ poſſibile equaliter/neq̃ illud q̃ in paucioribus/
z ipſe dicit quod negatiue quum.fuerint vt in pluribus z
ſunt ille ex quibus habetur vtilitas in ſcientijs non con/
uertentur niſi ad illas que ſunt in paucioribus/z non fit
ex eis ſyllogiſmus/z ergo non recipitur vtilitas in hac
conuerſione/ſed negatiue poſſibiles in paucioribus non
fiũt ſicut non fiunt affirmatiue in paucioribus/z quum nõ
fiunt nõ inueniuntur in artibus negatiue/que tranſferun/
tur ad affirmatiuas/vt in pluribus z arguit cõtra Ariſto
telem ex hoc q̃ ipſemet iam declarauit in iſto loco/q̃ ille/
que ſunt in paucioribus/nõ fiũt in ſciẽtijs/z admiratur de
ipſo/quomodo occultum fuit ei hoc in hac ſua poſitione/ F
hoc q̃ ipſe fuit propinquus ei/quod eſt in fine perſpicui/
tatis/dixit z neceſſarium eſt/remouere quatuor iſtos addi
tos/qui ſunt imperfecti/ex quo nõ oportet numerare ſyllo
giſmos/ex quibus non habetur vtilitas/z iam reſpondet
Alfar.huic/q̃ propoſitiones poſſibiles equaliter iam vti Alph.
tur eis Ariſtoteles in rhetorica/z q̃ non remotum in to/
picis querere de propoſitionibus negatiuis vt in paucio/
ribus/z quum admittit eas aduerſarius procedit ex his
ad eas/que ſunt vt plurimum ad quas cõuertuntur. Nos Auer.
autem dicamus/quod poſſibiles equaliter z in pauciori/
bus ſunt proprie in libro elẽchorum/ex quo hec ſunt de ſpe
cie illius/qõ eſt per accidens.ſed rhetorica ſi vtit poſſibili
bus equaliter/eſt per accidens.ex quo ipſa non cõſiderat
de propoſitionibus ſecũdum quod ipſe ſunt poſſibiles in
eſſe/ſed cõſiderat de eis ſecũdum q̃ poſſibiles ſunt in cogi
tatione/z hanc intẽtionem iam declarauit ipſam Alfara/ G
bius in expoſitione libri priorum/z nõ eſt remotum vt ſint
artes nõ demõſtratiue/propter ſophiſticam vtẽtes eis/vt
ars diuinationis/z alie ſimiles quibus antiqui vtebãtur/
z ſicut poſſibile vt in pluribus quoddam eſt per ſe notuz/
z quoddam eſt notum per ſyllogiſmuz ex propoſitiõibus
que ſunt vt in pluribus ſimiliter poſſibile vt in pauciori/
bus quoddam eſt quod eſt poſſibile eſſe notum per ſe.z
quoddam eſt quod poſſibile eſt eſſe notum propter notuz
per ſe/z iſte ſyllogiſmus nõ eſt de neceſſitate niſi ex propo
ſitionibus que ſunt in paucioribus/z hec conſideratio de
poſſibili/vt in paucioribus eſt ꝓpria in ſciẽtia diuina/hec
igitur difficultas faciliter ſoluitur z nõ eſt loquendum de
ea. Sed ſecũda difficultas habet aliqualem difficultatez/
z Alpharabius nõ reſpõdet in ipſa ſecundum quod vidi/
mus ex ipſo. Nam Ariſtoteles arguit quod non fit ſyllo/ H
giſmus ex duabus poſſibilibus in figura ſecũda propter
tria.vnum eorum eſt.qz negatiua poſſibilis que eſt in ſe/
cunda figura/virtus eius eſt virtus affirmatiue z nõ ꝓclu
ditur in hac figura ex duabus affirmatiuis:ſic vt nõ ꝓclu
ditur in abſolutis in neceſſarijs/z ſecũda ratio eſt quod cõ
cludere illius quod ꝓcludit in hac figura declaratur.pro/
pter vnum ſecũdorum aut per cõuerſionem/vel per ſyllo/
giſmum ducẽtem ad impoſſibile/z ſecũdo hec nõ declarã
tur in ea/manifeſtũ enim eſt quod negatiua non ꝓuertitur
qz verificatur cum ipſa affirmatiua poſſibilis/z nõ cõuer
titur negatiua vniuerſalis cõuerſione affirmatiue vniuer/
ſalis que verificatur cum ipſa/z hec diſpoſitio etiam ma/
nifeſta eſt ex materijs z nõ verum eſt quod omnis homo
poſſibile eſt vt non ſit album/z nõ eſt verum.quod omne
album poſſibile eſt vt non ſit homo/ex quo quoddam al/
bum z ſunt multe res nõ eſt homo de neceſſitate/z quum

J nõ ꝓuertitur negatiua possibilis/impossibile est declarari
ꝓclusio huius figure seu quod ista figura cõcludit per cõ/
uersionez/ꝛ similiter apparet ꝙ est impossibile declarare
ꝙ ipsa cõcludit per syllogismum ducẽtem ad impossibile/
naz nõ sequitur ex hoc falsuz. Sed tertia ratio est accepta
a materijs/nam hic inuenitur in quibusdam materijs ꝙ
ipse cõcludunt negatiuam necessariam/ꝛ hoc qꝛ possibile
est ꝙ nõ sit homo albus ꝛ omnis equus possibile est vt sit
albus/sequitur negatiua necessaria ꝛ est/qõ nullus equus
est homo/ꝛ qꝛ affirmatiue possibiles in hac figura iam se
quũtur ex eis affirmatiue necessarie/vt dicẽdo omnis ho/
mo possibile est habere quincꝫ digitos/ꝛ omnis ethiops
possibile est habere quincꝫ digitos/hec cõclusio est/quod
omnis ethiops est homo ꝛ est necessaria affirmatiua/syl/
logismus qui fuit in hac figura ex duabus propositiõib?/
vna earum negatiua/ꝛ alia possibilis affirmatiua vt dicit
sapiens/nõ debet aliquis dicere/quod ipsa cõcludit possi/
bilem nec negatiuam/necꝫ affirmatiuam. Negatiuaz pro
k pterea/qꝛ ipse cõcludit per cõuersionem cõclusionem affir
matiuam necessariam/affirmatiua autem/possibilez/pro/
pterea qꝛ ipse in.a.cõclusit negatiuam necessariaz. ¶ Hec
est summa illius/quod intẽdit sapiẽs in hoc quod nõ ꝓclu
The. dit secũda figura in hac materia. Et, Themistius cõtradi
cit huic toto in hoc ꝙ iste rationes omnes sunt vere in ne
gatiuis possibiles equaliter nõ in negatiuis /possibiles vt
plurimam/nam ipse cõuertũtur/necꝫ inuenitur in hac ma
teria id quod cõcludit negatiuam necessariam necꝫ id qõ
cõuertitur ad id quod cõcludit affirmatiuam necessariaz/
ꝛ declarauit quod declarationes quas fecit Aristoteles in
Contra. hoc sunt particulares. ¶ Et ipse putauit ipsas esse vniuer
sales/ꝛ res nõ est vt dicit/sed quum ꝓsideraueris in hac re
videbis ꝙ hec declaratio est vniuersalis/nam quuz posue
l rimus negatiuam que est vt in pluribus cõuerti affirmati
uam in pauciozibus/ꝛ posuerimus ꝙ affirmatiua in pau/
ciozibus vniuersalis nõ ꝓuertitur vniuersalis/siue ipsa vti
tur ars/siue nõ/manifestum est/ꝙ negatiua vniuersalis nõ
cõuertitur semper/ex quo nõ cõuertitur possibilis in pau
ciozibus que ꝓseqtur ipsam semper.naz verum est dicere/
omne faciẽs fouream in pauciozibus habet plures annos/
ꝛ nõ est verũ omne hñs plures annos/est in pauciozibus
faciens fouream.nam multa hñtia plures annos/faciũt de
necessitate fouream. Hãc igitur declarationem quam fecit
est vniuersalis ꝛ nõ particularis/vt putauit Themistius/
ꝛ similiter apparet de negatiua/vt in pluribus in priuatio
nibus nõ cõuertitur/vt dicẽdo omnis homo possibile est
nõ habere quatuor digitos/ꝛ non est verum omne qõ ha
bet quatuor digitos possibile est ꝙ nõ sit homo nam mul
ta habẽtia quatuor digitos nõ sunt/hoc de necessitate/vt
anes/ꝛ cum nõ cõuertitur negatiua possibilis super syllo/
gismo in quo ingreditur/nõ ꝓcludit semper. Et iam dictũ
est in definitiõe syllogismi ꝙ est sermo in quo possibile fue
runt res plures.vna ꝛ seqtur/ex ipso aliud semper. Et si se
cunda figura nõ ꝓcludit semper/qꝛ negatiua in ipsa nõ cõ
m uertitur/semper igitur nõ est syllogismus. Et similiter in
uenimus in hac materia ꝙ ipse cõcludunt negatiuam ne/
cessariam/vt dicẽdo omnis alo possibile est sequi pluuia/
ꝛ quelibet cometa possibilis est sequi ipsam/iste sunt due
propositiones possibiles/vt in pluribus/ꝛ cõuersio est ne/
cessaria/ꝛ est ꝙ alo nõ est cometa. Et similiter inuenimus
in hac materia/ꝛ in hac figura ꝙ cõcludit cõclusionẽ affir
matiuam necessariam/vt dicẽdo omnis homo in eo/ꝙ ho
mo possibile est nõ habere subtilia supcilia/ꝛ omnis certo
modo dispositus possibile est hre subtilia supcilia/iste due
propositiones possibiles sunt/vt plurimum/ꝛ cõuersio est
ꝙ omnis certo modo dispositus est homo de necessitate/vi
detur igitur ex hac specie id qõ dixit sapiens ꝛ est ꝙ ipse
aliunde ꝓcludit negatiuã necessariã ꝛ aliqñ affirmatiuam
necessariã/ꝛ in loco negatiue necessarie nõ dicimus ꝙ ipse n
cõcludit negatiuã possibilez/ꝛ loco affirmatiue necessarie
nõ dicimus ꝙ ipse cõcludit affirmatiuã possibilẽ. Et in lo
co affirmatiue/necessariũ nõ dicimus ꝙ ipse ꝓcludit nega
tiuã ex quo quelibet hay opponit cõpari eius. Sed erra/ Lã er.
uit iste homo/qꝛ ipse inuenit in qbusdã materijs negatiuã/ The.
vt in pluribus ꝓuerti/ꝛ putauit ꝙ ipsa ꝓuertit in qualibet
materia/vt dicẽdo qlibet homo possibile est nõ hre sex di
gitos/ꝛ qlibet hñs sex digitos possibile est nõ esse homo.
quidaz hñs sex digitos. ¶ Et nos dicamus ꝗ ipsum id qõ ꝗ The.
ipse dixit ꝗ sapiẽtez qũo ignorauit suã positionẽ cũ hoc/ꝙ
ipse fuit in fine pspicuitatis/qũo enim ipse ignorauit hoc ex
exẽplis eius:ꝛ hoc est ꝙ ipse dicit in rñsione ꝗ sapiẽtem.ꝛ
si ipse ꝓsideraset ẽt pay. visum fuisset ei ꝙ sunt in hac mã
in qbus ꝓuersio nõ inuenit/vt esse pluuie in tpe ascẽsionis
canis.naz vey est dicere ꝙ quelibet hora ex horis ascẽsio
nis canis/possibile est nõ esse pluuia/ꝛ nõ ꝓuertit.nã mul
tum de pluuia de necessitate nõ inuenit in hora ascensiõis
canis/iam igit declaratũ est ex hoc sermone veritas illius
ad qõ inclinauit sapiẽs in hac re/ꝛ destructio illius ad qõ
inclinatus fuit alius preter ipsum sicut est cõsuetudo eius
cũ eis/q sibi ꝗdicũt/ꝛ hoc est qõ declarare itẽdebamus/ꝛ
taz in hoc totũ est ꝙ negatiue in hac mã sunt vere affirma
tiue/q̃uis ingrediunt in eis dictiões negatiõis/ꝛ cũ nega
tio vera ꝓhibet ꝓcludi nõ ꝓhibet hoc in hac mã/ex quo
nõ est negatio vera. Sed est quedã affirmatio/ꝛ cũ necessi
tat negatio vera ꝓuersionez/seu est illa ꝓ quã ꝓcludit/tũc
prohibet cõclusionẽ/seu ꝓcludi ab hoc in hac mã ex quo
negatio in ipsa est nõ vera/ꝛ idem nõ dꝛ aliqs dicere ꝙ nõ
oportet prohibere affirmatio/que est in potentia negatiõe
cõcludi in secũda figura/magis q̃z prohibet negatio/que
est in virtute seu in potẽtia affirmatiue ꝓcludi in prima fi/
gura/ꝛ tertia/naz hoc eẽt necessariũ/si negatiue erũt nega
tiue vere/sz negatiue in ipsis sunt affirmatiue diminute/ꝛ p
ipse operant in ꝓcludẽdo opationẽ affirmatiuay pfectay
ex quo sunt de gñe affirmatiuarũ/que habẽt id qõ est pro
priũ affirmatiuũ/q̃uis ingredit in eis dictio negatiua/ꝛ iõ
nos nõ debemus dicere ꝙ ipse sunt negatiue diminute si/
cut õbemus dicere qõ sunt affirmatiue diminute/nã nega
tiue sunt/ꝛ remotio speciey affirmatiuay pfectay/ꝛ dimi
nutay. Diminutio aũt siue negatio/nõ diuidit ad pfectũ ꝛ
diminutũ/sicut diuidit affirmatio ad pfectã ꝛ diminutã/ꝛ
iõ fuerũt negatiue in numero infinitarũ ꝛ priuatarũ affir/
matiuarũ/ꝛ nõ enũerant in negatiuis/ꝛ si negatiue in mã
possibili idiciũ eay esset idiciũ negatiuay veray/esset vna
cõpositiomet ꝓcludẽs/ꝛ nõ ꝓcludẽs. Cõcludẽs aũt/qꝛ hz
virtutẽ affirmatiõis. Nõ ꝓcludẽs propterea/qꝛ habet vir
tutem negatiõis/qõ est ꝗium illi qõ dixit sapiẽs.

¶ Das nobilissimas questiões diuini Auerroys in librum
prioꝛ ego Helyas cretẽsis hebreus de hebraico in latinũ
trãstuli dño Joãni pico mirãdulano dignissimo comiti/ꝛ
q̃uis talẽ opus fit nisi molestũ/vt alias dixi/tã qꝛ he que/
stiões inter oẽs alias huius gñis nobilissime sunt ꝛ diffi/
cillime/ꝛ a paucis forte intelligẽde/nobilissime aũt dispo
sitiões nobilissimo debẽtur subiecto/ideo has ei dedi/ve/ a
re enim nõ fingo vt poeta/velut/mos forte maioris partis
hoium est/sed hic qõ dico sentio.ipsuz enim iudico nobi/
lem plurimuz/tali ergo sunt studia tradẽda/si aliqd tñ nõ
oio rectũ apparet/nõ mihi attribuẽdũ est/sed libro a quo
traduxi vere enim liber ille ita fuit corruptus/vt sniaz diffi
cillime colligere potueriz. Credo tñ ꝙ si fit aliqs error/ita
paruꝰ est/vt facile corrigibilis sit/ꝛ maxime ab eo q bñ cõ
siderauit librũ prioꝛ scõm expositiõez cõmẽtatoris/q̃uis
enim in multis hay qõnũ oppositũ qõ illic dixit asserat/vt
expresse apparet/ꝛ ipsemet dicit/ꝛ hic cãm assignauit/in
questiõe vltima/de mixtiõe tamẽ id adiuuat.

Finis.

A ¶ Incipiunt questiones perutiles doctissimi Marsilij Inguen super libris priorum analeticorꝝ Aristo. 7 primo sup libro primo. Qó. 1.

¶ Primus oportet dicere circa quid: 7 de quo est intentio 7c.

Circa librũ prioꝝ qrit p. Utꝝ de syll'o simpl'r/possit eē scia: 7 arguit p q nó. de nó ente nó est scia. syll's est ñ ens. g 7c. maior. p̄ post^{ov}. maior pz: qr syll's nó est vnũ est enim tres ꝓpōnes q̄ nó sunt vnũ. igit nó ens: qr ens 7 vnũ ꝓuertuntur. 2° sic. de coruptibilib^{9} polib^{9} ꝓtingentib^{9} al'r se hr̄e nó veris 7 nēcijs nó est scia. syll's est hmói. ergo 7c. maior pz p̄ post^{ov}. minor ēt pz. est eni coruptibilis syll's: qr pót eē 7 nó esse. 3° sic. de ente p accñs nó est scia: syll's est hy. ergo 7c. maior pz 6° meta^{ca}. minor pz: qr syll's ꝑncipal'r est in aia 7 est accñs aie: igit est ens p accñs. 4° arguit. solius ꝝnis est scia. syll's nó est ꝝ. igit de syll'o nó est scia. maior nō p Lyconieñ. p̄ post^{ov}. vbi vult q scia est habitus ꝝnis. maior pz: qr syll's est aggregatiuũ ex maiore 7 minore 7 cōclusione.

ca° p̄ vel tex. 2. 5.

B

ca° p̄ vel tex. 2. 5. 6° met^{ca} Com. 6.

ca° ō scir

Oppositum est de intentione ꝑbi tradentis scientiam de syllogismo in isto libro.

¶ In ista qōne erūt duo articuli. In p° premittenda sunt aliqua notabilia. Scdo rñdendũ est ad questionem.

Quantũ ad ꝑmũ est notādũ q p B qd dicit. vtrũ de syll'o 7c. nó itelligit aliud nisi de syll'o. vtꝝ possit esse scia: nihil addēdo huic termino/syll'o. nā p simpliciter itelligit sine addito. naz simpl'r dico q sine addito dico. 2° top̄. ¶ 2° est notādũ q triplex est scibile. s. scibile p pinquũ: 7 vocat ꝝ ōmōstrata. aliud ē scibile remotissimũ: 7 vocat res signata p terminos in ꝝne positos. aliud est remotũ vt terminus. ex^{m} ꝑmi. vt si demōstret' ista. hō est risibilis. ista ꝓpō est scibile ꝓpinquũ. 7 iste termin^{9} in ea positus est scibile remotũ: 7 res signata p istũ terminuz hō. vt puta aial rōnale erit scibile remotissimũ. ¶ 3° est notandũ q scia sic describit. scia est habit^{9} ꝝnis p demōstrationē ac quisit^{9}. Al'r sic. scia est habit^{9} assensiu^{9} ꝝnis sine formidine ad oppo^{m} gnat^{9} p ꝑmissas ꝓpas 7 nēcias. In hac diffinitione ponit habit^{9} p gne. ponit assensiuus ꝝnis ad oriam necessitatis ꝑn^{ov}. ponit sine formidine ad oppo^{m} ad oriaz opinionis 7 suspitiōis: vel suspicatiōis: que est habitus valde debilis gnatus ex debili mā. ponit gnatus p ꝑmissas ad oriam fidei: que licet sit habitus firmus: tñ nó est gnatus per premissas proprias. hec de primo articulo.

in fi. vltimi capli

C

D

Quantũ ad 2^{m} fit p^{a} ꝝ. de hoc termino/syll's/non est scia tanq̄z de scibili ꝓpinquo. pz: qr iste terminus syll's nūq̄z est ꝝ demōstrata. ¶ 2^{a} ꝝ. de hoc termino syll's est bene scia tāq̄z de scibili remoto vel remotissimo. Probat: qr aliqua ꝝ demōstrat in qua ponit iste terminus syll's. igit de syll'o est scia tanq̄z de scibili remoto. ꝓntia tz p 2^{m} notabile. añs pz: qr' ꝑbs p huius determinat istā ꝝnē. ois syll's est ex tribus terminis. 2ª pars ꝝnis ꝓbat: qr 'aliqua ꝝ demōstrat: cuius termini designāt siue signant hūc terminũ syll's. ergo de syll'o est scia tāq̄z de scibili remotissimo. ꝓntia tz vt prius. añs pz: qr ista ꝝ demōstrat. oē p̄dica^{le} p̄dicat essential'r vel accntal'r: 7 subiectuz eius signat hūc terminũ syll's. ¶ 3^{a} ꝝ est. de re signata p hūc terminũ syll's nó est scia tāq̄z de scibili ꝓpinquo pz: qr nūq̄z integer syll's est ꝝ demōstrata. ¶ 4^{a} ꝝ est ista. de re signata p hunc terminũ syll's. bñ est scia tāq̄z de scibili remoto vl' remotissimo. prima pars ꝝnis ꝓbat. aliqua ꝝ pót demōstrari cuius subm est vnus syll's iteger. vt hic. omne aial rōnale est risibile: 7 ois hō est aial rōnale. igit' ois hō est risibilis. ē demōstratio. ergo de integro syll'o pót esse scia tāq̄z de scibili remoto. ꝓntia tz p 2^{m} notabile. añs satis est notuz. 2ª pars ꝝnis ꝓbat sic. aliqua ꝝ demōstrat: cui^{9} termini oēs syll'os mūdi signāt vt B. ois syll's est ex tribus terminis. ergo de re signata p hūc terminũ syll's pót esse scia tanq̄z de scibili remoto. ꝓntia tñ. vt prius. añs est notũ. 7 B de 2° articulo.

E

Ad his premissis rñdet' ad rōnes. ¶ Ad ꝑmã qñ dr de nó ente non est scia. negat maior: accipiendo ly ens put ꝓuertit' cũ vno. Ad ꝑbm p° posterior. Dōm q intellexit q de nó ente. i. de falso nó est scia tanq̄z de ꝝne demōstrata: 7 iō ratio nihil facit ad ꝑns qr syll's nó est falsum: 7 z fit nó vnũ. ¶ Ad 2^{m} qñ dr de coruptibilibus polibus 7c. nego maior. Ad ꝑbm p° posterior dico q voluit dicere q de ꝓpōnibus ꝓtinentibus veris nó est scia tanq̄z de ꝝne demōstrata. 7 iō rō nihil est ad ꝑns. ¶ Ad 3^{m} qñ dr de ente p accñs 7c. dico q p illud argumentũ intellexit q de effectibus fortuitis 7 casualibus nó est precognitio hñda. vt pz intuenti. 6. metaphice. Ad minorē qñ dr syll's est ens p accidēs: dico q z syll's accidē taliter fit: tñ ipse nó est casualis effectus vel fortuitus. 7 iō ratio nihil est ad ꝑns. ¶ Ad vltimã qñ dr. solius ꝝnis de mōstrate est scia. negat maior. Ad Lynconieñ. p̄ poste. dico q voluit dicere q de sola ꝝne demōstrata est scia tanq̄z de scibili ꝓpinquo 7 non remoto vel remotissimo. ¶ Rō post oppo^{m} vadit p ꝝne 2^{a} 7 4^{a}. Hec de qōne. Qó. 2.

F

cō. 5.

Querit 2°. vtrũ syll's simpl'r sit subm in libro ꝓꝝ. 7 arguit ꝑmo q nó. aia est subz scie libri prioꝝ. igit 7c. ꝓna tz: qr scia ꝓpter vnitatē subti dr vna. vnius scie solũ dz esse vnũ subm. añs est notũ. ¶ 2° nullus syll's est subm scie huius. igit syll's nó est subm. ꝓntia tz ab vniuersali ad suã indefinitã: 7 añs pz inductiue: qr nec ille nec ille 7 sic singulis. ¶ Cōfirmat. subm scie dz esse icōplexuz ois syll's est cōplexus. ergo 7c. maior hr ex p̄ posteriorum minor pz: qr syll's cōplectit ex maiore 7 minore 7 ꝓclone. ¶ 3° syll's excedit metas scie libri prioꝝ. igitur nó est eius subm. ꝓntia tz: qr subm scie dz esse sibi appropatũ. añs pz: qr syll's p̄dicat de syll'o ōmōstrativo 7 de syll'o dialecticor de qbus in libro prioꝝ nó ꝓsiderat sicut in libro posteriorum 7 topicorꝝ. ¶ 4° syll's simpl'r de vero syll'o verificat. igit nó est subm scie libri prioꝝ. ꝓntia tz: qr in libro prioꝝ ꝓsiderat ꝑn' de syllis. añs pz: qr demōstrato syll'o hec non vr vera. B est syll's simpl'r. rō est: qr non scit qd intellig̃it p ly simpl'r. ¶ 5° illud qd nó vificat de oibus in libro prioꝝ principal'r ꝓsideratis nó est subm huius scie: sed syll's simpliciter est hmói. ergo 7c. discursus est bonus: 7 maior pz: qr subm scie dz de oibus ꝑncipal'r ꝓsideratis vificari. minor pz: qr in libro prioꝝ ꝓsiderat principal'r de ꝓuersionibus; entitate: inductione: 7 exemplo: qd pz in ꝑncipio primi: 7 in fine scdi. modo nullus istoꝝ est syll's.

G

5

D

In oppositũ est cōis opinio logicorꝝ dicētiuz: q Aristo. ꝑncipaliter determinat in libro priorum de syllogismo simpliciter.

¶ In ista qōne erūt duo articuli. In primo premittēda sunt notabilia. In secūdo respondenduz ad questionem.

Quantũ ad primũ est notandũ q subm accipit' pro subto attributiōis 7 p subto adequatiōis. 2° est notādũ q tres sunt ꝓdōnes subti attributionis alicuius scie. ¶ Prima. q sit terminus in ista scia ꝓsideratus p ꝓpter B vnũ nó est subm meta^{ca}: z ens: qd pz in 4° eiusdē. ¶ Secūda est. q sit terminus cōissimus nó excedēs metas illius scie in illa scia ꝓsideratas: ꝓpter qd subm scie dz de oibus principal'r in ea ꝓsideratis vificari. ¶ Tertia est q

subti attr. 3ª ꝓdi.

J alia minus principaliter in scia considerata considerant in ordine ad ipsam. puta q sunt cae eius passiones puationes. vel alia bz. patet iste condones: qz alias subti vnitate scia nō pōt dici
cap. 18. vna: cuius oppo^m est de intentione phi p post^m. ¶ Tertio est
vel tex. notādū q phs in lib. poy. vt principaliter considerare de singu
cō. 43. lis argumentationibus z de conuersionibus: pbat sic. nā de cō uersionib^ tempti^m iuductione: z exēplo in aliq pte logice debuit principaliter considerare. mō nūqz iuenit fecisse mentionē de eis nisi in lib. prioy. igit zc. maior pz: qz iste sunt spes principales argumentationis ita bn sicut syll^s. igit in aliqua parte logice debuit principaliter considerare. pz minor ispicienti totam logicam. Et hec de primo articulo.

Quantū ad 2^m sit pma z. q iste terminus syll^s nō est subm scie libri prioy. pbat sic. ipse nō verificat de oib^ in lib^ poy principaliter consideratis. ergo nō est eius subm. confa tz p 2^m notabile. anā pz p 3^m: qz nō verificat de empti^m. ¶ 2° z est. q iste terminus argumentatio est subm scie libri prioruz. probat sic. sibi respectu scientie libri priorum
K oēs condones subti conueniūt. ergo est subiectuz in ea. confa tz. anā declarat. est eni termin^ p cōsiderat^ in illa scia: qz p z principaliter considerat h de argumentationib^ quo debēt fieri zc. est terminus cōissimus nō excedēs metas: qz de oibus in 3° notabili verificat esse z de nullis alijs nisi de his cōtentis sub eis. z 3°. oia de qbus considerat in lib^ prioy considerātur in ordine ad ipsam: q propones syll^oy: prātes ipsius: z
Dubiuz alia bz. ¶ Sed dubitaret aliqs: qd est subm totius logice nō est subz libri prioy: sz argumentatio est subm totius logice. g zc. maior pz. qz nō est idē subz totius z partis. minor no
K ta est de se. ¶ Pro isto argumēto est notādū: q nō est incōueniēs eūdē terminū diuersimode esse subm totius z partis. partis considerādo terminū solū in gnali: totius aūt considerādo in gnali z spāli. sic ēt ens mobile in spāli consideratuz est
L subz scie libri phicoy: sz consideratū in gnali z spāli est subz toti^ phie nālis. ¶ Per h ēt ad rōnes qn dr qd est subz totius logice nō est subm libri prioy. negat ista. Ad pbōnez qn dr nō est idē subm totius z partis cōcedo eodez mō: sed bn diuersimode: z iō argumentatio put solū considerat inge nerali est bn subm scie libri prioruz: sed put considerat in gnali z speciali sic est subm totius logice. hec de 2°.

Ad rōnes principales. ¶ Ad p^m qn dr. aia est subz scie libri poy. concedit loquēdo de subto inhesionis: z negat. confa. g argumentatio nō est subm: z qn dr. vnius scie oz esse vnicū subm. vey est eodē mō: sz diuersimode vna scia bn hz plura subta. ¶ Ad 2^m qn dr. nulla argumentatio est subm in lib^ prioy concedit: z qn infert. ergo argumentatio nō est subz. negat confa. Ad pbōnē qn dr. arguit ab vli zc. dr q subm vlis supponit personaliter. idefinite vero accntaliter: z iō confa non valet. ¶ Ad confirmationē. subz scie oz esse incōplexuz. concessa ista ad minorē: sz ois argumentatio est cōplexa. dr distinguēdo: eo q ly argumentatio pōt capi personaliter. z sic concedit. z capit magis propie: z in eodē sensu concedit z q nulla argumentatio est subz libri porū. Alio^ ly argumentatio pōt capi mālr p se z sibi silib^: z
M ita negat minor: qz sic argumentatio non est cōplexa. iō iste terminus argumentatio est incōplexus. ¶ Ad 3^m qn dr argumentatio excedit metas. negat. Ad pbōnē: qn dicebat q argumentatio pdicat de argumentatione dialectica z demōstratiua. concedit ista: sz negat q de illis hic nō determinat. vn h determinat de omni argumentatione tam dialectica qz demōstratiua qztū ad modū formādi: sz in alijs logice noue determinat de eisdē quo ad habitudinē principiorū z ones z proprietates premissay: vt in libris prius allegatis. ¶ Ad 4^m cū dr argumentatio simpliter de nulla argumentatione verificat. negat. Ad pbōnē qn dr. quacūqz argumentatione demōstrata hec nō est vera: hec est argumentatio simpliciter. dico q ibi nō oz addi simpliter: sz sufficit dicere hec argumentatio. nā simpliter ponit pro sine addito: z ideo sufficit q ille terminus argumentatio captus per se: z sine addito de omni argumētatione verificet. ¶ Ad 5^m dr q est p pma zne auctoritas logicoy allegata post oppositum exponitur de argumentatione dimisso syllo: z ista probatio est pro 2^a conclusione. Hec de questione. Questio. iij. N

¶ Propositio igitur est oratio affirmatiua vel negatiua alicuius ab aliquo. Cap. 1.

Querit 3°. vtruz diffinitio propōnis sit bona: in qua dr. proposito est oratio affirmatiua vel negatiua alicui^ de aliquo: vt alicui^ ab aliq. arguit q nō sit bona. diffo oz cōpetere oi pōto sub diffinito. sz ista nō cōpetit omni pōto sub diffinito. g zc. maior est phi 2° topi^ cap. 4°. vbi vult q diffinitio puertat cū diffinito. minor declarat: qz ista nō pōtingit propōni hypothetice. propō enim hypothetica nō est oro affirmatiua alicuius predicati de subto: nec negatiua alicuius pdicati de aliq subiecto. ¶ 2° sic. ista diffinitio pōtingit alijs a diffinito. igit nō est bona. confa tz vt prius. anā declarat: qz ista oro. hō albus. vr esse affirmatiua: cū in ea nulla ponat negō: z tn non est propō. sitr ista. hō nō albus. vr esse propō negatiua: eo q in ea negat iste terminus albus. z nō est tn propō. 3°. pbat idē anā: qz ista oratio. Joannes est hō albus. est oro affirmatiua. pz: qz affirmat plura de vno: z tn nō est propō. pz hz: qz ipsa est propō plures. g nō est propō. tz confa p phz p elēch. vbi dicit q idē est propō z propō vna. ¶ 3° arguit sic. ista diffo est nugatoria. g ipsa non est bona. confa est nota. anā pbat: qz idē est dicere oro affirmatiua z aliq de aliq. sitr idez valet oratio negatiua z alicui^ ab aliq. ¶ 4° sic. vni^ diffinibilis oz ee vna diffo: sz propōnis nō est vna diffo. g ipsa non est bona. confa est nota. maior declarat: qz diffinitio capit ab esse rei. p top. p aie. 5° 6° metaph. 33. Idcirco solum id quod habet vnum esse vnam habet diffinitionem. ergo vnius diffinibilis oz esse vna diffinitio eiusdē. minor pz p Petrum Hispanum. O P Cap 4° Cap de propōne.

Oppositum est philosophus ponens istam diffinitionem tanqz bonam.

¶ In ista qōne erunt duo articuli. In primo dicta diffinitio est exponenda. In 2° respondendum est ad questionem.

Quantū ad primū p est notandū q ista diffo dat solu de propōne cathegorica. cā huius est: qz prius phs vr loq de syllis cathegoricis. ¶ 2° est notādū q oro affirmatiua est oro affirmās pdicatū de subiecto. Vel alr z magis ppe. oro affirmatiua est cui^ copula est affirmatiua. prime due diffinitiones sunt Petri hispani cap de propōne: que fm duas sequētes moderate sunt vere. ¶ 3° est notāduz q propō plures q affirmat plura de vno bn dr esse affirmatiua: q pp phs volens describere propōnē z propōnē plures apponit istas particulas alicuius pdicati de aliquo subto: z debēt iste particule sic exponi. alicuius pdicati z nō pluriū. ab aliquo subto z nō a plibus subtis. ¶ Ex quo 4° seqt q diffo propōnis sic oz exponi. propō cathegorica est oro affirmatiua alicuius pdicati: z nō pluriū: de aliquo subiecto z non de pluribus: z hec sint dicta de p articulo. Ca^o 4° pt collī ex p piar^m cap de oratione.

Quantū ad 2^m sit conclusio respōsalis hec. q diffinitio propōnis cathegorice sic exposita est bona. pbat sic. ista diffinitio conuertit cū propōne cathegorica: z distinguit eā a quouis alio. ergo est bona descriptio eius. confa tz. anā pbat pro parte. q aūt cōuertat cū propositione aliqua pz in solone rōnū in priū facta: sed q eaz distinguit a quouis alio pz: qz p h qd dr q est oro distinguit a rebus ex z teris incōplexis. p h q dr affirmatiua vel negatiua distinguit a singlib^ oronib^ ipsectis: qz ille nō hnt copulam affirmatiuā vel neg^m. p h q dr alicui^ pdicati z nō pluriū de aliq subto z nō de plib^: vel ab aliq subto z nō a plib^ distinguit a propōne hypothetica z a propōne pl'es: z ab oronibus impfectis nō hntib^ subm z pdicatū. sicut fac igne. Q

A vtinam essem bonus clericus. Dec de 2° articulo.

Ad rōnes ad primā illa diffō dz cōpetere oi ꝓtēto sub diffinito. cōcedit maior z negat minor: q ista nō cōpetit zc. Ad pbōnē ꝓcedit q nō ꝓuenit p positioni hypothetice: nec ħ est incōueniēs: qr hic diffinit solū ppō cathegorica put dicebat in p̄ notabili. ¶ Ad 2m qñ dr illa diffō ꝓtingit alijs a diffinito. negat sic intellecta sic exposita est. Ad pbōnē qñ dr. ꝓtingit huic oroni. hō albus. negat: z qñ dr q in ea nulla ponit negō. ꝓcedit: sz nō seqt. igit est oro affirmatiua. oz enim addere q copula affirmet in ea: z ħ nō est vex: qr ibi nō est copula. eodem mō dr de ista. hō nō albus negr: tñ nlla copula negr. ¶ Ad 3m pbōnē añtis. qñ dr q illa est oro affirua. Joānes est homo albus. ꝓcedit ħ: sz ħ est pluriū de vno. z illo respectu pars diffōnis sibi nō ꝓtigit: qr dēret esse alicuius p̄dicati nō pluriū de aliq̄ z non de plūb?. z sic diffō sibi nō ꝓtingit. ¶ Ad 4m qñ dr. diffō est nugatoria. negat ħ. Ad pbōnē: qr idez est dicere oro affirmatiua: z alicui? p̄dicati de aliq̄ dr q nō sunt idē. nā oro plures bñ est oro affirmatiua vl negatiua

B nō tñ est alicuius de aliq̄: vel alicuius ab aliquo. exponēdo ista sicut sunt exposita. ¶ Ad 5m cuz dr vnius diffinibilis solū dz esse vna diffō. ꝓcedit de diffōne qditatiua: sz loquēdo de ōscriptione seu diffōne qd nois nihil pbibet vnius diffiir esse plēs tales diffōnes: mō diffō ppōnis cathe est q̄dā ōscriptio: nō aūt diffō pure qditatiua: z iō nō pcedit. ¶ Questio ista mouetur super eodem textu. Propositio igitur est oratio zc. Questio. iiij.

Verit 4°. vtrū eadē ppō sit affir z negā. arguitur p̄ q sic: qr ista propō sor. pole est nō esse. est affirua z negua. g zc. ꝓñia tz. añs declarat. p̄ q sit affirua: qr copula eius ñ negat. g est affirua. ꝓña tz. añs pz: qr ly pole est ps copule z non negatur. deide q est negā: qr eqpollet huic. sor. non neče est eē. q est negā. g ipsa est negā. ¶ 2° sic.

C ista sor. non est iustus. est negā z affirua. g zc. ꝓña tz. añs. q ad primā ptē notū est: sz q sit affirua declaratur. nā ipsa equalet huic. sor. est non iustus: q est affirua. q aūt isti eqpolleat pz: qr iste due iferūt formalr se adinuicē. g vna dz equalere alteri: vel saltim si vna est affirua alia dz esse affirua. ꝓña nota. añs est phi 2° piarmenias capitulis p̄ z 2°. ¶ 3° sic. sor. aial nō est: est affirua z negā. g zc. ꝓña tz. añs. pbat. p̄ ps declarat: qr p̄dicatū est aial z non negatur de subto. ꝓcedit eni negationē. g non negā: sz affirua. ꝓña tz p Petrū hispanū. cap de ppōne. sz q sit negā. pz: qr copula negat. ¶ 4° sic. ista ppō. homo non est asinus z deē est: est affirua z negā. igitur zc. ꝓña tz. añs pbatur. p̄ ps declaratur: qr ē vna copulatiua: cui? 2a ps est affirua: z ēt qr copula ꝓiūctionalis non negatur. g est affirua: sz q sit negā. pz: qr p̄ ps est negā. ideo tota ppositio dz sumi neguaē. tz ꝓña: qr syll's negatiuus dr: cui? vna p̄missarū est negatiua. ergo eodē mo

D do in ppo. ¶ 5° sic. ista est affirmatiua z negatiua. nullus homo est aial. igitur zc. ꝓña nota. añs p 2a pte est notū: sz q sit affirmatiua declarat: qr valet tñ. sicut hec. aliqs qui est nullus homo est aial: z ista est mere affirua. igitur zc.

Oppositus arguitur. seqtur q diuisio phi esset in sufficiēs ħ est irrōnale. z tz ꝓña: qr debuisset apposuisse. 3m membrū sic dicēdo. ppositionū alia affirmatiua: alia negatiua: alia affirmatiua z negatiua.

¶ In qōne erūt duo articuli. p̄ videdū est de ppōnib? cathegoricis an in eis affirmatio sit negatio: aut eqpollēs negatiue. Scdo videndū est de ppositionibus hypothetic̄is.

Quantū ad p̄m sit p̄a suppositio. ad veritatē affirua cathegorice reqritur q supponat subm p aliquo. pbatur. p̄ aūcte logico q cōiter dñt: q ois affirmatiua aliqd ponit. 2° q pp istā cām z nō pp aliā negatur ista. chimera pōt esse. ¶ 2° rōne sic. affirmatiua affirmat p̄dicatuz de subto. ergo ponit idē esse p quo accipit subm z predicatū ꝓña tz ex teris. ergo ad veritatē eius reqrit q subz z p̄dicatū accipiātur p eadē. g reqrit q subm p aliq̄ supponat: qō est ppositū. ¶ 2a suppō est hec. ad veritatē negatiue cathegorice sufficit q subz p nullo supponat. pbatur aūcte logico q dicētiū q negā nihil ponit. ¶ 2° qr ppor'r huic ꝓcedit ista. antichristus nō est. ¶ 3° qr negā negat predicatū de subto z ex ꝓñti sigñat q nō est idē p q supponit p̄dicatū z subm. ergo si subz p nullo supponit ipsa est va. ꝓña tz. qr tūc non est idē p quo supponit subm z p̄dicatū.

His premissis sit p̄a ꝗ ħ. nūq̄z negā cathegorica eqpollet affirua. pbat sic. ppōnes nō pñt eqpollere q̄ sic se hñt: q ad vitatē vnius sufficit q subm p aliq̄ supponat: z q non sufficit ad vitatē alteri? sz sic est q ad vitatē neguaē sufficit q subm p nullo supponat: z nō sufficit ad vitatē affirmatiue. ergo negā nō eqpollet affirua. ꝓña est nota. añs pro prima pte declarat: qr pro positionib? eqpollētibus qñcūq̄z vna eax est vera alia dz esse vera. ergo non eqpollēt q̄ sic se hñt: q ad vitatē vni? aliqd sufficit q non sufficit ad vitatē alteri?. minor declaratur: qr ad vitatē negatiue sufficit subm p nullo suppone

F re p suppositionē 2m. ħ tñ non sufficit ad veritatē affirmatiue. pz p suppositionē pmā. ¶ Ex hac ꝗne infertur correlariū. q nūq̄z valet in cathegoricis ꝓñtia formaliter ex negatiua ad affirmatiuā. pz p ꝗnem z pbationē eius. ¶ 2a ꝗ ħ est. nunq̄z eadē ppositio cathegorica est affirmatiua z negatiua. pz: qr si esset eadē ppositio cathegorica affirmatiua z negatiua: cathegorica negatiua equaleret affirmatiue: qō est cōtra precedentem ꝓclusionē. Dec de p̄ articulo.

Quantū ad 2m sit p̄a suppositio ħ. omni propositioni affirua solū ꝑdicit vna negā ex q̄ seqt q plures ppōnes nō eqpollētes nūq̄z ꝑdicūt eidē. hec suppō pz p pb z p̄ piar ca° p°. vni? affirmationis vna est negō. ¶ 2a suppō est ħ. q nō ē veri? dare ꝑdictionē q̄z negationē p̄ponere toti: aut p̄ppositā auferre. nota est. ¶ 3a suppō est ħ. diuiūctiua z copulatiua de partibus ꝑdicentib? sibi inuicē ꝑ

E dicūt. pz p cōem modū logico q: z facilr pbaretur si opus esset: sed dimittit cā breuitatis. ¶ 4a suppositio est. q ppō hypothetica semp manet affirua q̄zdiu nō hypothetice nō negat: z de negā: qñ ista negaret. pbat sic. ppositio cathegorica semp manet affirmatiua q̄zdiu copula eius affirmatur. ħ de negā qñ illa negatur. eodē modo erit de propositione hypothetica. ¶ Ex qua suppōne pz. q volēs ꝓsiderare q̄litatē ppōnis hypothetice nō dz attēdere ad q̄litatem partiū: sed ad q̄litatē copule. vñ aliq̄ hypothetica est affirmatiua: cui? ambe ptes ꝓncipales sunt negatiue: vt ħ. homo non est asinus z deus non est. Et sic de alijs.

Premissis his sit p̄a ꝗ quo ad 2m. aliqua hypothetica negā eqpollet affirmatiue. pbat sic. illa eqpollent. nō sor. currit z deus est. q̄ est copulatiua negā huius diuiūctiue affirmatiue sor. nō currit

P vel nullus de? est. g in hypotheticis aliq negā eqpollet affirmatiue. ꝓña est nota. añs ōclarat: qr ista. nō sor. currit z deus est p suppōnē 2m est negā: qr ista copula z negatur. similiter ista sor. nō currit: vel nullus deus est. ꝑdicit p̄dicte copulatiue p suppōnē 3m: z est affirmatiua: qr ista ꝓiūctio vel nō negat. g ipse eqpollēt. ꝓña tz p suppōnē pmā: qr propositiones nō eqpollētes non ꝑdicūt eidē. ¶ 2a ꝗ est. q in hypotheticis pbabile est dicere negatiuā ppositionē esse affirmatiuā z. pbat. qr probabile est dicere: q copulatiua negā est diuiūctiua affirmatiua: z eē diuiūctiua z negatiua est copulatiua affirmatiua. pz: qr vna eqpollet alteri p ꝗnem precedentem. ergo pbabile est dicere q vna est alia. ¶ Sed ꝑ dictā ꝗnē arguit. eadē ppōnē fit z semel esse affirmatiuā z negua iplicat ꝑdictionē. g ħ nō est pbabile dicere: z ex ꝓñti ocl'o est falsa. ꝓñe sunt note. añs declarat. si ppositio est affirmatiua. tūc eius copula est affirua z non negā p diffinitionē ppōnis affirmatiue. z si ipa ē negatiua.

tunc eiꝰ copula est negatiua p diffōnē ꝓpōnis negatiue. g̃ copula eius esset affirmata ⁊ negata: qō ĩplicat ꝯdictionē. ¶ Pro solone eiꝰ notādū ꝙ in tali copulatiua negata 2ª inuenit copula. vna expsse posita: ⁊ ista est ꝯiūctio copulatiua ⁊ que negat. alia est equaléter posita: ⁊ ista est ꝯiūctio disiūctiua que affirmat. nā ꝯiūctio copulatiua negata valet disiunctiuā affirmatiuā: ⁊ eꝯ. ⁊ ĩō cū ly ⁊. in tali ꝓpōne negat explicite. seqt ꝙ ly vel. affirmat implicite. ¶ Per B ad rōnē qñ dr ꝙ eandē ꝓpōnē esse affirmatiuā ⁊c. iplicat. hec negat. Ad ꝓbōnē qñ dr ꝙ si ꝓpositio sit affirmatiua eius copula affirmat ⁊ nō negat. vez est de copula equalenter posita. Sed de copula explicite posita nō oz. Et qñ vltra dr ꝙ si eadē ꝓpositio est negatiua eius copula negatur. vez est de copula explicite posita: sed de copula iplicite posita nō oz. ⁊ sic nō sequtur ꝙ eadē copula negat ⁊ non negat. ¶ Exēplū huius. hec copulatiua negatiua nō soꝛ. currit ⁊ deus est. pōt dici negatiua ꝓpter hāc copulaz ⁊ expresse posita, que negat ⁊ nullo mō affirmatur: ⁊ pōt dici affirmatiua respectu huius disiūctiue vel posite implicite que affirmatur ⁊ nullo modo negatur. Hec de 2°.

k **Ad rōnes** ¶ Ad ꝑmā qñ dr hec ꝓpō. soꝛ. poꝛ'e est nō esse. est affirmatiua ⁊ negª. ꝯcedit ꝙ est negatiua: ⁊ negat ꝙ est affirmatiua. Ad ꝓbōnez qñ dr ꝙ copula eius nō negat. dr ꝙ B vez est q̃ztū est ad copulā totalem: sed nō seqt. g̃ est affirmatiua. Ad B enim ꝙ sit negatiua sufficit ꝑnciꝰ tmn parte copule negari. puta B verbuz esse. ⁊ sic fit hic. ¶ Ad 2ᵐ qñ dr. hec soꝛ. non est iustus. est affirmatiua ⁊ negª ꝯcedit ꝙ est negatiua: ⁊ negat ꝙ est affirmatiua. Ad ꝓbōnē qñ dr ꝙ ipsa eqpollet huic. soꝛ. est ñ iustus: ⁊ ꝙ se inferāt nō est bona ꝓnia: qꝛ lz affirᵗᵃ forte inferat negatiuā: tñ negatiua nō infert affirmatiuā. ⁊ qñ ꝓbatur B auēte ari. dr ꝙ intellexit ꝙ negª cū ꝯstātia subtī inferret affirmatiuam. vt soꝛ. nō est iustus: ⁊ est. ergo soꝛ. est nō iustus. ⁊ ĩō rō nō ꝓcedit: de B aūt magis hr in questiōib⁹ libri piarᵐ. ¶ Ad 3ᵐ qñ dr. hec. soꝛ. aial nō est: est affirmatiua ⁊ negª. dr ꝙ est negª: ⁊ negatur ꝙ est affirmatiua. Ad ꝓbōnē qñ dr ꝑdicatū nō negat de subto cōcedit: sed nō sequit. ergo est affirᵗᵃ: nec g̃ nō est negª. Ad Petrū hispanū qñ dicit ꝙ negª est in qua ꝑdicatuz negat de subto. dico ꝙ istā diffinitionē intellexit de ꝓpōnibus de mō loquēdi cōsuetudo. s. de illis de qb⁹ ꝑdicatū seqt copulā. in alijs aūt gñaliꝰ negª dr: cui⁹ copula negat. ⁊ sic est ō ista. ¶ Ad 4ᵐ qñ dr. hec. hō nō est asinus ⁊ deus est: est affirmatiua ⁊ negatiua. ꝯcedit ꝙ est affirᵗᵃ ⁊ negat ꝙ est negª. Ad ꝓbōnez qñ dr ꝙ vna ꝑs est negª ꝯcedit ⁊ negat ꝓnia. igit ipsa est negatiua: ⁊ qñ dr ꝙ syll's dr negatiuus: cuius vna ꝑmissarū est negª. dr ꝙ nō est sil'e de syll'o ⁊ de copulatiua. naz syll's denoiatur a ꝯne ⁊ dr nēcius si, ꝯ eius sit nēcia: copulatiua aūt denoiat a copula ꝑncipali: ⁊ ĩō q̃ diu B ꝯiūctio ⁊. affirmat ipsa dr affirmatiua. vñ nō reputo incōueniēs ꝙ copula affirmatiua que negᵗᵐ infert ꝯnē sit syll's affirmatiuus: ⁊ sic argᵗᵒ de syll'o nō est ad pñs. ¶ Ad vltimā qñ dr hec. nullus hō est aial. est negª ⁊ affirmatiua dr ꝙ put ly nullus tenetur negᵗ ⁊ in sensu magis ꝓprio sic est negª tmn valens q̃ztū B. qlibet homo nō est aial. ⁊ ĩō B ꝓpō ꝓpistū sensum magis ꝓpriū oz dici simpl'r negª. lz si ly nulla teneret infinitāter ⁊ in sensu ipropꝛio. tūc esset affirᵗᵃ tmn valens q̃ztuz B aliqd qō est nullus hō est aial. 2ª rō nō ꝯcludit ꝙ ista sit affirᵗᵃ ⁊ negª. nā ꝑm hos plures sensus ipsa nō meret dici ꝓpō vna. quare nec ꝓpō: lz ꝑm sensum ꝓpriū ipsa est negatiua ⁊ ꝑm sensum ipropꝛiū ipsa est affirᵗᵃ. ¶ Rō post oppositū arguit ꝙ eadē ꝓpō cathegorica non est affirᵗᵃ ⁊ negatiua: qꝛ de sola ista loquebat ari. diuisione sua: ⁊ B est ꝑ 2ª ꝯne primi articuli. ⁊ sic est finis questionis. Qō. v.

¶ Syll's aūt est oratio in qua qbusdam positis aliud qd ex nēcitate ꝯtingit ⁊c. Capl'o eodē.

Onsequēter 5° q̃rit. vtrū diffinitio syllī sit bōa in qua dr. syll's est oro ⁊c. Et arguit ꝙ nō. soli⁹ icōplexi est diffō oīs syll's est cōplexus. g̃ nullius syllī est diffō. maioꝛ pz: qꝛ diffō est termini ⁊ nō ꝓpositiōis. minoꝛ pz: qꝛ oīs syll's cōplectit ex maioꝛe ⁊ minoꝛe ⁊c. ⁊ arguit vltra. nulli⁹ syllī est diffō: g̃ diffō syllī non est bōa. ¶ Cōfirmat sic. nullius accñtis est diffō. oīs syll's est accñs. g̃ nulli⁹ syllī est diffō. maioꝛ pz ꝑ Boeᵐ ⁊ actoꝛē summulaꝝ minoꝛ pz saltē de syll'o vocali vel mētali. ¶ 2° sic. nulle orones sunt oro. oīs syll's est oꝛationes. g̃ nullus syll's est oro. ꝓnia tz. maioꝛ huius rōnis pz: qꝛ sicut plures boies nō sunt vnus hō: ita nec plures orones sunt oro. minoꝛ pz: qꝛ oīs syll's est bᵒʳ ⁊ minoꝛ. ¶ 3° arguit sic. ꝑmissis positis in syll'o ꝯ pōt nō inferri. g̃ male dr: eo ꝙ B sunt. ꝓnia est nota. añs pz: qꝛ ꝑmissis positis ꝯ pōt taceri. ¶ 4° sic in syll'o nō seqt ꝯ eo ꝙ ꝑmisse sunt: lz potius eo ꝙ fiunt: ergo male dr: eo ꝙ hec sunt. ꝓnia est nota. añs pz: qꝛ in syll'o vocali qñ ꝯ formatur ꝑmisse sunt corupte. ¶ 5° sic. diffinitio nō cōpetit oi ꝓtēto sub diffinito. g̃ diffō non est bona. ꝓnia tz: qꝛ nō ꝓtingit empti⁽ᵗ⁾ ꝙ sit syll's teste pho ꝯ ꝑ postᵉʳ dicēte ꝙ emptiᵐᵃ est vē syll's. ¶ 6° ista diffō ꝓuenit alijs a diffinito. g̃ ipsa nō est bona ꝓnia tz. añs declarat ꝑ: qꝛ ꝓuenit inductiōi. nā in iductiōe qbusdā positis puta singᵇ⁹ aliud accidit ab eis. puta vl'e. 2° qꝛ ꝓuenit argumētationi q̃ arguitur. ab exponētib⁹ ad expositā. nā qbusdā. s. expoᵇ⁹ positis aliud accidit. s. expositā. 3° qꝛ ꝓuenit argumētatiōi q̃ argᵗ ab extremo copᵗᵒ ad aliud extremū. puta soꝛ. currit ⁊ aliꝰ⁹ currit. g̃ risibile mouet. nā i tali qbusdā posit aliō accidit.

In oppositū est phs. ¶ In ista q̃ōne ꝑmittēda sunt notabilia ⁊ diffinitio syllī exponenda. In 2° rñdendum ad questionem.

Quantū ad ꝑᵐ ꝑ est notādū ꝙ inuenit 4ᵗ diffinitio q ditatiua ⁊ essentialis seu metaᶜᵃ. 2ª est diffō cālis seu nālis. 3ª est diffō descriptiua. 4ª est diffō qd nois. ¶ Diffō qditatiua dr oro cōpēdiosa expriměs ꝓuertibil'r essentiā rei ꝑ essentialia. i. sine expsione alicui⁹ extrinseci ⁊ ista diffō soli ꝓtingit sbe cōposite: qō ꝯ 7° metaᶜᵃ. ¶ Cālis est oro exp̃mēs essentiā diffiniti ꝑ eius cās: vt si diceretur. Virtus est habit⁹ pfectiu⁹ aie gñatus ex bonis opib⁹ ordinatus ad brtitudinē aie. hec diffō vtutis est vtutis moralis cālis. ¶ Descriptiua est oro expriměs qd est res ꝑ accñtalia: ⁊ ista ꝓuenit potissime accñtalib⁹. ¶ Sz diffō qd nois est oro expriměs breuiter qd res sigñat: ⁊ de his duab⁹ vltimis est ad pñs. ¶ 2° est notādū ꝙ 2ª est diffinitū. s. ꝓpinquū: ⁊ est terminus icōplexus: cū q̃ ꝓuertit diffō: aliud rē motū: ⁊ est res sigñata ꝑ istū terminū. ꝑ mō diffinit iste terminus syll's. ⁊ sic ꝓsueuit dici ꝙ soli⁹ incōplexi est diffō de diffinito ꝓpinquo. 2° modo diffinitur oīs syll's mūdi. ¶ 3° est notādū ꝙ diffinitio syllī dz sic exponi. syll's vocalis est oro hypothetica in qua qbusdā positis. i. ꝑmissis aliud est in voce ⁊ in sigñatione ab eis que posita. i. a premissis ⁊ a qualibet ꝑmissaꝝ accidit. i. seqt ex nēcitate. i. in ꝓnia nēcia. eo ꝙ hec sunt. i. vtute ꝓpria dispōnis ꝑmissaꝝ: ⁊ ita B erit diffō explicita syllī. Syll's vocalis est oro hypothetica in qua qbusdaz positis aliud in voce ⁊ in sigñatione a ꝑmissis ⁊ qualibet eaꝝ: seqt in ꝓnia nēcia vtute ꝓpria ꝑmissaꝝ.

Quantū ad 2ᵐ fit ꝯ rñsalis hec. hec diffō sic exposita est bona descriptio seu diffinitio qd nois huius termini syllī vocalis ꝓbat sic. diffō que cōuertit cū diffinito ⁊ ꝑ accidētalia expriměs essentiā diffiniti ⁊ ipsum distinguit a quonis alio est bona diffō eius seu descriptio qd nois. ista est hmōi. ergo ipsa est bona descriptio. discursus est bonus: ⁊ maioꝛ pz ꝑ ꝑᵐ notabile. minoꝛ declarat ꝑ: qꝛ ista diffō cōuertit cū diffinito. patebit soluēdo rōnes in ꝓriū factas. lz ꝙ ipsa expriměs essentiā diffiniti ꝑ accidētalia. pz: qꝛ describit syll'm ꝑ terminos cōnotātes extrinseca.

R

diffō 4ª

com. 17

Diffō vtutis

Diffᵗᵘᵐ 2ª

Q

P

A nā cū sylls ꝓueniēter capiat ꝑ pmissis: ꝗ nō est de eius integritate: ⁊ tñ ista diffō dat ꝑ terminos ꝓnotatiuos: ⁊ breuiter oēs termini in descriptiōe positi sunt termini cōnotati. Siāt sylls capet ꝑ totali ꝓcessu cōposito ex pmissis ⁊ ꝗ ne: adhuc ista diffō daret ꝑ accñtalia qñ dr in qua qbusdā positis, ⁊ certū est ꝙ isti termini sunt accidētales. ſz ꝙ ista diffō distinguat sylls a quis alio declarat. nā ꝑ b ꝙ dr est ofo. differt sylls vocalis a rebus ad ex ⁊ a singulis qualitatibus seu rebus que nō sunt voces ⁊ a vocibus incōplexis: ⁊ ꝑ b qō dr. hypothetica. in qua qdem positis differt sylls a singulis ꝓpōnib⁹ cathe^cat. ꝑ b qō dr. aliud in voce ⁊ signatione. differt sylls ab argumētatione qua arguit a copulatiua ad alterā eius partē ⁊ ab expo^b ad expositam. ꝑ hoc ꝙ dr ex nēcitate. differt sylls ab inductione que nō est ꝓnā nēcia. nā ꝓter singulares aliquē alie ꝓpōnes exprimunt: ⁊ tūc nō est ꝓprie inductio de quo magis vr in 2° huius. ꝑ hoc ꝙ dr: eo ꝙ b sunt. differt sylls ab exemplo ⁊ ab empti^t que non inferunt ꝓnis virtute significatiōis: vel alicuius alterius. Hec de secundo.

B **His premissis** rñdet ad rōes ꝓncipales. ¶ Ad p^am qñ dr soli⁹ icōplexi est diffō. ꝓcedo loquēdo tñ de diffinito ꝓpinq: ſz de diffinito remoto nō opz. ¶ Ad minorē ꝓcedit ꝙ ois sylls est cōplexus. ⁊ qñ infert igit nullius sylli est diffō capiēdo subm ꝗnis ꝑsonalr, ⁊ sicut capit in minore ꝓceditur ꝗ tādz de diffinito ꝓpinquo: ſz si teneret mālr negaret discursus: qr mutaret suppō subti ꝗnis: cū in ꝗne supp' ꝑsonalr. vñ breuiter hui⁹ termini. sylls est diffō tandz ō diffinito ꝓpiquo: sed sylloꝝ signatoꝝ ꝑ ipsum est diffō tādz diffiniti remoti. ¶ Ad confirmationē cū dr. nullius accñtis est diffō. verꝝ est de diffinitiōe qditatiua: sed de descriptiōe vel diffinitione qd nois nō opz. ¶ Ad 2^am rōnē cū dr. nulle orones sunt ofo. negatur maior. Ad ꝓbōnē: qr nulli hoies sunt hō. dr ꝙ nō est similē: qr iste terminus homo nō signat nisi vnū solū hoiez: ⁊ nullo mō plures in cōi loquela. Sz iste termin⁹ sylls nō solū vnā oronē signat: ſz ēt plures orones ꝓiūctas ꝓsueuit signare ⁊ iō rō nihil ꝓcludit. ¶ Ad 3^am qñ dr ꝙ pmissis positis ꝗ pōt nō inferri. ꝓcedit: ⁊ qñ infert. ꝗ male dr ⁊ ex necessitate dr. ꝓcedit ꝓnā ⁊ ꝓnis: ſz ari. itellexit ꝑ ly necessitate. facit sensum cōpositū. ſ. aliud seqt in ꝓnā nēcia: ⁊ ō b nō arguit rō. ¶ Ad 4^am negat ꝙ ꝗ nō seqtur eo ꝙ pmisse sunt. Ad ꝓbōnē ꝓcedit ꝙ qñ ꝗ format pmisse nō sunt: sed fuerūt. dr ꝙ pmisse itelligunt manere ⁊ esse cāe formationis ꝗnis spālr cuz tps pñs sit diuisibile in quo format sylloꝝ ismus. negatio neganda est. igit hec ꝓpō: qr qñ ꝗ format ampli⁹ pmisse nō sunt. ¶ Ad 5^am cū dr. diffō nō cōperit omni ꝓrēto sub diffinito. negat. Ad ꝓbōnē. qñ dr ꝙ nō cōperit emp^n. ꝓcedit ⁊ negat ꝙ emp^m est sylls. Ad ꝓb ꝗ post^o dr. ꝙ ista lra est corrupta. ſ. vbi dr emp^m est sylls: qr deberet esse emp^m fere est sylls. vñ forsan ꝙ ista br auctas
C ex vitio trāslatoris. Alio mō pōt dici ꝙ dictū ari. sic exponit. ꝙ emp^m est vere sylls impfect⁹: ſz nō est sylls. ¶ Ad vltimā negat ꝙ ista diffinitio cōuenit alijs a diffinito. Ad p^am ꝓbōnē negat ꝙ ꝓueniet inductiōi: qr inductio nō infert positis fing^b vl'e in ꝓnā nēcia saltez si ibi affirmat ꝑ tactū fuit in declaratiōe ꝗnis. vel dr ꝙ nō infert vl'em virtute dispōnis singularium. ēt nō ꝓueniet ei vltima particula ſ. eo ꝙ hec sunt. ¶ Ad 2^am ꝓbōnē qñ dr ꝙ ꝓueniet argumētatiōi qua arg' ab expo^b ad expositā. negat ⁊ cā est: qr ly expositā fit alia ab expo^b in voce. nō tñ est alia signatiōe. ⁊ sic nō infert aliud ab eis que posita sunt. ¶ Ad 3^am ꝓbationē negat ꝙ ꝓueniet argumētationi qua arg' ab añte copulatiuo ad aliud ꝓnis. sicut oz hic. soz. currit ⁊ asinus currit. igit homo mo' ratio est: qr ly qbusdā positis aliud seqtur in ꝓnā nēcia. tñ hoc non est: eo ꝙ hec sunt: qr non sequitur virtute dispōnis premissarū: sed magis gr'a significationis terminoꝝ. ratio vel auctas ꝓbi post oppositū est ꝓ conclusione. Et hec de questione. Qō. vj. E

¶ Questio ista mouetur super textu eodem ⁊ capitulo.

Verit 6°. vtrū sylls simplr/sit genus ad sylls dia^cum ⁊ demonstratiuū? Et arg' ꝗ. ꝙ sic aucte ari. in fine primi capli. ꝓmi top. vbi postq̄z descripsit sylls dia^cum ⁊ demōstratiuū. dixit aūt spēs sylloꝝ hec sunt. in qua aucte manifeste inuit ꝙ sylls dia^c⁹ ⁊ demōstratiu⁹ sunt species sylli simplr. ¶ 2° sic. sylls simp' ꝑdicat in qd de sylloꝝ demōstratiuo ⁊ dia^c: ⁊ sylls dialectic⁹ ⁊ demōstratiu⁹ differūt spē. ꝗ sylls simplr est gen⁹ eoꝝ. ꝓnā tz ꝑ diffinitionē gēis. añs ꝑ ꝑ^a pte pz. nā si querat qd est b demōstrato sylloꝝ dialectico aut demōstratiuo bñ dr. b est sylls. ſz 2^a ꝓs añtis pz. nā sylls dialectic⁹ ⁊ sylls demōstratiu⁹ plus differūt q̄z duo sylli dialectici. ſz duo dialectici sylli differūt numero. ergo sylls demōstratiu⁹ ⁊ dia^c⁹ dr^nt plus q̄z numero: ⁊ vltra. ꝗ differūt spē. ꝓnē sunt note: ⁊ añs ꝑ ꝑ^a pte vr esse notū ⁊ ēt ꝑ 2ª pte. ¶ 3° sic. sylls simplr vel est genus ad b vel totū in mō ad ea: ſz nō est totū in mō ad ea. ꝗ est genus ad ea. ꝓnā tz. maior nota est de se. minor declarat. ꝑ: qr totū in mō est terminus capt⁹ sine addito vel deteriatione. mō hoc totuz sylls simplr nō est terminus capt⁹ sine addito. ꝗ nō est totū in mō. 2° totū in mō oz verificari de suis partibus. pz ꝑ Petrū hispanū modo b totū. sylls simplr nō verificat de sylloꝝ dialectico nec demōstratiuo. ꝗ cē. ꝓnā tz ⁊ maior. minor declarat: qr ista est falsa. sylls dialectic⁹ est sylls simp'. pz hoc: qr sylls simplr dr sylls nō ꝗctus. mō sylls dialectic⁹ est sylls ꝗctus. ꝓ similiter declarari posset hāc esse falsam. syllogismus demonstratiuus est syllogismus simplr. F

Oppositum arg'. qr si sylls dialectic⁹ ⁊ demōstratiuus essent spēs sylli simplr: seqret ꝙ ad libzū post^or spectaret determinare de sylloꝝ dialectico ⁊ demōstratiuo. ꝓnā tz: qr in eadem scia est gēis ⁊ suarū spēciez ꝓsideratio. mō in lib° prioꝝ ꝓsideraf de sylloꝝ simplr. falsitas ꝓnis est manifesta: qr ꝑbs de ꝑdictis non considerat in dicto libro: sed in libris posterioꝝ ⁊ topicoꝝ. B

¶ In qōne erūt tres articuli. In ꝗ pmittēda sunt aliq̄ nōbilia. 2° ad qōnē ē notādū. ⁊ 3° mouebat q̄dā dub° ⁊ solueb.

Quantū ad p^m. ꝗ nota ꝙ sicut dictū est prius. iste terminus simplr non est de terio in proposito eius huius termini sylli: ſz potius locutiōis nre. q̄rere eni an sylls simpliciter est: est q̄rere an iste terius sylls sine addito capt⁹. ¶ 2° est notandū ꝙ sylls oz ꝗhi ad suā spēm ꝑ drias formales ⁊ nō mālēs. Rō est hec: qr in mā bñ ꝓueniūt plures spēs: in foīa aūt nō. vñ dria spe^ci sup^or est a pte forme. 10. metaph. ex^n hui⁹ aial ꝗhit ad hāc spēz homo ꝑ hāc driam rō que est formalis. ¶ 3° est notādū: ꝙ forma sylli dr eē modus ⁊ figura. vñ qcūq̄z sylli ex qbuscūq̄z terminis cōpositi in ꝓmo mō ꝓme figure dñr eiusdem forme. Corñ. 12

¶ Materia aūt sylli dr esse ipse pmisse ⁊ termini ex qbus ipse cōponunt. ¶ 4° est notādū: ꝙ sylls esse oyalecticuz. tz se ex parte pmissaꝝ. nam sylls cuius premisse sunt ꝗnis ꝓbatiue dr dialecticus. similiter syllogismum esse demonstratiuuz. nā sylls cuius pmisse sunt ꝑ se note necessarie ⁊ immediate dicitur demonstratiuus. Hoc de primo. D

Quantū ad 2^m sit p^a ꝗ hec. iste terminus sylls/non est genus ad hos terminos sylls dialectic⁹ ⁊ demōstratiuus. ꝓbat b. genus oz attrahi ad suaz spēm ꝑ drias formales. pz ꝑ 2^m notabile. ſz esse dialecticū vel demōstratiuū nō sunt drie formales ſz mālēs. ꝗ nō ꝗhūt hūc terminū sylls ad suas spēs. ꝓnia tz. ⁊ minor pz ꝑ primuz notabile. ꝑ sylls dialecticus ⁊ demōstratiu⁹ capi in ꝗ mō p^a figure: vel in aliq̄ alio eiusdē figure sunt totalr eiusdem forme. vt pz in 3° notabili. ¶ 2° ꝓclo est hec. iste terminus sylls capt⁹ sine addito: ⁊ alij sunt idē terminus capt⁹ cū addito. ergo est totū in mō ad alios terminos. ꝓnia tz ex locis dialecticis. añs est notū de se. Correlarie sequitur ex

J bis ꝯnibus ꝙ iste terminus syll's se hz ad ꝑdictos terios sicut iste terminus aial ad aial albũ ⁊ aial nigrũ. 2° seqt ꝙ non oz syll'm dialecticũ ⁊ demonstratiuũ inesse syll'oꝝ differre spẽ. nã si fiat in eodez modo eiusdem figure. tũc sunt eiusdem speciei specialissime. Hec de secundo articulo.

Quantũ ad 3m aliqs dubitaret que sunt spẽs huius termini syll's. Rñdeo ꝙ si iste terminus. a. imponeret ad significãdũ oẽs syll'os prime figure. ⁊. b. ad significãduz oẽs syll'os 2ᵃ figure. ⁊. c. ad significãdum oẽs syll'os 3ᵃ figure. tũc isti termini essent genera huius termini syll's ⁊ haberẽt sub se spẽs specialissimas. vt iste terminus. a. tñ significaret oẽs syll'os ꝑmi modi prime figure. ⁊ sil'r alios termios specificos significãtes syll'os ceteroꝝ modoꝝ ꝑ' figure. ⁊. c. respectu 3ᵃ. Hec de 3° articulo.

Ad rõnes. Ad primã. s. ad auctẽ pbi. p° topi. oz ꝙ ibi aristo. accepit spẽm ꝓ toto in mõ. ⁊ auctas nõ est ꝯ dicta. ¶ Ad 2m ꝓcedit ꝙ syll's predicat in qd de predictis. sicut iste terminus aial ꝑdicat in quid de aiali albo ⁊ nigro. ⁊ ad minorẽ oz ꝙ nõ opz syll'm dialecticũ ⁊ demõstratiuũ differre specie. sicut pz ex dictis. Ad ꝓ-
k bationẽ: qñ oz ꝙ syll's dialecticus ⁊ demõstratiu⁹ plus differũt q̃z duo syll'i dialectici. oz ꝙ si fiãt in eodẽ mõ nõ differũt plus ex parte forme: lz bñ plus differãt ex parte materie. ⁊ iõ cũ a forma sumat spẽs. sicut duo syll'i dialectici in eodẽ mõ facti dñr eiusdẽ spẽi: ita debẽt dialecticus ⁊ õmõstratiuus eiusdẽ spẽi appellari. ⁊ iõ rõ nõ ꝓcedit. Eodẽ mõ argui posset ꝙ hõ albus ⁊ hõ niger differrẽt: ⁊ differrent plus q̃z duo boies albi: q tñ differũt numero. sz ad oẽs tales modos arguẽdi oz dici ꝙ formal'r seu eẽntial'r nõ plus differũt. ⁊ iõ sunt eiusdẽ spẽi essentialis: sz mãl'r seu accidẽtaliter bñ plus differũt. ⁊ iõ sunt diuersaꝝ spẽꝝ accñtaliũ. ¶ Ad 3m qñ oz ꝙ syll's simpl'r est genus ad ista vel totuz in mõ. hoc ꝓcedit. ⁊ negat minor ꝙ nõ fit totum in mõ ad
l ea. Ad ꝓbõnẽ ꝓcedit ꝙ totũ in mõ oz esse captũ sine determinatione: ⁊ oz ꝙ iste terminus simpl'r nõ est hic determinatio huius termini syll's: sed mõ loquẽdi vt dicebat in ꝑ notabili. ¶ Ad 2m ꝓbõnẽ ꝓcedit: ꝙ totũ in modo oz verificari de suis partibus trãseat minor qua oz: ꝙ ista non est vera. syll's dialecticus est syll's simpl'r: ⁊ iõ cõcedit ꝙ hoc totũ. syll's simpl'r non est totũ in modo ad predictos terminos: sed bene cũ hoc stat ꝙ iste terminus syll's sit totuz in modo ad eos. naz ly simpl'r nõ est determinatio huius termini syll's. vt ante dictuz est. ¶ Ratio post oppositum est ꝓ dictis. Hec de questione. Questio. vij.

¶ In toto aũt esse alterũ altero ⁊ de omni predicari alterum altero ⁊c. Capitulo eodem.

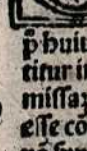

Qerit 7°. vtruz oꝝ bonus syll's regulet ꝑdici de oi: vel ꝑdici de nullo. Arguit ꝑmo ꝙ non. syll's expositorius est bonus syll's: ⁊ tñ nõ regulat ꝑdici de omni vel ꝑdici de nullo. ergo ⁊c. ꝓñia tz. maior suppoit a ꝑbo ꝑ huius capꝝ 2° in ꝑbõne istius ꝯnis. ꝙ vñs negatiua ꝓuertitur in terminis. minor pz: qz in syll'o expositorio nulla ꝑ-
m missaꝝ est vñs. ¶ 2° fic. ꝑn' syllogismoꝝ regulatiua debẽt esse cõplexa. sz dici de omni ⁊ dici de nullo sunt icõplexa. g nõ sunt ꝑncipia regulatiua syll'oꝝ. maior pz: qz cũ syll's fit quoddã cõplexum: ꝑn' ꝑbatiuũ eius: seu ẽt regulatiuũ oz esse cõplexum: attẽto ꝙ incõplexũ nihil ꝑbat. minor manifesta est de se. ¶ 3° fic. syll'i 2ᵃ figure ⁊ 3ᵃ figure sunt boni: ⁊ tñ nõ regulant ꝑdici de omni: nec ꝑdici de nullo. ergo ⁊c. ꝓñia tz. maior pz ꝑ ꝑbm in lra. minor declarat: qz si ipsi regularent ꝑdici de omni ⁊ ꝑdici de nullo. tũc essent syll'i ꝑfecti: cui⁹ oppositũ pz ꝑ ꝑbm in lra. ¶ 4° fic. iste est bonus syll's. aliqꝝ aial est hõ. aliqꝝ risibile est illud aial. ergo aliquod risibile est hõ: ⁊ tñ nõ regulatur ꝑ aliqꝝ istorũ. ergo ⁊c. maior pz: qz nusq̃z repitur instantia. minor pz: qz in ipso
n nulla ꝑmissaꝝ est vñs. ¶ 5° fic. syll's hypotheticus est bonus: ⁊ tñ non regulat ꝑdici de omni: vel ꝑdici de nullo. ergo ⁊c. ꝓñia est nota ꝑ' pars añtis pz: qz iste syll's est optimus. si asinus volat asinus hz alas. sed nullus asinus hz alas. g nullus asinus volat. eodẽ mõ est de his syll'is hypotheticis. minor est nota de se. ¶ 6° si fic. sequeret ꝙ vbicunq̃z esset dici de omni ⁊ dici de nullo eẽt bonus syll's. ꝓñia tz: qz ibi essent ꝑn' bonoꝝ syll'oꝝ reg'. falsitas ꝓñtis declaratur ꝑ: qz nõ seqtur. hõ est aial ⁊ risibile est hõ. ergo risibile est aial. ꝑmisse enim sunt vere: ⁊ ẽt ꝯ: ⁊ in maiore esset dici de omni: qz nihil est sumere sub subto de quo predicatum nõ dicat. ꝙ syllogismus nõ valeat. pz ꝑ ꝑbm ꝑ hui⁹. secõ: qz iste syllogism⁹ nõ vz. oꝝ hõ est aial. nullus lapis est hõ. ergo nullus lapis est aial. pz hoc ꝑ ꝑbm capꝝ 3° libri primi. ⁊ tñ in eo est manifeste dici de omni ⁊ dici de nullo.

In oppositũ est ꝑbs ꝑ huius capꝝ 3°. ⁊ pót ꝓbari rõne fic. Oꝝ syllogismus est in aliqua triũ figurarũ. pz hoc ꝑ ꝑbm primo huius tractatu 7°. mõ si fuerit in ꝑ': tũc manifeste regulat ꝑdici de omni: vel ꝑdici de nullo: prout ꝑbs dicit in lra. si aũt fuerit in 2ᵃ: o vel in 3ᵃ: tunc regulat ꝑdici de omni vel ꝑdici de nullo occulte. ꝑ reductionez ad quatuor primos modos ꝑ' figure expimit hoc ⁊ manifestat. eodem modo posset argui de syllogismis predicte figure indirecte concludentibus.

¶ In ista questione erunt tres articuli. In primo videndum est quid sit dici de omni ⁊ quot modis dicatur. In 2° ponẽda sunt notabilia conclusioni deseruientia. In 3° respondendum est ad questionem.

Quantũ ad ꝑm describit dici de oi fic. Dici de omni est qñ nihil est sumere sub subto qn ꝑ ꝓpositionẽ ꝑdicatũ de eo vere denotet affirmari. vt oꝝ homo est aial: sed dici de nullo fic describitur. qñ nihil est sumere sub subto de quo predicatũ ꝑ ꝓpositionez denotetur vere negari. Et he due descriptiones possunt breuiter ⁊ planius verbis cõprehendi: sic dicendo. Dici de omni: vel dici de nullo nihil est aliud q̃z predicatũ dici. i. predicari descẽdo siue affirmatiue siue negatiue. ¶ Secũdo est notãdum. ꝙ dici de omni est duplex quoddam prioristicũ ⁊ est iaz descriptũ. aliud posterioristicũ ⁊ est predicatũ vere affirmari de quolibet suppposito subiecti ⁊ pro quolibet tpe. vt oꝝ homo est aial: ⁊ sic ꝓpositio vñs falsa nõ est dici de omni. patet per ꝑbm primo post' capꝝ. 4°. de illo nihil est ad presens sed de primo. Et hec de primo articulo. Quid sit dici ꝯ omni. p

Quantũ ad 2m est primo notandum. ꝙ titulus qõnis intelligit de syll'is cathegoricis ⁊ nõ de hypotheticis esse ad ꝓñs. ¶ 2° est notandũ. ꝙ titulus intelligit de syll'is cathegoricis cõpositis ex terris cõibus. puta de nõ expositorijs: nec ad ipsum reduc⁹. Cã istoꝝ notabilium est: qz Aristo. de predictis syll'is loquendo de dici de omni ⁊ de dici de nullo nõ loquebat. Addi oz ꝙ titulus intelligit de syll'is ꝓcl'onib⁹ ꝯnẽ de mõ loquẽdi ꝓsueto. sicut sunt ꝓpões in q̃bus ꝑdicatũ seqtur copulã. de alijs eniz nõ curat Aristo. ¶ 3° est notandũ: ꝙ lz dici de omni contineat incõplexum: tñ ꝑ ipsuz intelligit hoc ꝑn' cõplexũ: qd affirmat de subto distributo: affirmatur ẽt de quolibet
a sub ipso ꝓtẽto: ⁊ ita intelligi oz in cõi locutione oũ syll's tz ꝑdici de omni vel ꝑdici de nullo. Hec de 2° articulo.

Quantũ ad 3m fit prima ꝯ ista. primus modus ⁊ tertius ꝑ' figure tenẽt seu regulant expresse ꝑdici de omni. ꝑbat fic. nã ipsi ꝑbant ꝑ istã 2m: ꝙ qcqd affirmat de subto distributo. affirmat ẽt de quolibet ꝓtento sub eo. ⁊ ideo cũ in eis maior extremitas affirmatur de subiecto distributo. oz ẽt ꝙ de quolibet affirmetur sub ipso medio ꝓtẽto. ⁊ ideo iste syll's est optimus. omne. b. est. a. ⁊ oẽ. c. est. b. ergo oẽ. c. est. a. significat enim maior ꝙ oẽ qõ est. b. sit. a. ⁊ ex ꝓñti ꝙ de quocunq̃z oz. b. oz. a. ꝑ diffõnem dici de oi. ⁊ ideo qz de oi. c. oz. b. in minore ꝓ oꝝ ꝙ. c. dicat

A de.a.eodẽ modo declarari posset ō tertio mō pme figure.
¶ 2ª ḡ est hec.scōs modus ⁊ 4ª p' fig' manifeste tenet per dici de nullo.nā regulant p b pn'''.qcqd negat de subto distributo et negat de qlibet ptēto sub eo.ḡ tenet per dici de nullo.aīs p3.nā cū i istis syllis dcis.maior sit vlis neg'.vt nullū.b.est.a.ipa figiat q nihil eo de q dī.b.sit.a.p diffinitiōez ipsi dici de nullo.cū igr de oi vel de aliq.c.dicatur minor dōo.oē.c.vel aliqō.c.est.b. sequit euident q nullū c.est.a.in scdo mō.vbi.b.de oi.c.affirmat:⁊ q.c.nō est.a. in 4ª mō.vbi.b.de oi.c.affirmat. ¶ 3ª ḡ est hec.syllī scde ⁊ 3ª figure nō tenet exprsse p dici de oi:nec p dici de nullo.declarat de scda figura q ad pmū modū.nā arguēdo sic.nullum.b.ē.a.oē.c.est.a.ergo nullū.c.est.b. arguitur in pmo mō scde figure.⁊ nō t3 syll's per dici de nullo.nā sub subiecto distributo maioris nō capitur subm in minore:sed magis sub pdicato.ḡ nō tenet talis syll's per dici de nullo.tenet ꝯna:qr dici de nullo tenet se ex parte sbti ⁊ nō ex parte
B pdicatiq ad distributionē.aīs notum est de se.Similr declarat de pmo mō 3ª figure.vt si arguat sic.oē.b.est.a.omne.b.est.c.ergo aliqō.c.est.a.arguitur in pmo mō 3ª figure ⁊ nō regulatur syll's per dici de omni.nā sub sbto distributo maioris nō capit subm in minore:qr ipm subm manet sbm.ergo iste syll's nō pficit per dici de oi.ꝯna est nō.aīs p3 de se. Eodẽ mō posset declarari de singulis alijs modis 3ª figure:etiā scde:⁊ de modis pme figure idirecte ꝯclub'.
¶ 4ª ꝯclusio est hec.dicti syllī regulātur per dici de oi:vel per dici de nullo indirecte.patet:nā ipsi per ꝯuersiōes propōnū ad aliquos per impossibile reducunt ad modos pme figure qui exprsse regulātur per dici de oi:vel p dici de nullo:vt dcm est pus.ergo indirecte pficiunt per dici de omni:vel per dici de nullo.ꝯnia tenet.aīs p3 per pbm i lka.
Quid sit regulari p dici de oi.
¶ Sed aliqs qreret:qd est syll'm regulari p dici de oi:vel per dici de nullo.dī.q dici de nullo est sub sbto distributo maioris cape sub in minori.sicut fit in quatuor pmis modis pme figure. Sed syll'm occulte seu directe teneri p dici de omni nō est aliud q in eo nō expresse sub distributione subti maioris capi sub in minore:sed tamē reductiue reducunt ad talē syll'm.sicut in syllogismis scde ⁊ 3ª figure.
C ¶ Et ex his sequitur 5ª ꝯclusio ⁊ responsalis:q ois syll'us cathegoricus factus in terminis cōmunibus ii nō expositus:nec reducibilis ad ipsum concludens ḡnem de modo loquēdi ꝯsueto regulatur per dici de omni:vel per dici de nullo.probatur.nam syll'i pme figure directe concludētes regulantur per dici de oi:vel per dici de nullo idirecte seu imanifeste.patet per quartam ḡnem. Hec de tertio.

His premissis rndet ad rōnes. ¶ Ad pmā cū dī de syll'o expositorio p3 q de isto nō loquebat ph5 p 2ª articulū:sed de illis videbit in sequenti qōne. ¶ Ad 2ª'' qñ dī.pn' regulatiua syll'orū debēt esse cōplexa.dicit q per ea itelligunt complexa.s.hec.qcqd affirmat de subto distributo:affirmat etiā de eo sub ipso sumpto:⁊ ista dcā sunt in scdo articulo.⁊ ideo nihil phibet ea ē regulatiua syll'orū. ¶ Ad 3ª'' qñ dī.q syll'i 3ª ⁊ 2ª.
D nō regulant ⁊c.negatur. Ad pbationē ꝯcedit:q si regularentur nō indigerent reductione ad pmā figurā:imo eēnt syll'i pfecti.dī q b est verus si regularētur exprsse:sed quia occulte regulantur nō est incōueniens q reductione indigeant vt reductio occulta pbetur per manifestam. ¶ Ad quartā ꝯcedit:q iste syll's est bonus.aliqō aial est hō. aliqō risibile est illud aial.ḡ aliqō risibile est hō:sed dī q ille reducibilis est ad expositorīū.ideo nō est necē per dici de oi regulari:⁊ de illis nō locut' ē Ap.vt p3 p 3ª''' articl'm.
¶ Ad quintā ꝯcedit:q iste syll's hypothetic' est bon':si asinus volat ⁊c.ꝯcedit et q non regulat per dici de oi:nec per dici de nullo:nec b est iconueniēs.nā Aris.dcm suum itellexit de syllis cathegoricis.p3 etiā ex eodem articulo.
¶ Ad sextā.si sic sequeret q vbicūq esse dici de omni ⁊c.
ꝯceditur ꝯna ⁊ ꝯnis:dū tamē p illud dici de omni vel p dici de nullo syll's debite regulet. Ad ipbationē ꝯntis cū dī:sequeret q iste syll's esset bonus.hō est aial.rifibile est hō.ḡ rifibile est aial.negatur. Ad pbōnē negatur q in minori fit dici de oi:ꝯcedit tñ q nihil est sumere sub subiecto de quo pdicatum nō dicatur.sm b tamē nō denotat ppō de oi:qr ppter coꝛrñdentiam distribuitur.⁊ ideo in ea nō est dici de oi. Ad scdā3 pbōnē ꝯcedit q iste syll's nō valet. ois hō est aial ⁊c.ꝯcedit et q in maiori est dici de oi:⁊ in minori est dici nullo:t3 syll's p ea nō regulatur:⁊ ideo ipse nō valet:qr nō regulat.p3:qr sub distributiōe maioris:nec exprsse nec occulte capit sb in miori. ¶ Ratio post oppositū est pro vltima ḡne.⁊ sic est finis. Qõ. viij.

¶ Questio ista est mota consequenter propter primum argumentum superioris questionis.

Queritur 8ª.vtrum syll's expositorij affirmatiuus valeat in oi figu'.
¶ Arguit pmo q nō:qr qlibet bon' syll's affirmatiuus o3 regulari p dici de oi.syll's expositorius affirmatiuus nō regulatur per dici de oi.ḡ ⁊c.discursus est bon'.maior videt ē ē pbi p hui' cap 3ª.minor p3:qr in syll'o expositorio nulla pmissa v est vlis.
¶ Secūdo qr nō sequitur.aial est hō.asinus est aial.ḡ asinus est hō:⁊ tamē hic est syll's expositorius.ḡ ⁊c.maior ē nota de se.minor p3.nā pn' per qō t3 syll's expositorius videtur esse hoc:quecūq conueniunt in vno tertio ꝯueniūt inter se.mō sm b ille syllogismus nō regulat put p3 iruēti.
¶ 3ª sic.si sic.tunc ex puris particularibus valeret syll'us.ꝯnis est contra pbm pmo huius.pbat ꝯnia arguēdo expositive in scda figura sic.aliquod animal est Joannes.aliquis hō est.Joānes.ergo aliqs hō est aial.iste est ex puris pticularib' ⁊ esset bonus si expositorius in oi fig' valeret.
¶ 4ª si sic.seqt q in 2ª fig' valeret syll's affirmatiu'.ꝯnis est ḡ pbm p hui' cap 4ª.⁊ ꝯna declat sic pus i rōne pcedēte.
¶ 5ª sic.nō sequit.ista eēntia diuina est pr:⁊ ista essentia diuina est filius in dīnis.ḡ filius in dīnis est pr.pmisse enim sunt vere:⁊ ḡ est hereticā:⁊ tamē hic est syll's expositor'.
¶ Sexto sic.nō sequit.iste homo est sor.demōstrato sor.⁊ iste hō est plato.demōstrato platone.ḡ plato est sor.pmisse eni sunt ve ⁊ ḡ falsa:⁊ tñ hic vī ē syllogism' expositor'.
¶ Septimo non sequitur.iste homo vel asinus est asinus: iste homo vel asinus est homo.ergo homo est asinus.conclusio est falsa:⁊ pmisse vere:quelibet autem premissarū potest declarari sic.asinus est asinus.ergo iste hō vel asinus est asin'.ꝯnia tenet a pte disiūcti ad snū totū disiunctū est ꝯna bona:tñ hic videt esse syllogism' expositor'.
¶ 8ª sic.isti' bois oculus est dexter:⁊ isti' bois oculus est sinister.ḡ sinister est dexter.ꝯclusio enim est falsa:⁊ pmisse vere:⁊ tamen videtur esse syllogismus expositorius.

Oppositum est de intentione phylosophi.capitulo secundo.
¶ In ista qōne erunt tres articuli. In pmo videbitur de pncipio per quod tenet syll'i expositorij affirmatiui. In secundo videbunt conditiones ad hoc q aliquis sit syllogism' expositor' requisite. Et in tertio respondebitur ad qōne.

Quantū ad pmū est notādum q pncipiū p qō tenet syll'i expositorij affirmatiui est hoc.quecūq sunt eadem vni 3º:sunt eadem inter se:qō potest bene ⁊ male intelligi:⁊ ideo pro eius itellectu sit p' ppositio hec.
¶ Ista ppositio sicut iacet non est vera.patet:quia sumit q aliqua sit eadem vni tertio.⁊ hoc est simpliciter falsum: cum omnia duo entia mūdi sint a quolibet tertio diuersa.
¶ Scda est hec.q si intelligat sic.quicūq duo termini cōiungunt in eodẽ 3º termino ꝯiungunt iter se.est falsa.p3:qr isti termini hō ⁊ asinus cōiungunt in hoc 3º termino aial. vt aial est hō:⁊ asin' est aial:⁊ tñ non ꝯiunguntur inter se.
¶ 3ª est.q si itell'at sic.q quicūq duo termini ꝯiungūt in

eodem termino singulari ⁊ discreto pro eodē sup^t comun gunt inter se adhuc est falsa. patet: qr ista est vera. ista eēntia diuia est pater: ⁊ ista eēntia dina est filius in diuinis: ⁊ tñ filius in diuinis nō est pater. ergo isti termini ꝯiungun tur in vno 3° termino discreto: ⁊ tñ nō ꝯiunguntur inter se. ¶ Quarta est hec. ꝙ si sic intelligatur. quicūq; termini cō iunguntur in eodem tertio termino discreto: ⁊ pro eodem supponente: a quo discreto termino ad vnam de omni est bona ꝓnātia ꝯiungunt inter se. tunc est vera. patet: qr in nullis terminis reperit instātia: ⁊ per ꝯiungi in termino affirmatur. sicut ꝙ si vere in pmissis terminis sic affirment de inuicem: etiam vera erit conclusio. Hec de primo.

Tres cōdi. syllij exposi//torij.

Quantū ad secundum est sciendum ꝙ ad hoc ꝙ syllogismus expositorius affirmatiuus sit bonus tres ꝯditiones requirunt. p^o est ꝙ medium sit terminus singularis ⁊ discretus retētus singulariter. ¶ 2ª est ꝙ ipm accipiat vniuoce seu eodem mō in maiore ⁊ minore. ¶ 3ª est ꝙ ab ipso termino discreto ad vnā ppōnē de omni valeat ꝓnā. vñ ppt defectū p^o. ꝯditiōis nō valet iste syll^s. aial est hō. asinus est aial. g̃ asinus est hō. medium eni ibidē nō est terminus discretus. ppter defectum scde ꝯditionis nō valet iste syll^s. iste hō est sor. demōstrato sor. ⁊ iste hō est plato. demōstrato platone. igit plato est sor. qr mediuz nō tenet eodē mō in maiore ⁊ in minore. Nec ista. sor. est dictio scripta. sor. est termin^ vocalis. g̃ terminus vocalis est dictio scripta: qr lz mediū sit termin^ discretus: tñ nō tenet discrete: nec singulariter. Sed propter defectum tertie nō valet iste syll^s. iste deus est pater. ⁊ iste idem deus est fili^ in diuinis. g̃ filius in diuinis est pater: qr lz in ipso mediuz sit terminus discretus vniuoce ⁊ singulariter retentus: tamen ab ipso ad vnam de oi nō valet ꝓnātia. Et ideo pmisse sunt vere ⁊ ꝯclusio falsa ⁊ heretica. vnde non sequitur. iste deus est pater. ergo oē qd̄ est iste deus est pat^r: spūs. s. eni est iste deus: ⁊ tñ ipse non est pater. Hec de scdo articulo.

Quantū ad tertiuz articulum sit p^o ꝯcl^o hec. ꝓnā est formalis. hec. c. est. a. ⁊ hec. c. est. b. ergo. b. est. a. sed cōtra nō videt eē ꝓnātia formalis. rō est: qr in terminis diuinis retēta ꝯsiū forma nō valet talis syll^us. put patet per vltimum arg^m in scdo articulo factū. Sz imo talis forma videt eē bona in terminis dinis: dū tamē ab illis sing^bis ad ppōnes de oi sit bona ꝓnātia. put tu dixisti in scdo articulo. Rñdeo ꝙ hñ verū est talē ꝓnātiam semp eē bonā: ⁊ hoc quando ab illis sing^bis ad illas de oi valet ꝓnātia. sed ex hoc sequit ꝙ modus arguēdi ex illis sing^bis simpl^r non valet: nisi illi termini significēt tales res real^r. ꝙ ab eis ad illas de oi valeat ꝓnā: ⁊ iste modus arguēdi videt tenere magis ex pte sīgnis termino ꝙ ex pte forme. Et ió non vr eē formalis. ¶ 2ª ꝯcl^o. syll^s expositorius affirmatiuus in pma ⁊ 2ª fig^a ⁊c. nō videt eē formalis. pbat sic pcedens instādo per terminos dinos. ¶ 3^a ꝯ. est. syll^us expositorius stātibus ꝯdōnibus pmis duab^ valet in oibus termis pter q̃z in termis dinis. pz: qr nunq̃z repit instantia. ¶ 4^a ꝯ. syll^s expositorius affirmatiuus valz in oi figura retentis tribus ꝯdōnibus pus positis. pz: qr tz in terminis dinis: ⁊ in nullis alijs pōt eē istātia. ¶ Sed ꝯ. dicēt aliquis ꝙ nō sequit. iste deus est pr: ⁊ iste idē de^ est filius in dinis. g̃ filius in dinis est pr. sunt eni pmisse ⁊ ꝯcl^o est falsa: ⁊ tñ ab illis pmissis ad ppōnes de oi est ꝓnātia bona. nā optie sequitur. iste deus est pr. g̃ ois deus est pr. sil^r iste deus est filius. g̃ ois deus est filius. pz hoc. nā est vnus solus deus sempiternus qui est pr filius ⁊ spiritus sanctus. ¶ Ad istā q̃z uis alij alr dicāt vr posse facillime rñderi supposito ꝙ a termino singulari ad eundē terminum de oi oz valere ꝯsequētia. retēto ipso termino: ⁊ pponēdo sibi hoc totū. omne qd̄ est. vñ si arguat ex ista. iste hō currit. ppō de oi non deberet sic iferri. ois hō currit: sed sic. igit oē qd̄ est iste homo currit. retinēdo eūdem terminū discretuz semp in vlt.

¶ Per ꝗ ad rōnē ꝯcedit ꝙ non sequit. iste deus est pater: ⁊ iste deus est filius in dinis. g̃ filius in dinis est pr. ⁊ quādo dr ꝙ ab ipsis pmissis ad ppōnes de oi est bona ꝓnā. negat hec. loquēdo de ppōnibus pprijssimis. Et qñ dr. bñ sequit. iste de^ ē pr. g̃ ois de^ est pr. dr ꝙ quicquid sit de ꝓnte: tñ ipm nō est ppō de oi huius singular] in vniuersali: ⁊ deberet sic iferri. ergo oē qd̄ est iste deus est pater: ⁊ ita nō est vera. Nā spūs sanctus est iste deus: qui tamē nō est pr. ¶ Circa istas ꝯclusiōes tamē est aduertēdum ꝙ medium huius syll^i debet semp esse solus terminus singularis captus in minore in recto. ⁊ ideo nō sequitur. sor. vel plato ē rome. ergo ens rome est ens parisius. nam medium nō est hic terminus singularis: sed hoc disiunctuz. sor. vel plato. ꝙ sor. scitur rōne termini cōis: eo ꝙ de pluribus verificatur: sed deberet sic argui. sor. vel plato est parisius. ⁊ sor. est rome. ergo ens rome vel plato est parisius ⁊ deberet ituēs ad hoc notabile diligenter attēdere. Hec de tertio.

Ad rationes. ¶ Ad pmam qñ dicit. ois bonus syll^s oz regulari per dici de oi. dr ꝙ ista nō est vera. sed Arist. itellexit istaz mō quo dcm̄ est in pcedēti qōne. ¶ Alit dr ꝓ m alios ꝯcedēdo maiorem: ⁊ negādo ꝙ syll^s expositorius affirmatiuus non sic reg^mur. Ad pbōnē qñ dr ꝙ in eo sunt ambe pmisse singulares. dr ꝙ hoc bñ pōt eē verū: sed requirit ꝙ ab illis singularibus ad vnā de oi sit bona ꝓnātia: put in 2° articulo dcm̄ est. ideo per reductionē regulant per dici de oi: qr ab illis ad vnaz de omni valet ꝓnātia. ꝓtra opi. verū est ꝙ hec solo pōt colorari: sed tñ credo nunq̃z eam Ari. cogitasse: imo ꝙ solus loquebat in auēte allegata de syll^is ex terminis cōibus cōpositis. ¶ Ad 2^m ꝯcedit ꝙ iste syll^s non valet. animal est homo ⁊c. ⁊ negatur ꝙ est expositorius. Ad pbationez qñ dicit ꝙ regulatur per hoc pncipiū: quecūq; sunt eadē ⁊c. dr ꝙ per hoc pncipiū nō debet sic intelligi: sed opz ꝙ per ipm 3^m itelligat terminus singularis modo quo hoc dcm̄ est in pmo articulo: modo isti termini. homo ⁊ asinus non ꝯiunguntur hic in tertio termino singulari: sed cōi. ⁊ ió syllogismus nō est expositorius. ¶ Ad 3^m ꝯcedit: ꝙ ex puris particularibus pōt eē bonus syll^s. dū tñ ꝗ sit expositorie: vel aliq̃ alio mō. postea ponēdo in qōne de hoc q̃rēte. Ad auctāte phi p hui^ dr. ꝙ intellexit ꝙ ex puris particularibus nihil se nisi expositorie: vel alio mō postea ponendo. ¶ Ad quartā cōcedit. ꝙ in scda figura syll^s ex puris affirmatiuis valet expositorie. Ad phm dr. ꝙ intellexit non variare syllogismum vbi mediū esset terminus cōmunis. ¶ Ad 5^m ꝯcedit. ꝙ nō valet talis syll^s. ista eēntia diuina est pater: ⁊ ista eēntia dina est filius in diuinis. g̃ filius in diuinis est pater. ⁊ ratio est: qr 3^a cōditio deficit ꝙ a singularib^ ad ipsas de oi nō valet ꝓnā. nō. n. sequit. ista eēntia diuina est pater. igit omne qd̄ est essentia diuina est pater. ¶ Ad 6^m cōcedit. ꝙ iste syll^s non valet. iste hō est sor. demōstrato sor. ⁊ iste hō est pl^o. demōstrato pl^o. g̃ pl^one ē sor. ⁊ cā ē: qr deficit 2^a ꝯditio supi^ posita: qr ly iste hō. non tenet eodē modo in pmissis. In pma vtitur p sor. ⁊ in 2^a pro pla. ¶ Ad 7^m ꝯcedit. ꝙ iste syll^s nō valet. iste hō vel asin^ est asinus ⁊c. cā est: qr deficit p^o ꝯditio: qr mediū nō est termin^ singularis: sed ꝗ totuz. iste hō vel asin^ sortit nām termini cōis: eo ꝙ de plurib^ ꝓdicat. Sz sic deberet argui. iste hō vel asinus est asinus: iste hō est risibilis. ergo risibile vel asinus est homo. vt medium eēt terminus singularis. vel vt sbm singularit maioris in recto eēt medium in minore. ¶ Eodē mō rñdet ad 8^m cōcedēdo ꝙ iste syll^s non valet. istius hois oculus est dexter. ⁊ istius hominis oculus est sinister. g̃ sinistrum est dextrū: ⁊ cā est defectus eiusdē ꝯditionis. mediū. n. est ꝗ totum istius hominis oculus. quod de pluribus verificat. ⁊ ideo nō est terminus discretus. ⁊ deberet sic argui. istius homis oculus est dexter: ⁊ iste homo est sor. ergo sor. oculus est dexter. vt subiectuz singul^r

A maioris in recto eēt mediũ in minore. ¶ Rõ post oppositum est pro 4ª ōne. Et hec de qōne. Qõ ix.

¶ Questio ista est ꝓnter mota ꝓpter rōnes supius dictam.

Verit 9°. vtrũ syll's expositorius negatiuus valeat in oi figura. ¶ Et arguit pmo q nõ: qꝛ nõ sequit. iste filius in diuinis nõ est pater. iste filius in diuinis est eēntia diuina. g eēntia diuina nõ est pat. ⁊ tamen hic est syllogismus expositorius negatiuus. g talis syll's non valet. pñtia tz. ⁊ maior pz: qꝛ pmisse huius syllĩ sunt vere ⁊ ꝓclusio falsa ⁊ heretica: imo sua ꝗdictoria est vera. s. omnis eēntia diuina est pater. minor est nõ de se. ¶ Scõo sic. si talis syll's esset bonus: vel regreret q pmisse eēnt simul vere ad hoc q conclusio eēt ℣a: vel sufficeret q iste essent successiue vere. nullo istorum modorũ pōt dici. g sequit q talis syllogismus nõ valet. maior pz a sufficienti diuisione. minor declarat. pmo enim nõ pōt dici pmissas reqri simul

B esse veras. nam in syll'o vocali ipse non pñt simul esse: imo maior pcedit ⁊ minor sequit. g nõ pñt simul esse vere: nec pōt dici q' sufficit eas successiue esse veras. nã sic ex pmissis veris sequeretur cõclusio falsa sic arguendo. sor. nõ mouet. que sit vera tẽpore platiõis sue. ⁊ sor. currit. ergo currẽs nõ mouetur. ⁊ sit minor etiã vera tẽpore platiõis sue. tũc manifestũ est: q pmisse sunt successiue vere quelibet tẽpore platiõis sue: ⁊ tamẽ conclusio est simpl'r falsa. q currẽs nõ moueat. ¶ 2° sic. in pma figura nõ sequitur. iste hõ est aial. asinus nõ est iste homo. igit asinus nõ est aial: ⁊ tñ est syll's expositorius. igit ⁊ cõ. pñtia tz. ⁊ maior pz. qꝛ premisse sunt vere ⁊ cõclusio falsa. minor pz de se. ¶ 4° sic nõ sequit in scõa figura. hõ est sor. risibile nõ est sor. igitur risibile nõ est hõ. nec sequit. hõ nõ est sor. ⁊ risibile est sor. g risibile nõ est homo. igitur syll's expositorius negatiuus in scõa figura nullo mõ valet. pñtia tz: qꝛ non valet maiore affirmatiua ⁊ minore necessaria nec ecõtra. añs pz: quia in

C qualibet istarum formarũ pmisse sunt vere ⁊ ꝓclusio falsa. pp° pz. ituẽti. ¶ 5° qꝛ nõ sequitur in 3ª figura. iste homo est aial. iste hõ nõ est equus. g equus nõ est animal. pmisse enim sunt vere ⁊ ꝓclusio est falsa. igit syllogismus nõ valet. ¶ 6° sic istas tres ppõnes falsas. nullus hõ scit. iste tres ppõnes false sunt plura q̃ sor. ⁊ plato scit. g plura q̃ pla. et sor. scit nullus hõ scit: ⁊ tamẽ est syll's expositorius in 3ª figura. g cõ. pñtia tz. maior patz: qꝛ pmisse sunt vere. posito isto casu q sor. solum sciat vnam ppõnem ⁊ plato tres ⁊ q sint tres ppõnes false. tunc. n. maior est vera: quia istas falsas nullus homo scit: cum nihil sciatur nisi verũ. pmo posteriorum. minor est etiam vera: qꝛ iste tres sunt plures q̃ vna. mõ sor. solum scit vnam: ⁊ tamẽ ꝓclusio in eodem casu est falsa. qꝛ ꝓtradictoria sua est vera. s. hec. plura q̃ sor. scit. aliquis homo scit. patet: qꝛ plura q̃ sor. scit. plato scit per casum. cum plato sciat tres ⁊ sor. solum vnam.

cap̃ illo verũ ãt opz esse

D capl'o 5°

In oppositum est pbus in illo pmo. vbi aliqs syll'os 3ª fig' vult pbare p syll'z expositoriũ negatiuũ: q nõ facẽt nisi sup'''ipm esse bonũ.

¶ In ista questione erũt duo articuli. Primo videndum est principium per quod tenent syllogismi expositorij negatiui. Secundo respondendum est ad questionem.

Per qõ prin''tenẽt syll's exp.

Quantũ ad pmum nõndũ est q pncipiuz per qõ hꝫ syllogismi tenẽt est ℔. quando duo termini conueniunt iter se qcqd negatur de vno etiam negatur de alio: ⁊ est verũ: dũ tñ itelligat particularit: qm̃ vl'r nõ esset verum. ¶ 2° est notandũ. q cõditiones requisite ad syll'm expositorium affirmatiuz in pcedẽti questiõe posite: etiã requirunt ad negatiuũ. vt q medium sit singularis singulariter tentus: ⁊ q ab ipso ad vnam de omni sit consequẽtia bona. ⁊ q teneatur vniuoce. Hec de primo.

Quantũ ad scõm sit pª ꝗ hec. iste syll's nõ valet in pª figura directe ꝓcludẽdo minore exñte negatiua. pz p 3''' rõnem factã añ opp'''. Et nõnter dicit dire-

E cte cõcludẽdo: qꝛ indirecte bñ valet: vt optime sequit. iste hõ est aial. asinus nõ est iste hõ. igit aial non est asinus. cã q̃re directe ꝓcludẽdo nõ valet est: qꝛ ex nõ distributo infertur distributus: qꝛ maiore cum sit affirmatiua maior extremitas nõ distribuit: ⁊ in ꝓne eadẽ distribuit: ⁊ intelligit ꝗ arguẽdo in propositionibus de modo arguendi cõsueto.

¶ 2ª est ℔ hꝫ syll's valet in pma figura maiore negatiua et minore affirmatiua ⁊ cõ. pz in 3ª. qꝛ optime sequitur iste hõ nõ est asinus. aial est iste hõ. ergo aial nõ est asinus. vel in tertia sic. iste hõ nõ est asin?. iste hõ est aial g aial nõ est asinus. patet: quia stantibus cõditionib? nunq̃z repit istãtia.

¶ 3ª ꝗ est hec. hꝫ syll's ꝓcludẽdo in ppõnibus de mõ loqn di cõsueto in scõa figura nõ valet. pz per q̃rtam rationẽ factam ante opp''': ⁊ causa est: qꝛ ex nõ distributo iferret' distributũ. Correlarie sequit. q aliquis est modus arguendi qui in scõa fig' valet affir''' ⁊ nõ neg''. pz de syll'o expositorio pdicto in pcedẽti qõne: ⁊ etiam in ꝓcl'one presenti.

F ¶ 4ª ꝗ est hec. q hꝫ syll's in 2ª fig' vel in pª minore exñte negatiua valet ꝓcludẽdo ꝗnẽ de mõ loquẽdi icõsueto: vt bñ sequit. iste hõ est aial. asinus nõ est iste hõ. igit asinus aial nõ est. eodem mõ in scõa. risibile est iste hõ. aial non est iste hõ. igit risibile aial nõ est: eodẽ mõ tñ ponẽdo premissas.

¶ 5ª ꝗ est. q iste syll's in 2ª figura minore existẽte negatiua in ppõnibus de mõ loquendi ꝓsueto ⁊ directe concludendo: non valet. patet: qꝛ nõ sequit. iste hõ est aial. iste homo nõ est equus. igit equ? nõ est aial. vt arguit 5ª rõ añ opp'''.

¶ 6ª ꝗ. est hꝫ syll's in eadẽ figura minore negatiua concludẽdo indirecte: vel propõnem de modo loquẽdi consueto bñ valet. pz: qꝛ sequitur bene. iste hõ est aial. iste hõ nõ est equus. ergo aial nõ est equus. seu etiam. ergo equus animal nõ est. patet: qꝛ stãtib? ꝓdõnib? nuq̃z repit instantia.

¶ Sed diceret aliqs ꝗ ꝗnẽ 3'''. nõ ne bñ seqtur. ois sol est ℔ lucẽs. aliqs planeta nõ ẽ ℔ lucẽs. g aliqs planeta nõ est

G sol: ⁊ tñ iste est syll's expositorius in 2ª fig'. g ꝗ ista nõ fuit ℣a.

¶ Respõdeo cõcedẽdo syll'm: sed nego q teneat ex eo q est expositorius. nam si sit medium terminus aliquis non minus teneret. vt si argueret' sic. omnis sol est mercurius. aliquis planeta nõ est mercurius. ergo aliqs planeta non est sol. est. n. talis modus arguẽdi siue me''' sic termin? cõis siue singularis in 4° mõ 2ª fig'. s. in barocho. ℔ de scõo.

Ad rationes. ¶ Ad pmã ꝓcedit. q iste syll's nõ valet. iste filius in diuinis nõ est pater ⁊ cã. cã est: qꝛ deficit ꝓditio 3ª. qꝛ ab ipsa ad vnã de oi nõ valet pñtia. nõ enim sequit. iste filius nõ est pater. g omne qõ est iste filius non est pater. est enim antecedens verũ: ⁊ ꝓñs flm. nã eēntia diuina est iste filius: nec ipsa est pater.

¶ Ad scõam ꝓcedit maior q requirat pmissas tales syllĩ eē simul veras ⁊ cẽ. ⁊ negatur minor qua dicit. q nullo istorũ modorũ pōt dici. Ad pbõnẽ dicit q requirit q apud in

D tellectiuũ pmisse corrñdẽtes illis cõceptibus pro eodẽ tẽpore sint vere ad hoc q ꝓclusio sit ℣a. Ad ipropõnem qñ dr. q iste pmisse nunq̃z simul sũt adeq̃te: imo qñ est pª non est scõa ꝓcedit hec de vocalibus: cũ ℔ tamẽ stat q iste premisse ab intellectu capiuntur: ac si simul eēnt: eo q mentales quibus ipse corrñdent simul permanent. ⁊ ideo istas mẽtales requiritur simul esse veras saltem si aliquis presens sit qui ad talem syll'm vocalem attẽdat ⁊ eam itẽdat.

¶ Ad tertiam dicitur q ipsa est pro prima conclusione.

¶ Ad 4'''cõceditur qõ arguit: qꝛ est pro tertia ꝓclusione.

¶ Ad quintã dicitur. q est pro quinta conclusiõe. ¶ Ad sextã negat. q iste syll's nõ valet. istas tres falsas. nullus hõ scit: ⁊ iste tres false sunt plures q̃z sor. scit. ergo plura q̃z sor. scit: nullus homo scit: imo dicitur q est syll's optim?.

Ad improbationẽ qñ dicit: q in casu posito pmisse sũt vere hoc cõcedit: sed negat q cõclusio est falsa. Ad pbationem negatur: q sua ꝗdictoria est vera: ⁊ qñ dicitur q hec

plura q̃z sor. scit. aliqs hō scit: ꝛcedit: ꝛz dr q̃ ista nō est sua ꝑdictoria: ꝛ cā est: qr iste termin⁹ plura q̃z sor. scit. in nulla eaꝝ distribuit. si igr petat q̃ sit sua ꝑdictoria. dico q̃ hec. oia plura q̃z sor. scit. aliqs hō nō scit: ꝛ illa est falsa: qr tres falsas nullus hō scit: que tamē sūt aliqua plura q̃z sor. scit. ¶ Rō post opp'm est p 2ᵃ ꝓne. hec de qōne. Qō x.

¶ Uniuersalē autem priuatiuā de eo q̃ est ineē neče est cōuerti in terminis ꝛc. Capitulo scdo.

Onsequenter 10ᵒ queritur. Utrū cōuersio sit possibilis. ¶ Arguit pmo q̃ nō. nā si ꝓuersio esset possibilis. B esset ex eo: qr a ꝓuertēte ad conuersaz est bona ꝓnātia: sed hoc est falsum. igit conuersio non est possibilis. ꝓnātia tz. maior est de se nota. nam ex alio cōuersio nō vr possibilis: nisi qr a ꝓuertente ad ꝓuersam est bona ꝓnātia. minor pz per pbm pmo huius dicētē: q̃ ex vna nihil sequitur. igit ex vna ꝓuersa nō est bona ꝓnātia. ¶ Scdo sic. ipossibile est fieri de subiecto p̄dicatum ꝛ ecōtra. igitur cōuersio est impossibilis. ꝓnātia tenet: qr ad conuersionē requirit q̃ de subto fiat p̄dicatuz. antecedens declaratur: qr si pferat ista propositio. homo est aial: nunq̃z eius sbm pōt fieri p̄dicatum: cum nō possit amplior resumi. ¶ Tz sic. illud est impole cuius ptes sunt ipoles: sed partes ꝓuersionis sunt impoles. igit ꝓuersio erit impolis. maior nota est de se: qr totum nō est aliud q̃z sue ptes: vt dicit Cōmētator. pmo phyſicoꝝ. minor declarat capiēdo hāc conuersionē. omnis homo est asinus. ergo aliquis asinus est homo. certum est enim q̃ iste partes. omnis homo est asinus. ꝛ asinus est homo huius ꝓuersionis sunt ipossibiles. ¶ Cōfirmat sic. ista ꝓuersio nihil aliud est q̃z he due ꝓpōnes. ois hō est asin⁹ ꝛ aliqs asin⁹ est hō. put vr de se apparere. q̃ iste sunt ipoles: ꝛ per ꝓnās ꝓuersio erit impossibilis. ¶ 4ᵒ sic. cōuertens est impossibilis ꝛ non pōt esse. q̃ cōuersio est impossibilis. ꝓnātia tenet: qr ad cōuersionē requiritur cōuertens. ānās pz: qr cōuertere est agere. mō vna ꝓpositio non potest agere in aliam. ergo nulla potest esse cōuertēs. ¶ 5ᵒ si sic. vel illa esset ꝓuersio simplex: vel per accnās: vel p ꝑpositionem. nō pōt dici q̃ sit simplex: qr cōuersio est simplex: imo quelibet est cōposita ex cōuersa ꝛ cōuertēte. nec pōt dici q̃ sit per accnās. nā ꝓuersio dr esse cōposita ex neče est: ꝛ ex ꝓnāti. ppō per se. p̄ post⁹. mō per accnās non est per se. nec. n. nečium: nec pōt dici 3ᵐ: qr Aristo. reputans conuersionē per ꝑpōnem non dari recusat de ea determinare. ¶ Ultimo sic. aliqua est ꝓpositio quā tu non potes cōuertere. q̃ cōuersio est impossibilis. declaratur ꝓnātia: qr si est possibilis: ita bene potes tu quālibet ꝓpōnē ꝓuertendam conuertere sicut quilibet alter. antecedēs declarat de ista demōstrato Petro. tu es Petrus. nam si ꝓuertat sic ꝓpter Petrum. Petrus est tu. ānās est verū ꝛ ꝓnās falsum: ꝛ si sic. Petrus est Petrus: vel ego sum Petrus. nō est conuersio: qr nō fit transpositio terminorum. Similiter est de ista. ego sum Joannes. nam si conuertas eam sic. Joannes est ego illa est falsum: ꝛ si sic. Joānes est Joānes. non est conuersio. ergo aliqua est ꝓpositio quam tu nō potes ꝓuertere.

In oppositū est philosophus capitulo secundo primo huius.

¶ In qōne erunt tres articuli. In pmo ponentur notabilia. In scdo est ꝓuersio describēda. Et in 3ᵒ rndebit ad q̃situm.

Quantū ad pmuz pmo est notādū: q̃ possibile vno mō attribuit rebus ꝛ sic significat tm̄. sicut posse esse. Alio mō ꝓpositiōibus. ꝛ sic possibile dicit ꝓpō sic se hās: q̃ qualiter cūq̃z per eam pro nūc signat: pm eius totalē significationē: ita pōt esse eodē mō necessariū: quādoq̃z attribuit rebus ꝛ sic significat rē que nō pōt nō eē vt dicim⁹. de⁹ est nečius. Alio mō attribuit ꝓpōni: ꝛ describitur sic. nečium est ꝓpō sic se hās q̃ q̃liter cūq̃z per eam pro nunc signat pm ei⁹ totalē significationem: ita neče est esse. ¶ 2ᵒ est notādū: q̃ cōuersio vno mō attribuit rebus extra ꝛ sic proprie est vel transmutatio vnius in alterum: vel de malo in bonum versio vt dicimus: conuersio beati Pauli. Alio mō attribuit terminis: vt dicimus q̃ ꝓpria passio ꝛ suū subm ꝓuertunt. 3ᵒ modo attribuit ꝓpōnibus. vt hō est aial. ꝓuertit in istā. aial est hō. ¶ 3ᵒ est notandum: q̃ cōuersio ꝓpōnū est triplex. aliqua est duarū ꝓpōnuz adinuicem ꝓpter aliquos terminos ꝓuertibiles in eis positos. vt dicimus has conuerti. sor. est homo. ꝛ sor. est risibilis. ¶ 2ᵒ mō attēdit inter ꝓpōnes de eisdē terminis pm apparentē mutationē q̃litatis: ꝛ ista vocat cōuersio in oppositā q̃litatē. vt sortē ꝓtingit currere. igit sortem ꝓtingit non currere ꝛ sic de singulis cōuersiōibus his p̄dictis nihil est ad pnās. ¶ 3ᵒ modo attribuit ꝓpōnib⁹ pm trāspōnē terminoꝝ: puta ꝓpōnibus pticipātibus vtroq̃z termino ordine econuerso: ꝛ de illa est ad pnās. ¶ Ultimo est notandū q̃ hmōi cōuersio est multiplex. aliq̃ enim est simplex. ꝛ aliqua p accidēs. quarū descriptiones videbunt in scdo articulo. ꝛ aliqui addūt ꝓuersionē per ꝓtrapōnē. de qua videatur in q̃stione sibi correspondente. Hec de primo articulo.

Quantū ad 2ᵐ sciēdū est q̃ ad hmōi cōuersionē tres conditōes requirunt. ¶ Prima q̃ sint due ꝓpōnes cathe" vtroq̃z termino participātes. ¶ Scda q̃ ordine econuerso. ¶ Et tertia q̃ vnius ad aliam sit formalis ꝓsequētia. ¶ Ex quo scdo sequit q̃ cōuersio facta per transpositionē terminorum dr sic diffiniri. ¶ Cōuersio est duarum ꝓpōnū cathego" vtroq̃z termino ordine ecōuerso pticipantiū. vnius ad aliam formalis ꝓnātia. ¶ 3ᵒ ꝓportionaliter diffinit cōuersio simplex q̃ est duarū ꝓportionum cathe" eiusdem qualitatis: sed diuerse q̃ztitatis vtroq̃z termino ꝛc. sic prius. ex quo pz. q̃ cōuersio nō dicit simplex ex eo q̃ careat cōpōne: sed ex eo q̃ seruat eadē q̃ztitatis: ꝛ nō fit pluralitas in q̃ztitate. Silr dr cōuersio per accnās ex eo non: qr accnātalr teneat: sed qr in ea mutatur q̃ztitas.

Quantū ad 3ᵐ sit p̄ q̃ ista. ꝓuersio est polis prout ly pole attribuit rebus. pz q̃: qr ipsa pōt esse. ¶ 2ᵒ cōclusio est hec: q̃ ꝓuersio est possibilis. put ly possibile attribuit ꝓpōnib⁹. pbat sic. ois ꝓnātia neče est ꝓpositio neče: ꝛ ex ꝓnāti polis. sed ois hꝝ ꝓuersio est ꝓnātia neče q̃ ꝓpō neče est silr possibilis. discursus est bonus ꝛ maior pz: qr ꝓnātia necessaria est conditionalis neče: vel ꝓpositio rōnalis neče. minor patz per diffinitionem conuersionis. ¶ Circa p̄dicta tm̄ est notandū: q̃ ꝛz cōuertēs ꝛ ꝓuersa debēt pticipare vtroq̃z termino: tamē nō opz q̃ hoc fit eodē termino nūo: sed sufficit q̃ consimili in spē. hec de 3ᵒ.

His premissis rndetur ad rōnes. ¶ Ad pmaz concedit maior q̃ ꝓuertētis ad conuersaz debet esse bona ꝓnātia: ꝛ negatur minor: q̃ hoc fit falsum: ꝛ ad pbm dicit q̃n dicit q̃ ex vno nihil sequit: q̃ intellexit syllogistice: sed cōuersiue: seu empti" bene potest aliquid sequi ex vno. ¶ Ad scdam negat. q̃ impossibile est de subto fieri p̄dicatum saltē idem in spē q̃ ad presens sufficit. Ad pbationē concedit q̃ prolata hac ꝓpositione. homo est aial. iste terminus homo idez numero nō potest fieri p̄dicatum: sicut ratio arguit: sed sufficit q̃ idez in spē. ꝛ ideo conuersio est possibilis. ¶ Ad tertiam quādo dicit illud est impossibile: cuius ptes sunt ipoles. cōcedit si oēs partes simul sumpte sunt ipoles: ꝛ negat minor qua dr q̃ ptes ꝓuersiōis simlr sumpte sint ipossibiles. Ad pbōnē q̃n dr capiat ista ꝓuersio. ois hō est asinus ꝛc. admittat B: ꝛ dr: q̃ ꝛz illius ꝓuersionis ānās ꝛ ꝓnās sint impossibilia q̃ tota cōuersio ꝛ oēs partes eius simul sumpte sunt ꝓnātia neče: ꝛ ideo minor sic intellecta nō est vera. bene ꝛcedit q̃ ꝓuersionis nečie aliq̃ partes puta ānās ꝛ ꝓnās sūt ipossibiles. ¶ Ad ꝓfirmationem negatur q̃ hec cōuersio non fit aliud q̃z iste due ptes. ois hō est asin⁹ ꝛc. sed est iste

Lō. 17.

pōt colligi in ca. de p se 6.

Pole q̃ mō capitur.

N Conuersio quot modis.

Conuersio ꝓpōnū 3ᵒ.

O Ad conuer. 3ᵒ. Lōdi. p' 2ᵃ 3ᵒ

P

Q

A ptes cum hac ꝓiūctione. g. imo illa ꝓiūctio est certior ꝑ ꝛ formalior totꝰ ꝓpōnis: qꝛ est copula: ꝛ illa ꝓiunctio iūmpta cum illis ꝑtibꝰ facit totum aggregatū esse nečium: qa nečiam illationē siue ꝓnātiam. ¶ Ad 4m negat ꝙ ꝓuertēs ꝓpō non potest eē. Ad ꝑbōnē ꝓcedit ꝙ ꝓuertē ꝓpe loqndo est agē: sed sic nō capit cum dicimꝰ ꝓpōnē esse ꝓuertentē. vñ ꝓpositio dr ꝓuertēs: nō qꝛ agit in ꝓuersam: sed quia ad eam sequitur formaliꝛ ꝛ ꝑticipat cum ea vtroq; termio. ¶ Ad 5m ꝓcedit ꝛ hec cōuersio simplex ꝛ ꝓuersio ꝑ accnīs sunt plurales. ꝛ negat ꝙ nulla sit ꝓuersio simplex. Ad ꝑbationē concedit ꝙ ois conuersio est cōpōsita: sed non sed. igr non est simplex. nō. n. dr simplex: eo ꝙ non sit composita: sed qꝛ ꝑuat eandē q̃ztitatē. ꝓcedit ēt ꝙ conuersio dꝛ eē ꝓnātia nečia. ꝛ qn̄ dr ideo nō dꝛ dici ꝑ accnīs cū ꝑ accnīs nō fit nečium. negatur ꝓna. non. n. dr ꝓuersio ꝑ accnīs: eo ꝙ accidētaliꝛ teneat: sed eo ꝙ mutatur q̃ztitas: ꝛ ista dcā sunt in 2o articulo. ¶ Ad vltimā cōceditur ꝙ aliq̃ est ꝓpositio q̃ztum nō potes bn̄ conuertē adhuc conuertibilis. sic. ꝓpositio in q̃ ponit ꝓnomē ꝑ vel 2ꝑsone. talis. n. dꝛ conuerti a ꝓferēte ipsam: qꝛ ꝓnoia ꝑ ꝑsone signāt rē de se loqntē: et ꝓnoia 2ꝑsone rē ad quā fit ꝓmo: ꝛ ideo conceditur ꝙ Petrus sor. tibi dñte tu est Petrus nō pōt eā bn̄ conuertē. filr si Marsilius ꝓferat hāc ꝓpōnē ego sum. Marsiliꝰ nullus alius ꝑter eū pōt eā bn̄ ꝓuertē: sed ꝓnātia nihil valet qua infertur. g. conuersio nō est ꝑfis ꝓut de se notꝛ est. ꝑbatio valet: qꝛ nō ois ꝓpositio conuertibilis a quouis potest cōuerti: cum hoc tamen stat cōuersionē talē esse possibilem. ¶ Ró post oppm est ꝑ 3o arti o. hec de qōne. Qó xj.

¶ Mouetur ista questio eodem loco vbi supra.

Ueritur xjo. vtrum vlis negatiua conuertatur simplr. ¶ Argr ꝑ ꝙ nō. qꝛ vlis affirmatiua nō conuertit simplr. g. nec vlis negatiua. ꝓnātia tꝛ: qꝛ sic se bꝛ affirmatiua ad affirmatiuā: ita negatiua ad negatiuā. aīs est ꝑbi in lra. ¶ Scdo sic vlis negatiua conuertitur per accnīs. g. non conuertit simpr. ꝓna tꝛ: qꝛ vni ꝓpositionis solū dꝛ eē vna ꝓuertēs. aīs est Petri hispam. ¶ Tertio sic. vlis negatiua de modo loqndi inconsueto nō ꝓuertit. g. ꝛc. ꝓna est nō. aīs pꝛ. qꝛ nō sed. ois deꝰ sba non est. ergo ois sba deꝰ non est. Est. n. aīs verū: qꝛ ois deꝰ capꝛa nō est. ꝛ ꝓnātia fm: qꝛ ꝑdictio eius est ꝛa. s. hec aliqua sba ois deus est. ¶ 4o sic. ꝑticularis negatiua nō conuertitur simplr. g. nec vlis. ꝓnātia tꝛ a filū. aīs est ꝑbi in lra. ¶ 5o sic quia ista. nullus hō est mulier. nō conuertit simplr. igr ꝛc. aīs ꝑbat: qꝛ si conuerteretur maxime eēt in hāc. nulla mulier est homo. q̃ est manifeste falsa: ꝛ tamē ꝓma ꝓp restrictionē hui ꝰ termini hō erat ꝛa: qꝛ sensus eius est iste. nullus homo masculus est mulier: cū h signū masculini gnis nullus hūc terminū homo restringat ad stādū solū ꝑ masculis. ¶ Sexto sic nō sequtur. nullus homo est antichꝛis. g. nullus antichꝛis ē hō: qꝛ ꝑ ē ꝛa ꝛ 2o icōgrua: eo ꝙ signū vle addit termino districto: ꝛ non potest aliꝛ conuerti vt vr. g. nō ois vlis negatiua conuertitur simplr. ¶ Septimo sic hec nō cōuertit. nullus hō est oē aial. g. ꝛc. ꝓna nō. aīs declarat: qꝛ vel ꝓuerteret in hāc. oē aial non est hō. ꝛ h non qꝛ ꝑ est ꝛa ꝛ ista fla: vel in hāc. nullum oē aial est hō. ꝛ h non: qa in illa plus est sbm conuertētis q̃z ꝑdicatū conuerse. g. ibi non est conuersio. ꝓnātia ē nō. ꝛ aīs pꝛ: qꝛ ꝑdicatū conuerse est solū ly oē aial. ¶ Octauo sic ista non ꝓuertit. nullus hō est nullū aial. g. ꝛc. ꝓna tꝛ. ꝛ aīs apparet: qꝛ ꝓuerteret in hāc. nullū aial est nullus homo: q̃ est fla: ꝛ tn̄ ꝑ fuit ꝛa. ¶ 9o sic ista non cōuertit. nullū mortuū est hō. g. ꝛc. ꝓna tꝛ ꝛ aīs apparet: qꝛ conuerteretur in hanc. nullus hō ē mortuus: que est falsa: ꝛ tamē ꝓma fuit vera. Eodem modo arguī potest de ista. nullum generādū est homo. ¶ 10o quia ista non conuertitur. nullus murus est in lapide. ergo ꝛc. consequētia nota. ꝛ aīs pꝛ: qꝛ conuerteretur in hanc nullus lapis est in muro. que falsa est: ꝛ tamen ꝓma fuit vera. ¶ Ultimo sic ista non conuertitur. oē animal non est homo. igitur ꝛc. consequētia nota. antecedens patet: qꝛ conuerteretur in hanc. omnis homo non est animal. que falsa est in toto: ꝛ tamē ꝓma fuit in parte vera. modo ex vno

Oppositum (vero nullo modo sequtur falsum. est philosophus.

¶ In ista questione erunt duo articuli. In primo premittenda sunt notabilia. Scdo respondendum est ad questiōes.

Quantū ad ꝑm est ꝓmo notandum: ꝙ alique sunt ꝑpositiones de inesse alique sūt modales. de modalibꝰ nihil ad ꝓnās. ¶ Scdo est nōndū ꝙ ille de inesse sunt duplices: q̃dā sunt de recto ꝛ de illis est ad ꝑsens solū. alie sunt de obliq̃: de qbus videat in ꝓne eis corrndēte. Nōꝰ ꝑ pōnibꝰ de ineē.

¶ Tertio est notandū: ꝙ ꝓpōnum de inesse ꝛ de recto: q̃dā sunt de ꝑterito vel futuro: ꝛ de illis videat in qōne eis ꝓpria: alie sunt de ꝓnti. ¶ Quarto est notandū: ꝙ ꝓpōnū de inesse de ꝑsenti ꝛ de recto: quedā sunt in quibꝰ sunt termini ampliandi vt iste. mortuū est homo. nullum generādū est homo: ꝛ de illis videatur in qōne eis ꝓpria. Alie sūt in quibus nullus ponit terminus ampliatiuꝰ: ꝛ de illis ē ad ꝑsens. intellr igr titulus qōnis de ꝓpositione vli de inesse de ꝓnti ꝛ de recto in q̃ nlls ponit terminꝰ ampliatiuꝰ. F

¶ 5o est nōndū: ꝙ hꝰ ꝓpōnes adhuc sunt duplices. q̃dam sunt de mō loqndi ꝓsueto. alie sūt de mō loqndi icōsueto. exēpla hoꝝ sunt ꝑus posita. ¶ 6o est nōndū: qꝛ ꝑdictum in hꝰ ꝓpōnibꝰ pōt se bꝛe multiplr q̃ztum sufficit ad ꝓnās. Unoꝰ pōt esse terminus: vt hic. nullus hō est antichꝛis. Alio modo pōt eē terminꝰ cois captus cū aliq̃ signo: vt hic: nullus homo est oē aial. Tertio mō pōt eē terminus cois captus sine aliq̃ tali signo. vt ois homo non est aial. ¶ 7o est nōndū: ꝙ in hꝰ ꝓpōnibꝰ adhuc qn̄ est aliq̃ restrictio ꝑter restrictionē copule. vt hic: nullus hō est mulier. vbi fm aliquos iste terminꝰ hō restringit ad stādū solū pro masculi. G

¶ 8o ē notandū: ꝙ regula ē gnālis seruanda in oibus conuersionibus. ꝙ in conuertēte ꝛ conuersa stent eq̃lr ample ꝛ equaliter restricte: ad quaꝛ diligenter est attendendum. ¶ 9o est notandū: ꝙ non est icōueniēs in conuersione mutare nūm: aut genꝰ. Exēplū ꝓmi. nullus hō ē aialia. g. nulla aialia sunt hō. ꝑ est de copula singulari: ꝛ 2o de plurali. Exēplū scdi. vt nulla aq̃ est colorata. g. nullū coloratuꝫ est aqua. In ꝑ coloratum est feminini generis: ꝛ in 2o neutri.

¶ Ultimo est notādū: ꝙ duplex est conuersio fm trāspositionē terminorū. q̃dā est ꝓpria ꝛ est qn̄ de subto fit ꝑdicatū: ꝛ eꝗ sine aliq̃ addito. alia est reductiua ꝛ ꝓpria qn̄ faciēdo de subto ꝑdicatū alicui eorū aliqs additur. Exēplū ꝓmi hō est asinus. g. nullus asinꝰ est hō. Exēplum. 2. nullus homo est oē aial. igr nihil q̃ est oē aial est hō. h de ꝓmo.

Quantū ad scdm fit ꝓma ꝗ hec. negatiua de modo loquēdi inconsueto vniuersalis non cōuertitur in terminis. gra forme. ꝑbata est ꝑ tertiā rationem facta ante oppositū. vñ non sequtur. ois sol planeta nō est. ergo ois planeta sol nō est. aīs. n. est verū: qꝛ ois sol luna nō est. ꝓnās tamē est falsum: qꝛ ꝑdictoria est ꝛa. s. hec aliquis planeta ois sol est. causa huius est: qꝛ nunq̃z valet consequntia ex ꝑte forme. qn̄ argr a non discreto ad discretum. modo in ꝓma ly planeta. nō distribuit: qꝛ fit sbm ꝓpōnis vlis. D

¶ 12o ꝗ est h. non ois ꝓpō vlis neg de mō loquendi ꝓsueto cōuertit simplr ꝓuersione ꝓprie dcā. pꝛ per qntā ꝛ sextā et septimā ꝛ octauā rōnes factas ante oppositū. vñ nullus hō est antichꝛis. simplr nō pōt ꝓuerti nisi in hanc. nihil q̃ est antichꝛis est hō. mō ista nō est conuersio ꝓprie dicta: qꝛ plus est sbm conuertentis q̃z ꝑdicatū conuerse ꝓut notm ē.

¶ 13o ꝗ ē. ois vlis negatiua in esse de ꝓnti ꝛ de recto in qua nullus ponitur terminus ampliatiuꝰ de modo loqndi cōsueto: ꝛ in qua ꝑdicatū est terminꝰ aliqs captꝰ sine aliq̃ sincathe ꝛ vbi sbm non alieno restringit pōt conuerti sim-

3 plr ꝓuersiõe ꝓpe dicta sic. sequit nullũ aial est lapis. igit nullus lapis est aial. pbõ ꝗnis est. ex opposito ꝓñtis seqt oppositũ añtis. igr ꝓñtia est bona. ꝓñtia tz. añs appet. da op'm ꝓñtis aliqs. lapis est aial. signet ille z arguatur sic. B ē lapis z hoc ē aial. igit zc. patent ꝑmisse que demonstrant aial q̃ ē lapis. ergo aliqd aial ē lapis. discursus est expositorius z ꝗ est ꝗdictoria añtis. ¶ Ultima ꝗ est. vlis negatiua de inesse de ꝑñti z de recto in qua nullus ponit terminus ampliatiuus: z de modo loquendi cõsueto pót ꝓuerti simplr vel ꝓpe vel reductiue. pz ꝗ soluẽdo rationes ad ꝗrium factas cum de nulla appareat instantia. hec de 2°.

Ad rationes. Ad p̃m ꝓcedit añs q̃ vlis affir'ua ñ ꝓuertit simplr: z qñ iferet. igr nec nega'ua negat ꝓña. z qñ dr q̃ fit se hz affir'ua ad affir'ua'm: ita neg'a ad negatiuã. ꝓcedit q̃ ad aliq̃: sed tñ quo ad ꝓuersiõez non opz: z cã est ꝑus dcã: qz in negatiua ambo termini distribuunt: z ideo pót in vniuersale ꝓuerti. In affirmatiua autem p̃dicatum nõ distribuit: z ideo non ꝓuertit in vlez. ¶ Ad 2'm negatur ꝓña qñ dr. ꝓuertitur per accidẽs. ergo
k non simplr. z ad ꝑbationẽ q̃ nullum est inconueniens q̃ vni ppónis sint plures ꝓuertẽtes: z ió negat assumptuz. ¶ Ad 3'm ꝓceditur ipsa z qd ꝓcludit: qz arguit ꝑ p'ꝗne: sz dcm argm intellr de ꝓpositionib' de mõ loq̃ndi ꝓsueto. ¶ Ad 4'm negat ꝓña. pticularis neg'a non conuertit. g̃ nec vlis. Ad pbõnẽ dr q̃ nõ est sile: qz subm pticularis non distribuitur z ideo nõ ꝓuertit. vlis autẽ ez. ¶ Ad 5'm negat q̃ ista nõ ꝓuertit. nullus homo est mulier: z qñ dr q̃ ꝓuerteret in hãc nlla mulier est hõ. s. dr supp'a restrictione sbti q̃ non: sed in hãc. nlla mulier est aliqs hõ: vt p̃dicatum sit restrictũ sic finit sbm. ¶ Ad 6'm negatur q̃ hec nõ ꝓuertat: nullus hõ est antichris: sed verũ est q̃ nõ ꝓuertitur in hãc. nullus antichris est hõ: sz in hãc nihil qd est antichris ē hõ. ¶ Ad 7'm negatur q̃ hec nõ ꝓuertit. nullus hõ est oẽ aial: sed ꝓcedit q̃ nõ ꝓuertitur sic. oẽ aial nõ est hõ. imo sic. nul
l lũ oẽ aial ē hõ. vel sic. nihil qd ē oẽ aial ē homo. Ad ipro/ationẽ ꝓcedit q̃ ista ꝓuersio nõ est ꝑpa: sed est reductiua z non plus ꝓcludit rõ. ¶ Ad 8'm dr q̃ nullus homo ē nullũ aial dz ꝓuerti in hãc. nihil qd est nullũ aial ē hõ. ꝓuer'e reductiua. ¶ Ad 9'm dr q̃ arguit de ppónib' in qb' ponũtur termini amplia'ti. z ideo non ē ad pñs. ¶ Ad 10'm dr q̃ arguit de obliqs seu de ppónib' de obliq̃. z ió n' ad ppo'm. ¶ Ad vltimã negatur q̃ ista. oẽ aial nõ est hõ. non ꝓuertitur in istã. ois homo nõ est aial. Et ad pbõnez concedit q̃ ꝑma est in pte ꝗa z 2a in toto falsa. conceditur etiã q̃ ex ꝗo non sequit ꝗm: sed nullum iconueniẽs est q̃ ex ꝗo in parte seq̃tur ꝓpositio in toto falsa. ¶ Ratio post oppositũ est pro 3a vel 4a ꝗnibus. hec de qõne. Qõ. xij.

¶ Priuatiuam autem non necessarium est cõuerti. Capitulo eodem.

m **Onsequẽter** queritur. 1° vtrũ particularis negatiua cõuertatur seu possit cõuerti. argr ꝑ q̃ sic aũcte Petri hispani dicẽtis. q̃ ꝓuertitur p ꝗpositionẽ. igr zc. ꝓñtia tz. z añs pz per eũdẽ Petrũ. cap̃ de conuersionib'. ¶ 2° sic. singularis neg'a conuertitur. igr z pticularis. ꝓñtia tz p Petrũ hispanũ oñtẽ q̃ idẽ iudiciũ est de pticularib' idefinit' z singularibus cap̃ vbi ꝑus. añs est notũ: qz optie seqt' sor. nõ est plato. g̃ pl'o nõ ē sor. ¶ 3° sic sequitur. particularis neg'a ꝓuertitur in oppositã q̃litatẽ. igr ꝓuertit. ꝓñtia tz. z añs est ꝑbi ꝑ' hui'. cap̃. 7. zc. ¶ 4° sic optie se'. aliqs hõ non est risibilis. igr aliqd risibile nõ est hõ. igit pti'lis neg'a ꝓuertitur. ꝓñtia tz: qz ista aliqs hõ nõ est risibilis est pti'lis negatiua: z ista est sua cõuertẽs. añs pz: qz añs nullo modo potest esse verũz sine ꝓseq̃nte. ¶ 5° sic sicut se habet ista. nullus homo est aial. ad istam. aliquis homo nõ est animal. ita se hz ista nullum animal ē homo. ad istã. aliquod aial non est homo. igitur p cõmutatã ꝓportionẽ sicut se hz ꝑma. s. nullus homo est aial. ad tertiã. s. nullũ aial est homo. sic se hz 2a. s. aliqs homo non est aial. ad q̃rtã. s. hãc aliqd aial non est hõ. sed ꝑ' z 3a conuertũt iter se. igr 1a z 4a conuertũtur int se: qd est ꝓpositũ. modus arguendi est clarus: z ꝑ' pars añtis pz. qz sic ꝑ' est ꝗdictoria 2a ita 3a 4a: z 2a ps pz per scdaz qua dr: q̃ qñqz q̃lis est habitudo ꝑmi ad 2'm: talis est tertij ad quartũ z habitudo ꝑmi ad tertiũ z etiã ad quartũ. eadem tertia pars añcedẽtis est ꝑbi in bona. s. q̃ ꝑma. z tertia conuertuntur. ¶ Ultimo sic se' optime z formalr. aliqd aial non est hõ. g̃ aliqs hõ aial nõ est. g̃ pticularis negatiua cõuertit. ꝓña tz añs pz: qz nulla reperitur instantia quin talis conuersio teneat. s. praeponẽdo p̃dicatum conuertentis negatiue.

In oppositum est philosophus primo huius capitulo secundo.

¶ In ista qõne erũt duo articuli. In ꝑmo videbitur ꝗ q̃sito. Et in 2° videbitur de ꝓuersione singulariuz negatiuarum.

Quantũ ad ꝑmũ notandũ est q̃ iste titulus intelligitur de ppónibus de ineẽ de ꝑñti z de recto. nã de alijs postea videbitur. ¶ 2° est notãdũ q̃ ppónes pticulares neg'e sunt in duplici dria. Quedã de modo loq̃ndi ꝓsueto z in illis p̃dicatum distribuit. exẽplũ: vt quidã hõ nõ est asinus. Alie sunt de modo loquẽdi iconsueto: vt ille in qb' p̃dicatũ p̃cedit negõnẽ. vt qdaz hõ aial non est. ¶ Tũc igr fit ꝑ' ꝗ hec. q̃ ppositio pticularis neg'a non pót formalr ꝓuerti in aliã pti'lem negatiuã de modo loq̃ndi cõsueto. pbatur: qz ꝓuersio q̃ in aliq̃ non tz: nõ tz grã fozez: sz ꝓuersio talis particularis negatiue in multis nõ tz. igr nõ tz grã forme. maior pz: qz ꝓña formalis debet tenere in q̃buscũqz terminis retẽta ꝓsili forma. minor pz per ꝑbi in lrã: qz non seqtur. aliqd aial nõ est homo. igr aliqs homo non est aial. ¶ 2a ꝗ est hec: q̃ ꝓpositio pót q̃ñqz cõuerti in aliã grã mãe solũ per q̃rtã rõnẽ factã añ oppositũ: qz ꝗ ifi/milr bñ seqtur. aliqs homo non est risibilis. g̃ aliqd risibile non est homo. ¶ 3a ꝗ. q̃ pti'lis negatiua pót formalr conuerti in aliã pticularẽ negatiuã de modo loq̃ndi inconsueto. ꝑbat sic: qz optime se'. aliqd aial non est homo. igr aliqs homo aial non est. q̃ ista sit fozalis pz: qz non variatur suppositio alicui' termini nisi distributiua idterminata: z ista tz fozalr. igit ista ꝓñtia est formalis. ꝓña tz. z añs pro ꝑma pte pz: qz ly aial vtrobiqz supponit determinate: z ly homo supponit in ꝑma ꝓsi' z distributiue z in scda parte supponit determinate. ¶ Pro scda parte pz: qz optime sequitur z formalr. aliquis homo est oẽ animal. ergo aliqs homo est animal. vñ breuiter nulqz reperit instãtia. quin ꝓñtia sit bona arguendo a suppõne contẽta z distributiua ad suppositionẽ determinatã: eodem modo ꝑbari posset si vtraqz esset de modo loquẽdi inconsueto. vt aliquis homo aial non est. igitur aliquod animal homo nõ est: quia tunc nullius termini mutatur suppositio. ergo pz 3a ꝓcl'o.

Quantũ ad 2'm sit ꝑma ꝗ. singularis neg'a de singulari p̃di'o ꝓuertit simplr in singularẽ negatiam vt sor. nõ est plato. g̃ pl'o non est sor. pz ꝗ: qz nulqz repitur istãtia. ¶ 2a ꝗ est. q̃ singlaris negatiua de p̃di'o cõi z de mõ loq̃ndi ꝓsueto ꝓuertitur p accñs in vlem negatiuaz. vt bñ seqt. sor. nõ est asin'. g̃ nullus asinus est sor. pz: qz nulqz repitur istãtia: z qz manet idẽ modus supponẽdi terminoꝝ. ¶ 3a ꝗ est. q̃ singularis negatiua de p̃di'o cõi z de modo loquẽdi iconsueto conuertitur in pticularẽ negatiuã vt sor. hõ nõ est. igr hõ nõ est sor. igr pz ꝗ: qz nulqz repitur instantia: qz termini eodem modo sumũtur in cõuertente z conuersa: z qcqd dcm est de particulari dõm est de idefinita: qz iste due sunt formaliter equipollẽtes dum tamẽ sint de eisdem terminis ꝓsimilr ordinatis z de consimili copula.

His premissis rñdet ad rõnes. ad ꝑm qñ dr q̃ pticlar] ꝓuertit p ꝗpõnẽ. igr cõ

n

ppó pti. duplex.

p

q

A uertit.negat ꝓña:qꝛ ꝟuersio p ꝓpónē nō tꝫ gra forme:nec in vli affirmatiua:nec in particulari negatiua: sicut videbit in qóne illi ꝟuersioni corrñdente.nec añs est verum.s. ꝙ forꝛaltr ꝟuertat p ꝓpónē.sicut in illa ꝗne plenio appebit. ¶ Ad 2m cōcedit ꝙ singularis negatiua ꝟuertit:z negat ꝓña.g ꝑticularis negatiua. Ad pbōnē negat ꝙ sit idem iudiciū de singulari z ꝑticulari negatis z idefinitis. Ad Petrū hispanū dr:vel ꝙ dcm̄ suuꝫ itellr de affirmatiuis vel ꝙ ex vitio scriptoꝛis:imo soluꝫ Petrus hispanus hic voluit dicē idē esse iudiciū de ꝑtibilib z idefinitis z singularib:z sicut Aristo.dicit in isto lib.cap.8. ¶ Ad 3m dr ꝙ ipsa non est ad pñs:qꝛ arguit de ꝟuersióe ꝑticularis negatiue de cōtigenti.similr de ꝟuersióe in oppositā q̄litatem.mó de illis nō itelligit titulus qónis:sed de ꝓpónib de inesse z de cōuersióe ꝗm trāspónē terminoꝝ. ¶ Ad 4m bñ cōceditur ꝙ bñ sequitur.aliqs hō nō est risibilis.g aliqd risibile nō est hō:sed hoc est gra mātis ꝗm ꝙ dicebat in 2a ꝗne:sed gra forme nō:ꝗm ꝙ dcm̄ est in ꝑa ꝗne. ¶ Ad 5m.sic se habet ista. B nullus hō z.cōcedit illa z negatur ꝓñtia:q arguit.igitur sic se habet ꝑma ad tertiā z scōa ad 4m. Ad pbōnem:qa tenet per cōmutatā ꝓportionē z per regulā ibidē allegatā dr ꝙ locus a ꝓportióe cōmutata:z etiā regula que allegatur nō tꝫ nisi in mēsuris q̄ztitatuis seu q̄ztitatib ꝓtinuis. ¶ Ad vltimā conceditur ꝙ arguit rō:qꝛ est pro 3a ꝗne primi articuli. Auctoꝛitas allegata pbi in oppositum est pro ꝑma ꝗne eiusdē.z sic est finis qónis. Qó. xiij.

¶ Predicatiuam autem vniuersalem conuerti quidem necessarium est:non tamen vniuersaliter sed in parte z.c. Capitulo eodem.

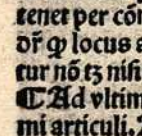

Verit 13°.vtrum q̄libet vlis affirmatiua ꝟuertat p accñs.s.in particulare affirmatiuā. Et argr ꝑ.ꝙ nō.ista est vlis affirmatiua oē aial est homo.z nō ꝟuertitur p accidēs.igr z.c.ꝓñtia tꝫ.maior rónis ꝑꝫ de se.minor declat:qꝛ si ista ꝟuerteret p accñs B esset in ista.aliqs hō est aial:sed B est falsum:qꝛ sic ex falso sequeret verū:qd vr icōueniēs. ¶ 2° sic.qꝛ ista:oīs populus est:est vlis affirmatiua z nō ꝟuertit p accñs.g z.c.ꝓñtia tꝫ vt ꝑus.añs pro ꝑ pte ꝑꝫ:sed pro scōa pte declat:qꝛ si ꝟuerteret B eēt in hāc. aliqd ens est ppls.mō istud est falsum.z añs supponit verū.ꝙ tamē B sit falsum.ꝑꝫ: qꝛ nullū ens est ppls.pbō est. nullū vnū est ppl'us.g. ¶ 3° sic.qꝛ hec.oīs hō est aliqs hō. nō ꝟuertit p accñs.g z.c.ꝓña tꝫ.añs declarat:qꝛ si ꝟuerteret hec eēt in hāc.aliqs hō est hō.z hec nō:qꝛ qd est subm scōe nō est ꝑdicatum ꝑme cū in ꝑma ly aliqs est ꝑs ꝑdicati z in 2a nō est ꝑs subi:vel in hāc.aliqs aliqs hō z.c.est hō.z hec nō:qꝛ illa est inepta. ¶ 4° sic.hec est vlis affirmatiua. oīs hō est nullus asinus.z nō ꝟuertit p accñs.igr z.c.ꝓña tꝫ.z maior nō est de se.minor ꝑꝫ:qꝛ ꝟuertit in hāc. nullus asinus est hō.vt vr:z ista nō est ꝟuersio p accñs:qꝛ ꝑuatur D eadē q̄ztitas. ¶ 5° sic.vlis affirm ꝟuertit simplr.igr nō per accñs.ꝓñtia vr clara.añs ꝑbat.ꝑ qꝛ optime se'.oīs hō est asinus.g oīs asinus est hō.z B est ꝟuersio simplr.ꝓt notū est.2° qꝛ bñ se'.oīs planeta lucidissimus est oīs sol.igr oīs sol est planeta lucidissimus:z B est itez ꝟuersio simplex.3° sic:qꝛ bñ se'.oīs hō est aial.g oē aial est hō:z B iterū est cōuersio simplex.g vlis affirmatiua ꝟuertit simplr.ꝓña tꝫ:z minor nō est de se.maior sic.qd ista ꝓña sit bona ꝑbat ꝑ: qꝛ ex opposito ꝓñtis se' oppm̄ añtis.g ꝓña est bona.ꝓña tꝫ.z añs ꝑꝫ:qꝛ se'.nullū aial est hō.g nullus hō est aial.p pbm in lra.mō B est oppm̄ añtis.2° ꝑbat eadē ꝓñtia sic:qꝛ se'.oīs hō est aial.igit tm̄ aial est hō.ab vli affirmatiua ad exclusiuam de terminis trāspositis. Et se' vltra tm̄ aial est hō.igr nihil aliud ab aiali est hō.ab exposita ad vnā exponētiuꝫ: z sequtur 3a.nihil aliud ab aiali est hō.g nihil nō idem aiali est hō.ꝓñtia tꝫ:qꝛ aliud ab aiali z nō idem aiali equipollēt z sequit 4° nihil nō idē aiali est homo.igr omne idem animali est homo.p scōam regulā eqpollētiarū.negō postposita eqpollet suo ꝓnio:z se' 5° oē idem aiali est hō.g oē aial est hō:qꝛ idē est dicē aial z idem aiali.igr oēs ꝓñtie intermedie sunt bone:sequtur de ꝑmo ad vltimū.oīs hō est aial. g oē aial est hō:qd est ꝑpositus. 4° ꝑbat añs ꝑn' aucitate ꝑbi scōo hui.cap 3°.vbi docet vl'em affirm ꝟuertē simp'. ¶ 6° argr sic ad ꝑn':qꝛ ista.oīs hō ꝑter sor.currit.nō conuertit p accñs.igr z.c.ꝓñtia vr clara.añs ꝑꝫ:qꝛ conuerteret in hāc.aliqd currēs est hō ꝑter sor.q simplr est inepta seu icōgrua.igr nō pōt ꝟuerti. ¶ 7° sic.qꝛ ista.omnis hō i quātū aial est sensitiuus.nō ꝟuertit p accñs.igr z.c.ꝓñtia tꝫ.añs ꝑꝫ:qꝛ ꝟuerteret in hāc.aliqd sensitiuū inquātū animal est hō.q simplr est falsa:qꝛ sequeret ꝙ oē aial eēt hō p exponētes z tm ꝑ finit ꝗa. ¶ Ultimo sic:qꝛ ista.oīs hō incipit currere nō ꝟuertit per accñs.igr.ꝓña tꝫ.vt ꝑus.z añcedēs ꝑꝫ:qꝛ ꝟuerteret in banc.aliquod currēs incipit esse hō:ꝙ nō est verū.illa est semp fla.z ꝑ in casu pōt finisse ꝗa.

Oppositū est de intētióe ꝑbi ꝑmo hui. ¶ In hac F qóne ꝑ pmittēda sunt notabilia.2° videdū de q̄sito q̄ztū ad vl'es affirmatiuas que nō hñt eqpollē ꝑ hypo cl'.z 3° videdū de ꝟuersióe vlium affirm eqpollentiū hypo cl':lꝫ forte ꝓꝓꝛie dicātur vl'es affirmatiue.

Quantū ad ꝑmū.ꝑ est notādū ꝙ qd itell'r de ꝓpositionib de iesse de ꝓñti z de recto: z in qb nullus ponit termin ampliatiu. ¶ 2° est notādum ꝙ ad vl'em affirm de ꝑdi' distributo affirm: vel magis ꝓꝓe in q bus ꝑdicatū ponit termin cōis distribut affirmatiue.vt oē.b.est oē.a.bñ se' illa vlis affirm formalr: sed nō est conuersio:vt optime se'.oīs ifimus planeta est oīs luna.g oīs luna est infimus planeta.z tꝫ ꝓñtia p istam regulā.quādo vn termin distribut affirmatiue dr de alio termio distributo opꝫ aliuꝫ dici de ꝑmo distributo:nec alicubi reperit istātia:sed ꝙ nō est ꝟuersio.ꝑꝫ saltem ꝓꝓie dicta:qa min est subm scōe q̄z ꝑdicatū ꝑ: qꝛ in ꝑma B totuꝫ oīs luna eēt ꝑdicatū:z in scōa solum ly luna est subm. ¶ 3° est notādū. ꝙ duplex est ꝟuersio.quedā ꝓꝓie dicta.z quedam reductiua.ꝓt dicebat in questione vltima. Hec de primo. In q̄ sensu itelligit qó.

Quantū ad 2m sit ꝑ g h.nō oīs ꝓpō vlis affirmatiua pōt ꝟuerti per accñs ꝟuersióe ꝓꝓe dcā.ꝑꝫ de istis.oīs hō est oē aial.oīs hō est nll's asinus.oīs homo est aliqs hō.z oīs hō amat. Pria.n.cōuertit sic.aliqd qd est oē aial est hō. Scōa sic.aliqd qd est nullus asin est homo. Tertia sic.aliqd qd est aliqs hō ē hō. Quarta sic.aliquid quod amat est homo.oēs he ꝟuersióes sunt reductiue:eo ꝙ semp plus est sbm ꝟuertētis q̄z ꝑdicatum ꝟuertie ꝓꝓt ꝑꝫ ispicieri. ¶ Sꝫ diceret aliqs.q̄re ista.oīs hō amatur.nō ꝟuertit aliqd amatū est homo. ¶ Rñdet ꝙ cā est: qꝛ ꝑma est mere de ꝓñti z 2a est de prō saltē q̄ ad sbm.vñ B ꝗbum amat nō pōt resolui in ꝑticipiū suuꝫ ibi eqpollens D qꝛ ꝗboꝝ passiuorū nō sunt ꝑticipia ꝓñtis tꝑis. ¶ 2a ꝗ. vlis affirmatiua de inesse de ꝓñti z de recto in q̄ nullus ponit termin ampliatiuus cui ꝑdicatū est terminus exꝑssiuus captus sine aliq̄ signo cathe' pōt ꝟuerti p accñs conuersióe ꝓꝓiissime dcā.vt oīs hō est aial.g aliqd aial est homo.ꝑꝫ ꝓñtia:qꝛ nunq̄z repit istātia.additis circūstātijs positis in ꝗne:z cā est:qꝛ ex opp' ꝓñtis sequit oppo' añtis formaliter vt oē.b.est.a.g aliqd.a.est.b.da opp' ꝓñtis. nullum.a.est b.sequitur formalr.g nullum.b.est.a.qd est oppo' añtis. ¶ 3a ꝗ est.oīs vlis affirm ꝟutit p accñs ꝟuersióe ꝓꝓie dcā. vel reductiua:hec patebit in soluēdo rónes in contrarium factas:quia de nullo apparebit instātia.hec de secundo.

Quantū ad 3m articulum est ꝑ notādum ꝙ in ꝟuertendo exceptiuā ly ꝑter dꝫ mutari in aliud. vt oīs hō ꝑter sortē currit.g aliqd currēs est homo aliud a sorte.sili mō ꝟuertit oīs exceptiua. ¶ 2° est notādum.ꝙ in conuertendo reduplicatiuā est totum ꝑdicatum ex vna

j ꝓditiōe ſup quā cadit reduplicatio ꝺz reduci ad ſubm: vt
ois hō inquantum aial eſt ſenſitiuum eſt hō: z hꝫ eſt: qr in
reductiua ſemp dictio ſup quā cadit reductio ſe tz a parte
p̄dicati: vt dicit phs pmo hui⁹. ¶ 3° eſt nōndū. q̃ in ꝓuer-
tēdo vl'em affir^uam de incipit reſoluendo h̄ vbum icipit in
ſuū pticipium. vt pticipium cum reſiduo p̄dicati reducen-
duz eſt ad ſubm. vt ois hō icipit currere: z tūc ꝓuertat⁹ ſic.
aliqꝫ incipiēs currere eſt hō. eodē mō dicat⁹ de alijs hꝫ. z
de ꝓpōnibus in qbus ponit⁹ h̄ vbuz definit. ¶ Ultimo eſt
notādum. q̃ ſi qs vult ꝓuertere excluſiuam affirmatiuam
de pñti ꝓuertat eā nō in excluſiuā: ſed in vl'ez affirmatiuā
trāſponēdo termios. vt tm̄ aial eſt hō. ergo omnis homo
eſt aial. eodem modo dicatur de alijs. hoc de tertio.

Ad rationes. Ad p̄mā negat⁹ q̃ illa: omne aial
eſt homo: nō conuertat⁹ p accidēs.
Ad ꝓbationē ꝓcedit⁹ q̃ ꝓuertit⁹ in bāc: aliqs hō eſt aial. z
ꝓcedit⁹ q̃ falſa ꝓuertit⁹ in verā: nec h̄ eſt icōueniēs. vñ vſus.
Ex falſo vep. ex vero nō niſi verū. Sz icōueniēs eſſet ſi ex
ꝓo ſequeret⁹ ſim. ¶ Ad 2^am negat⁹ q̃ iſta nō ꝓuertatur. ois
k ppl's eſt. z ꝓcedit⁹ q̃ ꝓuertit⁹ in iſtā. aliqꝫ ens eſt populus
capiēdo ly ens pticipialr' pro exñs. Ad improbationē qñ
dī. hec eſt falſa. aliqꝫ ens eſt ppl's. negat⁹ hoc ad ſenſuz p̄-
dictum. Ad pbōnē negat⁹ in eodem ſenſu iſta. nullum ens
eſt populus. imo aliqꝫ exiſtens eſt ppl'us: ſicut ppl'us exi
ſtit. ꝓcedit⁹ tamē q̃ nullum vnum eſt ppl's. z negatur ꝓña.
igit⁹ nullum ens eſt ppl's capiendo ens modo p̄dicto. z ſi
dicat⁹ q̃ ens z vnum cōuertunt⁹: cōcedit⁹ iſtud capiēdo ens
noialr'. z ſic nō capit⁹ in ꝓpoſito. ¶ Ad 3^am negatur. q̃ hec
nō ꝓuertit⁹. ois hō eſt aliquis hō. cōcedit⁹ tamē q̃ cōuertit⁹
in bāc. aliqꝫ quod eſt aliqs hō eſt hō. z eſt cōuerſio redu-
ctiua. vel in bāc. aliqs hō eſt hō. z etiā eſt reductiua: quia
p̄dicatum p' in nulla iſtarū eſt ſbum. ꝓcedit⁹ etiā q̃ nō con-
uertit⁹ in iſtā. aliqs hō eſt hō: qr illa eſt inepta: verū eſt etiā
l q̃ ꝓuerſione. ꝓprijſſime ocā nō ꝓuertit⁹. ¶ Ad 4^am negatur
q̃ iſta: ois hō eſt nullus aſinus. nō cōuertit⁹ p accidēs. z ſi-
milr' negat⁹ q̃ ipa ꝓuertit⁹ in bāc. nullus aſinus eſt hō. z cā
eſt: qa tpo copule in pma nō diſtribuit⁹. z in 2^a ſi ſit vñs ne-
gatiua diſtribuit⁹. mō ex nō diſtributo nō ſequitur diſtribu
tū: ſed qūo ꝓuertitur videat⁹ in pma ꝗne. ¶ Ad 5^am negat⁹
q̃ vñs affir^ua ꝓuertit⁹ ſimplr' gra forme qcqd ſit de cōſeqn
tia. Ad pbōnē pmā ꝓcedit⁹ q̃ mālr' bene ſequit⁹: ois homo
eſt aſinus. g̃ ois aſinus eſt hō: ſed gra forme nō: qꝫ nō ſequ⁹.
ois hō eſt ſuba. g̃ ois ſuba eſt hō. ¶ Ad 2^am pbationē con
cedit⁹. q̃ bñ ſequit⁹. ois planeta lucidiſſimus eſt ois ſol. er-
go ois ſol ꝛc. ſed nō eſt ꝓuerſio: qr minus eſt ſubm 2^a q̃z p̄-
dicatum pme. z h̄ dī in 2ª notabili. ¶ Ad 3^am pbōnē negat⁹
q̃ iſta ꝓñtia valeat. ois hō eſt aial. ergo oē aial eſt hō. Ad
pbōnē dī q̃ ex oppoſito ꝗdictorio ꝓñtis nō ſequit⁹ contra
dictorium añtis. z ió ꝓña nō valet. nō. n. ſequit⁹ aliqꝫ aial
nō eſt hō. g̃ aliqs hō nō eſt aial: ſed bñ verum eſt q̃ exiſto
ꝗrio ꝓñtis ſequit⁹ opp^m ꝗrium añtis. ſed h̄ non ſufficit ad h̄
q̃ ꝓñtia ſit bona. oporteret. n. ex opp^to ꝗdictorio arguere.
m ¶ Ad 2^am concedit⁹ totus ꝓceſſus vſqꝫ ad ꝓñtiam q̃ argui
tur. nihil aliud ab aiali eſt hō. g̃ nihil nō idem aiali eſt hō.
Et iſtam dicit⁹ diſtinguendo ꝓñs. eo q̃ ly nō. pōt eē negatio
negās z ſic negatur ꝓña: qr ꝓñs tm̄ valet ſicut h̄. oē idem
aiali eſt hō. Alio mō ly nō. pōt eē negatio ifinitās. z ſic cō
cedit⁹ ꝓñtia z ꝓñs. z quādo dicit⁹ nihil nō idē aiali eſt hō. g̃
omne idē aiali eſt homo. in iſto ſenſu p̄dicto negat⁹ ꝓñtia.
¶ Ad regulā dī q̃ negō poſtpoſita qñ eſt negās eqpollet
ſuo ꝗrio. mō in propoſito eſt ifinitans. ió rō non procedit.
¶ Ad 4^am dicit⁹ q̃ phs ſcōo hui⁹ voluit. q̃ vniuerſalis af-
firmatiua gra māe in terminis ꝓuertibilibus cōuertit⁹ ſim
pliciter. nō tamē hoc voluit gra forme. ió rō nihil ad pñs.
¶ Ad tres vltimas rationes pz qd ſit dōm p 3^m articulu3.
¶ Ratio poſt oppoſitum eſt pro ſecunda z tertia concl'o-
nibus ſecundi articuli. hec de qōne. Qó. xiiij.

¶ Particularem autem affirmatiuam quidez n
conuerti neceſſe eſt de eo quod eſt ineſſe parti-
culariter. capitulo eodem.

Onſequēter 14° querit⁹. vtrū queli
bet pticular affir^ua cō
uertat⁹ ſimplr'. arg⁹ p° q̃ nō. qr pticularis affir
matiua ꝓuertit⁹ p accñs. g̃ nō ſimplr': ꝓña vide
tur tenē: añs declarat⁹ p° qr iſta. aliqs planeta
eſt ois ſol. ꝓuertit⁹ in iſtā vl'em affirmatiuā. ois ſol eſt pla-
neta. ſil'r iſta. aliqs hō eſt ſortes. ꝓuertit⁹ in iſtā. ſor. eſt hō.
ſingularē affirmatiuā. z iſta eſt ꝓuerſio per accñs: qr mu-
tat⁹ q̃ztitas. ¶ 2° ſic. pōat⁹ q̃ nullus vir currat. tūc iſta eſt p-
ticularis affir^ua. aliq̃ mulier currēs eſt hō. z non ꝓuertitur
ſimplr'. igit⁹ ꝛc. ꝓña tz z maior rōnis pz de ſe. minor declat⁹
qr ſi ꝓuerteret⁹ h̄ eēt in bāc. qdā hō eſt mulier currens. mō
hec eſt falſa. qr ſignat tm̄ q̃ aliqs hō maſculus eſt mulier
currēs reſpcū hui⁹ ſigni qdā hō. h̄ eſt manifeſte falſuz: añs
tm̄ fiit verū. ſ. q̃ aliq̃ mulier currēs eſt hō per caſum. ¶ 3° o
ſic. pticularis neg^ua non ꝓuertit⁹ ſimplr'. igit⁹ nec pticularis
affir^ua. ꝓñtia videt⁹ tenē: qr nō videtur potior ratio de vna
q̃z de alia: añs pz p phm in littera. ¶ 4° ex pticulari nihil
ſequtur. ergo ipſa nō cōuertit⁹ ſimplr'. ꝓñtia tz: añs pz: quia
ex plibus pticularibus nihil ſequtur phs in p̄ huius. g̃ nec
ex vna. ¶ 5° vñs affir^ua nō ꝓuertit⁹ ſimplr'. g̃ nec pticularis:
affirmatiua. ꝓña pbat: qr vñ. q̃ vñs affirmatiua ſit maior
vtutis ad iferēdum ſibi ſil'em: puta vl'em aliā affirmatiuā
q̃z particularis ad iferēdum ſibi ſil'em. añs eſt phs in lra.
¶ 6° ſingularis affirmatiua nō cōuertit⁹ ſimplr'. g̃ neqꝫ pti-
cularis. ꝓña pz: qr idē eſt iudicium de pticularib⁹ z ſingu-
larib⁹ affirmatiuis ſaltē: añs eſt euidēs: qr illa z ſor. eſt hō.
ꝓuertit⁹ in iſtā. homo eſt ſor. z iſta nō eſt cōuerſio ſimplex.

In oppoſitū eſt phs in iſto primo. ¶ In iſta q̃-
ſtione premittenda notabilia. ſecū
do reſpondendum eſt ad concluſionem.

Quantū Ad p^m. p̄ ſciēdum eſt q̃ titulus qōnis intel Int' que
ligit⁹ de ꝓpōnib⁹ de ieſſe de pñti: z de recto ſtionis.
z in q̃ nullus ponit⁹ terminus ampliatiuus. ¶ 2° eſt notan p
dum q̃ pticularis affirmatiua in cui⁹ p̄dicato ponit⁹ termi
nus cōis diſtributus ſigno vl̄ affir^uo bñ ifert vl'em affirma
tiuā ſoalr': z tm̄ nō eſt ꝓuerſio: ſicut ſequit⁹. aliq̃ ſba eſt ois
de⁹. g̃ ois de⁹ eſt ſba. q̃ autē hec ꝓñtia ſit bona: pz: qr ſi ali
quis termin⁹ diſtribut⁹ affirmet⁹ de h̄ termino ſba. tūc talis
termin⁹ et affirmabit⁹ de eo diſtributo. q̃ aūt nō ſit cōuer-
ſio: pz: qr minus eſt ſubm ſcōe q̃z p̄dicatū p' qr in pma ly
ois ſol eſt p̄dicatū. z in 2ª ſolum ly ſol eſt ſubm. ¶ 3° eſt no-
tādū: qr in hꝫ ꝓuerſiōe frequēter mutat⁹ nūs ſil'r z genus.
exēplum. vt aliqꝫ totū eſt ſue partes. cōuertit⁹. igit⁹ alique
ptes ſunt totum. aliqua ſuba eſt aial. cōuertit⁹. g̃ aliquod
aial eſt ſuba mutādo genus ſigni. ¶ 4° eſt notādū: q̃ ſem-
p eſt aduertēdū in illa ꝓuerſiōe z p̄dictis q̃ termini in con
uertente: z ꝓuerſa ſupponant p eſidē z eque reſtricte. z ió o
iſta. hō eſt ſpēs. nō dz ꝓuerti i bāc. ſpēs eſt hō: qr in p' ly hō
ſupponit pro terminis. z in 2ª pro reb⁹ ex. Sed potius ſic.
ſpēs eſt iſte terminus hō: z ita dicat⁹ de ſilibus. hec de p^m.

Quantū ad 2^m. ſit p^a ꝗ h̄. pticular affirmatiua de p-
dicato ſingulari ꝓuertit⁹ p accñs. ꝓprijſſime
in ſingulare. pz: qr optima ꝓuerſio eſt. aliqs hō eſt ſortes.
g̃ ſor. eſt hō. ¶ 2^a ꝗ eſt hec. nō ois pticularis affirmatiua p̄
ꝓuerti ſimplr' ꝓuerſiōe. ꝓprijſſime dicta. pz: qr inſtantie ſūt
de iſtis. aliqs homo eſt ſor. que conuertit⁹ in ſingulare. et
aliquis planeta eſt ois ſol. que cōuertit⁹ in iſtam. aliqd qꝫ
eſt ois ſol eſt planeta. z de iſta. aliqs hō eſt nullus aſinus.
que ꝓuertit⁹ in iſtaz. aliqd qꝫ eſt nullus aſin⁹ eſt hō. z non
ſunt ꝓprijſſime ꝓuerſiōes iſte due vltime: quia plus eſt in
eis ſubm ꝓuertentiū q̃z p̄dicatū in cōuerſio. ¶ 3° ꝛc'o eſt.
ois particularis de p̄dicato cōmuni capto ſine aliquo ſin-
cathegorematice

A cathegoremate, ⁊ in q̃ nulla est aliena restrictio potest cõuerti simplr̃ ꝓuersione, ꝑpuissime dicta. vt aliqd̃ animal est suba. g̃ aliq̃ suba est aial. ⁊ ꝑbat ꝓna 1'. p̃ q2 formalr̃ ex opposito ꝓñtis sequit opp'm añtis. sequit. n. nulla suba ē aial. igitur nullũ aial est suba: qd̃ est opp'm añtis: ⁊ ista ꝓsequentia tz per ea que dicta fuerũt in qõne. xj. Scdo ꝑbat eadez ꝓñtia ex põne: q2 ex quo aliqd̃ aial est suba sic ponit añs: signetur illud. ⁊ sit so2. ⁊ arguit sic. B. demonstrato sorte. est aial. ⁊ hec est suba. g̃ aliq̃ suba est aial: q̃ fit ꝓsequẽs p' ꝓsequẽtie. ⁊ patẽt ambe p̃misse: eo q̃ per ly: hoc demstat aial qd̃ est suba. ¶ Quarta ꝙ̃ est hec. quelibet particularis affirmatiua põt ꝓuerti simplr̃ cõuersione reductiua vel ꝑpedicta. ista ꝙ̃ patebit soluendo rõnes ad ꝓximum factas: q2 de nulla apparebit instãtia. hec de secundo articulo.

Ad rõnes ad ꝑmã qñ dz ꝑticularis affir'm conuertit p accidẽs. ꝓcedit de ꝑticulari affir'm cui? p̃dicatũ est termin? singularis: sed negat ꝓseq̃ntia. g̃ nõ cõ
B uertit simplr̃. nã nullũ est incõueniẽs eãdem ꝑpõnẽ cõuerti simplr̃ ⁊ per accidẽs. ¶ Ad ꝑbationẽ añtis: qñ dz q̃ bene seqtur. aliqs planeta est oĩs sol. g̃ oĩs sol ⁊c. ꝓceditur q̃ bene seqtur. sz nõ est cõuersio. ⁊ de h̃ est dcm̃ in 2° notabili. ¶ Ad 2'm ꝑbationẽ cõcedit q̃ ista. aliqs hõ est so2. ꝓuertit p accidẽs. s. in istã. so2. est hõ. ⁊ hec dicebat in ꝑma ꝙ̃ne. cũ hoc tamẽ stat q̃ eadẽ põt ꝓuerti simplr̃ cõuersione sic. aliqd quod est so2. est hõ. ⁊ sic rõ nõ est ꝗ dcã. ¶ Ad 2'm admittit casus: ⁊ negat q̃ illa aliq̃ mulier currens est hõ. nõ ꝓuertatur simplr̃. negatur etiã q̃ ipsa debeat ꝓuerti in hac. quidã hõ est mulier currens. supposito q̃ ly qd̃ restringat: sed cõuerteret in hanc: qd̃ hõ est mulier currens. vel id qd̃ est hõ currens est mulier. vt ly hõ supponat eq̃liter ample in conuertẽte sicut in cõuersa. ⁊ hec est vera sicut ꝑma. ¶ Ad tertiam negatur ꝓsequentia q̃ infertur ꝑticularis neg'm nõ cõuertit. igit nec affir'm. dz ẽt q̃ nõ est sil'e: q2 ꝓuertendo ꝑticularẽ negatiuã de mõ loquẽdi ꝓsueto subm nõ distributum in ꝓuersa fieret p̃dicatum distributum in ꝓuertente. ⁊ ideo
C ipsa neqt cõuerti. nõ sic est de ꝑticulari affir'm: q2 in eius cõuertente nullus termin? distribuitur. ¶ Ad quartã negat antecedẽs. s. q̃ ex ꝑticulari nihil sequit. Et ad ꝑbationem negat sil'r q̃ ex plrbus ꝑticularibus nihil seqtur. Ad ꝑbm p̃ hui? dz q̃ voluit dicere q̃ ex puris ꝑticularib? nihil seqtur syllogistice. tamen aliqd seq ꝓuersiue seu entimematice nũq̃z voluit negare. ¶ Ad qntam negat ꝓsequẽtia qua dz vlis affir'm nõ ꝓuertit simplr̃. g̃ nec ꝑticularis. Ad ꝑbationẽ negat q̃ vlis affir'm est maioris virtutis ad inferendũ sibi similem q̃z ꝑticularis affir'm ad iferendũ sibi similem. ⁊ rõ ẽt q2 p̃dicatũ vlis affir'm nõ distribuitur. mõ si ipsa conuerteretur simplr̃ ipm fieret subm ⁊ distribueret. ⁊ sic ex non distributo iferret distributũ. talem ãt po'm nõ hz vlis affir'm. sed in ꝑticulari affir'm nullus terminus distribuitur. ⁊ ideo põt inferre aliã. ¶ Ad vltimã negatur ꝓña q̃ dz singularis affir'm nõ ꝓuertitur simplr̃. g̃ nec ꝑticularis rõ est: q2 ꝑpõ
D nis singularis p̃dicatũ est terminus cõis: ⁊ ió ꝓuertitur in ꝑticularem vel idefinitã: ⁊ sic mutat q̃ntitas q̃re non est cõuersio simplex. In ꝑticulari nõ opz mutare q̃ntitatẽ: ⁊ ideo nõ est simile. Ad authoritatẽ Pe. hispani dz q̃ voluit dicere. q̃ de ꝑticulari ⁊ singulari affirmatiuis idem est iudiciũ quo ad ꝓuerti: sz non quo ad ꝓuerti eodem mõ. ¶ Rõ post opp'm est ꝑ duabus vltimis ꝙ̃nibus. hec de qõne.

¶ Questio ista consequenter mota est super textu superius posito ⁊ capitulo eodem. Qõ. xv.

Uerit 15. vtꝫ ꝑpõnes de ptõ ⁊ futuro cõuertant sic alie de inesse de ꝑsenti. Et arguit p̃ q̃ nõ: q2 illa est ꝟa. nulla vgo fuit mulier. ⁊ si ꝓuerteret: ꝓuerteret in falsam. s. in hac. nulla mulier fuit virgo. igit nõ ꝓsilr̃ cõuertit ille de ptõ sic iste de pñti. ꝓña est nõ. ⁊ antecedẽs ꝑ prima ꝑte pz: q2 nulla que nõ est vgo fuit mulier. q̃ ãt alia sit falsa pz: q2 sua ꝗdictoria est vera. aliq̃ mulier fuit virgo. E
¶ Scdo sic: q2 ista. aliqs hõ moriebat non ꝓuertit. ⁊ si cõuerteret: cõuerteret in falsaz. s. hãc. quod moriebat est hõ. mõ ista est manifeste falsa. g̃ ⁊c. ꝓñtia nõ: ⁊ añs sil'r. ¶ Tertio sic. hec de ptõ est vera. aliqs hõ est mortuus: ⁊ nõ ꝓuertit: sicut illa de pñti. g̃ ⁊c. ꝓñtia tz: añs ꝑ ꝑma ꝑte. pz ꝑ cõez loquelã. ⁊ ꝑ scda ꝑte apparet: q2 si conuerteret: ꝓuerteret in hãc. aliqd̃ mortuũ est hõ. q̃ est falsa: ⁊ ideo nõ dz conuerti. Deinde q̃ ꝑpõnes de futuro nõ ꝓuertãtur: sic ille de pñti. ꝑbo q2 illa est ꝟa. nulla mulier erit virgo: ⁊ est de futuro: q2 illa q̃iã est mulier nũq̃z postea fiet virgo. si conuerteret: sicut ille de pñti conuerteret in falsam. s. hãc. nulla vgo erit mulier. g̃ nõ sunt sil'r ꝓuertẽde ꝑpõnes de futuro ⁊ de pñti. ¶ Quarto. q2 illa est ꝟa. aliqs hõ est gnãndus. ⁊ est de futuro eo q̃ antichris ē gnãndus: ⁊ si ꝓuerteret: conuerteret in falsam. s. hãc. aliqd̃ gnãndũ est hõ. g̃ non sũt ꝓsilr̃ cõuertende ille de futuro: ⁊ ille de pñti: ꝓña est nõ. ⁊ añs sil'r.

In oppositũ arguit. sic se hz ptm̃ ad ptm̃: ⁊ futuꝫ ad futurũ. ió sic pñs conuertit in pñs. ita ptm̃ ꝓuertit in ptm̃. ⁊ futuꝫ in futuꝫ: ꝓña pz: ⁊ añs etiã conueniẽti similitudine. ¶ 2° nisi sic Ari. insufficiẽter determinasset de conuersionibus. h̃ est inconueniẽs. ⁊ ꝑbat ꝓñtia: q2 nullã mentionem fecisset de conuersionib? illaꝫ de ptõ vel futuro. ¶ 3° q2 seqret q̃ sylli ex illis de futuro vel de ptõ in scda vel in tertia figura facti nõ possent ꝑficip ꝑma figurã. ꝓñs est iconueniens: q2 tales sylli sunt de esse ipfecti: ió indigent ꝑfectione ꝑ alios sylli os ꝑfectos. ⁊ ꝑbat ꝓña: q2 talis reductio: vt in plrbus dz fieri ꝑ conuersionez p̃missaꝫ. mõ si ipse non pñt consilr̃ conuerti tũc in illis de futuro hec conuersio non p̃t fieri. g̃ non p̃t reduci. qd̃ erat ꝑbãdũ. ¶ In ista qõne ꝑmo p̃mittẽda sunt notabilia. ⁊ scdo respondendũ est ad qõnem.

Quantũ ad p'm. ꝑmo est notãdũ q̃ duplices sũt ꝑpõnes de ptõ. aliq̃ exp̃sse. puta: q2 in eis copula est de ptõ. vt hõ fuit aial. aliq̃ occulte: q2 p̃dicatum in eis est ꝑticipium pti tpis. vt hõ est corruptus. Eodẽ mõ dicat de illis de futuro. Exẽplũ de ꝑmis. hõ est aial. exẽplum de scdis. hõ est gnãndus. de ꝑmis ãt intelligit qd̃. puta de illis que exp̃sse sunt de ptõ vel futuro. d̃ alijs dicetur in alia ꝙ̃ne. ¶ Scdo notãdũ est q̃ subm in ꝑpõnib? de ptõ ãpliat ad supponẽdũ ꝑ eo q̃ est vel fuit. Silr̃ i illis de futuro ampliat ad supponẽdum ꝑ eo q̃ est vel erit. Exẽplũ. hõ moriebat. in ista ly hõ ampliat ad supponẽdum ꝑ hoie q̃ est vel fuit. Silr̃ in ista. hõ gnãbit. ampliat ly homo ad supponẽdum ꝑ eo q̃ est vel erit. ¶ Tertio est notãdũ q̃ aliq volũt tales ꝑpõnes exponere ꝑ disiunctiuã. exẽplum: vt hõ moriebat. exponũt eã sic. quod ē hõ moriebat. vel qd̃ fuit hõ moriebat: ⁊ minus bene: q2 ꝑma est vna ꝑticularis cathegorica. g̃ per disiunctiuã nõ dz exponi: sed magis ꝑ ꝑpõnẽ de disiuncto extremo. vt hõ moriebat. i. homo q̃ est: vel hõ q̃ fuit moriebat: ⁊ iste est melior modus exponẽdi. Si aũt subm distribueret tunc exponeret ꝑ ꝑpõnem de copulato extremo: vt omnis hõ moriebat exponit sic. g̃ omnis hõ q̃ est: ⁊ omnis hõ q̃ fuit moriebat. eodẽ modo dicat de illis de futuro. q̃ autẽ termini sic ampliant satis hr̃ a ꝑbo ꝑmo elenchoꝫ. cap. 4. ¶ Quarto est notãdũ q̃ in ꝑpõne de ptõ p̃dicatum solũ supponit ꝑ eis que fuerũt. Eodem modo in ꝑpositionibus de futuro p̃dicatum solum supponit ꝑ eis que erunt. exemplũ vt in ly album in ista homo fuit albus supponit solum ꝑo albis que fuerunt.

Dup' ꝑ pó de ꝑterito ⁊ nota de ampli. ⁊ exp. ei?. G

¶ Sed diceret quis. q̃ est cã q̃ p̃dicatum solũ supponit ꝑ significatis q̃ fuerũt. subm aũt supponit indifferẽter tam ꝑ eis que fuerũt: q̃z ꝑ eis que sunt. ¶ Respondet q̃ cã est nã ꝟbi qd̃ terminũ ꝑcedentẽ ampliat ad stãdũ ꝑ eis que sunt vel fuerũt. terminũ ãt sequẽtẽ restringit ad solum stãdum ꝑ eis que fuerunt. ¶ Et si dicat vñ venit ꝟbo hmõi ptãs. R° q̃ non ex alio nisi ex mõ intelligendi apud itellectũ. ta-

J liter aūt ꝓbū dī āpliatū qualr itellꝰ p ipm cōsueuit concipere: ⁊ ió vltimata cā oīs āpliationis ⁊ restōnis non ē alia q̄z nālis modus intelligēdi ipsi? aie. ¶ Ex his sequtur correlarie hāc esse verā. mulier erit virgo: sic hec. que est vel erit mulier erit virgo. mō mānifestū est ꝙ aliq̄ q̄ erit mulier erit virgo: vt puella cras nascitura. ¶ Silr sequtur hāc esse veram. hō centū ānoꝝ erit puer: qr qd̄ est vel erit hō cētuꝫ ānoꝝ erit puer. modo ꝑ veꝝ vt prius. ¶ Eodem mō sequit hāc ē verā. virgo fuit corrupta. virgo vni? diei genuit q̄tuor pueros: qr exponit sic. qd̄ est vel fuit virgo fuit corruptum. silr qd̄ est vel fuit virgo vni? diei genuit q̄tuor pueros: ⁊ ille ambe vere sūt pro muliere bñte q̄tuor pueros.

¶ Vltimo est notādū ꝙ in conuersione istaꝝ ꝑncipalr oꝫ saluari: vt termin? in conuertēte ⁊ in conuersa supponat eq̄liter ample: ⁊ equaliter restricte. hec de primo.

Quantū ad 2m sit pꝰ ꝗ hec. Opꝫ in conuersione istaꝝ frequēter mutare copulā. pꝫ: qr conuertendo istā. hō moriebat. dicimus. qd̄ moriebat est vel fuit hō

k vt ly homo supponat eq̄lr ample in conuertente sic in conuersa. silr in conuertendo istā. aliqd̄ aial curret: opꝫ dicere. aliqd qd̄ erit currens est vel erit aial. vt termini in vtraq̄z stent eq̄ ample. ¶ Scōa ꝗ responsalis est. ꝓpōnes de preterito, ⁊ futuro conuertunt silr: sicut ille de presenti: addito ꝙ fiāt mutationes copule sm ꝙ dictū est in p̄cedēti ꝗne: sic s. ꝙ termini in conuertēte ⁊ conuersa supponāt equalr ample prationes factas post oppositum.

Ad rōnes ad pmā negat ꝙ hec est ꝓa: nulla virgo fuit mulier: qr significat ꝙ nulla virgo q̄ est ⁊ nulla virgo q̄ fuit: fuit mulier. mō est falsum. Et qñ dī ꝙ virgo q̄ ē non fuit mulier. concedit: sz cū ꝑ stat ꝙ virgo q̄ fuit: fuit mulier: ⁊ ideo ista vlis est falsa. Si petatur quō ista oꝫ conuerti. dī ꝙ in hāc. nulla que fuit mulier ē: vl fuit virgo. eodē mō dicat. ¶ Ad 2m concedit ꝙ hec est ꝓa. aliqs hō moriebat: sz dī ꝙ nō dī conuerti in hāc. qd̄ moriebatur est homo: sz in hāc. qd̄ moriebat ē vel fuit homo: ⁊ ista

l est vera. ¶ Ad 3m dī ꝙ non est ad pñs: qr arguit de ꝓpōnibus occulte. ¶ Ad 4m negatur ꝙ hec est ꝓa. nulla mulier erit virgo: qr ꝗ dictoria eius ꝓa. aliq̄ mulier erit ꝓgo: vt pꝫ ex pmo articulo: nā aliq̄ que erit mulier erit virgo. Ad pbationē concedit: ꝙ ista que est mulier non erit virgo: sed ista q̄ erit mulier erit virgo: ⁊ conuertitur in hāc. nulla virgo que erit est vel erit mulier. ⁊ illa ē falsa: sicut pꝫ. ¶ Ad 5m dī ꝙ nō est ad pñs: qr arguit de illis de futuro occulte. Rationes post oppm sunt ꝑ scōa ꝗne. Hec de qōne.

¶ Ista ꝓnter mouetur non sup textu phi: sed supra dictis in qōne p̄cedēti ab ipso Marsilio. Qō. xvj.

Erit 16. vt ꝑ copula exñte de pñti: ⁊ p̄dicato exñte participio p̄teriti vl futuri tpis: vel t̄mino terminato in bile vl in tiuū

m subm possit ampliari. ⁊ arguit p̄ ꝙ non. copula exñte de pñti hui? subm non pt ampliare p̄dicatum: g̅ nec tale p̄dicatum pt ampliare subm. ꝓnūtia tz: qr non vī maior ratio q̄re a parte p̄dicati possit ampliare subm q̄z a pte subti possit ampliare p̄dicatum. ⁊ añs pꝫ: qr nullus dīet ꝙ in ista. mortuū est hō. ly hō. ampliaret q̄ius a pte subti ponat pticipium pti tpis: ⁊ ió ppositio p̄dcā cōsueuit negari. ¶ Confirmat sic: subm magis deberet ampliare p̄dicatum q̄z eꝰ. g̅ cum subm non possit ampliare p̄dicatum: nec p̄dicatum poterit ampliare subm: ꝓnūtia tz: ⁊ añs pbat. ꝑ scōa pte statim fuit declaratum ꝑ pꝰ pte. pbat sic: qr distributio ⁊ negatio: ⁊ alia ꝗncipalr fiunt a terminis p̄cedētibus i terminos sequētes. g̅ si termin? oꝫ ampliare maxie poterit termin? p̄cedēs ampliare sequentē. g̅ subm magis oꝫ eē ampliatiuū p̄dicati q̄z eꝰ. quod fuit pro bādū. ¶ Scōo sic. ꝓbum ex mō suo significādi signat cuꝫ tpe: ꝗ piarmenias. igit vbicunq̄z ponat significat oia sua significata q̄ sunt fuerunt vel pñt eē. ꝓsequētia tz: qr alr significaret cū tpe. ⁊ tunc vltra. g̅ sp eq̄ multa repñtat itellectui. ergo non ampliat. Vltima ꝓnūtia tz: qr dum terminus ampliatur plura repñtat itellectui: vt vī. ¶ Tertio sic. si terminus possit ampliari tūc serio celarēt ⁊ cesare non eēnt ꝓnūtie formales: ꝓnūs est ꝗ pbm ꝑ hui?. pbatur ꝓna de serio, sic arguēdo. nullum mortuum viuit. aliqs homo est mortuus. g̅ aliqs homo non viuit. ꝗ enim ē falsa: qr eius ꝓtradictoria ē ꝓa. s. oīs homo viuit: ⁊ tñ pmisse eēnt vere si ly mortuum ampliaret. maior. n. ꝓa manifeste ⁊ minor ēt qr tantū valꝫ sicut hec. aliqs homo q fuit ē mortuus. hoc ē veꝝ. eodem modo de celarēt sic arguēdo. nullus homo q est: est gñandus. silr in cesare. nullum gñanduꝫ ē. oīs homo ē. g̅ nullus homo ē gñandus. in ambobus. n. istis syllogismis pmisse sunt euidēter ꝓe: ⁊ ꝗnes false eēnt si ly gñandum ampliat: qr sensus eēt iste. nullus q erit homo ē gñandus. ¶ Quarto sic. tale p̄dicatum non pt agē in subm. ergo non pōt ipm ampliare. ꝓnūtia tz: qr ampliare est agē. añs pꝫ: qr vna vox

o non agit in aliam: spālr vox q̄ est nō agit in vocē q̄ fuit. modo quando p̄dicatum est subm fuit.

In oppositū arg. nā nisi sit: ista ꝓpō non deberet ꝓcedi. aliqs rex est mortu?. ꝓnūs est simplr falsum ex eo ꝙ cōiter laici tales ꝓpōnes ꝓcedūt. dicunt. n. ꝙ multi reges sūt mortui sic qlibet frequēter audiuit. nec valeret siqs dīet ꝙ ipsi sūt grossi: ⁊ ideo eis non est credēdū: qr frequēter vtunt ipropē. nā modus significādi terminoꝝ nullā hꝫ virtutē nisi ex vsu ꝓrietatis. igit in talibus ꝑnt cōitati est credēduꝫ. ¶ Ista qō magis spectat ad mām de amplio?: ⁊ ió breuiter de ea me expediaꝫ. ꝑ pmit? aliqua notabilia ⁊ suppōnes. 2o ad qōnem rñdendo.

Quātum ad ꝑm est notādū. qdā sunt qui dicūt ꝙ hꝫ p̄dicata nō pñt sua subta ampliare. ⁊ ꝑ se hñt pmas duas rōnes factas añ oppositū: ⁊ spālr tertia: ⁊ ideo negāt istam. aliqs homo est gñandus: sed bñ ꝓcedūt istam. aliqs homo gñandus est. Silr negāt istam. aliquis homo est mortuus: sz bñ ꝓcedūt istā. aliqs homo mortuus est. ⁊ rōnē diuersitatis oñdunt: qr dicūt ꝙ ꝑ totū gñanduꝫ est: est vnum ꝓbuꝫ futuri tpis tm̄ valēs sic gñabit. Silr dicunt ꝙ ly mortuus est: ē ꝓbum p̄teriti tpis tātum valēs sic moriebat: ⁊ ió ꝓcedunt illas. Et nō vī rñsio illa valē: qr nr̄i oñi grāmatici non pñt ponē hꝫ ꝓba: ⁊ si dicāt ꝙ lꝫ nō sunt expresse ꝓba p̄teriti vel futuri tpis: tñ sunt equalētia. Eodē modo dicam ego. qd̄ est mortuum est gñandū. ēt equalent est ꝓbum p̄teriti vel futuri tpis. ¶ Scōo est notāduꝫ ꝙ in talib? supiorib̄us ampliationibus: vel restrictis ꝗncipalr ē credēdū cōitati. ratio est: qr cōitas locum hꝫ ⁊ auctem istituēdo vsum terminoꝝ. Valde. n. videret puerile. ꝙ logic? capet hunc terminum homo pro equo: ⁊ cōmuniter capet ipsum pro aiali rationali. Eodē modo valde diceret eē dissonū ꝙ logicus capet hanc ꝓpōnē. homo est mortuus. tāq̄z tātum valētē sic hec. hō qui est: est mortuus. oēs aūt caperēt eam tanq̄z valētē tantuꝫ sicut hec. homo qui fuit: vl homo qui est: est mortuus. ⁊ ideo ista rota auctas attribuēda ē cōmunitati. ¶ Tertio est notandum. ꝙ cōmuniter logici has concedunt. homo ē mortuus. antichristus est gñand?. homo est corruptus: ⁊ sic de alijs. Hec de pmo.

Quātum ad 2m sit pꝰ ꝗ hec. In talibus ꝓpōnib? subm supponit pro suis signatis que fuerunt: vel erūt. pꝫ: qr alias ista non eēt ꝓa. homo est mortuus: vl homo est gñandus. quod est ꝗ 3m notabile. ¶ Scōa ꝗ hec est subm in talib? supponit pro eis q̄ sunt. pꝫ. nam si sor. pmo esset albus ⁊ pmitus fuisset niger. adhuc ista eēt ꝓa. sor. albus est niger fact? pbat. n. sic hunc nigrum factum. hoc est sor. albus. g̅ sor. albus est niger factus: ⁊ est maior vera: qr hic aūt fiebat niger: cum ly sor. albus. ꝗncipalr supponit ꝑ sor. albo qui est. ¶ Correlarie sequtur. subta talium ꝓpōnū supponūt pro suis. signatis q̄ sunt ⁊ pro eis q̄ erunt vl fuerunt. pma pars pꝫ per ꝗnem scōam: ⁊ scōa ꝑ ꝗnē primam.

Nota 5 amplia/tionib?.

A ¶ 3ª conclusio est. subta taliũ ampliant. p3:q2 supponit p suis significatis respcũ diuersoꝝ tẽpoꝝ idifferẽter. g̃ ampliant. ꝓñtia tz p diffonẽ ampliationis. añs p3 p ꝯnem 2ᵐ z eiꝰ correlariũ. ¶ 4ª conclusio est. q̃ hꝫ ꝓticipia seu noia terminata in bile seu in tiuum a pte subti posita nõ pñt ampliare p̃dicatũ. p3:q2 nullus concedit istam. mortuum est homo: vel gñandum est homo. cã est: q2 qñ ponunt a pte subti copula restringit p̃dicatum ad supponẽdum solum pro eis q̃ sunt. z ideo p̃dicatuz non ampliatur. sz quando ponunt a pte p̃dicati restrictio copule p ipa impedit sic q̃ non pt restringẽ subm. nã copula fuit equalenter de p̃dicato de futuro: vel de pa'. Et si petat vlterior cã dicatur. q̃ est nãlis ordo concipiendi p ipsam aiam que capit terminum ample a pte subti positum respcũ ipsorum z non fac̃ sic a pte p̃dicati. ¶ Aduertẽdum est tamen q̃ hmõi diuersimode ampliãt subta. nã ꝓticipium ꝑteriti temporis ampliat ad supponẽdũ p eo qõ est vel fuit: sed futuri tpis ad B supponẽdũ p eo quod est vel erit. Terminus ãt terminatus in bile vel in tiuũ. ad supᵒᵘᵐ p eo qõ est vel pt eẽ.

Ad rõnes. ¶ Ad pmã concedit. q̃ hꝫ termini qñ sunt subiecta non ampliãt predicata. z negat ꝓñtia. q̃ infert. q̃ ideo qñ sunt p̃dicata nõ debẽt ampliare subiecta. z cã dicta est in quarta ꝯne. ¶ Ad ꝓfirmationẽ negatur q̃ subm magis natũ est ampliare p̃dicatuz q̃z eꝰ. Ad pbationẽ conceditur. q̃ distributio z negatio sint pncipalr respectu terminoꝝ sequẽtium. z ratio est: q2 aia signa talia facientia distributionem solum refert in terminos seqntes: sz non est sil'e de ampliatione: q2 aia terminos ampliatiuos freqnter refert in terminos p̃cedẽtes. z ꝛõ similitudo non valet. ¶ Ad 2ᵐ concedit q̃ significat cũ tpe: z ẽt conceditur q̃ omnia sua significata respectu vniuscuiusq̃z copule signãt tam ista q̃ sunt q̃z que possunt eẽ: vel fuerũt. conceditur ẽt q̃ omnia hmõi vbicũq̃z ponãtur itellectui repñtat saltem itelligẽti ipsum. sz negat ꝓsequentia. g̃ non pt ampliari. z cã est: q2 lz oia intellectui repsentat: non tñ semp pro oibus suppositis. sicut p3 ex suppõnibus: sz qñcũq̃z supponit solum pro eis q̃ sunt vel gñaliter solum respectu vnius dõie tpis. z tũc non ampliatur. quãdocunq̃z enim supponit pro suis significatis respectu plurium tẽporum indifferẽter. sicut in ppõnibus de quibꝰ est sermo. z tunc ampliatur. ¶ Ad 3ᵐ dr faciliter: quantum spectat ad psens. q̃ hmõi in terminis ampliatiuis non tz de forma: sz grã forme tenebunt qñ subtis pmissaꝝ z ꝯnũ additur hoc additum. quod est: vt q̃ arguat sic. nihil qõ ẽ mortuum viuit. aliqd quod est homo est mortuum. ergo aliqd quod est homo non viuit. z est minor falsa sicut conclusio. eodem modo dicat de alijs. ꝏ hoc autem magis videbitur in qõne ppria de formalitate syllogismoꝝ. ¶ Ad ãrtam ꝓceditur q̃ p̃dicatum non pót agere in subm ppe loquẽdo. z negatur ꝓñia. g̃ non potest ampliare ipm: z qñ dr q̃ ampliare est agere. dr q̃ non in ppósito. terminus. n. dr ampliare alium: eo q̃ ipse est cã ppter quam itellectus D vtitur alio ample: z nõ ex eo q̃ in aliũ agit. ¶ Ratio post oppositum est pro ꝯne 3ª. Hec de qõne. Qõ. xvij.

¶ Ista questio non est nota super textu: sed consequẽter p pter verba Marsilij.

Onsequẽter querit. 17. Utꝫ ppositiones in qbus ponũt termini ampliatiui conuertant: sicut ille de in esse. ¶ Et arguitur pmo q̃ nõ: q2 ista. nullum mortuũ est hõ. nõ conuertit. igitur z c. ꝓñia tz. z antecedẽs p3: q2 si ꝓuertit: ꝓuertitur in hãc. null? homo est mortuus. z hec nõ: q2 pma est ꝛa. z sẽda est falsa. sic p3 ex p̃dictis in p̃cedẽte qõne. ¶ Scõo sic ista. nullum gñanduz est hõ non ꝓuertitur. igr z c. ꝓñtia tz. antecedẽs p3: q2 si conuertit hoc est in hãc. nullus est gñandus: q̃ ẽ falsa: z tñ pma fuit ꝛa. ¶ Tertio sic ista. nullũ pducibile ẽ homo nõ ꝓuertit. igit z c. conseqntia tz vt prius. añs p3: q2 si conuerteret: conuerteret in hãc. nullus homo ẽ pducibilis. q̃ ẽ falsa z p' fuit ꝛa. Eodẽ modo argui pót de illa. nullum possibile gñari ẽ homo. z sic de consilibus. ¶ Quarto q2 iste. aliqs homo ẽ mortuus: vl' aliq̃ virgo ẽ corrupta non conuertunt. igr z c. conseqntia tz. añs p3: q2 si ꝓuerterent: conuerterent in has. aliqꝏ mortuũ est hõ: z aliqꝏ corruptũ ẽ virgo: q̃ false sũt. put p3 de se. z tñ pme due fuerũt vere: q̃ pma sit ꝛa. s. aliqs z c. aliqs hõ est mortuus. p3 ex p̃cedẽte qõne. 2ª ẽt: q2 sensus eiꝰ ẽ iste. qõ ẽ vel fuit virgo est corruptum. z B ẽ verũ: q2 aliq̃ q̃ fuit virgo ẽ corrupta. Eodem mõ argui pót de ista. aliqs homo ẽ gñabilis: z de q̃libet consili. ¶ Ultio sic ista. sor. ẽ prior antichristo. non cõuertit. igitur z c. conseqntia tz. añs p3: q2 conuerteretur in hãc. antichrs ẽ prior sor. q̃ falsa ẽ. suppósito q̃ sor. non fit. z antichrs fil'r. z tamen añs ẽ vey. vel in istam. prius antichristus ẽ sor. q̃ ẽt falsa ẽ si sor. fuisset vltra centum annos: sic q̃ ipse non esset: z tamen añs esset verum.

In oppositũ arg' : q2 regule conuersionum q̃z ponit Aꝫ. ponunt vl' non plus ꝏ terminis ampliatiuis q̃z non ampliatiuis: nec econuerso. igitur sic tz in non ampliatiuis oz tenẽ in ampliatiuis. ꝓñia tz. z añs p3: q2 Aꝫ. ponit suas regulas p terminos non significatiuos volens p B innuere q̃ ipse tenẽt in terminis significatiuis qualiter cũq̃z se habẽtibus siue fuerint ampliatiui siue non: z ppter hoc de conuersionibꝰ ppositionum ꝏ terminis ampliatiuis nullas ponit regulas speciales: nec regulas in ppõnibus de terminis nõ ampliatiuis deriuientes. 2º sic syllogismi impfecti compositi ex terminis ampliatiuis non possent pfici. ꝓñs ẽ falsum: z pbat conseq̃ntia: q2 deberent perfici per conuersionẽ. modo ꝓuersio ipsis ppõnibus de terminis ampliatiuis nõ ꝓueniret. ¶ In hac q̃stione primo pmittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad qõnem.

Quãtum ad pᵐ p̃ ẽ notãdum. q̃ dr̃ia ẽ inter ampliatum z ampliatiuum. Ampliatum. n. dicit termin? ampliatiuus. puta q per alium ampliat: sed ampliatiuũ dr termin? aliũ amplians. vñ eẽ ampliatũ cõster ẽ subm saltem in ppõnibus de ꝑterito vl' futuro: lz in alijs p̃dicatum possit ampliari. vt in illis de poss: vel ẽt in illis in qbus ponunt ꝛba signãntia actum aie iteriorẽ: p̃dicatum vel ps p̃dicati pót ampliari sic in istis. sor. pt esse albus. sor. pmittit tibi equũ. sor. intelligit hoiem. ly albus: equũ z hoiem ampliãt: ampliari ãt competit copule sbto seu p̃dicato vel pti eiꝰ. ¶ 2º ẽ nõnᵐ. q̃ ꝛbũ ꝑteriti tpis aut ꝓticipium ꝑteriti tpis positum a pte p̃dicati ãpliat subm ad supponẽdũ p eo qõ ẽ vel fuit ꝛbũ futuri tpis: aut eius ꝓticipiũ ad supponẽdũ p eo qõ ẽ: vel erit. Nomẽ terminatum in bile vel in tiuũ: vel ꝛbum pót qñ ẽ ps copule: z alij modi ipm includẽtes. sicut neẽe z ipos'e ampliãt subm ad supponẽdũ p eo qõ ẽ: vel pót eẽ. ꝛba ãt significãtia actum anime iteriorem z sua ꝓticipia. sic sunt illa debeo promitto significo intelligo ampliãt terminũ quẽ regunt z in quẽ trãsit suus actꝰ ad supponẽdum p quod ẽ vel pót eẽ: D vel imaginari. z cã ẽ: q2 actus hꝫ ꝛboꝝ non plus format in rẽ pñtem q̃z in rẽ futurã: vel pos'em: vel imaginabilẽ. z ꝛõ modo p̃dicto ampliãt: vt si dicerẽ. intelligo antichristũ non plus format actꝰ itelligẽdi sup antichristum q̃ est q̃z sup eum q̃ pt eẽ vel imaginari eẽ. nam equalr pót eẽ intellectus cuiuslibet istoꝝ. non sic ãt est de alijs ꝛbis: quorũ actus determinate trãsit in rẽ pñtem. sicut sunt ista verba peto z consilia. z ideo illa nõ ampliãt. pus ãt ampliat terminum p̃cedẽtẽ ad supponẽduz pro eo quod ẽ vel erit. vt Adam est por antichristo. sensus est: q̃ illud quod est vel fuit Adam est prius eo qõ ẽ vel erit antichristus. z ideo si termini haberẽt signãta ampliarent: sicut dictum est. Eodẽ modo ampliat ly posterius. exẽpla eni istoꝝ querant

5 Dr̃ia int ãpliatũ z ãpliatiuum.

in ampliationib⁹. ¶ 3° est n otãdum. q̃ a min⁹ amplo ad magis amplũ affirmatiue valet ꝓña. ⁊ cã est: qꝛ min⁹ amplum hꝫ rõnem inferiozis: ⁊ magis amplum supiozis. modo ab iferiozi ad supius affirmatiue est bona conseq̃ntia. igitur sequet. qõ est homo currit: vel est gñandus. g̃ homo est gñandus: vel currit: qꝛ in p⁹ ly homo stat solum p hoib⁹ q̃ sunt. ⁊ in 2° stat tã pro eis q̃ sunt q̃ꝫ pro eis q̃ erũt. ¶ Ex quo sequtur/ q̃ a maius amplo ad magis amplũ negatiue seu distributiue nõ valet ꝓñtia sicut ab inferiozi ad supius cũ distributione nõ valet conseq̃ntia. iõ non sequtur. nullus gñandum est hõ. g̃ nullus hõ est gñandus. qꝛ in p⁹ ly hõ soluz supponit p eis q̃ sunt distributiue: ⁊ in 2° ꝓpter ampliationẽ distribuit tam pro eis qui sunt q̃ꝫ pro eis qui erũt. Ex quo nota 3ᵃᵐ regulã: q̃ a magis amplo ad minus amplũ cũ distributione valet ꝓña sic a supiozi ad iferius. ideo sequtur. nullus homo est gñandus. g̃ nullum gñandũ est homo. Et ex hoc nota vltimã regulã: q̃ a magis amplo ad min⁹ amplum sine distributione non valet conseq̃ntia sicut nec a supiozi ad iferius. vñ nõ sequtur. aliqs homo est mortuus. g̃ aliqõ mortuum est homo. In p̃ma. n. ly homo supponit tam pro eis qui sunt q̃ꝫ pro eis qui fuerũt determinate. In scõa ꝫo supponit solum pro eis qui sunt. ¶ Ultimo notãdũ est q̃ in conuersionibus istaꝝ ꝓpositionum p̃ncipaliꝫ dꝫ obseruari vt termini in conuertente ⁊ cõuersa supponãt eque ample ⁊ eque restricte: ⁊ sic semp bene conuertentur. Hec de primo.

Quãtum ad 2ᵐ sit p⁹ ꝫ hec. ꝓpõ affirmatiua in cui⁹ p̃dicato ponit simpliꝫ terminus ampliatiuus non conuertit simpliꝫ sic alie affirmatiue: ꝫ si in subto ponat simpliꝫ conuertet. p̃ma ps pꝫ: qꝛ nõ sequtur. aliquis hõ est mortuus. g̃ aliqõ mortuũ est hõ. per 4ᵃᵐ regulã tertij notabilis. 2ª ps pꝫ: qꝛ sequitur aliqõ mortuum est hõ. g̃ aliqs homo est mortuus p p⁹ᵐ ⁊ 2ᵐ eiusdẽ. ¶ Scõa ꝫ: p/pones negatiue in q̃ꝫ p̃dicatis ponunt termini ampliatiui conuertunt sic alie negatiue: ꝫ nõ in q̃ꝫ subtis. pꝫ p⁹ᵐ: qꝛ bñ sequtur. nullus hõ est gñandus. g̃ nullum gñandũ ẽ hõ. per 2ᵃᵐ regulã tertij notabilis. ⁊ 2ᵐ pꝫ: qꝛ nõ sequtur. nullũ gñandũ est hõ. g̃ nullus homo est gñandus p 3ᵃᵐ regulaz eiusdem. Et itelligo eas non simpliꝫ conuerti: qꝛ non conuertunt sine expꝫssa mutatione copule. ¶ 3ª ꝫ est. ꝓpones de terminis ampliatiuis oẽs bñ ꝓuertunt sicut iste de inesse q̃ntum ad q̃litatẽ ⁊ q̃ntitatẽ Fuato q̃ termini in conuertente ⁊ conuersa supponãt eque ample ⁊ eque stricte. ⁊ iõ bñ sequtur. nullũ gñandũ est homo. g̃ nihil qõ est hõ est generãdum. nullũ mortuũ est hõ. ergo nihil qõ est hõ ẽ mortuum. nullum p̃ducibile est hõ. ergo nihil qõ est hõ est p/ducibile. aliqs hõ est mortuus. ergo aliqõ mortuum ẽ: vl̃ fuit homo. aliqs hõ est gñandus. g̃ aliqõ gñandum ẽ: vel erit hõ. Adã est pꝛ antichꝛisto. ergo pꝛius antichꝛistus ẽ: vel fuit Adã. Eodẽ modo dicat de alijs oib⁹: qꝛ nusq̃ꝫ reperit instãtia. seruato q̃ termini in conuertente ⁊ conuersa p̃cise equaliꝫ ample ⁊ equaliꝫ restricte supponãt. ex quo pꝫ q̃ ꝓpones in qb⁹ ponunt termini ampliatiui conuertunt simpliꝫ addendo istã similitudinem quo ad seruationez q̃litatis ⁊ q̃ntitatis eiusdẽ sicut alie de inesse. vez est tamẽ q̃ in qbusdã opꝫ copulã mutari: ⁊ in quibusdã subm restringi vt termini maneãt. consiliꝫ supponẽtes in conuertẽte sicut in conuersa. ¶ Solꝫones rõnũ añ oppositũ patent ex dictis. ¶ Rõnes post oppoᵐ sunt p eis que dicta sunt in tertia conclusione. Hec de q̃one. Q.6.xviij.

¶ Ista questio consequẽter mota est super eodez capitulo.

Verit 18. Utrũ ꝓpones de terminis obliqs conuertende sunt sicut alie ꝏ ineẽ. puta sicut ille de recto. ¶ Et arguitur p/mo q̃ non: qꝛ nõ vꝛ q̃ũo debeãt iste conuerti. animam meam tedet vite mee. regis interest bñfacere. me penitet pcti. ergo ꝓpones de terminis obliqs nõ ꝓuertunt sicut ille de recto. ꝓñtia nota est. ⁊ añs pꝫ: qꝛ si p̃ma conuertit hoc est in hãc. vitã meã tedet aie mee que falsa est: tñ p⁹ fuit vera. ⁊ si 2ª conuerteretur: conuerteret in hãc. bñfacere interest regis: ⁊ sic non fit de subto p̃dicatum: nec ecõtra: qꝛ ly regis semp tenebit se ab eadez pte copule: cũ regat ab hoc ꝫbo interest. Et si tertia conuertitur hec erit in hãc. pctm̃ penitet mei. que falsa est: ⁊ tñ p̃ima fuit vera. ¶ 2° sic. nullus murus est in lapide: non conuertitur. igit ⁊c. ꝓñtia tꝫ. ⁊ añs pꝫ: qꝛ vel conuerteretur in istã. nullus lapis est in muro: ⁊ hec nõ: qꝛ ista est falsa: ⁊ tñ p⁹ fuit vera: vel in istã. in lapide nõ est murus. ⁊ h nõ: qꝛ sic ly murus maneret subm in 2ª sicut ẽt in p⁹: cum obliquus nõ possit esse subm. ꝓpõnis. ¶ Tertio sic ista. oẽm equum videt hõ. non conuertit sic ille de recto. conseq̃ntia tenet. ⁊ añs pꝫ: qꝛ vel conuerteret in istã. videns hõ est equus. ⁊ h nõ: qꝛ ista ẽ falsa ⁊ p⁹ in casu poꝫ vera. vel sic. videns hõ ẽ equum. ⁊ h non: qꝛ illa ẽ incongrua. vel sic. aliqs homo videt equuz. ⁊ hec nõ: qꝛ nõ fit de p̃dicato subm: qꝛ ly videns erat ps p̃dicati in p⁹: ⁊ non fit pars subti in 2ª: imo manet ps p̃dicati. ¶ Quarto instat de istis ꝓpõnibus. hois gliket asinus currit: cuiusliket hois asinus currit. asinus est fox. ⁊ sic de consilibus: qꝛ non vꝛ q̃ũo ipse debeãt ꝓuerti.

In oppositũ arguit. Aꝝ. p̃ hui⁹ reducit syllogismos de obliqs ad syllꝫos de recto: ⁊ hoc non p̃t facere nisi per conuersionẽ ipsaꝝ de obliquo g̃ ille de obliquo sunt conuertẽde sic ille de ineẽ. consequẽtia tꝫ. ⁊ añs pꝫ p̃cessum phi in tractatu istius p̃mi. ¶ Et confirmat: qꝛ alias regule conuersionũ non essent vꝛes.

¶ In ista q̃one p̃ videndũ est q̃ũo conuertunt ꝓpones de obliq̃ de ꝫbis ipsonalib⁹ in qb⁹ obliquus põt esse ꝫe subm. 2° videbit q̃ũo ꝓuertũt ꝓpones de obliq̃ de ꝫbis pso⁹.

Quantũ ad p⁹ᵐ p̃ est notãdũ. q̃ ꝓpones de obliquo de verbis ipsonalib⁹ anteq̃ꝫ conuertantur debent resolui in ꝓpones de verbis psonalib⁹. exemplum hui⁹. anteq̃ꝫ hec ꝓuertat. tedet animã meã vite mee. resoluetur sic in hãc. aia mea hꝫ tediũ de vita mea: ⁊ tunc conuertit sic. bñs tedium de vita mea est aia mea. Siliꝫ hec. regis interest bñfacere. resoluet sic. aliqd qõ spectat ad regem est bñfacere. ⁊ tunc ꝓuertet sic. bñfacere est ens pertinens ad regẽ. Siliꝫ hec. me penitet pcti. resoluet sic. ego habeo penitentiã de pctõ: ⁊ tunc conuertetur sic. bñs penitentiã de pctõ est ego. ¶ Secundo est notãdum: q̃ non loquꝫ hic nisi de conuersionibus illaꝝ de inesse. De ꝓpõnibus ꝏ obliquo p

His premissis fit p⁹ ꝫ hec. ꝓpones de inesse ꝏ terminis obliqs ⁊ de ꝫbis impsonalib⁹ debẽt conuerti p easdẽ regulas per q̃s conuertunt ꝓpones de recto. pꝫ: qꝛ post resolutionem ipsarum in ꝓpones de ꝫbis psonalib⁹ pticulares affirmatiue cõuertunt in pticularem affirmatiuã: ⁊ vniuersales negatiue in vl̃em negatiuã. igit conuertunt p easdẽ regulas per q̃s ille de recto ꝓuertunt. ꝓñtia est nota. ⁊ añs est mãifestum. ¶ Scõa ꝫ est. ꝓpones de hꝫ ꝫbis non conuertuntur per istas regulas eque imediate: sicut ꝓpones de ꝫbis psonalibus: ⁊ de recto. pꝫ ꝫ: qꝛ ille de verbis psonalib⁹ imediate conuertunt per istas regulas. ipse ãt de verbis impsonalib⁹ p̃mitus resoluunt: ⁊ postea ꝓuertunt. ¶ Ex quo sequit tertia ꝫ ⁊ rñsalis. q̃ ꝓpones de obliquis ⁊ de ꝫbis impsonalibus quo ad aliqua siliꝫ conuertunt: sicut ꝓpõnes de recto: ⁊ quo ad aliq̃ dissimiliꝫ. pꝫ ꝫ: qꝛ similiꝫ cõuertunt quo ad regulas per ꝓñtiam p̃mã. Sed dissimiliꝫ conuertunt q̃ũtum ad resolꝫones faciẽdas in eis. sicut pꝫ p cõclusionem scõam. Hec de p̃mo articulo.

Quantũ ad 2ᵐ. p̃mo supponitur q̃ in ꝓpõnibus de ineẽ ⁊ de ꝫbo psonali obliquus non p̃t eẽ subm ꝓpõnis se solo: sicut pbatum ẽ in q̃onibus sup p̃mũ piarmenias. ¶ 2° est notãdum. q̃ ꝓpones de obliquo posito a pte p̃dicati. si cum hoc in p̃dicato nõ ponit rectum

A debēt resolui mutādo ꝓbum in copulā ⁊ suū participiū: ⁊ postea debēt ꝓuerti. exēplū. vt nullus murus est in lapide. dz resolui sic. nullus ens in lapide: ⁊ postea ꝓuerteret. nullū ens in lapide est murus. Eodē modo dicat de alijs. ¶ Tertio est notādū: q̃ ly obliquus determinās rectum poneret ab alia pte copule q̃z ille rectus: tñ tz se ex eadem pte cum recto quē determinat vt hic. oēm equū videt hōt ly equū ponat a pte subti: tamen se tz ab eadē pte qua se tz hoc ꝓbum videt: q̃ est eius determinatio. ⁊ iō ly equū continet a parte predicati.

His p̃missis sit p̃ᵃ ꝛ hec/ q̃ viso subto ⁊ p̃dicato ꝓpōnis de obliquo de ꝓbo psonali ipsa totaliter ꝓuertēda est: sicut ille ō recto. pz conclusio p rōnes post oppositū spāliter cum de nulla appareat instātia. ¶ Ex illa ꝛne segtur correlarie ꝓpositiones de obliq̃ ⁊ de ꝓbo psonali conuertuntur similiter: sicut ille de recto. patet p conclusionem precedētem.

B **Ad rōnes.** ¶ Ad p̃mā dz. q̃ iste ꝓpōnes de ꝓbis impsonalib⁹ non ōbēt ꝓuerti eo modo quo conuertunt in recto: sz mō quo dcm̃ est in p̃ notabili p̃mi articuli. ¶ Ad 2ᵐ dz/ q̃ ista. nullus murus est in lapide. nō dz ꝓuerti aliq̃ istoꝝ modoꝝ: sz modo quo dcm̃ ē in 2ᵒ notabili scōi articuli. s. sic. nullum ens in lapide ē murꝰ. Similiter conuertunt iste. nulla domꝰ est in hoie. nullus furnus ē in pane. nulla bursa ē in pecunia. nullum ens in homine ē domus. nullū ens in pane ē furnus. nullū ens in pecunia ē bursa: ⁊ sic de alijs. ¶ Ad 3ᵐ dz/ q̃ in ista. omnez equū videt hō. ly equū non est subm cum sit obliquus: imo est pars p̃dicati. ⁊ ly homo est subm. ⁊ iō dicta ꝓpositio est idefinita affirᵐ: ⁊ dz conuerti sic. videt equum ē homo. sic ꝓbo fit vera transpositio terminoꝝ. nā in p̃ᵃ videns equum erat p̃dicatum ⁊ ly homo subm: ⁊ in scōa est econuerso. ¶ Ad 4ᵐ igit dz/ q̃ oēs iste ꝓpōnes bñ possūt conuerti. de p̃ᵃ. hois qlibet asinus currit. bz pro subto hoc totum. oīs asinus: ⁊ pro p̃dicato ly currens. iō conuertit sic.
C aliq̃ō currens est hois asinꝰ. 2ᵃ ꝓbo. cuiuslibet hois asinus currit. bz hoc totum p subto. hois asinus: q̃ de isto dz p̃dicatum currēs: ⁊ ideo conuertit in hāc. aliquod currens est hois asinus. 3ᵃ ꝓbo ꝓpō. s. asinus est soꝛ. est trūcata: eo q̃ rectus a pte p̃dicati non est exp̃ssus. ⁊ ideo resolui dz verbum in suum pricipiū dicēdo asinus est ens soꝛ. ⁊ tunc cōuertetur. aliq̃ō ens soꝛ. est asinꝰ. ⁊ si ly soꝛ. poneret a parte subti dicendo. asinꝰ est soꝛ. ⁊ quereret quō dz conuerti. rñdent q̃ ibi subintelligit rectus: vñ ꝓpō in se ē trūcata. subintelligit. n. ibi possessio: q̃ ly soꝛ. per se non pōt esse subm ꝓpōnis. iō tm̃ valet sicut hec. possessio sortis est asinus: ⁊ ista conuertat. q̃ asinus est possessio sortis. cautela tñ Ar. est secūdo elenchoꝝ cap̃. 2. q̃ ad tales trūcatas homo nō respondeat: ⁊ ex ꝓnti non conuertat nisi per opponentem compleant. Ex his oīb⁹ qs diligēter volens inspicere pōt conuertere oēs ꝓpositiones de terminis obliquis. ¶ Ra-
D tiones post oppositum sunt pro prima conclusione secundi articuli: ⁊ eius correlario ⁊c. Qō. xix.

¶ Qō ista mouet sup eisdē verbis ꝓnter ⁊ eodem capl'o.

Onsequēter querit. 19. Utꝝ ꝓpositiones in qbus subijciunt pronoia p̃ᵃ vel 2ᵃ psone conuertātur: sicut alie de inesse. Arguit p̃mo q̃ nō. nam ista propositio plata a sorte. ego sum soꝛ. nō conuertitur. igit ⁊c. ꝓntia tz. aīs declarat: q̃ si conuerteretur: conuerteret in istā. soꝛ. est ego: ⁊ h̄ nō. eo q̃ pnomē est p̃ᵃ psone ⁊ ꝓbuz 3ᵃ. vī tamē q̃ deberet eē eiusdē psone. q̃ ipsa nō pōt conuerti. ¶ Cōfirmatur sic. petrus nō pōt istam conuertere. igitur ipsa nō pōt conuerti. conseq̃ntia tz: q̃ nō vī si ipsa eēt conuertibilis ꝓpter quā causam petrus eam nō posset conuertē. aīs ꝓbat: q̃ si sic conuerteret eam i hāc. sortes est sortes. ⁊ hoc nō: q̃ subm p̃me non est p̃dicatum scōe: vel in istā. soꝛ. est ego. ⁊ hoc non: q̃ ē falsa: q̃ significat q̃ soꝛ. est petrus. ¶ Scōo sic. dicat platoni hec ꝓpositio. tu es plato. istam ipse nō pōt ꝓuertere. igit ⁊c. conseq̃ntia tz. ⁊ aīs declarat: q̃ si sic: conuerteret eā in hāc. plato est ego. tūc subm p̃me non ē p̃dicatū scōe: ⁊ si in hāc. plato es tu. tūc conuertit eam in falsam: eo q̃ dicit istum cui loqtur eē platonem: q̃ō est falsum: ⁊ tñ p̃ᵃ fuit vera.

In oppositū arguit sic: q̃ regule conuersionuz Ar. sunt gēnales. igit debēt conuenire equaliter oibus ꝓpōnib⁹ de ineē. igitur debēt conuenire ꝓpōnib⁹ in qb⁹ subijciūt pnoia p̃ᵃ vel 2ᵃ psone. p̃ᵃ ꝛ pz ex terminis. ⁊ 2ᵃ pz: q̃ ꝓpōnes in qb⁹ ponunt pnomina p̃me vel scōe psone sūt de ineē. Confirmat nisi sic fit. syllogismi ipfecti in qb⁹ ponerent ꝓpōnes hñtes hꝰ pnomina p subiectis nō possent perfici. conseq̃ns est inconueniens. pbat conseq̃ntia: q̃ pfectio dz fieri per cōuersionem istarum ꝓpositionum. mō ille ꝓpōnes nō possent conuerti.

¶ In ista qōne erunt duo articuli. In p̃ rñdēdum est ad qōnem. Scōo de cōuersionibus multarum ꝓpōnum specialium mouende sunt dubitationes ⁊ soluende. F

Quātum ad p̃ᵐ. p̃ est notandum/ q̃ ꝓpōnes hꝰ nō hñt difficultatē in ꝓuertēdo: nisi ex eo q̃ pnoia p̃ᵃ psone significat rē de se loquētē. 2ᵃ ꝓbo rē ad quam fit p̃mo. ¶ Hoc p̃notato sit p̃ᵃ ꝛclusio hec. ꝓpōnes in qb⁹ ponunt pnomina p̃ᵃ psone vel scōe optime possūt cōuerti ab eodē pferēte. pz: q̃ optime segtur tu es petrus. igit petrus es tu supposito q̃ idē hō pferat ambas: nec mutetur suppō huiꝰ termini tu. sil'r optime sequit. ego sum soꝛ. ergo soꝛ. est ego. supposito q̃ idē pferat vt prius. ¶ Correlarie segtur. hmōi ꝓpōnes pñt ꝓuerti: sic alie de ineē pz: q̃ p ferunt per eūdē pferētē: sicut alie de ineē per cōclusionem p̃cedētē. igitur possunt ꝓuerti ⁊c. ¶ Scōa ꝛclusio est. hꝰ ꝓpōnes nō possūt ꝓuerti a quolibet. pz. nā ꝓpō in qua ponitur pnomē p̃ᵃ psone solum pōt ꝓuerti ab ipsoꝝ proferente. vt si soꝛ. dicat. ego sum soꝛ. nullus alius hō mūdi potest ipsam ꝓuertere: q̃ si plato ꝓuertat eā sic. sortes est ego. cōuertit vez in falsum: q̃ 2ᵃ est falsa: cū significet sortē eē platonem. si aūt sic. sortes est soꝛ. tūc nō est ꝓuersio: q̃ non fit terminoꝝ transpositio. Eodē mō si platoni diceret hec ꝓpō. tu es plato. ipse non pōt eā conuertere. pz p 2ᵐ rōnem factā ante oppositū. vñ ꝓbabile ē concedē q̃ aliqua est ꝓpositio scripta que iam de cetero p nullum hominē posset ꝓuerti. vnde si soꝛ. qñ vixit scripsisset hanc. ego sum sortes: ⁊ postea moreretur. istā ꝓpōnē iam nullus hō posset ꝓuertere. ratio ē prius facta in ꝛclusione. Hec de primo. Nota ō ꝓuersiōi hꝰ pnominū p̃ᵃ psone.

Quātum ad 2ᵐ. p̃mo dubitatur qūo ista dēat cōuerti. tumulus lapidum ē vnus. exercitus rotundus exercitus ē. ¶ Et rñdetur facilit: q̃ ista p̃ma non dz sic ꝓuerti. vnum ē tumulus lapidum: q̃ ē falsa. nec sic. vnus: vl' vna ē tumulus lapidum: q̃ ē incōgrua: sz in talibus subm attēdēdum ē p̃dicato aīq̃z conuertatur: vt tumulus lapidum ē vnus tumulus. ⁊ tūc ꝓuertetur sic. vnꝰ tumulus ē tumulus lapiduz. Similiter hec. exercitus rotūdus: resoluēda ē in hāc. exercitus ē rotundus exercitus. E

¶ 3ᵃ aūt ꝓuertit sic. exercitus ē. igitur aliquod ens ē exercitus. ⁊ capio ly ens pricipialiter pro existēs. nam sicut exercitus existit: ita existēs ē exercitus. vñ segtur. existēs ē exercitus. q̃ vnum ē exercitus: q̃ talia pticipia sunt collectiua: vel saltē non minus supponunt pro multitudine copulata q̃z pro vno. ¶ Scōo dubitat qūo illa dēat conuerti. Marcus ⁊ Tullius sunt. supposito q̃ marcus ⁊ tullius sint termini synonymi: ⁊ vī q̃ non possint conuerti: q̃ conuerterētur in hāc. entia sunt marcus ⁊ tullius. q̃ falsa est: cum solum vnum ens ē marcus ⁊ tullius. ¶ Eodē modo dubitarē de ꝓuersione istius. a. ⁊. b. sunt. supposito q̃. a. ⁊ b. sint termini synonymi. ¶ Rñdetur facilit/ q̃ oēs tales ō virtute p̃monis sunt false: q̃ coniunctio copulatiua ꝓprie

J oz coniungere inē diuersa. Et si inter terminos supponen
tes pro eodē ꝓiungat discrete ipsa ponit: z sibi oz addi ⁊
bū singularis numeri. vt oz sic dici. marcus z tullius est. z
ū auctas grāmaticoꝝ. in illo negaret. ꝑbat rōne sic: q̄cun
q̄ sunt: sūt plura. a. z. b. sunt: ḡ. a. z. b. sunt plura. discursus
est bon?: z maior mānifeste vera: z ꝗ falsa: supposito q. a. z
b. significēt vnū idiuisibile. igr minor est falsa: que dicit. a.
z. b. sunt. igit pz: q talib? terminis discretis synonymis
oz addi ⁊bum singularis numeri: qz si pluralis oro de vir
tute ꝓmonis sit falsa. p hoc pz q̄ūo oz talis ꝓuerti: qz ꝓuer
tet in hanc. entia sunt marcus z tullius. entia sunt. a. z. b.
sunt ambe false sicut ꝗ. ¶ Tertio dubitat. supposito q. a.
significaret tātum q̄tuz oīs hō q̄ūo illa deberet ꝓuerti. a.
est hō. rndet q nō oz conuerti sic. hō est. a. qz ꝗ est ⁊a: eo
q valet tantū sicut hō. hec aūt est falsa: eo q significat q
hō est oīs hō: z oz conuerti sic. hō est hō: nec mirū: qz ꝗ.
puta ly. a. valet sincathegorema cuz cathegoremate. ideo
K in conuertēte oz dimitti sincathegorema. valet eni tātum
sicut oīs hō. dimittat ergo ly oīs in conuertente z erit bo
na conuersio sicut in ꝓuertente istius. nemo est asinus. di
mittit sincathegorema p̄gnans z accipitur ly nullus. con
uertit enim sic. nullus asinus est hō. ¶ 4° dubitat suppo
sito q ly. a. a pte subti significet hoiem: z a pte p̄dicati asi
num precise q̄ūo oz ista conuerti. oē. a. est risibile. hec eniz
est ⁊a: qz valet tantū sicut oīs hō est risibilis. z si conuerta
tur in hanc aliqō risibile est. a. ista est falsa: qz valet tantuz
sicut aliqō risibile est asin? p casum. ¶ Rndet faciliter. q
ꝓpō z impositio nō est admittēda de facto in cōi modo lo
quēdi. vn notet regula. q impositio termini depēdens ex
veritate z falsitate ꝓpōnis: vel ex ꝓpositione: vel postposi
tione copule de facto incōi modo loquēdi est admittēda.
vt si. a. in ꝓpōne vera significet asinū in falsa hoiem. nullo
mō ꝓpō esset admittenda. silr nec ꝗ. Causa est. ex signifi
L catione terminoꝝ oz hēri veritas vel falsitas ꝓpōnis: z ēt
ex p̄positione vel postpositione copule. z igitur hec impo
sitio que ē huic ꝗzia. puta ex virtute haberet significatio:
vel ex p̄positione: vel postpositione copule non est admit
tenda. Aliter dicūt alij. q p̄dicta ꝓpositio potest conuerti
sic. aliqō risibile est homo: z non. a. ꝑbo istud: qz ꝓm veri
tatem non est conuersio. ¶ 5° dubitat. q̄ūo debeat hec cō
uerti. ad eqtandum reqrit equus. hic z rome venditur pi
per. ad motum reqritur tp̄s bis potaui vinū: z de cōsimi
libus. ¶ Rndetur ad ista. q in ꝓma ly equus est subm: qz
ipse est solus rectus: z hoc totū reqritur ad eqtandum est
p̄dicatum. z ideo oz conuerti: nec non sic. q reqrit ad eq
tandum est equus: qz in ꝓma ly equus supponit p se tm̄ z
est vera ꝓpositio: z in scōa supponit determinate. z est fal
sa. Sed sic: qō reqritur ad eqtandū est vel pōt eē: vel ima
ginari eē est iste equus: vel ille equus: z sic de singulis de
M scendēdo disiunctim sub ly equus. sic eni erit secūda vera
sicut ꝓma. Eodē mō dicat de 3ª. q requirit ad motum est:
vel pōt eē z̄c. hoc tp̄s: vel hoc tēpus: z sic de singulis: z est
cōuersio reductiua. ¶ Ad 3ᵃᵐ oz q ipsa oz sic conuerti cū
ly piper sit subm qō vēdit hic z rome est hoc piper: vel ⁊
piper. z sic de singulis. ¶ Ad 4ᵃᵐ oz q hoc totuz bina vi
ce potaui vinum est p̄dicatum: z ly ego subm. z ideo con
uertit in hanc. qō potauit vinū aliqua vice est vel fuit ego
z tunc non oz capi signum hoc bis: qz ip̄m includit signū
vl'e cum termino distribuibili. tātuz enim valet sicut bina
vice: z ideo ly vinum oz dimitti cum signum vl'e in cōuer
tente non oz poni qō in conuersa ponebat a parte subti. i.
Dubiuz ante copulam. lz addebat parti p̄dicati. ¶ 6° quereret qs
q̄ūo conuertunt iste. pluit. ningit. sedeo. curris. Respondē
tur q in istis intelligit certum suppositum in primis natu
ra. In tertia ly ego. z in quarta ly tu. z ideo conuertuntur
sic. prime oue pluens est natura z ningēs est natura. z ter
Dubiuz tia sic. currēs est ego: z quarta. currēs est tu. ¶ Ultio du
bitatur q̄ūo iste debeat ꝓuerti. a. fit. a. corrumpit. a incipit
esse. a. definit eē. ¶ Rndetur q ꝓma ꝓuertit sic. qō fit ē vl'
R erit. a. qz ly fit ampliat subm ad supponēduz pro eo quod
est vel erit. scōa sic. qō corrūpitur est vl'fuit. a. qz sic ly cor
rumpit ampliat subm. Eodē modo de incipit incipiens oē
est vel erit. a. z. b. definit eē definens eē est vel fuit. a. hec ō
secūdo. Nam est diligēti studio quisqs istis inspectis oēs
alias ꝓpositiones faciliter conuertet.

Ad rōnes. ¶ Ad ꝓmā negat q ista non possit cō
uerti. ego sum sortes: z concedit q con
uertit in hanc. sor. est ego. z negat q illa est incongrua. z
qñ oz q ꝓnomen est ꝓme ꝑsone z ⁊bum tertie. oz q hoc
nō est incōueniēs: si ꝓnomen sit p̄dicatum. nam nō opz p̄
dicatum z ⁊bum conuenire in ꝑsonam: sed soluz hoc req
ritur ō supposito z apposito. ¶ Ad confirmationē conce
ditur q Petrus istā dictā a sor. non pōt conuertere. hec. n.
est pro ꝗne scōa: sed negat ꝓñtia. igitur ipsa non p̄t ꝓuerti:
qz ꝑferēs eam potest ipsam ꝓuertere. z quādo petebatur
ratio ꝓpter quam petrus non potest. z sortes pōt. oz q est
q ly ego significat semp rem de se loquētē. Et ideo in pro
positione quā sor. dixit subm supponit pro sorte z est ⁊a:
z si petrus vellet eā conuertere supponeret p petro: z ē fal
sum. ¶ Ad 2ᵐ conceditur q plato non p̄t istā sibi dictam
ꝓuertere. tu es plato. cū ⁊ stat q ꝑferēs eā pōt. z ideo illa
rō arguit pro ꝗne scōa. ¶ Rōnes post oppositum arguūt
pro correlario ꝗnis ꝓme. Hec de qōne. Qō. xx.

¶ Questio conseqnter mota est super eodē textu z capl'o.

Verit 20. Utrū conuersio ꝓpositionuz: de ineē sit ꝓñtia formalis. ¶ Ar
guit ꝗ q non. ꝓñtia q̄ tz gratia significationis
terminorum non est formalis. conuersio ē hu
iusmodi. ergo z̄c. maior pz: qz significatio tz
se ex pte mātis in ꝓpōne z non ex pte forme. minor declara
tur: qz conuersio solū ex hoc tz q terminus idē significat
a pte subti z a parte p̄dicati. vñ si aliud significaret quan
do eēt p̄dicatum q̄z quando eēt subm conuersio non tene
P ret. vt si. a. a pte subti significaret hoiem: z a parte p̄dicati
asinuz: hec conuersio non valeret. a. est hō. igit hō est. a. ꝗ
eni vera est: qz significat q hō est hō. scōa vo falsa: qz signi
ficat q hō est asinus. igit conuersio non tz nisi gra significa
tionis termini: qua idez significat ante copulam z post
copulam. ¶ Scōo sic. cōuersio non tz in oibus terminis.
ergo non ē ꝓñtia formalis. ꝓñtia tz ex eo: qz formalis con
seqntia oz tenē in qbuscunqz terminis consilr dispositis q̄
litercūqz significātib?. aīs pz: qz nō sequtur in conuersione
vl'is negatiue. nullum mortuū est hō. ḡ nullus hō est mor
tuus. z si dicat q oz conuerti sic. ḡ nihil qō est hō est mor
tuum. pz q nō est ꝓuersio: qz non fit de p̄dicato subm p̄ci
se. plato. n. est subm 2ᵃ: lz p̄dicatū ꝗ. put notum ē. ¶ Ter
tio sic. nulla ꝓñtia est formalis. ḡ conuersio nō est ꝓñtia for
malis. ꝓñtia tz. aīs declarat: qz si aliq̄ eēt formalis maxie
Q eēt facta in celarēt: q āt non fit formalis declarat sic: quia
non sequit. nihil qō est: est gñandum. oīs homo est qui ē.
ergo nullus hō est gñandus: z tñ hic arguitur in celarēt:
igit vī q nulla conseqntia fit formalis. ꝓsequētia est nota.
aīs declarat. puta q non sequtur: qz ꝓmisse sunt mānifeste
vere z ꝗ est falsa: qz sua cōtradictoria est ⁊a. aliqs homo
est gñandus. prout pz ex ampliationibus. ¶ Quarto sic.
conuersio nō est argumētario. igit non est ꝓñtia formalis.
conseqntia tz: qz omnis ꝓñtia formalis est argumentario.
aīs ꝑbatur: ꝓuersio non ꝓponit ex argumento. ḡ nō ē ar
gumētario. conseqntia tz p diffōnē argumentationis. qua
oz q argumētario est oro composita ex argumēto z̄c. aīs
declarat: qz oē argm ꝑbat. mō in conuersiōe nihil ꝑbat. q
argumētum ꝑbet. pz p diffōnē argumēti qua oz. argm est
ratio rei dubie faciēs fidē. q aūt conuersio non probet no
tum est de se: qz ꝓuersa nō est notior conuertente. ¶ 5° sic.

A conuersio nō est. igit nō ē ꝓnitia formalis ꝓnia nota. añs ꝑ bat. ptes eius non sunt. igit ipsa non ē. ꝓnia ite nota. añs pz: qz qñ ꝓuersa est ꝓuertens non est: z eē saltem in notabilibus. mō ꝓuertens z ꝓuersa sunt ptes conuersiōis.

In oppositū vī eē phs in p̄ huius. nā ꝑbat conuersiones in terminis nō significatis volēs ꝑ B oñdere ꝙ ipse formalr tz in qbuscūqz terminis. ¶ Cōfirmat. nā si solū eēnt ꝓnitie māles: ita posset pticularis negatiua ꝓuerti simplr: siē pticularis affirmatiua. ꝓnis est ꝓ phm. z ꝑbat ꝓnia. mālr optime seqtur. aliqs hō nō est equus. aliqs equus non est hō. ¶ 2° sic. nisi ꝓuersio teneret formalr i ſyllī 2ª z 3ª figuraꝝ nō eēnt formales. ꝓnis est ꝓ oēs logicos: z tz ꝓnia: qz ꝑbāt ꝑ cōuersionē. si igitur improbatio non eēt formalis: nec ipsi ſyllī p̄dicati erūt formales: qō pz ꝑ diffōnez conuersionis q̄ dī ꝙ est formalis conseqntia duaꝝ ꝓpositionū cathe'ᵒᵗᵃ z c̄.

¶ In ista qōne erunt duo articuli. In p̄ videndum est qd sit conseqntia formalis. 2° rñdendum est ad qōnem.

B Quid sit ꝓnia formalis. Forma ꝑ pōnis in qbus.

Quantū ad pᵐ. p̄ describit cōseqntia formalis sic. ē conseqntia q̄ tz in oibꝰ q̄lrcūqz significatibus retēta consili forma: vt. a. est. g. a. est. ¶ 2° est notādū. ꝙ forma ꝓpōnis ꝓsistit in his q̄tuor q̄litate: q̄ztitate: copula magis ꝓncipali: z minus ꝓncipali: si plures fuerint copule: z ordinatōe terminoꝝ. est g̃ eadē forma ꝓpōnū. eadē q̄litate eadē q̄ztitate idētitate oium copulaꝝ z eadē ordinatio terminoꝝ. ꝑbat sic. ꝙ nō q̄litas z eē. pz. alīs eiusdē forme eēnt barbara z celarēt. Q: q̄ztitas. pz. alīs eiusdem forme eēnt barbara z darij: qz ꝑ duo sūt eiusdē q̄ztitatis: z secundi duo eiusdē q̄litatis. ꝙ copula. pz. alīs eiusdē forme eēnt ꝓpōnes de ꝓterito z ꝓsenti. vt hō est aial. z hō fuit aial. iz ꝙ ordinatio terminoꝝ. ꝑbat. qz alīs eiusdez forme eēnt celarēt z cesare: qz sunt earūdē qualitatum q̄ztitatuz z copulaꝝ. igitur pz ꝙ oia ista q̄tuor reqrunt ad idētitatē formalē ꝓpōnum. ¶ Ex quo seqtur correlarie. ꝙ iste ꝓpōnes sunt eiusdē forme. lapis currit. z hō currit: qz predicta q̄tuor sunt in eis consilia. ¶ Ex quo seqtur 2°. ꝙ conseqntia ab iferiori ad supius nō est formalis. vt hō currit. ergo aial currit. pz: qz nō seqtur. hō currit. ergo lapis currit. cū oēs iste tres aial currit. hō currit. lapis currit. sint eiusdez forme: vt ocñ est. Eodez mō argui posset/ ꝙ conseqntia q̄ tz ꝑ locū a diffōne. vel consimiles alie conseqntie tenentes ꝑ locos dialecticos non sunt forales: sunt tñ bone. ¶ 3° sequerē. ꝙ significatio termini nō tz se ex pte forme. pz: qz qcqd termini significarēt cum oēs ſyllogismi facti in ꝓmo mō ꝓme figure de ineē z de pñti eiusdē forme. g̃ idēptitas significationis nō reqrit ad eandē formā. ¶ Quarto seqretur. ꝙ veritas z falsitas ꝓpōnum nō tenerēt se ex parte forme. ꝑbat sicut p̄cedēs spāliter. cuz veritas z falsitas se teneāt ex pte significationis terminoꝝ: que nō tenent se ex pte forme: vt statim dicebat. ¶ Ultimo seqrē. ꝙ oēs conseqntie que tenēt gr̃a significationis terminoꝝ sūt māles sicut ista. hō currit. igr̃ aial currit. z cōsimiles. patet: quia D significatio nō tz se ex parte forme. vt in tertio correlario dictum est. Hec de primo articulo.

Quantū ad 2ᵐ sit pᵐ conclusio hec. conuersio sic cōter ꝓsueuit ſyllogismꝰ nō est conseqntia formalis. ꝑbatur ꝑ 2ᵐ rōnem factam ante oppositū: qz nō tz in oibꝰ terminis retēta consimili forma. ergo nō est ꝓnitia formalis. conseqntia tz ꝑ dicta in p̄ articulo. añs declarat ꝓmo de ista. nullū. b. est. a. igit nullū. a. est. b. qz ista cōseqntia nō valet. nullū mortuum est hō. igr̃ nullus hō est mortuus: z tñ ꝓpōnes iste sunt consilis forme sicut ꝓme due. aliqd. b. est. a. igr̃ aliqd. a. est. b. qz nō seqtur. aliqs homo est mortuus. ergo aliqd mortuū est homo: z tñ iste sūt cōsimilis forme. sic igit pz ꝙ conuersio tam affirmatiuaꝝ q̄z negatiuaꝝ facta cōiter: sicut solet fieri nō tz in omnibꝰ terminis. ¶ Scda ꝗ est. ꝙ conuersio ꝓpositionum de ineē z de ꝓsenti: vt de ⁊bis ꝑsonalibus est conseqntia formalis: dum tñ subto tā conuerse q̄z conuertētis ꝑponat hoc additum: qd est vt optime seqtur z formalr: nihil qd est. b. ē a. igit nihil qd ē. a. est. b. Silr in affirmatiuis: oē qd est. b. vel aliqd qd est. b. est. a. seqtur igr̃ aliqd qd est. a. est. b. ꝑbat sic conseqntia q̄ tz in oibꝰ terminis: qualrcūqz terminis dispositis est formalis: iz illa conuersio est hꝗ. ergo est conseqntia formalis. maior pz ex ꝓmo articulo. minor declarat. nā tam in terminis ampliatiuis q̄z in nō ampliatiuis: q̄z in terminis captis cū sincathegorematibus z a pte p̄dicati q̄z captis sine eis tz hꝗ ꝓnia: z in nullis terminis reperit instātia. igitur seqtur ꝙ sic est conseqntia formalis. consequētia nota z añs pz. seqtur eni nihil qd est mortuū est hō. igit nihil qd ē hō ē mortuum. silr seqtur. nihil qd ē homo ē omne aial. ergo nihil qd est omne aial est homo. z nihil quod ē hō est asinus. igit nihil qd est asinus ē hō: z breuiter q̄ocūqz termini disponūt semp tz huiusmodi conuersio: eo ꝙ ꝑ hoc additum qd est. ois aliena ampliatio z restrictio impeditur: z pñt ꝑbari eodē mō quo Aristo. eas ꝑbauit: qz ex opposito consequētis seqtur oppositum añtis formalr. eodē mō dicat de illis de p̄dicato addēdo a pte subti hoc additū qd finit. z in illis de futuro B additū qd erit. ¶ Sed forsan instabit qs dicēdo sic. i hoc mō conuertēdi nō fit de p̄dicato subm. igr̃ hic nō est ꝓuersio in terminis. conseqntia est plana. z añs pz: qz in pᵐ nihil qd est. b. est. a. solum ly. a. est p̄dicatum: z in scda. nihil qd ē. a. ē. b. hoc totum ens qd est. a. est subm. similr solum ly. b. est p̄dicatuz 2ª. z hoc totum ens qd est. b. est subz pᵐ. Rñdeo ꝙ vez est cū nō fit p̄cise de subto p̄dicatū z econtra: sed fit cum hoc addito qd est. iz qz hoc additum ē idē in oibus: z quo ad aliqua fit trāspositio terminoꝝ. iō adhuc sufficiēter meret dici conuersio in terminis: qz ē in terminis addito B termino qd est. Juxta qd glosanda ē diffinitio ꝓuersiōis sic. qd est duarum ꝓpōnum cathegoricaꝝ vtroqz termino ordine ecōuerso participantium exclusō B addito qd est vnius ad aliam formalis cōsequētia. Circa p̄dicta est aduertēdum ꝙ scholaris aut magister reqsitus de ꝓuersiōe istius. hō est animal: vel alicuius cōsimilis dz eam ꝓuertere sicut cōmuniter dī: ne forte ignorantes credant ꝙ cōmunem modum ꝓuertendi ignoret: sed si de formalitate cōsequentie interrogetur. tūc dicat mō quo ex superius dictis nunc ostēsum est. Hec de scdo.

Ad rōnes. ¶ Ad ꝑmam ꝓceditur maior/ ꝙ cōsequētia q̄ tz gratia significationis terminoꝝ admisse: vel admissibilis a cōitate nō est formalis: z negat minor ꝙ ꝓuersio est huiusmodi. Ad ꝑbationē concedit/ ꝙ ꝓuersio solum ex B tz: qz terminus ꝑ eadem accipitur ante copulā z post copulā seu a pte subti z p̄dicati. nam alias impō ipsa a cōmunitate nō est admittenda. s. in qua terminus ante copulam significaret boiem: z post copulam asinum: z hec est ante dictuz in questiōe p̄cedenti: z iō rō nō ꝓcedit. ¶ Ad 2ᵐ ꝓceditur ꝙ ipsa ꝓcludit ꝙ cōuersio facta mō quo cōmuniter fit nō est ꝓnitia formalis: z B est ꝑ prima ꝗne. ꝓtra 2ᵐ autem rō nō ꝓcedit. ¶ Ad 3ᵐ negat antecedēs ꝙ nulla ꝓnitia sit formalis. Ad ꝑbationē ꝓceditur ꝙ celarēt ꝓnitia est formalis: dum tñ fiat bona regulatio ꝓm exigentiā modi. Ad ꝑbationez ꝓcedit ꝙ ſyllogismus ille nō valet. causa est: qz ly hō in minore solus sup ponit ꝑ eis qui sunt in ꝗne supponit tam ꝑ eis qui sunt q̄z ꝑ eis qui erūt: nec mirum: qz nō valet: qz male regulat. si eni formalr deberet tenere ille modus: z alij modi figurarum: oporteret tam subtis ꝑmissaꝝ q̄z subto ꝗnis ꝑponi. B additum qd est sicut postea videbit. ¶ Ad 4ᵐ distinguit de argumentatōe. nam pōt capi stricte: z sic vocat argumentatio ꝑbatiua. Alio mō pōt capi large: z sic vocatur ꝓsequentia bona. Tertio mō largissime: z sic vocatur q̄libet cōsequentia siue bona siue mala. ¶ Per B rñdetur ad

J rōnem concedēdo añs. q̃ conuersio in virtute ꝓpria non est argumētatio capiendo argumētationē stricte sicut eam capit Petrus hispanus: qr ipsa in virtute ꝓpria nihil probat: sed negat' ꝓñtia qua infert'. igit' non est ꝓñia formalis. nā multiplices sunt conseq̃ntie formales vt ab eodem ad idem. a copulatiua ad alterā partē: z a pte disiunctiue ad totā disiunctiuā. Et ad pbationē qñ dicebat'. q̃ ois ꝓñtia formalis est argumētatio: ꝓcedit' capiēdo argumētationē large: ꝗ capiēdo argumētationē stricte nō est vera: z sic rō ꝓcedit: nō tñ credat' q̃ i ista solone velim negare qn qñq̃ ꝓuersio ex inaduertētia rñdētis ꝓbet. vt puta si cū aduertat aduersam solu: z nō videat qūo ex ea sequat' ꝓuertēs: sed in virtute ꝓpa volo dicē q̃ non ꝓbat. ¶ Ad 5m negat' añs. s. q̃ ꝓuersio nō est. Ad pbationē qñ dī. s. qñ cōuersa ē ꝓuertens nō est z eē. dī q̃ est vera loquendo de eodem tpe adequate: ꝗ tñ tam cōuertēs q̃ꝗ conuersa sunt ꝓ eodem tpe totali. vt vna ꝓ prius z alia ꝓ posterius. z iō ptes conuersionis successiue sunt: z eodē mō dr dici q̃ est conuersio.

k ¶ Rōnes post oppositum probāt conclusionē 2m secundi articuli. Hec de qōne. Qō. xxj.

¶ Eodem aūt modo se habebit z in necessarijs ꝓpōnibus z que sequunt. Capl'o eodem.

Onsequēter querit. 21. Vtrū ꝓpositiones modales ō sensu composito debeāt conuerti sicut alie de inesse. ¶ Et arguit' p̄ q̃ nō: qr nō seqtur. nullum in impol'e est hoiem currere. g̃ nullum hoiem currere est impol'e: z tñ hic est ꝓuersio vlis negatiue sicut in illis de ineē. g̃ z̄c. ꝓñia est nota. z añs ꝓ p̄ parte pz: qr p̄ est ꝓa: ꝗ 2a. nullū hoiem currere est impol'e est falsa: qr significat q̃ hec ꝓpō. nullus hō currit. est impolis. ¶ 2o sic ista ꝓpō. impol'e est hoiem eē asinū. nō ꝓuertit' sicut illa de

l ineē. igit' z̄c. ꝓñtia nota. antecedēs ꝓbat: qr illa cōuertit' in hāc. hoiem eē asinū est ipol'e. mō hec est affirmatiua ꝓ put notū est: z p̄ fuit negatiua: qr impol'e valet tantū sicut nō z pol'e. z iō sensus p̄me fuit iste. nullū impol'e est hoiem eē asinum: que est mere negatiua: z sic negatiua conuertit' in affirmatiuā in istis ꝓpositis q̃ nō fit in alijs de ineē. ¶ 3o sic bñ seqtur. possibile est hoiem currere. ergo omne q̃ ē hoiem currere est pol'e: z tñ sic non ꝓuertunt' ille ō inesse. g̃ z̄c. añs est nota. añs ꝓbat. 2a pars pz: qr in ipsis de ineē nunq̃ꝗ idefinita ꝓuertit' in ꝓticularem ꝓ p̄ pte. ꝓbat: qr in modalib9 dcm̄ ꝓticulare eqpollet vli. z iō eqpollet dictu hoiem currere est possibile: z oē q̃ est hoiem currere est possibile. ¶ 4o sic. Ar. docet eas sic conuertere. necesse ē oē. a. esse. b. ergo nece est aliq̃ō. b. eē. a. z sic nō ꝓuertunt: z sic de ineē. igit' z̄c. ꝓñia est nota. añs ꝓ p̄ pte pz in lra. pro 2a pte manifestū ē: qr hic ly nece ē subm tam in conuertēte

m q̃ꝗ in ꝓuersa z nō est ita in ꝓuersione illar de ineē. ¶ 5o sic. ista conuersio quo ad partē dicti non valet sicut in illis de ineē. g̃ z̄c. consequētia tz: qr de illa conuersione loquebat' ꝓbs. añs pz: qr nō seqtur. oē aīal esse hoiem est falsum vel impol'e. igit' aliquē hoiem esse aīal est falsum vel impol'e. añs ē manifeste verum: z consequēs falsum.

In oppositū ē ꝓbs in isto ꝓmo. ¶ Pro ista qōne est notādum/ q̃ ꝓpōnum modalium composita ꝗ duplex est conuersio sicut huius. sortem currere' est pol'e. vna ē quo ad totam ꝓpōnem: z sic cōuertetur i hāc. possibile ē sor. currere. alia ē quo ad partes dicti: z sic conuertit' in hanc. aliq̃ō currēs eē sortē ē possibile. ideo in qōne erūt duo articuli. In p̄ est videndum de conuersione illa ꝗ quo ad se totas. In scdo videndum est de cōuersione earūdem que fit penes ptes dicti.

De ꝓpōnib9 modalibus

Quātum ad p̄m ꝓmo ē notādum/ q̃ modi facientes ꝓpositionē modalē sunt illi qui nati sūt verificari de tota ꝓpositione: inq̃tum ē. ꝓpositio vt isti. possibile. creditum. z cōsimiles. ¶ 2o ē notādum/ q̃ huiusmodi faciunt ꝓpositionē modalē de sensu composito: qñ se tenet a parte subri vel p̄dicati. vt hic. possibile ē sortē currere: vel sortē currere ē possibile. Sz faciunt ꝓpositionē modalē de sensu diuiso: qñ tenet se a parte copule: vt hic. sortē possibile ē currere. puta quādo ponunt' inter ꝓbum z nomen: z ista magis dicta sunt in modalibus diuisis. ¶ 3o ē notādū/ q̃ huiusmodi ꝓpositiones composite sunt vere de ineē. nā sunt de simplici inherētia p̄dicati ad subm: vt ita p̄dicatum simpl'r inhereat subro in ista. sortē currere ē possibile: sicut in ista. homo ē animal: qr vtrobiq̃ inheret mediante copula. puta hoc ꝓbo ē: z iō sicut vna est mere de ineē sic z alia: quapropter ista ꝓñtia non valet. ista ē modalis composita. igitur ē modalis: qr ꝓpie solum modales diuise sunt modales eodē mō ē de consimilibus sicut ō ista. sortē currere ē possibile. ¶ Quarto ē notandū/ q̃ iste propositiones sortē currere ē possibile. oēm hoiem eē animal ē neēe. z cōsimiles omnes sunt verificate: z subm earum ē totum dictum quod p̄cedit hoc ꝓbum ē fiunt vl'es ꝓponēdo eis signum vl'e. ꝓmo sic. omnē sortē currē ē possibile. 2o sic. omne quod ē omnē hominē eē animal ē necesse: z sic dicatur de alijs. Aduertatur tñ de ista. nullum hominē currē est impol'e: z ō qualibet consimili negatiua. si ly nullum cadat sup totam ꝓpositionē: ipsa ē negatiua tantum valēs sicut hec. nulla talis ꝓpositio homo currit ē impossibilis: ꝗ si ly nullum solum cadat sup dictum. tūc ipsa ē indefinita affirmatiua tantum valēs sicut hec talis ꝓpositio. nullus currit ē impossibilis. ¶ Ultimo ē notandum quod quidā dicunt: q̃ in istis modalibus compositis: vbi dictu ē subm particularis equipollet vniuersali. vt dicūt: q̃ equipollet dicit hominē currē ē possibile. z male iudicio meo. in ꝓma hominē currē ē possibile. ly hoiem currē supponit mālr pro se z quolibet sibi simili: z ēt pro qualibet propositione sua de recto pro qualibet tali. homo currit. modo lz verum sit q̃ q̄libet talis de recto ē possibilis: cum oratio indefinita pro qua ē econuerso subm supponit non ē possibilis: quia non ē propositio. vñ contradictoria istius est ꝓa. s. hec aliquod hominē currē non ē possibile. puta hec oratio indefinita. hominē currē. Simil'r ille non equipollēt. Marsilium non eē ē verum in potētia. prima enim ē simpl'r ꝓa: qr ista propositio. Marsilius non est: ē in potētia vera. scda ē falsa: qr ista propositio in mēte marsilij non est ꝓa in potētia: z nunq̃ pōt eē ꝓa. nam quādiu eius subm ē ipsa ē falsa. z subro eius corrupto: ipsa etiam non erit. ¶ His p̄missis sit ꝓma conclusio responsalis hec ad istum articulum / q̃ propositiones modales de sensu composito quo ad conuersionem suam totalē debēt conuerti consimil'r sicut ille de ineē. probatur. sicut ipse sūt mere de ineē. ergo debēt conuerti sicut ille de ineē. consequētia ē vera z añs pz in tertio notabili.

Quātum ad 2m articulum p̄ est notādum/ q̃ regule sunt logice. ex ꝓo non sequitur nisi verū. ex possibili possibile. z ex nēcio nēcium. quarum pbationes dimitto ꝓpter breuitatē. nam p̄a pbat' 2o huius cap̄ 2o. z alie due satis pbant' ꝓmo posterioꝗ cap̄. 6. ¶ 2o ē notandum/ q̃ si ad aliq̃ō añs seqtur ꝓñs q̃ addito añti hoc modo verum: vel ō mō possibile: vel hoc mō nēcium cum cōstantia subri ꝓñter interim erit bona ꝓñtia. pz ex p̄ : qr ex vero nō seqtur nisi verum z̄c. Et intelligitur notabile specialr in ꝓñtijs ꝓuersiuis. ¶ 3o ē notandum/ q̃ ex impossibili seu falso bñ seqtur pol'e seu vera. pz 2o hui9 capl'o 2o.

His premissis fit ꝓma z̄ hec/ q̃ propositiones modales composite modificate his modis falsum impol'e non debēt conuerti quo ad partes dicti sicut iste de ineē. pz: quia nō sequitur aliquem hominē non eē animal est falsum vel impol'e. ergo aliq̃ō aīal non esse hoiem est falsum z impossibile. nec seqtur. omne

n

o

p

q De fgulis logicis.

A aial esse hominē est falsum: vel impossibile. ergo aliquem hominē eē aial est falsuz vel impossibile. antecedētia enim sunt vera ⁊ ꝓnitia falsa: nec mirū. naz ex impossibili seu falso bñ segtur vez vel possibile: vt dictuz est. ¶ 2° ꝗ est hec. ꝓpōnes modales modificate his modis verū. possibile. nēciuz. adhuc nō possunt formaliter quo ad dictū conuerti sicut ille de inesse. pz: qz non segtur. hominē esse animal est possibile. ergo aial eē hominē est possibile. posito enim ꝙ ista ꝓpositio. animal est homo. nō eēt in rez natura. añs eēt verū. ꝓnis tñ falsum: qz nullū pro quo supponeret sbm eius eēt possibile: eo ꝙ hec ꝓpositio. animal est homo nō eēt. ¶ 3° cōclusio ⁊ rñsalis est hec. ꝙ hȝ ꝓpōnes modificate his modis. verū. possibile. ⁊ necessariuz. quo ad partes dicti bene possunt conuerti supposita in añte constātia ꝓpōnis pro qua supponit dcm ꝓnitis. pz: qz optime segtur. nullū. a. eē. b. est possibile. ex ista. nullum. a. eē. b. est. ergo nullum. a. eē. b. est possibile. nā deposito hoc mō possibile. ꝓnitia eēt bona. ergo ipso addito suppositā constātia subiti B ꝓnitis itez erit bona per 1m notabile. Eodē modo arguretur de vero ⁊ necessario. similiter ꝓbaretur ꝓnitia si dictum eēt vle vel particulare affirmatiuū: vt optime sequitur. hominē currere est verū: ⁊ hec ꝓpositio. currēs est hō est. ergo currēs eē hominē est verū. Et ad hoc ꝙ ꝗnes sint verioꝛes supponatur in omnibus retēta eadem significatione terminoꝝ. Et hec de scdo articulo.

Ad rōnes. ¶ Ad ꝑmam dz. ꝙ ꝓnitia est bona. nullum impossibile est hominem currere. ergo nullū hominē currere est impossibile. Et hoc prout ly nullum. referꝛ sup totam propositionē sicut in antecedēte: ⁊ ideo negaꝛ ꝙ ipsa valeat tātum ꝙ hec sit impossibilis. nullus homo currit: ⁊ hoc est satis dictū in 4° notabili ꝑmi articuli. ¶ Ad 2m ꝓcedit ꝙ bñ segtur. impossibile est hominē eē asinum. ergo hominē eē asinum est impossibile: ⁊ negaꝛ ꝙ ita nō ꝓuertant ille de inesse. Ad ꝓbationē negaꝛ ꝙ ꝑma sit negatiua: qz negatio inclusa in hoc modo impoſe est infinitans. ⁊ ideo tātuz est dicē impoſe sicut nō C possibile: vel sicut nullū possibile capiēdo ly non: non infinitanter. ⁊ ideo añs est affirmatiuum sicut ꝓnis. ¶ Ad 3m negaꝛ hec ꝓnitia. possibile est hominē currere. ergo omne qd est hominē currere est possibile. probatū enim est in 5° notabili qd non valet. ¶ Ad 4m ꝓceditur. ꝙ Aristo. dicit eas sic cōuerti. neēe est nullum. a. eē. b. igitur neēe est nullum. b. eē. a. ⁊ hoc quo ad partes dicti. ⁊ quādo dicitur ꝙ sic non ꝓuertunt ille de inesse quo ad totam ꝓpōnem: sed quo ad partes dicti vtiqz sic conuertuntur. ¶ Ad 5m conceditur ꝙ ipsa concludit: quia est pro ꝑma conclusione secundi articuli. ¶ Ratio post oppoſituz est pro conclusione tertia eiusdē articuli.

Questio. xxij.

¶ Questio hec ꝓnter mota est sup eodē textu ⁊ cap̄ 2ē.

Qerit 22°. Utrum ꝓpositiones de possibili diuise conuertantur sicut ille de ineē. ¶ Et arguitur ꝑmo ꝙ non: qz non sequitur aliqs puer pōt esse senex. aliqua virgo pōt eē mulier. ergo aliquis senex pōt eē puer. D vel aliqua mulier potest eē virgo. añtia enim sunt manifeste vera ⁊ ꝓnitie apparēt false. nam ille qui est senex nō pōt iterum fieri puer: nec illa que est mulier poterit fieri virgo. similr in negatiuis. non enim segtur. nullus qui est senex pōt eē puer. ergo nullus qui est puer pōt eē senex. naz añs est verum ⁊ ꝓnis falsum. ¶ 2° arguitur sic. ille de contingēti non conuertuntur sicut ille de ineē. ergo nec ille de possibili. ꝓnitia tz ꝑ philosophum 2° piarmenias capl'o 2°. vbi vult. ꝙ contingēs equipolleat possibili. añs patet per philosophum ꝑmo huius cap̄ 2°. vbi vult ꝓpōnes de contingēti conuerti in oppositam qualitatē. ⁊ expſſius capl'o 3°. vbi vult ꝙ vlis negatiua de contingēti non conuertitur in terminis. ¶ 3° sic. ois luna pōt non lucere. ergo oē lucens potest non esse luna. antecedēs enim est manifeste verum. ⁊ consequēs falsum: cum suum contradictoꝛium sit verum. s. hoc. aliquod lucēs de necessitate est luna. ꝙ autē hec sit vera. pz: quia valet tantum sicut hec. aliquid quod est vel pōt eē lucēs de necessitate est luna: ⁊ hoc est verum. ¶ 4° sic non sequitur. aliquod lucēs non pōt non eē luna. ergo aliqua luna non pōt non eē lucēs. añs est verum: qa valet ista. aliquid quod est vel pōt eē lucens non pōt non eē luna: ⁊ hoc est verum pro luna: ⁊ consequens est manifeste falsum: cum luna possit eclipsari.

In oppositum arguit. ille de nēcio cōuertunt sicut ille de inesse. ꝑmo huius ⁊ 2°. ergo ille de possibili. ꝓnitia tz: qz omnis de possibili equipollet alicui de nēcio. 2° piarmenias capl'o quo ꝓius.

¶ In hac qōne. Primo premittēda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.

Quantum ad ꝑmuz ꝑmo est notandum. ꝙ subiectum modalium diuisaz in quibus ponitur aliquis hoz quatuoꝛ modoꝝ. possibile. impossibile. contingēs ⁊ necessarium: nisi restringantur ampliātur ad supponēdum pro eo qd est vel potest eē. dictum est in ampliationibus: ⁊ satis patet ꝑ ꝑbm p̄ huius cap̄ 12°. vbi dicit. ita ampliari subiectū propōnis de contingēti ⁊ dicit notanter ꝙ nisi impediat: quia si sbm restringeretur ꝑ hoc additum qd est. vel aliquod hȝ. vt hic. quod est creans de necessitate est deus: tunc non ampliaretur. ¶ 2° est notandum. ꝙ aliqui volunt ꝓpositiones de subiectis ampliatis exponi per disiunctiuam hoc modo. homo potest esse asinus. ergo qui est homo potest esse asinus: ⁊ ꝑm illos hec est concedēda. luna lucens de necessitate non est luna que satis male sonat. probatur: tamē per eos supposito ꝙ luna actu nō luceat. ponūt enim eam sic. qd est luna lucēs de necessitate non est luna: vel quod potest esse luna lucēs de necessitate non est luna. modo hec disiunctiua est vera: eo E ꝙ ꝑma pars est vera cum nihil sit luna lucens per casum. ergo ex opposita per eam etiam est vera: qd est propositū. Eodem modo haberem concedere banc. deus creans de necessitate non est deus: posito ꝙ deus actu non crearet. Et contra eos arguit sic. ꝓpositio mere cathegoꝛica non dz exponi ꝑ disiunctiuam: sed q̄libet talis est mere cathegoꝛica. ergo ⁊c. maioꝛ nota. minoꝛ pz de se. ¶ 2° sic. ꝓpositio mere vniuoca: cuius subiectū supponit disiunctiue pro certis suis suppositis: ⁊ in qua nō ponit aliqua dictio alienа sicut eēt exceptiua vel exclusiua: vel cōsimilis nō dz exponi ꝑ disiunctiuam: sed tales ꝓpōnes sunt hȝ. igit ⁊c. maioꝛ nota. fatuū enim eēt hanc (homo est aial) exponē ꝑ disiunctiuam. vz. hoc modo vel cōsimili. hō qui est in mōte pessulano est aial: vel homo q̄ est extra mōtē pessulanuz est aial. minoꝛ pz. nam ita vniuoce supponit ly hō in ista. homo pōt eē hoc aial. pro hoibus omnibus qui sunt vel possunt eē sicut in ista. homo est aial. supponit pro eis qui sunt sicut magis visum est p̄ elenchoꝝ. Eodē mō de q̄libet alia ꝓpōne in qua subiectū ampliat. ⁊ ideo relicta p̄ expo D sitione hȝ ꝓpōnes exponēde sunt per ꝓpōnem de disiuncto sbto: ⁊ hoc qñ non sunt vles. vt lucens pōt eē luna. exponit sic. qd est lucens vel pōt esse lucens pōt esse luna: ⁊ ita de alijs. ¶ 3° est notandū. ꝙ quatuoꝛ genera ꝓpōnum sunt penes hūc modū possibile. vt patet per Petrū hispanū capl'o de modalib⁹. ⁊ ꝑ ꝑbm 2° piarmenias: ⁊ sunt hec. Cap̄ 3°. hoiez possibile est esse. hoiez possibile est nō esse. hominē non possibile est esse. hominē non possibile est nō esse. Eodē mō capiunt quatuoꝛ genera penes q̄libet istoꝝ modoꝝ ꝓtingens. impossibile. necessarium. Hec de ꝑmo.

Quantum ad 2m fit ꝑma conclusio hec ꝓpositiones diuise de possibili in quibus nulla ponit nēcio conuertuntur sicut ille de inesse: vt optime sequitur. sortes potest eē asinus. ergo asinus pōt esse sortes.

F De ampliationib⁹ modalium.

j luna potest esse lucens. ergo lucens potest esse luna. probatur expositione. nã si luna potest eẽ lucens. sequtur ꝙ lucens pót esse luna. Et arguit sic. hoc potest eẽ luna: ⁊ hoc potest esse lucens. ergo lucens potest esse luna. discursus est expositorius. ⁊ maior ⁊ minor patent: eo ꝙ significatũ est lucens qõ potest esse luna. modo cõsimiliter probatur quelibet talis. ¶ 2ª cõclusio est. ꝓpõnes de possibili in qbus ponit solum vna negatio ꝓposita modo cõuertũtur sicut ille de inesse. vt bene sequtur. omnis homo non potest esse asinus. ergo omnis asinus nõ potest esse homo. pbat. ex opposito ꝑnitis sequitur oppositus antecedẽtis formalr. ergo cõuersio est bona. ꝑnitia tz. antecedẽs pz. sequtur enim formalr aliqs asinus potest eẽ homo. igitur aliqs homo potest esse asinus per ꝓcedentem ꝑnem: qõ est oppositum antecedẽtis. ¶ 3ª cõclusio est. ꝓpõnes de possibili in qbus solũ ponitur vna negatio addita verbo ⁊ nõ modo nõ cõuertuntur sicut ille de inesse: vt non sequitur. omnis deus

k potest non creare. ergo omne creans potest nõ esse deus. ꝓbata est cõclusio per tertiam rõnem factam ante oppositum: qꝛ in multis antecedens est verũ: ⁊ ꝓsequẽs falsum. ¶ 4ª ꝗ est. ꝓpõnes de possibili in quibus due ponuntur negationes vna ad verbũ ⁊ alia ad modum non conuertuntur sicut ille de inesse. ꝓbata est per quartã rõnem factam ante oppositũ: sed huiusmodi cõuertuntur in vnam de possibili: in qua nulla negatio additur verbo vl modo. vt aliquod lucens non pót non esse luna. igitur aliquid qõ non pót nõ esse luna pót esse lucens: ⁊ vera est ꝙ hec nõ est ꝓprijssima conuersio: eo ꝙ plus est subiectum secunde q̃ꝫ predicatum ꝑme. Et ex alio: qꝛ copule non sunt cõsimiles saltem in quantitate: verum est tamen ꝙ est formalis consequentia. Hec de secundo articulo dicta sint.

Ad rõnes. ¶ Ad ꝑ̃m dicit. ꝙ oẽs iste conuersiones sunt bone. puer pót esse senex. ergo

l senex pót esse puer. virgo pót esse mulier ꝗ mulier pót esse virgo. Ad improbationẽ ꝓcedit ꝙ iste q est senex non pót amodo esse puer. Silr illa q̃ est mulier: nõ pót amodo esse virgo: sed cum hoc stat ꝙ hec ꝑnitia sit vera. senex pót esse puer. hec mulier pót esse virgo: eo ꝙ sbta in eis ampliant. ⁊ nõ est sensus: ꝙ iste qui est senex possit eẽ puer: sed ꝙ iste q est senex vel pót eẽ senex: vel q est puer: vel pót eẽ puer: ⁊ hoc est verũ. Eodẽ mõ dicat de alia. ¶ Ad negatiuã dꝛ ꝓcedẽdo ꝙ hec ꝑnitia non valet. nullus q est senex pót esse puer. igit nullus q est puer pót eẽ senex. nec est conuersio: qa plus est subiectũ ꝑme q̃ꝫ ꝑdicatũ secũde. vnde debet sic conuerti. nullus q est senex pót eẽ puer. igitur nullus puer pót esse homo qui est senex: ⁊ tunc scõa est vera sicut prima. ⁊ sic fit ꝑdicatum similr restrictũ in scõa sicut esset in ꝑma. ¶ Ad 2ᵐ cõceditur. ꝙ ille de cõtingẽti capiẽdo cõtingens pro cõtingẽti ad vtrũlibet non conuertuntur sicut

m ille de inesse: ⁊ hoc vult philosophus ꝑmo huius: sed non sequitur. ergo ille de possibili non sic cõuertunt. Ad ꝑbm scõdo periarmenias dicitur. ꝙ ipse non cepit cõtingens ibi pro cõtingẽti possibili: ⁊ tales bene conuertũtur: sicut ille de inesse. ¶ Ad 3ᵐ dicitur ꝙ arguit pro tertia conclusione. ¶ Et ad 4ᵐ dicitur ꝙ arguit pro quarta: ⁊ ideo concedit ꝙ ille concludunt. ¶ Ratio post oppositum probat ꝑmas duas conclusiones: quia propositiones de necessario equipollẽtes propositionibus de possibili de quibus sunt ꝑme due ꝓclusiones conuertuntur sicut ille de inesse. alia autẽ non sic conuertuntur. sicut in sequenti questione videbitur. Hec de qõne. Questio. xxiij.

¶ Questio hec mouetur super eodem textu ⁊ capitulo.

Onsequẽter 23° querit. Utrũ propones de necessario diuise cõuertantur sicut ille de inesse. ¶ Et arguitur ꝑmo ꝙ non. qꝛ aliqõ creans necesse est esse deũ. ergo aliquẽ deum necesse est creare. Aliqõ lucens necesse est esse lunam. ergo aliquã lunã necesse est lucere. antecedentia enim sunt vera: quia qõ est. vel pót esse creans de necessitate est deus. Similiter quod est vel pót esse lucens de necessitate est luna: tamen ꝙ cõsequẽtia sunt falsa satis est notũ. ¶ 2° sic non sequtur. omnis luna non de necessitate lucet. igitur omne lucens non de necessitate est luna. igitur ille de necessario non conuertuntur: sicut ille de inesse. cõsequẽtia est nota: ⁊ antecedẽs pz: qꝛ ꝑ̃ª est vera ꝓut de se notũ est. 2ª tñ est falsa: quia eius cõtradictoria est vera. s. hec. aliqõ lucẽs de nẽcitate est luna. quare patet ꝙ ista conuersio nõ valet. ¶ 3° sic. alique de possibili nõ possunt conuerti sicut ille de inesse. ꝗ ẽt alique de necessario nõ poterunt cõuerti sicut ille de inesse. ꝑnitia tenet: quia omni de possibili egpollet vna de necessario. antecedens probatum fuit in qõne precedenti.

In oppositum est philosophus. ¶ In ista qõne erũt duo articuli. In ꝑ̃ ponent notabilia. Scõo respõdebit ad qõnem.

Quantũ ad ꝑ̃mũ ꝑmo est notandum. ꝙ q̃druplices sunt ꝓpõnes de necessario de qbus exemplificatum est satis in qõne ꝓcedenti. Et ideo videdum est quomodo queuis illarum cõuertat. ¶ 2° est notãdũ. ꝙ si contingat in vna propõne plures eẽ modos propositio ista dicetur modalis ꝑm illum modũ cui copula attribuitur: vt in illa. aliqd quod de necessitate est luna pót eẽ lucens. ponuntur isti duo modi. possibile ⁊ necesse. sed quia iste modus possibile additur copule: ideo ꝓpositio dicitur modalis de possibili ⁊ non de necessario. ¶ 3° est notãdũ. ꝙ subiectum modalium diuisax: ⁊ ex consequẽti illax de necessario ampliatur modo quo dictũ ẽ in ꝓcedẽti qõne. Ex quo sequitur ꝙ supposito ꝙ luna actu nõ luceret. hec eẽt vera. aliquod lucẽs de necessitate ẽ luna. significat enim ꝙ aliquid qõ est vel pót eẽ lucens de necessitate est luna. modo hoc est verum. luna enim de necessitate est luna: ⁊ luna est aliquid qõ pót esse lucẽs. ergo aliquid quod pót eẽ lucẽs de necessitate est luna. Simili modo sequitur hanc eẽ veram supposito ꝙ deus nihil creet. creans de necessitate ẽ deus. probatio ẽ eadem. Nec de primo.

Quantum ad 2ᵐ sit ꝑma ꝓclusio hec. vlis negatiua de necessario de mõ affirmato cõuertit sicut ista de inesse. pbat sic. formalr sequtur. omnis homo de necessitate non est asinus. ꝗ omnis asinus de necessitate nõ est hõ. pbatio. da oppositũ ꝑnitis. aliquis asinus pót esse hõ. sequtur formalr oppositum antecedẽtis. igitur aliquis homo nõ pót esse asinus. ꝗ ꝗ ꝑma esset formalis. ꝓsequẽtia tz: ⁊ ꝙ sequat pz per dicta in ꝓcedẽti qõne. ¶ 2ª ꝗ est hec. affirmatiua de necessario in qua ponunt due negationes conuertit formaliter. sicut illa de inesse probatur. quia bene sequit. oẽm hominẽ vel aliquẽ hominẽ nõ necesse est non currere. ergo aliqõ currens non necesse est nõ esse hominẽ. ꝙ sequat patet: qꝛ da oppositũ cõsequentis. omne currẽs necesse est non eẽ hominem. sequitur oppositum asitis formaliter. ꝗ oẽm hominem necesse est nõ esse currens. per precedẽtem cõclusionẽ. nec mirum: qꝛ iste de necessario sic conuertunt: qꝛ ꝓpõnes de possibili quibus ipse equipollẽt eodẽ modo cõuertunt: sicut pz ex ꝓcedẽti qõne. ¶ 3ª ꝗ est affirmatiua de necessario in qua nulla ponitur negatio non conuertitur sicut illa de inesse. pbat ꝑ̃ rõne facta ante oppositũ: quia antecedẽtia in talibus aliquãdo sunt vera. vt hec. aliquod creans de necessitate est deꝰ: ⁊ ꝑnitia tñ falsa sunt. vt hec. deꝰ de nẽcitate est creãs. ¶ 4ª ꝗ est: hꝗ ꝓpõnes de nẽcio'bñ ꝓuertunt in vna de poli respõdẽdo aggregatũ ex mõ ⁊ ꝑdicato ad sbm. vt bñ sequtur. aliqõ creans de nẽcitate est deus. ꝗ aliqd qõ de nẽcitate est deus pót esse creans. ⁊ ꝙ cõsequẽtia valeat pz. nã si creãs de nẽcitate est deus signet illud. ⁊ arguit sic expositorie. hoc pót eẽ creans. hoc est vel pót eẽ aliqd qõ de ne-

A cessitate est deus.igitur aliquid qō de necessitate est deus
pōt esse creans:qō fuit cōsequens ꝓbandū:z premisse pa
tent:qz per ly hoc.demonstrat creans qō de necessitate est
deus.¶5ª ꝛclusio est.propōnes negatiue de necessario in
quibus negatio precedit modū non cōuertunt sicut ille de
inesse.ꝓbatur secūda rōne facta ante oppositum:qz ista est
vera.omnis luna nō de necessitate lucet:tamē ꝛnis est fal
sum.s.omne lucens nō de necessitate est luna:eo ꝙ sua cō
tradictoria est vera.aliqō lucens de necessitate est luna.
prout est dictū in 3° notabili. Nec mirum ꝙ sic est de istis:
quia sic est de illis de possibili eis equipollentibus. sicut
patet de precedenti questione. Nec de secūdo.

Ad rōnes. ¶Ad pm dicit.ꝙ est pro 3ª ꝛclusione.
¶Ad 2m dicit.ꝙ est pro 5ª ꝛclusione.
¶Ad 3m dicit ꝛcedendo ꝙ aliquē de possibili non cōuer
tunt sicut ille de inesse.z eodem mō concedit ꝙ ille de ne
cessario que ipsis equipollent non cōuertūtur sicut ille de
B inesse:z hoc est pro 3ª z 5ª ꝛnibus.¶Ad auctoritatē phi
post oppositū dicat ꝙ loquebat de illis de necessario cō
positis:vel ꝙ loquebatur de diuisis de qbus dictum est in
duabus primis ꝛnibus. Et si de alijs loquebatur dicit ꝙ
in illis dictum suum non habet veritatem:z hoc forte cō
tingit:quia sub dubio alius esset modus vtendi hoc mo
do necessariū apud grecos q̄z iam est apud latinos qō ex
eo haberi pōt:qō phs semper hanc ꝛcedit. omnis homo
de necessitate est animal.z consimiles quas apud latinos
nullo modo ꝛcederemus.z ideo per hoc satis excusatur
Aristo.z sic est finis qōnis. Questio. xxiiij.

¶Si eniz.a.de omni.b.z.b.de omni.c.necesse
est predicari de omni.c.a.Capitulo tertio.

Queritur 24°.Utrū pmus modus pme figure teneat gra for'. ¶Et
arguit pmo ꝙ nō:qz nō sequit.omnis essentia
diuina est pater.ois filius in diuinis est essen
tia diuina.g omnis filius in diuinis est pater.
L pmisse enim sunt catholice z vere:z ꝛclusio heretica z fal
sa:z tñ hic fit pmus modus arguēdi pme figure prout pz
per Aristo.in lra.sequtur ꝙ ipse nō tz gra forme. ¶2° si po
nat casus.ꝙ ois hō qui est nūc mouet in his scholis:sed
ꝙ postea nascent hoies qui mouent alibi:tunc nō sequit.
ois hō qui est mouetur in his scholis.omne aial rōnale est
hō qui est.g oē aial rōnale mouet in his scholis. premisse
enim sunt manifeste vere ex casu.z conclusio falsa:qz ꝑdi
ctoria eius est vera.aliqs hō nō mouet in his scholis:pu
ta hō qui postea generabit.¶3° sic.omne aial si est rōna
le est hō.ois asinus est aial si est rōnalis. g ois asinus est
hō.pmisse vident vere:z cōclusio falsa.¶4° qz nō sequi
tur.oē aial rōnale vl mortale est hō.ois asinus est animal
rōnale vel mortale.g ois asinus est hō.premisse enim sunt
vere z ꝛclusio falsa.¶5° qz non sequtur.cuiuslibet ꝑdictio
nis altera pars est vera.omnis ꝓpositio est ꝑdictionis al
tera pars.g ois ꝓpositio est vera.pmisse enim sunt vere z
ꝛclusio falsa.¶6° qz nō sequit.oia animalia sunt rōnalia
D vel irrōnalia.for.z plato sunt aialia.g rōnalia z irrationa
lia.pmisse enim sunt vere vt videt.z ꝛclusio est falsa.nam
sortes z asinus:nec sunt rōnalia:nec irrōnalia. Plurime ta
les instātie possent fieri que his solutis facil'r soluentur.

In oppositum est philosophus pmo huius. tertio capitulo.

¶In questione primo premittenda sunt notabilia. Secun
do respōdēdum ad questionem.

Quantum ad pm pmo est notādum.ꝙ pmus mo
dus pme figure dicit modus ꝛstans ex
duabus vlibus affirmatiuis medio existēte subiecto in pª:
z ꝑdicato in 2ª:z illud supponat ad presens. ¶2° est no
tādum.ꝙ in terminis diuinis omnes modi arguēdi cōiter

Quō in telligit r'ia vl'r.

patiūtur istātia ꝓpter vnitatē z simplicitatē substātie di
uine z trinitatē personaꝝ. Et ideo nota in hac questiōe z
in q̄libet alia sequēte si aliquē modū arguēdi dicerē for
malem:itelligo ꝙ est formalis in terminis naturalibus z
in terminis diuinis:put meli? videre possum.si tñ iueniat
istātia i hȳ termis diuinis submitto me quo ad hec oimo
de correctioni dñoꝝ theologoꝝ.¶3° est notādū.ꝙ ad for
malitatē ꝛnātie pertinet ordo terminoꝝ q̄litas.quātitas.z
copula:z ad hoc ꝙ ꝛnātia sit formalis requirit ꝙ teneat in
oibus terminis retēta cōsimili forma:prout ista dicta sunt
magis in qōne 20ª.¶4° est notandum.ꝙ interdum sunt
termini appellatiui subiectoꝝ qui variātur. z ideo volēs
formaliter syllogiçare bene debet aduertere ꝙ nō arguat
a minus amplo ad magis amplum:nec econtra.

His premissis fit pma ꝛclusio primus modus
pme figure regulādo ipm:sicut
cōmuniter regulat:non tenet gratia forme.pz per primas
duas rōnes factas ante oppositum.vt sic arguā.omne.b.
est.a.z omne.c.est.b.g omne.c.est.a.nā eadē forma videt
esse in pmis duab? rōnibus:z tñ in eis pmisse sunt vere z
ꝛnes false.¶2ª ꝛ est.hȳ modus tenet gra forme preponē
do subiectis pmissaꝝ z ꝛnis hoc additū qō est. sequitur
enim formaliter.omne qō est.b.est.a.z omne qō est.c.est
b.g omne qō est.c.est.a.nam tenet expresse per dici de oi.
maior significat ꝙ omne de quo dicit.b.est.a.z minor di
cit ꝙ.b.dicit de omni qō est.c.z sic sub distributione ma
ioris capitur expsse sub minore:z ille modus tenet in ter
minis diuinis.optime eniz sequtur.omne qō est essentia di
uina est pater:z oē qō est filius in diuinis est essentia diui
na.g oē qō est filius in diuinis est pater.nā sicut ꝛclusio est
falsa:ita maior.nā non oē qō est eēntia diuina est pater.fi
lius enim est eēntia diuina:tñ non est pater.¶Hoc etiam
modo ꝓhibet omnis aliena ampliatio vel restrictio:z iō
tenet tam in terminis ampliatiuis q̄z in non ampliatiuis.
¶Pro solone rōnū est aduertēdum ꝙ quādo maior non
est mere vniuersalis:puta quādo non totū eius subiectū 5
distribuit:sed solum pars.tunc mediū debet esse subiectū
distributū in maiore captū in recto z in minore.vt sic ar
guendo:cuiuslibet cōtradictionis altera pars est vera ibi
soluz ly ꝑtradictionis.distribuit.debet in minori dici. ois
maxima cum dicto est oppositio:z ꝛz concludi. ergo ois
maxime oppōnis altera pars est vera.subiecti non distri
butam addendo residuam partez subiecto ꝛnis z eodem
modo intensiuam de darij.sicut hoc primo modo.

Ad rōnes. ¶Ad pm ꝛcedit ꝙ cōcludit:qz arguit
pro pma conclusione.¶Ad 2m dicitur
eodē modo ꝙ in terminis ampliatiuis modus arguendi
non valet:nisi cū hac restrictione:qō est.posita in secunda
ꝛne.vnde si animal rōnale in minore argumēti secūdi stat
solū pro his que sunt z in ꝛne propter ampliationem stat
tam pro eis que sunt q̄z pro eis que erūt.quare non valet
syll's. Et si quis voluerit ipsum valere addat subiecto mi
noris z ꝛnis hoc additū:qō est.z valebit.¶Ad 3m dicit
distinguēdo maiorez:eo ꝙ esse ꝑditionalis:z tunc sensus
ei? est iste:si omne animal est risibile.omne animal est ho
mo:z in isto sensu cōceditur maior z etiā minor:sed videt
discursus:qz maior non est vniuersalis: sed hypothetica
ꝑditionalis.¶Aliter pōt esse propositio de conditionato
subiecto:z tunc eius sensus est iste.omne id de quo dicitur
animal si est risibile est homo:z sic conceditur discursus z
negetur maior:quia hoc totum.animal si est risibile.veri
ficatur de quolibet ente mundi:z tñ quodlibet ens mūdi
non est homo.¶Ad 4m negatur discursus.z ratio est qz
plus est predicatum minoris q̄z subiectum distributionis
maioris.vnde in maiore subiectum ly rationale distribui
tur.z ideo deberet sic argui.oē rōnale vel irrōnale est hō.
omnis asinus est rōnalis.g ois asinus est hō: z est minor

falsa sicut conclusio. ¶ Aliter dicit fm illos qui dicunt q̃ totũ subiectũ Aristo. distribuit ꝓcedẽdo discursum negãdo maiorẽ. dicat qs de hoc sicut velit ꝓnter ad positiones suã: qr in talib⁹ nõ est demonstratio. ¶ Ad 5ᵐ respõdetur eodem mõ ⁊ modus dictus est ante solones rõnũ. ¶ Ad 6ᵐ negat maior ⁊ cõceditur discursus. falsum enim est q̃ omnia aialia sunt rõnalia vel irrõnalia: qr ꝑdictoria: puta aliqua animalia non sunt rationalia vel irrationalia. puta sortes ⁊ asinus: sed bene conceditur hoc. omne animal est rationale vel irrationale. Ex quo sequtur q̃ forialiter a singulari ad plurale retentis eisdem terminis nõ valet consequentia: vt non sequtur. omne animal est rationale vel irrationale. ergo omnia animalia sunt rationalia vl̃ irrationalia iuxta dicta. ¶ Ratio post oppositum est pro ꝓclusione secunda. Hec de questione. Questio. xxv.

¶ Questio ista mouetur super eodem capitulo.

Consequenter querit 25°. Utrum quatuor modi prime figure teneãt gra forme. Et quia arguturꝫ fuit in p̃cedẽti qõne de p̃ modo: vt dicturꝫ est. ideo nũc arguit ꝓtra tres alios modos sequẽtes p̃me figure. ¶ Primo ꝓtra 2ᵐ sic. nihil qõ viuit ẽ mortuũ. omnis homo est ens qõ viuit. g̃ nullus homo est mortuus. p̃misse sunt manifeste vere ⁊ ꝗ falsa: ⁊ tñ arguit in 2° modo hui⁹ figure. igit nõ videt valere. ¶ 2° sic. nullus hõ duꝫ dormit vigilat. omnis hõ est hõ dum dormit. g̃ nullus hõ vigilat. Nullus hõ qñ fuit gñabat. ois hõ fuit. g̃ nullus hõ gñabat. In istis enim p̃misse videnẽ vere ⁊ ꝗ manifeste falsa. Et cũ iste modus arguẽdi sit in celarent. igit sequit q̃ celarent nõ tenet gra forme. ¶ Deinde arguit contra darij. omnis hõ est totũ in quantitate. aliqõ risibile est hõ. g̃ aliqõ risibile est totũ in quantitate. oẽs apli dei sunt duodecim. Petrus ⁊ Paulus sunt apostoli dei. ergo Petrus ⁊ Paulus sunt duodecim. In his enim premisse sunt vere ⁊ ꝗnes false. ⁊ tamẽ modus arguẽdi videt eẽ in darij. ¶ Deide arguit ꝗ ferio: qr nõ sequtur. nullũ mortuũ viuit. aliqs hõ est mortu⁹. igit aliqs hõ nõ viuit. nullũ generandũ est. aliqs hõ est generãdus. g̃ aliqs hõ nõ est. nihil qõ fit est. aliqs hõ fit igit aliqs hõ nõ est. p̃misse enim sunt vere in istis ⁊ ꝗnes false. ⁊ cum modus aguẽdi sit in ferio videtur q̃ ferio non teneat gratia forme. contra etiã istos modos instari per terminos diuinos. sicut contra p̃mum instans: qr faciles sunt dimitto.

In oppositum per philosophum in isto p̃mo. ¶ In ista qõne erũt duo articuli. In p̃mo ponemus notabilia. In secũdo ꝗnes.

Quantum ad p̃ᵐ p̃ est notãdũ. q̃ per tres modos p̃me figure sequẽtes p̃mo intelligo modos quos Petrus hispanus designat per has dictiones. celarent. darij. ferio. ⁊ quos pbs ponit esse bonos. p̃ hui⁹ cap̃. 3°. ¶ 2° est notãdũ. q̃ ista est ꝓcedẽda. oẽ natũ est. ratio est: qr hoc verbũ est p̃ñtis tẽporis restringit hũc terminũ natũ ad supponẽdũ solũ pro suis significatis que sunt. sicut restringit ly hõ in ista. ois hõ est. ad supponẽdũ solũ pro eis que sunt. ⁊ iõ sensus eius est iste. oẽ qõ est natũ est: vel oẽ natũ qõ est: est. ⁊ manifestũ est q̃ isti sensus sunt veri. quare dicta ꝓpositio est simpl'r concedenda hic.

Quantum ad 2ᵐ sit p̃ ꝗ hec. modi supius positi tenent gra forme p̃ponẽdo subiectis premissarꝫ ⁊ ꝗnũ hoc additũ qõ est: vt optime sequtur ⁊ formaliter. nihil qõ est. b. est. a. oẽ qõ est. c. est. b. g̃ nihil qõ est. c. est. a. eodẽ modo formet modus arguẽdi in alijs duobus modis. qõ forialr sequit pz: q̃ syllogismi isti manifeste regulant per dici de omni vel per dici de nullo: eo q̃ sub distributione maioris expresse affirmatiue sub sumit in minore spãliter cũ per hoc additũ quod est. omnis aliena restrictio etiã ampliatio excusat. ꝓpter qõ pbs istos syllogismos vocat pfectos: qr nullo extrinseco indigẽt ad hoc q̃ ꝗñtie appareãt neẽie: imo tales ꝗñtie sunt p̃ncipaliter p̃ se note: qbus intellectus de sui natura assentit: sicut assentit his. qõlibet est vel nõ est. omne totũ est maius sua parte: ⁊ sicut de alijs cõibus anime ꝓceptionibus ꝓpter quod nullus veraciter ꝗñtijs in his modis põt dissentire. ¶ 2° ꝗ est. q̃ modi negatiui p̃dicti non tenent gra forme: nisi cum hoc addito qõ est subiectis ꝓpõnũ p̃ponat. pbat. manifestum est q̃ in terminis ampliatiuis non tenẽt. vt si in celarent sic arguat. nihil qõ viuit generabit. omnis asinus viuit. g̃ nullus asinus generabit. p̃misse sunt manifeste vere: ⁊ ꝓclusio falsa. Simili modo si in ferio arguat sic. nullum corruptũ est. aliqs hõ est corruptus. g̃ aliqs homo nõ est. p̃misse enim sunt vere vt pus. ꝓclusio falsa. ¶ Ex quo sequit correlarie. q̃ modus cõis arguẽdi in his duob⁹ modis non tenet gra forme: puta talis. nullũ. b. est. a. oẽ. c. vel aliqõ. c. est. b. ergo nullũ. c. est. a. vel aliqõ. c. nõ est. a. patet per ꝗnem posita. ¶ 3° ꝗ est. q̃ darij sine addito p̃dicto etiã non tenet gra forme. pbat per instãtias. p̃mo qr non sequtur. omne natum est homo vltra mille annos mortuus est natus. g̃ homo vltra mille annos mortuus est natus. ꝗñtia est manifeste falsa ⁊ maior vera: vt pz ex scõo notabili. ⁊ minor simil'r ꝓpter ampliationẽ: qr sensus est q̃ illud qõ est vel fuit homo vltra mille annos mortuũ est natũ. i. nascebat. ⁊ hoc est verũ. Similiter isti cõcedunt istam. quilibet homo est masculus. sub qua sic sumat minor. mulier est homo. ⁊ concluditur. ergo mulier est masculus. que cõclusio est simpliciter falsa: cum tamen fm ipsos ambe premisse sint vere. ergo pz. q̃ iste modus sine hoc addito qõ est. non tenet formaliter. Ex quo patet error quorũdaꝫ dicentium q̃ darij etiam sine addito predicto in omnibus terminis preterqꝫ diuinis teneat: quod probatum est satis esse falsum. Hec de secundo.

Ad rõnes. ¶ Ad p̃mam ꝓcedit q̃ ille modus arguẽdi nõ valet: eo q̃ ly homo in ꝗne accipit cũ distributione magis ample q̃ꝫ in minore: ⁊ ꝓcedit ꝓsequẽs qõ infert: qr hoc est pro scõa ꝗne. ¶ Ad secũdaꝫ distinguit ista. nullus homo dum dormit vigilat: eo q̃ põt esse tẽporalis: ⁊ tũc sensus eius est iste. dum omnis homo dormit. omnis homo non vigilat: ⁊ in isto sensu maior est vera: sed discursus nõ valet: eo q̃ ipsa nõ est cathegorica de temporali subiecto: ⁊ tũc sensus est iste: q̃ nihil de quo verificat homo dum dormit est vigilãs: ⁊ sic ipsa est falsa cõclusio. nam quodlibet vigilãte homine verificat homo dum dormit. Aliter dicitur a quibusdam negando minorem: eo q̃ ipsa icludit hoiem oẽm dormire: quod non est verum: ⁊ cum tamẽ vtraqꝫ solutio sit bona credo primam eẽ magis directã siue minor sit vera siue falsa. ¶ Ad aliũ syllogismum dicitur eodem modo distinguẽdo hãc. nullus homo dum fit gñabatur: eo q̃ potest esse temporalis: ⁊ sensus erit iste. dum omnis homo fuit. omnis homo nõ gñabatur: ⁊ est verus: ⁊ non valet syllogismus vt prius. Alio modo potest eẽ de temporali subiecto ⁊ erit sensus. nihil de quo verificabatur homo: quãdo fuit gñabatur: ⁊ est falsa: sicut cõclusio. nam de quolibet homine verificatur homo: quando fuit: ⁊ quãuis homo generabatur. ¶ Ad illas arguẽtes cõtra darij. ad primum dicit q̃ maior de virtute sermonis est falsa. omnis homo est totum in quãtitate: ⁊ hoc capiẽdo totum in quãtitate pro termino cõmuni capto cum signo distributiuo nõ est terminus cõmunis: ⁊ dato q̃ esset vera: tamẽ modus arguẽdi nõ esset in darij: eo q̃ ly. omnis homo. tenet materialiter ⁊ ex ꝓsequẽti maior est indefinita. quare pz q̃ nõ est in darij: sed si ly homo teneretur personalr syll's esset bonus. ¶ Ad 2ᵐ syllogismum dicit distinguẽdo maiorem: eo q̃ ly oẽs. põt teneri collectiue: ⁊ tũc ꝓcedit maior ⁊ minor: sed negatur syll's: qr maior est indefinita. cum ly oẽs. non distribuat:

A vel potest teneri distributiue. ⁊ tunc cōcedit syll's: sed negatur maior q̃ oēs apli dei sunt duodecim. ¶ Ad alias arguētes cōtra ferio cōcedit cum nullus eorꝝ valeat: ⁊ cōceditur q̃ concludunt: qa hoc est pro secunda cōclusione. ¶ Hec de questione. Questio. xxvj.

¶ Questio ista mouet super eodē textu ⁊ capitulo.

Qerit 26°. Utrū solū sunt q̃tuor modi p̄me figure directe concludentes. ¶ Et arguit p̄mo q̃ sunt plures. nam iste syllogismus est in p̄ma figura. omnis hō est aial. omne aial est sba. ḡ ois hō est sba. similr ⁊ iste. ois hō est aial. nullus aial est lapis. ḡ nullus hō est lapis. Eodē modo formari possent syllē de darij ⁊ ferio transponēdo p̄missas ⁊ nō sunt de modis indirecte cōcludētibus. ergo sunt directe cōcludētes. ⁊ manifestū est q̃ nō sunt in aliquo q̃tuor modorꝝ quos ponit Aristo. ḡ erūt plures q̃z illi q̃tuor: qō est ꝓpositū. ꝓñtia est nota. ⁊ añs pro p̄ parte patet qr isti syllogismi nō sunt in 2ª figura: nec in 3ª. quare seqtur q̃ sunt in p̄ª: cum omnis syll's fit in aliq̄ triū figurarum. p̄ huius. sed q̃ nō sint de modis indirecte cōcludētibus. patet: qr manifestū est q̃ nec sūt in baralipton: nec in aliquo sequēte modorꝝ. ¶ 2° sic. ille syll's est in p̄ª figura. sor. est homo. aliqō animal est sor. ḡ aliqō aial est homo. ⁊ etiā iste. illud animal currit: ⁊ risibile est idē animal. ergo risibile currit: ⁊ ille homo est animal. asinus nō est homo. ergo asinus animal nō est: ⁊ tñ nō sunt in aliquo q̃tuor modorꝝ directe cōcludentiū prout notū. ergo sunt plures modi q̃z q̃tuor directe concludētes. ꝓñtia tz. ⁊ añs pro p̄ parte patet: qr mediū subijcit in maiore ⁊ predicatur in minore. ¶ 3° sic arguit. sunt quatuor modi p̄me figure directe concludētes: in quorꝝ duobus minor est particularis affirmatiua: ⁊ sunt alij duo in qbus minor est indefinita affirmatiua. ⁊ itꝝ sunt alij duo in qbus minor est singularis affirmatiua. ergo erūt octo modi p̄me figure directe ꝓcludētes. ꝓñtia est nota: qr q̃tuor ⁊ bis duo sunt octo. añs pro q̃libet parte est manifestū. nam sicut valet syll's ex minore particulari: ita valet ex minore indefinita vel singulari.

B Cap. 19. statiz p̄ mix^ncf.

C

In oppositum videtur ex phs in isto p̄mo. capitulo tertio.

¶ In ista q̃ōne erunt duo articuli. p̄mo premittēda sunt notabilia. scdo est respondēdum ad questionem.

Quantū ad p̄m. p̄mo est notādum q̃ phs reputat p̄ eodē syll'o syll'os solū differentes penes ĥ q̃ vna particularis alia idefinita vel singularis: ⁊ per hoc soluta est vltima ratio facta ante oppo^m. ¶ 2° est notandū. q̃ phs loqtur de syllis cōpositis ex terminis qbus ⁊ directe cōcludētibus. non curans de syll'o expositorio: aut de syll'o ad ipsum reducibili: nec etiā de syll'o cōcludēte ꝓnez de mō loquēdi incōsueto. vnde solū de concludētibus mō consueto loqtur. ¶ 3° est notādum. q̃ p̄ma figura proprie attenditur per hoc q̃ medium subijcitur in maiore ⁊ predicatur in minore. ⁊ ideo syllogismi qui medium ecōuerso ordinant: puta subijciunt in minore ⁊ predicant in maiore non directe in p̄ma figura: sed reducūtur ad eam per transpositionem premissarum. Hec de primo.

D

Quantum ad 2^m fit p̄ma ꝓ hec. q̃ fiqs computare velit modū arguēdi expositoriū ⁊ alios modos de qbus arguit 2ª ratio: merito plures essent modi p̄me figure directe concludētes q̃z quatuor. minor p̄z: qr essent q̃tuor: quos ponit Aristo. ⁊ cū hoc essent illi modi de qbus arguit ratio predicta. ¶ 2ª ꝓ est. q̃ loquēdi de syllis de inesse nō expositorijs: nec ad expositoriū reducibilibus cōcludētibus ꝓnē de modo loquēdo cōsueto non sunt nisi quatuor modi p̄me figure directe cōcludētes. ratio est hec: qr in q̃libet figura sunt sexdecim dispōnes premissarū. Et in p̄ma directe cōcludēdo harū. 12. sunt inutiles. ergo solū sunt quatuor modi vtiles: qō est propositū. cōsequētia tz. añs pro p̄ª parte declarat qr vel p̄misse sunt ambe affirmatiue: vel ambe negatiue: vel maior negatiua ⁊ minor affirmatiua vl' ecōuerso. ¶ Si ambe sint affirmatiue: vel ambe sunt vl'es: vel ambe particulares: vl' maior vlis: ⁊ minor pticularis: vel ecōtra: ecce dispōnes p̄missarum. Et eodē modo sument q̃tuor dispōnes premissarꝝ si ambe sint negatiue: ⁊ sic erūt octo proportional'r. si maior sit negatiua ⁊ minor affirmatiua: ⁊ sic erūt. 12. Eodem mō sumētur q̃tuor. si maior fuerit affirmatiua ⁊ minor negatiua: ⁊ sic erūt. 16. dispōnes premissarū cuiusuis figure. maior. minor declarat. nam si ambe premisse sint affirmatiue due sunt cōbinationes inutiles: puta si ambe sunt particulares: vel maior particularis ⁊ minor vlis. nam directe cōcludēdo nihil seqtur ex tali dispōne premissarꝝ. Et due sūt vtiles: puta si ambe sūt vl'es vt in barbara: vel maior vniuersalis ⁊ minor pticularis vt in darij. Si autē ambe sint negatiue erūt quatuor dispōnes inutiles: tamen ex puris negatiuis nihil seqtur saltem medio non variato penes finitū ⁊ infinitū: qō phs sumit: ⁊ sic iam habemus sex combinationes inutiles. Si autē maior fuerit negatiua ⁊ minor affirmatiua: due sunt combinationes inutiles: puta si ambe sint particulares: aut maior sit particularis: ⁊ due sunt vtiles: puta ambe sint vl'es vt in celarent: aut maior vlis ⁊ minor particularis: vt in ferio. si autez maior fuerit affirmatiua ⁊ minor negatiua erūt omnes q̃tuor dispōnes directe concludēdo. vt sic minore negatiua nihil seqtur in p̄ma figura. ⁊ sic itꝝ habemus alias sex dispōnes inutiles que cōnumerate cuz primis sex faciūt. 12. qō est ꝓpo^m minoris. ¶ Sed diceret aliquis quot sunt modi indirecte cōcludētes p̄me figure? ¶ Rñ° q̃ si mediū vellemus capere pro p̄missis solū. sicut accipit a phō. 2° hui?. vbi vult q̃ ptās est syllē plura cōcludere: ⁊ restringimus nos in dubitatione. sicut restrictio facta est tituli q̃ōnis in notabilibus: nō essent nisi duo modi indirecte cōcludētes. l. fapesmo ⁊ frisesomorꝝ: qr nulle alie dispōnes premissarꝝ solum cōcludūt idirecte: imo alie cōcludētes idirecte etiā cōcludūt directe. Sed p̄m istū modū nō loquit Petrus hispanus in sūmulis. Si aūt vellemus capere modū pro aggregato ex premissis ⁊ ꝓne. tūc essent qnq̃z modi p̄me figure idirecte cōcludētes. nam dispōnū sexdecim: vndecim sunt inutiles: puta q̃tuor si ambe sunt negatiue: ⁊ due si ambe sint affirmatiue: puta quādo ambe sunt particulares: aut maior particularis: ⁊ sic sunt sex. Si aūt maior fuerit negatiua ⁊ minor affirmatiua: ⁊ sic sūt tres iutiles: puta si ambe sint pticulares aut maior particularis ⁊ minor vlis: quia tūc minor extremitas in minore nō distribuit: ⁊ in ꝓne indirecte concludendo distribuet. si aūt ecōtra. l. si maior sit affirmatiua ⁊ minor negatiua sūt due inutiles: puta si ambe sint particulares: aut minor particularis. ⁊ tūc in neutra ista dispositionū minor extremitas in minore distribuerēt. ⁊ tamē indirecte cōcludēdo ꝓpter negationē p̄cedentem distribuerēt in ꝓne: ⁊ sic habemus sex: tres ⁊ duas indirecte ꝓcludēdo dispōnes inutiles: que simul cōbinate faciūt vndecim: qō est ꝓpositū. Et hec de 2° articulo ⁊c.

E

F

Cap. p̄.

G

H

Ad rōnes. ¶ Primo dr q̃ illi syllē nō sūt in prima figura de directo: sed reducunt ad eas p̄ trāspositionem p̄missarꝝ. ⁊ adhuc si eēnt de p̄ª figura nō ꝓcludūt directe: sed oporteret eos ponere inter modos indirecte cōcludētes: ⁊ ꝓñter ponere tales plures q̃z qnq̃z. ¶ Et si qs petat cū neges eos in p̄ma figura in q̃ figura debēt poni. ¶ Rñ° q̃ in 4ª de directo. vex est q̃ eam Arꝝ. nō posuit. cā aūt ꝓpter quā dimisit videbit in q̃stione p̄pria. ¶ Ad 2^m dicit. q̃ illi duo primi modi reducūtur ad syll'm expositoriū: ⁊ tertiꝰ cōcludit ꝓnez de modo loq̃ndi inconsueto: ⁊ de talibꝰ Arꝝ. non loq̃bat: sic patet ex 2° notabili. ⁊ ideo de ista rōne nihil ad p̄sens: nisi inq̃ntū probat p̄mā ꝓnē. ¶ Ad 3^m pz qd sit dōm p̄ p̄^m nōbile. ¶ Rō post

I

K

L

M

N

O

P

oppo^m est pro ꝯne rñsali. Hec de qone. Qó. xxvij.

¶ Necꝫ si ambo interualla particularia predicatiue vel priuatiue z̄c. Capitulo tertio.

Qerit 27° arti°. Ex puris particularib^ aliqd sequat. ¶ Et arguitur ꝑ q̃ sic. ex vna particulari sequtur aliud. igit etiã ex pluribus. ñtia tz. z añs pz: qr ex vna particulari per cõuersionẽ sequtur alia. ꝑ hui^ cap̃. 2°. ¶ Et cõfirmat sic. ex particulari sequtur formal'r sua indefinita. igit z̄c. ñtia tz. añs pz. qr indefinita z sua particularis formal'r eqpollẽt: ppter qõ etiã oñr facere ostẽdere syll'm. ꝑ hui^ cap̃. 5. ¶ 2° sic. ex puris vlib^ sequtur ꝯ vlis. igit ex puris pticularib^. sequtur ꝯ pticularis. ñtia tz: qa sicut ꝑmisse vl'es se hñt ad ꝯnẽ vl'emtita pticulares videntur se hre ad ꝯnẽ pticularẽ. añs pz de ꝑ mõ ꝑ figure: aut ꝯ 2° eiusdẽ. ¶ 3° sic. ex copulatiua cõposita: z ex puris pticularib^ sequtur aliqd fozal'r. g̃ z̄c. ñtia tz. z añs pz. qr ex copulatiua tali sequtur altera ei^ ps formal'rtcũ semp a copulatiua ad quãlibet ei^ partẽ ꝑncipalẽ fit cõsequẽtia formalis. ¶ 4° sic. ex puris singularib^ sequtur aliqd. igit etiam ex puris pticularib^. ꝯsequẽtia tz ex cõi dicto: z aucte Petri hispani. a qb^ dz q̃ idẽ est iudiciũ de pticulari z singulari. ¶ Cõfirmat sic. nã in barbara ex ꝑmissis vlib^ sequtur ꝯ vlis. g̃ ex opposito ꝯnis sequtur oppo^m ꝑmissa: z tz cõsequẽtia: qr semp ex opposito cõsequẽtis bone consequẽtie sequtur opp^m añtis. ꝑ hui^. cap̃ vltimo. sed solũ ꝯnis est pticulare. igit ex puris pticularib^ sequtur aliqd. ¶ 5° sic sequtur. aliqõ aial est sortes. g̃ hõ est aial syllogistice. igit z̄c. ñtia tz: qr ambe ꝑmisse sunt pticulares. añs pz: qr nusq̃ꝫ reperit instãtia: z ẽt dictũ est ante. ¶ 6° sic bene sequtur syllogistice. aliqõ aial currit. aliqs hõ est idem aial. g̃ aliqs hõ currit. igitur z̄c. cõsequẽtia tz vt ꝑus. z aficedẽs pz: qa ꝯ illam formã nusq̃ꝫ reperitur instãtia. ¶ 7° sic bñ sequtur syllogistice. hoc est aial. aliqs afinus nõ est hõ. igitur aliqs afinus aial nõ est. igitur z̄c. consequẽtia tz. z añs pz vt ꝑus. ¶ Ultimo sic bene sequtur. aliqs hõ videt afinum. aliqs brunellus est afinus. igitur aliqs hõ videt brunellum. igit z̄c. cõsequẽtia z añs patẽt. vt ꝑus spãliter valet syll's: eo q̃ distributione maioris capit sub in minori in recto.

In oppositum est philosophus primo huius: z in diuersis locis.

¶ In ista questione primitus ponẽda sunt notabilia. In 2° respondẽdum est ad questionem.

Quantum ad ꝑ^m pmo est notandũ. q̃ aliqua est cõsequẽtia bona mãliter. aliq̃ aũt formaliter. pz ex dictis in qone. 10^a. ¶ 2° est notãdũ. q̃ ñia bona g'a fo' est duplex. q̃dã est syllogistica. alia nõ syllogistica. ¶ 3° est notãdũ q̃ qcqd dixero de pticulari seu de pticularibus eodẽ mõ intelligitur de indefinitis. Hec de primo.

Quantum ad 2^m fit ꝑ^a ꝯ hec. Ex vna particulari seu etiã ex plurib^ bñ sequtur qd mãl'r. pz: qr bñ sequtur. aliqs homo currit. g̃ aliqõ aial currit: qr pz p locũ ab inferiori ad supius. simil'r bene sequtur. aliqs homo currit. z aliqs equus est albus. g̃ aliqõ aial non est nigrũ. prout deduci pót hoc per locũ ex oppositis. ¶ 2^a ꝯ est hec. ex vna particulari bñ sequtur aliquid formaliter z emptimematice. pz per ꝑmã rõnẽ factam ante oppositũ z eius cõfirmationẽ. ¶ 3^a ꝯ. ex pluribus particularibus bñ sequtur aliqd formal'r z emptimematice. pz: qr ex copulatiua cõposita ex pticularibus puris sequtur quelibet ei^ ps vt arguit 3ª ratio facta ante opp^m. ¶ 4^a ꝯ est. ex puris particularibus bñ sequtur syllogistice expositorie. pz p qntam rõnẽ factã ante oppo^m. ¶ 5^a ꝯ est. ex puris pticularib^ valet syll's mediũ capiẽdo in minore affir^m cũ relatiuo identitatis. pz per sextã rõnẽ factã ante opp^m. ¶ 6^a ꝯ est. ex puris particularib^. valet syll's ex maiore affirmatiua z minore negatiua cõcludẽdo ꝯnem de modo loquẽdi inconsueto. pz p septimã rõnẽ factã ante opp^m z eo mõ quo ista arguit in ꝑ figura ꝑñt capi alia exẽpla in scõa z tertia figuris. ¶ 7^a ꝯ est ista. Ex puris pticularib^ valet syll's si aliqs termin^ distribuat in maiore sub quo capiat sub in minore z recto mõ quo arguit vltima rõ facta ante oppo^m. pz ꝯ p eandẽ rõnẽ. ¶ 8^a ꝯ est. ex puris pticularibus valet syll's capto medio affirmatio in maiore z distributo in minore: vt bñ sequtur. hõ est aial. z afin^ est oẽ aial. igit afin^ est hõ. pz: qr nusq̃ꝫ reperit instãtia. ¶ Ultima ꝯ est. ex puris pticularib^: nihil sequtur syllogistice istis. 5. casib^ demptis q positi sunt in 4^a 5^a 6^a 7^a 8ª ꝯnibus. hanc ꝯnẽ declarauit ꝑ̃s in singulis syll's satis diffuse. Et ratio eius est: qa nõ eẽt si duo termini coniungant in 3° termino cõi: aut etiã disiungant in illo 3° cõi q̃ ppter hoc ipsi coniungant inter se vel disiungant inter se in ꝓpone de mõ loquẽdi ꝯsueto. nã qlibet syll's cõcludẽs ꝯnẽ de consueto modo loquẽdi non reducibilis ad expositoriũ cõcludit eam virtute distributionis facte in vna premissarum teste philosopho primo huius. volente q̃ omnis talis teneat per dici de omni vel de nullo. ergo per distributionẽ tenet. modo quando ambe ꝑmisse sunt particulares. z in maiore nullus terminus distribuitur. tunc syll's virtute distributionis non pót tenere. igitur z̄c. Hec de secundo.

Ad rõnes. ¶ Ad ꝑmã dz. q̃ arguit pro ꝑ' vel scõa ꝯne vna cum sua cõfirmatione. ¶ Ad scõam ꝓcedit añs. puta q̃ ex ambabus vniuersalibus sequtur ꝯclusio vlis: z negat ñtia qua infert. ergo ex ambabus pticularib^ sequtur ꝯclusio pticularis. Ad probationẽ dz q̃ nõ tãtam potẽtiã habẽt particulares respectu cõclusionis particularis: sicut vl'es hñt respectu ꝯnis vlis z cã nõ est alia: nisi qr syll's non tz in terminis cõibus nisi virtute distributionis que in pticularib^ puris nõ est. ¶ Ad 3^m dz. q̃ ipsa arguit pro 3ª ꝯne. ¶ Ad 4^m conceditur. q̃ ex puris singularib^ valet syll's: z negatur ñtia. g̃ ex particularib^. z rõ diuersitatis est: qr quãdo termini coniunguntur in medio discreto bñ debẽt coniungi inter se: z sic fit in syll'o expositorio: sed nõ est sic: quãdo termini coniungũtur in medio cõi sine distributiõe. sic fit qñ arguitur ex puris particularib^. Ad auctoritatẽ Petri hispani: z ad dcm cõe dz q̃ bz veritatẽ quo ad valẽ syll'm: z sic nõ est ad ꝑsens. ¶ Ad ꝓfirmationẽ ꝓcedit ex opposito ꝯnis in barbara pticulari sequtur oppo^m ꝑmissa: z sed ꝑ̃ est emptimemace. Et iõ de hoc nihil ad ꝑsens: nisi iquãtũ rõ ꝓbat ꝑ^m ꝯnẽ. ¶ Ad 5^m dz q̃ est pro 4ª ꝯne. ¶ Ad 6^m. q̃ est pro 5^a. ¶ Ad 7^m. q̃ est pro 8^a. ¶ Ad 8^m. q̃ est pro 7^a. ¶ Ad auctoritatẽ phi in oppositũ dicit. q̃ est pro vltima conclusione. Hec de questione. Questio. xxviij.

¶ Questio ista est mota super textu eodẽ z capl'o. vt. ꝑ.

Onsequenter 28° querit. Utrum ex puris negatiuis aliqd sequatur. ¶ Arguit q̃ sic. ex puris affirmatiuis sequtur aliqd. g̃ z̄c. ñtia tz: qr non vi rõ pp quã magis sequi debeat ex affirmatiuis q̃ꝫ negatiuis. añs notũ est. ¶ 2° sic. negatiua est potior in inferẽdo q̃ꝫ affir^m. g̃ sicut aliqd sequtur ex puris affirmatiuis ita sequtur ex negatiuis. ñtia tz z añs declarat: quia negatiua est tãte potẽtie q̃ vna ꝑmissarũ existẽte negatiua ipsa infert ꝯnẽ negatiuã: eo q̃ potior est in inferẽdo sibi similẽ q̃ꝫ ꝑmissa affirmatiua: nunq̃ꝫ aũt ꝑmissa affirmatiua cũ negatiua infert ꝯnẽ affirmatiuã. igit vi q̃ negatiua sit maioris potẽtie. ¶ 3° sic bene sequtur. sor. nõ currit: z nullus ali^ a sor. currit. g̃ nullus hõ currit. ambe ꝑmisse sunt negatiue z ꝯclusio. g̃ z̄c. ¶ 4° bene sequtur. si nullus hõ currit. g̃ sortes nõ currit. sz nullus homo currit. g̃ sortes non currit: z tñ totum añs videt negatiuum. ¶ 5° ex vna negatiua sequtur aliqd. igit ex plurib^. ñtia nota. añs decla-

A ratur: qꝛ multe negatiue sunt impoles: ⁊ ex impoli seqtur qlibet. g ⁊c. ¶ 6° sic. negatiua infert aia3 formal'r. g ⁊c. añs p3. nã vlis negatiua ꝓuertit. Itẽ vlis negⁿ fozal'r infert suam subalternã. Itẽ a qlibet negⁿ ad diiũctiuã: cui⁹ ipsa est altera pars est ꝓñtia formalis. ¶ 7° a copulatiua cui⁹ qlibet ps est negⁿ seqtur fozal'r qlibet ps eius. g ⁊c. ꝓña tz: qꝛ ambe ꝑmisse sunt negⁿ. añs est notũ: cũ semp a copulatiua ad qlibet ei⁹ ptẽ fit formalis ꝓña. ¶ 8° ex puris negatiuis de ꝓtingẽti ad vtrũlibet seqtur aliqd syllogistice. igit ⁊c. ꝓñtia tz. ⁊ añs est phi p̃ huius. cap̃. 12. Cõfirmat sic. ex vna negⁿ de ineẽ vel de nẽcio: ⁊ alia de ꝓtingẽti seqtur aliquid syllogistice. g ⁊c. ꝓñtia tz. ⁊ añs est phi p̃ hui⁹. cap̃. 13. ⁊. 14. ¶ Ultimo sic. syllogistice seqtur nullus risibile currit. nullus asin⁹ est risibilis. igit nullus asinus currit: ⁊ tñ ambe ꝑmisse sunt negⁿ vt notũ est. Sil'r seqtur nullũ risibile currit. nullus hõ nõ est risibilis. g nullus hõ currit: ⁊ tñ ẽt ambe ꝑmisse sũt negⁿ. ꝙ forme valẽt p3. nã nusq̃ repit instanⁿ me° sic penes finitũ ⁊ infinitũ variato.

B **In oppositum** videt eẽ phs ꝓmo hui⁹: vbi in singulis figuris multis ꝛnib⁹. declarat ꝙ ex puris negatiuis nihil sequatur.

In ista qõne fit p° ꝛ hec. Ex vna seu plurib⁹ negatiuis bene seqtur aliqd mãliter. p3 p qntã rõnẽ factã añ oppo^m. ẽt ex vna negⁿ frequẽter seqtur alia formal'r. p3 per locos dialecticos. vt nullũ aial currit. igit nullus hõ currit. ꝓñtia tz per locũ a co^to vli. sil'r exẽplificari posset de multis alijs locis. ¶ 2° ꝛ est hec. ex vna negⁿ bene seqtur aliqd formal'r ⁊ non syllogistice. p3 6ª rõne facta añ oppo^m: puta ꝓuersione vel subalternatione vel a parte disiunctiue ad suũ totũ. quelibet enim istarũ est ꝓñtia formalis. ¶ 3° ꝛ est. ex pluribus negatiuis bene seqtur aliqd formal'r: sed nõ syllogistice. p3 per septimã rationẽ factã añ oppo^m: qꝛ copulatiue qlibet ps est negⁿ ad quãlibet istaꝝ partiũ est ꝓñtia formalis. ¶ 4° ꝛ est. ex negatiuis de ꝓtingẽti ad vtrũlibet valet syll's. p3 ꝓmo huius cap̃. 12. ¶ 5° ꝛ est. ex vna negⁿ de nẽcio ⁊ alia negⁿ de ꝓtingẽti ad vtrũlibet valet syll's. p3 p̃ hui⁹. capitulis 14°. 17°. ⁊ 20°. Et cã illaꝝ duaꝝ ꝛnum est: qꝛ negⁿ de ꝓtingẽti eqpollẽt affirmatiuis ⁊ nõ sũt vere nẽcie. phs p̃ hui⁹. cap̃. 2°. q̃propter cõuertunt in veras affirmatiuas de quo postea magis videbit. ¶ 6° ꝛ est. ex puris negatiuis variãdo medũ penes finitũ ⁊ infinitũ seqtur aliqd syllogistice. p3 per vltimã rõnẽ factã ante opp^m. de hoc etiã magis post est videndũ. ¶ Ultima ꝛ est. ex puris negatiuis: qꝛ neutra est de ꝓtingẽti: ⁊ in qb⁹ mediũ nõ variat penes finitũ ⁊ infinitũ: nihil seqtur syllogistice. patet hec ꝛ etiã de mẽte phi. ⁊ ratio eius est hec: qꝛ nõ opꝛ si duo termini negatiue coniungant vni 3° ꝙ ꝓpter hoc negentur de se inuicẽ. naꝝ hõ ⁊ risibile qlitercũq3 cõbinata cũ lapide semper vere negatiue coniungunt inter se: tamẽ non vere de se inuicem negantur prout notum est: nec opꝛ ꝙ termini qui sic negatiue coniungunt cum vno 3° ⁊ vere de se inuicẽ affirment. nam hõ ⁊ asinus cũ tertio disperato qlitercunq3 volueritis vere ⁊ D negatiue coniungunt: ⁊ tamẽ de se inuicẽ nõ verificantur: imo negant. quare p3 ꝙ ex hꝰ disponẽ premissaꝝ in quacunq3 figura fiat: nulla conclusio seqtur de forma: qꝛ q̃nq3 cũ ea fiet vlis affirmatiua: q̃nq3 vniuersalis negatiua.

Ad rõnes. ¶ Ad ꝑmã negat ꝓñtia qua infert ꝙ ex puris affirmatiuis seqtur aliqd. igit ex puris negatiuis. ⁊ rõ dissimilitudinis est: qꝛ pure affirmatiue habẽt cõnexionẽ extremitatũ cuꝝ medio: ꝓpter quã opꝛ extremitates inter se coniungi: ſz non est sic in negatiuis: ꝓout ocm̃ est in declaratione vltime ꝛnis. ¶ Ad 2^m negat añs. s. ꝙ negatiua sit potior in iferẽdo q̃ affirmatiua: qꝛ oppo^m dicit phs p̃ posteriorꝝ. cap̃. 16. de cõparatione demõstrationũ. Ad ꝓbationẽ dꝛ concedẽdo ꝙ q̃ vna ꝑmissarũ est negatiua ⁊ alia affir^m: ꝛclusio que infert dꝛ eẽ negatiua: ſz negat ꝓñtia. igit negatiua est maioris pot^a ⁊c. E q̃ affirmatiua. negat illud. rõ. naꝝ negatiue nõ sufficiunt: imo indigẽt auxilio affirmatiuaꝝ: affirmatiue aũt affirmatiuã inferre sufficiũt ꝑm ꝓpriã virtutẽ: q̃re maioris potentie sunt. ¶ Ad 3^m dꝛ. ꝙ ista ꝓñtia nõ tz de forma. sor. non currit. ⁊ nullus alius. a sor. currit ⁊c. nã si sor. eẽt mortuus ⁊ boies curreret. añs eẽt verũ. s. sor. nõ currit: ⁊ ẽt nullus alius a sor. currit. nã qñ sor. nõ est nihil est aliud ab eo: cuꝝ alietas sit iter res exñtes solũ. ꝓñs tñ eẽt falsuꝝ p casum. s. hoc. nullus hõ currit. ¶ Ad 4^m dꝛ. ꝙ illa ꝓñtia est bona. si nullus hõ currit. sor. nõ currit ⁊c. ⁊ negat ꝙ totũ añs est negatiuũ: imo maior est ꝓditionalis affir^m prout dictũ est in qõne querẽte. vtrũ eadẽ ꝓpositio sit affirmatiua ⁊ negatiua. ¶ Ad 5^m dicit ꝙ est pro p° ꝛne. ¶ Ad 6^m ꝙ est pro 2°. ¶ Ad 7^m ꝙ est pro 3°. ¶ Ad 8^m ꝙ est pro 4°. ¶ Ad confirmationẽ ꝙ est pro 5°. ¶ Ad 9^m ꝙ est pro 6°. ¶ Ad rationem post oppositum dicitur ꝙ est pro vltima cõclusione ⁊c. F

Questio. xxix.

¶ Questio ista mota est propter exempla phi que disparsim posuit de homine ⁊ animali ⁊ hoc capl'o 2° capl'o 3°. ⁊ in multis alijs locis. ideo querit an sit necessaria.

Ueritur 29°. Utrum hec sit necessaria. hõ est aial. Arguit ꝙ sic. auctoritate phi in lr'a. Itẽ arguit auctoritate cardinalis alibi. Itez arguit articulo Parisiensi dicẽte sic. ꝙ dicere hoiem esse aial nõ est nẽce error. igit ista simpl'r est necessaria. ¶ 2°. omnis ꝓpositio per se est necessaria. homo est animal. est ꝓpositio per se. igit illa ⁊c. maior est phi p̃ posteriorꝝ. capl'o 6°. minor p3: quia in ea ꝓbat pars diffinitionis de diffinito. igit talis in ꝑmo modo dicẽdi per se prout p3 in eodẽ ꝑmo capl'o. 4. ¶ 3° sic. qualiter cunq3 p eam significat: ita necesse est esse. p3: quia eternaliter eẽntia diuina est inuariabilis. antecedens p3: quia vel rep̃sentat eternal'r vel sub tẽpore. si eternaliter: habet ꝓpositum. si sub tẽpore est falsum: qꝛ essentia diuina non cadit sub tẽpore. 4. phyficorꝝ de tempore capl'o. 4. ¶ Ultimo si ipsa nõ esset necessaria hoc eẽt ex eo ꝙ deus posset destruere omnes homines: cum tũc nullus homo eẽt. nullus homo eẽt animal: sed propter hoc non debet dici eam non eẽ necessariã. ergo ipsa est dicenda necessaria. cõsequẽtia tenet. ⁊ añs pro ꝑma parte de se est notum. pro secũda parte declarat: qꝛ aliter eadẽ rõne sequeret ꝙ nulla ꝓpositio geometrica est ꝓpriissime scientia. ⁊ ex ꝓñti de propõnibus maxime necessarijs. phatur tamẽ consequẽtia. nam sicut deus posset destruere oẽs hoies: ita posset destruere oẽs magnitudines. ⁊ sic eodez modo falsificarent omnes ꝓpositiones geometrice de magnitudinibus: sicut falsificares illam. homo est animal. 5 t.c.ii7.

In oppositum arguitur. non plus est necessaria hec q̃z ista. equus est aial. sed ista non est necessaria. ergo nec ista. homo est animal. est necessaria. ꝓñtia tz. ⁊ maior rõnis patet. naꝝ eodẽ mõ. sicut aliqua potẽtia põt oẽs equos: ita põt destruere oẽs hoies: ⁊ ex consequẽti vna est equal'r non necessaria sicut alia. minor p3: qꝛ si deus destrueret oẽs equos. tũc illa eẽt falsa. ois equus est aial. ratio. nam oẽ animal est: sed tunc nullus equus eẽt. ergo tunc nullus equus eẽt animal. Itẽ omne animal est sanũ vel egrũ: sed tunc nullus equus est sanus vel eger. igit tunc nullus equus esset animal. b

¶ In hac qõne. Primo videndum est qũo ista propositio diuersimode põt dici necessaria. In scõo specialiter videbitur modus soluendi hanc simpliciter esse necessariaz propter articulum Parisiensem.

Quantum ad p^m ꝑmo est notãdum. ꝙ ꝓpositioni triplex attribuit necessitas. s. cõditionata. tẽporalis. ⁊ simpl'r dicta. Propositio dicitur necessaria ex conditione sic se habens ꝙ ex eius terminis cõpo- Triplex nẽcitas ꝓpõnũ.

J nibilis est vna ꝯditionalis necia: ⁊ in cuius aūte respectu huius verbi est: ponit terminus minus cōis illius ꝓpositionis: ⁊ in cuius cōsequēte ponit ista ꝓpositio: ⁊ isto mō intelligit auctoritas Aristotelis. ꝙ omnis ꝓpositio per se simplr vera est necia. s. ex ꝯditione. Exemplū. vt B modo est necia ista. vacuū est locus nō repletus corpore: qz hec ꝯditionalis est necessaria. si vacuū est: vacuū est locus nō repletus corpore. Propositio aūt dr necia tēporalr cuius subiectū respectu copule sue quādoqz supponit ꝑ aliquo ⁊ vltra sic se habet ꝙ qñcunqz subiectū supponit ꝑ aliquo ꝑdicatū supponit pro eodē. ¶ Exēplū. vt tonitruū est sonus factus in nubib⁹. nam ly tonitruū respectu hui⁹ verbi est: qñqz supponit pro aliquo: ⁊ qñcunqz ipm supponit pro aliquo ꝑdicatū supponit pro illo eodē: ⁊ B mō ista nō est necia. vacuū est loc⁹ ⁊c. qz sbm respectu huius copule est: nunqz supponit pro aliquo: ⁊z necia ꝓpō simplr dr ꝓpō sic se hās saltem affir^tā de inesse ⁊ de pñti: ꝙ qñcunqz ipsa formabit ei⁹ sbm supponit pro aliquo ⁊ ꝑdicatū supponit ꝑ eodē. vel sic ⁊ meli⁹ est. ꝓpō sic se hās ꝙ q̃liter cūqz ꝑ eā signat pro nūc: ꝓm ei⁹ totale signationē: ita necesse est esse.

Hoc premisso sit ꝑma ꝯclusio hec. Ista ꝓpositio. hō est aial. est necia ex cōditione seu etiā tēporalr. ꝑz ꝑ pars: qz hec ꝯditionalis est necessaria. si hō est. hō est aial. ꝑz ēt 2ª pars. nā ly homo in ordine ad istā copulā: qñqz supponit pro aliquo: ⁊ qñcūqz in ordine ad eā supponit pro aliquo ꝑdicatū supponit pro eodē. g̃ ꝯnātia vera. ¶ 2ª ꝯ est hec. ꝙ prout ly hō: supponit solū in ordine ad tēpus pñs ꝓm ꝙ cōiter ꝯsueuit capi hec nō est necia. hō est aial. ꝓbat ꝑ rōnē factā post oppositū.

De supponē.

Quantum ad 2ᵐ est notandum. ꝙ ꝑter suppōnes cōmunes ⁊ cōiter traditas est vna suppositio naturalis: ⁊ dr suppositio termini respectu copule non cōnotantis tēpus. Exemplū. si in ista. homo est aial. copula absoluat a cōnotatione tpis pñtis. sicut in ista absoluitur. deus semper est: ⁊ ly hō ⁊ aial supponerent pro suis signatis tam pro eis que sunt q̃z pro eis que fuerunt ⁊ q̃z pro eis que erunt: vt sit sensus ꝓpōnis. iste hō est aial. hō q est est aial. hō qui fuit fuit aial. vel homo qui erit erit aial. ⁊ tūc dicunt termini stare nāliter: ꝓpter quod qdam diuiserunt suppōnem in nālem ⁊ tēporalē: ⁊ ista suppositione cōmuniter non vtunt: tñ in qbusdaz ꝓpōnibus vulgares vtunt ea: ꝛz eam ignorent: puta quādo negāt istam. sortes semper est. nam illi ly est nō cōnotat tēpus presens. ¶ Hoc ꝑmisso sit ꝯclusio responsalis. ꝙ ꝓm istam suppositionem naturalē hec est simplr necessaria. homo est aial. patet: quia supposito ꝙ iam decetero nulli essent homines adhuc ista esset vera pro hominibus qui fuerunt: ⁊ cum potētia nō fit a apostemata. vt vltimo dicit cap. ꝑ. iō nēce est decetero semp ipsam ꝓm istam suppōnem fuisse veraz: cum decetero nēce sit aliquē hoiem fuisse. Hec de scōo.

Ad rōnes. ¶ Ad ꝑmā auctoritatē Aristo. dicitur ꝙ loquebat naturalr: ⁊ sic ista diceret simpliciter necessaria: sed tamen ꝓm veritatem suppositā potētia diuina. ꝑt hoc verbum est: cōnotat tempus presens: ipsa nō est necessaria simplr. Ad auctoritatem cardinalis ⁊ articulū dicit. ꝙ intellexerunt vltimā conclusionē: puta ꝙ est necessaria ꝓm suppōnem naturalem. ¶ Ad 2ᵐ dicit. ꝙ omnis propositio per se vera est necessaria ex conditione. ⁊ ideo etiam ista est necessaria ex cōditione: ⁊ hoc est pro ꝛne ꝑma ꝑmi articuli. ¶ Ad 3ᵐ negat antecedēs. ꝙ qualiter cūqz ipsa significat: ita necesse est esse. Ad probationem concedit. ꝙ ipsa significat hominem esse aial: ⁊ negatur ꝙ ita necesse est esse saltem ꝓm suppōnes cōmunes ⁊ consuetas. Ad ꝓbōnem concedit ꝙ eternaliter ꝓuisum est in mente diuina hominem animal pro certo tempore: tamē hoc pōt non esse ꝓuisum pro aliquo tempore: nec obstat inmutabilitas essentie diuine: ⁊ ideo possibile est hoiem nō esse aial. ¶ Ad 4ᵐ ꝯcedit maior ⁊ negat minor ⁊ ad ꝓbōnem ꝯcedit: ꝙ oēs ꝓpōnes mathe^ de inesse pñt esse false. ¶ Ad improbationē: qñ dicit ꝙ meta^ est propriissime sciētia. ⁊ quādo infert. igit debet esse de maxime necessarijs. concedit cōsequētia loquēdo de necessarijs ex cōditione. sed loquēdo de necessarijs simplr. consequētia negat: qz ad sciētiam ꝓpriissime dictā sufficit necessitas ex conditione. ¶ Ratio post oppositum est pro conclusione scōa primi articuli. Hec de qōne. Qō. xxx.

¶ Ista questio est consequenter mota propter superiorem ⁊ propter exempla phylosophi que videntur concedere istam. homo de necessitate est animal. in sensu diuiso: ideo doctor vult hoc declarare.

Queritur 30°. Utrum ista sit vera. homo de necessitate est aial. ¶ Et arguitur ꝑmo ꝙ sic auctoritate phi in littera qui in multis locis eam ponit. ¶ 2° sic. omnis homo de necessitate est ens ⁊ nō potest eē aliquod ens q̃z aial. ergo omnis hō de necessitate est aial. ꝓnātia tenet. ⁊ minor patet de se. maior declarat. nam oē qō est dum est necesse est esse ens. ꝑ periarmenias cap̄ vltimo. oīs homo est dum est. g̃ oēm hoiem necesse est esse ens. discursus est planus: qz in barbara: ⁊ minor manifesta est de se.

In oppositum arguit ex ista ꝓpositione. cum vna vera sequitur falsuz. ergo ipsa est falsa. ꝯsequētia tenet: qz ex veris nō seqtur falsum. ānātia ꝓbat: qz sequit. oīs hō de necessitate est aial. ⁊ sor. est homo. g̃ sor. de necessitate est aial. conclusio est manifeste falsa. cum sor. possit corrumpi ⁊ non esse aial. g̃ ⁊ vna premissa ⁊ non minor: qz supponit eam esse verā. g̃ maior.

¶ In ista questione. Primo ꝑmittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.

De sensu cōpositio ⁊ diuiso. P.

Quantum ad ꝑm. Primo est notādū. ꝙ magna est differētia inter istas. oīs hō de necessitate est aial. ⁊ de necessitate omnis homo est animal. nam ꝑma vocat modalis diuisa: alia aūt composita. vnde stat ret de forma vnā istarū esse veram alia existēte falsa ⁊ ecōtra. Exēpluz. vbi composita est vera: necesse est oēm substantiam esse ens. hec enim est necia. omnis substantia est ens: diuisa tamē eius est falsa. hec enim est falsa. omnis sba de necitate est ens. patet: qz asinus nō de necitate est ens. Exēplum. vbi diuisa est vera. creans de necitate est deus. lucēs de necessitate est luna. sunt enim he vere ꝓpter ampliationē subiecti: ꝛz cōpōsite sue sunt false. naz hec est falsa. necesse est creantē eē deum. ⁊ ēt hec. nēce est aliquod lucens eē lunam. hec enim nō est necia. creans est deus: nec hec. lucens est luna. ¶ Ex quo sequitur correlarie. ꝙ propositio diuisa ⁊ sua composita sunt sibiinuicē impertinentes quantum est de forma. patet: qz nec ad compositaz sequitur diuisa: nec ecōtra: quod declaratum est in notabili precedēte. ¶ 2° est notādum. ꝙ aliqui dicunt hanc eē veram de necessitate quando ⁊ de necessitate conditionata. ⁊ minus bene iudicio meo: quia si ipsa eēt necessaria vel vera ex contradictione oporteret hanc conditionalez esse veram. si omnis homo est. omnis homo de necessitate est animal. modo manifestum est ꝙ ista est falsa: cum antecedens sit verum: ⁊ consequēs impossibile. vt postea dicetur. eodē modo probatur. ꝙ non est vera tēporaliter: quia opz hanc esse veram: quando omnis homo est. omnis homo de necessitate est animal. modo hec temporalis est falsa sicut conditionalis. Hec de primo.

Quantū ad 2ᵐ sit prima conclusio. ꝙ ista diuisa est simpliciter falsa. omnis homo de necessitate est aial. probat ꝑ rationē factaz ante oppositū. ¶ 2ª ꝯ est. ꝙ oīs hō q est de necitate ē aial pro illo tpe pro quo ē. ꝓbat sic. oīs hō nō pōt nō eē aial pro tēpore pro quo est. igit oīs hō de necitate est aial pro tpe pro quo est. ꝓnātia ꝛz ꝑ

A egpollētias modaliū.añs ōclarat.nā da opp'.puta ꝙ aliq̃ hō pōt nō eē aial p tpe p quo est:z ponat in eē. seqtur ꝙ aliq̃ hō nō est aial p tpe p quo est.aut si forte variet subiectū ad singulare discretū:sequit ꝙ sor. nō est aial p tpe pro quo est:vel ꝙ hoc nō est aial pro tpe pro quo est:demōstrato illo ꝙ pōt eē homo:vel ꝙ fuit hō.mō quelibet istarū implicat.igit ista de possibili.aliq̃s hō pōt nō esse aial pro tpe pro quo est esset falsa.igit vlis sua ꝓtradictoria esset vera que erat añs ꝓbandū.Hec de secūdo.

Cap.33. p° capitulu3 de redup^ne

Ad rōnes. ¶Ad p'.s.ad authoritatē phi dicitur vno mō ꝙ Ari.posuit istam ꝓpōnē exēplariter.mō exemplo3 nō requirit verificatio ꝓmo huius in lra.Aliter pōt dici ꝙ intellexit secūdā ḡnez: puta ꝙ omis hō qui est de necessitate est aial pro tpe pro quo est. Et 3° dz ꝙ forsan in greco alius modus loquendi est de illis de necessario diuisis q̃z in latino.mō Aristo.libros suos fecit in greco.z iō ꝓm modū ipsoꝝ ꝓcessit ꝓpōnē istam:quam ꝓm modū latinoꝝ negarē.¶Ad 2'' dz distinguēdo istam. oē

B qd̄ est dū est necessario est:eo ꝙ pōt eē cōposita:z sic ē sensus iste.hec est nēcia. oē quod est necessario est dum est. z hoc mō ꝓcedit ista. Alio mō pōt esse diuisa : z tunc subdistinguit:eo ꝙ li dum est pōt determinare subiectū. z tūc est sensus iste.oē qd̄ est ens dū est ens de necessitate est ens:z isto modo est falsa:quia sor.est ens dum est ens : z tamen sor.de necessitate nō est ens. Alio modo li dum.pōt determinare ꝑdicatum.z tūc sensus est iste.oē qd̄ est necesse est esse ens dum est.i.oē qd̄ est necesse est esse ens pro tpe pro quo est:z in hoc sensu cōcedit.¶Per ℔ ad formam qñ dicit.omis hō de necessitate est ens.negat ista.¶Ad ꝓbationē qñ dicit.oē qd̄ est dum ē necesse ē eē ens.dicit ꝙ si li dū est.determinet sibi ꝑdicatū ꝓpositio est vera z syll's nō valet:q̃ plus est predicatū ḡnis q̃z maioris.vnde deberet sic argui.oē qd̄ est dū est de necessitate est ens omnis homo ē. ergo omnis homo de necessitate est ens dum est. z esset conclusio vera sicut maior. Si autē li dū est.determinet sub-

C biectū syll's est bonus z maior est falsa:q̃ ita non intellexit eam phs in primo periarmenias.z iō ēt est falsa:puta ꝙ omis hō de necessitate ē ens.¶Rō post oppositū est pro ḡne ꝓma.Hec de qōne. Qó. 31.

¶Et quoniam syllogizare per hanc figurā vniuersale non erit:neq̃z priuatiuum:neq̃z affirmatiuum. Capitulo quinto.

Ueritur 31°.Utrū i 3ª figura solū debeat concludi pticulariter.¶Et arguit ꝑ ꝙ cōcludat vlter.naz in qbusdā modis eius ambe ꝓmisse sunt vles.ḡ z cōclusio illoꝝ modoꝝ dz eē vlis.ꝓñtia tz. nam opz in oī syll'o alterā ꝓmissarum esse similem conclusioni primo huius.capl'o.22.modo si cōsequētia esset particularis in modis ꝑdictis nulla ꝓmissarum esset similis conclusioni.añs pz.de darapti z felapton in qbus ambe ꝓmisse sunt vles.

D ¶2° arguit sic.medio ꝑdicato in vtraq̃z sequitur conclusio vlis.igit.sicut pz de scōa figura.igit eo modo medio subiecto in vtraq̃z sequit conclusio vlis.igitur in tertia figura concluderetur vlter. vltima ꝓñtia tz z prima declaratur q̃ nō videtur maior ratio ꝓpter quam medio ꝑdicato in vtraq̃z ꝓmissarū possit cōcludi vlter:quin cōsili mō vel eadem rōne cōcludet vlter medio in vtraq̃z subiecto.¶3° sic formaliter sequitur. omis sol lucet super nos omis sol est omis pulcherrimus planeta.ḡ omis pulcherrimus planeta lucet: z tamē hic cōcludit vlter in tertia figura.ig.k zc.ñtia tenet.z añs pz.z sic supponēdo minorē extremitatem cuz signo distributiuo nusq̃z reperit instantia.¶4° sic optime sequitur.omis hō est aial.nullus hō est asinus.ḡ omis hō asinus nō est:z tamē hic cōcluditur vlter in tertia figura. Sil'r sequitur.nullus hō est asinus.omnis homo est suba.igit omis asinus suba non est indirecte concludendo:z tñ hic ēt concludit vlter in eadem figura. ergo sequitur ꝙ in 3ª figura possit formaliter concludi vniuersaliter. E

In oppositum est philosophus primo huius. capitulo quinto.

¶In ista qōne erunt duo articuli. In ꝓmo videbitur de questito. In scōo videbitur de numero modoꝝ tā directe q̃z indirecte cōcludentiū scōe figure z tertie : z consequēter expeditum erit de figuris de inesse.

Quantū ad p'.ꝓmo est notandū ꝙ tertiā figurā cōcludere vlter pōt intelligi dupliciter. Uno modo excludendo ḡnē de modo loquendi incōsueto. Alio modo ꝓcludendo ḡnē de modo loquēdi consueto.¶2° est notandū.ꝙ in omni ꝓñtia formali cauendum est ne arguatur a nō distributo ad distributum.rō. nā ꝓpositio in qua ponitur terminus non distributus verificatur disiunctim vel disiunctiue:sed in qua ponitur terminus distributus si debeat verificari.opz ꝙ verificet copulatiue.modo notuz F est ꝙ ꝓñtia nō valet a ꝓpositione disiunctiua:vel de disiuncto extremo ad copulatiuā:sicut non sequit. homo currit vel asinus currit.ḡ hō currit z asinus currit:nec sequit.hō vel asinus est risibilis.ḡ hō est risibilis z asinus est risibilis.quare nō valebit ꝓñtia a termino nō distributo ad ipsum distributum.¶3° est nōndū. ꝙ medium subijcitur in vtraq̃z ꝓmissarū in tertia figura.¶Ex quo sequitur 4'' ꝙ in syll'o affirmatiuo nulla extremitatuz distribuitur:cum in eo ambe ꝓmisse sint affirmatiue:in qbus extremitates ponuntur.mō ꝑdicata affirmatiuarū ꝓpōnum nunq̃z suppo- Quō 3ª fig° ꝓcludit vlr.
nunt distributiue.¶Similiter sequitur 5''.s.ꝙ in syll'o necessario tertie figure vna extremitatū non distribuitur. pz q̃ opz in syll'o nēcio vnā ꝓmissam esse affirmatiuaz modo ꝑdicatū illius nō supponit nō distributiue.¶6° notandum est ꝙ in ḡne affirmatiua z in ḡne negatiua de modo loquēdi cōsueto subiectū z ꝑdicatū supponunt cōfuse z distribu- G
tiue.patet ex regulis suppositionum.

His ꝓmissis fit p° ḡ hec. in 3ª figura ex maiore vlī affir^ua z minore vlī neg^ua sequit ḡ vniuersalis neg^ua directe cōcludendo de modo incōsueto. pz q̃ formal'r seqt.oē.b.est.a.nullū.b.est.c.ḡ oē.c.a.nō ē. pz:q̃ nusq̃z reperit instātia.Simil'r ex opposito ḡnis seqt opp'' ꝓmissarū.sicut pz diligēter intuēti.¶2° ḡ est.In felapton indirecte cōcludēdo seqt ḡ vlis neg^ua de modo inconsueto vt optime sequitur. nullus hō est lapis. z omis hō est suba.igit omis lapis suba non est.pz sicut ꝑcedens.¶Sed de istis ḡnibus nihil est ad ꝓpositum Ari.q̃ solum de hiis que sunt de mō consueto est locutus. ¶Et quo ad ista sit 3° ḡ.ꝙ si minor extremitas distribuatur formal'r : seqtur ḡ vlis.pz per 3^am rōnem factā ante opp''.sed de hac etiaz nō est ad ꝓpositū phi:q̃ ipse supponit ꝙ extremitates non capiant cū signo distribuendo affirmatiue:cū dicat ꝑ periarmenias oēm affirmatiuaz eē falsam in qua predicatū vle vlter annunciatur de subto.¶4° ḡ syll'i affirmatiui tertie figure vbi minor extremitas non distribuitur : nec maior non ꝓñt concludere vniuersaliter. nam in premissis nulla extremitatum distribuitur per supra z sic argueretur a nō distributo ad distributum.consequētia est contra notabile 2''.¶5° conclusio est.syllogismi negatiui tertie figure nō possunt concludere vniuersaliter in modo consueto nō distributo ꝑdicato propositionis affirmatiue.probatur.naz extremitas posita in premissa affirmatiua nō distribuitur per 5''notabile:z in ḡne vniuersali negatiua ipsa distribueretur:z sic argueretur a non distributo ad distributuz:vt ꝓbus.¶6° ḡ est rñsalis.ꝙ 3ª figura non potest ꝓcludere vniuersaliter in modo loquēdi consueto:z dū nullius affirmatiue ꝑdicatum capiatur cum signo vlī affirmatiuo.patet. q̃ iam in modis affirmatiuis:nec in modis negatiuis:vt vt dicunt due conclusiones precedentes.

Cap. qm̄ autē est enūciar.

Quantũ ad 1m ē notãdũ. ꝙ aliqui modi in 1a figura ⁊ in 3a concludunt directe ⁊ aliqui indirecte sicut in p̄a. ¶ 2o ē notãdũ. ꝙ soluz intẽdo dicere de numero modoꝝ propositionum de inesse non expositorioꝝ: nec ad eos reducibiliũ ⁊ concludentiũ ꝯnem de modo loquendi consueto. de alijs aũt sylls qui possunt fieri in 2a figura vel in 3a non intẽdo facere mentionem.

Quib⁹ premissis sit pa ꝯ hec. Solũ sunt q̃tuor modi 1e figure directe ꝛcludẽtes. ꝓbat̃ sic. sunt sexdecim dispónes 1e figure sicut in q̃libet aliarũ: ⁊ duodecim haꝝ sunt inutiles. g̃ solũ sunt q̃tuor modi vtiles. ꝛñtia nota ē. añs pro pa pte declarat̃ sicut declarabat̃ in qóne querẽte de numero modorum p̃me figure. pro 2a pte ꝓbat̃. nã si ambe p̃misse sunt negatiue sunt q̃tuor dispónes inutiles: ⁊ si ambe sunt affirmatiue sũt alie q̃tuor dispónes iutiles: cũ 2a figura nó ẽt ꝛcludat affirmatiue. si aũt maior fuerit negatiua ⁊ minor negatiua sunt due iutiles. s. ex ambab⁹ pticularib⁹ ⁊ maiore pticulari ⁊ minore vli. si aũt maior fuerit affir^ma ⁊ mior neg^a. sunt ẽt due iutiles. puta ex ambab⁹ ⁊ ex maiore pticulari due inutiles cõiugónes sunt bis q̃tuor ⁊ bis due que simul cõbinate faciunt duodeciz: ⁊ sic solũ manẽt q̃tuor ꝛiugnes vtiles. due. s. maiore vli negatiua ⁊ miore vli affir^ma vel particulari affirmatiua: ⁊ alie due. s. maiore vli affirmatiua ⁊ minore vli vel particulari negatiua. ¶ 2o ꝯ ē hec. sunt q̃tuor modi 2e figure idirecte ꝛcludẽtes. ꝓbat̃ sic: qꝛ sexdecim dispónũ duodecim sunt inutiles indirecte ꝛcludẽdo. g̃ sunt q̃tuor modi vtiles. ꝛñtia tenet. añs declarat̃. nam q̃tuor sunt inutiles si ambe sunt negatiue: ⁊ si ambe p̃misse sũt affirmatiue sicut p̃us. si aũt maior fuerit negatiua ⁊ minor affirmatiua sunt due inutiles. puta ex ambab⁹ pticularib⁹ ⁊ minore pticulari. si aũt maior fuerit affirmatiua ⁊ minor negatiua ē vna inutilis. s. ex ambab⁹ pticularib⁹ ⁊ alia maiore vli ⁊ minore particulari: ⁊ sic tot ꝛiugationes inutiles indirecte ꝛcludẽdo quot directe ꝛcludẽdo. ¶ 3a ꝯ ē. 3a figura solũ hꝫ sex modos directe cõcludẽtes. ꝓbat̃ sic. nã sexdecim dispónũ decẽ sunt inutiles. g̃ solum manẽt sex vtiles. ꝛñtia tenet ⁊ añs declarat̃. nã si ambe sunt neg^a sũt quatuor iutiles: si ãt ambe sunt affir^ma ē vna inutilis. s. ex puris pticularib⁹. si ãt maior affirmatiua ⁊ minor negatiua sunt q̃tuor inutiles: cũ minore negatiua directe ꝛcludẽdo in 3a figura nihil sequat̃. si auté maior negatiua ⁊ minor affirmatiua est vna inutilis. s. ex puris pticularibus. ⁊ sic inutiles cõiugatiões sunt bis quatuor ⁊ bis vna: ⁊ sic sunt decẽ ⁊ manẽt vtiles tres ex ambabus affirmatiuis. puta si ambe sunt vls: vel maior vli ⁊ minor particularis: vel ecõtra. ⁊ tres maiore negatiua. puta maiore negatiua vli: ⁊ minore vli affirmatiua: vl maiore eadẽ ⁊ miore pticulari affir^ma: vl miore pticulari negatiua: ⁊ in minore vli affirmatiua. ¶ 4a ꝯ ē hec. ꝯ in 3a figura non sunt nisi sex modi indirecte ꝛcludẽtes. pro ꝓbat̃. nã sexdecim dispónes sunt decẽ inutiles. igit̃ ⁊c. ꝛñtia tenet. añs ꝓbat̃: qꝛ ex ambab⁹ negatiuis sunt q̃tuor inutiles: ex maiore negatiua ⁊ minore affirmatiua sunt alie quatuor inutiles: eo ꝯ minor extremitas in minore non distribuit̃. ⁊ in ꝯne negatiua indirecte distribuerẽt̃. si autem sint affirmatiue ē vna inutilis. s. ex puris particularib⁹ ⁊ sunt tres vtiles. puta ex ambab⁹ vlibus vel ex maiore particulari ⁊ minore vli. si aũt maior fuerit ⁊ minor negatiua est vna inutilis. puta ex puris particularibus: ⁊ sunt tres vtiles. s. ex maiore vli ⁊ miore particulari. alia ex maiore pticulari ⁊ minore vli. ⁊ 3a ex maiore vli ⁊ minore vli: ⁊ sic habent̃ sex vtiles ⁊ decẽ inutiles. ꝓpter quaꝝ notitiã melius habẽdã notãtur regule. ¶ Prima. ꝯ lꝫ semp extremitates indirecte ꝛiunganꝫ: dũ tñ caueat̃ ne ex nó distributo iferat̃ distributũ. quaꝝpropter lꝫ i q̃libet syll'o ꝛcludẽte particularẽ negatiuã de mó ꝛsueto ⁊ directe ꝛcludere aliã particularẽ negatiuam indirecte ꝓponendo ambas extremitates negationi. s. in mó loquẽdi incõsueto: vt optime seqt̃ in serio. nullus hõ est asinus. aliqua suba est homo. ergo aliqs asinus substãtia non est. Eodem modo ē de singulis alijs. ¶ Ex quo seqtur secũda regula ꝯ fapesmo ⁊ frisesomorũ tenent in oĩbus modis figuraꝝ ⁊ indirecte cõcludẽdo. patet. qꝛ in ꝯne nihil distribuitur quin in premissis distribuatur. ¶ 3a rla. ois syll's ꝛcludẽs aliquã ꝯnẽ ꝯuertibilẽ directe cõcludit eius cõuertentẽ indirecte. Hec de secũdo.

Ad rõnes. ¶ Ad ꝓma nego ꝛñtiã istã qua inferebat̃ ꝯ in aliqb⁹ modis 3e figure p̃misse sunt vls. ergo. Ad ꝓbationẽ. s. ad auctez ꝓbi que dicit: ꝯ opꝫ vnaꝫ premissarũ esse similẽ ꝯni. dr ꝯ hoc nó intellexit de similitudine quãtitatis: sed de similitudine qualitatis: vel de similitudine generis ꝓpónis: vt vult si ꝯ ē de nẽcio ꝯ vna p̃missarũ dꝫ eẽ de nẽcio: ⁊ si ꝛclusio sit de ꝛtingenti vna p̃missarũ dꝫ ẽt eẽ de ꝛtingẽti. ¶ Ad 2am negat ꝛñtia q̃ inferẽt̃. medio p̃dicato in vtraq̃ p̃missarũ seqt̃ vlis ꝯ. g̃ ẽt medio subto ꝛcludẽt̃ vlr. ⁊ ratio dissimilitudinis ē: qꝛ medio subto in vtraq̃ p̃missarũ in modis affirmatiuis nulla extremitatũ distribuit̃. ⁊ ió si in eis vlr ꝛcluderẽt̃ ex nó distributo inferẽt̃ distributũ. In modis aũt negatiuis minor extremitas non distribuit̃ propter qó si directe ꝛcluderẽt̃: qꝛ a parte subti in ꝯne vli ipsa distribueretur sequitur inconueniens quod prius. si aũt indirecte. tunc fieret p̃dicatum ꝯnis negatiue: ⁊ ex ꝛñti distribuerẽt̃: ⁊ sic semper ex nó distributo inferretur distributum. ¶ Ad 3am dicitur. ꝯ ipsa est pro tertia conclusione. ¶ Ad 4am dicitur. ꝯ est pro primis duabus conclusionibus primi articuli. ¶ Ratio post oppositum est pro vltima conclusione eiusdem. Hec de questione. Questio. 32.

¶ Manifestũ est ꝯ syll's vniuscuiusq̃ horum alter erit ⁊c. Capitulo septimo.

Queritur 32o. Utrũ valeãt syllogismi ex illis de nẽcio cõpositis sicut ex illis de inesse. ¶ Arguit̃ p̃ ꝯ nõ. ex illis de possibili compositis non est syllogizandum sicut ex illis de inesse: igitur nec in illis de necessario ꝛñtia tenet: qꝛ ille de necessario eqpollẽt illis de possibili. 2o pharmenias. añcedẽs patet: qꝛ non sequitur possibile est omne currẽs eẽ hominẽ: ⁊ possibile ē omnẽ equum eẽ currẽs. igitur possibile ē omnem equum eẽ hominẽ premisse enim sunt manifeste vere ⁊ conclusio falsa. ¶ 2o ex illis de impossibili compositis non syllogizatur sicut ex illis de inesse. ergo nec ex illis de necessario. ꝛñtia tenet: qꝛ quelibet de impossibili equipollet alicui de necessario. vt p̃us. añs ꝓbat̃: qꝛ nõ sequitur. impossibile est omnẽ equum eẽ hominẽ: ⁊ impossibile ē oẽ risibile eẽ equum. ergo impossibile est omne risibile eẽ hominẽ. p̃misse sunt enim manifeste vere vt prius: ⁊ conclusio falsa. ¶ 3o sic non sequitur necesse est deum eẽ omnipotẽtem: ⁊ necesse est primam causam eẽ deum. ergo necesse ē primam causam eẽ omnipotẽtẽ. ergo ex illis de necessario non syllogizatur sicut ex illis de ineẽ. consequẽtia ꝛz. añcedẽs declaratur. nam posito casu ꝯ ille due sint in mũdo. deus ē oipotẽs. ⁊ pa cã ē deus: ⁊ ꝯ ista ꝓpositio. p̃ma cã ē oipotẽs. non fit p̃misse sunt ve ⁊ conclusio falsa. quare syllogismi non valẽt.

In oppositum est philosophus primo huius capitulo septimo.

¶ In hac q̃stione Primo ē videndũ qũo syllogiat̃ ex ꝓpositionib⁹ modalibus compositis. Scdo ē videndũ qũo syllogizatur ex illis de necessario diuisis.

Quãtum ad primũ ē p̃mo notãdũ. ꝯ syll's ex modalibus compositis pót fieri dupliciter. Uno modo in ordine ad totam propositionẽ. vt si argueretur sic. omnẽ deum eẽ omnipotẽtẽ ē necessarium: aliquod scriptũ est deus ē deum eẽ oipotẽtẽ. g̃ aliquod scriptũ ē necesse

A sariū. Alio mō in ordine ad partes dicti put arguūt rōnes facte añ oppo^m. ¶ 2° est notādū. q̃ solū loq ppono de modificatis his modis. pole. ipole. neciū. z de cōtingēti. put capit p poli. nā isti sunt cōiores. ¶ 3° ē notādū. q̃ propie loquēdo inter istas modales cōpositas non est talis equipollētia sicut inter diuisas. Ratio ē: qr possibile z ipossibile ꝯdictorie in diuisis eqpollēt. vt equipollet dicere a possibile ē eē. b. z. a. nō ē impossibile esse. b. Sed in compositis nō ē sic. nō enim seqtur deum eē non est impossibile. g̃ deū eē est possibile. nam ꝑma est pura negatiua. z ista nō infert vnā affirmatiuā qualis est 2ª: nec ei eqpollet. Eodē mō in diuisis neče subalterne equipollet possibili. vt eqpollet dicere. sor. non neče ē nō currere. z sortē possibile est currere In cōpositis nō sic. nā nō seqtur. chimerā nō currere nō est B necesse. ergo chimerā currere est possibile eadē rōne qua prius: qr ꝑ^a est ꝑ^a negatiua z 2ª affirmatiua. ¶ Unde corrolarie seqtur eqpollētias Petri hispani de modalib^ꝯ cōpositis nō esse sufficiētes: sed possunt glosari sic. q̃ vna infert aliā cū ꝯstātia ppōnis pro qua supponit dcm̄ ꝯnitis prout bñ seqtur. chimerā nō currere nō ē necesse: z ista ppō. chimera nō currit. est vna ppō cū sua cōtradictoria. igit chimerā currere est possibile. ¶ 4° est notandū. q̃ nō est incōueniēs ex plurib^ꝯ polibus incōpossibilib^ꝯ sequi impole: vt bñ seqtur. sor. currit z sortes nō currit. ergo ꝯdictorie sibiinuicē repugnātes stant simul. sil'r sequitur. omne currens est asinus. z ois bō est currēs. ergo ois bō est asinus. z in ambabus istis ꝯnitis quelibet pars añtis est possibilis: ꝫ partes non sunt sibiinuicem compossibiles.

His ꝑmissis sit ꝑma ꝯclusio hec. Ex modalibus compositis quo ad totales propositiones totaliter est syllogizandū sicut ex illis de inesse. patet: qr ipse sunt vere de inesse sicut dictū est in vna qōne pori. ¶ 2ª ꝯclusio est hec. quo ad partes dicti non est similiter C syllogizandum ex modalibus cōpositis de possibili sicut ex illis de inesse. patet per ꝑmā rōnem factam ante oppositum. nec mirū. nā nō est incōueniēs ꝯnem esse impossibilē: ꝫ quelibet ꝑmissarū sit possibilis: vt dictum est in 3° notabili. ¶ Sed diceret quis. nōne Aꝝ. dicit primo huius capꝯ 12°. q̃ ex possibili nō sequitur impole. Rñdeo q̃ Aꝝ. voluit q̃ ex possibili totali añte nō sequitur impossibile: z hoc est verū. Sed nihil ꝓhibet totale antecedēs esse impossibile: ꝫ quelibet pars sit possibilis esse: qr inter se sunt sibiinuicem incompossibiles: vt dictum est in 3° notabili. ¶ 3ª ꝯ est. ex modalibus compositis de ipossibili quo ad partes dicti nō est syllogizandū sicut ex illis de inesse. patet: qr ex ꝑmissis impossibilibus bene sequitur conclusio necessaria sicut argutum est in 2ª ratione ante oppositum facta. ¶ 4ª conclusio est. supposita constantia ppositionum pro quibus supponunt dicta in necessarijs cōpositis. eodē mō syllogizandū penes partes dicti ex illis de necessario cōpositis sicut ex illis de inesse. patet: qr opꝫ si quelibet ꝑmissaꝝ D sit necessaria ꝯnem etiā esse necessariā ea existente: cum ex nečijs non sequatur ꝯtingēs. ¶ Et notanter dico supposita ꝯstantia ppōnis zč. nā simil'r arguendo sine constantia ppōnis pro qua supponit dcm̄ ꝯnis non valet ꝯnitia sicut arguit 3ª ratio facta ante oppositum: vt bene sequitur. necesse est omne. b. eē. a. z necesse est omne. c. eē. b. z hec est ppositio. c. est. b. ergo necesse est omne. c. eē. a. ¶ 5ª ꝯclusio ē. ex vna de nečio opposita ex alia de ineē: nihil valet syll's vt nō seqtur necesse est oēm deū eē omnipotētem: z aliqō creans est deus. ergo necesse est aliquem creātem eē oipotentem. ꝯclo enim falsa z ꝑmisse vere iam dictum est: cum Arist. hanc mixtionē dicebat valere q̃ loquebatur. de ipsis de necessario diuisis z non compositis.

Quantū ad 2^m ꝑmo est notandū. q̃ subm ppositionis modalis diuise de necessario ampliat ad supponendum pro eo qō est: vel potest esse.

Hoc ꝑmisso sit ꝑ^a ꝯ hec. Syllogismi ex ambab^ꝯ de nečio diuisis valēt in ꝑ^a figura. p E batur sic: qr bene sequitur. oē. b. de nečitate est. a. z oē. c. ō nečitate est. b. g̃ omne. c. de necessitate est. a. eodem mō seqtur. omne. b. de necessitate nō est. a. z omne. c. de nečitate ē b. ergo omne. c. de nečitate nō est. a. z sil'r exēplificari posset in 3° z 4° modis: qr affirmatiui modi tenēt manifeste p dici de oi. si enim omne quod est. b. vel potest eē. b. de necessitate sit. a. z omne. c. de necessitate ē. b. ergo omne. c. de nečitate erit. a. Eodem mō tenent negatiui per dici de nullo: z intelligo hanc ꝯnem de modis directe ꝯcludētibus. nā affirmatiui indirecte ꝯcludētes nihil valent: vt non seqtur. ois deus de nečitate est oipotens. omne creans de necessitate est deus. ergo aliqō omnipotēs de necessitate est creans. nam ꝑmisse sunt vere z ꝯclusio falsa: nec sequitur F ois luna de necessitate est infimus planeta. aliqō lucēs de necessitate est luna. ergo aliqs infimus planeta de necessitate est lucens causa eadē. ¶ 2ª ꝯclusio est. ex ambabus de nečio diuisis valet syll's in 2ª figura. patet: qr tres ꝑmi modi qui conuersione vl'is negatiue reducunt ad ꝑma 3 figurā: z quartus modus perficitur per impossibile sic. omne b. de necessitate est. a. aliquod. c. de necessitate non est. a. ergo aliquod. c. de nečitate nō est. b. da oppositū. oē. c. pōt eē b. z arguatur sic in barbara. omne. b. de nečitate est. a. que fuit maior primi: z omne. c. pōt eē. b. ergo omne. c. de necessitate est. a. discursus iste est bonus: vt postea dicetur: z ista conclusio repugnat minori que dicit: q̃ aliqō. c. de necessitate non est. a. ¶ 3ª est. ex ambabus de nečio diuisis valet syll's in 3ª figura. vt optime seqtur. omne. b. de necessitate est. a. omne. b. de necessitate est. c. ergo aliquod. c. de nečitate est. a. Eodem modo exēplificaretur de alijs z oēs pro G babuntur p syllogismū expositoriū, significato aliquo. b. arguat sic. hoc de necessitate est. a. hoc de necessitate est. c. ergo aliqō. c. de nečitate est. a. vel ex opposito ꝯnis cū minore inferēdo oppositū maioris. vt da oppositum conclusionis. omne. c. pōt non esse. a. arguat sic ex illa. omne. c. pōt non eē. a. omne. b. de nečitate est. c. ergo omne. b. pōt nō eē. a. in barbara: z ista. ergo repugnat maiori que fuit. omne. b. de nečitate ē. a. Eodē mō pōt quis studiosus syllogizare alios modos ppter ꝯnem. nullum modorū 3' figure pōt ꝑbare cum ille affirmatiue ō nečio nō ꝯuertant in terminis: vt ante dictum est.

Ad rōnes. ¶ Ad primam conceditur q̃ non valet syllogismus ex ambab^ꝯ de possibili D compositis: z negat ꝯnitia qua iferē q̃ nō valebit ex ambabus de nečio. Ad ꝑbationē dr. q̃ iste de possibili nullis negationibus appositis nō eqpollent illis de nečio captis sine negatione. mō de illis solum intelligunt ꝯnes cōposite. ¶ Eodē modo dicat directe ad 2^m. q̃ ppositiones de impossibili z necessario non appositis negationibus modis seu alicui eoꝝ non equipollent. modo solum de illis posite sunt ꝯnes. ¶ Ad 3^m dr. q̃ ipsa arguit veritatem. puta. s. q̃ ex ambabus de nečio cōpositis nō sequat conclusio de necessario nisi arguat cuꝫ constantia ppōnis pro qua supponit dcm̄ ꝯnis: z hoc satis ē dictū in primo articulo. ¶ Auꝯthoritas phi post oppositum est pro ꝯnibus secundi articuli. nam ipse loquebatur de modalibus diuisis z non cōpositis. Hec de questione. Questio. 33.

¶ Accidit aūt quādoqꝫ z altera ppositione necessaria nečium fieri syll'm. Capl'o octauo.

Onsequenter 33° q̃ritur. Utruꝫ valeat mixtio ex vna ō nečio z alia ō ineē in ꝑma figura. ¶ Et arguitur ꝑmo q̃ nō: nā si sic: vel seqrēt ō de nečio: vl' de inesse: ꝫ nullo istorum modorum pōt dici. g̃ mixtio illa non valet. ꝯnia tenet. z maior rōnis patet a suffi

cienti diuisione.minor declarat.p̄ q̄ nō sequatur cōclusio de necio:quia nō sequitur.omnis infimus planeta de necitate lucet.omnis luna ē omnis infimus planeta.ergo omnis luna de necitate lucet.p̄misse enim sunt vere ⁊ cōclusio falsa.q̄ autez nō sequatur cōclusio de inesse patet sic arguendo.posito q̄ luna fit eclipsata.omnis infimus planeta ō necessitate ē luna.omne lucens totale in spera lune est infimus planeta.ergo omne lucēs totale in spera lune de necessitate est luna.nā p̄misse iteruz sunt vere ⁊ ꝛcl'o falsa.q̄ enim maior sit vera notum est:⁊ minor pz:eo q̄ subm ampliat in ea ad supponēdum pro eo qō est vel pōt eē.iō sensus ei? ē iste.oē qō est vel pōt eē lucēs totale in spera lune de necitate est luna.⁊ b̄ est vera.nā nihil pōt eē lucēs totale in spera lune nisi luna:⁊ illa de necitate est luna.

In oppositum est philosophus primo huius capitulo octauo.

¶ In qōne p̄ videndē sunt de ipsa ꝓnes pbi.Secō iuxta illas ñdendum est ad questionem.

Quantū ad p̄mū fit p̄ma cōclusio hec.ex maiore de necio ⁊ minore de ineē.sciēdum ē q̄ pbs ō hac qōne duas ponit ꝓnes.p̄ma est q̄ ex maiore de necio ⁊ minore de ineē sequtur cōclusio de necio in prima figura. 2ª est q̄ ex maiore de ineē ⁊ minore de necio nō sequitur ꝓ in eadē:⁊ loquitur pbs de illis de necio diuisis sicut patet ex precedēti qōne.Hec de primo.

Quantū ad 2ᵐ fit p̄ma ꝛclusio hec.Ex maiore de necessario ⁊ ex miore ō ineē valet syllogism? in ista figura:restringēdo subm ꝓnis ad supponēdū p̄ eis que sunt solū ⁊ ꝛcludēdo directe.pbat: q̄ affirmatiui tenēt manifeste per dici de oī:⁊ negatiui per dici de nullo.igitur sunt boni.ꝛsitia tenet.ais patet.vt argueretur sic.oē b.de necitate est.a.omne.c.est.b.ḡ oē quod ē.c.ō necitate est.a.manifeste enim regulatur syll's per dici ō omni:eo q̄ maior significat q̄ oē illud quod ē vl pōt eē.b.de necitate est.a.⁊ maior significat q̄ oē.c.est.b.⁊ sic directe sub distributione maioris capit sub in minore.Eodem mō pōt pbari de negatiuis q̄ tenēt p̄ dici de nullo.¶ 2ª cōclusio est q̄ hmōi syllogismi vl'es sine dicta restrictione subi ꝓnis non valēt.pbatur sic.posito q̄ inter planetas sol ⁊ luna luceāt sup nostrum hemisperium arguit sic.omnis ifimus planeta de necitate ē luna.omnis planeta lucēs sup nostrum hemisperium ē ifimus planeta.ḡ omnis planeta lucēs super nostrum hemisperium de necitate est luna.in hac figura p̄misse sunt manifeste vere per casum:conclusio tamē falsa est:quia significat q̄ oē illud quod est vel pōt eē planeta lucens sup nostrum hemisperium de necitate est luna.quod nō ē verum:q̄ sol pōt eē planeta lucēs sup nostrum hemisperium:⁊ tñ nō pōt eē luna:⁊ causa est.quare nō sequitur q̄ subm minoris solum distribuitur pro eis que sunt:⁊ in ꝓne supponit tā pro eis q̄ pro eis que sunt vel possunt eē. ¶ 3ª ꝓ ē.ex maiore de necio ⁊ minore de possibili in terminis naturalibus valet syll's sine hmōi restrictione.⁊ ratio est:q̄ subm minoris ampliatur sicut subm ꝓnis:⁊ b̄ñ sequtur.omne.b.ō necitate est.a.omne.c.pōt eē.b.ergo omne c.de necitate est.a.termini enim formaliter stant eque ample in p̄missis ⁊ ꝓne.¶ 4ª cōclusio est.ex hmōi dispōne premissarum maiore de necio ⁊ minore de ineē non valet syll's idirecte cōcludēdo:vt nō sequitur.omnis ifimus planeta de necitate ē luna.omne lucēs totale in spera lune est infimus planeta.ergo aliqua luna de necitate est lucēs totale in spera lune.sunt enim p̄misse vere ⁊ cōclusio falsa:vt notum ē.¶ 5ª cōclusio ē.ex maiore de ineē ⁊ minore de necessario directe concludendo in ista figura nō sequitur cōclusio ō necio:nec ō ineē.q̄ non de necio pbat prima pars rōnis ante oppositū.ſz q̄ nō de ineē apparet:q̄ nō sequitur omnis omnipotēs ē deus.omne creās de necitate ē oipotēs.ergo oē creans est deus.posito eni q̄ deus nihil creet pro nūc maior ⁊ minor sunt ve ⁊ cōclusio falsa sicut satis habetur ex p̄dictis.¶ Sed dicet qs.vtrū ex dispōne posita in p̄ma ꝓne posset sequi ꝛsis de ineē.⁊ arguet q̄ sic:q̄ sequitur de necio.Rñdetur q̄ sequitur de ineē:q̄ nō pōt ista tia repiri.ratio tamē quam aduersarius adducit nō cōcludit:quia ad vnam ō necio nō opz sequi vnam de ineē:q̄ arguerēt a magis amplo ad minus amplum.vt nō sequitur aliquod creās ō necitate est deus.ergo aliquod creās ē deus.nam si deus actu nō eēt creās.aīs eēt verum ⁊ ꝛsis falsum.Ex hoc patet quo pōt rñderi ad talē rationē quaz qs pōt facere cōtra ꝓnem vltimam positam:q̄ ex ambabus ō ineē sequitur ꝛclusio de ineē.ergo ex maiore ō ineē ⁊ minore de necio sequetur cōclusio de ineē.Et pbaret cōseqntiaz sic:q̄ maioris virtutis videtur eē ad inferēdum p̄missam de necio q̄z p̄missam ō ineē.nam dicitur illi negando ꝛsitiam:q̄ ad illam ō necio nō seqtur vna de ineē ō forma quare etiam negatur q̄ sit maioris virtutis ad iferēdum respectu cōcl'onis ō ineē.¶ Ultima cōclusio ē.ex maiore ō ineē ⁊ minore ō necio idirecte cōcludēdo nō valet syllogismus.patet:quia nō sequitur.omne omnipotēs ē prima causa.omne creās de necessitate est omnipotēs.ergo aliqua causa de necitate est creans.hoc de 1°.¶ Ratio ante oppositum vadit vijs suis:quia est pro 5ª cōcl'one.Authoritas pbi post oppositum ē pro prima 6ª ⁊ 5ª cōclusionibus. Hec de questione. Questio. 34.

¶ In secunda autem figura si priuatiua quidez vniuersalis ꝓpositio fit ⁊ necessaria ⁊ conclusio erit necessaria.Capl'o nono ⁊ decimo.

Queritur 34°.Utrum valeat mixtio in 2ª ⁊ tertia figuris ex vna de necessario ⁊ alia de ineē.¶ Arguitur primo q̄ non valeat in scda figura.primo:quia nō sequtur.omne lucēs super nostrum hemisperium ē sol:posito casu q̄ fit ita.omnis luna de necessitate non ē sol.ergo omnis luna de necessitate non est lucēs sup nostrum hemisperium.p̄misse enim sunt vere ⁊ concl'o falsa. ¶ Deinde arguitur q̄ nō teneat in tertia figura.nam nō sequitur.omnis deus ē creās.omnis deus ō necitate ē omnipotēs.ergo aliquis omnipotēs ō necitate ē creās.p̄misse enim sunt ve ⁊ conclusio falsa.

In oppositum est philosophus in isto primo capitulis.9.⁊.10.

¶ In ista qōne erunt duo articuli.In primo videbitur quo modo huiusmodi mixtio teneat in secunda figura.In secūdo quo modo teneat in tertia.

Quātum ad primum primo ē notādum.q̄ philosophus ō ista mixtione in secūda figura dicit cōclusiōes reducibiles ad tres.quarum prima ē hec.si negatiua fuerit ō necio ⁊ vlis.sequit ꝓ ō necio.¶ 2ª ꝛclusio ē.q̄ si vlis affirmatiua fuerit de necio.nō sequitur cōclusio ō necio.¶ 3ª cōclusio ē hec.q̄ si particularis negatiua fuerit ō necio nō sequitur ꝛclusio de necessario.¶ 2ª est notandu q̄ syll'i fm istas ꝓnes tenentes aliqui sunt boni ⁊ aliq sunt mali.Et ideo videndum est quo modo dicte conclusiones debeant verificari.

Et quātum ad hoc fit p̄ma ꝛcl'o hec.Si in cesare aut festino vlis negatiua fuerit de necessario:segt ō necio ꝛcl'o.pbatur sic.nā optime sequitur. oē.b.de necessitate nō ē.a.omne.c.vel aliquod.c.est.a.igitur omne qō est.c.vel aliquod.c.de necitate nō est.b.pz: q̄ p cōuersionē maioris simplicē quam aīs dictum ē valere reducit cesare ad celarēt:⁊ festino ad ferio.Moderat tamē cōclusio sic.q̄ in cesare subm ꝓnis restringat ad supponēdum pro eis q̄ sunt solum causa eadē q̄ dicta ē de celarēt in p̄cedēti q̄stione.¶ 2ª ꝛcl'o est.cōcl'o Arist.p̄ma nō hēt vitatē in camestres:ſz fm p̄cedētē ꝓnē va fit pro festi-

A no ⁊ pro cesare. probat: quia nō sequitur posito ꝙ luna sit eclipsata. omne lucens celeste infimum est mercurius. ois luna de necessitate non est mercurius. igitur omnis luna ō necessitate non est lucens celeste infimum. est enim maior vera: eo ꝙ luna est eclipsata: mercurius est lucēs celeste infimum: ⁊ minor est etiam vera: ⁊ tamē cōclusio est manifeste falsa: eo ꝙ ꝯdictoria est vera. ſ. aliqua luna pōt eē lucēs celeste infimū. ¶ Sed diceret aliquis ꝙ Ax. istam ꝯnem quo ad camestres intellexit dum maior eēt de ineē simpliciter. ¶ Rūdet pmisso ꝙ propositio de ineē simpliciter: ⁊ ista vocatur necessaria: vt ois hō est aial naturaliter loqn/do. alia ē de inesse vt nūc. puta que nūc ē va: nō tamē pro quolibet tēpore. Exēplum vt in casu prior ista. omne lucēs celeste infimū est mercurius. dico igitur volēs defen/

B dere Ax. ꝙ intellexit ꝛcl'onem quo ad camestres maiore existēte necessaria. ⁊ ꝛceditur sic. ꝓtia est bona: imo ma/iore existēte tale nusq̄z reperiē instātia: nō tamē ē syllogiza ta: qr nō tenet gra forme terminorꝫ: ⁊ additur ꝙ si loquat de istis de ineē simpliciter. 2ª ꝛclusio Ax. est falsa. nā si ne/gatiua sit de inesse simpliciter ⁊ affirmatiua de nēcio. seqt cōclusio de nēcio: quod est ꝛtra ꝯnem 2ᵐ Ax. ⁊ patet assū ptum: qr optime sequitur. nullus sol est luna. omnis plane ta infimus de necessitate est luna. ergo omnis planeta infi/mus de necessitate nō est sol. Itē pm istas de ineē nō est ter tia cōclusio Ax. vera: imo in baroco minore pticulari de necessario maiore vlī de inesse simpliciter cū sequitur ꝛcl'o de nēcio. vt omnis sol de nēcitate ē planeta. aliqua substan tia ō nēcitate non est planeta. ergo suba aliqua de nēcitate nō est sol. capta enim ista de ineē nēcia in nullo modo repe rietur istātia. ¶ Ex quo sequitur correlarie. ꝙ dicta cōclu sio Ax. ad primam ꝯnem: ⁊ quo ad 2ᵐ ⁊ 3ᵐ nō possunt se cōpati nisi loquatur equoce de ppositione de ineē: ita ꝙ in

C pma loquat de ppositione de inesse simplr: ⁊ in 2ª loquat de ppositione de ineē in ꝯrium. similr ⁊ in 3ª. sic eni vtraq̄z ꝛclusionum est vera. ¶ 3ª cōclusio est hec. ꝙ simplr loquē do affirmatiua existēte de nēcio: vel particulari negatiua de nēcio non sequitur cōclusio de nēcio. pbatur in cesare sic. posito ꝙ deus nō creet. arguitur sic. nullum creans est deus omnis omnipotēs de necessitate est deus. ergo om/nis omnipotēs de necessitate non ē creans. ⁊ in camestres per eosdē terminos trāsponēdo pmissas. similiter ⁊ in festino. ꝙ aūt particularis negatiua existente de nēcio nō se quatur cōclusio de nēcio pbat sic. supposito ꝙ luna luce/at. omne lucēs celeste infimū est luna. mercurius de neces/sitate nō est luna. ergo mercurius de nēcitate nō est lucens celeste infimum. ꝓtia est falsa. nam ꝯdictoria est vera: pu/ta hec. mercurius pōt esse lucens celeste infimum: ⁊ tamen premisse sunt vere. Hec de primo.

D Quantū ad 2ᵐ est notādū. ꝙ Ax. conclusiones de ista mixtione in 3ª figura videtur reduci ad quinq̄z ꝯnes. prima est hec. in modis vlibus ⁊ affirmati/uis qualibet pmissa existēte de nēcio: sequitur cōclusio de necessario. ¶ 2ª est hec. In negatiuis si vlis negatiua fuerit de necessario: sequitur ō de necessario. ¶ 3ª est hec. si eius/dē affirmatiua fuerit de necessario nō sequitur cōclusio de necessario. ¶ 4ª est. in modis particularibus affirmatiuis si vlis fuerit de necessario. seqtur ō de necessario: sed si par ticularis non. ¶ Ultima ē hec. in negatiuis particularib? si vlis negatiua fuerit de necessario. seqt ō de necessario: ⁊ si particularis negatiua: aut affirmatiua cuiuscūq̄z quāti/tatis fuerit ō necessario nō seqt. ¶ 2ª est notādū ꝙ subm re spectu bui? modi necessariū ampliat vt pmitus est dcm.

His pmissis sit pma ꝛcl'o hec. In oibus modis 3ᵉ figure vbi maior est vlis de neces sario sequit ō de necessario. patet: qr oēs illi reducunt ad pmā figurā: affirmatiui ad darij: negatiui ad ferio p cōuer sionē minoris de inesse. ⁊ ió oēs sunt boni sicut si arguitur in darapti. omne. c. de necessitate est. a. ⁊ oē. c. est. b. sequit ꝙ aliqō. b. de nēcitate sit. a. naz cōuertat minor: puta i hāc aliqō. b. est. c. ⁊ erit syll's in darij eodez modo exēplificari posset de: alijs. ¶ 2ª ō est in 3ª figura minore de necessario ⁊ maiore de inesse directe ꝛcludendo nihil valet syll's pmo de darapti: qr nō seqtur. ois luna lucet. ois luna de necessi/tate est infimus planeta. ergo aliquis infimus planeta de necessitate lucet. sunt enim premisse vere supposito ꝙ luna actu luceat: ⁊ ꝛcl'o simpliciter falsa. per eosdem terminos exēplificatur in disamis ⁊ datisi cōuertendo vniuersalem particularē. Eodem mō patet de negatiuis supposito ꝙ lu na nō luceat: arguit sic nulla luna lucet. ois luna de necessi tate est infimus planeta. igitur infimus planeta de necessi tate nō lucet. est eniz ꝛclusio falsa ⁊ premisse vere vt prius per eosdem terminos exemplificari posset in brocardo ⁊ ferison. ¶ 3ª ꝛclusio est in hac figura particulari de neces/sario ⁊ vlī de ineē nunq̄z valet syll's. patet: qr nō sequitur i disamis. aliqō lucēs sup nostrū hemisperium de necessita/te est luna. est enim maior vera propter ampliationē aliqd

E enim quod pōt eē lucēs sup nostrum hemisperium de ne/cessitate est luna. ⁊ minor vera est ex casu. ⁊ cōclusio falsa est. p eosdem terminos exēplificaretur in datisi. Similiter non sequitur. aliquod lucens super nostrum hemisperiuz de necessitate non ē luna. omne lucēs sup nostruz hemispe rium ē infimus planeta. ponatur ꝙ sit ita. ergo aliquis in/fimus planeta de necessitate non ē luna. sunt enim pmisse vē. Maior propter ampliationē ⁊ minor ex casu. cōclusio tamē ē falsa. Eodez modo exēplificari posset de ferison si cut arguēdo. nullum lucēs sup nostrum hemisperium ē lu na. ponatur ꝙ sit ita. aliqō lucēs sup nostruz hemisperiuz de necessitate est infimus planeta. ergo infimus planeta ō necessitate non ē luna. ē enim minor vera propter amplia/tionē ⁊ ꝛclusio euidēter falsa. ¶ Ex quibus sequitur cor/relarie. ꝙ disamis ⁊ brocardo in ista mixtione nunq̄z va/lent. nam si vniuersalis ē necessaria. tunc minor ē de neces/sario: ⁊ sic non valet mixtio per secundam conclusionem. si aūt particularis non valet mixtio p ꝛclusionem pcedētem

F ¶ 2ᵒ infertur ꝙ mixtio in alijs quatuor modis huius figu re valet maiore de necessario. patet per conclusionem pri/mā: ⁊ z alias nō pz p 2ᵐ ꝯnē. ¶ Ex qb? seqt 3ᵒ. ꝙ 2ª cōclusio Ari. 3ª 4ª ⁊ 5ª sunt simplr ve: qr nusq̄z hīt instātiā. pᵗ aūt ē va maiore existēte ō necessario i darapti ⁊ falsa minore ō necessario. ¶ 4ª aūt ē va ō datisi: ⁊ z ō disamis ⁊ in darapti valet syllogismus indirecte cōcludēdo. ⁊ hoc ē verum si/cut pz intuēti diligēter. hoc ō secundo. ¶ Premissis his rationes procedunt vijs suis: qr oēs arguunt pro dictis. Hec de questione.

Questio. 35.

¶ Mota est questio ꝓter textu eodem ⁊ capitulo.

Consequenter qritur 35ᵒ. Utrū va leat mixtio ex vna ō possibili ⁊ alia ō ineē. ¶ Arguitur primo ꝙ

D non: quia non sequitur in prima. omne currēs ē homo. ponatur ꝙ sit ita. omnis equus pōt eē currēs. igitur omnis equus pōt eē homo. pmisse enim vē sunt: ⁊ conclusio falsa. Eodē modo pōt exēplificari ar/guēdo in modis negatiuis. nullum lucēs ē luna. omnis in fimus planeta non pōt eē luna. Manifestum ē ꝙ pmisse sunt vē ⁊ cōclusio falsa. ¶ Deinde arguitur ꝙ non valeat in 2ª figura: quia non sequitur. omnis luna pōt esse lucēs. omnis infimus planeta nō ē lucēs. g omnis infimus plane ta pōt non eē luna. nam pmisse sunt vē ⁊ cōclusio falsa: tñ modus ē in camestres. ¶ Deinde arguitur ꝙ nō valeat in 3ª: qr non sequitur. omne currēs ē homo. aliquod currēs pōt eē asinus. g asinus pōt eē homo. nam conclusio ē falsa premissis existentibus veris.

In oppositum arguitur. mixtio valet ex vna ō ineē ⁊ alia ō necessario. ergo ēt

j valebit ex vna de inesse ⁊ alia de possibili. ꝓbat ꝓñtia: qꝛ omni de necessario equipollet vna de possibili: vt ante ē allegatum: ⁊ antecedens est philosophi in litera.

¶ In qōne ista p̄ est notādū ꝙ de ꝓpōnibus de possibili habentib⁹ duas negatiuas nihil intēdo dicere: eo ꝙ ipse simpliciter eqpollent ꝓpōnibus de necessario affirmatiuis. Scōo ē notādū. ꝙ titulus qōnis intelligit̄ de illis de possibili diuisis: nō de compositis: sicut ante dictum.

His p̄missis sit p̄ma ꝛcl'o hec. Mixtio ex vna de possibili ⁊ alia de ineē maiore existēte, de possibili valet in p̄ᵃ figura directe concludendo: dum tamen subiectū ꝗnis in modis vltibus restringatur ad supponendū pro eis que sunt solū. ꝓbatur sic. nā bñ sequitur omne.b.pōt esse.a.omne.c.vel aliqō.c.est.b. igitur omne qō est.c.vel aliqō.c.pōt esse.a. Ratio est: qꝛ isti sylli manifeste regulant̄ per dici de oi. maiꝛ enim significat ꝙ omne qō est.b.vel pōt esse.b.pōt esse.a. cum ergo.a. dicatur de omni: eo ꝙ est vel pōt eē.b. ⁊ minꝛ dicat ꝙ omne.c.est.b.
k ꝗz ꝙ de omni eo quod est.c.dicat̄.a. Eodem modo dicat̄ si minꝛ esset particularis. Et notanter dicit̄ restringendo subm ꝗnis ⁊c. nā si nō restringerē discursus nō valeret: eo ꝙ subm in ꝗne distribuerēt̄ pro pluribus q̄z in minore sicut patet sic arguēdo. oīs homo pōt eē risibilis. omne currēs est homo. ponatur ꝙ sit ita. igitur omne currēs potest esse risibilis. ꝓñtia est falsa: qꝛ sequerēt̄ ꝙ asinus potest eē risibilis: eo ꝙ pōt currere: ⁊ tñ premisse sunt vere. ¶ 2ᵃ ꝗ ē hec. In prima figura directe concludendo maiore de ineē ⁊ minore de possibili non valet. patet qꝛ non sequitur. omne currēs est homo ponatur ꝙ sit ita ꝙ omnis asinus possit esse currens. ergo asinus pōt eē homo. Similiter in celarent non sequitur. nullus lucens est luna. omnis infimus planeta potest esse lucens. ergo infimus planeta pōt eē luna. Eodem modo exemplificaretur de particularibus figuris. ⁊ causa est: qꝛ sub distributione Arist. non capitur
l sub in minore. nam subiectum in maiore distribuitur solus pro eis que sunt: ⁊ in minore capitur sub respectu illorum que possunt esse propter ampliationem p̄dicati. ¶ 3ª conclusio est. mixtio in 2ª figura vbi modis de possibili non negatur nihil valet. probatur: qꝛ nō sequitur in cesare. oīs luna pōt non esse lucēs. omnis infimus planeta est lucēs. ponat̄ ꝙ sit ita. ergo infimus planeta pōt nō eē luna. Eodem modo ē si maiꝛ sit de ineē vt nō sequitur. nulla luna est lucēs ponat̄ ꝙ sit ita. omnis infimus planeta pōt eē lucens. ergo infimus planeta pōt nō eē luna. Eodem mō declaratur transponēdo p̄missas ꝙ non esset in camestres ⁊ in modis particularibus. ¶ 4ª cōclusio est. hmōi mixtio negato mō de possibili in maiore tenet in cesare ⁊ in festino. patet: qꝛ optime sequitur. nullus homo potest esse asinus. omne rudibile est asinus. ergo omne qō est rudibile non pōt esse hōꝛ ⁊ debet subiectū restringi hic eadē rōne qua in ꝑma figura. Eodē modo dicat̄ exēplariter de festino: ⁊ ꝓbantur
m sylli: qꝛ ꝑ ꝓuersionē Ari. in terminis reducunt̄ ad celarēt. Et ne oporteat plures ꝗnes de hoc ponere: hec mixtio directe tz quando li possibile negatur sicut mixtio ex vna de inesse vt alia de necessario negatiua in qua modus affirmatur: qꝛ de illa est ante dictum. ideo de ista ad p̄sens non plus dico. ¶ 5ª conclusio est. hmōi mixtio valet in 3ª figura maiore existēte vlī de possibili. patet: qꝛ optime sequitur. omne.c.pōt eē.a. ⁊ omne.c.est.b. ergo aliqō.b.pōt esse.a. Eodē modo tenent oēs alij in quibus maiꝛ est vlis ō possibili: ⁊ probātur sicut ille ꝓbabātur. ꝙ aūt iste syllogism⁹ valeat. patet: qꝛ per cōuersionē minoris reducitur ad primam figurā: puta ad darij. negatiui vō per ꝓuersionē minoris reducunt̄ ad ferio. 2°. ꝓbatur. significato aliquod.c. qō est.b. arguat̄ in affirmatiuis sic. hoc.c.pōt esse.a. patet per maiores que dicit, ꝙ omne.c.pōt esse.a. ⁊ hoc idem.c. est.b. ergo aliquod.b.pōt eē.a. discursus est expositorius: ⁊ ꝓclusio est eadem que cōcluditur in modis affirmatiuis n
huius figure. modi aūt negatiui ꝓbantur eodem modo capta maiore singulari negatiua. ¶ 6ª ꝓclusio est. hmōi mixtio nō valet in hac figura particulari de possibili: vt non sequitur. aliqō lucens sup nostrū hemisperiū pōt esse sol. omne lucēs sup nostrū hemisperiū est luna. ponat̄ ꝙ sit ita. ergo aliqua luna pōt esse sol. Silr in brocardo retento eodē casu. aliquis planeta lucens sup nostrū hemisperium pōt non esse luna. omnis planeta lucens sup nostrum hemisperium est infimus planeta. ergo infimus planeta potest non esse luna. similiter probabitur si minꝛ sit particularis de possibili trāsponēdo p̄missas. ¶ 7ª ꝓclusio. maiore de ineē ⁊ minore de vlī de possibili in modis affirmatiuis huius figure valet hec mixtio: vt bene sequitur in darapti. omne c.est.a.omne.c.potest eē.b.ergo aliqō.b.potest esse.a.probatur. nam per conuersionem maioris ⁊ ꝗnis ⁊ transpositionem premissarū reducit̄ ad darij. conuertatur enim maiꝛ. omne.c.est.a.in hāc.aliqō.a.est.c. ⁊ arguatur sic. omne.c.pōt eē.b.aliqō.a.est.c.ergo aliquod.a.potest esse.b. o
conuertatur cōclusio. igit̄ aliqō.b.pōt esse.a. ⁊ habebitur idē ꝙ prius. ¶ Ultima ꝓclusio. in modis negatiuis minore vniuersali valet hec mixtio. ꝓbatur de brocardo. quia bene seqtur. aliquod.c.nō est.a.omne.c.potest esse.b.ergo aliqō.b.non pōt esse.a. ꝓbatur. da oppositū ꝗnis cum minore inferret̄ oppositum maioris in barbara: vt bene seqtur. omne.b.de necessitate est.a.quod est oppositum ꝓclusionis: ⁊ omne.c.potest eē.b.que fuit minꝛ. ergo omne.c. de necessitate est.a.que ꝓclusio ꝓtradicit maiꝛi. etiam potest ꝓbari per syllogismū expositoriū. eodē modo dicatur de felapton. ¶ His positis patet quid sit dicendum ad rationes. nam oēs rōnes procedunt vīs suis ꝑm cōclusiōes positas. prima enim arguit pro 2ª ꝗne. ⁊ 2ª pro 3ª. ⁊ 3ª pro 5ª. Et hec de questione. Questio. 36.

¶ Questio ꝓñter mouetur super eodem capitulo.

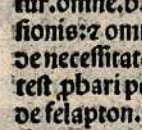

Onsequēter 36ª quer̄it̄. Utrū valeat mixtio ex vna ō possibili ⁊ alia de nēcio. ¶ Et arguitur ꝑmo ꝙ nō p
qꝛ non sequitur in baralipton omnem deuz necesse est eē omnipotētem. omne creans possibile est esse deum. ergo aliquez oipotentez necesse est creare p̄misse enim sunt vere ⁊ ꝓclusio falsa. ¶ 2° sic: qꝛ nō sequit̄ oīs luna potest lucere. oīs infimus planeta de necessitate est luna. ergo oīs infimus planeta de necessitate lucet. premisse sunt vere ⁊ cōclusio falsa.

In oppositum arguit̄. qꝛ mixtio valet ex vna de ineē ⁊ alia de possibili. ergo ex vna de necessario ⁊ alia de possibili. ꝓñtia tz: quia ad illam de inesse videtur sequi vna de necessario. antecedens patet per dicta in precedenti questione.

¶ In questione erunt tres articuli. Primo videbit̄ quo modo huiusmodi mixtio valet in ꝑma figura. Scōo quo modo in secunda. Et 3° quo modo in 3ª.

Quantū ad primū sit ꝑma ꝓclusio hec. Qꝛ ista mixtio valet in modis directe cōcludentibus: dum tñ ꝓclusio sit similis maiꝛi. ꝓbatur sic: qꝛ optime seqtur. omne.b.de necessitate est.a.omne.c.pōt esse.b.ergo a
omne.c.de necessitate est.a. Silr si minꝛ eēt particularis ratio est: qꝛ resoluendo minorē apparet: ꝙ sub eius distributione manifeste capitur sub in minore. maiꝛ enim significat ꝙ omne illud quod est vel pōt eē.b.de necessitate est a.cum ergo minꝛ dicat: ꝙ omne.c.pōt esse.b.vel aliquod c.potest esse.b.sequitur ꝙ omne.c.vel aliquod.c.de necessitate erit.a.nam directe subm sumit sub in minore sub distributione maioris. Eodem modo eēt si maiꝛ eēt de possibili ꝓcludēdo ꝗnem de possibili: similiter tenēt modi negatiui exp̄sse per dici de nullo. Exemplum satis patet diligenter intuenti. dimitto enim ipsuz ꝓpter plixitatez. ¶ 2°

A ꝛclusio est.nā opꝫ modos huius figure ĩdirecte ꝛcludentes in hac mixtiõe valere ꝛcludẽdo ꝗnem de nečio. patet per primam rõnem factā ante oppositum. ⁊ notanter dixi in ꝛclusione prima: q̃ ꝛclusio deberet esse similis maiozi: vt si maior sit de possibili ꝛclusio debet eē de possibili: ⁊ si maior sit de nečio: similiter sit conclusio de necessario. nam qꝛ virtute distributionis in maiore ⁊ sub acceptionis in minore valet syllogismus. oportet regulare conclusionez ꝓm exigentiam maiozis. Hec de primo.

Quātum ad 2ᵐ fit ꝑma ꝛclusio hec. Mixtio valet in 3ᵃ figura in festino i cesare ⁊ camestres: dũ tamẽ vlis negatiua fit de nečio. ꝓbatur. nam per conuersionem vlis negatiue reducent vl'es ad celarent: ⁊ festino ad ferio: vt si arguatur sic. omne.b. de nečitate nõ est.a.omne.c. potest esse.a. ergo omne.c. de necessitate non est.b. cõuertatur maior ⁊ arguatur sic in celarent. omne.c. de necessitate nõ est.b. omne.c. potest eē.a. ergo omne.c. de necessitate nõ est.b. Eodẽ modo dicatur de camestres transponẽdo p̃missas ⁊ de festino ⁊ ferio. ¶ 2ᵃ cõclusio ē hec. mixtio valet in cesare camestres ⁊ baroco cõcludẽdo ꝗnem de necessario. si vniuersalis affirmatiua fuerit de necessario. ꝓbatur sic. nam ex opposito ꝗnis cum maiore sequitur oppositum minozis in prima figura. ergo syllogismi sunt boni. p̃tia est nota. antecedens potest declarari arguendo sic in cesare. omne.b. potest non esse.a. omne.c. de necessitate nõ ē.b. da oppositum ꝗnis. aliqd̃.c. põt esse.b. arguit in ferio inferẽdo oppositum minozis sic. omne.b. põt non eē a. aliquod.c. potest eē.b. ergo aliqd̃.c. potest non eē.a. hec cõclusio repugnat minozi que fuit. omne.c. de necessitate est.a. Eodem modo in camestres. nam sequitur. omne.b. de necessitate est.a. omne.c. põt nõ eē.a. ergo omne.c. de necessitate nõ est.b. nam da oppositum arguitur sic in darij
C omne.b. de necessitate est.a. aliqd̃.c. põt eē.b. que est opposita minozis. g̃.c. de necessitate est.a. ⁊ hoc repugnat minori que fuit. q̃ oē.c. põt nõ eē.a. Eodem modo in baroco ex opposito cõclusiõis cum maiore. In barbara infertur oppositum minozis exẽplum dimitto ꝓpter breuitatẽ. ¶ 3ᵃ cõclusio. si particularis in hac mixtione ⁊ figura fuerit de necessario sequitur cõclusio de nečio. ꝓbatur sicut ꝑcedẽs nam semp ex opposito ꝗnis cum maiore sequitur oppositum minozis: vt in baroco sic arguẽdo. omne.b. põt eē.a. aliquod.c. de necessitate nõ est.a. ergo aliqd̃.c. de necessitate nõ est.b. da oppositum. omne.c. põt esse.b. arguitur sic in barbara. omne.b. potest esse.a. omne.c. põt esse.b. ergo omne.c. põt esse.a. ⁊ hec ꝛclusio cõtradicit minozi que fuit q̃ aliquod.c. de necessitate non ē.a. Eodẽ mõ põt declarari in festino. exemplum patet intuenti. ¶ Correlarie sequitur q̃ hec mixtio in omni mõ scḋe figure directe cõcludẽdo qualitercũq̃ disponatur valet inferendo ꝗnem de necessario. patet ex ꝗnibus. nam siue negatiua: siue affirmatiua siue vlis: siue particularis fuerit de nečio semp ꝗ erit de necessario. Hec de secundo.

Quantũ ad 3ᵐ fit hec cõclusio respõsalis q̃ hec mixtio valet in omnibus modis 3ᵃ figure inferendo ꝗnem similem maiozi. ꝓbatur. nam si maior fuerit de necessario in primo 2° 4° ⁊ 6° modis reducuntur affirmatiui ad darij ⁊ negatiui ad ferio per cõuersionem minozis in terminis: eo q̃ minor est affirmatiua de possibili que iuxta dicta sic debet cõuerti. Si autem maior fuerit de possibili ⁊ minor de necessario. tunc ꝓbãtur eo q̃ ex opposito cõclusiõis cum minore in prima figura sequitur oppositũ maiozis sicut exemplificari põt de darapti sic arguendo. omne.c. potest esse.a. omne.c. de necessitate est.b. ergo aliqd̃.b. põt esse.a. da oppositum ꝛclusiõis. s. omne.b. de necessitate nõ est.a. arguitur sic. omne.b. de necessitate nõ est a. ⁊ omne.c. de necessitate est.b. que fuit minor. ergo omne c. de necessitate nõ est.a. que cõclusio repugnat maiozi. Eodem modo exemplificari posset de alijs tribus modis prius dictis. disamis ⁊ brocardo semper reducentur ex opposito cõclusiõis. dilamis ad celarent: ⁊ brocardo ad barbara. Et dico notanter. q̃ cõclusio debet esse similis maiozi: eo q̃ si maior est de possibili cõclusio est de possibili: ⁊ si maior est de necessario cõclusio debet esse de necessario. Hec de tertio. ¶ Premissis his ratiões ꝑcedunt vijs suis. prima enim arguit ꝑ 2ᵃ cõclusiõe primi articuli. ⁊ scḋa pro notabili eiusdem. nam bene ꝓbat q̃ minore de necessario non sequitur conclusio de necessario in prima figura: eo q̃ debet esse similis maiozi ⁊ non minozi. Et hec de questione. Questio. 37.

¶ Questio cõsequenter mota est capitulo eodem.

Consequenter 37° q̃ritur. Utrũ syllogismi ex ambab̃ de possibili valeant sicut ex ambabus de ineē. ¶ Arguitur primo q̃ nõ: quia posito q̃ nihil currat nisi homo. arguitur sic. omne currens põt esse hõ. omnis asinus potest esse currens. ergo omnis
F asinus põt esse hõ. p̃misse enim sunt vere ⁊ cõclusio falsa. igitur syllogismus nõ valet. ꝛsequentia est nota. antecedens declaratur. nam q̃ maior sit vera patet per casum. omne enim currens est actu hõ. ergo omne currens potest esse homo. cõsequentia tenet: quia ad illam de inesse. sequitur illa de possibili. veritas minozis ⁊ falsitas cõclusiõis sunt de se manifeste. ¶ 2° sic. nõ sequitur arguendo in celarent. omnis luna põt nõ lucere. omnis infimus planeta p̃t esse luna. ergo omne lucens põt nõ esse infimus planeta. cõclusio falsa est: eo q̃ sua cõtradictoria est vera. aliqd̃ lucẽs de necessitate ē infimus planeta: ⁊ tñ p̃misse sunt vere. ¶ 3° nõ sequitur in scḋa figura. oꝫ luna põt nõ lucere. oꝫ infimus planeta põt lucere. ergo infimus planeta põt non esse luna. p̃misse enim vere sunt ⁊ cõcl'o falsa.

In oppositum arguitur. syll's valet ex ambabus de inesse. igitur valebit ex ambabus de possibili. ꝓtia tenet: qꝛ ad illas de inesse sequuntur ille de possibili. añs est pb̃i in lra. Cõfirmatur. nã
G syllogismus valet ex ambabus de nečio. ergo ex ambab̃ de possibili. ꝓtia tenet: qꝛ quelibet de necessario eqpollet vni de possibili. añs patet ꝑ primus dicta.

¶ In ista qõne erunt duo articuli. In ꝑmo sunt ponẽda notabilia. In 2° respondendum est ad questionem.

Quantũ ad primum p̃mo ē notandũ q̃ solũ intẽdo loqui in hac qõne de ꝓpositiõibus de possibili diuisis ⁊ nõ de compositis: sicut ante est dictũ. ¶ 2° est notandum: q̃ nõ intendo loqui de ꝓpositionibus de possibili in quibus modus negatur sicut sunt iste. a. nõ potest eē. b. ⁊ a. nõ põt nõ eē. b. Ratio est: qꝛ iste equipollẽt ꝓpositiõibus de nečio in qbus modus affirmat: ⁊ iõ ex eis est cõsimiliter syllogizãdũ sicut ex illis de necessario. ⁊ iõ modus syllogizãdi ex eis ē antea dict̃. ¶ Ex quo seqt̃ 3ᵐ. q̃ solũ ē dõm ō ꝓpõib̃ ō poli in qbus modus affirmat sic
H sunt iste. sortes põt eē: sor. põt nõ eē. ¶ 4° ē notãdũ. q̃ quãuis subm ꝓpõnis ō poli ampliat ad supponẽdũ ꝑ eo qd̃ ē vl põt eē. tñ qñq̃ restringit ꝑ b̃ additũ qd̃ ē: ⁊ ampliatio impeditur vt in ista. omne qd̃ est currẽs põt eē hõ. li currens restringitur ad supponendum solum pro currẽtibus qui sunt. Hec de primo.

Quantum ad 2ᵐ fit ꝑma ꝛclusio. in omnibus modis prime figure directe ꝛcludẽtib̃ valent syllogismi ex ambabus de possibili subto maiozis nõ restricto. ꝓbatur qꝛ optime sequitur. omne.b. põt eē. a. omne.c. vel aliqd̃.c. põt esse.b. ergo omne.c. vel aliqd̃.c. põt a. nõ restringẽdo maiorez. patet. q̃ exp̃sse tenet per dici de omni significat enim maior. omne qd̃ est.b. vel põt esse.b. potest eē. a. si igitur de omni eo qd̃ est.b. vel põt eē. b. dicatur. a. ⁊ omne.c. potest eē. b. opꝫ q̃ de oi.c. dicat. a. Eodez

mō si minor eēt particularis: ⁊ cōsiḡr tenēt negatiui p ōsci de nullo. ¶ 2ª cōclusio est. syllogismi negatiui indirecte cōcludentes ex ambabus de possibili nō valent. ꝓbatur. ꝙ in ꝯelantes nō valet 2ª ratiōe facta ante oppositum: sed ꝙ in ꝯapesmo nō valet pōt sic argui. omnis deus mouens celum pōt creare. omnis omnipotens pōt nō eē mouens celum. ergo aliqō creans pōt nō eē omnipotēs premisse sunt vere ex fide: ⁊ cōclusio est falsa eo ꝙ omne creans de necessitate est omnipotens. ¶ 3ª cōclusio est. ex ambabus de possibili nō valent syllogismi in 2ª figura. patet: quia nō sequitur. luna pōt nō splendere. omnis infimus planeta ꝓ potest splendere. ergo infimus planeta pōt nō esse luna. premisse sunt manifeste vere ⁊ cōclusio falsa. per eosdem terminos exemplificaretur in singulis alijs modis disponendo eos ꝑm exigentiam modorum. ¶ 4ª est. syllogismi ex ambabus de possibili valent in omnibus tertie figure. patet: qꝛ omnes perficiuntur per syllogismum expositorium si argueretur in diuisiuis sic. aliqō. c. pōt esse. a. omne. c. potest esse. b. ergo aliqō. b. pōt esse. a. signetur enim. c. qō pōt esse a. ⁊ arguitur sic expositorie. hoc. c. potest eē. a. ⁊ hoc. c. pōt esse. b. ergo qꝛ minor dicit. ꝙ omne. c. potest eē. b. ergo aliquod. b. potest esse. a. Eodem mō ꝓbari possent singuli ⁊ alij modi huius figure ⁊ alio: qꝛ primi quatuor modi ⁊ vltimus reducuntur ad primam figuram per conuersionem affirmatiuarum de possibili: ⁊ quintus reducitur ad eam ex opposito cōclusionis cum minore inferendo oppositum maioris. exempla faciliter patent diligenter intuenti. ¶ 5ª cōclusio est. ꝙ si i prima figura subiectum in maiore restringeret: ⁊ in minore non restringeretur predicatum: tunc nō oporteret valere syllogismos ex ambabus de possibili. patet. nam posito ꝙ solus homo currat. ex vero sequeretur falsum sic arguendo. omne quod est currens pōt esse homo. omnis asinus pōt esse currens. ergo omnis asinus potest esse hō. premisse enim sunt vere ⁊ cōclusio falsa. Similiter in negatiuis supposito ꝙ luna esset nunc eclipsata arguereturſic. omne qō est lucens pōt nō esse luna. omnis infimus planeta pōt esse lucens. ergo omnis infimus planeta pōt nō esse luna. premisse similiter sunt vere ⁊ conclusio falsa. Dec de secundo.

Ad rōnes. ¶ Ad primam dicitur admisso casu. ꝙ iste syllogismus est optimus. omne currens pōt esse hō. omnis asinus pōt esse currens. ergo omnis asinus potest esse hō. sed sicut conclusio est falsa: ita ⁊ maior. nam significat ꝙ omne qō potest esse currens potest esse homo: qō est manifeste falsum de asino ⁊ equo ⁊ similibus. Ad probationem maioris dicitur negando consequentiam qua infertur. omne currens est hō. ergo omne currens pōt esse hō. nam arguitur cum distributione a minus amplo ad magis amplum: ⁊ talis cōsequentia non valet. Si dicatur ꝙ ad esse sequitur posse: verum est: dum tamen termini nō plus dissoluantur: nec ꝑ pluribus in illa de possibili q̄z in ista de inesse: vt bene sequitur. omne currens est hō. ḡ omne qō est currens pōt esse hō: sed sine tali restrictiōe in vniuersalibus nō valet ꝯsequentia ab esse ad posse. ¶ 2ª ratio est ꝑ secunda ꝯclusiōe. ⁊ 3ª ꝑ 3ª. ¶ Ratio post oppositum est ꝑ prima ⁊ 4ª ꝯclusiōibus siquid cōcludat. Dec de questione.

Questio. 38.

¶ Verum non vtralibet: sed que ad maiorē extremitatem. Capitulo eodem.

Veritur 38°. Utrum ex maiore de ineē simpliciter ⁊ minore de necessario sequitur cōclusio de necessario. ¶ Et arguitur primo ꝙ nō. authoritate philosophi in isto primo tractatu de necessario. vbi expresse dicit ꝙ ad inferendum ꝯnem de necessario oportet maiorem esse de necessario ⁊ minorem de inesse. ¶ Secūdo sic. in tali dispositione ex opposito ꝯnis cum altera premissarum: nō sequitur oppositum alterius ꝑmisse. nec etiam repugnans necessitati alterius premisse. ḡ talis dispō nō valet. ꝯsequentia est nota. antecedens declaratur arguendo sic. omne. b. est. a. ⁊ omne. c. de necessitate est. b. ḡ omne. c. de necessitate est. a. da oppositum ꝯclusionis. aliqō. c. pōt nō esse. a. ⁊ arguatur sic in brocardo. aliquod. c. pōt nō eē a. omne. c. de necessitate est. b. que fuit minor. ḡ aliqō. b. ꝑt nō eē. a. ⁊ ꝯ nō repugnat maiori: nec eius necessitati. patet B. nam si ista. omne. b. est. a. valeat istam. omnis hō est animal. tunc maior est necessaria ꝑm ꝑbm: ⁊ tñ cum ea stat ꝙ aliqō. b. ꝑt nō eē. a. puta ꝙ aliquis hō ꝑt nō esse animal: quia aliquis homo potest mori.

In oppositum arguitur. munq̄z in tali dispositione inueniuntur premisse vere quinetiam ꝯclusio sit vera. igitur talis dispō est bona. ꝯsequentia tenet. antecedens patet sic arguendo. omnis sol lucet. omnis planeta lucidissimus de necessitate est sol. ergo omnis planeta lucidissimus de necessitate lucet. Eodem mō in negatiuis. nullus sol est luna. omnis planeta lucidissimus de necessitate est sol. ḡ omnis planeta lucidissimus nō est luna: ⁊ in particularibus syllogismis semp eni premissis existentibus veris ꝯclusio inuenit vera.

¶ In questione Primo ponenda sunt notabilia. Scō respondendum est ad questionem.

Quantū ad primum primo est notandum ꝙ ꝓpō de inesse simpliciter vocatur ꝓpō de inesse necessaria. exemplum vt sol lucet: vel homo non est asinus. ¶ Secundo est notandum. ꝙ syllogismi qui tenent ex illis de inesse simpliciter nō tenerent si ꝓpō esset de inesse sicut nunc. i. ꝓtingens simpliciter ⁊ de forma nō valent. Ratio est nam si de forma valerent: ita tenerent in illis de ineē vt nunc sicut in illis de inesse simpliciter: cum ꝓpō de ineē simpliciter ⁊ de inesse vt nunc sint eiusdē forme: vt omnis sol lucet: ⁊ omnis sol lucet super nostrum hemisperium. Sed Ari. dicens aliqō talium tenere voluit ꝙ sunt quēdā bone ꝯsequentie ⁊ semper tenentes supposita necessitate illius de inesse. ¶ 3° est notandum. ꝙ nihil est inconuenienſ easdem duas premissas plures ꝯcludere ꝯnes: vt bene sequitur. aliqō. b. pōt non esse. a. omne. b. de necessitate est. c. ergo aliqō. c. ꝑt nō esse. a. Et etiam sequitur ex eisdē premissis. ergo aliquid qō de necessitate est. c. pōt nō eē. a. ꝓbatur expositorie sic. significato. b. ꝙ ꝑt nō esse. a. hoc ꝑt nō eē. a. hoc de necessitate est. c. quia omne. b. de necessitate est. c. igitur quod de necessitate est. c. ꝑt non eē. a. ⁊ istud notabile satis ꝓbauit philosophus secundo huius capitulo primo. Dec de primo.

Quantum ad 2ᵐ sit prima ꝯclusio hec. Mixtio ex maiore de inesse simpliciter ⁊ minore ō necessario in prima figura valet inferre ꝯnem de necessario. ꝓbatur sic: quia bene sequitur. omne. c. est. a. omne. b. de necessitate est. c. ḡ omne. b. de necessitate ē. a. supposito ꝙ maior sit necessaria. ꝓbatur ex opposito ꝯclusionis cum minore sequitur in brocardo ꝯclusio repugnans necessitati. Ari. ḡ ꝯclusio fuit bona. ꝯsequentia est nota ⁊ antecedens ꝓbatur. nam sequitur capto opposito ꝯnis aliqō. c. ꝑt non eē. a. ⁊ omne. c. de necessitate ē. b. ḡ aliquid qō ō necessitate est. b. ꝑt nō eē. a. per 3ᵐ notabile. ⁊ ista ꝯclusio repugnat necessitati maioris. non enim stat ꝙ hec sit nēcia. omne. b. est. a. ⁊ ꝙ aliqd qō de necessitate est. b. ꝑt nō esse a. nam ex quo ipsum ꝑt nō esse. a. ponatur in esse ꝙ aliquid quod de necessitate ē. b. non sit. a. sequitur ꝙ ista est falsa. oē. b. est. a. qꝛ ei⁹ ꝯdictoria est vera: ⁊ ex ꝯsequenti nō erat necessaria: cuius oppositū supponebatur. Eodē modo declarari pōt huiusmodi syllogismos valere in celarent ⁊ in modis particularibus. semp enim ex opposito ꝯnis cū minore sequeretur in tertia figura cōclusio repugnans ne-

Quid sit ꝓpositio de ineē simp⁹

A cessitati maioris: ꝛcludendo mō quo iam fuit ꝛclusum. q̄re ꝛclusio vera est. ¶ 2° ꝗ ē. hꝫ mixtio. s. maiore de ineē ⁊ minore de necessario supposita maioris necessitate valet i scōa figura. declarat in camestres. nam optime sequit. ois sol lucet. ois terra de necessitate nō lucet. ergo ois terra de necessitate nō est sol. naz da oppositū ꝗnis. alia aliqua terra pōt esse sol. ⁊ arguit sic. ois terra de necessitate nō lucet. aliqua terra pt eē sol. ergo aliqd quod de necessitate nō lucet potest eā sol: ⁊ hoc repugnat maioris necessitati. Eodē mō cōcludi pt in alijs modis. ꝙ aūt modus arguendi valeat facilliter posset ostēdi p syllogismum expositoriuz: vt pus. ¶ 3° cōclusio ē. ꝙ hꝫ mixtio valeat in tertia figura. pz. nam bene sequitur in darapti. omnis sol lucet. omnis sol de necessitate est substātia. igit aliqua substantia de necessitate lucet. da oppositū ꝗnis. ois suba pt nō lucere: ⁊ arguatur sic in celarēt. ois substātia potest nō lucere. ois sol de necitate est substantia. ergo omnis sol pōt non lucere. que conclusio supposita cōstantia subiecti repugnat maioris necessitatati: ⁊ breuiter huiusmodi modi: lz nō possint B ita euidenter pbari sicut veri modi syllogistici. tamē tenēt: eo ꝙ in nullis reperitur instantia. Hec de secūdo.

His pmissis patet qd dicēdum sit ad rōnes. naz authoritas simpliciter est vera saltē in scōa figura: ⁊ arguit de 2° notabili: quia lz hꝫ ꝛsequētia sint bone de quibus dcm̄ est in ꝛclusionibus: tamē nō sunt syllogistice ⁊ causa dicta est ante. ¶ Ad scōam dicit: ꝙ lz ista cōclusio. aliqd. b. potest nō eē. a. nō repugnat necessitati maioris: tamē alia cōclusio que etiam sequitur in brocardo. s. hec. aliquis qd de necessitate est. b. potest non eē. a. repugnat necessitati eiusdem: vt dictum erat in declaratione pme cōclusionis. quare patet huiusmodi ꝛsequētias eē bonas. ¶ Ratio post oppositum est pro ꝛclusionibus. Hec de questione. Questio. 39.

¶ De contingenti autem post hec dicemus. Capitulo vndecimo.

Queritur 39°. Utruz hec ꝓpositio. Sortem ꝗtingit nō eē. sit affirmatiua vel negatiua. ¶ Et arguitur p̄ ꝙ sit negatiua: quia fm pbm est opposite qualitatis respectu huius sor. ꝗtingit eē: ⁊ hec est affirmatiua. q̄ illa est negatiua. ꝓntia tenet. ⁊ aūs ꝓ vtraq; parte notū est de se. ¶ 2° sic. ista equipollet negatiue. ergo est negatiua. ꝓntia nota. aūs declarat: qz equipollet huic. sortē possibile est nō eē. 2° piarmenias. seu huic. sortē nō neēe est eē: ⁊ ille sunt vere negatiue. ¶ 3° sic ista est negatiua. sortē possibile est nō eē. q̄ eadē rōne hec. sortē ꝗtingit nō eē. aūs ca. 2. supponit ex dictis in 2° piarmenias: ⁊ ꝓntia declarat. naz sicut in ista. sortē possibile est nō eē. verbū negat ⁊ modus affirmat: ita sic directe in ista. sortē cōtingit nō eē. Ideo q̄ rōne negatio in vna facit ꝓpōnem negatiuam faciet etiaz in alia. ¶ 4° sic. ꝓpō cuius principalior copula negat est negatiua: sed ista est hꝫ. ergo ipsa ē negatiua. maior declarata est 2° periarmenias in vna qōne. minor declaratur: qz B verbum eē negatur hic. ⁊ hec est principalior pars copule: eo ꝙ fm eius exigētiam subm ordinat: vt cum sit infini D tiui modi suppositus ponit seu ordinat in accusatiuo ⁊ nō in nominatiuo: nō obstante ꝙ ꝗtingit sit verbum psonale. ¶ Cōfirmatur. ex ista ꝓpositione sequitur negatiua. ergo est negatiua. ꝛsequentia videt tenē. aūs patet: quia sequit ad eam hec ꝓpositio. sortē nō necesse est eē: que ē vera negatiua. ¶ 3° ꝛfirmatur sic. sibi repugnat affirmatiua. ergo est negatiua. ꝓntia tenet: quia ꝓpōnes repugnantes nō debent eē eiusdē qualitatis. aūs pz: quia formaliter sibi repugnat ista. sortē necesse est eē: que est vere affirmatiua. ꝙ sibi repugnet illa pz: quia si sortē necesse eēt eē. falsum eēt dicere ꝙ ipsum cōtingeret non eē.

In oppositum arguitur aūcte phi p̄ capto xi° E vbi dicit sic. si. a. ꝗtingit ineē. b. ꝗtingit ⁊ nō ineē: ⁊ si omni cōtingit ineē: omni ꝗtingit nō i eē. sūt autē hꝫ ꝓpōnes p̄dicatiue: qm̄ ꝗtingit ei qd̄ est esse simplr ponit. vbi phs exp̄sse dicit eē affirmatiuas ꝓpōnes de ꝗtingenti in quibus negatio postponit. Mō idem dicit philosophus pmo huius capto 2° in his verbis. nūc āt no bis tm̄ cum his que dicta sunt manifestum fit: qm̄ ꝗtingere nulli: vel alicui ineē: vel nō inesse affirmatiuam habet figuram. nā ꝗtingit ⁊ eē simpliciter ordinantur.

¶ In questione ista pmitus sunt ponēda aliqua notabilia ⁊ suppositiones. 2° respōdenduz est ad qōnem.

Quantum ad pmū pmo est notandum. ꝙ ꝗtingēs accipitur multiplr. vno mō cōiter: ⁊ sic ꝗuertitur cū possibili: quo mō accipit 2° periarmenias: ⁊ sic est superius ad necessarium ⁊ contingēs ad vtrūlibet. Quot modis accipit ꝗtingēs ¶ 2° mō accipitur stricte put ꝗuertitur cum necessario: ⁊ isto mō phs in isto pmo frequēter pro necessario ponit cōtingit. De his duabus acceptionibus nō curat ad p̄sens: qz sic de ꝗtingēti similr dicēdū est sicut de necessario ⁊ possibili de quibus antea dcm̄ est. ¶ 3° mō capitur ēt restricte ⁊ hoc p ꝗtingēti ad vtrūlibet: ⁊ sic describitur a phō capitulo scōa. cōtingēs est quo nō existente necessario posito F in eē nihil sequitur impossibile. i. cōtingens est ꝙ nec ē necessariū nec impossibile: vel contingēs est qd̄ pōt esse ⁊ qd̄ potest nō esse: ⁊ hoc mō nō capitur hic ⁊ capietur in questionibus sequētibus. ¶ 2° est notandum ꝙ ista ꝓpositio. sortē cōtingit eē. aut etiā ista. sortem cōtingit non eē. que inter se equipollent sicut in sequēti questione dicetur: ⁊ equipollet vni copulatiue: cuius pma pars est de possibili affirmatiua ⁊ alia pars de possibili negatiua. puta huic. sortez cōtingit nō eē. sortes pōt esse: ⁊ sortes potest nō eē. probat sic. sequitur sortes ꝗtingit non eē. ergo sortes nō necesse ē nō eē. pz per diffinitionē ꝗtingentis: quia ꝗtingens nō est necessarium: ⁊ tunc vltra. ergo sortes pōt esse. Similr sequit sortē ꝗtingit nō eē. ergo sortem impossibile est nō eē. tenet: qz ꝗtingens nō est impossibile p diffinitionē. tūc vltra. sortē non impossibile est nō eē. igitur sor. pōt nō eē. igitur pz ꝙ talis de cōtingenti includit vnam de possibili affirmatiuā ⁊ aliam negatiuā quod fuit declarandū: imo ꝙ G plus est impossibile est talē ꝓpositionē cōplete intelligere nisi intelligatur de subiecto p̄dicatum affirmari ⁊ negari mediāte copula de possibili. ¶ Sed dicet quis. tūc ista ꝓpositio eēt hypothetica: quia pte equipollet vni copulatiue: imo correspōdet. sicut dicis mētali copulatiue. Respōdeo ꝛcedendo ꝓntiaz ⁊ ꝓnis: imo hoc ē simplr necessariū. pbatur sic. nam ꝓpositio cathegorica includit in se vnam copulam pure affirmatiuā ⁊ aliā pure negatiuā: lz q̄libet talis de ꝗtingēti est hꝫ duas copulas includēs. ergo nulla talis de ꝗtingēti est cathegorica. discursus ē bonus: ⁊ maior nota est: quia ꝓpositio cathegorica enūciat p̄dicatum de subiecto mediante simplici copula: ⁊ ideo ꝓpter simplicitatē ꝓbationis dicta minor pz ex dictis: qz ista: sortē contingit nō esse. enūciat hoc p̄dicatum est de sorte: ⁊ affirmatiue ⁊ negatiue vt pz ex declaratione suppositionis. verus est tamē ꝙ in voce apparet cathegorica: qz in voce ē simplex subiectū ⁊ simplex p̄dicatuz: ⁊ sic fit ex ea syllꝰ cathe- D goricus nō est enim incōueniēs ꝙ ꝓpositionibus vere hypotheticis dum tamē vocaliter appareant cathegorice: fiant syllogismi cathegorici. sicut in syllis pz in qbus ponūtur ꝓpōnes exceptiue seu reductiue. ¶ 3° est notādū. ⁊ sit tertia suppositio: ꝙ quādo nota ꝓpositionis hypothetice pura ꝛiunctio vel aduerbiū nō negatur. tunc talis ꝓpositio manet affirmatiua. pz ex dictis in vna qōne.

Quantum ad scōm fit ꝛclusio respōsalis hec. dicta ꝓpositio est pure affirmatiua ⁊ omnes cōsimiles. probatur ex suppositionib⁹. ipsa est vera copu-

J latiua in qua copula ꝓiunctionalis nõ negat. ergo ē affirmatiua. ꝓsequētia tenet p scōam suppositionē: antecedens quod equipollet copulatiue p3 per pmã suppositionez. q̃ aūt copula ꝓiunctionalis nõ negetur p3: q2 illam includit hoc verbum ꝓtingit nõ negatũ vt notũ est de se. ¶ 2° ipsa equipollet copulatiue affirmatiue. ergo d3 dici affirmatiua. ꝓñtia tenet. añs p3 per pmam suppositionē. ¶ 3° ex ea sequit vera affirmatiua. ergo est affirmatiua. ꝓñtia nota: q2 pura negatiua nõ infert affirmatiuam in saltē cathegoricis. añs p3: q2 ad eã seqt q̃ sortes pt eē p declarationē p mi notabilis que ē vera affirmatiua. ¶ 4° ipsa aliqd ponit. g̃ nõ est negatiua cathegorica. ꝓñia tenet: q2 talis negatiua nihil ponit. añs p3 vt pus: q2 ponit sortem posse eē pp qõ hec est falsa. chimerã ꝓtingit nõ eē. si dicat q̃ verum: q̃ nõ est nota cathegorica: s3 forte hypothetica: p3 qd dõz p pmã adductã rõnē z ad ꝗnem. nam si dicat ipsam eē hypothetica necesse est ꝓcedere eam eē affirmatiuam.

Ad rõnes. ¶ Ad p^m dicit q̃ phs nõ voluit. q̃ eēt vere opposite q̃litatis respectu isti⁹. sor

k tē ꝓtingit esse: s3 voluit quo ad vocē: q2 in ea ponit negatio apparet opposite qualitatis. q̃ ex lra phi qualis sit q̃ dicit. accidit omnis: pm ꝓtingēs ꝓpositiones ꝓuerti sibiinuicē. z subdit. dico nõ affirmatiuas negatiuis: sed quecũq3 affirmatiuam habēs figuram pm oppositionē. ¶ Ad 2^m negatur q̃ equipollet negatiue: z similr negatur q̃ equipollet huic. sortem nõ necesse est eē. ergo sor. possibile est non eē. ¶ Ad phm 2° periarmenias dicit q̃ accipit ibi contingēs large: z sic non capitur in ꝓposito. ¶ Ad 3^m cõceditur antecedens q̃ hec sit negatiua. sortē possibile est nõ esse: z negatur ꝓsequētia que infert: q̃ etiã ista erit negatiua. sortez cõtingit nõ esse. ¶ Ad ꝓbationē dicit q̃ non est eadez ratio. nam pma est pura cathegorica includēs simplicem ꝓpositionē: z ideo in ea negat ꝓncipalior pars copule cum negat esse. ēt contingit icludit duas ꝓpositiones. vnã affirmatiuã z aliam negatiuã ꝓiunctas p ꝓiunctionem copulatiuã equiualēter: que ꝓiunctio soluz est copula: z q2 illa

l nõ negatur propositio dicet pure affirmatiua. z ideo dicitur vltra q̃ nõ est simile de istis modis possibile z ꝓtingere. nam contingēs includit in se ꝓncipalē copulam cõiunctionalē: q̃ possibile nõ: sed est solum determinatio copule cathegorice. ¶ Ad 4^m cõceditur maior z negatur minor. s. q̃ in hac ꝓpositione ꝓncipalior pars copule neget. Ad probationē dicit q̃ l3 respectu cuiuslibet cathegorice quam propositio includit fit pars ꝓncipalior: tamẽ nõ est pars copule huius totalis ꝓpositionis: imo solum copula est ꝓiunctio iclusa in hoc modo ꝓtingit: z ita nec in parte: nec in toto negat. ¶ Ad ꝓfirmationē negat ꝓñtia q̃ infert ex illa seqt negatiua. g̃ ē negatiua: imo ex pura cathegorica affirmatiua bñ seqt negatiua. sic p3 2' piarmenias. ¶ Ad 3^m ꝓcedit q̃ huic ꝓpõi repugnat hec. sortē neēe ē

Cap 2° eē. sic. s. q̃ nõ pt cũ ea stare in veritate: nõ tñ est sua ꝑdictoria: imo sua ꝑdictoria est vna disiunctiua cuius ista est altera pars. s. hec. sortē necesse est eē. vel sortē impoſe est eē. teste phō pmo hui⁹ capl'o. 15. z negat ꝓñtia qua infertur. ergo ista est negatiua. nã copule affirmatiue bñ repugnat

m vna cathegorica affirmatiua vt isti. sor. nõ currit. z de⁹ est. repugnat ista. sor. currit. Authoritates phi post oppositũ sunt pro ꝗne. Hec de qõne. Questio. 40.

¶ Dico aūt cõtingere z cõtingēs quo nõ existēte necessario. posito aūt esse vel nõ eē ꝓpter hoc nihil erit impoſe. Capitulo vndecimo.

Verit 40°. Utrum possibili posito in eē nullum sequat impossibile. ¶ Et arguit pmo. q̃ impoſe sequat. nã hec est possibilis. albũ pōt esse nigrũ. z seqt ipoſe. ¶ Confirmat sic. ista est possibilis: imo vera. sortes habēs oculos pōt eē sine oculis: z tamẽ si ponat in eē sor. n

hñs oculos est sine oculis sequunt ꝓtradictoria. ¶ 2° sic. hec est poſis z vera. ois hõ pōt mori: vel h̄. oē signũ çodiaci pt eē sup nr̃m oriçontē: z tñ si ponant in eē seqt ipoſe p3 phos z astronomos. p^a. n. ponit sic i eē. ois hõ morit. q̃ ē ipolis apud phm. z 2ª sic. oē signũ çodiaci ē sup nr̃m oriçõtē que ēt est impossibilis: cũ nunq̃z tot⁹ çodiacus pt eē sup nostrum oriçontē. ¶ 3° sic. hec est possibilis. tm̃ deum esse deum est tibi positum: z tamẽ si admittit sequunt ꝓtradictoria. ergo z̄. ꝓsequentia tenet. añs pro pma parte p3: quia possibile eēt q̃ deum esse deum eēt tibi positum: z nihil aliud. z tunc tantũ deũ esse deũ esset tibi positũ. p secũda parte declarat: q2 sequit. tm̃ deũ eē deũ est tibi positũ. igit nihil aliud q̃z deũ esse deũ est tibi positum ab exposita ad vnã exponentiũ. Et iterum sequit. tm̃ deũ esse deũ est tibi positũ. igit aliud q̃z deũ esse deũ est tibi positum. mõ ista sūt ꝓtradictoria: z q̃ sequat declarat sic arguēdo: tm̃ deuz eē deum est tibi positũ. tm̃ deum eē deũ est aliud q̃z deum eē deũ. ergo aliud q̃z deũ eē deũ est tibi positũ: z p3 minor: q2 hec ꝓpo. tm̃ deus est de⁹. est aliud q̃z deũ eē deuz. vel q̃z hec ꝓpositio. deus est deus. ¶ Cõfirmat idē sic demõstra o ta hac ꝓpositione. tm̃ deum eē deũ est tibi positum. arguit sic. hoc est tibi positum. hoc est aliud q̃z deũ esse deum. ergo aliud q̃z deũ eē deum est tibi positũ: z p3 maior p casum: q2 tibi ponebat ista. tm̃ deũ eē deum est tibi positũ. ¶ 4° sic. hec est possibilis. omnis propositio est particularis: z si ponat in eē q̃ ita sit sequet impossibile: q2 pmo sequitur q̃ nulla ꝓpositio est vniuersalis ex quo ois est particularis. scdo seqt q̃ aliqua ꝓpo est vlis. nam hec. ois ꝓpositio est particularis. est vniuersalis: z hec est aliqua ꝓpositio. igit aliqua ꝓpo est vniuersalis. Eodē mõ argui posset de ista. nulla ꝓpo ē negatiua. posito q̃ ita eēt sicut ipsa significat: q2 sequit nullaz eē negatiuã z aliq̃z eē negatiuã: quia ipsa est met negatiua. q̃ tamẽ ambe iste sint possibiles. p3: q2 qualiter cũq3 p eas significat: ita possibile est esse. ¶ 5° sic. si sic. hoc esset ex eo: quia si ex. a. esse sequitur. b. eē. tũc ad. a. eē possibile sequitur. b. eē possibile: sed h̄ est falsum. igitur ēt falsum est q̃ ex possibili nõ sequitur impossibile. ꝓsequentia tenet. z maior rõnis est phi capl'o. 12. pmi mi- p nor declaratur: quia illa ē possibilis. omne currēs est homo. z etiam ista omnis equus ē currens: z tamẽ hec ē impossibilis. omnis equus est homo. ergo quãuis cõclusio de in eē sequatur ad pmas duas de ineē: tamẽ ad istas duas eē possibiles nõ sequitur ꝓclusionē eē possibilē. 2° quia ad istam de ineē. albũ ē nõ albuz. sequitur q̃ hõ est albus: eo q̃ antecedēs ē impossibile: z tamẽ ad istam. album pt eē nõ album. nõ sequit q̃ hõ possit eē albus. igit ad eē sequitur eē: z tamẽ ad posse nõ sequitur posse.

In oppositum est philosophus in isto primo capitulo 11°.

¶ In questione ista erũt duo articuli. In pmo videbit de q̃ sito. Et in 2° videdum est de isto de quo tangebatur in vltimo argumento. s. vtrum si ad. a. eē sequitur. b. eē: ad. a. eē possibile sequatur. b. eē possibile.

Quantum ad pmũ pmo est notanduz. q̃ refert di cē possibili posito in eē nullum sequit q impossibile: z ꝓpositione de possibili posita in eē. pma eni significat q̃ capta quacũq3 propositione possibili z retenta ea ac si sic esset totaliter sicut p eam significatur: nihil sequitur impossibile: z sic intellexit phs in capl'o. 12. pmi authoritate allegatam post oppositum: z sup h̄ precipue fundant oēs regule obligationum: sed secũda significat q̃ p- pōne modificata hoc mõ possibile in sensu diuiso posita in vnam de presenti nõ debet sequi incõueniens. z ideo pmo restat videre de virtute vtriusq3 istarum.

Sit igitur prima conclusio hec. q̃ frequenter propositione de possibili posita in eē. sequit

A impoſe p3:q1 hoc eſt de poſſ.homo pōt eſſe aſinus per notabile positū:z tñ ea posita in esse seqt impoſe.puta q hō est asinus.nec mirum:q1 l3 fit de possibili:tamē est ipossibilis.¶ 2ª ꝛcl'o est. ꝓpositione de possibili vera posita in eē debite nō d3 sequi impoſe.pbat sic.q1 ꝓpositio de possibili nō dicit vera nisi q̄liter cūq3 p eam signat p nūc: p̄m eiꝰ totalē signationē ita pōt eē. Si igit ponat ita esse ꝓpositionē illius de possibili idemediato solū poſe ponit. q̄ ex hoc nullū ipoſe sequit.igitur ꝯsequētia vera.ꝯtia est nota z aſis similr.¶ 3ª ꝯ.si ꝓpositio de poſſ vera idebite ponat in esse frequēter sequitur impoſe.p3 rōnibꝰ ante oppositū factis in ꝑncipio:q1 si ista.sortes hñs pedes pōt non hīe pedes de poſſ ponatur in eē.sic ergo habēs pedes nō h3 pedes.sequitur inconueniēs.¶ Ut igit hmōi ꝓpositiones debite ponant in eē notande sūt regule.ꝑma ꝓpositio de poſſ vīs z vera nō d3 poni in eē cum nota vniuersalitatis vt ista.oīs homo pt mori.nō d3 poni i eē sic.oīs homo moritur:sed sic.iste homo moritur.z iste homo moritur.z ꝓpor tionalr p alias singulares.Similr hec.oē signum çodiaci pt esse super nostrum oriçontē.ponat sic in eē.hoc signum çodiaci est sup nostrum oriçontē:z sic de alijs: z nō sic.oē signum çodiaci est sup nostrū oriçontē.Similr hec.in qualibet parte continui cōtinuū diuidi pōt.non ponatur sic in esse. in qualibet parte ꝯtinui ꝯtinuū diuidit:sed sic.in hac parte continui ꝯtinuū diuidit.z sic de alijs.Pro quo vlterius attēdendum est q ad hoc q illa vīs de poſſ sit vera nō requirit q copulatiua cōposita ex oībus singularibus de in eē correspondētibus possit eē vera:sed sufficit q quelibet singularis per se possit esse vera.p3 : q1 hec est vera. oē signum çodiaci pt esse sup nostrum oriçontē : tamē hec copulatiua.hoc signum çodiaci est sup nostrum oriçontē. demōstrato signo arietis.z hoc signum çodiaci est sup nostrum oriçontē.demōstrato signo libre est simplr ipossibilis.nam quādocūq3 aries est sup nostrū oriçontē libra est subtus.sicut p3 per authorē de spera:z ideo sufficit ad virtutē vīs q ista p se sit possibilis.aries est sup nostrum oriçontē:z sic de alio signo.¶ 2ª regula est ista.si subiectus z ꝑdicatum fuerint termini oppositi nō potētes simul de eo dē verificari.tunc in ꝓpositione de in esse loco subiecti debet poni ꝑnomē demōstratiuū demōstrās rē p qua supponit subiectū.vt si ponamus in eē istam.album potest eē nigrum:vel album pt eē nō album.dicimus sic.hoc est nigrum demōstrato illo qō potuit eē albus p quo supponit subiectū similr dicimus hoc est nō album:z non ponimus sic.album est nigrū:vel album est nō albū.¶ 3ª regula. si a parte subiecti ponat terminus repugnās verificationi p̄dicati de subiecto mediāte copula de p̄senti.ista i ipso de in eē d3 omitti.vt si poneremus hāc in eē.homo hñs oculos pt non habere oculos:non debemus ponere in eē sic. homo habēs oculos non habet oculos:sed sic homo non habet oculos:z hec sufficiant de impositione de in eē ꝓpositionis de possibili.¶ 4ª ꝯ responsalis est hec. ꝓpositione de possibili posita in eē nullum sequit impossibile.i.posito q ita fit sicut quecūq3 ꝓpositio data possibilis significat:nullum sequitur impossibile.p3 conclusio. nam si impossibile sequeret posset ita esse sicut antecedēs significaret p̄m eius totalē significationē:eo q ipsum esset impossibile.igit cōsequētia nō valeret.igit ex pure possibili in eē posito nullum in bona cōsequētia sequit impossibile. Ex quo p3 error illorum qui in arte obligatoria multas ꝓpositiones simplr possibiles nō volunt admittē sicut istas. tu concedes p̄mū ꝓpositum a me.similr sicut istam. q.a. in ꝓpositione vera significat asinū z i ꝓpositione falsa hominē z multas alias ꝯsimiles:q1 cum ista omnia sint possibilia ex istis admissis.nullū impoſe sequet. Similr non admittūt istas.tu non es obligatus.respondēs.que tamē oēs sunt possibiles.¶ Circa istam questionē est notandū. q multe ꝓpositiones sūt possibiles.quas tamē sic significādo esse veras est impossibile:eo q quādo ipse sunt propter seipsas sunt false.exēplum.nulla ꝓpositio est.hec ē bñ possibilis:tamē quādocūq3 ipsa est ipsa est falsa:eo q quādo ipsa est aliqua ꝓpō est:imo ea sic significāte impossibile est eam eē veram.Similr est de ista.omnis ꝓpositio est particularis:z de ista.nulla ꝓpositio est negatiua.z ō ista existēte in mēte sortis.sortes non est.z ideo bene concederem:q aliquo possibili retēta sua significatione posito in eē verum.sequit impossibile:vt si ista.oīs ꝓpositio est particularis.retēta ista significatione ponitur eē vera. sequit q oīs ꝓpositio est particularis : q1 idem ex ipso:z q aliq̄ nō est particularis:q1 hec ꝓpositio met que ponit eē vera nō est particularis : z ipsa est aliqua ꝓpositio. igit aliq̄ ꝓpositio nō ē particularis.quapropter multū refert dicē. possibili posito in eē nullū sequit impoſe.z possibili posito in eē verū nullū sequit ipoſe. Hec de ꝑmo.

Quantum ad 2ᵐ fit ꝑma ꝯ responsalis hec.si ad.a. eē sequitur.b.eē ad.a.esse possibile sequit.b.eē possibile.pbatur rōne pbi.nā da q ex.a.esse sequatur.b.eē:z tamē q.a.fit possibile z.b. impossibile:cū igitur.a.fit possibile.a.fiet.b.alr cum fit impossibile nūq̄ fiet.pducto igitur.a.verū est dicere q.a.est:z tñ protunc nō est verum dicē q.b.est:eo.q.a.est factum z.b.nō.ergo ad.a.eē nō sequitur.b.eē:cuius oppositū est suppositum. Similr si ex.a.esse sequitur.b.eē.z.a.fit possibile:z.b.impossibile ex possibili sequet impossibile:cuius oppositum dictū est in ꝑmo articulo.¶ Circa quam ꝯnē est notāduz. q p.a.d3 intelligi totale antecedēs. z q p.b.ꝯsequēs. vñ nō est incōueniēs q ex duabus p̄missis possibilib' sequat ꝯclusio impossibilis.sicut tamē ꝯclusio erit ipossibilis ita aſis ex illis duabus p̄missis possibilib' cōpositum erit impossibile:eo q l3 quelibet earum fit possibilis : tñ ipse iter se sunt incōpossibiles. Hec de secūdo.

Ad rationes. ¶ Ad ꝑmā ꝯcedit q hec est possibilis.asinum pōt eē nigrum.z dicit q nō d3 poni in eē sic.albū est nigrum:l3 sic.hoc est nigrū.vt dcm est in ꝑmo articulo in regula sēda.z ex ista seu ēt ex ꝑma nihil sequit impossibile:eo q vtraq3 earꝰ est possibilis.¶ Ad ꝯfirmationē dicit eodem modo q ista. sortes habēs oculos pōt eē sine oculis.debet sic poni in esse. sortes est sine oculis : z ex ista nihil sequitur incōueniens. ¶ Ad 2ᵐ cōceditur q tales sunt vere.oīs hō potest mori.oē signū çodiaci pt eē sup nostrum oriçontē. z ideo nihil ex eis sequitur incōueniēs:imo nec ex suis de inesse sequit aliqō impossibile:q1 nō debēt poni in esse sic. omnis hō moritur.omne signum çodiaci est super nostruz oriçontem:sed per suas singulares.sicut dcm est i ꝑmo articulo. ¶ Ad 3ᵐ ꝯceditur q hec est possibilis.tñ deum eē deuz est tibi positum:z negat q ex ea sequat aliqō impoſe.Ad pbationē qñ dicit q ex ea seqt q nihil aliud q̄ deum esse deum est tibi posituz. ꝯcedit.z negat q ex ea sequatur q deū eē deum est tibi positum.Ad pbationē cū d3.tñ deuz eē deum est tibi positum.ꝯcedit:z ly tñ tenet ꝑsonalr. Et ad minorē cum dicit:tñ deū eē deū est aliud q̄ deum esse deum.illa ꝯceditur:eo q ly tñ tenet materialiter:z est sensus iste.z hec ꝓpositio tñ deus est deus est alia q̄ deum esse deum:z negat ꝯsequentia qua infertur.ergo aliud q̄ deum eē deum est tibi positum:q1 ly tñ in maiore tenet ꝑsonaliter:z facit ꝓpositionē exclusiuam:z in minore materialiter:quare cōmittitur fallacia equocationis.¶ Ad 2ᵐ pbationē cū dicit demōstrata ista ꝓpōne. tñ deum eē deum est tibi positū hoc est tibi positum:negat illa:q hec repugnat posito:q1 posituz est q ista.deus est deus.sit posita z nulla alia. Et si dicat arguēs:munquid ego posui tibi istam.Respondēdum ē q nō:q1 respondēs ē obligatꝰ ad contrariuz.sicut si posita esset z admissa ista.tu nō es:z po

stea ponereꝝ tibi eadē ⁊ tu eam concederes. deide proponereꝝ tibi ista. cōcedis. negāda esset illa a te: eo q̃ obligatus es ad contrariū. ſ. ad concedendū te nō esse: ⁊ ſi nō es nō cōcedis. ¶ Ad 4ᵃᵐ cōcedit. q̃ illa est possibilis: ⁊ negat q̃ ea posita in esse sequat ipo'e. Ad probationē: q̃ sequitur q̃ omnis propositio est: est particularis sic: ita q̃ sequatur ita esse. ⁊ quādo dicit q̃ etiā sequit aliquam non esse particularē hoc negat. Ad probationē cū dicit q̃ hec est met vniuersalis: respondet q̃ ea posita in esse ipsa nō erit. nam quādocūq̃ est ita: sicut hec significat. omnis propositio est particularis. tūc ista nō est. eodē modo dicit de alijs adductis. in eadem rōne: sed bene concedit q̃ ex ista posita in esse verū sequit impossibile. ¶ Ad 5ᵃᵐ cōceditur assumptum: q̃ hoc est ex eo q̃ ſi ex. a. esse sequitur. b. esse: ex. a. esse possibile sequit. b. esse possibile. ¶ Ad improbationē dicitur concedendo consequētiā. omne currēs est. homo. omnis equus est currens. ergo omnis equus est homo. ⁊ concedit q̃ consequens est impossibile: ⁊ dicitur q̃ ly quelibet pars antecedentis est possibilis: tamē totū antecedens est impo'e: eo q̃ iste nō possunt simul stare. omne currēs est homo: ⁊ omis equus est currens. ¶ Ad 2ᵃᵐ probationem concedit q̃ ista cōclusio valet. albū est nō albū ſaltē capiēdo istam pro tēpore p̄senti. ergo homo est asinus: ⁊ cōcedit vltra q̃ antecedens factū de possibili: puta ad istam. albū pōt non esse albū. non sequit consequēs factum de possibili: puta: homo pōt esse asinus. ⁊ ideo bene cōcedit: q̃ quādocūq̃ ad esse sequit esse: quādo tamē ad illud factū de possibili nō sequitur cōsequēs factū de possibili: sed hoc nō est cōtra cōclusionem q̃rtā. modo semp ad antecedēs esse possibile sequitur consequēs esse possibile. vnde optime sequit. album est nō albū: ⁊ sic significādo est propositio possibilis. igitur homo est asinus. est propositio possibilis. sicut eni ista. homo est impossibilis. sic antecedēs. album est nō album est impossibile. ¶ Ratio post oppositum est pro'q̃rta conclusione p̄mi articuli. Hec de qōne. Questio. 41.

¶ Accidit aūt oēs que p̄m contingēs propōnes sūt conuerti adinuicē. dico āt ⁊c. Capl'o vndecimo.

Onsequenter 41° q̃rit. Utrū quelibet de contingenti conuertat in oppositā qualitatē. ¶ Et arguitur p̄mo q̃ nō: q̃ nō sequit. contingit ad vtrū libet nullū hoiem esse sortem. ergo contingit omnē hoiem esse sortē. antecedēs enim est verum: ⁊ consequēs falsum. q̃ antecedēs fit vtruz. p3 q̃ quādocūq̃ nullus homo est sor. ⁊ quādocūq̃ aliquis homo est sor. igit cōtingit ad vtrūlibet nullum hoiem esse sortem. falsitas cōtis manifesta est: q̃ nō est possibile natural'r q̃ omnis homo fit sor. Eodē modo argui posset de ista. cōtingit oēm substantiā esse deum: q̃ nō sequit ex ea. ergo cōtingit nullam substātiam eē deū. nā consequēs falsum. ⁊ antecedēs verū: quia ante creationez mūdi. ois substātia que tūc fuit: fuit deus. ¶ 2° sic. nō sequit. a. possibile est nō esse. g̃. a. possibile est esse. g̃ nec sequit. a. cōtingit nō esse. g̃. a. cōtingit esse. consequētia tenet per p̄bm 2° periarmenias. q̃ illa de possibili equipollet illi de cōtingenti. añs p3. chimerā po'e est nō esse. falsum est tamē q̃ eā po'e est esse. ¶ 3° sic. nō sequitur. nullum hoiem cōtingit esse asinū. g̃ oēm hoiem cōtingit esse asinum. igit ista de cōtingēti nō conuertit in oppositam qualitatē. cōsequētia tenet. añs p3: q̃ p̄ma est simpliciter vera. ſ. nullū hoiem cōtingit eē asinū ⁊ secunda falsa. ¶ Confirmat sic. ex negatiua nō sequit affirmatiua. ergo nō sequit. sortē cōtingit nō esse. ergo sortē cōtingit esse. consequētia videt tenere: eo q̃ hec est negatiua. sortē contingit nō esse. añs p3: q̃ negatiua nihil ponit ⁊ affirmatiua semper ponit aliquid: quare ipsa nō potest inferi ex negatiua. ¶ 4° sic. nulla conclusio valet de forma qua ex vno oppositoꝝ infert alterum. igitur nulla cōuersio valet in oppositam qualitatem. probat cōtia: q̃ ſi valet debet eē cōsequētia formalis: ⁊ cū sit in oppositā qualitatē est ex vno oppositorum inferēdo alterū. g̃ dato q̃ valeat cōsequētia formalis erit inferens vnū oppositoꝝ ex alio: quod est oppositū antecedentis. antecedens manifestum est: quia vnum oppositorum formaliter repugnat alteri.

In oppositu est philosophus in isto p̄mo capitulo secundo.

¶ In hac questione. Primo premittēda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionē.

Quantum ad p̄mū p̄mo est notandum. q̃ hic capitur cōtingēs pro cōtingēti ad vtrūlibet. cuius diffinitio posita erat in precedēti q̃stione. ¶ 2° ē notādum. q̃ propositiones de hꝰ cōtingēti aliquē sūt de sensu cōpōsito. vt cōtingit hoiem currere. cōtingens est nullū hoiem eē sortem. alie sunt de sensu diuiso: sicut ille in quibus cōtingit addit copule. vt sortē cōtingit currere. ¶ 3° est notādum. q̃ propositiones de cōtingēti in quibus ponit negatio sunt duplices aliq̃ sunt in quibꝰ modus negat: vt hic nullum hoiem cōtingit esse asinum: ⁊ ille nō dicunt p̄prie de cōtingēti: eo q̃ cōtingētia in eis negat: imo tales inferunt vnā disiunctiuā cōpositā ex vna parte de necessario ⁊ alia de impossibili. vt formal'r sequit. a. nō contingit esse b. g̃. a. de necessario est. b. vel. a. ipossibile est eē. b. da enim oppositū cōtis. a. pōt nō eē. b. ⁊ a. pōt eē. b. sequit oppositum añtis. ſ. ergo. a. cōtingit esse. b. Alie sunt in quibꝰ modus nō negat. vt sortē cōtingit nō esse: ⁊ isti p̄prie dicunt de cōtingēti. p3 istud p p̄bm in toto tractatu de contingēti vbi istas notat de contingēti: ⁊ p̄mas nō. ¶ 4° est notādū. q̃ conuersio in oppositā qualitatē sic describit. est cōuersio propositionis affirmatiue in apparēter negatiuā: vel apparētis negatiue in affirmatiuā seruatis eisdē terminis ⁊ eadē ordinatione eorūdem. vt. a. contingit esse. igit. a. contingit nō esse. vel ecōtra. Ex quo p3. q̃ nō debet intelligi p hanc cōuersionē conuersio qua ex vno oppositoꝝ infert aliud: sed put dictū est cōuersio qua apparēter mutat qualitas dicit notanter in diffinitione in apparēter negatiuā: quia p̄m veritatē ista. sortē contingit nō eē ⁊ cōsimiles nō sunt vere negatiue: imo affirmatiue sūt. sicut p3 ex precedēti q̃stione. ¶ Vltimo est notādum. q̃ in sensu diuiso idem est directe. a. cōtingit esse: ⁊ a. cōtingit nō eē. rō est: quia ſi a. cōtingit eē: tunc p diffinitionē cōtingentis. a. non necesse est esse. ⁊ a. posset esse. sequitur q̃. a. cōtingit nō esse. Eodē modo ecōtra. a. cōtingit nō esse. ergo. a. non necesse est nō esse: quia cōtingēs nō est necessarium. ⁊ tunc vltra. igit cōtingit eē. dicere igit. a. cōtingit eē: vel. a. contingit nō esse simpliciter est idem: ⁊ hoc cōcordat dictis in questione p̄cedēti: quia quelibet earuz equipollet huic copulatiue. a. potest eē. ⁊ a. potest nō esse. Hec de primo.

Quantum ad scōm sit p̄ma ꝗ hec. cōuersio in oppositā q̃litatē nō valet in illis de contingēti cōpositis. p3 per p̄mā rationē factam añ oppositum. ¶ 2° ꝗ est. cōuersio in oppositā qualitatē non valet in contingētibus diuisis in qbꝰ modus negat. p3 p tertiā rationē factā ante oppositū. ¶ 3ª ꝗ est. conuersio in oppositam qualitatem tenet gratia forme in illis de cōtingēti ad vtrū libet negatione postposita. modo probatur per vltimum notabile: q̃ apparēter negatiua ⁊ affirmatiua de contigēti equipollent. g̃ vna infert aliaz formal'r. scōo ratione p̄bi in litera. da q̃. a. contingit eē. sequit. g̃. a. non neē est esse. per diffinitionē contingētis: ⁊ tunc vltra. a. non necesse est eē. ergo. a. potest eē. ex quo. a. contingit eē. igitur. a. contingit non eē. Eodē modo arguit econtra. a. contigit non eē. ergo. a. non neē est non eē. p diffinitionē. g̃. a. contigit esse imo inter omnes conuersiones hec est conuersio formalissima: q̃ nusq̃ in aliquo patit calūniam. Hec de 2°.

Nota 8 cōtingēti

A His pmissis respondet ad rōnes. ¶ Ad p̄m dicitur. q̄ ē pro pma ꝓclone. ¶ Ad 2m dicit. q̄ arguit pro contingēti capto pro possibili: quia de isto loquit phs 2° periarmenias. q̄ equipollet possibili ⁊ de illa concedit q̄ nō sequitur. a. cōtingit nō eē. ergo. a. cōtingit esse: sed secus est de cōtingenti ad vtrūlibet. ¶ Ad 3m dicitur q̄ pma eius pars est pro scēa ꝑne. ¶ Ad cōfirmationem cōceditur antecedens q̄ negatiua nō infert affirmatiuam in cathegoricis: ⁊ negat ꝓnia qua infertur. igit ista. sortem cōtingit nō esse. nō infert ⁊c. Ad probationē dicit. q̄ ipsa nō est negatiua: sicut p3 ex p̄cedēti qōne. ¶ Ad 4m ꝓceditur añs ⁊ negat ꝓnitia. Ad pbationem3 ꝓcedit q̄ ꝓuersio in oppositam q̄litatē est ꝓnitia formalis: sed negat q̄ ipsa fit ex vno oppositorū inferendo aliud. sed dicitur in oppositam qualitatē: nō quia ꝓsequēs repugnet antecedēti: sed q̄ ꝓfis est apparēter qualitatis opposite antecedenti: put dcm̄ est in 4° notabili. ¶ Ratio post oppositū est p tertia cōclusione ⁊c. Q.6.42.

B ¶ Cum igitur contingit. a. omni. b. ⁊ b. omni c. erit syllogismus ⁊c. Capitulo duodecimo.

Querit 42°. Utrum syllogismi de ꝓtingēti valeant in omni figura. ¶ Arguitur pmo q̄ non. de illis de quibus non est sciētia nō fiūt boni syllogismi. ꝓnitia tenet. maior rōnis p3. quia de sylls ⁊ suis partibus est sciētia. q̄ minor est phi 6° metaphy. vbi vult q̄ de ente per accidēs nō est sciētia. modo idē videt eē cōtingēs ⁊ ens p accidens. ¶ 2° quia nō sequit in baralipton. oē lucens in spera lune cōtingit splendere. omnē lunam cōtingit splendere in spera lune. q̄ aliquod splēdens ꝓtingit esse lunam. p̄misse enim sūt vere ⁊ cōclusio falsa. nam contradictoriū eius est verum. s. nullum splendēs contingit esse lunam. qcquid enim pōt esse luna de necessitate est luna.

Cōm. 6.

C In oppositum est philosophus qui dicit syllogismos de ꝓtingenti valere ad minus in pma figura ⁊ secūda.

¶ In hac qōne: q̄ duplices sūt negatiue de ꝓtingenti. Alique habēt modū affirmatū que ꝓprie dicūtur de cōtingēti. Alie habēt modū negatū: vt dcm̄ est in p̄cedenti qōne. Ideo pmo videndū est qūo syllogiçādum est ex illis de cōtingenti in q̄bus modus nō negat. Scēo qūo syllogiçādū est ex illis de ꝓtigenti in q̄bus modus negat.

Qūo ex po' ꝓpō de ꝓtingenti.

Quantū ad pmum pmo est notādum. q̄ ꝓpositio de ꝓtingēti de subto discreto: in qua modus nō negat: vt sortē cōtingit nō esse: exponit per copulatiuā: cuius partes sūt ambe de possibili. vna affirmatiua ⁊ alia negatiua: vt sic. sortes pōt esse sor. pōt nō esse: ⁊ hȝ opposita per disiunctiuā de partibus ꝓtradicētibus partibus copulatiue: vt sortē nō ꝓtingit nō esse. exponit sic. sortē necesse ē esse. vel sortē impossibile est eē. Sed de subto cōi nō distributo exponit p copulatiuam addēdo secūde parti eius a parte subti relatiuum idētitatis vt hic. aliquē planetam contigit esse solem. exponitur sic. aliquis planeta potest esse sol. ⁊ idem planeta potest nō esse sol: ⁊ ista est falsa. sed si per puram copulam exponeret sine additione relatiui pma esset vera: q̄ sua exponēs esset vera. Exponeret enim sic. aliquis planeta pōt esse sol. ⁊ aliquis planeta pōt nō esse sol. ꝓtradictoria istius. vt nullū planetam ꝓtingit esse solem. exponitur per disiunctiuā bimēbrem sic. omnis planeta de necessitate est sol: vel oīs planeta quē nō necesse est esse solem necesse est nō esse solē: ⁊ opꝫ ita dici ⁊ nō purū ꝓtradictoriū in voce scēe partis accipi: eo q̄ in rebus talibus ꝓpter mutationē suppositionis nō pōt capi disiunctiua pura de partibus ꝓtradicētibus in voce: sed de subiecto cōmuni distributo exponitur proportionalīr pme per copulatiuā. vt oēm hominē contigit ridere. exponit ergo oīs homo pōt ridere. ⁊ oīs homo pōt nō ridere. Et ꝓtradictoria per puram disiunctiuam de partib' ꝓtradicētibus. ¶ 2° est notādum. q̄ phs de isto pmo articulo videtur posuisse tres cōclusiones. pma est q̄ in modis pme figure directe concludentibus ⁊ tertie valēt syllogismi ex ambabus de ꝓtigenti. 2ª est q̄ in modis scēe figure nō valēt. Et tertia est q̄ q̄cūq̄ ꝓclusio sequitur ex ambabus de ꝓtigēti affirmatiuis aut vna affirmatiua eadē sequitur si loco cuiuslibet affirmatiue ponat negatiua de ꝓtingenti. cuius causa est: q̄ in eis negatiua equipollet affirmatiue ⁊ in eā ꝓuertit.

D His p̄missis sit pma ꝓclusio hec. Sylli ex p̄missis de ꝓtingēti valent in modis prime figure directe ꝓcludentibus. pbatur sic. affirmatiui tenent per dici de omni. ⁊ negatiui per dici de nullo. igit sūt boni. ꝓnitia tenet. añs declarat. naꝫ si arguat sic. omne. b. ꝓtingit esse. a. ⁊ oē. c. ꝓtingit esse. b. sequit q̄ oē. c. cōtingit esse. a. nam maior figiat ꝓpter ampliationē subiecti: ⁊ q̄ de quocūq̄ ꝓtingit dici. b. contingit eē. a. ⁊ minor dicit. b. de oī. c. quare manifeste sub distributione maioris sub sumit in minore: ⁊ ita manifeste tenet per dici de oī. Eodem modo si minor esset particularis. similīr syllogismi negatiui tenēt per dici de nullo. ¶ 2ª ꝗ ē hec. hȝ syllogismi i modis idirecte ꝓcludentibus nō valēt. p3 secūda ratione facta ante oppositum. ¶ 3ª ꝗ est. hȝ syllogismi nō valent in secūda figura. pbatur. istantia enim est in oibus modis p hos terminos luna. ifimus planeta lucēs. arguitur enim in cesare sic. oēm lunā ꝓtingit nō lucere. oēm ifimū planetam contigit lucere. ergo oēm ifimuꝫ planetam contingit nō esse lunam. p̄misse sunt manifeste vere: ⁊ ꝓclusio falsa: cum oīs ifimus planeta de necessitate sit luna. Eodem modo exēplificaretur in alijs modis. ¶ 4ª ꝗ est. ex ambabus de contingēti valent in oibus modis tertie figure. vt si arguatur sic. omne. b. ꝓtingit esse. a. omne. b. cōtingit esse. c. ergo aliquod. c. cōtingit esse. a. syllogismus est bonus. ⁊ p batur p syllogismū expositoriū signato aliquo. b. arguat sic. hoc. b. cōtingit esse. a. p3: quia oē. b. ꝓtingit esse. a. p maiorē: ⁊ hoc. b. ꝓtingit esse. c. per minorē. ergo aliquod. c. cōtingit esse. a. Eodē modo pbātur singuli alij modi tertie figure in particularib' sylls signando suppositū subiecti p quo particularis verificat: ⁊ nō debēt ish syllogismi pbari per ꝓuersionē: q̄ ista de cōtingenti nō ꝓuertit in termis: nec vniuersalis: nec particularis: vt nō sequit. aliquam lunam ꝓtingit lucere. igitur aliqd lucēs cōtingit esse lunam. Et si dicat q̄ Aristo. eos pbauit per cōuersionē in littera. dicat q̄ alium modū loquēdi forte habuit apud grecos ꝗ cōtingenti q̄z nos nūc habeamus: ꝓpter qd apud eos hȝ cōuersiones erāt bone. ¶ 5ª ꝗ est. q̄ quecūq̄ ꝓclusio sequitur ex ambabus affirmatiuis de cōtingēti eadem sequit ex ambabus negatiuis positis loco affirmatiuarū: ⁊ sequitur ex vna affirmatiua. sequit ēt si loco affirmatiue ponat negatiua de cōtingentib'. p3 cōclusio: q̄ in eis negatiue simpliciter equipollent affirmatiuis: vt dcm̄ est in precedenti questione. quare quicquid vna poterit inferre ēt poterit alia. ¶ Correlarie sequit q̄ in ipsis de cōtingenti celarent potest reduci ad barbara. p3 ponēdo loco negatiuarū affirmatiuas ⁊ syllogiçādo in barbara: ⁊ cōuertēdo ꝓclusionē in oppositā qualitatē habebitur ꝓclusio que cōclusa fuit in celarēt. ¶ 2m correlarium in illis de contingenti syllogismi valent ex puris negatiuis. p3 ex conclusione: q̄ valet ex puris affirmatiuis. Hec de primo.

Quantū ad 2m fit pma cōclusio hec. ex negatiua de contingenti negatione preposita modo valent sylli i celarent ⁊ ferio. probatur sic. naꝫ bene sequitur. nullum ridēs ꝓtingit eē asinum. oēm hoiem vel aliq̄z subam cōtingit ridere. ergo oēm hoiem vel aliq̄z subam nō cōtingit esse asinum. pbat q̄ valet: q̄ manifeste tenet per dici de nullo. maior enim signat q̄ de quocūq̄ dicit ridēs vel

3 contingit dici ridēs non ꝓtingit dici asinum: ⁊ minor dicit oēm hominē cōtingere ridere. quare directe sumit sub in minore sub in distributione maioris. ¶ 2ª ꝗ est. ex negatiua de cōtingenti ⁊ affirmatiua valent syllogismi in oibus modis scōe figure. pbat sic. optime sequit in cesare. nullū b. cōtingit esse. a. oē. c. cōtingit eē. a. ḡ nullum. c. ꝓtingit eē b. nam ex opposito ꝗnis cum maiore infert oppositū minoris in ferio. da eni oppositus ꝗnis. aliqd. c. ꝓtingit eē. b. ⁊ arguat sic. nullū. b. ꝓtingit eē. a. aliqd. c. cōtingit esse. b. ergo aliqd. c. cōtingit eē. a. hec ꝓclusio contradicit minori: que fuit. oē. c. cōtingit eē. a. Eodē modo in omnibus alijs modis bui⁹ figure semper ex opposito ꝓclusionis cuꝫ maiore sequit in ꝑma figura oppositū minoris. exēpla patēt intuēti. quare pꝫ oēs syll'os bui⁹ figure eē bonos ex negatiua de cōtingēti. ¶ 3ª ꝓcl'o est. ex negatiua de ꝓtingēti valēt syllī in modis negatiuis tertie figure. declarat ꝑmo de felapton. qꝛ optime sequit nullū. c. ꝓtingit esse. a. oē. c. contingit eē. b. ergo aliqd. b. nō cōtingit eē. a. da oppositus ꝗnis cū minore infert oppositū maioris vt arguat sic. oē. b. ꝓtingit eē. a. que est oppositū ꝗnis: ⁊ omne. c. ꝓtingit eē. b. k que fuit minor. igit omne. c. contingit eē. a. discursus est in barbara. ⁊ ꝓclusio est ꝓtraria maioris: qꝛ maior fuit. nullū c. contingit eē. a. Eodē modo tenent in ferison. nam ex opposito conclusionis cuꝫ minore sequit in darij oppositum maioris: ⁊ in brocardo ex opposito cōclusionis in barbara: sequit oppositum maioris. Hec de secūdo.

Ad rationes. ¶ Ad ꝑmā negat maior. ⁊ minor ēt est falsa: qꝛ de ꝓpositionibus falsis bene fiunt boni syllogismi. ⁊ tamē de eis nō est scientia saltem tanq̄ de scibili ꝓpinquo. minor est etiā falsa. nam ꝓpositiones de contingēti sunt bene scibiles: eo ꝙ sunt maxime necessarie. vnde ista. hominē contingit ridere: vel hominē contingit eē. est summe necessaria necessitate ꝓpositionis. Ad ꝑbationē minoris cum dicit ꝙ ꝑhs dicit 6° metaphysice. ꝙ de entibus per accidēs non est scientia. dicit ꝙ hec duplr exponi ꝓsueuit. Uno modo sic. ꝙ de ꝓ- l positionibus contingēter veris seu nō necessarijs non est sciētia tanq̄ de scibili ꝓpinquo: modo ꝓpositiones de cōtingēti sunt bñ necessarie. vnde multum refert dicere ꝓpositionē esse contingētem ⁊ esse de contingēti. nam dicit cōtingēs: eo ꝙ nō est necessaria. dicit autē de contingēti: eo ꝙ in ea ponit iste modus contingēs. sortes currit: sed non de cōtingēti. ⁊ hec est necessaria. hominē contingit ridere: ⁊ est de contingēti ⁊ nō contingens. ⁊ ideo sic exponendo ꝑhm negando est ꝙ ꝓpositiones de contingēti sunt entiū per accidēs. Aliter exponit ꝙ de effectibus casualibus ab intellectu humano non habetur scientia ꝙ debeant euenire determinate anteq̄ eueniant: ⁊ hunc sensum satis videtur philosophus intēdisse. ⁊ sic similr negandū est ꝙ ꝓpositiones de ꝓtingēti sunt entia per accidēs: quia non sūt effectus essentiales. ¶ Ad 2ᵐ dicit. ꝙ est pro scōa ꝓcl'one. ¶ Ratio post oppositum est pro prima ⁊ quarta ꝓclusionibus. Hec de questione. Questio. 43.

m ¶ Si aūt hoc quidez inesse. illa vero ꝓpositionū ꝓtingere sumat ⁊c. Capitulo deciotertio.

Queritur 43°. Utrum valeat mixtio ex vna de inesse ⁊ alia de ꝓtingēti in ꝑma figura. ¶ Arguit ꝑmo ꝙ nō: qꝛ non sequit in baralipton. oēm lunā ꝓtingit lucere. ois infimus planeta est luna. ḡ aliquod lucēs ꝓtingit eē. infimus planetā. ꝑmisse eni sunt vere ⁊ ꝓcl'o falsa prout satis pꝫ ex dictis. ¶ 2° qꝛ nō seqt. oē currēs est homo. posito ꝙ sit ita. oēm asinū contingit currere. ḡ asinum contingit eē hominē. ꝑmisse sunt vere ⁊ ꝓcl'o falsa vt pus. ¶ 3° qꝛ nō seqt. oēm hominē ꝓtingit ridere. oē currēs est bō stante casu ꝓxi. ḡ oē currēs contingit ridē. ꝑmisse eniꝫ sunt vere ⁊ conclusio falsa. veritas ꝑmissarum pꝫ ex casu: n ⁊ falsitas ꝓclusionis pꝫ: eo ꝙ significat oē quod potest eē currēs posse ridere: qd est falsum pro asino.

In oppositum est philosophus in isto primo. capitulo 3°.

¶ In ista questione Primo ꝑmittenda sunt notabilia ⁊ qōnes Ax. Scōo respondēdus est ad qōnē.

Quantum ad ꝑmū ꝑmo est notandum. ꝙ Ax. de dicta qōne videt posuisse tres ꝓcl'ones. Tres regule ari. Prima est. si maior fuerit de ꝓtingēti ⁊ minor de ineē in ꝑma figura sequit conclusio de ꝓtingēti ad vtrūlibet in syllogismo pfecto. 2ª ex maiore de ineē simplr. i. de ineē nēcia ⁊ minore de cōtingēti sequit ꝓcl'o de ꝓtingēti pro poli eius dē qualitatis cuius fuerit maior. 3ª est ꝙ maiore de inesse vt nūc: ⁊ i minore de cōtingēti nihil sequit. ¶ 2° est notandum ꝙ iste modus: contingit. ampliat subiectum ad supponēdum pro eo quod est vel potest esse.

Quantum ad 2ᵐ sit ꝑ ꝗ hec. Hec mixtio nō valet in ꝑma figura in modis idirecte cōcludētib⁹. pꝫ ꝑma rōne facta añ oppositū: ⁊ qꝛ nō sequit. oēꝫ o oipotētē ꝓtingit creare. ois deus ē oipotēs. ergo aliquod creās ꝓtigit eē deū. Eodē mō i modis negatiuis. ¶ 2ª ꝗ ē. hec mixtio nō valet de forma nisi subm ꝓcl'onis restringat ad supponēdum pro eis que sūt solū. pꝫ 3ª rōne añ oppositum ⁊ causa est: qꝛ cuꝫ minor est de ineē subm eius solū distribuit ꝑ eis q̄ sunt. q̄re opꝫ ꝙ in ꝗne ēt solum ꝑ illis distribuat ⁊ nō ꝑ oibus q̄ sūt vel pūt eē. ¶ 3ª ꝗ. hec mixtio valet in ꝑma figura i modis directe ꝓcludētibus maiore de cōtingēti ⁊ minore de ineē subto ꝗnis restricto in modis vlibus ad supponēdum pro eis q̄ sūt soluꝫ: ⁊ oēs syllī sūt pfecti. hāc ꝗnē itelligebat ꝑhs i ꝑma sua ꝗne. probat: qꝛ affirmatiui exp̄sse tenent ꝑ dici de oi: vt si sic arguat. oē b. contingit esse. a. oē. c. vel aliqd. c. est. b. ḡ oē qd est. c. vel aliqd. c. ꝓtingit eē. a. maior eni signat ꝙ de quocūq̄ dicit seu pōt dici. c. ꝓtingit esse. a. ⁊ minor dicit. b. de. c. si igit oē qd est. b. vel pōt esse. b. ꝓtigit esse. a. ⁊ oē. c. actu sit. b. neē est ꝙ oē. c. ꝓtingat eē. a. sub distributione eni maioris dire p cte capit sub i minore. Eodē modo negatiui tenēt ꝑ dici ō nullo. ¶ 4ª ꝗ est hec. ꝙ ex maiore de iesse vt nūc: ⁊ minore de ꝓtingēti nihil valēt syllī: ⁊ ḃ est ꝗ 3ª Ax. pbat 2ª rōne facta añ oppoᵐ: ⁊ qꝛ stante tali dispōne ꝑmissarū: qñq̄ stat vlis affirmatiua ō nēcio: qñq̄ vlis negatiua. Affirmatiua vlis. vt hic oē creās est de⁹. oēm ꝑmā cām ꝓtigit creare. ḡ oēm ꝑmā cām nēcē est esse deū. Negatiue vt in exemplo rōnis scōe facte añ oppoᵐ. ¶ Correlarie sequit ꝙ ex maiore de inesse simplr ⁊ minore de ꝓtingēti nō valēt syllī in hac figura de forma. pbat: qꝛ si de forma valerēt: tūc ēt valerent maiore existētē de iesse vt nūc: cuius oppoᵐ i ꝗne est dictū. ⁊ tenet ꝓña: qꝛ illa de iesse simplr ⁊ illa de iesse vt nūc. sūt eiusdē forme. vt ois homo est aial. ⁊ ois bō est currens. ¶ 5ª ꝗ. ex maiore de iesse simplr ⁊ minore de ꝓtigenti seqt ꝗ de cōtingēti. put ly poli: est filis q̄litatis maiori i bona ꝓñtia: lꝫ nō simplr syllogistica. pbat sic. nam bñ seqt ois homo est aial. oē ridēs ꝓtigit eē hoiem. igit oē ridens cōtingit. i. pōt esse aial. Rō est: qꝛ in nullis terminis repit i stantia. ⁊ pbauit eam Ax. si ex opposito ꝗnis cuꝫ minore posita in esse sequit i brocardo ꝗnē ꝗ repugnāt maiori. da enim oppositū ꝗnis. aliqd ridēs de nēcitate nō est aial. oē ridēs est homo. ḡ aliqs bō de nēcitate nō est aial. ⁊ ꝗ repugnat necessitati maioris. ⁊ pbat ꝑhs ꝙ nō est icōueniens minoreꝫ sic ponere i esse. nam possibilis est seu de ꝓtigenti est: ⁊ possibili posito in esse nullū seqt ipoli: ⁊ alr. nam ponat minor in esse ⁊ sequat ꝗ vel de iesse que nō pōt stare cū opposito ꝗnis vt arguat sic: ois bō est aial. omne ridens ē bō. ḡ omne ridens est aial. ista ꝗ nō vī posse stare cum ista opposita ꝓcl'onis posterioris: ⁊ aliquod ridens de nēcitate nō est aial. iste ꝑbationes ꝑm veritateꝫ parū valent qꝛ ꝑ

A cedunt ex hoc q̃ quocũq; de contingẽti stat maior de inesse cum eodẽ stabit posito in esse contingẽti: quod nõ est verum saltẽ de forma. nam iste due stant simul. omne currẽs est homo: ⁊ omnẽ equũ contingit currere. supposito q̃ nihil currat nisi homo. ista tamẽ nõ possunt stare simul. omne currens est homo: ⁊ omnis equus est currens per casum. Verũtamẽ est q̃: quia maior est necessaria. ideo ipsa semper stat: ⁊ illa de cõtingenti potest poni recte in eẽ. quare stabit cum illa de contingenti: ⁊ tunc probatio videtur fortius valere respectu maioris de ineẽ simplr: sed adhuc nõ valet: quia illa de contingẽti nõ debet poni inesse cum nota vniuersalitatis. vt dcm̃ est in p̃cedenti q̃stione. hoc tamẽ Aristo. supponit finalr. igit dicit q̃ hꝫ ꝯsequẽtia ẽ bona: eo q̃ nusq; reperit instantia. forte tamẽ pbationẽ eius demõstratiuam nõ video. videat alius si poterit. Hec de 2°. ¶ Premissis bis solute sunt rõnes. p̃ma enim arguit pro p̃ma ꝯne. ⁊ 3ª pro scõa. ⁊ scõa pro quarta.

B ¶ Ratio post oppositum est pro tertia conclusione. Hec de questione. Questio.44.

¶ Si aũt altera q̃dẽ inesse altera q̃dẽ ꝯtingere signat ⁊c. Capto decimognto ⁊ decioseptio.

Consequenter 44° q̃rit. Utrũ valeat mixtio ex vna de inesse ⁊ alia de contingẽti in scõa ⁊ tertia figuris. ¶ Et arguit p̃mo q̃ nõ valeat in scõa figura: q̃ nõ sequit in cesare. oẽm hoiem contingit non esse aial. ois asinus est aial. igit omnẽ asinum contingit ad vtrũlibet non esse hominem. premisse enim sunt vere ⁊ cõclusio falsa. nam sequit. asinum cõtingit ad vtrũlibet nõ esse hominẽ. ergo asinum contingit esse hominẽ: quod est falsum. ¶ Secundo: q̃ nõ sequitur in camestres. oẽm deum ꝯtingit creare. omnipotẽs creat. fit ita. g̃ omnẽ omnipotẽtem contingit nõ esse deuꝫ. premisse enim sunt vere ⁊ conclusio falsa vt ꝑus. ¶ Cõfirmatur minore

C existẽte de contingẽti: quia nõ sequit. nulla luna lucet. oẽꝫ infimum planetã contingit lucere. ergo infimũ planetam contingit non eẽ lunam. sunt enim premisse vere posito q̃ luna sit modo eclipsata ⁊ cõclusio falsa. ¶ Deinde arguit q̃ non valeat in tertia figura p̃mo: quia nõ sequitur in darapti. omnis luna est infimus planeta. omnẽ lunam cõtingit lucere. ergo aliquod lucẽs contingit ad vtrũlibet eẽ lunam. p̃misse enim sunt vere ⁊ conclusio falsa vt ꝑus. ¶ 2° quia nõ sequit in brocardo. aliqõ lucens sup nostrũ hemisperium ꝯtingit nõ eẽ lunã. oẽ lucens super nostrũ hemisperium est luna. ergo lunam contingit non esse lunam. p̃misse enim sunt vere ⁊ cõclusio falsa. q̃ enim maior sit vera pꝫ: q̃ cãdelã lucẽtẽ super nostrũ hemisperiũ vel saltẽ potẽtem lucere cõtingit nõ esse lunã: q̃ possibile est eã nõ esse lunã. ⁊ minorẽ ponat esse verã per casum.

D In oppositu est philosophus in isto p̃mo. capitulis. 15. ⁊. 17.

¶ In ista questione sunt duo articuli. In p̃mo videdum est quo modo huiusmodi syllogismi valent in secunda figura. In secundo quo modo in tertia.

Quantum ad p̃mũ sciẽduꝫ est q̃ pbs de secũda figura videt posuisse tres ꝯnes. ¶ Prima est ista q̃ ex vna de inesse ⁊ alia de contingenti: si affirmatiua sit de inesse: nihil sequit in scõa figura. ¶ 2° est. q̃ si negatiua est inesse ⁊ vlis valet syll's. 3ª est. q̃ si negatiua ⁊ pticularis fuerint de iesse: aut ambe pticulares nõ valet syllogismus. p̃mam probauit. alias pbat.

Iurta hec fit p̃ma cõclusio cum pbo. q̃ in 3ª figura negatiua cõtingẽti ⁊ affirmatiua de'i esse nõ valet syll's. pbat. q̃ nõ seqt. oẽm hoiez cõtingit nõ esse album. ois asinus est albus. g̃ asinũ cõtingit ad vtrũlibet nõ eẽ hominẽ: q̃ asinus de necessitate nõ hõ. idẽ probauit p̃ma ratio ante oppositũ facta. Simil'r non sequit. E oẽm lunam cõtingit nõ lucere. ois infimus planeta lucet. g̃ infimum planetã contingit nõ esse lunam. Simil'r transponẽdo p̃missas ostendat nõ valere in camestres: ⁊ peos dez terminos in modis particularibus. ¶ Scõa cõclusio est ista: non valẽt syllogismi ab vna de inesse: ⁊ alia de contingenti formal'r: resto q̃ vniuersalis negatiua esset de inesse pꝫ in eisdem terminis. ponatur q̃ luna non luceat ⁊ arguatur sic. omnis luna nõ lucet. omnẽ infimum planetam cõtingit lucere. g̃ infimũ planetam possibile est nõ esse lunam. p̃misse sũt vere ⁊ conclusio falsa prout notum est. ⁊ si dicat q̃ hec conclusio est cõtra pbm. respondet q̃ nõ: q̃ pbs voluit illud q̃ dicetur in ꝯne sequẽte: ⁊ non formaliter valerẽt aliqui syllõ in hꝫ mixtione scõe figure. ¶ 3° ꝯ est. si vlis negatiua fuerit de inesse simpl'r semper est bona cõsequẽtia in secũda figura ex ista: ⁊ alia de contingẽti cuiuscũq; qualitatis fuerit alia. probat in festino ⁊ cesare. nã per conuersionẽ maioris de inesse simpl'r reducuntur ad F celarent ⁊ ad ferio de quibus dictũ est in p̃cedẽti questione cõsequẽtias eẽ bonas: ⁊ bene sequit. nullus hõ est rudiens. omnẽ asinũ vel aliquẽ asinũ cõtingit rudire. g̃ omnez asinũ vel aliquẽ asinũ possibile est nõ esse hominẽ. In camestres sic: q̃ sequit. oẽm asinũ ꝯtingit rudire. nullus homo est rudiens. ergo omnẽ hoiem possibile est nõ esse asinum. pbat. nam ex opposito ꝯclusionis cũ maiore sequit ꝯclusio repugnans necessitati minoris. da enim oppositum cõclusionis. aliquẽ hominẽ necesse est eẽ asinuꝫ: ⁊ arguat sic in darij. oẽm asinũ ꝯtingit rudire. aliquẽ hoiem necesse est esse asinum. igit aliquẽ hoiem ꝯtingit rudire. hec ꝯclusio nõ pót stare cum ista. nullus hõ est rudiens. supposito q̃ ipsa sit necessaria. nam si aliquẽ ꝯtingit rudire ponatur in esse q̃ aliquis hõ rudiat. sequitur q̃ ista est falsa. nullus homo rudit plegẽ ꝯtradictouarũ. ergo non erat necesse. ¶ 4ª ꝯ. si particularis negatiua fuerit de inesse simpliciter ẽt valet ꝯsequẽtia in hac figura. pbatur: q̃ optime seqt. oẽm equũ cõtingit hinnire. aliquis homo nõ hinnit. igit aliquẽ hoiem possibile est nõ esse equuꝫ. da oppositũ conclusionis. oẽm hominẽ necesse est esse equum. ⁊ arguatur sic in barbara. oẽm equũ ꝯtingit hinnire. oẽm hominem necesse est eẽ equũ ergo oẽꝫ hoiem ꝯtingit hinnire. hec cõclusio repugnat necessitati maioris. nam si omnẽ hominẽ cõtingit hinnire: ponat in esse q̃ iste homo hinniat p̃ quo minor verificabat: vel q̃ omnis homo hinniat. sequit q̃ minor esset falsa. aliquis homo nõ hinnit: ⁊ ex cõsequenti nõ esset necessaria: nec de inesse simpl'r. Unde patet q̃ tertia ꝯclusio Arist. ⁊ scõa nõ possunt saluari nisi per equiuocationẽ. nã si scõa debeat esse vera opꝫ q̃ intelligat de propõne negatiua de inesse simpl'r ⁊ de eadẽ ꝓpositione 3ª est falsa. 3ª aũt vera est de ꝓpositione de ineẽ cõmuni ⁊ de eadẽ scõa est falsa. ideo opꝫ si ambe debeãt eẽ vere q̃ secũda intelligat de ꝓpositione de inesse simpl'r: ⁊ tertia de ꝓpositione de inesse cõmuni. Hec de p̃mo.

Quantum ad 2m̃ sciẽdum est q̃ Aristo. de hac mixtione in 3ª figura. videt posuisse ꝯnes reducibiles ad has. ¶ Prima q̃ in omnibus modis tertie figure valẽt syllogismi ex vna de inesse ⁊ alia de contingẽti inferendo conclusionem de contingenti: sed nõ sequit conclusio de inesse. ¶ Scõa conclusio. q̃ directe valẽt syllogismi in ista figura ex vna de contingenti ⁊ alia de inesse: sicut ex ambabus de contingenti. ¶ Tertia q̃ ex ambabus particularibus nihil sequitur.

Quibus p̃missis fit p̃ma cõclusio hec. In modis in quibus maior est vniuersalis valẽt hmõi syllogismi maiore de ꝯtingẽti ⁊ minore de inesse. pꝫ: q̃ per cõuersionẽ minoris de inesse reducunt ad p̃mam figuraꝫ negatiui ad ferio: ⁊ affirmatiui ad darij. ¶ 2° ꝯclo est hec. hec mixtio maiore de ineẽ ⁊ mino-

re de cõtingenti de forma nõ tenet saltẽ in modis particularibus. vt nõ sequit. omne currẽs ẽ homo. ponatur q̃ fit ita. aliquod currẽs ꝓtingit esse asinuz. que vera est ꝓpter ampliationẽ. ergo aliquẽ asinũ ꝓtingit esse hoiem. Similiter in negatiuis. nullũ lucẽs super nr̃m hemisperium est luna. ponat q̃ fit ita. aliqõ lucens super nostrum hemisperium contingit esse infimũ planetã. ergo infimũ planetaz possibile est nõ esse lunã. conclusio est falsa p̃missis existentibus veris. ¶ 3ª ꝯ est. ex maiore de iesse simpliciter ⁊ minore de cõtingẽti: sequit cõclusio de ꝓtingenti pro possibili in bona ꝓsequentia: vt optime sequit. omnis hõ est animal. aliquẽ hominẽ contingit currere: vel omnem hominem ꝓtingit currere. ergo aliquod currẽs ꝓtingit esse animal da oppositũ cõclusionis. omne currens de necessitate nõ est aial. ⁊ omnis homo ẽ animal. ergo omnis homo de necessitate nõ est currens. discursus est in cesare: ⁊ conclusio repugnat minori que fuit. oẽm hoiem ꝓtingit currere. vel aliquẽ hoiem ꝓtingit currere. Eodem mõ probari possunt alij modi istius figure. ¶ 4ª ꝯ est. ex maiore particulari de ꝓtingenti ⁊ minore vli de inesse nõ valent syllogismi huius figure de forma: vt non sequit. aliqõ currens ꝓtingit esse asinũ. oẽ currens est homo. ponat q̃ fit ita. ergo aliquẽ hominẽ ꝓtingit esse asinũ. p̃misse eni sunt vere: cõclusio falsa vt notãdum est. Eodẽ mõ exemplificari põt de brocardo. ¶ Correlarie sequit q̃ conclusio Arist. p̃ma erat vera in modis in quibus maior est vlis: sed in illis in quibus maior est particularis non habet veritatẽ nisi ad sensum: q̃ iam postea dicet. ¶ 5ª ꝯ est. q̃ si mediũ in maiore particulari restringat ad supponẽdũ pro his que sunt. tũc hꝫ syllõ ex maiore de ꝓtingẽti ⁊ minore de inesse sunt boni. pz: qr optime sequit. aliqõ qõ est. c. ꝓtingit esse. a. oẽ qõ est. c. est. b. g̃ aliqõ qõ est. b. ꝓtingit eẽ. a. pbat p syll'm expositoriũ signato illo qõ est. c. ⁊ q̃ ꝓtingit esse. a. b. c. cõtingit eẽ. a. b. c. est. b. g̃ pz p minorẽ dicentẽ q̃ omne. c. est. b. ergo aliqõ. b. ꝓtingit esse. a. Consimili modo ꝓbaretur si maior fuerit particularis negatiua. ¶ 6ª ꝯclo est. ex maiore particulari de ꝓtingenti ⁊ minore de iesse simpl'r semper sequit ꝓclusio de ꝓtingenti pro possibili in bona ꝓsequentia. pz: qr bene sequit. aliqõ aial ꝓtingit currere. omne aial est substãtia. ergo aliquã substãtiã ꝓtingit currere. da oppositũ ꝓclusionis. ois substãtia de necessitate nõ currit. ⁊ arguit sic. ois substãtia de necessitate nõ currit: ⁊ oẽ aial est substãtia. ergo oẽ aial de necessitate nõ currit. que ꝯ videt repugnare maiori que fuit q̃ aliqõ aial ꝓtigit currere. Et breuiter veritas ꝓclusionis pz: qr minore existẽte de inesse simpl'r nunq̃z reperit instãtia ⁊c.

Ad rõnes. ¶ Ad p̃m dicit. q̃ est pro p̃ma ꝓcl'one. ¶ Ad 2ᵐ dicit. q̃ est pro 2ª: quia in illo syll'o illa de inesse est vt nũc. ¶ Ad ꝓfirmationem dicit. q̃ est pro p̃ma. ¶ Ad rõnes arguẽtes ꝯ tertiã figurã. Ad p̃mã ꝓcedit q̃ nõ seqt. ois luna est ifimus planeta. oẽm lunã ꝓtingit lucere. g̃ aliqõ lucẽs ꝓtingit ad vtrũlibet eẽ infimum planetã. ⁊ cã est: qr qñ maior est de inesse in hac mixtione: ⁊ minor de ꝓtingẽti. tũc ꝯ dz eẽ de cõtingẽti p̃ poli ⁊ nõ ad vtrũlibet: vt dcm̃ est in põne. ⁊ ideo deberet inferri. igit aliqõ lucens pole est eẽ lunã: ⁊ illa ꝯ ẽ vera. ¶ Ad 2ᵐ dz negando maiorẽ qõ falsum est: q̃ aliqõ lucẽs super nr̃m hemisperiũ ꝓtingit nõ esse lunã nisi ꝓtingit capiat p̃ possibili de quo nõ est ad pñs. concedit tñ qõ 2ª cõcludit. puta pro maiore de contingẽti in brocardo vel in disamis syllõ de forma nõ valẽt: ⁊ hoc est dcm̃ in 4ª ꝯne. Et posset patere de brocardo tali exẽplo. aliqõ lucẽs sup nos cõtingit nõ splẽdere. oẽ lucens sup nos est sol. ponat q̃ fit ita. g̃ solẽ contingit nõ splẽdere. vbi premisse sũt vere euidẽter. ⁊ ꝓclusio falsa de disamis exemplificatũ fuit in positione.

¶ Rõ post, oppo'm est p̃ p̃mis duab' ꝯnibus p̃mi articuli: ⁊ p̃ p̃ma ꝯne secundi articuli ⁊c.

¶ Quando autẽ hec propositionũ est necesse in esse vel non inesse. illa vero contingere significat ⁊c. Capitulo decimoquarto. n

Querit 45ª. Utrum in p̃ma figura valeat mixtio ex vna de ꝓtingenti ⁊ alia de necessario. ¶ Et arguit p̃mo q̃ non: quia nõ sequit in baralipton. oẽm deum contingit creare. ois oipotens de necessitate est deus. g̃ aliqõ creans de necessitate cõtingit esse oipotentẽ. p̃misse enim sũt vere ⁊ cõclusio falsa: eo q̃ sua ꝓtradictoria est vera. s. hec. omne creans de necessitate est oipotens.

In oppositum est philosophus in isto primo capitulo. 14º.

¶ In ista qõne erũt duo articuli. In p̃mo videnda sũt ꝓclusiones Ar̃. de ea. In scdo respõdebit ad qõnem.

Quantũ ad p̃mũ p̃mo est notandũ. q̃ ꝯnes Ar̃. de ista qõne p̃ñt reduci ad q̃tuor cõclusiones. ¶ Prima est. q̃ in p̃ma figura ex maiore de contingenti ⁊ minore de nẽcio: aut ex maiore de necessario affirmatiua ⁊ minore de cõtingẽti. sequit ꝯ de ꝓtingenti ⁊ nõ de inesse. ¶ 2ª est. ex maiore de nẽcio negatiua ⁊ minore de cõtingẽti: sequit ꝯ de contingẽti ⁊ non de inesse. ¶ 3ª ꝯ. in ista mixtione nũq̃z sequit ꝯ de nẽcio: ⁊ contingẽs capiendũ est sic p̃us. i. q̃ qñ maior est de cõtingenti cõtingẽs in ꝯne capit ad vtrũlibet. Sed qñ maior est de nẽcio contingẽs in ꝯne capit p̃ possibili. ¶ 4ª est. q̃ in hac figura maiore pticulari q̃liter cũq̃z se habeat minor: quecũq̃z ẽt fuerit de necessario vel de contingẽti nihil sequit. Hec de p̃. o

Quantũ ad 2ᵐ p̃mo est notandum. q̃ vlis negatiua de necessario cõuertit in terminis: vt oẽ. b. de nẽcitate nõ est. a. igit oẽ. a. de nẽcitate nõ est. b. pz ex p̃dictis. ¶ 2º est notandũ. q̃ subm respectu hꝫ nẽcium ampliat ad supponẽdũ pro eis que sũt: vel possunt esse. sicut respectu hꝫ cõtingit ⁊c. pz ex p̃dictis.

His p̃missis fit p̃ma ꝯ hec. ex maiore de contingẽti ⁊ minore de necessario in modis p̃me figure directe cõcludẽtib' valẽt syllõ iferẽdo ꝯnẽ de cõtingẽti ad vtrũ libet ⁊ sũt pfecti. pbat sic. affirmatiui tenẽt manifeste per dici de omni: ⁊ negatiui per dici de nullo. ergo sũt perfecti. ꝓsequẽtia tenet. añs põt declarari sic. nam seqt. oẽ. b. ꝓtingit esse. a. oẽ. c. vel aliqõ. c. de necessitate est. b. ergo oẽ. c. vel aliqõ. c. ꝓtingit esse. b. maior enim significat q̃ omne illud de quo ꝓtingit dici. b. dz. a. si g̃ de oi. c. de necessitate dicat. b. de oi. b. c. ꝓtingit dici. a. sub distributione inesse maioris directe capit sub in minore. Eodez modo declarari potest q̃ negatiui tenẽt per dici de nullo. ¶ 2ª ꝯ est. hꝫ mixtio indirecte ꝓcludendo nõ valet maiore de contingenti. pbat rõne facta ante oppo'm. nõ eni sequtur. oẽm deũ contingit creare. ois p̃ma causa de necessitate est deus. g̃ creãs cõtingit eẽ p̃mã cãm. p̃misse eni sũt vere ⁊ conclusio falsa: eo q̃ oẽ creans de necessitate est p̃ma cã. ¶ 3ª ꝯ est hec. ex maiore de nẽcio cuiuscũq̃z qualitatis ⁊ minore de cõtingẽti. sequit ꝯ de nẽcio similis qualitatis maiori: ⁊ est syll's perfectus. pbatur: qr affirmatiui tenent per dici de omni manifeste ⁊ negatiui p dici de nullo. igit syllogismi isti sũt pfecti. ꝓñtia tenet per p̃us dicta. añs declarat: qr optime seqt. oẽ. b. de necessitate est. a. oẽ. c. contingit esse. b. ergo omne. c. de necessitate est. a. maior enim significat q̃ oẽ illud quod est vel põt esse. b. de nẽcitate est a. ⁊ minor significat q̃ omne. c. cõtingit vel potest esse. b. ⁊ sic directe sub distributione maioris capit sub in minore. euidẽter eni sequit oẽ qõ est vel põt esse. b. de nẽcitate ẽ. a. ⁊ oẽ. c. contingit esse. b. ergo oẽ. c. de necessitate est. a. Eodem modo exẽplificari põt minore particulari: ⁊ consimili modo declarat q̃ modi negatiui tenẽt per dici de nullo. ¶ 4ª ꝯ. in hac mixtione maiore vli negatiua de necessario

A seqtur ꝛclusio neg^{a} de inesse. vt optime seqtur. omne. b. de necessitate nó est. a. ⁊ omne. c. ꝛtingit esse. b. ergo oē. c. nó est. a. da oppo^{m} ꝛnis. aliqd. c. est. a. ⁊ ꝑuertat maior in terminis. oē. b. de necessitate nó est. a. ergo omne. a. de necessitate nó est. b. ⁊ arguat sic oē. a. de necessitate nó est. b. ergo c. est. a. ergo aliqd. c. de nēcitate nó est. b. ⁊ ꝛ repugnat minori que fuit: ꝙ omne. c. ꝛtingit esse. b. quare p3 ꝙ primus syll'ꝰ fuit bonus: cū ex opposito ꝛnis ⁊ ꝑuersa maioris sequitur forma ⁊ oppo^{m} minoris. ꝛsimiliter exēplificaret si minor esset particularis. ¶ Ex hac ꝛne seqt correlarie vna cū ꝑcedēti ꝙ maiore vl̄i negatiua de nēcio ⁊ minore de cōtingenti sequunt tres ꝛnes. vna de nēcio: vt dicit ꝑcedens ꝛ. ⁊ alia de ꝛtingenti ꝓ possibili: vt dicit ꝑbꝰ in lra: qr illa ēt seqtur formaliter ad illaꝫ de nēcio sicut seqt omne. c. de necessitate nó est. a. igit oē. c. ꝛtingit. i. possibile est nó esse a. ⁊ neg^{a} de inesse: vt dicit ꝛ iaꝫ posita. ¶ Ex his apparere pōt quō ꝛnes ꝑbi hūt veritatē. est enim ꝑ^{a} pars ꝓme ꝛnis simpl'r vera ⁊ 2ª eiusdē similiter ⁊ ꝛ 2^{a}: sed 3ª est simpliciter falsa: qr ex maiore de nēcio in syllogismo pfecto seqt ꝛ de
B nēcio: vt dicit 3^{a} ꝛ. ¶ 4ª aūt est vera sicut due prime. ¶ Sꝫ diceret qs quō dicis tu ꝛnem ari. esse falsam? R^{o} sicut frequēter est rnsuꝫ: ꝙ cā falsitatis ꝛnis est diuersus modus loquendi de hoc modo necessariū apud grecos ⁊ apud nos. ⁊ ideo non est mirum ꝙ conclusio Aristo. apud modum loquendi grecorum fuit vera que apud modum loquendi nostrum non est vera. Hec de secundo.

Ad rationes Ad illam que est ante oppositꝫ dicitur. ꝙ est pro secunda cōclusione. Ad auctoritatem ꝑbi dr. ꝙ est ꝓ secūda ⁊ quarta conclusionibus. Et hec de questione. Questio. 46.

¶ Si autem hec quidem propositionum ex necessitate. illa vero contingere significat ⁊c. Capitulo decimosexto ⁊ decimooctauo.

C **Onsequēter** querit 46°. Utruꝫ valeat mixtio ex vna de necessario ⁊ alia de ꝛtingēti in 2^{a} ⁊ 3ª figuris. ¶ Et arguit primo ꝙ nó: qr non seqtur. oēm lunā ꝛtingit ad vtrūlibet nó lucere. omnis sol de nēcitate lucet. ergo oēm solem ꝛtingit ad vtrūlibet non esse lunā. ꝑmisse eni sunt vere ⁊ ꝛ falsa: qr solez nēce est nó esse lunā. ¶ 2° qr nó seqt in 3ª figura. oē qd̄ est lucens sup nr̄m hemisperiū de necessitate est sol. ponat enim ꝙ nihil luceat super nos nisi sol. aliquod lucens super nos contingit esse candelam. ergo candelam cōtingit esse solem. premisse enim sunt vere ⁊ conclusio falsa: vt notum est.

In oppositum est de intētione philosophi. capitulis. 16. ⁊. 18.

¶ In hac qōne erunt duo articuli. In ꝑ videbitur quo mō hec mixtio valet in 2^{a} figura. Et in 2° quo modo in 3^{a}.

D **Quantū** ad ꝑ^{m} est sciēdū ꝙ aristo. de hac mixtiōe in 2^{a} figura vr̄ posuisse ꝛclusiōes reducibiles ad quatuor. ¶ Prima est hec. in 2^{a} figura ex vniuersali negatiua de nēcio ⁊ alia de ꝛtingēti: seqtur ꝛ neg^{a} de cōtingēti ⁊ de inesse. ¶ 2^{a} est. ex affirmatiua de nēcio ⁊ neg^{a} de cōtingēti. nihil seqt. ¶ 3ª est. ex ꝑmissis eiusdē qualitatis negatiuis vl̄i de nēcio valet syll'ꝰ. ¶ 4^{a} ex premissis eiusdem qualitatis ambabus affirmatiuis non valet syllogismus.

Premissis igit ꝛnibus ari. pono ꝛnes rnsales ad istū articulū. qbus videbit quō ꝛnes Ari. hūt veritatē ⁊ quō nó. Quaꝫ ꝑ^{a} est hec. ex vl̄i negatiua de nēcio: ⁊ alia de ꝛtingēti vꝫ syll'ꝰ in 2ª figura inferēdo ꝛcl'onē negatiuā de possibili: inferēdo negatiuā de nēcio: ⁊ inferēdo negatiuā ō inesse. ꝑbat sic. seqt oē. b. de nēcitate nó est. a. oē. c. vel aliqd. c. ꝛtingit esse. a. g̃ oē. c. vel aliqd. c. de nēcitate nó est. b. pol'e est nó esse. b. ⁊ nó est. b. ꝓbat. nā per ꝑuersionē maioris in terminis reducit cesare ad celarēt. festino ad ferio. quare fil'r ex opposito cuiuscūq; istaꝫ ꝛne cū maiore seqt oppositū minoris. exēpla patēt intuēti. In camestres ꝑbatio dꝫ fieri ꝑ trāspōnē ꝑmissaꝫ ⁊ ꝑuersionez minoris ⁊ ꝛnis. ⁊ arguat sic. oē. b. ꝛtingit esse. a. oē. c. de nēcitate non est. a. g̃ oē. c. de nēcitate nō est. b. ꝑuertat enim minor. oē. c. de nēcitate non est. a. g̃ oē. a. de necessitate non est. c. ⁊ arguat sic omne. a. de nēcitate non est. c. oē. b. ꝛtingit esse. a. que fuit maior. igit oē. b. de necessitate nó est. c. In celarēt. ⁊ tūc ꝑuertat ꝛ seqtur ꝙ oē. c. de necessitate non est. b. q̃ fuit ꝛ ꝑ^{a} syllogismi ꝑmi. Sil'r ex opposito ꝛnis cū maiore seqt oppo^{m} minoris sicut prius. ¶ Correlarie seqt ꝑ^{m} ꝛnē ꝑbi esse verā: qr iuxta dicta nō solū seqt ꝛ de iesse ⁊ de ꝛtingēti ex tali dispōne ꝑmissaꝫ: imo ēt seqt ꝛ de nēcio. ¶ 2^{a} ꝛ est. ex neg^{a} de cōtingēti ⁊ affirm^{a} de nēcio in 2ª figura nō seqtur ꝛ de cōtingenti ad vtrūlibet. ꝓbat: qr cū tali dispōne ꝑmissarū qñq; stat ꝛ de nēcio. ergo ex ea nó seqtur ꝛ de cōtingenti ad vtrūlibet. ñtia tꝫ: qr ne cessariū nó est ꝛtingēs. añs pꝫ sic arguēdo. In cesare oēm lunā ꝛtingit non lucē. ois sol de necessitate lucet. ergo ois
F sol de necessitate nó est luna. pꝫ. cōclusio de nēcio stat cum dispōne ꝑmissaꝫ ꝑdicta ꝑ eosdē terminos declarari pōt in singulis alijs modis. añs ꝓpo^{m}. ¶ 3ª ꝛclusio est. ꝙ ex neg^{a} de ꝛtingēti ⁊ affirm^{a} de nēcio bñ seqtur ꝛ de ꝛtingēti ꝓ possibili in ista fig^{a}. ꝑbat: qr optime seqt. oē. b. ꝛtingit nó esse a. oē. c. de nēcitate est. a. g̃ oē. c. pol'e est nó esse. b. da opp^{m} ꝛnis. aliqd. c. de nēcitate nó est. b. ⁊ arguat sic in datisi. oē c. de necessitate est. a. que fuit minor. aliqd. c. de necessitate est. b. seqt ergo aliqd. b. de nēcitate est. a. discursus pꝫ ex ꝑdictis: ⁊ ꝛ repugnat maiori ꝑmi syll'i: que fuit ꝙ oē. b. ꝛtingit nó esse. a. In camestres ex opp^{o} ꝛnis cū maiore infert in darij oppo^{m} minoris. Sil'r in ꝑtib^{9} syllis. nā in festino ex opposito ꝛnis cū maiore infert in celarēt oppo^{m} minoris ꝑticularis de nēcio. fil'r in baroco. nā ex opposito ꝛnis cū maiore infert oppo^{m} minoris ꝑticularis negatiue de ꝛtingenti in barbara: exēpla patent intuenti correlarie. ꝙ 2^{a} ꝛ
E ꝑbi nó est vā: qr ipsa dicit ex tali dispōne ꝑmissaꝫ nihil sequi. Siqs voluerit glosare ꝑbm dicat ipsuꝫ itellexisse ꝛnē 2^{m}. ¶ 4ª ꝛclusio est. si loco affirmatiue de ꝛtingēti ponat neg^{a}: syll'i sunt boni sicut si ipsa eēt affir^{ua}. pꝫ. qr neg^{a} eqpollet affir^{ue}. ¶ Correlariū ꝑ^{m}. 3^{a} ꝛ ꝑbi est vera. pꝫ ꝑ 3^{am} ꝛnez.
¶ 2° seqt ꝙ ficut valēt syllogismi ex ambabus negatiuis de ꝛtingēti: ⁊ alia neg^{a} de nēcio. pꝫ itez ꝑ ꝛclusionē. ¶ 5ª conclusio. si in modis 2ª figure loco negatiue de ꝛtingēti ponatur affirmatiua de ꝛtingēti inferēdo ꝛnē eādē que ex neg^{a} inferebat sunt boni syll'i. pꝫ vt prius: qr affirmatiue eqpollent negatiue. vñ bñ seqt. oēm lunā ꝛtingit lucere. ois sol de nēcitate lucet. g̃ ois sol pōt nó esse luna. pꝫ: qr ꝑuertēdo maiorē in oppositā qualitatē est syll'ꝰ in cesare: qd̄ ꝓbatū est in 3ª ꝛne esse bonū. ¶ Correlariū ꝑ^{m}. aliq syll'i in 2ª figura valent ex ambabus affirmatiuis. pꝫ de syll'o iā facto ⁊ de ꝑtiib^{9}: ꝫ bñ aduertat ꝙ nó valent ad ꝛcludendū affir
D matiue: ꝫ solū negatiue. ⁊ tunc pꝫ cā q̃re valent: qr illa de ꝛtingēti affir^{ua} icludit negatiuā: vt pꝫ ex ꝑdictis. ¶ 2^{m} correlariū ꝛstat aliquē syll'm formal'r tenere vbi ex ambabus ꝑmissis affirmatiuis solū seqt ꝛclusio neg^{a}. pꝫ de syll'o predicto: ⁊ de alijs de qbus mētio fit in ꝛne. ¶ 3^{m} correlariū est 4ª ꝛclusio Arist. nó est vera. pꝫ: qr dicit ꝙ ex ambabus affirmatiuis nihil sequat: cuius oppositū dicit ꝛ. Sꝫ moderet dictū ꝑbi: ꝙ itellexit nó seq ꝛnē de ꝛtingēti ad vtrūlibet ex ambabus affirmatiuis. Hec de primo.

Quantū ad 2^{m} sciēdū est. ꝙ ꝛnes ꝑbi de hac mixtione in 3ª figura pñt reduci ad quatuor ꝑ^{a} in 3ª figura in modis affirmatiuis ex vna de ꝛtingenti ⁊ alia de nēcio seqtur ꝛclusio de ꝛtingenti. ¶ 2^{a} ex neg^{a} de ꝛtingenti ⁊ affirmatiua de nēcio seqt ꝛ de ꝛtingenti ꝓ ꝑbat illas duas: qr ꝑuersionez minoris reducitur ad ferio vel ad darij. vbi talis ꝛclusio seqtur ex tali dispōne ꝑmissa/ 4^{or} ꝛnes ꝑbi

3 rũ.z nota ꝓbationẽ nõ valere:qz nec affirmatiua de nẽcio
vz.minoz de ꝓtingẽti põt ꝓuerti in terio.de illis de nẽcio est
antea dictũ.de illis de ꝓtingẽti pz:qz nõ seqt.oẽz deũ ꝓtin
git creare.oẽm lunã ꝓtingit lucere.igit aliqõ creãs ꝓtigit
esse deũ.vel igit aliqõ lucẽs ꝓtingit esse lunã.añtia eni vã
fiunt:z ꝓñia sunt falsa:cũ nihil ꝓtingat esse deũ:neqz lunaz.
qcqd eni est deus vel põt esse de⁹:de nẽcitate est de⁹.Sil'r
qcqd est luna vel põt eẽ luna de nẽcitate est luna loquẽdo
nal'r.¶ 2ª ꝗ̃ꝑbi est.ex vli negª de nẽcio z alia de ꝓtingẽti
seqt ꝗ̃ negatiua de ꝓtingẽti z de iesse.¶ 4ª ꝓclusio.in hac
mixtione in 3ª figura nulla seqtur conclusio de necessario.

Quibus premissis ponunt ꝗ̃nes rñsales di
ctas ꝗ̃nes ꝑbi moderan
tes.Quaꝝ ꝑª est hec.in 3ª fig ex maiore de ꝓtingẽti z mi
nore de nẽcio:seqt ꝗ̃ de ꝓtingẽti.ꝑbat ꝑ syll'm expositoriũ
signato aliq̃ ꝑ q̃ supponit mediũ in modis vlib⁹:z aliquo
ꝑ quo vificat ꝑticularis ꝓpõ in modis ꝑti⁵⁹:vt si arguat
sic.oẽ.c.ꝓtingit esse.a.oẽ.c.vel aliqõ.c.de nẽcitate est.b.g
aliqõ.b.ꝓtingit esse.a.Signato eni ipso.c.qõ de nẽcitate
est.b.iuxta sensuz minoris arguat sic.b ꝓtingit esse.a.pz ꝑ
maiorẽ.b.c.de nẽcitate est.b.pz ꝑ casum.g aliqõ.b.ꝓtigit
R esse.a.sil'r ꝑbant modi negatiui.Itẽ in oib⁹ istis ex oppo
sito ꝗ̃nis cũ minore inferẽdo oppo⁷⁷ maioris in ꝑª figura.
¶ 2ª ꝗ̃ est.ex maiore de nẽcio z minore de cõtingẽti seqtur
in 3ª figura ꝓclusio de nẽcio:z ẽt de ꝓtingẽti ꝑ possibili tã
in affirmatiuis q̃z in negatiuis.tã in vlibus q̃z in ꝑti⁵⁹:z ꝑ
bat in affirmatiuis.seqtur enim oẽ.c.de nẽcitate est.a.oẽ
c.ꝓtingit esse.b.ergo aliqõ.b.de nẽcitate est.a.Da oppo⁷⁷
ꝗ̃nis.oẽ.b.põt nõ esse.a.seqt in celarẽt cũ minore opposi
tũ maioris.seqt eni oẽ.b.põt nõ esse.a.oẽ.c.ꝓtingit esse.b.
que fuit minoz.g oẽ.c.põt nõ esse.a.hec ꝓclusio repugnat
maiori q̃ fuit ꝓ oẽ.c.de nẽcitate est.a.Eodẽ mõ in disamis
ex opposito ꝗ̃nis cũ minore seqtur in celarẽt oppositũ ma
ioris:in datisi oppositũ maioris:in ferio z felapton.In bro
L cardo oppo⁷⁷ maioris.In barbara.In ferison oppo⁷⁷ ma
ioris in darij.¶ 3ª ꝗ̃.ex vli negatiua de nẽcio:z alia de cõ
tingẽti seqtur ꝓclusio negª de inesse.pz:qz bñ sequit.oẽ.c.
de nẽcitate nõ est.a.oẽ.c.ꝓtingit eẽ.b.vel aliqõ.c.cõtingit
esse.b.ergo aliqõ.b.nõ est.a.pz:qz ex opposito ꝓclusionis
cũ maiore infert in 2ª figura oppositũ minoris.da eniz op
positũ ꝓclusiõis:ꝓ oẽ.b.sit.a.z arguat sic.In cesare oẽ.c.
de nẽcitate nõ est.a.oẽ.b.est.a.ergo oẽ.b.ꝏ nẽcitate nõ est
c.ista ꝓclusio nõ vt stare cũ minore que fuit ꝓ oẽ.c.ꝓtigit
esse.b.vt arguat in camestres z melius sic.oẽ.b.est.a.que
fuit opposita ꝓclusiõis:z oẽ.c.de necessitate nõ est.a.que
fuit maioz.ergo oẽ.c.de nẽcitate nõ est.b.z hec est ꝓclusio
que directe repugnat minori:que fuit ꝓ oẽ.c.cõtingit esse
b.¶ Correlarie seqtur ꝓ ꝑme tres ꝓclusiones Ari.sunt
vere:sed 4ª in qua negat in hac mixtione seq aliquã ꝓclu
sionem de necessario est falsa:ꝑ ꝓclusionẽ 2ª⁷⁷ falsitas 4ª.ꝑ
primam z 3ª⁷⁷ veritas aliarum.Hec de secundo.

Ad rõnes ¶ Ad ꝑ⁷⁷ dr ꝓ est ꝑ 2ª ꝗ̃ne ꝑmi articu
li.¶ Ad 2⁷⁷ dr.ꝓ syll's nõ valet:qz subz
maioris est plus q̃z subm minoris.nã in maiori subm est b
totũ.ens qõ est lucẽs sup nos:z in minore solũ est ly lucẽs
M sup nos:z sic male capit mediũ.¶ Rõ post oppo⁷⁷ est pro
cõclusionibus affirmatiuis positis in ꝑ z 2° articulis.z sic
est finis questionuz de omni mixtione. Questio.47.

¶ Questio mota est ꝓñter sup eisdem capitis de mixtione.

Onsequẽter querit 47°.Utrũ va
leant syll'i ex alijs pro
positionibus modalibus de qbus ari.nõ facit
mẽtionẽ verbi gra.ex ꝓpõnibus modificatis
bis modis veꝝ.falsum.scitũ.creditum.opina
tuz.dubitatũ.sicut valẽt ex ꝓpõnibus de nẽcio vel de pos
sibili.¶ Et arguit primo ꝓ nõ:qz si ex talibus valerẽt syl
logismi sequeretur ꝓ Aristo.diminute tractasset de syllis.
ꝓñis nõ est credendũ:z ꝓñia tz:qz modus syllogizandi ex N
illis nõ ostẽdebat:ꝓ tñ debuisset fecisse si cõplete de singu
lis determinasset sicut voluit determinare.

In oppositũ arguit.respectu taliũ põt reperiri
dici de omni z dici de nullo ita bñ
sicut respectu aliorũ.g syll'i sunt equal'r boni ex ipsis sicut
ex illis de nẽcio.ꝓñia tz.z añs pz:qz ita bene dr oẽm ho
minem scio currere:sicut oẽm hominem necesse est curre
re:z ita bene est dici de omni in vna sicut in alia.

¶ In questione Primo premittenda sunt notabilia.Secun
do respondendum est ad questionem.

Quantũ ad ꝑ⁷⁷ ꝑ est notãdũ.ꝓ ois modus verifica
bilis de tota ꝓpõne inãztuz ꝓpõ dr facere De syllo
ꝓpõnẽ modalem sicut isti affirmatũ.negatũ.scitũ.creditũ. gismis ꝏ
dubitatũ.z ꝓsimiles.¶ 2° est notandũ.ꝓ aliq̃ istoꝝ sunt q modali
faciũt solũ modales cõpositas vt veꝝ.falsum.affirmatuz. bus.
negatũ.nunq̃z enizꝝ dicimus in sensu diuiso.soz.vere currit:
vel soz.false currit:z b put ly vere z false determinant co
pulam.Similiter nec dicimus. soz.affirmatiue:vel soz.ne
gatiue currit:sed semp in cõposito:vt hoiem currere est ve O
rum.hoiem esse asinũ est falsum.aliq̃ istoꝝ ꝑñt facere z ꝑ
positionẽ diuisam z cõpositam:vt hec est cõposita.scio ho
minem esse aial.dubito regem sedere.z hec diuisa.hoiem
scio esse aial:vel regem dubito sedere.vbi modus mediat
inter partes dicti.¶ 3° est notãdũ.scia vli aliqs scit esse ho
minẽ.z idẽ cognitiõe ꝑticulari credit eũ esse hoiem.decla
rat posito ꝓ sortẽ a remotis idutũ pelle asinina videas:sic
ꝓ ipsum credis esse asinũ.hoc est bñ possibile:quo stante
arguit sic.hoc scia vli scis esse hoiem.ꝑbatio.oẽm hoiem
scia vli scis esse hoiem.puta in sciẽdo istã.omne risibile est
homo.hoc est homo ꝑ casum.ergo hoc scis esse hoiem:z
ꝓ tu idẽ credis nõ esse hoiem.patet ꝓ tu credis ipsuz esse
asinũ per casum.ex ꝓñti credis ipsum non esse hominem:
cum scias nullum asinũ esse hominem.Hec de primo.

Quantũ ad 2⁷⁷ sit ꝑª ꝓclusio hec.Ex ꝓpõnibus cõpo P
sitis de vero disponẽdo dicta ꝓm bonũ mo
dum z figurã ꝓstantia ꝓpõnis ꝑ qua supponit dictũ ꝓclu
sionis seqtur ꝓclusio cõposita de vero:vt bñ seqtur.veruz
est oẽm hoiem esse aial.z veꝝ est omne risibile esse hoiez:
z hec ꝓpõ.oẽ risibile est aial est.ergo veꝝ est oẽ risibile eẽ
aial:z pz qõ sequeret ꝑ regulam ꝑbi 2° huius.ex veris nõ
seqtur nisi veꝝ:cũ igitur ꝑmisse sint vere ꝓclusio erit vera.
¶ 2ª ꝓclusio.ꝓpõnes cõposite de falso sic regulate nõ infe
rũt cõclusionẽ cõpositã de falso.pz ꝑ 2⁷⁷ ꝑtẽtem syll'oꝝ.nã
esto ꝓ ꝑmisse sint false ꝓclusio põt esse vã.¶ 3ª ꝓclusio est
ꝓpõnes cõposite de falso capiẽdo dicta ꝏdictoria ipsi⁹ de
inesse ex qbus dictis esse veris.seqtur ꝓclusionẽ esse verã:
inferũt ꝓclusionẽ de falso esse cõpositã cũ ꝓstantia ꝓposi
tionis:pro qua sumit eius dictũ:vt bñ seqtur.aliquẽ homi
nẽ non esse aial est falsum:z aliqõ risibile nõ esse hoiez est
falsuz:z hec ꝓpositio aliqõ risibile nõ est animal est.ergo
aliqõ risibile nõ esse aial est falsuz.Ratio:qz exquõ illa di
cta sunt falsa sua ꝏdictoria sunt vera:z illa inferũt ꝓclusio
nem.puta.oẽm hoiem esse aial esse verã.quare seqtur ꝏdi Q
ctoriũ eius esse falsum.¶ 4ª ꝓclusio.syll'i ex ꝑmissis cõpo
sitis de scito.opinato.credito.dubitato nõ valẽt sicut ex il
lis de nẽcio.pz:qz nõ seqtur.scio oẽ aial esse subam:z scio
oẽm hoiem esse aial.ergo scio oẽm hoiem esse subam.Rõ
est:qz ego possuz scire maiorẽ z minorẽ:z nõ disponere ip
sas in mõ z in figura.z tũc ꝑ eas nõ sciã ꝓclusionẽ:aut si
disponã in mõ z in figura possum dubitare de ꝓñtia:z tũc
itez ꝑ eas nõ sciã ꝓclusionẽ.¶ Et si dicat ꝓ ꝑbs dicit ꝑ
post⁷⁷.ꝓ lz maior ꝓpõ prius sciat ꝓclusionem:tñ minor scit
simul tꝑ cũ ꝓclusione.igit vt velle ꝓ scita maiore z mino In ꝑbe
re scitur ꝓclusio.¶ Rñdeo ꝓ ꝑbs voluit ꝓ scita maiore z mio.
minorẽ:z eis dispositis in mõ z in figura sic ꝓ inferant cõ
clusionez:z scito ꝓ cõclusio sit bona simul scit ꝓclusio:sed

A hoc nō est ꝗ dicta.nihil enim ꝓhibet vtrāq; eaꝝ scirir:z sic non esse dispositas.¶5ª ꝛclusio.ad p̄missas cōpositas de scito sequtur cōclusio de inesse vt optime sequtur.scio oē animal esse subam.z scio oēm hoiez esse animal.ergo ois homo est suba.Ratio est:qz prime due nō sciunt nisi sint vere primo postᵒʳ.z si sint vere:sequtur ex eis ꝛclusio dicta.¶6ª ꝛclusio.in prima figura ex maiore de modali diuisa z minore de inesse semp sequtur ꝛclusio modalis diuisa:restringendo tñ subm ꝛclusionis ad supponēdū solu3 ꝓ eis que sunt sicut sumit in minore:vt bñ sequitur.oē.b.opinor esse a.in terminis significatis.oēm hoiez opinor hre duas aures.omne risibile est hō.ergo omne qō est risibile opinor hre duas aures.sylli enim tenēt manifeste ꝓ dici de omni sicut pz intuēti:z negatiui si fierēt manifeste tenerēt ꝓ dici de nullo.¶7ª ꝛclusio.si minor de istis modis fuerit modalis diuisa:nō opz syllogismum valere:vt non sequtur.oēm hoiem scio esse risibile.aliquē asinū opinor esse hoiem.ergo aliquē asinū scio esse risibile.stat enim in casu p̄missas esse vas:z tñ ꝛclusio est manifeste falsa.¶Casus pōt eē talis:ꝙ asinus videat de nocte stans sup pedes posteriores. B z indutus sit vestibus hois:sic ꝙ a remotis mihi appeat homo.tūc maior est vera:qz oēm hominē scio eē risibile in sciēdo istā ꝓpōnē.ois homo est risibilis.minor est ēt vera: ꝙ asinū opinor eē hominē ꝓ casu3.similr non sequtur.oēm hominē opinor currere.ponat ꝙ fit ita.asinum opinor eē hominē in eodē casu.igitur asinu3 opinor currere.p̄misse sunt vere:z stat ꝛclusionē simplr esse falsam:qz stat ꝙ nihil aduertam ad asinū.puta ꝙ ad contētum asini nullam habeo intētionē.¶8ª conclusio est in 2ª figura.si vna p̄missarum fuerit de modo negato z alia de eodē affirmato sequitur cōclusio de ineē sicut sequtur.nullum asinu3 opinor currere.omnē hominē opinor currere.ergo nullus homo est asinus.da oppositum cōclusionis cum maiore.inferat opositum minoris in ferio.arguatur enim sic.asinū opinor C currere:que fuit maior.aliqs homo est asinus:que est opposita cōclusionis.igitur aliquē hominē non opinor currere.ecce ꝗdictorium minoris que fuit ꝙ omnē hominē opinor currere.¶Ultima cōclusio.ex maiore vñ modali: z minore de inesse seqt in 3ª figura ꝛclusio modalis vt optime sequtur.omnē hominē scio posse ridere.ois hō est aial. ergo aliqō aial scio posse ridere.reducit eni ꝓ ꝛversione3 minoris ad pmam figurā.¶Eodē mō dicat de alijs.Notabiliter dr maiore vñ:qz si maior eēt pticularis pp ampliationē sylli nō valeret sicut nō sequtur.aliqō lucēs sup nostru3 hemisperiū scio posse nō lucere.oē lucēs sup nostrū hemisperiū est sol.igit solē scio non lucere.ponat enim ꝙ nihil luceat sup nostrū hemisperiū nisi sol.tūc p̄misse sunt ve z ꝛclusio falsa.est eni minor va ex casu:z maior vera pp ampliationē:qz aliqd qō pōt esse lucēs sup nrm hemisperiu3 scio posse non lucere.vt scio.cognosco:z alia hmōi verba D sunt ampliatiua.Plurime hmōi ꝗnes pñt poni q̄ bis mediatib⁹ facilr pñt cognosci.z iō ꝛtētor in predictis.

Ad rōnes. ¶Ad primā dr.ꝙ aristo.sufficiēter de istis determinauit:eo ꝙ regulas tradidit quibus sciri pōt qñ hmōi sylli sunt boni z qñ non:z iō nō est diminutus.¶Rō post oppositū est ꝓ ꝛclusionibus affirmatiuis.Nec de questione. Questio.48.

¶Manifestum qm̄ oēm sylm necesse fieri per aliquā harū figuraꝝ.Capitulo decimonono.

Onsequēter querit 48ª. Utrū,ois sylls est in aliqua triū figuraꝝ.¶Et arguit primo ꝙ nō aucte Galeni ponētis 4ᵐ figurā.z pbat rōne sic.tot sunt figure quot sunt dispōnes medij:sed dispōnes medij sunt quatuor.ergo q̄tuor sunt figure.maior pz:qz figure distiguunt ꝓordinationes medij.minor patet:qz vel medius subijcitur in vtraq;:z sic est vna.vel predicatur in E vtraq;:z sic est alia.vel subijcitur in maiore:z predicat in minore:z sic est 3ª.vel p̄dicat in maiore:z subijcit in minore z est 4ª.¶2° sic.aliq sunt sylli ex hypothesi:z aliqui ad impossi:z illi nō fiunt in aliqua triū figuraꝝ.ergo non ois sylls fit in aliqua triū figuraꝝ.ꝛñia tz.maior manifesta est. minor pz ꝓ phm p̄ huius capl 29°.vbi ꝗ exp̄sse ponit.¶3° sic.fm phm iste sylls est bonus.cuiuscūq; est disciplina il lud est genus.boni est disciplina.ergo bonu3 est genus:z iste non fit in aliqua triū figuraꝝ.ergo 2c̄.ꝛñia tz.maior rōnis pz primo huius capl preallegato.minor declaratur: qz ista argumētatio cōstat ex q̄tuor teris bis.s. disciplina. genus.bonū:z illud.mō bonus sylls non dz ꝛstare nisi ex tribus teris si fiat in aliqua triū figuraꝝ:put patet primo huius capl 21°.¶4° sic.phs reputat bonū sylm.cui nulli iest.b.oi iest.a.z nullu3.c.est.b.g oē.c.est.a.z nō fit in aliq triū figuraꝝ.g 2c̄.ꝛñia tz.maior rōnis pz 2° huius capl 3°. minor pz:qz in nulla figura ex minore negatiua sequtur cōclusio affirmatiua.¶5° sic.phs reputat sylm ex oppositis bonū 2° huius capl 6°.z ipse nō fit in aliqua triū figurarū. F igit 2c̄.ꝛñia tz z minor pz:qz cū oporteat premissas opposita vtroq; termino participare:in tali sylo solum sunt duo termini.mō sylls non ꝛstat ex duobus teris:vt prius dictū est.¶6° sic.bonus fit sylls ex terminis infinitis:z talis in aliqua triū figuraꝝ.igit 2c̄.ꝛñia tz.maior pz:qz bñ sequtur.nullū non risibile est hō.nullus asinus est risibilis. ergo nullus asinus est hō.vbi mediū est terminus ifinitᵒ. minor pz:qz in tali sylo sunt quatuor termini.s.asinus.homo.risibilis.z nō risibile.mō quatuor termini nō cōponūt sylm alicuius figure.¶7° sic.multi sunt sylli hypothetici q non fiunt in aliqua trium figurarū.igitur 2c̄.ꝛñia tz z maior rōnis pz:qz optime sequtur.si.a.est.b.est:sed.a.est. ergo.b.est.Similr sequtur:si.a.est.b.est:sed nullum.b.est. ergo nullum.a.est.Similiter seqt.a.est:vel.b.est:z nullū b.est.g.a.est.vñ isti tres sylli sunt hypothetici z boni.minor pz:qz tales nō regulant fm exigentiā alicuius figure. 5 ¶8° multi sylli sunt cathegorici q in nulla figuraꝝ predictaꝝ pñt reponi.igit plures sunt sylli q non fiūt in aliqua triū figuraꝝ.ꝛñia tz.añs declarat.ꝙ de isto sylo.ois hō est rōnalis vel irrōnalis:sed nullus homo est irrōnalis.ergo ois rōnalis.q est bonus sylls:z tñ nō vr ad quā figurā possit reduci.2° iste est bonus sylls.sortes videt oē equū. brunellus est equus.ergo sor.videt brunellū:tñ non vr ad quā figurā reducat:qz si reducat ad aliquā erit ad 2ᵐ:ad quā tñ nō pōt reduci:eo ꝙ sylls est ex ambabus affirmatiuis:ex qbus nihil seqt in 2ª figura.3° iste est bonus sylls. aliqō.c.est oē.a.z aliqō.b.est.a.ergo.b.est.c.z tñ nō reducitur ad aliquā figurā eadē rōne qua prius.4° iste est bonus sylls.oēm equū videt homo.brunellus est equus.ergo brunellū videt hō:z tñ nō reducit ad aliquā figuraru3 nisi ad primā:z ad istā nō pōt reduci:eo ꝙ sic homo rectᵒ H est subm maioris:cū obliquus nō possit esse subm propositionis:z non est predicatum minoris:vt notum est.

In oppositum est philosophus primo huius capitulo.13°.

¶In questione ista erunt duo articuli.In primo videndu3 de quo in primo argumento.s.an fit ponēda 4ª figura.In secundo respondebitur ad questionem.

Quantū ad pm primo est notandū.ꝙ Galenus exce dens semel limites sue scie.volens falcem suā in messem alienā mittere posuit quatuor figuras:rōne pᵒ añ oppositū facta motus z coactus.¶2° est notādū.ꝙ hmōi quarte figure fz ponētes eā ꝛdōnes sunt hec.ꝙ medius p̄dicet in maiore z subijciat in minore.2° ꝙ indirecte ꝛcludatur:qz directe ꝛcludēdo nō vz.3° ꝙ non differat a prima nisi in transpositione p̄missarū.¶3° est notandū.ꝙ quācūq; ꝛclusionū 4ª figura infert eādē pᵒ figura ex eisdē

Galenᵒ posuit 4ᵃᵐ figuras.

premissis transpositis infert multo euidentius ⁊ clarius: eo q̃ sylli prime figure perfecti sunt de se. quarte aũt imperfecti: ⁊ habent perfici per primam figuram.

His premissis sit p̃ᵃ conclusio hec. Quartã figurã ponere, est scientijs priũ ⁊ penitus superfluũ: ⁊ a mõ arguẽdi euidẽti impeditiuũ. pbat sic. oñdere modũ arguẽdi ex duabus p̃missis inferentis conclusionẽ minus apparẽter. vbi alius modus hr̃ inferẽdi eandem ex eisdẽ p̃missis magis euidẽs ⁊ apparẽs est scientijs priũ ⁊ impeditiuũ superfluũ a conueniẽti mõ arguẽdi: sed hoc mõ est de 4ª figura quo ad oẽs suos syllos. ergo ⁊c. maior declarat: qꝛ hñ repugnat seu priat scientie: que aliquã cõclusionẽ ex eisdẽ premissis euidẽtius põt inferre: ⁊ eas nõ infert nisi obscuro modo. Silr modus est superfluus ex quo alius hr̃ arguendi ex eisdẽ p̃missis magis clarus: ⁊ ex eadem patet. q̃ modus iste impedit a mõ arguẽdi perfectiore: eo q̃ ille premisse illã conclusionẽ in mõ perfectiore inferũt: tñ ille nõ ponit. maior patet. patet. 3ᵐ notabile ⁊ 2ᵐ: qꝛ qñcũq̃ syll̃s infert figura 4ª eodẽ modo multo clarius trãspositis premissis facit figura prima. ¶ 2ª conclusio. 4ª figura non est ponẽda.

k patet per precedentem: qꝛ eã ponere repugnat scientijs ⁊ a mõ conueniẽti arguẽdi impedit idoneo. ¶ 3ª cõclo. oẽs sylli quarte figure debent cõputari inter syllogismos prime figure. patet. qꝛ non differt a p̃ᵃ nisi in trãspositione premissarum: ⁊ inq̃tum in prima ponunt euidentius inferunt syllogismi illi suas conclusiones: vt patet ex notabilibus.

De syllogism] cathegoricis ⁊ hypothetic̃is.

Quantũ ad 2ᵐ est p̃ notãdũ q̃ aliq̃ sunt sylli cathegorici: ⁊ dicuntur illi quorũ ambe premisse sunt cathegorice. alij sunt hypothetici: ⁊ vocant illi. quorũ maior est hypothetica: ⁊ isti principales sunt tres. primus est arguendo a tota cõdonali cum põne añtis ad positionẽ cõnsis. secõs est arguendo a tota cõditionali cum cõdictorio cõnsis ad cõdictoriũ añtis. tertius est arguẽdo a tota

l disiũctiua cũ cõdictorio vniꝰ ptis ad alterã ptẽ. i. ad ptẽ nõ destructã ipsius. exẽpla querant in penultima rõne añ opositũ. ⁊ illa magis patẽt in tractatu cõnsiarũ. Auctas aũt Ari. intelligẽda est de syllis cathegoricis. ¶ 2º est notãdũ. q̃ sylli cathegorici aliq̃ sunt ex terminis finitis. aliq̃ ex terminis infinitis. exẽpla patẽt in rõnibus añ oppoᵐ factis. Itẽ sylli cathegorici. aliq̃ sunt ostensiui: ⁊ dicũt illi q̃ directe inferũt cõnem suã in modo ⁊ in figura conueniẽtibus ibidẽ fistẽdo siue h̃ fit ex veris siue ex falsis: ⁊ hoc large capiendo syll'm ostẽsiuũ. alij dicũt syllis ostensiui stricte illi q̃ pbãt conclusionẽ sic immediate illatã ⁊ nõ solũ inferũt: ⁊ isto mõ nõ capit pbs syll'm ostẽsiuũ p̃mo huius. Alij sunt sylli ad impoſe: ⁊ dicũt illi q̃ ex opposito false cõnes pbãde cũ vno manifeste vero inferũt vnũ manifeste falsum. ⁊ tũc ex falsitate cõnis inferũt falsitatẽ premisse: quẽ cõdicit cõni pbãde. ¶ Ex quo cõnter inferunt cõnem probandã esse verã. Alij sunt syllogismi p̃ trãsumptionẽ ⁊ vocant q̃ñ qs transfert se a conclusione pbanda principali ad aliã: ⁊ istã infert syllogistice ⁊ admissione rñdentis. vt si qs vellet pbare q̃ contrario nõ est eadem disciplina: ⁊ trãsferret se. q̃ si probaret priũ nõ esse eandẽ potestatẽ hr̃et ppositũ: ⁊ tũc argue-

m ret. nullius sanatiui ⁊ egrotatiui est eadẽ potestas. sanus ⁊ egrũ sunt pria. ergo prior nõ est eadẽ potestas. ⁊ vltra. igitur ipsor nõ est eadem disciplina. ecce syll'm ex transumptione. ambo enim vocantur ex hypothesi. i. ex suppositione: qꝛ pcedunt ex suppõne admissa a rñdente. alia a terminis ⁊ premissis positis in ipso principali syll'o. ¶ 3º est notandũ. q̃ aliq̃ sunt syllogismi q̃ regulantur p̃ totũ subm ad totũ predicatũ maioris captũ pro medio. Alij sunt qui nõ regulant nisi p̃ partem subiecti: aut predicati distributam. exẽplus sicut iste syll's. sor. videt oẽm equũ. brunellus est equus. ergo sor. videt brunellum. q̃ solum regulat per hũc terminũ equũ distributũ in maiore a parte predicati. ¶ 4º est notandũ. q̃ syll'm esse in aliqua triũ figurarũ põt

intelligi dupl'r. Uno mõ ppie: ⁊ sic q̃libet syllogismus q̃ n immediate per subiectionem ad pbationem medij in aliqua earũ reponit determinate: dr̃ esse in aliqua ipsarum. Alio mõ reductiue: ⁊ sic sunt syllogismi q̃ nõ manifeste p ordinationẽ medij in aliqua ipsarum reponuntur: ⁊ ad aliquam ipsarum consueuerunt reduci.

His premissis sit p̃ᵃ 2ª hec. Ois syll's cathegoricus cõpositus ex terminis finitis rectis ⁊ simplicib̃ est imediate seu ppie in aliq̃ triũ figurarũ. pbat sic. nã omni tali syll'o oꝛ esse cõnexionẽ extremitatum cũ medio: ⁊ ista cõnexio ex quo termini sunt recti ⁊ simplices nõ põt esse nisi altero triũ modoꝝ. p̃mo q̃ terminus in quo fit cõnexio extremitatũ subijciat in vna: ⁊ predicet in alia: ⁊ sic est p̃ᵃ figura. 2º q̃ predicet in vtraq̃: ⁊ sic est scõa. 3º q̃ subijciat in vtraq̃: ⁊ sic est 3ª. igitur ois hmõi syll's est in aliqua triũ figuraꝝ ppie ⁊ imediate. ¶ 2ª conclusio. syll's finit ex medio variato penes finitũ ⁊ infinitũ: ⁊ nõ oꝛ ipsum esse ppie in aliqua triuꝛ figuraꝝ. p̃: qꝛ p̃m veritatẽ in ipso sunt quatuor termini sicut arguit vna rõ facta añ oppositũ. nã si arguat. nullum nõ. b. est. a. nullus. c. o est. b. ergo nullũ. c. est. a. stat q̃ p̃ter extremitates sunt isti duo termini non. b. ⁊ b. quare ex quatuor terminis vr̃ cõponi: ⁊ ex añti in nulla figurarum propie debet reponi. ¶ 3ª cõclo. si syll's regulet penes partes subiecti: aut predicati maioris distributam: non oꝛ q̃ sit propie in aliqua triũ figuraꝝ. p̃: qꝛ figure ppie distinguunt penes totale subm: aut predicatũ maioris. modo p̃ casum syllogismi tales nõ regulant nisi penes ptẽ subti aut p̃dicati. ¶ Ultima conclusio est. ois syll's cathegoricus reductiue: aut ppie in aliqua triũ figuraꝝ oꝛ reponi. ista 2ª p̃: qꝛ de nullo apparet instantia: sed apparebit soluẽdo rõnes. Hec de scõo.

Ad rationes. ¶ Ad p̃ᵐ ad auctes Galeni negat ipsa. nõ est eni tante auctis: vt in logica: aut in phia sibi plus q̃ Aristoteli credat. Ad rõnem quã posset p̃ se hr̃e conceditur maior: q̃ tot sunt sylli seu modi syll'oꝝ: quot sunt variatiões medij: saltẽ tales q̃ reputãtur distincte specie: ⁊ negat q̃ tales sunt quatuor. Et ad p̃ p

bationẽ dr̃. q̃ mediũ subm in maiore ⁊ predicatũ in minore. ⁊ ecõtra predicatũ in maiore ⁊ subm in minore cõputãtur in vna ordinatiõe medij: eo q̃ nõ distinguunt iste ordinationes nisi per transpõnem premissarum, specialiter: qꝛ oꝛ tales. dispõnes eandem cõclusionem cõcludere: immõ figura Gale. nullã cõclonẽ directe concludit: sicut patet ex dictis in p̃ᵃ articulo: ⁊ ideo sua ratio nõ cõcludit. ¶ Ad 2ᵐ dr̃. q̃ pbs in illo p̃ᵃ de syllogismis ex hypothesi ad ipoſe sibijpsi vr̃ cõdicere. naꝝ in capl'o 25º. dicit oẽs eos esse in aliqua triuꝝ figurarũ. ⁊ in capl'o 29º dicit q̃ nõ sunt in aliqua eaꝝ. pro cuius concordantia est aduertendũ q̃ in huiusmodi syllogismis est duplex pcessus. vnus est ad conclusionem quã immediate infert syllogistice: ⁊ quo ad istuꝝ pcessum loqtur pbs in capl'o 25º. qꝛ sine dubio quelibet talis est syllogismus ostensiuus. ⁊ sic fit in aliqua triũ figurarũ q̃libet ipsorũ: ⁊ isto modo negãda est minor rõnis. ¶ Alius est pcessus ad conclusionẽ quã hmõi syllogismi vltimate ⁊ eminentiatice inferunt: ⁊ quo ad hoc nõ fiunt in aliqua trium figuraꝝ: qꝛ illã conclusionẽ nõ inferũt syllogistice: ⁊ sic intelligẽda est auctas pbi allegata ex capl'o 29º. ¶ Ad 3ᵐ conceditur. q̃ ille syll's est bonus. cuiuscũq̃ est disciplina illud est genus ⁊c. ⁊ vltra dr̃: q̃ ꝛ imediate ⁊ propie in nulla triũ figuraꝝ reponat: qꝛ nõ totũ subm maioris distribuitur: tñ reducitur ad primã figuram per hunc modum. omne ens de quo habetur disciplina est genus. bonũ est ens de quo habet disciplina. ergo bonum est genus. etiã nõ oꝛ oẽm syll'm esse ppie in aliqua triũ figuraꝝ: sed sufficit q̃ reductiue: sicut pꝛ ex predictis. ¶ Ad 4ᵐ dr̃. q̃ p̃m veritatem iste syll's nõ valet. cui nulli inest. b. ⁊c. quõ aũt pbs debet glosari videat in 2º huius in. q. ppria. ¶ Ad 5ᵐ cõcedit,

A q̃ syll's ex oppositis est bonus: ⁊ negat q̃ nõ fit in aliqua triũ figurarũ. Ad pbõnẽ dr: q̃ lz in premissis oppositis nõ sunt nisi duo termini specie differẽtes: tñ vn° eorũ supplet locũ duorũ: ⁊ fiũt tres. puta ille q cõpõit in ñne. ¶ Ad 6ᵐ dr. q̃ syll's de terminis infinitis est bonus: ⁊ lz ppie nõ sit in aliqua trium figurarum: reductiue tamen est in aliqua earum: vt ille de quo arguitur in prima. ⁊ hoc sufficit. de hoc magis videbit in vna qõne sequẽte. ¶ Ad 7ᵐ dr q̃ arguit p primo notabili scdi articuli. pbs locutus est de figuris cathegoricis. ¶ Ad 8ᵐ negat añs. Ad pbõnẽ primã pot vno mõ negari q̃ iste sit bonus syll's: cathegoricus saltẽ. omis homo est rõnalis vel irrõnalis: ⁊ nullus hõ est irrationalis. ergo omis homo est rõnalis. Et rõ est: qr non est ñnexio extremitatũ cũ medio: qr plus est ly hõ: qd̃ bis capitur in premissis: ⁊ tñ ponit in ñne. ⁊ si dicat est ñfitia formalis in qua qbusdã positis aliud sequitur. ergo est syllogistica. pot dici q̃ syllogistica est nõ tñ cathegoricè: sz hypothetice. nã reductũ ad syll'z: quo arguit a disiũctiua cũ destructione vnius partis ad alterã partẽ: sicut talis syll's est
B bonus. sic est syll's ab affirmatione disiũcti: ⁊ negatiõe vli vnius partis. Ad affirmationez alterius ptis vno mõ pot dici q̃ sit syll's hypothetic̃us. Alio° negari posset: q̃ esset syll's: lz quedã sit bona ñfa ⁊ forma: ⁊ ñfr negãdũ esset q̃ ei ñueniret diffõ syllõ: qr illa particula sibi nõ ñueniret. est oro in qua qbusdã positis debite annexis in medio aliud sequitur: qr in ipso nõ est debita medij ñnexio. 3° ⁊ cõplexius dr: q̃ maior eqpollet huic disiũctiue: vel saltẽ eqpollet. omis homo est rõnalis: vel aliqs hõ est irrationalis. ⁊ ergo syll's ex ea est sicut ex ista disiũctiua. ⁊ iõ est bonus syll's hypothetic̃us: sed nõ cathegoricus. ¶ Ad 2ᵐ pbõnẽ dr. q̃ iste syll's. sortes videt omẽ equũ cc̃. reducit ad primã figuraz p hũc modũ. omis equus vr a sorte. brunellus est equus. ergo brunellus vr a sorte: lz ppe in nulla figuraz sit. ¶ Ad 3ᵐ pbõnẽ dr sil'r q̃ reducit sic. omẽ. a. est. c. aliqd̃. b. est. a. er
C go aliqd̃. b. est. c. ad pmã figurã. ¶ Ad 4ᵐ dr. q̃ iste syll's. omẽ equũ videt homo. reducit ad primã figurã: qr distributũ a pte subti in maiore ⁊ pdicatũ minoris in recto: ⁊ b̃ sufficit put pz ex vltima ñne. ¶ Ratio post oppositũ est p conclusione vltima. Hec de questione. Qõ. 49.

¶ Cõsequẽter mota est qd̃ ex dictis in precedẽti questione.

Onsequẽter querit 49°. Utrũ iste syll's sit bonus. habẽs omẽ equum est sor. brunellus est equus. ergo bñs brunellũ est sortes. ¶ Et arguit p̃ q̃ nõ. syll's cõpositus ex puris indefinitis nõ vz: sed iste est ex puris indefinitis. ergo nõ vz. maior est pbi in p̃ huius. ⁊ minor pz de se. ¶ 2° sic. omis bonus syll's dz esse in mõ ⁊ in figura. iste nõ est in mõ ⁊ in figura. ergo iste nõ est bonus. maior est nota de se: qr modus ⁊ figura sunt de forma syllõ: put dixit Petrus hispanus cap̃ p̃ de syll's. minor
D pz. q̃ nõ sit modus: qr nulla pmissarũ est vlis: ⁊ q̃ nõ sit figura: qr maxime esse figura. p̃ mõ nõ est figura. p̃ eo q̃ subiectũ maioris nõ est predicatũ minoris cũ nulla est hic figura. ¶ 3° sic. omis bonus syll's affirmatiuus de teris cõib° regulat p dici de omni. iste nõ regulat p dici de omni. igit
Cap̃ 3° nõ est bonus. maior nota p̃ bui°. minor pz. eo q̃ nulla premissa est vlis. ⁊ iõ in nulla ea est dici de omni. ¶ 4° omis bonus syll's p̃cise cõponit ex tribus terminis: sed iste non
Cap̃ 21° est ex tribus terminis. ergo cc̃. ñfa tz. maior est pbi p̃ buius. minor pz: qr subm maioris ⁊ pdicatũ eiusdẽ sunt duo termini: ⁊ nullus eorũ est subm vel predicatuz minoris. ergo in minore sunt duo alij termini. ergo totalis argumentatio cõponitur ex quatuor terminis.

In oppositũ arguitur. bonus syllogismus est iste: cuius est disciplina illud est bonum studiosi est disciplina. ergo studiosum est bonũ. pz p pbm primo huius capl'o 29°. ⁊ nõ minus vr valere iste. ergo iste est bonus. 2° illa est cõclusio formalis: ⁊ nõ vr alio E
noie nominari q̃z syllogistice. ergo est bonus syll's. ñfa tenet. añs pro pma parte notũ est de se: qr tenet in oibus terminis retenta eadem forma. p 2ª parte patet: qr non videtur quo nomine alias deberet nominari.

¶ In qõne erũt duo articuli. In primo sunt ponenda notabilia. In 2° respondendum est ad questionem.

Quantũ ad primũ p° est notandum. q̃ syllõ ex termi De syllogism ex terminis cõibus
nis cõibus facti tenent virtute dispõnis facte in vna premissa. cã est: qr si termini cões sine distributione in vno 3° termino ñiungerent vel disiũgerent nõ pp b̃ oporteret eosdẽ inter se ñiũgi vel disiungi: ⁊ illud est qd̃ dicit pbs in cap̃ p̃. innuens q̃ principia incõplexa syll'orũ sunt dici de omni ⁊ dici de nullo. ¶ Ex quo sequitur correlarie. q̃ qñcunq̃z sub distributione facta in maiore capit sub in minore in recto debite ñcludẽdo vz syll's. pz: qr talis regulant p dici de omni vel p dici de nullo maioris: virtute cuius tenẽt syllõ: vt dictũ est in notabili. ¶ 2° est notãdũ. q̃ diffõ syllõ est hec. est oro in qua qbusdã positis necesse est aliud accidere ab eis his q̃ posita sunt: eo q̃ hec sunt. F

His premissis sit ñclusio rũsalis hec. Ista oro de qua q̃rit est bonus syll's. p̃bat: qr sub in distributiõe facta in maiore capit sub in minore in recto. ig it syll's ẽ bon°. ñfa tz p correlariũ. añs pz: qr ly equũ distribuit in maiore: ⁊ sub eo capit sub in minore cũ dr. brunellus est equus. ¶ 2° arguo. ista est oro in qua qbusdam positis aliud ex nẽcitate accidit ab eis q̃ posita sunt: eo q̃ hec sunt. ergo est syll's. ñfa tz p locũ a diffinitione. añs pz. naz posita maiore ⁊ minore sequitur ñclusio alia a qualibet p̃missa in ñfa nẽcia: ⁊ eo q̃ hec sunt: qr infertur in vtute istarũ p̃missarũ formalr. ¶ Sed forsan diceret quis q̃ diffõ syllõ sicut iacet nõ est cõpleta: sed opz addi in debito mõ ⁊ in figura: ⁊ sic illa argumẽtatio nõ erit syll's: nec diffõ sibi ñueniet: eo q̃ nõ fit in debito modo ⁊ figura.
¶ Sed ñ b̃ replicat p°: qr aliq sunt syllogismi hypothetici: ⁊ tales nõ fiunt in mõ ⁊ in figura. igitur modus ⁊ figura in diffinitiõe syllõ nõ debẽt apponi. 2° qr syllogismus factus post oppositum ab Arist. reputatur bonus: ⁊ tamẽ non fit magis in mõ ⁊ in figura q̃z iste. 3° frustra dicitur. q̃ syll's est oro facta in debito mõ ⁊ figura. g̃ hec nõ dz apponi. ñfitia tz. añs pz: qr syll's nõ p̃supponit modum ⁊ figuram: sz solum debitam cõnexionẽ p̃missarũ in medio alienatio: virtute cuius formalr sufficit ñfa inferre. Modus autẽ ⁊ figura cognoscuntur p b̃ q̃ syll's b̃ facit. 4° esto q̃ ista glosa addatur adhuc hec argumẽtatio erit syll's. g̃ nihil ad pñs de ista glosa. ñfitia. tz añs pz: qr syll's iste fit in figura prima: eo q̃ subm distributiõis maioris est p̃dicatum minoris in recto: ⁊ b̃ sufficit ad primam figuraz. sicut pz arguẽdo sic. cuiuslibet hois oculus est dexter. aliqua substantia est hõ. ergo alicuius substãtie oculus est dexter.
fic. g̃ est in figura: sz q̃ fit in mõ. pz: qr est in disponẽ p̃missa P
rum formalr ñnẽ inferẽte ⁊ q̃cunq̃z talis vocatur modus.
¶ Si q̃ratur quo noie nominetur. dico q̃ ibi nõ est nomẽ impositum ppter hoc: qr nõ totum subiectum maioris est medium reducit tñ ad darij sic. omnẽ equũ habẽs est sor. brunellus est equus. g̃ brunellu3 habẽs est sor. ecce syllogismũ in darij. 3° pbat sic. syll's iam factus ab oib° ñcedit esse bonus. puta iste. omẽ equũ bñs est sor. cc̃. ⁊ nõ est maior ratio de ipso q̃z de syll'o ppposito. ergo cc̃. ñfitia tz. maior nota est de se. minor pz: qr quecunq̃z distributio est in toto syll'o ista est in alio. ⁊ ideo cum syll's teneat virtute distributionis eque bonus erit vnus sicut alter: ⁊ ecõtra.
4° fic. iste syllogismus est bonus. nihil habẽs equũ est sor. brunellus est equus. igit nihil habẽs brunellũ est sortes. ⁊ non est potior ratio de isto q̃z de syll'o ppposito. ergo cc̃. ñsequẽtia tz. maior pz: qr ille syll's ẽ bonus. nullũ equum bñs est sortes. ⁊ brunellus est equus: put oes concedunt.

J mō maior istius ⁊ maior precedētis equipollent: vt nullum hñs equum est sortes. ⁊ nullum equū habēs est sortes: q̄ quicqd in vna distribuit: distribuit in alia. ⁊ econtra. ⁊ minor est eadem. quare vnus valet sicut alter. minor ratiōis p3: q̄ sicut sub sumit sub pte 2ª subti distributa in syll'o pri mo: ita sub sumitur in hoc syll'o. nullum hñs equū est sor. ⁊c. 5° sic. bonus est syll's sic se hñs q̄ ex opposito ꝯnis cuz maiore infert oppositū minoris: sed sic est de isto. igitur est bonus. maior nota. minor declarat: q̄ sequtur in cesare. nihil habēs brunellum est sor. aliqd habēs oēm equum est sor. ergo habēs oēm equum non est habens brunellum. ⁊ hec conclusio non pōt stare in veritate cum ista minore q̄ brunellus sit equus. ¶ Correlarie sequitur. q̄ non semper opz in syll'o totale subm vel predicatū esse medium: immo frequenter sufficit partē subiecti: aut predicati distributaz esse medium. patet: q̄ in syllogismo proposito pars subiecti est medium. Hec de secundo.

Ad rōnes. ¶ Ad pmā dr. q̄ ex indefinitis hñ valet syll's. duz tñ sub termino distributo in maiore capiatur sub in minore sicut hic: ⁊ de hoc magis
k dictū est in qōne ꝓpria prius. ¶ Ad 2ᵐ ꝯceditur maior: ⁊ negat minor: q̄ iste syll's nō regulat per dici de omni. ꝯcedit tñ q̄ nulla premissa ꝯ est vlis: ⁊ negat ꝯnia. ergo nō regulat per dici de omni. naz ad hoc q̄ syll's p dici de omni reguletur sufficit q̄ sub termino distributo in maiore affirmatiua capiatur sub in minore. ¶ Et si dicat. regulatur p dici de omni. igit nihil est sub subto qn de ꝑ dicat pdicatū qd est falsum. ¶ Rñdet cōcedendo q̄ regulat per dici de omni: ⁊ et q̄ nihil est sumere sub subo distributo. puta sub ly equū qn de eo vt sic dicat predicatū. non est enim aliqs equus quin de eo dicat haberi a sorte. ¶ Ad 3ᵐ ꝯceditur maior. ⁊ negat minor. q̄ ille syll's nō est in mō ⁊ in figura. est enim in pria figura: ⁊ in aliquo mō eius. ¶ Ad pbationem cum dr. q̄ nulla premissarū est vlis. Rñdet q̄ non est
l incōueniens multos modos esse vbi nulla premissarū est vlis: ꝛz eis non sint noia imposita: sicut in modo ꝓposito. ¶ Ad 4ᵐ ꝯcedit maior ⁊ negat minor. q̄ ille syll's nō cōponat ex tribus terminis. Et ad pbationē dr. q̄ ly equuz est vnus terminus. ⁊ brunellus alius. ⁊ totū residuū subti ⁊ pdicati maioris tenet locū maioris extremitatis: ⁊ sunt solum tres termini. vez est tñ q̄ totale subm maioris non est predicatū minoris. ⁊ cā est: q̄ nō totū distribuit. ⁊ ideo totū preter terminū distributū ⁊ copulam cōputat ꝑ vno termino. s. maiore extremitate. Per ꝑ ad formam cū dr q̄ in maiore sunt duo termini. dr q̄ vnū est medium: ⁊ maior extremitas. in minore sunt etiam duo: minor extremitas ⁊ mediū: sed mediū nō est nisi vnus terminus: ⁊ nō sequtur q̄ sint quatuor: sed solum tres termini. ¶ Ratio post oppositum est pro dictis. Hec de questione. Questio. 50.

¶ Reduplicat aūt in ꝓpōnib' ad primaz extremitatem ponēdū. Capitulo trigesimo secūdo.

m **Onsequēter** querit 50°. Utruz oīs ꝓpositio in qua predicato addit reduplicatio sit falsa ⁊ intelligibilis. ¶ Et arguit ꝑ q̄ nō. nā pbs dicit in lra q̄ in prima figura reduplicatio addenda est termino ꝑ. mō pmus termin' est pdicatū in ea. ergo fm pbm in lra dz addi pdicato. ¶ 2° sic. illa est vera. homo inq̄tuz aial est sensitiuū. ergo sua ꝯuertēs est vera: ⁊ sua ꝯuertens est hec. sensitiuū est homo inq̄tū aial. mō in illa reduplicatio est addēda pdicato. ¶ 3° nā illa dr vera. sor. est risibilis inq̄tū homo: ⁊ tñ reduplicatio ꝑ addit predicato igit ⁊c. ꝯnia tenet. ⁊ minor nota est de se. maior apparet. nam illa est vera. sor. inq̄tum homo est risibilis. modo illa non vr differre a pᵃ: eo q̄ ly inq̄tum homo vtrobiq̄ se tz a parte predicati: ꝛz non eodem mō ponat. ¶ 4° vel reduplicatio addit predicato vel subiecto. si dicat q̄ predicato habet ꝑ positū. non pōt dici q̄ subiecto. nā subm captū cū reduplicatione nō facit ꝓpōnē reduplicatiuam: sed magis ꝓpōnē de reduplicato subiecto. sicut pz de ista. aliqō qō est sensitiuuz inq̄tū animal est hō: que manifeste est reduplicatiua. ¶ 5° arguit sic. q̄ talis ꝓpō nō sic intelligit in qua reduplicatio addit pdicato. nam est vox significatiua ad placitū. igitur est intelligibilis. ꝯnia nota ⁊ antecedens similiter.

In oppositum est philosophus primo huius capitulo. 32°.

¶ In ista questione Primo premittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.

Quantū ad pm̄ p° est notandū. q̄ signa ꝓpōnem reduplicatiuam facientia sunt hec. inq̄tū fm q̄. put ratiōe. ⁊ cōsimilia. ¶ 2° est notandū. q̄ huiusmodi signa qñq̄ tenent specificatiue ⁊ tūc specificāt rōnem fm quam predicatū cōuenit subto. exēplum. esto q̄ sortes fratrē suū diligat: ⁊ frater suus sit malefactor. adhuc cōcedit ista. sortes odit fratrē suū inq̄tum est malefactor. i. sortes odit fratrē suū sub rōne malefactoris. sinmlr concedit illa. deus non diligit hominē inq̄tum peccat. similiter hec. rex inq̄tuz est sculptus est lapideus vel ligneus. in istis omnibus ly inq̄tum specificat rōnē put dictū est ⁊ tenet specificatiue. alio mō tenet reduplicatiue: ⁊ sic fm logicos oēs exponunt per quatuor exponētes: de qbus videat in tractatu eis ꝓposito. puta 2ª parte ꝯnitiaꝯ. ¶ 3° est notandū. q̄ illa signa fm Lynconiensem ꝑ posteriorꝯ. cōuocant immediationē predicati ad subiectū. ideo dicit q̄ homo fm q̄ homo est animal que acceptio bene vr esse de mēte phi ibidē. Alio mō significat precisionez ⁊ cōuertibilitatē predicati cū subiecto: ⁊ hec est manifeste de intentione phi in loco allegato specialiter in capitulis 4° ⁊ 5°. vt hec est cōcedenda. homo inq̄tum homo est risibilis. triangulus inq̄tum triangulus habet tres equales duobus rectis. Iterum dicūt q̄ si ipsa signa teneant ꝓprie debēt simul denotare precisionē ⁊ immediationē: ꝛz hec acceptio est minus stricta: ⁊ vr intētioni Arist. in loco allegato ꝯnia. ¶ 4° est notandū. q̄ quatuor sunt cōcurrētia ad faciendū ꝓpositionem reduplicatiuaz. principale subiectū. principale predicatū. dictio sup quā cadit reduplicatio. ⁊ dictio reduplicatiua vt in hac. homo inq̄tū homo animal est sensitiuū. hō est principale subm. sensitiuū predicatū. animal dictio sup quam cadit reduplicatio: ⁊ ly inq̄tum dictio reduplicatiua. ¶ 5° est notandū. q̄ qñ predicatū cōuertit cū subiecto: tūc dictio sup quā cadit reduplicatio dz esse ipsum subm: aut ꝯuertibile cū eo. verbi grā debeo dicere. hō inq̄tū hō est risibilis: eo q̄ ly risibile inest homini ꝯuertibiliter. sed qñ predicatū nō cōuertit cū subiecto: tūc reduplicatio addenda est termino ꝯuertibili cū predicato: vt debeo dicere. homo inq̄tuz animal est sensitiuū. Ratio huius vr esse illud qd dictū est in 3° notabili: q̄ ly inq̄tū denotat precisionē. igit opz q̄ inter predicatū pncipale ⁊ dictionē super quaz cadit reduplicatio sit cōuertibilitas: ⁊ hoc si pprijssime loquamur de inq̄tum. Sed dicet qs. nōne frequēter ly inq̄tum reduplicat ⁊ vere inter terminos nō cōuertibiles: vt
o hec. homo inq̄tū animal est suba. manifestū est q̄ sic. naz si qs hanc exponeret oēs exponētes veras inueniret. Rñdet q̄ fm cōes expōnes logicorū tales ꝓpōnes sunt ꝯcedendeised vez est q̄ put ly inq̄tū: vel fm q̄ pprijssime tenentur prout ea pbs videt capere p° post^ᵒ. tales essent negande ⁊ pter expōnes cōes oporteret addere q̄ esset conuertibilitas ⁊ pcisio inter predicatū principale ⁊ dictionē reduplicatam. ¶ Ultimo est notanduz. q̄ ly inq̄tū videt de mō suo significandi importare quādaz alietatē rōnis a dictiōe sup quā cadit reduplicatio a predicato: ⁊ nō reduplicat ꝓprie inter terminos eosdē. ideo hec nō est ꝯcedenda. homo inq̄tū risibile est risibile: q̄ ly inq̄tum cōnotat

De signis reduplicatiuis.

A alietatē rōnis inter ly risibile reduplicatū ⁊ ly risibile predicatum: ⁊ notum est q̄ ibi nulla est alietas rationis cū sit vnus ⁊ idem terminus. Hec de primo.

Quantū ad 2m sit p̄ ꝯ hec. In omni ꝓpōne reduplicatiua ly inq̄ztū ⁊ dictio reduplicata tenēt se a parte p̄dicati. ꝓbat rōne 3a facta añ oppositū: q̄ si se teneret a parte subti ꝓpō nō esset reduplicatiua: sed de reduplicato subto. ¶ 2a ꝯ. ꝓpō in qua dictio reduplicatiua additur p̄dicato: sic. q̄ idē p̄dicatū ꝑncipale ⁊ terminus sup quē cadit ipsa: vt, h̄ hō inq̄ztū risibile est risibile est, bñ intelligibilis. p3: q̄ 1z ipsa sit ipropria: ⁊ ex ꝓñti falsa sicut post dicet: tñ cū sit vox signatiua ad placitum nō vt rō. quare nō posset intelligi. ⁊ iō ad pbm dicentē eam nō esse intelligibilem dicendū est. q̄ intellexit eam esse impropriam. ¶ 3a cōclusio est rñsalis. ois ꝓpō in qua reduplicatio. addit p̄dicato sic. s. q̄ terminus reduplicatus est idez cū p̄dicato est inepta: ⁊ ex ꝓñti falsa. p3 p vltimū notabile. nam ly inq̄ztū signat alietatē rōnis esse inter p̄dicatū ⁊ dictionē reduplicatam. mō cū sit illa vna ⁊ eadē dictio nulla est inter ea hu
B iusmodi alietas. quare propositio est inepte formata ⁊ falsa: non igit dicendū est homo inq̄ztum animal est animal: sed homo inq̄ztū animal est sensitiuū: vt ly inq̄ztū semp reduplicet alium terminum q̄z principale predicatuz: ⁊ hāc cōclusionē intellexit pbs in isto primo. Hec de secundo.

Ad rōnes. ¶ Ad primā ꝓcedit dictū pbi. puta q̄ reduplicatio ⁊ dictio sup quaz cadit se tenēt a parte p̄dicati. nā h̄ est p̄ p̄ ꝯnet: sed hec nō est cōtra 3m. nam cū h̄ stat q̄ si terminus reduplicatus ⁊ principale p̄dicatū essent idē ꝓpō esset inepta ⁊ falsa. ¶ Ad 2m cōcedit. q̄ hec est vera. hō inq̄ztū aial est sensitiuū; ⁊ ēt q̄ sua ꝓuertēs est vera: ſz nō 03 sic ꝓuerti. sensitiuū est hō inq̄ztū
C animal: q̄ ista est falsa: sed sic. aliqd qō est sensitiuū inq̄ztū animal est hō. reduplicatiua enim cōuertēda est in ꝓpōnē de reduplicato subto. ¶ Ad 3m ꝓcedit hec. sol. est risibilis inq̄ztū hō: ⁊ ꝓcedit q̄ reduplicatio se tz ibi a parte p̄dicati. nam h̄ est p̄ prima ꝓclusione: nec est cōtra 3m prout patet ex dictis in solutiōe prime rationis. ¶ Ad 4m cōcedit q̄ ipsa ꝓcludit: q̄ est pro prima cōclusione. ¶ Ad 5m dicitur. q̄ est pro 2a ꝓclusione. Ad pbm dicitur. q̄ intellexit de tertia conclusione. Hec de questione. Qō. 51.

¶ Quēadmodū ergo nō idem est non scire bonum ⁊ scire non bonum. Capitulo vltimo.

Verit 51o. Utrū eodē mō syllogiçandus est ex terminis ifinitis sicut ex terminis finitis. ¶ Et arguit p̄ q̄ nō. nā ex affirmatiuis de terminis. s. infinitis non 03 eodem mō syll'ari sicut ex affirmatiuis de terminis finitis. igit ⁊c. ꝓña tz. añs declarat: q̄ ex affirmatiuis inclu
D dentib9 negatiuas nō 03 eodē mō syll'ari sicut ex puris affirmatiuis. mō ꝓpōnes affirmatiue de terminis ifinitis includūt negatiuas. igit ex eis nō 03 eodē mō syllogiçari sicut ex puris affirmatiuis. ꝓña tz. ⁊ maior vt nota de se. minor p3: q̄ ad affirmatiuaz de p̄dicato infinito seqt negatiua de p̄dicato finito. vt p3 p̄ hui9 cap̄ vltimo. ergo affirmatiue de terminis infinitis includūt negatiuas de terīs finitis. ¶ 2o sic. ex ꝓpōnib9 de terīs finitis. quaꝝ vna est negatiua ⁊ alia affirmatiua. nūq̄z seqt affir^ua^ saltē in ꝓpōnibus de inesse: ſz ex ꝓpōnib9 de terīs ifinitis maiore affir^ua^ ⁊ minore negatiua seqt ꝯ affir^ua^ sicut seqtur. oē nō. b. est. a. nullum. c. est. b. igit oē. c. est. a. p3 2o hui9 cap̄ 3o. ꝯ ex ꝓpōnibus de terīs infinitis nō est eodē mō syllogiçandū sicut ex illis de terīs finitis. ꝓña nota. añs p̄ p̄ pte p3 p̄ huius tractatu 2o p̄ totalem ꝓcessum. p 2a pte p3 p̄ dicta. ¶ 3o sic. ex puris negatiuis de terīs finitis de inesse nihil seqt: sed ex negatiuis de terminis infinitis de inesse seqtur formal'r cōclusio neg^a^. ergo nō eodē mō valent syllē in terīs ifinitis ⁊ finitis. ꝓñtia tenet. añs p̄ prima parte ꝓtius dictū est. p 2a parte p3: q̄ formal'r seqt. nullus nō hō est risibilis. nullus asinus est hō. ergo nullus asinus est risibilis. ecce p̄missas ambas negatiuas: ⁊ q̄ sequat etiam dictum est ꝓtius. E

In oppositū videt esse de intētione phi qui nō ponit modos arguēdi ex terīs infinitis alios q̄z istos de terminis finitis. primo dicit ex eis consimiliter debere syllogiçari.

In qōne sit p̄ ꝓclusio hec. Qō ois syll's q̄ valet ex terminis finitis in quocūq̄z mō seu in qua cūq̄z figura: ēt valet ex terminis infinitis in eisdē figura ⁊ mō. ꝓbat sic. in ꝓpōnibus de terminis infinitis repit cōsimiliter dici de omni ⁊ dici de nullo. ꝓuersio ⁊ oppositio sicut in ꝓpōnibus de terīs infinitis. ꝯ ꝓsilis 03 esse modus arguēdi ex ipsis sicut ex illis de terīs finitis. ꝓña tz: q̄ manifestū est q̄ syllē p̄ figure tenēt p̄ dici de oi ⁊ p̄ dici de nullo. si igit ista in terīs infinitis sil'r sint sicut infinitis: eodem mō tenebūt syllē prime figure in illis sicut in istis. Syllē vero 2e figure ⁊ 3e pficiunt p̄ primā figurā p̄ cōuersionē: aut p̄ oppositionē ꝯnis. si igit in terīs infinitis fiat ꝓsil'r cōuersio ⁊ oppositio sicut in terīs finitis eodez mō pficient syllē 2e figure ⁊ 3e ex illis ifinitis sicut ex istis finitis. añs p3 quo ad primā pte. nā optime seqtur. oē nō aial est nō hō. oē nō aiatū: vel aliqō nō aiatū est nō aial. ergo oē vel aliqō non aiatū est nō hō. ⁊ tenet syll's p̄ dici de omni. q̄ maior significat q̄ de quocūq̄z dr nō aiatū de eodē dr nō homo. ⁊ minor dicit q̄ nō animal dr de oi: aut aliquo non aiato. ⁊ sic sub distributione maioris directe capit sub in minore. eodem mō negatiui tenēt p̄ dici de nullo. exēpla patēt intuenti. q̄ aūt ꝓsilis fit ꝓuersio vel oppō. p3. ⁊ notū est. seqt: eniz oē nō aial est nō hō: ergo aliqs nō hō est nō aial. ⁊ nullum nō. b. est nō. a. ergo nullū nō. a. est nō. b. sil'r de ꝑticulari affirmatiua: particularis aūt negatiua in eis nō cōuertit. nō enim seqt aliqs nō hō nō est nō aial vt asinus. ꝯ aliqō nō aial nō est nō hō. añs enim est vez ⁊ ꝓñs falsum: q̄ omne nō aial est nō hō. q̄ aūt filis fit oppō satis est notū. directe igit in qualibet figura modus de terīs infinitis valet sicut valet in ea idē modus de terminis finitis. ¶ 2a ꝓclusio est hec. m'tri syllē sunt boni in qualibet figura medio variato penes finitū ⁊ infinitū: q̄ nihil valerēt sine hmōi variatiōe. ꝓbat. naz in qualibet figura medio hoc mō variato valet syll's ex puris negatiuis: q̄ tñ nō valeret siue hmōi variatiōe. igit ꝓclo ꝛa. ꝓña tz. añs declarat. p̄ in p̄ fig^a^: q̄ bñ sequit. nullū nō. b. est. a. nullū. c. est. b. igit nulluz. c. est. a. da oppo^m^ ꝯnis cū minore: inferet in ferison opp^m^ maioris equaliter. da eni q̄ aliqō. c. sit. a. ⁊ arguat sic. nullū. c. est. b. aliqō. c. est. a. ꝯ aliqō. a. nō est. b. ⁊ aliqō. a. est. ꝯ aliqō. a. ē nō. b. illa optima ꝓña tz: q̄ neg^a^ de p̄dicato finito cū ꝓstantia subti seqtur formal'r affir^ua^ de p̄dicato ifinito 2o piar^m^. Cap 2o.
Tūc vltra seqt. aliqō. a. est nō. b. ꝯ aliqō nō. b. est. a. qō est ꝯdictoriū maioris que fuit. nulluz nō. b. est. a. ¶ Sz dicetu ex cōclusione arguis: ⁊ coassumis ꝓstantiā subti inferēdo. ergo aliqō. a. est nō. b. ergo nō arguis vtute syllē soli9: ſz alio coassumpto: ⁊ talis modus p̄bādi syll'm nō valet. ¶ Rñdeo. q̄ ꝓstātia subti'que coassumit ex p̄missa fuit in minore syllē qua dicebat. aliqō. c. est. a. naz bñ seqt. aliqō c. est. a. ergo. a. est: ⁊ sic soluz arguit virtute syllē facti in ferison. ¶ Deinde declarat q̄ neqz in 2a figura: q̄ formal'r sequitur. nullū. b. est nō. a. nullū. c. est. a. ergo nullū. c. est. b. pbō. ꝓuertat maior simpl'r. nullū. b. est non. a. ergo nullū nō. a. est. b. tūc erit syll's in p̄ fig^a^ in mō iā pbato. Sil'r declarat in 3a fig^a^. nā bñ seqt. nullū nō. b. est. a. nullū. b. est. c. ꝯ nullū. c. est a. pbō: q̄ ꝓuertat minor simpl'r. vt nullū. b. est. c. ergo nullū. c. est. b. ⁊ erit p̄ figura. ⁊ modus est iā p̄ batus. ¶ Correlarie seqt q̄ h̄ mō arguēdi 3a figura ꝓcludit vl'r. p3 p̄ pbationē iam factam. sic igit p3 q̄ medio variato penes finitū ⁊ infinitum in omni figura valet.

Ad rones. ¶ Ad primā negat añs q̃ ex affirmatiuis de terminis infinitis non syllogizat eodē modo ꝛc. Ad pbationē negat etiam q̃ ex affirmatiuis includētibus negatiuas nō syllogizat eodem modo sicut ex puris affirmatiuis. cā est: qr puritissime affirmatiue saltē de inesse includūt negatiuas: vt illa. homo est aial. infert ista. q̃ homo nō est nō animal. ꝛ ideo affirmatiue de terminis infinitis non plus includunt negatiuas q̃z ille de terminis finitis. ¶ Ad 2.m dr. q̃ iste syll's phi 2° huius de forma nō valet: immo oz q̃ arguat cū pstātia subiecti maioris nō expressa in syll'o. ꝛ ideo nō valet de forma: ꝛ de ꝶ magis videbit ibidē: esto etiā q̃ valeret. tunc ratio argueret p 2' pclusione ꝛ nō esset ꝗ prima: qr mediū nō est ibi terminus finitus: sed variat penes finitū ꝛ infinitū. ¶ Ad 3.m negat minor. q̃ ex puris negatiuis de terminis infinitis valeat syllogismus. nō enim plus vz q̃z ex terminis finitis valeret: dñ tñ pcedit q̃ iste syll's est bonus. nullus nō homo est risibilis ꝛc. sed nō qr est ex terminis infinitis: sed qr medīū variat penes finitū ꝛ infinitū. Et hoc est pro 2ª pclusione. ¶ Ratio post oppositū est p cōclusione prima. Hec de questione. Et ex pñti de toto primo libro.

R ¶ Incipiunt qōnes secundi libri. Questio. 1.

¶ Uniuersales quidem omnes semper plura syllogizant. Capitulo primo.

Onsequēter circa 2.m queritur p°. Utrū idē syll's valeat pcludere plures ōnes? ¶ Et arguitur q̃ nō. nā pclusio est vna pars pncipalis syllī. iō variata ōne variat syll's. pñtia tenet: qr ad variationē ptis pncipalis variat ip'm totū. añs pz p Petrū hispanum dicētē in pte sua 5ª. q̃ totalis argumētatio

L est totalis oro cōposita ex pmissis ꝛ ōne. ꝛ statim post subdit. q̃ syll's est spēs argumētatiōis. q̃ ō syllī est ps principalis syllī. ¶ 2° arguit sic. Idē inq̃tū idē semp natū est facere idē. 2° de generatione. cū igitur pmisse sint cause conclu-

56. tex. ꝛ cōmen. sionis eis assistētibus eisdē semp pclusionē faciūt eandem. ergo nulle pmisse syllī manētes eedē pcludūt plures conclusiones. ¶ 3° sic. sicut effectus a suis causis habet entitatem: ita ab eisdē habet vnitatem ꝛ distinctionē. ergo stāte idēntitate cause semp stabit vnus ꝛ idē effectus. pñtia tenet ꝛ añs patet: cū vnitas nō sit distincta ab entitate. 4° metaph. 3. tūc vltra. cā premisse sint cause cōclusionis eis existētibus eidē pclusio vna ꝛ eadē erit. igitur nō possunt eedem premisse pcludere plures ōnes. ¶ 4° sic. cā nālis non pōt immediate nisi vnum effectum. igit nec premisse poterunt immediate nisi in vnā pclusionē. pñtia tenet: qr causalitas premissarum super cōclusionem nō est maior q̃z causalitas cause nālis super suum effectum. ꝛ añs pz: quia caliditas immediate nō pōt nisi in calefacere. vnde si rarefaciat vel leue faciat graue hoc est mediate: ꝛ per modum sequele ad caliditatem prius genitam.

In oppositum est philosophus secūdo huius capitulo primo.

M ¶ In questione primo premittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.

Syllogism° quō capit. **Quantū** ad p.m p̄ est notādū. q̃ syll's qñq̃z capit pro pmissis tñ: ꝛ sic accipit a pbo hic. Et qñq̃z capit p totali pcessu cōposito ex pmissis ꝛ ōne: vt capit a Petro hispano in loco añ oppositū allegato. ¶ Diffinitio aūt syllī bona est quocūq̃z istorū modorū capet. ¶ 2° est notādū. q̃ aliq̃ sunt q̃ de hac ōne duo dñt. p.m est q̃ idē syll's nō pōt plures pcludere ōnes eque p: ꝛ mouent rōne facta añ oppositū. 2.m est q̃ syll's bñ pcludit plures ōnes. vnam primo. ꝛ aliam per modum sequele: vel alias: qr quicquid sequitur ad cōsequens sequitur ad añs. Et hec de primo.

Quantū ad 2.m sit p° pclusio hec. Idem syll's pcludit N plures ōnes. pz: qr syll's cōcludens vlem affirmatiuā: pcludit et particularem suam subalternam: ꝛ sil'r pcludit particularē eius quertentē. Syll's vero cōcludens vlem negatiuā pcludit eius subalternā vlem negatiuam eius quertentē ꝛ particularē quertentē subalternam. Syll's vero pcludens particularem affirmatiuam: pcludit etiam particularem affirmatiuam illius cōuertentem. Similiter ois syll's pcludens pclusionē de inesse: siue sit vlis: siue particularis ex eisdem premissis pcludit particularē de possibili eiusdem qualitatis de modo affirmato. Causa est: qr ad illam de inesse sequitur formaliter illa de possibili. mō quicqd sequitur ad ōnis sequitur ad añs. Syll's vero pcludens particularē negatiuam nō pcludit per quersionē de mō loquēdi pfuto plura: qr ista nō quertit. verū tñ est q̃ bene pōt pcludere eius cōuertentē de mō loquendi incon futo. ¶ 2ª pclusio est hec. Idē syll's pcludit immediate: ꝛ nō vnā prius q̃z aliam: plures ōnes que est cōtra opinionem recitatā in notabili 2°. pbat primo de syll'o ex oppositis captis istis pmissis. nulla disciplina est studiosa: ꝛ ois D disciplina est studiosa. Iste enim inferunt eque immediate istā pclusionē in 2ª figura. nulla disciplina est disciplina: ꝛ aliā eque immediate in 3ª. s. aliqō studiosum nō est studiosum. Idem patet de syll'o facto in barbara si sic argueret. omne. b. est. a. ꝛ omne. c. est. b. igit omne. c. est. a. premisse prime one inferūt istā cōclusionē eque imediate: ꝛ pbo q̃ etiam inferāt eque imediate suam subalternam. s. aliqō. c. est. a. ꝛ hoc sic: qr possunt immediate inferre vlem affirmatiuā. ergo a multo maiori pñt eque immediate inferre particularē affirmatiuā. pñia tenet: qr potentia que pōt in maius immediate eque imediate pōt in minus. nō magis est inferre vlem affirmatiuā q̃z eius particularē. ¶ Cōfirmatur sic. si minor esset particularis. tūc imediate inferrent ille premisse hāc particularē. aliqō. c. est. a. sed nō est minoris virtutis minor cū sit vlis: imo potius maioris. ergo et P immediate pōt tūc inferre hāc ōnē particularem. ergo pz: q̃ premisse primi modi p' figure eque imediate pcludunt vlem ꝛ particularē suam subalternā. quare pz pclo 2ª. ꝛ capit in his pclusionibus syll's semp p premissis. nam si pro totali pcessu cōposito ex pmissis ꝛ cōclusione caperetur: tunc variata conclusione variat syllogismus prout arguit prima ratio facta ante oppositum.

Ad rationes. ¶ Ad p.m dr. q̃ syll's in pposito non capit p aggregato ex pmissis ꝛ ōnes. ꝛ iō ō nō est eius pars. vex est q̃ Petrus hispanus alr capit syll'm put dictū est in primo notabili. ꝛ iō nō opz q̃ ōne mutata mutet syll's. ¶ Ad 2.m pcedit. q̃ idem inq̃tum idē semp facit idem in factiōe ppria ꝛ nāli. pmisse talem factionē respectu ōnis nō hñt: qr nō faciūt eam: immo pclusio posset formari anteq̃z formentur pmisse. ꝛ iō negat añs q̃ qua inferr. igitur cū premisse sint cāe ōnis ipsis existētibus eisdē nō erit nisi vna ꝛ eadē pclusio. ꝛ est cā dicta: qr pmisse nō sunt ppie ōnis cā: nec eam faciunt. si autem dicatur pslueuerūt dici cōcausa ōnis. potest dici q̃ ꝶ intelligitur altero istorū modorū. primo q̃ si sic sit totaliter sicut significatur p premissas. tunc et sic erit totaliter sicut significatur p pclusionem: immo nō potest esse sic totaliter. vnde nō potest esse sic sicut significatur per premissas: qn sit totaliter sicut significatur per cōclusionem. Alio modo sic. premisse sunt cause ōnis. i. in syll'o pbatiuo notitia premissarum est cause notitie ōnis. Item si petatur cum tu dicas premissas non facere cōclusionē quō facit eam. Rñdeo q̃ intellectus humanus. ¶ Per idem rñdetur ad 3.m concedendo añs: qr effectus a sua causa capit vnitatē entitatem ꝛ distinctionē: sed pclusio non est propie effectus premissarum put dictum est: ꝛ ideo nihil ad presens. ¶ Simil'r respondetur ad 4.m que est ratio alterius propositiōis. q̃

verum est in naturalibus vnam causam nisi vnum effectū
A primo z de per se:z in eodem genere: cum hoc tamen stat
premissas eque imediate diuersas cōclusiones inferre eo
quo dictum est premissas non proprie habere causalitatē
super conclusionem. ¶ Ratio post oppositum est pro pri-
ma conclusione. Hec de questione. Questio. ij.

¶ Est autez de vlibus aliter dicere. Cap. eodē.

Qerit 2°. Utrum primus modus prime figure possit cōcludere plures cō-
clusiones capiēdo sub medio: aut sub minore extremitate? ¶ Arguitur primo q̄ non. nam capiēdo sub medio nō possunt syllogiçari plures conclusiones in secunda figura. igit nec in p̄ma. consequentia tz: qz non videt potior ratio. quare in p̄ma figura sic posset inferre plures cōclusiones q̄z in scōa cum mediū in cesare z camestres ita bñ distribuatur sicut in p̄mis modis p̄me figure. añs est pbi in lra dicens. nam scōa figura
B q̄ sub ꝯne erit solū syllogiçare. ¶ Scōo sic. capiendo sub medio vel sub minore extremitate semp fit alia minor. igr alius syllogismus. g nō idē syll's. g nō plures ꝯnes. ꝯnsia est nota. z p̄ma ꝯnsia patet: qz quocūqz modo capiat syllogismus minor est vna sua pars principalis. igit variata minore variatur syllogismus. antecedēs pz. nam si arguatur sic. omne. b. est. a. z omne. c. est. b. si capit sub medio dicet sic. b. est. a. z omne. d. est. b. z patet q̄ hec minor est alia q̄z p̄us. Similiter si sub caperetur sub minore extremitate diceretur sic. omne. c. est. a. omne. c. est. c. ergo omne. c. est. a. z pz q̄ iste syll's nō cōuenit cum p̄mo nisi in maiore extremitate. tam enim ꝓpositio maior q̄z minor sunt alie.

In oppositum est pbus capl'o p̄mo scōi. dicit enim q̄ de vniuersalibus p̄me figure aliter est dicere. quecunqz enim sub medio: aut sub ꝯne. i. sub minore extremitate sunt omniū est idē syll's.

¶ In questione Primo respondendum est ad questionem.
C Secundo mouende sunt alique dubitationes.

Quantū ad p̄mum sit p̄ma cōclusio hec. In ambobus modis p̄me figure valet syllogismus supponēdo sub medio. pbat sic. syllī tales regulant p dici de omni vel per dici de nullo. ergo sunt boni. ꝯsequētia tenet. añs patet: qz in omnib' modis p̄me figure directe cōcludēnibus de quibus solum loquor medius distribuitur in maiore a parte subti: z ió in affirmatiuis est dici de omni: in negatiuis dici de nullo. ¶ 2° ꝯ. in modis vlibus eiusdē figure valēt syllī supponendo sub minori extremitate. pz: qz in eis minor extremitas etiam distribuitur. z igitur qcqd de ea fuerit cōclusuz: ꝯsimili mō ꝯcludit de quolibz sub ea contēto. ¶ 3° cōclusio. in modis particularib' eiusdē capiēdo sub minore extremitate nō valz syll's: pz: qa minor extremitas non distribuit. z g̃ si sub ea sub capiat erit syll's in p̄ma figura bñs maiorē pticularē: z talis nō valz.
D ¶ 4° ꝯ. in oib' modis 2° z 3° figure in qb' mediū distribuit in maiore valz syll's capiēdo sub medio. pz: qz optime se'. nullū. b. est. a. oē. c. est. a. g̃ z oē. d. est. a. z sic q̄tiēs capiēdo sub sic pz. g̃ nullū. c. est. b. z nullus. d. est. b. Sil'r est in 3° figura. semp enī sub medio distributo capto sub valz syll's. ¶ 5° ꝯ. in modis vlib' scōe fig' valēt syllī capto sub minori extremitate. pz: qz fiūt in p̄ma z regulant p dici de nullo. ¶ 6° conclusio. in scōa figura aut tertia capiēdo sub termino nō distributo valet syllogismus. fiet enim syllogism' in scōa figura bñs ambas affirmatiuas: aut in p̄ma bñs maiorē pticularē. exēpla patēt intuēti. mō nullus istorū valz. ¶ Correlarie se' q̄ in 3° fig'. nll's syll's ꝯcludit pl'a capiēdo sub minori extremitate. pz. ipa nō distribuit i aliq modoꝯ. ¶ 2° seqtur. q̄ nō valz syll'us in camestres z brocardo capiendo sub medio. pz: qz medius in maiore nō distribuit. ¶ Ultima conclusio. capto sub medio: aut sub minore extremitate semper fit alius syllogismus. patet per secundā rationem factam ante oppositum. Hec de primo articl'o.

Quātum ad scōm dubitat. q̄re pbs dicit eundē esse syll'm capto sub medio: aut sub minori extremitate: cum illud sit dictum in vltima cōclusiōe. ¶ Rñdet q̄ pbs nō itēdebat q̄ simpl'r eēt idē syll's: sed capiēdo sub medio dixit eūdē syll'm ee: eo q̄ manet eadē maior p̄positio z idē mediū. sed capiēdo sub minori extremitate dixit eūdē ee syll'm: eo q̄ manet eadē maior extremitas: z q̄ oēs ꝯnes q̄s bꝯ syllī iferūt vtute ꝯnis p̄bate p p̄ syll'm. z ideo virtual'r oēs in p̄ma figura vtual'r icludūt: l; actual'r sint alij. ¶ 2° dubitat. q̄re pbus dixit q̄ in p̄ma figura plures ꝯcludunt ꝯnes capiendo sub medio z negat hoc de secunda: cum tamē oppositū dcm̄ sit in p̄ articulo z p̄batū. ¶ Rñdet vno° q̄ pbs nō intēdebat vl'r negare qn capiendo sub medio valeret syll's in modis scōe figure in qbus mediū distribuit in maiore: sed in qbus non voluit dicē q̄ nō valerēt syllī capiēdo sub medio. sic in camestres z baroco. z ideo dixit nō valē capiendo sub medio in istā figu-
F ra: qz nō in oib' valet. ¶ Al'r rūdet p̄m pbm in lra. q̄ non voluit negare qn bñ valerēt syllī capiēdo sub medio maioris distributo: sed valuit q̄ illi alij syllī nō tenerēt vtute syllī p̄mi. sic tenēt capiēdo sub minore extremitate. ℟. g. si arguat sic. nullus lapis est aial. oīs bestia est aial. g̃ nulla bestia est lapis. z postea capiat sub minore extremitate dicēdo. asinus est bestia. g̃ asinus nō est lapis. equus est bestia. g̃ equus nō est lapis: z sic de singulis. oēs hi syllī tenēt vtute ꝯnis p̄bate per p̄mū syll'm. sed si sub capiat sub medio dicēdo sic. nullus lapis est aial. oīs equ' est aial. g̃ nullus equus est lapis. cōstat q̄ iste syll's non tenet in aliq̄ rōne syllogismi p̄mitus facti. Sed dices tu. nunquid eodem modo in prima figura? ¶ Rñdeo q̄ sic. Hec de secundo.

Ad rōnes. ¶ Ad p̄'m negat añs. puta q̄ in p̄ma figura capiēdo sub medio ñ valeāt syllī. Ad p̄bm pz quid dōm per solutionē secunde dubitatiōis.
B ¶ Ad scōam dicitur. q̄ est pro vltima ꝯne primi articuli. ¶ Ad auctoritatem philosophi in oppositum pz quid dicendū per solutionem p̄me dubitationis. Qō. ij.

¶ Ex veris ergo falsuz syllogizare. Cap. scōo.

Qeritur 3°. Utrum ex veris pōt seq falsum? ¶ Et argr̃ p̄mo q̄ sic. qz ex possibilib' seqtur ipoⁿe. igr ex veris seqtur falsum. ꝯnsia probat: qz sicut se habet possibile ad ipoⁿetita se hz verum ad falsum. nā tātū q̄ztum opponunt verū z falsum opponunt possibile z impossibile. añs pz sic arguēdo. oē currēs est hō. oīs asinus est currēs. g̃ oīs asinus est hō. vbi p̄misse sunt possibiles z cōclusio impossis. ¶ 2° sic. ex falsis seqtur verū. g̃ eadem ratione ex veris se' falsum. ꝯnsia tz: qz sicut se hēt falsum ad verū: ita se hz verū ad falsum. añs est pbi in cap̄ scōo scōi.
D ¶ Cōfirmat sic. maioris vtutis vl' esse verū sup falsum q̄z falsum sup verū: sed falsum est tāte vtutis sup verū q̄ ipm infert vt dcm̄ est. g̃ a fortiori verū erit tāte vtutis q̄ ipsum infert falsum. ꝯnsia z totus processus videnī de se patere. ¶ 3° ex veris se' flm. g̃ ex veris pōt seq falsum. ꝯnsia tz: qz qcqd fiet pōt fieri. añs declarat demōstrato sor. nūc sedēte iste sunt vere. iste hō sedet: z iste hō est sor. z ex illis seqtur flm sorte mortuo: qz seqtur q̄ sor. sedet. z ℔ tūc erit falsum.

In oppositum est pbs scōo huius capl'o scōo.
¶ In qōne ista Primo p̄mittēda sunt notabilia. Scōo respondendum est ad questionē.

Quantū ¶ Ad p̄mū p° est nōnduz. q̄ ꝯnsia bona seu ꝯnsia: qō idem est: describit sic. est argumētatio sic se habens q̄ qualr̃cunqz per añs pro nunc penes eius totalē signationē signatur: ipoⁿe est esse quin ita sit q̄litercūqz p ꝯnsia p̄m eius totalē signationē p nūc signatur. ¶ 2° est notandū. q̄ ppō vera cōsueuit describi q̄ est propositio sic se hēs q̄ q̄lr̃cūqz p eā signat p nūc p̄m ei' tota-

lem signationem:ita est:q̃ descriptio trãseat tanq̃ melior que in gnali de ppone xa pot dari.si autẽ non sit totaliter sufficiẽs nõ curo ad pns. ¶ 3°est nõndum.q̃ hec ppo.ex veris pot sequi falsum.est de poti diuisa.z ideo termini in ea ampliant ad supponẽdũ p eo qõ ẽ vel pot eẽ.vñ sensus ei⁹est iste.ex veris q̃lsũt xa vel pnt eẽ xa pot sequi falsuz.

Quantũ ad scõm sit p' ⁊ h.ex veris pot seq flm.probat ex his.antichris sedet:z antichris ẽ hõ dicẽs se eẽ deũ:pot sequi falsuz:z iste pnt esse vere.ergo ex his que pnt eẽ vere pot seq falsum.z vltra.g̃ ex veris pot seq falsum.p' pntia tz per syll'm expositũ.z 2°tz pp ampliationez expssam in 3°notabili.z maior pz:qr ex illis seqtur q̃ hõ dicẽs se esse deũ sedet mõ.illa pot esse falsa: imo forsan est actu falsa.z minor pz.nã antichro nato ambe pnt eẽ vere:imo forte ambe eẽnt xe.pz ẽt per vltimã rationẽ factam añ oppo⁽ⁿ⁾. ¶ 2°⁊. ex veris nõ sequitur falsum.pbat per diffõnẽ consequẽtie bone.nã seqtur.añs est verũ.g̃ q̃litercũq̃ per ipm signat zc.ita est per diffõnẽ ppositionis xe:etiam seqtur.pns est falsum.g̃ nõ qualitercũq̃ per ipz signatur zc.ita est. Itẽ seqtur 3°qualiter cunq̃ significatur per añs:ita est:z nõ q̃litercũq̃ signatur per pns:ita est.ergo pna nõ valet per diffinitionẽ pntie bone.nam si valeat opz q̃ fic exnte sicut añs significat total'r sic ita total'r sicut pns signat;put ex diffõne posita apparet. ¶ Sed diceret quis.ex veris seqtur falsum in pntia mala.g̃ ex veris seqt flm.cõsequẽtia tz:qr pna mala vr esse pna.sic hõ alb⁹ hõ. ¶ Respondet cõcedendo antecedẽs z negando psequentiam.nam quicqd ex alio sequit ex eo solum sequit in cõsequẽtia bona.nõ est re xa sequela qñ pns nõ valet:pp qõ cõiter dz.ppsita mala pntia nihil sequit.z ideo ad pbationẽ dz q̃ pntia mala nõ est psequẽtia.sicut nec hõ pictus hõ.nã sic malũ distrahit hũc terminum pntia a pn⁽ⁿ⁾ significatione:sicut iste terminus pictus hũc terminum hõ.z ideo pntia mala:nec hz se ad cõseqntiã.sic hõ albus ad hoiez. de istis est magis dictum in prima parte cõsequentiarũ. ¶ 3°⁊ est.ipl'e est ex veris seq flm.pz hec cõposita:qr hoc est ipol'e.ex veris sequit falsum:cuius pbatio est.sic pus. ¶ 4°⁊ est.ex polibus seqt vnum impol'e.pz p' rõne facta ante oppositum:nec mirũ.nã due ppones possibiles bene cõstituũt vnam copulatiuã impossibilẽ:eo q̃ ipse non sunt sibi inuicẽ compol'es.sicut pz de pmissis in syllogismo p' rõnis posite. Modo nõ est mirum si ex copulatiua impoli sequatur conclusio impolis.sic enim totũ añs fit ipossibile.sicut pns.sed secus est de veris.nam ex duabus vel pluribus veris nunq̃ cõstituet vna copulatiua falsa.z igitur ex veris non sequitur falsum. Hec de secundo.

Ad rationes. ¶ Ad p⁽ᵐ⁾ negãdo pnam qua infertur ex polibus se' ipol'e.g̃ ex veris sequit falsum:z causa ppter quã nõ valet stat exposita in vltima pcl'one:qr ex plurib⁹ polibus bñ componit ipol'e: sed ex plurib⁹ veris nõ componit vnũ falsum saltẽ copulatiue:z iõ siũ mõ nõ est bona:cõcedo tamẽ q̃ tantũ opponũtur pol'e z ipol'e:sicut verũ z falsum.z ideo etiam bñ cõcedere q̃ si ex possibili añte sequeret impol'e.ex xo sequeretur falsum:vel ex veris. ¶ Ad 2⁽ᵐ⁾ pcedo.q̃ ex falsis seqt verũ:z nego pnam qua infert.igitur ex veris sequit flm. ¶ Ad pbationẽ cum dicit q̃ sicut se habet falsum ad verũ:ita verum ad flm.dico q̃ quo ad illationẽ nõ est verũ. falsum enim in pntia bona infert verum:sed verum nõ infert falsum.nam diffinitio cõsequẽtie bone bene conuenit cõsequentie:cuius añs est impossibile z cõsequens verũ:sed nõ competit pne:cuius añs est verum z pns falsum:vt dictum est. ¶ Ad cõfirmationem dicit:q̃ lz verum maioris sit pfectiõis.q̃z falsum:tñ in inferẽdo nõ habet tantã virtutem super falsum:sicut falsum super verum.causa est dcã z est directe fil'e.sicut in moralibus ab hoie bono nõ procedit nisi bonũ de per se.sicut ex xo nõ sequit nisi verum: sed ex hoie malo z falso qñq̃ bene pcedit aliqõ bonũ:ita ẽt ex ppone falsa seqt vex. ¶ Ad 3⁽ᵐ⁾ dz.q̃ est pro p' ⁊ne. ¶ Rõ post oppositum est pro scõa z tertia ⁊nib⁹:qr istas voluit pbs. Hec de questione. Qõ. iiij.

¶ Ex falsis autem est verũ: tamen non propter quid: sed quoniam. Capitulo secundo.

Queritur 4°.Utrum ex falsis sequat verũ. ¶ Et arguitur pmo q̃ nõ. ex vno ⁊riorũ nõ sequitur aliud.flm est cõtrariũ xo. igit ex falso nõ sequit verũ. maior nota est de se.z minor pz.vt vr ppbm in pdicamẽto lbe. ¶ 2°fic.ex nõ ente nihil se'.falsuz est nõ ens.g̃ ex falso nihil sequit.maior pz:qr añs dz esse ens.z minor pz 6°metaphisice z 5°.vbi pbs dicit.q̃ verũ est ens:falsum aut non ens. ¶ 3°fic.effectus positi causa dz esse positiua:sed verum est qõdã positiuum.falsum autẽ hz rõnẽ puatiõis.igit falsuz non pot inferre verum.maior manifesta est.z minor similiter.z pma cõseqntia pz de se.2°declarat:qr añs inferens pns in bona pna videt esse causa pntis.iõ si falsum nõ posset eẽ causa veri ipm nõ pot inferre verum in bona pntia. ¶ 4°syll's in quo reperiunt pmisse qbus omni z quibus nulli nõ valet:sed syllogismus cui⁹ pmisse sunt false est huiusmodi.ergo syll's cuius premisse sunt false.nõ valet.maior ẽ pbi p hui⁹:qr per h pbat ⁊iugatiões non valere.minor patet:qr si arguat fic.omnis lapis est animal.ois homo est lapis.sequit ⁊ de omni.s. q̃ ois hõ est animal.z si minor fit ista.omnis aqua est lapis sequit pcl'o de nullo. puta.q̃ nulla aqua est aial:z premisse sunt euidenter false. ¶ 5°syll's q̃ ex falsis infert verũ peccat ⁊ aliquã fallaciz. ergo ipse est sophisticus z vltra.g̃ nõ est bonus syll's.g̃ in bono syllo nunq̃ ex falsis se' verũ.cõsequẽtie tenet.z añs pmũ pz:qr talis peccat in mã.mõ pbs pmo elẽcborum.reducit syllogismos peccantes in mã ad aliquã.13. fallaciarũ.2°qr talis frequẽter peccat ꝑm petitionẽ principij:eo q̃ falsa pmissa nihil pbat:lz quãdoq̃ appareat probare.

In oppositũ est philosophus secundo huius capitulo secundo.

¶ In questione Primo premittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.

Quantũ ad pmum p° est notãdum.q̃ diffõ pntie bone bene conuenit pntie:cui⁹ añs est ipol'e vel falsum z pns verum.rõ est.nã si añs fit ipol'e.tunc q̃litercũq̃ per ipm signat ꝑm eius totalẽ signationẽ pro nũc eẽ nõ est pol'e gn q̃litercũq̃ p pns signat zc.supponit. patet h:qr ex q̃ añs est ipol'e: ipol'e est q̃ fic qualitercũq̃ per eũ signat pro nunc eius totalẽ signationẽ q̃re pz q̃ ex añte ipoli:qõlz añs sequit siue vex siue falsum.sicut postea magis dicet. ¶ 2°est nõndũ.q̃ pbs nõ loquit de pntijs emptimematicis:quibus ex veris ifertur falsum:lz solũ de syllogisticis.sicut pz intuẽti p pcessus eiusdẽ. Hec de pmo zc.

Quantũ ad scõm sit p' ⁊ h. pol'e est in cuiuslibet figure.quodlibet mõ ex pmissis figuris.q̃litercũq̃ penes falsitatem variatis inferre cõclusionẽ verã pterq̃z in modis vltibus pme figure maiore in toto falsa z minore vera hãc ⁊nẽ probauit pbs in singulis modis singularũ figurarũ valde diffuse.exẽpla patẽt lram phi ituẽti:lz cã ppter quã in modis vltibus prime figure maiore in toto falsa z minore vera nõ sequit cõclusio vera: est:qr cũ maior est in toto falsa sua cõtradictoria est in toto xa:z ex illa cum minore que ponit vera sequit ptraria ⁊nis q̃ deberet inferri ex maiore falsa:z ex pntiti ptraria illi⁹ ⁊nis est vera:quia sequitur ex veris.quare impossibile est q̃ simul illa conclusio sit vera.xb.g.si hec fit in toto falsa.oẽ.b.est a.z hec in toto vera.oẽ.c.est.b. opz q̃ pcl'o. oẽ.c.est. a.fit falsa.q̃re:qr ex ista.nullũ.b.est.a.z ista.oẽ.c.est.b.que sũt ambe vere sequit ei⁹ ptraria q̃ nullũ.c. fit.a. Eodẽ mõ est

Diffõ pntie bone cui ⁊ⁿ.

A in mō negatiuo. ¶ 2° ⁊ est ꝓm pb̄um in lfa. ꝙ ex falsis non sequit verum ppter qd: sed qr est. quā ⁊nez aliq dicunt sic debere exponi ꝙ ex falsis nō sequit verū: sic ꝙ ꝓmisse false sint cāe veritatis ⁊clusiōis: ⁊ credo ꝙ hoc nō sit de mente pb̄i: qr etiā nec in syll'o demonstratiuo ꝓmisse sunt cause ⁊itatis ⁊nis, put videbit in ⁊cl'onib⁹ ꝓmi po⁹ deo duce. ⁊ ideo alr expono ꝙ ex falsis nō sequit verum pp qd. i. pro batiue. i. ꝙ ꝓmisse nō pbent ⁊cl'onē verā: sed solum sequit quia est. i. solum sequit illatiue in bona ⁊ formali ⁊sequentia. hec ⁊clusio sic exposita nō est de se. Et hec de secundo.

Ad rōnes. ¶ Ad ꝓmam ⁊cedit. ꝙ syllogistice ex vno ⁊trariorū nō sequit aliud: ⁊ distinguit minor cū dr. verum ⁊ falsum sunt ⁊ria: qr nil itelligit sic ꝙ illi termini sunt ⁊rij: ⁊ B ⁊cedit ad intellectum pb̄i in ꝓdicamētis: lz stricte loquēdo magis deberēt dici cōtradictorij: eo ꝙ sue diffōnes sunt ⁊dictorie: nec signant formas cōtrarias: ⁊ sic cōcedit ⁊clusio ꝙ ex isto termino falsuz nō
B sequit iste terminus verū: qr nullus eorum est ppō. Aliter pōt esse sensus ꝙ ppō ⁊a ⁊ ppō falsa sunt ⁊ria: ⁊ sic verum ⁊ falsum stant psonalr: ⁊ hec ⁊cedit particulariter: sed vlr falsum eēt. nā nō ois ppō vera oi ppōni false est ⁊traria. ⁊ iō ratio nō ⁊cludit qn ex falso syllogistice pōt inferri verū illi falso nō ⁊rium. ¶ Ad 2^m ⁊cedit. aīs capiēdo ens particularit. ⁊ negat ⁊ñia qua infert. igr ex falso nō debet inferri verum. Ad pbationē. ad pb̄m 6° metapb̄. dr. ꝙ qñ dicit falsum eē nō ens: cepit ens nō ppie pro falso seu pro nō vero: ⁊ ex tali bñ sequit verū. ¶ Ad 3^m admittit tot⁹ ꝓcessus vsqz ad istā ⁊ñiam qua infert. falsum nō dz esse cā veri. g nō dz inferre verum: ⁊ ista negatur. Et ad pbationē eius dr. ꝙ aīs vnius ⁊ñtie non est cā ⁊ñtis: ⁊ hoc est dictum in p° qōne secūdi. ¶ Ad 4^m dr. ꝙ pb̄s intendit ꝓmo hui⁹. syllogismū nō esse bonū si cum sua dispōne ꝓmissarū ꝓmissis exñtibus veris: qñqz stat ⁊ de oi: qñqz stat ⁊cl'o de nullo.
C Et per B pz qd dōm sit ad rōnē: qr bene in optimo syllogismo cum ꝓmissis figuris stat qñqz ⁊cl'o de oi vera: ⁊ quandoqz ⁊cl'o de nullo: sed B non sequit qn talis syllogism⁹ sit bon⁹: qr pb̄s logt ꝓmissis veris exñtib⁹. ¶ Ad 5^m ⁊cedit. ꝙ aliqs ꝓcedēs ex falsis peccat ⁊ fallaciā saltē petitionis pncipij: ⁊ negat ⁊ñia. g nō est bonus syll's. nam petitio pncipij nō statim peccat ⁊ syll'm simplr. ⁊cedit tñ ꝙ talis dr sophisticus: nō qr nō est bon⁹: sed qr nō est pbatiuus: ⁊ tñ pbatiui multi etiā sunt syll'i q ꝓcedūt ex falsis non peccantes cōtra aliquā fallaciarum: eo ꝙ in eis non est apparentia veritatis: que tamē requiritur ad omnem fallaciā.
¶ Rō post opp^m est p ocis in 2°. Hec de qōne ⁊c. Qō. v.

¶ Idem autem cum sit ⁊ non sit impossibile est ex necessitate idem esse. Capitulo quarto.

D Querit 5°. Utrum ad duorum ⁊dictoriorū qōlibet possit seq idē: vt ad idē esse ⁊ nō esse. ¶ Arguit primo ꝙ sic: qr disiūctiua cōposita ex partibus ⁊dicentibus se' ad qōlibet duorū ⁊dictoriorū illorū que sunt sue partes. igit ⁊c. ⁊ñia tz. ⁊ aīs pz: qr sequit. sortes currit. ergo sortes currit: vel sortes nō currit: ⁊ sortes nō currit. igr sortes currit: vel sortes non currit. disiūctiua enim sequit formalr ad qualz sui partem. ¶ 2° sic. in syll'o ex oppositis sequit idē ad duo ⁊dictoria. g ad qōlibet duorū ⁊dictoriorū seqt idē. ⁊ñia tz vt videt. ⁊ aīs pz sic arguēdo. aliq medicina nō est studiosa. omnis medicia est studiosa. ergo aliqō studiosum nō est studiosum. vbi eadē ⁊ infert ex ꝓmissis ⁊dictorijs. ¶ 3° arguit sic. ad impossibile sequit qōlz. g idē sequit ad duorū ⁊dictoriorū qōlibet. ⁊ñia tenet ex eo: qr data ppōne que sequitur ex opposito ipsius ipolis. illa etiā seqtur ex ipso ipolī cū ad ipm sequat qōlibet. ḡre idē seqtur ad qōlibet ⁊dictoriorū. ¶ Cōfirmat. neciuz seqtur ad qōlz. g seqtur ad vtrāqz partē ⁊dictiōis. conseqntia est nō. ⁊ aīs tā rōnis qz cōfirmatiōis est cōe dcm logicorum.
E ¶ 4° sic ex istis. oē. a. est. b. ⁊ nullū. c. est. b. seqtur ꝙ nullū c. est. a. in camestres: ⁊ ex ⁊rijs ꝓmissarum sequitur eadez ⁊clusio in cesare. igr idē se' ad duo ⁊dictoriorum qōlibet. ⁊sequētiā tz vt vr. ⁊ p' pars aīs nota est. 2° pars pz: quia seqtur in cesare. nullū. a. est. b. omne. c. est. b. ergo. c. est. a. ⁊ premisse sunt cōtrarie duarum primarum premissarum.

In oppositum est pb̄s cap. 4. scdi ⁊ est rō sua hec: qr si sic sequeret ꝙ idez sequeret ex suo ⁊dictorio. ⁊ñs vr icōueniēs eē: cum vnū cōtradictorioꝝ nō inferat aliud: ⁊ pbat ⁊ñia. nā da ꝙ ad. a. eē album: ⁊ ad. a. nō eē albū sequat. b. eē nigrum. g tūc se'. a. est albū. g. b. est nigrū. g ex opposito ⁊sequētis se'. b. non eē nigrū. g. a. nō est albū. tunc vltra per suppositum sequitur. a. nō est albū. g. b. est nigrum. ḡre de primo ad vltimū sequit. b. nō est nigrū. g. b. est nigrum. qd fuit probandū.
¶ In questione Primo premittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.
F 3° dīia p pōnum.

Quantū ad ꝓmū sciendū est ꝙ ppōnes sunt in triplici dīia. aliqe sunt neēie. aliq ipol'es. ⁊ aliq cōtingentes. ¶ 2° est notandū. ꝙ ppōnes ipol'es sunt in duplici dīia. aliqe sunt ipol'es: vt nūc. aliqe sunt ipol'es simplicit. Impol'es vt nūc dīr que pro aliq dīia tpis sunt impol'es: ⁊ non pro qlibet: vt ppōnes de pterito false. vt ego fui Dierusalē. Et de B ipolī cōcedit ꝙ ipm pōt esse verum. nā hec est nūc ipolis. ego fui Dierusalē. ⁊ si prexero Dierusalē postqz ibidē fui. ipsa fit ⁊a ⁊ neēia. Sed ipol'e simpliciter dicit. ꝙ pro qlibet dīia tpis est ipol'e. vt hoiem eē asinū: ⁊ est adhuc duplex: qr qdā est ipol'e formaliter. aliud est ipo'mālr. Impo'formalr dr. ꝙ gra forme ppōnis est impolis seu iplicat ⁊dictionē. exemplū. vt copulatiua cōposita ex ptib⁹ ⁊dicētib⁹. vt sor. currit: ⁊ sor. ñ currit. Silr ppō affirmās terminū ifinitū de suo termio finito: vt hō ē nō hō. a. est nō. a. Impo'mālr dicit qd nō gra forme ppō
G nis: sed solū pp signationē termioꝝ est ipol'e: vt hō ē asin⁹. ¶ 3° est nōndū. ꝙ pportiōalr distiguēdū est neēium. aliqd eni est neēium ꝓm qd vt ppō de pterito ⁊a ⁊ de B ⁊cedit ꝙ neēium pōt esse falsum vel ipol'e vt ista. ego nō fui Dierusalē. iam est ⁊a ⁊ neēia: ⁊ notuz est ꝙ pōt esse falsa. Alia est neēia simplicit ⁊ est duplex: qr quedā est neēia formalr. vt ⁊dictoria ipolis formalr. alia est neēia mālr vt ⁊dictoria ipolis mālr. Et describant ista neēia ꝓportionalr sicut ipolia fuerunt descripta. ¶ 4° est nōndum. ꝙ ⁊ñtia bona diffiniēda est sicut aīs fuit diffinita. Silr ⁊ñia formalis diffiniēda est sicut in qōne. 20. ꝓmi fuit diffinita. Et B de p ⁊c.

Quantū ad scdm sit ꝓma ⁊cl'o hec. ex ipolī vt nunc non se' qōlibet. pz: qr non sequitur. ego fui Dierusalē. ergo homo est asinus. sicut quiscqz faciliter pōt deducere ex diffōne ⁊ñtie bone. ¶ Correlarie. neēiuz ꝓm quid nō sequit ad quodlibet. pz ex cōclusiōe: qr si sequere
D tur. tūc ex suo opposito. s. impossibili ꝓm qd quodlibet sequeret: cuius oppositū dcm est in ⁊ne. ¶ 2° ⁊clusio. ad impol'e simplr sequit qōlibet. pbat. naz sequit hō est asin⁹. ergo deus nō est. supposita ipossibilitate aīis pbat sic. nā sequit. hō est asinus. ergo hō est asinus: vel deus nō est. ⁊ vltra sequit. homo est asinus vel deus non est: sed nullus homo est asinus. per suppositū. igit deus nō est. ergo de p mo ad vltimū sequit. homo est asinus. ergo deus non est. Ultima cōclusio est nota: ⁊ prima tz: qr arguit a pte disiunctiue ad totā disiūctiuā: ⁊ illa est formalis. 2° pz: qr arguit a tota disiunctiua cū ⁊dictorio vni⁹ ptis ad alterā partē: et sic pz totus ꝓcessus. Silr pbaret ⁊ñtia. quecunqz ppō ex ipossibili aīte esset illata. ¶ Et si dicat. tu assumis in scda ⁊ñia istā. nullus hō est asin⁹. q nō erat assumpta in p° aīte.
¶ Rñdeo. ꝙ hoc nō est inconueniens: eo ꝙ aīs suppositū est eē impo'. ⁊ iō lz suū ⁊rium tanqz notum ⁊ neēiuz ad pbationem ⁊ñtie quo ad sumere. ¶ Correlarium. neces-

j sarium simplr sequtur ad qõlibet. pz:qr vbicũq; ꝓñs est necessariũ ibi ex opposito ꝓñtis sequtur oppo'm añtis qõcũq; fit illud. g ꝓña est bona. ꝓñtia tz. añs pz per ꝗnẽ:qr oppo'm ꝓñtis est ipolẽ simplr:z ex isto sequtur qõlibet vt dcm est. ¶ 2m correlariũ. q ad duoꝝ ꝗdictoriorũ qõlibet sequitur idẽ. pz:qr ꝓñs nẽcium sequit ad oẽs ppones mũdi per correlariũ ꝑdictũ. ¶ 3° ꝗ. ad impolẽ formalit sequtur qõlibet formalit. vt hõ est nõ hõ. g capra est in celo. pz ꝗ: qr tenet in omnibus terminis retenta cõsimili forma antecedẽtis. correlariũ nẽcium formalr sequtur ad quodlibet in ꝓña formali. pz:qr. l. ex suo opposito. puta ex ipossibili formalr sequitur qõlibet formalr. ¶ 4° ꝗ de itẽtõe phi idẽ nõ sequtur ad duorũ ꝗdictoriorũ ꝓtingẽtium qõlz. pz rõne facta post oppositũ. Et ex alio si ad sortem currere se' hoiem currẽ:z vtraq; fit ꝓtingẽs nõ est polẽ q ad sortẽ nõ currere sequatur hoiem currere. ró qr tunc starẽt ꝗdictoria qñq; simul.

k ꝓbatio:qr ad nullũ hoiem currere positũ in esse se' sortẽ si currere:qr ex opposito ꝓñtis p' ꝓñtie se' opp'm añtis. si igit tunc ad sortẽ nõ currere se' hoiem currere. Ad nullũ hoiem currere se' hoiem currere. posito igit q nullus hõ currat oportebit simul cõcedere q hõ currit:quod est ipossibile. ¶ Aliter dicunt alij q phs voluit dicẽ q nulla ppõ cathegorica nõ formalr nẽcia sequit formalr ad qõlibet duarũ cõcathegoricarum simplicium. i. ad q̃libet duarũ ꝓcathegoricarũ nõ formalr ipossibilium. ¶ Tertij dicunt alr q nõ sequit idẽ demrative ad duorũ ꝗdictoriorũ qõlibet:z lz quilibet istorũ sensuũ posset defendi:sensui tamẽ ꝗnis magis acqescoreo q ipsum phm magis puto intendisse.

Ad rationes. ¶ Ad p'm dr. q disiunctiua cõposita ex ptib' ꝗdicẽtib' est nẽcia fora lit. z ió eã seq ad qõlibet est pro correlario 3' ꝗnis: nec est ꝗ ꝗnem 4'm. ¶ Ad 2'm dr. q de syll'o ex oppositis nihil est ad pñs:eo q ꝗ ibi nõ sequit ex q̃libet duorũ ꝗdictoriorũ:

l sed ex duobus ꝗdictorijs vel ꝗrijs simul captis:z ió ratio nõ est ad pñs. ¶ Ad 3'm dr. q arguit pro 2ª ꝗne z cõfirmatio eius pro correlario eiusdẽ. ¶ Ad 4'm dicit. q verus est q hec ꝗ. nullum. c. est. a. seqt ex illis ꝑmissis in camestres z ex ꝗrijs earum in cesare:sed nihil est ad pñs:qr copulatiua cõposita ex ꝑmissis in camestres:z alia cõposita ex cõtrarijs in cesare nõ ꝗdicunt:z ideo lz iferũt eandẽ ꝗnẽ non sequitur idem sequi ad duorũ ꝓtradictoriorũ quodlibet. ¶ Auctoritas phi z ratio post oppositum sunt pro quarta conclusione. Hec de questione. Qõ. vj.

¶ Circulo aũt ex se iuicẽ ostẽdere. Cap. qnto.

Verit 6°. Utrum syll's circularis est bonus syll'us. ¶ Et arguit primo q nõ. bonus syll's dz esse alicuius vtilitatis: sed syll's circularis nullius est vtilitatis. g non est bonus. maior nota. minor declarat:qr si vtilis esset vel esset vtilis demõstrãti. z hoc nõ teste phõ ꝑmo posteriorũ capl'o 3° dicẽte. circulo quoq; demrare ipossibile est:vel eẽt vtilis dialectice arguenti:z hoc nõ:qr syll's dialecticus dz ꝓcedere ex notioribꝰ. mõ in syll'o circulari non est polẽ q fit vtrobiq; ex notioribus. nã si ꝑmus est ex no

m tioribus. secundus est ex minus notis:qr est ex ꝗne primi. ¶ Scõo fic. illud qõ nõ est syll's nõ est bon' syll's: syll's circularis nõ est syll's. g nõ est bonus syll's. maior nota. minor declaratur:qr syll's circularis includit duos syllogismos. ꝑmũ ꝓcedẽtẽ a ꝑmissis ad ꝗnẽ:z 2'm ꝓcedentẽ ecõtra a ꝗne ad alterã ꝑmissarũ:z sic vident esse duo syllõ. g non est syllogismus. ꝓñtia tz:qr idẽ est syll's z vnus syll's. sicut ppõ z

Cap. 4° vna ppõ ꝑmo elenchorum. ¶ 3° fic. bonus syll's dz tenere gratia forme:sed syll's circularis non tenet gratia forme. igit zc. ꝓñtia tenet. maior nota. minor declarat: qr phs dicit eum solũ tenere in terminis cõuertibilibus. igit non tenet in omnib' terminis. ergo nõ valet gratia forme. ¶ Cõfirmatur fic. ad syllogismum circularem requirit ꝓuersio vlis affirmatiue simplex:sed talis nõ tenet gratia fõre. igit nec syll's circularis. ꝓñtia est nota:z añs pro p'pte filr:lz p 2ª pte pz per phm in lra. ¶ 4° fic. syll's peccãs contra aliq̃ fallaciarũ nõ videt eẽ bonus:sed syllogism' circularis peccat ꝗ aliq̃ fallaciarũ. g zc. ꝓña tz:qr maior rõnis pz:qr syll's talis est sophisticus. minor pz:qr syll's circular] peccat ꝗ fallaciã petij. ꝑncipij. nã da q ꝑm' syll's ꝓcedat ex ꝑmissis notioribꝰ ꝗne. tũc secundus ꝓcedẽs ex ꝗne ad ꝑmissas ꝓcedit ex minus noto ad magis notum. ergo petit ꝑncipiũ igit syll's circularis peccat ꝗ petitionem principij.

In oppositum est philosophus in isto secundo capitulo quinto.

¶ In ista questione primo premittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.

Quantũ ad p'm ꝑmo est notandum. q syll's circular] o est syll's ꝓcedẽs ex ꝓclusione ꝗoris syllõ: et ꝓuersa vnius ꝑmisse inferẽtis alterã ꝑmissam eiusdẽ. ex q̃ sequit:q lz syllogism' circularis aliũ syllogismũ ꝑsupponat in ordine ad quẽ circulariter dr. cũ ipse non est nisi ille vn' syll's qui ex ꝗne ꝗoris ꝓcedit zc. Et dicit circularis:qr quẽadmodũ in circulo circuẽdo deuenit ad idẽ a quo incipit motus:ita in ꝗ syll'o deuenit ad ꝑmissam a qua icipit ꝑm' syll's. ¶ 2° est nõndũ. q syll's circularis bz fieri in eisdẽ syllis z modis in qbus fiũt alij. nã si quis circulariter vellet syllogiçare z in debitis mõ z figura nõ argueret ipse inepte circulariter syllogiçaret. Hec de primo.

Quantũ ad scõm sit p' ꝗ rñsalis hec. syllogismus circularis est bon' syll's. pz:qr syllogismus q sit bono mõ z figura est bon' syll's: syll's circularis est hꝰ. igit est bonus syll's. maior pz de se. minor pz per vltimus notabile:qr dcm est. q tz in eisdẽ mõ z figura: in qbus alij syllogismi boni fieri consueuerunt. ¶ Circa quã cõclusionẽ dubitat ꝑ vtrũ ne syll's circular] posset eẽ ex ꝗne z vna premissa sine ipsius ꝓuersiõe. ¶ Ad quã breuiter respondet q nõ:qr syll's vel fieret in scõa figura ex puris affirmatiuis vel puris negatis:vel in ꝑma habẽs maiorẽ particularem:vel in tertia habẽs minorẽ negatiuã. Exẽpluꝫ vnũ põt poni sic arguẽdo. omne rõnale est risibile. omnis ho-

p mo est rõnalis. ergo omnis hõ est risibilis si arguat circulariter ex ꝓclusiõe z maiore fic. omne rõnale est risibile. oꝰ hõ est risibilis. igit omnis homo est rõnalis. tunc est in secunda figura ex puris affirmatiuis. si autem ex ꝓclusiõe z minore. vt omnis homo est risibilis. z omnis hõ est rationalis. igitur aliqõ rõnale est risibile. tunc erit bonus syllogismus in 3ª figura:sed nõ põt concludi maior ꝑme figª:eo q ista est semp vlis:z 3ª figura solum concludit particulariter. similiter est in singulis alijs. exempla patent facienti syllogismos. ¶ Scõo dubitatur. vtrũ syllogismus circularis teneat gratia forme. ¶ Et rñdet q fic. iuxta dicta in ꝓclusione. ¶ Et si querat. quare ergo phs dicit eum solũ tenere in terminis conuertibilibus. ¶ Respondeo q hoc dixit ꝓpter hoc:qr syllogismũ circularem debentẽ fieri ex ꝑmissis veris supposito q ꝑmus syllogismus sit ex veris:

q requirit ꝓuersio vniuersalis affirmatiue in terminis simplex:z ista nõ valet de forma:sed solum tenet in terminis cõuertibilibus. verũ est tamẽ q forma syllõ circularis in oibus terminis tz:qr est eadẽ forma cũ fora cõi:vt dcm ẽ. ¶ Tertio quereret qs. cui est vtilis syllogism' circularis. ¶ Rñdet q vtilis est demõstrãti. nã demrans demõstrat frequẽter ꝗnẽ ab effectu ad cãm z demõstratiõe:qr est. et eꝰ. ex ꝗne circulari demõstrat alterã ꝑmissarũ demratiõe ꝓpter qd. exẽplũ vt sic arguẽdo. omne aial risibile est rõnale. oꝰ hõ est aial risibile. g oꝰ hõ est rationalis. hic est demratio:qr est. nã ex illo effectu qui est hominẽ esse aial risibile:demrat ipm esse aial rõnale. econtra ꝗo circulariter ex ꝗne demrabit q hõ est animal risibile conuertendo

A maiorē sic.oē rōnale est aial risibile.ois hō est rōnalis que fuit ⸫ pmi.g̃ ois hō est aial risibile. 7 est demōstratio pp qd. nā ex cā que est hoiem eē rōnalē ⸫cludit effectus.s.hoiem esse risibilē. ¶ 4° dubitat.vtrū in q̃libet syll'o q̃lz pmissa ⸫ possz syllogiçari circulariter. ¶ Et rñdet ⸫ nō:qz in syll'o pticulari pmissa vlis nō pōt circulariē ⸫cludi.qz syll's circularis est ex ⸫ne que est pticularis per casum.mō pmissa vlis non pōt syllogiçari nisi ex ambab⁹ vlibus. Similiter in mō negatiuo pmissa affirmatiua formaliter non potest syllogiçari circulariter:eo ⸫ ⸫clusio est negatiua.verum est ⸫ qñqz gr̃a mãe syllogiçat iuxta modum quem ponit pb̃s in lr̃a de q̃ post magis ⸫siderabitur. Hec de secundo.

Ad rationes. ¶ Ad p^m^ dicit.⸫ syll's circularis est vtilis demōstranti: vt dictū est in tertia dubitatiōe. Ad pb̃m ⸫ziū dicentē dz.⸫ intellexit ⸫ demōstratio circularis est ipolis in eodem gñe demōstrationis sed in diuersis non. Nā in diuersis vtraqz pōt ⸫cedere ex notioribus:vna ex notioribus simpliciter:7 alia ex notioribus quo ad nos.exēplū positū est in 3ª dubitatione. ¶ Ad 2^dm^ ⸫cedit maior 7 negat minor ⸫ syll'us circular] nō fit syllogismus. Ad pbationē dz.⸫ syllogism⁹ circular] nō est nisi vnus syll's:z per cōparationē ad posē dicat circularis sicut dcm̃ est in notabilib⁹. ¶ Ad 3^tm^ ⸫ceditur maior 7 negat minor.⸫ syllogism⁹ circular] nō tenet gr̃a forme. Et ad pbationē qñ pb̃us dicit.⸫ nō tenet nisi in terminis cōuertibilibus.p3 qd fit dōm ex secūda dubitatione. ¶ Ad ⸫firmationē ⸫cedit.⸫ ad syllogiçādū circulariter vlis affirmatiua dz cōuerti simpliciter:7 cōcedit etiam ⸫ ista ⸫uersio non tenet formaliter:cum hoc tñ stat ⸫ syllogism⁹ ex ea factus gr̃a forme teneat:7 sic rō non cōcludit. ¶ Ad 4^tm^ negat maior.⸫ syll's peccās ⸫tra formā nō fit bonus.7 qñ dicit ⸫ talis est sophisticus.rñdet ⸫ ⸫prie loquēdo multi syllī peccātes ⸫tra petitionē ⸫ncipij nō sunt sophistici in eē syll'mimo sunt boni syllī: sed bene sunt sophistici ⸫proprie.s.in esse ⸫batiuū:qz nō ⸫bant. dz etiaz ⸫ syll's circularis frequenter est ⸫batiuus.vt in exēplo 3ª dubitatiōis:7 sic nō ⸫mp peccat ⸫tra petitionē ⸫ncipij.7 iō pōt negari maior si vniuersal'r itelligat. Et ad ⸫bationem eius dz.⸫ nō est incōueniēs in syll'o primo premissas esse notiores ⸫ne quo ad nos:7 in secundo ⸫clusionem esse notiorē premissis simpliciter: 7 sic vtraqz erit ex notioribus. ¶ Rō post oppositum est pro ⸫ne 7c̃. Qó. vij.

¶ Siue enim ad medium 7c̃. Capitulo quinto.

Onsequēter q̃rit.7°. Utruz ex maiore affirmatia 7 minore negatiua medio variato penes finitū 7 infinitum sequat ⸫clusio affirmatiua.puta sic arguēdo.oē nō.a.est.b. nullū.c.ē.a. g̃ oē.c.ē.b. ¶ Arguit ⸫ nō.Ille syll's in nulla fig̃ valet.igit nō est bonus. ⸫ñia tz.añs declarat:qz non valet in p̃ nec in 3ª:eo ⸫ minor est neg^tm^.mō regula est ⸫ in p̃ vel in 2ª figura minore existēte neg^tm^:nihil sequit nec valet in scḋa:eo ⸫ conclusio est affirmatiua.mō 2ª figura nō concludit affirmatiue. ¶ 2° sic.si vna pmissarū est negatiua:cōclusio dz esse negatiua.sed in tali syll'o vna pmissarum est negatiua:qz maior. g̃ ⸫clusio dz esse negatiua.maior p3 ⸫ regulā Petri hispani.minor nota est.tunc arguit vltra.cōclusio dz esse negatiua.g̃ ⸫cludēdo affirmatiue nihil valet:qd̃ est ⸫ ⸫positum. ¶ 3° sic.cū tali dispōne pmissarū:qñqz stat vlis affirmatiua.igr̃ nihil valet.⸫ñia tz.añs p3.nā si sic arguat.ois non sba est accñs.nulla albedo est sba.tunc stat ⸫ de.oi.puta ⸫ ois albedo est accñs:7 si minor fuerit ista. nulla chimera est sba.tunc stat ⸫ de nullo.s.igit nulla chimera est accñs. ¶ 4° in bono syll'o ex opposito ⸫ne cū altera pmissarum dz sequi,oppositū alterius pmisse:sed sic nō fit hic.igr̃ syllogism⁹ nō est bon⁹.maior p3 ⸫ pb̃m in lr̃a.minor declaratur:qz si arguatur sic.ex minore 7 opposito conclusionis: nullū.c.est.b.7 aliqd̃.c.nō est.a.nō sequitur oppositū maioris:qz est ex ambabus negatiuis:7 si arguatur ex maiore vt sic.omne nō.a.est.b.aliqd̃.c.nō est.b.sequtur. g̃ aliqd̃ c.nō est non.a.7 ista bene stat simul cum minore que fuit. nullū.c.est.a.nā ille ambe sunt vere.nulla chimera est hō: 7 aliq̃ chimera nō est homo.g̃ nullo mō ex opposito conclusiōis q̃cunqz que accepta sequtur oppo^m^ alteri⁹ pmisse. ¶ 5° talis syll's in 2ª figura nō valet.igit 7c̃. ⸫ñia tz. añs p3 instando sic:qz nō sequitur.ois equus est nō'asinus.nul⁹ hō est asinus.g̃ ois hō est equ⁹.sunt eni pmisse manifeste vere 7 ⸫cl'o falsa:nec si minor fuerit affirmatiua de termino cifinito trāsponēdo pmissas easdē.

In oppositū videtur esse philosophus. ¶ In questione sit ⸫ma ⸫clusio hec.talis syll'us nō valet de forma ⸫batur per 3^tm^ 7 4^tm^ rōnes factas ante oppositum. ¶ 1ª ⸫ est.talis syll's nō valet in 2ª fig̃:ēt cū ⸫stātia sbti.p3 per vltimā rōnē factā añ oppositū:qz coassumptis istis.⸫ ois hō est.7 ⸫ ois equus est nō sequit ⸫ ois hō sit equus. ¶ 3ª ⸫ talis syll's valet in p̃ fig̃ arguēdo cū ⸫stātia sbti.⸫batur.nā ex opposito ⸫nis cū altera ⸫pmissarū sequit oppositū alteri⁹ pmisse.igit 7c̃.⸫ñia tz.añs declarat:qz da oppositū ⸫nis.aliqd̃.c.nō est.b.7 arguat sic. nullū.c.est.a.7 oē c.est nō.a.⸫ñitia tz per pb̃m scḋo ⸫piarmenias cap̃.2.7 tunc formet syll's in brocardo.aliqd̃.c.nō est.b.7 oē.c.est nō.a ergo aliqd̃ nō.a.nō est.b.⸫ñitia ⸫dicit maiori que fuit.omne nō.a.est.b.7 iferet ex opposito ⸫nis cum minore 7 constantia subti. Eodē mō ex opposito ⸫nis cum maiore iferet oppositū minoris in baroco.⸫batur:qz sequitur.oē nō.a.est b.aliqd̃.c.nō est.b.g̃ aliqd̃.c.nō est nō.a.tunc 7 aliqd̃.c.ē g̃ aliqd̃.c.est.a.⸫ñitia illa tenet coassumpta ista constantia subiecti per pb̃m vbi ⸫bus.7 illa cōclusio repugnat minori que fuit.nullū.c.est.a.similr̃ valet:sed medium infinitet in minore:vt sic arguēdo.ois hō est aial. nullū risibile est nō hō:7 oē risibile est.g̃ oē risibile est aial.nam ex opposito ⸫nis 7 cōstātia subti inferet iterū cum altera pmissarū oppositū alteri⁹ pmisse.nā arguat sic.nullū risibile, est nō hō.et oē risibile est.que est constātia subiecti.g̃ omne risibile est hō.7 tūc sumat oppositum ⸫nis.aliqd̃ risibile nō est aial. omne risibile est hō.ergo aliquis homo nō est aial.que cōclusio repugnat maiori.s.huic.omnis hō est animal.similiter ex maiore 7 opposito ⸫nis sequitur in baroco oppositum minoris sic arguēdo.ois hō est aial.aliqd̃ risibile nō est aial.que est opposita ⸫nis.igit aliqd̃ risibile nō est hō: 7 aliqd̃ risibile est.que ē cōstātia subti.g̃ aliqd̃ risibile non est nō homo:7 hec cōtradicit minori que fuit.nullum risibile est non hō. ¶ 4ª conclusio est talis syllogismus valet in tertia figura semper stante constantia subiecti.patet:qz optime sequitur.ois nō suba est accñs.nulla substātia est albedo.7 albedo est.igit ois albedo est accidens.⸫batur: quia conuertatur minor in terminis 7 erit in prima figura in modo primitus ⸫batō. Hec de quesito.

Ad rōnes. ¶ Ad pmas q̃tuor dz.⸫ sunt pro ⸫ma ⸫ne. ¶ Ad 5^tm^ dicit.⸫ est pro secunda. ¶ Rō post oppositū est pro duabus vltimis ⸫nibus:quia istas intellexit pb̃s. Hec de questiōe. Qó. viij.

¶ Sed sumendum cui.a.nulli inest huic.b.omni. Capitulo quinto.

Onsequenter querit.8°. Utz hec ⸫uersio valeat.nullū.a.est.b.g̃ oē non.a.est.b. ¶ Et arguit p̃ ⸫ nō.nā neg^tm^ nō pōt inferre affirmatiuā formalit. g̃ cū ⸫uersio fit ⸫uersa illa conuersio non erit bona.⸫ñitia tz.7 añs p3:qz negatiua nihil ponit.affirmatiua aūt ponit ⸫mp aliqd. ¶ 2° nō se'.nulla chimera est sba g̃ oē nō sba est chimera.añs eni est verum 7 ⸫ñis falsuz:et

J tñ B ꝓuat ille modus ꝓuertẽdi.q̃re p3 ꝙ nõ valet. ¶ 3°qa nõ sequit.nullus hõ est asin?.g̃ oẽ nõ asinus est hõ.nã añs est verũ ⁊ ꝓñs ſm:eo ꝙ equus est nõ asin?:⁊ tñ nõ est hõ. ergo ocã ꝓuersio nõ valet. ¶ 4°si valeret B esset ad syllo/giçandũ in modis negatiuis ꝑmissam affir^uam circulariter: sed B nõ põt esse ꝑ eã.g̃ ipsa nõ.ꝓña tenet: ⁊ maior p3 per pbm in lra.minor declarat:q1 ille syllogismus nihil valet quẽ pbs format ex ista ꝓuersiõe.cui nulli iest.a.oi inest.b. nullũ.c.est.a.g̃ oẽ.c.est.b.Instãtia eni est si sbm minoris ꝑ nullo supponeret:⁊ addit in terminis supponentib? sic ar/guendo.cui nulli inest asin? oi inest homo.nullus equ? est asinus.g̃ ois equ? est hõ.vbi ꝯ̃ est manifeste sta.maior ta/mẽ ꝓba:eo ꝙ alicui cui nulli inest asinus vt risibili.oi inest hõ.⁊ oẽs termini supponunt pro aliq̃. q̃re p3 ꝙ nõ valet.

k **In oppositum** est philosophus cap° quinto. ¶ In ista qõne erunt duo arti/culi.In ꝑmo videbit de quesito.In secundo videbitur de hoc qõ tangebat in q̃rto argumento.s.vtrũ in modis ne/gatiuis ꝑmissa affirmatiua possit syllogiçari circulariter.

Quantũ ad ꝑ^m sit ꝑma ꝯ̃ hec.talis syll's nõ valet de forma.ꝓbat ꝑ ꝑmas rõnes tres factas añ opp^m. ¶ 2ª ꝯ̃.oibus termis supponẽtib? ꝑ aliq̃ adhuc hec ꝯ̃ nõ est bona.ꝓña ꝓbat ꝑ 3^am rõnẽ fcãm ante oppositum. ¶ Tertia ꝙclusio.B ꝓuersio bona.ꝓña est mãlis omnib? terminis supponẽtibus pro aliquo ⁊ sic se hãtibus ꝙ oi/siunctũ ex eis ꝓueniat oib? reb? mundi.sic eni se' nulla sba est accñs.g̃ oẽ nõ accñs est suba.nullus hõ est aliud a risi/bili.g̃ nõ oẽ aliud a risibili est hõ.p3 ꝙclusio:q1 stãtib? ocis ꝓdõnib? in nullis repit instãtia:sic p3 ituẽti:⁊ hãc ꝯ̃nẽ itel/ligebat pbs ponendo istam cõuersionem. Hec de primo.

Quãtum ad 2^m sit ꝑ ꝯ̃ de fora.modus syllogiçãdi est ex ocã ꝑpõne ꝓuertẽte ⁊ ꝓusiõe vli affir^ua

l inferẽdo vl'em affir^uam nõ valz.istãtia eni est.subto minor] pro nullo supponẽte.put dictum est in ꝑcedẽti questione. ¶ 2ª ꝯ̃.si maior talis caperet idefinite sic.cui nulli inest.a. oi inest.b.⁊ nõ.a.oi.b.ꝓuenit:⁊ assumet ꝯ̃ neg^ua pro mino/re nõ valeret syll's adhuc stãte ꝙstãtia terminorꝫ ad ꝑmis/sam affir^uam syllogiçãdo circularit.p3:q1 instãtia est in syl/logismo fcõ añ opp^m in 4ª rõne.cui nulli inest asinus oi iest hõ.nullus equ? est asin?.g̃ ⁊ ois equus est hõ.vbi argr̃ ex ꝑmissis veris ⁊ ꝙstantia subti:⁊ tñ ꝙclusio q̃ ifert est falsa. ¶ 3ª ꝙclusio est capiẽdo maiorẽ vliter:⁊ arguẽdo cũ ꝙstã/tia terminorꝫ talis syll's valet ad ꝑmissam affir^uam iferen/dã circularit.p3:q1 optie se'.oẽ nõ.a.est.b.nullũ.c.est.a.⁊ c.est.igit oẽ.c.est.b.p3:q1 nusq̃z reperit istãtia:sic p3 ex oi/ctis in ꝑcedẽti qõne.Similit põt in camestres vel in cesa/re ꝑmissa affir^ua circulariter syllogiçari ꝓuertendo negati/uã ꝑ modũ dcm̃ in ꝑ arti°.⁊ semp arguẽdo cũ ꝙstantia ter/minorũ.exẽpla patent diligenter intuenti. Hec de scõo.

His premissis solute sunt rõnes.nã ꝑ tres be/ne pbãt ꝙclonẽ ꝑ^m ꝑmi'ar^u:sed nõ sunt ꝯ̃ 3^am eiusdẽ:quã itẽdebat pbs. ¶ Ad 4^m dr̃.ꝙ ve/rum est illã ꝓuersionẽ valere ad syllogiçãdũ vl'em affir^uam circulariter in modis negatiuis sumpta ꝙstantia termino/rũ:⁊ sic ꝑcedit ꝑ rõ ipobãs vias suis. ¶ Ad scõa3 rõnem

m dr̃.ꝙ verũ est ꝙ iste syll's nõ valet maiore particulari:⁊ B est dictũ in scõa ꝙclusiõe scõi articuli. si tamen maior esset vlis.⁊ cum constantia subiecti arguereturꝛ bene valeret. ¶ Ratio post oppositum est pro conclusione tertia primi articuli. Hec de questione. Questio. ix.

¶ Cõuertere aũt est trãsponentẽ. Cap. octauo.

Ueritur 9°.vtrum syll's ꝓuersiu? differat a syll'o ad ipo'e. ¶ Argui/tur ꝑmo ꝙ nõ.illi syllõ q fiũt ex eisdẽ terminis ⁊ eisdẽ modis ⁊ figuris nõ differunt:sed ꝓuer/siuus syll's ⁊ ad impo'e sunt bõ.igit ipsi non differũt.ꝓñtia tz.⁊ maior videt nota de se.minor est pbi in n lra cap̃.8.scõi. ¶ Cõfirmatur sic scõo.idem syll's est cõuer/siuus ⁊ ad ipossibile.igit syll'us ꝓuersiuus ⁊ ad ipossibile nõ dr̃nt.ꝓña nota:q1 nihil differt a se.añs p3.nã ille syll's. aliquis homo nõ est risibilis.omnis homo est rationalis. igit aliqõ ratiõale nõ est risibile.est ad ipossibile:vt notũ est:etiã est ꝓuersiuus respcũ syllõ facti in barbara ex oppo/sito ꝙclonis ⁊ minore. ¶ 2ª sic.brocardo ⁊ barocho redu/cũt ꝑ ipo'e ad barbara.pbs ꝑ hui?.⁊ tales reducũt ꝓuer/siue.g̃ ꝓuersiue syllogiçare ẽ ad ipo'e syllogiçare.ꝓña tz. ⁊ añs ꝑ 2ª parte tz:q1 tales reducunt ex opposito ꝙclusio/nis:⁊ talis reductio est cõuersiua. philosophus in littera. Cap̃. 4° 25°.

In oppositum est philosophus qui determi/nat de istis tanq̃z de distinctis potestatibus syllogismorum capitulis 4°⁊ qnto secundi. ¶ In questione primo premittenda sunt notabilia.Secun/do respondendum ad questionem. o

Quantũ ad ꝑmum ꝑmo est notãdum.ꝙ ꝓuersio po/test esse nomẽ scõe intẽtiõis multis modis duplicit primo attribuit terminis vl'r de se inuicẽ ꝓxificãti/bus.vt hõ ⁊ risibile dñr cõuerti.scõo attribuit ꝑpõnibus. ⁊ B 3°.ꝑ dñr ꝓuerti ꝑpõnẽs:eo ꝙ sunt ex terminis cõuer/tibilibus cõstitute.vt hõ currit.⁊ risibile currit. 2° mõ dñr cõuerti in terminis tertio in oppositã q̃litatẽ:⁊ de his,ẽ añ dcm̃.⁊ nullo istorũ modorũ accipit hic ꝓuersio.tertio mõ ꝓuersio attribuit syllis illis quo fcõ vno syllogismo capto opposito ꝙclonis cũ altera ꝑmissarũ vertũt se ad iterimẽ/dũ aliã:⁊ B mõ capit in ꝑposito.vñ vertere est ex oppo/sito ꝯ̃nis ꝓris syllõ cũ altera ꝑmissarũ oppo^m reliqua ꝑmis/se eiusdem syllogiçare. Syll's ꝓxo cõuersiuus est syllogis/mus ex tali opposito fcũs ⁊ c̃.vñ se' correlarie ꝙ syll's con/uersiu? sic est circularit ꝑsupponit aliũ syll'm:ex cui? ꝙclo/nis opposito ꝑcedat:⁊ in ordie ad aliquẽ dicat ꝓuersiu?. ¶ 2ª est notandũ.ꝙ in q̃lz syll'o bono ex opposito ꝙclusio/nis cum q̃lz ꝑmissarum ꝓz syllogistice iferri oppo^m alteri? ꝑmisse.ex quo sequitur ꝙ oĩs syllogismus mũdi põt esse ꝓuersiuus in ordine ad alium syllogismũ:qui fieret ex op/posito sue ꝙclusiõis ⁊ altera sua ꝑmissa iterimẽdo reliquã ꝑmissam. ¶ 3ª est nõndũ.ꝙ syll's ad ipo'e est syllogismus p ꝑcedẽs ex opposito ꝙclonis.ꝑbãde cũ vno manifeste ꝓxo iferẽs ꝙclusionẽ manifeste fallam.⁊ tũc ex falsitate ꝙclusio/nis infert oppositũ ꝙclusiõis.ꝑbãde esse falsum.q̃re ⁊ eaꝫ esse verã. ¶ 4ª est notãdum.ꝙ quatuor vident esse dubia de syllogismo ꝓuersiuo ⁊ ad ipossibile.primũ est qũo ꝓue/niunt.scõo qũo dr̃nt.tertio in q̃bus termis pñt fieri.4^m est cui? sunt vtilitatẽ.q̃re de his q̃tuor est videndũ. ¶ Quãtũ ad ꝑmũ sit notabile 5^m ꝙ syll's ꝓuersiuus ⁊ ad impo^u ꝓue/niunt sic.ꝙ eisdẽ terminis pñt fieri:⁊ eisdem modis.2° con/ueniunt ꝙ idẽ syllogismus in nũo est bñ ꝓuersiuus ⁊ ad i/possibile.vt arguit 2ª rõ añ oppositũ.3° ꝓueniũt.q1 omnis syllogism? ad ipossibile põt esse ꝓuersiuus.vt p3 ex corre/lario primi notabilis:sed nõ eꝫ.nã syllogismus ꝓuersiuus cui? ambe ꝑmisse sunt false:aut ambe ve nõ est ad impo'e. ¶ Pro scõo sit sextũ notabile.ꝙ pro dr̃nt:eo ꝙ syllogis/mus ad ipossibile nõ ꝑsupponit aliũ syllogismũ pri? fcm̃. syllogism? aũt semp dr̃ ꝓuersiuus in ordine ad aliuꝫ syll'm prior̃.2° differũt:q1 syll'us ꝓuersiuus potest esse ex amba/bus figuris ex ambabus veris:⁊ vna falsa ⁊ alia vera q̃li/bet mõ.syllogismus aũt ad ipossibile solũ est ex vna falsa ꝑmissa ⁊ alia vera.3° differunt:q1 in syllogismo ad ipossibi/le semper ꝙclusio est falsa. In syllogismo autẽ ꝓuersiuo qñ ꝙ vera qñq̃ falsa.4° dr̃nt:q1 diuerse sunt vtilitates:vt po/stea dicet. ¶ Pro 3° sit notabile septimũ ꝙ gñalit in oib? modis oium figurarũ vterq̃ illorũ põt fieri.2° ꝙ syllogis/mus ꝓuersiuus si ꝙclusio primi syll'i fuerit vniuersalis põt fieri ex ꝯ̃dictorio ꝙclonis:⁊ nõ solum ex ꝯ̃dictorio.Si ꝓxo particularis solũ fit ex ꝯ̃dictione.3° ꝙ syllogismus ad im/ n De con/uersiõe.

A possibile ꝓbat ꝑncipale intentum nisi ex ꝑdictorio ꝛnis ꝓ bande ꝓcedat. nam si ex ꝑdictorio esto ꝙ illud inferret eē falsum nõ sequit ꝛnem eius fore veram. s. ꝓclusionē intentam: eo ꝙ ꝑia possunt simul esse falsa: ⁊ hec omnia longe declarat phus in lra. ¶ Pro 4° fit vltimum notabile ꝙ syllogismus ꝓuersiuus valet ad ꝓbandũ ꝑorē syll'm fore bonũ. bona est eni ꝓñtia que ex opposito ꝓñtis infert oppo'm añtis. ꝯ formalis est ꝓña: que formal'r ex opposito ꝓñtis ifert formalit oppo'm añtis. mõ sic facit syllogism' ꝓuersiu'. naꝫ capit oppo'm ꝛnis: ⁊ alterã ptẽ añtis: ex quib' formalit infert oppositũ relique ꝑtis. q̃re syll's fuit formalit bon': eo ꝙ formalit opp'm ꝛnis cuꝫ copulatiua cõposita ex ꝑmissis nõ pót stare. Si ꝛo ad ipole valet, ad ꝓbãdũ ꝛnẽ. nam oto opposito sequitur manifeste incõueniens. Hec de ꝑmo.

Quantũ ad scõm sit ꝛ rñsalis hec. esto ꝙ in re quando ꝓ sunt idem syllogism' ꝓuersiu': ⁊ ad impossibile: tñ dicunt alia ⁊ alia rõne ⁊ ex ꝓñti dnt rõne pꝫ
B ex dictis. ¶ 2ª ꝛ. etiã differunt ex parte finis. pꝫ per vltimũ notabile: qꝛ vnus ꝓbat syllogismum, ⁊ alius conclusionẽ. ¶ 3ª ꝛ. ꝓuertere ⁊ ad ipossibile syllogiçare sunt diuerse potestates syllogismoꝝ. pꝫ: qꝛ sunt differentis vtilitatis.

Ad rationes. ¶ Ad ꝑ'm dr. ꝙ arguit pro quinto notabili nã verũ est ꝙ vterq; illorũ factus est in eisdẽ terminis: nõ tñ sunt ꝓuertibilit idẽ. vt pꝫ ex 6° nõbili. ¶ Ad 2'm rñdet' ꝑidẽt: qꝛ bene in re est quãdoq; idẽ syll's ꝓuersiuus ⁊ ad ipole: lꝫ alia ⁊ alia ratione. ¶ Ad 3'm negat ꝙ reductio in baroco ⁊ brocardo magis ꝓꝑe deberẽt dici ꝓuersiua q̃ ad ipossibile: cũ freq̃nt syll's reducẽs nõ fit syllogism' ad ipo'e: semp tñ est ꝓuersiu'. Sꝫ noiat ad ipole: eo ꝙ ꝓbat ipossibile eē oppositum ꝛnis tale cũ ambab' ꝑmissis. ⁊ hoc licet: qꝛ noia sunt ad placitũ. ¶ Rõ post oppositũ est pro ꝛnib' ꝓcõi articuli. Qõ. X.

¶ Uniuersalis autem predicatiua in media ⁊ in
C tertia monstrat. in prima autem non monstratur. Capitulo vndecimo.

Onsequenter querit. 10°. Utrum vlis affir'a possit syllogiçari ad ipossibile in ꝑ' figura. ¶ Arguit ꝑmo ꝙ sic. Ulis affirmatiua potest syllogiçari ad ipossibile in scõa fig': vel in 3ª. igit in ꝑ'. ꝓbat ꝓñtia: qꝛ ꝑ' fig' potior est q̃ scõa vel 3ª. q̃re syll' eius ꝓbant syllogismos scõe figure vel tertie ꝑ' hui'. ⁊ ꝑ po' cap. 12. igit q̃cũq; ꝓpõ pót syllogiçari ꝑ ꝑ'm. igit ꝓñtia bona. añs est phi in lra. ¶ 2° sic. q̃cũq; ꝓpõ pót ꝓbari ostẽsiue eadẽ pót ꝓbari ꝑ ipossibile. phs in lra. sed vlis affir'a pót ꝓbari ostẽsiue i ꝑ' fig'. ꝯ ꝑ ipossibile. ꝓña nõ ⁊ añs similit. ¶ 3° arguit sic. si fiat syllogism' ad ipossibile sic. oē bimbile est equ': ⁊ arguat sic. ꝛ est ipolis ⁊ nõ maior. ꝯ minor cõstat ꝙ iste syllogism' est ad ipossibile: ⁊ tñ ꝓcludit vniuer-
D salẽ affir'a'm. s. hãc. oīs bos est equ'. ergo in ꝑ' fig' pót syllogiçari vlis affir'a ad ipossibile. ¶ 4° oprim' est syll's ad impole. nullus asin' est irrõnabilis. oē risibile est asin'. ergo nullũ risibile est irrõnale. ꝛ est sla manifeste. ꝯ cũ minor sit vera maior erit sla. s. nullus asin' est irrõnalis: ⁊ est in nãli mã. ꝯ sua ꝑia est ꝛa. s. ꝙ oīs asin' est irrõnalis. ꝓña vltia tꝫ: qꝛ ꝑia i nãli mã nõ pñt simul esse sla. teste Petro hispano. Ecce syllogismũ hic ad ipossibile in ꝑma figura ꝓbantem hãc vniuersalem affir'a'm. oīs asinus est irrationalis.

In oppositum est philosophus secundo huius. capitulo. 11°.

¶ In questione Primo premittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.

Qꝛ dicitur syll's ad ipole **Quantũ** ad ꝑ'm ꝑ est nõndũ. ꝙ syllogism' ad ipossibile dr: eo ꝙ ꝛnẽ ipossibilẽ imediate infert. ¶ Sed per ipossibile dr: eo ꝙ per ꝑmissaꝫ ipossibilẽ ifert ꝛnẽ. ⁊ sic idem in re est syllogism' per ipossibile ⁊ ad ipossibile: lꝫ ad ipossibile dicat a ꝛne. ⁊ ꝑ ipo'e ꝯ vnã ꝑmissaꝫ.
E ¶ 2° ẽ nõn'm: ꝙ lꝫ sic dicat syllogism' ad ipossibile: tñ ꝑ nõ est ꝓuertibilit: sed restrictũ] est ad placitũ logicoꝝ nomen syllõ ad ipo'e: sic ꝙ solum dr syllogism' q ex opposita ꝛnis ꝓbande cũ vno manifeste vero infert manifeste flam ⁊c. ꝓbabiliter dcm est in ꝓcedenti questiõe. ¶ 3° est nõndũ. ꝙ aliq distinguũt inter syllogismũ ad ipo'e. syllogismũ ad falsum. ⁊ syllogismũ per ipo'e. dñt eni ꝙ syllogism' ad ipo'e est q ifert ꝛnẽ ipo'e'm: sim ꝛo q infert ꝛnẽ flam siue sit impolis: siue nõ, ꝑ ipo'e aũt qui ifert ꝛnẽ aliquo mõ inopinabilẽ. ⁊ lꝫ stricte loquendo de syllogismo ad ipo'e ita posset dici: tñ credo ꝙ oēs hi gñali noie dicunt syllogismi ad impole. ex quo iterꝫ se' ꝙ gñalit loquẽdo nõ solũ dr syllogismus ad ipo'e: eo ꝙ sua ꝛ semp ipolis fit: sed etiã qꝛ q̃ñq; ē fla: lꝫ nõ ipolis: strictissime tñ ⁊ put syllogismus ad ipo'e ad solã sciam dem'atiuã dr pertinere solum dr ille': cuius ꝛ est ipolis ⁊ vna ꝑmissarũ similit. ¶ 4° est nõndum: ꝙ in
F syllogismo ad ipo'e ꝛ'inuenit ꝛ. vna quã imediate infert syllogistice: ⁊ illa est semp fla. ⁊ alia quã vltimate ꝓbat. puta opposita ꝑmisse false. ¶ 5° est nõn'm. ꝙ syllogism' ad ipossibile pót fieri in oi fig' ⁊ q̃lꝫ mõ eiusdẽ: ⁊ ꝑ phs diffuse ꝑtractat, in lra. ꝑ' est syllogistica que ifert ꝛnẽ flam: ⁊ de ista dicit phs ꝑ hui' cap. 21. ꝙ oīs syllogism' ad ipo'e est oñiu': ⁊ itelligit ꝑ de isto ꝑ ꝓcessu. ⁊ ꝛ est entime'a q̃ argr. ꝛ est falsa. igit aliq̃ ꝑmissarũ. puta ꝑdictoria ꝛnis ꝓbãde. Et 3ª est etiã empti'a. q̃ arguit. talis ꝑmissa est falsa. ergo sua ꝑdictoria est vera. ⁊ ideo vocãdo totalem ꝓcessum ex his tribus modis cõpositũ syllogism' ad ipo'e. phs dicit cap. 29. ꝑmi. ꝙ ipse nõ fit in aliq̃ triũ figurarũ ex q̃ pꝫ modus ꝓbandi ad impo'e. nã opꝫ in ꝓbatione vti ꝑ triplici processu ⁊c.

Quantũ ad 2'm fit ꝑma ꝛ hec. syll's ad impo'e bene potest iferre ꝛnẽ vniuersalem affir'a'm in ꝑ' fig'. hãc ꝛnẽ ꝓbauit 3ª ro fcã ante oppositum ⁊ est manifesta.
G nã fiat syllogism' in barbara ꝑ ipo'e ꝓbãs ꝑticularẽ negatiuã. manifestũ est ꝙ ꝑmus ꝓcessus eius infert vniuersalẽ affir'a'm: alias nõ esset in barbara. ¶ 2ª ꝛ rñsalis est hec. vniuersalis affir'a nõ pót ꝓbari per ipo'e in ꝑma figura. ꝓbat sic. ꝑticularis neg'a non pót esse ꝑmissa in ꝑma figura. igit vlis affir'a in ea nõ pót ꝓbari ꝑ ipo'e. ꝓña tꝫ: qꝛ solum illa ꝛ ꝑ ipole ꝓbat: cui' opposita est ꝑmissa: ⁊ ex falsitate ꝛnis iterminet. añs pꝫ. nã si eēt ꝑticularis neg'a maior nõ valeret syllogismus in ꝑ' figura: eo ꝙ in ea maiore particulari nihil se'. ⁊ si esset minor iterũ nõ valeret: eo ꝙ in ꝑma fig' minore neg'a nihil se'. ¶ Cõfirmat. qꝛ si ꝓbaret vel ꝓbaretur ex ꝑia: vel ex ꝑdictoria eius. nõ ex ꝑdictoria: vt iam ꝓbatũ est: nec ex ꝑia: qꝛ lꝫ ꝑ ipole bñ ꝓbaret ꝑiã vlis affirmatiue esse flam. tñ ꝓ hoc nõ sequit de forma eam esse veram: eo ꝙ ꝑie ꝑñt simul esse false ꝓ io ꝓiarme. ¶ 3ª ꝛ. vlis affirmatiua pót in alijs figuris syllo'n per ipossibile. pꝫ: qꝛ
D eius ꝑdictoria in alijs figuris pót esse ꝑmissa. vt particularis neg'a pót esse ꝑmissa in baroco 3ª figure. Hec de scõo.

Ad rõnes. ¶ Ad ꝑmã ꝓcedit ꝙ vlis affirmatiua pót ꝓbari ꝑ ipole in alijs figuris: ⁊ negat ꝓñtia cũ ifert. igit ⁊ in ꝑma. Et ad ꝓbõnẽ dr: ꝙ lꝫ ꝑia figura sit potior q̃ ꝑtũ ad ꝛnũ illationẽ manifestã etiã q̃ ꝑtũ ad oēs ꝓbleuma ꝓcludẽdũ: ostẽsiue tñ ꝑ ipole vniuersalez affirmatiuã nõ pót ꝓbare ꝓ cãm dictam in scõa ꝓcl'one. ¶ Ad 2'm dr: ꝙ ꝛa est maior ⁊ minor: sed syllogism' nihil valet: qꝛ lꝫ oē qõ pót ꝓbari oñsiue possit ꝓbari ꝑ ipole: tñ nõ opꝫ ꝙ in eadẽ fig'a. n q̃ ꝓbat oñsiue possit ꝓbari ꝑ ipo'e ⁊ iõ nõ se'. vlis affir'a' ꝓbat ostẽsiue in prima figura. igitur ⁊ ꝑ ipossibile. ¶ Ad 3'm dr. ꝙ est pro prima conclusione. ¶ Ad 4'm ꝓcedit tot' ꝓcessus vsq; ad illã partẽ q̃ dr. ista est fla nullus asin' est irrõnalis ⁊ ipsa est i nãli mã. igit sua ꝑia est vera. nã ꝑie in nãli mã in multis possunt esse false, sicut iste. oē aial est hõ: ⁊ nullũ aial est homo. oīs hõ de necessitate est aial. oīs hõ de nẽcitate nõ est aial. oīs hõ fit vꝫ

J erit aial: ⁊ nullus hõ sit vel erit aial. ⁊ iõ ꝓña negat: admisso tñ q̃ valeret dicit q̃ ipsa nõ tz per syll'm ad ipo'e: eo q̃ accipit plus in isto pcessu q̃z oppositã ẑnis eẽ falsum. coassumit enim q̃ ipsa sit in nãli mãt: quare patet q̃ probatio ista est virtualiter. igit non tz per syllogismũ ad ipo'e. ¶ Rõ post opp'm est pro ẑne 2ª. Dec de qõne. Qõ. xj.

¶ Differt aũt q̃ ad ipo'e. Capl'o decimoq̃rto.

Qerit xj°. Utrũ ois syll's sit ex hypothesi. ¶ Argr p̃ q̃ sic. ois syll's est ex suppõne. g̃ ois syll's est ex hypothesi. ꝓña tz p qd nois. nã idem est hypothesis ⁊ suppõ. añs declarat p: qr ois syll's est ex suppõne triũ terminorũ ⁊ duarũ ppõnũ. phs p̃ hui⁹. ¶ 2° qr rõnis syll's est ex suppõne debite fõe syllo'': ⁊ ex suppõne dici de oi vel dici de nullo. ¶ 3° argr sic. syll's demstratiu⁹ est pcedẽs ex p̃mis pnciplis ⁊ ex suppõne. igr ẽt qcũq̃z alt syll's. ꝓña tz p locũ a minori. min⁹. n. vr de tali syll'o q̃z de qcũq̃z alio. añs
k pz: qr talis syll's pcedit ex suppõne suoꝝ pn'ᵒ. ẑ enim negat sciri nisi pn'a supponant vt nõ. ¶ 4° est effect⁹ p̃missarũ: sed effect⁹ est ex suppõne suarũ cãrũ. igr syll's ad ẑnẽ p̃mã nõ est nisi ex suppõne. ꝓntia videtur nota ⁊ añs similiter.

In oppositũ est phs p̃mo huius caꝑ. 14. vbi distinguit inter syllogismum ostensiuũ ⁊ ad ipossibile: ⁊ eadẽ rõe int syllogismũ oñsiuum ⁊ ex hypothesi. Item cõis forma logicoꝝ est dicẽtiũ q̃ syll'orũ alij ostensiui: alij ex hypothesi: ⁊ alij ex impossibile.

¶ Ista qõ stat in qd nois. Et ideo p° p̃mittẽda sunt notabilia ⁊ distinctiones. scõo per hoc rñdebit ad questionem.

Quid nt hypothesis.

Quantũ ad p'm p̃ est nõndũ. q̃ hypothesis dr suppõ ab hypos qõ est sub ⁊ thesis põ. vñ syll'us ex hypothesi. i. syll's ex suppõne. ꝓportiõat ppõ hypo'ᵒ et ppõ suppo'ᵒ. ¶ 2° est nõndum. q̃ syll's pót dici ex suppõne multipl'r. vno°: qr sumit terminos ⁊ duas ppõnes. 2° qr sumit debitã formã syllõsticã: ⁊ isti duo modi sunt ipropij. 3° dr ex suppõne: qr pbat ẑnẽ vltimate itentã vtute alicuius
l alteri⁹ suppõnis ab his q̃ in p̃missis exp̃munt: ⁊ ille vocat ppe syll's ex hypothesi: seu suppõne. ¶ 3° est nõndũ. q̃ hꝫ syll'ũ ex hypothesi 3°° dicti sunt in multiplici dõia. aliq'dñr ad ipo'e: qr isti pcedũt ex his duab⁹ suppõnib⁹: q̃ ex premissis veris nõ se'ẑ falsa: ⁊ q̃ ẑdictoria nõ pñt simul eẽ falsa. Alij dñr syll'ũ ex hypothesi p̃m trãsumptionẽ: ⁊ isti capta ẑne pn'ᵗ trãsferunt ex admissiõe rñdẽtis ad pbãdũ aliã ẑnẽ q̃ pbata bẽtur ẑ pn'ᵗ itẽta: ⁊ isti sunt ita multiplices ꝓz q̃ sunt loci multiplicati dialectici. nã p̃m vnũquẽq̃z eorũz pót fieri trãsumptio. vt in loco a diffõne si vellet pbare q̃ ois hõ est susceptibilis discipline ⁊ trãsferret a vtute loci a diffõne q̃ pbauerit. oẽ aial rõnale eẽ susceptibile disciplinę bẽam ppositũ. s. q̃ hõ est susceptibilis discipline. Sodẽ mõ si vellẽ pbare q̃ aliq̃ aial est aptũ ad nauigãdũ ⁊ trãsferã me p locũ a spẽ q̃ si pbauero boiem eẽ aptũ natũ ad nauigãdũ bẽaz ppositũ: ⁊ postea syllogiçaret q̃ hõ ẽ aptⁿ nat⁹ ad nauigãdũ est syll's ex trãsumptiõe. sit'r in t̃mis cõuertibilib⁹ ꝓsueuit fieri trãsũptio q̃ pbata pt'ᵗ vũs bẽat. sit'r fit trãsumptio p̃m oẽm aliũ locũ dialecticũ. 3° dñr syll'ũ ex hypothesi cũ ẑnẽ suã pferũt nõ in vtute ppa p̃missaꝝ:
m sed ex circũstãtia aliq̃ cũ p̃mis p̃supposita. vt aliq p̃supponunt ꝓstãtiã subtr. put dcm est añ in qbusdam in isto 2°. alij p̃supponũt q̃ maior est in eẽ simp'. sicut in simili determinat phs tractatu de ꝓtingẽti. alij p̃supponũt q̃ nullus t̃min⁹ ampliatiu⁹. vt syll'ũ fci ꝓz cõez modũ faciẽdi syll'os. nã dcm est añ in p° q̃ ãtuor modi p'figure nõ sunt formales p̃m q̃ cõiter fiunt nisi regulent nõ q ibidẽ est exp̃ssus. ¶ 4° est nõndum. q̃ oẽs hi syll'ũ quo ad ẑnẽ quã imediate inferunt pñt dici ostẽsiui: ⁊ hoc satis dicit phs caꝑ. 21. primi: sed non dñr ostẽsiui re'ᵗ ẑnis vltimate illate. Dec de p°.

Quantũ ad 2'm fit p° ẑ hec. vocãdo syllogismũ ex hypothesi ipropie p°. aut scõo modis. omnis syllogism⁹ est ex hypothesi. pz ẑ: qr ois pcedit ex suppõne debite forme syllõstice: ⁊ etiã ex suppõne triũ terminorum ⁊ duarũ ppõnũ. put est arg'm in p̃mis duab⁹ rõnibus factis añ oppo'ᵗ. ¶ 2ª ẑ est capiẽdo syll'm ppie: nõ ois syll's ẽ ex hypothesi. pz. qr multi sunt syll'ũ qui nihil presupponũt nisi expressum in premissis ad illationẽ sue conclusionis.

Ad rationes. ¶ Ad p'm pcedit q̃ ois syll's est ex suppõne triũ termiorꝝ ⁊c. ⁊ igr est ex hypothesi ipropie: vt dic p° ẑ. ꝓz nõ ppe: qr multi sũt q̃ nõ p̃supponũt nisi illa q̃ vtualr in p̃missis sũt exp̃ssa. puta p̃missos terminos ⁊ formam syllogisticam in eis contẽtaz. ¶ Ad 3'm negat. q̃ syll's demstratiuus sit ex suppõne ppie loquẽdo. Ad pbationẽ qñ dr q̃ p̃supponit suas p̃missas: dr pus q̃ nõ pp B dz dici ex suppõne ppe. put pz ex dictis. ¶ Ad 4'm negat. q̃ ẑ est effect⁹ p̃missarũ: ⁊ esto q̃ ẽt nõ pp B sequeret q̃ syll's ad eã pcedens: tz pcederet ex suppõne suarũ p̃missarũ etiã ppie ex suppõne vt dcm est: qr nõ pre supponit aliud a p̃missis ⁊ ꝓtẽtis i eis. ¶ Auctoritas phi post oppositũ est p ẑne 2ª. Dec de questiõe. Qõ. xij.

¶ Oẽ. n. qd oñsiue ꝓcludit ⁊c. Ca. decioq̃rto.

Qerit 12°. Utrũ ois syll's est ostensiuus. ¶ Et argr p° q̃ sic. auctate phi p° hui⁹ caꝑ. 20. dicẽtj. q̃ oẽs syll'ũ ad ipo'e: ⁊ oẽs syll'ũ ex hypothesi sunt ostensiui. mõ nõ vident eẽ alij syll'ũ q̃z oñsiui ad ipo'ᵉ ⁊ ex hypothesi. g̃ oẽs syll'ũ sunt ostẽsiui. ¶ 2° argr sic. oẽs syll'ũ ex ipo'e sũt oñsiui. g̃ oẽs syll'ũ sũt ostẽsiui. ꝓña tz p locũ a minori. min⁹ eni vr q̃ syll'ũ ad ipo'e sint ostẽsiui q̃z qcũq̃z alij syll'ũ. añs pbatur. ois syll's demstrans suã ẑnẽ siue pbãs est oñsiu⁹: ⁊ tz syll'ũ ad ipo'e pbãt seu demstrant suã ẑnẽ. g̃ oẽs sunt oñsiui. ꝓña tz. maior pz p qd nois. oñdẽ eni nõ vr aliud q̃z pbare. minor pz. nã qlz syll's ad ipo'e pbat ẑdictoriũ vni⁹ sue p̃mis se eẽ vez. ¶ Cõfir'r sic. ois syll's fcũs in p°° p'fig' est oñsiu⁹: tz multi eoꝝ sũt oñsiui. ꝓ tz. maior pz: qr ñ vr aliqs mod⁹ ita euident eẽ oñsiu⁹ sic p̃m⁹ modus p'fig'. minor pz. de se.

In oppositũ est phs caꝑ. 14° scõi. vbi distinguit iter syll'z oñsiuũ ⁊ ad ipo'e. ¶ Cõfirmat sic. syll's oñsiu⁹ dr: eo q̃ ẑnẽ suaz pbat seu euident ostẽdit. mõ multi syll'ũ sũt q̃ B nõ faciũt. g̃ multi syll'ũ nõ sũt ostẽsiui. maior pz p qd nois. minor pz: qr multi syll'ũ iferunt ẑnes manifeste falsas q̃z nec pbãt: nec euident eẽ ostẽdũt.

¶ In questione Primo premittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.

Quantũ ad p'm p° est nõndũ. q̃ syll's dr oñsiu⁹ 2'. vno mõ pp nẽcitatẽ illatiõis ẑnis sue. Alio mõ: qr ẑnẽ suã pbat. p° mõ capit syll's ostẽsiu⁹ a pho p̃mo hui⁹ in auctate allegata in p̃ma rõne fcã añ oppo'ᵗ. ¶ 2° est nõndũ. q̃ ostẽsiu⁹ ex pte illatiõis dr dup'. vno° qr ẑnẽ suã ifert vtute ppa p̃missaꝝ sine suppõne alicui⁹ alteri⁹ nõ enumerata in p̃missis: Alio° qr ẑnẽ ifert vtute p̃missaꝝ ⁊ alicui⁹ alteri⁹ suppõnis p̃suppo'ᵗ. ¶ 3° est nõndũ. q̃ ex pte pbõnis syll's pót dici ostẽsiu⁹ 3'. vno°: qr pbat ẑnẽ suã vltimatam vtute p̃missarũ: aut alioꝝ per se notoꝝ: aut admissorũ a rñdẽte. 2°°: qr pbat ẑnẽ suã p° illatã. 3° qr pbat ẑnẽ suaz p̃mo illatã sine aliq̃ sup'ᵗ nõ numerata in p̃missis. Dec de p̃mo.

Quantũ ad 2'm pñt poni diuerse ẑnes ex istis distinctiõib⁹ depẽdẽtes: qr tota qõnis difficultas stat i qd nois ⁊ in distictiõibus positis. ¶ Quaꝝ p̃ma est hec. vocãdo syll'm ostẽsiuũ pp nẽcitatẽ illatiõis ois syll'us est ostẽsiu⁹. pz p'rõne fcã añ oppo'ᵗ ⁊ ex alio: qr nisi de nẽcitate iferret ẑnẽ suã syll's nõ teneret. ¶ 2ª ẑ. caꝑ syll'm ostẽsiuũ pp nẽcitatẽ illatiõis sine aliq̃ suppõne nõ cõnumerata in p̃missis syll's ad ipo'e: aut ex hypothesi respectu ꝓclusionis vltimate inte'ᵗ nõ dñr ostẽsiui. pz: qr nõ iferũt ẑnẽ vltimatã nisi virtute suppõnis nõ cõnumerate in premissis. ¶ 3ª ẑ. vocãdo syll'm ostẽsiuũ pp ẑnẽ sue pbationis multi syll'ũ nõ sunt oñsiui. pz: qr multi sunt syll'ũ ex p̃missis simpl'r falsis

B falsis ꝓcedẽtes ꝑnẽ falsaꝫ inferẽdo:7 nec eam:nec aliquã aliã pbãdo. ¶ 4° ꝗ. capiẽdo B mõ sylls ostensiuũ sylls ad ipoſe re ꝑnis ꝑ quã ifert nõ est ostẽsiu. pꝫ:q1 ista ẽ semp falsa:nec illã pbat. ¶ 5° ꝗ. capiẽdo B mõ sylls ostẽsiuum sylls ad ipoſe re ꝑnis vltimate itellecte est ostẽsiu. pꝫ 2ª rõne fcã añ opp:q1 istã sp pbat. ¶ 6° ꝗ. vocãdo sylls ostẽsiuũ viã pbõnis sine aliq̃ psuppõne nõ ꝓnumerata in pre/missis. nullus sylls ad ipoſe est ostẽsiuus. pꝫ ꝗ:q1 sylls ad ipoſe nihil pbat nisi vtute suppõnũ in pmissis nõ cõnume rataꝫ. sic pꝫ ex pdictis. ¶ 7ª ꝗ. capiẽdo B mõ sylls ostensiuũ multi sylli ꝓsueti q vident ꝑnẽ suã pbare nõ sũt osiuui formalr:q1 sylli ꝓsueti fiũt sine additione isti termini qõ est in pmissis ꝑ. mõ dcm est in ꝑ hui:q sine illi additiõe sylli nõ sunt formales. g sine illi additione formalr nõ pbãt. igit multi sylli nõ sunt oñiui formalr:lꝫ adhuc dicantur cõiter ostẽsiui. ¶ Ex his pꝫ qũo diuersimode ois sylls potest di ci ostẽsiuus:7 multi pñt dici nõ ostẽsiui. Hec de scõo.

B **Ad rõnes.** ¶ Ad pmã dr. q pbs cepit ibidẽ ostẽ/siuũ ꝑ mõ posito in notabili 2°. 7 sic di/ctũ est in ꝑ ꝑne. q ois sylls est ostẽsiuus. qre rõ nõ pcedit ꝗ aliq̃. ¶ Ad 2ᵉᵐ 7 ad suã ꝓfirmaᵗᵉᵐ dr. q caᵒᵒ sylls ostẽ/siuũ ꝑ sylls aliquã ꝑnẽ pbãte. oes sylli ad ipoſe sũt ostẽsi ui. sicut dcm est in 5ª ꝑne saltẽ re ꝑnis sue vltimate:7 negr ꝓntia q̃ iferr. g ois sylls est oñiu. Et ad pbõnẽ dr q ipsa nõ tꝫ p locũ a minori:q1 multi sũt sylli q simpr nihil pbãt: nec mediate:nec imediate:7 tales B mõ nõ sunt ostensiui. ¶ Ad rõnẽ post oppoᵐ dr. q ꝑn est pro ꝑ ꝑne:7 ꝓnter pro 2ª 3ª 4ª 7ª ꝑnibus. Hec de qõne. Questio. xiij.

¶ In media autem figura 7 ex oppositis 7c̃.
Capitulo decimoquinto.

C **Onsequẽter** qrit 13°. Utrũ sylls ex oppositij valeat in 2ª 7 3ª figuris. ¶ Et argr ꝑ q nõ. nã nõ valet in ꝑ fig. g in 2ª:nec in 3ª. ꝓna tꝫ:q1 ꝑ fig ª est potior q̃ aliq̃ alia ꝓ. 7 iõ dꝫ magis in ea valere. añs est pbi in lra. ¶ Et ꝓfirmat ꝓna:q1 in 2ª fig ª 7 3ª bñt ꝓici 7 reduci ad pmã. g si in ꝑ nõ valeat in nlla alia valebit. ¶ 2° sic. ois sylls dꝫ eẽ ex trib terminis ꝓstitut. sylls ex oppo sitis nõ ꝓstituit ex trib termis. g nõ ẽ bon. maior est pbi ꝑ hui. minor pꝫ:q1 in pmissis oppositij nõ sũt nisi duo ter/mini:cũ oportear oppr ꝓticipare vtroq̃ ter. ¶ 3° ois bo n sylls dꝫ eẽ alic vtilitatij:lꝫ nõ vr c vtilitatij sylls fit ex op positij. g nõ ẽ bon. maior pꝫ:q1 sic nã n fac frustra sic dr ꝑ celi. ita ars q̃ imitat nãꝫ n dꝫ frustra agẽ. g cũ sylls ex op/positij ꝓsideret ab arte ipe dꝫ eẽ alic vtiᵗ. maior mãifesta ẽ. est pbs 2° huius capto 15°.

Cap.21.

32.3.a.45.

In oppositum ¶ In qõne. Primo pmittenda sunt notabilia. Scõo respõdendũ est ad qõnem.

Quantum ad pᵐ ꝑ est notãdũ. q sylls ex oppositij dr: cui pmisse sũt ꝗie seu ꝗdictorie. nã subcõtrarie nõ pñt eẽ: eo q ex puris ꝓticularib nihil seqr. ¶ 2° est notãdũ. q satij est modice vtilitatij ista ptãs sylloꝗ. nõ eniꝫ pbat q ꝗ ei fit sp falsa: 7 ẽt vna premissaꝗ: nec ad ipoſe arguit: eo q sylls ad ipoſe in pmissis nõ capit am/bas ptes ꝗdictorias: lꝫ solũ valet ad ducẽdũ rndẽtẽ ad ma nifestũ incõueniẽs. si enim ꝓcedat ambas ptes ꝗdictionis seu oppõnis. opꝫ eum ꝓnter ꝓcedere ppõnẽ in qua idẽ de seipso negat: 7 hoc est manifestũ incõueniẽs. Hec de ꝑ.

Quid sit sylls ex oppo sitis.

D

Quantũ ad 2ᵐ fit ꝑ ª ꝗ hec. q sylls ex oppositis non põt fieri in ꝑ fig ª. pbat sic. in ꝑ figura pre/misse nõ pñt eẽ opposite. g ille sylls in ea nõ põt fieri. ꝓna nota p ꝑ notabile. añs pꝫ:q1 ppõnes opposite debẽt pti/cipare vtroq̃ termino eodẽ ordine. mõ in ꝑ fig ª pmisse nõ pñt ꝓticipare vtroq̃ ter eodẽ ordie: eo q mediũ subijcit in ꝑ: 7 pbat in 2°. qre nõ pñt eẽ oppoᵗᵉ. ¶ 2° ꝗ est. iste sylls nõ põt fieri in aliq̃ mõ affirmatiuo alic fig. pꝫ:q1 vt dcm est pmisse ei debẽt eẽ opposite. mõ in affirmatiuis cũ am/be pmisse sint affirᵐᵉ ipse. ppe non opponunt. igit iste sylls in eis nõ põt fieri. ¶ 3° ꝗ. iste sylls põt fieri in oib modis negatiuis 1° 7 3° fig. pbat sic. nã põt argui sic. nulla medi cina est studiosa. ois medicina est studiosa. igit nulla medi cina est medicina: 7 ly medicina hꝫ locũ maioris extremi/tatis 7 minoris: 7 ly studiosuꝫ est mediũ: vel põt ꝓcludi. g aliq̃ studiosuꝫ nõ est studiosuꝫ. 7 sic est 3ª fig ª. 7 medicina mediũ 7 studiosuꝫ supplet locũ maioris 7 minoris extre/mitatis. eodẽ mõ in pti sic arguẽdo. nulla medicina ẽ stu diosa. g aliq̃ medicina nõ est medicina: 7 sic est 2ª fig ª. vel g aliq̃ studiosuꝫ nõ est studiosuꝫ: 7 sic est in 3ª fig ª. vñ breui ter in his duab formis ẽ in opione syllogiꝫãtis facẽ sylls in 3ª fig ª: vel in 2ª. nã si sbm teneat ꝑ medio. tũc est in 3ª fig ª. si pdicatũ in 2ª. vex est q qñ est in 3ª fig ª: tunc quãtũ est ex pte forꝫ ꝓcludi dꝫ pticulariter: lꝫ qñ est in 2ª in vlib põt cõ/cludi vlr. ¶ 4° ꝗ. pmissis exñtib ex oppositij valet 2ª figura maiore pticulari: 7 3ª minore negª. pꝫ:q1 ꝑ trãspõnẽ pmis/saꝗ in 2ª fig ª fit festino: vel baroco. in 3ª felapton ferison vel bꝫocardo. ¶ 5° ꝗ. sylli ex oppositij termis ꝑ aliq̃ supᵇ ẽ sp falsuꝫ. pꝫ. negr eni in ea idẽ de seipso. vt meᵗ nõ est meᵗ: 7 de alijs. 7 B mõ itelligẽda est ꝗ pbi in lra q̃ dicit hꝫ sylli ꝗ semp est falsa q nõ est vex in terminis ꝑ nullo supᵇ. 7 iõ addẽdũ est in terminis pro aliq̃ supponẽtib. Hec de scõo.

Ad rõnes. ¶ Ad pᵐ negãdo ꝓntiã q̃ argr. nõ va/let in ꝑ fig ª. g nec in 2ª. Et ad pbõnẽ dr: q lꝫ ꝑ fit potior q̃ꝫ 2ª vel 3ª: tñ pp ordinẽ medij nõ tenẽtis se ex eadẽ pte in pmissis ambab in ꝑ fig pmisse nõ pñt eẽ opposite: lꝫ bñ pñt in 2ª vel 3ª. ¶ Ad ꝓfirmationẽ dr: q lꝫ sylli ex oppositis 2ª figure vel 3ª pficiunt ꝑ pmã: tñ in pma nõ manẽt sylli ex oppositis ppter cãm dictã. ¶ Ad 2ᵐ dr: q lꝫ in illo sylloꝗ non sunt nisi duo termini specie distincti: tamẽ semp vn eoꝝ supplet locũ duoꝝ: 7 adhuc sylls eq/ualẽter est ex trib terminis. ¶ Ad 3ᵐ ꝓcedit maior 7 ne/gat minor qua dr. q ille sylls non esset alicuius vtilitatis. Sed si petat q̃ fit ei vtilitas videat in 2° notabili. ¶ Rõ post oppoᵐ est pro 3ª ꝗ. Hec de qõne. Questio. xiiij.

E

F

¶ In principio autem petere est 7 accipere 7c̃.
Capitulo decimoseptimo.

Onsequenter qrit 14°. Utrũ pe/titio ꝓncipij peccet ꝗ sylls simpr. ¶ Et argr ꝑ q sic. petitio ꝓncipij peccat ꝗ sylls simpr. ꝓna tꝫ:q1 argr ab iferiori ad supi affir/matiue. añs pꝫ:q1 petitio ꝓncipij nihil pbat: lꝫ bẽat. pba/re: 7 ex ꝓnti peccat ꝗ sylls dialecticũ. ¶ 2° sic. illud quod peccat in mõ peccat ꝗ sylls simpr: sed petitio ꝓncipij pec/cat in mõ. g 7c̃. ꝓna tꝫ. maior pꝫ:q1 ad sylls bonuꝫ reqrit debit modus. minor pꝫ ꝑ pbs ꝑ elench. capꝫ 6°. dicẽtẽ. q oiuꝫ figurꝫ palo sũt imodificati. mõ vna est fig petitio nis ꝓncipij ibidẽ capꝫ 5°. g palo ei sũt imodificati. ¶ 3° il lud q̃ non cõseruat debitas cõditiões sylli peccat ꝗ sylls simpr: sed petitio ꝓncipij est hꝫ. g peccat ꝗ sylls simpr. ma ior nota. minor pꝫ:q1 in sylloꝗ bono simpr infert aliud a q̃/libet pmissaꝗ. in petitione ꝓncipij infert idẽ de eodẽ. ¶ 4° sic. petitio ꝓncipij peccat ꝗ argu. g peccat ꝗ sylls. cõse quẽtia tꝫ:q1 sylls est spẽs argumẽtationis de itẽtione Pe tri hispani in 5ª pte sũmulaꝗ. igit petitio ꝓncipij nõ seruat debitas cõditiones sylli. añs pꝫ:q1 de rõne maioris est q cõponat ex argto: 7 ex cõsequẽti q faciat fidẽ de re dubia p diffinitionẽ arguẽti. mõ petitio ꝓncipij nihil pbat: neq̃ aliquã fidẽ gñat de re dubia. vt pꝫ ex diffinitione ei. ¶ 5° argr sic. petitio ꝓncipij peccat ꝗ idẽ cõiuꝫ q̃ꝫ ꝗ sylls dialecticũ. vel ẽt ꝗ sylls demõstratiuũ: 7 nõ vr qd fit illõ nisi sylls simpr. g peccat ꝗ sylls simpr. cõsequentia tꝫ. maior pꝫ:q1 bene ẽ petitio ꝓncipij: q̃ nõ peccat ꝗ sylls dialecticũ: ẽt est

G

H

J bñ q̃ nõ peccat ꝗ syll'm demñatiuũ ⁊ peccãs ꝗ demñatiuũ nõ peccat ꝗ dialecticũ: eꝗ peccãs ꝗ dialecticũ nõ peccat ꝗ demñatiuũ. ¶ 6° nisi sic: de petitione ꝓncipij nõ deberet ꝶ determinari. añs est ꝗ pb̃m 2° hui⁹: ⁊ tz ꝓñtia: qꝛ ꝶ cõsideraꝶ de syll'o simp': ⁊ nõ de syll'o ꝑbatiuo. igiꝶ sit'r de illis q̃ non peccãt cõtra syll'm simpliciter debet hic determinari.

In oppositum arg'. arg^no q̃ fit in bono mõ ⁊ figura nõ peccat ꝗ syll'm simp': sed petitio ꝓncipij est bꝗ. g̃ nõ peccat ꝗ syll'm simp'. maiꝛ nota. qꝛ ad bonũ syll'm sufficiũt debiti modi ⁊ figura. minꝛ pz: qꝛ in multis bonis formis syllogisticis petiꝶ ꝓn^m qñ arg' a min⁹ noto ad magis notũ. ¶ 2°. petitio ꝓncipij non deficit nisi in ꝑbãdo. mõ ad syll'm simpliciter nõ reqriꝶ ꝑbatio. g̃ petitio ꝓncipij nõ deficit a syll'o simpliciter. totus ꝓcessus est not⁹ de se. ¶ 3°. syll's ꝓcedẽs ex falsis nõ peccat ꝗ syll'm simp'. g̃ nõ ꝓcedẽs a min⁹ notis ad magis nota. ꝓñtia tz ꝑ locũ a minꝛi. añs pz ꝑ pb̃m 2° huius. ¶ 4° syll's circularis est semp bon⁹ syll's: ⁊ tñ stat in aliq̃ tali eẽ petitionẽ ꝓncipij. g̃ ⁊c. ꝓñtia nõ. ꝑ' ꝑs añtis est pb̃i in lr̃a cap̃ 5°. ⁊ 2° ẽt est manifesta: qꝛ cõtingit si in ꝑ syll'o ꝑmisse erãt notiꝛes ꝓne ꝙ in syll'o scõdꝛ circulari videlicet petaꝶ ꝓncipiũ: ⁊ eo ꝙ ꝓcediꝶ a minus notis ad magis notum. ¶ In questione. Primo premittẽda sunt notabilia. Secundo ad questionem est respondendum.

Quid sit petitio principij. T.c.2.

Quantum ad ꝑ^m ꝑ est notãdũ. ꝙ petitio ꝓncipij dꝛ petitio ꝓnis sine eiꝰ ꝑbõne. ⁊ iõ dꝛ petitio ꝓncipij: qꝛ ꝗ sit finis argumẽtationis: ⁊ finis ꝓncipij est in intẽtione 2° me^c. ⁊ 6° ethi. ideo ꝗ est ꝓn^m in intẽtione: ⁊ iccirco petitio ꝓnis dꝛ petitio ꝓncipij. ⁊ ideo describiꝶ petitio ꝓncipij sic gñaliter est ꝓcedẽ in arg^to ab eodẽ ad idẽ: seu a min⁹ noto ad magis notũ. Si aũt alijs modis capiaꝶ de ꝶ vide in sequẽti qõne. ¶ 2° est notãdũ. ꝙ duplex est petitio ꝓncipij. vna dꝛ petitio ꝓncipij statim: ⁊ est q̃ ex eodem inferꝶ idẽ: vt si argueret sic. hõ currit. igiꝶ hõ currit. alia ẽ nõ statim: ⁊ est q̃ ex aliquo min⁹ noto: aut eque ignoto inferꝶ aliud: vt si argueret sic. soꝛ. est susceptibilis discipline. g̃ hõ est susceptibilis discipline. ¶ 3° est notãdũ. ꝙ peccare ꝓꝓie est esse obligatũ alicui: ⁊ in illo eodẽ deficere: ⁊ ꝶ modo non capitur hic: qꝛ argumẽtatio ⁊ res numerate in nullo obligant ꝓꝓie loquẽdo. Alio° dicitur metaphoꝛice peccare. apparens seruare conditiones alicuius ⁊ istas non seruans vel aliquã eaꝝ. Hec de ꝑ articulo.

Quantum ad 2^m fit ꝑ' ꝗ ꝶ. Petitio ꝓncipij statim si qñq̃ appeat syll's peccat ꝗ syll'm simpliciter. pz 3ª rõne fcã ante opp^m: ⁊ ex descriptione iam posita: qꝛ appet seruare ꝓditiones syllõ simpl'r: ⁊ in ꝶ peccat: eo ꝙ nõ iferꝶ aliõ ab añte seu vna ꝑte eiꝰ. ¶ 2ª ꝗ. hꝗ petitio ꝓncipij non peccat ꝗ syll'm ꝑbatiuũ. pz: qꝛ iam nulli appet ꝑbare: eo ꝙ ab eodẽ ad idẽ ꝓcedit. ¶ 3ª ꝗ. petitio ꝓncipij nõ statim: dum tñ fiat in debito mõ ⁊ figura: peccat ꝗ syllogismũ simpl'r. pz ꝑ rõnes post opp^m factas spãl'r: qꝛ obseruat oẽs ꝓditiões ad syll'm simpl'r reqsitas. ¶ 4ª ꝗ. hꝗ petitio ꝓncipij peccat ꝗ syll'm ꝑbatiuũ. pz: qꝛ appet ꝑbaꝶ ⁊ nõ ꝑbat: eo ꝙ ex eque vel magis ignoto ꝓcedit. Hec de scõo.

m **Ad rõnes.** ¶ Ad ꝑ^m rñdeꝶ negãdo ꝓñtiã q̃ arg'. peccat ꝗ syll'm dialecticũ. g̃ peccat ꝗ syllogismũ simpl'r. nã ꝶ qõ est peccare includit negõnẽ. ẽ enim tãtũ dicẽ sic nõ seruare debitas cõditiones syllõ. mõ non sequiꝶ. petitio ꝓncipij non obseruat ꝗbitas cõditiões dia^c. g̃ non seruat ꝗbitas cõditiones syllõ: eo ꝙ arguiꝶ ab inferiori ad supi⁹ cũ distributione. Et ad ꝑbõnẽ pz. ꝙ non arguiꝶ affir^c. ¶ Ad 2^m cõcediꝶ maiꝛ: ⁊ negaꝶ minꝛ: ꝙ petitio ꝓncipij peccet in mõ. Et ad pb̃m ꝑ elẽchoꝝ dꝛ. ꝙ intellexit ꝙ oẽs palo^m oiuꝫ figuraꝝ sunt imodificati. s. a syll'o ꝑbatiuo dꝛntes: sed nullo mõ a syll'o simpl'r. ¶ Ad 3^m dꝛ. ꝙ si qd concludat ꝶ ꝓ ꝑ' ꝗne. ¶ Ad 4^m dꝛ. ꝙ argumẽtatio qñq̃ capiꝶ large ꝓ oi ꝓñtia bona: ⁊ sic eiꝰ ꝓpes sunt syll's empti^m ⁊c. ⁊ sic negꝶ añs ꝙ petitio ꝓncipij peccet ꝗ maiorẽ: dum tñ fiat in debito mõ ⁊ figꝶ. ⁊ cõcediꝶ ꝓñtia. Et ad ꝑbõnẽ dꝛ. ꝙ Petrus hispan⁹ accepit hic maiꝛẽ large ꝑ ꝗne bona. Alio° capiꝶ stricte ꝑ argumẽtatione ꝑbatiua: ⁊ sic non capiꝶ a Petro hispano: ⁊ cõcediꝶ añs: ⁊ negꝶ cõsequẽtia q̃ inferꝶ. g̃ peccat ꝗ syll'm. Et ad Petrũ hispanũ dicit ꝙ syll's empti^m ⁊c. non sunt ꝓpes argumẽtationis ꝶ mõ accepte nisi restrigaꝶ syll's. i. syll's ꝑbatiu⁹. empti^m: i empti^m ꝑbatiuũ: ⁊ sic de alijs. ¶ Ad aliã cõcediꝶ ꝙ peccat ꝗ aliqõ cõius q̃z fit syll's dialectic⁹ vel demñatiuus: hic tñ non est syll's simpl'r: sed syll's ꝑbatiuus. ¶ Ad 6^m dꝛ. ꝙ de ea hic determinaꝶ: non qꝛ peccat ꝗ simpl'r: tz qꝛ peccat cõius q̃z est syll's dialecticus vel demñatiuus. modo huius artis est consequẽtia indifferẽter inspiciẽda syll'm dialecticũ ⁊ ꝺmñatiuũ ꝺterminare: qꝛ iuestigare. ¶ Rõnes post opp^m sũt pro ꝗne 3ª. Hec de qõne: ⁊ sic fit finis. Qõ. xv.

¶ In predicatiuo aũt syll'o ⁊ in tertia ⁊ in prima figura ⁊c. Capl'o decimoseptimo.

Consequenter q̃riꝶ 1°. Utrũ respectu ꝑmisse affirmatiue possit peti ꝓn^m in 2ª fig'. ¶ Et arg' ꝑ ꝙ sic. respectu cuiuscunq̃ premisse que potest esse minus nota q̃z ꝗ potest peti ꝓn^m in scõa figura: sed ꝑmissa affirmatiua in scõa figura põt ita esse minus nota q̃z ꝗ sicut ꝑmissa negatiua. g̃ potest respectu eius peti ꝓn^m in scõa figura. maiꝛ nota eit per qd nominis: ⁊ minꝛ patet de se. ¶ 2° respectu ꝑmisse que põt syllãri circulariter ex ꝗne in scõa figura potest peti ꝓn^m: sed affirmatiua põt syllãri circulariter ex ꝗne in scõa figura. g̃ respectu eius põt peti ꝓn^m. consequentia tenet. maiꝛ patet per pb̃m in lr̃a cap̃ 17°. ⁊ minꝛ per eundem cap^m 3^m.

In oppositum est philosoꝛ hus capitulo 17°. ¶ In qõne ꝑ premittẽda sunt notabilia. Scõo rñdendum eit ad queitionem.

Quantum ad ꝑmũ ꝑ est notãdũ. ꝙ petitio principij qñq̃ capiꝶ large: ⁊ diffinita est in ꝑcedenti. q. Alio° capiꝶ stricte ⁊ a pbo in lr̃a. ⁊ est quãdo ex eodẽ inferꝶ idẽ: vt ex ꝓpõne minus nota que per ꝗnem deberet ꝑbari inferꝶ illa ꝗ. verbi gr̃a. si. b. possit ꝑbari ꝑ a. arguẽdo. a. est. ergo. b. est. si tunc econtra ex. b. a. inferaꝶ arguẽdo. b. est. igiꝶ. a. est. est petitio ꝓncipij. nam videꝶ peti ꝗ: qõ patet. si ꝑbeꝶ. b. ꝑbabiꝶ enim sic. a. est. igiꝶ. b. est: ⁊ vltra. b. est. igiꝶ. a. est. ergo de ꝑ ad vltimũ arguitur. a. est. ergo. a. est: ⁊ virtualiter ex eodẽ inferꝶ idẽ. ¶ Ex quo sequitur corrlarie. ꝙ in syll'o solũ respectu illius ꝑmisse põt peti ꝓn^m que ex ꝗne põt circulariter syllogiçari ⁊ ꝑbari. patet. nã solũ illa ꝑ ꝗnem nata est ꝑbari. ¶ 2° est notãdũ. ꝙ ꝑmissa affirmatiua nõ põt formaliꝶ syllogiçari circulariter ex ꝗne. pz: qꝛ ꝗ est negꝶ. mõ ex ꝗne negꝶ formaliꝶ non syllogiçaꝶ affirmatiua. ⁊ hoc est prius dcm. Hec de ꝑ.

Quantum ad 2^m sit ꝑ' ꝗ hec. Capiẽdo petitionem principij large respectu premisse affirmatiue põt eẽ petitio principij in scõa figura. patet per rationem primã ante oppositũ factã. ¶ 2ª ꝗ. ꝙ capiẽdo petitionem principij stricte respectu ꝑmisse affirmatiue nõ põt eẽ petitio principij in 2ª figura. ꝑbaꝶ. nam in scõa figura ꝗ est semp negatiua. g̃ ex ea non põt ꝑmissa affirmatiua formaliꝶ syllãri circulariter. ꝓñtia tz ꝑ 2^m notabile: ⁊ vltra. g̃ respectu eiꝰ non põt in scõa figura peti ꝓn^m. cõsequẽtia tz per primũ notabile ⁊ eius corrlariũ. Hec de secundo.

Ad rõnes. ¶ Ad primam dicit. ꝙ est pro prima ꝗne. ¶ Ad scõam dicit. ꝙ tz premissa affirmatiua possit circulariter syllogiçari ex ꝗne negatiua: tamẽ hoc non est formaliter. ⁊ ideo de tali syllogismo circulari non curat philosophus in cap̃ 17°. ⁊ merito: quia formaliter nil ꝑbat. ¶ Ratio post oppositum est pro ꝗne

A scōd qr ista intellexit phs. Hec de qōne. Qō. xvj.

¶ Non propter hoc autem accidere falsum.

Capitulo decimooctauo.

Consequenter querit 16°. Utrū nō ppter B accidē falsum solū in syllis ad ipole repiat. ¶ Arg° p q repiat in alijs syllis: z B fic. pmissa vera repit in alijs syllis: z illa erit nō pp B accidere falsum. g nō pp B accidere falsum repit in alijs syll's. ꝛnia nō. aīs pz de se. minor declarat: qr pp pmissam verā nō accidit falsuz. igit ipsa est nō pp B accidere falsum. ꝛnia tz p qd nois. z aīs est de se notū. ¶ 2° fic. in syll'o demfratiuo ostēsiuo quelibet pmissay est nō pp hoc accidere falsuz. g non tm in syllis ad ipole repit nō ppter B accidere falsuz. ꝛnia tz. aīs pz: qr in illa demfratione. nullū falsuz accidit pp aliquā pmissaz. igit qlibet pmissay est nō pp B accidē falsuz.

B ¶ 3° idē est nō pp B accidē falsuz: z nō cā vt cā. g etiā in ea repit nō pp B accidē falsuz. ꝛnia nota. maior manifesta est de se. minor pz. si in syll'o oñsiuo cū pmissis ō nēcitate ꝛnē iferētib⁹ enumeret alia pmissa nihil faciēs ad ꝛnis illatio-

In oppositū (nē: cōstat q illa erit nō cā vt cā. est phs in isto scōo capl'o 18°.

¶ Ista qō est facilis z soluit per qd nois. Et ideo hoc est p̄mo ponēdum. Scōo rñdēdum est ad questionem.

Quantum ad p̄m p̄ est notādū. q ista. nō pp B accidere falsum. est vna oīo infinita cōueniēs oī rei mūdi: ppter quā nō accidit falsuz: vt lapidi lignor: z alijs hȝ saltē sic iacet. pbatio est. signato lapide: vel alio hȝ: cōstat q ipm est pp hoc accidē falsum. vel nō propter B accidere falsuz: eo q inter terminos ȝdictorios nō est mediū. mō falsum est q lapis sit pp hoc accidē falsum. g vey. ¶ Ex quo seqtur 2°. q ista ppō est trūcata z exponēda alr q̄z iacet: sic. l. accidere. i. seq falsum: et. non ppter hoc demfrando per ly hoc. pmissam que ponit tanqȝ cau-

C sa illationis ꝛnis false z nō est cā. Hec de primo.

His premissis sit p° ꝛ hec. q in syll'o oñsiuo p̄cedēte ex veris nō iuenit pp hoc accidē falsuz. pz: qr in tali ꝛ est ꝛa. mō iuxta expōnē ipsi⁹. mō pp accidē falsuz solū repiri vbi ꝛ est falsa. ¶ 2° ꝛ. in fine ad ipole nō supfluo nō repit non pp B accidē fl'm. pz: qr ex q̄ ipse nō est supflu⁹ ibi nō ponit aliq pmissa qn pp eā ꝛ iferat. g nulla eay est nō pp B accidē falsuz. ꝛnia tz. aīs notū est de se. ¶ 3° ꝛ est rñsalis. q solū in syll'o ad ipole supfluo iuenit nō pp B accidē falsuz vt hic. oē ȝriū corruptiōi est gnō. vita est ȝria corruptiōi: z vita z aia sunt idē. g vita est gnō. ꝛnia est falsa. g ista. aia z vita sūt idē: z in ꝛnis⁹. pbat: qr in syll'o ostēsiuo nō repit: sed solū in syll'o in q̄ ex falsitate ꝛnis iterimit vna pmissay. mō B est solū in syll'o ad ipole: z nō nisi in supfluo. nā oz accidē vnā 2ᵃᵐ pmissam q̄ nō est cā illationis ꝛnis false: ac si pp ipsam seqret ꝛ fal-

D sa: z ex ꝛnti syll's in ea est supfluus. q̄re pz q nō pp B accidere falsuz in solis syllis ad ipole supfluis repitur. ¶ Sed dicet qs que pmissay in syll'o iam posito est nō ppter hoc accidere falsum. ¶ Rñdeo q 3ª. l. hec. aia z vita sunt idē: qr si omitteretur nō minus conclusio falsa sequeretur.

Ad rōnes. ¶ Ad pmas duas rñdet q bñ arguūt hāc oīonē nō pp B accidere falsuz. l. cōuenire pmissis veris: qd nō est incōueniēs: qr et ꝛuenit lapidi z ligno: sed nō pbāt q accidere falsum: z nō pp B alicui pmisse vere in syll'o oñsiuo seu demfratiuo cōueniat: z ille due nō arguūt ȝ dicta. ¶ Ad 3ᵃᵐ dr q lz nō cā vt cā sit supfluus ad nō pp B accidē falsuz: tñ nō opz q si nō cā vt cā iueniat in syll'o oñsiuo pp ignorātiā argumētatiōis sic exē-

Cap. 7°. plificat phs 8° top. q et sic iueniat in eis nō pp accidē falsuz. nā vt dcm est solū repit in illis in qb⁹ iferī ꝛ falsa: z ex falsitate ꝛnis inferī vna pmissay. ¶ Ratio post oppositū arguit pro conclusione 3ª z c̄.

Questio. xvij. E

¶ Nihil enī phibet sciētē: qm. a. toti. b. messe z rursuz hoc. c. putaī nō iesse. Capl'o vigesimo.

Consequēter querit 17°. Utrū idez de eodē posset simul hīe opiones ȝrias. ¶ Et arguit p q sic. nō idē iudicat sensu solē eē pedalis quātitatis: z intellectu eū eē maiorē tota terra: imo nō eē pedalis quātitatis pcise: z iste sunt opiones ȝrie. q̄re igit seqt. aīs pro qlibet pte vr notū de se. ¶ 2° qr phs dixit p̄ethi⁹ mot⁹ incōtinētiū sunt ad ȝria. g ipsi solū voluptuoso pposito sil' hnt opiones ȝrias: qr nō vr quo alias mot⁹ ipsoy eēnt in ȝria. ¶ 3° in volūtario mixto sic est pijcere merces in mari cā salutis tpe piclitationis idē assentit duob⁹ ȝrijs. igitur z c̄. ꝛnia tz: qr opio ȝrioy sūt ȝrie 4° meta. aīs pz: qr talis pijciēs assentit isti. bonū est pijcere merces in mari: qd pz: qr alias nō faceret: z isti. bonū est saluaī merces. mō iste ppōnes sūt ȝrie. Q; aūt 2ª assentiat pz: qr alr non eēt piectio merciū in mare mixta cū volūtario. ¶ 4° incōtinēs faciēs actum incōtinētie assentit duob⁹ fiml ȝrijs. ergo z c̄. ꝛnia tz vt pus. aīs pbat: qr talis assentit huic. nullū malū est faciēdū: qr si sibi ppōneretur eā pcederet: z sil' huic. aliqd malū est faciēdū: qd pbo: qr actu opatur manifestū. puta actū incōtinētie: z nō oparetur eū nisi iudicaret eū esse faciendū. ergo iudicat actu aliqd manifestū esse faciendū. ¶ 5° qr phs dicit 3° de aia. q simul sensus iubet psequi ppter ipm iam psens. l. ppter delectabile oppositum. intellectus aūt futuris semp retrahere iubet z nō psequi: z sic idem homo ppter illa iudicia demonstrato delectabili ppposito assentit simul contrarijs. igitur z c̄.

Com. 9.

F

In oppositū est phs 2° huius cap. 20. vbi vult. q ȝria iudicia fiml in eodē nō pñt existē. Jtē si sic aliqs posset mēte assentire oppposito primi pncipij. ꝛnis est ꝛ phm 4° meta. z pbat ꝛnia: qr si de eodē hȝ iudicia ȝria vel opiones ȝrias: cū ille nō dicant nisi qr sūt ppōnū ȝriay vl ȝdictoriay. aliqs sic opinat ambas ȝrias vel ambas ȝdictorias. igit opinat p̄m opp̄m p̄ pncipij.

G 5 4° meᵗᵃ 9°.

¶ In qōne. Primo premittenda sunt notabilia. Secundo respondendum est ad questionem.

Quantū ad p̄m p̄ est notādū. q ppōnes ȝrie seu etiā ȝdictorie bñ pñt eē sil' in eodez intellectu. pbatur. alr hō nō posset formare in mēte sua disiunctiuā cōpositā ex ptib⁹ ȝdicētib⁹ vel ȝrijs. si enim pōt seqtur q ambe ȝrie sunt sil' in itellectu suo formata ppōne: z ex alio alias nō posset hō formare syll'm ex oppositij in mēte sua: qd itey est falsum: z tz ꝛnia: qr ꝛ syll'i ex oppositis nō seqt nisi ex ambab⁹ pmissis sil' sūptis oppositis. si igitur ista sil' nō pōt formare: nec hīe in intellectu: nec ꝛnes syllogistice pōt iferre. 3° expiētia docet. q q̄ncūq dubitamus de aliq ppposito formamus vtrāqz ptē in mēte nra: vt videamus q ps sit pbabilior. igit pz q ȝrie ppōnes seu ȝdictorie bene pñt sil' eē in eodē ite⁷. ¶ Ex q̄ seqtur correlarie. q ppōnes ȝrie seu ȝdictorie nō repugnant q̄ ad eē sil' in sbro: sed solū repugnāt q̄ ad eē vey: aut q̄ ad aliquē assentir vtriqz ipsarū. ¶ 2° est notādū. q opiones seu assensus ppōnū ȝriay: aut ȝdictoriay sūt ȝrie. pz 4° meta. in lra. z iō posset assignari. ista sunt ȝria q̄ gradualr distāt z mutuo se expellūt in sbro: sed opiones ȝriay seu ȝdictoriay sunt huiȝ. g sunt ȝrie. maior pz p diffōnē ȝrioy. minor declarat: qr manifestū est q opiones tales gradualr distāt: eo q suscipiūt magis z minus: z q mutuo se expellāt. pz: qr aduenīte opione de vna pte ȝtradictionis cessat reliq z ecōtra. Hec de p̄.

Quānū ad 2ᵐ sit p° ꝛ hec. Aliqs posset sil' opinari ambas ptes ȝtradictionis in suis pmissis illas fozalr inherētib⁹. pz de illo q in disputatione reducit ad redargutionē. talis enim assentit pmissis ynā ptem

Quō ppōnes ȝtrarie pñt eē sil mul i eodē inte⁷.

D

4° meᵗᵃ 9°.

J inferetib⁹ ꝓp qõ istã ponit: ⁊ ẽt assentit p̃missis iferẽtibus oppositã ptẽ: qꝛ alias p eas nõ redargueret. ¶ 2° ꝯ. aliqs pót bñ assentire vni oppositoꝝ actu: ⁊ alij in suis ꝑncipijs. pz. sic p̃cedẽs. ¶ 3° ꝯ est. aliqs pót assentire vni ꝗdictorio/rũ actu ⁊ alteri in habitu. pz de opib⁹ incõtinẽtiũ. Jn actu enim bñ iudicãt ⁊ assentiũt huic. nõ est fornicãdũ: actu tñ stãte isto habitu bñ iudicãt ⁊ assentiũt huic. cũ hac est fornicãdũ: pp qõ ⁊ fornicant: sed ꝙ cognitio habitualis maneat cũ actuali pz. statim enim post actũ cessantib⁹ passionib⁹ penitẽt pp cognitionẽ habitualẽ tũc ad actũ ꝑducta. ¶ 4° ꝯ ⁊ rñsalis est hec. nõ est pole eundẽ ambas partes ꝗdictionis seu ꝗrietatis actualr ⁊ formalr in se opinari simul ⁊ semel. pz p 1ᵐ notabile: qꝛ opinio taliũ sunt formalr ꝗrie. q̃re simul nõ pñt stare in eodẽ intellectu: ⁊ etiã patet per rõnes adductas post oppositũ. Nec de scõo.

Ad rõnes. ¶ Ad p̃ᵐ dꝛ ꝓm aliquos ꝙ postq̃ hoi est notũ solẽ eẽ maioris quantitatis q̃z pedalis. puta eẽ maiorẽ tota terra. ꝙ tũc amplio⁹ sensus nõ iudicat solẽ eẽ pedalẽ: eo ꝙ iudiciũ potẽtie supioris corrigit mediũ sensus. s. inferioris potẽtie: ꝙ si sit verũ est bene duᵐ: ⁊ credo magis ꝙ nõ. iõ alr dꝛ ꝓcedẽdo ꝙ sensus ẽt in astrologo sciẽte solẽ eẽ maioris quãtitatis q̃z sit tota terra iudicat solẽ eẽ quãtitatis bipedalis: ꝛz nõ seqt. g̃ ille astrologus opinat sic eẽ seu assentit illi iudicio. nõ sic p potẽtiã supiorẽ ꝗtingit sensum decipe pp nimiã distãtiã. ⁊ iõ iudicio sensus non assentit: nec opinatur si sicut sensus iudicat. ¶ Ad 2ᵐ. s. ad pbm p̃ etbi⁹. dꝛ ꝙ voluit mot⁹ incõtinẽtiũ eẽ ad ꝗria distictis tñ tpib⁹. nã ex passione iudicãt vno⁰: ⁊ in passione sepatim p eã iudicãt alio⁰: ⁊ sic mot⁹ eoꝝ sunt in ꝗria: nunq̃z tñ actualr assentiũt vtriqs oppositoꝝ fꝛzalr in se. ¶ Ad 3ᵐ dꝛ. ꝙ sic pjciẽs merces i mare nõ sil' vtriqs oppositoꝝ assentit. Et ad pbõnem ꝓcedit ꝙ assentit huic. merces sunt pjciẽdet: ꝛz negat ꝙ pro eodẽ assentiat huic. merces sunt saluãde. nã q̃z diu illi assentiret nunq̃z merces pjceret: ꝛz bñ pro isto tũc bñ displicet sibi merces nõ posse saluari vna cũ vita sua. ⁊ iõ merces pjci est voluntariũ mixtũ cũ inuolũtario. puta cũ magna displicẽtia de amissione eaꝝ. simplr tñ loquẽdo est volũtariũ: eo ꝙ ipm vult: ⁊ pro eodẽ tũc suũ oppoᵐ nõ vult: ⁊ de b magis spectat ad 3ᵐ etbi⁹. ¶ Ad 4ᵐ negat. ꝙ incõtinẽs sil' assentiat duob⁹ oppositis. Ad pbõnẽ admittat ꝙ assentit huic. nullũ malũ est faciendũ: admittat etiã ꝙ eodẽ tpe opat actu malũ: sed negat ꝙ tũc pro eodẽ assentiat huic. aliqd malũ est faciẽdũ. Ad pbõnẽ negat ꝓñtia. q̃ infert incõtinẽs facit malũ. g̃ incõtinẽs assentit huic. aliqd malũ est faciẽdũ. ⁊ hoc est: qꝛ ꝛz incõtinẽs malũ faciat: tñ ipm nõ facit rõne mali: imo tpe quo ipm facit ⁊ facẽ eligit iudicat ipm eẽ bonum pp delectationẽ ei annexã: aut aliqd hꝫ. de isto magis spectat ad 7ᵐ etbi⁹. ¶ Ad vltimã dꝛ. ꝙ auctas tertij de aia est vera. s. ꝙ sensus aliqñ inclinat ad pseqẽdũ pp seqẽs delectabile. Ratio aũt intellect⁹ inclinat ad idẽ fugiendũ pp turpitudinẽ seu malitiã ei annexã: ⁊ istud cõius in se experit: cũ nunq̃z hõ assentiat his duob⁹ simul. hoc est pseqẽdũ. ⁊ hoc est fugiẽdũ. in ꝓpria forma actualr ꝓpositis: sed cum inclinationes sunt nimis fortes. tũc hõ deliberat se: ⁊ nulli parti assentit. si intellectus fortior: tũc homo assentit parti negatiue. s. illud non esse pseqẽdum: seu esse fugiẽdum. Si ꝛo sensus. tunc ratio succumbit ⁊ homo assentit huic. hoc est pseqendum. ¶ Rõnes post oppositu ꝛ sunt pro vltima conclusione ⁊c̃. Questio. xviij.

¶ Jn eodem capitulo mota est questio.

Onsequenter queritᵗ 18°. Utrum pole sit aliquẽ scire ⁊ dubitare idem? ¶ Arguit p̃ ꝙ sic. capta ista ꝗdictione. rex sedet. nullus rex sedet. arguitur sic. fortes scit alterã istarũ esse veraꝛ: ⁊ nullã istaꝝ esse verã. ergo idem fꝛ. scit ⁊ non scit: ⁊ eadẽ rõne idẽ põt scire ⁊ dubitare. ꝓñtie sunt note. pro declaratione añtis suppono ꝙ fortiʳ lateat q̃ istaꝝ sit vera. tũc p̃bat p̃ pars. nõ fꝛ. oẽ verũ scit eẽ veꝝ. altera istaꝝ est vera. g̃ alterã istaꝝ scit eẽ verã. discursus est in darij. ⁊ maior pz. qꝛ fꝛ. scit istã. oẽ veꝝ est veꝝ: ⁊ sciẽdo illã: de quolibet vero hꝫ sciaꝛ: ⁊ ipm est veꝝ: qõ pbat. nã vel de aliquo hꝫ sciaꝛ ⁊ de aliquo nõ: vel de nullo: vel de oi. Si dicat ꝙ de oi vero hꝫ sciaꝛ ꝙ ipm est veꝝ. tũc hꝫ ꝓpositũ. nõ pót dici ꝙ de aliquo ⁊ de aliquo nõ: qꝛ ꝓpõ indifferẽter fig̃nat oia vera. ⁊ iõ q̃ rõne p eius sciẽtiã hꝫ notitia de vno vero qõ ẽ veꝝ: hẽbit ⁊ de alio quocũq̃z. Nec pót dici ꝙ de nullo: qꝛ ex quo ly veꝝ oia vera fig̃nat: in sciẽdo ꝓpõnẽ hẽbit sciẽtia de aliquo vero. minꝛ sylli pz: qꝛ iste lit̃ due ꝗdictorie: quaꝝ semp altera est vera. igit pz. p̃ pars añtis declarat: qꝛ quacũq̃z istaꝝ accepta. fortes dubitat eam eẽ verã: ⁊ ex ꝓñti nescit eam eẽ verã. idẽ pz inductiue. istã. rex sedet. nescit eẽ verã: sil'r ⁊ istã. rex nõ sedet. nescit eẽ verã. qꝛ nescit qd rex faciat p casum. ¶ 2° stat ꝙ aliqs hãc mulã demonstratã sciat esse sterilẽ: ⁊ eandẽ dubitet esse sterilẽ. g̃ stat ꝙ aliqs sciat idẽ ⁊ dubitet. ꝓñtia tꝛ. ⁊ añs pz posito casu tali. ꝙ fꝛ. sciat hãc. oꝫ mula est sterilis: ⁊ ꝙ hãc mulã credat forte ꝓpter grossitiẽ sui vẽtris esse prẽgnãtẽ. tũc in sciẽdo istã. oꝫ mula est sterilis. hãc mulã scit esse sterilẽ. nam per eam de oi mula sciẽtiã hꝫ ꝙ sit sterilis. g̃ pz p̃ pars: sed ꝙ fortes simul dubitet hãc mulã eẽ sterilẽ. patet: qꝛ hãc mulam credit esse p̃gnãtem. g̃ dubitat: vel ignorat eam eẽ sterilem. ꝙ aũt mulã credat esse p̃gnantẽ. patet arguẽdo expositorie. hoc credit esse p̃gnans p casum. hoc est hec mula. igit hãc mulam credit esse p̃gnantem. ¶ 3° si numerus denarioꝝ fuerit binarius: ⁊ lateat me hoc. arguit sic. numerũ denarioꝝ in bursa platonis scis esse parem: ⁊ eundẽ numeꝝ dubitas esse parem. ergo scis ⁊ dubitas. ꝓñtia tꝛ. añs pro p̃ parte patet: qꝛ oẽm binariũ scis esse parem in sciẽdo hanc. oꝫ binarius est par. iste numerus denarioꝝ est binarius. igit ⁊c̃. pro 2ª parte patet: qꝛ si tibi ꝓponat. est numerus denarioꝝ in bursa platonis par. rñdet p casum. dubito: qꝛ latet te an sit par vel impar. ¶ 4° naturalis semp phs scit hãc. omne qõ fit fit ex subiecto p̃supposito: ⁊ eandẽ dubitat. igit idem scit ⁊ dubitat. ꝓñtia tꝛ. ⁊ antecedens pro ꝑma parte pz: qꝛ illa demõstrat p̃ physicoꝝ: vel saltẽ notificat. pro 2ª parte pz. arguit. p̃ cã posset facere oẽs res que fiunt sine sbto p̃supposito: vt notũ est ex veritate: ⁊ dubiũ est nãli phs. hãc ita fecit. igit cũ nãlis phs vtrãq̃z istaꝝ sciat ex ꝓñti dubitare hꝫ oẽ qõ fit ex subiecto p̃supposito. ¶ Vltimo idem pót apparere tibi simul ⁊ semel hõ ⁊ nõ hõ. igit idẽ potes scire ⁊ dubitare. ꝓña tꝛ: antecedẽs ꝓbat. supposito ꝙ fortes videat in cãpis: ⁊ ꝓpter distãtiã credat ipm esse domũ. tunc arguit sic. hõ ipse fꝛ. apparet tibi hõ ⁊ apparet tibi nõ hõ. igit idẽ simᵗ ⁊ semel apparet tibi hõ ⁊ nõ hõ. ꝓñtia tꝛ. maiꝛ pz: qꝛ oꝫ hõ apparet tibi homo: eo ꝙ hec apparet tibi vera. omnis hõ est homo. fortes est homo. ergo fortes apparet tibi homo: ꝛz ꝙ etiam appareat tibi nõ homo eodem tempore patet: qꝛ apparet tibi domus. igit apparet tibi nõ homo. igit ⁊c̃.

Jn oppositum arguitur. Jmplicat nihil idem est scire ⁊ dubitare. ergo nihil idẽ scis ⁊ dubitas. ꝓñtia est nota. añs pz: qꝛ seqtur scis b. igit nullã habes formidinem de isto: ⁊ vltra dubitas hoc idem. ergo habes formidinẽ de ipso ⁊ eius opposito. mõ hꝫ formidinẽ ⁊ nõ hꝫ formidinẽ te de eodẽ sunt duo ꝗdictoria. ¶ Jn oppositũ est phs etiã cap̃. 20.

¶ Jn ista qõne erunt duo articuli. Jn p̃ videbit de quesito. Jn scõo videbitur de hoc qõ tangitur in argumẽto. s. vtrũ idem possit apparere homo ⁊ non homo.

Quantum ad p̃ᵐ ꝓmo est notãdũ. ꝙ duplex est scitum ⁊ dubitatũ quãtum spectat ad p̃sens. aliqd enim est scitũ ꝓpinquũ: ⁊ dubitatum propin/

Duplex est scitũ ⁊ dubitatum.

quum:z vocatur ppō scita z dubitata.aliud est scitum vel dubitatū nō ppinquū est terminus positus:vel dubia:vel res signata p ppōnē scitā:vel dubiā. ¶ 2° est notādū. q de eadē re:seu de eodē termino bñ hr scia z dubitatio per diuersas ppōnes:vt de circulo hr scia p multas ppōnes de eo p Euclidem seu Theodosium:z hr dubitatio de eodez circulo inq̃ztū significat p hāc ppōnē circulus est equalis quadrato:qz ista est dubia.quare satis est notū q loquendo de scito vel dubitato nō ppinquo:q idē scis z dubitas: sed loquēdo de scito z dubitato ppinquo stat difficultas questionis.z ideo solū de illis intelligatur questio. ¶ 3° est notādū q in sciēdo istā.oē vex est vex.de q̃libet vo scit in vli qō est vex.pbat mō quo pbatū fuit in pma rōne ante oppositū. ¶ 4° est notādū q multū differt scire in vniuersali z particulari:scire in ppria forma z in suis principijs. Similiter scire in actu z in habitu.

Quibus premissis fit pma ꝯ. Aliqs bñ scit aliqd in vli:z illud idez dubitat in pticulari.pz p primas tres rōnes factas añ oppositū.in vli alterā istax scio esse verā.rex sedet nullus rex sedet.s.sciēdo hāc.omne vex est vex.sed in pticulari quālibet eax dubito esse verā:pp qō si mihi quelibet illarū p poneret rñderē dubito. ¶ 2° ꝯ. possibile est aliquā ppōnē scire in suis pmissis:z eandē dubitare in ppria forma.pz. nam sciēs principia primi Euclidis fit pmissas prime ppositionis eiusdē.s.q sup datā lineā ꝛcingit triangulū eqlaterum collocare:z scit istā in suis pmissis.eandē tñ in ppria forma ignorat:eo q nescit pmissas in modo z figura sic disponere qō ex illa ꝯ sequat:pp qō si sibi pponit ꝛclo ante eius demōstrationē dicit dubito. ¶ 3ª ꝛclusio.possibile est aliquē scire ppōnē.s.in habitu z eandez dubitare in actu. pz de illo in quo scia est multū remissa respectu alicuius ꝯ nis z intētus est multis alijs ppōnibus.nā frequēter ꝛtingit q ppōsita tali aliqua ppōe quā in habitu scit actu dubitat:pp qō deliberat. ¶ 4ª ꝯ z rñsalis.impoſe est aliquez eandē ppōnē scire in particulari z in actu z in eius ppria forma:z eandē dubitare simul z semel.pz rōne pma facta post oppositū.z incōueniens q aliqs aliqd sciat scia z euidētia nāli:qō tñ nesciat z dubitet euidētia summa:de q̃ tñ ēt satis dictū est in 2ª qōne libri de gñatione. Hec de p̄ art°.

De sensu cōposito z diuiso.

Quantū ad 2m p̄ est notādū. q respectu hmōi apparet q multuz refert log in sensu diuiso z in sensu cōposito.qñ enim in sensu cōposito.tūc ponit añ vel post integrā ppōnez:vt appet sorti hoiem esse aial.vel hominē esse aial apparet sorti.sz qñ tenet diuisiue.tūc ponit inter partes dicti:vt hō apparet tibi animal. ¶ 2° est notādum. q cū in eodez hoie plures sint potētie iudicatiue nō est incōueniēs q de eodē fm diuersas tales potentias sint apparitiones opposite.vbi gra.faba tēta inter digitos cācellatos quo ad tactum apparet due:que simul quo ad visum non apparet nisi vna.z ideo refert in hac materia log fm vnā potētiā iudicatiuā:z fm plures. ¶ 3° est notādū. q aliq̃ est apparitio vlis:z aliqua pticularis vlis:vt qz apparet mihi hec vera.ois hō est aial.q̃libet hō in vli appet mihi aial.pticularis aūt nō dr nisi apparitio singularis immediate dependens a sensu ex obiectione sensibilis.

His premissis fit pª ꝯ. vli hoi appet fm eandē potētiā iudicatiuaz in pticulari vtriq̃z iudicatiue idē esse hō z nō hō.pz ꝛñtia:qz hec ppō nulli hoi appet vna.idē est hō z nō hō. ¶ 2ª ꝯ. q fm diuersas potētias eadē faba appet vna z simul apparet nō vna. pz p casum expressum in 2° notabili. ¶ 3ª ꝯ.nō obstāte tali apparētia.nullus hō simul iudicat in pticulari z in actu illam fabam esse vnā z nō vnā. Rō est:qz vt dictū est in pcedēti qōne.talia iudicia sunt ꝯtia.z iō in eodē simul nō pñt existere.vñ vel tales apparitiones sunt eque fortes:z si sic hō nulli eax assentit:z sic dubitat vtrāq̃z.puta an sit vnuz vel nō vnū donec motiuū fortiꝰ p vna pte supuenerit.z tūc illi assentit.vel vna ē fortior alia.z tūc illi assentit dimissa alia sicut in B casu appitio visus est fortior q̃z tactꝰ:eo q visus certius iudicat.iō hō assentit potētie visiue:z cogit inuestigare deceptionis tactus:z sic fit'r est in alijs potētijs. semp enī potētia supior:aut certius iudicās hz corrigere iudiciū erroneū potētie iferioris:aut minus certe iudicantis. ¶ 4ª ꝯ.stat q aliqd appet sorti in vli hō:z fm eādē potentiā simul in pticulari nō hō.pz.posito casu vltime rōnis facte añ oppoⁿ.naz in B casu hō visus in cāpis a remotis appet sorti dumus z nō hō in pticulari:idē tñ in vli apparet sibi hō:eo q hec ppō sibi appet.ois hō est hō. ¶ 5ª ꝯ. nunq̃z idē fm eādē potētiā in pticulari appet sorti hō:z simul nō hō.pz:qz ista iudicia pticularia seu ēt apparitiōes sunt repugnātes:z qz repugnātes sunt sic in eadē potētia nō existūt.si enī aliqd fm visus sorti appareat hō:nunq̃z simul idem fm eundem sensum apparebit sorti nō homo.similiter dicatur in oibus alijs potentijs. Hec de secundo.

Ad rōnes. ¶ Ad pⁿ dr. admisso casu q sor. nullā istax scit esse verā in pticulari p casum: qz latet eū q̃ est vāz:sz in vli sciēdo hāc esse verā.oē vex est vex.alterā istax scit esse verazz. Per B pz qd sit dōm ad p ppōnes assumptas cū dr.alterā istax scit esse verā:ꝛcedēdū est in vli:z negādū est in pticulari:z cū subdit q nullā eax scit esse verā ꝛcedēdū est in pticulari z negādū est in vli.z iō ista rō vr pbare primā ꝯnē primi articuli puta q aliqs aliqd in vli scit:qō i pticulari dubitat siue nescit:z nō plus ꝛcludit rō. ¶ Ad 2ⁿ rñdet pidē q bñ stat aliquē hāc mulam in vli scire esse sterilē sciēdo hāc.ois mula est sterilis: z in pticulari hāc mulā ignorare seu dubitare esse sterilez: imo credere eā p̄gnātē:eo q eā nescit esse mulā in pticulari:img credit esse equā.z iō arguit p eadē ꝯne. ¶ Per idē rñdet ad 3ⁿ admisso casu q in vli numex ōnariox in bursa platonis scis eē prē sciēdo hāc.ois binariꝰ est numerus par:sz in pticulari eūdē numex dubitas esse parē:qz nescis eū esse binariū. 2° qz in vli scis in pticulari dubitas qō est p pª ꝯne. ¶ Ad 4ⁿ fit'r sicut dictū est in p̄ de gnōne.q duplex est euidētia siue notitia:q̃dam summa:qua habita hō p nullā potentiā pōt decipi credēdo ppōnē de qua est illa euidētia.alia est sufficiēs ad nālē:z ex qua habita hō nāli pcessu sine miraculo nō pōt decipi credēdo ppōnē de q̃ euidētia. Per B rñdet ad rōnē ꝛcedendo q nālis phs scit hāc esse.qō fit fit ex subto p̄suppposito.euidētia sufficit ad nālem:z eādem dubitat z nescit euidētia summa:eo q bñ scit pmā cām oēs res q̃ pducunt sine subto presuppposito posse pducere:z nō hz euidētia summā de B q pª cā B nō fecit:nec istud reputo incōueniens q aliqs aliqd sciat euidētia summa:z loquor qñ ꝛcedo nālē phm scire hāc esse: qō fit fit ex subto p̄suppposito:nō curādo vtz exēplū sit verum:qz esto q istā nesciat:aliā tñ puta hāc.aliqd qō fit fit ex subto presuppposito.scit:de qua cōsimilr pōt formari ratio. ¶ Ad 5ⁿ dr. q nō est incōueniēs idē in vli tibi apparere hoiem z in pticulari appere nō hoiem. Et B est dōm in vltima ꝯne:z B pbat rō rñsalis plus:sz icōueniēs esset q tibi fm eādē potētiā simul z semel in particulari aliqd apperet homo z nō homo. ¶ Rōnes post oppositū sunt p ꝛcl̄one vltima pmi articuli. Hec de qōne. Questio.19.

¶ Inductio quidē est z ex inductione est syllogismus. Capitulo trigesimotertio.

Onsequēter q̃rit 19°. Utrū iductio est bona ꝛñia? Arguitur primo q nō.nā de bona ꝛñtia pōt esse scia sed de inductione non pōt esse scia.ergo inductio non est bona ꝛñtia.ꝛñtia tenet.maior videtur nota de se.minor pz:qz inductio pcedit per singularia.modo fm Porphyrium.talia relinquenda sunt ab ar

Cap de specie.

J te nō possibile eoꝝ fieri disciplinā. ¶ Cōfirmat aucte phi
Cap.3° p̄ post^or dicētis. ꝙ de singularib^9 nō est scia. mō inductio ꝓ
cedit a singularibus. ¶ 2° ꝓgressus a ꝓticularib^9 ad vl'em
nō est bona ꝓñtia. igit nec iductio. ꝓña tz ꝓ locū a diffōnet
qz ita Petrus hispanus describit iductionē. añs pz: qz nō
seqt. hō currit. equus currit: z ꝓticul'r descēdēdo ad singu
las spēs. ergo oē aial currit. staret enim ꝙ aliqs hō curre
ret z aliqs nō. z tūc añs esset vez posito ꝙ ita esset in alijs
specieb^9: z ꝓñs falsum. ¶ 3° inductio nō est bona ꝓña nisi
fiat in oibus singularib^9. mō nō est pol'e eā fieri in oib^9 sin
gularib^9. ergo nō est pol'e ꝙ inductio fit bona ꝓña. maior
nota. minor declarat: qz singularia sunt ifinita ꝓ Porphy
ca° ō spē riū: mō nō est pol'e ꝙ infinita in añte enumerenē. ¶ 4° illa
ꝓña nō est bona ꝓña: cuius añs pōt esse vez sine ꝓñte: sed
ita est de inductiōe. igit inductio nō est bona ꝓña. ꝓña tz z
maior nota est de se. minor declarat posito casu ꝙ in rei vi
tate sint solum tres eq. a. b. c. qz idē est ac si essent multi in
ꝓposito. tūc inductio fit p istū modū z. a. currit. b. currit. c.
currit. ergo oīs equus currit. mō ꝓstat ꝙ illud añs pōt eē
vez sine ꝓñte. si eni gñetur quartus equus z p̄mi tres cur
k rant 4° qescēte. tūc añs est vez ꝓñs falsum est. s. ꝙ omnis
equus currit. nam suum ꝓdictoriū est vez. aliquis equus
non currit: qz quartus non currit per casum.

In oppositū arguit si iductio nō esset bona ꝓña sequeret ꝙ nō esset argumentatio.
ꝓñs est incōueniēs: qz ponit spēs argumētationis. z ꝓbat
ꝓña: qz oīs argumētatio dz esse bona ꝓñtia. Cōfirmat sic.
nisi inductio esset bona ꝓñtia locus a partibus in q̄ztitate
ad suū totū non valeret. ꝓñs est cōtra Boetium in topicis
suis. z pz ꝓsequētia: qz nihil aliud est inductio q̄z argumē
tatio a partibus in q̄ztitate ad suū totum.

¶ In ista questione Primo premittenda sunt notabilia. Se
l cundo respondendum est ad questionem.

Duplex ꝓña. **Quantū** ad p̄^m p̄ est notandū. ꝙ duplex est ꝓña. for
malis z mālis. pz ex dictis in p̄. ¶ 2° est no
tandū. ꝙ ꝓña mālis est duplex. quedā simpl'r bona. q̄dam
bona vt nūc. Simpl'r bona est que gra māe sic se hz ꝙ q̄li
tercūqz p añs signat ꝓ nūc hz eius totalē signationē ipol'e
est esse qn q̄litercūqz p eā signat fuerit qūocūqz res dispo
nat. Sz bona vt nūc dr q̄ rebus se hñtib^9 vt nūc se hñt nō
pōt añs eē vez nisi ꝓñs fit vez si formet. ¶ 3° est notādū.
ꝙ ꝓña vt nūc bona: simpl'r loquēdo: nō est ꝓñtia nec ꝓñtia
mālis ꝓprie: eo ꝙ nō est ꝓña bona. vñ in ꝓñtia vt nūc seqt
Joāne z Petro sedētib^9. ioānes sedet. igit Petrus sedet.
put ex descriptiōe posita. z iō diuidēdo ꝓñtiam mālem in
bonā simpl'r z bonā vt nūc: vtor h̄ termino ꝓña mālis ꝓ
prie z largius q̄z in p̄ accepi: eo ꝙ ꝓña est vt nūc bona. vo
co ꝓñam mālem: q̄ tñ ꝓprie nō est mālis: vt dictū est. ¶ 4°
est notādū. ꝙ inductio fit 2^r. Uno° inducēdo in oib^9 sing^bus
sicē exēplificatū fuit in 4ª rōne facta añ oppo^m. Alio° iducē
do in aliqb^9: z addēdo in añte hāc caudā: z sic ō singulis:
vel hāc. z nō sunt plura talia. sic eni dicim^9 iste ignis est ca
lidus: z iste est calidus: z sic de singulis. igit oīs ignis est
calidus. Alio° dicim^9. iste sol lucet: z nō sunt plures soles.
m ergo oīs sol lucet. ecce modus inductionū. Hec de p̄ art°.

Quantū ad 2^m sit p̄^a ꝑ. Loquēdo de iductione q̄ fit p
enumerationē oīum singularīū: qz ista ma
gis ꝓprie est inductio. hec iductio nō est ꝓña formalis. p
bat sic. ꝓña que solū tz vt nūc: nō est formalis: sz ipsa solū
tz vt nunc. ergo ipsa nō est formalis. ꝓñtia tz. maior pz: qz
ꝓña formalis dz esse bona z simpl'r tenere: minor satis est
ꝓbata ꝓ vltimā rōnē añ oppo^m factā. ¶ 2^a ꝑ. ꝙ si hmōi in
ductio reducat ad syll'm est ꝓña formalis. pz: qz oīs syll's
est ꝓña formalis. ¶ Sz diceret qs. quō iductio dz reduci
ad syll'z? ¶ Rñdeo ꝙ oīa singularia debēt poni ꝓ medio
in p̄^a fig^a: z subm ꝓñtis distributuz ꝓ minore extremitate.
p̄dicatū vero eiusdē ꝓ maiore. exēplū vt inductione primi
tus posita. a. currit. b. currit. z. c. currit z c̄. ergo oīs equus N
currit. reductio fiet ad syll'z sic. oē q̄ō est. a. b. vel. c. currit.
oīs equus est. a. b. vel. c. ergo oīs eqūus currit. Eodē mō
singule alie inductiōes ad syll'm hñt reduci. ¶ 3^a ꝑ. nec hō
inductio est semp ꝓña mālis simpl'r bona. pz eadē rōne fi
cta añ opp^m. z dico notāter nō semp: qz si ꝓñs fuerit nēciū.
tūc est bona ꝓña: sz q̄ñ añs est cōtingens. tūc nō est bona.
pz in exēplo rōnis illius. ¶ 4^a ꝑ. hmōi inductio est semp
bōa ꝓña vt nūc. pz. qz ex quo enumeratio fit in oib^9 sing^bus
quas nūc hz illa vlis: que inferē nō est pol'e rebus stātib^9
nūc añs esse vez nisi ꝓñs sit vez z formal'r. Si enim añs
esset vez ꝓñte exñte falso. h̄ opz fieri ꝓ nouā additionē sin
gularis: z ex ꝓñti res nō habebunt se sicut nūc. ¶ 5^a ꝑ ad
dendo inductioni istā caudam: z sic de singulis: vel ēt istā:
z nō sunt plura talia. ipsa semp est bona ꝓña mālis simpli
citer. pz: qz qualitercūqz significat ꝓ añs pro nunc hz eius
totalem significationē impossibile est esse quin ita sit tota
liter: sicut ꝓñs significat. Hoc de secundo.

Ad rōnes. ¶ Ad p̄^m ꝓcedit maior: ꝙ de qualiber
bona ꝓña pōt esse scia tanq̄z de rebus si O
gnificatis ꝓ ōnē scitā: z negat minor ꝙ de iductiōe nō pōt
esse scia. ¶ Ad ꝓbōnē ꝓcedit ꝙ inductio ꝓcedit ꝓ singu
laria: z dr ꝙ de sing^bus est ita ō mō scia tanq̄z de rebus signa
tis. igit c̄. ¶ Ad Porphyriū dicētem ꝙ ipsa relinquēda
sunt ab arte. dr ꝙ voluit dicere ꝙ ex terminis singularib^9
nō cōponunt ꝓpōnes cathegorice demōstrabiles: eo ꝙ ille
solū sunt ex terminis cōibus: z ꝓ h̄ tñ nō voluit negare qn
de his hr scia tanq̄z de rebus signātis z c̄. ¶ Ad aucte phi
p̄ post^or dr ꝙ voluit ꝙ de ꝓpōnib^9 sing^bus nō esset scia tāq̄z
de ōne demōstrata: cū h̄ tñ stat ꝙ de eis z sing^bus qualiter
cunqz acceptis est scia tanq̄z de rebus signātis z c̄. ¶ Ad
2^m ꝓcedit ꝙ de virtute sermonis ꝓgressus a ꝓticularibus
ad vl'em nō est bona ꝓña. z negatur ꝓña qua infert. ergo
nec iductio. ¶ Ad ꝓbōnē cū dr ꝙ tz ꝓ locū a diffōne, dico
ꝙ Petrus hispanus ibi ꝓ particularia ītellexit singularia:
vt sit sensus inductio est ꝓgressus a ꝓticularib^9. i. ab oib^9
sing^bus alicui^9 vlis ad suū vl'e. ¶ Ad 3^m ꝓcedit. ꝙ iductio
nō est bona ꝓña nisi fiat in oibus sing^bus exprēsse vel equa
lenter. ¶ Ad minorē cū dr. ꝙ h̄ nō est pol'e: eo ꝙ singula
ria in multis spēbus sunt ifinita vel min^9 multa ad enume
rādū oīa: dr ꝙ in illis in qb^9 h̄ ꝓtingit iductio dz fieri in ali
quib^9 sing^bus: z loco oīum aliaꝝ dz poni: z sic de singulis.
¶ Ad 4^m dr. ꝙ ipsa bñ ꝓbat ꝙ iductio nō semp est bona
ꝓña simpl'r: z h̄ est ꝓ p̄^a z 3ª ꝓnib^9: cū h̄ tñ stat ꝙ semp est
bona ꝓñtia vt nūc: qz ꝑ h̄ nō ꝓcedit rō. ¶ Ad rōnes post
opp^m. ¶ Ad p̄^m dr ꝙ iductio in vtute sua nō est ꝓpe spēs
argumētatiōis nisi sibi supaddat aliq̄ ꝓticularīū in vltima
ōne posita: vel nisi ꝓñs fuerit nēciū: z tñ argumētatio vt
nūc sic z ꝓña vt nūc est bona. ¶ Ad ꝓbōnē cū dr. ꝙ logi
ci ponūt eā spēz argumētatiōis. dr ꝙ h̄ est mō p̄dicto z nō
al'r. ¶ Ad ꝓfirmationē rñdet ꝓ idē ꝙ loc^9 a ꝓtib^9 in q̄ztita
te ad suū totū non est bon^9: nisi ꝓñs fuerit nēciū: vel nisi in
añte aliq̄ duaꝝ ꝓticulaꝝ ꝓr^9 positaꝝ supaddat: z h̄ voluit
Boetius z ēt Petrus hispanus. sinaūt soluz erit ꝑ vt nunc
bona argumētatio facta ꝓ illū locū. Hec de qōne. Q.ō. 20. Q
¶ Mouetur questio in eodem capitulo.

Uerit 20°. Utrū inductio possit ꝓbare ꝓ
ꝓpōnēz immediatā vel sciaꝝ pn^a?
¶ Arguit ꝓmo ꝙ nō. prin^a sciaꝝ sunt indemō
strabilia. ergo nō ꝓñt ꝓbari ꝓ iductionē. ꝓña
est nota. añs pz: qz oīs scia ꝓsupponit sua pn^a
sine ꝓbōne eoꝝ. ꝓhs ꝓmo phyficoꝝ. Itē idē añs est phi p̄
post^or in ifa. ¶ 2° sic. si inductio ꝓbaret ꝓpōnez immedia p̄ phi^s
tam: vel ꝓbaret eā nēcia ꝓñtia: vel ꝓñtia rhetorica: vel va
lente syll'o. nullo istoꝝ modoꝝ pōt dici. igit iductio nō pro
bat c̄. ꝓñtia tz. añs ꝓ p̄^a ꝓte pz de se. ꝓ 2ª declarat. nā non
pōt dici ꝙ inductio ꝓbet ꝓña nēcia: qz dictū est in ꝓcedēti

A ñne inductionē nō esse ꝓñam necessariā: nec pōt dici ꝙ ꝑbet ꝓña rhetorica: qr talis ꝑm veritatē nō vz: z cū nō vz ꝑbatio nulla est. ¶ 3° vel in inductiōe qua in nāli phia ꝑbatur ista. oīs ignis est calidus addit: z sic de singulis qbusdaz singularib?: vel nō addit. Si dr ꝙ addit: tūc petit ꝑnrcipiū z ex ꝓñtinihil ꝑbat. ꝙ petat ꝑn^m pz: qr nō est notius cū dr: z sic de singulis. q̃z ꝓñs ꝙ oīs ignis est calidus. Si vo nō addat: sz solū in qbusdā singularib? inducat: z ex illis inferat vle. tūc ꝓñtia nihil valebit: eo ꝙ nō seqt vtute inductiōis. iste ignis est calidus: z iste: iducēdo sic vsqz ad 10. vel. 12. ergo oīs ignis est calidus. nā staret ad imaginationē ꝙ isti. 12. essent calidi z alij frigidi. igitur inductio ad huc sic nō ꝑbat. ¶ 4° singularia sunt minus nota vlibus. igit ꝓcessus a sing^bus ad vle nihil ꝑbat. ꝓñtia tz: qr ꝑbō dz esse ex notioribus. z tūc vltra igit iductio nō ꝑbat. ista ꝓña est de se nota: z añs est de se notū in ꝑhemio physicorū dicente vña esse notiora singularib?. ¶ 5° ꝑpō carēs medio nō ꝑbat inductiue: sed ꝑpō oīs immediata caret medio. ergo nō ꝑbat inductiue. ꝓñtia z minor note sunt de se. maior declaratur: qr qd inductiue ꝑbat: ꝑbat ꝑ mediū: eo ꝙ inductio est reducibilis ad syll'm in quo est medium: ió propositio carens medio inductiue non probatur.

T.cō.3.

B

In oppositum est philosophus capitulo 23°. ¶ In qōne primo premittēda sunt notabilia. Scōo respondendum est ad questionem.

Duplicia scia/rū prin°.

Quantū ad ꝑ^m ꝑ° est notādū. ꝙ duplicia sunt sciarū ꝑn^a. aliq̃ sunt simplr euidētia ex signatione terminorꝝ scito qd nois: qd̃ in oī scia oꝑz ꝑsupponi: vt totū est maius sua pte. qd̃libet est vel nō est. oīs homo est aīal. nullus hō est asinus: z ꝓsiña. illa sunt ꝑn^a sciaꝝ q̃ nō sic euidēter ex signatiōe terioꝝ apparēt vā: imo ad B ꝙ vā apparēt reqrit sensus z memoria z experiētia: vt in nāli phia. oīs ignis est calidus. oē reubarbaꝝ est sanatiuum cholere in medicina. Sed peteret aliqs qūo itelliget scito qd nois ꝑmoꝝ ꝑn^oꝝ ꝑpositis sibi eis possit assentire z iudicare ea esse vā: cū nō plus añq̃z essent sibi ꝑposita ipsa nouerit q̃z sua opposita. mō sua opposita nūq̃z iudicaret esse ꝓa. q̃re nec ipsa iudicabit esse vā. Rndet ꝙ cā hui? est nālis iclinatio intell's ad vitatē. intell's eni ꝑ vitatē ꝑficit. z ió nāl'r eā appetit sicut ignis calefacere. qua ꝑp ꝑposita ꝑpōne enidenter vā intell's statim ei assentit: z sue opposite dissentit: z hec est deteriatio ꝑbi 8° ethicoꝝ cap̄ 2°. z ꝑ post^m z physicoꝝ. z ió hec rō q̃ Platonis est nō ꝑcedit. ¶ 2° est notandū. ꝙ ad B ꝙ ista ꝑn^a 2° mō dicta sciant q̃tuor reqrunt. ꝑ iudiciū actuale sensus: quo iudicat hoc esse verum: vt hunc ignem esse calidum. 2^m memoria: ꝙ iste ignis ibi seruatus fuit calidus: z ꝙ alius alibi seruatus fuit calidus: z sic de alijs. z verum est ꝙ iste due conditiones non intrant scias demōstratiuas: eo ꝙ sunt singulariū: sed scias actiuas seu artes practicas bene intrāt: vt morales scie bñ puniūt seu premiāt illū q actu bñ facit vel male: vel q in ꝑterito bñ fecit vel male. 3^m est expiētia acqsita ꝑ multas tales memorias. Est aūt experiētia iudiciū singulare de aliquo qd̃ est tale ꝑcedēs: eo ꝙ iudicans multas talis gñis sue spēi recordat se sensisse talia: vt qs nostrū videns ignē a remotis adhuc nō tāgens eū ꝑp memoriā de multis alijs ignibus quos sensimus esse calidos: iudicat ipsum esse calidū: z B mō iudiciū vocat experiētia. 4^m est illatio ꝑpōnis vlis ex multis talib? singularib? z nāli inclinatiōe intell's: intell's eni noster ꝑ experiētiā inueniēs istū ignē esse calidū: z aliū: z nusq̃z inueniēs instātiā: nec videns rōnē diuersitatis: ꝑp quā vnus ignis dēat esse calidus: z nō alter: ex nāli sua inclinatiōe quā hz ad vitatē statiz assentit vli. puta ꝙ oīs ignis est calidus. Et hec est determinatio ꝑbi 2° post^m cap̄ vltimo. ex quo pz modus ꝑ quē inductio probat seu notificat ꝑncipia sciaꝝ. nā ꝑ experiētiā hr notitia de multis singularibus. puta ꝙ ille ignis est calidus z iste: z iste: iducēdo in multis: mediante illa z iuuamine intellectus infert vniuersalis ꝙ omnis ignis est calidus.

C

Quantū ad 2^m sit ꝑ^a ꝓclusio. iductio nō ꝑbat ꝑ^a ꝑn^a de se enidēter. pz: qr talia solū sciunt ex naturali inclinatiōe intell's. ió dr 4° metapb. z 1° posterioꝝ. ꝙ notitia taliū principioꝝ est manifesta: qd̃ dz intelligi ex nāli inclinatione intellectus: scito quid nois sine alia deductione acqsita: z nō ꝙ ꝑhe sit manifesta sic ꝙ a nā existat. ¶ 2° ꝓ. inductio nō notificat in ꝓña nēcia ꝑbatiua virtute sui prin° 2° mō dicta. pz: qr nō infert solū ex aliqbus singularibus vle. mō manifestū est ꝙ vlis nō pōt inferri virtute aliquaꝝ singulariū: z ꝑbari. z hāc ꝓnē ꝑbat 2° z 3° rōnes facte ante oppo^m. ¶ 3° ꝓ. inductio infert ista prin° in bona ꝓñtia. pz: qr illa principia sunt nēcia: z qñ talia inferuntur semp sunt ꝓñtie bone. ¶ 4° ꝓ. inductio vna cū naturali inclinatione intell's ad veritatē notificat hmōi ꝑncipia: lz nō medio demōstratiuo: nec virtute sua solū. pz: qr vnusq̃z experit per se ꝙ per talez inductionē multarū ꝑpositionū vniuersaliū acqsiuit notitiā: vt huius. oīs hō est risibilis: z huius. oīs ignis est calidus: z ꝓsimiliū: immo hec est prin cipalis vtilitas inductionis. z dz iuuenis bñ aduertere si ab eo querat qūo principia sciarum fiunt nota. ꝙ sciat de eis dubitationibus ꝑnci^bus distinguere z modos notificandi in notabilibus positos enumerare. Hec de secundo.

F

Ad rōnes. ¶ Ad ꝑmā ꝓcedo ꝙ principia sciarum sunt indemōstrabilia: z nego ꝓñaz qua infert. ergo nō principal'r inductiue. ꝑbant eniz inductiue z iuuamine nāli intell's: lz hoc non fit medio demonstratiuo. ¶ Ad 2^am dr. ꝙ iductio ꝑbat talia ꝑncipia ꝓña nēcia. vt dictū est in penultima qōne vez est ꝙ hoc nō est vtute añtis: sz magis vtute nēcitatis ꝓñtis illati. Et si dicat. igit in virtute sua nō ꝑbat. ꝓcedo B: qr nō ꝑbat hoc nisi cuz iuuamine nāli intell's inclinati ad veritatē: vt dictū est in 2° z vltima ꝓnibus. ¶ Per idem rndet ad 3^am ꝙ inductio notificans principia solū fit in qbusdā singularibus: ex illis. s. in qbus est expertū sine addito hmōi qd̃ est: z sic de singulis. Et qñ dr ꝙ tales singl'ares nō possent ꝑbare vle. dr ꝙ B est vez in vtute sua: lz bñ cū nāli inclinatione intellectus ꝑñt notificare: vt dcm ē. ¶ Ad 4^am negat añs ꝙ singl'aria talia sint minus nota q̃z vle: qr non sunt sensui perceptibilia. Ad ꝑbm primo physicoꝝ. dr ꝙ voluit ꝙ vlia sunt magis nota q̃z min? vlia: nō tn q̃z singularia sensu pceptibilia imediate. ¶ Ad 5^am negat maior. ꝙ ꝑpō carēs medio nō ꝑbat inductiue. Ad ꝑbōnē dr: ꝙ lz inductio fit mediū ei? notificans eaz: tn ꝑpō dr carere medio: eo ꝙ caret medio demōstratiuo seu virtute sua solum ea notificante. dicitur et ꝙ lz ista inductio q̃ notificat ꝑn^m: possit reduci ad syllogismuz: tn si reducat syll's nō ꝑbabit: imo maior erit equedubia sicut ꝓ. oportebit enim sic argui oē qd̃ est iste ignis vel iste ignis: z sic de singulis est calidum. oīs ignis est iste ignis vel iste ignis: z sic de singulis. ergo oīs ignis est calidus: z ꝓstat maior ꝓñl'r esse dubiā sicut ꝓnē. quare pz ꝙ inductio nō ꝑcedit ꝑ mediū notificās demonstratiuū nec ad syll'm ꝑbatiuū reducibile. z igit lz ꝑncipiū ꝑ inductionem ꝑbetur mō supradicto: tn dr immediatū z carens medio: eo ꝙ medio syllogismi ꝑbatiui careat. ¶ Ratio post oppositum est pro conclusione vltima. Questio. 1.

D

E

T.ꝓ.7. z.8.

¶ Exemplum autem est quando ꝛc. Capitulo vigesimoquarto.

Queritur 21°. Utrū omne exēplum est reducibile ad syll'm: ¶ Et arguit ꝑmo ꝙ nō. oīs syll's dz esse ex tribus teris: sed exēplū ad minus cōponit ex quatuor. ergo nō ꝑt reduci ad syll'm. ꝓña tz. maior pz ꝑ hui?. z minor pz ꝑ ꝑbm in lra. ¶ 2° exēplum nō est ꝓñtia necessaria. igit non pōt reduci ad syll'm. ꝓñtia tz ex eo ꝙ oīs syll's est

3 ꝓñtia nečia formalis.añs p3.naz in exẽplo ex vna particu
lari inferť alia pp similitudines.mõ nulla sunt omnimode
filia.igiť exẽplum fundatũ sup istã similitudinẽ nõ oz esse
Cap.33. ꝓña nečia.pp qõ ẽt oř primo huius.ꝙ exẽploꝝ nõ requi
ritur verificatio.¶ 3° si exẽplum reduceret ad sylĺm hoc
esset mediãte inductiõe:sed p inductionẽ nõ põt reduci ad
sylĺm.ergo exẽplum nõ reducitur ad sylĺm.ꝓña t3.maior
p3:qr oř ꝙ exẽplum est inductio impfecta sicut entimema
est sylĺs imperfectus.minor p3:qr ꝓclo inductionis semp
est vlis.ꝓclusio aũt exempli singularis.quare nõ põt exẽ
plum per inductionem reduci ad syllogismum.

In oppositum est philosophus capitulo 24°.
¶ In qõne primo premittẽda
sunt notabilia.Secundo respondendum est ad questionẽ.

De exẽ° **Quantũ** ad p^m primo est notandũ.ꝙ qr exemplum
vtiť similitudine qñqz ꝓsueuit ois argumẽ
tatio a simili dici exẽplaris.¶ 2° qr exempluz vtitur indu
ctione in aliqua seu aliqbus singularibus cõsueuit vocari
argumẽtatio que vlis demonstrať p aliquas seu p aliqua
K singlariũ exẽploꝝ.vt si pbarem banc.oẽs affines cõtra
affines pugnare est malum.p hoc exẽplum:qr parisienses
cõtra rothomagenses pugnare est maluz:sed dimissis his
duabus acceptionibus exẽplum pprie est qñ vnũ singula
re pbať p aliud singulare magis notum pp similitudinez
repertam inter vtraqz:vt si arguerem sic.Brugenses sunt
diuites.igitur rothomagenses sunt diuites. z probarez p
hanc similitudinẽ:qr vtraqz ipsarũ habet bonum portum
maris:q est cã pp quã hoies in eis sunt diuites:z eẽt argu
mẽtatio ppe exẽplaris.¶ 2° est notãdũ.ꝙ in hꝰ argumẽ
tatiõe sunt q̃tuor termini.vn^ꝰ p̃dicatũ ꝓñtis.scꝰ subꝰ eius
dẽ.terti^ꝰ subm añtis seu ali^ꝰ terius singularis magis not^ꝰ.
z q̃rt^ꝰ terius in q̃ est filũtudo p quã pbať ꝓña.exẽplũ.p̃m^ꝰ
est esse diuites.scꝰ rothomagẽses.terti^ꝰ brugẽses. q̃rtus
hre bonũ portũ maris.¶ 3° est notãdũ.ꝙ exẽplũ reducit
L ad sylĺm pistũ modũ ꝙ ex p̃dicato ꝓnis z 4° terio fit ma
ior vlis:z capiť subm ꝓnis sub isto 4° terio in minorẽ.exẽ
plũ.argumẽtatio pri^ꝰ feã h mõ reducit.oẽs hoies hñtes
portũ bonũ maris sunt diuites:sz rothomagẽses sunt ho
mines ville bonũ portũ maris hñtis.q̃ rothomagẽses sũt
diuites.z tũc maior oz pbari pistã singularẽ q̃ fuit añs di
cẽdo ꝙ brugẽses:eo ꝙ hñt bonũ portũ maris sunt diuites.
Et si plura talia singularia nota pñt adduci erit maior eui
dẽtia maioris ppõnis.Ex quo segť 4^m qõ vtiť inductiõe
impfecta:qr opz vlem virtute cuius t3 pbare p vnaz:aut
plures singulares notas:sed non per omnes z c.

Quãtũ ad 2^m sit ꝓ rñsalis ista.ꝙ exẽplũ põt reduci ad
sylĺz.p3 mõ iã fcõ.¶ 2° ꝓ ẽ:ꝙ lz in exẽplo sint
q̃tuor termini:i sylĺo ad quẽ reducit solũ ponũt tres ipsoꝝ:
z p 4^m pbať maior ipsi^ꝰ.p3 itez p exẽplũ iã fcm.¶ 3° ꝓ ad
exẽ^m regrit iductio ipfecta.p3:qr oz vlez virtute cui^ꝰ t3 ꝓña
exẽplaris pbare p vnã:aut aliq̃s:z ñ p oẽs suas singlares:
sic p3 in declatiõe maior sylĺi:ad quẽ iã exẽ^m finit reductũ.

M **Ad rõnes.** ¶ Ad p^m ꝓcedo maiorẽ z minorẽ.z ne
go ꝓñaz.nã lz exẽ^m reintegreť ex q̃tuor
teris:tñ reducẽdo ad sylĺm solũ in sylĺo ponunt tres ipso
rũ:z p 4^m pbať a^or sylĺi.¶ Ad 2^am ꝓcedit ꝙ ꝓña exẽplar
nõ est multũ fortis:eo ꝙ sup filũtudinẽ fundať:sz nõ est icõ
uenies ꝙ ꝓña dialectica p assumptionẽ alicui^ꝰ ppõnis p
babilis ad ꝓnaz formaliť bonã reducať.s.ad sylĺz:z sic est
in ppo^to.¶ Ad 3^am ꝓcedit ꝙ exẽ^m vtiť iductiõe ipfecta.z
qñ oř ꝙ p iductionẽ nõ põt reduci ad sylĺm.oř ꝙ exẽplũ
p idu^ncẽ^m ñ reducit ad sylĺz:sz p idu^nem.pbať a^or:vtute cui^ꝰ
tenuit ꝓña exẽplaris:z p3 ꝙ rõ vlteri^ꝰ nõ ꝓcedit.nã lz ꝓ i
ductiõis semp fit vlis:z exẽpli pticularis seu singularis:ni
hil tñ pbibet ꝙ i iductõe ipfecta in exẽ° pbet maior vlis:
vtute cui^ꝰ iferť ꝓ singularis:z ista iductio exẽplo reducto
ad sylĺm pbãdũ maiore mediãte pbat ꝓclusionẽ.¶ Au
ctoritas pbi est p p^t ꝓne. Et est finis qõnis. Qõ.12. P

¶ Entimema ergo est sylĺm ex icotib^ꝰ z signis.

Capitulo vigesimoseptimo.

Onsequẽter q̃riť.22°.Utruz diffini
tio entimemat] est bo
na q̃ oř.entimema est sylĺs ex icotib^ꝰ z signis.
¶ Arguit p̃ ꝙ nõ.naz entimema nõ est sylĺs.
ergo ista diffõ entimematis nõ est bona.ꝓñtia
t3.añs pbať.p:qr entimema z sylĺs sunt spẽs argumẽta
tiõis distincte:z ex ꝓñti vna eaꝝ nõ vificať de alia.¶ 2°
qõ est entimema põt esse ex vna sola p̃missa.sylĺs non põt
esse nisi ex duab^ꝰ p̃missis.p̃ huius.ergo entimema nõ est
sylĺs.¶ 3° qr entimema fit in 2ª fig^a ex affir^mat.put pbs exẽ
plificat in lra dicẽdo.h mulier ẽ pallida.q̃ pariet.Sz sylĺs
in 2ª fig^a ex affir^mat nõ vz put pbs dicit 4° cap primi.q̃ ẽnti
memata fiũt in sciẽtijs demõstratiuis:z talia nõ sunt ex ico
tib^ꝰ.q̃ male describiť entimema dicẽdo ꝙ est ex icotibus.
ꝓña t3:añs p p^ꝰpte notũ est:qr ita in sciẽtijs demõstratiuis
fiũt entimemata sicut in dialecticis.ꝓña p3:qr icos ꝓz pbz O
in lra est ppõ pbabilis.mõ ex tali nõ pcedit demonstrati
ua scia:sz ex nečijs z p se euidẽtibus.p̃ post^ꝰ z topi^ꝰ.¶ 3°
entimema est frequẽter soluz ex vna ppõne añte.ergo tũc
nõ fit ex icotib^ꝰ.ꝓña t3:qr vna ppõ nõ est plures ppõnes
probabilis.añs p3 de se.¶ 4° ista descriptio entimematis
ꝓuenit iductiõi z exẽplo.igiť nõ est bona.ꝓña t3:qr si illis
ꝓuenit:ꝓuenit alijs a diffinito.añs p3:qr tam exempluz q̃z
inductio frequẽter fiunt ex ppõnib^ꝰ pbabilibus alias de
necessitate inferẽtibus.igiť nõ fiunt ex icotibus z signis.
ergo ꝓuenit eis p tunc diffinitio entimematis.

In oppositum est pbs in litera capꝰo vltimo.
¶ In qõne Primo premittẽda
sunt notabilia.Secundo respondendum est ad questionẽ. P

Quãtũ ad p^m p̃ est notãdũ ꝙ pbs vr in isto loco valde De enti
large fuisse locut^ꝰ de entimemate.puta put sb memate
eo ꝓtinent ꝓñe rhetorice.q̃ simp^l loquẽdo nõ sunt bone sic
sunt iste.ista mulier est pallida.igiť pepit.iste est cõprus.q̃
est adulter.iste est errabũdus de nocte.q̃ fur.q̃re ex ꝓñti en
timemata nõ voluit distigui nisi ꝓ solũ sylĺm.z iõ exponať
diffõ sic.Et erit sic large bona.entimemata est sylĺs trũca
tus ꝓcedẽs ex icotib^ꝰ.i.ex ppõnib^ꝰ pbabilib^ꝰ vel ppõne
pbabili:vel p signis.i.ppõnib^ꝰ nečijs alis de nečitate ifẽ
rẽtib^ꝰ.vt entimema nõ distinguit ꝓ inductionẽ:nec ꝓ exẽ
pluz:sz bñ ꝓ sylĺm:qr oř est sylĺs trũcatus.q̃ mõ sylĺs trũ
catus nõ est sylĺs.sic hõ pictus non est hõ:z ex illa diffõne
oẽs rõnes añ oppo^m facte sunt solute:sic facilr p3 intuẽti.
¶ 2° est notãdũ ꝙ enti^ma qñqz capiť large:z est iã diffinitũ.
qñqz stricte:z oř ꝓña bona:q̃ nec est sylĺs nec inductio nec
exẽplũ.z capiť p vna de quatuor speciebus argumẽtatio
nis:z de hoc solũ iam cõiter est dictũ.qñqz capiť strictissi
me:z oř ꝓñtia bona:que nec est sylĺs:nec exẽplũ:nec indu
ctio:z cuius añs est natum pbare ꝓñs.z hoc mõ hic esset
entimema.hõ est asin^ꝰ.ergo hõ est rudibilis:qr añs nõ põt
pbare ꝓñs.¶ 3° est notãdũ.ꝙ entimema 2° mõ dictũ quí
dam sic describũt.est ꝓña bona ꝓcedẽs ex vna sola p̃mis Q
sa p mediũ distinctũ ab extremitatib^ꝰ z ꝓne:z lz ipsi forsan
bonã habeant intẽtionẽ:eo ꝙ dicũt.est ꝓñtia bona proce
dens ex sola premissa.ad oř̃iam sylĺi.p mediũ distinctũ.ad
oř̃iaz ꝙuersiõis:z eqpollẽtie.z ꝓne.ad oř̃iam iductiõis z
exẽpli:tñ descriptio nõ ꝓuenit omni entimemati:qr nõ cõ
uenit huic.sor.currit.igiť hõ currit.qõ est ppe entimema:
eo ꝙ reducitur ad sylĺm apposita hac ppositiõe.sortes est
homo.ꝙ ei nõ cõueniat.p3:qr illa ꝓña nõ ꝓcedit p mediũ
cõe.ideo hãc descriptionẽ dimitto.¶ 4° est notandum.ꝙ
entimema illo modo acceptũ potest sic describi. Est bona
ꝓña nõ inductiua ꝓcedẽs ex sola p̃missa vel plurib^ꝰ nõ syl
logistice combinatis ad ꝓñs.oř notabiltr in descriptiõe.est

A ꝓñia bona: qꝛ de ꝓñtijs rhetoꝛicis nõ curat ad pñs que nõ sunt dialectice. dz 2° nõ iductiua ad dziam iductiõis, z exẽpli que ambe sunt ꝓñe iductiue fiẽ pz ex ocis. dz 3° pcedẽs ex sola p̃missa vel plurib⁹ non syllogistice combinatis. ad dziam sylli: quia entimema nõ dz esse sylli. Hec de p̃mo.

Quãtum ad scdz fit p̃ma ꝗ rñsalis hec. descriptio sic posita est bona descriptio entimematj stricte accepta. pbat fic. ista descriptio ꝓuertit cũ enti" z eius ꝓditiões seu ꝓpetates exp̃mit. g̃ est bona. ꝓñia tz: qꝛ illa sufficiũt ad bonã descriptionẽ. añs ꝓ p̃ꝓte pz: qꝛ h̃ descriptio ꝓuenit oi enti" z soli enti". ꝓ oi ꝓueniat pz: qꝛ ois ꝓña nõ est iductiua: nec syllistica: dũ tñ fit bõa z entimema. alꝰ argumẽtatio isufficient diuideret in istas q̃tuoꝛ spẽs syllꝰ entimema zc. mõ oi tali hec diffõ ꝓuenit put patz ispiciẽti eã. ꝓ etiã soli ꝓueniat pz. ista diffõ nõ ꝓuenit nisi ꝓñtijs bonis: que nec sunt exẽpla: nec inductões: nec sylli. put pz ex diffõnis declatiõe posita in vltio nõbili. mõ oẽs tales sunt B enti": eo ꝓ sub nllꝰ alia spẽ argumẽtatiõis ꝓtinent. g̃ soli ꝓuenit enti". 2ª ps añtis pz: qꝛ exp̃mit diffõ ꝓ enti"" dz esse bona ꝓña ꝓ dz eẽ nõ inductiuum z nõ syllogisticum: z sic videt ꝓpꝛietates enti" h̃ mõ accepti satis exp̃mere. ¶ Corelarie sequit ꝓ ꝓñtie ꝓuersiue ꝓñe tenẽtes per subalternationẽ vel equipollẽtiã: vel ꝓñtie ꝗbus arguit ab eodez ad idem: vel a copulatiua ad alterã ꝑtem. oẽs isto mõ sunt enti"". pz ex diffõne: z ꝓ ꝓueniẽter dicat manifestum est: qꝛ iste sub nulla alia spẽ arg" cõtinent. ¶ Scõm corre". ꝓ aliqd enti"" non põt reduci ad syllogismum. pz de enti" quo arguit ab eodẽ ad idẽ: qꝛ h̃ nõ põt reduci ad syllꝰ: eo ꝓ nõ sequit. aliõ. sitꝛ sunt plura alia hꝯ. ¶ 3" corre". ꝓ dictuz cõe quo dicit oẽ enti"" debere reduci ad syllogismũ apposita vna ꝓpõne intelligit de enti" tenẽte p locũ diac" z de illo est verũ. ¶ 4" corre": ꝓñtie tenẽtes: eo ꝓ añs est impoſe vel ꝓsequẽs nẽcium sunt enti". pz ex descriptione. ex quo iterum veritas scdi corelarij: qꝛ multe talium nul C lo mõ possunt reduci ad syllo": vt hec. homo est asinus. g̃ deus est. vel ista homo est asinus. g̃ in mari non est aqua. ¶ 5" corre". multa sunt enti" nõ pcedentia ex icotibus z signis. pz p corr" pcedẽs: qꝛ multa sũt enti" pcedẽtia ex añcedẽtibus impoſibus. ¶ 6" corre". ocñ phi q̃ dicit. enti"" est syllꝰ truncatus pcedẽs ex icotibus z signis. intelligit de enti" pba"" oia" vel retho" vel demonstratiuo z nõ demonstratiuo accepto prout est quarta species argõnis.

His premissis satis solute sunt rõnes: trãseundo tñ eas p ordinẽ q̃ dz ꝓ ꝓbat veritatẽ ꝓ enti"" nõ est syllꝰ p̃m phm voluit ꝓ entimema p locum dialecticũ eẽt syllꝰ truncatus potẽs reduci ad syllogismũ apposita noua ꝓpõnet: vt dicit tertiuz corelariũ. ¶ Ad 2" ꝓcedit. ꝓ enti" hũt in scientijs demõstratiuis: z dz ꝓ ly ex in descriptiõe tz se disiũctiue. fiẽ ocñ erat in notabili p̃. z iõ ꝓña nõ syllo" demõstratiua: vel facta in scien D tijs demõstratiuis pcedet ex signis: qꝛ exp̃onib⁹ nẽcijs. verũ est tñ ꝓ nõ pcedit ex ꝓbabilibus nec h̃ opz: sed sufficit ꝓ p cedat ex icotibus vel signis. ¶ Ad 3" dicit. ꝓ phs posuit plurale pro singulari: ita ꝓ eẽt sensus ex icotibus. i. ex p̃onib⁹ ꝓbabilib⁹ vel ꝓbabili. z ꝗ h̃ arguit rõ. ¶ Ad q̃rtã dicit. ꝓ phs cepit entimema large. z ideo nõ distinxit ip̃m ꝓtra iductionẽ nec ꝗ exẽplum. ¶ Rõ post oppositum est p dictis in p̃ nõbili. Et est finis q̃onis z etiaz totius libri.

¶ Expliciũt q̃ones putiles doctissimi Marsilij sup 2° poꝛ. Emẽdate p me frẽm Aug. mõtif. oꝛ. frm̃. Eremita p. i. Augustini maxima cũ diligẽtia. Ad laudẽ dei z gloſe vgis.

¶ Frat Hieronym⁹ de Genezano lectoꝛ Padue in ꝓuentu fratrũ Eremitarũ Sci Augustini: Magꝛo Jacobo Baptiste Rauẽnati Regẽti i eodẽ cenobio amicoꝛũq̃ optio Salutẽ.

Ollegi optime pater supioꝛibus diebus: E questiũculã quandam de materiali suppositione: quã tibi offero legendam: nõ ꝓ hmõi te lectiõe indigere existimẽ: sed vt amoꝛẽ z beniuolẽtiam erga te meam cognoscas: z me a latratu legẽtium acerrime defendas. Scio etenim quãpluscu los foꝛe: qui se mihi gratis offerunt in pro patuloꝛipam tamen susurrãdo vituperabunt: nihilominus te meq̃ amicosq̃ alios nostros latratiõibus minime rñsuros diffido: Vale: z ad q̃stiũculã lectitando pgito.

Ueritur Utrũ detur suppositio materialis in mẽte? ¶ Et arguit p̃ ꝓ nõ: eo ꝓ termini mentales suũ significatum qõ h̃ minime mutare pñt. g̃ in mẽte non datur mãlis suppõ. añs patet: qm̃ logici vnanimiter illud autumãt eẽ vex. ꝓña ꝗo fic deducit: qꝛ suppositio mãlis nihil aliud est q̃ abstrabere significatuz ab ipso termino: z a personali p̃mo suo significato. ergo zc. F

In oppositum Ex alia autẽ pte vr ꝓ fit dãda: qꝛ nisi h̃ eẽt seq̃ret ꝓ eẽnt due ꝓpõnes synonyme: quarũ ꝓprium subm vnius ꝓsonalit. subiectum ꝗo alterius mãliter supponeret: qõ quidez falsum. ꝓñs faciliter deduci põt vt iferius declarabitur: z sic dubium remanet pro vtraq̃ sui parte indecisum.

¶ In ista q̃one tres sum facturus articulos. In p̃. n. articlo ego recitabo oia motiua q̃ in hac mã fieri pñt pro vtraq̃ sui parte. In secundo opiniones diuersas multoꝛũ doctoꝛũ in mediũ adducam. In 3° ꝗo pro viribus satisfaciemus argumentis: vnãquãq̃ opinionum dictarum sustinendo.

Quantũ igr ad p̃m articulũ argr q̃plurib⁹ rõnibus pbãdo suppõnẽ mãlẽ in mente dari mime posse. ¶ Et p̃ ad h̃ pbãdũ argumẽtat doctissim⁹ sophista Alexãder p̃moneta stimulus logicoꝛuz in dubijs suis sup Strodo dubio vltio: z in corr° vltio sui dubij. z sic si daret suppõ mãlis i mẽte: maxie eẽt ista Petr⁹ est nomẽ: vel Petrus est dictio: sz h̃ est flm: qõ mãlr supponat. g̃ zc. pbat: dicẽ ipe: secũda pars antecedentis: quoniã in mente p subiecto illius ponit quidam ꝓceptus cõmunis: qui significat omnes tales termios. Petrus: z hoc ꝓsonaliter. probatur inqt ipe: qm̃ ille ꝓcept⁹ ꝗificat affir" de ipo cuz ꝓnoie demõstra" ipm demõstrante. g̃. ¶ 2° ad idẽ arguit Apollinaris in q̃onib⁹ q̃s ipe cõposuit sup Petro Mãtuano p defensiõe vie cõis: in illa q̃one in q̃ indagat An det suppõ mãlis. Et p̃ ipse ponit istud nõndũ. terminũ. s. mẽtalẽ possum⁹ imaginari bẽe q̃druplicẽ modũ significandi. p̃" q̃ se significat vt res. 2" q̃ aliqd p accñs significat. 3" mediãte discursu intellꝰ quo se repñtat. 4" modũ quo rei ad eẽ est signũ vt ꝓcept⁹ adeq̃tus illius rei a q̃ significatiõe absolui nõ põt zc. Aliuz modũ significandi nõ possum⁹ imaginari bẽe terminũ mẽtalẽ inqt ipe. Ex qb⁹ ipe infert ꝓ termino mentali merito p̃me scde tertie significatiõis non debet suppõ. z pbat ipe fic: qꝛ suppõ nõ debet termio nisi merito significatõis p quã est ps oꝛonis: sz p p̃mũ 2" z 3" nõ est ps oꝛonis. g̃ zc. pz ꝓñtia: inqt ipe. z maioꝛ argr sic. Qm̃ debet ei inq̃ztũ est ꝓstituiu⁹ oꝛonis sue ꝓpõnis: sz nõ est ꝓstituiu⁹ ꝓpõnis nisi inq̃ztũ est ps oꝛonis. g̃ zc. mioꝛ ẽt pbat: qm̃ p significatio nõ inest ei inq̃ztũ est res: sicut inest nãlr cuilz rei. alie due sunt valde accñtales: z nihil agẽtes ad eẽ ps oꝛonis. g̃ zc. pbat ẽt ꝓ terminus mẽtalis nõ possit supponere nisi merito 4ª significationis: z dũmõ sit cathe⁹: qm̃ termin⁹ cathe⁹ mẽtalis põt suppo nẽ ꝓsonalr z nõ merito alteri⁹ significationis q̃ 4ª: vt ocñ ẽ. g̃ zc. z sp supponit merito 4ª: z sic merito 4ª sp ꝓsonaliter supponit. g̃ zc. ¶ 3° arguit idẽ doctoꝛ eodez in loco 5° 2° z est etiã fundatũ in supioꝛib⁹ fundamẽtis: qꝛ termin⁹ mẽtalis nõ põt suppõnẽ nisi merito 4ª significatiõis: z merito illi⁹ sup ponit ꝓsonalr sp. g̃ nunq̃z termin⁹ mẽtalis põt mãlr sup-

ponere. ꝓña inqt ipe nõ est: qꝛ alꝛ sequerꝛ ꝙ merito eius/
dẽ signãtiõis idẽ terminus posset supponere personalꝛ ⁊
mãlꝛ. assumptũ pz p iã dcã supius. ¶ 4° ad idẽ idẽ doctoꝛ
arguit sic in eodẽ loco: qꝛ tunc dꝛ aliquẽ terminũ suppone
re mãlꝛ: qñ abstrahit a signãtione ꝑmaria ad se significan
dum. ⁊ sibi silꝛes. B aũt inquit ipe nõ est pole in mẽte. g ⁊c.
¶ 5° ad idẽ ꝑdictꝰ magꝛ eodẽ in loco arguit sic. si B eẽt ve/
rũ ꝙ terminꝰ mẽtalis posset mãlꝛ supponẽ: seqꝛ ꝙ eẽnt ali
que due ꝓpones synonyme. q̃rũ subm vnius psonalꝛ. sbm
ꝛo alterius mãlꝛ supponẽt. ꝓñs est maximũ icõueniẽs. g
⁊c. sequela bona est. circũductũ pbaꝛ. nã sit ꝙ in hac mẽ/
tali: bõ est nomẽ: cui subordinaꝛ vocalis illi silis: subz mã
liꝛ supponat. Imponaꝛ g vnũ nomẽ cõe oib⁹ termis bõ si/
gnificãs eos ea rõne q̃ terminꝰ ⁊ sit. a. ⁊ seꝛ ꝙ in illa. a. ẽ no
mẽ. subz psonalꝛ supponit cũ retineat ibi signãtionẽ habi
tã ab ipositiõe: hinc capiaꝛ ille due in mẽte. bõ est nomẽ:
⁊. a. est nomẽ: ⁊ ille due in voce illis subordiate. homo est
nomẽ. a. est nomen. Tunc in mente illud sbm mãliter sup/
ponit vt ꝓcedit ⁊ illud subm. a. psonalꝛ vt patet: ⁊ sunt sy/
nonyme. g ⁊c. ꝓña est nõ cum maiozi. minoꝛ pbaꝛ sic. sba
sunt synonyme ⁊ ceꝛa sũt paria. g ⁊c. pz ꝓña cum maiozi: ⁊
maiozẽ pbo sic: qꝛ sba vocaliũ sunt synonyme: cũ sbta vo/
caliũ subordinentꝛ subtis mẽtalium. g ⁊c. pz ꝓña. ⁊ minoꝛ
ponit in casu. ⁊ maiozꝛ pz: qm̃ sigꝛ eadẽ ⁊ eadẽ rõe. q̃re ⁊c.

In oppositum arguit sic pꝰ: qꝛ nisi daretꝛ sup/
positio mãlis in mente seq̃retꝛ:
ꝙ eẽnt due ꝓpones. vna alteri subordiata. q̃rũ subta ꝓuer
terentꝛ: ⁊ tñ nõ supponerẽt eodẽ mõ: sed sbm i vna psonalꝛ
in alia ꝛo mãlꝛ supponẽt: qõ est flm: ⁊ icõueniẽs. ⁊ pbaꝛ
seq̃la: qꝛ accipio istã ꝓpõnẽ. bõ est spẽs in voce. q̃ qdẽ sub/
ordinaꝛ mẽtali. ⁊ p te mẽtalis supponit psonalꝛ ⁊ vocalis
mãlꝛ: ⁊ tñ sunt subordinate. g ⁊c. ¶ 2° ad idẽ sic. sic in men
te sunt gnia ⁊ spẽs ita in voce vel in scripto cũ vtrobiq̃ deꝛ
iferi⁹ ⁊ supius. ꝑdicatio directa ⁊ indirecta. igꝛ sicut termi
nus vocalis vel scriptꝰ põt supponẽ mãlꝛ pro se vel sibi si/
mili supponẽdo: ⁊ terminꝰ mẽtalis etiã. ¶ 3° ad idẽ sic. ac/
cipio istã ꝓpõnẽ mẽtalẽ. bõ est spẽs: in mente per te suppo
nit psonalꝛ. ꝗ. ego addã signũ mãlitatis sic dicendo ly bõ
est spẽs ⁊ q̃ro de subti suppõne: nõ poteris dicẽ ꝙ suppo/
nat psonalꝛ: qꝛ seqtur ꝙ signum mãlitatis esset frustra. qõ
est falsum ⁊ cõtra logicos. g supponit mãliter: ⁊ sic datur
suppõ mãlis in mẽte: qõ erat pbãdum ⁊c. ¶ P. accipio di
ctum Aristo. in topicis. ꝙ talia sunt sbta q̃lia pmittunt ab
eorum ꝑdicatis: sed sic est ꝙ in mẽte põt aliq̃ secunda intẽ
tio esse ꝑdicatum que pfecto habet vim ꝗbendi subm ad
suppõnẽ mãlem. g ⁊c. ¶ Hec sunt argumenta que tũ pro
affirmatiua: tum ꝑ negatiua parte adduci in hac mã pñt.
Et ꝑmo articulo expedito ad scõm expediẽdũ trãseamus.

p° opio. Est igitur pꝰ opio in hac mã antiq̃. Quã qdẽ reci/
tat Paulus Venetꝰ i logica magna. pte
pꝰ tractatu 2° cap̃ 2° q̃ dicit. ꝙ terminꝰ mẽtalis põt bñ sup/
ponẽ mãlꝛ: sed nõ simplꝛ. ⁊ rõ istorũ ⁊ fundamẽtũ istud ẽ:
qꝛ si terminꝰ mẽtalis supponit ꝑ se vel sibi simili: tũc mãlꝛ
supponit. si autẽ ꝑ re extra: cuiꝰ est nãlis silitudo/supponit
psonalꝛ. si aũt supponit ꝑ itẽtiõe aie. tũc nõ simplꝛ: ⁊ psõ/
nalꝛ supponit: ⁊ ꝑm istã opionẽ: suppõ simplex ẽ acceptio
termini vocalis vel scripti: que accipit ꝑ itẽtiõe aie cui nõ
iponit ad signãndũ. ¶ Cõtra istã opionẽ sunt argꝰ oia fa/
3 opio. cta añ opp⁹. que pbãt in mẽte minime suppõnẽ mãlẽ da/
ri posse: sed ꝑter illa argꝰ supius facta ꝓtra hãc opionez.
arguit sic pbãdo terminũ mẽtalem posse simplꝛ supponẽ:
⁊ sic accipio hãc vocalẽ vel scriptã. bõ ẽ spẽs: ⁊ pz p istos
ꝙ ly. bõ supponit simplꝛ: qꝛ accipit ꝑ itẽtiõe aie. igit sub/
ordinaꝛ vni mentali sic suppositi. ꝓña nõ est: eo ꝙ in ꝓpõ/
nibus subordinatis ⁊ ꝑordinatis expedit termios eodem
mõ suppõnẽ pro eodẽ aut ꝑ eisdẽ. ¶ 2° ad idẽ sic. vt in mẽ/
te sunt gnia ⁊ spẽs: ita in voce vel in scripto: cum vtrobiq̃
deꝛ inferi⁹ ⁊ supius. ꝑdicatio directa ⁊ indirecta. igit sicut
terminus vocalis vel scriptꝰ põt simplꝛ supponẽ ⁊ menta
lis etiã. g ⁊c. ¶ 3° arguit ꝓtra illud qõ opio hec dicit. ꝙ
si terminꝰ esset ipositus ad signãndũ intẽtionẽ aie nõ sup/
poneret simplꝛ: ⁊z psonalꝛ. arguit g sic. summo hãc ꝑpoſi
tionẽ vocalẽ vel scriptã: q̃litas est genus gnalissimũ: ⁊ no
tũ est ꝙ simplꝛ supponit sbm. sic in ista. suba est genꝰ gnã/
lissimũ ꝑdicati sbe: vel in ista. aial est genus subalternũ: et
tñ q̃litas supponit ꝑ illo qõ iponebaꝛ ad signãndũ: qꝛ ipo
nebaꝛ ad significãdum oẽs qualitates ⁊ aie intẽtiones. cõ
sequenter etiã supponit ꝑ aliqua itentiõe. igit supponit ꝑ
illo qõ imponit ad significãdum. ¶ 4° arguit sic. accipien
do istã ꝓpõnẽ vocalem vel scriptã. bõ est spẽs. ⁊ arguitur
sic. subm istius ꝓpõnis supponit simplꝛ: ⁊ tñ nõ iponebaꝛ
ad signãndũ intentionẽ aie. igit oẽs termin⁹ simplꝛ suppo
nẽs imponit signãre intentionẽ aie. ꝓña tz. ⁊ maiozꝛ est opi
nio eorũ: sed minoꝛ pbaꝛ. nã sbm illius ꝓpõnis signãt iten
tionẽ aie: ⁊ nõ nãlꝛ: qꝛ est terminꝰ vocalis vel scriptus. igi
tur ad placitũ: ⁊ ex ipõne. ꝓñtia tz cum minozi: ⁊ maiozez
ꝑbo. nã illud subm supponit ꝑ intẽtione aie ꝑm ipos. igꝛ
significat itentionẽ aie. tz argumẽtatio ab inferiozi ad suũ
supius affirmatiue ⁊ sine impediměto ⁊c. ¶ Et ꝓfirmaꝛ: Confir'
qꝛ ly homo subordinaꝛ vni mentali. igitur signãt illã. ꝓse/
quentia tenet ꝑ ꝑbm ꝑmo piarmenias dicẽtem. sunt ergo
ea que sunt in voce earum que sunt in aia passionuz note.
¶ P. ꝓtra istã opionẽ sunt argumẽta omnia Pauli Ve/
neti: que ipe facit i logica magna pte ꝑma: vbi agit de sup
positionibus. videas ipm si placet. istam opionẽ licet nõ
teneam tamen exercitij gratia argumenta oia soluem⁹ sic
fugiendo quodãmodo vt melius opinio postmodũ intel/
ligaꝛ. sed ad argumenta que facta sunt ante oppositũ: que
etiã sunt ꝓtra ipam ꝑmitto me tertio in articulo omnia so
luturum: sed nunc ad ista esse respondendum puto. P

Ad primũ igitur hãc opi. tenẽdo possemus dicere
ꝙ dicẽdo. bõ est spẽs. simplꝛ supponit:
⁊ B in voce: ⁊ cũ inferꝛ. igitur subordinaꝛ mẽtali. ꝓcedit: ⁊
cum dꝛ ꝙ opz ꝙ tales ꝓpones supponant eodẽ mõ. dicit
ꝙ nõ est verũ de suppõne gnali: sed de spãli fortassis est ve
rũ. q̃re ⁊c. ⁊ furatus sum rñsionem. si bona sit accipito: sin
aũt dimittaꝛ falsa cũ iproba opinione. ¶ Ad 1m nego simi
litudinez. ¶ Ad 3m rñdeꝛ. ꝙ sbm illius ꝓpõnis supponit
simplꝛ in voce. Et qñ dꝛ ꝙ q̃litas supponit pro illo qõ im
ponebaꝛ ad signãndũ. ¶ Rñdeꝛ ꝙ B est verũ ꝙ supponit
pro illa intẽtiõe: ⁊ hoc nõ negat opi. vt dicit Paulus Ve/
netus de intẽtiõe istius opionis: tñ dicimus ꝙ supponeret
psonalꝛ. si ille terminꝰ q̃litas eẽt ipositus ad signãndũ ali/
quã intẽtionẽ: sed qꝛ signãt ens realeꝛ ⁊ etiaz ens rõnis. iõ
argumẽtũ nihil pbaꝛ. ¶ Ad 4m dꝛ. ꝙ ꝓña nihil valet quã
Paulus Venetus nõ pbauit. ¶ P. minoꝛ etiam est falsa: ⁊
ad pbationẽ nego ꝓñtiã illã: ⁊ B pz intelligẽti viã alioruz
sophistarũ. ¶ Ad ꝓfirmationẽ sicut ad ꝑmum rñsum. Sz Ad ꝓfir
ne alicui videaꝛ me bene oibus rõnibus ꝗ opi. adductis matiõez
rñdisse: ne quidẽ ipe ob optimas rñsiones huic adhereat Q
opi. arguit ꝓtra ipsam vnico medio forti ⁊ sic. si nõ datur
suppõ simplꝛ in mẽte. g nec mãlis. añs est opinionis ꝓñ/
tiam. pbo sic: qꝛ iõ nõ daꝛ suppõ simplex: qꝛ in mente cor/
respõdet vnus conceptus. a pari ego dicam ꝙ nec mãlis:
qꝛ in mente vnus ꝓceptus coꝛrespõdet signãtis oẽs tales
terminos psonaliter: scito autem hoc argumẽtum esse cõ/
tra opi. quã insequoꝛ: ⁊ ego ipe hoc feci vt scias logicũ mi
nime demõstrare posse. vt recte declarat quadratus. Egi/
dius doctoꝛ noster. ¶ Scõã opio opposita ꝑme opinioni 2° opio.
est ꝙ in mẽte nõ datur suppõ mãlis: sed bene simplex quã
edepol verioꝛẽ ꝑ existimo: quã qdẽ opionez non memini
me in aliq̃ doctoꝛe: nec antiquo: nec moderno reperisse: ⁊z
eo ipam imaginatus sum: que feliciozi mõ tuebit q̃z ꝑma
vt in 3° arti° videbit. ¶ 3° opio est Alexãdri ꝑmone te in si/ 3° opio.

A ne ꝓñarũ suaꝝ q̃s sup strodo edidit. ⁊ Apollinaris in qõ/
nib⁹ q̃s composuit ꝯ. P. M. in defensiõe vie cõis ꝯne 2ª. ⁊
Fracãtiani ꝓceptoris nr̃i acutissimi in suis ꝓñtijs. q. 19. q
qdẽ oẽs dicũt pp oiones añ oppm adductas q̃ in mẽte nõ
dat suppõ mãlis. de simplici ẋo ipsi nullã penitus mentio
nẽ fecerũt: sed dẽm⁹ dicẽ (vt existimo) ꝓñter rñdẽdo q̃ nec
simplex in mẽte suppõ dat: cũ termin⁹ ipe mẽtalis non nisi
ꝑsonalr̃ supponẽ possit. Fundamẽtũ istorũ doctoꝝ pót br̃i
ꝯ opio. ex argumẽtis añ oppm scis qb⁹ ipi fulciunt. ¶ Sz ꝯ istos
3m doctores sunt ꝑ°rónes facte post oppm. 2° sunt rónes q̃dam
facte ꝯ ꝑm opionẽ. sicꝝ ẋo vellet tenẽ hãc opionẽ ad argu
mẽta facta añ oppm. q̃rat rñsiões in 3° arti°. ad alia ẋo rñ/
4° opio. deat sicut rñdit ꝑ° opio. q̃re ⁊c. ¶ 4° opio est Petri de alia
co in tractatu suo de ꝓceptibus. ⁊ Pauli Veneti in logica
magna loco allegato. ex tractatu Petri de aliaco ego acce
pi suã pulcherrimã opionẽ. Ista igit opio dicit. q̃ dat sup
positio mãlis in mẽte ⁊ de simplici: nec ipe qdẽ aliquã fẽ
B mẽtionẽ. Tñ ego credo q̃ ꝓm istũ virũ ⁊ Paulũ Venetuꝝ
dicẽ dẽam⁹: q̃ ẽt simplex suppõ det in mẽte. de Paulo aũt
Veneto nõ est dubiũ q̃ sit ꝓcedẽda: qꝝ ipe arguit. pbãdo b̃
in loco allegato. Ista opio pro fundamẽto ponit istã disti/
ctionẽ ⁊ est de itentiõe Petri de aliaco. q̃ termin⁹ mẽtalis
dr̃ duplex. ꝑpe ⁊ iprope. Termin⁹ mẽtalis ipropꝛie est cõ
cept⁹ vocis vel scriptũ synonyme tali voci: ⁊ dr̃ inqt ipe ta
lis termin⁹ mẽtalis iprope dict⁹: qꝝ lz talis ꝓceptus significat
nãlr̃ ꝑpe vocẽ vel scripturam: cui⁹ est nãlis similitudo: pót tñ
cũ b̃ significare ad placitum ⁊ subordinari alteri ꝓceptui q̃ so
lum nãlr̃ significat. ẋ. g. ꝓcept⁹ hui⁹ vocis hõ nãlr̃ ꝑpe significat
illã vocẽ hõ: qꝝ est ei⁹ nãlis similitudo: sed ad placitum signi/
ficat oẽs homines singulares: ⁊ vt sic subordinat in significa
tiõe illi ꝓceptui: qui nãlr̃ ꝑpꝛie est repñtatiuus omnium ho/
minũ. ¶ Ex quo inqt ipse sequit vnũ corrolarium. q̃ idem
terminus mẽtalis ipropꝛie dictus est significatiuus nãlr̃ ⁊ ad
C placitũ: ⁊ b̃ nõ respectu diuersoꝝ: sed respcũ eiusdẽ hꝝ ve/
ritatẽ: ⁊ pꝝ sic. nam clarũ est q̃ qs pót formare ꝓceptũ hu
ius vocis ens. q̃ fcõ ille ꝓcept⁹ ꝑpꝛie repñtat illam vocem
ens: cum sit ei⁹ nãlis similitudo: ⁊ idẽ ꝓceptus ad placitum si
gnificat oẽs res mũdi que subordinant in signando illi cõ
ceptui cõissimo. qui nãlr̃ repñtat oẽm rẽ mundi. patet q̃ q̃
idẽ terminus mẽtalis ipropꝛie dictus eãdẽ rẽ significat nãlr̃
ꝯ opio. ꝑpe ⁊ ad placitum vltimate. ¶ Et sic arguit ꝯ b̃. q̃ b̃ sit i
possibile: qꝝ vr̃ iplicare cũ dicẽ. q̃ est impossi. aliꝝ ꝑbat sic.
nã si aliqs termin⁹ significat aliq̃ rẽ nãlr̃ ꝑpe nẽcio significat il/
lã rẽ: nec pót nõ significare eandẽ rẽ: ⁊ si idẽ terminus significat
eãdẽ rẽ ad placitũ nõ nẽcio: sed ꝓtingẽter significat illam rẽ:
⁊ sic poterit nõ significare illam rẽ. q̃ pót nõ significare ⁊ nõ pót
Ꝝ° nõ significare eandẽ rẽ: qd ꝯ dicit manifeste. igit illud ex q̃
b̃ infert est impossi. ¶ Ꝝ° q̃ deficit vnũ in pte añti. s. in illa
cum dicit. si enim talis terminus significat illã rẽ ad placitum
D pót nõ significare illã rẽ. illa enim ꝓditionalis est falsa simplr̃:
sed si diceret sic. si tñ talis termin⁹ significat illã ad placitum
pót nõ significare talẽ rẽ illa conditionalis eẽt vera. cõceptus
enim hui⁹ vocis nõ significat ad placitum illã rẽ que subordi
nat illi ꝓceptui qui nãlr̃ repñtat omne ens mũdi. Ex q̃ pꝝ
rñsio: ⁊ b̃ videas si placet in ipo Petro de aliaco. dicit eni
ipe in illo tractatu. q̃ termin⁹ mẽtalis est etiã duplex. ab/
solutus. ⁊ ꝓnotatiuus. ¶ Ex qb⁹ ifert q̃ termin⁹ cõnotati
uus hꝝ duo significata. vnũ formale. alterũ mãle. Ex quibus
pꝝ expsse q̃ termin⁹ mentalis possit supponẽ mãliter. Hec
aũt scripsim⁹: qm̃ si opionẽ nostri Pauli Veneti tenẽ volu
mus nẽcẽ mihi vr̃ vt adhereamus vie istius. ego vero exi
stimo q̃ opinio istius viri sit cõformis opinioni. P. U. q̃re
⁊c. Tenẽdum est igitur dari in mẽte suppõnẽ mãlez (⁊ dicãt alij q̃cq̃d velint) que qdẽ suppõ ⁊ cõplexo ⁊ incomple
xo attribui pót: itaq̃ terminus mẽtalis supponat ꝑ se vt in
istis mẽtalib⁹. hõ est spẽs. aial est gen⁹: sed potius b̃ simp'
dr̃ suppõ q̃ mãles: ⁊ Petrus est nomẽ. hõ est nomẽ. hõ est
bisyllabũ: ⁊ b̃ bñ pbat rõ ꝑma post oppm. Fundamẽtũ ẋo E
istius opionis est illõ qõ supi⁹ dicebã de itẽtione Petri de
aliaco: q̃. s. vn⁹ ꝓcept⁹ q̃ est termin⁹ mẽtalis reⁿ eiusdem: ⁊
ad placitũ significat ⁊ mãlr̃: ⁊ mediãte tali fundamẽto respon
det ad rõnẽ difficiliorẽ Alexãdri que in hac mã fieri pos/
sit: si tu bñ ꝓsideraueris: qꝝ subm isti⁹. Petrus est nomẽ. in
mẽte subm supponit mãlr̃ ꝑ se ⁊ pro sibi cõsili: q̃re si bene
põderabunt dicta nostra: que lz sint ꝯ fere oẽs logicos so
phistas: nõ sunt tñ ꝯ intellectũ ⁊ rõnẽ. Et hec sufficiant de
scõo articulo. igit ad tertium expediendũ ꝓficiscamur.

Rñdeo igit ꝑ opionẽ ꝑm sustinẽdo: q̃. s. in mente da/
tur suppõ mãlis: sed nõ simplex. cõcedẽdo ẽt
argumenta facta post oppm que ꝑbãt in mẽte dari suppõ
nẽ mãlẽ. ¶ Ad argumẽta aũt añ oppm facta pro ꝑ° opione
diceré ad ꝑmũ argm qõ est Alexandri ꝑmonete ⁊ difficiles
ꝓcedẽdo subm istius ꝑpõnis. Petr⁹ est nomẽ. in mẽte sup/
ponẽ mãlr̃. Et cũ dr̃ q̃ in mẽte ponit pro subito ⁊c. Ꝝ° vez
F esse q̃ ille cõcept⁹ ꝑsonalr̃ significat. ⁊ pp hoc nõ sequit quin
possit ẽt mãlr̃ supponẽ ⁊ significare ipos mãliter. Ista est rñ/
sio mea. Quidã alius doctor dicit q̃ nõ est verũ q̃ ille ꝓce
pt⁹ mẽtalis significat ꝑsonalr̃ illos ẽmios: imo mãlr̃: ⁊ negat
q̃ ẋificet absq̃ signo mãlr̃. b̃ ipe. accipe tu meliorem ⁊c.
¶ Ad 2m rñdet ꝑ negando q̃ merito 4' significationis de
beat suppõ: ⁊ ẽt ipe ꝯ dicit Alexãdro qui negat terminos
mẽtales significare se adequate. Et ad ꝑbõnẽ nego maiorẽ. ⁊
ad ꝑbõnẽ nego qõ dr̃. ¶ Ad ꝓfirmationẽ rñdet negando ad ꝓfir.
maiorẽ. q̃ terminus mẽtalis nõ pót supponere merito al/
teri⁹ significatiõis. ¶ Ad 3m nego qõ ipe assumit. ꝑterea. non
eni est icõueniẽs q̃ idẽ termin⁹ reⁿ eiusdẽ significationis sup/
pot ꝑsonalr̃ ⁊ mãlr̃: vt bñ ỏcl'auim⁹ i opione Petri de alia
co. ¶ Ad 4m. Ad 5m dr̃ q̃ illõ qõ iferet ñ ẽ icõueniẽs: imo
nẽciũ. ẽ ẽt ꝑm viã suã vt ꝓcedit Alexã. ꝑmoneta. ¶ Et sic
pꝝ rñsio ad oia argt pro ꝑ° opione. Et ex superius dcis pót
solui argm qõ dimisim⁹ insolutũ ꝯ istã opionẽ in 2° articlo. E
Siquis aũt vellet sustentare 2am opionẽ quã ego
machinatus sum dꝝ cõcedẽ oia argta
añ oppositũ ⁊ rñdẽ argumẽtis post oppositum adductis.
¶ Ad ꝑm igit rñr ꝓce°° i° ⁊ nõ est icõueniẽs: vt dicẽ Alexã.
¶ Ad 2m nego illã ꝓñtiam. petit eni ꝑn vt mihi videt ⁊c.
¶ Ad 3m dicit q̃ si adderes centũ fig' mãlitaꝯ adhuc non
supponeret mãlr̃. Et cum infert. q̃ frustra. negatur ꝓñia: lz
bñ eẽt frustra si adderet termino qui posset mãlr̃ suppo/
nere ⁊ nõ supponeret: sed termin⁹ mentalis mãlr̃ minime
supponere pót. quare ⁊c. ¶ Ad 4m dr̃ q̃ lz scõa intentio
possit hoc facere in voce: non tamen in mente. quare ⁊c.
Siquis vo vellet tenere opionẽ Alexandri ꝑmo/
nete Apollinaris Fracãtiani ⁊ fere oi
um sophistarũ ⁊ que cõiter tenent: dꝝ cõcedẽ omnia argta
añ oppm ⁊ rñdẽ argm post oppom: sicut rñdet scõa opinio.
Si aũt 4am opionem tenere vult que est Petri de aliaco ⁊ D
Pauli Veneti dꝝ cõcedere argumẽta post oppom ⁊ rñdere
ꝓñter argumẽtis añ oppm adductis ꝑm q̃ rñdet ꝑ° opinio.
Petrus vero Mantuanus trudendus est in tyberim: qm̃
ipse negaret suppositionẽ materialẽ. Et hec de quesito suf
ficiant. Ad laudem dei omnipotentis. Τελος.

¶ Palladius Sozan⁹ in laudem fratris Hieronymi Sene/
stani ordinis Eremitarum iuuenis doctissimi.

O felix iuuenis celebris solertia nostri:
Cuius in ingenio culta Minerua nitet.
Nã pulchrũ qõ constat opus. latuitq̃ sub atris
Cimmerijs. media luce refulget opus.
Cepit ⁊ argutas mõstrare sophismate curas:
Que poterũt ipsum sollicitare sophos.
Quare vulgus iners. linguax. lõgeq̃ pphanũ
Hinc valeat: celebres hunc celebrare viri.

¶ Laurentiani Florentini in Librum de Elocutione Aristotelis. Liber primus Incipit.

Principio opꝰ ponere qd nomẽ:ꝛ quid verbum sit. Deiñ quid sit affirmatio: negõ:ꝓnunciatio:ꝛ oõ.) Rõnalis philosophia de qua nũc docẽ institui: duas hꝫ partes. Unã que est de syllo:alterã que de oõne cõi:atqꝫ hec antecedit: illa subsequit. Oratio enim finẽ hꝫ syllm:ꝛ inuẽtionẽ demõstrationis. At vo cum syllo nõ ex q̃libet oratiõe ꝓsistat:sed ex ea que veri falsiq̃ particeps est:de tali nũc disputabit. Sunt enim plures spes oõnis:vt indicãdi:imperãdi:optãdi: subiũgẽdi:exponẽdi:subijciẽdi. Sꝫ de his agẽ officium est oratoris:cum nulla harum orationũ ꝟitatẽ:aut falsitatẽ contineat. Pronũciatio vo sola est:que sniam pfectam comphẽdit:ꝛ ob eã rẽ sola ad phm attinet. Sed cum duplex pronunciationis spes sit:pdicatiua:ꝛ conditionalis. de pdicatiua hoc loco Ar. agit:quã grece noiauit ἑρμηνεια. ego vo elocutiõẽ. Est autẽ elocutio oratio pfectam sniam comprehendens.

¶ Principio igit opꝫ ponẽ.i. diffinire. Positio.n. vnomodo subiectio est:vt subijciamus terraꝫ eẽ cardinem circuli lunaris. Appellamus pterea positionẽ opionẽ isamẽ:ꝛ alienam alicuius existimati in phia viri:q̃lis Heracliti positio est:qua cuncta moueri voluit. Aut Parmenidis:q vnum ens eẽ cõstituit. Et itẽ diffõnẽ dicimus positionẽ: quo pacto Arist. hac parte positionẽ accepit. Ut enim geometer ponit quid pũctus:ꝛ qd linea sit:ita phs: nomen verbũq̃ diffinit:que velut elemẽta pronunciationis existunt.

Voces igitur animi affectionuꝫ indicia sunt Scripta vo indicia vocuꝫ:ꝛ vt lre nõ omnibus eedẽ: ita nec voces eedẽ sunt. Sꝫ animi affectiones:quarum hemum indicia sunt:atqꝫ etiam res ipse:q̃rum sunt affectionis indicia iam eedẽ existunt. Sed de his libro de anima dictum iam est. Talia enim munꝰ est alterius loci idicare.)

¶ Docet hoc loco phs qdnam voces pm.i. imediate significẽt dicẽs. Voces hẽri indicia animi affectionum. Scripta vo indicia vocũ:ꝛ itẽ animi affectiões. prima idicia rez: qõ ab Ar. ptãte est pditũ q̃uis nõ actu: vt intelligant ai affectiões.i. ꝓceptiões nõ p aliqd aliud medium res ipsas signare: quẽadmodũ stoici pperam subijciẽtes λεκτον.i. dictũ noiari voluerunt. Ceterum Andronicus Rhodius nõ est audiẽdus:q libũ talẽ nõ legitimum:ac germanum Aristotelis credidit:sꝫ adscriptitium:ꝓpterea q li de aia ꝓceptiões appellet:q̃s hac ptẽ ai affectiões noiauit:nihil enim vetat eandẽ rẽ duplici noie designari:q̃uis etiã libꝰ de aia intellectum patibilẽ argumẽto affectiõis appellet.

Andronicus.

At vero vt in aio ꝓceptio est iterdum veri falsiq̃ expers. Interdũ alteri hoꝫ necie obnoxia:ita ꝛ in voce se hꝫ. Eteni circa cõpositionẽ:ꝛ diuisionẽ ꝟitas falsitasq̃ ꝓsistit. Ipsa igit noia:ac ꝟba sina sunt cõceptiõi: que sine cõpõnẽ:aut etiã diuisiõe existat. Uerbi gratia. hõ aut albũ vbi nihil eijciat. Neqꝫ.n. verũ neqꝫ fsm est id oñdit:hirqceruus signat qdẽ aliqd:nõduꝫ tñ verũ falsumue nisi esse:aut nõ eẽ adieceris:aut simplicit:aut ex tẽpore.)

¶ Cõceptio si aio simplex sit ꝟitatẽ:aut falsitatẽ minime cõtinet. Si alteri iplexa sit ꝟitatẽ:aut falsitatẽ necio comprehẽdit:cuius rei causam ipse Arist. tradidit dicẽs. Etenim circa cõpõnẽ:ac diuisionẽ ꝟitas falsitasq̃ ꝓsistit. Deide etiã idicauit noia ipa:ac ꝟba:q̃tiẽs p se seorsuꝫ ꝓnũcient neqꝫ ꝟitatẽ ꝓtinẽ:neqꝫ falsitatẽ:tũ qꝛ sina sunt ꝓceptioni:que sine compõne:aut ẽt disiõne existat.i. q̃ simpꝛ:solaqꝫ sit:tum etiã qꝛ ne noia qdẽ cõplexa ꝟitatẽ ꝓtinẽt: aut falsitatẽ. Et enim hirqceruꝰ nomẽ qdẽ iplexũ est: ac signat qdẽ aliqd:sꝫ qõ sit veri:falsiq̃ expers:nisi eẽ aut non eẽ adieceris simplicit. Ut si dixeris hirqceruꝰ est:ex tpe vo.s. pfinito:quo tiens dixeris hirqceruus heri fuit:aut hirquiceruus cras erit. Sꝫ vtrum ꝟbum adiectũ sit simplꝛ:an ex tpe ita dicẽdo:hirquiceruus hodie est. relinquo alijs estimandum.

Nomen igit est vox signans ex cõposito sine tpe. Cuius nulla pars seorsuꝫ signat. In noie.n. eq manꝰ nihil p se manꝰ signat:quẽadmodũ in oõne eq̃ manꝰ est. Nõ tñ quẽadmodũ in simplicibꝰ noibꝰ:ita se hꝫ in iplex]. In illis.n. nllo ps ipsa sigt. In his ãt affectat qdẽ: sꝫ nihil seorsuꝫ sigt. vt in egcatella. Catella nihil p se sigt. Ex cõposito vo qꝛ ex nã nllm nomẽ. Sꝫ vbi idiciũ fuerit: id oñdũt inexplanati sonitꝰ bestiaꝝ e qbꝰ nullũ nomẽ est.

Ueri solet:q̃ꝫ obrẽ Aristoteles vocẽ q̃ genꝰ nois est:mime diffiniuerit. Uidebat.n. clariorꝛ nois diffõ explicata voc] signãtiõe. Sꝫ soluit nõ eẽ offm oia voc] ipsꝰ explicare diffõnẽ:Uox.n. aut ẽt sonitꝰ nob a nã ẽ indit:ꝛ idcirco talia idicare nãlis interest ꝓtẽplatõis. At vo sonitꝰ a voce dꝛt:vt genꝰ a spẽ. Est.n. sonꝰ ictꝰ aer] sensibilis auditui. Uox ãt sonitꝰ aiati:ꝓsistẽs q̃tiẽs p thorac] ꝓctiõẽ expssus de pulmõe aer vniũsim icidat i aspaꝫ arteriã:ac p ipaꝫ pcussionẽ sonitũ reddat audibilẽ hꝫ q̃dã ai appetitionẽ. Proximũ g nois genꝰ ẽ vox:ꝛ ob eã rẽ merito diffiniuit nomẽ dicẽs. Nomẽ ẽ vox signans. Sũt.n. q̃dã voces neq̃q̃ signãntes vt blityri ꝛ coax:q̃rũ nllꝰ est nomẽ. Nisi eni vox significet nomẽ eẽ nõ põt. Adiecit ãt ex cõpositoꝛ qꝛ nomẽ est vox signans positu ꝛ arbitrio hoiuꝫ. In canibꝰ.n. latratꝰ:atqꝫ i hoibꝰ gemitꝰ:ꝛ ꝛ iexplicite q̃dã voces in puer]:aut in his q surdi sũt ab ortu nãe nõ sunt noia:qꝛ nõ ex cõposito:sꝫ ex nã potꝰ sũt. Hoc aũt Ar. dedit itelligi dicẽs:id oñdũt iexplanati sonitꝰ bestiaꝝ: e qbꝰ nullum nomẽ est. signãt pterea nomẽ sine tpe. Ut.n. Porphyriꝰ recte dixit noia:q̃ sũt:hesternũ: hodiernũ:ꝛ alia istiusmodi: q̃si ex se signãnt tpa:nec assignificãt: quẽadmodum ꝟba.

¶ Sꝫ vtrũ noia significẽt ex composito vt Aristoteli placuit:an ex nã difficilis qõ est:ꝛ q̃ illustriũ scriptorũ ingenia varie tꝛtserit. Cratillus apud Platonẽ noia ipsa nãe opificia hẽri tradidit:vt quẽadmodũ alio atqꝫ alio sensu:aliud atqꝫ aliud pentimꝰ:ita alio atqꝫ alio noie reꝫ alias appellamꝰ:qꝛ noia sina sunt nãe imaginibꝰ velut vmbris ac simulacris q̃ in aq̃:aut i speculis resultãt. Qõ incꝫ enarrãs Amõniꝰ credidit signãre noia ex nã:q̃tiẽs nõ qlꝫ rebꝰ deferat noia:sꝫ q nãm reꝫ pfectã hẽat:ꝛ ligue pitiaꝫ teneat: q̃lis fuisse vꝛ:q ꝓnꝰ rebꝰ ipsis noia fecit. Solem.n. idcirco virili noie nũcupauit. Lunam femininoꝛ:qꝛ sol lumẽ in lunam trãsfundit:q̃si vir genitale semẽ idat in mulierẽ. Sꝫ hꝫ adeo infirma sunt:vt sine rõnis ꝓcinio subꝛuãt. Quis.n. nõ videat posse lunã virili gine noiari? Solẽ feminioꝛ? Aut ẽt pmutatꝰ noibꝰ? qõ mõ lunam dicimꝰ solẽ. Qõ vo solẽ vocamꝰ lunã inicẽ appellari. Nominũ.n. pmutationes:ꝛ item omõymie: ac polyonymie p spicue idicãt:vt noia ex cõposito nõ ex nã significẽt. pterea qõ est ex nã est idẽ oibus. Nomẽ nõ est idem omnibus. Nõ nomen ex nã est igit nomẽ ex nã. Idip̃m oñdit põt alia rõne:vt qa potẽtiã ab ipa nã habeamꝰ ponẽdi noia rebꝰ:idcirco positꝰ mime nãlis:sꝫ arbitrariꝰ est:quẽadmodũ hñtes sciẽdi potẽtiã nãlẽ:sciam ipsaꝫ mime ex nã hẽmꝰ.

idem omnibus

¶ Dubiũ

Dubjuꝫ

Plato.

A ¶ Alexãder ex aphrodisia de arguit ita. Noia sunt voces: voces sũt ex nã. Nomina igr ex nã. Sz soluir noia nõ simpliciter ex nã sũt: sz per mãm: quẽ admodũ scãnũ non simpliciter lignũ est: sz per mãm. Quocirca minime sequtur. Scãnũ lignũ est. lignũ est ex nã. Scãnũ igir ex nã est. Ceterũ annotãda differentia est: quã Aristoteles docuit dicens. In simplicibus eni pars nullo mõ significat. In implexis ãt pars affectat qdẽ. i. existimationem prebet significandi. Sed nihil seorsum significat.

V **Non homo** ãt nõ est nomẽ. Non tñ positum est nomẽ quo oporteat vocare ipsum. Neqz eni oõ: neqz negatio est. Sz fit nomẽ idefinitũ: qm̃ in q̃uis fitr est siue fit: siue nõ fit. Pauli ãt aut paulo: z alia istiusmodi: neq̃q̃z noia sunt. Rõ ãt eius in ceteris eadẽ est. Sed differunt: qz cũ ꝓbo Est: aut Erit: aut Fuit: neqz verꝫ: neqz falsum est. Nomen ãt semp est: vt pauli est: aut nõ est. Nondum. n. ꝓitatem ꝓtinet: aut falsitatem.

¶ Nomen idefinitũ: neqz oõ: neqz negatio est. Si. n. eẽt negatio dempta pticula negatiua: affirmatio efficeret. Sed remanet nomẽ. Cum g̃ negatio minime sit oõ esse non ꝑt: qppe que in affirmationẽ diuidat: ac negõnẽ. vt ipse Ar. ꝓcedente sermone ꝑspicue indicabit. Sed neqz nomẽ simplicit est: sz idefinitũ. Cuius rei cãz Ar. docuit dicẽs: qm̃ in quouis fitr est siue fit: siue nõ fit. i. qm̃ nomen idefinitũ: tum de ente: tum ẽt de nõ ente eq̃lr p̃dicat. Et enim eq̃lit verꝫ est: vt chimera nõ bõ fit: z vt canis non bõ fit. Pauli ꝑterea aut paulo: z alia istiusmodi neq̃q̃z noia: sz casus nominũ sunt: qz cum ꝓbo est: aut fuit: aut erit: neqz verꝫ: neqz falsum est. vt pauli est: aut non est. Nondũ eni veritatẽ cõtinet: aut falsitatẽ. Quo loco notat Porphyrius recte dixisse Ar. Porphyrius
Cum verbo est: aut fuit: aut erit: qm̃ cũ alijs verbis ꝓitatem continet: aut falsitatẽ: vt paulum penitet. At Stoici ceteros noium casus appellãt merito: qm̃ a recto cadũt: z itẽ rectum appellãt casum: qm̃ ab animi cadit cõceptione. Ut ego graphium deorsum recte decurrens cadere: ita rectus a ꝓceptiõe animi dõ. Quod si verꝫ fit. tunc verbis ipsis casus tribuãt oportebit: qz ꝓbum quoqz cadit ab animi conceptione. ¶ De verbo.

VI **Uerbum** est qõ assignificat tẽps. Cuius ꝑs nulla significat seorsum. Semp̃qz est eorum que de altero p̃dicãtur indicium. Intelligo ãt vt assignificet tẽpus. Uerbi gr̃a. Disputatio nomẽ ẽ. Disputat verbum. Assignificat enim qõ nunc existit: semperqz est eorum que de altero predicãtur indiciũ). Porphyrius

¶ Supiori loco de noie docuit: hac ꝑte agit de verbo. Ex q̃ pariter cũ noie ꝓsistit ꝓnũciatio: ac p̃cipuã indicat ꝓbi ꝓprietatẽ dicẽs. Semp̃qz est eorꝫ que de altero predicãtur indiciũ. Nomen eni q̃uis iterdũ de altero p̃dicet vt hõ bo mine aial: sz nõ solũ nec semp. Uerbũ ãt sepe solum. semp de altero p̃dicat. vt Laurẽtius disserit. Quocirca non recte dixit Terminus impfectã verbi eẽ diffinitionẽ. Noluit eni ꝓbs itꝫ recẽsere ozias ꝓbi cũ noie cõmunes: vt q̃ ꝓbum sit vox significãs ex cõposito: sz aliã adiecit: q̃ ꝓbum ab ipso noie dissideret dicens: qõ assignificat tẽps. Deinde seipm exposuit dicens. Intelligo aũt vt assignificet tẽpus. Uerbi gr̃a. Disputatio nomẽ est. Disputat ꝓbũ. Assignificat eni qõ nunc existit. i. assignificat tẽps ꝑsens. s. qõ latius dõ velut hodiernũ: nõ qõ sit indiuiduum: qz puncto tꝑis: nec disputare: neqz aliqd aliud agere possumus. Sed q̃z obrem dixerit Ar. Uerbum assignificat tempus antea explanatum iam est: dum ageret de nomine. Idcirco nũc noua enarrationis luce non eget.

VII **Non disputat** autem: ac non legit verbũ minime voco. Assignificat enim tẽps ac semp cuz quopiã est. Differentie ꝓo nequaq̃z est nomẽ inditum. Sed fit ꝓbum indefinitum: qz fitr cuius inest: sive fit: siue non fit. Pari modo disputauit: ac disputabit nequaq̃z ꝓba: sed casus vbozum sunt. Sed discrepant a verbo propterea q̃ hoc presens assignificat tempus: illa assignificant tempus: quod circiter est). E

¶ Non disputat ac non legit q̃uis assignificet tẽpus: tamẽ ꝓbum minime est: neqz etiam nomen. alioquin nomẽ aliquod assignificaret tẽps: qõ est supius improbatũ. Sit igr (inquit ꝑbs) ꝓbum indefinitũ: qz de ente ac nõ ente fitr p̃dicat. ¶ Pari mõ dicit disputauit: ac disputabit: nequaq̃z ꝓba: sed casus verboꝝ sunt: q̃tenus a ꝓti formant. Quocirca discrepãt a ꝓbo: ꝓpea q̃ hoc ꝑsens assignificat tẽps: illa assignificãt tẽps qõ circiter est. i. ꝑteritum ac futurum.

VIII **Ipsa igitur** ꝓba que per se dicũr noia sunt ac significãt aliqd. Nã qui dicit: fistit intellectũ: z audiens quiescit. Sed vt fit aut vt nõ fit nõdũz significat. Nec eni eẽ aut nõ eẽ rei est indicium: neqz si ens ipm dixeris nudum. Ipm enim nihil est: sz quãdã assignificat cõpositionẽ: quã sine complexis minime lz intelligere).

¶ Obscurã fecit disputationem breuitas oõnis: cui Ar. hoc libro potissimũ studet. Sed nos pro viribꝫ enitemur sermonem nobilissimi ꝑbi reddere illustriorem. Ipsa igir verba que per se dicunt noia sunt: vt ambulare. Quia si dicas ambulare moueri est: ipsum ambulare est nomẽ: ac significat aliqd. Nã qui dicit: fistit ambigentem: ac veluti palãte animum: z audiens quiescit. i. credit. Uerba igitur quotiens per se. i. seorsum dicunt nomina sunt: qm̃ significãt potius q̃z assignificẽt. Nondum enim vt fit: aut vt non sit significant. Id autem adstruxit ꝑbs adducens verbum q̃z maxime principale. s. ipsum est: in quod omnia alia verba resoluunt dicens. Nec enim esse aut nõ esse rei indicium est. i. vt Porphyrius dixit. Uerbum est ipsum per semeq̃z q̃z significat rem: cuius est indicium esse: aut non esse. Porphyrius
Qõ inquã de quouis verbo ꝓmiscue verum est. Deinde eã ipsam sniam aliter indicans inuexit ens adduc antiquius q̃z ipsum est: quod ab eo deducitur dicens. Neqz si ens ipm dixeris nudum ipsum nihil est: non qz nihil significet: aut qz de rebus equiuoce predicetur. Sz nihil est quod fit veri: falsiqz compos: sed quãdã assignificat compositionem i. pars efficitur cuiusdam compositionis vt ens est: quam sine complexis. i. simplicibus minime licet itelligere. Alexander autem voluit non solum Aristotelem indicare: vt esse aut non esse nequaq̃z rei indicium sit quatenus est aut non est veritatem: aut falsitatem minime continet. Sed etiam demonstrare vt nomen quandoqz aliquam efficiat compositionem: qm̃ ens vtpote nomen significat ꝓmaria ratione entis ꝑticipationem aut priuationem. Sed secundo quodã modo quãdam predicati cum subiecto compositionem: quibus additum absolutã reddit orationem: ac veritatem comprehendit ac falsitatem: vt Laurentius ens est: aut etiam Laurentius ens non est: quoniã libro de anima dictum est: z qui non esse album dicit. Non esse albuz subiecto componit. ¶ De oratione.

IX **Oratio est** vox significãs: cuius ꝑs significat seorsum: vt dictio. Sed non vt affirmatio: aut negatio: id intelligo vt homo significat aliquid: sed nõ vt fit: aut non sit. Sed erit affirmatio: aut negatio: si quid addatur. Porro nec vlla nominis syllaba significat. Sed neqz in nomine quod est medicamentum: mentuz aliquid significat. Sed vox nunc tãtũmodo est. In duplici ꝓo nomine: aliquid inq̃z: sed nequaq̃z per se significat).

¶ Cum de nomie ac verbo superius docuisset: mox ad orationem se confert dicens. Oratio est vox significans cuius pars significat seorsum: vt dictio. Sed non vt affirmatio: aut negatio. Dictio enim est vox simplex. Quod autem ẽ simplex affirmatio aut negatio fit fieri qui põt: vt homo significat aliqd. Sed nõ vt fit aut nõ fit. Si quid vero addatur affirmatio aut negatio erit: vt homo est: aut hõ non est. Deinde cum dixisset orationis ꝓtem significare: oñdit

J dictionis ptem nullā penitus hīe significationem: vt in nomine qd est medicamētū: mentum neq; significat: ſz vox nunc tm̄modo est nullius priceps significationis: niſi forte ex accidenti qdem pōt ſignificare: per ſe nō poteſt.

X At vero oīs oīo ſignificat non vt opificium: ſz quēadmodū dcm̄ est ex compoſito. Porro pronūciabilis non oīs est: ſz q̄ ✠itatem continet: aut falſitatē. Non oīs āt ptinet vt ōprecādi oīo est. Sed neq; ✠a: neq; falſa est. Alie ergo omittātur. Oratoris eni aut poete cōmodior ꝓſideratio est. Pronūciabilis ✠o pūtis ꝓtēplationis est. ¶ Syllogiſmus ita contexit. Oīo est opificiuz. oē opificiū nālis virtutis est ex nā. Oīo ergo est ex nā. Sz ſoluit. Opificia nālia ſimplicis vocis ſunt pulmo: z aſpa arteria: locutionis ✠o lingua: dētes palatus. Oīo āt ē effect? illoꝝ ex tali motiōe opificioꝝ ꝓſtructa: modo nihil vetat: vt effectus nālis vtutis poſitu ſi non est nā quēadmodu; qui ſaltāt in qnqueritio hoc aut illo modo mouent ex cōpoſito: q̄tuis mouēdi vtus ex nā exiſtat. Amōnius non recte dicit cām reddens quāobrē id in hoie tm̄modo non in alijs aialibus accidat: qr aia hoīs p ſe moueat. Moueri eni niſi corpus minime pōt. Aia ✠o neq; q̄ corpus est: ſed corpis actus niſi velit moueri animā impropriē: vt Stratō Lāpſacenus ait: qm̄ intelligēdo ſemp moueat. Oīo ergo hoī data tm̄modo est: qr p̄ditus est intellectu z cogitatiōe: q̄ poteſt arbitrariā facere oīonem. Quocirca oīo opificium est facultatis indite ex nā. i. intellectus: z cogitationis. Sed que ſignificet ex cōpoſito ſiue ſit ✠itatis: ac falſitatis expers ſiue ✠itatē ꝓtineat aut falſitatē. Pronūciabilis. n. non oīs oīo est. Sz que ✠itatem ꝓtineat: aut falſitatē. Nō oīs āt oīo vt ipſe dixit ✠itatē ꝓtinet: aut falſitatē: vt deprecādi oīo. Que qr neq; ✠a: neq; falſa est ad dialecticuz minime attinet: ſz ad oratorē: aut poetā quoꝝ est noua noia: ac ſpecioſa reꝝ poſſe efficere non cōia: z vſitata: eaq; decēter cōponere: pſpicu tatis grā: ac leporis. Dialecticus aūt cuius oē ſtudiū est poſſe ſyllogiſmi: ac demonſtratiōis colligere ✠itatē: de oīone agit dūtaxat. ex q̄ ſyll's ꝓponit: que ab Ar. pnūciabilis appellat veritatis ac falſitatis nēcio priceps. Stoici ✠o talē oīonem Axioma vocauerunt: qd nos poſſum? ploquiū appellare. Sed Stoici in hoc vt in pleriſq; alijs: a recto itinē diſceſſerūt. Ipſi nūc pipatetico ꝝ veſtigia premimus. Idcirco ad Ariſtotelem redeamus.

XI Porro vna p' oīo pnunciabilis ē affirmatio deinde negatio. Alie ✠o copula vna ſunt).

¶ Pronūciatio ppriē est vna ſi p̄dicatiua ſit: q̄ duabus paucißimis dictionib? ꝓſtat: vt Laurētius diſſerit. Hec enim ē vna: qr ſniam vnā oſtendit: z vnā obtinet: vt ita dicā: ſoliditatē. Sed ipropriē vna est: q̄ copula ē vna: vt ꝓdōnalis. Si dies est: ſol est ſup terrā: atq; ēt ꝓiunctio: vt Laurētius ambulat: z Romulus mouet. z item diſiunctio: vt nox ē: aut dies est. Copula enim que vice glutinis in tota cōpage orationis putāda est: facit vt omnis talis oratio habere videatur vnitatem.

¶ Sed queri ſolet ab expoſitoribus q̄lis nā diuiſio ſit pronunciationis in affirmationē: z negationem. Alexāder voluit vt eſſet diuiſio equoci in diuerſa ſignificata. Porphyrius generis in ſpēs. Diuiſio enim toti? in ptes eē minime pōt: qr nec in ptes ſimiles: cum affirmatio a negatione ad modum differat: nec in diſſimiles: qm̄ vtraq; pars totius noie appellat. Amōnius ſeqtur Porphyrium repugnās Alexādro ad hunc modū. Si enim ait pnunciationis diuiſio in affirmationē ac negationē eſſet diuiſio equoci i diuerſa ſignificata: non poſſet in diffōne affirmatiōis: aut negationis pronūciatio collocari. Sed ſcire debuit Amōnius diuidi pnūciationē in affirmationē: ac negationē veluti nūs in binariū z ternariū: reſoluiq; negationē i affirmationē prior ē: quo modo ternari? in binariū: qd Ariſtoteles ipſe pſpicue idicauit dicēs. Porro vna p' oīo pnūciabilis est affirmatio deinde negatio. Affirmatio prior ē. Deinde negatio poſterior. Sed de talib? nominibus: quo pacto diffinitionem habeāt: z vt impropriē dicātur equiuoce: libro pme philoſophie quarto abunde iā explanatum est: nunc ad reliqua trāſeamus.

Dubiuz Solo

amōni?

amōni?

Sed neceſſe est oēm oīonem pnunciabilē ex verbo eſſe: aut caſu verbi. Eteni hominis rōni niſi est: aut fuit: aut erit adijciat: nondū oīo pnunciabilis ē. Sed quāobrem vnū qddā est z non multa aial greſſibile bipes. Non enim qr prime dicātur vnum erit. Sed id docere alio loco opz. Cetez vna oīo pnunciabilis est: ſi aut idicet vnū: aut ſi vna copula ſit. Multa āt ſi multa nec vnum ſignificet: aut ſi incompoſita ſit). ¶ Sz neceſſe ē: dicit: oēm oīonem pronunciabilem. i. omnem pnūciationem eē ex ✠bo aut caſu ✠bi: idq; oſtēdit dicēs. Eteniz hoīs rōni: que ē animal greſſibile bipes niſi ē: aut fuit: aut erit adijciat: nondum oīo pnūciabilis. idest nondū pnunciatio est. Pronunciatio. n. ꝓſiſtit: quotiens ſubiecto p̄dicatum adijciat. Et ob eā rem merito Ariſtoteles dixit niſi est: aut fuit: aut erit adijciat. intelligas tā de affirmatione q̄z de negatione: que ſub pnunciatione ponuntur: quoniā predicatum in pnunciatione pars est q̄z maxime rata.

¶ Porro querit phs q̄obrem vnum quoddā ſit: z nō multa aial greſſibile bipes. Non enim est vnū: qr ptes proxie i. cōtinenter dicātur. Alioquin hec vnuz ſint: homo: bos: equus ſi iugiter pferātur. Deinde hec ait alio loco indicari oportere. remittēs lectorem ad libꝝ prime philoſophie ſeptimum: vbi diffinitionē docuit hīe vnitatem: qr ex genere: ac differentia: q̄ſi totum ex mā: ac for' conſiſtat.

¶ Postremo dicit oīonem eſſe vnā: quotiens aut ſignificet vnum: vt Laurentius diſſerit: aut ſit copula vna: vt ſi dies est: ſol est ſuper terrā. Econtrario multiplicem eē oationem: que multa nec vnum ſignificet: quoniā vniuerſale multa ſignificat. Sed ad hoc vnā quādā nām deſignat aut ſi incompoſita ſit. i. aut ſi in tot a pronunciatiōis ſtrue nulla copula q̄ſi clauo vinciatur. Poſſumus item multa nec vnum ita exponere: vt Porphyrius dixit: qr ſi dicas animal greſſibile bipes est: oīo vna ē quāuis multa ſignificet: quoniā ex illis multis vnum efficiatur. At ſi dicas Socrates: Plato: Alcibiades ambulat: aut Socrates ambulat: diſſerit: calet: hec quidem multa est: quoniā res que ſignificātur adeo multa ſunt: vt vnā quādā abſoluere nām minime poſſint.

Nomen igitur: aut verbum dictio tm̄modo ſit: qm̄ dicere minime licet: ita indicātem voce aliquid pnunciare: ſiue quiſpiā interroget: ſiue non interroget: ſed ipſemet pferat. Porro ſimplex pronūciatio ē vox ſignificās: vt aliqd ſit: aut non ſit: quemadmodū tempora diuiduntur). ¶ Nomē ac verbū Ar. q̄ſi nouo noie appellauit dictionē: dicens nomen ac verbum dictio tm̄modo ſit: que qm̄ ſimplex est: fieri minime pōt: vt ita dicēs voce aliqd pnunciet: ſiue ſponte ſua qs: ſiue ēt interrogāte alio pferat. Deinde diffiniens pnunciationē dicit. Pronunciatio est vox ſignificās vt aliqd ſit: aut vt aliqd non ſit. i. vox ſignificās ex cōpoſito: veritati: falſitatiq; nēcio obnoxia. Quod āt adiecit: quemadmodū tpa diuiduntur: eo tendit: vt indicet pnunciationē: nō ſolum ſignificare eſſe aliquid aut nō eſſe: ſed ēt fuiſſe: ac fore. Ita enim tpa diuiduntur vt liceat pronūciare quippiā fuiſſe: eſſe: ac fore.

Affirmatio pterea est pnūciatio alicuius de quopiā: negatio vero alicuius a quopiā. Porro cum liceat qd est pnūciare vt non ſit: z qd non est: vt ſit: z qd est vt ſit: z quod nō est vt nō ſit ac ſimiliter. Circa tpa a p̄ſenti aliena fieri poterit: vt qcqd aliqs affirmet neges: z qcqd aliqs neget affirmes. Quocirca pſpicuum est: vt oi affirmationi ſit negatio oppoſita: z omni negōi affirmatio. Sitq; ꝓdictio affirmatio: ac negō oppoſite.

A Intelligo ãt opponi pnũciationẽ eiusdẽ:ac de eodem:nec equoce ⁊ alia q̃cũq̃ definiuim?. ꝯ sophi" cauillationes.

¶ Diffinit Ar. affirmationẽ:ac negationẽ dicẽs. Affirmatio est pnũciatio alicui? de quopiã:vt vtus bonũ est. Negatio ẋo alicui?a quopiã:vt voluptas bonũ nõ est. Porro subiecit diuisionẽ:vt cũ liceat negare qõ qspiã affirmauerit:⁊ itẽ affirmare qõ qspiã negauerit:⁊ rursus negare qõ qspiã negauerit:⁊ affirmare qõ qspiã affirmauerit. Cõstat vt oi affirmatiõi sit negatio oppositã:⁊ oi negatiõi affirmatio:ita fit vt ꝯdictio sit affirmatio:ac negatio oppositẽ.s.vt de eodẽ sitit. ẋbi gra. Uoluptas bonũ ẽ. Uoluptas bonũ non ẽ:ac reiecta equocatiõe. Sꝫ ꝯ equocis oꝛonib? ac litigijs:seu cauillatiõib?:q̃s docuim? lib. Elẽchoꝝ. Cõtra sophistas abũde dcm iã ẽ. De oppõe pnũciationũ sequẽti libro tractabit accurati?. Cui arist. tale initiũ fecit.

¶ Laurentiani florentini in librum Aristotelis ꝯ Elocutione. Liber Secundus.

I B Cum res ipse aut sint vl'es:aut pticulares. Intelligo ãt vl'e qõ ꝯ multis solet pdicari.pticulare: qõ mime solet: vt hõ vl'e ẽ). Laurẽti? pticulare. Necesse ẽ pnũciare vt qppiã isit:aut nõ isit. Interdũ cuipiã vl'i iterdũ pticulari. Si igr vl'r pnũciet ꝯ vl'i:vt isit:aut nõ isit tales pnũciationes ꝯrie erũt. Intelligo aũt vl'r pdicari de vl'i:vt ois hõ alb? est. Nullus hõ albus ẽ. Sꝫ vbi ꝯ vl'i pnũciet aliqd non vl'r tales neq̃q̃ ꝯrie sunt. Sꝫ fit iterdũ vt ea que indicant ꝯria existãt. Intelligo aũt non vl'r pronunciari de vl'i:vt hõ albus est:homo albus non est. Cum enim fit hõ vniuersale pnũciatione minime vl'r vtiet. Illa eni nota ois neq̃q̃ vniuersale. Sed vt sit vl'r indicat).

¶ Supiore volumine Ar. quẽ admodũ stati iter initia pmi fit posuit nois ac ẋbi diffonẽ. Deinde ẽt oꝛonis:ac pnũciationis:⁊ itẽ affirmationis:ac negõnis:docuitq̃ velut i trãscursu affirmationi aduersari negationẽ:ac negationi affir
C mationẽ. Hoc libro qõ sequẽs erat disserit ꝯ oppõe affirmationis:ac negationis diligenti? dicens. Cũ res ipse:aut sint vl'es:aut pticulares. Sꝫ qꝫ dicta pbi sunt aliq̃to obscurioꝛa:pnotari quedã opꝫ:vt legẽtib? reddant notioꝛa. Sciendũ ẽ igit vt in pnũciatione fit subti ad pdicatũ habitudo triplex:qm̃ pdicatũ:aut nẽcio iest subto:vt sol mouet:aut nũq̃:vt sol qescit:aut iterdũ inest interdũ nõ inest vt Plato disserit:⁊ ob eam rem triplex est mã pnũciationum nẽcia:possibilis:ac ꝯingẽs. In qua ꝯ q̃libet fieri cõuenit affirmationẽ:ac negationẽ:quotiens addas pdicato pticulam negatiuã:qõ vt primo libro diximus est in pnunciatione pcipuum:vt Plato non disserit. Q; si dicas si Plato disserit.non est negatio:qm̃ pdicatũ a subiecto minime abdicat. Sciendũ pterea est vt subm q̃ñq̃ sit vl'e vt homo:q̃ñq̃ singulare:ac tũc efficit pnũciationem singularem:vt Plato disserit. Hãc Theophrastus definitã appellauit. Ubi ãt sit vl'e vel nulla addit nota:fitq̃ pnũciatio i
Theo// phrast?. D definita:vt hõ ambulat:vl'i aliq̃ addit nota. Que qm̃ quadruplex est:vt ois:nullus:qdã:non ois:quadrifariã ꝯuenit facẽ pnũciationẽ.s. Affirmationẽ vl'em:vt ois hõ iust? ẽ. Negationem vl'em:vt nullus hõ iustus ẽ. Affirmationem pticularem:vt qdã hõ iustus ẽ:ac negationẽ pticularem:vt non ois hõ iustus ẽ. Atq̃ hec de subto dicens. Diuisiones existũt. De pdicato triplex q̃z diuisio ouk:qm̃ pdicatũ nẽcio ẋbum psens:aut pteritũ:aut futuꝝ:vt in singularibus Plato disserit:Plato disseruit: Plato disseret. Quocirca.12.erũt spẽs oppositionũ. Sꝫ cũ quelibet trifariã variet ꝓpter tres mãs:de qbus pauloante docuimus: erũt spẽs oppositionum sex ac trigintain qb? subm est definitũ. Ita fit vt oẽs spẽs oppositionum duo ⁊ septuaginta existãt. Cetꝝ oppõnes intelligi ꝯuenit ad hũc moduꝫ. In singularib? semp ꝯdictio fit veraq̃ semp alterutra:nisi cũ singularia futuꝝ tps respiciũt in mã ꝯtingenti:vt Ar. ipse paulopost indicabit. At negatio vniuersalis:⁊ affirmatio vniuersalis:q̃s ipse nominauit ꝯrias:ita affecte sũt: vt simul vere esse non possint. Sed iterduꝫ esse simul false pñt in mã ꝯtingenti:vt ois homo ambulat:nullus hõ ambulat. Sub his aũt ponunt negatio pticularis ⁊ affirmatio pticularis. Que idcirco subcõtrarie noiant ecõtrario se hãtes:qm̃ simul mentiri neq̃q̃ pñt. Sed simul vere eẽ pñt in mã ꝯtingenti:vt qdã hõ disserit:qdã hõ non disserit:aut non ois hõ disserit. In mã aũt nẽcia:aut impossibili vez a falso nẽcio diuidunt. Cum igit affirmatio vl'is:ac negatio vniuersalis non nẽcio vez a falso diuidant:restat alias esse pnunciationes vez a falso necessario diuidẽtes: que se ab angulis mutuo respicientes efficiunt ꝯdictionẽ cuius semper pars altera vera falsa est:q̃ dicitur perfecta pugna:⁊ integra: vt omnis homo iustus est: non omnis homo iustus est. Et rursus:nullus hõ iustus est. Quidã hõ iustus est. Sꝫ tales oppositiões licebit clarius in quadrata formula spectare. Cuius a nobis fcã descriptio est.

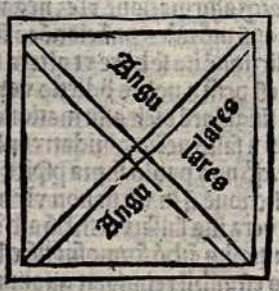

E Ostq̃ igr diuisit pbꝫ genera pnunciationum in vl'es ac pticulares:adiecit diuisionem vniuersalis pnunciationis in vl'em vniuersaliter:⁊ idefinitã:quã ita appellat:quoniã subiecto vniuersali nulla nota q̃ si definitio addatur. Sed quonã mõ tales minime ꝯrie sint. Significata autem illaꝝ nõnunq̃ sint ꝯria nondum inter Aristotelis expositores ꝯstitit. Porphyrius dicit non semp verã esse negationem de ꝯrio affirmato:sed interdũ de ꝯrio:iterdum de priuatione:q̃ñq̃ de neutro hoꝝ.sed tollere tm̃mõ quod ẽ dcm̃ per affirmationem. Etenim pari ipar ⁊ albo nigrum ꝯrium est. Idcirco nõ par:ac non albũ de ipsis ẋa existũt. Non videre aũt significat priuationem vel ipsius actus:vt in dormiente:vel ẽt potentie videndi:vt in cecis. Sed animali aut alteri subẽ:aut figure nihil inueniri põt ꝯrium:in qbus negatio significare ꝯrium minime põt. Philopon? voluit: vt qꝫ pol'e fit negationẽ interdũ verã esse de affirmatione ꝯrij:idcirco videri posset:vt tales pnũciationes vtpote significãtes ꝯria conueniat ꝯrias noiari:qm̃ in cõtrarijs mediatis ꝯria nequaq̃ significat pdicatum:vt hõ albus est:hõ albus non est. Predicatum enim vtpote.album non est.nõ infert nigrũ. Non enim necesse est vt non album nigrum sit:ſz esse rubrum ꝯtingit. In ꝯrij autem imediatis significat ꝯria:vt homo sanus est:hõ sanus non ẽ:qm̃ non esse sanum esse egrum significat. D

Ubi pdicatũ fuerit vl'e pdiceturq̃ vl'r minime ẋa pnũ II
ciatio est. Nulla eni affirmatio ẋa erit:in q̃ vniuersale pdicat vniuersalit:vt ois hõ oẽ aial est). ¶ Nulla affirmatio ẋa ẽ:dic̃:in q̃ pdicat vniuersale vl'r:vt ois hõ oẽ aial est. Et idcirco penu? inutilis est ad efficiendũ syllogismũ:qõ libro p̃ poꝝ Analeticoꝝ.i.resolutoꝛio dcm̃ iã est.

¶ Sed ambigitur:qꝫ hec est ẋa:omnis hõ ois scie capax est:in qua pdicat vl'e vl'r. ¶ Sed falleris. Non enim pdicat vniuersale vniuersaliter.pdicat.n.hoc qõ est capax. Dubiuꝫ Solꝫ
Sic igit esset falsa:ois homo omne capax scientie est.

Affirmatio ꝯdicit negationi: quotiens altera fit III
vniuersalis altera pticularis: vt ois hõ alb? est:nõ ois hõ albus est. Nullus hõ albus est:qdã hõ alb? est. Cõtraria ẋo est affirmatio vl'is negõni vl'i:vt ois hõ iust? est:nullus hõ iustus est. Quocirca fieri mini/

J me pōt: vt be simul vere sint: sz opposite his fieri pōt: vt ō eodem vere sint. non oīs hō alb⁹ est. qdam hō albus est).
¶ Affirmatio vlis ꝑdicit negōni pticulari: vt oīs hō alb⁹ est. non oīs hō alb⁹ est. Ac negatio vlis affirmationi pticulari. vt nullus hō alb⁹ est. Que q̄ pacto sibi inuicē affecte sint paulopost indicabit. Contraria ꝛo est affirmatio vlis negationi vli: vt oīs hō iust⁹ est: nullus hō iustus est: atqz ita se hnt: vt ipsemet dixit: vt sit eē vere nō possint. Sz opposite his: q̄s nos dixim⁹ sb contrarias appellari simt eē vere possunt: vt, non oīs hō albus est: quidam hō alb⁹ est. Sz hec satis patere pnt si que ꝓnotauimus inter initia huius libri in animum reuocentur.

IIII Omnis igit ꝑdictio si vle ꝑdicatū vlr ita se hz: vt altera nēcio sit ꝛa altera falsa. Item q̄cūqz singularis est: vt plato albus est: plato albus non est. At que cūqz est in vniuersali non vniuersalit non sp hec ꝛa illa falsa habet: vt hō albus est. hō albus non est. Itez homo formosus est: homo formosus non est. Si enim ifōrmis ē: formosus non est. Rursus si fit minime est).

K ¶ Cū dixisset negationē vlem aduersari affirmatōi pticulari: atqz affirmationē vlez negationi pticulari ꝗ loco oñdit quonā mō tales pnūciatiōes sint inuicē affecte dicēs: oēm ꝑdictionē ita se hēre vt altera sit nēcia ꝛa. altera falsa: qz vt est dcm̄ a nobis ꝑdictio vez a falso nēcio diuidit. Porro singulare dicit affirmationē ac negationez ita se hze: vt vez a falso nēcio diuidat: vt plato alb⁹ est: plato albus nō est. qd nos paulo supra pspicue docuimus. Adiecit pterea ꝑdictionē q̄ in vli fit non vlr neq̄qz ita se hze: vt semp hec sit vera illa falsa: vt est. hō alb⁹ est: hō alb⁹ non ē. Item hō formosus ē: hō formosus nō est. Cū. n. hec sit ꝛa: hō formosus est: nihil repugnat quominus illa sit ꝛa sit: hō formosus nō est. Cū. n. ille simul vere eē possint: hō formosus ē: hō informis est: seqtur vt be q̄z vere simul esse possint. hō formosus est: hō formosus non est: qm̄ vt ipse ait: siqs ifōrmis est formosus non est. Aliter be simul ꝛe sūt hō formosus est: hō formosus sit. Ergo ēt ille sit ꝛe sūt: hō formosus est: hō formosus non ē. Qd̄ eni fit minime est: vt ipsemet Ar. dixit. Cetez q̄ vez sit nondū esse qd̄ signif. 5. libro de physica auditione est pditum. ¶ Sed q̄ro q̄ pacto
5. physi. t. 7. c. 13 5. phy. c. 8. p̄ poz cap. 13. pbs hz oppōnē noiet ꝑdictionē. Cū ꝑdictio (qd̄ est prime dcm̄) vez a falso nēcio diuidat. An ita dōm: vt ꝑdictionez cōius pro oppositione accipiat. Solemus eni interduz p generibus vti nominibus specierum.

V Sed statim vī absurdū esse: qm̄ appet: hō albus nō est. Simul ēt significare. nullus hō alb⁹ est. Sz haud quaq̄z idem significant: neqz nēcio simul sunt).
¶ Paul⁹ ante dixit fieri posse vt sit vere sint: hō alb⁹ est: hō alb⁹ nō est: hō formosus est: hō formosus nō est. Sz si hoc ita fit: vī statim esse absurdū: vt simul vere sint affirmatio pticularis ac negatio vlis: vt hō alb⁹ est: nullus hō albus est: qz hō alb⁹ nō est vī simul ēt significare nullus hō alb⁹
M est. Sed soluit pbs dubitationē dicens: vt haud quaq̄z idē significent: z vt non necessario simul vere sint: qm̄ altera ē negatio vniuersalis: nullus homo albus est: altera negatio pticularis siue indefinita: hō albus non est.

VI Porro pspicuum est: vt vna negō vni⁹ affirmationis existat. Idē eni opz negare negōnē: qd̄ affirmauit affirmatio: ac de eodē: aut q̄piā singulari: aut q̄piā vli: aut vlr: aut non vlr. Verbi gra. Plato alb⁹ est: plato alb⁹ nō est. At siqd aliud fuerit: aut de alio idē minime opposita est: sed ab illa altera. Cetera opponunt huic inq̄z. Oīs hō alb⁹ est. Illa nō oīs hō alb⁹ est: huic aūt. qdaz hō alb⁹ est: nullus hō alb⁹ est: huic aūt. hō alb⁹ est: hō albus nō est. Ut vna igr affirmatio vni ꝑdicit negōni: z q̄ be sint dcm̄ iā est: z vt alie ꝛie sint: z que be sint: z vt non oīs ꝑdictio ꝛa aut falsa fit: z q̄z ꝛem: z qm̄ ꝛa aut falsa sit).
¶ Perspicuū est: dicit: vt vna negō vnius affirmationis existat: cui⁹ rei docuit cām dicēs. Idē eni opz negare negōnē: qd̄ affirmatio affirmauit: ac de eodē. In singularibus: vt plato alb⁹ est: plato alb⁹ nō est. Itē in vlib⁹ siue vlr: vt oīs hō alb⁹ est. nō oīs hō alb⁹ est: nullus hō albus est: qdā hō alb⁹ est. Siue non vlr. vt hō alb⁹ ē: hō alb⁹ non ē. At siqd aliō fuerit qd̄ ꝑdicet aut ꝑdicet idē: sz de alio minime opposita est. sed altera ab illa: vt ipse dixit. Ac demū in calce ꝛonis ꝓcludit ex correlario cūcta que dcā sūt dicēs: dcm̄ iā esse: vt vna affirmatio vni ꝑdicat negōni: z q̄ be sint: z nūc vt alie ꝛie sint: z que be sint: z vt nō oīs ꝑdictio. i. oppositio ꝛa falsaue sit: z q̄z ꝛem z qm̄ nūc vera: aut falsa fit: qm̄ hec omnia ex dictis superius clare patent.

VII At vero vna affirmatio ac negatio est: q̄ vnū significat de vno: aut vlr: aut minime vniuersalit vt oīs hō alb⁹ est. non oīs homo alb⁹ ē. homo alb⁹ ē: hō alb⁹ non est. Nullus hō alb⁹ est: qdā hō alb⁹ est: si album vnū significet. Q; si duob⁹ vnū nomē inditū fit ex qb⁹ vnū minime est: neqz vna affirmatio: neqz vna negatio est. Uelut siqs deferat ꝗ nomē vestimētū equo: z hoi: vestimētū albū est: hec neqz vna affirmatio: neqz vna negatio ē. Ni-
O bil differt: si dicas: vt hō z equus albus fit. Sz si id dicas nihil differt hō alb⁹ est z equus albus ē. Si igr hc multa significāt: ac multe sunt pspicuum ē: vt pma quoqz multa: aut neq̄qz vnuz significet. Non. n. quippiā est homo equ⁹ ita fit: vt i his mīme nēciuz sit verā eē: aut falz ꝑdictionē).
¶ Affirmatio ac negatio ē vna quotiēs vnū significet siue vlr siue non vlr: vt oīs hō albus ē: non oīs homo alb⁹ ē: hō albus est: hō albus non est. Si album vt ipse dic significet vnum. i. si album sit nomen simplex. Q; si multiplex sit: ita vt duob⁹ vnū nomen inditū fit: ex qb⁹ vnum minime ē: neqz vna affirmatio: neqz vna negatio erit. Uelut siqs deferat ꝗ nomen vestimētum equo z hoi: dicatqz vestimētū albū est. Hec neqz vna affirmatio: neqz vna negō est: redditqz cām huius dicens. Nihil enim differt si dicas vt
P hō z equus albus fit. Si ꝛo id dicas nihil differt vt hō albus fit: z equus albus fit: atqz ita efficit. vt qz be multa significēt: ac multe sunt pspicuum eē vt p⁹ quoqz multa: aut nequaq̄z vnū significet: qm̄ he pnūciationes tātūdez pnt. Q; aūt hō albus est z equus albus est minime vnū significēt: oñdit ea rōne q̄ hō equus quippiā nō est: quēadmodum illa q̄ de se inuicem pticulariter ꝑdicant: vt aial rōnale quippiam ē: qz quoddā aial rōnale ē: z q̄dam rōnale animal: cum aial de oi hoie: item rōnale de oi hoie fit ꝑdicet. Subiecit pterea aliā rōnem: vt neqz affirmatio fit vna: neqz negatio vna: qz non nēcio hec qdem ꝑdictio ꝛa fit: illa falsa. Sed quo pacto subm ac predicatum multa significās possit vnā efficere pnūciationem: aut non possit pcedente sermone latius diffinietur.

VIII In his igr que sūt aut fuerūt affirmatio: aut negō necessario ꝛa aut falsa hz: atqz in vlibus vlr sp hec vera illa falsa existit. Itē in singularibus quemadmodum dcm̄ iā est. At in vlib⁹ non vniuersaliter non necessario altera ꝛa altera falsa ē. Ac de hoc dictum iam ē. Sed
Q in singularibus respiciētibus futuruz non similiter se hz).
¶ Diximus paulo supius: vt affirmatio: ac negatio necessario sit veritati: aut falsitati obnoxia. Si in vniuersalibus vniuersaliter fit. Item in singularib⁹ quemadmodū dcm̄ ē i. in singularib⁹ pnis aut pteritū respicientibus Plato disserit: plato disseruit. At in vniuersalib⁹ non vlr non nēcio altera vera: altera falsa est: vt hō albus est. hō albus non est. Subcōtrarie eni vt ē dcm̄ non nēcio vez a falso diuidunt: nisi in mā necessaria: aut ipoli. Sed in mā ꝓtingenti fieri pōt vt simul vera existāt. Sed in singularib⁹ respiciētib⁹ futuruz vt ipse dixit: z in mā ꝓtingenti non sit se hz. i. non necessario altera vera altera falsa ē: vt plato disseret: plato non disseret. Quod vt sit verum ab Aristotele multis rationibus ostendetur. Ideo dicit.

Si enim

A IX Si enim ois affirmatio:aut negatio ṽa:aut falsa est: z vnūqdq̃ nēcio existit:aut nō existit. Quo circa siqs dixerit fore aliqd:alius minime dixerit idipsum pspicuū est:vt alter eoꝝ vez nēcio dicat. Si ois affirmatio aut negatio ṽa:aut falsa est. Ambo eni in talib⁹ sit nequaq̃ erūt. ¶ Subijcit hac pte phs quandā veluti assumptionē. vz vt veritati pnūciationis sequat nēcio vt res ipsa sit. Falsitati vo vt res ipsa nō sit. Propterea dixit. Si enim ois affirmatio:aut negatio ṽa aut falsa est. z vnum qdq̃ nēcio existit:aut nō existit. i. sequtur necessario vt res ipsa existat: aut nō existat. Reliqua in aperto sunt:ac late patent.

X Si enim vez est dicere vt sit albū:aut nō sit albū:necessario albū ē:aut nō est. Et si albū est:aut albū nō est:vtruz quoq̃ est affirmare:aut negare. Q; si nō B existit mētis:z si mētis nō existit. Quocirca affirmatio:aut negatio nēcio ṽa aut falsa est. Nihil igit est:aut fit fortuito:nec qcq̃ alterutrū erit:aut nō erit:sed cuncta nec nō vt sors tulit. Aut eni q affirmat verus erit:aut q denegat. sit'r enim erit:aut nō erit. Qō eni alterutrū est nihilomagis ḥ: aut illo mō se bz:aut hēbit.) ¶ Ostdit p̄dicte assumptiōis vitatē p exēplū affirmationis ac negōnis q̃ tps pñs respiciāt dicēs:vt si vez sit dicere vt. s. vestimētū sit albū:aut nō sit albū:nēcio albū ē:aut nō est. Et si albū ē:aut albū nō ē: verum quoq̃ est affirmare:aut negare. i. vera quoq̃ affirmatio:aut negatio est:que. s. dicit vt albū sit vestimentum aut vt albū non sit:ac reciprocāt. Deinde cū dicitur. Quo circa affirmatio aut negatio nēcio ṽa:aut falsa est itelligit C definite. Ex q̃ tādē iferit:vt si ita sit in futuꝝ tollit ꝓtingēs: qm̄ si affirmatio futuri:aut negō definite sit ṽa:nihil erit: aut accidet fortuito. Sz cūcta nēcio erunt:qz aut affirmatio ṽa est:aut negatio:qua qs aut affirmat fore aliqd:aut E denegat. At qō fortuito euenit nihilo magis ḥ:aut illo mō se bz:aut hēbit. Sz sciēdū z' esse aliqd ꝓtingēs. Aut enim magna ex pte:vt manus qnq̃ digita:z vir canus in senectute:aut minori ex pte vt q fodit scrobē iueniet thesaurū:aut equal'r vt ambulare z nō ambulare:lauari z non lauari:z alia hmōi que ad electionē:atq̃ arbitriuz hois reducunt. Atq̃ hoc solum Aristoteles alterutrum appellauit.

Preterea siqd albū nec est vez fuit dicere prius vt XI albū esset futuꝝ. Quocirca semp fuit verū dicere aut vt sit futuꝝ. Neq̃ fieri pōt vt id nō fit:aut nō sit futuꝝ. Ad qō nequaq̃ pot'e est nō fore:ipossibile est nō F fore. Quod aūt ipot'e est nō fore:necesse est fore. Quecūq̃ ergo futura sunt nēcio erūt. Nihil igit alterutꝝ:aut fortuito eueniret:qm̄ si fortuito sit futurum nō necessario erit.) ¶ Demōstrat idē Aristoteles. Ut si veritas pnūciatiōis in futurū sit definita tollat ꝓtingens:idq̃ demonstrat accuratius:quasi aliūde petito initio efficiens rōnē in hūc modū. Siqd album nō est: vt si puer recēs natus albus nunc est vez fuit dicere p̄die:vt esset puer albus futurus. Quo circa semper fuit verum dicere prius vt esset albus futurus. Que enim illa sortitio foret si vno tpe esset albus futurus G alio nō esset futurus. Non ergo fieri potuit:vt non esset albus futurus. At qō nequaq̃ possibile est non fore album: impot'e est nō fore album. Quod aūt impot'e est nō fore album necesse est fore Albuz. Atq̃ ita efficit:vt puer q erat albus futurus nēcio eēt albus futurus. Nihil igit (vt ait) alterutruz aut fortuito eueniet:qz fortuna:ac casus illis tribuitur:que aliter esse possunt q̃z sint. Sed vt rōnis vis magis pateat non erit ab re formulam talem subscribere.)

Necesse est vt esset albus futurus — Impossibile esse vt nō eēt alb⁹ futurus — Nō est possibile vt nō esset albus futurus — Si verum fuit dicere vt puer esset albus futurus.

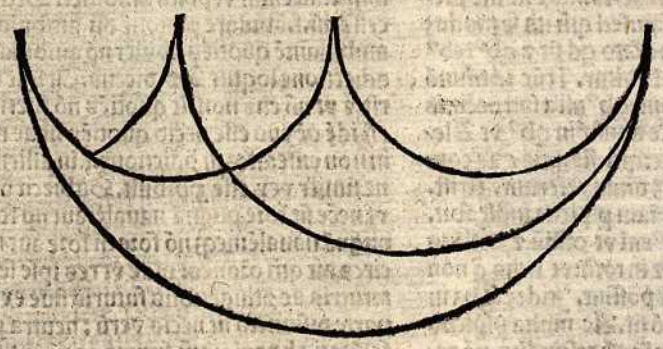

XII Sed neqz vt neutruz fit vez dicere ꝓuenit. Uerbi grā:vt neqz fit futuꝝ:neqz nō fit futurū. Principio eni cū sit affirmatio falsa:negatio minime ṽa est: D z cū hec falsa fit affirmationē minime veram esse ꝓtingit.) ¶ Affirmationē:ac negationē diuidere vez a falso supius dictū iā est:qz affirmatio ac negatio simul vere esse nō pñt. Dixit eni ambo eni nō sit'. s. vere erūt. Ne qs igit dicat affirmationē ac negationē simul esse falsas idcirco phs nūc ait nō posse quēpiā dicere vt neutrū. i. vt neqz affirmatio neqz negatio vera sit. Uerbi grā:vt neqz fit aliqd futuꝝ:neqz vt nō fit futuꝝ. Prin⁰ eni seqt vt ploquiū minime fit vez qō est:vt p̄dictio simul ṽa:aut simul falsa esse nō possit:qm̄ vt ipse dixit:cuz sit affirmatio falsa negatio minime vera est. Itez cū hec sit falsa affirmationē minime verā esse ꝓtingit i. aliqd fit neqz futurū:neqz non futurum:sequitur vt affirmatio z negatio simul false existant.

XIII Ad hec si vez est dicere vt albū nigrūqz fit:existāt necesse est. Sed si fit cras futuꝝ:vt cras sit futurum opz. Q; si cras neqz fit:neqz non fit futurum alterutrū veluti pugna naualis minime erit:oportebit enim pugnaz naualem:neqz fore cras:neqz non fore.

¶ Deinde etiā seqt idē:neqz fore:neqz non fore vt pugnā naualem:neqz fore:neqz nō fore. Cū eni affirmatio z negatio D falsa sit:vt pugna naualis cras erit:pugna naualis cras nō erit:neqz fore pugnā naualez cras:neqz nō fore necesse est. Leteꝝ vt ḥ ꝓcludat aristo. mentionē fecit eoꝝ q̃ supius dicta sunt in p̄dicta assumptōe:dicēs. Ad hec si vez est:vt album nigrūqz fit ambo existāt neēe est. Sz si fit cras futurum vt cras sit futuꝝ oportebit. Ueritas enim pnūciationum in presenti. atq̃ etiam in futuro cū re ipsa reciprocat. Sed hec ex his que sunt antea diffinita late pater.

Atqz ḥ absurda sequūt:z alia istiusmodi:si cuiuslibet XIIII affirmatiōis:ac negōnis. aut in vlibus vl'r:aut in singularib⁹ eē alterā verā alterā falsam neēe fit:ac nihil alterutrū erit in his q̃ fiūt. Sz cūcta nēcio erūt fiētq̃. Quo circa frustra ꝓsilia admittunt:ac negocia gerunt:vt si ḥ facies illud sit futuꝝ. Si ñ facies mime sit futuꝝ. Nihil eni repugnat vt millesimo anno ḥ affirmet qppiā fore:ille neget. Ita efficit:vt neēe sit fore:qcqd aliqs tūc affir.ᵗ verū fore. Atq̃ id neqq̃ differt siqs dixerit p̄dictionē aut mime dixe

J rit. Constat.n. vt res ipse sint ita future q̃z̃q̃z̃ ꝑ affirmet ille neget. Nõ.n. qꝛ affirmes: aut neges aliqd erit: aut nõ erit. Neqꝫ si millesimõ ãno poꝛi⁹ q̃z̃ q̃riẽs alio tpe dicas fore aut neges. Quapp si q̃uis tpe ita se hũit vt eẽt alteꝝ veꝝ neẽe erit illõ foꝛe: ⁊ qcqd sit futuꝝ ita se hẽbit: vt neẽe eẽt illud foꝛe. Siqs.n. recte dixit: vt eẽt futuruꝫ impoꝛe fit nõ foꝛe. Item qõ sit factuꝫ verum fuerat dicere vt esset futurum.)

¶ Absurda q̃ sequũt si cuiusl̃z ꝓdictiõis sit ꝑs altera definite ꝛ̃a altera falsa sũt: vt nihil alterutrũ fit: ⁊ vt nihil fortuito eueniat. Sꝫ cũcta futura neẽio sint futura. Hec aũt vt ipoꝛe fit oñdit Aristoteles rõe q̃dã firmissima dicẽs. Quo circa frustra ꝓsilia admittunt: ac negocia gerunt: vt si id feceris fit illud futurũ: si nõ feceris mime fit futuꝝ. Atqꝫ est momẽtũ rõnis oẽ in ꝑ positũ: vt si qõ est futuꝝ fit neẽio futurũ: nã ipa frustra aliqd fecit: vt ꝓsiliũ in nobis. Nã ꝓsulẽ de neẽijs temerariũ ducim⁹: vt solẽ eẽ occasurũ: aut mime occasurũ: aut hoiez eẽ moriturꝝ: aut mime moriturũ. Cuꝫ

k eni hec sint neẽia ad arbitriũ: ac ꝓsiliuꝫ nr̃m referri q̃ p̃nt: Itidẽ in ceteris dõm. Nihil eni repugnat vt ipe ait vt mille simo anno ꝑ affirmet qppiã foꝛe. ille neget foꝛe. Q̃uis si nullus sit q affirmet: aut neget nihilomin⁹ cũcta sint neẽio futura: qꝛ affir⁹ aut negõ nequaq̃z cã est: vt res ipsa fit aut res ipa nõ fit: ppea seq vt qcqd sit futuꝝ: ita se hẽat vt neẽe fit illõ foꝛe. Siqs eni recte dixit. i. ꝛ̃e vt eẽt futuꝝ ipoꝛe est nõ foꝛe. Itẽ qõ sit fcm̃ veꝝ erat dicẽ. vt eẽt futuꝝ. Quasi dicat idcirco neẽio fcm̃: qꝛ anteqꝫ fieret veꝝ erat definite vt eẽt futurũ. Sꝫ hec sat̃ pspicua sũt: vbi vis rõnis fuerit itellecta. Idcirco nos Aꝝ. ꝛ̃ba in pauca collegim⁹: vt eẽmus in rebus mime neẽijs breuiores. Illud aiaduertẽdũ fuisse

Stoici Stoicoꝝ opionẽ ꝓistẽ qdẽ fati neẽitatẽ: eẽ tñ in nobis ꝓsilij ⁊ arbitrij rõnẽ. Q̃uis eni vt dicũt cũcta sint fato ꝓnexa: arbitria tñ nr̃a: ac ꝓsilia sũt fato abnoxia: ꝓinde vt ꝓpetas

l eoꝝ: ⁊ q̃litas est. Sic̃ si Cylindrũ p spacia terre ꝓna demittas. Cãm qdẽ ei: ⁊ p̃n'''p̃cipitãtis dederis: mox tñ ille preceps voluit: nõ qꝛ tu subide id facias: sed qm̃ ita se modus eius: ⁊ foꝛe volubilitas hẽat. Sꝫ de fato qd sit ⁊ qb⁹ reb⁹ inferat neẽitatẽ suo loco ⁊ tpe demõstrabitur. Nũc id tñmõ admonuisse sufficiat vt multa gerant: qb⁹ nll'a fati neẽitas

Alexander. annexa est: vt que ꝓsilio ac volũtate agunt in qb⁹ vt Alexãder dixit: maiores infligunt pene: qm̃ flagitia que committunt ꝓsilio ad arbitriũ ac ꝑtẽtez oium referunt. Arist. aũt p exẽplũ de veste eam ipsam sniam pspicue indicabit.

XV Sed hec ipolia sunt. Idem⁹ eni vt ꝓsiliũ ⁊ actiões sint initia futuroꝝ: ⁊ in totũ: vt in ijs q̃ non semp sunt actu fit vt fieri ac nõ fieri possint. Itidez se hꝫ in qbus fieri põt vt alterutrũ fit ac nõ fit. Ac multa pspicua nobis sũt ita se hẽre vt hãc vestẽ poꝛe est rescindi: ⁊ nõ rescindet: sed ꝑus lacerabit. Itẽ non rescindi poꝛe est. Neqꝫ eni potuisset ꝑus lacerari nisi fuisset poꝛe eã non rescindi. Quocirca ⁊ in alijs futuris ita dõm: q̃cũqꝫ ꝑm talẽ ꝑtẽtẽ dicunt. Itaqꝫ pspicuũ ẽ vt nõ oia neẽio neqꝫ fint: neqꝫ fiãt: sed ꝑtim alterutra fiãt: nec magis affir⁹ q̃z negõ ꝛ̃a est: ꝑtiz

m magis ac maiori ex ꝑte alterũ accidit. Attñ ⁊ alterũ fieri: alterũ mime ꝓuenit.) ¶ Qõ nos dixim⁹ pauloañ ꝓ Stoicoꝝ opionẽ pleraqꝫ eẽ qb⁹ fatũ nullã iferat neẽitatẽ. Aristoteles ꝑ loco p exẽplũ de veste pspicue demõstrauit. Idem⁹ eni dicẽ vt ꝓsiliũ ⁊ actiões sepenũo sint initia futurorũ: ac multa pspicua sunt nobis ita se hẽre quẽadmodum hãc vestẽ poꝛe est rescidi: ⁊ nõ rescindet. Sꝫ ꝑus lacerabit ita vt rescindi vestẽ: ac nõ rescidi ad fati neẽitatẽ: sed ad arbitrij referat liberã ꝑtẽtẽ: qõ in alijs futuris ita dõm quecũqꝫ ꝑm talẽ ꝑtẽtẽ dicũt. i. quecũqꝫ ꝑtẽtẽ ꝑ̃t inerã vt sint ⁊ vt nõ sint q̃qꝫ nõ sp actu sũt. Que eni sp actu sũt ꝑm talẽ mime oꝛ ꝑtẽtẽ: vt celũ moueri. Qõ cũ sp actu moueatur: neẽio mouet: ac nullã talẽ obtiet ꝑtẽtẽ: vt moueri: ⁊ vt nõ moueri eq̃lr possit. ſz neẽio ac sp mouet. Sꝫ multa tñ existũt alterutra. i. que vtrouis mõ fiãt ꝓueniet: vt hãc vestez rescindi. Alia ꝛ̃o q̃ magis ac maiori ex ꝑte eueniãt: vt viꝝ reddi canũ in senectute: q̃z̃uis alterũ fieri: alteꝝ mime ꝓuenit. Nõ eni desunt q in senectute mime canitiem sentiant.

Ut igitur ens sit q̃riẽs fuerit: ⁊ vt si ens nõ sit q̃riẽs XVI nõ fuerit neẽe est: nõ tñ vt oẽ ens sit neẽe est: neqꝫ vt nõ ens nõ sit neẽe ẽ. Nõ.n. ẽ idẽ oẽ ens eẽ neẽio quotiẽs sit: at ac neẽio esse simpl'r. Pari mõ in nõ ente: ⁊ in ꝓtradictione eadem rõ est. Quodlibet eni esse aut nõ esse: atqꝫ etiã foꝛe: aut nõ foꝛe neẽe est: nõ tñ diuidẽdo alteꝝ dicere neẽe est. Uerbi gratia. Neẽe est foꝛe pugnã nauale cras aut nõ foꝛe: tñ foꝛe aut nõ foꝛe neẽe est. Quocirca qm̃ oꝛones pinde vt res ipse se hñt pspicuũ est. vt quecũqꝫ ita se hñt vt alterutrũ fit ꝓrarie quoqꝫ accidãt: ac il'r se hẽat ꝓtradictio neẽe est. Qõ accidit in his que nõ semp sũt: aut nõ semp nõ sunt. In ijs eni alterã ꝑtẽ ꝓdictionis verã esse: aut falsam: nõ tñ talez: aut talez. Sed alterutrã neẽe est: ac magis verã alterã: nõ tñ iã verã aut falsaz eẽ ꝓueniet. Nõ eni quẽadmodũ in his q̃ sunt ita se hẽt ẽt in his que nõ sũt que tñ p̃nt esse: aut nõ esse: sed quẽadmodũ dcm̃ iam est.)

¶ Cuꝫ dixisset supius si veꝝ fit dicere vt aliqd albũ magnũ qꝫ sit ãbo existãt neẽe est. Sꝫ si fit cras futuꝝ: vt cras sit futuꝝ opꝫ: hoc loco diuidit neẽium: vt ostẽdat quã neẽitate res habeãt in futuro sumpta rõne ab ipsa reꝝ naturã: cuꝫ qbus ꝓcordant ꝓnuntiatiões. Est autem neẽiuꝫ triplex. i. absolutũ, ac simplex: vt solẽ moueri: ac triangulã figuram tres angulos duob⁹ rectis pares habere. Cui negatio adueꝛsa simpl'r est ipossibilis: vt solẽ minime moueri: ac triãgulã figurã tres angulos duob⁹ rectis minime pares habere. Aliud preterea: vsquequo sit subꝫ est neẽiuꝫ: vt ignẽ esse calidũ: ⁊ Platonẽ esse aial. Dum eni est ignis calidus sit necesse est. Item dũ est Plato: aial sit neẽe est. Porro necessariũ quoqꝫ dicimus: solẽ occulere nubẽ: duꝫ nubes occulit solẽ: ac Platonẽ ambulare dũ ãbulat. Hoẽ aũt nõ est

P simpl'r neẽium vt plato ambulet. Sed cũ adiectione ẽ necessariũ. ſ. ãbulare platonẽ dũ ambulat: qm̃ ipossibile est ambulantẽ quotiẽs ãbulet nõ ambulare. De tali neẽio ex adiectione loqꝛtur Aꝝ. dicens. Ut igit̃ ens sit quotiẽs fuerit: ⁊ vt nõ ens non sit quotiẽs nõ fuerit neẽe est. Nõ enim est idẽ oẽ ens esse neẽio quotiẽs sit ac neẽio esse simpl'r: qõ in non ente: atqꝫ in ꝓdictione. i. in affirmatione: ac negatione simil'r veꝝ esse ꝓbibuit. Subiecit aũt exemplũ dicens: vt neẽe sit foꝛe pugnã nauale: aut nõ foꝛe: nõ tñ neẽe ẽ foꝛe pugnã nauale: neqꝫ nõ foꝛe tñ foꝛe aut nõ foꝛe neẽe ẽ. Quocirca ait qm̃ oꝛones: pide vt res ipse se hñt pspicuũ ẽ in alterutris ac ꝓtingẽtibus futuris siue ex pari siue maiori ex parte disiunctũ sit neẽio verũ: neutra ꝑs tñ sit veritati aut falsitati obnoxia: qm̃ futura ꝓtingentia neqꝫ ad nos: neqꝫ ad nãz vt Auerroꝛs dicit: integrã absolutãqꝫ ꝓtinent veritatẽ. Presentia tñ definite vera sũt ad nãz: q̃z̃uis iterdũ ad nos vitatẽ nõ hẽant p̃finitã. Propterea Aꝝ. dixit. Nõ eni quẽadmodũ in ijs q̃ sũt ita se hẽt in his que nõ sũt. i. in futuris ꝓtigẽtib⁹ in quib⁹ (vt dixi) disiũctũ qdẽ neẽio veꝝ ẽ. Sed neutra pars eius est veritatis: aut falsitatis ꝑceps.

Q Cum aliqd de quopiã significet: id vo est nomẽ: aut qõ XVI noie vacat. Unũ aũt sit opꝫ: ut de vno id qõ in affirmatione existit. Sꝫ nomẽ ⁊ qõ noie vacat antea diffinituꝫ iã est. Eteniz nõ hõ minime nomẽ appello: ſz nomẽ indefinitũ. Nomẽ enim indefinitũ vnũ quodãmodo significat: quẽadmodũ non differit minime verbũ: sed verbũ indefinitũ erit. Cetez oꝛis affirmatio ac negatio: aut ex noie ac verbo: aut ex indefinito nomine ac verbo ꝓstabit. At si ne vbo nulla affirmatio: aut negatio est. Eteni est aut erit: aut fuit: aut fit: ⁊ alia istiusmodi verba tradita a nobis sũt. Adsignificãt eniz tẽpus: ita efficitur. vt prima affirmatio: ac negatio fit: hõ est. hõ nõ est. Deide hõ nõ est: nõ hõ nõ ẽ. Rursus oꝛis homo est: oꝛis hõ non est. oꝛis homo hõ est: oꝛis nõ homo nõ est: atqꝫ in extremis tpibus ea ipsa ratio est.

A ¶ Diligens apud maiores inqsitio fuit de vnitate ꝓnuciationis: ⁊ ob eã rẽ Aristo. itez hoc loco ostendit ꝓnũciationez minus ꝓprie esse vnã: in qua verbũ de noie indefinito ꝑdicet. Dicẽs vnũ ẽ oportere: ac de vno: id qõ in affirmatione existit. Cũ affirmatio aliqd de quopiã. i. vnũ de vno signiet. Sed qõ noie vacat. i. nomen indefinitũ vnũ de vno significet. Sed qõ noie vacat. i. nomẽ indefinitũ vnũ quodãmõ significat. i. nõ significat vnũ ꝓprie: sed quodãmõ. i. improprie: ac solũ ꝑ ꝓuenientiã in negatiõe vm⁹. Quocirca ꝓnũciatio ex noie indefinito ipropriez ⁊ quodãmõ vna hr. Atqz hoc mõ accipiẽdo affirmationẽ ac negationẽ improprie vnã: ois affirmatio: ac negatio vt dixit ex noie: ac vbo: vel ex indefinito noie ac vbo ꝓstabit. atqz erit ordo talis ꝓnũciationũ. vt simplicior: ⁊ que maiorẽ habeat vnitatem ꝑcedat: alie deinceps sequant. Proinde ꝑ affirmatio ac negatio est. ſ. ita vt affirmatio ꝓueniat negõez: qõ nos supius docuimus: vt hõ est: hõ nõ est. Deinde nõ hõ est: nõ hõ nõ est. Reliqua patẽt. ¶ Sed illud põt vocari in qõnẽ: quo pacto fit vez fine vbo nullã esse affirmationẽ: aut negationẽ: qm vr ꝓsistere posse ꝓnũciationez aliqz fine vbo vt negationẽ: que fiat ex vbo indefinito. ¶ Amõnius soluit verbũ accipi cõius. ac formula crassior: vt fit vbũ tum definitũ: tum ẽt indefinitũ. ¶ Alexãder dixit vbũ indefinitum in ꝓnũciatiõe esse idẽ subto cũ negõne: ſz habitu ⁊ cogitatõe dissentire. Uerbi grã. Nõ disserit est vbũ idefinitũ nullã hãs ptẽ signãtioni obnoxiã: quotiẽs ꝑse seorsum vt vnũ ꝓsideret. Sz in negõne que est Plato nõ dixerit nõ ꝓprie dicemus nõ disserit verbũ esse indefinitũ: sed potius ꝑse definitũ: qõ de subiecto negetur. ¶ Digressio.

Dubiuz B

Solo

Alexander

Ane vitas ꝓnũciationũ ita est intelligenda vt disiunctio sit nẽcio vera: q̃ dicit aliqd fore: aut nõ fore. Sed ptes disiũctionis veritatẽ aut falsitatẽ minime cõprehẽdũt. Et eniz affirmatio ac negatio pinde vt res ipse se hãt. Sz res ipse absolutã nequaqz obtinẽt veritatẽ. Quo circa: affirmatio ac negõ definite vã esse minime pñt. Sed ẽ est illud. Si nauigabis nõ fortasse nauigabis: fortasse nõ nauigabis: ſz penitus nauigabis. Rursus si nõ nauigabis nõ fortasse nauigabis: fortasse nõ nauigabis. Sz penitus nõ nauigabis. At nẽcio nauigabis: aut nõ nauigabis. Ergo te esse nauigaturũ. aut ẽt te nõ esse nauigaturũ: neẽce est.

C

¶ D. deus aut definite cognoscit fore aliqd: aut indefinite: aut nullo pacto cognoscit. Sed plane mendaciũ est vt nullo pacto cognoscat aliqd fore: aut indefinite: qm nõ posset rebus humanis ꝓuidere. Porro nõ põt idefinitã rez hre cognitionẽ: q fluentẽ tpis serie afficedat. Si igit cognoscit deus fore aliqd definite illud quoqz sit nẽcio futurũ oportebit. ¶ Sed soluit: ⁊ ne ꝓpterea laboremus in rerã obscura paulo altius repetenda res est. Cognitio que media est cognoscẽtis ac cogniti triplex est: qm aut respicit meliora: aut deteriora: aut ea que sunt equalia: atqz in eandẽ seriez interta. Uerbi gratia. Aius noster cognoscit meliora quotiẽs diuina ꝓsiderat. Deteriora vo si ad singularia ipa reuocet: que diuidua sunt ac gnõnis: corruptionisqz detrimento obnoxia. Equalia aũt si ad se redeundo suam ipse aius nãm ac simulacra in semet ꝓdita cõtemplet. Atqz in hunc modũ aius hois efficitur circa rez cognitiones.

D

¶ Deus vero cũcta intelligit meliori cognitione: ac cognoscit: vt Jamblicus dixit diuidua idiuidue: tpalia eterne: ac genita ingenite: nec est apud eũ ꝑteritũ aut futurũ: sed tantummodo pñs. ẽ preteritũ ac futurũ minime diuisum. Sz qõ añ tpis oẽm ꝓdõnẽ excogitet. Immo ⁊ nos possumus interdũ cognoscere definite qõ sit ꝓtingens quotiẽs nõ ꝓprie fuerit ꝓtingẽs. Sed nẽcio sequet positis cãis sue gnationis: pinde vt si lapideus orbis in supficie plana qescat. Fieri eni vt supficie eãdẽ hãte positõez a quopiã moueat: q minime moueri põt: nisi supficies ipsa aliqrsuz inclinet.

Jambli cus

Si igit nos possumus definite agnoscere idefinitũ: quãto magis deus poterit cuius cognitio cũctis rebus prestabilior cẽset. Sed Amõnius priorẽ diluit rõnẽ: vt interroget quo nã mõ libeat sumere te esse nauigaturũ: vel quasi necessariũ: vel quasi ꝓtingens. Si quasi ꝓtingens habemus iam qõ querimus. Si q̃si necessariũ initij petitio cõmittitur. Sed rectius soluit argumentũ hoc modo: vt in cõnexo qõ est. Si nauigabis penitus nauigabis: aduerbiũ penitus prior loco potius q̃z sequenti fit collocanduz: ita. ſ. penitus si nauigabis: nauigabis: vt fit sensus: penitus verum esse cõnexum qõ est. Si nauigabis nauigabis. Aliõquin mendaciũ plane fit. Si nauigabis: vt sis nẽcio ac penitus nauigaturus. Alexãder nitit alia rõne ostendere vt qõ sit futurũ nõ ad arbitrij nostri referat potestatẽ: sed ad fati potius necessitatẽ. Si enim ei quod est: vt in nobis aliquid fit aduersatur: vt nihil in nobis fit: atqz hoc sit ipossibile efficit. vt esse aliqd in nobis fatale existat: qm fatale describit: vt fit eius oppositũ impossibile est. Solutio est vt minime vez fit: cuius oppositum impossibile babeatur. Ut igitur bis duo quatuor sint necesse est: sed tamẽ fatale non est. Proinde negari opz fatale ita diffiniri: vt fit cuius oppositũ impossibile. Sed fusior necessarij fatalis significatio intelligit. qm omne fatale necessariũ qdem est. Sed multa sunt nẽcia que fatalia nominari minime queãt. Sz de fato alio loco diffinietur. Nunc illud tantũmodo libet adijcere: vt si deus possit indefinite cognoscere definita ac cõtingentia necessario quẽadmodum Jamblicus dixit statim fieri. vt deus res ipsas cognoscat aliter q̃z existant: qm res ipse ad nãm minime definitã ꝓtinent veritatẽ: ⁊ ob eã rem planius vñr posse diluere rõnem: qui prouidentiam dei ad lunarem vsqz globum extendunt: quemadmodum Calcidius in Thimeũ Aristoteli placuisse testat. Sed de hoc quoqz suo loco ac tpe disputabitur. Nunc ad oppositionem pronunciationum redeamus: de quibus sequenti volumine Aristoteles late tractabit.

E

Amonnius

Alexander

F

Calcidio

G

¶ Laurentiani Florentini in librum de elocutione Aristotelis Liber Tertius.

Uotiens verbũ est tertium quiddam fit: ac predicato annumeret duplr dicunt oppositiones. Uerbi gratia. homo iustus est. Uerbum est tertiũ: quiddaz nomen. aut verbum in affirmatione adiungit. ⁊ ob eã rem quatuor hec erũt. quaꝝ due ad affirmationẽ ac negationẽ se habebũt ꝑ ordinem: vt priuationes: alie due nequaqz. Uerbi grã. Uerbum est aut iusto adiungit: aut nõ iusto: pindeqz negatio. Quatuor enim fiunt: id intelligimus ex subscriptione tali. Homo iustus est. Negatio huius est homo iustus non est. Homo non iustus est. Negatio huius est. Homo non iustus non est. Etenim verbũ est: aut non est iusto ⁊ non iusto adiũgitur. Decigit fiunt vt in Analeticis. i. resolutorijs est proditum ita disposita.

I

D

¶ Quoniam superiore volumine disseruit de oppositione simpliciũ ꝓnunciationũ: deinceps agit de oppositione ꝓnunciationũ cõpositaꝝ: in qbus verbũ est tertiũ qddã: ac predicato annumerat. Simplicior enim fuit ipsis cõpositis natu: ⁊ cogitatione prior. Sz anteqz ad Aristotelis dicta nra ꝓsideratio intẽdat: attingemus breuiter aliqua de negatione ⁊ oppositione ꝓnunciationũ. Sciendũ igit est minime fieri negationez vbi particula negatiua ꝑdicato adijciatur. Qm si dicas. hõ non iustus est: hoiem quendam non iustum ꝓfirmas. Sed si dicas. hõ iustus non est: hoi nõ inesse iustũ ꝓnũcias. Quocirca negatio huius. hõ nõ iustus est erit hec. hõ nõ iustus nõ est. ⁊ ob eã rẽ hic geminant ẽdictiones: qm in simplicibus ꝓnunciationibus particula negatiua adiecta ꝑdicato vt nos diximus supra. efficit negationez: hic vero alia spẽs affirmationis est: cui aduersat negatio quã facit particula negatiua cõpredica

J to.i.verbo annexa. Appello aũt verbũ cõpredicatũ ea ratione: qõ tertiũ quoddã est: vt arist. dixit ac p̃dicato annumerat.i.cũ p̃dicato pariter p̃dicat. Silꝶ mõ dõm in singularib⁹: nec nõ ijs que ab angulis se respiciũt in quadrata formula p oẽs tpis gradus: ⁊ oẽm mãm de subto definito: ⁊ idefinito. tales igit duplicant. ¶ Cũ igit alie simplices ꝯfecte tantũmodo ex subto ⁊ p̃dicato septuagintadue existant: be cẽtũ q̃dragintaquatuor. Oẽs aũt simul. 216. erũt. Sciẽdũ p̃terea est: vt affirmatiõi simplici simplex negatio aduersat. affirmatiõi vo indefinite negatio idefinita: vt hõ iustus est: hõ iustus nõ est: hõ nõ iustus est. hõ nõ iustus nõ est. Vas aũt Theophrastus appellauit ex trãspositiõe: qm̃ sub simplici affirmatione ponat idefinita negõ: ⁊ sub negõ ne simplici affirmatio idefinita: vt in formula subscribẽda patebit. Sic igit noiauit: qꝶ illaꝶ ordo trãsponat: vel qm̃ trãsposito p̃dicato definito: ac posito indefinito ꝯstiterint. Dixit igit Ari. duas eẽ oppõnes: ⁊ q̃tuor ptes. quaꝶ due ad affirmationẽ: ac negationẽ se habebũt p ordinẽ: vt p̃uatiões: due vo nequaq̃. Hic locus difficillimus est: q tñ ab expositorib⁹ declarat ad hũc modũ. Quotiẽs affirmatio simplex va est: silr va est negatio indefinita. Ut si hõ est va. hõ iustus est: hec quoqꝶ est va. hõ nõ iustus nõ est. Sꝶ nõ retro agit: vt quotiens negatio indefinita sit va: silr sit va affirmatio simplex: qm̃ canẽ hoiem nõ esse nõ iustũ va est. Cũ eni penitus nõ sit hõ: neqꝶ iustus dr̃ hõ: neqꝶ nõ iustus: ⁊ tñ falsum est vt sit hõ iustus. pari mõ negatio simplex in plura se fundit: q̃ꝶ affirmatio idefinita: qm̃ siqs ẽ nõ iustus hõ: is iustus hõ nõ est. Nõ tñ si qlq̃ꝶ nõ est iustus hõ: iã est nõ iustus hõ: qꝶ de eo qõ penit⁹ nõ est hõ: simplex negatio va est: affirmatio aũt idefinita mẽtit quẽadmodm̃ in subscripta formula pꝶ. Et rursus cũ sint alie priuatiue affirmationes: ac negatiões disponant vt in 2ª formula. Dico igit q̃ negatio p̃uatiua in plꝶa se fũdit q̃ꝶ affirmatio simplꝶ: qm̃ nõ solũ va est de ijs q penit⁹ nõ sunt hoies. Sꝶ ẽt de ijs q sunt hoies q deꝶ: lꝶ neqꝶ habitũ aut talemqꝶ p̃uationẽ p̃ticipãt. Et ex hꝶ facile pꝶ: vt affirᵒ priuatiua minore ambitu fit: q̃ꝶ negõ simplex. Atqꝶ hꝶ voluit arist. cũ dixit. quaꝶ due se hñt ad affirmationẽ: ac negõnẽ. s. simplicẽ p ordinẽ. s. seq̃le vt p̃uatiue: qm̃ sicut negatio indefinita in plura se fundit q̃ꝶ affirmatio simplex: ita negatio priuatiua plura cõprehẽdit q̃ꝶ affirmatio simplex. Rursus sicut affirᵒ indefinita minore ambitu est q̃ꝶ negatio simplex: ita affirmatio priuatiua.

L

Sed qõ postea dic: due vo neq̃q̃ꝶ itelligit vt negatio p̃uatiua plꝶa cõtineat: q̃ꝶ negᵗᵃ ex trãspositiõe: eꝶdio ac affirmatio simplex. Itẽ vt affirmatio priuatiua paucioꝶa cõprehẽdat q̃ꝶ affirmatio ex transpõne: qm̃ si qs est iniustus hõ is. s. nõ iustus est: nõ tñ siqs nõ iustus ẽ: iaꝶ ⁊ iniustus est pp habitũ mediũ vt in pueris: ⁊ id qõ sit vtriusqꝶ affectiõis expꝶ: quo circa pspicuũ est: vt negõ priuatiua plura cõprehẽdat q̃ꝶ negõ ex trãspõne: qm̃ negõ p̃uatiua va est de p̃dictis medijs habitib⁹: ac pueris: qꝶ nõ sunt iniusti hoies. Negõ vo ex trãspõne falsa existit: qõ iq̃ꝶ tũ sbscripta formula declarabit. Certũ alij expositores scribunt expõnes: quã magis cõprobant vtpote simpliciorẽ.

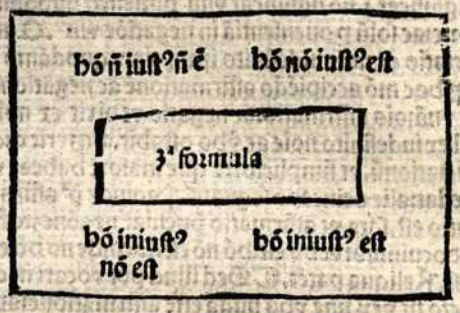

O

¶ Dñt. n. vt ex q̃tuor ptib⁹ ouaꝶ oppõnũ. vꝶ simplicis ⁊ ex trãspõne: due q̃. s. sunt ex trãspõne se hẽant ad affirmationẽ ac negõnẽ: vt p̃uatiue p̃nũciatiões. i. vt quẽadmodũ p̃nũciatões p̃uatiue nõ sunt p̃pe affirmatiões: aut negõnes: ita affirmatio: ac negõ ex trãspõne nequaq̃ꝶ p̃prie affirmatio ac negõ est: pinde vt hõ dñtinct⁹: q nõ simplr hõ ẽ. Alie vo due ptes simplices oppõnis nequaq̃ꝶ: ita se hñt ad affirmationẽ ac negõnẽ: qꝶ he p̃pe affirᵒᵉ ac negõnes hñt. Sꝶ p̃ma expositio de sequela p̃nũciationũ est verior: vt pꝶ ex ijs que primo prioꝶ Analeticoꝶ perpẽsa iam sunt.

Similiter se habebit si ex vniuersali nomine affirmatio ꝯsistat: vt ois hõ iustus est: huius negatio est: non ois homo iustus est: ois homo nõ iustus est: non ois homo nõ iustus est. Sed nõ similr angulares esse simul veras contingit: interdum contingit.) II P

¶ Cũ docuisset Ari. sequele ordinẽ in p̃nũciatiõib⁹ idefinitis: hoc loco ostẽdit ordinẽ sequele in p̃nũciationib⁹ definitis dicẽs. Silr se hr̃e quotiẽs ex vli noie affirmatio ꝯsistat. i. eodẽ ordine subseq p̃nũciatiões: quas notat: aut articulus vlis desinit: qm̃ negatio idefinita plura ꝯtinet q̃ꝶ affirmatio simplex. Si eni oẽs hoies sint iusti: tũ affirmatio simplex: tum ẽt negatio indefinita va est. Si vo qdã iusti sint: qdã nõ iusti: negõ idefinita va est. Affirmatio aũt simplex falsa. Rursus simplex negatio vera: affirmatio aũt indefinita falsa. Quocirca seruat simpliciũ p̃nũciationũ aduersus indefinitas: que subsunt p̃portio. Pari rõne se hñt conferendo simplicem affirmationem ac negationẽ cum affirmatione ac negatione priuatiua quemadmodum subscriptis formulis: vt prius perspicue patet.

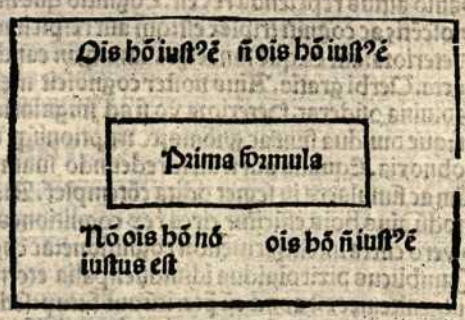

Q

¶ At indefinite p̃nũciationes collate cũ p̃uatiuis nõ silr se hñt: qm̃ indefinita affirmatio plura cõplectit: q̃ꝶ affirmatio priuatiua: qm̃ si oẽs homines sint iusti vera est. Ois homo nõ iniustus est: iniustus enim nõ iustus est. Sed vbi quidam iusti sint: quidam medium obtinent habitum vera est. Ois hõ nõ iustus est. ⁊ illa falsa. Ois hõ iniustus est: quemadmodum subscripta formula clare dilucet.

A ¶ Adiecta aũt pbe ñ similr fieri posse: vt angulares sil' ve existãt. Sz iterdũ fieri posset: qm̃ vbi pnunciationes fuerint indefinite: fieri pót vt simul vere sint in mã cõtingẽti: qz inde finite id pfit: qõ pticulares valent. Sed vbi pnũciationes fuerint definite fieri minime pót: vt in quauis mã sil' vere sint. Sz in mã ꝓtingẽti sil' ꝓtinẽt vitatẽ. Si eni aliq homines sint iusti: aliq iniusti: alij vo mediũ habitũ teneãt oes negationes dicte ꝓtinebũt veritatẽ: vt nõ omis hõ iustus est: nõ omis homo iniustus est: nõ omis homo non iustus est. Quod ergo dictũ est: vt interdũ ꝓtingat nõ ita intelligendũ est: vt oes angulares simul vere existant. Jd enim ipossibile est. Sed vt quedã earũ in materia contingenti: vt in negationibus simul contingentibus veritatem.

B

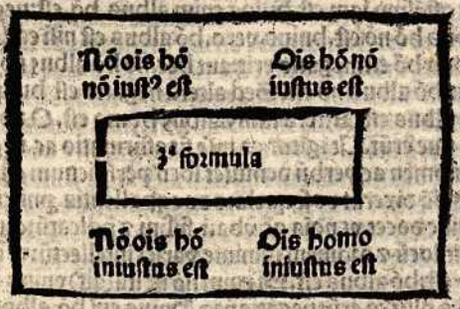

C III He due igit inuicẽ opposite sunt. Sed alie due ei qõ est. nõ hõ iustus est: nõ hõ iustus nõ est: non homo nõ iustus est: nõ hõ nõ iustus nõ est. Plures aũt his minime sunt oppositiones: he vero absq illis ipse p se existunt: eo qõ est non homo veluti nomine vtentes.)

¶ Diuidit hac pte pbe pnũciatiões in qbus vltra pdicatũ verbuz' quoq cõpredicat: qm̃ pnũciatio: aut hz vtrũq, s. tam subiectũ q̃ predicatũ definitũ. aut vtrũq indefinitũ: aut alterꝫ definitũ: alterꝫ idefinitũ. Si igit dicis: nõ homo iustus est: nõ hõ iustus nõ est. he simplices qdẽ pnũciationes. sed ex subto indefinito existũt. Ubi vo dicis nõ hõ nõ iustus est: nõ hõ nõ iustus nõ est. he sunt indefinite ex trãspositione. sed ex subto indefinito qõ Ari. dedit itelligi dicens. He due igit inuicẽ opposite sunt. Sed alie due ei qõ est nõ homo velut subto aliqd adiectũ hñt. i. quẽadmodũ in pnũciationib? ex subto definito fiũt oppositiões simplices. Jtẽ ex trãspositiõe: ita in pnũciationib? ex subto indefinito: que vt ipse ait noie indefinito vice nois vtuntur.

D IIII Sed in quibus verbum est minime ꝓgruit: vt in verbo disserit: z ambulat in ijs idem efficit ita positum: vt si verbũ est adijciat: vt omis hõ ambulans est: omis hõ ambulat. Omis nõ homo ambulans est. omis non hõ ambulat. Nõ eni dicẽdũ est nõ omis hõ. Sz pticula negatiua nõ adijciẽda est homini: qm̃ nota omis nequaq̃ vl'e: sz vt sit vl'r indicat. Jd pz ex hoc: hõ ambulat: hõ nõ ambulat: nõ homo ambulat: nõ homo nõ ambulat: qm̃ hec ab illis dissentiũt: ꝓpterea q̃ vl'r nequaq̃ dicant. Quocirca omis aut nullus mbil aliud significant q̃z vt vl'r de nomine affirmatio aut negatio sit. Alia vero adijci opus est.)

¶ Sed in qbus dicit verbũ est minime cõgruit: in ijs idem efficit ita positũ: vt si verbũ est adijciat. Omis homo ambulans est: omis homo ambulat. Omis non hõ ambulãs est: omis nõ hõ ambulat: ostẽdẽs vt idẽ ordo ac sequela pnũciationum fit in qbus verbũ ambulat: aut disserit loco verbi est in pnũciatione iungat: nec Amõnius hũ dixit: vt in pnũciatione possit aliud haberi predicatũ q̃z verbũ est citans termini diffinitionẽ pmo libro priorũ ab Arist. traditam. Cum dicit terminũ voco in quẽ resoluit ꝓpositio vt predicatuz: z id de quo predicat: apposito vel diuiso esse aut nõ esse. Cũ hoc loco clara voce testet esse aliquas pnũciationes in qbus verbũ est minime ꝓgruat. Sed loco eius verbum habeat ita positũ perinde vt si vbũ est adijciat. Qui etiã 5º phie pt libº. sil'r dixit minime dissentire. hõ cõualescẽs est: hõ ꝓualescit: hõ secãs aut ambulans est: hõ secat aut ambulat. Ostẽdit preterea Ari. vt particula negatiua nõ sit note sed nomini adijciẽda: qm̃ nota omis (vt ait) nõ est vl'e: sed vt sit vl'r indicat. i. de omibus pticipantibus naturã subiecti indicat affirmari pdicatũ. Simili modo nota: aut articulus nullus nequaq̃ vl'e est. Nihil eniz signãt nisi vt vl'r de noie. i. de subto negatio fit. Sed illud posset vocari in qõnẽ. Sit ne hec. hõ nõ ambulat: affirmatio ex trãspositione: cũ tantũdem possit q̃z tũ valet hec. Homo nõ ambulans est: vt Aristo. dicit: Solutio est vt hec: hõ non ambulat: ita sit exponẽda: vt particula negatiua semp vbo adijciat. Quocirca fiet. hõ ambulans nõ est: ac de his satis.

E Amonnius

F Quoniã ꝓria negatio est huic qdẽ: oẽ aial iustuz est. illa q̃ signãt: nullum aial iustũ est. Cõstat vt be nũq̃z sil've existãt: neq̃z in eodẽ. Sz opposite his iterdũ existũt: vt nõ omne aial iustũ est. Quoddã aial iustũ est.)

V ¶ Cõtrarie pnũciationes simul vere esse nõ pñt quẽadmodum superius docuimus: vt omne aial iustũ est: nullũ aial iustũ est. Sed opposite his. i. subcõtrarie interdũ. s. in materia ꝓtingẽti: simul vere existũt: vt nõ omne aial iustũ est. Quoddã aial iustũ est. Ceterũ qõ Ari. dicat: neq̃z in eodẽ Amõnius intelligit separatim: hocinq̃z in pnũciationib?: alterũ in significatis earũ. Sed hec in seipsa recurrũt. Alij (qõ rectius puto) dicunt: ꝓbi sniam precedẽtẽ: qm̃ ꝓrie pnunciationes possunt qdem simul esse vere: vt omnis hõ bipes est. Nullus equus bipes est. Sed non in eodem.

G

VI At vero ita sequuntur: vt huic. omis hõ nõ iustus est: sequat illa: nullus homo iustus est: huic vo quidam homo iustus est. opposita. s. non omis homo non iustus est. Quẽpiam enim iustum esse necesse est.)

¶ Dicit. Ut huic. omis homo nõ iustus est: sequatur illa. nullus homo iustus est: perspicuũ est: vt aũt huic. qdã hõ iustus est opposita. s. nõ omis hõ nõ iustus est: sequat ipsemet Aristo. indicat dicẽs. Quẽpiã enim iustuz esse necesse est. Atq̃z hec subscripta formula dilucide patent.

D

¶ Sed ambiget forte qspiã. Utrũ ꝓrio huic: nullus hõ iustus est: sequat illa. Omis hõ nõ iustus est. Jtẽ vtrũ huic. nõ omis hõ non iustus est: illa. qdã hõ iustus est. Amõnius existimat pnũciatiões illas reciprocare. Dicit. n. quocirca se inuicẽ ꝓsequunt pnũciationes particulares: quẽadmodũ vl'es. Nec illud repugnat. dicit q̃ altera negatiua sit altera affirmatiua: qm̃ affirmare ẽt de eo qõ nõ sit aliqd possumus: vt q̃ chimera nõ iusta sit. Proindeq̃z dixisse ari. libro pt phie quarto: primi ac diuini entis ptãtẽ nõ solũ extendi

Dubius Solo Amonnius

J vsq; ad informē māni: sed ēt vsq; ad priuationē; ac negationē ipsius entis. Cū ⁊ nō ens dicamus esse nō ens. Sed hec minime vera mihi vīr: qm̄ ptinus sequit. vt huius ꝯ dictionis. chimera est. chimera nō est: affirmatio vā negatio falsa habeat. Quo qd fit absurdius nō video. Quocirca rectius dici pōt: vt affirmationi qdē sequat negatio: tū in vlibus: tum ēt in particularibus. Sed vt retrorsum minime agat: qō ⁊ ipsemet ari. indicare visus est vtēs signatis verbis: cū dixit. vt huic. ois homo nō iustus est: sequat illa. Nullus homo iustus est: huic vero. qdā homo iustus est. Opposita. s. nō ois hō nō iustus est. Quod itē Boetius vir aliqn apprime doctus peccare vī dicēs: vt ad eā que est. nullus homo est iustus. Sequatur illa que est omnis homo est nō iustus. Sed de sequela pronunciationum ab unde diffinitum est: ac procedente sermone diffinietur. Illud tantūmodo est adjciendū. Ut priuatio ab ari. ens appelletur per similitudinem quandā: quo pacto dicimus sanum id quod indicet aut efficiat sanitatem.

VII **Porro** perspicuū est: vt in singularibus quotiēs verū est negare eū quē interroges vt ⁊ affirmare verū sit. v. g. Est ne Plato sapiēs. Minime. Plato igit nō est sapiēs. sed in vlibus nō similr vera est: que similiter dicitur. Sed negatio vera est. v. g. Est ne omnis homo sapiens. Minime. Omnis igitur homo non est sapiens. Id enim mēdaciū est. Sed vey est. Non omnis igitur homo sapiens est: quoniam hec opposita est illa contraria.)

¶ In singularibus quotiēs negatio simplex vera est filr vera est affirmatio ex trāspositione. In vlibus aūt negatio q' dem simplex est vera. Affirmatio vero ex trāspositiōe metitur. Quod Ari. indicauit p interrogationē dicēs. perspicuū esse: vt in singularib' quotiēs vey est negare eū quē interroges: vt affirmare vey fit. i. quotiens vera est negatio simplex: affirmatio quoq; ex trāspositione vā est: vt si Plato sapiēs nō est Plato nō sapiēs est. Sed in vlibus nō filr se hr̄e ppterea q̄ negatio simplex vera ⁊ affirmatio ex trāspositione falsa: ⁊ ob eā rē esse excipiendā interrogationē opposita pnunciatione nō ꝯria: vt est ne ois homo sapiēs. Minime non ois igit homo sapiens est. Hec enim opposita est. ¶ Ceterū sciendū est ppoſuisse Aristotelez Theorema p interrogationē: qm̄ vtile est exercitationi ⁊ ꝯgressibus phie. Illud quoq; admonendum: vt quēadmodū se habet in singularibus: ita se habeat in particularibus: ac indefinitis. Ut est ne homo alatus. Minime. Homo igitur non alatus est. Rursus est ne quidam homo alatus. Minime. Quidam igitur homo non alatus est.

VIII **Sed que** ex indefinito noie ac verbo opposite sunt: vt nō homo: ac nō iustus: quasi negatiōes eē sine noie ac vbo vīr: ꝯ minime sunt. Semp eni vā aut falsa negatio fit oz. Ac si dicas nō hō nihilo magis q̄z si dicas hō. Sz min' ver' aut falsus eris nisi aliqd adieceris.)

¶ Ne quisq̄z decipiat existimans indefinita noia: ac verba haberi negationes: pp id qō antea est dictū de affirmationibus ex trāspositione: idcirco phs talem coarguit suspitionē dicēs. Sed que. s. voces ex indefinito noie ac verbo opposite sunt: vt nō homo: ac non iustus: quasi negationes esse sine noie ac verbo videntur. Deide ostēdit tales voces nequaq̄z esse negationes dicēs. Sed minime sunt. s. negationes quod quidez ipsemet indicauit p syllm̄ in secōa figura ad hūc modum. Ois negatio vera aut falsa est. Sz vba ac noia indefinita neq̄z vā neq̄z falsa sunt. Noia igitur ac verba idefinita negatiōec nō sunt. Porro vt noia ac verba

Uera aut falsa est.

O N

Negō. N. Noia ac vba indefinita.

indefinita nequaq̄z significēt vey aut falsum ipse Ari. indicauit vtens loco a maiori sic: noia ac verba definita magis ꝯuenit significare vey aut falsum: sed minime significant. Igitur nec verba: aut noia indefinita: verum aut falsum significabunt. Ceterum vt neq̄z verba neq̄z noia definita veritatē ꝯtineant: aut falsitatē: primo libro diffinitū iam est. N

Significat preterea hec: ois nō hō iustus est: nulli illarū idem: neq̄z ea que huic opposita est. Ois nō hō iustus nō est. Sed hec. ois nō hō nō iustus est. huic nullus non homo iustus est. idem significat.) IX

¶ Pauloante est dictū. At vero ita sequunt: vt huic. ois hō nō iustus est. Sequat illa: nullus hō iustus est. Huic vō q' dam homo iustus est. Opposita. s. Non ois hō nō iustus est. Nunc igit indicat: vt hec. Ois nō hō iustus est: nulla illarū quas diximus significet idem neq̄z ea que huic opposita est. Ois nō hō iustus nō est: qm̄ in his subm est indefinitū: in illis definitū. Postea dicit duas esse pronunciationes idem significantes: vt ois non homo nō iustus est nullus non homo iustus est: qm̄ in vtraq̄z subiectum est indefinitum. Sed de hoc est supra iam dictum. O

Nomina ac verba q̄z uis locū demutent significant idem: vt albus hō est: hō albus est. qm̄ si non fit ita vnius plures erunt negationes. Sed vt vnius vna fit ostēsum iam est. huius enim albus hō est: negatio est. albus hō nō est. huius vero. hō albus est nisi eadez fit illi. albus hō est: negatio erit: aut hec. nō hō albus non est: aut illa. hō albus nō est. Sed altera negatio est huius. nō homo albus est. Altera illius. albus homo est. Quocirca vnius due erūt. Ut igitur ea ipsa fit affirmatio ac negatio q̄z uis nomen ac verbū demutet locū perspicuum est.) X

¶ Quoniā dixerat de sequela: ⁊ de eqpollentia pnūciationum: nūc docet vt noia ac vba. i. subm ⁊ p̄dicatū: q̄z uis demutent locū ⁊ ordinem minime variēt intellectū: vt albus homo est: hō albus est. Si enim nō fit ita (ait) vnius affirmatiōis plures erūt negationes. Huius eni hō albus est. si nō fit eadē illi. i. si non significet idē: negatio erit. non homo albus nō est: aut illa. hō albus nō est. Sz altera est negatio huius. nō hō albus est: altera illius: albus hō est: ita vt illius. albus hō est: negatio fit. albus hō non est. Itē hō albus non est. Que cū sint diuerse: ppterea q̄ affirmationes opposite nō sunt eedē vnius affirmationis due erunt negatiōes. Sed vt hec. hō albus non est: fit negatio illius affirmationis. albus homo est: patet qm̄ in omni materia verum a falso necessario diuidunt. P

¶ Sed ambiget forte quis: qm̄ seqtur pnūciationē vlez reciprocare in semetipsum. Seqtur enim ois homo aial est: omne aial hō est: qz noia ac verba: q̄z uis demutent locum minime variāt intellectū. ¶ Solō est. s. Uerba ac noia demutare debent locuz: ita vt subm q̄z uis prior cedat loco: tū preterea subm fit: ⁊ itē predicatū fit. P̄. predicatum: velut in exēplo Ari. homo albus est: albus hō est. Semper eniz homo subiectus terminus est. aial predicatū ⁊ ob eā rem semp erit idem. Si dicas. ois hō aial est. est ois homo animal. Animal ois hō est. Est aial ois hō. Ceterū admoneri debemus: vt in negatiōibus demutatio loci nequaq̄z variet intellectū: quotiens ita demutent locuz nomina ac verba: vt particula negatiua semp eidem adjciatur: vt nō est homo albus. homo non est albus: hō albus non est: q̄z uis Aristo. de affirmatione tātūmodo faciat mēionē. Recentiores phi hic multa obloquuntur. Quorum dicta vt vana sunt: ita a me facile contēnuntur. Dubius Solō Q

At vero vnum de multis: aut multa de vno ꝯfirmare aut negare nisi vnuz fuerit: qō ex multis indicat neq̄z affirmatio vna: neq̄z negatio erit: intelligi vnuz volo: non vbi nomen vnū extiterit. Ex illa vero vnū minime fuerit: vt homo forsitan est ⁊ aial ⁊ bipes: ⁊ placiduz. Sed ex his quoq̄z efficitur vnū. Sed ex albo ⁊ hoīe ⁊ am XI

A bulare nequaq̃ vnũ efficitur: ⁊ ob eam rem nec siqd affirmes vna affirmatio est. Sed vox qdem vna affirmatiões multe sunt: neq̃ si de vno ꝗ afferas: sed ſil'r multe sunt.)

¶ Supius dictũ est: vt si vnũ multa significans de quopiã p̃dicet, pnũciatio multiplex habeat: vt vestimẽtũ albũ est quotiẽs ꝗ nomẽ vestimẽtũ equo ⁊ homini deferat. Idẽ ꝗ loco ꝓfirmat adijciẽs appellari vnũ nõ vbi nomẽ vnũ exiterit. Ex illo vo minime vnũ fuerit: qm̃ aial bipes placidum est vnũ: q̃ ꝗuis nõ vnũ nomẽ existat: ⁊ multa ex qbus efficit vnũ: ⁊ ob eã rẽ si dicas deinceps. hõ aial bipes placidũ est silentio minime intercidẽdo ꝓtinuitatẽ vna oratio est: qm̃ vt ipe ait: ex albo ⁊ hoie: ⁊ ambulare nequaq̃ vnũ efficit. Vox igit' vna est: ⁊ affirmatiões multe sunt. Ut enim dicit libro prime phie qnto. Ambulans ⁊ albus sunt vnũ ex accidenti: qr ambo accidunt vni. Quocirca perinde est ac si dicas. homo albus est: homo ambulans est.

XII B Si igitur interrogatio dialectica rñsiõis petitio est: aut ppõnis: aut alterius partis p̃dictiõis. Propositio vo p̃dictiõis vni⁹ pars est: hec nequaq̃ erunt vna rñsione recipiẽda. Interrogatio. n. minime vna est: q̃q̃ vera existat. Sed de his in topicis ppensum iã est. Porro nec qdditas interrogatio dialectica est: oꝯ enim dari ex interrogatiõe vt eligat: vtrũ velit p̃dictionis partem pronunciare. Sed oꝯ definiri: nũ aliqd tale sit an minime sit:)

¶ Interrogationẽ dialecticã esse rñsionis petitionẽ pspicuũ est. Sed vex sit alteri⁹ partis p̃dictionis inter expositores minime ꝓuenit. Alexãder enim existimat iterrogationẽ dialecticã esse alteri⁹ ptis dũtaxat: qm̃ ⁊ ipse ari. diffiniẽdo interrogationẽ dialecticã dicit: vt sit alteri⁹ ptis p̃dictõis. Iãblicus vo vtriusq̃ ptis: ppea q̃ ipse ari. dicit p̃ libro ꝓx: vt dialectica ppõ. Siscitãti qdẽ sit interrogatio p̃dictiõis. Rõcinari vo si assumptio ei⁹: qõ appeat vex: ac pbabile habeat. Sꝯ nihil vt opinor repugnat iterrogationẽ: q̃ sit actu alteri⁹ ptis ptãte esse vtriusq̃ ptis p̃dictiõis. Cũ enim liceat his oib⁹ modis iterrogare. Est ne aia imortalis. Nõne est aia imortalis. Nũ aia est imortalis. Ptãte est: ac si dicas. Nũqd aia imortalis est. An sec⁹. Ubi iã ps vtraq̃ p̃dictionis actu explicat. Sed vtcũq̃ fiat iterrogatio: si multiplex est vna rñsiõe minime est excipiẽda: cui⁹ rei cãm addidit dicẽs. Interrogatio. n. minime vna est: q̃q̃ vã existat. Ac demũ remittit nos ad librũ topicoꝝ: vbi de his abũde ppẽsum est. Subiecit p̃terea qdditatẽ. i. diffõnẽ nõ esse dialecticã iterrogationẽ. Oꝯ. n. ait dari ex interrogatiõe vt eligat vtrã velit p̃dictiõis ptẽ pnũciare. i. oꝯ vt iterrogatio dialectica pmittat vt libet iterrogationi rñdere. At diffinitio qdditatẽ: at rei ipsi⁹ nãm exponit. Si tũ libeat formare de diffõne dialecticã iterrogationẽ: oꝯ vt ipsaꝯ diffõnẽ pserẽdo iterrogemus. Ut est ne hõ aial bipes placidus? Sed de diffinitione alio loco dictũ iã est. Illud tantũmodo adjiciendũ: vt aliud genus sit interrogatiõis: quã greci pisma ticã vocãt: quasi dixeris rogatoriã. Ut qs naꝯ vocat? Ubi nam habitas? Quãobrẽ lapis magnes trahit ferrũ? Sed D ꝗ vt libera rñsione excipitur: ita minime dialectica est.

XIII At vero cũ hec p̃dicent cõpositã pinde: vt si sit totus p̃dicatũ vnũ ex ijs: q̃ p̃dicant seorsus illa nequaq̃. Que nã illoꝝ oꝛia sit ppẽdẽdũ. De hoie. n. vex est dicere: ⁊ vt sit aial seorsus: ⁊ vt sit bipes seorsus. Itẽ hec vt vnũ: atq̃ ẽt hoies: ⁊ albũ: hec q̃q̃ vt vnus vã sunt. At nõ si Loriari⁹ est ac hon⁹: ⁊ Loriari⁹ bonus est. Si. n. qr vtrũq̃ vex est: ambo q̃q̃ sint vã oꝯ multa absurda erũt. Etenim de hoie vex est vt sit hõ: ⁊ vt sit alb⁹: pinde totũ vex est. Rursus. Si albũ ipsum ac totũ verũ sit: fiet vt homo albus: albus sit: idq̃ abibit ad infinitum. Rursus Musicus albus ambulans: atq̃ hec subinde implexa. D. si Plato Plato ⁊ homo bipes est. Ut igitur siqs simpl'r dicat implexus fieri multa accidant absurda perspicuum est.)

¶ Quoniã superi⁹ indicauit multa p̃dicata posse cõplicari vnãq̃ efficere oꝛõnẽ nõ posse aliqua: statim se ꝓferẽdo ad E vnitatẽ interrogatiõis hoc loco tradit regulas ex qbus liceat cognoscere qm̃ possit fieri iplexus multaꝝ dictionũ in vnã oꝛõnẽ dicẽs: ppẽdendũ esse in ꝑmis q̃ obrẽ hec p̃dicẽtur cõpositã pide: vt si sit vnũ p̃dicatũ illa nequaq̃: õ hoie n. (vt ait) aial seorsus ⁊ bipes. Seorsus ⁊ placidũ. Seorsus itẽ ꝗ oia iũcti vt vnũ p̃dicant. At coriari⁹ seorsus ⁊ bonus seorsus de quopiã dicant. Sed iũctim vt vnũ minime dñr. Deinde ostdit multa seq absurda: si simpl'r cõprobes vt q̃ cũq̃ dicant separatim de quopiã sil' ambo dicant. Fieri enim vt de hoie hõ albus. Itẽ hõ alb⁹: alb⁹ p̃dicet: qm̃ oia illa separati õ hoie afferunt. Atq̃ ita accidit vi nugatoriã p̃dicationẽ: qõ est p̃m absurdũ. Deinde ẽt seq̃t: vt qm̃ Plato seorsum Plato est. Itẽ seorsum hõ vt iunctim sit Plato hõ: qõ rursus abhorrẽs: absurdumq̃ est. Cuꝯ enim homo plura ꝓtineat q̃ Plato ꝓtrahere ipsum in oratione qui potest.

Sed quo nã mõ dõm sit nũc exeq̃mur. Que cũq̃ dñr ex accidenti aut de eodẽ: aut altex õ altero hec vnũ minime erũt: vt hõ albus est ⁊ musicus. Sꝯ albũ ⁊ musicũ minime vnũ sunt. Ambo enim eidẽ accidũt: neq̃ si albũ musicũ: dicere vex sit: attẽ album musicũ vnũ minime erũt: qm̃ ex accidẽti albũ musicũ est. Quocirca albũ musicũ minime vnũ erũt. Et ob eã rez neq̃ coriari⁹ bonus simpl'r ẽ: ⁊ aial bipes. Nõ enim ex accidenti est. Preterea nec quecũq̃ existũt in altero simul predicant. Quo fit vt neq̃ albũ subinde neq̃ hõ: hõ aial aut bipes sit. In homine enim bipes atq̃ animal est.) XIIII F

¶ Exeqtur pbs de vnitate pnũciatiõis ⁊ qõ prime dixim⁹ docet regulã talẽ: vt quecũq̃ vnũ sunt ex accidẽti minime vnã faciãt oꝛõnẽ: vt albũ: ac musicũ. Que sunt vnũ aut qr altex alteri: aut qr ambo accidant vni. Sil' mõ neq̃ coriarius bonus simpl'r. i. p se est: iuxta suã nãm. Sed Coriario accidit vt sit bonus. Quidã enim coriarius malus est. Que vo insunt p se ⁊ ex nã separari minime queũt. Ita efficit vt aial bipes vnũ sit: neq̃ ex accidẽti: qr diffinitio p se est. At q̃ hec ꝑma regula est. Sequẽs est: vt quecunq̃ existãt in altero in vnã oratione minime coalescãt. Quocirca si subinde dicas albũ: albũ est: aut hõ hõ aial: aut hõ bipes nequaq̃ vna oratio est: qm̃ in hoie hõ. Itẽ bipes in hoie ꝓtinet. ¶ Sed queri põt sit ne vna oratio: que est Laurẽtius medicus bonus est. Aut Appelles bonus pictor est. Cum vtrũq̃ ⁊ ars: ⁊ bonũ Laurẽtio accidat. ¶ Solutio est: vt Amõnius ait vnã esse oꝛõnẽ: qm̃ bonũ qõ est quale quasi genus medicinalis artis existit. Mihi vr̃ vt oratio minime vna sit: alioqn coriarius bonus. Vnã quoq̃ efficiet orationẽ qõ Aristo. paulo superius improbauit. Illud ẽt queri põt quo pacto ex subto ⁊ accidẽti: vt hoie ⁊ albo oratio vna ꝓsistat: cũ ambo nequaq̃ p se: sed ex accidenti: alterũ de altero predicet. Solutio est. Ut orationẽ faciãt vnã eã rõne q̃ vnũ alteri accidat nisi faciant predicationes preter nãm. Possunt igitur in vnam quodãmodo orationes conflari: qr totum id substantiam simplicem quidem minime significat. Sed talem significat. 5 Dubius Solo D

Porro aliquatenus ac simpl'r dicere vex est: vt quẽdam hominẽ hominẽ: aut quendã albũ hominẽ: hominẽ albũ. At nõ semp verũ est: sed quotiens in adiecto oppositũ aliqõ existit: cui qdem cõtradictio comitatur minime vex: sed mẽdaciũ est: vt defunctũ hominẽ: hominẽ dicere. Quotiẽs vero minime existit verũ est: vel quotiẽs existit: semp nõ vex est. Sed quotiẽs minime existit non semp verũ est: quẽadmodũ vt poeta Homerus aliquid est. Num igitur est an secus? Etenim verbum est de Homero p̃dicat ex accidẽti. Est enim poeta. Sꝯ vbus est de Homero per se minime predicatur. Quocirca si qbus predicatis neq̃ ꝓrietas iest: vbi p vocabulo afferas rõnẽ ac p se p̃dicet nõ ex accñti i his aliq̃ten⁹: ⁊ simpl'r dicẽ vex ẽ.) XV D

¶ Predicari aliqd simpl'r dicimus quotiens per se seorsus

I nullo addito ꝑdicet: vt Plato hō alb⁹ est. Atq; hec q̄ aliq̄ tenus ꝑdicant ēt simpl'r. i. seo: suꝫ ꝑdicant. Si due seruent ꝓdōes: vt in adiecto oppō minime habeat: ⁊ vt ꝑdicatū p se de subto nō ex accidēti dicat. Quocirca si dicas defunctū hoiem esse hoiem simpl'r mēdaciū dices: qm̄ tu dicis hoi: vt sit defunct⁹: qō sane hoi opp'n est. At si dicas Homerus poeta est q̄q̄ nulla oppō sit: tū minime vey est: vt Homerus simpl'r sit: qm̄ vbū est de Homero ꝑdicat ex accidēti. Est enim poeta. Cetey q̄ pacto possis adiecti termini deprehendere oppositionē ipse Ari. indicauit dicēs: vbi pro vocabulo afferas rōnem. i. quid sit rem esse: qm̄ in nomine plerunq; latet quod in ratione eius perspicuum est.

XVI Ceterū vt nō ens sit ens: qm̄ est opinabile minime verū est. Opinio. n. eius est vt nō sit: ꝫ nō vt sit.)

¶ Improbat hac pte phs illos q volūt vt nō ens sit ens earōne: q nō ens opinabile dicat: ac vī inuere Platonē i Sophista. ⁊ in 5° de Repu. exponētē signata nō entis: qm̄ vno mō dī nō ens: q: supra entia. i. supra spēs oēs entiū existat. Itē i postrema iforimi mā. Est ⁊ aliud signātū nō entis qō infimo loco positū adeo est nō ens: vt ne opinabile qdē videat: qm̄ opinabile est aliqd p habitudinē opinionis. Sꝫ Ari. egregie indicat falli ita dicētē: ppea q fi dicas Chimera opinabilis est. Uerbū est ꝑdicat ex accidenti nō p se de Chimera: quēadmodū paulo aī docuim⁹: ⁊ ob eā rē mēdaciū esse: vt Chimera sit ens: q: opinabilis hī. Nō enim opinio ei⁹ est (aut) vt sit: ꝫ vt nō sit. Sꝫ de oppōne ꝓnūciationū i qb⁹ vbū ē tertiū qddā sit ac ꝑdicato adnūeret abū de dcm̄ iā est. Seqt vt de ꝓnūciatiōibus cū mō agamus.

¶ Laurētiani Florētini i lib. ꝯ elocutōe Ari. Lib. Quart⁹.

I Ejs ita definitis ꝓsideradū ē: quonā mō se hēant affirmatiōes: ac negōes: iter se: q̄ sunt e poli: ac nō poli. Cōtingēti: ac nō cōtingenti: atq; e nēcio ⁊ impossibili. Habent enim nonnullas dubitationes.)

¶ Hoc 4° volumine phs agit de ꝓnūciationib⁹ cū mō: duo tātūmō indicās: oppōnē. i. affirmationū ac negationū: ac sequelā eay ipsay p diuersos modos ꝓnūciationū. Sꝫ anteqū ocā ari. aggrediantur ꝓnotari q̄dā oꝫ. Sciēdū ē igit: vt modus sit vox idicās: q̄ pacto ꝑdicatū in subto existat: vt luna cito desistit. Laurēti⁹ Paulū filiū satis amat. Paulus inexplanate fat. Quocirca multoplures sunt modi: q̄q̄ q sunt ab ari. ꝑditi. Sꝫ ari. mētoes fecit eoy q vlissimi sūt: ac näe rey maxie ꝓgruūt. Triplex. n. est mā ꝓnūciationū quēadmodū supra dixim⁹ atq; adeo afficit ꝓnūciatio: vt q̄ sine mō vā est: interdū cū mō reddit falsa: vt sol mouet: sol ꝓtingēter mouet. Rursus Plato ꝓualescit. Plato nēcio cō ualescit. Sciēdū ꝑterea est: vt ꝑticula negatiua sit ipsi mō m adijciēda q̄ inq̄ ꝑs est in tali ꝓnūciationū gne ꝑcipua. Huius igit affirmatiōis. Platonē ambulare poſe est. negatio est. nō hec. Platonē nō ambulare poſe ē: qm̄ be due simul vere existūt. Sꝫ hī. Platonē ambulare nō poſe est. Porro de modo dant diuisiones: q: interdum additur ꝓnunciationibus e subiecto: ac predicato: fiuntq; quatuor discrimina ꝓnūciationū. Aut enim accipimus vtrunq; terminum definitū: aut vtrunq; definitū: aut alterum definitum: alterū idefinitū idq; duplr: vt Platonē ambulare poſe est: nō nō Platonē ambulare poſe est Platonē ñ ambulare poſe est. Nō Platonē ambulare poſe est. Interdū vō addit ꝓnūciatoib⁹ in qb⁹ vltra ꝑdicatū ꝫ'n qddā cōpredicat: fiūtq; octo discrimina ꝓnūciationū: qm̄ aut accipim⁹ oēs terios idefinitos: aut oēs definitos: aut duos idefinitos: ꝫ'n vō definitū: aut ecōtrario: duos qdē ōfinitos: ꝫ'n vō idefinitū. Oꝫ si duos definitos accipiamus tripl'r variāt ꝓnūciationes. Aut. n. ꝓmos duos accipimus definitos: ꝫ'n vero indefinitū: aut extremos indefinitos: mediū definitū. Aut postremos duos definitos: ꝑ'n vō idefiuitū. Si vō vnū terminū accipiamus definitū: sit'r tripl'r variāt. Octo igit discrimina erūt: ac sm vnūquēq; modū duodecim. In singularib⁹ aūt indefinitis vlibus ac particularibus octo ⁊ quadraginta. Que rursus triplicant pp materias. Rursusq; propter tpa: quocirca fiēt quadringēte triginta ac due oppositiones. Ac de his satis. Licebit enim ꝑscriptas supiorib⁹ libris cū his cōponēdo numey efficias oppōnū multo maiorem. His igit definitis: cōsiderandū est: vt Aristo. dixit: quo pacto se habeant propositiones cum modo. Habent enim nonnullas dubitationes.

Si enim implexus ita existūt: vt he ꝑdictiones inuicem opponant: quecūq; ex verbo est: ac nō est disponunt: vt hui⁹. hō est. negatio fit: homo nō est. Nō hec. nō hō est. Itē hui⁹. albus hō est: nō hec nō alb⁹ hō est. Sꝫ alb⁹ hō nō est. Si. n. de qua vis re affirmatio: aut negatio vā est: cū falsum fit dicere: vt lignū fit albus hō erit: verū dicere: vt lignū fit nō alb⁹ hō. Oꝫ si id ita se hꝫ: in qbuscūq; vbū est minime addit idē efficiet id qō loco vbi ē dī: vt hui⁹. hō ambulat. Negatio est. Nō hī. nō hō ambulat. Sed homo non ambulat. Nihil enim interest si dicas: homo ambulat: aut homo ambulans est. Quocirca si ita est vsquequaq;: ⁊ huius: possibile esse est: negatio est nō hec. non possibile esse est. Sed possibile non esse est.)

¶ Cōtradictiones in ꝓnūciationibus sint mō fieri: quotiēs particula negatiua adijciat verbo antea ppēsum est. Qm̄ hui⁹. hō est: negatio est nō hec. nō hō ē. Sꝫ hō nō est. Nec sec⁹ in ꝓnūciationib⁹ in qbus loco vbi est aliqō aliud verbum ꝑdicet. Huius enim hō ambulat: negatio est nō hec. nō hō ambulat. Sed hō nō ambulat: nihil enim interest vt ait. si dicas: hō ambulat: aut hō ambulās est. Si igit ita se hꝫ in ꝓnūciatiōib⁹ sine mō pari rōne in ꝓnūciationib⁹ cū mō se habebit. Quocirca huius. possibile esse est: negatio est nō hec. nō poſe esse est. Sed hec. possibile non esse est.

At vī idē posse esse ac posse nō esse: qcqd enim poſe est III secari aut ambulare: id quoq; non ambulare: ac nō secari poſe est. Rō hui⁹ est: qcqd ita poſe ē nō semp effectu est: quocirca eidē quoq; negatio ierit. pōt enim ambulabile nō ambulare: ⁊ itē visibile nō videri. Atq de eodē veras esse ꝑdictiones ipoſe est. Nō igit hui⁹. poſe esse est: negatio est. poſe esse est. Accidit enim ex his aut idē ꝓfirmari ac denegari de eodē fil: aut ex vbo est: ac nō est minime eē affirmatiōes ac negatōes. Si igit illud est ipoſe id sane est expetēduꝫ. Quocirca huius. poſe esse est: negatio est. non possibile esse est. Sed non hec possibile non esse est.)

¶ Ut idē possit eē ac nō esse pspicuū est. Quicqd. n. (vt ait) poſe eē secari: aut ambulare id quoq; nō ambulare: ac nō secari poſe est. Cuius rei ipsemet reddidit cāꝫ dicēs: qcqd ita poſe est. s. vt innexā habeat prātē non semp effectu est. Ut visibile nō semp vī: nec semp ambulabile ambulat. i. q habeat ambulandi prātē. Ex qbus tandē ꝓcludit huius. poſe secari est. nō eē negationē hāc. poſe nō secari est: alioquin accidet vt dicit idē ꝓfirmari ac denegari de eodem simul. vt Platonē posse ambulare: ⁊ posse non ambulare. Rursus lignū posse secari: ac lignū posse non secari. Quocirca negatio erit huius inq̄. Platonē ambulare poſe est: hec. ambulare Platonē nō poſe est. Itē huius. lignū secari possibile est. hec: lignum secari nō possibile est. Quod ⁊ in alijs modis similiter se habet: vt statim dicet.

Pari rōne dōꝫ de eo qō est ꝓtingēs esse est. Eteni hui⁹ IIII negō. est nō hec: ꝓtingēs nō eē est. Sꝫ nō ꝓtigēs eē est. Nec sec⁹ in alijs vt ipoſe: ac nēcio dōꝫ: vt enim in illis vbū eē: ac nō est adiectio est. Albū aūt ⁊ hō res ipsa subsita ⁊ hic esse: ac nō esse: quasi subm hī. Possibile vō ac cōtingēs adiectio definiēs: vt in illis vbū est: ac nō est veritatem ac falsitatē: ita hec quoq; in eo qō est poſe esse est.)

¶ Docet hoc loco quā ob cāꝫ negatio efficiat: quotiēs mō particula negatiua adijciat: dicens. illud ita fieri ꝓpterea q modus in hmōi oīonibus ꝑdicati locū obtineat: esse ac

A nõ esse: vt ambulare: ac nõ ambulare subiecte rei. Ut igit in illis verbũ est: ac non est definit veritatem ac falsitatez: ita modus vt possibile: ac nõ possibile efficit affirmatiuã: ac negatiuam pronunciationem.

V Leterũ huius. pole nõ esse est. negatio est nõ hec: nõ pole esse est. Sed nõ pole nõ esse est: z ob eã rẽ vñr adinuicẽ seq. pole esse est: ac pole nõ esse est. Idẽ. n. pole esse: z itẽ nõ esse est. Ne eni sibiinuicẽ minime ꝯdicũt. Sed pole esse est: ac nõ pole esse est. Nec vo pole esse est: ac nõ pole eẽ est. sit sequunt ea rõne: ꝙ inuicẽ aduersent: nũqz ẽt pole nõ esse est: ac nõ pole nõ esse est: in eodẽ simul vere existũt: sili mõ hui⁹. necesse eẽ est. negatio est nõ hec: necesse nõ esse est. Sz nõ necesse eẽ est. Hui⁹ aũt. necesse nõ esse est. hec: nõ necesse nõ esse est. Itẽ huius. ipole eẽ est: nõ hec: impole nõ esse est. Sed nõ impole esse est. Huius aũt. ipole nõ esse est. hec: nõ ipole nõ eẽ est. Atqz in vniuersuz: vt dictũ iã est esse ac nõ esse ꝯstituere veluti subta oz. Affirmationẽ vo ac negõnẽ efficere opus est adijciẽdo eidẽ atqz existimare hñ affirmationes ac negationes possibile non pole. Cõtingens nõ ꝯtingens. Impole nõ impole. Necessarium non necessariũ. Uerum non verum.)

B ¶ Quẽadmodũ hui⁹. pole esse est: negatio est nõ hec: pole nõ esse est. Sed nõ pole esse est: ita hui⁹. pole nõ esse est: negatio nõ est hec: nõ pole esse est. Sed nõ pole non esse est. Qz aũt hui⁹. pole esse est: negatio sit nõ hec: pole nõ eẽ est. Ipse aristo. indicat dicens: z ob eã rez vñr inuicẽ seq pole esse est: ac pole nõ esse est. Idẽ enim pole esse: ac pole non esse est. Ut idẽ lignũ secari pole est quẽadmodũ paulo ante docuimus. Reliqua patẽt. Cõcludit enim phe: vt in vniuersum esse: ac non esse constituere opz quasi subã. Affirmationẽ vero ac negationẽ efficere opus est adiũgendo eidem. i. mõ: atqz existimare hñ affirmatiões: ac negatiões: pole nõ pole. Qõ aũt adiecit Ari. in calce oronis. Ueruz

C nõ vez: idcirco fecit vt oñderet nõ solũ ãtuor modos hñ: sz ẽt inumerabiles quodãmõ. Sz de ℍ quoqz statim inter

Dubiuz initia libri latius docuimus. ¶ Sz qspiã merito ambiget: sit ne affirmatio q̃ dicit. ꝯtingit nulluz hoiem iustũ esse: ac pfecto vñ. Modus eni sine negatiua pticula est. Cõtra est illud qõ oñ p̃ libro Analeticoꝝ: vt oẽs tales negatiões existant ꝯtingit nullis aut nõ omni. Necesse est nulli aut nõ oi.

Solo ¶ Solo est: vt nõ sint ve negatiões: qm̃ oẽs tales cõtingit nullis aut cuipiã nõ iesse figurã habeãt affirmatiuã. Sunt igit affirmatiões. Sed Ari. ꝯsiderauit illas nõ solũ p affirmationẽ modi q̃ten⁹: accidit illas egpollere negõnib⁹: ac tãtũdẽ posse q̃ztũ valent negationes. Qõ eni ꝯtingit nulli id nõ necesse est alicui quẽadmodũ paulo post Aristo. indicabit: z ob eã rẽ nõ inseite Jamblicus dixit: vt voce qui

Jamblicus. dem affirmationes: sed prãte negationes existant.

At vero sequele ex rõne existunt oronibus ita dispositis. Huic. n. pole esse est. hec ꝯtingens esse

VI est: z hec illi rñdet: atqz ẽt nõ impole esse est: ac nõ neĉe eẽ est. Huic aũt. pole nõ esse est: ac ꝯtingẽs nõ esse est: hec. nõ

D neĉe nõ esse est: ac nõ impole nõ esse est. Huic aũt. nõ pole eẽ est: ac nõ ꝯtingẽs eẽ est. ℍ. neĉe nõ eẽ est: ac ipole eẽ est. Huic aũt nõ pole nõ eẽ est: ac nõ ꝯtigẽs nõ eẽ est: ℍ. neĉe eẽ est: ac ipole nõ eẽ est. Id ex diagrãmate ꝯtẽpleris licebit.

¶ Diagrãma vitiosum.

Possibile esse est.	Contingens esse est.
Non impossibile esse est.	Non necesse esse est.
Possibile non esse est.	Contingens non esse est.
Non impole non esse est.	Non necesse non esse est.
Non possibile esse est.	Non contingens esse est.
Impossibile esse est.	Necesse non esse est.
Non pole non esse est.	Non cõtingens non esse est.
Impossibile non esse est.	Necesse esse est.

Sciẽdũ vt pole ac ꝯtingẽs eodẽ mõ disposita semp E retrotãt: z in simplici affirmatione: z in affirmatiõe idefinita: z in negõne: vt pole esse est. Cõtingẽs eẽ est: pole nõ eẽ est. Cõtingẽs nõ eẽ est. Nõ pole eẽ est. Non ꝯtingẽs eẽ est. Steni in his oib⁹ retroagit incolumi ꝯdõne vitatis ac falsitatis. Impole vo ac pole: z ꝯtingẽs nõ isup eodẽ mõ disposita reciprocãt. Sz ecõtrario affirmatio cõgruit negatiõi: qm̃ pole eẽ est: z ꝯtingẽs eẽ est: ac nõ ipole esse est reciprocant: z itẽ impossibile esse est: ac non contingens esse est: z nõ pole eẽ est. Sed in supiore ordine sub eo qõ est ꝯtingẽs eẽ est. collocauit nõ impole eẽ est: z nõ neĉe esse est: qm̃ ꝯtingẽs: ac pole vñr quasi media iter neĉiuz: z impole: ac nulli extremoꝝ eadem: quocirca videri possit vtriusqz negationes reciprocare. Reliqua patẽt.

Possibile igit ac nõ ipole ꝯtingẽti: ac nõ ꝯtingẽti. VII Itẽqz poli ac nõ poli subsequunt qdem opposita rõne: sz reciproce: huic. n. pole esse est negõ ipsi⁹ impolis comitat que est. nõ ipole esse est. Negatiõi vo affirmatio. Huic eniz nõ pole eẽ est. Impole eẽ est. Affirma F tio. n. est impole eẽ est. Hec aũt: nõ pole eẽ est. negatio est.

¶ Ut ipole ac nõ impole sequant simplicẽ affirmationẽ: ac simplicẽ negationẽ ipsius polis pspicuũ est: qm̃ impole eẽ est: seqt simplicẽ negationẽ. s. nõ pole esse est. Rursus non impole eẽ est simplicẽ affirmationẽ. s. pole eẽ ẽ. Pari rõne in alijs pnũciatiõibus ex trãspositiõe. Ne nãqz recurrũt p manẽte veritate: ac falsitate. vz impole nõ eẽ est: non possibile non esse est: atqz id voluit Aristo. cum dixit. Sed reciproce indicans qualitatis mutationem.

At necessariũ quonã mõ se habeat considerandum ac pspicuuz est: vt non ita se VIII habeat. Sz ꝯrie sequunt: ꝯdictiones vero minime sunt. Nõ enim est negatio huius: necesse nõ esse est: necesse esse est.)

¶ Dictio obscura est pp breuitatẽ oronis. Ut igit illustrior euadat sermo sciẽdũ est: vt nõ impole eẽ est in pma pagella diagrãmatis: z impole esse est in tertia pagella inuicẽ ꝯ G dicãt. Itẽ ipole nõ esse in postrema pagella: ac nõ impole nõ esse est in scda. Secus neĉe nõ esse est: ac nõ necesse est. he. nãqz in mã neĉia pariter mẽtiunt. Itidẽ in pnũciationibus cũ mõ ex trãspõne: vt neĉe esse est: ac nõ necesse nõ eẽ est: qm̃ in mã poli pariter mẽtiunt. Qz ob cãm ari. merito dixit pspicuũ esse: vt nõ ita se hẽant: sz ꝯrie sequant: qm̃ tales pnũciatiões in pdictis materijs simul false existunt: z ob eã rẽ ꝯrie sunt. Cõtradictiõe vero nequaqz sunt: qm̃ vt dixit huius necesse nõ esse est: negatio non est hec. non necesse est: qz simul mẽtiuntur inuicẽ in pdictis materijs recto ordine porrecte: necessarie pronunciationes.

At vero cã est neĉiũ minime sequat pinde ac reliq: IX qm̃ ipole ꝯ ac neĉiũ pditum tantũdẽ põt. Siqd enim impole esse est id necesse nõ esse est. Rursus si quid impole nõ esse est id necesse esse est. Quocirca si illa. filr vt pole atqz impossibile reciprocant: hec cõtra sequũtur: qm̃ necessarium atqz impossibile minime idem significant: sed reciproce quẽadmodum dictum iam est.) D

¶ Reddit cãm eius qõ est proxime diffinitũ dicẽs causam esse: vt neĉiũ minime sequat pinde ac reliqua: qm̃ ipole ꝯ ac necessariũ ꝯria sunt. Hoc eniz semp est illud nunq̃: z id circo pnunciationes ex transpositione tantũdem possunt quantum valent simplices pnũciationes. Quod enim necesse est esse. id impossibile non esse est. Rursus quod impossibile esse est: id necesse non esse est.

An impossibile est ita ꝯstituere ipsius ꝯrij ꝯdi X ctiões. Quicqd eniz neĉe esse est: pole eẽ est. Aliocqn negatio subsequet. Affirmare eniz aut denegare oz. Quocirca si nõ pole eẽ est: qõ necesse eẽ est. Impole igit eẽ est: qõ neĉe, eẽ est: qõ est absurdũ. Quietiã huic: pole eẽ est: seqt hec. nõ ipole esse est. Huic aũt sila. nõ neĉe eẽ est. Quocirca accidit: vt qõ neĉe eẽ sit nõ ne

J cesse esse est. Quocirca accidit: vt qd̃ neĉe eĉ sit: nõ neĉe eĉ sit: qd̃ est absurdũ. Quinetiã neq; b. neĉe eĉ est. seqt illaz. pole eĉ est: neq; b. neĉe nõ eĉ est. Huic enim ambo ineĉ cõtingit. At ex his vtrũuis fuerit vey: nõ insup vã illa erũt. Simul eni pole eĉ: ac nõ eĉ est. Q; si neĉe eĉ est: aut non eĉ est possibilia ambo minime erunt. Restat igitur vt hec. nõ necesse non esse est. sequatur illi: impossibile esse est.)

¶ Improbat hoc loco pb̃s p̃dictã e nĉio ꝓnunciationũ sequelã: redditq; eay ordiné diligẽtiorẽ. Atq; in primis que rit: que nã quatuor e nĉio ꝓnũciationũ sequat eã que est e poli: ac õmõstrat vt minime sequat negatio simplex: qd̃ erat antea dictũ. s. nõ neĉe eĉ ẽ: neq; neutra affirmatio. Sz sola negatio ex trãspõne. Ostẽdit aũt verã eĉ quasi assumptionẽ quãdã. s. vt illã q̃ dicit. neĉe eĉ est. sequat: pole esse

k est. aliqn vt ait negatio sequet. Affirmare enim aut denegare neĉe est. Quocirca si nõ possibile eĉ est. qd̃ neĉe eĉ ẽ. impole eĉ est. qd̃ neĉe eĉ est: qd̃ est absurdũ. Ea igit assumptio est ex qua facile indicat minime rectã fuisse supiorem descriptionẽ: qm̃ si illã q̃ est: neĉe eĉ est. seqtur. pole eĉ est. quẽadmodũ iã subiecimus p assumptionẽ. Illã aũt. pole eĉ est: seqt ex supiori descriptiõe. nõ neĉe eĉ est. Igit illã necesse eĉ est. sequet. nõ neĉe eĉ est. qd̃ est absurdum. Ostẽdit ꝑterea neutrã seq e nĉio affirmationẽ: neq; neĉe eĉ est: neq; neĉe eĉ nõ est: dicẽs: huic. s. que e poli est ambo ineĉ cõtingit. i. ꝓnũciatio e poli medio gñe ambiget: atq; idefinitã ꝓtinet vitatẽ. Qd̃ eni pole eĉ ẽ. pole nõ eĉ ẽ. Sz vtraq; illay nãz figñat definitã. s. q̃ vel semp sit vel semp nõ sit. Cũ igit ambo. s. neĉe eĉ est: ac neĉe non eĉ est: minime possibilia sint: sed naturam contineant indefinitaz sane hec. non necesse nõ esse est: sequitur illam. possibile esse est.

XI I **Jd enim** verũ est ẽt de eo qd̃ est. neĉe eĉ est. Hec eni negatio existit illi que seqtur. nõ possibile eĉ est. Illi enim seqtur. impossibile eĉ est: ac necesse non eĉ est. Sequuntur igitur he contradictiones fm predictum modum: ac nullus accidit impossibile ita dispositis.)

¶ Si igit transferant ꝓnunciationes: vt loco illius. non necesse esse est ponat illa non neĉe nõ esse est. nullus sequitur impossibile. Siquis enim arguat contra nos ad hunc modus: illi qui est. neĉe esse est. sequitur. possibile esse est. Rursus huic illa. nõ neĉe non esse est. Igitur quod neĉe esse est. non neĉe non esse est. nullum sequitur impossibile. Jd enim nos concedimus: qm̃ qd̃ neĉe eĉ est. priuationẽ hr̃e necessariam minime põt. Sed codex emẽdari oz hoc modo. Jd enim verum est etiam de eo quod est neĉe esse est. Etenim hec contradictio existit illi que sequitur possibile esse est. Illa enim mentitur. Impossibile esse est. ac necesse non esse est. Cuius negatio est. non necesse non eĉ est. Atq; hec perspicua sunt ex diagrammate.

m **Diaggramma rectum**

Possibile esse est.	Contingens esse est.
Non impossibile esse est.	Non necesse non esse est.
Possibile non esse est.	Contingens non esse est.
Non impole necesse est.	Non necesse esse est.
Non possibile esse est.	Non contingens esse est.
Impossibile esse est.	Necesse non esse est.
Non pole non esse est.	Non contingens non esse est.
Impossibile non esse est.	Necesse esse est.

XII **Sed ambiget** quispiã sequat ne hanc. neĉe esse est. hec. pole eĉ est. Si. n. non seqtur. negatio ipsa sequetur. s. Non pole esse est. Q; si quisq; hãc minime dicat esse. negationẽ nĉio dicat illam. possibile non esse est. Sed ambo mentiuntur de eo quod necesse esse est. Quocirca vt hec. pole esse est. sequatur verum est. Atqui rursus idẽ vr possibile secari: ac non secari. Jtẽ esse ac non esse. Quocirca erit quod necesse esse est. Contingens non esse. Jd autem mendacium est.) Tl

¶ Cum supius subiecisset vt illã. neĉe eĉ est. sequat possibile esse est. indicat hoc loco p̃dicte assumptionis vitatẽ dicẽs: vt si minime sequat ipsius negationẽ seq oportere. s. non possibile eĉ est: aut possibile non esse est. Si quisq; dicat illam minime esse negationẽ. Sz ambo mẽtiuntur (vt ait) de eo quod neĉe eĉ est: quoniã qd̃ neĉe eĉ est: neq; non possibile eĉ est: neq; possibile non eĉ est. Deinde ꝑ arguit. Cũ eni idẽ pole fit secari: ac nõ secari. Jtẽ eĉ ac non eĉ erit: qd̃ neĉe eĉ est. possibile nõ esse. Jd aũt vt ait mẽdaciuz est.

At vero pspicuũ est vt non qcqd pole vel eĉ vel ambulare sit. Ipsa quoq; opposita possit. Sed q̃dã existũt in qbus minime vey est. Prin° qdẽ in facultatibus rõne carẽtibus vt ignis põt calefacere: ac potẽtiã cõtinet irrõnabilẽ. Potẽtie ergo rõni obnoxie multa qdẽ ac ꝑia pñt. Irrõnabiles nõ oes pñt. Sz quẽadmodũ dictũ ẽ ignis calefacere: ac nõ calefacere minime põt: nec quecũq; alia semp actu existunt. Sane nõnulle potẽtie irrõnabiles simul opposita suscipe pñt. Sz id bui° gr̃a docuimus: qm̃ nõ ois potẽtia opposita põt: nec quecũq; ex eadẽ spẽ irrationabiles dñr. Porro q̃dã potẽtie equoce sunt. pole eniz non simplr dr̃. Sz hoc qm̃ veruz est: vt quod actu existat. vt pole ambulare qm̃ ambulat: z in totũ pole esse dr̃: qm̃ iaz est actu id qd̃ possibile dr̃. Illud qm̃ fit rẽ aliq; effectum: vt possibile ambulare: qm̃ fit ambulatuy. Atq; hec in solis mobilib° potẽtia est: illa est in illis q̃ motu vacãt.) XIII O

¶ Soluit p̃dictã obiectionẽ ostẽdẽs: vt non qcqd possibile esse: aut ambulare sit ipsa quoq; opposita posit ac causat equocationẽ: qm̃ alique sunt irrõnabiles: vt ignis põt calefacere: ac potẽtiam cõtinet irrationabilẽ qua põt tantuz modo calefacere. Sz nõ calefacere minime põt: nec secus terrã ferri deorsum pole est. nõ ferri aũt minime pole est: nisi quicq; fuerit: qd̃ impediat: potẽtie vo obnoxie rõne simul multa ac ꝑia pñt. Ut medicus: qui sanandi: ac non sanandi: z homo. qui ambulandi: ac nõ ambulandi potẽtiaz hz. Quinetiam nõnulle potẽtie irrõnabiles: vt dicit simul opposita suscipe possunt. quẽadmodum potẽtia patiẽdi. lignum enim secari ac non secari possibile est: atq; ẽt potẽtia faciẽdi: vt equuz ambulare: z non ambulare possibile est. Atq; id dicit huius gr̃a docuisse: qm̃ non ois potẽtia opposita ꝑt nec q̃cũq; ex eadẽ spẽ irrõnabiles sunt: qm̃ nõnulle irrõnabiles potẽtie: vt diximus: fit quoq; opposita pñt. Subnectit ꝑterea aliã po° diuisionẽ dicẽs: vt interdũ pole aliqd dicat qm̃ actu iã fit. Interdum qm̃ eius rei efficiende ꝓtineat facultatẽ: vt posse hoiem ambulare: vel qz iam ambulet: vel qz fit ambulaturus. Ex qbus altera vt dicit in solis mobilibus potẽtia est. i. ijs que sunt nata moueri: q̃ quis actu minime moueant. Hec enim habẽt potentiam: que ab actu seiungi põt. Altera aũt in ijs que motu vacant. i. in diuinis atq; intellectualibus causis. Celũ eniz dicimus posse moueri qm̃ actu iam moueat. ¶ Sz queri põt qd de eo dicẽdũ sit. Aut. n. erit potẽtia irrationabilis: aut erit oppositoy. ¶ Solutio est rõnẽ intelligi eam: que ab impfecto pmeet ad id qd̃ pfectuz absolutumq; est: atq; ab ipsis ꝓpõnibus ad ꝑnẽ: qualis ratio humana censetur non ea que simplicẽ habeat opationẽ atq; assidue subsistẽtem: vt intellectus diuinus. Cui vt Alexander recte dixit. Rationis vocabulum deferre minime cõuenit: sed mẽtis z intellectus naturam indicantis prestabiliorem. P Q Dubius Solo

Sed ambo vera sunt: vt pole fit esse aut ambulare: z quod iã ambulat: actuq; ẽ: z qd̃ ambulandi ꝓtinet facultatẽ. Qd̃ igit: ita pole est de necessario simplr dici minime verũ est: alterum verum est. Cũ igit particulare sequat vle id qd̃ est necesse esse est sequetur possibile esse est. Sed ex toto non sequetur.) XIIII

A ¶ Ut priculare sequat vle pspicuū est. Cū igit necīuz pinde vt priculare sit pole pinde qsi vle: qm maiore ambitu ē ac plura cōprehēdit: vt prie docuim⁹. Cōcludit vt ei q ē necesse eē. sequat. pole eē est. Sz ex toto nō seqt. i. nō recurrit nec seruat vices pmanēte ꝓditione veritatis: ac falsitatis. Aliter ex toto nō seqt: qm possibile nō sequit si significet potentiam: que ab actu seiungi pōt.

Dubiuz ¶ Sed forte ambigit. Si loco illi⁹ pole eē est accipio ꝓtingens eē est penit⁹ impole. Seqt vt pus: qr huic neče est. sequit ꝓtingēs eē est: huic aūt nō neče ē. Ergo qō neče eē

Solo est: nō neče eē est. ¶ Sz soluit. s. vt ꝓtingēs impropie pro possibili accipiat: que inquā subto minime: sz noie ipso discordēt. ¶ Sed rursus ambigit si libeat ꝓprie sumi pole ac ꝓtigēs: quonā mō erit sequela pnunciationū. ¶ Solutio est vt nō ipole eē est. ac nō neče eē est: sint potius in p⁹ pagella collocāda: quēadmodū ex p diagrāmate docuimus: qm ꝓtingēs si ꝓprie sumat vtrūq; infert: nō tñ ex toto eqpollent. s. nō ipole eē est: ac nō neče eē est. Altera eni ipsius ipolis. Altera ipsius necessarij denegatio est. Sed be nō impole eē est: ac nō neče nō eē est: retrograde sunt:

B qm opposite affirmationes tantūdē possunt. Ac de eqpollentia orationum satis dictum iam est.

XV **At necessariū** ac nō necessarium velut sit: velut nō sit forsitā oium initiū est. Alia autē perinde vt his subsequētia considerari opz. Sane ex dictis pspicuum est: vt quod necessario est actu sit. Quocirca si eterna pora sunt: actus quoq; potētia por est. Itez actus sine potētia por est: vt pme sube. Actus aūt potētie obnoxius natura qdem por est: tpe vō posterior. Nōnulla nūq; actu: sed potētia tātūmodo sunt.)

¶ Pronūciationes e necessario nō solū prescribi debent in diagrāmate: qr sūt priculares ex qb⁹ alie subsequunt magis vles: sz ēt qr diuinis atq; intellectualib⁹ causis tribuunt. Primo igit loco collocari debēt pnūciationes e necessario. secō pnūciationes e possibili: qō i mā germinat.

C Tertio loco ee que ex ipossibili sunt: qm extra nām penitus eliminat. Sz sciēdū est: vt in qb⁹ actus cū possibilitate existit act⁹ pcedit potētiā nā. Sed potētia tpe pcedit actū. Sol eni anteq; ad Arietē pmeet pus bz eo pmeādi potestatē: quāuis in celo potētia ita se habeat ad act⁹: vt actus tpe qdē. Sz nēcio potētiā comitet: ppea q mor⁹ assiduus: atq; etern⁹ existit. Sz in ceteris act⁹ nēcio potētiam mime comitat: sifans qō eni dū est in vtero pōt edi in lucē: sz mime edet nēcio. Ceterū est sciēdū talē in reb⁹ ipsis ordinē hīt: vt qdē sit act⁹ sine potētia. i. oī mutatione abiunct⁹ vt sube pme. i. diuine. Alius vō fit act⁹ qdē: sed potētie semp obnoxius. Celū. n. semp actu mouet: sz ita vt moueri ēt possit. Quedā vō potētiā hñt ab actu qdē seiunctaz: sz que ad actū pduci parte plurima soleat. Nōnulla nūq; actu: sz ptāte tantūmodo sūt: vt Ar. dicit. Cōtinuū eni vt

D ad infinitū diuidi pōt: ita nunq; actu diuidet ad infinituz. Sed de potētia z actu libro pme phie nono lati⁹ diffinitū iam est: illo remittendi noscentes hec sunt. Nos Aristotelis dictionem rite enarremus.

Sed vtrum ꝓria est affirmatio negatiōi: an affirmatio affirmatiōi atq; oro oroni: vt q dicit: omis hō iust⁹ est: illi omis hō iniust⁹ est: vt Paulus iustus est: Paulus iust⁹ nō est. Paulus iniust⁹ est vtra ex his ꝓria est. Si. n. vocabula sequunt animi ꝓceptiōes: vbi vō ꝓria opio ꝓrij est: vt omis hō iustus est illi. omis hō iniust⁹ est. In affirmationib⁹ quoq; vocalib⁹: filr se hēat neče est. At si ibi nequaq; ꝓrij opinio ꝓria est neq; affirmatio affirmationi ꝓria. Sed pdicta negatio erit. Quocirca ꝓsideradūz est: que nā opinio falsa vere opiniom ꝓria fit. Utrum opinio ipsius negationis: an illa que ꝓtrarium eē existimat. Uerbi grā. opinio quedam boni vera est vt bonū fit. Alia vt bonū nō fit falsa. Alia rursus vt malum fit. vtra ex his cōtraria vere fit. Q; si vna est vtra cōtraria fit.

E **Hanc** disceptationē Amōni⁹ eē Ar. negat atq; idē dicit sensisse Porphyriū: vt q talē dictionē mime enarrauerit. Sz Alexāder in disciplia pipateticor oiuz pcellēs: ꝓ eē Ar. credit: atq; enarrat. Cui nos adheremus: qm ab iusta Ar. locutiōe nequaq; discordat. Querit igit phs: vtrū ꝓria fit affirmatio negatiōi: an affirmatio affirmationi: vt hec. omis hō iust⁹ est. Illi nullus hō iust⁹ est. An illi. omis hō iniust⁹ est. Deinde ita se hīe i voce dicit. quēadmodū in opione: qm vocabula idicāt: ac sequunt ai cōceptiōes. Quocirca si ibi. i. in aio ꝓria opio ꝓrij est: i affirmationib⁹ q; vocalib⁹ ita se hēat neče est. At si ibi nequaq; ꝓria opio ꝓrij fit: nec affirmatio affirmationi. Sz pdicta negatio ꝓria erit q ob eā rē dicit ꝓsiderādū eē: que naz opio falsa opioni vere repugnet. Ceterū qō in fine ē pditū. Qō si vna est vera ꝓria fit. idcirco dr: qm in ꝓrijs mediatio nō est eadē opio ꝓdictōis ac ꝓrij: sz diuersa. v. g. vt sit bonū. vt nō fit bonū: vt fit malū. Sz vbi ꝓria medio vacāt vna. opinio est: qm tantūdē pōt impar q; ꝓtū valet par. Cū igit opinio sit vna. s. ex eodē significato: queri pōt vtrū magis repugnet ꝓrio per affirmationē: ac potius per negōnē.

F **At vero** existimare ꝓrias opiniones finiri: eo q cōtrarioꝝ sint falsum est: qm bonū: vt bonum fit: ac malū: vt malū sit eadē forsitā ac vera opinio erit: siue multe: siue vna fit. Ad hec ꝓria sunt: sed nō eo q sint ꝓtrarioꝝ ꝓtraria sunt: sed potī⁹ eo q ecōtrario sint.

Opiniones mime ꝓrie sūt: eo q ꝓrioꝝ existāt: qm boni vt bonū fit: ac mali vt maluz fit vā opio ē: pinde mime ꝓria. Igit potī⁹ ꝓrie sunt: vt ait qm ecōtrario sint. i. de eodem ꝓtraria existimātibus.

Sane si boni vt fit bonum opinio est. Alia vō est vt nō fit bonum. Porro aliqd aliud est qō nequaq; in est nec inesse pōt ex alijs nulla ꝓstituenda est nec quecūq; existimāt inesse: qō minime inest. Ambe. n. infinite habentur: z quecūq; inesse existimāt qō minime inest. Itē quecūq; existimāt minime inesse qō inest: sed in qbus allucinatio est. Atq; hec sunt ex qbus gnōnes censent. Generationes aūt ex oppositis pinde allucinationes existunt.

G **Ut vnū** vni ꝓtrariū habeat pspicuū est: qō Ar. B loco subijciēs quasi ploquiū: indicat affirmationi potissimū repugnare negationē. Infinite. n. affirmationes ac negationes false existūt. v. g. vt bonū fit abdicādū vt fit malū: vt fit noxiū. Itē negationes. vt bonuz fit nō expetēdū: vt fit nō vtile: vt fit nō amādū. Atq; he oēs pariter mēriunt. Que q ex his ꝓria ē pfecto nulla: qm ex assumptione vni est vnū ꝓriū. z affirmationes: itē negatiōes false infinite existūt. At q; uis negationes false ifinite existant: sz oium iuenit qsi vna radix allucinatiōis. s. vt bonū fit nō bonū. Quocirca hec marie repugnabit: atq; id ē qō Ar. intelligi dedit dicēs ex alijs nulla ꝓstituēda est: nec q; cūq; ineē existimāt: qō mime inest: nec quecūq; existimāt minime inesse qō inest. i. neq; affirmationes neq; negationes ambe eni infinite habent. Deinde volens idicare pn⁹ allucinatiōis dixit esse ex qbus gnōnes censent. Generationes aūt ex oppositis. i. negationib⁹ seu puationib⁹: vt albū ex nō albo: ac musicū ex nō musico. Proinde allucinationes existunt circa tales negationes: ac definita ꝓtrietas est: z ob eam rem precipua pugna.

H **Si igit** bonū z bonū: z nō malum est: atq; hoc per se est illud ex accidenti. Accidit enim ei vt non sit malum. porro magis in vnoquoq; est vera: que per se est: itē falsa: siquidē vera magis est. Que ergo est: vt bonū nō fit bonū opinionis per se vere negatio falsa habetur. Que vero est: vt fit malum opinionis vere ex accidēti est affirmatio. Quocirca magis falsa erit opinio boni per negationem: q; ꝓtrarij opinio. At circa vnūquodq; maxime mentimur si ꝓtrariam habeamus opionē: quoniaz

J contraria circa idem plurimum a se inuicem dissident. Si igitur altera ex his contraria est. repugnantior autem est opinio contradictionis. s. hec contraria erit.

Affirmatio que est vt bonũ sit bonũ p se: ⁊ iuxta suã nãm vera hz. negatio vo q̃ ẽ sub ea. s. vt bonũ nõ sit malũ ex accñti ꝓ a censet. Accidit. n. ei (vt Ap. dicit) vt nõ sit malũ. Rursus affirmatiõi p se vere negõ repugnat. Silr p se sta: vt bonũ ñ sit bom. Negationi ãt ꝓ ex accñti repugnat. Affirmatio silr sta ex accidẽti: vt bonũ sit malũ. Quocirca magis falsa erit opio boni p negationẽ q̃z opio ꝑtij. i. magis falsa erit opio boni: vt nõ sit bonũ q̃z vt sit malũ: qm̃ p' opinio est falsa per se. Altera ẽ falsa ex accñti. At opinio per se falsa repugnãtior est q̃z q̃ est falsa ex accñti. s. opio ꝑdictionis. hec igit ꝑtia erit.

k **Opinio** preterea: vt bonum sit malum implexa erit. Etenim vt non sit bonum: eum ipsum fortitam existimare necesse est.

Ratio talis est breuibus explicata. Opinio vt bonuz sit bonum simplex existit. Igit ⁊ huic opposita opinio: vt bonũ nõ sit bonũ simplex erit. Ea. n. que dicit: vt bonũ sit malũ nequaq̃z simplex est: sed implexa. Si gs eni existimet bonũ esse malũ eũ ipsum (vt Ap. dicit.) Existimare bonum nõ esse bonũ necesse est.

Amplius si in ceteris silr se habere oportet: hec quoq̃z recte dici videri debẽt. Aut. n. vsquequaq̃z ꝓtradictio repugnat: aut nusq̃z. At si qb? nihil est ꝑtiuz in his falsa qdem opposita erit: vt qui existimat hoiez nõ esse hominem: mentitur. Si igitur he contrarie sunt alie quoq̃z contradictiones contrarie erunt.

l **Ratio** talis est. In quibusdam minime lz inuenire cõtrarium. Cõtradictionẽ aũt facillime liceat explicare: vt Plato homo est. Plato hõ nõ est. quoniã substãtie nihil est ꝓtrariũ. Cum igit vsquequaq̃z inueniri cõtrarium minime conueniat: sed semp contradictionem. cõtradictio vsquequaq̃z contraria erit.

Ad hec similr se hz opinio boni: vt sit bonũ: ac nõ boni vt sit bonũ. huic igit opioni vere: vt nõ bonum sit nõ bonũ: que naz ꝓtraria erit. Profecto nõ ea que dicit: vt sit malũ. Simul. n. vera fore. At nũq̃z opinio vera est vere opinioni ꝓtraria. Est. n. aliqõ nõ bonũ malum. Quocirca fieri põt: vt simul vere existant. neqz rursus hec vt nõ sit bonũ: quippe que vera sit. Simul. n. he erunt vere. Restat igit vt huic. nõ bonũ est nõ bonũ. ꝓtraria sit nõ bonũ est bonũ. Nec. n. falsa est. Quocirca. vt bonuz nõ sit bonum. ꝓtraria erit illi: vt bonum sit bonum.

Sane hec iter oẽs rõnes validissima est. Sumit enim Ap. q̃tuor pnunciationes subijciẽs: vt ita se habeat hec. bonũ bonũ est. aduersus illã. Bonũ nõ bonũ est siẽ hec. nõ bonũ nõ bonũ est. aduersus illã. nõ bonũ bonũ
m est. Deinde rõcinat ad hũc modũ huic opioni vere vt non bonũ sit nõ bonũ. Que nã ꝑtia erit. pfecto nõ ea q̃ dicit vt sit malũ: qm̃ (vt dicit) sil vere existũt: neqz rursus hec. vt nõ sit bonũ: qm̃ ambe simul ptinẽt veritatẽ. Silr he q̃z pcordãt: vt nõ bonũ sit nõ bonũ: ⁊ vt nõ bonũ sit nõ malũ in habitu medio: q vtriusq̃z extremi sis expers. Restat igit: vt huic. nõ bonũ ẽ nõ bonũ. ꝑtia sit. nõ bonũ ẽ bonũ. Quocirca ex assumptione p̃dicta huic. bonũ ẽ bonũ. repugnabit illa. bonũ est nõ bonũ. Atq̃z hec est rõ efficacissima: quẽadmodũ dixi: ppea libet demirari negligentiã Amonij ne dicã inscitiã: qui alienis tribuat qõ nobilissimi pbi acumẽ maxie redoleat. Sz sciendũ est: vt Alexãder ãnotauit duplicẽ legi scripturã. Unã que dicat. qppe que vera sit: atq̃z itelligit de hac nõ bonũ: nõ malũ ẽ. Alterã q̃ dicit. Quippe q̃ nõ vera sit: atq̃z intelligit de hac. nõ bonuz bonũ est. Si pma lectio meo qdem animo castior ⁊ verior est.

At perspicuũ est vt nibil qcq̃z intersit. si vlez cõficiamus affirmationem. Opinio eni vlis ꝑtia erit: vt opinioni dicenti: vt qcqd fuerit bonuz sit bonũ: hec repugnabit. nullũ bonũ bonũ est. Que eniz est boni vt sit bonũ. Si vlr bonũ sit eadem illi est: que existimat: vt bonũ bonuz sit. At id mime dissident: ⁊ ab eo qõ est: qcqd bonũ fuerit: bonũ est. Silr mõ in nõ bono dõz ẽ. Quocirca si in opione ita sese hz: cũ sint vocales affirmationes: ac negationes indicia animi affectionũ pspicuũ ẽt vt affirmatiõi sit ꝑtia negatio de eodẽ vlr: vt huic. Oẽ bonũ bonũ est: aut ois homo bon? est. hec: nullũ aut nullus est. Cõtradictio vo est nõ omne: aut nõ ois est.

Si vniuersalẽ cõficiamus affirmationem opinio vlis cõtraria erit: vt opinioni existimãti. Oẽ bonum bonũ est. hec repugnabit nulluz bonũ bonũ est. Que eni est boni: vt sit bonũ si vlr bonum sit: eadẽ illi est que existimat: vt bonũ bonũ sit: qm̃ nõ nobis de subti: sed de p̃dicati dꝑtia sermo est. Quocirca vt in
o alijs rõnibus oñsum iam est: huic. oẽ bonũ bonũ est: magis repugnat hec: nullũ bonũ bonũ est: q̃z illa. oẽ bonum malũ est. Quocirca si in opione ita se hz (vt dicit) cuz sint vocales affirmatiões ac negatões idicia animi affectionũ pspicuũ est vt affirmationi sit ꝑtia negatio de eodẽ vlr: vt huic. oẽ bonũ est: aut ois bõ bonus est: hec. nullũ aut nullus est. i. nullũ bonũ bonũ est: aut nullus hõ bon? est. Q̃ aũt in fine subiungit. Cõtradictio vo est aut nõ oẽ: nõ ois indicat oẽm oppositionẽ: mõ per negationem fit esse validiorẽ: q̃z que fit per affirmationem contraria.

¶ Perspicuũ pterea est: vt vere va ꝑtia esse minime queat: neqz opio: neqz ꝑdictio. Cõtrarie vo sũt: que circa opposita habent. Circa eadẽ fieri põt vt idẽ vera dicat: sz vt simul ꝑtia insint eidem fieri minime põt.

Superius in sexta rõne assumpserat nõ esse opionem verã vere ꝓtrariam: id nũc ostẽdit p
in secũda figura ad hunc modũ. Opiniones simul de eodẽ vere sunt. Cõtraria simul vera nõ sunt. Opiniones igit simul vere ꝓtrarie nõ sunt. Porro negatiuã syllõ adstruit alio syllo ĩ p' figura sic. s. opposita de eodem vera esse impossibile est. Igit ꝓtraria vera eẽ de eodez impossibile ẽ. pretermisit aũt huius syllõ maiorez ꝓpositionem ꝓpter sermonis breuitatẽ. Sed videt indicare quaz ob causam ꝓtraria simul esse vera minime queãt: quoniã nõ ꝓueniat simul eidẽ inesse ꝓtraria. Ac de opionũ oppositione hec dicta abunde eruut: si illud tantũmõ adiecerot nõnullos esse qui ad exercitationẽ poti? q̃z a veritatis studio cõprobande talia scripsisse Ap. autument. Quocirca Syrianus qui cognomẽto Magnus dicebat. negat esse a
affirmationi ꝓtrariã negationẽ: qm̃ vni nisi vnuz contrariũ esse minime põt. At negatio vti multiplex est: ita plura cõprehendit affirmationi cõtraria. Ubi eni esse magnũ quippiam deneges nihilo magis paruuz q̃z equalem esse significabis: ⁊ ob eam rem scite Platonem dixisse naturã fore iniustam: si vni multa contraria: quasi multos inimicos effecisset. Cum ⁊ Aristo. ipse libro prime philosophie o. metaphy. ij
decimo maximam distantiam in contrarietate esse constituit. Quod alioquin videri potest verum quoniam magis a se inuicem dissident: que medium habent q̃z que medio carent. At contradictio medium minime habet. contraria multa habent. Sed de hoc rursus alio loco ac tempore fusius disseretur. Mihi sufficiat ostendisse locum tãtũmodo: atq̃z admonuisse lectorẽ. Quocirca parcens longitudini. Hic dicendi facio finem.

Simul Uera.

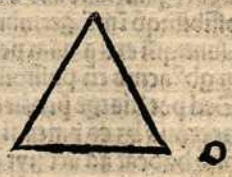

Cõtraria n. Opiones

Finis.

A ¶ Joãnis Antony Scotij Neapolitani de demõstratione potissima. Questio Unica.

Uestio est An potissima demr̃atio reperiat: vel illa nullo pacto sit dãda? Que pfecto admodũ vtilis nimiũq; difficilis qõẽ. Util' qdẽ: tũ ppea q̃ demr̃atiua disciplina finis ẽ toti⁹ logice: vt p̃ ho⁹ p̃ 7° capite dixit Ar. Demr̃atiue ãt disciplie finis 7 pfectio vltia ẽ potissima demr̃atio. Tũ ẽt: q7 cũ scire sit p õmr̃onẽ itelligere maxia 7 potissima scia erit p maximã 7 potissimã õmr̃onẽ. Quare qcqd maxima⁹ scia⁹ munere so7titi fuim⁹ a potissima demr̃one suphisse originẽ fateri neẽe est. Difficilis vo7: cũ nullus eam antea disputarit. Maximũ autẽ pn'''oium: vt dixit Ar. in calce libri Elench⁹. q̃re 7 difficillimũ. Quãto eni optimũ potestate: tãto puissimũ magnitudie. difficillimũ est aũt videri. Doc ãt iuẽto facile ẽ addẽ 7 augẽ reliquũ. Quare cũ ea q̃ ex pn° iueniunt̃ parũ in pmis augmẽtũ suscipere soleant: vt ibidẽ Ar. erit oiuz q bãc qõnẽ legerint: que audierint: omissis i ea facile idulgẽ. De iuẽtis ãt Ar. reliqsq; ppiate ticis (quo⁹ doctrinã imitati sum⁹) multas hãe gratias.

B

Ad cuius qõnis negatiuã ptẽ arguimus p̃ suppo nẽtes q̃ mediũ p̃m Ar. in potissima demõstratione est definitio: vt p7 ab ipso in plib⁹ locis p̃mi 7 scõi post'''. 7 p̃ de aia tex. cõmẽtarij. ii. 4° phy. tex. cõmẽtarij. 34. ac 7° met'' tex. cõmẽtarij. 59. Tũc si ñ daẽ definitio potissima. q̃ nec demr̃atio potissima. Entimema p7. nã cũ deficiẽte cã p se 7 imediata deficiat effect⁹. Mediũ aũt fit demr̃onis hz. Cã deficiẽte medio deficiet vtiq; demr̃atio. Sed p̃cedens entimematis pbaẽ. q7 vt dixit Ar. 6° top. Quilibet definitio ex gẽie ⁹stat 7 dẽia. Sed i q̃libet diffõne vltima dẽia apponi d7 7 cum illa fit cõpletiua qditatis. Ad vltia dẽia nobis ignota ẽ: cũ illã circũlo q̃mur plibus differẽtijs: vt p7 expimẽto. Quare nulla daẽ vera 7 potissima definitio: cũ definitio circũlocuta nõ sit potissima.

P L Lap 3°

2° ¶ Amplius sit de quo magis vẽ inesse 7 nõ iest: nec de quo min⁹: sz magis vẽ: q̃ demr̃ones mathematice sint potissime: 7 nõ sunt. q̃ nulla daẽ demr̃atio potissima. Maio7 est manifesta. 7 minor p p⁹ pte est cõmentatoris Auerrois 2° metaⁿ tex. cõmẽtarij. 16. vbi: 7 nõ op7 (inqt) hoiem q̃rere: vt idẽ modus fidei in nãlib⁹ 7 mathematicis. demr̃ones eni mathematice sũt in p̃ ordine certitudinis: 7 reliq. Qõ ẽt ex 2° cõmẽtario p̃mi phy. haberi põt: vbi hz q̃ i mathematicis p̃cedim⁹ ab his q̃ st nota: 7 nobis 7 nãe. Ex quo ⁹cludi põt mathematicas demr̃ationes dicere esse 7 cãz. Qz aũt ille nõ sint potissime. pbaẽ. Nãz p̃ posterio⁹ hz: q̃ cã que demr̃ationis est mediũ: nõ solũ est altero mõ cã effect⁹ in cognoscẽdo. s. sed ẽt in essendo qm̃ est. Tũc sic arguimus. Mediũ in mathematicis non est cã in essendo. q̃ demr̃ones mathematice nõ st potissime. ⁹ña p7 ex dictis: sz p̃cedẽs. pbaẽ p Cõmẽtatorẽ p̃ physico⁹ cõmentario p̃. vbi nõ oẽs (inqt) artes ⁹siderãt oẽs cãs. Sed quedã fo7ales tm̃: vt mathematice. que forma sz oẽs nõ est forma: q̃ est altera pars cõpositi: sz ẽ forma declarãs qditatẽ. q̃ mediũ p̃ istã formã nõ erit potissimũ: q̃re nec demonstratio.

D

3° ¶ Amplius pfectio7 demr̃atio que põt dari: est demr̃atio p genus cãe finalis: p Ar. 2° posterio⁹ cũ ibi stet resolutio toti⁹ demr̃ationis: sz illa non est potissima: eo q̃ cã finalis nõ est cã in essendo: sz in mouẽdo p̃m Ar. 2° phy. 7 ẽt effectus magis hz esse per cãs intrinsecas q̃z extrinsecas. Cã aũt finalis est extrinseca. q̃ p ipsam nõ erit demõstratio potissima: 7 per ⁹ñs: nec p alias cãs erunt potissime demr̃ationes: eũ demr̃o p cãz finalẽ fit certis alijs potio7: vt aũcte Ar. ẽ declaratũ. Cõfirmãt p̃terea hãc qõnis ptẽ Epicur⁹ atheniẽsis: ac ei⁹ sectatores oẽs: q nedũ potissimã demr̃onẽ negarũt: sz oẽs logicã: vt deuiã agũt ip7obãq; r̃pudiãt.

E 2. phys. T. cõ. 7

¶ Ad ptẽ oppositã celebrio⁹ phantiũ turba verioẽ oñdit Nã vt ceteros antiqoris phie pies p̃tream⁹: acutissim⁹ vir ille Chrysippus p. 40. ferme annos logice studijs intẽtus: tũ ceteras logice ptes: tũ vel maxie eã que de demonstratione laboriosissime scripsit. Plato dina mẽtis abũdãtia instruct⁹: binarie eatenus phie: physice v3 7 ethice: tertiã logicã addidit: 7 ⁹sumato trinario phie opi extremaz manũ imposuit. Cuius auditor Ar. pho⁹ oium facile p̃ceps: qui dialecticã p̃m⁹ inuenit (vt ipse de se in calce libri elencho⁹ testaẽ.) Judicatiuã logicã quã pus Plato p̃m⁹ academico⁹. ac ẽt Stoici sufficiẽter pfecuti erãt: ita in artẽ redegit: pfecit: ac cõpleuit: vt nũq; amplius i ipsa quippiã desideratũ fuerit. Est aũt iudicatiua ars ois ppter demonstrationẽ potissimã. Theophrastus ẽt Aristotelem imitat⁹: septẽ de demõstratione libros cõposuit. Themistius p̃terea Joã. grãmaticus: Eudem⁹: 7 alij ex antiqs piperiticis in cõmẽtarijs suis in Ar. hãc artẽ sufficiẽter sũt pfecuti. Et (vt grecos omittã) Galenus arabs. duos ẽt de demonstratione edidit libros. Laborauit 7 Auicẽ. in demõstratiue artis vestigatione: vt in ei⁹ sufficiẽtia facile mõstrat Alpharabi⁹ p̃terea: 7 alij cõplures: 7 Auerroes potissimũ q iudicatiuã oẽm Ar. logicã adamussim est cõmentatus. Quãta vo latino⁹ fuerit cura in huius artis inuesticatione oibus ⁹stat. Nã ppillã doctissim⁹ quoq; vir ille Boetius libũ diuisionũ cõposuit. Di itaq; tot tantiq; non memorarent̃ nisi ars demõstratiua dareẽ: 7 maxie potissima demr̃atio que totius artis est finis 7 pfectio vltima.

F

Horum itaq; sniaz veluti problematis nostri verio rẽ ptẽ terminare cupiẽtes. Cũ potissima demõstratio quelz definitionẽ accipiat medium: videdũ erit p̃. Quotuplex definitio: 7 qũo abinuicẽ distinguant̃ definitiones. Et p7 quã causalitatẽ demõstrationẽ igrediant̃: 2° cũ demr̃atio fit syll's sciam faciẽs: declarabim⁹. Cui⁹ ne cognitionẽ: quãue scia7 i diuersis doctris faciat demr̃atio vt idẽ facile possim⁹ cognoscẽ: quenã demõstrationũ alteri p̃stet. Illa nãq; p̃stabit: que maiorẽ sciam certiorẽq; demõstrati cognitionẽ pturiet: Scrutabimur 3° quenã p̃ferẽda sit demõstratio iter illas q̃ cãz in essendo demr̃ate ⁹nis accipiunt. 4° pblema terminabit. 5° soluent̃ adducta.

G

Propter pmũ breui a nobis est p̃repetẽda definitionis vulgata illa distinctio. Qz duplex sit definitio idẽtica. s. 7 causalis. Identica illa que idẽ importat qõ definitũ: vt homo est aial rõnale. Iz adhuc inter definitionẽ 7 definitũ distinctio quedã vertaẽ vt subtilis doctor Scot⁹ in pn° scõe distinctionis p̃mi apte declarat: quã distinctionẽ eiusdez doctoris imitatores ex nã rei dicerẽt. Causalis vo que causam dicit intrinsecam vel extrinsecam definiti vt domus est ligna lateres 7c.

H

Attẽdendũ scõo q̃ definitiones que sunt mediũ in demõstratione secus se hãt in sciẽtijs realibus: 7 secus in logica que scia rõnalis est. Definitiones eteniz logice ex genere 7 dẽia cõponunt: 7 loqmur de definitionib⁹ entiũ logicaliũ 7 nõ entiũ alterius cõsiderationis: hz logicus posse definire entia ad ei⁹ ⁹sideratione ptinẽtia p gen⁹ 7 dẽiaz: vtpote syll'm: enũciationẽ 7c. 7 possit definire p genus 7 dẽiam entia ptinẽtia ad ⁹sideratione aliaz sciarũ: vtpote hoiem: equũ 7c. Et q7 genus 7 dẽia sũt fo7a rei: fo7a saltẽ declarãs qdditatẽ: ideo dicimus logicũ definire p formã. Et hec ẽ ratio Ar. 7 Cõmẽtatoris Auerrois p̃ de aia. tex. 7 cõmẽtario. 16. vbi Ar. dialecticũ (inqt) in definiẽdo assignare spẽz 7 rõnẽ. 7 Cõmẽta-

J tor. Disputatores (inqt) dant definitiones ꝓ formā. Q; ãt logicus p genꝰ ⁊ dīa; definiat: ꝑbat. Naz logicꝰ cū sit artifex rōnis ⁊ cōis: hz ꝓsiderare definiētia cōia ⁊ rōnis: genus ãt qd cōe est reⁿ definite spēi: vt sciētibꝰ Porphyriū late apparet. Sz cuipiā tūc forte videret: ꝙ si logice definitiones ex cōibꝰ trm̄ ꝓcesserint in demr̄one aliq̄ medīū eē ñ possint: cū talis q̄lz ꝓcedat ex ꝓprijs: vt p̄ posterior. tex. cōmētarij. 5. declarauit Ar. nisi eēt: ꝙ lz talis demr̄o cōe ꝑnm̄ sumat. s. genus: qō qdē cōius est spēs. Est tm̄ tota ꝑnm̄ ꝓprium respectu passionis demr̄abilis seu inherētie passiōis ad subz. Et lz tales logicas definitiones Ar. p̄ de aia tex. cōmētarij. xi. negocio demr̄atiuo ieptas appellet. Quare (inquiēs) ꝓm quascūqz diffinitiones: nō ꝓtingit accidentia cognoscere: nec de illis imaginari aliquid facile. Manifestū est ꝙ dialectice sunt ⁊ vane oēs. Nō tamē debemus lo
k gicas definitiones ad demōstrādū inutiles opinari: nam vult Ar. ꝙ definitiones que nō faciunt cognoscere accidentia ꝓpria definiti sunt vane. ⁊ dicunt dialectice ꝓpter similitudinē: qz sicut dialectica est ex cōibus ⁊ ꝑbabilr̄ ꝓcedit: ita iste definitiones que nō faciūt scire accidētia ꝓpria definiti: ⁊ sic dialectica nō aggenerat sciam: ita ex illis definitionibꝰ scia aggenerari nō pōt. Ex quo tm̄ nō sequit: ꝙ oēs definitiones logice sint vane: sed alique tm̄: que nō declarāt accidētia ꝓpria definiti: lz oēs vane dici possint: si ad phyſicū negociū cōparent: vt infra monstrabimus. Logice igit definitiones: vt dictū est dantur per genus ⁊ dīam: que lz sint cāe formales: tamē nō vt sic ꝓsiderant a logico cū per ea definit ⁊ demōstrat. Sed ꝓsiderant vt genus: ⁊ dīa: qz genus vt genus est cōius spē. Sz realiū scientiarū definitiones dant per cās ꝓprias rei: que nullo mō
l sunt sibi cōes: ꝙ de nāli habet Cōmētator Auerroes 2° de aia cōmētario. 12. Sermo (inqens) nālis definiens nō demōstrat genus: lz cām rei ꝓpriā ꝓpinquā existentē in re. Et magnus Albertus p̄ phyſicoꝝ capite p°. Si definitiones (inquit) nāles darent per intētionē cōem generꝝ ⁊ differentiarꝝ que abstracte in vlī ꝓz rōnē simplicē accipiunt. Manifestū est ꝙ tunc essent logice. Et iō quo ad phyſicuz negociū essent vane oēs. qm̄ ex talibus nō ꝓstituit esse rei sensibilis: sed potus ex mā ⁊ forma sensibilibus. Et sicut de naturalibus definitionibus dictuz est: ita suo modo de alijs ceterarum scientiarum dicendum esset.

Attendēdū 3° ꝙ nō opz ꝙ causa que demonstrat sit intrinseca rei de qua est demōstratio: sed sufficit ꝙ illa cā sit causa inherētie passionis ad subiectum. Si demōstratio ꝓpōnē ꝓcludat: quā de 3° adiacēte logici dicunt: aut sit cā q̄re sit subz. si demōstratio fuerit
m ꝓpōnis de adiacēte 2°. Nam per demōstrationē sciam intēdimus que qōnē tollat ante demr̄ationē ꝓpositam. Oīs aūt qō per demōstrationē scibilis est de adiacētibus ꝓpositionis cathegorice. An. s. sit subm vel an passio aliq̄ subo inhereat: ⁊ ꝓpter quā cām. qō eni de qdditate nō p demōstrationē: sed per definitionē terminat: q̄re quecūqz demōstratio per cām ꝓcesserit. Ad hoc ꝙ optima sit demr̄atio sufficit ꝙ cām accipiat: ꝓpter quā sit subm: aut ꝓpter quā aliqd subto inhereat. Nā sic qōnē ante ꝓpositā termiabit: ⁊ si cā illa nō sit itrinseca rei: de q̄ est demonstratio. Et iō lz entia mathematica nō sint cōpōsita p cās itrinsecas: cū ipsa sint simplices ꝓze: lz p̄terea ꝓm cōez opionē ⁊ veritatez forma: p quā demōstrat mathematicꝰ: nō sit forma q̄ est altera ꝑs cōpositi: lz forma declarās qdditatē. Mathematice tm̄ scie potissime demr̄abūt: cū cā: p quā ꝓcedūt: q̄ est forma qdditatē declarās: sit cā inherētie passionis in subto: in essendo ⁊ cognoscēdo: sicut dicimus figurā planā trib̄ lineis rectis ꝓtentā: ac hñtē angulū extrinsecū ⁊c. esse cāz in essendo hñdi tres angulos duobus rectis eq̄les. Cuius simile ēt inde apparet de cā efficiente ⁊ finali: que nō sunt itrinsece rei: de qua fit demr̄atio: ⁊ tm̄ demr̄ant potissime: eo ꝙ dcm̄ est ꝙ cā que est mediū nō est nēciuz ꝙ sit intrinseca: demōstratio eni per vltimū finez est potissima ⁊ irresolubilis: sicut 2° posterior Ar. lōgiusculo ꝓcessu declarat: ⁊ tm̄ finis est extrinseca cā vt late apparet. Exēplo ꝓterea idē oñdimus interpōnis terre: q̄ cā est q̄re eclipsis lune inhereat: ⁊ tm̄ illā lune cām nō dicimus. Mediū igitur potissime demr̄ationis qōnē ꝓpter qd terminātis: qō est definitio. est cā in cognoscēdo: ⁊ in essendo mō qdez rei de qua est demōstratio: lz inherētie passionis ad subm: ita ꝙ definitio ꝓ tanto potissime demr̄ationis est mediū: ꝓ quāto cām inꝓportat inherētie dicte: nō rōne identitatis: si qua fit simul idētica definitio ⁊ causalis.

Ut aūt 2ᵐ ꝑmissoꝝ absoluam: attendi volumus ꝓ: ꝙ vt dicit Ar. 2° phy. tex. cōmētarij. 18. Mathematicus nō mentit abstrahēdo. ⁊ vt oēs ibi exponendo ꝓueniunt nō mentit abstrahēdo a mā sensibili: que posterior est quātitate nō aūt a materia intelligibili: nam mētiretur vtiqz si ab illa abstraheret. Per hanc aūt mām intelligibilē nō intelligimus mām que est altera pars compositi: nam si ab ipsa nō abstraheret tūc ꝓsideraret ipsam: ⁊ per ꝓñs oēs causas: qz sicut in cōmētario. 70. scōi phy. hz Cōmentator. qui ꝓsiderat māz ꝓsiderat oēs causas. cuius rō est: qz ēt ꝓsiderat forma: cuz correlatiue dicantur ⁊ vnū correlatiuoꝝ nō possit considerari sine reliquo. Et qz nulla forma est perpetuo in mā: qz ꝓm cōmētatorem in corporibus celestibus nō est mā. Sequtur ꝙ ista forma fuit inducta in mā ab aliquo agente: ⁊ ex ꝓñti hz ꝓsiderare cām agentē. Et qz oē agens agit ꝓpter finē: similr̄ habebit cōsiderare finē. Et sic oēs causas: nō possumus ergo dicere ꝙ mā a qua mathematicus nō abstrahit sit mā que est altera pars cōpositi. Nec per mām intelligibilē possumus intelligere subam: vt diuus Aquinas dicere videt. quē qdā latinoꝝ modernoꝝ imitant. Nam si ab illa mathematicꝰ nō abstraheret: ꝓsideraret vtiqz illaz: ⁊ in entiū mathematicorum definitionibus poneret: siue vt qdditatis partez: siue vt aliqd ad qdditatē necessariū: qō qdē esse falsum latissime ꝓstat. Mathematicus eni nō habet entiū mathematicoꝝ distinctaz cognitionē: sed cū res de qbus mathematicus ꝓsiderat: puta quātitas ꝓtinua ⁊ discreta sint in rebus nālibꝰ: earū termini ⁊ effectus: vel in mā existes vl̄ fine mā: vt dimēsiones celestes nēcio quātum ad ꝓprias quidditates a nāli cōsiderabunt: vt ab Ar. 2° phyſicorum tex. cōmentarij. 18. accipi pōt. Naz cū earū qdditates sine rebus nālibꝰ esse nō possint nēcio res nāles distinctas earum definitiones ingrediunt: vel vt qdditatis partes: vel saltē vt aliquid nēcio reqsitū ad qdditatē: eo mō quo dicemus ēt mām ingredi definitionē rerum naturaliū: tenēdo ꝙ sola forma sit qdditas vt tenet Auerroes. 7. ꝓ phie cōmētario. 21. ⁊. 34. ⁊ ꝓmo de aia. cōmētario. 16. Inquantum vo entia vel inquātum aliqd entis aut substātie a metaphyſico ꝓsiderant qui oia cognoscit: vt ꝓtingit. i. in vlī ꝓmo metaphyſice. Mathematicus ergo nō ꝓsiderās distincte entia mathⁿ nō ꝓsiderabit substātiam nec māz que est altera pars cōpositi ⁊ hinc est ꝙ abstractio mathematici a mā est vera. Nam lz mā vt mā sit ꝓz quātitate: ⁊ quātitas imediate vniat ipsi tāq̄z subiecto nō adequato ꝓpter corpus celeste. Tamē mathematicus vere pōt abstrahere nedum a mā sensibili que posterior est quātitate (cum qualitates sensibiles insint māe ⁊ substātie mediāte quātitate.) sed ēt a mā vt mā ⁊ substātia. qz mathematicꝰ non ꝓsiderat quātitatē distinctē nec quātū ad ꝓpriā qdditatē: nec vt aliqd entis: cū ista ꝓsideratio sit nālis ⁊ dīna. sz ꝓsiderat tātū mathematicus entia ista ꝓsise. Nā vltima mathematici resolutio inquātū mathematicꝰ est nō idūēs alterīs artificis habitū. stat ad ꝑnm p se nota ex cōfusa rōne terminoꝝ: vt pz de ista. linea est longitudo. q̄ ex ꝓfusa rōne termioꝝ est euidēs nō cognito ꝙ linea sit quātitas pri-

n

ex le. 9.

o

p

q

A mua: vel ꝙ sit pō entis: aut quē. ⁊ ꝙ sit terminus corporis nālis. Tales. n. ppōnes per se note in mathematica aptenate sunt eē p se note: ex termis ꝓfuse cognitis: vt sūt ēt ppōnes p se note ad sensuz: vt ista nix est alba: hic corv⁹ ē niger. Per mäz itaqz itelligibilē a q̄ math⁹ nō abstrahit (saluo semp iudicio melius sentiētiū) itelligimus in pūti q̄ztitatē ꝓtinuā ⁊ discretā. Cui sñie ꝓsentire videnť verba diui Alberti p̄ physicoꝝ capite p̄. Ad quē ēt sensuz itelligi possent verba Aꝝ. 7. p' phie. tex. cōmētarij. 39. q̄ ibi simul cū Auer. expōne videbis. Nā cū de q̄ztitate ꝓtinua ⁊ discreta multas passiones ꝓsideret math⁹ ⁊ demōst. Subm ät sit ppria mä saltē: in qua suarū passionū ⁊ nō sensibilis vt pz: ſz itelligibilis tm̄. Seqť ꝙ math⁹ passiōes illas ꝓsiderans: nullo pacto a mä itelligibili abstrahet. Quū pterea de figuris circuloꝝ ⁊ sphera ⁊ reliqs mathe⁹ tractet. h̄ät in q̄ztitate sint sic in ppria mä imaginabili ⁊ itelligibili math⁹ ꝓsideratio itelligibilē mäm oino ꝓcernet. Nec oz ppea ꝙ q̄cūqz math⁹ ꝓsiderat sint i q̄z⁹ ꝓtinua aut discreta sic i ppo subo: q̄ q̄ztitas ꝓtiua ñ ē i q̄z⁹ ꝓtiua: ſz suffiē ꝙ aliq̄ a math⁹ ꝓsiderata i q̄z⁹ ꝓtinua sint aut discreta ad h̄ vt ei⁹ ꝓsideratio a mä itelligibili nō dicat ē abstracta.

Attendēdū 2° ꝙ cū demōstrones math⁹ abstrahāt a mä sensibili vt declaratū est. Effect⁹ math⁹ ⁊ iherētie ppriaꝝ passionū ad ppria subā p sensuz cognosci nō potest. Quare quū i cuiusſz effect⁹ cognitionē tm̄ bifariā manuduci possim⁹: vtpote p sensuz vel p cām: cū math⁹ nō sint sensibilia: ad ea cognoscēda tm̄ per cām deueniem⁹. Qui qdē cognitōis modus: ⁊ pp qd effect⁹: ⁊ q̄ est: sil' apiet: cū nullā añ de eē effect⁹ cognitiōez p̄ habuerim⁹: ⁊ hāc math⁹ demōstratiōes sil' eē ⁊ cām effect⁹ dare dñr. Et ab Auerroe nro 2° celi cōmētario. 35. nedum pp qd: ſz abso⁹ demōstrones vocāt: q̄s idē 2° phy. cōmētario 23. 7. 2. cōmētario p': pp qd simpl'r solit ē appellare: vñ pz erroz Gualterij anglici 2° phy. ⁊ Pauli hēmite. 2° posteriorū. Alr hec noia qb⁹ Auerroes vtit iterp̄tātiū. In nālib⁹ aūt q̄ vtpl'm ab eē effect⁹ sensu noto ad cām iuestigādaz pcedim⁹. Qua cā cognita regredimur itez ad effectū pp q̄ demōstrandū (nā vt nūc supponim⁹ regredi in demōstrātiōib⁹ ſz.) p demōstrationē effectū eē nll'o pacto cognoscim⁹. cū añ demōstratiōez sensu p̄cognitū fuerit: ſz cām q̄re sit effect⁹ bñ cognoscim⁹. Q̄ vt exēplo manifestum fiat. vulgatā illā demōstrationē pti nālē ptē math⁹ subijciemus: q̄ cognito esse eclipsis p̄m sensum ad pōnē terre int solē ⁊ lunā facile deducimur. hac ꝛo p itell'o iuestigationē pfecti⁹ nota iteruz ad demōstrandā eclipsim regredimur. ipsaz p ppriā cām notificādo. Quare in nālib⁹ vtpl'm nō fiēt demōstratiōes absolute ⁊ simpl'r. Sz hec solū q̄ ab Auerroe pp qd tm̄ demōstratiōez dñr. Sile ēt accit in metaphysica. Nā cū ipa via doctrie ceteraꝝ phie ptiū vltia fuerit. ad ipsamqz resoluēdo manuducamur. erūt demōstrabiles effect⁹ fere oēs p al's scias antea cogniti. pus q̄z in metaphysicā sciam ascēdam⁹. Quare nec in ipsa plerūqz absolute demōstratiōes fieri poterūt. Ex qb⁹ appet ꝙ ſz demōstratiōi pp qd q̄ztū est ex p̄te sunt: eqlit' cōpetat math⁹ oinis ⁊ nālib⁹ sciētijs applicarit ⁊ q̄ztū est ex se eqlē in oib⁹ his doctrinis cognitionē aggnare. Tñ ob diuersos iuestigationū modos qbus in diuersis sciētijs vtimur pp diuersitatē entiū: de qb⁹ ille ꝓsideratā demōstratiōes pp qd in diuersis doctrinis abiuicē distinguunt: vt altera fiat potioz altera. Nā cū in nālibus vt dcm̄ est entia sensibilia ꝓsiderent: eoꝝ eē sensu pcipim⁹: et ex illo ad q̄ est cāe pcedim⁹: q̄re cū regredimur ad effcm̄ p demōstrationē pp qd. q̄re sit effect⁹ tātūmō cognoscemus. In meta⁹ aūt cū vt dcm̄ est ceterarū sit vltima: ⁊ dicat pp qd reliq̄rū sciarū. Si qū pp qd demōstrationē formabimus creberrime cām tm̄ effect⁹ ⁊ nō ei⁹ eē notificabit. Sed in mathe⁹ q̄ nō possum⁹ effect⁹ eē p̄us cognosc. ē q̄z eorū cognoscam⁹ cāz: cū a motu ⁊ sensu entia mathe⁹ abstrahāt. demōstratio pp qd effcm̄ esse ⁊ eius cām simul cognoscē faciet: q̄re eis: que in nālibus ⁊ in metaphysica creberrime fiūt: lōge p̄stabit cū maiorē sciam certiorem q̄z demōstrat i cognitionē pturiat. Et ſz metaphysica sicut ⁊ math⁹ a sensu ⁊ motu abstrahat: nō tm̄ ppea metaphysice demōstrationes dicēt eē ⁊ cās. cū ille plerūqz sint ad demōstrandas qōnes p nālē ⁊ mathe⁹ cām: q̄ sunt notas. Attm̄ accidet iterdū: vt in metaphysica pp qd vt simpl'r demōstratōes formentur siqs ꝓnes ibi mōstrabim⁹ que q̄ sunt p aliq̄s scias nō inotuerit: vt forte ille in qb⁹ passiōes entis de spālib⁹ entib⁹ p p̄m pp qd qō est ens ꝓcluderem⁹. Sicut accidet ēt in nālib⁹ dari iterdū pp qd simpl'r demōstratiōes ſz h̄ fit rarissime. Sz qa math⁹ scie a sensu ⁊ motu abstrahūt: nec pp qd dicūt eaꝝ sciarū que sensum ⁊ motū ꝓcernūt: demōstratiōibus absolutis fere semp vtunť. Quare demōstratiōes math⁹ vtplimū ceteras fere oēs cognitiōis certitudine superabunt.

Et quoniā demōstratiōes p cām adinuicē cōparādo: eā oñdere polliciti sum⁹: que ceteras p̄stet. demōstrationē dicim⁹ cām finalē sumentē pro medio: oibus alijs potiorē eē que in eadē scia p alias cās p̄cesserint: q̄ per cām finalē nedū effectū: sed alias cās demōstram⁹: nā cū finis sit cā cārū. 2° physicoꝝ. tex. cōmētarij. 31. toti⁹ qōnis vltima solutio stabit ad cām finalē q̄ habita amplius nō q̄rem⁹: sed oino pausabimus: vt si q̄ret: pp qd bō risibilis? rñdebit: q̄ admiratiu⁹ de visis: ⁊ ſz sit pfecta reditio cause. imediate tm̄ ꝓtingit vlterius q̄rere: pp qd admiratiu⁹? ⁊ rñdebit: q̄ disciplinabilis. At vlterius q̄ret: pp qd disciplinabilis? qui si dicat: q̄ cōposit⁹ ex corpore ⁊ aia itellectiua. Iterū hui⁹ cāe querem⁹ cām: vt pp qd sit cōposit⁹. ⁊ dicem⁹: q̄ beatificabilis. Et tunc habebim⁹ finē vltimū: nec amplius dubitare ꝓtingit: imo oēs qōnes cessabūt. Quare cām finalē pro medio accipiētes potissime demōstrabim⁹: ⁊ inherentiā passionis ad subm irresolubil'r ꝓcludem⁹. Nā ſz finis nō fit imediata cā effect⁹: est tm̄ cā actiōis aliarū cārū: ita ꝙ agēs nō ageret nisi motū a fine: nec per ꝓñs forma informaret mām. Scrutari aūt que sit causalitatis finis: ⁊ pro quo esse finis fit cā ⁊ lōgissimū eēt: ⁊ a nostra disputatiōe nimiū alienum. Diximus aūt cōparasse nos demōstratiōes per diuersa gñia cārū pcedētes in eadē scia ⁊ nō diuersis. nā secus eēt in diuersis: vt paulo infra mōstrabim⁹: cū ob diuersos vestigationū modos: q̄bus in diuersis scientijs vtimur. Accidat demōstrationē cām formalē accipiētē in vna scia potiorem esse ea demōstratione que in alijs sciētijs: nedum cām finalē tantum: sed simul ipsam: ⁊ alias mediū ad demonstrādū acciperet modo propter quid tantū conclusionis notificet ⁊ non simul: q̄ ⁊ propter quid conclusionis aperiat.

Veritatem aūt inducte qōnis ostēsuri p̄mittim⁹ ꝙ vt Robertus Linconiensis in posterioꝝ cōmētarijs ab Arist. textu accepit: ⁊ diuus Albert⁹ eorūdē posterioꝝ p' retulit libro. Potior demōstratio illa est que reliquas oēs bonitate excedit dignitate ⁊ certitudie. Per bonitatē itelligētes virtutē. i. vltimuz ptātis cōparate ad actū meliorē eo mō quo meliorē dicerem⁹ bois operationē q̄z bruti: q̄ ad rōcinari ordiat: q̄ō est pfectior operatio essentiali opatione bruti. Per dignitatē ꝛo volum⁹ pfectionē opationis respcū eiusdem actus: vt illa dignior dicat domus que magis ⁊ perfectius attingit finem suū: vtpote que magis ⁊ pfectius tegit ab ibribus: q̄ō est operatio vltima eius. Per certitudinem autē nostre mentis illustrationē intelligimus: vt id certius fit quod clarius intelligimus ⁊ firmius. Prima comparatio in rebus est diuersarū spēriū. 2° in reb⁹ eiusdē spēi. 3ª ⁊ in rebus eiusdem spēi ⁊ diuersis. Demōstrationē itaqz alteram altera potiorē dicimus que pfectiorē aggenerat sciam: vtpote que pp qd ea que est q̄: ⁊ ꝓsimilē aggenerantiū sciam que magis ⁊ pfectius id faciat ⁊ q̄ nr̄e mētis oculuz magis illustret.

ꝓ Bur. e.p.v.

j Quare qōnē soluimus dari vticq; asserētes potissimā demōstrationē:qō qdē hypothetice ꝓbabit: iuxta hypotheticoꝝ sylloꝝ modū quē p̄ prioꝝ capite.28. nos Auer.docuit. l.3 eniz potissima demōstratio sit ꝑ ꝑn̄ demōstrationis qō est subm libri posterioꝝ. Talis aūt demōstrari nō possit in ea scia que de eo subto termiat cui⁹ talis est ꝑs ꝑncipalis:vt Auer.27.cōmentario 2ᵗ de aia dixit:z apte ēt oñdit in lite quā de subijs sepatis cū Auicē. in plūbus cōmētarijs se habuisse cōmemorat:tñ z sic z de cuiuslibet subri ꝑncipali ꝑte ifra z in pñtiaꝝ demōstratione potissima licere id nobis oñdimus. Cū illā eē nō ꝑ demōstrōnē:l3 ꝑ hypotheticū syllm ꝓcludem⁹.z si ꝑ habitū ēt libri posterioꝝ syllm talē formem⁹.nā ꝑ talē ea q̄ ꝑ se nota sunt ꝓbare possum⁹.si modicula inuitione idigeant:vt dicit Auer. 2.phyficoꝝ cōmētario.30.z p̄ prioꝝ.capite.28.ita q̄ nedū de ꝑncipali ꝑte:l3 ō ipso subto si qñ an sit ignotū fuerit: ꝑ hypotheticū syllm ostēdi poterit:qō tñ esse añ demonstrationes in scia formandas p̄cognoscit:si est eni qō est p̄cognitio de subto ꝑmo scie ante demōstrationē est qñ ꝑ syll3 hypotheticū terminabilis. Si ē itaq; syll's demōstratiu⁹ affirmatiu⁹ pp qd vlis z ostēsiuus:eo q̄ optim⁹ iste fit z ceteroꝝ dignissimus z certissim⁹:est demonstratio potissima. Sed est syll's demōstratiuus in ꝑma figura affirmatiu⁹ ꝑpter qd vlis z ostēsiuus ceteroꝝ optimus dignissimus z certissimus.ergo est demōstratio potissima. Conditio manifesta est per totū ꝓcessum ꝑmi posterioꝝ:z ꝑ ea que diximus rōnē formalē potissime demōstrationis assignātes. ꝑmo eteni posterioꝝ ostēdit Aꝝ.demōstrationē in ꝑma figura affirmatiuā:vl'em ꝓpter quid:z ostēsiuam esse ceteris alijs potiorē. Positū aūt inductiue ostendit tam in rōnalibus sciētijs q̄ in realib⁹. Jn rōnalibus qdē sciētijs earū demōstrationes tñ ꝓsiderādo:alterāq; alteri cōparando:dicimus dari syll'm demōstratiuū affirmatiuū ꝓpter qd vl'em z̄c. qui fit eiusdē ꝓsiderationis melior dignior z certior:z l3 he demōstrationes in logica ꝑ sepe formentur:libuit tñ eas vel maxie in pñti adducere qbus p̄ ꝑoꝝ capite.20.z.21.Aꝝ.vtif.vbi ꝓbat oēm syll'm ostensiuū esse in aliqua triū figuraꝝ pp oēm talē accipere aliqō mediū cōe vtriq; extremoꝝ. Qō mediū tripl'r variari ꝓtigit. Ex quo vlterius vult hīe q̄ oīs syll's tā ostēsiuus q̄ ex hypothesi fit in aliq̄ triū figurarū. Et q̄ tñ tres sūt figure syllogistice pp qd ēt ibidē demōstrat oēm syll'm eē ex tribus terminis ꝓpterea:q; vna ꝓclusio per vnicū mediuz ꝓcludi debeat. Q̄ ēt syll's oīs tñ ex duab⁹ ꝓpōnib⁹ ꝓstet per hoc demōstrat tāq; per cām. Quia.l.oīs syll's est ex trib⁹ terminis. Quare in rōnali scia demōstrationes dabunt ꝓpter quid vl'es z̄c. que plerisq; alijs in logica potiores erūt. Siq; aūt in logica fit demōstratio:que per cāz finalē ꝓcedat adhuc erit his potior:vt si demōstrationē ex ꝓprijs z veris eē demōstraremus:pp ipsaz eē syll'm facientē scire. At vō: si q̄ eēt que z finalē z ceteras cās quas logica ꝓsiderat simul acciperet:adhuc ceteris oibus eiusdē ꝓsiderationis esset potior:z hec stādo intra eiusdē ꝓsiderationis limites potissima diceret:eo q̄ ista meliorē sciam faceret:z magis z certius illā aggeneraret. Jn realib⁹ ēt oīb⁹ scientijs idē facile p3. Et ꝑmo in nālib⁹ in qb⁹ ꝑsepe demōstratiui syllī: ꝓpter qd adducunt affirmatiui vl'es z oñsiui z̄c. Exēpli aūt loco sufficiat hic adduxisse illuz quo Aꝝ.8.phyficoꝝ tex. cōmētarij.73.motū circularē eternū esse oñdit ꝑ ꝓprias z nēcias cām:vt ibi Cōmētator asseruit:pp terminū.l.a quo mot⁹ nō esse actu z ꝑ se distinctū ab eiusdē termio ad quē. Adhuc aūt his potiores erūt in nālib⁹ bi qui ꝑ cām finalē ꝓcesserūt:sic ille scōi de aia quo demōstrat aiam esse actuz organici corporis:pp ipsam esse ꝑn̄ vegetādi sentiendi z locū mouēdi z intelligēdi:demōstratio enim illa pp qd est (dicant qcqd velint alij) nedū q; medium est definitio propria aie:vt dixit Auer. Sed ēt q; est cā finalis ꝑme definitionis. Et tādē siqua sit que z finalē z reliq̄ ēt cās simul accipiat nāliū oīum potissima erit.eo q̄ meliorē sciam faciet z magis z certius illā aggenerabit. Fiunt ēt ꝑsepe in metaphysica hō syllā demōstratiui in ꝑma figura pp qd vl'es z oñsiui:vt in.7.eiusdē tex.cōmētarij.15.vbi Aꝝ.ꝓbat ex mā z forma fieri vnū ꝑ se:q; hoc act⁹. illud potētia. Que āt ꝑ cām finalē ꝓcesserit reliq̄ erit potior:z que ꝓes cās metaphysicus ꝓsiderat oium adhuc potissima. Cōsiderat n.metaphysicus finē efficiētē formā z forte mām:vt diuus Albertus 3° metaphysice retulit. Efficiētē qdē vt a motu abstrahit:z vᵗ rōnē tm̄ dantis ēt ꝓportat:cū rō dantis esse ꝓr fit rōne mouētis. Finē vō qui est in p̄ motore vniuersi esse imobili:qui est in eo sic in duce exercitus:q; nullū motū ꝑm se icludit:mām ēt fortassis nō vt subz mot⁹:l3 poti⁹ vt sustētās ens z ꝑs eius:qō qdē est añ motū cū nihil moueat nisi ꝑus sit ens indiuiduū z subsistēs. Jn mathematicis ꝑterea hos demōstratiuos syll'os fere semp adduci latissime ꝓstat:vt Euclidis libros legētib⁹ apte patebit.in quorū ꝑma ꝓpōne:sup datā lineā triāgulū collocari oñdit:pp lineas ductas a cētro circuli ad circū ferētias esse eq̄les:z in.30.ꝑmi triāgulū hīe tres angulos demōstrat pp hīe angulū extrinsecū duob⁹ oppositis intrinsecis equalēt ēt tāq; pp ꝓprīā z imediatā cām:quē cā est formalis:cum istā tm̄ ꝓsideret mathematic⁹: vt cōmētario ꝑme mathematicis erūt potissime.nec istis in ea scia potiores dabunt:cum vt diximus alijs cās a formali mathematic⁹ nō ꝓsiderat. Cōcludim⁹ itaq; in qualibet scia dari demōstrationes ceterarum oium potissimas que in eadē scia fiant. Si vō sciaꝝ oium demōstrationes ꝓfundam⁹:illasq; adinuicē cōparem⁹ solū mathematicas pre oēs dicemus potissimas:eo q̄ nedū ꝑ cās ꝓcedant z oñsiue ac affirmatiue vl'rq; in ꝑma figura ordinari possint. Sed q; semp meliorē fere ceteris oib⁹ aliaꝝ ēt scientiaꝝ scientiā faciāt z magis z certius illā aggenerēt:cū cām z esse effectus fere semp simul notificent: ꝓpter qō certi⁹ effectū cognoscere faciunt q̄z relique fere oēs que in alijs sciētijs ꝑ causam finalē tm̄:aut per ipsam: z alias ēt cās ꝓcedūt. Et iō cū is certitudinis modus fere oibus mathematicis demōstrationib⁹ cōpetat ab Auerroe.2° ꝑme phie cōmētario.16.in ꝑmo ordine certitudinis. demōstrationes mathematice collocant:easq; demōstrationes absolutas:aut pp qd simpl'r sp appellat. Quo tñ nō repugnāte his oib⁹ eā potiorē asserem⁹:que i scia oēs causas cōsiderāte simul in medio oia causarum gēa aggregaret:z simul esse z cām effectus cognoscere faceret. Hāc q; simpl'r potissimā dicerem⁹. verū dari illā admoduz erit difficile. Cū in scia oēs cās ꝓsiderāte:difficile fit effect⁹ causas oēs cognoscere:nisi ad earū cognitionē sensu z motu manducamur. ¶ Ex qbus correlarie ꝓcludimus:logicā esse vere sciam. Nam cū in ea(vt dctm est)potissime demōstrationes formentur. Demōstrationes aūt verissimā scientiā generēt. Erit vtiq; logica vere scientia. qō qdem libet vlterius paululū declarare. Nam nec nimiū a ꝑsenti negotio aliena disceptatio est. z ꝑm seipsam admodū qdem vtilis. que z si vulgata sit. z iter disputantiū ora sepe versata. Tamē difficilis adeo vt creberrime illos in errores detrudat inumeros. ¶ Attētione itaq; dignū:vt diuus Aquas 4° metaphysice capite 4°. Et doctor subtilis in ꝑma qōne vluz. Bifariā logicam accipi posse. Uno modo vt docēs. Alio modo:vt ea vtemur in alijs scientijs. Primo mō ipsaz sciētiā dicimus:cū per ꝓprīa z necessaria ꝑncipia necessarias z ꝓprias passiones de ꝓprijs substātijs demōstret quēadmodū ꝑus declaratum fuit de scientia in libro priorum tradita. Quo ēt modo notitiā libri posteriorum scientiam concludere possumus. cum in eo libro plereq; sint conclusiones in qbus ꝓprie passiones demonstrationis de demōstratione demōstrāt per demonstrationis definitionē. Et sic a pari de cognitione libri elencboꝝ z topicorum suo

k

l

m

n

o

p

q

ō Egl

A modo dom erit. Si aut scdo mo logicā accipiamus sic: vt
preriti doctores dixerunt: ex coibus tm procedit. Quare vt
sic no erit scia. Sed vt itelligimus qd sibi vult logica vtes
seu logica qua vtimur: quā no esse sciam diximus: verba
Auerrois adducem⁹. qui p phyficor cōmētario. 35. logi-
ca inqt: duob⁹ modis vsitat in alijs sciētijs: p vt est instru-
mētuz discernēdi verum a falso: z iste modus est ppriius.
Alio mo fm q illa que sūt declarata in logica accipiunt
p maximis in ostruēdo vel destruēdo aliqd: z ista oside-
ratio cū vsitat in actib⁹ pticularib⁹ est non ppria. Jn arte
vo vli. i. in pma phia est ppria. Hec Auerroes. Quam et
sniaz h37° pme phie cōmentario 1°. Sciendū (inquiens)
q ista declaratio est logica: z plures demstationes in hac
scientia sūt logice. s. qm ppositiones eius sūt accepte a dia
lectica. Dialectica eni vsitat duob⁹ modis. vno mo fm q
est instrumētum: z sic vsitat in sciētijs alijs. Alio mo fz q
accipit illud qd declaratū est in illa in aliqua scientia spe-
culatiua: z fm q accipit est: cū ista osideret de ente simpli
B citer: z ppones dialectice sūt entis simplr: vt descriptio-
nes z definitiones: z alia dicta in eis. Hec idez Auerroes
logice itaq distinctionē ponētes in docentē. z vtensilē: do
centē asserētes sciam: vtensilē vo mme. Per vtensilē: pmū
distinctionis Auerrois mēbrū no pnt accipere: vt. s. sit lo-
gica vtēsilis: que sciētia dici no pōt logicū istrumētū. Tū
qz instrumētū tale no est logica. nā demōstratio no est lo-
gica: nec topicus syll's aut elenchus. Sz cognitio de istis
est logica: sicut et nec surculū est agricultura: qd tm est in-
strumētū agricole. Tuz et: qz Scotus z reliq qui hac di-
stinctione vtunt vtensilē logicā dicunt ex coibus pcedere.
Sed si instrumētū logice: vtpote demstationē alicui sciētie
applicem⁹: no coia sz ppria accipiet pn': vt idē Scot⁹ in p
ma elēchor qōne asseruit. Et vt hz Auerroes iste modus
est ppriius: applicare. s. instrumētū logicū sciētijs pticula-
C rib⁹ est modus ppriius sciētijs pticularib⁹: qz tūc in eis p
ppria pcedemus pn'. Quare no erit vtēsilis logica logi-
ꝯ Bur. cū instrumētū. Ex qbus pz Gualteriū Burleū male intel-
lexisse Auerroē: p phi'. cōmē. 35. qui p verba hec Auerro
is iste modus est ppriius. Exponit iste modus est ppriius
logice: cū soli logice peculiare sit p sua instrumēta veruz a
falso discernere. Patet pterea error Anglici exponentis
ꝯ angli. Scotū: p vtēsilē logicā instrumēta logice intellexisse. Sed
quo nam pacto logica instrumēta dicēda erunt scia ne an
modus sciēdi? Dicim⁹ q modus sciēdi: cū p demstationez
acqrat scia: per topicū vo syll'm opio. Que via est i sciaz:
dicēte Ar. p topicor capite 1°. Potētes dubitare ad vtrā
qz ptē ōdictionis: facile qd verū. z qd falsuz in vnoquoqz
enūciare posse. Per syll'm et litigiosuz: falsigraphum: z tē
tatiuū: ignorātia acqrit z deceptio: qua cognita ipsaz scie-
mus in sciētijs vitare. Uerū lz talia instrumēta dicant mo
D dus sciēdi. no tm sunt modus sciēdi: q de logica que ē sciē-
tia mālr pdicet: qz logica que scientia est: est habitus cō-
clusionis demōstrate. De quo habitu: no dz talis modus
sciēdi. cum nullius ōnis in logica demōstrate habitus: fit
vna particularis demōstratio. aut vnus syll's topicus vel
elēchus. Attamē verū est q logica que est scia: habit⁹. s.
ōnis demonstrate est modus sciēdi mālr: ita. s. vt ista sit p
dicatio mālis. Logica est modus sciendi z no formalis.
Nam cum logica (vt dcm est) sit scientia: de nullo aut ente
suus modus formalr predicetur: cum modus non sit de
quidditate ei⁹ c⁹ē modus. no erit ista formalis pdicatio: lo
gica est modus sciēdi. Sed qz modus sciēdi cōpetit scien-
tie logice. vt qsi passio subo suo vel māe: predicationē mo
di sciēdi: de logica dicimus mālez. Jta q sicut ista pdica-
tio est mālis. homo est risibilis: ita ista logica est modus
sciendi. No tm sicut pma est secūdi modi dicēdi p se. ita z se
cūda: qz no est satis manifestuz: quo pacto modus pdicet
de illo cuius est modus. cū modus no sit de qdditate: z qd
ditati sit magis intrinsecus qz qlibet passio. Sed ista. lo-
gica est sciētia. est formalis pdicatio: z pmi modi. Tā igit E
instrumēta logica: qz habitus oclusionū in logica demō- ꝯ Egi^m
stratarū dici pnt modus sciēdi. Jnstrumēta qdez imedia-
te: cū per ipsa scientia imediate acqrat. habit⁹ vo media-
ta: cum habētes ipsum instrumēta talia formare possim⁹.
Habitus eni ōnis ocludentis demstationē esse ex pmis z ē.
per hoc q est syll's faciens scire est formalr scientia. z in p
ma spē qlitatis: qualitas. s. realis: lz denominatione extri
seca ab obiecto dicat rōnalis: z est ista pdicatio formalis
z pmi modi. Talis habitus est sciētia. Eidem et oclusio-
ni tāq ppria māe cōpetet modus sciendi: nō minus qz en
ti creato cōpetit finitas apud theologos. Nam p talē ha-
bitū demstationes formare volemus. Cuz itaq logica
vtēsilis no accipiat a Scoto z reliquis. p p mēbro distin
ctionis Auerrois. s. p logicis istrumētis: remanet vt p se-
cūdo mēbro sumat. s. p ppōnibus declaratis in logica qs
pcise vt in logica sūt declarate. Jn alijs sciētijs accipimus
vt in scdo cōmentario 7' pme phie dicebat Auerroes. Et F
lz vsus iste a quo logica vtēsilis dicit plerisqz partibus lo
gice cōpetere possit. Quia multe ppones in libro poste-
rior declarant: que in pticularib⁹ sciētijs accipi possunt.
Propriius tm dialectice ouenit: cuz ipsa de cōi quadā me-
thodo fit seu de qbusdā coibus ppōnib⁹: qs in oib⁹ parti
cularib⁹ sciētijs accipere possumus: vt Scot⁹ et in p' qō-
ne elenchor asseruit. Unde pz q si dialecticā hoc mo su-
mamus z logicā accipiamus: vt est habit⁹ ōnis demōstra
te pdicatio ista dialectica est logica no erit formalis z pmi
modi. Sed si vt sumimus logicā: pariter et dialecticā ac-
cipiamus: p habitu ōnis demōstrātis ppias passiones
syll'i dialectici de eodē dialectico syll'o sic pdicatio ista es-
sentialis erit z pmi modi. Et qz vtēsilis logica ppe est dia
lectica: dixit Ar. p topicor. ipsa hīe viā ad oium metho-
dor pn'. Hoc itaq mo accepta vtensilē logicā: pz no esse
sciam: cū cognitio aggenerata in particularib⁹ sciētijs per
ppones acceptas in logica fm q in logica accipiunt. scia
aliquo pacto dici no possit. Nam talis ex coibus aggene-
rat. Et diximus in pticularib⁹ sciētijs: qm in p' phia p vtē
silē logicam sciētia aggenerat: cū ppones logice accepte
in pma phia ppie sint phie pme: vt Auerroes in addu-
cto cōmētario 7' pme phie plane dicebat. Et ió cognitio
metaphisica habita per tales ppones pōt dici scia. imo
multe metaphysice demstationes hz logicas demstatiōes
accipiunt: vt ibidē Auerroes. Demstones aut scientiā ge
nerāt: vt ex earū definitione apparet. Jn pticularibus vo
sciētijs secus est. Nā i nālib⁹: vt in p libro de auscultatio-
ne physica textu cōmētarij. 35. Ar. ptra Anaxagoram z
alios arguens. rōnes adducit logicas ppones sumentes
que no faciunt scientiā ppie. Ad pbandum eni q res nā
les no cōponunt ex pncipijs infinitis sumit hanc pposi-
tionē logicam. Jnfinitū fm q infinitū est ignotuz que de- D
clarata est pmo posterior tex. cōmentarij. 6. 7. 34. z vide
pbationē in forma ab Auerroe faciente ibi tres syll'os.
Cōstat aut q talis ro no facit scire cū ppōnem accipiat q
no ppria est: sed cōis. Nam sicut dictā ōnē in logica pro-
bat: ita in alijs sciētijs pleraqz alias ocludere posset. Jlla
itaq ppositio vt ad ppositū nāle applicata no est sciētia:
nec eius habitus est sciētia: nec scientie aliquo modo ag-
generatiuus. Quare ex his late patebit q z si logica do-
cens sciētia dici possit. Tamē vtensilis logica: que non est
instrumenta logica. Sed habitus propositionū logicarū
applicatarum scientijs pticularibus no est scientia vt fic:
nec aggeneratiuus sciētie. Licet forte aliquarū talium p-
positionum habitus. vt pendens ex ppro medio logico
sciētia dici possit. Pz pterea q mo saltez diuerso z instru-
mēta logica z logica docens modus sciēdi appellari pos-
sit. Attēdēdū tm est hic. q lz logica docens ppriissime

dicat scia. Attñ cois scia dicēda est. Nō qdē ita cois sicut vtēsilis logica que vt declaratū est: ⁊ cois ⁊ ex coib⁹ pcedere dī ꝓpterea: qꝛ ꝓpōnes logice sciētijs realib⁹ applicate media cōia sūt ꝯnib⁹ syllogiçatis. Sed logica docēs ꝑt dici cois bifariā: ⁊ cōitate ꝑdicationis. ⁊ cōitate applicationis: vt optime Scot⁹ in 2ª qōne vniuersaliū dixit. Cōitate qdē ꝑdicationis est cois nō ꝑ se: ⁊ ꝑ accñs: vt Scotus ibidē. Si subm eius ꝑdicet de subiectis aliarū sciarū. i. si subm logice ꝓm cōem viā ens rōnis poneremus. Qō qui dē de subiectis aliarū sciētiarū nō ꝑ se: sed denominatiue ⁊ per accñs ꝑdicat logica esset cois cōitate ꝑdicationis. Et ⁊ ens rōnis nō ponamus subm: tñ qꝛ de ipso est logica hoc ēt mō dici posset cois. Ex qb⁹ ꝑ⁹ Anglicū nō intellexisse Scotū ibidē. Cū dicat logicā eē cōes nō ꝑ se: ⁊ ꝑ accidēs. i. ꝑ parte. Et male ēt subtilis doctoris lr̄am diuidit. Cōmunitate ēt applicationis vt ibidē. Et in ꝑ⁹ qōne elenchoꝝ Scot⁹ asseruit logicā docēs est cois: cum eius subꝛ cadat in vsum. oium aliaꝝ sciarū vt latissime ꝓstat. Ex dictis itaq; ꝑ⁹ facillime qōnis mote solutio.

k

ꝓ Anglicum.

l

Adducta aūt ad negatiuā ꝓblematis ꝑtē ex antea determinatis soluunt. ⁊ ī ꝓmo añs ꝓblematis negamus. ꝓcedentes qō assumit 6° topicoꝝ. q̄ definitiones: ⁊ maxie logice ex genere ⁊ dīa cōponunt. Et quāuis ꝓpria plerūq; dīa ⁊ vltima non cognoscat. Attñ totū circūlocutū mediū potissime demr̄ationis poterit eē cū totū id sufficiēs cā eē possit inherētie passionis ad subiectū. Hanc eni causalitatē definitio expetit: cū demr̄onuꝝ ponit mediū. vt in ꝓma ꝑte qōnis est declaratū. ¶ In secūdo vō scōam minoris partē negam⁹: tenētes mathematicas demr̄ones eē potissimas: ⁊ in ꝑ certitudiꝝ ordine. vt in scōa qōne ꝑte oñdimus. Et cū dī q̄ mathematice nō cōsiderāt cāꝝ in eēndo: qꝛ ꝓsiderāt tantūmō formam. Rñdet q̄ ꝛ nō ꝓsiderēt cām in essendo subti vel passionis demōstrate: tñ ꝓsiderāt cām in essendo inherētie dicte. Id aūt qō est cā formalis subti vel passionis: poterit vtiq; esse cā effectiua in essendo inherētie passionis ad subm. ¶ In 3° ꝑterea negam⁹ q̄ demr̄atio que ꝑ finē ꝓcedit: nō sit potissima ceterarū que ꝑ alias cās ꝓcesserint in eadē scia: cū finis sit imediata ⁊ irresolubilis cā in essendo: inherentie maioris extremi ad minus. qō vt dcm̄ est requirit ad potissimā demr̄onē. ¶ Ad epicurū ēt ceterosq; eius sectatores dicimus: q̄ ꝓpterea mūdū athomis ꝓstare asseruerunt: ⁊ honestā corꝑis voluptatē putarūt. Quare neē erat eos falli: qui abiecta scia veritatis inq̄sitiua: de rerū veritate ꝑquirerēt. Quicūq; eni logicā ⁊ demr̄atiuā potissimū ꝑtez vel negarūt vel ignorarūt: in errores q̄ꝑplurimos iciderūt. Hinc Empedocles agrigētinus: oium esse sciam dixit. Et Heraclit⁹ ephesius sciam quālz hāi posse negauit. vt Aꝝ. ꝑ posterioꝝ texu cōmētarij. 6. oñdit. Hinc Parmenides ⁊ Mellissus quos ꝑ de auscultatione phyſica tex. cōmētarij. 71. adducit Aꝝ. Anaxagoras Claçomenius. Democritus Abderites ⁊ Leucippus collega ei⁹: quos ꝑ de generatione textu ꝓmi cōmētarij Aꝝ. refert. iter per se ⁊ per accidēs distinguere nesciētes. De quoꝝ varietate logicus tantū tradidit doctrinā. In viā falsam ⁊ erroneā diuerterunt: nihil simpl'r generari aut corrūpi dicētes. Quare ⁊ recte Aꝝ. ꝓmo de auditu phyſico textu cōmētarij. 71. Antiqssimi (inqt) in phia cum fuerit perscutati de veritate ⁊ natura entium reflexi sūt ab ea: ⁊ quasi expulsi in aliā viā propter paucitatem exercitij in logica.

m

n

o

p

q

Finis.

¶ Impressa autem accuratissime Venetijs mandato ⁊ expensis nobilis viri domini Luceantonij de Giunta Florentini. Anno domini. 1522. Die. 26. Nouembris.

Registrum

✠ a b c d e f g h i k l m n o p q r

Omnes sunt quaterni preter ✠ ternum ⁊ r quinternuꝝ

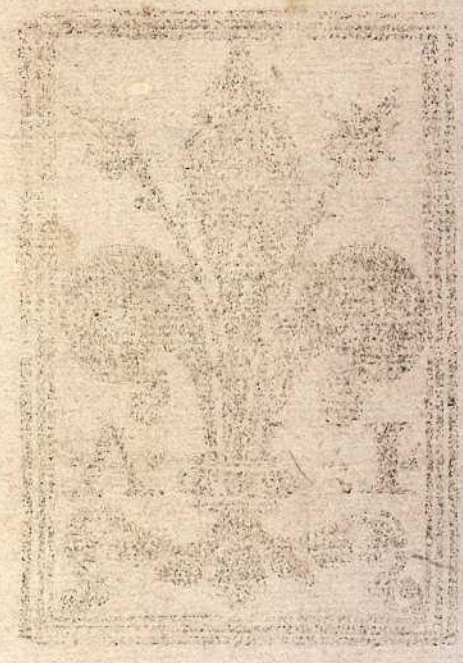

Apollinaris expositio in primum posteriorum Aristotelis cum questionibus eiusdem.

est talis in qua accusator seu actor pōt esse, ita informatus sicut reus pōt iuramentū referre. vt, si accuso te q̄ iuleris mihi iniuriā. ⁊ tz B do. An. lz nō allegat Bar. ⁊ sat placet mihi B. Nā ex rōne cōiecturata legis possum⁹ ⁊ debemus leges restringē ⁊ ampliare ad limites rōnis. vt nō. in. l. nō dubiū. C. de legi. p Cl. ⁊ p Bar. i. l. itē querit. §. q̄ ipleto. ff. loca. ¶ Ex hac rōne infero ad limitationē nōbilē oiuz predictoz vt tūc liceat ei cui p̄mo iuramētū deferr' illō referre qñ deferēs est vl verisilr eē dz informat⁹ sicut is cui deferr' alꝭ aūt lex eēt ipōsita vbis ⁊ nō reb⁹ ꝯ. c. cōmissa de elec. li. vj. qlibet enī de facili referret illi quē scit nō eē informatuz ad iurādū vt sic releuer' ab onere iurādi. ¶ Nūc circa p̄dicta ⁊ circa tex. q̄ro an i actōib⁹ famosis ⁊ alijs crib⁹ non famosis nō possit deferri idistincte iuramētuz. iste tex. fac q̄ sic nō enī posset referri nisi p̄us fuisset delatum sup q̄ varie fuit opi. Recitabo p̄ncipaliores. Spe. in ti. de iura. dela. §. j. v̄. vt aūt. dic tā in crialib⁹ q̄ in ciuilib⁹ famosis iuramētuz necīuz nō est a iudice deferendū in supplementū, pbatiōis q: in istis regrunt' pbatiōes luce clariores. l. sciāt cūcti. C. de pba. ij. q. viij. sciāt. sed iuramētū a pte pti deferri pōt etiā si sit talis cā in q̄ nō possit trāsigi. q: in delatiōe iuramēti nō vī pfiteri sicut in trāsactōe sed potius negare. ¶ Secūda est opi. Accur. in. l. in bone fidei. C. e. q vt refert Jo. an. B tz q̄ deferri pōt. mihi tñ nō vī q̄ B teneat nisi forte tacite dādo responsuz ad. l. marit⁹. ff. de qō. Sz ipsemet Accur. i. l. maritus. simplr tz in crialib⁹ iuramētū nō deferri sed i. l. iij. §. quacūq̄. ff. e. tz distinctionē quā sup̄ dixi tenē Spe. vt a pte possit deferri sed a iudice non. ¶ Tertia opi. distinguit an agat' crialr an pecunialr. vt p̄mo casu nō deferat'. secō sic pro vltimo. fac. ff. de iuri. l. cornelia. §. hac. l. sed ꝯ B vltimū aptissime tz gl. in. c. tā lr̄is. s̄. de testi. vbi p illū tex. dic q̄ vbi agit' de crie etiā ciuilr nō deferr' iuramentū i supplemētuz probatōis. sed si reus eēt infamat⁹ debēt se purgare quasi velit q̄ iuramentū purgatōis possit reo deferri ad purgādā p̄sūptionē ꝯ eū ortā ex pbatione actoris nō plena. qō q̄dā pleni⁹ tenuerūt B p. c. ij. de iura. calū. ⁊ j. de pur. ca. p totū. ⁊ C. ō pena iudi. q male iudi. i aut. nouo iure. ¶ Quarta est opi. Ho. B. ⁊ s̄. e. mulieri. dicent in oi cā iuramentum deferri reali p̄sonali penali vel ciuili etiā si agat' de p̄ditiōe vel iniuria p̄sone vel an mulier sit p̄gnās vel an dēat fieri missio in posses. vel nō vel alia quacūq̄ cā. d. l. iij. ⁊ l. iusiurandū ⁊ ad pecunias. ff. e. ¶ Quinta est opi. do. An. B q̄ p̄mo, pseqt' i crialib⁹ scō in famosis. In p̄mo dic volūtariū ⁊ iudiciale posse deferri etiā si deferat' actori q: reus deferens videt' pfiteri si ille iuret. ⁊ p illā dictionē etiā sentire vī q̄ etiā reo pōt p actorē deferri. necīuz aūt si agit' de crie ciuilit' deferri pōt vbi cā est leuis. qñ aūt dicat' leuis patebit ex his q̄ dicā. j. in. §. sane. idē fm eū si agit' crialr ⁊ pecunialit'. Si vō agit' crialr ⁊ nō pecunialr pōt deferri reo ꝯ quē est semiplene, pbatū. ⁊ appellat' sacr̄m purgatōis. vt B pz. ⁊ j. de pur. ca. p totū. ⁊ in aūt. sed nouo iure. C. de pena iudi. qui ma. iudi. ⁊ B vez vbi actor semiplene, pbat. si aūt plene reus semiplene defensionē putat iuramētū nō deferendū etiā reo q: eēt iuramētū nō purgatōis sed, pbatōis. actori āt nō deferr' necessariū i defectū semiplene, pbatōis. tū q: cā ē ardua. tū q: regrunt' pbatōes luce clariores. ⁊ B dic tenere But. In secōis aūt. s. in famosis dicit sacr̄z necīuz ñ deferri q: cā est ardua. ⁊, pbatōes regrunt' luce clariores ⁊ sic trā sit. Sz ego repio Bar. hāc. q. tetigisse in. d. l. iij. §. quacūq̄ ⁊ in. l. cū q. §. in popularib⁹. ff. e. ⁊ plenius q̄ alibi in. l. maritus. ff. de qō. vbi ponit vltra p̄dcā suā opi. q̄ erit sexta in ordine dicit vz. dicit enī q̄ aut agit' de crie ciuilr aut crialr. iudice. p̄mo casu sigdē accusabit' ō aliquo iudicio pu nō est loc⁹ delatōi iuramēti aū lit. pte. q: negociū adh est, p̄puz ipsi⁹ accusant. vt. l. si cui. ff. de v̄. sig. Idē dic pte. rō fm eū est q: si reus i lit. pte. fuerit pfessus nō p deferri iuramentū ad absolutionē q: eēt actor in ma calūnia. d. l. eū q. §. i popularib⁹. Si āt negauerat es q̄ itez negabit. vt. l. si cui. ff. de accu. iō deferēdo sib mētuz vī calūniari. Preterea i iudicio publico qs publico accusare ⁊ crimē publicuz agē. Sz ille q ag aliena nō pōt deferre iusiurādū nisi ei spālr sit mād. l. iusiurādū qō ex quētōe. §. fi. ⁊ l. tutor. ff. e. ⁊ c. q ad de, pcu. li. vj. Preterea fm eū sigs posset reo defer mentū tota mā turpilliani eēt destructa. q: daret' in satori deferendi iuramētū reo ⁊ desistendi ipune qō nō pōt sine absolutōe. ⁊ B vltimū vī etiā sentire Cl ne fidei. C. e. allegat i ar. l. fi. C. de abolitio. ⁊ idē qō vt actor nō possit deferre reo sentit Bar. in. d. l. e popularib⁹. si agit' de alio crie ad vtilitatē fisci eisd An aūt re⁹ possit deferre actori ad p̄dēnationē. vt volo eē p̄dēnat⁹. si actor iurabit fūt opi. int' Guil. d nuit q̄ nō. q: i crialib⁹ debēt eē, pbatiōes luce cla l. sciāt cūcti. ⁊ Ja. bu. q tenuit ꝯ̄ riuz. q: q defert iura pfiteri sub p̄ditōe si ille iurauerit. vt. l. q iurasse. circ pfessio est, pbatio luce clario: ⁊ B dcm̄ plz. Bar. B Cl. i. d. l. i bone fidei. si vō sum⁹ i iudicijs p̄uat tūc e uiat' iudiciū pōt qs iuramentū deferre. vt. d. l. iij. ff nali ⁊c. ⁊ ar. l. iuris gentiū. §. si paciscar. ff. de pac. deuētū est ad iudiciū accusator ñ pōt desistē. vt. l. ⁊ l. sigs repetē. §. fi. ff. ad turpil. Ulñ dic idē qō i pu vō q̄rit' de iuramēto qō defert' a iudice i defectuz tūc reo ad absolutiōez b ñ pōt deferri. vt i. l. pñti. C ad eccle. pfu. ⁊ dz iuramētū purgatōis. Actori vō e tionē ñ pōt deferri q: regrūt' pbatōes luce clario ant cūcti. ⁊ i B mēbro itelligit glo. i. d. l. marit⁹. B vl etiā tenē Cl. i. d. l. i bone fidei mihi plz B opio. B in aliqb⁹. Prio. n. sentit q̄ si agit' de crie ciuilr id loc⁹ iuramēto iudiciali ⁊ necio qō mihi vī duz. q tio ē famosa vt iuriaz dicem⁹ ne vt iudex possit d ramētū actori i supplemētū, pbatōis cū tāta discrim qd si ñ ē famosa sz alꝭ magna ⁊ multū p̄iudicialis. est dicēdū nec credo q̄ alit' sensisset Bar. si dilige tisset. Nā ⁊ i mera ciuili b̄t p̄siderato. vt. j. §. pri dit ei⁹ opio qñ cā nō est multū p̄iudicialis. alꝭ sec dabim⁹ glo. i. d. c. tā lr̄is. cū opione sua ⁊ alioz. B e d. c. tā lr̄is sentire Ho. dū limitat illā glo. nisi ager ad pecunie p̄dēnationē q̄si sec⁹ si iimineret aliō psc diciū puta ifamia. dico etiā q̄ respectu p̄dēnatōis rie dz fieri distinctio p̄missa. ⁊ nō illā opi. Ho. nā l gis large. ⁊ l. iij. sup q̄ se fundat Bar. pōt dici q raméto deferēdo a pte nō a iudice. vt ibi apte sent nō plz dcm̄ Bar. q̄ten⁹ indistincte dic q̄ si agat crialr ñ pōt actor deferre iusiurādū reo. lz dicere sib⁹ i gb⁹ licitū ē trāsigē pōt deferri reo iuramētū saltē reo p̄sentiēte cū hmōi delatio bēat vim cuiu tionis. l. ij. ff. e. ⁊ p B fac iste tex. i vbo nec lz. ⁊. d. l lia. §. hac lege. An aūt actor ex hicidat i turpillia net' pecunialr. dicerē sic dz i ipsa trāsactōe. iuram terit deferri ⁊ ipedier' pcessus ad istātiā ipsi⁹ acto mitto ad nō. p Bar. i. l. trāsigē. C. de trāsac. ⁊ i. c. vtrobiq̄ plene nō. an ⁊ qñ licitū sit i crialib⁹ trās iij. p̄uaricator. v̄ i oib⁹ i tex. ⁊ glo. Tertio q̄ten⁹ d multi alij q̄ re⁹ pōt actori idistincte deferre iura

ez non videtur posse facere qz nemo est dñs mēbrozꝝ
.liber hō.ff.ad.l.aq.⁊.c.ꝓtingit de sen.ex. Ad puniē
aliquē corporalr ⁊ maxie capitalr regrit clara ꝓfes
ff.de q̃sti.vl pbatões aprissime vt ipse reus vir nega
eat.vt in.l.q sniam.C.de penis. Neutꝝ aūt ꝓtingit i
fo.ad idē etiā fāc.l.nō tm.ff.de appel.vbi dī q̃ in cā
alī pōt qlibet appellare etiā reo iuito q̃si nō possit cō
iniuste ꝓdēnatōi ita i ꝓposito exq̃ iste directe ñ ꝓfite
nē videt q̃ nō possit sc subijcē dcō vnī ⁊ maxie ad
j.⁊ sic forte opi. Guil.de cu.ē verior lz ipse ñ mouea
ūis rōnib⁹. ¶ Ultimū dcm. Bar.qd est sat cōe plz
git de crie crialr nō sit p iudicē deferēdū iuramētū
i supplemētū,pbationū.adduco rōnez qz i crialib⁹
ē testes oio siñ suspitōe vt etiā aliquaten⁹ domestici
it q alās admitterent i ciuilib⁹.vt pbat.xiiij.q.ij.c.
lētia.⁊ le.⁊ nō iij.q.v.c.j.q̃ fortius ipse accusator ñ
itti ad faciendū aliquē gradū,pbatōis.tū qz p̃sumit
.de resti.spo. Itē cū qs.ij.q.vij.siqs.tū qz de facili iu
eū vt euitaret penā calūnie ⁊ B sufficiāt ō B articlo
eterminat qō quā ponit Ci.in.d.l.in bone fidei.⁊
vz p̃supposito q̃ actor possit reo in istis crialibus
ūsiurādū vtꝝ ex hoc icidat actor in talionē.de qua
⁊ nō.i.c.sup is.j.de accu.⁊ nō.i.d.l.athletas.§.ca
ff.de his q nō.infā.⁊ itellige eo casu q̃ reus iurave
imē ñ cōmisisse. Et vī p̃mo q̃ sic p id qd hī.ij.q.iij.
uerit.⁊ i.l.fi.C.de accu.ꝓiū tz hic Jo.an. ar.ff.de
.eū in p̃n.⁊.C.de plus pe.l.vna.⁊ de pbē.si bñfi
do. An.limitat B in iuramēto volūtario ⁊ iudiciali
nto.⁊ in hoc casu ꝓpe loqt Jo.an. In necēio autē
releuabit ab illa pena p̃m eū nisi dicat semiplenā
nē dedisse iustā cām litigādi vel infamiā p̃cedētez
i.c.ij.⁊ qd ibi nō.de elec.cū dilecti.dico q̃ lz i pori
et penā talionis nō tū euitat penā turpill q̃ ē gnꝝ
ri.nō eni pōt negari qn deferēdo iuramentū reo
b accusatōe q̃ casu incidit i turpillianū.l.ab accu
d turpill. vbi dī q̃ desistere videt q̃ cōponit cū ad
pena vo turpilliani nō est silūtudo supplicij sē pe
is sed pecuniaria cū infamia.de q̃ dic vt le.et nō.i
tōis.cū.l.se.ff.de ꝓuari.ad pdcā fāc qd nō. Bar
sigē.C.de transac. vbi vult q̃ trāsigens sup cri ie lz
nā calūnie ne tū penā turpilliani.ita dicendū i cāu
delatōe ⁊ susceptōe iuramēti fiat q̃dā trāsactio.vt
i vo iudex detulit iuramētū reo qz actor fecit qcqd
nō,pbault dic q̃ ex hoc ñ excusat actor a pena ca
alijs aprissimis documēt excuset.vt dicit tex.bo.i
c.li.vj.i fi.⁊ dic q̃ fāma publica q̃ erat tpe accusa
cusatū ē legitima cā credēdi.⁊ excusat accusatorē
⁊ calūnia.vt nōnter dicit Bar.in.l.ij.C.si seru⁹
ecu.aspi.li.x.ar.l.j.C.de test.⁊ facit.§.verūtū.iij.
ni B euidentissimū documētū ⁊ idē de semiplena
ne ⁊ silibus.⁊ B nō.

Quia sup̄ dixerat de iuramēto deferendo a
iudice ⁊ a pte ne aliqs crederet B iuramentū
e posse deferri subijcit hūc.§.in q̃ ponit nōbilem
mitationē.⁊ B intendit. Actore nihil pbāte reus
lonere absoluēdus.si vo p̃sūptio est,p eo deferē
entū vel ipsi actori ꝓsiderat psonaꝝ ⁊ cāe circū
pōt diuidi i duas ptes. In p̃ma ponit regulā.i 2ª
terminationē ibi p̃sūptiōe. ¶ Mō ibi ⁊ si nihil ēt.
ihil pbās nō pōt reo iuito deferre iuramentuz sz
eus absolui hoc pbat illō vbū ⁊ si nihil ē. Nam
d titulū dz itelligi etiā de iuramēto. de q̃ plenius
ūn. ¶ Secdo nō q̃ reus nō ter. [illegible]

j.§.de test. vbi dī q̃ facit p̃sumptionē nō modicā.⁊ est ille
bon⁹ tex. maxie ad infra dicenda. ¶ Quarto nō iuramen
tū nō ē de necessitate deferēdū reo vel actori etiā p̃sūptōe
faciente,p actore sed iudex bz B arbitrari ꝓsideratꝝ circūstā
tijs cāe ⁊ psonaꝝ.⁊ p B facit vbū pōt positū in tex. Nā nō
qcqd iudicis ptāti relinqt iuris necessitati subijcit.l.nō qc
qd.ff.de iudi.⁊.c.psuluit de offi.dele.⁊ B voluit Host. hic q̃
videt voluisse B fore arbitriū nedū i cui deferēdo sz etiaz
an deferat. dicit Jo.an. q̃ qdā bñtes in.l.i bone fidei.C.e.
lram oz tenēt ꝓiū sed ipse dicit se hīe vbū pōt ⁊ sic ꝓcordat
huic.⁊ sic videt trāsire cū opi. Bo. Sed doc. iuris ciuilis i
d.l.in bone fidei.⁊ Bar.in.d.l.admonēdi.tenēt ꝓiū quia
tex.ibi dicit oz ⁊ ideo si iudex nō defert vbi ad B ꝓcurrūt ne
cessaria poterit appellari p̃m eos qd mihi sat plz. Nā sicut
pōt appellari q̃ñ defert bñti iustā cām nō iurādi.l.gnāliter
.C.e.ita q̃ñ nō vult deferre suggerēte legitima cā.⁊ vide in
aliqb⁹ libris qd tex.in.d.l.in bone fidei dicit q̃,ppt,pbatio
nū inopiā litē cā cognita p iusiurādū decidi oz.⁊ sic iducit
necessitatē.⁊ nō.ex hoc dcō doctorꝝ q̃ vbū oz iducit necessi
tatē.facit.viij.q.j.c.oz.ad istū tex.dico q̃ dat arbitriū in de
ferendo reo nisi ꝓsideratꝝ circūstātijs ⁊c.⁊ sic inspecto fine
loqt de arbitrio in cui deferendo. Itē dz reduci iste tex.ad
terminos illius.l.in bone fidei.do. An.dicit sibi placē opi.
legistaꝝ in iuramēto nēcio.opio vo canonistaꝝ,pcedat i sa
cramēto purgatōis qz in cā criali purgatōes sūt arbitrarie
B vltimū nō est verꝝ.qz lz purgatiōes sint arbitrarie respēu
numeri cōpurgatorꝝ nō tū respectu purgatiōis indicende
vbi cā suggerit.sic loqt.c.oib⁹.ij.q.v.facit.c.ij.de pur.ca.⁊
c.inter.⁊.ij.q.v.p̃sbr si a plebe. ¶ Op.p̃ tex. videt enim q̃
nūq̃ sit loc⁹ delatōi iuramēti.aut enim actor plene,pbat ⁊
reus dz ꝓdēnari.§.de,pba.c.sicut. Aut nō,pbat ⁊ reus dz
absolui.l.q accusare.C,de eden. Glo.fi.tacite sentit ꝓiū et
nō formalr rñdet.tu dic ar.nō,pcedē qz fit a ptib⁹ nō suffici
enter enumeratꝝ.dic eni q̃ aut actor plene,pbat ⁊ dz obti
nere aut nihil,pbat ⁊ reus absoluit etiā sine iuramēto. Aut
aliqd,pbat seu ē aliqua,p eo p̃sūptio ⁊ recurrit ad iuramē
tū.vt hic in.d.l.admonēdi.⁊.l.in bone fidei.⁊ ita in eis nō.
⁊ sic suppleas p̃mā ptē gl. ¶ Circa quā p̃mo quero qñ dī
cat actor nihil,pbasse ad B vt reus possit diffinitiue absol
ui. R ñdeo vt notant dicit Bar.in.d.l.admonēdi. qñq̃.n.
iurisditio iudicis aut instātia cāe bz terminū p̃fixū a lege.⁊
tūc ad B q̃ dicat actore nihil,pbasse ad effectū vt possit seq
absolutio diffinitiue est necesse q̃ ei sit statut⁹ termin⁹ ad,p
bandū.qz si statut⁹ nō eēt.puta qz semp fuit abñs tūc nō di
ceret actorē nihil,pbasse sed diceret nihil sufficient agita
tū eē ⁊ sequeret absolutio ab obseruatōe iudicij nō a cā.vt
.C.de iudi.pperandū.§.⁊ siqdem.⁊ dixi in.c.put.de do.⁊
cōtu.⁊ nō.p Inno.in.c.psuluit de offi.dele.qñq̃ iurisditiōi
seu instantie statut⁹ est termin⁹ a ptib⁹ vt in cōpromissis fit
tota die vel deputat iudex cū certo termino de ꝓsensu par
tiuz ⁊ hoc casu termin⁹ apposit⁹ bz vim termini pemptorij
dati ad,pbandū ita q̃ si actor infra terminum nil,pbauerit
reus dz absolui.⁊ de B dicit ē casuz in.l.si de meis.§.fi.ff.
de arbi.iuncta glo.sup vbo liquere.allegat etiā Inno.in.c
sup eo.ij.de appel.B vltimū esset valde singulare sed nō
to verꝝ sed saltē magnā restrictionē exposcit ⁊ p̃mo resp
arbitrorꝝ pōt,pcedē q̃ñcūq̃ data abñtia ptiū nō pōt ar
pronūciare nisi fuerit in cōpromisso dictū.vt.l. diem
re.§.⁊ siqs litigatorū.ff.de arbi.sed cōmittit pena co
missi vt ibi.⁊ in.l.ij.C.de arbi.⁊ ibi per Bar. Itē
q̃ lis sit cōte.als non valeret sententia diffinitiua
in iudice delegato vt per totū titulū vt lite nō cōtes.oportet

Eg^us fol.24. & cōb.ad 2

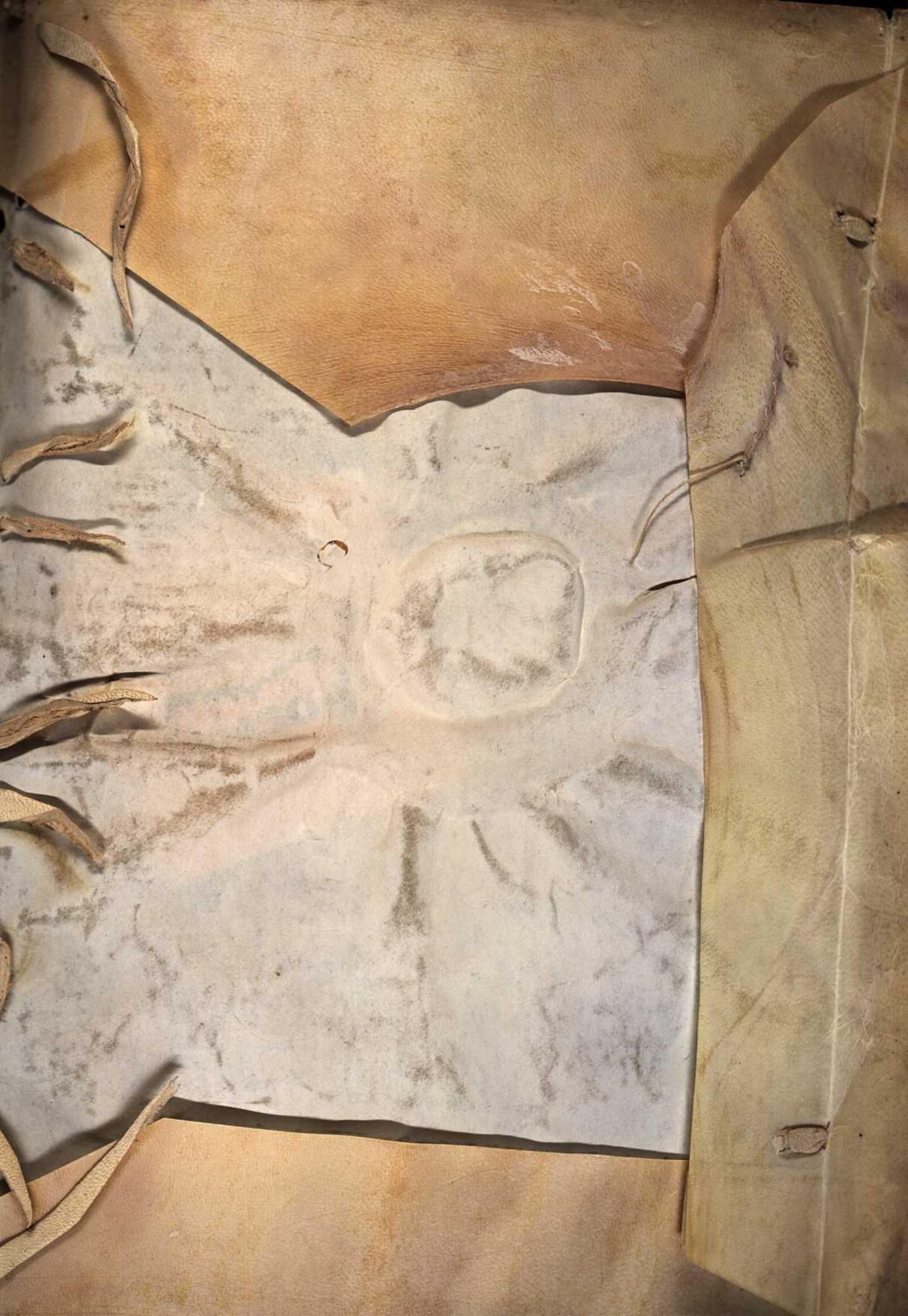

Nº Caja
A-18